

Soán Đường

Contents

Soán Đường	17
1. Chương 1: Năm Nay Là Năm Nào?	18
2. Chương 2: Truy Sát	20
3. Chương 3: Khai Hoàng Mười Tám Năm	23
4. Chương 4: Môn Phiệt Trịnh Thị	29
5. Chương 5: Trịnh Ngôn Khánh	32
6. Chương 6: Có Chuyện	34
7. Chương 7: Học Võ Công	39
8. Chương 8: Nhị Gia An Viễn Đường	43
9. Chương 9: Mưa Gió Nổi Lên	46
10. Chương 10: Xem Thường Cổ Nhân	50
11. Chương 11: Cúng Ông Táo	55
12. Chương 12: Giết Người	58
13. Chương 13: Vô Gian Đạo	62
14. Chương 14: Mẹ Con Từ Mẫu	67
15. Chương 15: Rời Huỳnh Dương	71
16. Chương 16: Trương Trọng Kiên	74
17. Chương 17: Đỗ Như Hối	77
18. Chương 18: Lòng Ta Cũng Giống Lòng Người	81
19. Chương 19: Đóa Đóa	83
20. Chương 20: Lục Châu	86
21. Chương 21: Phiên Toái Đã Đến	90
22. Chương 22: Từ Thế Tích	93
23. Chương 23: Vịnh Ngổng	96
24. Chương 24: Nổi Danh	101
25. Chương 25: Khuyết Điểm Cho Từ Thế Tích	104
26. Chương 26: Một Mẫu Mía Ngọt Lắm	107
27. Chương 27: Cây Già Lên Mặt	111
28. Chương 28: Thôi Đạo Lâm	114
29. Chương 29: Thiên Tân Kiều Phố	117
30. Chương 30: Trưởng Tôn Đại Nhân	119
31. Chương 31: Lão Quân	123
32. Chương 32: Trịnh Nhân Cơ Nổi Giận	126
33. Chương 33: Phong Thư	128
34. Chương 34:trịnh Ngôn Khánh Đi Học	131
35. Chương 35: Kết Nghĩa Vườn Đào	134
36. Chương 36: Lý Tiên Sinh	137
37. Chương 37: Phật Di Lặc Áo Trắng	140
38. Chương 38: Làm Nhà Tiểu Thuyết	143
39. Chương 39: Đánh Cược	146
40. Chương 40: Tam Quốc Chí	148
41. Chương 41: Đậu Phụng Tiết	151

42. Chương 42: Tam Quốc Diễn Nghĩa.	154
43. Chương 43: Động Thủ.	157
44. Chương 44: Bái Sư	159
45. Chương 45: Bằng Hữu	162
46. Chương 46: Không Hối Hận.	165
47. Chương 47: Đồng Đội Ngày Xưa.	168
48. Chương 48: Hùng Đại Chuy	170
49. Chương 49: Khúc Viên Cày	173
50. Chương 50: Khắp Nơi Buôn Bán.	176
51. Chương 51: Kể Chuyện	178
52. Chương 52: Lổ Dung	180
53. Chương 53: Không Biết Tôn Ti.	183
54. Chương 54: Tai Vạ Đến Nơi.	186
55. Chương 55: Bắt Ăn Trộm.	189
56. Chương 56: Đại Lương Ngọc Đường Nghê	192
57. Chương 57: Vu Oan	194
58. Chương 58: Đậu Uy	197
59. Chương 59: : Ngôn Dương Hành Cử, Khánh Vân Tường Phượng	200
60. Chương 60: Vả Vào Miệng.	203
61. Chương 61: Xảy Ra Chuyện Lớn	203
62. Chương 62: Ngổng Công Tử	206
63. Chương 64: Đại Họa.	209
64. Chương 65: Thanh Minh.	212
65. Chương 66: Trịnh Đại Sĩ Tới.	215
66. Chương 67: Thâm Hiểm.. . . .	218
67. Chương 68: Lãng Xê	221
68. Chương 69: Lão Hồ Ly	223
69. Chương 70: Trở Về	226
70. Chương 71: Lại Nghe Thấy Thanh Âm Của Phật Di Lặc.	229
71. Chương 72: Cha Cùng Con	231
72. Chương 73: Lý Cơ Khóc.	234
73. Chương 74: Ngâm Vôi.	238
74. Chương 1: Phòng Huyền Linh.	241
75. Chương 2: Trở Lại Học Xá.	243
76. Chương 3: Nhất Nhật Vi Phu Chung Thân Vi Phụ.	246
77. Chương 4: Xây Thành Mới	249
78. Chương 5: Nghìn Quan.	252
79. Chương 6: Trúc Lâm.	255
80. Chương 7: Ấm Tửu	257
81. Chương 8: Tiểu Yêu	260
82. Chương 9: Bán Được Long Dao	263
83. Chương 10: Canh Dương Mai	265
84. Chương 11: Nghệ	268
85. Chương 12: Ly Biệt.	271
86. Chương 13: Phu Nhân Xinh Đẹp	273
87. Chương 13: Phu Nhân Xinh Đẹp	277
88. Chương 14: Khấu Đầu	280
89. Chương 15: Ngôn Khánh Khóc	283
90. Chương 16: Thế Thuyết Tân Ngữ.	286
91. Chương 17: Mao Nha	288
92. Chương 18	291
93. Chương 19: Lâm Giang Tiên	294
94. Chương 20: Tin Đồn	297
95. Chương 21: Tục Vật	300

96. Chương 22: Lạc Phổ Tiên Sinh.	303
97. Chương 23: Tu Duyên Thất Phẩm	306
98. Chương 24: Thất Xảo Bản	308
99. Chương 25: Tiết Nhân Cao	311
100. Chương 26: Hợp Tác.	314
101. Chương 27: Tướng Quân Đường.	318
102. Chương 28: Tỷ Thí	320
103. Chương 29: Thích Và Đạo	323
104. Chương 30: Thua Cuộc	325
105. Chương 31: Lý Uyên.	328
106. Chương 1: Dương Văn Quảng Đang Cơ	331
107. Chương 2: Hãy Nghe Hạ Hồi Phân Giải	333
108. Chương 3: Giết Hạ Nhược Bất Và Cao Dĩnh	336
109. Chương 4: Thập Tự Bát Pháp	338
110. Chương 5: Thương Sư Tử.	341
111. Chương 6: Mao Tiểu Niệm	343
112. Chương 7: Giết Sứ Giả	346
113. Chương 8: Tìm Trịnh Nhân Cơ.	349
114. Chương 9: Gặp Trịnh Nhân Cơ.	351
115. Chương 10: Lạc Dương Biệt Giá.	354
116. Chương 11: Đánh Nhau.	357
117. Chương 12: Tình Phụ Tử.	360
118. Chương 13: Là Nhân Đức Hay Ngu Dốt	362
119. Chương 14: Dao Dưới Bút, Đoạn Sinh Tử.	365
120. Chương 15: Tù Ba Năm.	368
121. Chương 16: Tới Lạc Phổ Thư Quán.	371
122. Chương 17: Cứu Mỹ Nhân.	373
123. Chương 18: Hiểu Lầm.	376
124. Chương 19: Cấp Sĩ Kỳ.	378
125. Chương 20: Lý Cơ Gửi Thư.	381
126. Chương 21: Tiền Đậu Phụng Tiết Đi Thục Châu	384
127. Chương 22: Thuận Theo Tự Nhiên	387
128. Chương 23: Hạt Giống.	389
129. Chương 24: Thăm Hùng Đại Hải.	392
130. Chương 25: Huynh Đệ Của Bán Duyên Quân	394
131. Chương 26: Trịnh Đại Sĩ Ngụy Kịch.	397
132. Chương 27: Thăm Quang.	399
133. Chương 28: Hẹn Gặp Bùi Thúy Vân	402
134. Chương 29: Đại Định Tửu Lâu	405
135. Chương 30: Xuất Khẩu Thành Thơ.	407
136. Chương 31: Mạch Tử Trọng	410
137. Chương 32: Kiến Quốc Môn	412
138. Chương 33: Trưởng Tôn Vô Cấu.	415
139. Chương 34: Suy Tính	418
140. Chương 35: Kịch Cúc.	420
141. Chương 36: Nhà Họ Mao Bất Thường	423
142. Chương 37: Đệ Tử Phật Di Lạc.	426
143. Chương 38: Thăm Dò.	428
144. Chương 39: Bùi Nguyên Khánh	431
145. Chương 40: Tiết Vạn Triệt	434
146. Chương 41: Thái Bình Đạo.	437
147. Chương 42: Phá Dã Đầu.	439
148. Chương 43: Trịnh Đại Sĩ Ra Đi.	442
149. Chương 44: Thiếu Người.	444

150. Chương 45: Đậu Hiếu Tham Gia.	447
151. Chương 46: Tắm Suối.	450
152. Chương 47: Tiên Trong Rượu	452
153. Chương 48: Lý Uyên Tới	455
154. Chương 49: Ra Trận	458
155. Chương 50: Cá Cược	460
156. Chương 51: Chọc Giận.	463
157. Chương 52: Ngự Câu La Nhắc Nhở.	466
158. Chương 53: Ngôn Khánh Ra Chiêu.	469
159. Chương 54: Kỳ Binh.	471
160. Chương 55: Chiến Thắng	474
161. Chương 56: Bùi Cô Nương	476
162. Chương 57: Trưởng Tôn Thịnh Cho Gọi	479
163. Chương 58: : Bái Sư.	482
164. Chương 59: Quan Âm Tỳ.	484
165. Chương 60: Mã Tam Bảo	487
166. Chương 61: Tâm Sự Của Từ Thế Tích.	490
167. Chương 62: Bắn Cung.	492
168. Chương 63: Thư Cầu Cứu.	495
169. Chương 64: An Viễn Đường Ngụy Nan.	498
170. Chương 65: Chuyển Thư.	500
171. Chương 66: Cao Đại Nhân.	503
172. Chương 67: Dấu Câu.	505
173. Chương 68: Công Chúa Bạch Tuyết.	508
174. Chương 69: Ngõ Nhỏ.	511
175. Chương 70: Đại Định Niên Hiệu.	513
176. Chương 71: Thôi Thị.	516
177. Chương 72: Gặp Bùi Thục Anh.	518
178. Chương 73: Phụ Tình.	521
179. Chương 74: Uống Rượu.	524
180. Chương 75: Đua Ngựa.	526
181. Chương 76: Trịnh Tổ Đến Thăm.	529
182. Chương 77: Điều Có Tâm Cơ.	532
183. Chương 78: Trịnh Châu Thôi Thị	534
184. Chương 79: Giác Đấu	537
185. Chương 80: Thắng Cược.	540
186. Chương 81: Tế Tự.	543
187. Chương 82: Danh Ngạch Tộc Lão.	546
188. Chương 83: Lợi Ích Cho Trịnh Uy.	548
189. Chương 84: Ly Gián Không Thành.	551
190. Chương 85: Vương Cảnh Văn.	553
191. Chương 86*: Trở Về Lạc Dương.	556
192. Chương 87: Tạ Thị.	558
193. Chương 88: Mất Ngủ.	561
194. Chương 89: Gặp Đạo Tặc.	564
195. Chương 90: Phòng Thủ.	567
196. Chương 91: Huyết Chiến Quan Âm Điện.	569
197. Chương 92: Kể Chuyện Lúc Huyết Chiến.	572
198. Chương 93: Hắc Diện Tăng Nhân.	575
199. Chương 94: Sào Nguyên Phương	577
200. Chương 95: Bùi Thục Anh Lo Lắng.	580
201. Chương 96: Bùi Thế Củ Suy Đoán	583
202. Chương 97: Vây Bắt Di Lặc.	586
203. Chương 98: Giả Vờ Hôn Mê.	588

204. Chương 99: Giết Trịnh Sĩ Tắc.	591
205. Chương 100: 3000 Khoảnh Ruộng.	594
206. Chương 101: Lý Vân Tú.	596
207. Chương 102: Đóa Đóa Xuất Hiện	599
208. Chương 103: Di Lạc Là Thuộc Hạ Cửa Ta.	602
209. 210	604
210. Chương 2: Khuyên Bảo.	607
211. Chương 3: Trở Về Trịnh Phủ	610
212. Chương 4: Gặp Lý Vân Tú.	612
213. Chương 5: Nam Nhân Bị Cô Cô Thống Hận.	615
214. Chương 6: Đánh Lý Đức Vũ	618
215. Chương 7: Tâm Sự.	620
216. Chương 8: Trưởng Tôn Thịnh Cho Mời.	623
217. Chương 9: Phòng Ngạn Khiêm Cảnh Cáo.	625
218. Chương 10: Luyện Giáo	628
219. Chương 11: Gặp Cáp Sĩ Kỳ.	631
220. Chương 12: Vũ Văn Á.	634
221. Chương 13: Hồ Lực Diệt	636
222. Chương 14: Bùi Hành Nghiễm Đính Hôn	641
223. Chương 15: Mưa Lớn.	643
224. Chương 16: Đóa Đóa Tới.	646
225. Chương 17: Mắc Bẫy.	649
226. Chương 18: Biến Sự	651
227. Chương 19: Bao Vây.	654
228. Chương 20: Thiên Bảo Tướng Quân.	657
229. Chương 21: Ổ Lại Trịnh Phủ.	659
230. Chương 22: Gặp Vũ Văn Thành Đô.	662
231. Chương 23: Trưởng Tôn Thịnh Bệnh Nặng.	664
232. Chương 24: Trúcviên Xảy Ra Chuyện	667
233. Chương 25: Cầm Thú.	670
234. Chương 26: Báo Ân	672
235. Chương 27: Sắp Xếp Cao Minh.	675
236. Chương 28: Hùng Đại Hải Ra Tù	677
237. Chương 29: Tẩy Rửa Xui Rủi	680
238. Chương 30: Đóa Đóa Ra Tay	683
239. Chương 31: Hắc Toàn Phong.	685
240. Chương 32: Di Ngôn.	688
241. Chương 33: Trưởng Tôn Thịnh Qua Đời.	691
242. Chương 34: Túc Trục Linh Cửu.	693
243. Chương 35: Bùi Thế Củ Tìm	696
244. Chương 36: Bùi Thực Anh Muốn Xuất Gia	698
245. Chương 37: Suy Tính Tương Lai.	701
246. Chương 38: Lệnh Duyên.	703
247. Chương 39: Vũ Văn Hóa Cập Cầu Thân.	706
248. Chương 40: Trưởng Tôn Vô Cấu Bị Bệnh.	710
249. Chương 41: Điều Kiện Của Bùi Thế Củ.	713
250. Chương 42: Bích Ngọc Đan.	716
251. Chương 43: Rời Khỏi Lạc Dương.	719
252. Chương 1: Thực Đạo Nan	722
253. Chương 2: Tiến Bùi Thực Anh	725
254. Chương 3: Cao Phu Nhân Tới.	729
255. Chương 4: Tìm Tiên Y Nơi Nào?	732
256. Chương 5: Triệu Hi Tiểu.	735
257. Chương 6: Gặp Tôn Tư Mạc	738

258. Chương 7: Sở Cầu Của Người Là Gì?	740
259. Chương 8: Động Binh.	744
260. Chương 9: Đánh Cao Ly	746
261. Chương 10: Lựa Chọn Của Từ Thế Tích.	749
262. Chương 11: Hồn Nguyên Cầu.	752
263. Chương 12: Khi Dễ	754
264. Chương 13: Đóa Đóa Mất Tích.	757
265. Chương 14: Gặp Cổ Nhân.	760
266. Chương 15: Vinh Nhạc Thương.	763
267. Chương 16: Cốt Lục Thác.	765
268. Chương 17: Nơi Đóa Đóa Bị Giam Giữ.	768
269. Chương 18: Tấn Công Vinh Nhạc Thương.	771
270. Chương 19: Bắt Cốt Tư Man.	773
271. Chương 20: Tâm Tình Của Bùi Thúy Vân.	776
272. Chương 21: Thuốc Nổ	779
273. Chương 22: Thất Bại.	781
274. Chương 23: Ngư Câu La Đến Thăm.	784
275. Chương 24: Luyện Giáo.	787
276. Chương 24: Rời Khỏi Đất Thực.	789
277. Chương 25: Chế Tạo Chiến Thuyền.	792
278. Chương 26: Đến Củng Huyện.	795
279. Chương 27: Cơ Hội Lấy Công Huân.	797
280. Chương 28: Cơ Hội Lấy Công Huân.	800
281. Chương 29: Trưởng Mệnh Khóa	803
282. Chương 30: Giáo Do Ngôn Hồ Chế Tạo	805
283. Chương 31: Nhận Định Của Từ Thế Tích.	807
284. Chương 32: Tư Mã	810
285. Chương 33: Sửa Trị Quân Kỳ.	813
286. Chương 34: Tới Huyện Dịch.	815
287. Chương 35: Trịnh Hoàn Nghi Bị Bắt.	817
288. Chương 36: Báo Môn Mà Vào.	820
289. Chương 37: Chu Pháp Tới.	823
290. Chương 38: Nguyên Do.	825
291. Chương 39: Ở Lại Huyện Dịch.	828
292. Chương 40: Mượn Lương Thực.	830
293. Chương 41: Hám Lãng	833
294. Chương 42: Hiếu Tử.	836
295. Chương 43: Mời Chào.	839
296. Chương 44: Tới Sa Ti Thành.	842
297. Chương 45: Hùng Khoát Hải.	844
298. Chương 46: Chiến Sự Ở Liêu Đông.	847
299. Chương 47: Mạch Thiết Trượng Chết	849
300. Chương 48: Tấn Công Bình Nhưỡng.	852
301. Chương 49: Nhận Định Của Tạ Ánh Đăng.	854
302. Chương 50: Đại Bại	857
303. Chương 51: Cứu Quân Tùy.	860
304. Chương 52: Cứu Trịnh Tĩnh.	863
305. Chương 53: Cứu Mạch Tử Trọng.	865
306. Chương 54: Tìm Trịnh Hoàn Nghi.	868
307. Chương 55: Tiểu Nhân.	871
308. Chương 56: Rút Khỏi Nam Thủy	873
309. Chương 57: Huyết Chiến.	876
310. Chương 58: Kim Giáp Thiếu Niên.	879
311. Chương 59: Nghỉ Ngơi.	881

312.	Chương 60: Mộc Nghị.	884
313.	Chương 61: Cao Bảo Tàng.	886
314.	Chương 62: Tranh Cải	889
315.	Chương 63: Quay Về	891
316.	Chương 1: Cao Kiến Vũ.	894
317.	Chương 2: Đào Ngũ.	896
318.	Chương 3: Đánh Du Kích.	899
319.	Chương 4: Tới La Quốc.	901
320.	Chương 5: Vũ Văn Sĩ.	904
321.	Chương 6: Kim Đức Mạn.	906
322.	Chương 7: Thiện Đức Nữ Vương.	909
323.	Chương 8: Uy Hiếp.	911
324.	Chương 9: Kim Thành Tín.	914
325.	Chương 10: Gửi Thư.	917
326.	Chương 11: Không Tới.	919
327.	Chương 12: Tập Kích Nguyên Sơn Thành.	922
328.	Chương 13: Thảm Bại Tát Thủy	924
329.	Chương 14: Ba Mươi Vạn Quân Đại Bại.	927
330.	Chương 15: Ai Dám Ngăn Cản Lấy Mạng Của Bọn Hắn	929
331.	Chương 16: Đánh Lén Thạch Đa Sơn Trấn.	932
332.	Chương 17: Diệt Tộc Ất Chi.	934
333.	Chương 18: Gặp Lại Phùng Quả.	937
334.	Chương 19: Phùng Quả Cầu Xin.	940
335.	Chương 20: Đánh Trường Khẩu Trấn.	942
336.	Chương 21: Thiên Binh Thiên Tướng.	945
337.	Chương 22: Ất Chi Văn Đức Nhận Định.	947
338.	Chương 23: Vòng Qua Nguyên Sơn.	950
339.	Chương 24: Vườn Không Nhà Trống.	952
340.	Chương 25: Phó Ninh.	954
341.	Chương 26: Đánh Dịch Du Thành.	957
342.	Chương 27: Giải Cứu Tù Binh.	960
343.	Chương 28: Tân Thế Hùng.	962
344.	Chương 29: Phùng Vinh.	964
345.	Chương 30: Ất Chi Sinh Tức Giận.	967
346.	Chương 31: Trúng Mai Phục.	970
347.	Chương 32: Đậu Hiếu Chết.	972
348.	Chương 33: Làm Loạn.	975
349.	Chương 34: Hồi Ý Tân Thế Hùng.	977
350.	Chương 35: Làm Phẫn.	980
351.	Chương 36: Hào Khí.	983
352.	Chương 38: Trận Chiến Cuối Cùng.	985
353.	Chương 39: Viện Binh Tới.	988
354.	Chương 40: Đuổi Bắt Cao Kiến Vũ.	990
355.	Chương 41: Ngắt Xiu.	993
356.	Chương 42: Trịnh Nguyên Thọ Nổi Giận.	995
357.	Chương 43: Trịnh Tĩnh Hoảng Sợ.	998
358.	Chương 44: Tới Võ Ấp.	1001
359.	Chương 45: Gặp Lại Hoàng Văn Thanh.	1004
360.	Chương 46: Tô Liệt.	1007
361.	Chương 47: Tô Định Phương	1009
362.	Chương 48:trở Về Cửng Huyện	1012
363.	Chương 49: Làm To Chuyện	1015
364.	Chương 50: Kháng Chỉ	1017

365. Chương 51: Công Tội Bù Trừ	1019
366. Chương 52: Chém Đầu Trịnh Tĩnh	1022
367. Chương 53: Đám Tang Ngọc Đề Tuần	1024
368. Chương 54: Trịnh Hoành Nghị Tới Chơi	1027
369. Chương 55: Trục Xuất Khỏi Gia Môn	1030
370. Chương 56: Dương Huyền Cảm Cho Mời	1032
371. Chương 57: Thoái Thác	1035
372. Chương 58: Bàn Bạc Với Trịnh Thế An	1037
373. Chương 59: Đậu Hiếu Võ	1040
374. Chương 60: Trịnh Vô Địch	1042
375. Chương 61: Đậu Phu Nhân	1045
376. Chương 62: Lý Thế Dân	1048
377. Chương 63: Lý Huyền Phách	1050
378. Chương 64: Đoạn Tuyệt	1053
379. Chương 65: Suy Tính Của Lý Cơ	1055
380. Chương 66: Lý Ngôn Khánh.	1058
381. Chương 67: Bị Âm Sát.	1060
382. Chương 68: Kim Bạch Long.	1063
383. Chương 69: Đàm Tông.	1065
384. Chương 70: Đậu Phu Nhân Kinh Hải.	1068
385. Chương 71: Gặp Lại Ngôn Hổ.	1071
386. Chương 72: Chuyện Cũ.	1073
387. Chương 73:triệu Hi Tiểu Tới Thăm.	1076
388. Chương 74: Pháo Hoa.	1079
389. Chương 75: Trương Tu Đà.	1081
390. Chương 76 Có Biến.	1083
391. Chương 77:đòi Ngựa.	1086
392. Chương 78: Trương Huyện Lệnh.	1089
393. Chương 79: Phản Loạn.	1092
394. Chương 80: Chiếm Huyện Phủ.	1094
395. Chương 81:đục Nước Béo Cò.	1097
396. Chương 82: Tương Kế TỰ KẾ	1099
397. Chương 83: Huỳnh Dương Thất Thủ	1102
398. Chương 84: Tiến Đánh Cửng Huyện	1105
399. Chương 85: Quỷ Kế	1107
400. Chương 86:giết Dương Cung Đạo	1110
401. Chương 87: Ý Loạn Tình Mê	1113
402. Chương 88: Hàn Thế Ngạc	1115
403. Chương 89: Muốn Chiến Thì Chiến ĐỪNG NÓI NHIỀU LỜI	1118
404. Chương 90: Ngu Nhu Ra Tay	1120
405. Chương 91: MẮNG CHẾT NGU NHU	1123
406. Chương 92: Dương Huyền Cảm Tới	1125
407. Chương 93: Quản Thành Bi Phá	1128
408. Chương 94: Nói Chuyện Với Dương Huyền Cảm	1130
409. Chương 95: Chiến Sự Huỳnh Dương	1133
410. Chương 96: Tân Lễ Gửi Thư	1135
411. Chương 97: Hòa Diễm	1137
412. Chương 98: Giết Trịnh Thiện Nguyên	1140
413. Chương 99: Trở Về Huỳnh Dương	1142
414. Chương 100: Trịnh Sĩ Tắc	1145
415. Chương 101: Nói Chuyện Với Hoành Nghị	1147
416. Chương 102: Trịnh Thế An Qua Đời.	1150
417. Chương 103: Tiêu Hoàng Hậu.	1152
418. Chương 104: An Táng.	1154

419.	Chương 105: Bi Lai Hồ.	1157
420.	Chương 106: Phượng Cầu Hoàng.	1161
421.	Chương 107: Có Khách.	1164
422.	Chương 108: Phụ Tử Gặp Mặt.	1167
423.	Chương 109: Lý Hiếu Cơ.	1169
424.	Chương 110: Thu Phục Long Tử.	1172
425.	Chương 111: Tượng Long.	1175
426.	Chương 112: Để Lại Vương Hoàng.	1177
427.	Chương 113: Tiến Lý Hiếu Cơ Đi.	1180
428.	Chương 114: Kỳ Lân Quán.	1183
429.	Chương 115: Dương Quảng Vui Vẻ.	1186
430.	Chương 116: Từ Thế Tích Đính Hôn.	1188
431.	Chương 117: Gian Vọng Chú.	1191
432.	Chương 118: Lý Huyền Đạo.	1193
433.	Chương 119: Ngư Câu La Gặp Nạn.	1196
434.	Chương 120: Cầu Thân Hai Nhà.	1199
435.	Chương 121: Ngư Chử Khẩu.	1201
436.	Chương 1: Ba Năm Sau.	1204
437.	Chương 2: Lang Tướng Hắc Thạch Quan.	1206
438.	Chương 3: Phượng Nữ.	1209
439.	Chương 4: Quan Âm Đến.	1211
440.	Chương 5: Ngõng Tửu Lâu.	1213
441.	Chương 6: Doãn Tông Đạo.	1216
442.	Chương 7: Trầm Hương Giáo.	1219
443.	Chương 8: Thê Nhi Của Ngôn Hồ.	1221
444.	Chương 9: Lý Truân Phong.	1224
445.	Chương 10: Bí Mật.	1226
446.	Chương 11: Nhân Nghĩa.	1229
447.	Chương 12: Vì Vạn Thế Khai Thái Bình.	1232
448.	Chương 13: Tâm Sự Của Trưởng Tôn Vô Kỵ.	1235
449.	Chương 14: Lời Khuyên Của Vô Cầu.	1238
450.	Chương 15: Doãn Gia Tộc.	1240
451.	Chương 16: Mua Nhà.	1242
452.	Chương 17: Phỉ Tặc.	1245
453.	Chương 18: Lương Lão Thực.	1248
454.	Chương 19: Tặng Cho Người Khác.	1251
455.	Chương 20: Lý Mật.	1253
456.	Chương 21 Mười Vạn Quan.	1255
457.	Chương 22 Tiệc Mừng.	1258
458.	Chương 23: Hành Động.	1261
459.	Chương 24: Thiếu Người.	1264
460.	Chương 25: Mã Chu.	1266
461.	Chương 26: Quét Sạch.	1269
462.	Chương 27: Bắt Doãn Tông Đạo.	1271
463.	Chương 28: Tiến Đưa.	1274
464.	Chương 29: Một Núi Không Thể Có Hai Hồ.	1277
465.	Chương 30: Hiên Kế.	1279
466.	Chương 31: Vương Phục Bảo.	1282
467.	Chương 32: Vinh Trạch Bị Tập Kích.	1284
468.	Chương 33: Mai Phục.	1287
469.	Chương 34: Tam Thập Lục Kế Tẩu Vi Là Thượng Sách	1289
470.	Chương 35: Kim Đê Quan Mất.	1291
471.	Chương 36: Tỷ Phụ Tới.	1294
472.	Chương 37: Định Nhượng Nổi Giận.	1296

473. Chương 38: Yêu Pháp.	1299
474. Chương 39: Trình Giáo Kim.	1301
475. Chương 40: Thay Đổi Kế Hoạch.	1304
476. Chương 41: Thỉnh Tội.	1306
477. Chương 42: Dương Lão Chuột.	1308
478. Chương 43: Giao Thư.	1311
479. Chương 44: Ly Gián.	1314
480. Chương 45: Sài Hiếu Hòa Hành Động.	1316
481. Chương 46: Thời Tiết Sắp Thay Đổi.	1319
482. Chương 47: Sài Hiếu Hòa Cho Mời.	1321
483. Chương 48: Phòng Huyền Linh Nạp Thiếp.	1323
484. Chương 49: Lo Huỳnh Dương Không Đủ Loạn.	1326
485. Chương 50: Trương Tu Đà.	1328
486. Chương 51: Tần Thúc Bảo.	1331
487. Chương 52: Tư Mã Huỳnh Dương.	1333
488. Chương 53: Vương Thế Sung.	1335
489. Chương 54: Đoàn Xe Cổ Quái.	1338
490. Chương 55: Chu Văn Cử.	1340
491. Chương 56: Sài Hiếu Hòa Tức Giận.	1343
492. Chương 57: Năm Giữ Cũng Huyện.	1345
493. Chương 58: Nguyên Nhân Cầm Ghét Lý Mật.	1347
494. Chương 59: Thái Bình Thân Sĩ.	1349
495. Chương 60: Trương Tu Đà Lui Binh.	1352
496. Chương 61: Cho Mời Mật Công.	1354
497. Chương 62: Chỉ Thiếu Cơ Hội.	1357
498. Chương 63: Con Của Từ Thế Tích.	1359
499. Chương 64: Tô Diệp.	1362
500. Chương 65: Nhạc Mẫu.	1364
501. Chương 66: Trương Tu Đà Tuần Quốc.	1367
502. Chương 67: Tam Tinh Liên Châu.	1370
503. Chương 68: Tới Hồ Lao Quan.	1372
504. Chương 69: Bỏ Hồ Lao Quan Lấy Khai Phong.	1375
505. Chương 70: Lan Lăng Tiêu Thị.	1377
506. Chương 71: Tiến Đánh Hồ Lao Quan.	1380
507. Chương 72: Khiêu Khích.	1382
508. Chương 73: Phục Kích.	1385
509. Chương 74: Giết Ngô Hác Các.	1388
510. Chương 75 : Huỳnh Dương Lý Vô Định.	1390
511. Chương 76: Đâm Lao Phải Theo Lao.	1393
512. Chương 77: Hậu Chiêu.	1395
513. Chương 78: Chiêu Hàng.	1398
514. Chương 79: Tổn Thất Trầm Trọng.	1400
515. Chương 80: Định Nhượng Khó Xử.	1403
516. Chương 80: Định Nhượng Khó Xử.	1406
517. Chương 81: Đoạn Tuyệt Quan Hệ.	1409
518. Chương 82: Ngụy Chính.	1411
519. Chương 83: Thái Cúc Đông Ly Hạ Du Nhiên Kiến Nam Sơn.	1414
520. Chương 84: Chiêu Hàng.	1416
521. Chương 85: Khu Hồ Nuốt Lang.	1419
522. Chương 86: Vương Thế Sung Tới Lạc Dương.	1421
523. Chương 87: Tranh Giành Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ.	1424
524. Chương 88: Trở Lại Lạc Dương.	1426
525. Chương 89: Từ Văn Viễn.	1429
526. Chương 90: Lam Tử Cái.	1431

527. Chương 1: Từ Thế Tích Thất Vọng.	1434
528. Chương 2: Quân Vụ Tại Thân.	1436
529. Chương 3: Gặp Mặt Vương Thế Sung.	1439
530. Chương 4: Long Hay Trùng.	1441
531. Chương 5: Điều Ý.	1444
532. Chương 6: Lý Uyên Tiến Cử Ai?	1446
533. Chương 7: Mật Báo Từ Huỳnh Dương.	1449
534. Chương 8: Bù Tịch.	1451
535. Chương 9: Vương Thông.	1454
536. Chương 10: Từ Thế Tích Trở Về Huỳnh Dương.	1456
537. Chương 11: Nguyên Văn Đô Bất Mãn.	1459
538. Chương 12: Cửu Sơn Mất.	1461
539. Chương 13: La Sĩ Tín Tham Chiến.	1464
540. Chương 14: Cửu Sơn Thảm Bại.	1466
541. Chương 15: Phong Lâm Hỏa Sơn.	1469
542. Chương 16: Phỉ Tặc Giả Dạng.	1472
543. Chương 17: Tương Kế Tựu Kế.	1474
544. Chương 19: Tần Quỳnh Lo Lắng.	1477
545. Chương 20: Giao Thủ Với Tần Quỳnh.	1479
546. Chương 21: Sĩ Tín Nhắc Nhở.	1481
547. Chương 22: Hoàng Phiêu Mã.	1484
548. Chương 23: Rút Lui.	1486
549. Chương 24: Trịnh Đại Bưu.	1488
550. Chương 25: Lão Thực.	1490
551. Chương 26: Chiêu Mộ Binh Lính	1493
552. Chương 27: Chủ Ý Của Nguyên Văn Đô	1495
553. Chương 28: Liễu Chu Thần.	1498
554. Chương 29: Tần Quỳnh Ngã Bệnh.	1500
555. Chương 30: Đại Chiến Bạch Thạch Độ.	1502
556. Chương 31: Đan Hùng Tín Đại Bại.	1505
557. Chương 32: Gặp Lại Lý Mật.	1507
558. Chương 33: Mắng Chửi Lý Mật.	1510
559. Chương 34: Vương Thế Sung Tới Huỳnh Dương.	1512
560. Chương 35: Cờ Tướng.	1514
561. Chương 36: Ra Về.	1516
562. Chương 37: Lưu Hắc Các.	1518
563. Chương 38: Ngụy Chính Đến.	1521
564. Chương 39: Mưu Kế Của Ngụy Chính	1523
565. Chương 40: Lý Mật Rút Binh...	1524
566. Chương 41: Chiêu Tướng.	1527
567. Chương 42: Vương Thế Sung Xuất Binh.	1529
568. Chương 43: Xây Dựng Lại Bát Phong Doanh.	1531
569. Chương 44: Tần Dụng.	1533
570. Chương 45: Vương Thế Sung Thảm Bại.	1536
571. Chương 46: Lý Vô Địch Tới.	1538
572. Chương 47: Ác Chiến.	1541
573. Chương 48: Trịnh Đại Bưu Ra Tay.	1543
574. Chương 49: Chiến Thắng.	1545
575. Chương 50: Tấn Dương Cung.	1547
576. Chương 51: Hắc Thạch Quan Đại Thắng.	1549
577. Chương 52: Giáo Huấn Lý Đạo Huyền.	1552
578. Chương 53: Nữ Tặc.. . . .	1554
579. Chương 54: Minh Bạch.	1556
580. Chương 55: Vương Thế Sung Tự Giam.	1558

581. Chương 56: Quan Sát Đại Cục.	1561
582. Chương 57: Diễn Trò Bất Hòa.	1563
583. Chương 58: Mạch Tử Trọng Trở Về Trường An.	1565
584. Chương 59: Chiêu Hàng Lưu Hắc Các.	1567
585. Chương 60: Trở Lại Hào Đồi Ổ.	1569
586. Chương 61: Thất Thần Vì Mỹ Nhân.	1572
587. Chương 62: Ghen.	1575
588. Chương 63: Chiêu Hàng Sài Hiếu Hòa.	1577
589. Chương 64: Cẩm Y Kỳ Lân.	1580
590. Chương 65: Lai Lịch Cửa Liễu Chu Thần.	1582
591. Chương 66: Nghênh Tiếp.	1585
592. Chương 67: Thành Thân.	1587
593. Chương 68: Liễu Chu Thần Tới Củng Huyện.	1589
594. Chương 69: Bùi Thục Anh Rời Đi.	1592
595. Chương 70: Bạn Cũ Gặp Mặt.	1594
596. Chương 71: Kéo Dài Thời Gian.	1596
597. Chương 72: Kế Sách Của Sài Hiếu Hòa.	1599
598. Chương 73: Rước Dâu.	1601
599. Chương 74: Làm Ba Bài Thơ.	1604
600. Chương 75 : Huỳnh Dương Lý Vô Địch.	1607
601. Chương 76: Tuyệt Chiêu Chưa Dùng.	1609
602. Chương 77: Ngụy Đức Thâm.	1612
603. Chương 78: Vừa Mất Phụ Nhân Lại Thiệt Quân Không	1614
604. Chương 79: Lý Uyên Tạo Phản.	1616
605. Chương 80: Phụ Tử Lại Ly Biệt.	1618
606. Chương 81: Vương Thế Sung Tiếp Tục Đại Bại.	1621
607. Chương 82: Trở Lại Huỳnh Dương Huyện.	1623
608. Chương 83: Bắt Cóc Liễu Chu Thần.	1625
609. Chương 84: Lục Châu Minh Ước.	1627
610. Chương 85: Từ Hồng Khách	1630
611. Chương 86: Vương Tổ.	1632
612. Chương 87: Hà Phan Nhân.	1635
613. Chương 88: Mao Tiểu Tám Xuất Hiện.	1637
614. Chương 89: Lý Ngọc	1639
615. Chương 90: Ngụy Chính Tới Thăm.	1641
616. Chương 91: Lý Mật Và Viên Thiệu.	1643
617. Chương 92: Tào Tháo Và Lý Uyên.	1646
618. Chương 93: Nam Dương Quận	1648
619. Chương 94: Bát Phong Trận.	1650
620. Chương 95: Tới Huỳnh Dương Huyện.	1653
621. Chương 96: Trịnh Hiếu Thanh.	1655
622. Chương 97: Liễu Hanh.	1658
623. Chương 98: Nhà Có Nội Tặc, Cần Sớm Quyết Đoán.	1660
624. Chương 99: Lý Mật Tấn Công Hồ Lao Quan.. . . .	1662
625. Chương 100: Dương Vương Đầu Hàng.	1665
626. Chương 101: Cứu Dương Khánh.	1667
627. Chương 102: Lễ Tiệc.	1669
628. Chương 103-104: Dương Khánh Nhận Thua.	1672
629. Chương 105: Lạc Dương Đại Loạn	1676
630. Chương 106: Mở Cửa Thành.	1679
631. Chương 107: Đánh Bại Lý Mật.. . . .	1681
632. Chương 108: Trở Lại Củng Huyện.	1683
633. Chương 109: Sài Thanh Gây Rối.	1685
634. Chương 110: Lý Đạo Huyền Không Tầm Thường.	1687

635. Chương 111:	hương Hoa Tử Đằng..	1690
636. Chương 112:	Bùi Thúy Vân Sầu Lo	1692
637. Chương 113:	Sài Thanh Gặp Lý Thế Dân.	1694
638. Chương 114:	Suy Đoán Thành Sự Thật.	1697
639. Chương 115-116:	Dạy Võ.	1699
640. Chương 116:	Liều Thanh.	1704
641. Chương 117:	Ta Biết Ngổng Công Tử.	1706
642. Chương 118:	Đàm Phán.	1709
643. Chương 119:	Vương Thế Sung Tức Giận.	1711
644. Chương 120:	Lô Dân.	1713
645. Chương 121:	Thư Cho Bùi Nhân Cơ.	1716
646. Chương 122:	Dừng Lại 12 Ngày.	1718
647. Chương 123:	Tuyết Rơi Trắng Xóa.	1720
648. Chương 124:	Không Thể Nói.	1722
649. Chương 125:	vương Thái.	1725
650. Chương 126:	Lý Mật Xuất Hiện.	1727
651. Chương 127:	Thu Bình..	1730
652. Chương 128:	Trời Sinh Du Sao Còn Sinh Lượng?	1732
653. Chương 128:	Trời Sinh Du Sao Còn Sinh Lượng?	1735
654. Chương 128:	Trời Sinh Du Sao Còn Sinh Lượng?	1738
655. Chương 131:	Quyết Định Của Phòng Ngạn Khiêm	1740
656. Chương 132:	Thả Điều.	1743
657. Chương 133:	Quan Âm Tỳ Mất Tích.	1745
658. Chương 134:	Lý Hiếu Cơ Tức Giận.	1748
659. Chương 135:	Bù Đắp.	1750
660. Chương 136:	Thị Uy Trường An	1753
661. Chương 137:	Lý Thần Thông.	1756
662. Chương 138:	Ung Vương.	1759
663. Chương 139:	Hoàng Quân Hán.	1760
664. Chương 140:	Mao Bách Vạn.	1763
665. Chương 141:	Tiến Cử Với Lý Thế Dân.	1765
666. Chương 141:	Tiến Cử Với Lý Thế Dân.	1767
667. Chương 142:	Lý Đạo Ngạn.	1769
668. Chương 143:	Tức Giận Với Trịnh Hoành Nghị.	1771
669. Chương 143:	Tức Giận Với Trịnh Hoành Nghị.	1774
670. Chương 144:	Thành Ý	1776
671. Chương 145:	Đột Quyết Tham Chiến	1778
672. Chương 146	Lý Mật Và Dương Đồng.	1780
673. Chương 147:	Vũ Văn Nho Đồng	1782
674. Chương 148:	Vương Thế Sung Xưng Đế	1785
675. Chương 149:	Lý Quân Tiện.	1787
676. Chương 150:	Lý Đại Lượng	1789
677. Chương 151-152:	Bàng Ngọc	1791
678. Chương 153-154:	Xuất Kích.	1796
679. Chương 155-156:	Hỏa Cầu, Máu Tươi, Hồn Tập.	1800
680. Chương 151-152:	Bàng Ngọc	1804
681. Chương 153-154:	Xuất Kích.	1809
682. Chương 155-156:	Hỏa Cầu, Máu Tươi, Hồn Tập.	1813
683. Chương 157:	Quỷ Kế.	1818
684. Chương 158:	Lý Đạo Huyền Không Vui.	1826
685. Chương 159:	Đan Hùng Tín Hung Hãn.	1828
686. Chương 160:	Thu Bình.	1831
687. Chương 161:	Lý Mật Đại Bại.	1833
688. Chương 162:	Lý Mật Tỉnh Lại.	1835

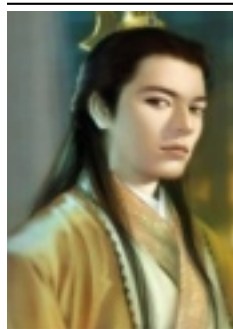
689. Chương 163: Lý Ngôn Khánh Tới.	1838
690. Chương 164: Đầu Tên?	1840
691. Chương 165: Lý Mật Chết.	1842
692. Chương 166: Lý Hiếu Cơ Chết.	1845
693. Chương 167: Lý Ngôn Khánh Sầu Khổ.	1847
694. Chương 168: Có Con.	1849
695. Chương 169: Vương Hoàng Rời Khỏi Kỳ Lân Đài.	1851
696. Chương 170: Tới Tung Sơn.	1853
697. Chương 171: Thịnh Cầu Ngôn Hồ.	1856
698. Chương 172: Kết Duyên Tấn Tàn.	1858
699. Chương 173: Thương Pháp.	1860
700. Chương 174: Lý Kiến Thành Đưa Thư.	1862
701. Chương 175: Cuộc Chiến Phách Bích.	1865
702. Chương 176: Xây Dựng Lại Di Lặc Áo Trắng.	1867
703. Chương 177: Chiêu Hàng Uất Trì Kính Đức.	1869
704. Chương 178: Nghiêu Quân Tố Rút Lui.	1871
705. Chương 179: Quan Âm Tỳ Sinh Con.	1874
706. Chương 180: Lý Chu.	1876
707. Chương 181: Cổ Nhân Tới Thăm.	1878
708. Chương 182: Lý Hiếu Cung.	1881
709. Chương 183: Quy Phục Nhà Đường.	1884
710. Chương 184: Liên Minh.	1886
711. Chương 185: Cốc Thành.	1888
712. Chương 186: Ba Mặt Thụ Dịch	1891
713. Chương 187: Lý Ngôn Khánh Không Hàng.	1893
714. Chương 189: Thiên Hữu Đại Đường, Đậu Nghịch Tắt Vong.	1896
715. Chương 190: Đốt Thành.	1898
716. Chương 191: Điều Tra Từ Giản.	1901
717. Chương 192: Uất Trì Kính Đức Cứu Mạng.	1902
718. Chương 193: Lý Uyên Khó Xử.	1905
719. Chương 194: Đậu Kháng.	1907
720. Chương 195: Lạc Dương Hỗn Loạn.	1909
721. Chương 196: Vương Thế Sung Hàng.	1912
722. Chương 197: Hung Phạm Là Ai?	1914
723. Chương 198: Thù Cha Không Đội Trời Chung.	1917
724. Chương 199: Chủ Ý Của Lý Kiến Thành.	1919
725. Chương 200: Mời Chào.	1921
726. Chương 201: Kinh Tử Sơn.	1924
727. Chương 202: Môn Thần Tới.	1926
728. Chương 203: Quyết Đấu.	1928
729. Chương 204: Viện Binh Tới.	1930
730. Chương 205: Bắn Chết Uất Trì Kính Đức.	1932
731. Chương 206: Lý Thế Dân Nổi Giận.	1935
732. Chương 207: Vào Thành.	1937
733. Chương 208: Chuyện Lớn Không Hay.	1939
734. Chương 209: Gây Chuyện.	1942
735. Chương 210: Trưởng Tôn Vô Kỵ Bị Đánh.	1944
736. Chương 211: Hùng Khoát Hải Và Tàn Dục.	1946
737. Chương 212 Lưu Văn Tĩnh.	1949
738. Chương 213: Hà Nam Vương Ra Tay Dạy Dỗ.	1951
739. Chương 214: Ai Cũng Không Chọn.	1954
740. Chương 215: Lạc Dương Bất Mãn.	1956
741. Chương 216: Lý Nguyên Cát.	1959
742. Chương 217: Ở Lại Lạc Dương.	1961

743. Chương 218: Lý Thế Dân Cho Mời.	1963
744. Chương 219: Lý Tĩnh.	1966
745. Chương 220: Đậu Uy Lại Truyền Chỉ.	1968
746. Chương 221: Thúy Vân Sắp Sinh.	1970
747. Chương 222: Huyết Án.	1973
748. Chương 223: Không Quan Hệ Tới Hà Nam Vương.	1975
749. Chương 1: Triều Đình Điều Động.	1978
750. Chương 2: Chu Sán.	1980
751. Chương 3: Lý Uyên Cho Mời Gặp.	1983
752. Chương 4: Hoàng Thành.	1985
753. Chương 5: Ngọc Oa Nhi.	1988
754. Chương 6: Hiệt Lợi Khả Hân.	1990
755. Chương 7: Dừng Cơm Trong Cung.	1993
756. Chương 8: Tùy Dương Còn Không?	1996
757. Chương 9: Ôn Vương Phi.	1998
758. Chương 10: Lương Sư Thái.	2001
759. Chương 11: Trường An Hảo.	2004
760. Chương 12: Khúc Giang.	2007
761. Chương 13: Tám Gia.	2010
762. Chương 14: Tình Hình Phức Tạp.	2013
763. Chương 15: Năm Giữ U Châu.	2016
764. Chương 16: Sứ Giả Đột Quyết.	2018
765. Chương 17: Uất Trì Bảo Lâm.	2021
766. Chương 18: Mối Họa Đột Quyết.	2023
767. Chương 19: Hải Tử Gây Chuyện.	2026
768. Chương 20: Tiết Lễ Và Tổng Lệnh Vãn.	2028
769. Chương 21: Sứ Giả Bị Tập Kích.	2030
770. Chương 22: Trình Giảo Kim Đắc Ý.	2033
771. Chương 23: Đánh Nhau.	2035
772. Chương 24: Giam Ở Thừa Càn Điện.	2038
773. Chương 25: Trình Xử Mặc.	2040
774. Chương 26: Triệu Vương Tới.	2043
775. Chương 27: Đột Quyết Không Đáng Lo.	2045
776. Chương 28: Mười Điều Không Dám Chiến.	2048
777. Chương 29: Điều Đi Lý Tĩnh.	2050
778. Chương 30: Bình Nam Thập Sách.	2053
779. Chương 31: Trương Gia Không Thể Hàng Tùy.	2055
780. Chương 32: Kế Châu.	2058
781. Chương 33: Phòng Ngừa Chu Đảo.	2061
782. Chương 34: Bình Dương Công Chúa.	2063
783. Chương 35: Biến Ở Tương Châu.	2066
784. Chương 36: Điều Tới Lĩnh Nam.	2069
785. Chương 37: Nguyên Ý Đi Lĩnh Nam.	2072
786. Chương 38: Chuẩn Bị Rời Khỏi.	2074
787. Chương 39: Tổ Thái Độ.	2077
788. Chương 40: Man Hoang.	2080
789. Chương 41: Lý Tiên Sinh.	2082
790. Chương 42: Phùng Ấng.	2085
791. Chương 43: Trương Trọng Kiên Chuẩn Bị.	2087
792. Chương 44: Úc Châu.	2090
793. Chương 45: Tiêu Hoài Tĩnh Đến Thăm.	2092
794. Chương 46: Địa Bản Của Mạch Tử Trọng.	2095
795. Chương 47: Đô Lăng Trấn.	2097
796. Chương 48: Kế Sách Thứ Mười Một.	2099

797.	Chương 49: Thiện Tiệm.	2102
798.	Chương 50: Mã Đấu.	2104
799.	Chương 51: Gặp Mặt Ngu Đoàn Đầu.	2107
800.	Chương 52: Ngự Bài Quân.	2109
801.	Chương 53 Ngự Bài Quân.	2112
802.	Chương 54: Đồng Hoàn.	2114
803.	Chương 55: Mạch Tử Trọng Suy Tư.	2117
804.	Chương 56: Cự Hán Bí Ẩn.	2119
805.	Chương 57: Vũ Văn Thành Đô Tái Hiện.	2122
806.	Chương 58: Gặp Mặt La Hoàn.	2125
807.	Chương 59: Hợp Tác.	2127
808.	Chương 60: Thế Cục Lĩnh Nam.	2130
809.	Chương 61: Hồ Phù Ung Châu.	2132
810.	Chương 62: Tấn Công Tuyên Hóa.	2135
811.	Chương 63: Vũ Văn Thành Đô Vs Hùng Khoát Hải.	2137
812.	Chương 64: Lạc Dương Nhục Phi Tiên.	2139
813.	Chương 65: Bắt Kẻ Sinh Tử.	2141
814.	Chương 66: Số Trời Đã Định.	2143
815.	Chương 67: Vũ Văn Thành Đô Thua!	2146
816.	Chương 68: Chiếm Thành.	2148
817.	Chương 69: Mạch Tử Trọng Do Dự.	2150
818.	Chương 70: Thất Sách.	2152
819.	Chương 71: Quân Sĩ Phân Tâm.	2154
820.	Chương 61: Hồ Phù Ung Châu.	2156
821.	Chương 62: Tấn Công Tuyên Hóa.	2159
822.	Chương 63: Vũ Văn Thành Đô Vs Hùng Khoát Hải.	2161
823.	Chương 64: Lạc Dương Nhục Phi Tiên.	2164
824.	Chương 65: Bắt Kẻ Sinh Tử.	2166
825.	Chương 66: Số Trời Đã Định.	2168
826.	Chương 67: Vũ Văn Thành Đô Thua!	2170
827.	Chương 68: Chiếm Thành.	2172
828.	Chương 69: Mạch Tử Trọng Do Dự.	2174
829.	Chương 70: Thất Sách.	2176
830.	Chương 71: Quân Sĩ Phân Tâm.	2178
831.	Chương 72: Cha Ta Là Lý Hiếu Cơ	2181
832.	Chương 73: Phòng Ngạn Khiêm Ngụy Kịch.	2183
833.	Chương 74: Qua Đời.	2185
834.	Chương 75: Lý Thế Dân Tới Gặp.	2187
835.	Chương 76: Nhường Bình Quyền.	2189
836.	Chương 77: Cao Lý Hành.	2191
837.	Chương 78: Lựa Chọn Của Phòng Huyền Linh.	2193
838.	Chương 79: Tiểu Đổ.	2195
839.	Chương 81: Bình Định Ninh Trường Chân.	2200
840.	Chương 82: Trả Thù Cho Mẫu Thân.	2202
841.	Chương 83:lính Đánh Thuê.	2204
842.	Chương 84: Tài Hàng.	2206
843.	Chương 85: Cường Công Giang Lăng.	2208
844.	Chương 86: Hải Môn Trấn.	2210
845.	Chương 87: Gặp Lại Trương Trọng Kiên.	2213
846.	Chương 88: Đồ Sắt Thành.	2215
847.	Chương 89: La Hoàn Chặn Đường.	2217
848.	Chương 90: Cá Mắc Câu.	2220
849.	Chương 91: Thiên Hạ Thái Bình.	2222
850.	Chương 1: Dương Văn Kiên.	2225

851.	Chương 2: Lý Kiến Thành Hối Hận.	2227
852.	Chương 3: Bại Lộ.	2230
853.	Chương 4: Thịnh Tội.	2232
854.	Chương 5: Điều Động.	2234
855.	Chương 6: Bùi Thị.	2236
856.	Chương 7: Thủy Hoàng Đế.	2238
857.	Chương 8: Luật Công Dân.	2240
858.	Chương 9: Ngụy Chính Dao Động.	2242
859.	Chương 10: Bình Dương Công Chúa Bệnh Nặng.	2244
860.	Chương 11: Triệu Hồi Về Trường An.	2246
861.	Chương 12: Công Chúa U Uất.	2248
862.	Chương 13: Lý Thế Dân Quyết Đoán.	2250
863.	Chương 14: Thế Cục Trường An.	2252
864.	Chương 15: Huyền Chân Tiên Trưởng.	2254
865.	Chương 16: Gặp Lại Bùi Thục Anh.	2256
866.	Chương 17: Đánh Cược.	2258
867.	Chương 18: Lý Uyên Bị Bệnh.	2260
868.	Chương 19: Lý Kiến Thành Đắc Ý.	2262
869.	Chương 20: Biển Ở Chu Tước Môn.	2265
870.	Chương 21: Giết Huynh.	2267
871.	Chương 22: Lý Thế Dân Chết!	2269
872.	Chương 23: Khuất Đột Thông Giao Hồ Phù.	2271
873.	Chương 24: Điều Ý Xuất Binh.	2274
874.	Chương 25: Ai Mới Là Ngự Ông?	2276
875.	Chương 26: Suy Nghĩ Của Bùi Tịch.	2278
876.	Chương 27: Lý Uyên Tỉnh Lại.	2280
877.	Chương 28: Tiết Nhân Việt.	2283
878.	Chương 29: Chuẩn Bị.	2286
879.	Chương 30: Danh Chính Ngôn Thuận.	2288
880.	Chương 31: Đại Chiến Huyền Vũ Môn.	2290
881.	Chương 32 : Lịch Sử Do Kẻ Thắng Viết.	2293

Soán Đường

Giới thiệu

Nhóm dịch blackNguồn: Vipvandan. vnSống trong thời loạn thế, thân thế khó bề phân biệt. Trong l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/soan-duong>

1. Chương 1: Năm Nay Là Năm Nào?

Dịch: Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Giới thiệu truyện:

Sống trong thời loạn thế, thân thể khó bề phân biệt.

Trong lòng ta không hướng tới phú quý nhưng không biết vì sao phú quý lại liên tục xuất hiện.

Đây là một câu chuyện một người hiện đại xuyên việt về Tùy Đường.

Có ân oán tình cừu, có khí thế hào hùng, còn có vô số phong lưu...

Chất lỏng ấm áp phun tung tóe lên trên người của Lý Kiến Quốc.

Bên tai của hắn vang lên tiếng la khóc thê lương, thanh âm giao phong rít gào, âm ỉ náo nhiệt vô cùng.

Lý Kiến Quốc mở mắt, đập vào mắt hắn là một khuôn mặt nữ nhân. Nữ nhân này khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt vô cùng thanh tú, giờ phút này trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần đó vì nỗi đau khổ mà biến đổi.

Nữ nhân này nằm trên người của Lý Kiến Quốc, hai tay cố gắng chống đứng lên, giống như sợ rằng đè nặng lên trên người của Lý Kiến Quốc.

- Bảo bảo, không có chuyện gì đâu, con đừng sợ.

Nữ nhân cúi đầu xuống, vừa vặn tiếp xúc ánh mắt của Lý Kiến Quốc.

Trên khuôn mặt tái nhợt hiện ra vẻ tươi cười, cánh tay duỗi ra ôm lấy Lý Kiến Quốc vào trong lòng.

Lý Kiến Quốc hiện tại mới phát hiện mình... đã biến thành một đứa trẻ.

- Nghịch tặc chạy đâu, một tên cũng không thể buông tha.

Đúng lúc này có người lớn tiếng gọi, thanh âm giống như là kim thiết vậy.

Nữ nhân kia biến sắc định giãy dụa đứng dậy, Lý Kiến Quốc lúc này mới khiếp sợ tỉnh ngộ, hoảng sợ phát hiện ra trước ngực của nữ nhân kia đã có một mũi tên xuyên qua cả thân thể. Nữ nhân này hóa ra vốn đã trọng thương, Lý Kiến Quốc lập tức hiểu được, máu phun tung tóe lên trên người của hắn chính là máu của nàng.

Mà lúc này nữ nhân cố gắng chống thân thể, giống như sợ mũi tên làm bị thương Lý Kiến Quốc.

Lý Kiến Quốc như chìm vào giấc mơ: Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Bốn mươi tuổi, thoát cái đã biến thành một hài nhi, gặp chuyện như vậy vượt qua khỏi phạm trù lý giải của hắn.

Thời đại này, còn dùng cung tiễn để giết người hay sao?

Được rồi, dùng cung tiễn để giết người thì cũng thôi, nhưng tại sao lại giống như diệt môn thảm án, hơn nữa đây lại là ban ngày ban mặt, là xã hội pháp trị, tên gia hỏa sát nhân kia, chẳng lẽ không sợ chế tài pháp luật hay sao?

Nghĩ tới đây, cơn tức giận của Lý Kiến Quốc liền xông lên đầu, hắn hét lớn một tiếng:

- Dừng tay.

Nhưng hắn quên mất hiện tại mình chỉ là một đứa con nít, tiếng gầm lên giận dữ này của hắn chỉ biến thành tiếng khóc oa oa của trẻ con.

Nữ nhân kia một tay ôm lấy hắn, tận lực tránh cho mũi tên xâm phạm tới Lý Kiến Quốc.

Một tay nàng cầm lấy một thanh lợi kiếm sáng loáng, cắn răng đi tới trước, ở sau lưng chỉ nghe tiếng dây cung phật phật, một tràng mũi tên phá không mà tới, cắm vào hai đùi của nữ nhân, nàng rút cuộc không cách nào đứng vững nữa liền ngã xuống mặt đất.

- Muội tử.

Một tiếng hét vang lên, chỉ nghe thấy tiếng kim thiết vang lên cùng thanh âm thảm thiết.

Một thân thể nam tử hùng tráng vô cùng xuất hiện bên cạnh của nữ nhân, thân hình của hắn cao chừng một mét tám mươi lăm, trước ngực có bộ lông đen nhánh, trên mặt sở hữu bộ râu quai nón như cương châm, mày kiếm mắt hổ, sáng ngời hữu thần.

Trên người của hắn mặc một chiếc áo ngắn, giống như là áo cộc tay vậy.

Búi tóc tết lại, bàn tay cầm một cây đại côn nặng trĩu, dính đầy máu tươi, trên đó còn có hỗn hợp chất lỏng trắng đục, hắn chạy tới bên cạnh nữ nhân, ôm vào trong lồng ngực.

- Bảo bảo, đại ca.... bảo bảo ở đâu.

Nữ nhân kia đã hấp hối nhưng vẫn nhớ tới hài nhi do Lý Kiến Quốc biến thành.

Nam tử kia liền nhìn Lý Kiến Quốc, vứt bỏ đại côn, ôm Lý Kiến Quốc lên.

Trong nháy mắt này, Lý Kiến Quốc đã nhìn tình huống xung quanh, đây rõ ràng là một thôn trang nhưng lúc này đã bị lửa bao bọc, từ ánh lửa có thể thấy rất nhiều nam nữ đang hốt hoảng chạy đi, còn có vô số người mặc hắc y, áo khoác bằng da, trong tay cầm đao kiếm sáng loáng, bốn phía tiến tới đuổi giết, thanh âm không dứt bên tai. Lý Kiến Quốc lúc này kinh hãi thật sự, bởi vì nhìn trang phục của bọn họ thì tựa hồ như không phải thời đại lúc trước của hắn.

Xuyên việt!

Đây là một từ ngữ đang rất lưu hành ở internet.

Nhưng vấn đề là, đây rốt cuộc là thời đại gì đây?

Nam tử kia một tay ôm lấy Lý Kiến Quốc, một tay ôm lấy nữ nhân, run giọng nói:

- Muội tử, bảo bảo ở đây, muội xem đi.

- Ca ca, chiếu cố bảo bảo cho tốt, huynh mau đem bảo bảo đi mau.

- Được, chúng ta cùng đi.

Nam nhân kia run nhè nhẹ nói, Lý Kiến Quốc lúc này mới phát hiện ra, sắc mặt của nữ nhân kia đã ngày càng tái nhợt, tựa hồ như không còn sinh khí, hắn đã hơi minh bạch, nữ nhân này là mẹ của mình, mà nam nhân của ông ôm lấy lại không giống như cha của mình, theo xưng hô thì một nam một nữ này như là một đôi huynh muội, vậy phụ thân của hài tử này là ai?

Trong mắt của nữ nhân kia thoáng lộ vẻ yêu thương, dùng mặt dán lên gò má của Lý Kiến Quốc:

- Ca, muội không đi được... huynh mau dẫn bảo bảo đi tìm cha của nó.

Thanh âm của nữ nhân càng ngày càng nhỏ, dần dần trở nên yếu ớt không còn nghe thấy được nữa.

Nam nhân kia lớn tiếng hỏi:

- Muội muội, cha của nó hiện nay ở đâu, muội mau nói cho ta biết đi..

- Cha của nó ở...

Nữ nhân kia vươn tay ra, muốn vuốt ve gò má của Lý Kiến Quốc, tuy nhiên lời nói chưa hết thì bàn tay vươn ra đã vô lực giữa không trung mà rơi xuống, con mắt nhìn chăm chăm vào Lý Kiến Quốc.

Cùng nữ nhân này tiếp xúc chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Nhưng Lý Kiến Quốc nhìn theo một loạt động tác của nàng thì cảm nhận được một tình cảm mẫu thân yêu thương vô hạn với hài tử của mình.

Bản thân trọng thương, ngã xuống cũng không muốn làm hài tử mình bị thương.

Còn nụ cười hiền lành kia nữa, trong khoảnh khắc, một huyết mạch như chảy qua người của hắn, sinh ra một tình cảm mãnh liệt, Lý Kiến Quốc không chịu nổi bị thương này mà hé miệng phát ra từng tiếng khóc bi thương.

Tuy không biết chuyện gì xảy ra nhưng Lý Kiến Quốc đã tiếp nhận vị nữ nhân trẻ tuổi này làm mẫu thân của mình.

- Muội tử.

Nam nhân kia thê thảm gọi.

Lý Kiến Quốc lại nghe thấy một tràng thanh âm nữa:

- Ngôn Hổ, mau buông binh khí giao hài tử ra.

Ninh mỗ trước khi rời kinh, Trương Tôn đã khẩn cầu ta chiếu cố một trong hai, người chỉ cần giao hài tử kia ra, nói ra nơi hạ lạc của Lý tặc, nơi này tất cả đều là người của ta, ta sẽ làm chủ cho người rời khỏi đây... người thấy thế nào?

Nam nhân tên là Ngôn Hổ.

Hắn nhẹ nhàng buông thi thể của nữ nhân, một tay ôm Lý Kiến Quốc, một tay cầm đại côn dưới mặt đất lên.

Sẽ không thê thảm như vậy chứ?

Trong lòng Lý Kiến Quốc hồi hộp không thôi, hắn không thể nào điều khiển được suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, vừa xuyên việt đã gặp phải nguy cơ này. Lý Kiến Quốc vô ý thức nắm lấy vạt áo của Ngôn Hổ, hôm nay hắn không có chút khả năng tự vệ nào duy nhất chỉ có thể dựa vào người của Ngôn Hổ. Tuy nhiên hắn vẫn không thể xác định được, Ngôn Hổ này có phải là cứu tinh của hắn không, lúc này bốn phía của Ngôn Hổ đã có rất nhiều người vây quanh.

Nếu như Ngôn Hổ sợ chết, thì mạng nhỏ của Lý Kiến Quốc đã nguy hiểm.

Ngôn Hổ cúi đầu, nhìn Lý Kiến Quốc, cánh tay ôm lấy hắn khẽ chặt thêm một chút nữa.

Người nói chuyện cũng không cao lắm, ước chừng chỉ khoảng một mét tám, thân thể hơi gầy, mặc áo bào màu xanh.

Mắt hình tam giác, đôi lông mày hiện ra một khí tức nham hiểm.

Đặc biệt trên gò má của hắn có một khối bớt... khoan đã không phải bớt mà là hình xăm một con chim tước.

Lý Kiến Quốc kinh ngạc không thôi, hắn chưa thấy qua người nào xăm hình lên trên mặt.

Ngôn Hổ nói:

- Không ngờ đường đường là Lý suất cũng làm ra chuyện như thế.

Lý suất?

Đây là chức quan gì?

2. Chương 2: Truy Sát

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 2: Truy sát

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Kiến Quốc cảm thấy nghi hoặc nhưng hắn có thể đoán ra một chút chuyện, Lý Suất này xem ra không phải người hán.

Lý suất cười nói:

- Ngôn Hổ không ngờ miệng lưỡi của người cũng thật lợi hại.
- Ninh mỗ không ngại nói cho người biết, muối phu của người năm đó đã làm ra chuyện lớn, bệ hạ chưa từng quên.

Hậu nhân của Vu Hữu đã chết hết, những kẻ lột lưới không đáng lo.

Chỉ còn lại muối phu của người khiến cho bệ hạ một phen tâm bệnh mà thôi. Lần này Ninh mỗ đi vào kinh thành được bệ hạ ưu ái thụ chức khâm châu thích sứ... Hắc hắc, vẫn là câu nói đó, người thức thời thì giao hài tử ra, nói ra nơi hạ lạc của muối phu người, sau đó ta sẽ cho người rời khỏi, bằng không, Ninh mỗ chỉ có thể phụ sự phò thác của Trương Tôn đại nhân.

Lý Kiến Quốc vô cùng khiếp sợ!

Thoạt nhìn thân phận của mình hiện tại không hề đơn giản....

- Chuyện này sao?
- Lý suất thật là cao thượng.

Hắn vừa nói chuyện vừa cúi đầu nhìn Lý Kiến Quốc.

Trong lòng hắn không khỏi kỳ quái, hài tử này tại sao lại không khóc?

Loại tràng diện này hài tử bình thường đã sớm oa oa khóc lớn rồi, mà Lý Kiến Quốc ngoại trừ hai tiếng khóc lúc này lại không hề khóc.

- Nhưng người giết muối tử của ta, diệt đi Ngôn gia thôn, ta há có thể nghe theo.

Ngôn Hổ đột nhiên dừng lại, một tay của hắn giơ đại côn đi, một chân thì đá vào đầu côn, thân hình di động, thể như thái sơn áp đỉnh đánh về phía một hắc y nam tử. Nói thì chậm nhưng hành động thì rất nhanh.

Hắc y nhân kia không kịp trở mặt, thoáng chốc đã thấy đại côn đánh xuống, theo bản năng mà đưa đao ra đỡ lại.

Chỉ nghe keng một tiếng, thanh đao đã bị đại côn đánh ra ngoài, Lý binh tránh không kịp bị Ngôn Hổ thuận thế đập vỡ đầu. Ngôn Hổ vừa động thủ Lý binh xung quanh của hắn đã hoảng loạn cả lên, hai gã Lý binh liền một trái một phải tiến lên ngăn cản lại, chỉ thấy đại côn của Ngôn Hổ như bay, vù vù theo tiếng gió, chính là chiêu hoành tảo thiên quân...

- Người nào cản ta, chết.

Ngôn Hổ nổi giận gầm lên một tiếng, đem đại côn nặng trĩu nên lên bên hông một gã lý binh.

Khí lực của Ngôn Hổ rất lớn, một côn nà nện xuống người của Lý binh khiến cho hắn lồm cồm xương, miệng phun máu tươi mà té xuống mặt đất.

Lý suất Ninh Trường Chân vốn giật mình sau chuyển thành giận tím mặt.

Cái này là cho người mặt mũi người lại không biết xấu hổ... được rồi, hiện tại cho dù là Trương Tôn đại nhân chỉ sợ cũng không có lý do trách cứ.

Choang...!

Ninh Trường Chân cất bước tiến lên, sau đó cũng không thấy động tác cánh tay của hắn, dưới xương sườn đột nhiên xuất hiện một thanh đao rời khỏi vỏ, rồi nhân đao hợp nhất, mang theo một khí phách vô cùng lớn đánh ra, miệng quát lên:

- Ngôn Hồ, ngươi muốn chết!

Ngôn Hồ động thủ trước, Ninh Trường Chân sau đó ra chiêu.

Hai người vốn chỉ có khoảng cách mười bước, mà Ngôn Hồ sau khi ra tay thì khoảng cách càng trở nên lớn hơn.

Ngôn Hồ một tay ôm lấy Lý Kiến Quốc, một tay vung côn, trong chớp lát đã vượt qua lớp lớp vòng vây. Nhưng đúng vào lúc này, Ninh Trường Chân đã vác đao đuổi theo, chỉ thấy đao quang soàn soạt, mang theo một khí thế sâm lãnh, chém về phía sau lưng của Ngôn Hồ. Ngôn Hồ lúc này đang vung côn đánh về phía một gã Lý binh, mặc dù không nhìn thấy cảnh tượng phía sau nhưng cũng cảm nhận được đao khí của Ninh Trường Chân vô cùng bức người.

Không hay... hắn có thể đem đao khí ngưng luyện hóa khí.

Ngôn Hồ thâm kêu khổ trong lòng, đại côn chuyển động, đuôi côn biến thành đầu, hướng về phía sau đáp trả.

Cái này gọi là Tô Tần bối kiếm.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, trường đao đã bổ về phía đại côn, một đao khí dũng mãnh sắc bén bắn về phía Ngôn Hồ.

Ngôn Hồ phun ra một ngụm máu tươi, thân thể té ngã, lăn ra xa đến bảy tám thước. Hai chân vừa đứng dậy thì đã có một gã Lý binh đánh tới, Ngôn Hồ hít sâu một hơi, thân thể xoay tròn một chỗ, giựt lấy trường đao của hắn, sau đó tiến tới, hoành chân gạt ngã.

Rồi ngưng tụ lực ở hông, đem gã Lý binh kia ném ra ngoài.

Lúc này Ninh Trường Chân một đao thảm bại cảm thấy giật mình, hắn đang muốn ra tay tiếp thì gã Lý binh đã bay tới trước mặt. Những Lý binh nà đều được Ninh Trường Chân đem từ Khâm Châu tới, có thể xem là tâm phúc.

Ninh Trường Chân liền co khuỷu tay lại, chộp lấy gã Lý binh tới, thuận thế phá giải lực đạo trên người của hắn, đem hắn đặt ổn định lên trên mặt đất. Tuy nhiên lúc này Ngôn Hồ đã vung trường đao, đánh bay hai gã Lý binh khác, đem cả Lý Kiến Quốc leo lên lưng ngựa nắm, chích đao lên hông con ngựa. Con ngựa kia thét lên một tiếng kinh hoàng, tung vó chạy như điên.

Ninh Trường Chân tức giận đến lời đình.

- Đuổi, đuổi theo cho ta, không thể buông tha cho tên phản tặc này.

Tuy nhiên đuổi theo không thể dễ dàng như vậy.

Lúc này trong thôn bốn phía đã chém giết, ngựa rải rác khắp nơi, muốn tụ tập lại không phải điều dễ dàng.

Ninh Trường Chân vất vả lắp mới tụ tập được mười con ngựa.

Hắn bất chấp tất cả mà leo lên lưng ngựa quất lớn:

- Theo ta đuổi theo, những người còn lại đem những thôn dân còn sót lại triệt để diệt trừ, không bỏ qua một người nào.

Hơn mười tên Lý binh theo Ninh Trường Chân lên lưng ngựa, còn vài chục người cũng tuân theo mệnh lệnh của hắn.

Ngôn Hồ ôm lấy Lý Kiến Quốc, phi ngựa như bay.

Miệng mũi của hắn không ngừng phun ra máu tươi, có vài giọt rơi trên mặt Lý Kiến Quốc.

Một đao của Ninh Trường Chân rõ ràng đã xâm vào lục phủ ngũ tạng của hắn, nếu như không phải là thể trạng của Ngôn Hồ cường tráng thì chỉ sợ lúc này khí lực cưỡi ngựa cũng không có, hắn chạy như điên hơn nửa canh giờ cuối cùng cũng chống đỡ không nổi.

Ngôn Hồ biết rõ, lần hành động này của Ninh Trường Chân là vâng theo hoàng mệnh.

Nếu như không đuổi theo được mình hấn sẽ không từ bỏ.

Mình thân đã bị trọng thương, một khi đuổi kịp chỉ sợ khó thoát cái chết, mình chết cũng không sao, nhưng đứa nhỏ này...

Đây là cốt nhục mà tiểu muội yêu thương nhất, tuyệt đối không thể để nó chết đi.

Nghĩ tới đây, Ngôn Hồ ghì chặt chiến mã, đánh giá bốn phía, sau đó nhìn thấy một tảng đá phía xa xa, trên tảng đá có một khe hở, hấn vội vàng ôm Lý Kiến Quốc xuống ngựa, bước nhanh tới cự thạch bên kia.

- Bảo bảo, không phải là cữu cữu muốn vứt bỏ con, nhưng theo chân cữu cữu thật sự là quá nguy hiểm.

Con trước hết hãy ngoan ngoãn ở đây, ẩn nấp thật kỹ... đợi sau khi cữu cữu cắt bỏ được tên Ninh Trường Chân kia sẽ tới cứu con, con có nghe thấy không?

Ngôn Hồ vừa nói chuyện vừa đem Lý Kiến Quốc đặt vào khe đá, khuôn mặt nở ra một nụ cười.

Lý Kiến Quốc mở to hai mắt mà nhìn, trong miệng nó phát ra tiếng oa oa, đương nhiên là không muốn tách ra khỏi Ngôn Hồ như vậy. Nhưng nó cũng biết rằng, tình huống hiện tại, tách khỏi Ngôn Hồ là biện pháp tốt nhất.

Đây là phương pháp giữ gìn tính mạng cho nó.

Hơn nữa, mặc dù nó phản đối thì Ngôn Hồ cũng không thể biết được.

Ngôn Hồ dùng mắt dán lên trên mặt của Lý Kiến Quốc, sau đó dùng đá che lại khe hở.

Nằm rạp xuống mặt đất mà nghe ngóng, có thể nghe thấy tiếng vó ngựa, hấn biết rằng Ninh Trường Chân đang mang người đuổi theo.

Mặc dù trong lòng không nỡ nhưng hấn cũng biết rằng lúc này không thể mềm lòng.

Cẩn rằng một cái, Ngôn Hồ xoay người lên chiến mã, theo đường lớn mà chạy như điên. Lý Kiến Quốc ở sâu trong khe đá ẩn nấp, không lâu sau, chỉ nghe thấy một tiếng vó ngựa vang lên, từ xa mà đến rồi lại đi xa, dần dần chìm vào im ắng.

Từ lúc nó tỉnh lại tới giờ chỉ mới một hai canh giờ mà thôi.

Biến thành hài nhi, mẫu thân bị giết, gặp phải tao ngộ đuổi giết.

Loại tràng cảnh này hiện lên trong óc của Lý Kiến Quốc làm cho nó vô cùng mệt mỏi.

Nó cũng không rõ lắm thân thể hài nhi của mình đã bao nhiêu tuổi rồi, nhưng đoán chừng chưa quá một tuổi, đại não của nó vẫn chưa hoàn toàn phát triển, sau một phen giãy vò, trong đầu liền hiện ra cảm giác mệt mỏi vô cùng.

Nắm mắt lại, Lý Kiến Quốc không tự giác được mà ngủ say.

Mặc dù ngủ, nhưng từng đợt sợ hãi vẫn hiện lên trong đầu của nó.

Nó không tin trên đời này có khả năng xuyên việt nhưng sau khi gặp được, không phải là vui mừng mà là sợ hãi.

Lý Kiến Quốc cảm thấy, trải qua chuyện này xong, có lẽ trên đời thực sự có tồn tại quỷ thần, nếu không thì mình làm sao có thể biến thành một đứa trẻ như vậy?

3. Chương 3: Khai Hoàng Mười Tám Năm

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 3: Khai Hoàng mười tám năm

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Giờ thối tuy không mạnh nhưng cũng đủ làm cho Lý Kiến Quốc rét thấu xương. Lý Kiến Quốc không biết đây là thời kỳ gì cũng không biết lúc này là mùa gì, nằm ở trong khe đá, tuy có dây leo che chắn gió lạnh nhưng vẫn khiến nó dường như muốn bị đông cứng. Dù sao hiện tại nó cũng chỉ là một đứa trẻ, thể chất cho dù tốt đến đâu cũng không thể chịu nổi.

Khe hở không lớn, thậm chí không có cách nào xoay người.

Lý Kiến Quốc mở to mắt, cảm giác đói khát lập tức vọt tới.

Quý dị biến thành hài nhi, lại quý dị gặp tao ngộ đuối giết.... Lý Kiến Quốc hơi lo lắng, liệu Ngôn Hồ có thể thoát khỏi sự đuối giết của Ninh Trường Chân hay không. Nó tuy không hiểu gì nhưng cũng có thể nhìn ra, lúc Ngôn Hồ và hắc ly biệt thân thể đã bị trọng thương.

Giống như là một vở kịch vô hiệp.

Ninh Trường Chân?

Thật sự là một cái tên lạ lẫm...

Vừa nghĩ tới tao ngộ đủ loại của mình, đầu óc của Lý Kiến Quốc liền trở nên hỗn loạn.

Ánh trăng như tấm, theo khe hở mà rọi vào.

Nơi này tựa hồ là một nơi hoang vắng, màn đêm hoang vắng, tại dãy núi phía xa xa truyền tới từng đợt thanh âm sói tru.

Lý Kiến Quốc hơi sợ hãi nhưng cũng không thể làm gì.

Ngôn Hồ đem hắc để lại ở đây hình như là lúc buổi trưa.

Lúc này đã vào buổi tối, ước chừng cũng phải tám giờ, Ngôn Hồ hiện tại vẫn chưa quay lại, chỉ sợ lạnh ít dữ nhie. Cho dù hắc có thể thoát khỏi sự đuối giết của Ninh Trường Chân nhưng nếu như hắc không trở lại thì Lý Kiến Quốc sẽ gặp phải nguy hiểm. Lý Kiến Quốc hôm nay chỉ là một hài nhi trói gà không chặt, phải làm gì cho phải đây?

Cũng không biết, lúc nửa đêm này liệu có người nào đi ngang qua hay không?

Lý Kiến Quốc một mặt mong mỏi Ngôn Hồ có thể tìm được con đường sống có thể quay lại, một mặt thì hi vọng có người đi ngang qua cho nó cái ăn. Tóm lại, trong đầu vô cùng mâu thuẫn.

Thân thể trong chốc lát đã mất đi tri giác.

Bên tai của nó đột nhiên truyền đến một hồi thanh âm xe ngựa.

Ở phía cuối đường xuất hiện một đoàn xe, phía trước có mấy người mặc trang phục võ sĩ đi mở đường, theo sau là bảy tám cỗ xe ngựa, mặt sau cùng còn có một đám nô bộc từ từ tiến tới. Lý Kiến Quốc không nhìn cảnh tượng bên ngoài nhưng nghe thanh âm xe ngựa kia thì trong lòng vui vẻ không thôi. Có người qua đường sao? Xem ra là không ít người.

Liệu có nên cầu cứu hay không?

Lý Kiến Quốc do dự...

Nếu như được cứu vớt, vạn nhất Ngôn Hồ quay trở lại không tìm thấy mình thì phải làm sao?

Nếu như không cầu cứu, có trời mới biết Ngôn Hồ có thể trở về hay không, chỉ sợ lúc hắc trở về mình đã bị đông cứng mà chết rồi.

Lý Kiến Quốc chỉ biết rằng mình có một người cậu tên là Ngôn Hồ, phụ thân họ Lý.

Nếu như mình mất liên lạc với Ngôn Hồ thì chẳng phải thân thể của mình cũng bị mất đi sao?

Tiếng vó ngựa đi qua đám cự thạch, càng lúc càng xa.

Một luồng gió truyền tới, rót vào đám cự thạch khiến cho Lý Kiến Quốc vô cùng khó chịu. Mà thôi, hiện tại còn sống mới là điều quan trọng nhất.

Tính mạng không có, cho dù Ngôn Hồ quay trở lại cũng vô ích.

Nghĩ tới đây, khí lực của Lý Kiến Quốc nổi lên, một âm thanh hài nhi khóc nỉ non vang lên.

- Dừng xe.

Một kỵ sĩ lớn tiếng quát.

Chỉ thấy hần nghiêng tai lắng nghe, sau đó quay đầu ngựa, men theo thanh âm kêu khóc mà đi. Hơn mười võ sĩ cũng đi tới, khi đi ngang chiếc xe ngựa hoa mỹ, chỉ thấy từ trong thùng xe bức màn khẽ động, từ trong đó truyền tới một thanh âm già nua:

- Nhân Cơ, vì sao lại dừng xe?

- Phụ thân, hài nhi tựa hồ nghe thấy thanh âm kêu khóc của trẻ con.

- Chỗ này rừng núi hoang vu như vậy làm sao có thanh âm kêu khóc được, Thế An, người có nghe thấy không?

Từ trong xe truyền tới một thanh âm già nua, nhưng lại bén nhọn:

- Lão gia, lão nô cũng nghe thấy được.

Trong xe trở nên trầm mặc một hồi.

- Thế An, người qua xem xem, Nhân Cơ, người lập tức phái người tản ra, điều tra bốn phía xem có chỗ nào khả nghi hay không.

Lời còn chưa dứt thì rèm của thùng xe đã được đẩy ra.

Chỉ thấy một lão giả mặc đại bào màu trắng áo ngoài thì cộc tay bước ra.

Lão hành lễ với Nhân Cơ một cái rồi khoát tay áo với những người phía sau đoàn xe, bốn năm nô bộc lập tức đi theo hần, hướng về phía Lý Kiến Quốc đang ẩn thân mà đi tới. Cùng lúc đó, Nhân Cơ cũng ra lệnh, đội kỵ sĩ lập tức tản ra, chia làm hai bộ phận, một số người điều tra cảnh vật xung quanh một số thì vây quanh xe ngựa, cảnh giới bốn phía.

Lý Kiến Quốc khóc hai tiếng xong thì nghe thấy bên ngoài có động tĩnh.

Vì vậy lập tức ngừng khóc, mở to mắt nhìn về phía bên ngoài, dây leo bị đẩy ra, một lão giả mập mạp hiện ra trong tầm mắt của hần, Lão vươn tay ôm lấy Lý Kiến Quốc, kinh ngạc nhìn một cái rồi hô lên:

- Lão gia, ở đây có một hài nhi, chắc chắn chắc, nhìn hài nhi này đáng thương chưa, không biết cha mẹ nhà nào nhẫn tâm tại sao lại ném nó ở đây... Đừng khóc đừng khóc, người chỉ sợ là đang rất đói bụng rồi.

Cuối cùng cũng được cứu rồi.

Lý Kiến Quốc không rõ những người này là ai nhưng có thể tìm được đường sống trong chỗ chết, hần nhin không được nở ra một nụ cười khanh khách.

- Lão quân gia, đứa nhỏ này cười với ngài kìa.

Nô bộc đứng sau Thế An nhin không được khẽ nói.

Lão giả béo mập lắc đầu, không tự giác lộ ra một tình cảm ám áp.

- Trình quân gia, là đứa nhỏ này sao?

Nhân Cơ tiến tới nhẹ giọng hỏi thăm, hần nhìn thoáng qua Lý Kiến Quốc sau đó khẽ nói:

- Đứa nhỏ này chỉ sợ đã đói bụng, không bằng trước hết để Từ mẫu cho nó ăn chút sữa...

Lý Kiến Quốc liền cảm thấy kỳ quái trong lòng.

Theo xưng hô hần đại khái có thể đoán ra quan hệ của những người này.

Lão đầu béo mập tựa hồ là quần gia, mà nam tử kia hình như là thiếu gia.

Chỉ là thiếu gia đối với lão quần gia này lại vô cùng tôn trọng.

Cũng không biết đây rốt cuộc là gia đình gì.

Thế An gạt nhẹ đầu, phân phó cho nô bộc ôm Lý Kiến Quốc tới một chiếc xe ngựa rồi dừng lại, từ bên trong hiện ra một nữ nhân tầm ba mươi tuổi, tướng mạo thanh tú, mái tóc búi tròn. Lý Kiến Quốc nhìn có vẻ quen mắt.

Bởi vì xiêm y của nữ nhân này rất giống quần áo và trang sức của người Triều Tiên.

- Từ mẫu, lão quần gia nói bà cho oa nhi này no bụng một chút.

Từ mẫu nhận lấy Lý Kiến Quốc kinh ngạc nhìn thoáng qua rồi nói:

- Đứa nhỏ này đáng yêu như thế, cha mẹ nó tại sao lại vứt bỏ nó?

Nô bộc nhếch miệng:

- Ta sao biết được... Từ mẫu, bà cho nó uống một chút sữa đi, lão quần gia vẫn chờ đó.

Từ mẫu gạt đầu, ôm Lý Kiến Quốc lên trên xe.

Ở trong xe ngoại trừ Từ Mẫu còn có một tiểu hài nhi, ước chừng khoảng năm tuổi, tóc tết lại thành hai bím.

Tiểu hài nhi này đang ngủ say/

Thấy Từ Mẫu ôm Lý Kiến Quốc lên xe, tiểu hài nhi này tỉnh dậy nhịn không được mà hỏi:

- Mẹ, hắn là ai?

- Không biết là che mẹ nào nhẩn tâm đem ném nó ở bên đường, lão quần gia nói mẹ cho nó ăn sữa.... Đó! Đó! con ngủ trước đi.

Tiểu hài nhi nhìn Lý Kiến Quốc, tựa hồ hơi bất mãn.

Nhưng nàng không nói gì, úp đầu vào thùng xe rồi ngủ.

Từ mẫu ôm lấy Lý Kiến Quốc, hé một lồng ngực rồi cho nó ăn. Lý Kiến Quốc lúc này rất đói, cũng bất chấp tất cả mà uống no một bụng sữa, sau khi hắn ăn sữa xong, đã có người kêu lên:

- Từ mẫu, oa nhi đã uống sữa xong chưa? Lão quần gia nói bà mang oa nhi qua đó.

- Được rồi.

Từ mẫu vội vàng lên tiếng, sửa sang lại vạt áo rồi ôm lấy Lý Kiến Quốc.

- Đó! Đó! con ở trong xe ngoan ngoãn, chớ gây chuyện, mẹ đưa nó qua đó rồi sẽ trở lại, con ngủ nhanh lên.

Hóa ra, tiểu hài nhi vẫn một mực không ngủ, đôi mắt đen láy lúng liếng nhìn Từ mẫu và Lý Kiến Quốc. Không hiểu sao, Lý Kiến Quốc cảm nhận thấy hai mắt của tiểu nữ hài này lộ ra vẻ rất kỳ quái. Hận? Yêu? Không hề rõ ràng, vô cùng phức tạp.

Chương 2(2)

Bên trong chiếc xe ngựa hoa mỹ có một chiếc lò lửa nhỏ.

Trên vách tường có treo một tấm da cạp trắng, so với chiếc xe ngựa của Từ mẫu thì chiếc xe này được trang trí hoa mỹ hơn rất nhiều, lão giả mập trắng kia cùng nam tử ba mươi tuổi đều ở trong xe, chính giữa là một lão giả mặc áo bào, tóc xám búi lại, đầu chít khăn vuông, tướng mạo gầy gò, hàm râu rất dài.

Lý Kiến Quốc từng nghe người ta nói qua, cổ nhân đối với chòm râu rất là coi trọng, trong tam quốc diễn nghĩa, Quan Công cũng từng may một cái túi để bảo vệ ria mép của mình.

- Thế An, là oa nhi này sao?

Lão giả mở miệng hỏi thăm, bảo Từ mẫu buồng Lý Kiến Quốc ra, sau đó nói nàng có thể rời khỏi.

Tắm da cộp rất ấm, vô cùng thoải mái.

Lúc này đôi mắt lạnh lẽo, bây giờ đã ăn no mặc ấm, lại được khoác tấm da cộp này lên người, Lý Kiến Quốc lin cảm thấy buồn ngủ.

Nhưng hiện tại hắn không thể ngủ, vì bây giờ là thời điểm máu chốt.

Có thể hắn sẽ được mang đi, có thể sẽ bị vứt lại ở nơi hoang dã, trong lòng hắn vẫn vô cùng mâu thuẫn, rốt cuộc lựa chọn nào tốt nhất? Đương nhiên quyền lựa chọn không nằm trong tay của hắn, mặc kệ lão giả quyết định thế nào thì hắn cũng không thể phản đối, vì vậy đành giữ vững tinh thần cẩn thận lắng nghe.

Lão giả ôm lấy Lý Kiến Quốc, dò xét cao thấp.

Nhìn thấy bộ dáng trắng trẻo của nó, trong lòng cảm thấy hơi yêu thích nhưng lại do dự.

- Y phục của đứa nhỏ này thật không tầm thường, không giống như là nhà nghèo khổ.

Nói xong, hắn đem Lý Kiến Quốc đến bên người, mở quần áo của nó ra, từ lấy từ bên trong ra một cái khóa trường mệnh. Lý Kiến Quốc cảm giác có đồ vật này trên người khiến mình rất không thoải mái, hóa ra là một cái khóa trường mệnh, trong lòng hắn liền khê giật mình.

Trong lúc hắn sững sờ thì lão giả đã cầm cái khóa trường mệnh lên.

Tạm thời không nói chất liệu làm nên cái khóa chỉ dựa vào hoa văn trên đó đã biết được người làm khóa là một người lành nghề.

Phía chính diện có bốn chữ triện: Đại Dã Lân nhi.

Mà phía bên sau là một điều khắc hình thú, hai bên có hai chữ triện: Ngôn Dương Hành Cử, Khánh Vân Tường Phượng.

Lý Kiến Quốc nhìn thấy lông mày của lão giả bỗng nhiên ngưng lại.

- Phụ thân làm sao vậy?

- Lai lịch của đứa nhỏ này chỉ sợ là không tầm thường... nếu không phải là nhà xảy ra đại họa thì đã không bị vứt tới nơi hoang dã.

- A...

Thế An và Nhân Cơ đồng thời đều giật mình.

- Lão gia, những lời này là thế nào?

- Nếu chỉ dựa vào quần áo thì cũng chỉ chứng minh nó xuất thân từ nhà phú quý, nhưng dựa vào cái khóa trường mệnh này thì...

Lão giả nói xong liền đưa cái khóa trường mệnh cho Trịnh Nhân Cơ rồi giải thích:

- Khánh Vân Tường Phượng, những lời này còn dễ giải thích chính là cát tường hiện ra, người nhà nó cầu phúc cho nó, còn câu Ngôn Dương Hành Cử xuất phát từ trong một điển cổ rất ít người biết tới.

Nói đến đây, lão giả ngừng lại một chút: Hai hàng chữ này, chữ Ngôn và Khánh đặc biệt nổi bật, người bình thường làm sao có thể nghĩ ra danh tự như vậy được, nếu là nhà đại phú, tên như vậy hiển nhiên là vô cùng kỳ vọng, làm sao có thể vứt bỏ ở nơi hoang dã, cho nên ta kết luận, nhà của nó nhất định đã gặp đại họa.

Ngôn Khánh.

Lý Kiến Quốc thầm nghĩ, đây chính là tên của mình?

Nhân Cơ nói:

- Ý của phụ thân chính là đem đứa nhỏ này thả lại chỗ cũ?

Lão giả không trả lời ngay mà trầm tư một lát rồi nói với lão đầu béo mập.

- Thế An, người muốn thu dưỡng hần?

- Lão nô thấy, nếu đem hài tử này trả về chỗ cũ, chỉ sợ tính mạng của nó khó có thể bảo toàn. Nơi này rừng núi hoang vu, cho dù không bị chết còng chết đói thì cũng bị thú rừng ăn thịt mất... Lão nô cảm thấy mặc kệ cha mẹ đứa bé này gây nên tai họa gì, đem nó vứt bỏ lại nơi hoang dã nhất định sẽ lành ít dữ nhiều. Đã như vậy tại sao không thu dưỡng nó, cũng tích được một phần công đức, lão gia nếu ngài đồng ý thì Thế An muốn lưu nó lại, ngày sau cũng có người dưỡng già.

Lão giả béo mập nói xong nhìn về phía Lý Kiến Quốc, lộ vẻ yêu thương vô cùng.

Đôi khi duyên phận thực sự rất thú vị. Lúc Thế An phát hiện ra Lý Kiến Quốc thì Lý Kiến Quốc không khóc mà còn mỉm cười.

Có thể ông trời sắp đặt là một loại duyên phận.

Nếu không tại sao lúc mình ôm oa nhi này nó không khóc còn cười với mình.

Lão giả trầm mặc không nói mà Nhân Cơ ở bên cạnh cũng khẽ gật đầu.

- Phụ thân, quản gia nói cũng có đạo lý, Trịnh quản gia hiện tại đã năm mươi tuổi, phía dưới không có con nối dõi, có một oa nhi cũng là một chuyện tốt, hơn nữa chúng ta đem oa nhi này về nhà nói là lão gia mua ở Lạc Dương thì ai có thể biết được?

Hơn nữa Hoành Nghị cũng đã đầy tuổi, tương lai cũng cần có người hầu hạ.

Lão quản gia đã hơn năm mươi tuổi, hôm nay có một người để hiếu kính cũng là một chuyện tốt.

Thoạt nhìn, Nhân Cơ đối với Thế An rất tôn kính.

Thế An dùng đôi mắt cảm kích nhìn về phía Nhân Cơ, gật gật đầu, khuôn mặt trắng lộ ra vẻ mong đợi.

Lão giả suy nghĩ một lát cuối cùng cũng hạ quyết định.

- Ta làm sao không biết ý định từ bi này chứ? Nhưng Trịnh gia chúng ta hôm nay thực sự không thể so sánh với năm đó.

Đương kim thánh nhân đã có chủ trương, đối với Quan Đông thế gia vọng tộc xưa nay lại có địch ý... Năm đó Trịnh thị thất phòng, vinh quang vô cùng, nhưng hiện tại chỉ còn tam phòng, ta cũng không thể không cẩn thận. Lúc này con trưởng Đường Quốc Công Kiến Thành cùng tam phòng muốn định việc hôn nhân, mặc dù hóa giải địch ý của Thánh nhân với chúng ta nhưng vẫn phải cẩn thận...

Hơn nữa hiện tại thời cuộc cũng không ổn định, Tấn vương từ sau khi trở về Giang Đô trở về, thánh nhân đối với thái tử càng thêm bất mãn.

Lúc này nếu chúng ta bị cuốn vào đó thì sẽ khó thoát khỏi tai ương cá chậu...

Sắc mặt của Thế An liền trở nên biến đổi.

Hần vừa muốn mở miệng thì lão giả đã khoát tay:

- Thế An, người năm đó hiệu lực cho Trịnh gia đã sớm là một phần tử của Trịnh gia, năm đó người vì ta mà huyết mạch mới đoạn tuyệt, phần nhân tình này Trịnh Đại Sĩ nhớ kỹ trong lòng.

Như vậy đi, chờ đến khi qua sông, Nhân Cơ phái người tìm hiểu một chút xem có nhà nào đó bị mất hài tử không, nếu như tìm không thấy thì đem đứa nhỏ này về... Hoành Nghị tương lai có người phục thị ta cũng yên tâm.

Từng câu từng câu khiến cho người ta cảm kích, đây đúng là một thủ đoạn cao cường.

Ý của Trịnh Đại Sĩ rất đơn giản: Đợi đến khi qua sông tìm kiếm, lúc đó không có ai hoài nghi lai lịch của Lý Kiến Quốc, dù sao Lý Kiến Quốc cũng là hài nhi, có thể nhớ được chuyện gì, sau đó lôi kéo Thế An giải quyết vấn đề.

Trịnh Nhân Cơ liên tục gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

4. Chương 4: Môn Phiệt Trịnh Thị

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 4: Môn phiệt Trịnh thị

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Kiến Quốc lúc trọng sinh cũng có sự nghiệp thành công.

Đường đường là quản lý công trường tỉnh lỵ, làm chủ việc sản xuất nông nghiệp, tính tình của hắn lại chịu khó, có thể thích nghi với mọi tình cảnh.

Mà hắn ngoài lúc làm việc còn rất thích xem sách, đã đọc thuộc lòng bộ Tư Trì thông giám.

Dùng đồng làm gương, có thể chỉnh y quan, dùng người ra giám, có thể biết được cái được cái mất, dùng sử làm gương, có thể biết hưng thay.

Những điều này đã khiến Lý Kiến Quốc vượt qua được mọi chông gai.

Năm đó rất nhiều đồng bạn của hắn vì tranh giành mà đã bị thân danh bại liệt, mà hắn thủy chung vẫn đứng vững, bốn mươi tuổi đã trở thành quản lý thị trường, có thể nói là tiền đồ rộng lớn. Ai có thể ngờ được, lúc hắn đang có tiền đồ rộng mở lại gặp chuyện tao ngộ như vậy.

Suy nghĩ một lúc, Lý Kiến Quốc cảm thấy đầu óc ông ông một hồi, cảm giác rất mệt mỏi.

Nếu như nói tinh thần của hắn có được sự thành thực của người bốn mươi tuổi thì cơ thể này vẫn chỉ là một hài nhi mà thôi.

Nghĩ tới những điều mà Trịnh Đại Sĩ nói một hồi, Lý Kiến Quốc liền cảm thấy mệt mỏi.

Về sau lời nói của Trịnh Thế An với Trịnh Đại Sĩ Lý Kiến Quốc càng ngày càng không nghe rõ, một lần nữa chìm vào trong một tương, trước lúc ngủ hắn lơ mơ nghĩ tới một chuyện.

Bệ hạ trong lời của Ninh Trường Chân hắn là Tùy Đế Dương Kiên rồi.

Vậy cha đẻ của mình là người thế nào, tại sao lại bị Dương Kiên phái đi đuổi giết, chỉ sợ không hề đơn giản.

Họ Lý?

Nhưng không biết, đến tột cùng là họ Lý nào?

Đoàn xe tiếp tục đi, con đường cũng không bằng phẳng, liên tiếp gặp rung xóc.

Có người nói, hài tử vừa sinh ra cũng không khác gì heo, ăn no rồi nằm ngủ, ngủ rồi lại ăn.

Lý Kiến Quốc đại khái cũng rơi vào tình trạng này.

Bất quá hắn ngủ không được quá lâu, khi tỉnh lại đã mơ màng thấy người ta nói chuyện với nhau.

- Mẹ, Cáp công công liệu có tìm chúng ta không?

Người nói chuyện hắn là tiểu hài nhi tên Đóa Đóa kia.

Hóa ra sau khi mình ngủ đã được đưa tới bên người của Từ mẫu. Xem ra Trịnh Đại Sĩ đã muốn mang mình đi.

Nhưng sau khi bị mang đi, vạn nhất Ngôn Hồ quay trở lại thì phải làm thế nào?

Lý Kiến Quốc ngay từ đầu cũng không quá để ý tới sự đối thoại giữa mẹ con Từ mẫu, hắn chỉ lo lắng cho tương lai của mình.

Nhưng câu trả lời của Từ mẫu lại gây nên sự chú ý của hân.

- Đóa Đóa, về sau con cần phải nhớ kỹ, sau khi tới Huỳnh Dương ngàn vạn lần không thể nói chuyện trước kia của chúng ta, càng không nói đến chuyện của Cáp tổng quản.

- Mẹ, Đóa Đóa nhớ kỹ, Đóa Đóa chỉ lo cho Cáp công công bọn họ....

- Cáp tổng quản tạm thời không cần chúng ta lo lắng, bọn họ võ nghệ cao cường, đã gần đạt tới cảnh giới tông sư, khó có người có thể ngăn bọn họ lại.

Hơn nữa bên cạnh ông có nhiều hảo thủ, đặc biệt là đám người Hạ Nhược Bất, còn ai có thể làm khó được ông ta.

Sau khi ổn định sóng gió, Cáp tổng quản sẽ tìm tới chúng ta, nhưng trước đó con cũng không được lười biếng, nếu không sẽ làm cho Cáp tổng quản vô cùng thất vọng.

- Mẹ, Đóa Đóa nhất định sẽ không lười biếng.

Lý Kiến Quốc trong lòng liền cảm thấy kinh hãi, những người này đúng là không thể nhìn bằng vẻ bề ngoài, không ngờ cái xe nhỏ này cũng là nơi ngoạ hổ tàng long.

Cáp công công, Cáp tổng quản.

Đây là một xưng hô vô cùng thú vị.

Nhưng khiến cho Lý Kiến Quốc giật mình chính là cái tên Hạ Nhược Bất.

Trong lịch sử, đích thật có một người tên là Hạ Nhược Bất, chính là khai quốc nguyên lão thời nhà Tùy, thủ hạ trọng thần của Tùy đế Dương Kiên. Tư trị thông giám nhà Tùy, thừa tướng Cao Dĩnh từng bình rằng: Ở trong triều thần, người có tài cán không ai qua được Hạ Nhược Bất. Ý nói rằng, cả văn võ triều đình nhà Tùy, năng lực không ai qua được Hạ Nhược Bất.

Phải biết rằng, nhà Tùy sau khi khai quốc, danh thần đại tướng vô số, mà Hạ Nhược Bất lại được coi trọng như vậy, có thể thấy được hân ghê gớm thế nào.

Nếu như vậy chỉ sợ lai lịch của mẹ con Từ mẫu không hề đơn giản.

Lý Kiến Quốc đang nghĩ ngợi đột nhiên nghe Đóa Đóa nói:

- Mẹ, nhìn đi, tiểu hài nhi bị vứt bỏ đã tỉnh lại.

Tiểu hài nhi bị vứt bỏ chính là Lý Kiến Quốc, Lý Kiến Quốc sau khi khôi phục tinh thần lại chỉ thấy Đóa Đóa đang cầm một con dao găm sáng loáng đùa nghịch trước vạt áo, mắt mang sát cơ, thật là dọa người.

Tiểu nữ hài này muốn giết ta?

Lý Kiến Quốc càng thêm hoảng sợ.

Vừa vặn Từ Mẫu cũng đi qua, hân do dự một lúc rồi oa oa khóc lên.

- Đóa Đóa, không được làm xằng bậy, còn không đem Lục châu cất kỹ đi.

Từ mẫu vội ôm lấy Lý Kiến Quốc mà bắt đầu khê nói:

- Oa nhi này thật là mệnh khổ... Hơn nữa hài tử này thì hiểu gì, chắc là đói bụng rồi.

Nói xong, Từ mẫu cởi lồng ngực, lộ ra bầu vú trắng nõn, đút vào miệng của Lý Kiến Quốc.

Trong vòng một đêm đã ăn hết hai bụng sữa.

Đối với một người bốn mươi tuổi như Lý Kiến Quốc thật là bất đắc dĩ.

Lục châu chính là thanh chủy thủ mà Đóa Đóa cầm trong tay.

Nàng thu thanh chủy thủ lại, còn đang muốn mớm miệng thì một đứa con nít trong chiếc xe khác bị tiếng khóc của Lý Kiến Quốc đánh thức cũng khóc ré lên.

- Mẹ hân cũng tỉnh lại.

Đóa Đóa còn chưa dứt lời thì ngoài cửa sổ đã có người hỏi:

- Từ mẫu, tiểu công tử đã tỉnh rồi sao?
- Chắc là đói bụng, để ta chiếu cố.

Lý Kiến Quốc còn tưởng rằng Từ mẫu là mẹ của hài tử kia, nghe bà nói như vậy thì ra là không phải. Từ mẫu đem Lý Kiến Quốc buông ra, khẽ ôm lấy đầu hài tử kia mà bắt đầu cho nó ăn sữa.

Đóa Đóa phủ phục bên trên đùi của Từ mẫu, nhõng nhẽo nói:

- Mẹ con cũng muốn một chút.

Từ mẫu sắc mặt trắng nhợt không nói gì, Lý Kiến Quốc có thể nhìn thấy ở khóe mắt của nàng hiện ra một vẻ đau buồn.

Hai mẹ con này tuyệt đối không tâm thường.

Trịnh Đại Sĩ tới Tị Thủy Quan thì dừng xe lại hai ngày.

Tị Thủy Quan hay còn gọi là Tổ Thành Cao, ngoài ra nó còn có một tên khác chính là Hồ Lao Quan.

Tương truyền, Tay Chu mục vương đã từng đem mãnh hổ nuôi nhốt ở nơi này cho nên mới có tên gọi là Hồ lao. Hồ Lao quan, là giao thoa với sông hoàng hà và rừng núi, yếu địa ở Lạc Châu và Hà Bắc.

Sau khi dừng lại Tị Thủy Quan hai ngày, Lý Kiến Quốc hầu như đều được Trịnh Thế An ôm lấy.

Cũng vì nguyên nhân này mà Lý Kiến Quốc cũng biết đại khái rần, lai lịch của Trịnh Đại Sĩ cũng không hề tâm thường. Trịnh Đại Sĩ chính là một chi trong bảy chi của Huỳnh Dương Trịnh Thị truyền xuống. Sau khi biết được, Lý Kiến Quốc giật mình không thôi.

Đương nhiên Huỳnh Dương đời sau với Huỳnh Dương đời trước hoàn toàn bất đồng.

Huỳnh Dương đời sau chỉ là một cổ trấn, tên là Cổ Huỳnh trấn, nhưng Huỳnh Dương Trịnh Thị thì Lý Kiến Quốc từng nghe qua kỳ danh.

Lúc lịch sử phân chia, ở thời kỳ Tùy Đường được gọi là thời cổ kỳ.

Mà thời cổ kỳ, ngoại trừ vô số chiến loạn còn nổi tiếng với chế độ môn phiệt.

Chế độ môn phiệt hình thành ở thời Đông Hán, thịnh hành ở thời Lương Tấn nam bắc triều, sau thời Hán vũ đế, thể nhân tôn trọng nho hoặc, quan liêu dùng kinh mà lập nghiệp, bọn họ thu đồ dạy học, môn sinh khắp thiên hạ, hình thành một loại lực lượng xã hội.

Đặc biệt sau này tuyển quan nhìn gia thế là chính.

Thời đó thế gia vọng tộc lũng đoạn quan liêu, đồng thời còn kết thông gia với nhau, hình thành nên một giai tầng thống trị, Huỳnh Dương trịnh thị chính là một thành viên trọng yếu ở giai tầng này.

Tương truyền, tổ tiên Trịnh thị được thụ phong tại nước Trịnh nên mang họ Trịnh.

Theo thời thượng cổ, rất khó có thể xác nhận, nhưng Huỳnh Dương Trịnh Thị quật khởi thời Tây Hán, nhân tài lớp lớp xuất hiện.

Sau đó Trịnh thị chia làm nam bắc hai tông, bắc tông thì ở Huỳnh Dương.

Vào thời kỳ nhà Tùy, Trịnh thị vô cùng nổi tiếng, đặc biệt là Trịnh Dịch từng trợ giúp Dương Kiên cướp ngôi.

Lý Kiến Quốc thâm kinh hãi, chẳng lẽ mình sau khi trùng sinh đã trở thành một thành viên của Trịnh thị?

5. Chương 5: Trịnh Ngôn Khánh

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 5: Trịnh Ngôn Khánh

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Đại Sĩ thời nhà Tùy nhận được chức Phiêu Kỵ tướng quân, bất quá chức Phiêu Kỵ Tướng Quân này thời nhà Tùy không giống như Phiêu Kỵ tướng quân thời kỳ Đông Hán, Phiêu Kỵ tướng quân chỉ là một chức quan tứ phẩm mà thôi.

Mà con trai của Trịnh Đại Sĩ là Trịnh Nhân Cơ đảm nhiệm chức Thông Sự Xá nhân, phẩm hàm còn thấp hơn.

Bởi vậy có thể thấy được Huỳnh Dương Trịnh thị đích thực là đang suy vi.

Chỉ là Tị Thủy Quan cách Huỳnh Dương không xa, tên tuổi của Trịnh gia vẫn vô cùng vang dội.

Rõ ràng là thủ bị ở Tị Thủy Quan sau khi biết được Trịnh gia tới đây, lập tức phái người tới tìm hiểu.

Lý Kiến Quốc cũng không rõ ràng Ngôn gia thôn ở vị trí nào.

Nhưng khoảng cách từ đó tới Tị Thủy Quan hiển nhiên là khá xa, nếu muốn truy tra thì không có khả năng, vì vậy hai ngày sau, Trịnh Thế An sau khi điều tra không được liền cùng với Trịnh Đại Sĩ lên đường rời khỏi.

Năm Khai Hoàng, Tùy Đế với quản lý hộ tịch vô cùng nghiêm khắc.

Đặc biệt là những người ở trong thế gia môn phiệt càng đặc biệt được chú ý, thừa tướng Cao Dĩnh mấy lần đi tiến hành tổng tuần tra, quản lý hộ tịch nghiêm khắc, đương nhiên các thế gia vọng tộc muốn che giấu cũng không phải là một chuyện khó khăn, chỉ là Trịnh Thế An phục thị Trịnh gia, thân phận không giống như là nô bộc bình thường cho nên lúc hẩn thu dưỡng Lý Kiến Quốc đương nhiên phải tiến hành hộ tịch, chỉ là ở trên giấy tờ, tên của Lý Kiến Quốc đã biến thành Trịnh Ngôn Khánh, đợi sau khi về Huỳnh Dương sẽ hoàn tất thủ tục.

Trịnh Ngôn Khánh.

Lý Kiến Quốc đã được đặt cái tên này.

Hắn biết rằng, từ giờ khắc này trở đi, hẩn chính thức tiến vào thời đại này, từ nay về sau người ta sẽ gọi hẩn là Trịnh Ngôn Khánh.

Từ Tị Thủy Quan tới Huỳnh Dương, thời gian cũng không quá dài.

Trịnh Thế An vì muốn nghe lệnh Trịnh Đại Sĩ cho nên để Trịnh Ngôn Khánh ở trên xe của từ mẫu.

Lại nói tiếp, mẹ con Từ Mẫu không có tư cách ngồi trên xe, sở dĩ bọn họ ngồi trên xe vì một lý do khác, chính là vì con của Trịnh Nhân Cơ, Trịnh Hoàn Nghị, Trịnh Ngôn Khánh nằm ở trên tấm da hổ, nhìn Trịnh Hoàn Nghị đang say ngủ, nhưng trong đầu của hẩn không hề có nửa khắc nghĩ ngợi, liên tục suy tư về sự tình sắp xảy ra trong tương lai.

Nếu như hẩn đoán không sai thì hiện tại là những năm cuối của Khai Hoàng.

Càng về cuối của Khai Hoàng chính là thời kỳ của hôn quân, Tùy Dương Đế Dương Nghiễm chấp chính.

Đợi cho đến khi Tùy Dương đế bị diệt vong thì hẩn sẽ hơn hai mươi tuổi, lúc đó hẩn tiếp nhận thế nào.

Nên đi thế nào?

Trịnh Ngôn Khánh nhất định phải lường trước.

Hắn cũng không biết đúng lúc hắn đang trù tính thì có một đôi mắt đang cao thấp dò xét hắn.

Đóa Đóa thì đã ngủ rồi, rúc vào lòng của Từ mẫu.

Mà Từ mẫu thì nhìn Trịnh Ngôn Khánh trong lòng tràn ngập tò mò.

Đây là một hài nhi cổ quái, vài ngày trôi qua rất ít khi nghe thấy nó khóc, vô cùng yên tĩnh.

Nói chung hài nhi này đối với việc ăn uống đều không phiền phức, hết lần này tới lần khác vô cùng hiểu chuyện, không cần Từ mẫu quan tâm, không giống như tiểu công tử Trịnh Hoành Nghị, mỗi ngày đều phải thay tã. Đại đa số thời điểm, tiểu hài tử này đều lúng liếng con mắt, tựa hồ ngạc nhiên, có khi lại suy tư.

Suy tư?

Khóe miệng của Từ Mẫu hiện ra một sự vui vẻ.

Nàng đang tự cười nhạo mình, nó vẫn chỉ là một đứa bé, còn bọc tã lót làm sao mà suy tư được?

Bất quá, đây đúng là một tên tiểu tử thú vị.

Trịnh gia ở Huỳnh Dương rất có cơ nghiệp.

Trong bảy phòng ở trụ sở, chỉ có gia chủ mới có tư cách ở lại, Trịnh Đại Sĩ mặc dù có công danh nhưng không thể ở lại nơi đó, chỗ hắn ở chính là ở An Viễn đường, cũng là một cơ nghiệp trọng yếu của Trịnh gia tại Huỳnh Dương.

Đường hiệu cũng là ký hiệu của một thế gia đại tộc.

Cùng đại đa số thế gia bất đồng, Huỳnh Dương trịnh thị có hai đường hiệu một cái là Kinh đường, chính là vì Trịnh Huyền thời Đông Hán được khen ngợi kinh học, là chi của tộc trưởng. Mà một đường hiệu khác chính là An Viễn đường của Trịnh Đại Sĩ, bởi vì thời Hán Tuyên Đế, lúc Trịnh Cát bình định Tây Vực xong đã được phong cho chức danh An Viễn hầu.

Hai đường hiệu này cũng biểu lộ cho võ công và lý tưởng của Trịnh gia.

Trịnh Đại Sĩ xuống xe ngựa bên ngoài An Viễn đường, nói với Trịnh Thế An:

- Thế An, người trước hết sắp xếp cho hài tử này... Đúng rồi, chờ một chút để ta sắp xếp cho người một vú nuôi, vừa vận chiêu cổ cho nó.

Một câu đơn giản, biểu lộ cho địa vị của Trịnh Thế An ở Trịnh gia không hề bình thường.

Lúc này, Từ mẫu đã ôm Trịnh Hoành Nghị và Trịnh Ngôn Khánh đi tới.

Trịnh Đại Sĩ nhìn thoáng qua Từ Mẫu trầm ngâm một chút rồi nói:

- Như vậy đi, để cho Từ mẫu chiêu cổ.

Từ mẫu mặc dù đã gần ba mươi nhưng cũng hơi già rồi, bộ dáng thùy mị.

Trịnh Đại Sĩ ở Lạc Dương mua mẹ con Từ mẫu cũng vì mẫu thân của Trịnh Hoành Nghị bị mất, hài tử cần vú nuôi.

Ông cũng phát hiện, Trịnh Nhân Cơ đối với Từ mẫu cũng có phần ý tứ.

Trịnh Đại Sĩ cũng không để vào mắt, Trịnh Nhân Cơ còn trẻ trung khỏe mạnh, thê tử mất đi, Trịnh Đại Sĩ sẽ tìm một nhà môn đăng hộ đối cho hắn tái giá.

Thông gia với thế gia vọng tộc đối với thanh danh rất coi trọng.

Thê tử của Trịnh Nhân Cơ vừa mất, nếu như nô tài truyền ra lời đồn thất thiệt sẽ ảnh hưởng tới việc hôn nhân sau này.

Trịnh Ngôn Khánh vừa nghe xong trong lòng kinh ngạc.

Bởi vì thực sự tiểu cô nương Đóa Đóa kia trong người có mang Lục Châu, thân phận vô cùng quý dị, thật sự hắn không muốn liên quan tới, theo bản năng hắn muốn mở miệng cự tuyệt, vươn tay ra khê kêu oa oa.

Trịnh Thế An nở một nụ cười:

- Đứa nhỏ này thoát nhìn rất hợp duyên với Từ mẫu, vậy cứ theo lời của lão gia.

Ông từ nhỏ đã ở cùng với Trịnh Đại Sĩ, đối với tâm tư của Trịnh Đại Sĩ dĩ nhiên cũng hiểu rõ nhất.

Nhưng Trịnh Ngôn Khánh không muốn, vì mẹ con Đóa Đóa không rõ lai lịch, ở bên cạnh bọn họ thật quá nguy hiểm.

Chỉ là hiện tại hắn không có cách nào phản đối được.

Trong lòng Trịnh Ngôn Khánh đang thầm lo lắng thì thấy từ phía xa xa, một con ngựa trắng đã lao nhanh tới.

Lập tức một kỵ sĩ nhảy xuống trước chiến mã, bước nhanh tới trước mặt Trịnh Đại Sĩ.

- Thiện Quả, sao ngươi lại tới đây?

Trịnh Đại Sĩ kỳ quái cất tiếng nói:

- Ta nói sau khi ta rửa mặt xong sẽ đi qua Kinh Đường làm lễ bái tổ tiên, tại sao ngươi lại tới trước?

Nam tử này tuy ăn mặc theo kiểu sĩ phu.

Nhưng hình thể rất khôi ngô cường tráng, lộ ra một vẻ hùng cường.

Hắn hành lễ trước mặt Trịnh Đại Sĩ rồi nói:

- Thúc phụ, Quy Xương công nghe nói thúc phụ quay về nên muốn thúc phụ lập tức qua, có chuyện quan trọng cần bàn bạc.

Quy Xương công chính là con trai trưởng của Trịnh Dịch, tên là Trịnh Thiện Nguyên.

Trịnh Đại Sĩ khẽ giật mình, biết có đại sự liền vội vàng hỏi:

- Thiện Quả, tộc trưởng muốn ta qua, rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi?

Trịnh Thiện Quả tuy cố gắng hạ thanh âm xuống, nhưng Trịnh Ngôn Khánh vẫn nghe được đại khái.

Chỉ nghe hắn nói khẽ:

- Thúc phụ, Trường An truyền tin tới, Nguyên Phi mười ngày trước đã đi rồi.

Sắc mặt của Trịnh Đại Sĩ lập tức trở nên tái nhợt.

6. Chương 6: Có Chuyện

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 6: Có chuyện

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Ngôn Khánh sau khi về mới biết được, Trịnh Thiện Quả này chính là nhi tử của huynh đệ Trịnh Dịch, nhờ quan hệ với Trịnh Dịch mà Trịnh Thiện Quả hiện tại đã trở thành Quang Lộc đại phu, địa vị còn cao hơn cả Trịnh Đại Sĩ.

Nhưng trước mặt Trịnh Đại Sĩ, Trịnh Thiện Quả chỉ là một văn bối.

Cho dù hắn là một chi đích truyền nhưng đối mặt với tộc thúc nhất định phải cung kính.

Nguyên Phi trong lời của Trịnh Thiện Quả chính là chính thê của thái tử Dương Dũng.

Sử sách đời sau có viết, Dương Dũng thái tử tính tình rất ôn hòa hiền hậu, chỉ là rất xa hoa, tham luyến nữ sắc.

Đối với lời này, Trịnh Ngôn Khánh không quá tin tưởng.

Từ xưa đến nay, thắng làm vua, thua làm giặc, nhà Đường lấy được giang sơn của nhà Tùy dĩ nhiên là sẽ có một phen tô son trát phấn, Tùy Dương đế là vua vong quốc không khỏi sẽ bị chửi bới, năm đó Dương Dũng là con của Tùy Dương đế dĩ nhiên là sẽ bị nói xấu.

Dương Dũng không thích nguyên phi từ xưa đến nay hẳn chỉ thích hầu thiếp.

Nguyên Phi xuất thân quý tộc làm sao chịu nổi sự vắng vẻ này, thân thể đau lòng, cuối cùng bị đột tử.

Huỳnh Dương Trịnh Thị đều ủng hộ thái tử Dương Dũng.

Tuy không biết chuyện Nguyên Phi chết đi sẽ xảy ra chuyện gì nhưng người nhà họ Trịnh đều cảm thấy không ổn.

Vợ của Tùy đế là Độc Cô hoàng hậu có tính cách là ghen tị đàn bà.

Năm đó Tùy Đế lập nghiệp, hơn phân nửa là được gia tộc của Độc Cô hoàng hậu ủng hộ cho nên hẳn đối với Độc Cô hoàng hậu nói gì đều nghe nấy.

Dương Dũng tham luyến nữ sắc vốn không được Độc Cô hoàng hậu yêu mến.

Nguyên Phi lại là người mà Độc Cô hoàng hậu tuyển cho Dương Dũng, nàng chết đi tất nhiên sẽ dẫn đến sự xung đột giữa Độc Cô hoàng hậu và Dương Dũng.

Cho nên Nguyên Phi chết sẽ gây nên một trường rung chuyển.

Mà Trịnh gia phải phòng ngừa chu đáo, phân tích phán đoán để có lựa chọn chính xác.

Quy Xương Công Trịnh Thiện Nguyên mời Trịnh Đại Sĩ qua cũng là vì việc này.

Chỉ là đối với Trịnh Ngôn Khánh mà nói, Trịnh gia lựa chọn thế nào hẳn cũ không tham dự.

Mấy ngày sau, Trịnh Ngôn Khánh đã nhận được hộ tịch, ngụ tại Trịnh gia.

Theo Trịnh Ngôn Khánh suy nghĩ, Nguyên phi chết đi, tranh đấu giữa Tấn vương Dương Nghiễm (Ở đây có thể phiên âm thành Dương Quảng hoặc Dương Nghiễm nhưng mình để là Dương Nghiễm) và Thái tử cũng sẽ mở màn.

Mà Trịnh gia ở giữa Dương Nghiễm và thái tử đang cân nhắc lựa chọn. Trịnh thị tộc trưởng Trịnh Thiện Nguyên chủ trương tiếp tục ủng hộ Dương Dũng, Trịnh Đại Sĩ và Trịnh Thiện Quả lại cho rằng, Dương Dũng chí lớn nhưng tài mọn, lại xung đột với Độc Cô hoàng hậu, chỉ sợ lãnh ít dữ nhiều, quan trọng nhất là Dương Dũng tuy phụ tá Dương Kiên làm việc nhưng uy vọng lại không bằng Tấn vương Dương Nghiễm, mặc dù có Cao Dĩnh, Hạ Nhược Bật, Sử Vạn Tuế đảm trọng thần ủng hộ nhưng cũng không phải là đối thủ của Dương Nghiễm.

Ở bên cạnh Dương Nghiễm còn có Dương Tố, Hàn Cầm là những người tài ba.

Hơn nữa, Dương Nghiễm có công chinh phạt Nam Trần, đặc biệt là đóng đô ở Giang Đô một thời gian, mời chào nhiều danh sĩ, bản thân của Dương Nghiễm cũng giỏi về tâm kế, được Độc Cô hoàng hậu yêu thích, Dương Dũng chỉ sợ khó bề ngồi vững ngôi thái tử.

Cái này dẫn đến hai kết quả, hoặc nhiều hoặc ít gây nên sự phân liệt trong Trịnh Thị.

Kết quả đám người Trịnh Thiện Quả bắt đầu tìm cơ hội giao tiếp với Dương Nghiễm, mà Trịnh Thiện Nguyên thì tiếp tục ủng hộ Dương Dũng.

Vào năm hai mươi lăm tháng mười Khai Hoàng, Trịnh Ngôn Khánh cũng đã đi vào Trịnh gia năm thứ ba, Tùy Đế Dương Nghiễm phế Dương Dũng, tháng mười một lập Tấn vương Dương Nghiễm làm thái tử.

Trịnh gia hiện tại rõ ràng cũng đã bị ảnh hưởng.

Trịnh Thiện Nguyên tuy đứng sai đội ngũ nhưng Tùy Đế chưa từng trách tội, lại phong Trịnh Thiện Nguyên làm Vinh Yên nam tước, trong mắt của triều đình Huỳnh Dương Trịnh thị tựa hồ càng được ân sủng.

Trịnh Đại Sĩ lúc này nói với Trịnh Thế An:

- Thiện Nguyên ủng hộ thái tử, chống lại Tần vương và hoàng hậu, chỉ sợ khó có thể lâu dài.

Đối với quan điểm của Trịnh Đại Sĩ, trong lòng Trịnh Ngôn Khánh có vẻ tán thành.

Chỉ là Trịnh Ngôn Khánh hôm nay không có khả năng quan tâm tới chuyện này, bởi vì hắn cần cân nhắc nhiều chuyện hơn.

Vận mệnh Trịnh gia đều do người nhà họ Trịnh quan tâm.

Thế gia môn phiệt mấy trăm năm đương nhiên bọn họ sẽ có thủ đoạn tự bảo vệ mình.

Trong nháy mắt, Trịnh Ngôn Khánh hiện tại đã ba tuổi, dựa theo phương pháp tính toán của thời Tùy, hắn đã năm tuổi.

Bởi vì nguyên nhân Trịnh Thế An, Trịnh Ngôn Khánh tuy chỉ là nô bộc của Trịnh gia nhưng vô cùng thoải mái dễ chịu.

Trịnh Đại Sĩ ở An Viễn đường đã lựa chọn một nhà cửa cho Trịnh Thế An,

đó là một căn nhà hẹp dài, diện tích không lớn nhưng bên trong lại rất đầy đủ, có phòng khách hậu viện và chỗ ngủ, ngoài ra còn có chỗ để người ở và nuôi nhốt súc vật.

Mẹ con Từ mẫu cũng ngụ tại tiền viện.

Trịnh Ngôn Khánh vô cùng quan tâm nguồn gốc lai lịch của mẹ con Từ mẫu.

Từ mẫu đã không còn là vú em nữa.

Trịnh Ngôn Khánh sau khi cai sữa, Trịnh Thế An tiếp tục để Từ mẫu ở lại nhà của mình để may vá quán xuyến công việc.

Trong mắt của Trịnh Thế An, Trịnh Ngôn Khánh tuy rằng đã cai sữa nhưng dù sao tuổi vẫn còn nhỏ cần người chiếu cố.

Mà địa vị của Trịnh Thế An ở Trịnh gia vô cùng đặc thù, ở Trịnh gia ngoại trừ Trịnh Đại Sĩ và Trịnh Nhân Cơ, quyền lực của Trịnh Thế An là lớn nhất. Mặc dù Trịnh Nhân Cơ đã tái giá, cưới vợ là nhà họ Thôi, nhưng muốn thay thế địa vị của Trịnh Thế An tuyệt đối không phải là một điều dễ dàng.

Cho nên, Trịnh Ngôn Khánh ở An Viễn đường cũng vô cùng tiêu dao.

Hắn sở dĩ có hứng thú với mẹ con Từ mẫu là bởi vì hắn phát hiện ra ẩn chứa trên người mẹ con họ là rất nhiều bí mật.

Lâu lâu Trịnh Ngôn Khánh hay ngồi ở trước bậc thang ở cửa An Viễn đường, nhìn Đóa Đóa phóng quyền múa cước, Đóa Đóa hiện tại đã tám tuổi, có lẽ vì nguyên nhân luyện võ mà cơ thể phát triển vô cùng sớm, so với Trịnh Ngôn Khánh thì đã cao hơn một cái đầu, bộ dáng yêu kiều, như một tiểu mỹ nhân.

Quyền pháp của Đóa Đóa không phức tạp cho lắm.

Mặc dù lúc ra quyền tưởng chừng như chậm chạp nhưng thu tay lại thì nhanh như thiểm điện.

Vừa thu về lại đánh ra, một nhanh một chậm biến hóa thất thường, sinh ra cảm giác xung đột mãnh liệt, Trịnh Ngôn Khánh không phải là lần đầu nhìn Đóa Đóa luyện quyền, trên thực tế hai năm trước hắn đã phát hiện ra bí mật này, cũng bởi vì vậy mà hắn đối với mẹ con của Từ mẫu vô cùng hiếu kỳ, không chỉ một lần hắn suy đoán lai lịch của mẹ con Từ mẫu.

- Đóa Đóa tỷ tỷ, tỷ luyện gì vậy?

Trịnh Ngôn Khánh kiếp trước không hiểu võ thuật nhưng đối với võ thuật phía trước lại vô cùng hiếu kỳ.

Hai năm qua, Trịnh Ngôn Khánh thường xuyên nhìn Đóa Đóa luyện công, Đóa Đóa đã quen rồi, sớm đã bỏ qua sự hiện hữu của hắn.

- Hàng Long công.

Đóa Đóa thuận miệng trả lời.

Hiện nay nàng đã không còn là tiểu nữ rút đao như ba năm trước, đối với Trịnh Ngôn Khánh cũng không còn nhiều địch ý.

Nàng cũng biết, Trịnh Ngôn Khánh là một tên tiểu gia hỏa rất cổ quái.

Hắn không giống như những tên tiểu hài tử cùng tuổi, đại đa số thời điểm hắn trầm tĩnh như một đại nhân, cũng tỷ như luyện quyền, nếu hài tử bình thường thì chắc chắn không thể nào nhìn được.

Nhưng mà Trịnh Ngôn Khánh ngày nào cũng nhìn nàng luyện quyền.

Chuyện chán ngắt như vậy mà hắn ngày nào cũng làm, lúc vô sự thì cầm cây vẽ tranh ở trong nền cát, hành sự quái gở.

Hết lần này tới lần khác, Từ mẫu đối với hành vi này của hắn rất hứng thú, thậm chí còn để hắn và Đóa Đóa luyện tập cùng một chỗ.

Cho nên Đóa Đóa với Trịnh Ngôn Khánh mặc dù chưa có hảo cảm nhưn cũng không còn chán ghét. Đôi lúc cảm thấy Trịnh Ngôn Khánh thật thú vị.

- Hàng Long công?

Trịnh Ngôn Khánh hơi hột hỏi tiếp:

- Đóa Đóa tỷ tỷ, tỷ học bổng sự này từ đâu vậy?

Từ mẫu lúc này không có nhà, Trịnh Thế An thì ở trong thư phòng hầu hạ Trịnh Đại Sĩ, Trịnh Ngôn Khánh biết rằng đây là thời điểm tốt để hỏi.

- À, từ nhỏ đã học rồi.

Đóa Đóa trả lời rất tùy ý nhưng cũng không để lộ ra tin tức gì.

Nhưng Trịnh Ngôn Khánh vẫn biết được một chút thông tin:

Thân thể của Đóa Đóa không quá thấp.

Học võ không phải là một chuyện dễ dàng, hài tử bình thường, muốn luyện võ cũng không trả nổi phí tổn đất đỏ cho thầy dạy.

Ở Trịnh gia Trịnh Ngôn Khánh nghe được rất nhiều chuyện dĩ nhiên cũng hiểu được điều này.

Đóa Đóa tiến tới trước mặt Trịnh Ngôn Khánh rồi ngồi xuống.

Sau khi luyện công nàng đổ không ít mồ hôi, bắt quá trên đó lại ẩn chứa mùi thơm của thiếu nữ.

- Tiểu Tú, người cả ngày xem ta luyện công, có phải muốn học không?

Bởi vì Trịnh Ngôn Khánh thích vẽ tranh cho nên Đóa Đóa đùa giỡn gọi hắn là “Tú Tài” Tú Tài này lúc đầu chỉ là để chỉ người thanh tú, về sau biến thành một loại công danh.

Đóa Đóa nói:

- Ta nghe nói đàn ông đại trượng phu lấy ba thước kiếm cầu công danh, nhìn người cả ngày không làm gì chỉ biết cầm nhánh cây vẽ trên mặt đất, tay trái gãi không chặt, tương lai thì làm sao nổi bật? Không bằng theo ta luyện công nói không chừng một ngày kia còn có thể có công dụng, nhưng không biết người chịu khổ nổi không?

Những từ đó ám chỉ về khinh thị.

So với đời sau thì thời Tùy Đường võ học có chút thịnh hành.

Tổ Tiên của Trịnh Đại Sĩ, Trịnh Liên Sơn, Trịnh Vĩ, Trịnh Đình, Trịnh Tiên Hộ đều là những người vũ dũng tuyệt luân, dương danh tại nam bắc.

Trịnh Đại Sĩ cũng rất giỏi về thuật cưỡi ngựa bắn cung.

Chỉ đến lúc Trịnh Nhân Cơ bởi vì thể chất không tốt, cho nên mới chuyên tâm về binh pháp, nhưng vẫn giữ phạm trù về võ sự.

Trịnh Ngôn Khánh có chút động tâm.

Hắn biết rõ, đời nghiệp lớn về sau thì thời loạn thế cũng đã đến.

Có thể học được một chút kỹ thuật phòng thân cũng là biện pháp tốt.

Chỉ là hắn cũng không biết, có thể luyện ra thành thứ gì nữa.

- Đóa Đóa tỷ tỷ, đệ cũng có thể luyện võ sao?

- Tại sao không thể, người mới năm tuổi, đúng là thời kỳ luyện võ tốt nhất, chỉ cần có thể chịu được khổ cực, kiên trì nhất định có thể luyện thành.

Trịnh Ngôn Khánh nghĩ nghĩ rồi ra vẻ ngây thơ:

- Vậy đệ cũng luyện.

- Tiểu Tú, luyện võ không phải là một chuyện dễ dàng, ngoại trừ công pháp bên ngoài còn cần có các dược vật hỗ trợ.... Tổn hao rất nhiều tiền bạc, đệ tốt nhất thương lượng với gia gia xem ông ấy có đồng ý cho đệ luyện võ không, nếu gia gia của đệ đồng ý, ta có thể cho đệ một chút đan dược, chỉ là tổn hao phân phối đan dược vô cùng kinh người.

Trên khuôn mặt của Đóa Đóa hiện ra nụ cười như tiểu hồ ly.

Giọng nói kia có vẻ rất dụ dỗ, lại khiến cho Trịnh Ngôn Khánh phải đề phòng vài phần.

- Tỷ tỷ, luyện võ rất tốn tiền sao?

- Đương nhiên, có đạo là trăm ngày Trúc Cơ, nghìn ngày luyện khí, mười năm hóa giáp. Mỗi bước luyện võ đều cần đại lượng đan dược. Chỉ nói Trúc Cơ, vận khí tốt thì trăm ngày có thể thành, vận khí không tốt thì mười năm chưa chắc đã có kết quả.

Trước kia khi ta luyện võ, sư phụ dạy ta Hàng Long công có nói, luyện võ cần tư chất nhưng càng cần sự kiên trì bền bỉ, tư chất chiếm ba phần, kiên trì chiếm bốn phần, ba phần còn lại là tiền bạc, không có thứ này thì làm sao có thể đạt được thành tựu. Những thứ này, thiếu một thứ cũng không được, người hiểu chưa?

Đóa Đóa cười rần xán lạn, ngữ khí cũng rất ôn hòa.

Ở cùng một chỗ trong vòng ba năm, Trịnh Ngôn Khánh ít khi nhìn thấy Đóa Đóa nói chuyện như vậy.

Tính tình của Trịnh Ngôn Khánh có phần giống như kiếp trước, lạnh lùng thờ ơ, quan hệ mật thiết không có, bên kia, lai lịch của mẹ con Từ Mẫu quý dị khiến cho Trịnh Ngôn Khánh không thể không cẩn thận, Đóa Đóa cũng là nữ tử, cho nên mặc dù hai người sống cùng một mái hiên nhưng rất ít nói chuyện với nhau.

Đóa Đóa bất thành linh chuyển biến càng khiến cho Trịnh Ngôn Khánh cẩn trọng hơn.

Chỉ là hắn giỏi ẩn giấu, lại là tiểu hài tử cho nên người bên ngoài cũng không cảm nhận thấy biến hóa trong tâm tư của hắn, nói chi Đóa Đóa mới chỉ tám tuổi, làm sao có thể nhìn ra mảnh khõe, năng cang chân thành thân thiết Trịnh Ngôn Khánh càng coi chừng.

- Đóa Đóa, hiện tại tỷ đã đạt tới Trúc Cơ chưa?

Đóa Đóa lộ ra vẻ kiêu ngạo, sau đó lại lắc đầu chán nản nói:

- Vốn hai năm trước ta có thể hoàn thành Trúc Cơ, tiến vào Luyện Khí Dịch Cốt nhưng mà... Tiểu Tú, ta không phải ngu ngốc, nhưng mà điều kiện hạn chế nên chậm trễ.

Tiểu nha đầu này cũng không phải thành tâm muốn dạy mình luyện võ, chỉ sợ muốn mượn mình thuận tiện hoàn thành công phu Trúc Cơ.

Trịnh Ngôn Khánh là người nào?

Mặc dù Đóa Đóa khôn ngoan nhưng bất giác cũng bị Trịnh Ngôn Khánh khám phá ra tâm tư.

Nghĩ tới Đóa Đóa tiến vào Trịnh gia đang ở giai đoạn Trúc Cơ, ẩn thân vào Trịnh gia nhất định là có mục đích. Một kẻ nô bộc có bao nhiêu thu nhập, cầu cái ăn no là đủ rồi, Đóa Đóa muốn luyện công nhưng không có đan dược không có tiền bạc thì làm sao được.

- Đóa Đóa tỷ tỷ, không có dược vật thì có phải rất khó hoàn thành Trúc Cơ?

Đóa Đóa lắc đầu:

- Cái này cũng không phải, sư phụ đã nói qua, kiên trì bền bỉ là có thể đột phá, nhưng càng sớm hoàn thành càng tốt, bởi vì tuổi càng lớn, đột phá càng khó, nếu như qua tuổi tốt nhất để luyện Luyện Khí Dịch Cốt thì sau này đừng mơ tưởng đạt tới cảnh giới tông sư.

- Tông sư?

Trịnh Ngôn Khánh vô cùng tò mò.

Đóa Đóa nói:

- Võ phân ra tứ cấp phẩm, theo thứ tự là đồ, sinh, sĩ, sư.

Nghe nói đây là do tổ sư Minh Tịnh Đạo Hứa Tổn chân nhân phân định mà thành, tham chiếu phẩm chính mà phân ra, thất phẩm là cao nhất, có thể đạt tới thất phẩm là có thể coi như là tông sư cao thủ, trở thành đại tông sư.

Trịnh Ngôn Khánh đầu tiên nghe được những lời này nhin không được mà hỏi:

- Hiện nay ai là đại tông sư?

Vốn là một câu nói bình thường nhưng khiến cho Đóa Đóa không kiên nhẫn được nữa.

- Tiểu Tú, người hỏi nhiều như vậy làm gì, đến tột cùng người nói cho ta biết, người có luyện Hàng Long công không?

7. Chương 7: Học Võ Công

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 7: Học võ công

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Ngôn Khánh không biết Đóa Đóa tìm mình rốt cuộc là chủ ý của Từ mẫu hay là tự nàng chủ trương.

Nhưng nghĩ lại khả năng nàng tự mình chủ trương có vẻ lớn hơn, bởi vì theo quan sát của hắn, Từ mẫu là một người cẩn thận, tuyệt sẽ không làm ra chuyện này, đến Trịnh gia ba năm, Từ mẫu vô cùng ít xuất hiện, chưa bao giờ gây ra chuyện.

Lúc này vì có nguyên nhân là Trịnh Thế An, nàng càng cẩn thận.

Ví dụ nàng rất ít khi rời khỏi nhà của Trịnh Thế An, đối nhân xử thế cũng rất cẩn thận không giống như những người khác tranh đoạt lẫn nhau. Lại nói tiếp Từ mẫu lớn lên càng ngày càng thanh tú, nhưng nàng không ăn mặc xa hoa, vô tình hữu ý che giấu dung mạo của mình.

Thôi gia tiểu thư sau khi về nhà chồng còn mang tới hai nha hoàn.

Dần dà, Trịnh Nhân Cơ quên mất sự tồn tại của Từ mẫu, tiểu tâm tư năm đó cũng tan thành mây khói.

Cho nên, Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy hôm nay Đóa Đóa chủ động tìm hắn chỉ sợ là giấu Từ mẫu.

Dựa theo lời nói của nàng, nàng muốn hoàn thành Trúc Cơ cần phải đủ điều kiện để đột phá, sớm ngày tiến vào giai đoạn Luyện Khí, tuy Trịnh Ngôn Khánh không biết Đóa Đóa nói hợp tuổi là bao nhiêu nhưng nhất định là sắp đến rồi.

Nếu không Đóa Đóa làm sao có thể tìm tới mình.

Trịnh Thế An ở An Viễn đường là quản gia, nắm giữa quyền hành tài chính.

Tất cả thu nhập chi tiêu theo đạo lý là Trịnh Đại Sĩ và Trịnh Nhân Cơ khống chế hoặc là do Thôi tiểu thư tiếp nhận nhưng Trịnh Đại Sĩ đối với Trịnh Thế An vô cùng tín nhiệm mà Trịnh Nhân Cơ sau khi thành thân với Thôi gia tiểu thư, sắp lên đường đi nhận chức.

Kể từ đó, Trịnh Nhân Cơ càng không rảnh rang để quản lý nữa.

Thôi gia tiểu thư tính tình nhu mềm, Trịnh Đại Sĩ dứt khoát đem những chuyện khẩn yếu giao cho Trịnh Thế An quản lý, nếu như không có nguyên nhân đặc thù thì Trịnh Đại Sĩ cũng không hỏi qua, phần lớn thời gian đọc sách dưỡng khí, tiêu dao tự tại.

Trịnh Ngôn Khánh suy đoán, Đóa Đóa chỉ sợ nhìn vào quyền lực trong tay của Trịnh Thế An.

Lấy cơ để Ngôn Khánh tập võ mau chóng đột phá bình cảnh trước mắt, chỉ là tiểu nha đầu này mới tám tuổi đã có tâm kế, nghĩ ra biện pháp như vậy thật khiến cho Trịnh Ngôn Khánh phải giật mình.

Chỉ là hắn vẫn đáp ứng, dù sao đây cũng là chuyện nhất cử lưỡng tiện, tại sao không làm?

Người muốn tập võ?

Đêm đó, Trịnh Ngôn Khánh thỉnh cầu Trịnh Thế An.

Dù sao hắn muốn tập võ, vượt qua Trúc Cơ nhất định phải có Trịnh Thế An ủng hộ, nếu không làm sao trả nổi phí tổn khổng lồ như vậy được?

Ngôn Khánh nói:

- Gia gia, con đối với Đóa Đóa luyện võ vô cùng thú vị cho nên muốn học cùng tỷ ấy.

Đóa Đóa tập võ, Trịnh Thế An không phải là không rõ ràng.

Tổ tiên của Trịnh Đại Sĩ là Trịnh Liên Sơn, năm đó cũng nổi tiếng về võ thuật, trước cửa An Viễn đường có một tấm bia đá, nghe nói là do Trịnh Liên Sơn năm đó lập ra.

Bản thân Trịnh Đại Sĩ cũng vô cùng tinh thông thuật cưỡi ngựa bắn cung.

Trịnh Thế An mặc dù không phải là cao thủ gì cả nhưng thực sự cánh tay có khí lực, lúc còn trẻ cũng tham gia đánh giết người. Khai Hoàng đến nay mặc dù là thịnh trị nhưng Tùy Đế Dương Kiên là người hiếu chiến, lưỡng tấn nam bắc chiều từ trước đến nay vẫn vô cùng thượng võ. Không chỉ có đệ tử thế gia luyện võ mà người bình thường cũng tham gia.

Chỉ là người nhà bình thường cùng thế gia luyện võ không giống nhau.

Luyện võ cần phải có một hệ thống công phu, người bình thường rất khó nắm được, mặc dù Trịnh Thế An ở An Viễn đường địa vị không thấp nhưng vẫn là nô bộc, Trịnh gia công pháp từ trước tới giờ vẫn không truyền cho ông.

Cho nên, Trịnh Thế An mặc dù biết Đóa Đóa tập võ nhưng không rõ ràng ảo diệu ở trong đó.

Bờ lông mi trắng của ông nhàn lại, Trịnh Thế An sau đó lâm vào trầm tư.

- Ngôn Khánh, Đóa Đóa có nói cho con biết là muốn dạy cho con môn công pháp gì không?

- Hình như là Hàng Long công.

Trịnh Thế An chưa nghe qua loại công pháp này nhưng khẳng định được một điều, xuất thân của Đóa Đóa, chỉ sợ không quá thấp.

Nếu Đóa Đóa xuất thân là đại gia đình, hiểu được công pháp kia cũng là điều bình thường.

Trên thực tế, Trịnh Đại Sĩ cũng nhìn ra mẹ con Từ mẫu xuất thân không tầm thường nên mới sắp xếp họ cho Trịnh Thế An,. Tuy nhiên muốn dựa theo công pháp này mà dò ra đầu mối chỉ sợ cũng không phải là điều dễ dàng.

Chỉ là không gì không thể!

Trong lòng Trịnh Thế An cười lạnh:

- Đây là ở bên trong An Viễn đường, xem các người có thể giữ trò gì được.

Đồng thời ông xác thực cũng hi vọng Trịnh Ngôn Khánh có thể có được tuyệt kỹ phòng thân nào đó. Ở đây Trịnh Thế An là nô bộc không có nghĩa là hẳn muốn tôn nhi của hắn cả đời hậu hạ người khác.

Mẫu thân của Trịnh Thế An là bàng chi của Trịnh gia.

Nếu như không phải do ông mất khả năng sinh con thì hiện tại không chừng đã có thể xếp vào danh sách tộc nhân Trịnh gia, cả đời này những chuyện ông không làm được cũng hi vọng gửi gắm vào Ngôn Khánh, không chừng tương lai, Ngôn Khánh có thể giúp ông thực hiện những nguyện vọng này.

Trịnh Thế An nghĩ một lúc rồi trầm ngâm nói:

- Ngôn Khánh nếu như người thật sự muốn tập võ thì phải luyện tập cho thật tốt, không được bỏ dỡ nửa chừng.

Mọi chuyện khác không cần phải quan tâm, chỉ là có một việc người cần phải nhớ kỹ, mặc kệ Đóa Đóa cho người đàn được gì nhất định phải cho ta xem trước, những vật này, tương lai có khả năng dùng đến... đừng hỏi vì sao, chỉ cần người ghi nhớ là được.

Trịnh Thế An bắt đầu cẩn thận cân nhắc.

Ngôn Khánh không rõ suy tính của ông nhưng cũng gật đầu.

Cứ như vậy, sinh hoạt của Trịnh Ngôn Khánh ngoại trừ vẽ tranh lại thêm một việc.

Kiếp trước hắn học thư pháp, viết rất nhiều sau khi sống lại tuy thân thể khác biệt nhưng vẫn còn nhớ.

Nhưng giấy bút đắt đỏ, người bình thường không thể mua được.

Mặc dù Trịnh Thế An quản lý tài vật ở trong An Viễn đường nhưng hiển nhiên không thể tham ô.

Vì vậy Trịnh Ngôn Khánh noi gương theo cổ nhân, dùng nhánh cây viết lên cát mà luyện chữ, trước tiên luyện viết cho cứng, sau đó dùng giấy bút viết, đem nước chảy thành sông. Chỉ là sau đó tham gia luyện võ, thời gian chia bớt cho việc luyện võ.

Thời gian từ từ trôi qua, đông đi xuân tới, đảo mắt đã hai năm nữa trôi qua.

Trịnh Ngôn Khánh bất giác đã tới năm thứ năm xuân thu.

Dựa theo tính toán thì hắn cũng đã bảy tuổi rồi.

Cùng đám bạn so sánh thì Ngôn Khánh cũng không biểu lộ ra vẻ gì xuất chúng, chỉ là trong mắt của đại nhân, hắn vẫn có chút coro quái, thí dụ như hắn không cùng những hài tử khác chơi đùa, cũng rất ít gây chuyện thị phi, tính tình trầm mặc, giống như là một tiểu đại nhân, vô cùng hiểu chuyện, cho nên mọi người đều nói Trịnh Thế An có một đứa cháu ngoan.

Nhưng đối với Ngôn Khánh mà nói, hai năm thời gian hắn đối với thời đại này có rất nhiều hiểu biết

Tỷ như đấu võ, cổ nhân sáng tạo ra môn đấu võ vì muốn sinh tồn giữa thiên địa, chiến đấu với mãnh thú, dần dà trở thành một loại quyền thuật, về sau dung hợp với đạo dưỡng sinh tạo ra thủ đoạn chiến đấu.

So với những võ thuật mà kiếp trước Ngôn Khánh biết quả là một trời một vực.

Đóa Đóa dạy cho Ngôn Khánh chính là một loại công pháp tăng khí huyết cường đại.

Dùng khí huyết dưỡng thần, đó là căn bản của Hàng Long Công, dựa theo lời nói của cổ đại dưỡng sinh, người lúc bảy tám tuổi, răng và tóc mọc lại, khí huyết mới thành lập, Hàng Long công chính là kích phát tiềm năng, làm cho khí huyết vận hành tràn đầy.

Đợi đến lúc bảy tám tuổi, khí huyết vượt xa thường nhân, tinh thần tam bảo tăng lên.

Đóa Đóa một năm trước đã nhờ đan dược kích phá khí huyết thành công, ngưng khí cường tráng gân cốt, tiến triển cực nhanh.

Ngôn Khánh thì hiện tại đã ở giai đoạn Trúc Cơ.

Dựa theo lời nói của Đóa Đóa, tuổi của Ngôn Khánh hiện tại còn nhỏ, sớm kích phát ra khí huyết, sử dụng thân thể sẽ tạo ra phản ứng không tốt.

Cho nên, mặc dù Trịnh Ngôn Khánh đã thuần thực Hàng Long công nhưng thủy chung vẫn chưa đột phá.

Ngôn Khánh cũng không cho phép mình nóng nảy, hẳn luyện võ vốn là dựa vào hứng thú, có thành tựu dĩ nhiên là tốt nhất, nếu không thành thì chỉ cần cường tráng gân cốt là được. Trịnh Ngôn Khánh không hề nóng nảy, Đóa Đóa cũng không bức bách hẳn, nàng vốn dạy Hàng Long công cho hẳn chính là lấy đan dược phụ trợ, Ngôn Khánh cũng không để ý, Đóa Đóa lại càng vui vẻ, bởi vì mỗi lần mở ra đan phương, bộ phận lớn đan dược đều là Đóa Đóa sở hữu, cần gì phải quan tâm tới Ngôn Khánh.

- Đóa Đóa, lần trước tỷ nói, không phải sĩ thì không thể dùng giáo là có ý gì?

Ngoài chuyện luyện công, Ngôn Khánh rất hay nói chuyện phiếm với Đóa Đóa để tăng cường kiến thức.

Đóa Đóa giải thích:

- Sĩ này có hai tầng hàm nghĩa, giáo thì chính là binh khí, nhưng rất khó dùng. Một phương diện ở đây nói, phải đạt tới Hóa Thần Dịch Cân mới có thể thi triển giáo.

Một phương diện khác ý nói dùng giáo có nhiều bí thuật, các gia đình bí mật truyền lại không cho người khác biết.

Cho nên, uy lực của giáo rất ghê gớm, cũng rất khó luyện thành, người muốn học giáo, trừ phi có cơ duyên đặc thù, tiểu Tú ta khuyên người đừng nên học giáo, cứ luyện công cho tốt đi.

Mã giáo phổ thông là đơn giản đi cho người bình thường sử dụng.

Còn những thứ phức tạp là do các thế gia vọng tộc môn phiệt khổng chế, người bình thường không cách nào tiếp cận, không biết ở An Viễn đường có giấu quyển sách nào không.

Ngôn Khánh biết rõ, Trịnh Đại Sĩ rất có khả năng cất giấu một quyển sách.

Cũng may công phu hàm dưỡng của Trịnh Ngôn Khánh khá tốt, một câu nói đùa giỡn của Đóa Đóa cũng không khiến hẳn lộ ra cảm xúc, tốt xấu gì hẳn cũng là một người đã bốn mươi tuổi. Chỉ là trong lòng hẳn vẫn còn một ý định khác.

Trịnh Ngôn Khánh biết rõ, ở một thời đại coi trọng xuất thân như vậy, nếu như một người thuận miệng nói ra tên tuổi sẽ bị người khác khinh thị, muốn cho Lý Thế Dân chú ý, nhất định phải có chút danh tiếng.

Nhưng muốn sửa họ tịch cũng không phải là điều dễ dàng.

Không nói đến thủ tục rườm rà thế nào, mà nếu như muốn sửa thì cửa ải Trịnh gia cũng không phải là điều dễ dàng.

Cần phải tìm được một cơ hội thích hợp.

Trịnh Ngôn Khánh nghĩ đến những điều này không khỏi hơi mất hứng.

Đóa Đóa đứng dậy nói:

- Ta muốn đi giặt quần áo, Tiểu Tú, người ở đây rảnh rồi, hay là đến chơi cùng ta.

Đừng nhìn Đóa Đóa bình thường lãnh đạm, nói chuyện chanh chua, kỳ thật tâm địa của nàng cũng không hề tệ.

Trịnh Ngôn Khánh cười cười đứng lên rồi nói;

- Ta đi pha trà, gia gia chắc đã trở lại, vừa vặn có thể giải lao.

8. Chương 8: Nhị Gia An Viễn Đường

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 8: Nhị gia An Viễn đường

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Thế An thích uống trà, nhưng phương pháp uống trà không giống như của đời sau.

Ngôn Khánh kiếp trước uống trà phần lớn chỉ dùng nước sôi rót vào trà khô mà thôi.

Lúc Ngôn Khánh bốn tuổi bắt đầu học cách pha trà.

Hôm nay đã học được kỹ xảo pha trà vô cùng cao cường, không chỉ Trịnh Thế An ưa thích mà ngay cả Trịnh Đại Sĩ có khi cũng muốn hắc đi pha trà.

Ở hành lang có một lò lửa nhỏ, rất nhanh có thể đốt lên.

Thừa dịp lò lửa còn nóng, Trịnh Ngôn Khánh nhanh chóng dùng trà hong khô rồi nghiền nát. Không nên xem thường công phu nghiền trà này, cần phải có đủ khả năng kiên nhẫn, lực đạo phải đều, trà vụn cũng vừa đủ lực thì mới bảo trì được hương vị, nhớ ngày đó, Ngôn Khánh học nghiền trà mất trọn ba tháng.

Lúc Ngôn Khánh đem nồi nấu trà đặt lên lò lửa thì Trịnh Thế An đã về.

Vẻ mặt của ông không cao hứng cho lắm, có vẻ phiền muộn.

- Gia gia, gia gia hôm nay sao trở về sớm vậy?

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng tiến tới vấn an, ở thời đại này sống tới năm năm, hẳn đã dần quen với thân phận của mình.

Ra vẻ đáng yêu!

Lúc đầu hẳn không cảm thấy tự nhiên nhưng tập mãi cũng đã thành thói quen, lúc này cũng không còn xấu hổ nữa.

Trịnh Thế An cố gắng tươi cười nói:

- Ngôn Khánh, không vội, gia gia hôm nay cũng không cảm thấy khát.

Ngôn Khánh có thể cảm nhận được, tâm sự của Trịnh Thế An hôm nay vô cùng nặng nề.

Hắn vội vàng đi xuống hành lang, kéo tay Trịnh Thế An rồi nói:

- Gia gia, lão Vương bán nước lúc nãy nói, từ trong núi tìm được nước khe nhũ tuyền(nước khe núi mới ra), để lại cho Từ mẫu hai thùng, con đã lấy pha cho gia gia một chén trà... gia gia dùng một chén nha.

Người uống trà, đối với than lửa và nước uống cực kỳ chú ý.

Lúc này trà thánh Lục Vũ còn chưa xuất hiện, thiên hạ đối với nước tốt cũng đánh giá, phân ra phẩm cấp, nước tốt nhất là nước ở trong khe núi nước suối xếp thứ hai, nước giếng thì kém cõi nhất, mà trong nước

khe thì nhũ tuyền là tốt nhất, người phú quý lúc uống trà thường dùng nước khe để xào nấu, bởi vậy hình thành ngành sản xuất đặc thù: người bán nước.

Ở gần Huỳnh Dương, nơi này là nơi sơn thủy tốt nhất.

Mà nhũ tuyền rất khó tìm, có đôi khi một gánh nhũ tuyền có giá trị nghìn vàng.

Trịnh Đại Sĩ thích uống trà, Trịnh Thế An cũng có chú ý, mỗi ngày sau khi lao lực uống một chén trà do Trịnh Ngôn Khánh pha là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

Cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Trịnh Ngôn Khánh, tâm tình của Trịnh Thế An trở nên hòa hoãn hơn rất nhiều lần.

Ông nhẹ nhàng ngồi xuống, nhìn Trịnh Ngôn Khánh nấu nước.

Đến khi nồi đồng xuất hiện bọt khí, Trịnh Ngôn Khánh lấy một ít muối bỏ vào trong đó, trong trà đạo, cái này gọi là kiểm tra độ sôi, độ sôi của nước sẽ ảnh hưởng đến vị của trà cho nên bọn họ rất chú ý.

- Gia gia, cha dường như rất mệt?

Trịnh Thế An đang dựa ở hành lang nghe thấy lời hỏi thăm của Ngôn Khánh thì trên mặt hiện ra vẻ thỏa mãn:

- Cũng may là không mệt mỗi lắm.

- Gia gia, hôm nay trong nhà có phải đã phát sinh chuyện gì không?

- Sao?

- Con thấy gia gia tâm tình không tốt... Từ mẫu nói, người có tâm tình không tốt tốt nhất nên tìm người trò chuyện, để giải phiền não.

Trịnh Ngôn Khánh giả bộ làm một tiểu đại nhân ngây thơ mà hỏi.

- Phiền nào?

Trịnh Thế An nhin không được mà cười nói:

- Con vừa mới lớn, nói cho con có lợi gì... mau tập trung đi, nước sôi rồi kìa.

Ngôn Khánh không hề hỏi thăm, ánh mắt nhìn nồi trà đồng.

Nhưng mà nụ cười kia của Trịnh Thế An cho thấy tâm tình của ông đã tốt hơn rất nhiều.

Từng luồng nước tuôn ra, sau đó Ngôn Khánh múc lấy một muôi nước, bỏ vào bình trà, trong chốc lát, mùi thơm trà trở nên nồng đậm, trong sân lan truyền, khiến cho Trịnh Thế An không nhin được mà hít sâu một hơi, tâm tình càng thêm thư thái.

- Ngôn Khánh?

- Dạ?

Chỉ thấy lúc này, mùi hương của trà càng thêm nồng đậm.

- Con cảm thấy Lạc Dương thế nào?

Trịnh Thế An đột nhiên hỏi một câu khiến cho Trịnh Ngôn Khánh kinh ngạc.

Hắn đang pha trà, bàn tay run lên.

Muốn tới Lạc Dương sao?

Ngôn Khánh yên lặng, một lần nữa lấy một ly trà, đặt trước mặt Trịnh Thế An.

Đối với đứa cháu thu dương này, Trịnh Thế An vô cùng hài lòng, tuy nhiên đôi khi vẫn cảm giác thấy tính tình của Ngôn Khánh quá mức trầm lạnh, không giống như những tiểu hài tử cùng tuổi, mỗi lần cùng hắn nói chuyện có cảm giác như nói chuyện với người đã lớn tuổi rồi vậy.

Đương nhiên Ngôn Khánh chỉ là người nghe, rất ít khi lên tiếng.

Thấy Ngôn Khánh lộ vẻ ngạc nhiên, Trịnh Thế An không nhịn cười được.

Dáng vẻ tươi cười lập tức biến mất, ông lập tức nói:

- Hôm nay lão gia nói cho ta biết, nhị lão gia sắp trở về rồi.

Nhị lão gia?

Trịnh Ngôn Khánh đối với xưng hô này cũng không có gì là kỳ lạ, trên thực tế trước kia An Viễn đường còn có một nhị lão gia.

Về phần lai lịch của nhị lão gia này, lại phải nói về tổ tiên của Trịnh Đại Sĩ.

Tổ tiên của Trịnh Đại Sĩ là Huỳnh Dương Trịnh Thị thất phòng, là con cháu của Trịnh Liên Sơn, Trịnh Liên Sơn dũng mãnh mà nổi tiếng thiên hạ, lúc đó trường tôn Trịnh Tiên Hộ cũng là người nổi tiếng, con trai Trịnh Tiên Hộ là Trịnh Vĩ khởi binh đánh Tây Ngụy, Trịnh thị tộc nhân hưởng ứng, có Trịnh Đĩnh và Trịnh Vinh Nghiệp, tổ tiên bọn họ vốn là nô bộc của Liên Sơn, vì công lao mà được cho vào gia phả, trở thành Trịnh thị tộc nhân.

Trịnh Vinh Nghiệp về sau chết trận mà Trịnh Vĩ thì công thành danh toại.

Ông được giữ chức đại tướng, đô đốc mười lăm châu, khi đó cũng là lúc mà An Viễn đường hưng thịnh nhất, Trịnh Đĩnh cũng được phong làm Vệ Ủy Thiếu Khanh, sau khi chết còn được tưởng thưởng.

Nhị lão gia của Trịnh Thế An chính là con của Trịnh Đĩnh, Trịnh Thường.

Ở An Viễn đường hẳn cũng là người có thực quyền, cho nên nhiều năm không ở nhà nhưng Trịnh Ngôn Khánh cũng biết sự tồn tại của người này, tuy không bái kiến Trịnh Thường nhưng nghe tin tức Trịnh Thường trở về, Ngôn Khánh cũng không cảm thấy kỳ quái.

Người ta về nhà mình có gì đâu mà cổ quái.

- Lão gia nói, nhị lão gia bị Hán Vương thôi quan.

Ông lo lắng tâm tình của nhị lão gia không tốt cho nên chuẩn bị cho nhị lão gia tiếp quản chuyện trong An Viễn đường.

Ngôn Khánh đã hiểu ra.

Trịnh Thế An vì bị chuyển giao quyền lực nên đâm ra mất hứng, nghĩ lại cũng bình thường, từ trước đến nay, Trịnh Thế An lo liệu việc lớn nhỏ trong An Viễn đường, tuy có Trịnh Nhân Cơ và Thôi gia tiểu thư nhưng trên thực tế chỉ vịn vịn dưới một người, thoáng chốc bị bắt giao quyền hành ra, trong lòng nhất định không thoải mái, mà ông không có cách phản đối Trịnh Đại Sĩ.

Thân làm nô tài thật đáng buồn, chỉ sợ không có cách nào khống chế vận mệnh của mình.

- Lão gia còn nói, đại công tử năm sau có khả năng đảm nhiệm chức Tào Duyệt ở Lạc Dương nên muốn ta tới đó giúp đỡ một chút.

Đại công tử dĩ nhiên là chỉ Trịnh Nhân Cơ.

Trịnh Ngôn Khánh nghi hoặc hỏi:

- Đại công tử không phải đang ở Trường An sao, tại sao lại tới Lạc Dương làm quan?

- Chức Tào Duyệt ở Lạc Dương này là chức vụ gì, là thăng quan hay giáng chức? Gia gia, nếu gia gia đi Lạc Dương thì con biết làm gì bây giờ?

Trịnh Thế An mỉm cười nói:

- Đại công tử dĩ nhiên là thăng quan rồi.

Lạc Dương thuộc tỉnh Hà Nam, chức Tào Duyệt cũng là chức vụ cao nhất ở địa phương, thuộc hàm quan ngũ phẩm, đại công tử không tới năm năm đã từ bát phẩm Thông Sự Xá Nhân làm tới ngũ phẩm, tiền đồ rộng lớn... Về phần con, lão gia nói ta đi Lạc Dương trợ giúp đại công tử kỳ thật nguyên nhân cũng vì con.

- Con?

Trịnh Ngôn Khánh hơi kinh ngạc.

Hắn đến Trịnh gia năm năm, cũng không tiếp xúc nhiều với Trịnh Đại Sĩ, mấy tháng trước, Trịnh Đại Sĩ đột nhiên gọi hắn đi pha trà, hơn nữa mỗi lần pha trà, Trịnh Đại Sĩ cũng không hề đọc sách mà lại nhắm mắt dưỡng thần, không nói một câu với Trịnh Ngôn Khánh.

Tại sao lại có quan hệ với mình?

Tiểu thiếu gia đã lớn hơn trước, mấy năm nay bồn tẩu theo đại công tử, cũng không yên ổn.

Chờ thêm một năm nữa, đại công tử dần xếp mọi chuyện ở Lạc Dương cũng nên mời tiên sinh cho tiểu thiếu gia, lão gia muốn tìm bạn học cho tiểu thiếu gia, ngẫm lại vẫn thấy con là hợp nhất, còn nữa, thiếu phu nhân cũng đã có thai, cần phải chiếu cố.

Khó trách được hai tháng trước Trịnh Đại Sĩ lại kêu mình tới pha trà.

Nguyên lai không đơn thuần tìm mình tới pha trà mà còn để suy tính.

- Vậy Từ mẫu và Đóa Đóa thì sao?

- Chuyện này... ý của lão gia là để họ tự tìm chỗ ở.

Ngôn Khánh nghe xong nôn nóng:

- Làm sao có thể được, Đóa Đóa ở lại thì ai dạy con Hàng Long công?

Trịnh Thế An cười nói:

- Con yên tâm, ta đã nói qua với lão gia, lúc đó sẽ đem Từ mẫu bọn họ cùng đi, chỉ là tới Lạc Dương, bọn họ chỉ ở bên ngoài không thể ở bên trong làm việc, Ngôn Khánh con luyện cái Hàng Long Công kia thế nào?

- Dạ, cũng tạm được.

- Không nên tạm được, sau khi về Lạc Dương, ở trước mặt đại công tử không được để lộ sơ hở gì.

Trịnh Thế An trong chốc lát đã pha trà, còn Trịnh Ngôn Khánh cũng cảm thấy tâm tình thư thái hơn nhiều.

Hai người bọn họ trò chuyện chốc lát thì Từ mẫu cũng làm xong đồ ăn.

- Ngôn Khánh, chuyện này không được nói cho ai biết, kể cả Từ mẫu và Đóa Đóa, nhị lão gia khoản mười ngày nữa sẽ về, đến lúc đó chúng ta sẽ chuẩn bị khởi hành, chỉ là cũng thật kỳ quái, Hán Vương đang muốn tăng cường lực phòng ngự ở Thái Nguyên, mà nhị lão gia lại rất được Hán vương hài lòng.

Trịnh Thế An đứng dậy nói thêm một câu.

Câu nói kia lại khiến cho trong óc của Trịnh Ngôn Khánh hiện ra một ý niệm kỳ quái:

- Trịnh Thường lần này trở về liệu có mục đích nào khác không?

9. Chương 9: Mưa Gió Nổi Lên

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 9: Mưa gió nổi lên

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Ngôn Khánh chưa từng nhìn thấy qua Trịnh Thường nhưng không phải là hắn không biết Trịnh Thường.

Ở An Viễn đường hắn phải lưu ý mỗi người, đặc biệt là các đại nhân vật ở đây, kiếp trước trải qua hai mươi năm làm quan, sớm đã hình thành nên thói quen lưu tâm ở nơi hắn, hôm nay hắn chỉ là một tên nô bộc, tính mạng nằm trong tay của người khác, không nhìn mặt nói chuyện thì chắc chắn tai vạ sẽ đến nơi.

Cũng may là hắn chỉ là một tiểu hài tử, ở An Viễn đường mọi người nói chuyện cũng không để ý lắm với hắn.

Căn cứ vào tình hình, Trịnh Thường tính tình cũng không khác với Trịnh Đại Sĩ là bao, Trịnh Đại Sĩ tính tình hào sảng, mặc dù cẩn thận nhưng cũng không câu nệ tiểu tiết, mà Trịnh Thường thì tâm tư thâm trầm, không dễ dàng đoán được.

Nói cách khác, Trịnh Thường rất khó đoán.

Mấy tháng trước còn nói tiền đồ của mình rộng lớn, nay đã bỏ đi chức quan.

Nếu đổi là một người khác chưa chắc Trịnh Ngôn Khánh đã chú ý, nhưng Trịnh Thường thì không giống, hắn chính là nhân vật số hai ở An Viễn đường, địa vị không hề thấp, ít nhất trước mắt, vận mệnh của Ngôn Khánh với An Viễn đường liên hệ một chỗ, cho nên không thể lưu ý, không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy chuyện này ẩn náu bí mật không cho người khác biết.

Ăn cơm tối xong, Trịnh Thế An liền đi ngủ.

Dù sao tuổi của ông cũng đã không còn nhỏ, tình hình lại phức tạp, tâm tình không thoải mái, khó trách sinh ra một mếu.

Mà Trịnh Ngôn Khánh thì ngồi ở sau vườn, ngẩng đầu nhìn ánh sao lập lờ, trong lòng thầm suy tư đến chuyện của Trịnh Thường.

- Ngôn Khánh tại sao con còn chưa về phòng nghỉ ngơi?

Từ mẫu tiến tới bên cạnh của hắn, trong tay lấy ra một chiếc áo khoác lên người nó, sau đó hòa nhã nói:

- Ngôn Khánh, tựa hồ con có tâm sự?

- Từ mẫu, nhị lão gia trở về rồi.

Từ mẫu nhìn Ngôn Khánh, ánh mắt nhu hòa hiền lành, giống như là con của mình vậy.

Ngôn Khánh biết rõ, Từ mẫu còn có một đứa con tuổi tác cũng không cách mình bao xa, nhưng hôm nay không biết hạ lạc ở đâu.

Từ mẫu nói:

- Chuyện này ta cũng nghe nói, nhị lão gia ở Thái Nguyên không được trọng dụng, trở về cũng là điều bình thường.

- Nhưng con cảm thấy hơi cổ quái.

- Cổ quái?

Từ mẫu nhin không được xoa đầu Ngôn Khánh mà nói:

- Con mới bao nhiêu tuổi, biết cái gì là cổ quái sao?

- Con...

Trịnh Ngôn Khánh nhin không được cười khổ trong lòng.

Vấn đề là ở chỗ này, hắn hôm nay mới năm tuổi, chỉ cần lộ vẻ thành thực là sẽ làm người khác cảm thấy kỳ quái, điều này khiến cho Ngôn Khánh không thoải mái trong việc phát biểu cái nhìn của mình, có một số việc nói ra sẽ khiến người khác ngạc nhiên.

Nhưng không nói thì lại ghen ở cổ họng.

- Từ mẫu, chẳng lẽ không cảm thấy kỳ quái sao?

- Nhị lão gia mấy tháng trước còn báo tin ở Thái Nguyên vô cùng tốt, tại sao lại bị thôi chúc quan?

Ánh mắt của Từ mẫu hiện ra một tia sáng khác thường mà nhìn Ngôn Khánh:

- Cổ nhân nói, gần vua như gần cọp.

- Tâm tính của đế vương, loại tiểu dân như chúng ta há có thể suy đoán? Nói không chừng Nhị lão gia nói sai, làm sai cho nên bị thôi chúc, chuyện này vốn là chuyện bình thường, tiểu hài tử như con đừng nên nghĩ lung tung.

Từ mẫu nói xong liền đứng dậy.

- Đêm đã khuya, nghỉ ngơi sớm một chút đi, đừng nghĩ lung tung.

- Mấy tháng nữa là tới năm mới rồi... chỉ là ta cũng nghe người ta nói, nhị lão gia bảy năm rồi vẫn chưa trở lại...

- Năm mới năm mới!

Trịnh Thế An nói năm mới là sẽ tới Lạc Dương, Từ mẫu cũng đi cùng.

Ngôn Khánh đột nhiên nhớ tới, đây đã là năm Nhân Thọ thứ ba, một năm sau, Tùy Đế sẽ băng hà, Tùy Dương Đế sẽ đăng cơ.

Hán Vương Dương Lượng, Tùy Đế băng hà, Tùy Dương đế đăng cơ.

Đem ba người này khâu chuỗi, Trịnh Ngôn Khánh lập tức hiểu được.

Lúc Tùy Dương đế đăng cơ, hán vương Dương Lượng đã tạo phản, nhưng sau đó rất nhanh bị Dương Nghiễm trấn áp, Dương Lượng là nguyên soái, cũng là tổng quản, trong tay cầm tinh binh phương bắc, thực lực hùng hậu, luận quân công, hẳn không hề thua kém so với Dương Nghiễm, luận danh vọng hẳn cũng không hề chênh lệch, thái tử Dương Dũng bị phế, chỉ sợ cũng khiến cho Dương Lượng cảm nhận chút sợ hãi.

Cho nên, đầu năm, Dương Lượng đã nói với Tùy Đế:

- Đột Quyết rất mạnh, lấp tức lấy Thái Nguyên làm trọng trấn, chuẩn bị đối phó.

Lần này Trịnh Thế An cũng nói:

- Lần này Hán vương xem như nắm giữ quân tinh nhuệ ở Tịnh Châu.

Ngôn Khánh lúc đó không để ý tới chuyện này nhưng trong lòng vẫn nhớ kỹ.

Nhưng hôm nay, Trịnh Thường trở về, hẳn buộc phải liên hệ.

Nếu như Trịnh Thường dụ tâm kín đáo, rất có thể mang tới tai họa ngập đầu cho An Viễn đường.

Trong nhất thời Ngôn Khánh tựa hồ đã minh bạch dụng ý thực sự lần này của Trịnh Thường.

Huỳnh Dương, chuẩn xác mà nói thì phải gọi là Huỳnh Châu.

Đây là một trọng trấn đã có trong lịch sử từ rất lâu.

Trải qua nhiều lần thay đổi, Huỳnh Dương lúc này đã ngày càng phát triển.

Dần dần nó đã trở thành một bình chương ở phía đông, cùng với Lạc Dương dựng nên thành một đại địa.

Trịnh Thường đúng hạn trở về.

Ngôn Khánh đối với chuyện này cũng vô lực cản trở.

Trịnh Thường đến Huỳnh Dương, Trịnh gia từ trên đến dưới đều ra cửa nghênh đón.

Mấy chục cỗ xe ngựa từ từ dừng lại ở trước cửa An Viễn đường, từng rương vật phẩm mang xuống khiến cho Trịnh Ngôn Khánh kinh hãi trong lòng.

Cái này không giống như là một người chán nản quay về mà giống như là một người áo gấm về nhà.

Trịnh Thường tuổi chừng bốn mươi, tướng mạo đường đường, thân thể có hơi thon gầy, ở dưới hàm là ba sợi râu đen, trên người của hắn thì mặc thanh sam, khoác một bộ cẩm bào, hiện rõ một khí chất hơn người. Tướng mạo so với Trịnh Đại Sĩ thì có phần còn phần chắn hơn.

Sau lưng của Trịnh Thường là hai người.

Một béo một gầy.

Người béo ăn mặc theo kiểu kẻ sĩ, trên người luôn mang theo nụ cười khiến cho người khác phát sinh hảo cảm, mà nam tử gầy gò thì tuy không cao nhưng khiến cho người ta có một cảm giác cường tráng. Trịnh Đại Sĩ và Trịnh Thường bước vào cửa sau đó sóng vai tiến tới An Viễn đường. Mà người gầy lúc đi qua bên cạnh Ngôn Khánh khiến cho Trịnh Ngôn Khánh run lên, theo bản năng mà lùi về phía sau một bước, bởi vì hắn cảm nhận được một loại uy áp cường hãn.

Uy áp này là do khí huyết cường tráng mà sinh ra.

Khí huyết thật là cường đại.

Đóa Đóa từng nói qua, một người khí huyết tràn đầy có thể phát ra ngoài cơ thể, cho người ta cảm giác uy áp, người này ít nhất đã đạt tới trình độ ngũ phẩm võ sĩ, mà ngũ phẩm võ sĩ khí cốt đã hình thành, huyết khí tràn đầy.

Từ khi Trịnh Ngôn Khánh tập võ tới nay, lần đầu tiên nhìn thấy huyết khí mạnh mẽ như vậy.

Mà võ sĩ cơ bắp kia đi qua liếc nhìn Ngôn Khánh, lông mày hơi nhăn lại.

Hắn cũng cảm nhận được khí quyết chấn động trong cơ thể của Ngôn Khánh, nhưng nhìn cách ăn mặc của Ngôn Khánh thì giống như một gã sai vặt cho nên nảy sinh nghi hoặc. Bất quá nghĩ lại, Trịnh thị An Viễn đường có nhiều nơi dạy võ, một tên sai vặt học được cũng là điều bình thường... Thế gia đại tộc nơi nào chẳng có những người tâm phúc, truyền thụ một chút công pháp cũng không có gì là ngạc nhiên.

Tuy nhiên những người này không phải là những người đích truyền, tối đa cũng chỉ được truyền công pháp Trúc Cơ.

Ngôn Khánh hôm nay vừa vặn ở giai đoạn Trúc Cơ cho nên võ sĩ cũng chỉ nhíu mày, không để Ngôn Khánh vào trong lòng.

Ánh mắt thật sắc bén.

Phảng phất như hắn có thể nhìn thấu nội tâm của mình vậy, đây là ngũ phẩm võ sĩ sao?

Trong lòng Ngôn Khánh thầm cảm thán, nhưng trên khuôn mặt lại lộ vẻ bình tĩnh.

Hắn giả bộ như không có chuyện gì, nhìn đám người trên xe ngựa đem hòm đồ tháo xuống, từng bước từng bước tiến vào bên trong, cộng lại ít nhất có hơn một trăm cái hòm gỗ, nhìn đám người hầu khuân vào cũng không hề thoải mái.

- Tuần Cảnh đại ca, để ta giúp huynh.

Ngôn Khánh nói với một người hầu quen thuộc.

- Ngôn Khánh, người đừng rước lấy phiền phức, cái hòm này rất nặng đấy.

- Vạ nhất trên người mà bị thương thì lão quân gia nhất định sẽ trách ta, đi qua bên đó đi, ở đây có chúng ta là đủ rồi.

- Tuần Cảnh đại ca, ở trong đó là vật gì mà lại nặng như vậy?

Tuần Cảnh thấy bốn phía không có ai liền khẽ nói:

- Vừa rồi ta khẽ nhìn vào một chiếc rương thì thấy đó đều là gấm tốt Tứ Xuyên, còn có vàng, ta đoán chừng nhị lão gia vì vậy mới bị thôi quan... người đừng cho người khác biết.

Một người bị bãi miễn chức quan như vậy lại có nhiều hàng hóa như vậy sao?

Thời nhà Tùy, trên thị trường dùng tiền để lưu thông phần lớn các mặt hàng.

Ngoài ra còn dùng tơ lụa để tính toán.

Nếu như ở bên trong một trăm cái dương này đều là hoàng kim và tơ lụa thì rốt cuộc là bao nhiêu tiền?

Trịnh Thường trở về theo cách này sao?

Chỉ sợ cho dù Hán Vương Dương Lượng hào phóng tới đâu cũng không cho phép hắn mang theo nhiều đồ như vậy, còn nữa hai người kia cũng không đơn giản, một ngũ phẩm võ sĩ, lại có thể là một quan lại tùy tùng bình thường được soao? Ngôn Khánh dĩ nhiên không thể tin được.

Về phần người mập kia có vẻ rất hòa thuận.

Nhưng Ngôn Khánh cảm nhận trong mắt của hắn lấp lóe thần thái âm trầm.

An Viễn đường tựa hồ như mưa gió sắp nổi lên.

10. Chương 10: Xem Thường Cổ Nhân

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 10: Xem thường cổ nhân

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Vượt qua sự dự kiến của Trịnh Ngôn Khánh, Trịnh Thường sau khi trở về cũng không có biểu hiện gì quá sinh động.

Hắn cũng không nóng lòng tiếp nhận chuyện ở Trịnh gia, phần lớn thời gian dùng để nói chuyện phiếm với Trịnh Đại Sĩ, ngẫu nhiên ra ngoài cũng nhanh chóng trở về, thậm chí không hề tiếp xúc với người bên ngoài, tình huống này không giống như người chờ xử tội bị bãi quan trở về. Những người này làm sao có tâm tình nói năng hát hò, đây mới là điều bất thường.

Từng ngày trôi qua, không nhìn thấy sơ hở của Trịnh Thường, Ngôn Khánh lại cảm thấy sốt ruột trong lòng.

Đã bắt đầu tới mùa đông, tuyết từng mảng rơi xuống, Ngôn Khánh sắp tới ngày phải theo Trịnh Thế An tiến về Lạc Dương.

Ngôn Khánh hi vọng có thể trước khi tới Lạc Dương tìm cơ hội thích hợp đề tỉnh Trịnh Đại Sĩ.

Phải biết rằng đứng sai đội ngũ là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Đặc biệt là thời cổ, động vào là cả nhà bị tịch thu gia sản, mặc dù là thế gia đại tộc cũng khó may mắn thoát khỏi...

Ví dụ rõ ràng nhất, hai mươi năm sau Khai Hoàng, thái tử Dương Dũng sau khi bị phế, người theo hắn là Thôi Quân Xước suýt nữa là bị mất tính mạng, nếu như không phải nhờ vợ của hắn là tôn thất thì khó bảo toàn được tính mạng.

Mặc dù như vậy cũng bị tịch biên gia sản, đuổi về quê quán Huỳnh Dương.

Thôi Quân Xước chính là Thôi thị tộc nhân ở Trịnh Châu, có bối cảnh thế gia vọng tộc, hơn nữa còn là tôn thất còn bị rơi vào kết quả như vậy, Thôi Quân Xước từ khi trở về Huỳnh Dương, Trịnh Thế An cũng phụng mệnh tới bái kiến qua một lần, Ngôn Khánh cũng đi theo. Trịnh Thế An nói, Thôi Quân Xước điền sản ruộng đất đã bị sung công, nô bộc bị mang đi bán, chỉ có thể dựa vào tộc nhân cứu tế mà sống.

Có Thôi gia này làm ví dụ, Ngôn Khánh trong lòng rất lo lắng.

Vạn nhất Trịnh thường gặp sự cố, làm phiền hà tới Trịnh gia thì cũng thôi mà Trịnh Ngôn Khánh cũng bị liên quan.

Hắn hiện tại rất hưởng thụ sự sinh hoạt tại Trịnh gia.

Thân phận địa vị mặc dù không cao nhưng vô cùng tiêu dao, cũng không ai dám làm khó hắn.

Nếu như mà Trịnh gia gặp chuyện không may chỉ sợ cuộc sống sau này của hắn sẽ phải khổ sở.

Cho nên phải nhắc nhở Trịnh Đại Sĩ.

Trịnh Thường cả ngày co đầu rút cổ không đi ra ngoài, Trịnh Ngôn Khánh làm sao đi điều tra chứng cứ được.

Nghĩ tới những điều này, Trịnh Ngôn Khánh liền cảm thấy phiền toái.

- Tiểu Tú, người ngồi ở đây chờ gì vậy?

Đóa Đóa tiến tới trước cửa, thấy Ngôn Khánh ngồi ở trên bậc thềm liền cất tiếng hỏi thăm.

- À, không có gì.

Ngôn Khánh ngẩng đầu hắn phát hiện ra Đóa Đóa hôm nay không ăn mặc như bình thường, hôm nay nàng mặc một bộ trường bào màu trắng, trên đầu tóc búi lên, khuôn mặt lộ ra vẻ vui vẻ, vô cùng thanh tú, mang theo một khí chất đoan trang.

- Đóa Đóa, người vừa đi ra ngoài sao?

Cùng nhau luyện võ hai năm, Ngôn Khánh đã không còn gọi nàng là tỷ tỷ nữa.

Dù sao hắn cũng là người bốn mươi tuổi, gọi một tiểu nha đầu là tỷ tỷ thật không thoải mái, Đóa Đóa cũng không để ý, đối với việc Ngôn Khánh gọi thẳng kỳ danh cũng không hề bất mãn. Nghe Trịnh Ngôn Khánh hỏi thăm, Đóa Đóa do dự một chút rồi khẽ nói:

- Mẹ nói ta đi cùng mua một số thứ, ta cảm thấy không có gì vui nên về trước.

- À.

Ngôn Khánh thuận miệng nói một câu.

- Từ mẫu hai ngày nay đi ra ngoài hơi nhiều.

- À, hai ngày nay... sự tình hơi nhiều.

Trịnh Ngôn Khánh kinh ngạc ngẩng đầu:

- Ta chỉ tùy tiện hỏi mà thôi.

- Ta cũng tùy tiện trả lời.

Ngôn Khánh cảm thấy Đóa Đóa hôm nay tựa hồ khác thường, tựa hồ không bình thường, trước kia Đóa Đóa rất ít giải thích nhưng hôm nay thì thật quái dị. Bất quá Ngôn Khánh hiện tại cho rằng là chuyện của Trịnh Thường cho nên cũng không hỏi kỹ, hai tay của hắn ôm lấy đùi, làm ra một bộ dáng nặng nề.

- Tiểu Tú, hôm nay người làm sao vậy?

- Đóa Đóa, chờ thêm một năm nữa chúng ta phải rời khỏi đây.

- A, đi tới đâu?

- Gia gia nói, nhị gia trở về, sau đó sẽ tiếp nhận sự vụ trong tay của ông ấy, đại công tử năm sau sẽ tiếp nhận chức Tào Duyệt ở Lạc Dương, bên người cần người giúp đỡ cho nên ý của đại lão gia là muốn chúng ta đi Lạc Dương, có thể chiếu cố người nhà của đại công tử.

- Lạc Dương?

Thân thể của Đóa Đóa khẽ run lên.

Kỳ thật, Trịnh Thế An muốn đi Lạc Dương đã không còn là chuyện bí mật gì nữa.

Từ khi Trịnh Đại Sĩ phân phó Trịnh Thường tiếp nhận An Viễn đường thì sự vụ về sau, mọi người cũng rõ.

Nhưng từ miệng của Ngôn Khánh nói, sắc mặt của Đóa Đóa vẫn biến đổi.

Nàng vội vàng cúi đầu xuống khẽ nói:

- Đi Lạc Dương cũng tốt... đây là chuyện tốt, người vì sao mà tâm sự nặng nề vậy?

- Ta cảm thấy đại lão gia đã tuyên bố để nhị lão gia tiếp nhận việc trong nhà.

Nhưng mà Nhị lão gia trở lại lâu như vậy mà vẫn mặc kệ không hỏi, gia gia mỗi ngày đều rất bận rộn nên ta lo lắng ông ấy...
...

- Tiểu Tú, người thật sự hiểu thuận.

Đóa Đóa khẽ tán thưởng, Ngôn Khánh cảm thấy bất ngờ.

Hắn không muốn nói cho Đóa Đóa biết, hắn cảm thấy Trịnh Thường có vấn đề nên tâm sự mới nặng nề.

Vạn nhất để lộ ra phong thanh, Trịnh Thường không chừng sẽ phái người tới giết hắn. Bên cạnh Trịnh Thường có vài võ sĩ, muốn giết hắn thật sự quá dễ dàng.

- Đúng rồi, hôm nay ta nhìn thấy Tiểu Diện Hồ.

Thấy Trịnh Ngôn Khánh không nói gì, Đóa Đóa đột nhiên xoay chuyển, nói một chuyện khiến Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy có hứng thú.

Tiểu Diện Hồ chính là tên võ sĩ mập mạp kia, theo Trịnh Thường nói thì hắn họ Vương tên Cảnh, người Dương Châu, được Trịnh Thường mua làm quản gia lúc ở Thái Nguyên, khuôn mặt lúc nào cũng mỉm cười như Phật di lạc khiến cho người khác cảm thấy rất thân thiết. Thế nhưng Đóa Đóa lại cảm thấy rất không thích người này, nàng từng nói trên người Vương Cảnh có lệ khí.

Đối với tướng mạo cổ nhân, Ngôn Khánh không hiểu.

Nhưng theo kinh nghiệm mấy chục năm của hắn thì nhìn người đều có chỗ độc đáo.

Hắn lơ mơ cảm thấy, Vương Cảnh không đơn thuần là quản gia bình thường theo lời của Trịnh Thường... Tuy nhiên Trịnh Thường cùng Vương Cảnh hành động đều rất xuất sắc nhưng lúc bắt tri bất giác, Trịnh Thường lại lộ vẻ khiêm tốn với hắn, mà không chỉ với Vương Cảnh, cả Bùi An cũng vậy.

Cho nên Ngôn Khánh gọi Vương Cảnh gọi là Tiểu Diện Hồ, còn Bùi An là Lãnh Diện Quỷ.

Nghe Đóa Đóa đột nhiên nhắc tới Vương Cảnh, Ngôn Khánh khẽ giật mình.

Hắn vô thức mở miệng hỏi:

- Người nhìn thấy hắn ở đâu?

- Ta thấy hắn ở Thủy Các.

Đóa Đóa trả lời.

Thủy Các ở Huỳnh Dương là một quán rượu trăm năm, cũng là một nơi tiêu tiền nhiều nhất ở Huỳnh Dương, người bình thường uống rượu đều không được tiếp, chỉ những người phú quý mới có thể bước vào.

Trịnh Ngôn Khánh đã nghe nói qua nhưng chưa từng bước vào.

Không phải hắn không muốn mà là không óc tư cách?

Đóa Đóa nói tiếp:

- Tiểu Tú, người khẳng định không đoán được là Vương Cảnh ở cùng chỗ với ai đâu.
- Ai?
- Thôi Cảnh Mậu và Thôi Quân Xước.
- A!

Ngôn Khánh giật mình không thôi.

Thôi Cảnh Mậu chính là tộc trưởng của Thôi Thị.

Tuy Thôi Quân Xước đã không còn được trọng dụng nhưng Trịnh châu Thôi Thị vẫn không thể khinh thường.

Huỳnh đệ Thôi Quân Xước là Thôi Quân Túc, Thôi Quân Trụ hiện nay vẫn còn nhậm chức ở trong triều đình, Thôi Cảnh Mậu là tộc trưởng của Thôi Thị, rất ít xuất đầu lộ diện, chỉ là hần đã tới An Viễn đường mấy lần, Đóa Đóa cũng đã từng gặp mặt.

Thế gia đại tộc, có sự kiêu ngạo của thế gia đại tộc.

Một phiệt đệ tử không thể kết giao với người bình thường, mặc dù Trịnh Thế An biểu thị cho An Viễn đường nhưng Thôi Cảnh Mậu vẫn chưa bao giờ để ý tới, Vương Cảnh chỉ là quản gia của Trịnh Thường, tới Huỳnh Dương cũng chưa lâu tại sao Thôi Cảnh Mậu lại mở tiệc chiêu đãi?

- Đóa Đóa, người không phải nhìn lầm chứ?

Đóa Đóa nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên:

- Ta làm sao nhìn lầm được, Thôi Cảnh Mậu có cái lông mày màu đỏ, ta nhìn thấy rõ ràng.
- Ta nói là Tiểu Diện Hồ...
- Cái này càng không có khả năng...

Đóa Đóa tựa hồ như hơi nóng nảy, khuôn mặt thanh tú trở nên đỏ bừng, nàng trừng to mắt nói:

- Thật sự ta không hề nhìn lầm, ta thấy Thôi Cảnh Mậu xuống xe, dẫn theo rất nhiều người, Tiểu Diện Hồ đi bên cạnh đi ra, sau đó người hầu của Thôi gia chắn ngang tầm mắt của ta, Tiểu Diện Hồ không thấy tầm hơi đâu nữa.

Aizzz...

Trịnh Ngôn Khánh hít sâu một hơi, vẻ mặt như nghĩ điều gì đó.

Chủ quan rồi, mình thật sự chủ quan rồi.

Mặc kệ thân phận và địa vị của Trịnh Ngôn Khánh hôm nay thế nào, nhưng trong lòng của hần luôn có một cảm giác ưu việt của một kẻ xuyên việt.

Kinh nghiệm nhiều năm như vậy mà hần lại không nhìn được cái đơn giản trước mắt.

Thoáng cái hiểu được Trịnh Thường trở về là nguy trang.

Nhưng lại không nhận ra người chính thức trừ tri không phải là Trịnh Thường mà là Vương Cảnh, nói không chừng còn có tên Bùi An kia.

Thế nhưng Trịnh Ngôn Khánh lại một mực chú ý lên trên người Trịnh Thường.

Sai lầm thật là sai lầm!

Ngôn Khánh có thể khẳng định, mục đích lần này Trịnh Thường quay về Huỳnh Dương tuyệt đối không phải là điều đơn giản, mà Vương Cảnh cùng Bùi An chỉ sợ cũng không phải là tên thật, hai người này là đại biểu thực sự của hần Vương, nói như vậy một loạt sự tình kỳ quái đã có thể rõ ràng. Trịnh Thường không bị bất quan mà mang theo một sứ mệnh bí mật.

Huỳnh Châu là một địa phương vô cùng trọng yếu.

Ngôn Khánh kiếp trước làm việc ở tỉnh lỵ cho nên đối với địa phương này vô cùng quen thuộc, Trinh gia sở dĩ được gọi là gia tộc đệ nhất quyền thế chính là nhờ kinh sử gia truyền mấy trăm năm, còn có ưu thế chính là nắm trong tay phường nấu sắt, được xây dựng vào thời kỳ Tam Quốc do Trịnh Hồn khởi xướng.

Đời sau nhắc tới Trịnh Hồn biết hẳn là một người xuất thân tiện hộ nhưng tinh thông việc tinh luyện kim loại.

Trên thực tế, Trịnh Hồn xuất phát từ Huỳnh Dương Trịnh thị, hẳn tinh thông việc tinh luyện kim loại không phải là giả, đồng thời còn là một cao thủ nội chính.

Hắn dốc sức tạo nên phường nấu sắt của Trịnh thị, sau mấy năm chiến loạn, trở thành bảo đảm lớn nhất cho Trịnh thị.

Nghe nói một đại sư về rèn ở Bắc Tề, muốn rèn một thanh đao còn phải nhờ Trịnh thị chỉ kỹ thuật nấu sắt.

Nghĩ đến đây, có thể nhận ra Hán Vương Dương Lượng phái Trịnh Thường về đây cũng là vì mục đích này.

Phường nấu sắt của Trịnh thị chính là sản nghiệp trên danh nghĩa của An Viễn đường.

- Tiểu Tú, người tại sao không nói chuyện? Người đang suy nghĩ gì sao?

Ngôn Khánh cả buổi không mở miệng, Đóa Đóa không khỏi có chút kỳ quái, vì vậy nàng liền cất tiếng hỏi.

- Đóa Đóa, chúng ta gặp phải phiền toái.

- Phiền toái gì?

- Ta cảm thấy, nhị lão gia lần này trở về chỉ sợ không có hảo ý... nếu như hắn gây ra tai họa thì chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.

Đóa Đóa biến sắc nhưng sau đó nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường.

- Đã như vậy người mau đi nói cho đại lão gia nói ông ấy cẩn thận là được.

- Chúng ta nói mà không có chứng cứ rõ ràng sẽ không tốt, ngược lại sẽ bị loạn côn đánh chết.

Ngôn Khánh lắc đầu nói:

- Chúng ta cẩn thận vẫn tốt hơn.

Đóa Đóa nói:

- Vậy người có chủ ý gì?

- Cái này...

Ngôn Khánh ôm chân trầm ngâm một lát rồi khẽ nói:

- Việc cấp bách, phải lấy cho được chứng cứ, đã có chứng cứ thì mới nhắc nhở được đại lão gia.

- Chứng cứ?

Đóa Đóa lộ vẻ khó khăn:

- Đi đâu tìm chứng cứ đây? Nhị lão gia cả ngày ở trong phòng, chỉ sợ không tìm được.

- Nhị lão gia không tìm ra nhưng nói không chừng bên Tiểu Diện Hồ có thể tìm ra manh mối.

Ngôn Khánh nghĩ tới đây, con người đảo một vòng đột nhiên nảy ra ý hay.

- Đóa Đóa, người có dám mạo hiểm không?

11. Chương 11: Cúng Ông Táo

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 11: Cúng ông Táo

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Hành động của Ngôn Khánh cũng là bất đắc dĩ.

Kiếp trước làm quan, hẳn biết rõ đạo lý cây có mọc thành rừng thì gió vẫn có thể thổi bật rễ, bao nhiêu người hăng hái đứng đầu bộc lộ tài năng về sau đều bị kết cục thê thảm, cho nên Ngôn Khánh sẽ không chủ động ra mặt mà sẽ đứng ở phía sau bức màn mà hành động.

Mấu chốt ở đây chính là ở chữ “thế” Ngôn Khánh hiểu là phải dựa thế.

Nhưng hiện tại hẳn không có thế để mượn cũng không có người để dùng.

Cho dù là Trịnh Thế An cũng khó có thể nghe hẳn nói vài câu, dù sao ông cũng phải để ý tới Trịnh Thường và Vương Cảnh Văn.

Dù sao thời đại này quan niệm tôn ti đã xâm nhập sâu vào trong nhân tâm, người bình thường làm sao có thể phạm thượng tiến hành.

Ở trong nội trạch An Viễn đường, có một tiểu viện u tĩnh.

Ở trong sân chỉ có một căn phòng nhỏ gạch xanh ngói đỏ, chính là chỗ nghỉ ngơi của Trịnh Đại Sĩ, phía sau phòng có một vườn hoa, hôm nay bị tuyết đọng bao trùm lộ ra khí tàn lụi. Một đóa hồng mai ở trong vườn tách ra, trắng như tuyết.

Thư phòng này tên là Hồng Lô, nguyên nhân chính là bởi vì cái mái ngói màu đỏ kia.

Trịnh Đại Sĩ ngồi trên thư phòng, nhìn Thế An pha trà.

Hắn mỉm cười nói:

- Thế An, pha trà đúng là tay nghề của người, nhưng so với Ngôn Khánh thì còn kém một chút.

Trịnh Thế An cười hắc hắc nói:

- Ngôn Khánh, hài tử này học mọi thứ đều rất nhanh cũng rất tốt chỉ là tính tình hơi lạnh lùng một chút không giống những hài tử bình thường.... Tuy nhiên hẳn rất hiểu chuyện cũng rất hiểu thuận, ha ha đa tạ lão gia đã cho lão nô một hài tử tốt.

- Cái này vốn là do người mà.

Trịnh Đại Sĩ nói đến đây đột nhiên nhớ ra một chuyện.

- Thế An, lai lịch của Từ Mẫu người đã điều tra rõ ràng chưa?

Trịnh Thế An chế nước sôi vào trà rồi nghiêm túc nói:

- Lão nô đã điều tra nhưng vẫn chưa ra manh mối.

Trịnh Đại Sĩ nở ra một nụ cười:

- Đã như vậy thì quên đi thôi.

Từ Mẫu đến Trịnh gia chúng ta đã năm năm rồi, biểu hiện vô cùng an phận, không có gì vượt quá khuôn khổ, chỉ cần bà ta không mang lòng làm loạn thì cũng không cần tra xét nữa.

Ta lại nghe nói, thánh nhân có ý dời đô về Lạc Dương nhưng đã bị mọi người khuyên can rồi.

Bất quá sau này Lạc Dương sẽ trở thành nơi trọng yếu, Nhân Cơ lần này nhậm chức ở Lạc Dương làm tào duyên, người cần phải giúp đỡ nó, Lạc Dương gì tộc quyền thế rất nhiều, quan lại vô số kể, từ thời bắc ngụy Hiếu Văn Đế đã có tới 38 họ 98 bộ ở đó, tình huống vô cùng phức tạp mà Nhân Cơ hành sự đôi khi vẫn còn bất cần.

Trịnh Thế An gật đầu nói:

- Lão gia yên tâm, lão nô nhất định sẽ tận lực.

Lúc chỉ còn mình với Trịnh Đại Sĩ, Thế An nói chuyện rất tùy tiện không giống như cung kính trước mặt mọi người.

Mà Trịnh Đại Sĩ cũng không để ý, tựa hồ đã trở thành thói quen.

- Ta nghe nói Ngôn Khánh rất thích viết chữ, thường xuyên dùng nhánh cây làm bút, đất cát làm giấy, vẽ tranh viết chữ thật là không dễ dàng.

Dù sao Hoành Nghị cũng đã đến lúc đi học, chờ sau khi nó về từ Lạc Dương để nó học với Ngôn Khánh cùng một chỗ.

Nhan Cơ từ Trường An mời Nhan Sư Cổ về chính là làm tiên sinh cho Hoành Nghị, vừa vặn lại để Ngôn Khánh làm bạn với Hoành Nghị.

Trịnh Thế An thấy vậy thì giật mình rồi mừng rỡ.

- Chính là cái người “giết gà cần gậy dùng dao mổ trâu” Nhan Sư Cổ sao?

Trịnh Đại Sĩ gật đầu nói:

- Đúng là người này.

(Nhan Sư Cổ, danh nho thời bắc Tề, Nhan Sư Cổ do tả thượng thư Lý Cương tiến cử, đảm nhiệm chức An Dương huyện, lúc ấy phó thượng thư Dương Tổ thấy niên kỷ của hắn còn nhỏ thì cười hỏi hắn:

- An Dương kịch huyện, làm sao thái bình?

Ý là An Dương là nơi trọng yếu, người làm sao có thể cai quản?

Nhan Sư Cổ hồi đáp:

- Giết gà há cần gậy phải dùng dao mổ trâu.

Chính là nói: Để ta cai trị nơi nhỏ bé này chính là giết gà dùng dao mổ trâu rồi.

Vì vậy về sau câu giết gà cần gậy dùng dao mổ trâu đã trở thành một loại xưng hô của người cùng thời với Nhan Sư Cổ, về sau chiến tích của ông rất nổi bật, nhưng vì tính tình cương trực nên bị thôi quan ở tại Trường An, không ngờ Nhân Cơ có thể mời ông tới tận Lạc Dương.

Môn phiệt thế gia vọng tộc, đối với nhân sĩ có sức hấp dẫn vô cùng lớn.

Trịnh Thế An cũng đã nghe danh khí của Nhan Sư Cổ cho nên đối với việc Ngôn Khánh có thể làm môn hạ của người này dĩ nhiên vô cùng cao hứng.

Điều này cho thấy Trịnh gia bắt đầu coi trọng Ngôn Khánh, hơn nữa còn sắp xếp Trịnh Hoành Nghị bên cạnh nó, dĩ nhiên là vô cùng tin tưởng.

- Lão nô thay Ngôn Khánh đa tạ lão gia.

- Thế An, người từ nhỏ đã theo ta, nhaoáng một cái đã năm mươi năm, ta với người tuy là chủ tớ nhưng thực như huynh đệ, Ngôn Khánh tuy không phải là con ruột của người nhưng thông minh hơn người ta cũng rất ưa thích, loại lời khách khí này về sau người đừng nói với ta.

Trịnh Thế An cảm kích, lệ tuôn đầy mặt.

- Ngôn Khánh gần đây bận rộn gì vậy?

- Hắn sao, còn không phải ngày ngày tập võ hoặc là viết chữ vẽ tranh hay sao?

Trịnh Thế An nói đến đây thì dừng lại một chút giống như suy nghĩ điều gì đó.

Trịnh Đại Sĩ cười nói:

- Thế An, có lời gì thì người cứ việc nói thẳng không cần phải ấp a ấp úng, đó không phải là phong cách của người.

- Ngôn Khánh có lúc có vẻ hơi cổ quái.

- Sao?

- Lão gia, ngài nghe xong đừng nóng giận, ta cũng biết hẳn không nên nói như vậy nhưng ngẫm lại cũng có chút đạo lý. Ngôn Khánh nói, nhị lão gia đôi khi đối với Vương Cảnh Văn và Bùi An quá mức phóng úng, hai người kia cũng quá không biết tôn ti rồi.

Trịnh Đại Sĩ khẽ giật mình, đôi mắt không tự chủ được mà nhắm lại.

- Ngôn Khánh thực sự nói như vậy sao?

Trịnh Thế An càng hoảng sợ vội giải thích:

- Tiểu hài tử nói hươu nói vượn, không biết che đậy miệng, lão gia đừng trách tội nó.

Trịnh Đại Sĩ nói:

- Ta cũng không trách tội hẳn đâu, hơn nữa ta cũng biết, trong lòng người chỉ sợ cũng nghĩ như vậy.

- Lão nô không dám.

Trịnh Thế An vội vàng phủ phục xuống mặt đất, luôn miệng nói có tội.

Trịnh Đại cười nói:

- Ta sẽ không trách tội, Thế An, người không cần phải lo lắng, chỉ là có chút việc người không rõ, trở về giáo huấn Ngôn Khánh cho tốt, chớ để nó nói lung tung, miễn mang tới tai họa, tốt rồi người lui xuống trước đi.

Trịnh Thế An từ từ rời khỏi, trong lòng vẫn cảm thấy bất an.

Đợi sau khi hẳn lui xong, hai mắt của Trịnh Đại Sĩ bỗng trợn lên, khóe miệng nở ra một nụ cười vui vẻ cổ quái.

Không ngờ tiểu gia hỏa này lại có nhãn lực như thế.

Nói như vậy nó đáng giá dạy dỗ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong chớp mắt đã tới tháng chạp.

Thiên khí thay đổi làm thời tiết càng thêm rét lạnh, nhưng năm sắp hết, mọi người càng trở nên bận rộn hơn, ngày 23 tháng chạp, chính là ngày cúng ông táo.

Cúng ông táo chính là một trong năm lễ cúng lớn của Trung Quốc.

Trịnh gia là gia tộc lớn, đối với chuyện này dĩ nhiên là vô cùng coi trọng.

Cho nên từ sáng sớm, toàn bộ An Viễn Đường đã bận rộn, nghi thức cúng ông táo diễn ra ở chạng vạng tối, đòi hỏi xuất động cả gia tộc, An Viễn đường trên dưới hơn trăm người, dưới sự dẫn đầu của Trịnh Đại Sĩ bắt đầu nghi thức tế tự.

Trịnh Ngôn Khánh cũng tham gia tế tự, hơn nữa còn là nhân vật đảm nhiệm trọng yếu.

Khi Trịnh Đại Sĩ đi bái lễ, nhất định phải có một đứa bé đi theo, đứa bé này niên kỷ cũng có giới hạn, qua tám tuổi không thể đảm đương nhiệm vụ này, Trịnh Ngôn Khánh mới chỉ có năm tuổi, cộng tuổi mẹ là vừa vặn sáu tuổi.

Nói cách khác hẳn cũng là một nhân vật phụ thể.

Đối với người bình thường mà nói, làm phụ tể cho Trịnh gia tuyệt đối là vinh quang, cái này cho thấy Trịnh gia đã nhìn trúng mình.

Ngôn Khánh lúc này mặc một bộ quần áo hoa mỹ, trong ngực ôm một con gà trống.

Cái này mọi người gọi là Lò Mã.

Đợi sau khi tể tự hoàn tất ông tảo sẽ cưỡi lò mã về trời.

Ngôn Khánh lúc này ôm gà trống, ngồi sau lưng Trịnh Đại Sĩ, thần sắc trang trọng.

Mà Trịnh Đại Sĩ đầu tiên đọc tể văn, sau đó khấu đầu bái thiên địa, khấn cầu năm sau mưa thuận gió hòa, hạnh phúc an khang.

Tể văn từ tao, phi thường hoa mỹ.

Hơn nữa âm vận như nhạc luật, ngâm tụng đi ra vô cùng êm tai.

Ngôn Khánh nghe ngâm tụng này, cảm thấy êm tai so với những ca khúc bình thường gấp trăm lần.

Trịnh Đại Sĩ sau khi hoàn tất Ngôn Khánh liền ôm gà trống đi ra phía trước.

Chỉ thấy sắc mặt của Trịnh Đại Sĩ trang trọng, một tay nắm chặt cái cổ gà trống, hướng về phía trên tể đàn đưa ba lượt, sau đó cầm một chén nước lạnh đổ lên trên đầu gà trống, Ngôn Khánh cảm nhận được con gà trống đang rất hoảng sợ.

- Ông tảo đã tiếp nhận, ông tảo đã tiếp nhận.

Gà trống hoảng sợ, đại biểu cho Ông tảo đã tiếp nhận Lò Mã này.

Ngôn Khánh trước khi tham gia nghi thức đã được Trịnh Thế An dặn dò nên vội vàng lớn tiếng hô lên.

Theo quan sát, Trịnh Đại Sĩ từ tể đàn cầm lấy một con chủ thủ, nhẹ nhàng chém lên trên cổ gà trống một phát.

Máu phun lên trên người của Ngôn Khánh, nhưng Ngôn Khánh vẫn không có bất kỳ cử động nào.

Ngôn Khánh đem đầu của gà trống ném vào trong đại hỏa, chỉ thấy khói đặc cuộn cuộn, hỏa diễm trùng thiên.

- Ông tảo thăng thiên rồi.

Đây là lời nói của Ngôn Khánh.

Theo thanh âm non nớt vang lên, tất cả mọi người ở An Viễn Đường đều phủ phục xuống mặt đất, lớn tiếng ngâm tụng, tể văn này mọi người đã sớm thuộc, thời gian ngâm tụng đến khi lửa tàn mới thôi.

Trong nhất thời cả An Viễn đường, tràn ngập khí tức nghiêm túc và trang trọng.

12. Chương 12: Giết Người

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 12: Giết người

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Khi tất cả mọi người đang ngâm tụng tể văn thì một bóng đen hết sức nhỏ và gầy yên lặng đi vào trong biệt viện của An Viễn đường.

Chỉ thấy nàng thả người một cái nhảy xuống, không một tiếng động rơi xuống đất.

Nàng nhẹ chân đi tới trước một căn phòng, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, chỉ nghe két một tiếng, cánh cửa không khóa đã được hé mở, bóng đen lách mình một cái, tay kia đóng cửa phòng lại, nàng từ trong người lấy đá lửa ra, nhẹ nhàng bật lên, trong chốc lát ánh lửa đã tràn ngập.

Gian phòng này diện tích không quá lớn nhưng phương tiện đầy đủ gần hết, đồ dùng trong nhà cũng nhiều vô cùng.

Một cái giường cao cỡ nửa người, đệm chăn chỉnh tề, gần cửa sổ có một án thư nhưng trống rỗng.

Bóng đen gãi gãi đầu, tựa hồ như hơi ảo não.

- Tiểu Tú chết tiệt, tự mình đi náo động lại muốn ta làm kẻ trộm.

Cái phòng của tên Tiểu Diện Hồ này, tại sao lại vắng vẻ như vậy? Chứng cứ, chứng cứ, Tiểu Diện Hồ sẽ đem chứng cứ cất ở đâu đây.

Nàng lăm bằm, đem căn phòng tìm quanh mấy lần nhưng không thấy, sau đó tức giận ngồi lên trên giường.

- Tiểu Tú nói, Tiểu Diện Hồ tiếp xúc nhiều người như vậy chắc chắn phải để lại một cái gì đó ở đây, hắn không thể nào mang tất cả ở trong người, nhưng căn phòng này rộng như vậy thì hắn cất ở đâu đây, Đóa Đóa, người phải suy nghĩ thật kỹ, nhất định phải tìm ra nếu không sẽ bị Tiểu Tú xem thường mất.

Nàng dùng tay vỗ lên đệm chăn muốn đứng dậy.

Thân hình nàng run lên, đột nhiên nàng quay người nhấc tấm đệm lên mở ra.

Bên trong cái gì cũng không có.

Không đúng, vừa rồi rõ ràng mình đã chạm vào đồ vật gì đó cứng rắn, tại sao hiện tại lại không có gì.

Nàng xoay người lại, không ngừng lục lọi tấm đệm, hơn nửa ngày trời cuối cùng lấy ra từ trong người một thanh thủy thủ, xé rách một mảng chăn lấy từ trong đó ra một quyển sách.

Nhất định là vật này...

Nàng nhẹ nhàng cười cười.

- Cuối cùng cũng tìm ra được, Tiểu Tú còn có thể nói ta ngu ngốc được hay sao.

Đúng lúc này một bước chân nhẹ nhàng truyền tới, nàng vội vàng lách người núp vào trong chỗ tối.

Nàng vừa ẩn người chợt nghe ầm một tiếng, cửa phòng đã bị đẩy ra.

Theo đó một nam nhân cường tráng bước vào trong gian phòng, phát ra một tiếng cười lạnh:

- Bằng hữu xuất hiện đi.

Nam tử kia trầm giọng nói:

- Ta biết rõ ngươi đang ở trong phòng, chỉ cần ngươi mang thứ đó giao ra đây thì ta sẽ coi như tất cả mọi chuyện đều chưa xảy ra.

Theo ánh sáng do ánh trăng chiếu vào phòng có thể nhận ra nam nhân kia chính là hộ vệ của Trịnh Thường, Bùi An.

Trên khuôn mặt lạnh của hắn khẽ nở ra một nụ cười, sau đó hắn lấy từ trong tay ra một thanh tiểu hoành đao.

Tiểu hoành đao dài không quá nửa thước, thân đao nhét vào trong vỏ.

Một đao nơi tay, Bùi An toát ra sát khí tràn ngập.

- Ngươi nếu như không đi ra thì đừng trách ta động thủ vô tình.

Lời nói còn chưa dứt thì thân hình của Bùi An đã chuyển động, choang một tiếng vang lên, hoành đao đã ra khỏi vỏ, mang theo đao khí ngập trời, bổ về phía người đang ẩn nấp trong bóng tối, đao khí kia rít gào,

người trong bóng tối cũng biết hành tung của mình đã bị bại lộ vội vàng lăn tròn xuống mặt đất, tránh thoát khỏi hoành đao.

Rồi sau đó theo chiêu lý ngư dĩ đỉnh mà đứng dậy.

Chuyển thủ hoành ngang trước ngực, trên mặt nàng toát ra vẻ lo lắng.

Vốn khuôn mặt của nàng vẫn che kín nhưng đao khí của Bùi An quá hung mãnh, tuy nàng tránh né đi nhưng vẫn bị rút chiếc khăn xuống mặt đất, ánh trăng chiếu vào, nàng đúng là Đóa Đóa.

- Không ngờ, ở An Viễn đường cũng có một tiểu nha đầu biết Luyện Khí Dịch Cốt, nơi này đúng là ngọa hổ tàng long, ta xem thường Trịnh Đại Sĩ rồi.

Bùi An cũng rất giật mình, hắn không ngờ rằng trong phòng này lại có một con nhóc.

Hắn chưa từng gặp Đóa Đóa, một phần nguyên nhân vì hắn không có tâm tư để vào An Viễn đường, chỉ cần để ý tới Trịnh Thường là đủ, một phương diện khác chính là do Ngôn Khánh tận lực tránh cho Đóa Đóa và Bùi An gặp mặt nhau, dù sao Đóa Đóa cũng chỉ là một nữ hài, cho dù luyện võ nghệ cũng không thể chống lại Bùi An.

Cho nên Bùi An không biết Đóa Đóa nhưng Đóa Đóa biết Bùi An.

Đã sớm nghe nói qua, Bùi An là một cao thủ.

Thật không ngờ lại có thể gặp nhau dưới tình huống này, Đóa Đóa cảm thấy hơi lo lắng.

Nàng và Ngôn Khánh đã ước hẹn, thừa dịp cúng ông táo, nàng sẽ lên vào trong phòng của Vương Cảnh Văn mà tìm kiếm chứng cứ, bởi vì bình thường rất hiếm cơ hội, vất vả lắm mới có nghi thức cúng ông táo, tất cả mọi người đều tham dự, không ngờ Bùi An lại trở về. Trong lòng nàng lúc này, tim đập thình thịch, Đóa Đóa cảm nhận thấy lòng bàn tay của mình đã ướt đầm mồ hôi.

Nàng bất quá chỉ là một võ sinh mới luyện Luyện Khí Dịch Cốt, muốn thoát ra khỏi dĩ nhiên là không có khả năng.

Bùi An khẽ giật mình sau đó liền thư giãn.

- Nha đầu đem thứ đó giao ra cho ta, ta có thể cho ngươi chết bớt đau đớn hơn

Nói xong hắn bước tới phía trước một bước, múa đao lên.

Trong mắt Bùi An lúc này, Đóa Đóa có chạy lên trời.

Hắn vào nhà đã nhìn thấy chần nệm bị người ta mở ra, dĩ nhiên hiểu rõ bí mật kia đã bị phát hiện, bất kể nàng là ai cũng chỉ có con đường chết.

- Ta ta...

Đóa Đóa làm ra một vẻ sợ hãi rồi ậm ừ nói:

- Tiền bối, nếu như ta giao ra, có thể buông tha cho ta được không?

- Ha ha, ngươi đã đến đây rồi, ta há có thể cho ngươi sống sót rời khỏi đây?

- Ta là người của Trịnh gia, ngươi giết ta không sợ...

Bùi An nhin cười không được, khuôn mặt tràn đầy trào phúng.

- Tiểu nha đầu, quần áo của ngươi cho thấy bất quá ngươi chỉ là hạ nhân của Trịnh gia mà thôi.

Ta cho dù giết ngươi chỉ cần tuyên bố với bên ngoài ngươi ăn cắp đồ của ta, vậy ai sẽ vì ngươi mà ra mặt đây.

Cho dù là Trịnh Đại Sĩ cũng không bảo vệ ngươi được....

- Bất quá thật đáng tiếc, nếu như ta sớm nhìn thấy ngươi sẽ thu ngươi làm người hầu, chỉ là ngươi không có cơ hội như vậy.... Muốn chết!

Bùi An đang từ từ nói, không ngờ đúng lúc đó Đóa Đóa đã lấy chủy thủ làm phi đao, ném về phía Bùi An. Đóa Đóa biết rõ, thanh chủy thủ này không làm gì được Bùi An, nàng chỉ muốn kéo dài thời gian để chạy đi mà thôi. An Viễn đường cổ mọc san sát, bên ngoài lại đang tề tưng, chỉ cần thoát ra tới đó, Bùi An muốn truy đuổi cũng phải cố kỵ.

Tuy nhiên, Đóa Đóa vẫn là một võ sinh, chênh lệnh với võ sĩ rất lớn.

Nàng ném phi đao, chẳng những không làm bị thương Bùi An mà một chút tác dụng cũng không có, Bùi An chỉ hơi nghiêng người là có thể tránh thoát được, trong chốc lát đã lao tới sau lưng của Đóa Đóa, nắm lấy áo của Đóa Đóa mà xé ra. Chỉ nghe xoạt một tiếng, áo của Đóa Đóa đã bị xé rách, lộ ra cái lưng trắng nõn.

Tuy Đóa Đóa còn nhỏ tuổi nhưng từ nhỏ đã luyện võ, huyết khí tăng lên, so với nữ hài bình thường thì trưởng thành hơn. Bị Bùi An xô ngã xuống mặt đất, cái áo bị xé rách, cuốn sách nhỏ cũng rơi xuống mặt đất, lộ ra nhũ hoa trước ngực.

Ánh mắt của Bùi An lập tức sáng lên.

- Tiểu nha đầu này, đây là do ngươi tự tìm lấy, hắc hắc, không ngờ ở An Viễn đường lại còn giấu một cực phẩm như vậy, nhìn ngươi xem ra vẫn còn là xử nữ, chết như vậy cũng đáng tiếc, không bằng để ta thành toàn cho ngươi.

Thời kỳ Ngụy Tấn, ngoại trừ những người có khí khái cũng có rất nhiều người xấu xí.

Môn phiệt thế gia vọng tộc, khó tránh khỏi phát sinh một số ham mê đặc biệt.

Có người thích uống rượu, có người lại thích những hài đồng, đặc biệt là ấu nữ.

Bùi An có khuynh hướng thích chà đạp ấu nữ.

Đóa Đóa tuy còn nhỏ, nhưng khuôn mặt đã xinh đẹp tuyệt trần, nàng mang theo vẻ sợ hãi nhìn khuôn mặt thú tính của Bùi An. Hắn cười hắc hắc rồi cởi nốt dây lưng của Đóa Đóa.

- Ngươi, cút đi, cút đi.

Đóa Đóa cũng biết, chuyện lớn không tốt.

Vừa rồi bị Bùi An đẩy ngã, nàng như muốn bị gãy xương, cơ thể chỉ có thể giãy dụa, hai tay nàng che ngực lại, thanh âm khóc lóc nói:

- Ngươi dám đụng vào ta, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.

- Hắc hắc, ta đây muốn nhìn xem ngươi làm sao để không buông tha cho ta.

Bùi An nói xong cuối cùng không kìm được thú tính, đưa người đè lên Đóa Đóa.

An Viễn đường, tiếng chuông vang lên, đại biểu cho tiệc cúng ông táo đã kết thúc.

Nghi thức kết thúc dĩ nhiên còn có một phen ca múa náo nhiệt, tiếng hét của Đóa Đóa lại bị tiếng chuông át mất.

Đúng lúc này một thân ảnh nho nhỏ nhảy vào phòng.

Hắn khẽ nhặt thanh chủy thủ dưới mặt đất, nhẹ nhàng tới sau lưng của Bùi An.

Mà Bùi An đang ở trên giường, đè lên trên người Đóa Đóa mà xé rách quần áo của nàng.

Hắn vừa xé rách vừa cười âm thầm, áo của nàng sớm đã bị hắn cởi ra, chỉ còn chiếc quần, đúng lúc đó thân thể của hắn chấn động, một tay đánh về phía sau, chạm vào một thân thể gầy nhỏ.

Thanh chủy thủ sáng loáng đã đâm vào trong hậu tâm của hắn.

Bùi An mở to mắt quay người nhìn lại.

Chỉ thấy Trịnh Ngõn Khánh đã phun ra máu tươi, giãy dụa đứng lên, một tay thì ôm ngực, hai con mắt đỏ rực nhìn hắn.

Là tên tiểu tạp dịch này?

Bùi An tuyệt đối không ngờ rằng mình lại bị đâm bởi tên tiểu tạp dịch này.

Hắn trừng mắt nhìn Ngôn Khánh rồi nói:

- Tiểu tạp chủng, ta giết ngươi!

Trịnh Ngôn Khánh lộ ra vẻ tươi cười:

- Lão tạp chủng, muốn giết ta sao... Đóa Đóa động thủ.

Đóa Đóa hiện tại đang ở sau lưng của Bùi An.

Khuôn mặt thanh tú của Đóa Đóa vẫn còn mang theo một vệt nước mắt, tuy nhiên sát cơ của nàng lại dạt dào, nàng cầm lấy thanh chủy thủ, nhỏ về phía sau, máu tươi phun lên trên ngực nàng, chảy xuống trên bộ ngực trắng nõn.

Khí lực toàn thân của nàng tựa hồ như theo dòng máu kia mà cạn kiệt.

Bùi An mở to hai mắt mà nhìn, tựa hồ vẫn không tin rằng mình lại chết ở trong tay của hai tiểu hài tử này.

Trịnh Ngôn Khánh nhặt tiểu hoành đao của Bùi An dưới mặt đất, thả người tiến lên, hung hăng đâm vào ngực của hắn.

- Súc Sinh.

Ngôn Khánh cắn chặt răng, rít lên hai tiếng.

13. Chương 13: Vô Gian Đạo

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 13: Vô Gian đạo

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Bùi An chết rồi, thi thể bị Đóa Đóa dùng hoành đao chém mạnh, Trịnh Ngôn Khánh ở bên cạnh cũng không ngăn cản.

Hắn biết rõ, Đóa Đóa sau khi qua cơn sợ hãi đã trở nên điên cuồng.

Nếu không được phát tiết một trận không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Sau khi Đóa Đóa phát tiết xong, Trịnh Ngôn Khánh nhặt quần áo của hắn lên, choàng qua người của Đóa Đóa, bắt quả Đóa Đóa lại ném mớ quần áo đó qua một bên, co rúc ở bên cạnh giường mà khóc nức nở.

- Đóa Đóa, mặc y phục lên người, đừng để bị lạnh.

Ngôn Khánh cởi y phục của mình ra choàng lên trên người của Đóa Đóa.

Lúc này, Đóa Đóa không quăng đi nữa, hai tay cầm vạt áo, má phấn tái nhợt, trên mặt còn mang theo nước mắt, như lê hoa đài vũ, không còn vẻ ngang bướng thường ngày nữa. Ngôn Khánh trong lòng đau xót, không khỏi tiến tới dùng sức ôm chặt lấy Đóa Đóa.

Hắn vốn thừa dịp cứng ông táo tìm kiếm một chút chứng cứ.

Thế nhưng sau khi tiệc kết thúc, Đóa Đóa vẫn chưa về, mà Bùi An lại không thấy đâu, cho nên hắn cảm thấy có dự cảm bất thường, nên tìm cơ rồi tới đây xem xét.

Nếu như chậm một chút nữa, chỉ sợ thanh bạch của Đóa Đóa đã bị xâm phạm.

Tiểu nha đầu này bình thường hung dữ, nhưng nội tâm rất mềm yếu.

- Đóa Đóa, không cần phải sợ, người xấu đã bị giết chết.

Ôm lấy tiểu nha đầu này, Ngôn Khánh cũng không nói nhiều.

Dù sao Đóa Đóa trong mắt hắn cũng chỉ là một tiểu hài tử, hắn cũng không thích trẻ con, bắt quá, vừa rồi Đóa Đóa bị Bùi An khi dễ, Ngôn Khánh thực sự nổi giận.

Sau một lát, Đóa Đóa cuối cùng cũng đã bình tĩnh trở lại.

- Ngôn Khánh, chứng cứ đã tìm được.

Phảng phất như trong khoảnh khắc, Đóa Đóa đã trưởng thành, không gọi Ngôn Khánh là Tiểu Tú nữa mà gọi thẳng kỳ danh.

Từ trong quần áo của Bùi An, Trịnh Ngôn Khánh đã tìm được cuốn sách nhỏ, còn tìm được một khối thanh đồng đầu hổ lệnh bài.

Trên lệnh bài viết: Tịnh Châu Tào Bùi. Nghĩ đến lệnh bài của Bùi An, Ngôn Khánh không rõ ràng lắm, vì Tào quan chủng loại rất nhiều, cũng khó có thể phân biệt tinh tường.

Mà cuốn sách kia thì có rất nhiều chữ.

Có Thôi gia, Lô gia, còn có Trịnh gia, đại bộ phận tên người Ngôn Khánh cũng không nhận ra, nhưng ba chữ Trịnh Thiện Nguyên thì lại khiến cho Ngôn Khánh lắp bắp kinh hãi, Trịnh Thiện Nguyên này không phải là con của Trịnh Dịch, tộc trưởng của họ Trịnh đương trịnh thị hay sao.

Tại sao lại có chuyện của Trịnh Thiện Nguyên?

- Ngôn Khánh hiện tại làm sao bây giờ?

Nhìn thấy cảnh tượng bữa tiệc của căn phòng, huyết nhục tứ tán, máu tươi văng đầy, Đóa Đóa bắt đầu bối rối.

Vốn chỉ là một lần dò xét, cuối cùng lại gây ra nhân mạng, đây không phải là chuyện nhỏ.

Làm thế nào để xong việc?

Đóa Đóa bình thường thông minh nhạy bén cũng không biết phải làm sao cho tốt.

Kỳ thực Ngôn Khánh cũng nghĩ nhiều tới chuyện này.

Nếu như chỉ là lấy được danh sách hắn sẽ có rất nhiều biện pháp xử lý, nhưng hiện tại đã chết người, hơn nữa người chết lại là người của Hán vương Dương Lượng, sự tình thật không dễ giải quyết.

Hiện tại Vương Cảnh Văn đang ở bên ngoài, trở về nếu thấy cảnh tượng này nhất định sẽ có phản ứng.

Chờ hắn chạy về Thái Nguyên, cho dù có danh sách cũng vô dụng, việc cấp bách chính là khống chế Vương Cảnh Văn và Trịnh Thường, nhưng như vậy mình sẽ phải đứng trước đầu sóng ngọn gió, đây không phải là điều mà hắn hi vọng.

Cân nhắc hồi lâu, cuối cùng Ngôn Khánh cũng đã hạ quyết tâm.

Nếu như mình bị liên quan, Trịnh Thế An cũng sẽ gặp rất nhiều phiền toái.

Nhưng nếu như Đóa Đóa có liên quan vào, hai mẹ con nàng đang mai danh ẩn tích cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Trên đời này mình không có nhiều bằng hữu.

Đóa Đóa chính là bằng hữu duy nhất, mặc kệ nàng lúc trước xuất phát vì mục đích gì nhưng nàng truyền thụ cho mình Hằng Long công, mấy năm trôi qua, cảm tình này không ít, đứng thế không thể để cho đám người Từ Mẫn liên đới tới.

- Đóa Đóa người chạy về sớm, làm như không có chuyện gì xảy ra.

- Sao?

- Chuyện này ta tự có biện pháp giải quyết.

Trịnh Ngôn Khánh cười cười khẽ nói:

- Không sao đâu, lão gia sẽ không trách phạt ta.

- Thế nhưng mà...

- Tốt rồi, đừng lý luận nữa, mau ngoan ngoãn trở về đi.

Sau đó Ngôn Khánh cầm lấy chủy thủ nhét vào trong tay của Đóa Đóa, tuy Ngôn Khánh còn nhỏ hơn Đóa Đóa mấy tuổi thế nhưng một khi hấn nghiêm túc, Đóa Đóa cảm nhận thấy một loại sợ hãi vô hình, nàng không nói gì nữa, gật nhẹ đầu rồi đi ra khỏi phòng.

Ngôn Khánh hít thêm hai hơi nữa rồi bình tĩnh trở lại.

Hắn đưa tay cầm lấy tiểu hoành đao, đi đến phía trước lại chém vào trên người của Bùi An mấy đao.

Cuối cùng cầm lấy lệnh bài và danh sách đi ra khỏi phòng.

Lúc này An Viễn đường đang tràn ngập một mảng xôn xao.

Cơ hội khó có được, mọi người tụ tập cùng một chỗ thoải mái chề chén.

Trịnh Đại Sĩ tựa hồ cũng rất cao hứng, hấn ngồi ở vị trí chính chủ, cùng với tộc nhân cạ chén, Trịnh Thường, Vương Cảnh Văn ở hai bên cạnh bồi tiếp.

Bỗng nhiên Trịnh Thế An từ bên ngoài đi tới bước tới bên cạnh Trịnh Đại Sĩ.

Thần sắc của hấn trở nên khẩn trương, khẽ thấp giọng nói với Trịnh Đại Sĩ.

Trịnh Đại Sĩ vốn đang tươi cười thì sắc mặt trở nên biến đổi khẽ gật đầu một cái.

- Thế An đi sắp xếp một chút đi.

- Đã sắp xếp thỏa đáng.

Trịnh Đại Sĩ đứng dậy lớn tiếng nói:

- Chư vị thân bằng, trong phủ tạm thời xảy ra chút chuyện lão phu xin lỗi không thể bồi tiếp được một lúc.

Trịnh Thường bọn họ nghe vậy thì vội vàng tiến tới.

Trịnh Thường đang uống tới mức cao hứng, nghe thấy vậy thì cảm thấy hơi khó chịu.

- Đại ca đã xảy ra chuyện gì?

- Nhân Cơ từ Trường An phái người tới, nói là có chuyện trọng yếu cần phải thương nghị.

Trịnh Thường nghe xong thì cũng không có cách nào cự tuyệt vì vậy liền đứng dậy.

- Lão Vương, người qua đây cùng ta.

Với tư cách là thân tín của Trịnh Thường, Vương Cảnh Văn chính là mưu sĩ của hấn. Trịnh Đại Sĩ nhìn thấy vậy thì nhíu mày tỏ vẻ bất mãn nhưng không ngăn cản.

Một đoàn người xuyên qua con hẻm tiến tới hậu viện.

Từ rất xa đã nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh cúi đầu, quỳ gối ở hậu đường, trên người còn tràn ngập vết máu, bộ dáng rất chật vật.

- Huynh trưởng, Ngôn Khánh làm sao vậy?

- Không có gì, chỉ là phạm vào sai lầm, có đôi khi phạm sai lầm cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là phạm vào sai lầm còn không biết.

Trịnh Đại Sĩ cũng không nhìn Ngôn Khánh mà bước vào hậu đường.

Trịnh Thường vô cùng nghi hoặc khó hiểu, không biết câu nói vừa rồi của Trịnh Đại Sĩ có ý gì.

Ngược lại Vương Cảnh Văn cảm thấy không bình thường.

Vì vậy hắn nhìn ra phía sau thì thấy Trịnh Thế An đã mang người theo sát, phong kín đường lui của hắn.

Đi vào trong hậu đường đã nhìn thấy trên mặt đất đã có một cỗ thi thể khóa thân .

Trịnh Thường ngay từ đầu cũng không nhận ra thi thể này, chỉ cảm thấy hơi cô quái, cái này cũng khó trách, thi thể của Bùi An đã bị Ngôn Khánh và Đóa Đóa chém vào trở nên biến đổi, nếu có quần áo trên người còn đỡ nhưng bây giờ thì ngay cả Vương Cảnh Văn cũng không nhận ra.

- Huynh đệ, có nhận ra cỗ thi thể này không?

Trịnh Đại Sĩ ngồi xuống nhìn Trịnh Thường mà cười híp mắt nói.

Trịnh Thế An mang theo hai hàng võ sĩ trong tộc, đi vào trong hậu đường ở hai bên.

Trịnh Thường đã tỉnh rượu, cũng cảm nhận thấy có gì đó quỷ dị.

Bất quá hắn vẫn điềm nhiên, giả bộ không có gì mà lắc đầu nói:

- Không biết, đại ca không phải đại ca nói Nhân Cơ phái người trở về, thi thể này rốt cuộc là sao?

- Aizzz.

Trịnh Đại Sĩ thở dài, không để ý tới Trịnh Thường, ánh mắt nhìn Vương Cảnh Văn mà nói:

- Cái huynh đệ này của ta bình thường ngơ ngác ngây ngốc, hắn không nhận ra, còn người thì sao, có nhận ra không? Vương Cảnh Văn tiên sinh?

Sắc mặt của Vương Cảnh Văn liền trở nên khó coi.

Tiên sinh không phải là người Dương Châu nhưng lại mang khẩu âm nơi này, nguyên lai chắc vì người sinh ra tiên sinh là người Dương Châu.

Năm đó Vương Tăng Biện bị Trần Phách giết chết, về sau hậu nhân của Vương Tăng Biện đã được Thái Nguyên vương thị tộc nhân tiếp nhận.

Ha Ha, Vương Tăng Biện có hai người con, có một người tòng quân theo Hán Vương, nhiều mưu trí, nói gì nghe nấy. Ta cảm thấy kỳ quái, một tiểu quân gia, tại sao lại có thể nâng cốc chung vui cùng với Thôi Cảnh Mậu.

Về sau ta nghe ngóng mới biết được rằng quân gia mà huynh đệ ta mang về chính là đại danh鼎鼎 Bác Vật tiên sinh, thất kính, thất kính.

Wương Tăng Biện nghe vậy thì trầm ngâm, một lúc sau mới cất tiếng:

- Trịnh gia đã nói ra lai lịch của ta, thì ta cũng đến lúc phải đưa ra chọn lựa.

- Ta vốn tưởng rằng có nhị gia của Trịnh gia yểm trợ, mọi người không chú ý tới, còn cỗ thi thể này, hẳn là của lão Bùi.

Trịnh Đại Sĩ ném thẻ bài xuống đất mà nói:

- Tịnh Châu Tào Bùi?

- Đây chính là Tịnh Châu tổng quản binh phủ Tào Bùi Văn An.

Wương Cảnh Văn cất tiếng.

Trịnh Đại Sĩ thở dài:

- Vương tiên sinh, người cho rằng chuyện Hán vương làm không có người biết sao. Việt Quốc công đối với nhất cử nhất động của hán vương đều nắm như lòng bàn tay, đầu năm hán vương thỉnh cầu Thái Nguyên chiêu binh bãi mã, mà Việt quốc công lại không từ chối, không phải hắn không biết mà là đã có đối sách.

Việt Quốc công chính là Dương Tổ.

Dương Tố đầu năm bị người ta dèm pha, nên dần dần trở nên bất hòa với Tùy Văn đế, thậm chí còn giảm quyền lợi của hắn, tuy nhiên Dương Tố lại không hề có chút gì bất mãn.

Vương Cảnh Văn tưởng rằng mình ghê gớm, không ngờ trước Dương Tố không có bất kỳ sức lực phản kháng nào.

Hắn cười khỏ một tiếng:

- Văn An chết rồi, mọi người đã thông cảm với Việt Quốc công, tại sao lại không xử trí ta?
- Yên tâm, Việt Quốc Công cũng không muốn người chết.

Trịnh Đại Sĩ không thèm nhìn Trịnh Thường mà nói:

- Trái lại Việt Quốc công vô cùng coi trọng tiên sinh, biết tiên sinh tài hoa hơn người cho nên để ta xét xử. Vương tiên sinh, ta cùng với lệnh huynh quan hệ không tệ, cho nên cũng không muốn làm khó tiên sinh, chỉ là tiên sinh đã đến muộn đi sợ không thể. Như vậy đi, ta lưu người lại, xem như chưa có chuyện gì xảy ra, thế nào?

- Người muốn ta?

- Ha ha, người biết, ta biết, ở đây đều là người thân tín của ta, người không cần lo lắng phong thanh sẽ bị lộ ra.

Về phần bên ngoài, nhị đệ vẫn chủ trì chuyện ở An Viễn đường, mà người chỉ cần cách một thời gian ngắn gửi một phong thư về là được.

Vương Cảnh Văn lập tức trầm lặng.

- Vương tiên sinh, người cần hiểu rõ một chuyện.
- Chuyện này nếu ta không giúp người thì e rằng, Việt Quốc Công sẽ tâu lên triều đình, với tính tình của thánh nhân làm sao có thể chịu đựng được hành vi của Hán vương, chỉ là Hán vương dù sao cũng là thân sinh cốt nhục, nhưng người nhà của Vương tiên sinh toàn bộ Thái Nguyên vương gia sẽ bị liên lụy.

Trịnh Đại Sĩ nói chuyện ôn hòa càng làm cho Vương Cảnh Văn trầm ngâm.

- Mọi người đã ưu ái Vương mỗ như vậy, Vương mỗ làm sao dám không tuân mệnh.

Chuyện này chỉ sợ nếu truyền ra sẽ mang tới tai họa ngập đầu.

Chỉ cần gia tộc còn ở lại, hắn sẽ có cơ hội, nhưng nếu như Trịnh Đại Sĩ nói như vậy thì sẽ liên lụy tới tất cả tộc nhân, chỉ sợ không có cơ hội tiếp tục Đông Sơn tái khởi.

Trịnh Đại Sĩ mỉm cười nói với Trịnh Thế An:

- Thế An, mang Vương tiên sinh xuống dưới, an trí cho tốt, không thể qua loa.

Nói xong hắn khoát tay ý bảo Trịnh Thường đứng lên.

- Người ngồi ở bên cạnh, không cho nói lời nào.

Từ nay về sau, người hãy theo ta tâm sự nói chuyện, trên danh nghĩa vẫn là chương quản sự vụ gia tộc, tuy nhiên bất cứ chuyện gì đều không được hỏi đến, chờ thêm chút thời gian nữa, ta sẽ nghĩ cách đem đệ muội cùng tiểu chất tới đây cho các người đoàn tụ.

Trịnh Đại Sĩ đối với Trịnh Thường sắc mặt ôn hòa, ngữ khí lãnh đạm.

Trịnh Thường làm sao dám có chút nào bất mãn, hắn chán nản ngồi qua một bên.

- Gọi Ngôn Khánh vào đi.

Trịnh Đại Sĩ lật danh sách ra rồi bắt đầu lật lật đầu, cười khỏ một tiếng, sai người gọi Trịnh Ngôn Khánh vào.

Hài tử này tuy nói là lỗ mãng nhưng một lòng vì Trịnh gia.

14. Chương 14: Mẹ Con Từ Mẫu

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 14: Mẹ con Từ mẫu

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ngôn Khánh, lão gia cho gọi cậu vào nói chuyện.

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng đứng dậy, cẩn thận đi vào bên trong hậu đường.

Tuy hẳn thường xuyên nói với mình không nên xem thường cổ nhân, nhưng đôi lúc hẳn vẫn cảm thấy mình ưu việt hơn họ.

Ngôn Khánh không hiểu sự ưu việt này tới từ đâu.

Là tại vì am hiểu hướng đi lịch sử ư? Kỳ thật Ngôn Khánh biết rõ đây bất quá chẳng qua là do lịch sử hào phóng ghi lại mà thôi.

Trong đó ghi rõ chi tiết tỉ mỉ nhưng thời gian trôi qua có rất nhiều chuyện đã bị chôn vùi.

Cho nên lúc đi vào trong hậu đường, trong tích tắc Ngôn Khánh đã triệt để từ bỏ cái cảm giác ưu việt kia.

Hắn đã không còn cái thân phận quản lý thị trường nữa, trí tuệ chính trị kiếp trước vẫn không nên khoe khoang.

- Đại lão gia.

Trịnh Ngôn Khánh tiến vào nhỏ giọng mở miệng.

Trịnh Đại Sĩ buông bản danh sách trong tay xuống mà dò xét Ngôn Khánh.

Tuy thần sắc nghiêm trang nhưng trong mắt của ông vẫn toát ra vẻ thưởng thức, dù sao trong mắt của Trịnh Đại Sĩ, Ngôn Khánh là một tiểu hài tử mà có thể khám phá ra nhiều chuyện như vậy cho thấy nó không phải là người tầm thường.

Hơn nữa, Ngôn Khánh làm như vậy không thể nghi ngờ là xuất phát từ sự trung thành với Trịnh gia.

Một người vừa trung thành vừa thông minh như vậy dĩ nhiên là có lợi với Trịnh gia, mà mấu chốt là niên kỷ của Ngôn Khánh, hẳn mới nhỏ như vậy đã có đảm lược và trí tuệ như thế, lớn lên sẽ trở nên thế nào đây|?

Trịnh Đại Sĩ đã già rồi, mà Trịnh Nhân Cơ cũng không còn trẻ.

Tương lai An Viễn đường, dĩ nhiên là do Trịnh Hoàn Nghị chấp chương, có thể có một người giúp đỡ đối với Trịnh Hoàn Nghị chắc chắn là một cánh tay đắc lực.

Nghĩ tới đây, Trịnh Đại Sĩ từ khuôn mặt nghiêm trang nở ra một nụ cười thân thiện, tuy nhiên trong chớp mắt lại trở nên thâm lãnh, ông ho khan một tiếng rồi nói:

- Ngôn Khánh, ngươi đứng lên mà nói.

Trịnh Ngôn Khánh đứng dậy, khoanh tay cúi đầu.

Trịnh Đại Sĩ nói:

- Ngôn Khánh, ngươi biết tội của ngươi không?

- Ngôn Khánh biết tội.

- Ngươi thật lớn mật, dám ăn cắp đồ lại còn giết người.. theo hoàng luật, ngươi khó thoát khỏi cái chết.

Trong lòng Ngôn Khánh liên rung động, nhưng hần lập tức lĩnh hội hàm nghĩa trong đó.

Dựa theo hoàng luật, thật sự mình sẽ phải chết, nhưng đây là An Viễn đường, người chấp chương tính mạng hần là Trịnh Đại Sĩ, chỉ cần Trịnh Đại Sĩ không giết hần thì mọi việc đều không có gì, còn Trịnh Đại Sĩ muốn giết hần thì hoàng luật cũng không thể bảo vệ tính mạng của hần.

Kiếp trước từng có một vị quan nói một câu đại nghịch bất đạo, nhưng đã trở thành thoại ngữ:

- Cái gì gọi là luật pháp, chỉ là đối với người thường mà thôi.

Vì lời này, tên quan kia đã bị cắt chức, có thể trên thực tế, câu nói của hần đã có đạo lý.

Từ xưa đến nay, đặc quyền giai cấp thủy chung tồn tại, ở đâu cũng thế.

Thời đại này, Trịnh gia tự nhiên thuộc giai cấp đặc quyền, tuy không so được với những tập đoàn thực lực hùng hậu nhưng vinh quang mấy trăm năm tuyệt đối tiểu dân không thể so sánh.

Trịnh Ngôn Khánh toát ra vẻ sợ hãi, nhưng trong mắt lại hiện ra một vẻ quật cường khó hiểu.

- Gia gia ta đã nói với ta, không có Trịnh gia sẽ không có mạng của Ngôn Khánh.

- Ngôn Khánh mặc dù không tốt nhưng cũng là muốn giải nạn cho lão gia, có người muốn gây bất lợi với lão gia, bất lợi với Trịnh gia, Ngôn Khánh cho dù bị chặt đầu cũng phải ngăn cản.

- A?

Trịnh Đại Sĩ cười nói:

- Vậy người làm sao biết ai muốn gây bất lợi với Trịnh gia.

- Gia gia nói, nhị lão bá bị bãi miễn chức quan thế nhưng lúc trở lại lại không mang theo gia quyến, cái này thật bất thường, Ngôn Khánh còn phát hiện, Vương quản gia đôi khi còn lộ ra vẻ không biết tôn ti, mà nhị lão gia lại không nữa câu oán hận, cho nên trong lòng cảm thấy kỳ quái, vài ngày trước, Ngôn Khánh ngẫu nhiên nhìn thấy Vương quản gia ra bên ngoài nhìn sông...

Cho nên Ngôn Khánh cảm thấy có gì đó không bình thường.

Hơn nữa gia gia gần đây cảm xúc cũng không tốt lắm cho nên Ngôn Khánh nghĩ ngại phải chia sẻ ưu sầu với gia gia.

Ngôn Khánh chỉ muốn thừa dịp đi vào trong phòng Vương quản gia tìm ra manh mối thế nhưng lại không ngờ bị Bùi An phát hiện cho nên... lão gia, Ngôn Khánh nguyên ý dùng mạng đèn mạng, kính xin lão gia chớ trách gia gia, chuyện này gia gia từ đầu tới cuối đều không biết, đều là do Ngôn Khánh to gan lớn mật, tự tiện chủ trương, thỉnh lão gia trách phạt...

Những lời này nói ra đều được Trịnh Đại Sĩ âm thầm gật đầu.

Biết trung nghĩa, biết hiếu đạo, thật là khó thấy, nhất là có đảm lược.

Trong nhất thời, Trịnh Đại Sĩ có ý muốn bồi tài Ngôn Khánh.

Trịnh Thế An sau khi sắp xếp xong cho Vương Cảnh Văn thì quay lại nghe lệnh.

Nghe Ngôn Khánh nói những lời này, ông cảm kích vô cùng.

- Lão gia, Ngôn Khánh còn nhỏ, không hiểu chuyện, kính xin lão gia tha cho nó...

- gia gia.

Trịnh Ngôn Khánh lúc trước nói những lời kia đều không thành khẩn/.

Nhưng nhìn thấy Trịnh Thế An cầu khẩn cho mình như vậy, trong lòng của nó lập tức trở nên kích động.

Hần biết rõ, Trịnh Thế An cùng hần không hề có huyết mạch liên quan.

Nhưng giờ khắc này, Ngôn Khánh lại cảm thấy cảm động.

Trịnh Thế An tựa hồ không thấy, chỉ cuống quýt dập đầu.

Trịnh Đại Sĩ thở dài, đi tới trước mặt Trịnh Thế An mà diu hần đứng lên.

- Thế An, ta cũng không muốn trách phạt Ngôn Khánh, nó cũng là nghĩ cho trịnh gia, nó còn nhỏ đã biết hiếu trung nghĩa như thế... Thế An, ngươi là một người tốt, ta Trịnh Đại Sĩ làm sao có thể trách phạt ngươi.

Trịnh Thế An nghe thấy những lời này thì vui mừng nói:

- Lão gia, người thật không trách tội Ngôn Khánh?

- Không trách tội.

Trịnh Đại Sĩ nói xong liền quay đầu nhìn về phía Ngôn Khánh:

- Bất quá Ngôn Khánh ngươi phải nói thật với ta.

- Những lời Ngôn Khánh nói là thật, tuyệt đối không giả dối.

- Thật sao? Trịnh Đại Sĩ cười lạnh một tiếng:

- Ngươi nói người giết Bùi An, nhưng lúc trước người vẫn một mực theo ta cúng ông táo, làm sao có cơ hội, Bùi An có bản lĩnh thế nào, ta biết rõ, ngươi là một đứa bé có thể giết hần sao, ta không tin.

Nói cho ta biết, trừ ngươi ra còn có ai giúp ngươi?

Ngôn Khánh giật mình:

- Lão gia, không có người giúp con, thật sự là con giết Bùi An.

Trịnh Đại Sĩ cười lạnh không ngớt đi tới bên thi thể của Bùi An.

Ông lật qua lật lại thi thể của Bùi An rồi nói tiếp:

- Bùi An có hai vết thương trí mạng, một ở sau lưng, một ở trước ngực, hơn nữa lại là hai vũ khí bất đồng, nhưng theo miệng vết thương mà nhìn thì có một vết trí mạng chính thức ở sau lưng. Có người thừa dịp Bùi An không lưu ý dùng đoản kiếm hoặc chủy thủ đâm vào cấm ở phía sau lưng Bùi An. Với bản lĩnh của Bùi An, có thể lập tức phong bế huyết mạch, chỉ cần trì liệu kịp thời cũng không phải không có cơ hội sống sót.

Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên biến đổi sắc mặt.

Trịnh Đại Sĩ nói tiếp:

- Nếu như một kiếm này là do ngươi thì Bùi An có thể lập tức làm ngươi bị thương.

Nói xong Trịnh Đại Sĩ mô phỏng lại tình hình lúc đó:

- Tình huống lúc đó, ngươi căn bản không có cơ hội rút hung khí, cho nên khẳng định còn có một người nữa, rút hung khí ra khiến cho huyết khí của Bùi An tiêu tán, rồi sau đó ngươi từ phía trước dùng tiểu hoành đao đâm vào ngực của hần, khiến cho Bùi An triệt để tắt thở.

Trịnh Đại Sĩ miêu tả so với cảnh tượng lúc đó không khác nhau nhiều.

Ngôn Khánh cúi đầu âm thầm kinh hãi.

Cầm thanh tiểu hoành đao dính máu, Trịnh Đại Sĩ nhìn thi thể của Bùi An rồi nhìn qua Trịnh Ngôn Khánh.

- Bùi An sau khi chết có người dùng cây đao này chém hần mười bảy đao, về sau ngươi lại dùng cây đao này chém hơn mười đao.

Ngôn Khánh, ngươi khó hiểu là tại sao ta nhìn ra đúng không?

Ha ha, tổ tiên ta năm đó là thất phẩm tông sư, ta tuy không bằng được tổ tiên, lại tuổi già sức yếu nhưng kiến thức vẫn có, ngươi chém hơn mười đao nhưng không dùng sức nhiều, còn người kia chém mười bảy đao, dùng hết sức mình, đem xương cốt của Bùi An chấn vỡ. Thế nào, đến nước này ngươi còn không nói ra, ai là người đồng lõa?

Có đạo là, gừng càng già càng cay.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không biết, ở trong đó khác biệt chỗ nào, nhưng nghe Trịnh Đại Sĩ nói xong cũng không biết nói gì hơn.

- Người vẫn không chịu mở miệng hay sao?

Trịnh Đại Sĩ hơi nổi giận, ngữ khí liền trở nên nghiêm khắc.

Trịnh Thế An muốn cầu tình nhưng bị Trịnh Đại Sĩ trừng mắt lời nói ra tới miệng lại nuốt vào, chỉ có thể ôm Trịnh Ngôn Khánh mà nhẹ giọng khuyên:

- Ngôn Khánh, ta biết người là người nghĩa khí, nhưng đến thời điểm này rồi, người cũng đừng nên quật cường nữa.

Trịnh Ngôn Khánh vẫn như cũ, một lời cũng không nói.

Trịnh Đại Sĩ mở mắt ra, lại tán thưởng Trịnh Ngôn Khánh thêm vài phần.

Hắn há có thể không đoán ra đồng bọn của Trịnh Ngôn Khánh là ai sao, sở dĩ làm như vậy một phần muốn kiểm tra phẩm tính của Trịnh Ngôn Khánh, một phần nhân cơ hội này muốn biết lai lịch chân thực của mẹ con Từ mẫu, dù sao để lại hai người không biết thân phận ở An Viễn đường, mặc dù là hai nữ nhân nhưng cũng khiến người ta không yên tâm.

mặc dù không thể lấy được đáp án từ trong miệng Trịnh Ngôn Khánh nhưng Trịnh Đại Sĩ vẫn rất hài lòng.

Tiểu gia hỏa này còn nhỏ đã biết nghĩa khí như vậy, một người như vậy tuyệt đối không dễ dàng phản bội.

Đang nói chuyện từ bên ngoài bỗng đi vào mấy người mặc trang phục võ sĩ.

Trong đó có một người Trịnh Ngôn Khánh nhận ra chính là Trịnh Vinh Nghiệp, năm đó Trịnh Đại Sĩ theo phụ thân Trịnh Vĩ khởi binh, về sau phụ thân của ông chết trên chiến trường, chỉ để lại một người cháu này.

Thuộc bàng chi của An Viễn đường, thuở nhỏ tập võ, hôm nay đã đạt tới tiêu chuẩn ngũ phẩm võ sĩ, cũng coi như là một cao thủ.

Hắn đi tới bên cạnh Trịnh Đại Sĩ, khẽ nói vào tai ông vài câu.

- Đi rồi sao?

Trịnh Đại Sĩ khẽ giật mình, hai mày nhíu chặt.

- Tiểu chất phục mệnh tiến tới nhưng người đã không còn.

Chỉ để lại phong thư này, tiểu chất không dám trì hoãn lập tức quay lại bẩm cáo.

Trịnh Đại Sĩ gật đầu cũng không nóng lòng mở thư ra mà nhìn Trịnh Ngôn Khánh rồi nói khẽ:

- Mẹ con Từ Mẫu đã đi rồi.

- A...

Trịnh Ngôn Khánh lấp bắp kinh hãi rồi ngẩng đầu lên.

Hắn lập tức hiểu ra, Trịnh Đại Sĩ đã sớm đoán được đồng bọn của hắn là Đóa Đóa chỉ là muốn hắn thừa nhận mà thôi.

Trịnh Đại Sĩ mở phong thư này ra, trên đó có viết mấy dòng chữ nhỏ xinh đẹp.

Nhìn bức thư này, Trịnh Đại Sĩ liền hơi biến sắc mặt.

Hơn nửa ngày hắn hít vào một hơi thật sâu, kêu người mang tới một ngọn nến rồi đốt cháy.

Một lát sau, hắn cắn răng một cái rồi trầm giọng nói:

- Người lập tức đi Huỳnh Châu Lưu Thủ phủ tìm thập tam thúc của người, nói rằng trong nhà Từ Di mẹ con đã thừa dịp cúng ông táo mà lấy đi hai gánh tơ lụa mà chạy thoát, lập tức ra công văn, đuổi bắt mẹ con này.

Từ Di là tên của Từ Mẫu, thiết giả người khác không biết được.

Trịnh Ngôn Khánh lập tức minh bạch lập tức nghĩ thầm: Chỉ sợ trong thư, Từ mẫu đã nói ra lai lịch của mình khiến cho Trịnh Đại Sĩ biến sắc mà muốn bắt về.

- Thế An, đem Ngôn Khánh mang về, từ hôm nay trở đi, không cho phép bước ra sân nửa bước, cho đến năm sau trở về Lạc Dương.

Đây cũng là một loại trừng phạt nhưng trên cơ bản là không đáng kể.

Trịnh Ngôn Khánh đi theo Trịnh Thế An ra khỏi hậu đường, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy trống rỗng.

Là bị thương tổn thương hoặc là....

Hắn cũng không rõ ràng.

Từ Mẫu đi rồi, Đóa Đóa cũng đi rồi.

Bọn họ vì sao, trong lòng Ngôn Khánh rất rõ ràng.

Từ mẫu không phải là người bình thường, là người rất có trí tuệ, Đóa Đóa sau khi trở về Từ mẫu nhất định hỏi thăm và suy đoán ra.

Tuy nhiên lại khiến cho Ngôn Khánh cảm thấy mất mát.

Li biệt.

Về sau còn có thể gặp lại Đóa Đóa, còn được nghe thanh âm giòn giã kia không?

15. Chương 15: Rời Huỳnh Dương

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 15: Rời Huỳnh Dương

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Ngôn Khánh dựa vào tường, yên lặng nhìn tấm cửa sổ dán giấy lòng tràn ngập suy nghĩ.

Một đêm trầm tư, hắn tựa hồ đã đoán ra sự ảo diệu ở trong đó, Hán Vương mời chào Quan Đông thế gia vọng tộc là để chuẩn bị cho tương lai.

Dương Kiên đã bị phế, Thục Vương thanh tú đã bị nhốt, mà tất cả chuyện này đều là do Dương Nghiễm thoái vị, có trời mới biết có đến phiên Dương Lượng hay không, đặc biệt là từ khi Độc Cô hoàng hậu rời đi, Dương Lượng sợ hãi.

Điểm này Dương Kiên chưa chắc hiểu rõ.

Nhưng Dương Kiên không biết không có nghĩa là Dương Nghiễm, Dương Tổ không biết.

Dương Kiên thân thế không lớn bằng lúc trước, Dương Nghiễm đăng cơ chỉ là vấn đề thời gian, hắn sau khi lên ngôi chỉ cần biểu hiện với người bên ngoài thực lực của hắn, không đơn thuần là hành quân đánh trận, chủ yếu là thể hiện uy nghiêm của một đế vương. Dương Lượng lúc này không nghi ngờ là một cơ hội tốt cho Dương Nghiễm, chuyện Trang Công nhắc đoạn Dương Nghiễm không có khả năng không biết.

Thời kỳ xuân thu, Trịnh Trang Công có một huynh đệ tên là Chung Thúc Đoạn, đối với vương vị của Trang Công, vô cùng thêm muốn.

Trang Công biết dã tâm của Chung Thúc Đoạn không thêm ngăn cản mà còn buông cho hắn làm, khiến cho dã tâm của hắn không ngừng bành trướng.

Nếu ngay từ đầu, Chung Thúc Đoạn có ý thì sự buông bỏ của Trang Công khiến cho dã tâm của hắn ngày càng trở nên rõ ràng, mới xuất hiện cướp vương vị, làm cho Trang công mới có thể một lần hành động đánh tan.

Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy, hành động của Dương Nghiễm và Dương Lượng cùng với Trang Công và Thúc Đoạn sao mà giống nhau.

Dương Nghiễm hôm nay chỉ sợ muốn noi theo Trang Công, tương lai thu thập Dương Lượng, mà trong lịch sử, Dương Lượng tay cầm quân tinh nhuệ, thủ hạ mãnh tướng như mây, mưu sĩ vô số, thực lực hùng hậu, trong thời gian ngắn đã bị Dương Nghiễm đánh tan.

Là Dương Lượng vô năng?

Phải biết rằng Dương Lượng không phải là người mới tham gia vào hành quân đánh trận, trong năm Nhân Thọ, nhà Tùy mấy lần dùng binh với Đột Quyết, Dương Lượng cũng tham dự vào trong đó, đảm nhiệm chức tổng quản hành quân, cái này liên quan đến chiến thuật, hạng người vô năng há có thể lãnh binh.

Cho nên giải thích duy nhất chính là Dương Lượng tăng cường quân bị Thái Nguyên.

Tâm cơ thật sâu, thủ đoạn thật tàn ác.

Ngôn Khánh mặc dù chưa gặp Dương Nghiễm nhưng đã cảm nhận được thủ đoạn của hắn.

Trịnh Đại Sĩ tham gia vào phe của Dương Nghiễm đã biết mục đích của Trịnh Thường, lại một mắt nhắm một mắt mở, chỉ sợ cũng là được Dương Nghiễm chỉ thị, mình mạo muội hành động, lại suýt nữa làm hỏng chuyện của Dương Nghiễm, nếu như vậy khi Dương Nghiễm đăng cơ sẽ không bỏ qua cho nhà của Trịnh Đại Sĩ, mình hảo tâm lại làm ra một chuyện xấu.

Suy nghĩ cẩn thận về sau, Trịnh Ngôn Khánh không khỏi cảm thấy mình may mắn.

Đồng thời trong lòng lại có chút thương cảm, đối với sự rời đi của Đóa Đóa lại sinh ra một phần lo lắng.

Lại nói tiếp, Ngôn Khánh cùng với tuổi của Đóa Đóa kém cũng không nhiều lắm, hắn còn nhỏ như vậy nhưng có linh hồn tới bốn mươi năm, không ngờ có thể lo lắng với Đóa Đóa. Trịnh Ngôn Khánh cũng cảm thấy rất quái dị.

Nghĩ đến những điều này Ngôn Khánh bắt đầu cảm thấy đau đầu, vì vậy liền ngã xuống giường, chìm vào giấc ngủ say.

Một ngày cứ như vậy mà trôi qua.

Kỳ thật trong lòng Ngôn Khánh vô cùng rõ ràng, Trịnh Đại Sĩ cảm tức hắn không thể nói là trừng phạt, tuy hiện nay, luật pháp nghiêm minh hơn trước rất nhiều, nhưng nô bộc thì không có địa vị quá cao.

Trịnh Đại Sĩ nếu như muốn trừng phạt Ngôn Khánh thì có đủ loại biện pháp, thậm chí muốn tính mạng của hắn cũng được.

Trịnh Ngôn Khánh mạo muội làm lộ ra chuyện này rất có thể sẽ phá hủy Trịnh Đại Sĩ, thậm chí làm cho kế hoạch bị hỏng, cho nên Trịnh Đại Sĩ nhất định phải tìm cách làm cho yên ổn, cảm tức Ngôn Khánh, tránh cho hắn gây chuyện thị phi.

Ngôn Khánh ngược lại cảm thấy bình thường, chỉ là giao thừa trước mắt sắp tới, không được tham dự cũng hơi tiếc nuối.

Giao thừa từ sau khi ngụy tấn nam bắc triều trên cơ bản đã trở thành phong tục.

Liên hoan trừ tà đón giao thừa hàng năm là lễ nghi không thể thiếu, đặc biệt là nghi thức trừ tà càng long trọng.

Lúc này mọi người không có pháo cho nên dùng ôn đan và hương liệu đốt lên để thay cho pháo.

Giống như Trịnh gia là một thế gia vọng tộc cũng sẽ chất gỗ trầm hương mà đốt lên, lúc này cảnh tượng vô cùng rực rỡ, chỉ tiếc Ngôn Khánh không được nhìn thấy.

Giao thừa qua đi chính là năm mới.

Năm mới cần phải tế tổ, lần này Trịnh Đại Sĩ không làm chủ, người làm chủ chính là Trịnh Thiện Nguyên, mở tổ miếu làm đại điển ở Huỳnh Dương.

Nếu như tộc nhân của Trịnh Thị không tham gia nghi thức thì sẽ bị khu trục ra khỏi gia tộc.

Cho nên ngày hôm nay, Trịnh gia từ trên xuống dưới tất cả mọi người đều mặc quần áo hoa mỹ bắt đầu tham dự.

Mà Trịnh Ngôn Khánh vào lúc sáng sớm đã theo Trịnh Thế An tới huỳnh dương.

Trịnh Nhân Cơ phái người đưa tin, không cách nào tham gia nghi thức tế tổ được, đã sớm khởi hành tới Lạc Dương, công việc ở đây cần phải giải quyết thỏa đáng.

Vì vậy Trịnh Đại Sĩ cũng không để cho Trịnh Thế An tham dự tế tổ đại điển.

Giao thừa chấm dứt, Trịnh Thế An mang theo Trịnh Ngôn Khánh đi về phía rặng đông rồi khỏi Huỳnh Châu.

Đi theo còn có hai mươi võ sĩ của Trịnh gia, cùng với hơn mười chiếc xe ngựa.

Trịnh Ngôn Khánh nhìn trong xe, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thành cổ Huỳnh Dương phía xa xa càng ngày càng nhỏ, trong lòng không hiểu tại sao sinh ra một nỗi buồn vô cớ, lần này rời đi, không biết khi nào mới có thể quay trở lại đây.

Trong ký ức của hắn, Huỳnh Dương dần dần biến mất.

- Ngôn Khánh, đang suy nghĩ gì vậy?

Trịnh Ngôn Khánh đang muốn hỏi Trịnh Thế An, nhưng vừa tới miệng thì bỗng nuốt lại.

- Gia gia, về sau con còn có thể gặp Đóa Đóa được không?

Trải qua chuyện này, Ngôn Khánh hiểu ra nhiều điều, cổ nhân không hề ngu ngốc, suy nghĩ kín đáo, tầm nhìn rất xa.

Có nhiều chuyện một đứa bé như hắn không thể ngăn cản.

Mọi chuyện không phải hắn xuất đầu, trời có sập xuống thì đã có Trịnh Đại Sĩ chống đỡ, chưa tới phiên hắn lo, lời vừa tới miệng hắn cảm thấy không hợp nên lái sang chuyện này.

Trịnh Thế An cười cười:

- Nếu có duyên nhất định sẽ gặp lại, chỉ là Đóa Đóa xuất thân không phải tầm thường.

Ngôn Khánh cũng biết lai lịch của mẹ con Từ Mẫu bất thường nhưng lại không biết lai lịch cụ thể.

Hắn nhin không được cất tiếng hỏi.

- Gia gia, lai lịch của Đóa Đóa là như thế nào.

Trịnh Thế An lắc đầu nói:

- Cái này ta không rõ lắm, người cũng thấy đấy, ngày đó đại lão gia xem thư xong hủy liền, đại lão gia cẩn thận như vậy cho thấy lai lịch của Đóa Đóa nhất định không phải tầm thường, Ngôn Khánh, tương kiến không bằng quen đi, có lẽ không nhìn thấy Đóa Đóa đối với người, đối với nàng đối với Trịnh gia gia tộc lại còn tốt hơn.

Ngôn Khánh trầm mặc.

Hắn không phải không hiểu lời nói của Trịnh Thế An nhưng trong đầu bất giác không tự chủ lại nhớ tới má lúm đồng tiền của Đóa Đóa.

Tương kiến không bằng quen đi sao?

Nếu như mình thật sự là một tiểu hài tử cái gì cũng không hiểu thì cũng thôi... nhưng thực sự mình có thể quên sao?

16. Chương 16: Trương Trọng Kiên

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 16: Trương Trọng Kiên

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Thời gian qua xuân, tiết trời thoáng mát, lúc này ở một số cánh đồng vẫn còn đọng lại tuyết, nhưng đã có những nông dân bận rộn ở đó rồi.

Trịnh Ngôn Khánh biết rõ đây không phải là lúc trồng trọt.

Sau Kinh Trập(5 hoặc 6-3) đó mới là lúc thời tiết tốt nhất để trồng trọt, bất quá Trịnh Ngôn Khánh lại nhìn thấy một số người nông dân đi lại trên đồng ruộng, tựa hồ như đo đạc cái gì, khi thì ngừng chân ở dưới đồng, cầm một nắm đất lên mà khẽ ngửi.

- Gia gia, bọn họ đang làm gì vậy?

Trịnh Thế An ở ngoài xe khẽ nói:

- Họ đang phân điền.

- Phân điền?

Trịnh Thế An giải thích:

- Hàng năm trước khi nông canh, tất cả mọi người đều phải tiến hành phân chia ruộng đồng, theo theo mức dinh dưỡng mà quyết định trồng trọt, nếu như là vùng đất đó cằn cỗi, không thích hợp trồng trọt thì để nhàn rỗi, tiến hành tĩnh dưỡng cho nó, đợi năm sau đủ chất dinh dưỡng sẽ tiến hành gieo hạt, năm nào cũng vậy, cũng phải lưu lại một phần ruộng đồng để tĩnh dưỡng.

- A?

Trịnh Ngôn Khánh nghe vậy thì khẽ gật đầu.

Kiếp trước hẳn làm việc liên quan tới nông nghiệp nên đối với nông nghiệp cũng hơi hiểu rõ.

Chỉ là khi đó mọi người không có quan niệm bảo dưỡng như vậy.

Nhớ có một lần, Trịnh Ngôn Khánh xuống nông thôn khảo sát, một lão nông dân nói một câu rất có triết lý:

- Cày bừa vụ xuân thu hoạch vụ thu, đây là do ông trời quy định, hiện tại thì ngược lại, một năm thu hoạch mấy lần, dốc sức liều mạng bón phân hóa học, nhìn thì có vẻ thu hoạch được nhiều, nhưng thực tế càng ngày khiến cho đất đai càng trở nên nhợt nhạt, lão tổ tông để lại đất cho chúng ta mấy nghìn năm, chỉ sợ mấy năm nữa lại không dùng được.

Khoa học làm ruộng?

Trịnh Ngôn Khánh nhìn cuộc khảo sát ruộng đồng của nông dân kia trong lòng sinh ra một suy nghĩ cổ quái.

Cũng không biết, đến tột cùng ai mới là phản khoa học.

Ngôn Khánh lắc đầu, lại ngồi trong xe mà dưỡng thần.

Vì đêm qua là giao thừa, cho nên cả Trịnh Thế An và Trịnh Ngôn Khánh đều ngủ không được ngon giấc.

Chiếc xe ngựa chạy bằng bằng, trong xe Ngôn Khánh đã ngủ, lúc hấn tỉnh lại thì trăng sáng đã chiếu cao trên trời, mọi người đã tìm nơi nghỉ ngơi dừng lại, Hơn mười chiếc xe quây tròn lại, tạo thành một nơi nghỉ ngơi, phía trước có mấy đống lửa hừng hực, mọi người tấp nập ba vây quanh đó, nghênh cổ hát nghênh ngang hoặc la lối om sòm, vô cùng náo nhiệt.

Trịnh Thế An ngồi bên cạnh đống lửa đang nói chuyện với một gã võ sĩ.

Gã võ sĩ này trên là Trịnh Vi Thiện. hấn cũng không phải là tộc nhân của Trịnh Đại Sĩ, hấn xuất thân từ Trịnh thị thất phòng, con của vợ lẽ, địa vị cũng không cao, mặc dù đã qua ba mươi, nhưng thân phận thấp hơn Trịnh Nhân Cơ rất nhiều.

Trịnh Vi Thiện tên là Vi Thiện nhưng lại là một nhân vật rất tâm ngoan thủ lạt.

Rất nhiều chuyện, Trịnh Đại Sĩ không muốn ra mặt đều được Trịnh Vi Thiện âm thầm làm thay, hơn nữa đều làm rất êm đẹp gọn gàng. Cho nên Trịnh Đại Sĩ đối với Trịnh Vi Thiện vô cùng tin tưởng, lần này Trịnh Nhân Cơ tới Lạc Dương nhậm chức, Trịnh Đại Sĩ phái hai người Trịnh Thế An và Trịnh Vi Thiện, có thể nói là vô cùng coi trọng. Dù sao Lạc Dương không thể so với Huỳnh Châu, đó là nơi địa phương quan lại quý tộc tập trung nhiều, nếu như không có người phụ tá thỏa đáng thì Trịnh Nhân Cơ khó mà đứng vững ở đó được.

Trịnh Thế An là một trong ngũ đại phụ tá của Trịnh gia, trung thành tận tâm và khéo léo.

Trịnh Vi Thiện võ công không tầm thường lại ngoan tâm thủ lạt, trầm lạnh ổn trọng, một văn một võ có thể giúp đỡ Trịnh Nhân Cơ rất nhiều.

Thêm một đám phụ tá của Trịnh Nhân Cơ từ Trường An tới, chắc chắn sẽ không thành vấn đề.

Trịnh Ngôn Khánh đi tới, không nói một tiếng rồi ngồi bên cạnh Trịnh Thế An.

- Tỉnh ngủ rồi sao?

- Vâng.

Trịnh Ngôn Khánh nhẹ giọng hỏi:

- Gia gia, đây là nơi nào?

- Phía trước là Dương sơn.

Trịnh Vi Thiện trầm giọng nói, dừng nhìn Trịnh Ngôn Khánh chỉ là con của Trịnh Thế An, với địa vị của Trịnh Thế An tại Trịnh gia, tất cả mọi người đều không dám khinh thường Trịnh Ngôn Khánh, hơn nữa Trịnh Vi Thiện cũng biết, Trịnh Đại Sĩ vô cùng coi trọng Trịnh Ngôn Khánh, lần này để Ngôn Khánh đi Lạc Dương chính là để làm bạn với Trịnh Hoàn Nghị. Nói cách khác, tương lai khi Trịnh Hoàn Nghị chấp chưởng An Viễn đường, địa vị của Trịnh Ngôn Khánh nhất định sẽ không hề chênh lệch so với Trịnh Thế An, không thể đắc tội.

Trải qua biết bao nhiêu năm ở An Viễn đường, kinh nghiệm của Trịnh Vi Thiện không hề ít.

Từ nhỏ hấn là con của vợ lẽ, đều bị mọi người khinh thường, mãi sau khi vào An Viễn đường, hấn mới được hãnh diện.

Trịnh Vi Thiện nói:

- Vượt qua Dương núi là Yến Sư, lão quản gia, chúng ta có nên ở Yến Sư nghỉ ngơi một ngày hay là tiếp tục tiến về Lạc Dương?

Trịnh Ngôn Khánh nghe xong thì nhin không được nhìn về phía Trịnh Thế An.

Trịnh Thế An nghĩ nghĩ rồi nói với Trịnh Vi Thiện:

- Đại công lúc trước gửi thư của nó hấn có một hảo hữu ở Yến Sư là Từ Cái, hấn vốn là người hồ, trong nhà vô cùng giàu có vàng đồng đúc, người này thích làm việc thiện, tính tình bẩm sinh vô cùng hào sảng, đại công muốn ta khi đi qua Yến Sư thì bái phỏng một cái thuận tiện mang một người đi Lạc Dương... Như vậy

đi, hừng đông tới Yến Sư chúng ta ở lại nửa ngày, đoàn xe cũng không cần vào thành Vi Thiện liệt kê một số đồ vật phái người tới đó mua là được. Yến Sư cách Lạc Dương không xa, nhất định không thể gây chuyện.

Trịnh Vi Thiện gật đầu:

- Vậy thì cứ xử lý theo lời của lão quản gia.

Từ Cái?

Trịnh Ngôn Khánh nghe tên này thì cảm thấy quen tai, tựa hồ như đã từng nghe qua nhưng không nhớ được lai lịch.

- Gia gia, Từ Cái này cũng là vọng tộc sao?

- À, không phải.

Trịnh Thế An nói:

- Hẳn là một thương gia giàu có, có một số sinh ý lui tới chỗ chúng ta, người này kinh doanh gỗ, nhưng nói lý ra cũng làm một số sinh ý bị cấm cho nên quan hệ với đại công vô cùng mật thiết.

Buôn bán đồ cấm?

Đầu năm nay đồ cấm buôn bán rất nhiều, trong đó chủ yếu là sắt và muối.

Trịnh gia trong tay chế tạo sắt, dĩ nhiên là phải vãng lai với người này, chỉ là Trịnh Ngôn Khánh vẫn không nhớ nổi Từ Cái là nhân vật nào, Trịnh Thế An không nói hẳn cũng không hỏi, hẳn cầm một chiếc bánh chưng mà nuốt xuống bụng.

Đúng lúc này từ phía xa xa truyền tới một hồi vó ngựa.

Trịnh Vi Thiện lập tức đứng dậy thuận tay cầm lấy một cây hoành đao dài hơn một thước.

Hắn đứng trước đám võ sĩ mà nghiêm nghị quát:

- Phía trước là ai, nếu không xưng tên họ thì đừng trách chúng ta vô lễ.

- Chớ bắn tên, chớ bắn tên.

Trong bóng tối truyền tới một thanh âm thanh nhã:

- Chúng ta chỉ là người đi đường, muốn đi qua đây thôi.

Mấy chục người từ trong bóng tối đi tới.

Đi đầu là một trang hán khôi ngô tuấn tú, chỉ là vô cùng cổ quái, mắt xanh râu quai nón, xương gò má cao ngất, sắc mặt trắng bệch.

Ở phía dưới của hắn là một con hắc mã, bên sườn có dắt một thanh hoành đao.

Cách đoàn xe còn bốn năm mươi thước hắn xoay người xuống ngựa, đem hoành đao giao cho người bên cạnh.

- Tại hạ là Trương Trọng Kiên, người Dương Châu, bán hàng qua đây, nếu như quấy rầy thì xin tha lỗi.

Trịnh Thế An nghe thấy thì giật mình, đứng tới bên cạnh Trịnh Vi Thiện mà hỏi:

- Trương Quý Linh Dương Châu phú là gì của các hạ?

- À, đó là gia phụ.

Trương Trọng Kiên cũng sững sờ, sắc mặt cung kính nói:

-Xin hỏi tiền bối là ai?

- À, hóa ra là tiểu nhi của Trương Quý Linh, nghe nói trước kia người đi xa, tại sao lại ở đây?

- Năm trước văn bối về nhà, lúc đó Việt Quốc Công có đưa một ít tơ lụa về, vừa vận trong nhà không có người nêu văn bối được mệnh áp giải hàng hóa về Trường An.

- Thì ra là vậy.

Trịnh Thế An quay đầu nói với Trịnh Vi Thiện:

- Để cho bọn họ cảm trại, nếu bọn họ cần gì thì cho họ là được.

Sau đó ông nói với Trương Trọng Kiên:

- Chúng ta là người của Huỳnh Châu An Viễn đường, ta tên là Trịnh Thế An, từng có quan hệ với lệnh tôn của các người, các người có thể cảm trại, nếu như các người làm bậy bạ, lão phu sẽ không khách sáo.

Có câu nói, ý muốn hại người không thể có nhưng phải có tâm phòng bị người.

Mặc dù Trịnh Thế An biết lai lịch của đối phương nhưng cũng không thể không coi chừng.

Báo đường hiệu bản thân chính là uy hiếp đối phương.

Bất quá dù vậy, Trương Trọng Kiên cũng vô cùng cảm kích.

17. Chương 17: Đỗ Như Hối

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 17: Đỗ Như Hối

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Châu Trương gia được gọi là Dương Châu phú dĩ nhiên cũng có chút của cải, hơn nữa lần này đi đưa hàng cho Dương Tổ nhất định không ít.

Trương Trọng Kiên ở bên kia cảm trại, Trịnh Thế An thì mang Trịnh Ngôn Khánh trở lại đồng lứa.

- Gia gia, Trương Quý Linh là ai vậy?

- À, Trương Quý Linh vốn là người của tộc nhân Trương gia tại Ngô Huyện, cũng xuất thân từ vọng tộc.

Chỉ là trước kia hắn trở mặt với gia tộc, trong cơn tức giận rời khỏi Ngô Huyện, tự lập môn hộ, người này có tài quản lý tài sản, trong hơn mười năm ngắn ngủi đã trở thành Dương Châu phú, năm đó là năm Thái Bình Trần, Trương Quý Linh lập được công nên Trường An cũng có nhiều nhà quyền quý lui tới, cũng từng cùng nhà chúng ta làm một số việc buôn bán... Trương Trọng Kiên này ta đã từng nghe nói qua, mẫu thân của hắn là một người hồ, được Trương Quý Linh thu làm thiếp, sinh ra Trương Trọng Kiên, nghe nói lúc sinh hạ ra Trương Tam lang này, vì tướng mạo xấu xí nên suýt bị Trương Quý Linh giết chết, về sau được cao nhân mang đi, học được một thân hảo công phu... ha ha hôm nay nhìn thấy quả nhiên có hơi xấu xí đúng là vẫn còn một chút huyết thống không tinh khiết.

Trịnh Vi Thiện ở bên cạnh cười nói:

- Lão quân gia quả nhiên kiến thức uyên bác, nếu không có lão quân gia ở đây, ta còn không biết được Trương Quý Linh là người thế nào.

- Đi ra ngoài, mắt liếc nhìn được một chút.

Trịnh gia mấy trăm năm không biết có bao nhiêu người nhòm ngó vào, cho nên chúng ta cũng phải cơ linh một chút, chớ vì lúc vô ý mà đắc tội với người ngoài, gây chuyện thị phi sẽ không tốt cho lão gia.

Trịnh Thế An tuy nói với Trịnh Vi Thiện nhưng Trịnh Ngôn Khánh biết rõ đây là đang dạy bảo hắn.

Trong mắt Trịnh Thế An, Trịnh Ngôn Khánh về sau sẽ tiếp nhận chức vị của hắn cho nên có một số chuyện cần dạy bảo từ nhỏ.

Thêm Trịnh Ngôn Khánh một lần đã gây ra tai họa cho nên Trịnh Thế An càng thêm chú ý.

- Lão quản gia, Trương Trọng Kiên ở bên ngoài cầu kiến.

Một người cất tiếng thông bẩm, lông mày của Trịnh Thế An liền nhíu lại.

Ông đã lớn tuổi một đường bốn ba cũng mệt mỏi rồi, không muốn để ý tới Trương Trọng Kiên, nhưng nghĩ tới cha của Trương Trọng Kiên, Trịnh Thế An không khỏi e ngại, Trương Quý Linh không có gì đáng sợ nhưng những quyền quý sau lưng của ông ta thì không ít. Cho nên không nên vì một chút chuyện nhỏ mà đắc tội với Trương Quý Linh, vạn nhất Trương Quý Linh gây phiền toái thì Trịnh gia tuy nhiên không sợ nhưng cũng là một trảng thị phi. Hơn nữa An Viễn đường cũng đầu phục Dương Nghiễm, cùng với Trương Quý Linh ở cùng một trận tuyến.

- Ngôn Khánh theo ta nghênh đón một chút.

Trịnh Thế An nghĩ tới đây liền bắt đầu đứng lên nói với Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Ngôn Khánh lên tiếng rời khỏi nơi cấm trại, chỉ nghe thấy Trương Trọng Kiên ở cách đó mấy bước xa mặc áo bào, khí độ bất phàm.

- Đã quấy rầy lão đại rồi.

Trương Trọng Kiên khí độ phóng khoáng nhưng tao nhã, nếu không có tướng mạo không đẹp thì lại là một người tốt.

Sau đó hân hờ mấy hộp thức ăn lên còn có mười vò rượu.

- Tiểu chất từng nghe gia phụ nhắc tới tính danh của lão đại, nghe nói lão đại là phụ tá đắc lực của Trịnh tướng quân.

- Tương kiến không bằng vô tình gặp được, tiểu chất làm mấy cái Cổ Lâu còn có mấy bình Ô Trình làm lễ yết kiến.

Cổ Lâu là tên một loại bánh hồ, thời Tùy Đường là một món ăn.

Cách làm cụ thể là cắt một cân thịt dê phân bố vào giữa bột bánh, sau đó rắc hồ tiêu và gia vị lên. Đặt ở trên lửa nướng nhiều lần, đợi đến khi thịt dê chín thì sẽ lấy ăn, loại hồ bánh này, so với bánh nướng kẹp thịt sau này thì cũng có phần tương tự.

Ngôn Khánh lúc ở Huỳnh Dương từng nếm qua món này, mùi vị đúng là không tệ.

Về phần Ô Trình chính là một loại rượu vàng nổi danh, nghe nói Dương Nghiễm lúc ở Giang Đô rất thích loại rượu này, Xem ra quan hệ giữa Trương Quý Linh và Dương Nghiễm không phải tầm thường.

Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy rất bội phục Trịnh Thế An.

Nếu như Trịnh Thế An lười biếng nửa phần chỉ sợ không chừng sẽ gây mâu thuẫn giữa Trịnh gia và Trương Quý Linh.

Theo lời của Trịnh Thế An thì Trịnh gia không sợ Trương Quý Linh nhưng gây phiền phức cũng không phải là một chuyện tốt.

Hơn nữa nhìn Trương Trọng Kiên râu quai nón kia Trịnh Ngôn Khánh cũng cảm thấy hơi quen mắt.

Sau lưng Trương Trọng Kiên còn có hai nam nhân, một người mặc áo vải thô, niên kỷ ba bốn mươi, rất có tư thái phong độ, một người thì sắc mặt ngăm đen, tuổi ước chừng hơn hai mươi.

Trương Trọng Kiên giới thiệu mà nói:

- Hai người này chính là hảo hữu kết bạn trên đường.

Một người là Tôn Tư Mạc tiên sinh, tiểu huynh đệ này là Đỗ Như Hối, cháu của Công bộ thượng thư Đỗ Đại Nhân.

- A...

Trịnh Thế An không kìm được mà kinh hãi lắp bắp, lập tức bước lên hành lễ.

Đỗ Như Hối thì cũng thôi, nhưng Tôn Tư Mạc ông đã nghe qua đại danh.

Nghe nói vị Tôn tiên sinh này từ nhỏ đã bắt đầu đọc sách, có thể một ngày tụng nghìn quyển, đến năm hai mươi

tuổi đã có thể nói về lão trang, luật phật gia, được gọi là “thánh đồng”

Tùy Văn đế đã từng muốn thu Tôn Tư Mạc làm phụ chính nhưng bị hấn cự tuyệt, người này có con đường tốt để làm quan nhưng lại không màng danh lợi, ưa thích luyện khí dưỡng hình, về sau học đạo tại núi thái bạch, chuyên nghiên cứu về thuật trường sinh, y thuật rất cao minh.

Cho nên, thế nhân khi nhắc tới Tôn Tư Mạc đều rất khâm phục.

Rất nhiều thế gia vọng tộc, tranh nhau muốn làm thân với Tôn Tư Mạc nhưng những người hấn tiếp xúc rất ít.

Tôn Tư Mạc không có xuất thân môn phiệt, cũng không làm quan, rất nhiều người tìm hấn cũng là vì tôn kính.

Trịnh Thế An thân là quản gia của An Viễn đường, đối với Tôn Tư Mạc dĩ nhiên rất cung kính.

Về phần Đỗ Như Hối, tuy tổ phụ làm công bộ thượng thư nhưng nói thật Trịnh Thế An không chú ý quá lớn.

Trịnh Thế An không chú ý không có nghĩa Trịnh Ngôn Khánh không chú ý.

Đại danh của Tôn Tư Mạc hấn tự nhiên đã nghe qua, tuy nhiên danh tự của Đỗ Như Hối có thể nói là vang dội với Trịnh Ngôn Khánh.

Phòng mưu Đỗ đoạn, đây chính là hai vị danh thần thời Trinh Quán.

Một người là Phòng Huyền Linh, một người là Đỗ Như Hối, Trịnh Ngôn Khánh hít sâu một hơi, thấy Trịnh Thế An tỏ vẻ lãnh đạm, hấn liền khẽ kéo áo Trịnh Thế An sau đó nhìn Đỗ Như Hối, lại nhìn Trịnh Thế An một cái.

Trịnh Thế An hiểu rõ, Trịnh Ngôn Khánh đang nhắc nhở ông không nên coi một bên nặng một bên nhẹ.

Thật sự hấn không chú ý tới Đỗ Như Hối, nhưng tôn nhi đã tỏ vẻ vậy, Trịnh Thế An cũng không nên quá phận.

sau khi yết kiến Tôn Tư Mạc xong, ông hướng về phía Đỗ Như Hối mà chấp tay nói:

- Đỗ công tại hạ đã nghe qua đại danh.

Đỗ Như Hối lông mày nhíu lại thanh âm lạnh lùng nói:

- Như Hối bất quá chỉ là một kẻ thư sinh, không có công danh, Trịnh quản gia nghe tên của ta ở đây?

Rõ ràng Đỗ Như Hối cũng cảm nhận thấy Trịnh Thế An khinh thị, trong lòng hơi bất mãn.

So với Đỗ đoạn Đỗ Như Hối về sau, lúc này Đỗ Như Hối còn thời thiếu niên khí thịnh, không có vẻ cay độc quả quyết như lúc sau. Trịnh Thế An sắc mặt hơi biến đổi lộ ra vẻ xấu hổ, vốn ông nói một câu khách sáo, nếu không có Ngôn Khánh ra mặt thì chưa chắc ông đã lý tới Đỗ Như Hối.

Trịnh Ngôn Khánh thấy gia gia mặt mặt liền vội vàng mở miệng:

- Đại công nhà ta từng nhắc tới Đỗ tiên sinh trong tín thư, nói tiên sinh đọc thuộc kinh sử, tương lai nhất định tiền đồ rộng lớn.

- Trịnh Đại Công biết ta?

Đỗ Như Hối khẽ giật mình, lãnh ý lập tức tiêu tan.

Trịnh Nhân Cơ không phải là nhân vật nổi danh đặc biệt nhưng là người của Trịnh gia tộc, hơn nữa là đích truyền của An Viễn đường Trịnh gia, thân phận dĩ nhiên khác thường, Đỗ Như Hối mặc dù kiêu ngạo, nghe nói Trịnh Nhân Cơ tán thưởng hẳn, hẳn không khỏi hơi tự đắc.

Trịnh Thế An kinh ngạc nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

Đại công khi nào thì nhắc tới người này.

Chỉ là ông cũng không tiện mở miệng hỏi thăm, chỉ hơi gật đầu mà cười.

Trịnh Ngôn Khánh cất tiếng nói tiếp:

- Đỗ tiên sinh có biết Nhan Sư Cổ, Nhan tiên sinh?

Người nói là Nhan Trứ, Nhan đại ca sao?

Nhan Trứ là tên chữ của Nhan Sư Cổ. Trịnh Ngôn Khánh thở ra một hơi, chỉ cần hai người bọn họ nhận ra nhau là tốt rồi.

- Nhan tiên sinh muốn theo Đại Công nhà chúng ta tới Lạc Dương, từng nhắc tới Đỗ tiên sinh.

Đối với chuyện kinh sử Đỗ tiên sinh nghiên cứu rất ngưỡng mộ.

- A, Nhan đại ca thực sự nói thế sao?

Đỗ Như Hối vô cùng vui vẻ nói:

- Như Hối mặc dù hơi thông kinh sử nhưng mọi người nói như vậy khiến cho ta phải hổ thẹn, Đỗ mỗ khổ đọc mười năm, thân không có côn danh, không học kinh luân, chỉ là một kẻ hủ nho, không coi là gì, không coi là gì.

Người kính ta một xích, ta kính người một trượng.

Đỗ Như Hối chính là loại người như vậy.

Ngôn Khánh lập tức nói:

- Học kinh sử thế nào thì xưng làm hủ nho? Thật tình dùng người làm gương, có thể biết xấu biết tốt, dùng sử làm gương có thể biết hưng thay, Đỗ tiên sinh hôm nay coi nhẹ mình rồi, mặc dù hôm nay không nổi danh nhưng sau này nhất định sẽ hơn người.

Dùng người làm gương, có thể biết xấu tốt, dùng sử làm gương, có thể biết hưng thay.

Lời nói này chính là của Đường Thái Tông Lý Thế Dân, không ngờ lại phát ra từ miệng của Ngôn Khánh.

Đỗ Như Hối nghe vậy thì hai mắt không khỏi sáng ngời.

- Tiểu huynh đệ nói rất hay, dùng sử làm gương, có thể biết hưng thay.

- Trịnh quân gia, xin hỏi vị tiểu huynh đệ này?

Trịnh Thế An nói:

- Đây chính là Tôn nhi.

Trọng giọng nói tràn đầy tự hào, trong lòng lại cảm thấy kỳ quái, Ngôn Khánh đối với thanh niên này nói cái gì chỉ là những lời kia nhất định có nội hàm, hắc hắc, đó chính là tôn nhi của Trịnh Thế An ta đó.

Không chỉ có Đỗ Như Hối cảm thấy hứng thú mà ngay cả Tôn Tư Mạc và Trương Trọng Kiên cũng nhìn Trịnh Ngôn Khánh bằng con mắt khác người.

Một tiểu oa nhi lại có thể nói những điều như vậy, thật không đơn giản, thật không đơn giản.

18. Chương 18: Lòng Ta Cũng Giống Lòng Người

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 18: Lòng ta cũng giống lòng người

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trải qua khúc nhạc dạo đầu, hào khí của song phương lập tức trở nên biến đổi, Trịnh Thế An mời bọn người Trương Trọng Kiên vào doanh uống rượu, Trương Trọng Kiên, Tôn Tư Mạc và Đỗ Như Hối bọn họ cũng không khách khí.

Mọi người thoải mái chè chén mãi tới đêm khuya.

Trương Trọng Kiên bọn họ cáo từ rồi đi, Trịnh Thế An thì vào trong xe lay tỉnh Trịnh Ngôn Khánh đã tỉnh ngủ.

- Gia gia làm gì vậy?

- Ngôn Khánh, hôm nay con nói những lời như vậy với Đỗ Như Hối, tại sao con lại phải bịa đặt như vậy? Đại Công có nhắc tới hần đâu, hơn nữa Nhan Cổ Sư tiên sinh đều chưa từng gặp mặt qua, làm sao biết đánh giá của Nhan tiên sinh?

Trịnh Ngôn Khánh đang mơ màng liền nhẹ giọng một câu:

- Không ai mãi hèn mọn, hần hôm nay tuy bình thường nhưng sau này ai biết sẽ thăng chức rất nhanh.

Trịnh Thế An khẽ giật mình không hỏi tới nữa.

Ngôn Khánh gục lên trên đùi của ông mà chìm vào giấc ngủ say, thế nhưng trong lòng của Trịnh Thế An lại tràn đầy cảm xúc, phức tạp nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

Không ai mãi hèn mọn.

Ngôn Khánh ơi Ngôn Khánh, con nói Đỗ Như Hối hay là còn nói chính con?

Trong nhất thời Trịnh Thế An cảm thấy có một dự cảm mờ mịt, trong lòng ông thầm nghĩ, tiểu oa nhi trước đầu gối này của mình, chỉ sợ không đi theo con đường mà ông sắp xếp, có lẽ, Ngôn Khánh sẽ có một tiền đồ rất lớn.

Không được, hần hôm nay vẫn chỉ có xuất thân một tiện hộ, vì tiền đồ của hần cần phải tận lực giải quyết.

Trịnh Thế An nghĩ tới đây liền rơi vào trầm tư.

Sáng sớm buông xuống, chân trời nổi lên một vòng ngân sắc ánh sáng.

Hai nơi cắm trại đều đã tắt lửa, mọi người đều đang chìm trong mộng đẹp.

Đúng lúc này một hồi vó ngựa truyền tới.

Theo đó có một tiếng chuông đồng vang lên, làm cho Trịnh Thế An và Ngôn Khánh bừng tỉnh.

- Vi Thiện đã xảy ra chuyện gì?

Ở ngoài thùng xe, Trịnh Vi Thiện hồi đáp:

- Không rõ lắm, ở bên ngoài Trương Trọng Kiên phát ra tiếng chiêng.

Lời còn chưa dứt thì nghe thấy tiếng Trương Trọng Kiên hô lớn:

- Là ai, nếu không dừng ngựa thì sẽ bắn tên.

- Khoan động thủ khoan động thủ.

Ngựa hí dài, sau đó một người lớn tiếng nói:

- Xin hỏi đâu là nơi cắm trại của An Viễn đường Trịnh thị?

Tìm chúng ta sao?

Trịnh Thế An kéo tay Trịnh Ngôn Khánh ra khỏi thùng xe, đứng ở càng xe nhìn lên chỉ thấy hơn mười con chiến mã, một kỵ sĩ mặc bạch y tết tóc quần khăn vuông trong tay cầm đao kiếm sáng loáng.

Trịnh Thế An không tìm được mà nhúu mày lại, ý bảo Trịnh Vi Thiện trả lời.

- Ta chính là Trịnh Vi Thiện của An Viễn đường, xin hỏi bằng hữu là ai?

Lập tức bạch y kỵ sĩ quay đầu ngựa, nhìn đoàn xe Trịnh gia mà nói:

- Xin hỏi Trịnh Ngôn Khánh Trịnh công có ở bên trong?

Tìm Ngôn Khánh sao?

Lần này không chỉ Trịnh Thế An mà Trịnh Ngôn Khánh cũng cảm thấy kỳ quái.

Hắn không biết những bạch y nhân này, từ bé tới giờ hắn chưa từng ra khỏi Huỳnh Dương, tại sao những người này lại biết hắn.

Bất quá nghe khẩu khí thì có vẻ đối phương không có ác ý.

Vì vậy Ngôn Khánh tiến lên một bước mà nói:

- Ta chính là Trịnh Ngôn Khánh các vị là ai?

Lập tức kỵ sĩ nhìn qua Trịnh Ngôn Khánh đạp yên bước tới, đám người Trịnh Vi Thiện lập tức lộ vẻ cảnh giác, bên kia Trương Trọng Kiên Tôn Tư Mạc bọn họ cũng chạy tới nghi hoặc nhìn bạch y kỵ sĩ.

- Tiểu thư nhà ta có vật muốn trao cho Ngôn Khánh công.

- Trao cho ta?

Bạch y kỵ sĩ gạt đầu, lấy từ trong người ra một bọc nhỏ đưa tới tay Trịnh Ngôn Khánh.

Trong chiếc bọc có một thanh chủ thủ xanh biếc, chính là vỏ bao chủ thủ, Ngôn Khánh nhận ra đây là lục châu chủ thủ mà Đóa Đóa mang theo người.

Hắn nhận không được mà kinh hãi, vội vàng nhẹ giọng hỏi kỵ sĩ kia:

- Đóa Đóa, nàng không có chuyện gì chứ, nàng có nói gì không?

- Tiểu thư mạnh khỏe, chỉ là hôm nay không có cơ hội tốt để lộ diện.

- Tại hạ còn có chuyện, Ngôn Khánh công tử, xin cáo từ.

- Khoan đã.

Trịnh Ngôn Khánh cầm lấy cánh tay của bạch y kỵ sĩ kia.

Nhưng cánh tay của bạch y kỵ sĩ kia lại trơn như da cá, quỷ dị thoát khỏi tay của Trịnh Ngôn Khánh.

- Ngôn Khánh công còn có chuyện gì sao?

Trịnh Ngôn Khánh xoay người, Trịnh Thế An đã sai người đốt lên một bó đuốc đi tới trước mặt của hắn, trong ánh lửa cháy chỉ thấy chằng chịt những chữ nhỏ xinh đẹp: Ấm Nhiên giả, vị tất nhi dĩ hĩ, hưởng tân ngô hê tuyệt quốc, phục yển tống hê thiên lý, hoặc xuân đài hê thủy sinh, sạ thu phong hê tạm khởi, thị dĩ hành đoạn tràng, bách cảm thê trắc.

Đây là bài Duy Biệt Di Hĩ một bài Đùng phú do danh sĩ Giang Yêm nổi danh ở nam triều làm, Trịnh Ngôn Khánh đọc thấy hai gò má run rẩy, trong lòng không khỏi thương cảm, sau đó nhìn lọn tóc xanh bên cạnh, chính là do Đóa Đóa cắt lấy.

- Gia gia có bút không?

Trịnh Thế An trong lòng kỳ quái, Ngôn Khánh chẳng lẽ biết chữ?

Trước kia nhìn hần vẽ tranh chỉ cho là tiểu hài tử vẽ bậy nên Trịnh Thế An cũng không để ý.

Đây chính là một bài Đình phú, một đứa bé như nó có thể hiểu được sao? Trịnh Thế An nhìn thẳng Trịnh Ngôn Khánh, càng lúc càng cảm thấy kỳ quái, chỉ là Ngôn Khánh đòi giấy bút dĩ nhiên ông cũng không từ chối.

Đỗ Như Hối ở bên cạnh mở miệng nói:

- Ta ở đây có bút, Ngôn Khánh đệ muốn gì vậy?

Hần lấy từ trong bọc ra giấy bút.

Sau đó lấy ra một nghiên mực nữa, bày tất cả lên xe tò mò nhìn Ngôn Khánh.

Không chỉ Đỗ Như Hối giật mình mà Tôn Tư Mạc và Trương Trọng Kiên cũng hiểu kỳ.

Bọn họ không biết Đóa Đóa là ai nhưng có thể đoán được nội tình, Đóa Đóa dùn bài Đình Phú để tỏ thương cảm, chẳng lẽ Trịnh Ngôn Khánh có thể hiểu được sao? Nếu vậy thì tên tiểu tử này đúng là không đơn giản.

Trịnh Ngôn Khánh lại không ngờ bọn họ lại nghĩ nhiều như vậy.

Tay cầm lọn tóc xanh giống như cảm nhận được cơ thể của Đóa Đóa, một bài Đình phú đã thể hiện hết cảm giác đau khổ của Đóa Đóa lúc ly biệt.

Mặc kệ là nguyên nhân gì, Ngôn Khánh biết rõ Đóa Đóa trong lòng có mình.

Hai người ở cùng một chỗ nói cười vui đùa, nhưng sau khi chia li, một câu “Âm Nhiên giả, duy biệt nhi dĩ hi” đã nói hết tâm ý trong đó.

Luyện ái là luyện ái.

Trẻ con yêu thích trẻ con...

Ngôn Khánh trầm ngâm một lúc sau đó viết lên tờ giấy.

Ta ở đầu Trường Giang, nàng ở cuối Trường giang, hàng ngày tuy không thấy nhau nhưng đều uống chung nước Trường Giang.

Nước bao giờ ngừng chảy, hận này khi nào thôi, chỉ nguyện lòng nàng như lòng ta, không phụ ý tương tư...

Những câu này chẳng qua cao hứng mà thốt lên, hợp với ca từ, như một bài hát.

Rất nhiều người xem đây chỉ là những bài dân ca, không đáng mở rộng, nhưng bất luận là hình thức nghệ thuật nào, chỉ cần xuất hiện là có không gian sinh tồn, đương nhiên trong giới những người am hiểu văn thơ đây chỉ là một con đường nhỏ.

Nhưng vấn đề là Ngôn Khánh bao nhiêu tuổi?

Ta ở đầu Trường Giang, nàng ở cuối Trường giang, hàng ngày tuy không thấy nhau nhưng đều uống chung nước Trường Giang. Kỳ thật Đóa Đóa và Ngôn Khánh không phải cũng hô hấp chung một bầu trời sao, nhưng lại cách xa nghìn dặm.

19. Chương 19: Đóa Đóa

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 19: Đóa Đóa

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trên thực tế, Đỗ Như Hối và Tôn Tư Mạc không quá chú ý nội dung nhưng ngòi bút của Ngôn Khánh chính là đi theo đường chữ Triện, tuy dùng bút lông mà bút pháp hùng hồn, nét bút tràn ngập khí thế, bút lực mạnh mẽ, tuy còn hơi non nớt nhưng đủ khiến ba người kinh hãi. Trương Trọng Kiên còn tốt, Tôn Tư Mạc và Đỗ Như Hối nhìn Ngôn Khánh như là quái vật.

Đây là kiểu chữ chưa bao giờ xuất hiện, mặc dù không thanh mỹ huyền diệu như Ngụy Tấn nhưng lại lộ ra vẻ hào hùng khí thế.

Cái này từ một đứa bé sao?

Nó có thể xuất hiện từ một tiểu hài tử sao chứ?

- Kính xin đem bức thư này chuyển giao cho Đóa Đóa.

Trịnh Ngôn Khánh không để ý tới ánh mắt của mọi người, lấy bức thư còn chưa ráo mực đưa cho bạch y kị sĩ.

Bạch y kị sĩ kinh ngạc tiếp nhận thư rồi nhét vào trong ngực, chấp tay nói:

- Ngôn Khánh công tử bảo trọng.

Hắn nói xong liền quay đầu lên ngựa, ra roi mà chạy đi.

Nhìn bạch y kị sĩ cất bước, Trịnh Ngôn Khánh bỗng nhiên cảm thấy trống trải.

Ngôn Khánh?

Đúng lúc Ngôn Khánh còn đang trầm ngâm thì Đỗ Như Hối đã tới trước mặt hắn cầm lấy cánh tay của hắn.

- A?

- Vừa rồi đệ viết thế nào vậy?

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình rồi chợt tỉnh ngộ, thầm kêu không tốt, hắn vừa rồi chính là dùng thể chữ Nhan thư pháp, mà hiện tại Nhan Thư Khanh tiên sinh người sáng lập ra vẫn chưa xuất thế, nói cách khác hắn là người đầu tiên dùng Nhan thư pháp này. Ngôn Khánh nhất thời không biết phải trả lời thế nào cho phải.

- Như Hối, ngươi làm sao vậy, sao lại làm cho hài tử này sợ hãi.

Nhìn thấy ánh mắt cuồng nhiệt của Đỗ Như Hối, Trịnh Ngôn Khánh căng thẳng không biết làm sao, đúng lúc này Tôn Tư Mạc nhin không được bước tới ngăn cản Đỗ Như Hối, sau đó ngồi xổm xuống hỏi Trịnh Ngôn Khánh:

- Ngôn Khánh, nói cho ta biết, vừa rồi cậu viết theo kiểu gì vậy, là ai dạy cho cậu?

Tôn Tư Mạc đánh chết cũng không tin, một kiểu viết như vậy Ngôn Khánh lại là người đầu tiên sử dụng.

Hắn nghĩ Trịnh Ngôn Khánh xuất thân từ Trịnh gia, biết đọc sách viết chữ cũng không có gì là lạ, hắn làm bài dân ca kia, Tôn Tư Mạc cũng không quá để ý, nhưng Ngôn Khánh sử dụng kiểu viết kia, ông vô cùng kỳ quái, rốt cuộc nó từ đâu tới?

Ở bên cạnh, Trịnh Thế An nhàn mảy lại mà trầm giọng nói:

- Tôn tiên sinh, Tôn nhi vẫn chưa đi học, không có ai dạy nó.

Trịnh Ngôn Khánh nghe vậy thì biết không hay, trong lòng khẽ kêu một tiếng: Hồng mắt!

Quả nhiên, Tôn Tư Mạc vốn bình tĩnh nghe Trịnh Thế An nói vậy thì kích động:

- Trịnh quân gia, ông nói là không có ai dạy cho Ngôn Khánh viết?

- Ngôn Khánh hiện tại mới bảy tuổi, vẫn chưa đi học, lần này tới Lạc Dương chính là muốn bái Nhan tiên sinh làm môn hạ.

- Điều này làm sao có thể?

Tôn Tư Mạc kinh hô một tiếng.

Trịnh Thế An nói:

- Hải tử này từ nhỏ đã thích viết, lần trước ở Huỳnh Dương vì sợ lãng phí giấy mực nên nó luyện tập trên mặt cát, lão hủ cũng không rõ lắm, hẳn rồi cuộc là làm gì, Ngôn Khánh chẳng lẽ là con luyện chữ?

- Vâng đúng vậy.

Trịnh Ngôn Khánh kiên trì mà gặt đầu thừa nhận.

Trịnh Thế An không giỏi nói chuyện, cho nên hẳn không có cách từ chối, hẳn ở An Viễn đường sinh hoạt quen thuộc không qua mắt được Trịnh Thế An, lúc này nếu nói dối sẽ bị Trịnh Thế An nhìn thấu.

- Nhưng ta không biết ai dạy người viết chữ?

Ngôn Khánh suy nghĩ một lúc rồi trả lời:

- Từ mẫu dạy con viết chữ, về sau con giúp đại lão gia quét dọn phòng thì thấy một bảng mẫu chữ, sau đó bắt chước luyện theo. Hai năm trước, con theo Đóa Đóa tập võ, có một lần thấy Đóa Đóa luyện võ, vì vậy dung nhập một chút kiếm ý vào trong đó, chỉ là không biết có đúng không.

Tôn Tư Mạc lấy làm kỳ quái mà nói:

- Nếu không phải là thần đồng thì khó mà làm được.

Nếu đây không phải là thần đồng thì ai có thể làm tốt hơn hai chữ thần đồng đây? Về phần Trương Trọng Kiên cũng lập lòe dị sắc trên khuôn mặt.

Hắn liên tục khen:

- Đúng là thần đồng, đúng là thần đồng.

Khó trách bút pháp của Ngôn Khánh vô cùng kiên cường, giống như giương cung múa kiếm.

Trương Trọng Kiên tán thưởng, khiến cho Trịnh Ngôn Khánh đỏ mặt tới mang tai.

Đỗ Như Hối kéo tay Ngôn Khánh mà nói:

- Ngôn Khánh, không bằng đệ ở cạnh ta, dạy ta thư pháp đó?

- Như Hối sao có thể vô lễ như thế?

Tôn Tư Mạc vội vàng trách cứ trầm giọng nói:

- Diệu Văn như thế, mọi người cùng thưởng thức, người há có thể một mình độc chiếm?

- Đúng thế mọi người cùng thưởng thức.

Trương Trọng Kiên cũng liên tục gặt đầu tỏ vẻ đồng ý.

Trịnh Ngôn Khánh gãi gãi đầu cười khổ nói:

- Tiểu tử chỉ là trong lúc nhất thời có cảm xúc mà viết ra loại văn tự này mà thôi.

Chỉ sợ lúc này bắt viết lại không thể được như vậy.

Tôn Tư Mạc nói:

- Ngôn Khánh đã như vậy thì không bằng chúng ta đồng hành được không? Không thể nói trước lúc nào có cảm xúc đúng không?

Thoạt nhìn ba người này nếu như không lấy được mẫu chữ thì không thể bỏ qua.

Ngôn Khánh có ý từ chối nhưng không biết cự tuyệt thế nào.

- Ngôn Khánh, Tôn tiên sinh đã mở miệng thì người chớ ngại mà hãy đáp ứng

Trịnh Thế An biết rõ, đây chính là cơ hội tốt để Ngôn Khánh dựng danh lập vạn.

Ba người này tuy nói đều là bạch thân nhưng địa vị đều không nhỏ, Trương Trọng Kiên là con của Trương Quý Linh, có quan hệ mật thiết với quyền quý Trường An, Tôn Tư Mạc có thanh danh tốt đẹp, mà Dương Kiên đối với hắn cũng vô cùng tôn kính, về phần Đỗ Như Hối, tuy nói là vô danh khí nhưng dầu gì cũng là dòng dõi quan lại, không chừng có thể giúp đỡ Trịnh Ngôn Khánh.

Tóm lại ba người này không thể đắc tội.

Trịnh Ngôn Khánh bất đắc dĩ phải gật đầu đồng ý.

Tôn Tư Mạc ba người lập tức mừng rỡ, đối với Trịnh Thế An cũng trở nên thân mật không ít.

Trương Trọng Kiên muốn đi Trường An, Đỗ Như Hối thì muốn về quên quán ở Quan Trung, Tôn Tư Mạc thì muốn tới núi Nga Mi một chuyến, vừa văn ban người đều phải qua Lạc Dương, coi như cùng đường với Trịnh Thế An. Lúc này bọn họ dứt khoát đem đoàn xe nhập vào nhau.

Lúc này sắc trời đã sáng mọi người thu thập hành lý mà lên đường khởi hành.

Trịnh Ngôn Khánh ngồi ở trong xe, suy nghĩ đối sách.

Đoàn xe vượt qua Dương sơn thì nghe thấy một hồi loáng thoáng tiếng kèn cùng theo đó là một tiếng cổ nhạc.

- Dừng xe.

Trịnh Ngôn Khánh nghiêng tai lắng nghe đột nhiên biến sắc.

Hắn hô to một tiếng, ra khỏi xe, đứng trên cang xe nhìn ra phía xa xa.

Tiếng ca quanh quẩn trong núi không thôi.

Ta ở đầu Trường Giang, người ở cuối Trường Giang, ngày ngày không thấy nhau, nhưng uống chung nước Trường Giang.

Nước bao giờ ngừng chảy, hận này khi nào thôi, Chỉ nguyện lòng người cũng như lòng ta, không phụ tương tư ý.

Trịnh Ngôn Khánh muốn nhảy xuống xe nhưng bị Trịnh Thế An nắm chặt tay:

- Ngôn Khánh, người bây giờ không thể đi qua.

- Gia gia.

Trịnh Thế An sắc mặt tối sầm nghiêm nghị quát:

- Còn không nghe theo.

Đoàn xe từ trong tiếng ca mà chạy lên phía trước.

Trịnh Ngôn Khánh cắn chặt răng, hai tay nắm ngực, nhìn bóng người lơ mơ phía đỉnh núi, chấp tay vái chào.

Hắn tin rằng Đóa Đóa nhất định có thể nhìn thấy.

Chỉ nguyện lòng người cũng như lòng ta, không phụ tương tư ý.

20. Chương 20: Lục Châu

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 20: Lục Châu

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngồi ở trong xe, Trịnh Thế An vẻ mặt lộ ra nghiêm túc nói:

- Ngôn Khánh, gia gia mặc kệ con sau này có tiền đồ thế nào, nhưng nhớ kỹ không thể nói cho bất kỳ ai chuyện của Đóa Đóa, nếu không sẽ dẫn tới đại họa thiên địa.

- Tại sao?

Trịnh Ngôn Khánh hơi kháng cự.

Trịnh Thế An thở dài nghiêm mặt nói:

- Trước kia, ta chỉ cho rằng mẹ con Từ Mẫu là quý tộc rủi ro, cho nên cũng không để ý, nhưng mà hiện tại thì xem ra không phải thế, lão gia nhìn thấy phong thư lập tức hủy đi, không cho bất kỳ ai biết, ta cũng chưa bao giờ nhìn thấy qua lão gia cẩn thận như vậy, ngày hôm nay người đưa tin luôn miệng nói tiểu thư, cho nên cho thấy Từ Di không phải là gia tộc lui bại, quả thật...

Quả thật điều gì?

Trịnh Thế An không nói ra.

Nhưng Ngôn Khánh biết lời của hắn có ý:

- Từ Mẫu cùng Đóa Đóa nhất định là người mưu nghịch.

Lúc còn hài nhi, hắn đã từng nghe lén Từ mẫu và Đóa Đóa nói chuyện với nhau, lúc ấy Từ Mẫu đề cập đến đương triều Thượng Trụ quốc, Tổng Công quốc, Võ hầu đại tướng quân, nhưng Trịnh Ngôn Khánh mơ hồ suy đoán, Từ Mẫu khẳng định có quan hệ với những người mưu nghịch.

Hiện tại Trịnh Thế An ở bên cạnh xác nhận, hắn lại có một tư vị khác.

Ngôn Khánh khẽ cúi đầu xuống, một lát sau cất tiếng nói:

- Gia gia, người yên tâm đi.

Hắn không đáp ứng mà cũng không phản đối Trịnh Thế An, mà Trịnh Thế An lại đương nhiên cho rằng Ngôn Khánh đã đáp ứng.

Vì vậy ông cũng không nói nhiều nữa, lập tức xoay chuyển, đem câu chuyển chuyển tới chữ viết của Ngôn Khánh.

Trịnh Thế An về chữ viết cũng không nhiều lắm, nhưng ông hiểu biết rộng rãi.

Trịnh Ngôn Khánh cùng ông nói chuyện với nhau, lai cẩn thận từng li từng tí, tránh để lộ sơ hở, cũng may, Trịnh Thế An còn nhiều hưng phấn cũng không hỏi quá nhiều, nói chuyện một lúc, Trịnh Thế An đã mệt mỏi.

Dù sao đã già, tinh lực đã không chịu nổi.

Hắn tựa vào thùng xe mà ngủ rất ngon, mà Trịnh Ngôn Khánh nhìn ra ngoài, tâm tư đã bay tới chín tầng mây.

Vào lúc giữa trưa, đoàn xe tới bên ngoài thành Yên Sư.

Trịnh Thế An ra lệnh cho Trịnh Vi Thiện lập thành một vòng tròn làm chỗ cắm trại, sau đó cùng với Trịnh Vi Thiện đi vào trong thành, Trịnh Vi Thiện muốn mua một chút vật phẩm mà Trịnh Thế An lại phụng mệnh đi bái phỏng một phú hào bản địa, lúc gần đi, ông lại để Ngôn Khánh ở lại, không cho hắn rời khỏi nơi cắm trại.

Trịnh Thế An vừa cất bước đi, Đỗ Như Hối lại kéo Tôn Tư Mạc tới cửa.

- Ngôn Khánh, bạn chuyện gì vậy?

Trịnh Ngôn Khánh đang nghịch thanh chủ thủ, liền ngẩng đầu lên nói:

- Không có chuyện gì, ở chỗ này có chút chuyện mà thôi.

Đỗ Như Hối cười như muốn híp cả mắt rồi nói:

- Người muốn tìm tiểu tình nhân kia?

- A!

Khuôn mặt của Trịnh Ngôn Khánh lập tức trở nên đỏ bừng.

Tôn Tư Mạc tức giận quở trách nói:

- Tên tiểu tử này, tại sao lại không biết che đậy miệng? Ngôn Khánh chỉ sợ đang suy nghĩ về cách viết chữ kia.

Nói xong ánh mắt không tự giác nhìn thanh chủ thủ lục châu trong tay của Trịnh Ngôn Khánh.

Tôn Tư Mạc giật mình rồi ngạc nhiên hỏi:

- Ngôn Khánh, thứ trong tay ngươi cầm là lục châu sao?

- Vâng.

Ngôn Khánh gật gật đầu.

- Nó thật sự gọi là lục châu, Tôn tiên sinh ông nhận ra nó sao? Nó rất nổi danh sao?

Tôn Tư Mạc nói:

- Ta từng nghe qua thanh thần binh này, chính là do Thái Khang Tây Tấn Thạch Sùng tốn hao rất nhiều cự kim, mời người chế tạo giỏi mà tạo thành. Thạch Sùng có một ái thiếp tên là Lục Châu, về sau Lục Châu té lầu mà chết, Thạch Sùng cũng bị loạn binh giết chết, thanh lục châu này sau đó mất tích, không ngờ nó lại là chủ thủ của huynh đệ.

Trịnh Ngôn Khánh thật không ngờ thanh Lục Châu này lại có câu chuyện như vậy.

Tôn Tư Mạc nói:

- Nếu thật là lục châu, huynh đệ nhất định phải giữ kỹ, tuy nó không phải là thần binh lợi khí gì nhưng vô cùng quý báu, nếu như người ta biết được thì sẽ có nhiều chuyện xảy ra, cho nên nhất định không được để lộ ra ngoài.

- Đa tạ Tôn tiên sinh nhắc nhở.

Trịnh Ngôn Khánh gật gật đầu đem Lục châu kia cất đi.

Đỗ Như Hối khó dẫn nổi mà cất tiếng:

- Ngôn Khánh, bên ngoài thời tiết khá tốt, sao chúng ta không đi ra ngoài một chút, ở chỗ này thật là bức bối.

- Thế nhưng gia gia không cho đệ ra ngoài.

- Trịnh quả gia không cho đệ một mình đi ra ngoài, bây giờ đệ đi cùng chúng ta, làm sao ông ta có thể trách cứ?

Tôn Tư Mạc mỉm cười, gật đầu không nói gì.

Đúng vậy, có Tôn Tư Mạc chống lưng, sau này nhất định không có vấn đề gì.

Hơn nữa chỉ là ra ngoài một lúc mà thôi, ở trong xe thật là bức bối, ra ngoài hít thở đúng là không tệ.

Nói đến đây Ngôn Khánh liền đứng dậy.

- Tôn tiên sinh, Đỗ tiên sinh, Trương đại ca không đi sao?

- Hẳn ta?

Đỗ Như Hối cười nói:

- Trọng Kiên làm sao có thể rồi rã với đệ được, hẳn vừa cắm trại xong đã đi vào thành, nghe nói là gặp một người bạn, chuyện của hẳn chúng ta không muốn hỏi đến. Dù sao chỗ này đi dạo cũng không xa.

Lại nói tiếp, tại Yên Sư này cũng có một số nơi để đi.

Ở đây cách Đông Hán thái học phủ khôn xa, năm đó Trịnh Thị tổ tiên Trịnh Huyền tiên sinh đã học qua ở đây, đệ là người nhà Trịnh thị, cũng nên tới đó một phen... Tôn tiên sinh, tiên sinh cảm thấy chủ ý này của ta thế nào?

Tôn Tư Mạc nhẹ nhàng gật đầu:

- Như Hối nói cũng có đạo lý!

Tôn Tư Mạc đã nói như vậy rồi, Trịnh Ngôn Khánh cũng không thể có ý kiến.

Ba người cùng đi ra khỏi nơi cắm trại, Tôn Tư Mạc kéo tay của hẳn, Đỗ Như Hối ở bên cạnh cười đùa, hướng về phía thái học trường mà đi tới.

Đầu xuân thời tiết khí trời thay đổi liên tục.

Đi ra khỏi nơi cắm trại, mặt trời đang rực rỡ chiếu từ trên cao. Đi một lúc, bầu trời đã có mưa phùn.

Mưa hơi lạnh buốt, rơi vào trên mặt, khiến cho người ta cảm nhận được chút không khí mùa đông.

Cũng may Đỗ Như Hối đã sớm có chuẩn bị, lúc đi ra ngoài đã mang theo hai cây dù, cùng Tôn Tư Mạc phân ra, ba người dùng hai cái dù, thật cũng có chút ảnh hưởng đến thú chơi.

Ở ven đường, dương liễu xanh mượt, mưa theo gió mà rơi xuống, có vài phần tình thơ ý họa.

Trong mưa đập thanh, có chút tư vị.

Đỗ Như Hối tựa hồ rất thích không khí như vậy liền nói với Tôn Tư Mạc.

Tôn Tư Mạc cũng hơi gật đầu.

Đông Hán trường thái học, xây dựng trong năm năm, sau lại xây dựng thêm.

Năm Kiến Vũ thứ 27 trường thái học dài hơn mười trượng, rộng ba trượng, nhân số học sinh hiện tại đã nhiều hơn ba vạn người, quy mô rất lớn.

Thời Tào Ngụy, trường Thái Học lại hưng thịnh.

Năm chính thủy thứ hai, tức là năm 241 công nguyên, trường thái học có rất nhiều thể loại chữ và sách, trong đó kê cả thượng thư, xuân thu, chu dịch, Công Dương truyện và các loại kinh điển đều được in ấn phục vụ học tập.

Thời Tây Tấn về sau, sùng hán ngụy quy chế xây dựng trường học, năm 276 thành lập quốc học, Tấn Huệ Đế có quy định, phạm qua ngũ phẩm đều có thể nhập quốc học, lục phẩm thì học ở trường thái học.

Chỉ tiếc, 300 năm trôi qua, từ trường thái học Đông Hán ngày xưa nay đã hóa thành phế tích.

- Ngôn Khánh từng viết chữ, chắc cũng biết Thái Trung Lang ở nơi này, chỉ tiếc thạch bình kia sau chiến loạn đã bị phá hủy, chỉ có thể tưởng nhớ ở nơi này.

Đỗ Như Hối cảm khái vô hạn, đối với lời nói của Ngôn Khánh lại phôi hợp nói.

- Như Hối, cuộc đời có chí hướng gì?

Tôn Tư Mạc đột nhiên hỏi.

- Cuộc đời ta không có nhiều chí hướng, chỉ mong một ngày kia có thể gom góp bốn mươi sáu khối thạch kinh.

- Sao?

Tôn Tư Mạc nhăn mày lại, mà Trịnh Ngôn Khánh cũng có phần kinh ngạc.

Hắn tuyệt đối không ngờ rằng trung thần nổi tiếng Đỗ Như Hối lại chỉ muốn gom góp bốn mươi sáu khối hi bình thạch kinh.

Với suy nghĩ của Ngôn Khánh, lời của Đỗ Như Hối hẳn phải là lời hùng hồn, trị quốc thái bình thiên hạ lý tưởng.

Hay là Đỗ Như Hối này không phải là Đỗ Như Hối kia?

Nhưng suy nghĩ một lúc, Ngôn Khánh cũng có lý giải.

Hiện nay Tùy Văn đế chủ chính, Đại Tùy vẫn còn hưng thịnh.

Trong nước mặc dù không thể nói là quốc thái dân an nhưng cũng không có sơ suất quá lớn, còn đối với bên ngoài, Tùy Văn đế dùng tư thái cương nghị, Đột Quyết và các dân tộc người hồ hai năm chinh phạt đều thất bại.

Chỉ sợ lúc này đại đa số người đều không có tư tưởng đại nghịch bất đạo.

Cái gọi là thời thế tạo anh hùng, loạn thế tạo sự nghiệp.

Đỗ Như Hối thân là dòng dõi quan lại, tổ phụ là công bộ thượng thư, phụ thân là xương châu trường sử, cũng là tứ phẩm quan viên, hiển quý trong triều, tư tưởng giác ngộ chưa nói tới nhưng chắc chắn không có ý phản loạn.

codon.tra

21. Chương 21: Phiên Toái Đã Đến.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 21: Phiên toái đã đến.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Tôn Tư Mạc muốn nói ra suy nghĩ nhưng rồi lại thôi.

Hắn nhìn Trịnh Ngôn Khánh nhưng lại thấy niên kỷ của Ngôn Khánh còn quá nhỏ, cho nên cũng không hỏi thăm, thật ra lại khiến cho Ngôn Khánh cảm thấy thất vọng.

- Đi không xa nữa chính là linh đài Đông Hán, sao không tiến về trước mà đánh giá.

Đỗ Như Hối vội vàng gạt đầu tỏ vẻ tán thành.

Đông Hán linh đài, là nơi xảy ra hiện tượng thiên văn ở Đông Hán, nổi tiếng với khoa học thiên văn. Thời Tây Tấn, linh đài do Tư Mã thị sử dụng, chỉ là hôm nay cũng giống như trường thái học đã tàn lụi.

Trịnh Ngôn Khánh kiếp trước từng đi qua di chỉ này, nói thật hứng thú khôn nhiều.

Nhưng Tôn Tư Mạc đã nói ra, hơn nữa Đỗ Như Hối cũng tỏ vẻ đồng ý hẳn dĩ nhiên là không cự tuyệt. Trong lòng Ngôn Khánh thầm nghĩ, nhả húng của cổ nhân thật là sâu, sau đó rời khỏi theo Tôn Tư Mạc. Đúng vào lúc này, Đỗ Như Hối ở sau lưng kêu a lên một tiếng, chỉ thấy Tôn Tư Mạc buông cánh tay của Ngôn Khánh ra, Trịnh Ngôn Khánh cũng không nhìn thấy Tôn Tư Mạc di động thể nào chỉ thấy Tôn Tư Mạc đã xuất hiện ở bên cạnh Đỗ Như Hối mà nâng đỡ tay hắn lên.

- Dưới chân lầy lội nên cẩn thận một chút.

Tôn Tư Mạc nói xong liền nhớ tới Trịnh Ngôn Khánh.

Hai mắt của Trịnh Ngôn Khánh mở to ra, Tôn Tư Mạc này cũng là cao thủ hay sao|?

Hắn luyện tập Hàng Long công đến nay, tai thính mắt tinh so với thường nhân thì thị lực tốt hơn rất nhiều, vừa rồi lại không nhìn rõ Tôn Tư Mạc làm sao có thể tới bên cạnh Đỗ Như Hối, chẳng lẽ Dương Vương là tuyệt thế cao thủ trong truyền thuyết?

Ngẫm lại cũng không có gì kỳ quái.

Tôn Tư Mạc đời sau mặc dù là Dương vương nhưng ở một phương diện khác hắn vẫn là đạo sĩ.

Hắn dùng thuật trường sinh, luyện khí dưỡng hình, có một thân công phu cũng không có gì kỳ quái. Tựa hồ cảm nhận thấy tâm tư của Ngôn Khánh, Tôn Tư Mạc khẽ mỉm cười nói:

- Ta đối với thuật chém giết, cũng không tinh, nhưng từ trước học đạo tới nay, tu tập cũng được nửa năm rồi, cũng có thể cầm nắm đùa giỡn, Ngôn Khánh đã tập võ nghệ, ta có thể dạy cái thuật đùa giỡn này cho cậu, mặc dù không thể trường sinh bất lão nhưng cũng có thể tăng cường cơ thể tăng khí lực, có hiệu quả lớn.

Trịnh Ngôn Khánh nghe được thì mừng thầm.

Đóa Đóa sau khi rời khỏi, cũng chưa có người chỉ đạo hắn luyện công.

Tuy Tôn Tư Mạc không có sở trường chém giết, nhưng có thể học được đạo thuật của ông thì cũng là một chuyện tốt.

Lúc này, Đỗ Như Hối cũng đã đứng vững thân hình, trong miệng khẽ nói:

- Vừa rồi hình như bị cái gì đó ngăn cản.

Nói xong hắn cúi đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trong đồng gạch ngói tàn lụi kia lộ ra một miếng bia đá.

- Tôn tiên sinh, ôm xem đây có phải là một tấm bia đá không?

Tôn Tư Mạc kéo Trịnh Ngôn Khánh qua đó nhìn:

- Có vẻ giống, Như Hối, ngươi không phải cho rằng...

- Nói không chừng, nói không chừng...

Đỗ Như Hối hai mắt sáng quắc, đôi mắt trở nên rùng rợn.

Trịnh Ngôn Khánh ngay từ đầu không minh bạch hàm nghĩa giữa hắn và Tôn Tư Mạc nhưng nhìn bộ dạng của Đỗ Như Hối thì đã hiểu ra.

Người này yêu thích mẫu khắc chữ, chỉ sợ rằng khối đen sì này nhìn như bia đá lại là đồ vật như vậy, là bia đá còn sót lại từ thời Hán Ngụy? Nếu thật như vậy chỉ sợ tấm bia này đã ba bốn trăm năm, muốn lấy ra chỉ sợ không phải là điều dễ dàng.

- Đáng tiếc, nếu như lấy ra thì sẽ gặp không ít phiền toái.

Đỗ Như Hối đi ba vòng quanh tấm bia đá rồi tự nhủ:

- Người kia khí lực rất lớn, nhất định có thể lôi tấm bia đá ra.

Trịnh Ngôn Khánh không nhịn cười được, Tôn Tư Mạc cũng lắc đầu liên tục.

- Lấy ra cũng không khó, nhưng vấn đề là tấm bia đá này quá lớn, người làm sao mà mang về được?

Tôn Tư Mạc ở bên cạnh mở miệng nói:

- Ta cũng nói trước, ta không thể làm khổ lực cho người được, tiểu huynh đệ này cũng vậy... Nếu người tự mình mang về thì ta sẽ giúp người nạy tấm bia đá này lên.

Đỗ Như Hối sáng ngời hai con mắt:

- Không thành vấn đề.

- Vậy người trước hết ở thanh lý đá vụn đi.

Tôn Tư Mạc nói xong kéo Trịnh Ngôn Khánh qua bên cạnh, Đỗ Như Hối không nhiều lời lập tức vứt bỏ dù trúc ở bên cạnh, ngồi xổm xuống mà xử lý đồng đá vụn, hắn mặc một chiếc áo màu xanh đen, bần đĩnh đầy lên, nhìn bộ dạng vô cùng chật vật.

- Người này thật là...

- Tôn tiên sinh, ông cùng với Đỗ đại ca rất quen thuộc nhau sao?

Tôn Tư Mạc lắc đầu:

- Ta cùng với hắn gặp nhau ở Hành Sơn, lúc đó hắn đang vây quanh một tấm bia mà đào, nếu như không phải tấm bia đó quá lớn, ta đoán chừng hắn đã đưa lên lưng mà vác xuống núi.

Về sau chúng ta tình cờ gặp Trương tam lang tiện đường tới.

Ngôn Khánh nói:

- Đỗ đại ca xem bộ dạng thì đúng là rất thích mẫu chữ này.

- Đâu chỉ là yêu thích, phải nói là si mê....

Ta thấy hắn so với Âu Dương Tuân cùng với Trí Vĩnh còn si mê hơn vài phần, chỉ là niên kỷ của hắn còn nhỏ, mê muội như vậy chỉ sợ ảnh hưởng đến ý chí.

Ngôn Khánh biết rõ ý trong lời nói của Tôn Tư Mạc nhưng không nghị luận.

Lúc này Đỗ Như Hối đã lớn tiếng gọi nói là đã thanh lý những đá vụn xong rồi, Tôn Tư Mạc lớn tiếng sau đó đem chiếc dù giao cho Trịnh Ngôn Khánh rồi bước lên phía trước, vén vạt áo lên, một tay kéo tấm bia đá, hai chân trầm xuống dùng sức cánh tay, chỉ thấy bùn cát vấy ra, tấm bia đá cứ như thế mà được kéo ra.

Trịnh Ngôn Khánh không để ý tới tấm bia đá kia mà kinh ngạc nhìn Tôn Tư Mạc.

Đây là Được vương trong truyền thuyết sao? Nhìn dáng vẻ yếu ớt không hề cường tráng không ngờ lại có thần lực như thế.

Mà Đỗ Như Hối thì lộ vẻ mừng rỡ bỏ nhào qua, dùng tay khẽ xoa bỏ lớp bùn cát trên tấm bia đá, cũng không để ý mưa đang rơi lất phất mà híp mắt, cẩn thận phân biệt. Một lát sau, đột nhiên Đỗ Như Hối hét lên một tiếng mừng rỡ, khoa chân múa tay vui sướng.

- Tam Lâm Ích Ung bia, quả nhiên là Tam Lâm Ích Ung bia.

Tấm bia đá này vô cùng lớn, ước chừng hơn ba thước, rộng hơn một thước.

Trịnh Ngôn Khánh ước chừng tấm bia đá này ít nhất cũng phải nặng một nghìn cân, nghĩ tới đây hắn vô cùng khiếp sợ thần lực của Tôn Tư Mạc. Ngôn Khánh trong lòng lú lẫm, đây chính là tuyệt thế cao thủ trong truyền thuyết sao, đúng là thần lực thể gian hiem thấy.

Mà Tôn Tư Mạc cũng hơi giật mình.

Khôn thể nào, tên này không thể nào may mắn như vậy chứ, tùy tiện ngã một phát lại có thể có được một khối Tam Lâm Ích Ung bia.

Tam Lâm Ích Ung bia(bia có ba mươi dòng, mỗi dòng 55 chữ, lưng bia bốn mươi bốn dòng, ghi lại Tấn Vũ đế Tư Mã Viêm cùng với Tấn Huệ đế Tư Mã Trung trước sau hội kiến trường thái học để lại dấu vết, tổng cộng hơn 1500 chữ)

Trịnh Ngôn Khánh đối với tấm bia đá này cũng hơi ấn tượng.

Vì tấm bia đá này sau này được Lạc Dương kim thôn trấn khai quật, được sưu tầm ở trong viện bảo tàng Lạc Dương.

Ngôn Khánh kiếp trước ở giữa hai thành phố, đã từng học tập trao đổi nên thấy tấm bia đá này.

Hắn tuyệt đối không ngờ một lần ngẫu nhiên đi đạp thanh du ngoạn lại có thể nhìn thấy tấm ung bia này sớm 1400 năm.

- Thật sự là Tam Lâm Ích Ung bia?

- Đúng thế, đúng thế, ta đã thấy thác văn của nó, tuyệt đối là không sai.

Tuy tấm bia này bị bao phủ bởi bùn nước, nhưng những nơi lộ ra chữ viết rất rõ ràng.

Tôn Tư Mạc cười khổ nói:

- Như Hối, người không phải là muốn đem nó đi sao?

Đỗ Như Hối ghé vào tấm bia đá, tròng mắt nói:

- Tại sao không thể, đây là do ta phát hiện, nó là của ta đó.

- Nhưng đồ vật này, ít nhất cũng phải hơn hai nghìn cân, người làm sao mang đi được?

- A, cái này sao?

Đỗ Như Hối đảo con mắt rồi nói:

- Rất đơn giản, dù sao cũng có tên đại hồ kia ở đây, để cho hắn nghĩ biện pháp chở về giúp ta là được

Tôn Tư Mạc lắc đầu liên tục:

- Trương tam lang chưa chắc đã đồng ý.

- Ta mặc kệ, ta mặc kệ.

Đỗ Như Hối giống như một đứa trẻ con:

- Dù sao ta cũng phải mang nó về.

Hơn nữa thứ này đã khai quật rồi, nếu như không bảo vệ thích đáng thì sẽ bị hư hại, ta mang nó về nhà, bảo vệ chẳng phải là một chuyện tốt, như vậy đi chúng ta tìm tên đại hồ kia thương lượng một chút.

- Người đó quả thật sắp điên rồi.

Tôn Tư Mạc cũng không tránh được, quay đầu nhìn Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Ngôn Khánh, chúng ta trở về tìm người, để tên điên này ở lại đây là được.

Trịnh Ngôn Khánh không có ý kiến liền gật đầu đáp ứng.

Có lẽ thật sự mình nghĩ sai rồi.

Đỗ Như Hối trước mắt không có nửa phần phong thái mà Trịnh Ngôn Khánh tưởng tượng, thậm chí cho người khác cảm giác hắn thật phiền toái.

codon.tra

22. Chương 22: Từ Thế Tích.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 22: Từ thế tích.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trở lại nơi cắm trại, Trịnh Thế An và Trương Trọng Kiên vẫn chưa về, Trịnh Ngôn Khánh tìm mấy chục người và một cái xe ngựa, dừng thấy tuổi của hắc nhũ, có mặt mũi của Trịnh Thế An, người của Trịnh gia đối với hắc nhũ cái gì cũng nghe theo. Mà Trương Trọng Kiên bên kia cũng đơn giản, Tôn Tư Mạc phân phó xong, Trương gia không ai dám tuân theo, có khi thanh danh biểu thị cho địa vị, thanh danh của Tôn Tư Mạc làm cho người ta không dám khinh thường.

Ngôn Khánh thay đổi quần áo chạy tới xe của Tôn Tư Mạc.

Đối với lời dẫn đạo thuật của Tôn Tư Mạc, Trịnh Ngôn Khánh vô cùng cảm thấy hứng thú, mà Tôn Tư Mạc cũng không hề sĩ diện, sau khi để Ngôn Khánh ngồi xuống, tùy tiện lấy trong hành lý ra một cuốn thẻ tre và một trường lụa sau đó trải lên xe.

Mười năm trước, ta ở núi Thái Bạch tình cờ tìm thấy một cái hang động, ở bên trong có rất nhiều đồ dùng và dẫn đạo dưỡng sinh.

Cái vải lụa này chính là bản dập dẫn đạo, có tất cả 108 động tác, bây giờ truyền thụ cho ngươi.

Nghe chuyện này có vẻ vô cùng huyền ảo.

Trịnh Ngôn Khánh cúi đầu nhìn mà âm thầm khẽ gật đầu.

Đối với thuật dưỡng sinh của cô nhân hắc nhũ cũng đã từng nghe nói qua.

Đời sau khi mọi người từng khai quật văn vật tại Mã vương, lúc ấy có một nhà xuất bản xuất bản ra một bản đồ như vậy, Trịnh Ngôn Khánh từng mua một bản, chỉ là do nguyên nhân công tác mà hắc nhũ không có thời gian cẩn thận xem xét, đừng nói là luyện tập bắt chước những gì trong sách.

Hôm nay nghe Được vương nói, Ngôn Khánh mới biết rằng cái dẫn đạo thuật này không phải là giả.

Thành tiên, Trịnh Ngôn Khánh không suy nghĩ điều đó, nhưng căn cứ vào lời nói của Tôn Tư Mạc thì dẫn đạo thuật này có thể cường kiện gân cốt, nuôi dưỡng chân lực, che dấu khí huyết bất lực, nhìn như người bình thường. Nếu như luyện đến mức hỏa hầu, hai cánh tay có thể có sức nghìn cân, thân nhẹ như chim, tai thính mắt tinh, tóm lại đây là một công pháp khó lường.

Tôn Tư Mạc yêu thích kỳ hoàng chi thuật cho nên coi đây là Thần nông bách thảo kinh.

Tuy hắc nhũ ngoài miệng tuy nói không hiểu thuật chém giết, nhưng đi khắp nơi vài năm, dĩ nhiên cũng biết vài thuật phòng thân.

- Kỳ thật, cái này chỉ là thuật phòng thân, đem đùa giỡn cùng dẫn đạo thuật dung hợp chung một chỗ, chỉ là trò xiếc nhỏ mà thôi, ngươi nếu như muốn học thì dạy cho ngươi cũng không có vấn đề gì.

- Ta muốn học.

Trịnh Ngôn Khánh liên tục gật đầu, nhưng sau đó lại xoay chuyển lời nói:

- Tôn tiên sinh, ngài muốn nhập xuyên sao?

- Ta muốn nhập xuyên nhưng cũng không cần phải vội, dù sao thuật phòng thân này cũng không khó, ta ở Lạc Dương mấy ngày sau đó lại nhập xuyên.

Trịnh Ngôn Khánh nhăn mày lại trong lòng hơi nghi hoặc.

- Tôn tiên sinh, ngài nhập xuyên làm gì?

- Ta nhập xuyên...

Tôn Tư Mạc cười cười khẽ nói;

- Hồng trần quá hỗn loạn, không thích hợp cho tu đạo nên chuẩn bị nhập xuyên, đi qua Nga Mi mà cầu đạo thôi.

- Cầu đạo?

Trịnh Ngôn Khánh nghi hoặc nhìn Tôn Tư Mạc lộ vẻ khó tin. Vì trong mắt của Tôn Tư Mạc hắc nhũ đọc được vẻ khổ tâm. Nghĩ tới đây Ngôn Khánh cũng biết rằng không nên truy hỏi tiếp.

Lúc này bên ngoài xe truyền tới một hồi âm thanh, Như Hối đã mang tấm bia đá bảo bối kia quay về.

Tôn Tư Mạc để cho Ngôn Khánh đem tấm thẻ tra cùng vải lụa cất kỹ, hai người cùng nhau rời khỏi xe.

Đỗ Như Hối mnag theo về ngậy ngô tươi cười, thậm chí không chịu rời chiếc xe chở bia đá. Về sau vẫn là Tôn Tư Mạc cưỡng ép lôi hắn đi thay y phục.

Ngôn Khánh ở bên cạnh nhìn trong lòng cảm thấy buồn cười.

Tuy nói thêm một tảng đá là phiền toái, nhưng nhìn vẻ của Đỗ Như Hối đã lưu lại một chuyện về mình, cũng là chuyện tốt.

Hắn đan chuẩn bị quay lại xe của mình thì Trịnh Vi Thiện đã trở về.

- Ngôn Khánh, Trịnh quản gia muốn cậu vào thành một lúc, đến Dương quán rượu tìm ông ấy.

- Vâng.

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình.

- Gia gia không phải nói là cần nghỉ ngơi nửa ngày sao, tại sao lại muốn mình tới Dương quán rượu.

- Ha ha, nhất định là vị đại hào kia tại Dương quán rượu mời khách, Trịnh quản gia khôn từ chối được phải đáp ứng, lão quản gia còn nói, nếu thuật tiện thì mời Tôn tiên sinh tới dự tiệc. À ta thấy hay là cậu đi mời Tôn tiên sinh đi.

Trịnh Vi Thiện cũng biết, với địa vị của mình, Tôn Tư Mạc chưa chắc đã nể mặt.

Đừng nói là hắn, cho dù là Trịnh Thế An tự mình mời cũng khó có thể mời được Tôn Tư Mạc, đừng nhìn Tôn Tư Mạc là bạch nhân, thanh danh của hắn rất hiển hách, địa vị ngay cả hoàng đế cũng có thể cự tuyệt, há có thể là người mà Trịnh Thế An muốn mời là mời được sao/ Ngược lại Trịnh Ngôn Khánh, nói không chừng lại mời được Tôn Tư Mạc.

Trịnh Ngôn Khánh gật gật đầu, hắn nhìn ngày giờ cũng biết là thời gian cũng đã hơi muộn rồi.

Vì vậy hắn chạy đi tìm Tôn Tư Mạc nói một lần, Tôn Tư Mạc lập tức thoả mái đáp ứng.

- Ta cũng đi.

Đỗ Như Hối đã thay một tấm áo bào màu trắng nghe thấy vậy cũng muốn tham gia náo nhiệt.

Tôn Tư Mạc cười nói:

- Người không sợ bảo bối kia của người sẽ bị người ta đánh cắp hay sao?

- Ha ha, Tam Lâm Ích Ung bia này trong mắt của ta là bảo vật nhưng trong mắt người khác chỉ sợ không đáng là gì, hơn nữa đặt trong doanh địa này, nếu như bị lấy cắp ta đi tìm Trương tam lang đòi còn sợ nó chạy mất hay sao?

Tôn Tư Mạc lắc đầu liên tục.

Thị trấn Yển sư cũng không lớn.

Nhưng đây là biên giới với Lạc Dương, mà mấy năm nay triều đình đối với Lạc Dương vô cùng chú ý, thậm chí còn có ý định dời đô.

Khai Hoàng về sau, quan trung nhiều lần bị thiên tai.

Tùy Văn đế khai hoàng mười năm, ba lần suất lĩnh văn võ bá quan thực tại tại Lạc dương, cũng khiến cho địa vị của Lạc Dương ngày càng trở nên tăng vọt, Yển Sư là đường đi từ Quan Đông tới Lạc Dương khách vắng lại không dứt cho nên càng trở nên phồn hoa.

Dương tửu quán là tửu quán tốt nhất ở Yển Sư.

Nhưng so với Huỳnh Dương thì khác, Dương tửu quán là tửu quán dành cho tất cả mọi người.

Chỉ cần có tiền là có thể dùng mỹ thực ở trong tửu lâu, nghe ca múa, nếu cảm thấy thú vị có thể tìm mấy nữ nhân làm bạn, dù sao chuyện này cũng không tính là gì.

Trịnh Ngôn Khánh bọn họ lúc tới Dương tửu quán, quán rượu bên ngoài đã ngựa xe như nước.

Ngoài cửa gã sai vặt bước lên trước hỏi han tình huống, sau đó lập tức dẫn bọn Trịnh Ngôn Khánh vào bên trong.

Cái gọi là quán rượu kỳ thật chính là một chỗ ở lớn.

Tiền viện có một lương đình, hai bên là đài lâu, phần lớn để chiêu đãi khách nhân bình thường.

Xuyên qua phòng chính là tới hậu viện, như một tòa lâm viện, nước chảy quanh hòn non bộ, khúc khuỷu, hai bên còn có đèn lồng, chiếu toàn bộ ánh sáng ra.

Cách sắp xếp ánh sáng này cũng giống như đời sau.

Nghe nói hòn giả sơn cũng bị chạm rỗng, có đầu ở trong đó, đem lửa vào trong đó mà đốt, cứ một canh giờ lại có người mang tới bồ sung.

Trịnh Ngôn Khánh âm thầm sợ hãi và thán phục, ông chủ Dương tửu quán này thật là sáng tạo.

Hậu viện có hơn mười cái phòng, chuyên dùng để cho hào khách sử dụng, đám người Trịnh Thế An đã tới, ở bên ngoài phòng chờ đợi, Ngôn Khánh cũng biết, Trịnh Thế An không phải chờ mình mà là chờ Tôn Tư Mạc.

Bên cạnh Trịnh Thế An còn có một già một trẻ.

Lão già tuổi bốn mươi, vô cùng cường tráng, tướng mạo đường đường.

- Tôn tiên sinh, vị này là một hảo hữu của đại công nhà ta, gọi là Từ Cái.

Trịnh Thế An trước tiên hành lễ, sau đó giới thiệu cho cả hai, Tôn Tư Mạc khẽ gật đầu cười không nói gì.

Cái này gọi là dè dặt.

Đừng nhìn Tôn Tư Mạc đối với Trịnh Ngôn Khánh ôn hòa, đây chẳng qua là đối với Ngôn Khánh mà thôi, ngay cả Trịnh Thế An chưa chắc hẳn đã dùng nhan sắc như vậy chứ đừng nói là một thương gia giàu có. Tùy Văn đế mặc dù cổ vũ thương nhân nhưng địa vị thương nhân không cao như trước, Tôn Tư Mạc hôm nay tới dự tiệc nói toạc ra vẫn là nể mặt Trịnh Ngôn Khánh nếu không hẳn chắc chắn sẽ không tới, ở cùng bàn với quần gia và thương nhân, đúng là đã giảm thân phận.

- Nghe đại danh của Tôn tiên sinh hôm nay mới thấy, thật sự là vinh hạnh.

Từ Cái tiến lên hành lễ, không lộ ra vẻ gì khác lạ.

Sau lưng Từ Cái còn có một thiếu niên mười tuổi, lông mày xanh đẹp, vô cùng điềm đạm nho nhã.

- Đây là khuyển tử Thế Tích... Thế Tích còn không mau bái kiến Tôn Tiên sinh.

- Tôn Tiên Sinh, Từ Thế Tích bái kiến.

Trịnh Ngôn Khánh ở sau lưng Tôn Tư Mạc, ở cùng một chỗ với Đỗ Như Hối, ngay từ đầu hẳn không lưu ý tới thanh niên kia nhưng nghe Từ Cái giới thiệu thì hẳn khẽ giật mình, trong lòng hít một hơi thật sâu, ánh mắt ngưng tụ.

Thiếu niên này chính là Từ Thế Tích sao?

codon.traí

23. Chương 23: Vịnh Ngổng.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 23: Vịnh ngỗng.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Cái tên Từ Thế Tích này có vẻ lạ lẫm, nhưng nếu như nhắc tới Lý Tích hoặc Từ Mậu Công thì là đại danh rồi, Tùy Đường diễn nghĩa, Từ Mậu công là một đạo sĩ, giả thần giả quỷ, túc trí đa mưu, là một trong ngũ cương trại quân sư.

Mà chân thật lịch sử, Từ Thế Tích ở thời kỳ sơ đường là một nhà quân sự vô cùng nổi tiếng, cùng với nhân vật Lý Tịnh đại danh鼎鼎 lập chiến công hiển hách. Từ Thế Tích là người vô cùng được Lý Uyên yêu thích, sau khi nhập đường được đổi tên thành Lý Thế Tích, về sau bởi vì cảm kỵ mà đổi thành Lý Tích, đứng vào hàng tam công.

Khó trách lúc Trịnh Thế An nhắc tới tên Từ Cái, Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy hơi quen tai.

Đúng thế, đúng thế.

Từ Cái này, không phải là cha của Từ Thế Tích hay sao?

- Ngôn Khánh, Ngôn Khánh.

Đỗ Như Hối khẽ đẩy Trịnh Ngôn Khánh một cái, Ngôn Khánh liền tỉnh ngộ lại.

Lúc này Trịnh Thế An cũng giới thiệu hẳn.

- Đây là đứa nhỏ Ngôn Khánh, ngày sau cùng với tiểu công đi học, lúc đó sẽ ở cùng với Từ công một chỗ, mong rằng sẽ được chiếu cố nhiều hơn.

Từ Thế Tích tiến lên một bước, hơi chấp tay.

Mà Trịnh Ngôn Khánh cũng vội vàng hoàn lễ, bái kiến Từ Thế Tích.

- Tiệc rượu đã chuẩn bị tốt chúng ta ngồi vào rồi nói tiếp, Tôn tiên sinh, trước hết mời ngài.

Từ Cái nghiêng người, nhường ra một con đường.

Đỗ Như Hối mặc dù cũng là bạch thân nhưng cũng là dòng dõi nhà quan, Từ Cái dĩ nhiên cũng không hề lười biếng, hai người Trịnh Thế An tức thì ở phía sau, trong chốc lát tạo thành một giai tầng, danh sĩ đi đầu, thứ hai chính là tiểu thương và người hầu. Về phần Ngôn Khánh và Thế Tích rơi xuống đằng sau, sống vai mà vào.

Từ Thế Tích so với Ngôn Khánh thì hơn bốn tuổi.

Đi bên cạnh hẳn, dựa vào cử chỉ có thể thấy Từ Thế Tích là người tập võ.

Đối với chuyện này Trịnh Ngôn Khánh cũng không cảm thấy kỳ quái. Năm Khai Hoàng, thượng võ hưng thịnh, Từ Thế Tích là người thuộc phú hào, chỉ cần nguyện ý thì tập võ cũng không phải là điều khó, hẳn chỉ nghĩ mãi không rõ, Trịnh Nhân Cơ tại sao phải thu lưu Từ Thế Tích?

Từ Thế Tích cùng Trịnh gia quan hệ, trong sử sách cũng không ghi nhiều.

Trịnh Ngôn Khánh hiếu kỳ nhìn Từ Thế Tích, mà Từ Thế Tích cũng cao thấp dò xét hẳn.

Hai ánh mắt nhìn nhau, hai người khẽ cười cười nhưng không nói chuyện với nhau.

Đi vào trong lầu, mọi người phân biệt ngồi xuống, Tôn Tư Mạc và Đỗ Như Hối được sắp xếp ở vị trí chủ vị, Từ Cái, Trịnh Thế An thì phân biệt ngồi ở hai bên.

- Ngôn Khánh tới ngồi cạnh ta đi.

Tôn Tư Mạc hướng về phía Trịnh Ngôn Khánh mà khoát tay, sau đó nhìn về phía Từ Thế Tích:

- Còn vị huynh đệ này cũng tới ngồi ở đây đi.

Từ Cái kinh ngạc vạn thần, hướng về phía Trịnh Ngôn Khánh mà nhìn thoáng qua.

Nói thật hấn không quá mức để ý tới Trịnh Ngôn Khánh.

Dù sao Trịnh Ngôn Khánh cũng chỉ là con của Trịnh Thế An, Từ Cái không quá mức để ý.

Nhưng hiện tại thì khác, Tôn Tư Mạc cũng gọi Từ Thế Tích, nhưng rõ ràng là nể mặt Trịnh Ngôn Khánh.

Tiểu hài này có đức độ gì mà để Tôn Tư Mạc đối đãi khác thường vậy?

Trịnh Ngôn Khánh vui vẻ đi về phía trước, ngồi cạnh Tôn Tư Mạc, mà Từ Thế Tích thì do dự một chút sau đó cũng đi qua.

- Hôm nay Từ tiên sinh thiết yến khoản đãi, Tư Mạc vô cùng cảm kích.

Tôn Tư Mạc nói xong liền giơ chén rượu lên.

Từ Cái và Trịnh Thế An cũng cầm ly đứng lên, cung kính uống cạn.

Sau đó, Đỗ Như Hối lại nâng chén, Từ Cái và Trịnh Thế An cũng uống rượu, sau đó Từ Cái, Trịnh Thế An lại mời rượu.

Rượu qua ba tuần, Từ Cái vỗ tay, dưới lầu đi lên một số kịch ca múa.

Trịnh Ngôn Khánh ở bên, hát và múa hấn không có hứng thú.

Hấn quay đầu nhìn ra cửa sổ, chỉ thấy phía dưới có mấy con ngỗng trắng, dưới nước mà nghịch thành sóng. Hồ nước trôi nổi mấy cây lục bình, ngọn đèn chiếu rọi càng tăng thêm vài phần diệu thú, tiệc rượu âm ỹ lạ chôn vùi diệu thú này ở bên trong.

- Uy.

Trịnh Ngôn Khánh cảm nhận thấy có người khê đẩy hấn, sau khi phục hồi tinh thần, chỉ thấy Từ Cái đã giơ một chén rượu hướng về phía hấn.

Người đẩy hấn là Từ Thế Tích, thấy hấn xuất thần nên nhắc nhở.

- Trịnh thiếu huynh nhìn gì mà nhập thần vậy?

- A.

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng thừa nhận:

- Từ bá phụ thứ tội, tiểu tử nhìn đàn ngỗng trắng bên ngoài, trong lúc nhất thời xuất thần, xin tha lỗi.

- Không sao, không sao.

Từ Cái cười nói.

- Chủ nhân của Dương tửu lâu này là một nhà sĩ, rất nhiều người lúc uống rượu đều bị cảnh trí bên ngoài hấp dẫn, ngày xưa Vương Hữu Quân thích ngỗng, dung nhập vào chữ viết, xây dựng Ngỗng trì để người ta ca tụng, thiếu huynh hôm nay nhìn ngỗng xuất thần, tương lai nhất định cũng là phong lưu nhà sĩ.... Đại huynh, huynh thật có phú khí.

Vương Hữu Quân là Vương Hi Chi đại danh đỉnh đỉnh.

Hấn yêu ngỗng dưỡng ngỗng, đem ngỗng dung nhập vào bên trong thư pháp.

Tương truyền, Hữu Quân vào một sáng sớm cùng Vương Hiến Chi theo một con thuyền nhỏ du lịch, thuyền đến gần Huyền Như Thôn thì thấy có một đám ngỗng trắng bên bờ hồ bộ dáng đung đưa, vô cùng đáng yêu. Vương Hi Chi lúc đó không khỏi sinh ra lòng ngưỡng mộ, muốn mua ngỗng về nhà, chủ nhân là một đạo sĩ, cho nên mong muốn được viết thay một bộ Hoàng Đình kinh, Vương Hi Chi liền vui vẻ đáp ứng.

Về sau hấn tu kiến ao ngỗng, xây dựng bên cạnh hồ nước mộ ngỗng bia.

Kết quả vừa viết xong chữ đã bị hoàng đế gọi đi, con của Vương hi Chi sau đó nhìn thấy đề bút viết thêm chữ trì.

Vì vậy một bia hai chữ, phụ tử kết hợp đã là một câu chuyện được văn nhân nhã sĩ ca tụng.

Đỗ Như Hối ở bên cạnh cười nói:

- Ngày xưa phụ tử lập bia ngỗng, hôm nay Ngôn Khánh noi theo không phải là một chuyện tốt sao?
- ta?

Trịnh Ngôn Khánh nghi hoặc nhìn Đỗ Như Hối rồi lắc đầu liên tục:

- Ta sao dám đánh đồng với Hữu Quân tiên sinh.
- Không thử một lần làm sao biết được.

Đỗ Như Hối xoay tròn con mắt cười dịu dàng nhìn Ngôn Khánh.

Tôn Tư Mạc nói:

- Ngôn Khánh hay là thử một lần, nói không chừng sẽ trở thành một chuyện tốt đó.

Tôn Tư Mạc cũng nói:

- Ngôn Khánh, sao không thử một lần, nói không chừng có thể trở thành chuyện tốt đó.

Hắn và Đỗ Như Hối ở bên cạnh nói giỡn Từ Cái đã kinh ngạc vạn phần, Đỗ Như Hối nói những lời kia hẳn có thể cho là chê cười nhưng mà Tôn Tư Mạc... Tôn Tư Mạc thì không có khả năng, Tôn Tư Mạc không phải là người thích nói hươu nói vượn. Nghe giọng điệu của ông thì có vẻ đem Ngôn Khánh cùng Vương Hi Chi so sánh với nhau. Từ Cái hít sâu một hơi, tiểu hài này có bản lĩnh gì mà để cho thánh đồng khen ngợi như vậy.

Không chỉ Từ Cái giật mình mà Từ Thế Tích cũng vô cùng hiếu kỳ.

Hắn cũng là người vô cùng thông minh, bình thường dĩ nhiên tự phụ nếu không thì làm sao có thể lọt vào pháp nhãn của Trịnh Nhân Cơ.

Nhưng tiểu oa nhi trước mặt mình kia có thể sao?

Trịnh Thế An thì ở bên cạnh mỉm cười.

- Cái này... để ta thử xem.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không khỏi có ý muốn làm.

Bị Tôn Tư Mạc và Đỗ Như Hối làm như vậy hắn liền quyết định.

Từ thời Ngụy Tấn đến nay, văn chương có phần thịnh hành, trong tửu lâu, đầu chuẩn bị sẵn giấy và bút mực, cung cấp cho khách uống rượu có hứng.

Ngôn Khánh đã quyết định bộc lộ tài năng, ca múa lập tức được dừng lại.

Các ca cơ vội vàng ngừng lại, đứng ở một bên hiếu kỳ nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

Thế nhưng viết chữ gì cho tốt đây.

Trịnh Ngôn Khánh nhìn đám ngỗng trắng đùa nghịch trong hồ nước ngoài cửa sổ, trong lòng liền do dự, hắn im lặng trầm tư rồi tạm ngừng hô hấp.

Tôn Tư Mạc vén tay áo lên, ở bên cạnh nhìn, cũng không thúc giục.

Lúc này đàn ngỗng trong hồ nước đột nhiên nghênh cổ hát, Ngôn Khánh trong lòng khẽ động, một bài thơ dường lập tức hiện ra trong đầu hắn.

Xin tiên sinh chớ trách, đây cũng là do ta bất đắc dĩ.

Trịnh Ngôn Khánh nhắc bút lên, đi tới bên tường.

Rồi sau đó nhắm mắt trầm ngâm một lát, dưới vách tường trắng như tuyết bắt đầu múa bút.

- Ngỗng ngỗng ngỗng....

Từ Cái nhẹ giọng đọc.

Ba chữ ngỗng vừa viết ra lông mày nhăn lại quay đầu nhìn Đỗ Như Hối và Tôn Tư Mạc, hai người cũng cau mày.

Đây là gì vậy?

Chẳng lẽ tiểu hài định ghi trên vách tường một loạt chữ ngỗng sao?

Thế nhưng, tiểu tử này viết chữ rất tốt, rất có khí khái, chỉ là tại sao ta chưa từng nhìn thấy kiểu chữ này.

Từ Cái đang xuất thần, đột nhiên Đỗ Như Hối vui mừng kêu lên: Hay!

Ngẩng đầu nhìn lại thì đã thấy phía dưới ba chữ ngỗng đã có một câu tuyệt cú:

- Khúc hạc hướng thiên ca

Trịnh Ngôn Khánh lúc này đã tiến nhập trạng thái.

Bạch mao phù lục thủy, hồng chương bát thanh ba.

- Hảo thi hảo tự.

Ngôn Khánh sau khi viết xong, Đỗ Như Hối nhìn không được trầm trồ khen ngợi, Tôn Tư Mạc thì lông mày lúc này cũng đã giãn ra lộ vẻ mỉm cười mà nhẹ nhàng gật đầu,

- Nga, nga, nga, khúc hạc hướng thiên ca. Bạch mao phù lục thủy, hồng chương bát thanh ba!

Từ Cái lớn tiếng đọc, về sau không kìm được mà trầm trồ khen ngợi.

Trịnh Ngôn Khánh lúc này mặt đỏ bừng.

Chỉ là không do cảm giác say mà là do xấu hổ... đã lấy kiểu chữ của Nhan Chân Khanh thì cũng thôi nay lại lấy đi bài thơ vịnh ngỗng của Lạc Tân Vương, không biết Lạc Tân Vương đã sinh ra chưa nếu không chắc đánh chết hẳn.

Đám ca cơ vũ cơ ở bên cạnh chỉ trở thơ.

- Có ai không, mau sao một bản, bản thứ nhất là của ta không ai có thể đoạt lấy.

Đỗ Như Hối khoa chân múa tay vui sướng kêu lên.

Đám ca múa kịch múa chạy tới, cẩn thận sao bản thơ lại.

Mà Tôn Tư Mạc thì vuốt râu mỉm cười.

- Ngôn Khánh làm bài thơ này về sau không có ai dám tới đây vịnh ngỗng nữa.

Trịnh Thế An lúc này như rơi vào trong mộng rồi.

Hắn biết rõ tôn nhi nhà mình là một người văn hay chữ tốt.

Nhưng không ngờ rằng Ngôn Khánh có thể làm thơ, tiểu tử này từ khi nào học được bản lĩnh này, chẳng lẽ hắn thực sự là thiên tài?

Từ Thế Tích nhìn không được mà hỏi:

- Ngôn Khánh, kiểu viết chữ này là của ai vậy?

Không đợi Ngôn Khánh trả lời, Đỗ Như Hối đã nói trước:

- Tiểu huynh đệ, mấy chữ này là do hắn dựa vào di bia của Vương Hữu Quân dung hợp với kiếm ý mà sáng tạo ra đó.

- A..

Từ Thế Tích thiên phú hơn người nghe những lời này không kìm được mà kinh hô một tiếng.

Về phần Từ Cái thì trợn mắt há hốc mồm.

Sáng tạo ra kiểu chữ, tiểu gia hỏa này thật là quá yêu nghiệt.

Tôn Tư Mạc trầm giọng hỏi:

- Ngôn Khánh đã nghĩ ra tên bài thơ này chưa?
- Vâng vâng.

Trịnh Ngôn Khánh trả lời.

codon.tra

24. Chương 24: Nổi Danh

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 24: Nổi danh

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Giao tình giữa Từ gia và Trịnh gia cần phải nói tới phụ thân của Trịnh Đại Sĩ là Trịnh Vĩ, năm đó Trịnh Vĩ cùng với tổ phụ của Từ Cái kề vai chiến đấu với nhau, lúc đó Từ gia vẫn chưa có danh tiếng, bởi vì có quan hệ với Trịnh gia mà Từ gia bắt đầu nổi lên

Đến đời Từ Cái, Từ gia ở Lạc hà đã trở thành thương gia giàu có.

Nhưng thời gian qua đi, cảnh vật thay đổi, triều đình đối với sông Lạc ngày càng chú ý, một số việc buôn bán phải tạm thời đình chỉ.

Dù sao với tư cách là thế gia vọng tộc ở Quan Đông, Trịnh gia lũng đoạn quân sự không thể không cẩn thận.

Vi phạm lệnh cấm mọi chuyện không có cách nào tiếp tục, Từ Cái cũng đành rút khỏi sông Lạc, trở về quê, Trịnh Đại Sĩ cùng với Trịnh Nhân Cơ đối với điều này cũng đồng ý, chỉ là Từ Cái đưa ra một thỉnh cầu, để Từ Thế Tích làm môn hạ tại Trịnh gia, tương lai cũng có đường tiến thân. Dù sao Từ gia giàu có và đông đúc, nhưng địa vị xã hội không cao, muốn tiến lên thì chỉ có con đường này.

Đó là nguyên nhân Trịnh Nhân Cơ để cho Trịnh Đại Sĩ mang Từ Thế Tích đến Lạc Dương.

Trở lại nơi cắm trại, Trịnh Thế An tựa hồ không hào hứng lắm.

Ngôn Khánh cảm thấy kỳ quái liền cất tiếng hỏi:

- Gia gia tại sao gia gia cảm thấy không hào hứng lắm?

Trịnh Thế An thở dài một hơi:

- Ngôn Khánh con không nhìn thấy một chút mách khéo trong này sao?
- Mách khéo?
- Lần này đại công để ta mang Thế Tích cùng đi tới Lạc Dương, đối với con mà nói là một chuyện không tốt.

Trịnh Ngôn Khánh ngồi trên xe không tự giác được mà chấp tay trước ngực như lão tăng nhập định từ chối cho ý kiến.

Nói thật đây là Trịnh Thế An tự lòng thỏa mãn, năm đó hắn vì cứu hộ Trịnh Đại Sĩ mà bị thương ở hạ thể, không thể sinh con được, có lẽ ông trời đối với hắn không tệ, cho hắn một đứa con nuôi, Ngôn Khánh thông minh lại hiểu chuyện, cũng biết hiếu thuận, nếu có gì không hài lòng thì do là hắn quá trầm ổn.

Trầm ổn là một chuyện tốt, nhưng đặt lên trên người một hài đồng thì luôn làm cho người ta cảm thấy bất phần chân.

Thấy Trịnh Ngôn Khánh không mở miệng, Trịnh Thế An cũng chỉ có thể cười khổ mà không nói thêm gì nữa, dù sao đây cũng chỉ là suy đoán của ông mà thôi, không có chứng cứ để nói ra. Trịnh Thế An cũng không muốn cho Ngôn Khánh gặp quá nhiều áp lực.

Kỳ thật Ngôn Khánh đã hiểu.

Trịnh Đại Sĩ hướng vào hần, không có nghĩa là Trịnh Nhân Cơ hướng vào.

Có trời mới biết, Trịnh Nhân Cơ lại để Từ Thế Tích đến Lạc Dương, Sau này, Ngôn Khánh sẽ đi tới nơi nào.

Đối với hướng đi của mình, Ngôn Khánh cũng phải để ý.

Tuổi của hần còn rất nhỏ, chỉ cần Trịnh Đại Sĩ còn sống, Trịnh Thế An cũng không bị thất sủng, Trịnh Thế An không bị thất sủng thì hần không có vấn đề.

Nhưng một khi Trịnh Đại Sĩ chết đi thì khác.

Trịnh Nhân Cơ đối với Trịnh Thế An không có quá nhiều cảm tình, không tín nhiệm như Trịnh Đại Sĩ, Trịnh Nhân Cơ ra ngoài đã nhiều, bên cạnh dĩ nhiên cũng sẽ có người thân tín, Trịnh Đại Sĩ phái Trịnh Thế An đi qua tuy xuất phát từ hảo ý nhưng chưa chắc Trịnh Nhân Cơ đã tiếp nhận, Trịnh Thế An không giống như ở An Viễn đường, có quyền trọng như ở đó.

Cái này mới là điều mấu chốt.

Trịnh Đại Sĩ năm nay đã 60 tuổi, độ tuổi này cũng đã già rồi.

Có trời mới biết hần sẽ sống được tới bao lâu, nếu Trịnh Đại Sĩ chết rồi thì ngày tốt của Trịnh Thế An chỉ sợ cũng sắp chấm dứt.

Cho nên lần này đi Lạc Dương, thái độ của Trịnh Thế An sẽ quyết định địa vị ngày sau ở An Viễn đường.

Thế nhưng làm sao có thể thuyết phục Trịnh Thế An đây?

Ngôn Khánh đối với Trịnh Thế An rất hiểu rõ, đây là một lão già bướng bỉnh.

Một đêm này Trịnh Ngôn Khánh đang suy nghĩ cơ tương lai.

Mà Dương tửu lâu cũng thực sự là nằm trong tay một đại phái.

Ông chủ đứng đằng sau của Dương tửu lâu chính là cha của Trương Trọng Kiên, Trương Quý Linh, chỉ là Trương Trọng Kiên cũng không nhúng tay vào chuyện của tửu lâu, trên thực tế sản nghiệp tòa tửu lâu này thuộc về Trương gia Ngô huyện, cũng là lẽ yết kiến Trương Quý Linh trở lại Trương gia.

Trên danh nghĩa quản lý Dương tửu lâu là một tộc nhân của Trương thị.

Nhưng chính thức khống chế lại là Trương Tông, là huynh trưởng của Trương Quý Linh.

Ngô Huyện Trương Thị, lúc Dương Quảng đóng quân ở Giang Đô, ngang nhiên xông qua.

Lúc Dương Quảng và Dương Dững đấu tranh với nhau, Dương Quảng tổn hao không ít vàng bạc mua chuộc hiền quý ở trong triều, Trương gia đảm nhiệm nhân vật cung cấp dĩ nhiên là đáp ứng, Dương Quảng sau khi thành công tuy rằng ngoài mặt không khen thưởng Trương gia nhưng vẫn âm thầm sắp xếp cho Trương gia không ít chức quan.

Trương Tông cũng vậy, lặng yên tới Yến Sư tiếp nhận Dương tửu lâu.

Đêm đó, bởi vì trong nhà hần có lẽ khoản đãi Trương Trọng Kiên nên không biết chuyện phát sinh ở Dương tửu lâu, nhưng sáng ngày hôm sau đã nhận được tin tức, trong tửu lâu hôm qua xuất hiện một vị thần đồn, dùng một kiểu viết chữ chưa từng xuất hiện viết một bài thi từ. Lúc hần đến Dương tửu lâu, chen vào đám người, chỉ thấy trên tường đã khắc câu tuyệt cú, khí khái nghiêm nghị.

Đám văn nhân nhã sĩ tranh nhau tới vách tường bình phẩm.

Hoặc là tán thưởng văn tự, bình luận thi từ, có người gấp gáp không chờ được liền sao một bản, đem về nhà mà ngắm.

- Đêm qua ai uống ở trong lầu rượu này?

Trương Tông cũng là người biết nhìn hàng, liếc thấy đã biết kiểu viết chữ kia không phải là của người bình thường.

Chưởng quầy cất tiếng đáp:

- Đêm qua mời rượu ở đây là hồ nhân từ Cái, mở tiệc chiêu đãi, nhưng rốt cuộc là chiêu đãi ai cũng không rõ lắm.

- Từ Cái?

Thân là chủ bộ Yển Sư, dĩ nhiên Trương Tông biết lai lịch của Từ Cái.

Trương Tông nhăn mày lại rồi hỏi:

- Tối hôm qua ai phục vụ ở đây?>

- Hình như là tổ ca múa Thanh Tú nữ.

Trương Tông nói:

Lập tức nói Thanh tú nữ tới đây.

Chưởng quầy không dám nói nhiều lập tức tìm những ca cơ vũ cơ hôm qua tới.

Đám thanh tú nữ kia nói, Từ Cái không giống như một mình mời khách, còn có một lão giả mập trắng.

Chủ khách có hai vị, khí độ bát phàm.

Một người giống như dòng dõi quan lại, một người khác tựa hồ họ Tôn.

Tiểu hài tử kia gọi lão già mập trắng kia là cha, hơn nữa bọn họ nghe nói, kiểu chữ trên vách tường chính là do thi đồng sáng tạo ra.

- Vậy bọn họ có nói đây là kiểu chữ gì không?

- Hình như vị Tôn tiên sinh có hỏi một câu, sau đó tiểu hài đồng trả lời là Vịnh ngỗng thể.

- Vịnh Ngỗng thể?

Thanh tú nữ cố gắng nhớ lại.

- Tôn tiên sinh lúc đó còn khen, Vịnh Ngỗng thể, vịnh ngỗng, rất chuẩn xác, rất chuẩn xác.

Tôn tiên sinh...

Chẳng lẽ là Tôn Tư Mạc sao?

Đêm qua đường đệ tới có nói là có đồng hành cùng với Tôn Tư Mạc, chỉ là tính tình của Tôn Tư Mạc đậm bạc, Trương Tông lúc đó có tâm tiếp nhưng về sau vẫn nhịn được. Tam Lang nói, Tôn Tư Mạc cùng với một người con cháu của Đỗ Công bộ ở cùng một chỗ, vậy chẳng lẽ người làm bài vịnh ngỗng kia là người của Trịnh gia?

- Người đã phái người tìm Từ Cái hỏi chưa?

- Đã phái người đi.

Chưởng quầy vội vàng trả lời.

- Đêm qua Từ Cái lúc đi ra thì đã là đêm khuya, chúng ta đi suốt đêm quấy rầy, hừng đông thì người trong phủ của hắn đã nói, Từ Cái trời sáng đã đi rồi.

- Đi rồi sao?

- Nghe nói Từ Cái chuẩn bị chấm dứt việc buôn bán, về quê dưỡng lão, người nhà lão mười mấy ngày trước đã rời Yến Sư, sáng sớm hôm nay Từ Cái đã đi... Theo người nhà của hắn nói thì chỗ ở của hắn đã bán cho một thương nhân ở Lạc Dương, thủ tục cũng đã làm xong.

Từ Cái chấm dứt sản nghiệp ở Yến Sư, thân là chủ bộ Yến Sư Trương Tông cũng không phải không biết.

Chỉ là trong mắt của hắn, Từ Cái chẳng qua là một thương nhân mà thôi cũng không quá mức để chú ý, hơn nữa về quê dưỡng lão cũng là hợp tình hợp lý, đối với một thương nhân sắp rời đi, Trương Tông cũng không tốn quá nhiều tinh lực vào đó.

Nhưng lúc này nghe chuông quây nhắc tới hắn đột nhiên nhớ ra chuyện này.

Trương Tông liền hiếu kỳ, vội vàng sai người lấy giấy và bút mực viết một phong thư.

Hắn đang muốn cho người đuổi theo Trương Trọng Kiên hỏi thăm việc này thì đúng lúc này có người thông báo, huyện lệnh Yến Sư đã tới.

Trương Tông nghe thấy thì sợ hãi.

Đừng nhìn hắn là Trương thị tộc nhân, có Dương Quảng làm chỗ dựa, thế nhưng đối với vị huyện lệnh này không dám lãnh đạm nửa phần.

Yến sư huyện lệnh họ Bùi, thuộc Bùi thị ở Hà Đông

Trương gia cũng là danh môn vọng tộc nhưng so với Hà Đông Bùi thị thì hiển nhiên còn kém một cấp, mà Hà Đông Bùi thị, là một trong bốn tộc lớn nhất, cùng với môn phiệt Quan Đông có quan hệ, vượt xa so với Trương thị ở Giang Nam.

Trương Tông lập tức phân phó người ra nghênh đón, rồi sau đó tiện tay giao thư cho chuông quây, nói hắn phái người đuổi theo Trương Trọng Kiên.

Chuông quây bề bộn quên mất chuyện này, chờ hắn phái người đuổi tới cũng tới giữa trưa, mà lúc này đoàn xe của Trương Trọng Kiên đã sớm đi xa, muốn đuổi kịp cũng không dễ dàng.

Yến sư huyện lệnh đến xem bài thơ trên tường càng thêm tán thưởng.

Cũng nhờ Trịnh Ngôn Khánh đề thơ mà tòa lâu này trở thành Vịnh Ngõng Lâu danh tiếng.

Huyện lệnh thậm chí còn nói Trương Tông làm một bản thác ấn cho mình, sau đó về nhà viết hai phong thư, một viết cho thúc thúc của hắn, ngự sử đại phu Bùi Bao Hàm, một viết cho tộc huynh của mình, cũng là bạn tốt của hắn, Thiên Ngưu vệ Bùi Nhân Cơ.

Trong thư nói, yến Sư kinh hiện có Vịnh Ngõng thế, chính là thứ chưa xuất hiện từ trước tới giờ.

Cũng ở trong thư, khen ngợi Trịnh Ngôn Khánh, có thể so sánh với nam triều nhị vương.

codon.tra

25. Chương 25: Khuyết Điểm Cho Từ Thế Tích

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 25: Khuyết điểm cho Từ Thế Tích

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Đối với thể chữ của Nhan thư pháp mà nói, Yến sư huyện lệnh ra sức khen ngợi.

Thư pháp của Nhan Chân Khanh nguyên là một loại sách thể, tuy nhiên hiện tại đã đặt lên trên người của Trịnh Ngôn Khánh.

Nói hần là thiên cổ đạo tặc cũng không đủ.

Yến sư sôi trào.

Nga công trở nên danh tiếng trong thời gian ngắn, khắp nam bắc không ai không biết.

Trịnh Ngôn Khánh lúc này tới chạng vạng tối đã tới bên ngoài thành Lạc Dương.

Trương Trọng Kiên cùng Đỗ Như Hối cùng Ngôn Khánh lệ rơi chia tay, Tôn Tư Mạc vì muốn chỉ dẫn đạo thuật cho Trịnh Ngôn Khánh nên ở tạm Lạc Dương vài ngày.

Trịnh Nhân Cơ vẫn còn ở Trường An, bởi vì Thôi tiểu thư năm trước sinh nở nên không thể không trì hoãn hành trình.

Hần phái người đến Lạc Dương nói Trịnh Thế An trước hết ở trong nhà quản lý, dù sao nhà cửa Lạc Dương này lâu rồi không dùng cũng cần phải sửa sang một phen, đồng thời Trịnh Nhân Cơ còn báo với Trịnh Thế An sắp xếp Trịnh gia ở Lạc Dương thỏa đáng.

Trịnh gia ở Lạc Dương có sản nghiệp không ít, xuôi theo sông Lạc Thủy tất cả đều thuộc về Trịnh gia.

Mà bên ngoài thành Lạc Dương còn có hơn nghìn khoảnh ruộng tình hình vô cùng phức tạp.

Trịnh Thế An tới Lạc Dương xong, công việc liền trở nên lu bu, ông gánh vác trách nhiệm vì vậy không có cơ hội bãi phóng danh gia quyền thế ở Lạc Dương, đương nhiên với thân phận của Trịnh Thế An, không có khả năng nhìn thấy những đại nhân vật kia, cũng may ông chủ yếu chải vuốt các mối quan hệ, chỉ cần quan hệ với các quan sự các phủ, tặng lễ bái vọng là đủ để cho giới quyền thế ở Lạc Dương biết rõ, Trịnh gia tới Lạc Dương, sau này có chuyện gì xin chiếu cố nhiều.

Như thế cũng đủ rồi.

Dù sao các đại nhân vật không có khả năng đi quan tâm một số việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi.

Tương lai nếu chân chính có quan hệ vẫn liên quan đến những quan sự trong phủ, những người này đều là rắn rết ở nơi này, xử lý tốt cũng liên quan đến bọn chúng. Chuyện này nếu Trịnh Nhân Cơ bước ra xử lý thì thật phiền toái.

Mà Trịnh Thế An biết tâm tư của người trong phố xá, đồng thời cũng là quản gia nói chuyện cũng thuận tiện hơn rất nhiều.

Vì bề bộn, cho nên ông cũng bớt quan tâm tới Trịnh Ngôn Khánh và Từ Thế Tích.

Trải qua chuyện ở Dương tửu lâu, Từ Thế Tích từ tâm lý tự phụ đã không còn nữa, hần vốn cho rằng mình nổi tiếng tài giỏi không ngờ còn có người xuất sắc hơn cả mình. Tuy Trịnh Ngôn Khánh tuổi còn nhỏ hơn cả hần nhưng Thế Tích đối với Ngôn Khánh vô cùng kính nể, sự ghen ghét lúc đầu vì Ngôn Khánh được Tôn Tư Mạc ưu ái đã tan thành mây khói.

- Ngôn Khánh chúng ta tới sườn dốc phía trước nói chuyện đi.

Ánh nắng tươi tắn, Từ Thế Tích và Trịnh Ngôn Khánh ngồi ở bên cạnh hậu hoa viên, vẻ mặt khao khát nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

Để cho Từ Thế Tích chịu phục là một chuyện nhưng để Từ Thế Tích nghe mình thì lại là một chuyện khác.

Dù sao Từ Thế Tích cũng xuất thân bình dân, so với Ngôn Khánh thì cao hơn rất nhiều, mà trong nhà lại giàu có và đông đúc, cùng với Trịnh gia giao hảo, tuổi với Trịnh Ngôn Khánh lại lớn hơn mấy tuổi, muốn Từ Thế Tích nghe hần thì không phải là một chuyện dễ dàng, một lúc sau hần lôi kéo Từ Thế Tích bắt đầu nói chuyện tam quốc diễn nghĩa.

Mỗi khi nói chuyện Tam Quốc diễn nghĩa đều khiến cho thiếu niên nhiệt huyết sôi trào, không chỉ cảm nhận được mãnh tướng như Tử Vân, mà đào viên kết nghĩa cũ khiến cho Từ Thế Tích hâm mộ Trịnh Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh ban đêm theo Tôn Tư Mạc học đạo dẫn thuật rồi lại kể chuyện xưa cho Từ Thế Tích. Hắn đương nhiên không thể thuộc cả tam quốc, nhưng một số tình tiết đã làm cho Từ Thế Tích si mê.

Tôn Tư Mạc ở Lạc Dương mười ngày đem tất cả đạo dẫn thuật và thuật phòng thân truyền thụ cho Ngôn Khánh sau đó rời khỏi Lạc Dương.

Theo lời nói của Tôn Tư Mạc thì ông đến Nga Mi cầu đạo.

Cùng bản hữu hẹn ước, lại ở Lạc Dương trì hoãn mười ngày, bỏ lỡ hành trình cho nên ông phải lập tức lên đường để tránh thất ước. Lời nói của Tôn Tư Mạc vô cùng kiên định, Trịnh Ngôn Khánh đau khổ giữ lại cũng không thể làm cho ông xoay chuyển tâm ý.

Cuối cùng Ngôn Khánh đành phải tiễn Tôn Tư Mạc rời đi.

Mà Tôn Tư Mạc đi lần này, Ngôn Khánh đã có thể rảnh rỗi, Từ Thế Tích dĩ nhiên không bỏ qua cơ hội, quần quít lấy Ngôn Khánh kêu hắn giảng giải cho câu chuyện Tam quốc diễn nghĩa.

Trung nghĩa thiên thu Quan nhị ca, võ nghệ tuyệt luân Triệu Tử Long, túc trí đa mưu Gia Cát Lượng, còn có một đời kiêu hùng Tào Mạnh Đức.

Một khúc tây giang nguyệt, truyền lưu thiên cổ.

Đối với lực hấp dẫn của Từ Thế Tích, không nghi ngờ đây là một đòn trí mạng.

Trịnh Ngôn Khánh cười mỉm nói:

- Từ đại ca, chúng ta đã nói nhiều lần chuyện này, không bằng hôm nay chúng ta đổi chuyện đi.

Từ Thế Tích lộ vẻ tiếc nuối, sau đó hai mắt sáng ngời:

- Bây giờ chúng ta nói chuyện gì.

- Hôm nay chúng ta nói chút chuyện về cố sự Tẩu Mạch Thành.

- Tẩu Mạch Thành

Trịnh Ngôn Khánh gật đầu liên tục, đôi mắt híp lại tràn ngập vẻ hấp dẫn mà nói:

- Là chuyện của Quan nhị ca?

- Chuyện của Quan nhị ca?

Từ Thế Tích lập tức tỉnh táo tinh thần, trong Tam Quốc diễn nghĩa, hắn ưa thích nhất đúng là Quan Công và Triệu Tử Long, nghe nói Trịnh Ngôn Khánh muốn giảng giải về Quan nhị ca dĩ nhiên là rất hứng thú, hắn vội vàng ngồi xuống, hai mắt chờ đợi nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

- Lại nói...

Trịnh Ngôn Khánh lại bắt đầu nói chuyện về Tẩu Mạch Thành.

Hắn sở dĩ muốn giảng giải câu chuyện này vì hắn phát hiện ra hiện tại Từ Thế Tích ở bên trong có một sự kiêu ngạo và tự phụ không hiểu nổi, Trong sử sách nói Từ Thế Tích rất có gia phong chính trị, biết tiến biết thoái, hiểu được đại nghĩa.

Nhưng xem tình hình trước mắt thì Từ Thế Tích vẫn chưa đạt được như thế.

Có lẽ tương lai hắn sẽ vì một chuyện mà thay đổi.

Cho nên Trịnh Ngôn Khánh hi vọng, Từ Thế Tích có thể sớm bỏ sự kiêu ngạo và tự phụ này đi, đối với hắn sau này mới có lợi.

- Quan Nhị ca như vậy mà chết?

Từ Thế Tích nghe xong câu chuyện thì trợn mắt há hốc mồm, trong lời nói có vẻ bất mãn.

- Kỳ thật, kết cục của Nhị gia, lúc vừa bắt đầu đã quyết định rồi... Từ đại ca, huynh có nhớ lúc ta giảng giải chuyện đoạt tây Hoành không. Lúc đó Gia Cát Lượng hỏi nhị gia, nếu như Tào Tháo và Tôn Quyền xâm phạm Kinh Châu thì sẽ làm thế nào?

- Để ta suy nghĩ, để ta suy nghĩ....

- Ông ấy nói, chia làm hai ngã chống lại.

Kỳ thật lúc mới bắt đầu, Nhị gia đã xem thường Tôn Quyền, thậm chí không coi Tôn Quyền làm mình hữu, mà trên thực tế, hẳn đâu có tư cách gì coi rẻ Tôn Trọng Mưu? Tôn Quyền được cha và anh để lại cơ đồ, nhưng hẳn có thể đứng vững với Ngụy Và Thục, ngay cả Tào Tháo cũng kính phục, Nhị gia có thể so sánh với Tào Tháo sao?

Từ Thế Tích nghe xong thì lâm vào trầm tư.

Hồi lâu hẳn mới đứng dậy thi lễ với Trịnh Ngôn Khánh:

- Ngôn Khánh đa tạ hôm nay người kể chuyện này cho ta, Từ Thế Tích nhớ kỹ trong lòng.

- Nhất định không thể khinh thường anh hùng trong thiên hạ, tương lai nếu ta có thành tựu sẽ tới bái tạ Ngôn Khánh người hôm nay đã dạy bảo.

Trịnh Ngôn Khánh nghe được thì nở ra một nụ cười sáng lạn.

Mặc kệ Từ Thế Tích có nhớ kỹ hay không nhưng hẳn biết rõ Từ Thế Tích vì câu chuyện hôm nay sẽ bị ảnh hưởng.

Có lẽ hẳn sẽ giảm bớt đi rất nhiều con đường quanh co, tương lai sẽ càng thêm huy hoàng.

Đối với Ngôn Khánh mà nói, nếu quả thật như vậy thật không phụ hẳn một phen tốn nước miếng.

- Được rồi, hôm nay chúng ta nói tới đây thôi, lát nữa gia gia muốn mang ta đi tới các điền trang để thị sát, người có muốn cùng đi hay không?

codon.tra

26. Chương 26: Một Mẫu Mía Ngọt Lắm

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 26: Một mẫu mía ngọt lắm

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh gia ở ngoài Lạc Dương thành có diện tích gần một nghìn khoảnh ruộng. Tuy nói từ khi Khai Hoàng tới nay, Tùy Văn Đế không ngừng tăng cường mở rộng đồn điền nhưng đại bộ phận vẫn bị các thế gia vọng tộc chiếm cứ. Không nói đến những ruộng đồng này thuộc phần lớn của Trịnh gia mà những lộ điền kia muốn Trịnh gia trả lại cũng không phải là một điều dễ dàng.

Nhớ ngày đó Trịnh gia tại thời kỳ cường thịnh, ở Lạc Dương cũng có vài vạn khoảnh ruộng tốt.

Hôm nay giảm bớt xuống còn nghìn khoảnh, cũng là biểu thị cho thế gia vọng xuống dốc. Tuy rằng lạc đà gầy có thể lớn hơn ngựa béo nhưng Trịnh gia hiện tại đã không còn như xưa.

Đầu xuân tiết trời ruộng đồng tràn ngập sinh khí.

Mười mấy vọng khí sư tại điền trang quản lý, mấy vọng khí sư này là chức nghiệp của bọn họ, cũng giống như là thầy phong thủy, công tác chủ yếu là thăm dò đồng ruộng.

Ruộng đồng này phải phân chia thế nào?

Khối đất nào không dùng, khối đất nào dùng để trồng trọt.

Nếu không có vọng khí sư đến thăm dò thì không dễ dàng khởi công.

Nhìn những vọng khí sư bận rộn kia Trịnh Ngôn Khánh không khỏi cảm khái.

Thời đại này, ngành nghề nào cũng có chuyên gia, không ngờ thăm dò đất đai cũng trở thành một chức nghiệp.

Cái gì gọi là chuyên nghiệp?

Cái này chính là chuyên nghiệp.

Ít nhất ở đời sau, Trịnh Ngôn Khánh vẫn chưa thấy tỉ mỉ phân chia như vậy.

Vài tên quần sự đi tới sau lưng của Trịnh Thế An, thỉnh thoảng trả lời vấn đề của Trịnh Thế An, có khi còn kịch liệt cãi lộn.

Trịnh Ngôn Khánh thì thanh nhàn, hẩn từ trong đan điền hít một hơi, đi đi lại lại.

Từ Thế Tích vẫn chưa tới, hẩn đối với những chuyện này không hề có chút hứng thú nào, dù sao đối với hẩn mà nói, đi xem điền trang thì chẳng thà ở nhà xem sách đánh quyền còn hơn.

Xem Trịnh Thế An bận lung tung, Trịnh Ngôn Khánh liền cười một con lừa đi vòng quanh điền trang.

Đầu xuân tiết thanh phong, mặc dù còn một chút lạnh lẽo nhưng cũng không quá mức rét, quét lên người lại mang tới chút thoải mái.

Đặc biệt là không khí tràn ngập khí tức, mỗi khi hít vào lại cho người ta cảm giác tinh thần no đủ, hàng năm sau khi qua mùa thu hoạch, mọi người sẽ đem những tàn ngành bón tại đồng ruộng để thêm chất dinh dưỡng.

Những phân bón này, trải qua một mùa đông sẽ trở thành chất dinh dưỡng vô cùng tốt.

Hô hấp trong không khí này mang tới cho người ta một cảm giác thoải mái.

- A?

Bỗng nhiên Trịnh Ngôn Khánh ghì chặt con lừa lại.

- Tiểu tám?

- Vâng, Trịnh Thiệu gia!

Đằng sau con lừa đã chạy tới hai gã sai vặt mười một mười hai tuổi, tuy là ăn mặc theo kiểu nông dân nhưng cũng có mày xanh mắt đẹp. Gã sai vặt kia họ mao, còn đứa nhỏ kia gọi là Tám, tất cả mọi người đều gọi hẩn là Tiểu Tám, dần dần Tiểu Tám cũng thành tên của hẩn. Đứng thấy Trịnh Ngôn Khánh chỉ là con của Trịnh quần gia, trong mắt bọn tá điền đã là rất ghê gớm rồi. Dù sao Trịnh Đại Sĩ cũng tốt, Trịnh Nhân Cơ cũng thế, những việc đồng áng này, quần sự trực tiếp chính là Trịnh Thế An.

Tất cả đều do Trịnh Thế An làm chủ, cho nên Trịnh Thế An nói một câu, có thể cho một tá điền lên thiên đường, đồng thời cũng có thể cho xuống địa ngục, cho nên đối với việc Trịnh Thế An dò xét các điền trang, các quần sự đều không dám chậm trễ với Trịnh Ngôn Khánh.

Tiểu tám đại tỷ là một tiểu thiếp của quần sự điền trang.

Vì vậy nhiệm vụ làm bạn với Trịnh Ngôn Khánh dĩ nhiên là rơi vào trong tay của Tiểu Tám.

Trịnh Ngôn Khánh dùng roi ngựa chỉ về phía bãi sông xa xa mà hỏi:

- Bãi sông kia gieo trồng vật gì vậy?

Tiểu Tám hồi đáp:

- Bẩm Trịnh thiếu gia đó là do năm trước Trịnh Quản Sự từ Lĩnh Nam lấy về mía ngọt, vốn ông ta định dùng những mía ngọt này chế biến thành một ít đường cát thuận tiện dùng hàng ngày không ngờ giống mía này sau gieo trồng lại không thấy phát triển.

Về sau nghe người ta nói, giống mía ngọt này được trồng rất đặc biệt, hơn nữa phải ở trên mặt cát mới có thể sản xuất ra đường cát, quản sự cảm thấy phiền toái cho nên bỏ đi. Khối đất kia vốn cũng không tốt, ngày mùa về sau sẽ xử lý những mía ngọt này, sau đó tĩnh dưỡng một năm trồng trọt thứ khác... Kỳ thật mảnh đất kia không để ý tới cũng không sao.

Phương pháp gieo trồng mía ngọt so với cây nông nghiệp bình thường thì khác nhau.

Vào lúc bắt đầu mùa đông cho tới khi hạ sương, chẻ đầu đuôi cây mía rồi vùi sâu trong bùn, chọn những chỗ trũng có nước ẩm ướt sau đó năm sau mưa đến lấy từ trong đất ra, cắt lớp vỏ ngoài sau đó cắm xuống đất.

Nghĩ tới việc vị Trịnh quản sự kia cũng chỉ biết trồng gần bờ sông nhưng với quy trình trồng lại không biết.

Mà ở đời sau, khu vực trồng trọt mía lại càng khác biệt, phía nam vốn có mía ngọt sinh trưởng nhưng phía bắc cũng có đại lượng gieo trồng. Trịnh Ngôn Khánh kiếp trước được phân chia quản lý một phần cho nên đối với phương pháp gieo trồng mía ngọt cũng không lạ lắm cho lắm.

Lại nói tiếp, gieo trồng mía ngọt cũng không khó khăn gì.

Vấn đề ở chỗ, mía ngọt trồng trình tự rất rườm rà, mà thời đại này, muốn gieo trồng đại quy mô dĩ nhiên không phải là một điều dễ dàng, hơn nữa thứ sản xuất ra từ nó, ngoại trừ đường cát cũng không còn tác dụng nào lớn.

Trịnh Ngôn Khánh lắc lắc đầu bắt đầu bỏ suy nghĩ gieo trồng mía ngọt đi.

Lúc nhìn thấy khu mía kia, hắn chỉ có ý nghĩ thoáng qua, sau đó lập tức bỏ qua. Cái được không bù cái mất, không có chút giá trị thực dụng nào.

Giật cương lừa, Ngôn Khánh chuẩn bị rời khỏi.

Khoan đã, tiểu Tám vừa nói... Dùng mía ngọt để chế biến thành Đường cát.

Công nghệ chế biến kẹo đường ở Trung Quốc thì thời Tây Chu đã có, chỉ là khi chế biến chủ yếu sản xuất ra đường mạch nha.

Mọi người đều thích đồ ngọt, lúc pha nước trà cũng cho một chút đường vào trong đó.

Giá cả của đường cát cũng không quá mắc cho nên gia đình bình thường cũng có thể mua, hơn nữa đường cát cũng không thể so với các vật phẩm như muối, triều đình sẽ không tiến hành khống chế nghiêm khắc, tui thuế đất đỏ, mấu chốt là cần phải cải tiến công nghệ đường cát ở đây mới có thể độc bá thị trường.

Đương nhiên với năng lực của Ngôn Khánh hiện tại không thể lũng đoạn thị trường tiêu thụ đường cát.

Nhưng Trịnh Ngôn Khánh biết phương pháp chế biến đường cát này không khó, tuy hắn chỉ biết sơ qua nhưng tuyệt đối vượt trội so với thời đại này.

- Trịnh thiếu gia, Trịnh quản gia đang gọi cậu.

Thanh âm của Tiểu Tám vang lên, gọi Trịnh Ngôn Khánh từ trong trầm tư tỉnh lại.

Hắn ngoảnh đầu nhìn lại, chỉ thấy Trịnh Thế An ở phía xa xa không ngừng gọi hắn, muốn hắn đi qua.

- A, chúng ta qua đó đi.

Ngôn Khánh đành phải tạm thời bỏ ý niệm này, vội vàng cưỡi con lừa đi qua.

Thế nhưng trong lòng của hắn cũng cố gắng nhớ lại công nghệ chế biến đường cát. Hắn thật sự có thể chế biến đường cá trắng, đây là một thu nhập lớn. Đương nhiên vấn đề là phải hợp tác với những người khác.

Hắn nhận thức thương gia giàu có không có nhiều, chỉ có Từ Cái và Trương Trọng Kiên mà thôi.

Đối với sự khống chế của Trịnh Ngôn Khánh đối với Từ Thế Tích thì không quá lớn, thế nhưng Từ Cái cùng Trịnh gia quan hệ quá mật thiết, nếu hắn đem chuyện này nói cho Trịnh gia thì chuyện này chỉ sợ sẽ gây tới tai họa.

Không tìm Từ Cái thì chỉ có thể tìm Trương Trọng Kiên mà thôi.

Lại nói tiếp, Trương Trọng Kiên đúng là một chọn lựa phù hợp.

Thứ nhất Trương Trọng Kiên có phụ thân là Dương Châu phú có Ngô huyện Trương thị làm chỗ dựa, mà mía ngọt sản sinh chủ yếu tập trung ở Giang Nam, Trương thị tộc nhân có điều kiện trời cho, điểm này Từ Cái không thể sánh được.

Mà điểm thứ hai là Trịnh Ngôn Khánh tuy tiếp xúc với Trương Trọng Kiên không nhiều nhưng cũng có thể nhìn ra Trương Trọng Kiên là một người rất lạnh lẽo.

Bất kể Tôn Tư Mạc hay Đỗ Như Hối đều đánh giá không hề thấp đối với Trương Trọng Kiên.

Nhưng vấn đề ở chỗ, Trương Trọng Kiên có nói cho cha của hắn biết hay không? Hơn nữa mình cũng không có cách nào liên lạc với Trương Trọng Kiên, đây là một khó khăn lớn. Chưa tìm ra được phương pháp, Trịnh Ngôn Khánh đành tạm thời bỏ suy nghĩ này xuống.

Đồng thời trong lòng hắn lại có một ý niệm:

- Từ Thế Tích, làm sao để buộc hắn vào cùng một con thuyền với mình.
- Ngôn Khánh, chuyện làm không tệ lắm....

Trịnh Thế An cười ha hả nói:

- Trời cũng đã không còn sớm, chúng ta trở về đi, nếu như chậm trễ thì chỉ sợ không vào được thành.

Trịnh Ngôn Khánh gật gù đầu theo Trịnh Thế An mà chuẩn bị lên xe.

Nhắc tới cũng kỳ quái, con lừa kia sau khi Trịnh Ngôn Khánh rời khỏi thì nhắm mắt đuổi theo, những người khác giữ chặt dây cương cũng không được.

- Người muốn về cùng ta?

Trịnh Ngôn Khánh cười ha hả nhìn con lừa này sau đó ôm lấy mặt của nó.

- Nếu không thì chúng ta cùng trở về, gia gia được chứ?

Trịnh Thế An cười ôn hòa:

- Súc sinh này đã nguyện theo người thì người cứ mang nó về.

Cứ như vậy, con lừa hàm thiếc được buộc lên trên xe ngựa, Trịnh Thế An và Trịnh Ngôn Khánh ngồi ở trong xe đi khỏi Trịnh gia điền trang.

- Gia gia... nếu như... Con nói nếu như thôi, Đại Công thực sự có cách suy nghĩ của đại công thì cha sẽ làm sao?

Trên đường Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên mở miệng hỏi.

Trịnh Thế An là hạng khôn khéo thế nào, dĩ nhiên minh bạch ý trong lời nói của Trịnh Ngôn Khánh.

Trước kia ông từng nói với Ngôn Khánh là Trịnh Nhân Cơ rất có thể không để cho Trịnh Ngôn Khánh làm thư đồng của Trịnh Hoành Nghị, kỳ thật trong đó còn bao hàm một tầng ý tứ, Trịnh Nhân Cơ sẽ không coi trọng Trịnh Thế An.

Trịnh Ngôn Khánh nói vậy, ông liền trầm mặt xuống.

Ông trầm ngâm một lát rồi khẽ nói:

- Nếu như vậy thì chúng ta rời khỏi Lạc Dương về phục thị đại lão gia thôi.

codon.tra

27. Chương 27: Cây Già Lên Mặt

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 27: Cây già lên mặt

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Ngôn Khánh thích đọc sách lịch sử dĩ nhiên cũng biết những thái giám làm hại giang sơn để lại tiếng xấu muôn đời. Nói toạc ra là do ngũ thể không được đầy đủ mà bị khinh thường.

Cổ ngữ có câu, bất hiếu là tội, không có hậu nhân là chuyện lớn.

Ngũ thể không được đầy đủ sẽ bị xã hội khiển trách.

Trịnh Thế An tuy không phải thái giám nhưng ngũ thể cũng không được đầy đủ.

Điều này khiến cho ông vô cùng mặc cảm với người bình thường, dễ dàng bị tổn thương. Dù nhìn ông ở trong An Viễn đường hô phong hoán vũ, có thể ở sâu nội tâm lại có sự nhu nhược của nữ nhân, càng cương ngạnh bên ngoài kì thật bên trong lại càng mềm yếu.

Trịnh Ngôn Khánh nhẹ nhàng cầm tay của Trịnh Thế An, không biết giải thích thế nào.

Trịnh Thế An cười cười:

- Ngôn Khánh cháu ngoan, con không cần phải lo lắng cho gia gia... Nếu như Đại Công thấy ta chướng mắt thì ta trở về Huỳnh Dương, chẳng lẽ không làm thư đồng của tiểu công thì sẽ ra đường ở hay sao? Nếu có cơ hội, gia gia bất kể tốn mất bao nhiêu cũng sẽ cầu xin cho con...

Trong lời nói tràn ngập vẻ thân tình.

Trong lòng Ngôn Khánh cảm thấy ấm áp, hần cười một tiếng:

- Gia gia, mọi chuyện không cần phải nóng nảy, chỉ cần có cơ hội thì có thể giải quyết, bất quá con có một câu không biết có nên nói hay không. Đại lão gia đã già rồi, tương lai tại An Viễn đường do Đại Công làm chủ, ngài cũng đừng quá kiên cường... Con nghe người ta nói, nước đầy thì tràn, trăng tròn sẽ chuyển sang khuyết.

- Nếu nhượng bộ được thì nhượng bộ! Nếu cha trở về thì chỉ sợ đại lão gia cũng không cảm thấy thoải mái, không chừng còn cho rằng cha cây già lên mặt.

Nước đầy thì tràn, trăng tròn thì sẽ khuyết, chính là ở trong tác phẩm Hồng Lâu mộng nổi tiếng.

Đời sau có mấy ai không đọc Hồng Lâu mộng, đó là kỳ thư, bên trong ẩn chứa rất nhiều triết lý. Tuổi nhỏ đọc tác phẩm đó không chừng lại phát sinh ra tà niệm.

Ngôn Khánh kiếp trước cũng là lúc gần bốn mươi tuổi mới bắt đầu đọc hiểu Hồng Lâu.

Bên trong nói người ta rất nhiều đạo lý xử sự... Lúc mới bắt đầu, Vương Hi Phượng cùng Giả Bảo Ngọc đi ra ngoài, gặp lão gia nhân mượn rượu làm càn, lão gia nhân kia đúng là điển hình cho câu cây già lên mặt, tự ngạo tự cuồng. Năm đó đã từng có công cứu Giả đại lão gia cho nên có thể khóc lóc om sòm ăn vạ.

Sau rồi bị Vương Hi Phượng hạ lệnh, làm khổ sai rồi chết ở trong chuồng ngựa.

Ngôn Khánh cảm thấy, Trịnh Thế An hôm nay sợ sẽ có cách nghĩ của lão gia nhân kia, loại ý nghĩ này không thể được, gây chuyện sẽ ảnh hưởng đến căn tính mạng. Nó bộc người nhà đều là tài sản riêng của thế gia vọng tộc, sinh tử không ở trong tay mình. Dù nhìn Trịnh Đại Sĩ đối với Trịnh Thế An tin vạn phần, nhưng tương lai thì sao? Những người này đều là những hồ ly tràn đầy quyền mưu, người bên ngoài

không thể hiểu tâm tư của bọn họ, vạn nhất chuyện này sinh ra ác niệm không phải là một chuyện cực kỳ không tốt sao?

Ngôn Khánh cũng không hi vọng, Trịnh Thế An một ngày nào đó bị kìm nén mà chết.

Như vậy Ngôn Khánh ở lại Trịnh gia chỉ sợ cũng không ổn.

Trịnh Thế An ngây ra một lúc nghi hoặc nhìn Trịnh Ngôn Khánh, hẳn thật sự không rõ, Ngôn Khánh còn nhỏ tuổi như vậy tại sao lại học được những lời này. Nếu nói lúc trước hẳn có thể làm thơ chế chữ, có thể giải thích là vì thiên tư bất phàm, còn những lời vừa rồi, nếu như không có vài chục năm sinh hoạt lịch duyệt chỉ sợ cũng không thể nào có được.

- Ngôn Khánh cháu ngoan, những lời này của cháu là từ đâu mà nghe được.

Trịnh Ngôn Khánh đã nói ra thì dĩ nhiên đã nghĩ được cách giải thích.

- Là Tôn tiên sinh nói... Vài ngày trước con một lần đem chuyện lo lắng của gia gia ngày đó nói với Tôn tiên sinh.

- Tôn tiên sinh nói rằng không muốn nói thẳng với ông cho nên nói con tìm cơ hội, tiên sinh còn nói với con rằng chỉ cần nói với gia gia gia gia sẽ minh bạch.

Trịnh Thế An nghe vậy thì thở dài một tiếng:

- Tiên sinh quả không hổ danh là thánh đồng, quả nhiên mỗi chữ đều là châu ngọc.

Sau đó hắn nhìn về phía Ngôn Khánh mà vuốt ve đầu của hắn:

- Gia gia làm sao không rõ đạo lý này, chỉ là cảm thấy như vậy thì con sẽ bị ủy khuất, hôm nay nghe con nói như vậy ta cũng biết là nên xử lý việc này thế nào rồi.

Ông mặc dù không nói rằng sẽ đổi chủ ý nhưng Ngôn Khánh đã hiểu rõ, chắc chắn ông không còn oán hận ở trong lòng.

Chỉ cần Trịnh Thế An có thể xua đuổi khỏi trong đầu ý nghĩ đó là được.

Dù là Trịnh Nhân Cơ không xem trọng Trịnh Thế An nhưng Trịnh Đại Sĩ còn trên đời một ngày, địa vị của Trịnh Thế An không thể thay đổi.

Nghĩ tới đây Trịnh Ngôn Khánh liền thở dài một hơi.

Ngày cứ như vậy bất tri bất giác đã qua đi.

Trịnh Thế An vẫn bận rộn như trước mà Trịnh Ngôn Khánh thì có vẻ rất nhàn nhã, hoặc là xem sách hoặc là luyện chữ, hoặc là cùng với Từ Thế Tích cùng nhau luyện võ công. Lúc rảnh rỗi thì hắn cười đùa ra ngoài điền trang ngắm cảnh.

Ở đầu đường Lạc Dương đã bắt đầu lưu truyền thơ Vịnh ngỗng.

Rất nhiều văn sĩ nhao nhao tới Yến Sư muốn có một bản thác ấn.

Chỉ là không ai biết vị sáng tạo ra thể vịnh ngỗng kia đến tột cùng là người thế nào.

Trương Tông không thể đuổi theo Trương Trọng Kiên cho nên cũng không biết thân phận Ngỗng công này.

Chỉ mơ hồ đoán được người này hẳn là tộc nhân của Trịnh thị vì vậy viết thư nói với Ngô Huyện lão gia, xin ra mặt cho Trương thị tộc trưởng hỏi thăm Trịnh gia, dù sao cái này cũng là vấn đề môn hộ đẳng cấp, một người như Trương Tông không thể bỏ đi bái phỏng Trịnh gia, hơn nữa cho dù hắn tới Trịnh gia cũng chưa chắc có thể gặp Trịnh gia tộc trưởng.

Cùng lúc đó trường An thành ở bên trong phủ của Việt Quốc Công, một lão giả mặt trắng râu dài một tay cầm một bản dập, một tay múa bút viết những văn tự trên bản dập. Ở trước thư án có ba người mặc hoa phục khoanh tay đứng thẳng nhìn, tất cả đều nghiêm túc và trang trọng, thậm chí không dám thở mạnh tránh để quấy rầy nhã hứng của lão giả.

- Chữ tốt, quả nhiên là chữ tốt.

Lão giả mặt trắng này chính là một người cầm quyền khuynh đảo một phương, thượng thư phó xạ, Việt Quốc công Dương Tổ.

Ông đột nhiên thả cây bút trong tay ra, vẻ mặt thỏa mãn nhìn ba người nam nhân trước thư án:

- Ngõng công không phụ là danh tiếng, vịnh ngõng thể quả nhiên là khí khái nghiêm nghị, phương nghiêm chỉnh đại. Ta viết lại rất nhiều lần suy đi nghĩ lại, ngày xưa Trí Vĩnh viết chữ mà dương danh thiên hạ, ngày nay Ngõng Công cũng vô cùng tinh tế. dao khắc hùng hồn, càng viết càng rất đẹp, càng viết càng rất đẹp.

Ba người nam nhân kia chính là con của Dương Tổ.

Người lớn tuổi chính là Dương Huyền Cẩm, nhìn thoáng qua hai huynh đệ bên cạnh rồi nói:

- Phụ thân mấy lời đó không phải là nói quá chứ?

- Không quá, tuyệt đối không quá.

Dương Tổ nghiêm mặt nói:

- Ta thấy vịnh ngõng thể này chỉ sợ nhị vương cũng phải tán thưởng.

Hiện ngoại trừ Âu Dương Tuân Trí Vĩnh thì không ai có thể so sánh với vị Ngõng Công này, nhưng ta nghe nói, vị ngõng công này mới chỉ là một đứa trẻ, nói cách khác, sách thể(cách viết chữ) của hắn chưa đại thành... Nếu như sau này lớn lên, thư pháp đại thành thì chỉ sợ Âu Dương Tuân Trí Vĩnh cũng bị hắn làm cho lu mờ. Chỉ hận ở đây xa ngút ngàn, không thể lập tức tới Yến Sư nhìn tận mắt.

Dương Tổ là người nào?

Đây là lão công thần thời nhà Tùy, là phụ tá đắc lực của Tùy Văn đế, là tâm phúc trọng thần của Dương Quảng.

Nếu như không có Dương Tổ ủng hộ chỉ sợ Dương Quảng cũng khó có thể an ổn như vậy, hiện nay Dương Tổ bị Dương Kiên làm cho bất hòa nhưng địa vị của hắn vẫn y nguyên, hắn là người tài hoa hơn người, giỏi làm thơ, viết được chữ tốt, cũng là một bá chủ trong giới văn đàn.

Một người như vậy có thể tôn sùng một Ngõng Công chưa từng gặp mặt quả là một chuyện chưa từng có từ trước tới nay.

Mặc dù Âu Dương Tuân Trí Vĩnh thư pháp hơn người nhưng hiện tại ngay cả Âu Dương Tông Trí Vĩnh cũng bị Dương Tổ nhận định sau này sẽ bị vị Ngõng công làm cho lu mờ, nếu như lời này truyền ra ngoài chỉ sợ sẽ làm cho thiên hạ xôn xao.

Dương Huyền Cẩm kiêu ngạo hơn người, nghe Dương Tổ nói như vậy trong lòng liền có chút không phục.

Thế nhưng mà ảnh hưởng của Dương Tổ đối với hắn rất nặng, mặc dù hắn là con ruột cũng không dám phản bác lời lẽ của ông ta.

- Phụ thân khen ngợi như thế, thật vinh hạnh cho vị Ngõng công này.

Dương Tổ lắc đầu liên tục:

- Không phải hắn vinh hạnh mà là ta vinh hạnh, sinh thời có thể nhìn thấy một kỳ văn như thế, quả đúng là điều vui mừng.

Nói đến đây Dương Tổ bỗng nhiên xoay chuyển, trầm lạnh mà hỏi:

- Đúng rồi, thân phận của vị Ngõng công này có tra được chưa?

- Chưa biết được.

Dương Huyền Cẩm nói:

- Nghe nói vị Ngõng công này cùng tiểu nhi của Dương Châu Trương Quý Linh ở một chỗ, con đã phái người đi hỏi Trương Tông ở Yến Sư nhưng cũng chưa nhận được tin tức gì. Con của Trương Quý Linh thì có khả năng biết được, chỉ là hắn đang đưa hàng về Trường An xong lại vội vàng tới Lan Châu, chỉ là con đã phái người tới Lan Châu, để bọn họ điều tra hành tung của Trương Trọng Kiên.

codon.tra

28. Chương 28: Thôi Đạo Lâm

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 28: Thôi đạo lâm

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Vốn Trương Trọng Kiên cùng Đỗ Như Hối đồng thời trở về.

Chỉ vì quê quán của Đỗ Như Hối không ở Trường An mà ở bên ngoài Đỗ Lăng.

Cho nên hai người đi một hồi cũng tách ra... sau đó Đỗ Như Hối cũng là một người không thích kết giao bừa bãi, hắn sau khi lấy được Tam Lâm Ích Ung Bi và bản dập vịnh ngỗng của Trịnh Ngôn Khánh xong liền vào trong nhà mà viết chữ, cho nên không rõ lắm việc hỗn loạn ở bên ngoài.

Thực tế thân phận của ngỗng công đã ồn ào ở Lạc hà và Trường An.

Không chỉ Dương Tổ đi nghe ngỗng mà văn sĩ các nơi cũng tìm kiếm, đáng tiếc thời đại này vẫn chưa hình thành sự hợp tác chặt chẽ, bọn họ đơn phương đi tìm, tin tức hỗn loạn càng thêm phức tạp.

Thậm chí có người nói, vị Ngõng công này là quý đệ trong triều, thậm chí là dòng dõi tôn thất.

Kết quả là tất cả các nhà đại thần đều nhao nhao tới hỏi thăm đồng liêu, về sau thậm chí náo loạn tới tận trước mặt Tùy Văn Đế Dương Kiên.

Dương Kiên từ sau khi Độc Cô hoàng hậu chết đi thì thân thể đã không còn tốt như lúc trước.

Nhưng sau khi quan sát bản dập xong thì cũng không nhận được mà phái người tới những nhà tôn thất mà hỏi thăm, làm cho rất nhiều tôn thất đều không hiểu thấu.

Dương Tổ cũng biết làm âm ỉ như vậy cũng không phải pháp, cho dù Dương Huyền Cảm nói như vậy, nhưng hắn mơ hồ cảm thấy được vị Ngõng Công này cũng không ở Trường An, nếu hắn và Trương Trọng Kiên tới Trường An thì tại sao không hề có chút tiếng động nào?

Như vậy thì vị Ngõng công này vẫn ở sông Lạc.

- Trịnh Nhân Cơ có phải vẫn chưa đi không?

Câu nói này đột ngột thoát ra, tuy nhiên tam huynh đệ Dương Huyền Cảm đã sớm quen rồi.

Dương Huyền Cảm vội vàng trả lời:

- Trịnh Nhân Cơ bởi vì vợ sinh nở cho nên chưa lên đường, chỉ là nghe nói đã chuẩn bị rồi, đoán chừng chỉ mấy ngày nữa là tới nhậm chức.

- Ta cảm thấy vị Ngõng công này vẫn ở sông Lạc.

Người nói Trịnh Nhân Cơ đến Lạc Dương chú ý lưu ý tìm nơi hạ lạc của vị Ngõng công này, một khi có tin tức thì phải lập tức báo cho ta biết, ta nhất định phải tận mắt nhìn thấy vị ngỗng công này, nếu có được mấy chữ của hắn thì cũng thỏa mãn.

- Vâng con sẽ phái người đi nói với Trịnh Nhân Cơ.

Dương Tổ lắc đầu liên tục:

- Không, người nên tự mình đi một chuyến, như vậy Trịnh Nhân Cơ sẽ càng thêm coi trọng.

Dương Huyền Cảm mặc dù không cho là đúng những vẫn cung kính đáp ứng.

Trịnh Ngôn Khánh không biết vì hấn mà ở cả sông Lạc, thậm chí là cả Hà Đông to lớn cũng đang náo động, Người sau có câu nó, Tùy Đường thiếu gì? Thiếu người! Đặc biệt là sĩ tộc Quan Đông, gặp chèn ép nên người tàn lụi, cho nên bọn họ thấy ngỗ công xuất thế, khiến cho sĩ tộc Quan Đông có tinh thần phần chấn.

Đồng thời bọn họ cũng tin rằng vị Ngỗ công này cần sự trợ giúp của bọn họ.

Ngôn Khánh nghe được chút tin tức nhưng tuổi của hấn còn nhỏ cho dù đi nghe ngóng cũng không có ai để ý tới hấn. Hơn nữa hấn nói với người khác hấn là Ngỗ công thì có mấy ai tin. Mọi người hoan hỉ bàn luận mọi chuyện sẽ không để ý tới hấn, Trịnh Thế An mấy lần nói ra thì bị Trịnh Ngôn Khánh ngăn lại.

Nổi danh?

Đâu phải dễ dàng.

Mọi chuyện đều cần phải có chứng cứ, hiện tại Tôn Tư Mạc, Trương Trọng Kiên Đỗ Như Hối không ở đây, Trịnh Thế An chỉ là một lão quản gia, Từ Thế Tích thì quá nhỏ, ai có thể tin tưởng.

Nói ra người khác không tin thì cũng vậy thôi, gây chuyện không tốt còn rước vào chỉ trích, loại chuyện này hấn đã thấy nhiều.

Kinh Trập qua đi, nông canh bắt đầu.

Trịnh Thế An càng thêm bận rộn, Trịnh Ngôn Khánh thì vẫn tiêu dao.

Ngày hôm nay Ngôn Khánh đê ở trong chuồng ngựa cho lừa ăn thì thấy Từ Thế Tích đang chạy từ bên ngoài vào thở hồng hộc, người đầy mồ hôi.

- Ngôn Khánh, người tại sao còn có tâm tư ở đây cho lừa ăn? Gia gia của người và người khác đang cãi nhau ầm cả lên.

Trịnh Ngôn Khánh nghe vậy thì giật mình, thả mớ cỏ khô trong tay ra.

- Gia gia với ai cãi nhau ầm cả lên?

- Người của Trường An đã tới, gia gia nghênh tiếp bọn họ, kết quả là nhao nhao cả lên, ta thấy sự tình không ổn nên tới tìm người.

Cùng Ngôn Khánh ở chung một chỗ, Từ Thế Tích cũng gọi Trịnh Thế An là gia gia.

Trịnh Ngôn Khánh ngưng đôi mắt lại trầm nghĩ một tiếng: Đến rồi sao?

Hấn không nhiều lời, quay người đi ra khỏi phòng.

Vừa đi vừa nói:

- Trường An đã đến những ai?

- Không rõ ràng lắm, chỉ nghe bọn họ nhân nói gia gia gọi người này là Thôi tổng quản.

- Thôi tổng quản?

Trịnh Ngôn Khánh không khỏi nghi hoặc.

Họ Thôi dường như là họ của vợ Trịnh Nhân Cơ, Thôi phu nhân lúc tới Trịnh gia đã mang tới không ít người, chỉ vì An Viễn đường khi đó Trịnh Đại Sĩ làm chủ. Về sau Thôi phu nhân theo Trịnh Nhân Cơ tới Trường An, người của Thôi gia cũng đi theo.

Ngôn Khánh đối với người của Thôi gia có ấn tượng không sâu, bởi vì lúc ấy bọn họ cũng không ở An Viễn đường lâu.

Chợt nghe Trịnh Nhân Cơ phái bọn họ tới đây Trịnh Ngôn Khánh đã minh bạch.

Xem ra Thôi phu nhân phái những người này tới Trường An là muốn khống chế sự vụ ở trong nhà, hôm nay bà ta đã sinh ra hài nhi dĩ nhiên địa vị càng cao, người của Thôi gia cũng thuận nước lên thuyền, lần này đến đây chỉ sợ dụng tâm kín đáo.

- Từ đại ca, chút nữa mặc kệ phát sinh chuyện gì huynh đừng nói chuyện, huynh có nghe không?

Từ Thế Tích nghe xong không vui:

- Tại sao?

- Từ đại ca, huynh hãy nghe ta nói, đây là chuyện của Trịnh gia tộc, huynh tuy cũng xuất thân phú quý nhưng không biết gút mắc của Trịnh gia, phụ thân cho huynh đến Lạc Dương khẳng định đã phí không ít tâm tư, cho huynh có tiền đồ tốt, nếu như huynh tham dự chỉ sợ sẽ uống phí tâm huyết của phụ thân, cho nên tốt nhất vẫn nên im lặng.

Chuyện của ta và gia gia tự nhiên sẽ có cách giải quyết, huynh không cần quan tâm.

Tóm lại huynh chớ mở miệng, gây chuyện không tốt còn liên lụy, thậm chí biến khéo thành vụng.

Từ Thế Tích dĩ nhiên không cam tâm nhưng đối với Trịnh Ngôn Khánh thì nói gì đều nghe vậy.

Ngôn Khánh nói không sai, hẳn tới Lạc Dương đích thực đã phí không ít tâm tư của Từ Cái, nếu như theo lời nói của Ngôn Khánh biến khéo thành vụng thì quả thật không tốt, Từ Thế Tích đối với Trịnh Ngôn Khánh rất có lòng tin, một người có thể sáng tạo ra thể vịnh ngỗng độc đáo, viết ra thơ vịnh ngỗng, hẳn nói như vậy chắc chắn là đã tính toán từ trước.

- Ta biết rồi.

Từ Thế Tích gật đầu nhận lời, trong lòng đối với Trịnh Ngôn Khánh càng thêm cảm kích.

Đừng nhìn Trịnh Ngôn Khánh tuổi còn nhỏ hơn hẳn nhưng suy nghĩ lại chính chắn hơn nhiều.

Bất tri bất giác Từ Thế Tích đã đặt Trịnh Ngôn Khánh lên vị trí chủ đạo.

Ở bên trong phòng chính, Trịnh Thế An vẻ mặt đầy tức giận, đang cãi lộn với một trung niên nam tử áo trắng.

Trung niên nam tử này chính là Thôi Đạo Lâm, tình huống cũng không khác biệt so với Trịnh Thế An lắm, chỉ là cũng có phần không giống với Trịnh Thế An, hẳn chỉ là họ hàng xa của Thôi gia, lúc trước Thôi phu nhân xuất gia, Thôi gia sợ Thôi phu nhân không có người tâm phúc bên cạnh nên phái Thôi Đạo Lâm tới.

Hắn vốn tưởng rằng có thể nắm quyền hành ở An Viễn đường không ngờ lại có Trịnh Thế An ở đây.

Chỉ là Thôi Đạo Lâm cũng biết ẩn nhẫn, theo Thôi phu nhân cùng nhau ra khỏi An Viễn đường.

Mấy năm qua hắn đã trở thành tâm phúc của Trịnh Nhân Cơ.

Lần này hắn đến Lạc Dương chính là phụng theo ý Trịnh Nhân Cơ tới trước.

Dựa theo lời nói của Trịnh Nhân Cơ thì việc lớn nhỏ ủa Lạc Dương tạm thời được Thôi Đạo Lâm xử trí, tất cả mọi người đều phải nghe theo sự sắp xếp của hắn.

Cho nên Thôi Đạo Lâm vừa đến Lạc Dương thì Trịnh Thế An bị thôi chức vụ.

Không có biện pháp, hiện tại không phải là An Viễn đường, đương gia làm chủ là Trịnh Nhân Cơ, Trịnh Thế An cũng không thể tránh được.

- Thôi quản gia, Thiên Tân kiều phổ từ trước tới nay đã là ba trăm năm, là thể diện của An Viễn đường tại Lạc Dương.

Mặc kệ tình hình thế nào thì Thiên Tân kiều phố các lão các thiếu nhi đối với Trịnh gia vẫn trung thành tận tâm, năm đó vì Trịnh Vĩ Công mà 800 người ở Thiên tân kiều nam chinh bắc chiến, người tại sao lại muốn cắt đường sống của bọn họ?

Thiên Tân kiều là một phố xá ở phía bắc Lạc Thủy, là sản nghiệp của Trịnh gia đã ba trăm năm.

Đám người ở đây tất cả đều dựa vào Trịnh gia mà sống, buôn bán thiết khí, chế tạo nông cụ trên danh nghĩa thuộc về An Viễn đường.

Thôi Đạo Lâm tới đây việc đầu tiên chính là muốn bỏ sinh ý ở Thiên Tân kiều, đem dân chúng địa phương xua đi.

Trịnh Thế An làm sao có thể đồng ý được?

codon.traí

29. Chương 29: Thiên Tân Kiều Phố

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 29: Thiên Tân Kiều phố

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Thôi Đạo Lâm nói:

- Trịnh quân gia đây cũng không phải là quyết định của ta mà là quyết định của Đại Công.

Những năm gần đây, Thiên Tân Kiều phố sinh ý đã không còn được như trước, hàng năm chi tiêu rất nhiều vào đó, ta cũng vì Trịnh gia mà suy nghĩ mà thôi.

Còn nữa, ông ở Huỳnh Dơng không biết tình hình ở Trường An.

Triều đình mấy năm gần đây càng thêm coi trọng Lạc Dương vốn muốn đem Lạc Dương trở thành kinh đô thứ hai, tu sửa chỉ là sớm muộn.

Một khi Lạc Dương được trùng kiến, Thiên Tân Kiều phố nhất định sẽ trở thành chỗ phồn hoa, cho nên Đại Công cân nhắc đem Thiên Tân Kiều phố biến thành tửu lâu nhạc phường... Ông cũng biết Đại Công muốn đứng vững ở Lạc Dương thì việc chi tiêu phải dùng là vô cùng lớn, trước hết đem Thiên Tân Kiều cải thiện, giảm bớt áp lực cho đại lão gia, hơn nữa Đại Công cũng không phải là mặc kệ những người kia không phải là đã sắp xếp cho bọn họ đi điền trang hay sao, lão quân gia ông nhìn xa trông rộng một chút đi.

Thiên Tân Kiều phố, đúng là nhập không đủ xuất, dựa vào Trịnh gia cứu tế mà miễn cưỡng duy trì.

Thế nhưng đem những người kia tới điền trang làm tá điền nơi đó thì họ làm gì đây?

Trịnh Ngôn Khánh ở bên phòng bên ngoài nghe thấy cãi lộn muốn bước vào bên trong nhưng đúng lúc này một thanh niên đã ngăn cản hẳn lại.

- Ở đây lòi ra tên tiểu tạp chủng này, còn lại muốn vào phòng chính, còn chưa cút cho ta.

Nói xong thanh niên kia đưa tay muốn đẩy Ngôn Khánh ra.

Trịnh Ngôn Khánh nhận ra thanh niên này, chính là con của Thôi Đạo Lâm, Thôi Sinh, hắn không biết Ngôn Khánh, cho rằng Ngôn Khánh chỉ là một hạ nhân mà thôi.

Ngôn Khánh nhăn lông mày lại, ôm cánh tay của Thôi Sinh sau đó nghiêng người về phía trước, đầu gối hất lên, đem Thôi Sinh đẩy ngã xuống đất. Ngôn Khánh tập võ đã vài năm, lại được Tôn Tư Mạc dạy bảo sức lực đúng là không nhỏ, Thôi Sinh cũng là chủ quan cho nên bị ngã xuống đất.

- Ngôn Khánh không được vô lễ.

Trịnh Thế An quát bảo Trịnh Ngôn Khánh dừng tay nhưng sau đó lại lạnh lùng nói:

- Tên tạp chủng này chính là tôn nhi của ta, không biết Thôi Tổng quản định xử trí thế nào?

Thôi Đạo Lâm sắc mặt trở nên lạnh lẽo nhưng vẫn tươi cười.

- Thôi Sinh không được vô lễ.... còn không mau thỉnh tội với Trịnh quản gia.

- Thật không có ý tứ, tiểu nhi không biết Trịnh quản gia có hậu nhân, ngôn ngữ mạo phạm, xin đừng trách.

Trịnh Thế An đỏ mặt lên.

Những lời này của Thôi Đạo Lâm lại ẩn chứa sát cơ trong đó.

Trong lời nói ẩn chứa sự chế giễu Trịnh Thế An, nói người ngu thể không đầy đủ, làm sao có con được, tên kia chẳng qua là một tên tạp chủng mà thôi.

Trịnh Ngôn Khánh làm sao không hiểu ý trong lời nói của hắn, thấy Trịnh Thế An có vẻ không kìm chế nổi cảm xúc liền kéo tay Trịnh Thế An.

- Gia gia.

Hắn cười dịu dàng mà nói:

- Không sao, chỉ là một chút hiểu lầm mà thôi, Thôi tổng quản không biết con cũng là chuyện bình thường, gia gia không nhớ trước kia đại lão gia có yêu thích một con chó đen, sau đó con chó đó sinh hạ được một bầy chó, cả ngày ăng ăng kêu, về sau còn cắn cả gia gia, về sau không phải đã bị đại lão gia giết để gia gia hả giận sao... Đại lão gia đã nói....

- Quản gia ông lại để cho chó cắn rồi, nhưng không lẽ lại đi cắn lại nó?

Thôi Đạo Lâm mặt đỏ bừng lên.

Tất cả mọi người đều không phải là kẻ ngu dốt, làm sao lại nghe không rõ hàm ý từ lời nói này của Trịnh Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh dùng một mũi tên bắn trúng ba con chim, một nói Thôi Đạo Lâm lắc đầu vẫy đuôi như một con chó đen, Thôi Sinh bắt quả chỉ là một tên tạp chủng mà thôi, thứ hai là nói Trịnh Thế An không nên nóng tính, không nên chấp nhặt tiểu nhân, thứ ba chính là cảnh cáo Thôi Đạo Lâm, Lạc Dương đúng là do Trịnh Nhân Cơ làm chủ, nhưng đừng quên Trịnh Nhân Cơ là con của Trịnh Đại Sĩ, người làm chủ An Viễn đường vẫn là Trịnh Đại Sĩ.

Trịnh Đại Sĩ có thể không trách tội Trịnh Nhân Cơ nhưng có thể sẽ thu thập con chó nhà người dễ dàng.

Trịnh Thế An nghe thấy vậy thì trên mặt liền nở ra một nụ cười.

Mà Thôi Đạo Lâm không thể tức giận, nếu hắn tức giận thì chẳng phải thừa nhận là mình ỷ vào Trịnh Nhân Cơ, làm chó đen vẫy đuôi hay sao?

Hắn cố gắng nở nét mặt tươi cười:

- Đã sớm nghe lão quản gia có một tôn nhi tốt, hôm nay nhìn thấy quả nhiên không tệ.

Lão quản gia hay là chúng ta tiếp tục nói chính sự đi... Như vậy đi chuyện của Thiên Tân Kiều phổ, ông cũng đừng quản, từ hôm nay trở đi, ông phụ trách Điền trang, qua mấy ngày nữa Đại Công sẽ tới đây.

Trịnh Ngôn Khánh biết rõ, Thôi Đạo Lâm đến đây là muốn chèn ép Trịnh Thế An.

Điền trang quản sự, so với chức đại quản gia ở Trịnh gia địa vị tự nhiên không giống nhau.

Trịnh Thế An trong lòng tràn ngập lửa cháy nhưng bị Trịnh Ngôn Khánh kéo tay nên áp chế lửa giận trong lòng.

- Đại Công đã đem chuyện ở Lạc Dương giao cho Thôi quản gia ta đây cũng yên lòng rồi, Ngôn Khánh thu thập đồ vật một chút, hôm nay chúng ta tới điền trang.

Trịnh Thế An cười lạnh một tiếng rồi kéo Trịnh Ngôn Khánh đi.

Từ Thế Tích muốn đi ra nói chuyện nhưng biết rằng mình còn nhỏ có nói cũng không có tác dụng gì, hơn nữa hắn nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh khoát tay áo với mình tự nhiên hiểu rõ, Ngôn Khánh không muốn hắn nhúng tay vào là có nguyên nhân của hắn.

- Gia gia, chút nữa gia gia tìm người thân tín, đến các phố xá tại Thiên Tân Kiêu phao tin rằng Thôi quản gia muốn đuổi họ đi...

- Mặt khác lại để cho người đến các điền trang phao tin tức ra.

Chúng ta không cần vội vã, cứ ở lại phủ chờ đợi thời gian.

Thôi Đạo Lâm người không coi Trịnh Thế An ta ra gì, trước hết ta sẽ đem nước bẩn dội lên trên người người.

Về phần kết quả sẽ là gì...

Trịnh Thế An khẽ giật mình nhìn Trịnh Ngôn Khánh rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Đúng lúc này phía trước Trịnh Vi Thiện đã tiến tới, nhìn thấy hắn, Trịnh Thế An liền lớn tiếng cười nói:

- Vi Thiện, ta đã được sắp xếp sang điền trang bên kia, về sau người ở đây nhất định phải tận lực làm việc cho Đại Công, những ngày này vất vả cũng nhiều, bây giờ ta với người uống cạn một chén.

Trịnh Vi Thiện cũng đã nghe được tin tức, nhưng đối với Trịnh Thế An cũng không dám lười biếng.

Đừng nhìn Trịnh Nhân Cơ hiện tại không coi trọng Trịnh Thế An, tương lai không có nghĩa là như vậy.

Hơn nữa Trịnh Thế An có một tôn nhi rất tốt, nói không chừng sau này sẽ có thành tựu.

- Lão quản gia, hôm nay chúng ta không say không ngủ.

Người của Trịnh gia dĩ nhiên là thân cận với người của Trịnh gia.

Hôm nay Thôi Đạo Lâm đắc thế nhưng Trịnh Vi Thiện không sợ Thôi Đạo Lâm.

Dù nói thế nào Trịnh Vi Thiện cũng võ nghệ cao cường, là cao thủ khó kiếm tương lai Trịnh Nhân Cơ làm chủ An Viễn đường cũng không làm khó với hắn.

Vẫn là câu nói đó, có bản lĩnh thật sự còn phải sợ gì?

Thôi Đạo Lâm từ trong phòng nhìn theo bóng lưng hai cha con của Trịnh Thế An, sắc mặt trở nên tối tăm phiền muộn.

- Lão thái gia kia quá kiêu ngạo rồi... còn tên tiểu tạp chủng kia nữa, thật là khinh người quá đáng.

- Cha chúng ta không thể chịu thua được, chúng ta đã trốn lão thái giám kia nhiều năm, hôm nay vất vả lắm mới có một phen hãnh diện, há có thể để hắn hung hăng càn quấy.

Thôi Đạo Lâm nói:

- Lão già kia ý vào việc được đại lão gia tin tưởng nên mới dám liều lĩnh như thế.

Yên tâm đi ta tự có biện pháp thu thập hắn, hiện tại là ở Lạc Dương, ta là đương gia của đại tiểu thư, sẽ từ từ trừ bỏ hắn.

codon.tra

30. Chương 30: Trưởng Tôn Đại Nhân.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 30: Trưởng Tôn đại nhân.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Với thủ đoạn của Trịnh Thế An, muốn thần không biết quỷ không hay đem tin tức truyền ra ngoài thật sự là chuyện quá đơn giản, người nhà nô bộc ở Lạc Dương đúng là thân cận với Trịnh Thế An hơn nhiều.

Mà Thôi Đạo Lâm tuy nói là tạm thời làm chủ ở đây nhưng trong mắt người hầu vẫn không coi hấn ra gì.

Lực lượng dòng họ mạnh mẽ vô cùng, Thôi Đạo Lâm cho dù có thủ đoạn nhưng muốn khống chế cũng không dễ dàng, còn nữa những hộ gia đình ở Thiên Tân Kiều phố cũng coi như là người của Trịnh lão gia.

Đối với Trịnh Ngôn Khánh mà nói, chuyện ở trong thành Lạc Dương hấn không để ý.

Hấn đã đi ngủ từ sớm, ở bên ngoài Trịnh Thế An và Trịnh Vi Thiện vẫn nâng ly cạn chén mãi cho đến khi gà gáy mới chấm dứt.

Sáng sớm ngày hôm sau Trịnh Thế An liền cùng với Trịnh Ngôn Khánh rời khỏi lão trạch Lạc Dương.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không mang theo nhiều đồ, chỉ có con lừa mà theo gia gia rời khỏi Lạc Dương, hướng về phía điền trang.

Ở phía điền trang cũng đã nhận được tin tức.

Lúc này ở Thiên Tân Kiều phố đã nghe thấy tin tức, bọn họ thấy Trịnh Thế An tới điền trang lập tức tới hỏi.

- Lão quản gia chúng tiểu dân vì Trịnh gia đã vài chục năm rồi, tại sao hiện tại lại đuổi chúng tiểu dân đi?
- Đúng thế, đúng thế, nếu không cho chúng ta tiếp tục cày ruộng thì chúng ta làm gì tiếp bây giờ. Chúng ta già trẻ lớn bé toàn bộ đều dựa vào những thứ này để sống qua ngày, lão quản gia ông phải làm chủ cho chúng tiểu dân, ông không thể mặc kệ nếu không chúng tiểu dân sẽ không có đường sống.

Đám tá điền này bầy miệng tám lưỡi kêu la, Trịnh Thế An thì sắc mặt trở nên âm trầm.

- Việc này không phải do ta quản, hôm nay người làm chủ Lạc Dương là do Thôi Đạo Lâm Thôi quản gia, mọi người có thể tìm hấn mà nói, ta chỉ phụ trách an trí... Không phải là ta không muốn quản mà là không quản được cũng không cách nào quản.

Bọn họ lập tức yên lặng xuống.

Hồi lâu sau có người đột nhiên lớn tiếng:

- Chúng ta đừng làm khó dễ lão quản gia nữa mà đi tìm Thôi Đạo Lâm phân xử.
- Đúng vậy tìm Thôi Đạo Lâm phân xử.

Đám tá điền này lộ vẻ quần chúng xúc động khiến Trịnh Thế An nhần mày lại.

- Ngôn Khánh liệu có thể gây ra loạn không?
- Gia gia bất kể chuyện này thế nào thì chúng ta cũng không sao.
- Thôi Đạo Lâm nói gia gia chỉ cần tới điền trang, để Thiên Tân Kiều phố cho hấn an trí là được, người cần gì phải quan tâm? Thôi Đạo Lâm ra mặt giải quyết chỉ sợ Thôi phu nhân cũng không có phần tốt, không giải quyết được thì Đại Công cũng chỉ trách hấn, dù thế nào cũng không truy cứu tới gia gia đâu.

Bất tri bất giác Trịnh Thế An đã coi Trịnh Ngôn Khánh là người tâm phúc.

Nghe Trịnh Ngôn Khánh nói vậy, ông liền nhẹ nhàng gật đầu.

Đúng thế, chuyện này có liên quan gì tới mình đâu cần phải quan tâm? Đại Công đã không tín nhiệm ông nếu ông ngoi đầu lên không chừng còn gây hiểu lầm cho Đại Công, làm tốt chuyện của mình là được rồi, những thứ khác không cần phải quan tâm.

Nghĩ tới đây Trịnh Thế An liền lập tức đánh xe, từ từ rời khỏi điền trang.

Theo lời của Trịnh Ngôn Khánh, xế chiều hôm đó, những hộ gia đình ở Thiên Tân Kiều phố đã tìm tới Thôi Đạo Lâm chất vấn.

Cũng giống như Trịnh Ngôn Khánh đoán, Thôi Đạo Lâm vô cùng thô bạo cự tuyệt, thậm chí còn mời cả người trong nha môn ra mặt, cưỡng ép bọn họ giải tán.

Trong mắt của Thôi Đạo Lâm, đám người này chẳng qua là một đám tiện khấu mà thôi.

Vốn cho là mọi người sẽ náo động tiếp.

Thế nhưng nha môn xua đuổi đáp người này về xong, bất kể cư dân của Thiên Tân Kiều phố hay là điền trang tá điền đã trở nên trầm mặc, Thôi Đạo Lâm liền âm thầm đặc ý, một đám tiện khấu, ai dám chống lại Trịnh gia?

Trịnh Ngôn Khánh nghe xong liền nở ra một nụ cười.

- Gia gia, người thấy đó, chuyện này vẫn chưa xong đâu!

Trịnh Thế An cũng cười lạnh, suốt đêm viết thư phái người đưa tới Huỳnh Dương.

Chuyện này nhất định phải để cho Trịnh Đại Sĩ biết rõ.

Đừng nhìn Trịnh Thế An không biết chữ nhiều, lòng của ông thâm trầm hơn Thôi Đạo Lâm gấp nhiều lần.

Điền trang tất cả mọi chuyện ít nhất là xem biểu hiện đều tỏ ra rất bình thường.

Trịnh gia có hơn một trăm gia đình, trong đó bảy thành đã là người ngoài dựa vào ruộng đồng của Trịnh gia mà kiếm ăn, còn lại ba thành có rất nhiều người được hưởng đất, dựa vào đánh cá săn bắt mà sống. Lạc Dương địa thế tây cao đông thấp, sông và núi giao thoa, địa hình phức tạp, lấy Lạc Dương làm trung tâm, bốn phương tám hướng đều có núi, Long môn vài chục tòa sơn mạch, sông ngòi rậm rạp.

Từ xưa đến nay thành Lạc Dương đã có núi bốn phía vây quanh, nước tụ tập lại.

Có đạo là lên núi kiếm ăn, xuống núi uống nước.

Một điền trang Trịnh gia nho nhỏ đã có những nhân vật muôn hình vạn trạng.

Có một số người không có nhà liền ở trong các hang động, so với các nhà gạch ngói còn tiện nghi hơn rất nhiều, hơn nữa lại rất thoải mái.

Trịnh Thế An dĩ nhiên không thể ở trong hang động.

Trịnh gia điền trang có phòng xá ông ngụ ở một gia nhà có bảy tám phòng, ngay cả các tiểu viện chuồng ngựa cũng đầy đủ.

Xuyên qua điền trang, có thể nhìn thấy hai tòa núi.

Tòa núi phía tây là Long Môn núi, tòa núi phía đông là Hương Sơn.

Năm Thái Hòa Bắc Ngụy, Ngụy Hiếu Văn Đế dời đô tới Lạc Dương.

Bởi vì Bắc Ngụy dâng hoa tặng phật cho nên Hiếu Văn Đế ở Long Môn khai mở hang đế, trùng kiến phật tượng, đời sau đã trở thành hang đá Long Môn nổi tiếng.

Chỉ là lúc này hang động Long Môn chỉ có hình thức sơ khai ban đầu, vẫn chưa đạt tới quy mô như đời sau.

Trịnh Ngôn Khánh kiếp trước từng được đi du lãm qua Long Môn hang động, nhưng lúc đó hang đá vì nhiều nguyên nhân, đặc biệt là do chiến tranh làm ảnh hưởng rất nhiều đến phù điêu phật tượng, rất nhiều thứ bị cường đạo cướp đi.

Cho nên ở điền trang đến ngày thứ ba, Trịnh Ngôn Khánh liền cưới con lừa khoan thai tiến tới núi Long Môn.

Thời tiết mùa đông lúc này đã tiêu điều không còn thấy tung tích ở đâu nữa.

Ven đường trần ngập xuân sắc khiến cho lòng người khoan khoái dễ chịu.

Đương nhiên Trịnh Ngôn Khánh không có khả năng một mình đi ra ngoài, dù sao tuổi hắc vẫn còn nhỏ, dẫn đường cho hắc là một người tên là Mao Vượng, đây là cha của Tiểu tám, một người rất thuần phác đơn hậu.

Ông một bên trả lời câu hỏi của Trịnh Ngôn Khánh, một bên dẫn đường đi về phía trước.

Nhìn thấy vượt qua Y Thủy là tới Long Môn sơn, Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên dừng lại nhìn đoàn xe ngựa phái trước, ý bảo Mao Vượng dừng lại, nhìn tư thế ngựa xe hắc biết rằng đó là người của mình.

Trịnh Ngôn Khánh tuy không hiểu ngựa nhưng biết rằng đây không phải là loại ngựa bình thường.

An Viễn đường lập nghiệp gây chiến công ở đây dĩ nhiên cũng nuôi dưỡng không ít bảo mã lương câu, mơ hồ cảm thấy những con ngựa kéo xe này thật không tầm thường. Đây là người nhà nào, Ngôn Khánh nhìn không được mà cảm thấy tò mò.

Trên xe ngựa kia có cắm một lá cờ, trên đó viết hai chữ “Trưởng Tôn”

- Lão Mao, đây là nhà quyền quý nào?

Mao vượng ở Lạc Dương sinh sống, đối với quyền quý ở Lạc Dương cũng hiểu rõ.

- Trịnh thiếu gia, đó là quân xa của Trưởng Tôn đại tướng quân.

- Trưởng Tôn đại tướng quân?

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình, hắc chưa kịp phản ứng đã thầm nghĩ, Trưởng Tôn đại tướng quân, chỉ sợ là Trưởng Tôn Thịnh người đã từng dùng một mũi tên bắn chết hai con nặc.

Trong lịch sử Tùy Đường, Trưởng Tôn Thịnh tuyệt đối là một nhân vật không thể không nhắc tới.

Dương Kiên đã từng đánh giá: Trưởng Tôn lang võ nghệ siêu quần, thực sự là danh tướng.

Trên thực tế, tại năm Khai Hoàng, trong cuộc chiến với Đột Quyết, Trưởng Tôn Thịnh đã lập được kỳ công.

Đời sau có câu thành ngữ một mũi tên trúng hai con nặc cũng là do Trưởng Tôn Thịnh mà ra. Nhưng Trưởng Tôn Thịnh làm cho hậu nhân biết chính là nhờ con gái của ông, con gái của ông chính là Trưởng Tôn Hoàng hậu, vợ của Lý Thế Dân, mà tiểu nhi của hắc chính là danh thần Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Trịnh Ngôn Khánh ngơ ngẩn cả người.

Bất quá hắc cũng không phải vì thanh danh của Trưởng Tôn Thịnh mà kinh ngạc, mà là nhớ tới một chuyện, hắc nhớ rõ tới một chuyện đã rất lâu. Lúc hắc vừa sinh ra ở thời đại này, gặp một tai ương diệt môn, mà người giết chóc chính là Ninh Trường Chân.

Người này là một người Cá Lý, cha của hắc là thủ lĩnh bộ lạc Cá Lý, tên là Ninh Mãnh Lực, Ninh Trường Chân những năm cuối đời tiến về Trường An yết kiến Tùy Văn đế Dương Kiên sau đó được phong làm Khâm Châu thích sứ.

Khâm Châu ở nơi nào?

Trịnh Ngôn Khánh không rõ lắm.

Chỉ nghe Trịnh Thế An mơ hồ nhắc tới đó là một nơi ở Lĩnh Nam, thuộc về khu vực của người man hoang, địa phương đó vẫn theo kiểu sinh sống bộ lạc, người đứng đầu bộ lạc được gọi là Lý Soái, bởi vậy Ngôn Khánh mới xác định thân phận thực sự của Ninh Trường Chân.

Ninh Trường Chân lúc đuổi giết từng nhắc tới một cái tên là Trưởng Tôn đại nhân.

Trưởng Tôn đại nhân kia hắc là Trưởng Tôn Thịnh.

Nếu nói như vậy Ngôn Hổ và Trưởng Tôn Thịnh có quan hệ không tề, vậy cha mẹ mình đến tột cùng là người như thế nào đây?

- Trịnh thiếu gia, chúng ta qua sông thôi.

Mao Vương thấy Trịnh Ngôn Khánh trầm ngâm thì cũng cảm thấy kỳ quái.

Xe của Trương Tôn gia đã đi xa...

Chẳng biết tại sao xe đã đi xa, nhả hứng du lãm Long Môn sơn của Trịnh Ngôn Khánh cũng mất đi.

- Lão Mao hôm khác chúng ta tới Long Môn sơn, ta đột nhiên không muốn đi nữa.

- Vậy cũng tốt, khi nào Trịnh thiếu gia có hứng thú thì chúng ta đi là được.

Mao vương không hiểu được rằng tâm tình của Trịnh Ngôn Khánh hiện tại vô cùng phức tạp, hẳn cảm cương con lừa, từ từ trở về.

Còn chưa tới điền trang phía xa xa đã thấy Tiểu Tám chạy tới.

- Cha, đã xảy ra chuyện rồi!

Mao Vương khẽ giật mình:

- Tiểu Tám, xảy ra chuyện gì rồi?

- Vừa rồi ở trong thôn mười lão quân đang mang mọi người đi tới Lạc Dương.

Nghe nói người ở Thiên Tân Kiều phố cũng đi, hình như bọn họ nghe nói Đại Công tới nên đến đó nói lý lẽ.

Trịnh Nhân Cơ đến Lạc Dương rồi sao?

Ngôn Khánh nghe được trong lòng thầm vui: Lần này trò hay sắp mở màn rồi.

codon.tra

31. Chương 31: Lão Quân.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 31: Lão Quân.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Ở Thiên Tân Kiều phố có một đám người sống cùng với nhau đặc thù là quân hộ.

Năm đó, phụ thân của Trịnh Đại Sĩ là Trịnh Vĩ khởi binh, miệng hô vạn người, cái này không chỉ có người của Trịnh thị mà còn rất nhiều thường dân sinh sống phụ thuộc vào Trịnh gia. Lúc ấy Trịnh gia đúng là đang đạt tới trạng thái đỉnh phong, mà ở Lạc Dương bọn họ cũng có mấy khoảnh ruộng tốt, mấy vạn người kia dựa vào Trịnh gia mà sinh sống, nghe nói Trịnh Vĩ khởi binh, dân chúng của Thiên Tân Kiều phố đều tập trung những lớp trẻ cường tráng.

Tám trăm thanh niên cường tráng góp sức, đã tung hoành ở vùng đất Hà Bắc.

Về sau Trịnh Vĩ công thành danh toại, 800 người này cũng bị chết và tổn thương trầm trọng, Trịnh Vĩ sau khi áo giáp về nhà đã ban thưởng rất hậu cho những tướng sĩ ở Thiên Tân Kiều phố còn sống sót này. Nói cách khác, chỉ cần An Viễn đường còn sống, dân chúng ở An Viễn đường không cần phải lo lắng về vấn đề sinh hoạt. Cái này tuy là có ý cảm kích, nhưng nhiều phần vẫn là thu mua nhân tâm.

Nhoáng một cái, Trịnh gia đã bắt đầu xuống dốc.

Những tướng sĩ may mắn sống sót ngày xưa hiện tại đều đã mất, nhưng còn có một số lão quân vẫn sinh hoạt ở Thiên Tân Kiều phố.

Bọn họ không cầu phú quý, chỉ có thể cầu an hưởng lúc tuổi già.

Đối với bọn họ mà nói, Thiên Tân Kiều phố chính là nhà của bọn họ.

Mà điểm này Thôi phu nhân lại không rõ ràng, Thôi Đạo Lâm càng không rõ, Thôi phu nhân và Thôi Đạo Lâm chỉ xem Thiên Tân Kiều phố là một đám sống bám vào Trịnh gia mà thôi, nếu như Thôi Đạo Lâm đến Lạc Dương hỏi thăm một chút không chừng Trịnh Thế An còn có thể chỉ ra. Nhưng Thôi Đạo Lâm lại quá kiêu ngạo khiến Trịnh Thế An tức giận không để ý tới chuyện này.

Về sau, ông muốn nói cho Thôi Đạo Lâm biết thì lại bị Trịnh Ngôn Khánh ngăn cản.

- Gia gia, người chớ xen vào.

- Người lúc này đi nói rõ Thôi Đạo Lâm chắc chắn không nghe lọt, ngược lại càng phản cảm...

Trịnh Ngôn Khánh nói nhỏ bên tai Trịnh Thế An khiến ông liên tục gật đầu.

Ông không trở về Lạc Dương, chỉ viết một phong thư.

Cũng không nói chuyện gì, chỉ viết vài câu: Thiên Tân Kiều phố không được đụng vào, đụng vào sẽ xảy ra chuyện lớn.

Ngôn Khánh nói:

- Thôi Đạo Lâm hôm nay chỉ sợ đắc chí trong lòng, gia gia càng nói vậy hắn càng nghe không vào, nếu như đại công tử sau này trách cứ thì gia gia cứ nói là đã thông báo, như vậy Thôi Đạo Lâm chỉ sợ sẽ ăn một chút đau khổ.

Trịnh Ngôn Khánh không muốn Trịnh Thế An dây vào chuyện này nên khuyên ông đừng về.

Bởi vì hắn nhìn ra, Trịnh Nhân Cơ căn bản không quản lý chuyện trong nhà, phần lớn là do Thôi phu nhân quản lý.

Thôi phu nhân cầm quyền một ngày thì Thôi Đạo Lâm không có khả năng thất thế.

Dù sao đối với Thôi phu nhân mà nói, Trịnh gia cao thấp đều là người xa lạ, nàng ở bên ngài vài năm chỉ có thể tín nhiệm người nhà mình. Chỉ là mượn chuyện này chèn ép Thôi Đạo Lâm một chút cũng tốt, ít nhất có thể để Trịnh Nhân Cơ hoài nghi năng lực của hắn. Thế gia môn phiệt, vị trí quản gia là vị trí trọng yếu, các đại nhân vật hoặc danh sĩ phong lưu, cho dù là vua hay dân thì những chuyện nhỏ như lông gà vỏ tỏi đều rơi vào tay quản gia.

Cho nên có thể nói, chỉ cần Trịnh Nhân Cơ bất mãn với Thôi Đạo Lâm thì Trịnh Thế An còn có khả năng lên lại.

Đối với suy nghĩ này của Trịnh Ngôn Khánh, Trịnh Thế An dĩ nhiên là không chối từ.

Ông là một người khéo léo dĩ nhiên biết phải làm thế nào.

Ngôn Khánh có thể sáng chế ra Vịnh ngỗng thể, Vịnh ngỗng thơ, bản thân cũng khiến cho Trịnh Thế An không dám khinh thường.

Trịnh Thế An biết rõ, đứa cháu ngoan này của mình tuyệt đối không phải là người nông cạn, cho nên mặc dù trong lòng cảm thấy kỳ quái nhưng ông vẫn coi trọng cách nhìn của Trịnh Ngôn Khánh. Trịnh Nhân Cơ đưa xe đến Lạc Dương, đúng là hắn đã lên báo tin.

Lại nói tiếp, Trịnh Nhân Cơ hai năm qua quả là không tệ.

Một Thông Sự Xá nhân bình thường bây giờ đã có thể đạt tới vị trí Tào Duyên Lạc châu, đồng đẳng với cán bộ cấp thành phố hiện nay, mà khoảng thời gian thăng tiến chỉ là mấy năm.

Cho nên có thể nói, đứng đúng vị trí là điều mấu chốt.

Năm đó thái tử tranh giành, An Viễn đường từ bỏ thái tử Dương Dũng, đứng bên của Dương Nghiễm, tự nhiên là thu lợi nổi bật.

Ngày nay địa vị của Dương Nghiễm không ai có thể rung chuyển.

Trịnh Nhân Cơ tự nhiên cũng rộng mở con đường làm quan, đặc biệt là Dương Nghiễm, đối với quan lũng quý tộc không có hảo cảm, nhưng đối với Quan đông sĩ tộc lại dốc sức đề bạt.

Ví dụ như Trương thị ở Ngô Huyện.

Trịnh Nhân Cơ nhậm chức Lạc châu Tào Duyệt, dĩ nhiên được sự đề cử rất lớn của Dương Tổ và Dương Nghiễm.

Chức vị Tào Duyệt này, đã được bố trí từ thời Đông Hán, chỉ là từ khi nhà Tùy khai quốc, Tùy Đế Dương Kiên đối với quyền hành của thừa tướng thì chèn ép cho nên chức vụ Tào Duyệt được đặt riêng tại các châu phủ.

Sông lạc là trọng địa thuế ruộng cho nên Trịnh Nhân Cơ làm ở vị trí đông Tào Duyệt này không khác với cục trưởng cục tài chính đời sau, phụ trách vấn đề thu thuế, phân công quản lý thương hàng, là một vị trí bất kỳ ai cũng không dám khinh thường. Ở sông Lạc, các quan ở đây đều nể trọng, chỉ cần Trịnh Nhân Cơ ngồi tốt cái ghế ở đây, ngày sau làm tổng quản một châu cũng không phải là chuyện khó khăn, cho nên Trịnh Nhân Cơ càng xem trọng chức vị này.

Chỉ là Trịnh Nhân Cơ không hài lòng lắm với việc Trịnh Đại Sĩ phái Trịnh Thế An tới.

Trịnh Thế An bất quá chỉ là một lão nô mà thôi, ngũ thể lại không đầy đủ thì tính toán được gì chứ?

Trịnh Nhân Cơ đối với những người ngũ thể không được đầy đủ có cảm giác không hài lòng rõ rệt, trước kia chức quan của hắn hèn mọn, cộng thêm với việc Trịnh Đại Sĩ nể trọng Trịnh Thế An nên không nói gì, nhưng hiện tại Trịnh Nhân Cơ coi như là nhân sĩ thành công dĩ nhiên là có chủ kiến của riêng mình, đặc biệt đối với việc Trịnh Đại Sĩ sắp xếp hắn càng phản cảm với Trịnh Thế An.

Nhưng hắn không thể phản đối Trịnh Đại Sĩ cho nên thương lượng với phu nhân, quyết định để Thôi Đạo Lâm tới, đem Trịnh Thế An tới diện trang. Đã không cách nào cự tuyệt thì chỉ có thể tiếp nhận, nhưng khi tiếp nhận thì phải nghe theo lời của ta, nếu Trịnh Thế An không nghe thì trở về An Viễn đường.

Nếu như Trịnh Thế An đáp ứng thì rất tốt...

Mọi người không cần phải gặp mặt, đỡ phải phiền não.

Ôm ý nghĩ như vậy cho nên Trịnh Nhân Cơ mang già trẻ thê nhi đến bên ngoài thành Lạc Dương.

Từ Trường An tới Lạc Dương, xuôi theo cốc thủy, từ phía rất xa đã có một đám người đông nghịt, đi đầu là một lão giả tóc trắng.

Trịnh Nhân Cơ thấy vậy thì không khỏi kỳ quái.

- Ta đã không phải phân phó rồi sao, ta không muốn nghênh đón mà tự vào thành, tại sao Thôi Đạo Lâm còn làm ra chuyện này?

Ở bên cạnh Trịnh Nhân Cơ là một thanh niên.

Hắn mặc áo màu trắng, mình khoác áo choàng, khí độ ung dung, mang theo chi khí công tử quý tộc bẩm sinh.

Nhắc tay giơ chân đều có phong phạm.

Hắn nhăn mày lại, hai tay cầm kiếm khẽ nói:

- Trịnh Nhân huynh, những người này xem ra không phải là đón tiếp chúng ta.

Lời nói còn chưa dứt thì đã thấy mười bạch phát lão giả đi nhanh tới.

Những người này đều mang theo một sát khí thâm thiết, nếu như không phải đã từng đi ra từ núi thây biển máu thì rất khó có được khí chất này.

Cướp đường sao?

Trịnh Nhân Cơ khẽ nhăn mày, ý bảo hộ vệ tiến tới hỏi thăm.

- Xin hỏi ai là đồ độc công tử?

Một bạch phát lão giả không chờ hộ vệ hỏi đã lớn tiếng nói:

- Chúng ta là người dưới trướng đô đốc năm đó, mãnh hổ thị tông.
- A..

codon.tra

32. Chương 32: Trịnh Nhân Cơ Nổi Giận

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 32: Trịnh Nhân Cơ nổi giận

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Nhân Cơ nghe được cũng lắp bắp kinh hãi.

- Trịnh Nhân huynh, thế nào là mãnh hổ thị tông?
- Đó là những người năm đó hầu hạ dưới trướng tổ phụ ta, cổ xưng là mãnh hổ thị tông.

Trịnh Nhân Cơ không dám lãnh đạm vội vàng để đám hộ vệ phía trước tản ra mà bước lên vài bước cười nói:

- Mấy vị lão quân tại sao lại xuất hiện ở đây?

Bạch phát lão giả kai trộn mắt hổ lớn tiếng nói:

- Đại công tử, lão quân thất lễ rồi, nghe nói đại công tử hôm nay đến đây mấy lão đầu tử chúng ta đến đây hỏi một chuyện, lời nói của đại đô đốc năm đó, bây giờ không còn giữ nữa sao?

Đại đô đốc chính là tôn xưng của Trịnh Vĩ mà đám người này gọi năm đó.

Trịnh Vĩ được phong làm Tương Thành Quận Công, ấp có tới ba nghìn hộ, nhưng hắn càng thích được người khác gọi là đô đốc, để nhớ lại vẻ hào hùng năm đó.

Trịnh Nhân Cơ khê giật mình:

- Lão quân, lời nói của lão gia tổ năm đó, tại sao có thể bỏ đi được?
- Cái này tốt lắm, lão quân muốn hỏi đại công tử một chút, vì sao lại cưỡng bỏ đi Thiên Tân Kiều phố, lại còn muốn chúng ta ở lại điền trang.
- Chúng ta từ bé đã lớn lên tại Thiên Tân Kiều phố, ngoại trừ rèn sắt thì không có sở trường gì cả.

Để chúng ta tới điền trang, chẳng lẽ lại muốn chúng ta đi cày ruộng sao, đại công tử, chúng ta không phải là cày giả lên mặt nhưng mà muốn hỏi đại công tử một câu, lời nói của đại đô đốc năm đó còn giữ không, chúng ta không nói nhiều, nếu không giữ thì chúng ta rời khỏi Thiên Tân Kiều phố, đại công tử, chúng ta không phải là phường vô lại, chỉ cần đại công tử nói một câu thì chúng ta sẽ lập tức đi.

Trịnh Nhân Cơ cảm thấy không ổn.

Hắn đến bây giờ vẫn không biết rõ là đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Dù sao chuyện ở Thiên Tân Kiều phố cũng là do Thôi phu nhân một tay quản lý, Trịnh Nhân Cơ chỉ biết rằng Thôi phu nhân muốn chinh đồn sự nghiệp ở Lạc Dương, về phần chinh đồn thế nào đúng là y không rõ ràng, nhưng nghe ý tứ này thì đúng là muốn đuổi đi... những lão quân này.

Thế gia đệ tử coi trọng nhất là thanh danh.

Nếu Trịnh Nhân Cơ hần hôm nay không có câu trả lời hợp lý thì ngày sau nhất định đừng mong có chỗ đứng ở Lạc Dương nữa.

Chỉ sợ giờ khắc này, các môn phiệt quyền thế ở Lạc Dương đang cười ha hả một bên xem náo nhiệt, nhạo báng Trịnh Nhân Cơ.

Trịnh Nhân Cơ hít sâu một hơi:

- Lão quân, bên ngoài thành gió lớn, mọi người niên kỷ đã cao... như vậy đi chúng ta tới lão trạch nói chuyện.

Đây vốn là hảo ý, không ngờ lại khiến cho lão quân kích động.

- Ý tốt của đại công tử, chúng ta không dám nhận.

- Lần trước chúng ta tới lão trạch hỏi thăm, lại bị quản gai mời ra ngoài, đuổi chúng ta về, lão trạch cửa rất cao, bình dân như chúng ta thật không dám lại, đại công tử, lão trạch chúng ta không đi nổi, chỉ cần đại công tử thông khoái nói một câu, lời nói của đại đô đốc... có tính hay không? nếu như không thì chúng ta trở về và sẽ đi.

Những người này tuy nói là phụ thuộc vào Trịnh gia nhưng cũng đã lập được công lao hân mã cho Trịnh gia.

Trịnh Nhân Cơ giận tím mặt:

- Trịnh Thế An làm việc thế nào vậy? Mau lập tức phái người tìm hần tới cho ta?

- Đại công tử, chuyện này không có liên quan đến Trịnh quân gia, Trịnh quân gia hiện tại ở điền trang.

- Trịnh Thế An không ở Lạc Dương?

Trịnh Nhân Cơ lúc này mới nhớ tới hần đã để cho Thôi Đạo Lâm tiếp nhận còn Trịnh Thế An đã tới điền trang rồi.

Tên Thôi Đạo Lâm này làm việc thế nào vậy?

Trịnh Nhân Cơ nghiêm mặt nói:

- Lão quân, lời nói của lão gia tổ năm đó dĩ nhiên là giữ lời, kính xin lão quân quay trở về Thiên Tân Kiều phố, sống yên ổn là được. Về tâm ý hàng năm sẽ đưa đúng hạn, Nhân Cơ mặc dù bất tài cũng không dám vi phạm gia tổ chi mệnh.

Mười lão quân gia nhai nhau.

- Đại công tử, chúng ta cũng nghe nói.... Lạc Dương không thể so với địa phương khác, đại công tử nhận chức ở đây, trong lòng chúng ta cũng vô cùng cao hứng, tâm ý thì không cần, đại công tử còn rất nhiều chuyện phải quan tâm, chúng ta chỉ cần một chỗ an thân vậy là đủ.

- Đúng vậy, đại công tử chúng ta chỉ cần một chỗ an thân là đủ.

- Đại công tử, lão quân mặc dù già nhưng vẫn có thể vung chùy chiêu cố cho mình, hôm nay chúng ta tới đây chính là muốn nghe đại công tử nói một câu, đại công tử đã nói vậy thì tốt, chúng ta sẽ tản ra, mọi người, mau tản ra đi.

Mười lão quân hô lên, đám người đông nghẹt lập tức tản ra.

Trịnh Nhân Cơ thở phào một hơi, quay đầu nhìn võ sĩ bên cạnh:

- Lại làm cho Nhan thiếu huynh phải chê cười rồi.

- Trịnh gia có thể sừng sững mấy trăm năm, quả nhiên là không tầm thường.

Có một đám lực sĩ tâm huyết như vậy, An Viễn đường làm sao có thể xuống giống, ha ha, Trịnh nhân huynh xử lý sự tình thật là quyết đoán.

- Hổ thẹn, hổ thẹn.

Trịnh Nhân Cơ đỏ mặt lên, ở bên cạnh cười gượng.

Trong lòng hấn vô cùng tức giận. Tên Thôi Đạo Lâm cũng thật là, tại sao lại không biết nặng nhẹ.

Sau đó mọi chuyện đã được giải quyết thỏa đáng, đối với chuyện Trịnh Nhân Cơ nhậm chức đông tào duyệt mà nói tựa hồ không có ảnh hưởng gì.

Nhưng Trịnh Nhân Cơ cũng biết chuyện này khiến hấn vô cùng mất mặt.

Mà làm hấn mất mặt không phải là đối thủ, không phải những môn phiệt ngang ngược ở Lạc Dương mà chính là do Thôi Đạo Lâm, đương nhiên Trịnh Nhân Cơ cũng hiểu rõ, chuyện ở Thiên Tân Kiều phố cũng là do xuất phát từ Thôi phu nhân.

Nói lý ra, hấn nên trách Thôi phu nhân nhưng đến cùng vẫn là do Thôi Đạo Lâm làm việc.

- Mau gọi Trịnh Thế An đến lão trạch gặp ta.

Trịnh Nhân Cơ sắc mặt âm trầm, vội vàng hạ lệnh với hộ vệ.

Xe vừa dừng lại, Thôi phu nhân ôm con gái xuống, Trịnh Nhân Cơ đang nổi giận liền bắt đầu phát tác.

- Phu nhân, phu nhân để cho Thôi Đạo Lâm cưỡng chế di dời Thiên Tân Kiều phố hay sao?

Thôi phu nhân gật đầu:

- Đúng thế, thiếp đã từng nói với chàng, Lạc Dương sản nghiệp có rất nhiều vấn đề, cần sửa lại một chút mới tốt.

- Tại sao nàng di dời Thiên Tân Kiều phố lại không nói với ta một tiếng?

- Lúc ấy chàng nói, để cho thiếp làm chủ... thế nào, hấn là Thôi Đạo Lâm làm không tốt...

Trịnh Nhân Cơ cười khở nói:

- Hấn không những không làm không tốt, mà suýt chút nữa nữa gây nên đại họa, cũng trách ta không nói rõ ràng, nàng di dời một số người ở Thiên Tân Kiều phố thì cũng thôi đi, nhưng có một số người không thể động vào, những người đó là mãnh hổ thị tông dưới trướng gia tổ năm đó, gia tổ ừng có di mệnh, An Viễn đường còn thì mãnh hổ vĩnh viễn ở đó. Cho dù nàng di dời bọn họ cũng phải có một kế hoạch thích đáng, nếu như không phải ta phát giác kịp thời thì phiền toái to rồi...

Thôi phu nhân nghe được cũng lắp bắp kinh hãi.

Nhưng nàng lập tức phản ứng nói với Trịnh Nhân Cơ:

- Thiếp không biết, Thôi Đạo Lâm cũng không rõ ràng, nhưng tại sao Trịnh quân gia lại không ngăn cản?

Thôi phu nhân dĩ nhiên hướng về phía người nhà mình, muốn giải vây cho Thôi Đạo Lâm một phen.

codon.traí

33. Chương 33: Phong Thư.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 33: Phong thư.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Nàng cũng biết, Trịnh Nhân Cơ không thích Trịnh Thế An, đem tai họa này gán lên trên người Trịnh Thế An là tốt nhất.

Trịnh Nhân Cơ ngưng tụ ánh mắt lạnh lùng nói:

- Bên Trịnh Thế An ta sẽ chết vẫn nhưng Thôi Đạo Lâm ta cũng phải trách phạt.
- Đạo Lâm mới tới Lạc Dương, cũng không tình huống việc trong nhà.
- Những năm gần đây hần đi theo chúng ta, tận tâm tận lực... Hừ theo thiếp thấy, Trịnh Thế An kia chỉ sợ không cam lòng vì bị phái đi điền trang, cho nên không nói chuyện ở Thiên Tân Kiều phổ cho Thôi Đạo Lâm, làm cho chàng bị người ta chê cười? Thật không biết vì sao công công lại coi trọng hần.
- Nàng bớt tranh cãi đi, chuyện này ta sẽ xử lý theo lẽ công bằng.

Trở về lão trạch ở Lạc Dương, hần không nói nhiều lời đã gọi Thôi Đạo Lâm tới, thỏa mạ một hồi.

Lúc này Trịnh Thế An cũng chạy tới.

- Trịnh quản gia ở điền trang hần đã quen thuộc?

Mặc dù trong lòng không vui nhưng Trịnh Nhân Cơ vẫn lộ vẻ ôn hòa, nói Trịnh Thế An ngồi xuống rồi mở miệng hỏi thăm.

Trịnh Thế An bình tĩnh khom người nói:

- Đại công tử, hết thấy chuyện của điền trang đều tốt.
- Trịnh quản gia, ta biết trong lòng ông không thoải mái.
- Kỳ thật ta cho quản gia đi điền trang cũng là suy nghĩ sâu xa, hai năm qua điền trang xác định thu hoạch không tốt, nghe nói không ít quản sự gian lận, quản gia là người mà phụ thân phái tới, năng lực của ông ta dĩ nhiên là tinh tường. Trong thành Lạc Dương sự tình rườm rà, ông lại lớn tuổi, vất vả ở đây cũng không phải là chuyện tốt.

Trịnh Thế An kinh ngạc nói:

- Đại công tử, lão nô thật sự rất thoải mái.
- Lão nô hai năm qua tinh lực không tốt, đôi khi rất dễ thất thần, chuyện ở Lạc Dương phức tạp, lão nô vừa tới cũng rất kinh sợ, đêm không ngủ say giấc, sợ làm sai gì lại khiến cho Đại Công khó xử, Thôi quản gia vừa tới, lão nô nhẹ nhõm hơn rất nhiều, ở điền trang thực sự rất vui sướng.

Lời nói này so với Thôi Đạo Lâm nói thật không giống nhau.

Trịnh Nhân Cơ dừng ở trên khuôn mặt của Trịnh Thế An không tìm thấy nửa điểm bất mãn nào.

Chỉ là hần cũng không tin nổi Trịnh Thế An lại biểu lộ như thế, Trịnh Thế An thâm trầm, nói chuyện dĩ nhiên rất có bản lĩnh, muốn nhìn ra tâm tư của hần là một chuyện không hề nào....

- Đã như vậy, ông biết rõ chuyện ở Thiên Tân Kiều phổ tại sao ông không nói rõ cho Thôi Đạo Lâm biết?

Trịnh Nhân Cơ nghiêm mặt lại, thanh âm trở nên nghiêm nghị.

Ông sớm đã biết rõ, Trịnh Nhân Cơ sẽ hỏi qua chuyện này, chỉ là đứa cháu ngoan Ngôn Khánh đã sớm có phòng bị, chuẩn bị cho ta.

Trịnh Thế An lộ vẻ vô tội, mở to hai mắt nhìn:

- Đại công tử, công tử nói như vậy là oan uổng cho lão nô rồi.
- Sao, ta tại sao lại nói oan cho ông?

Trịnh Thế An nói:

- Thôi quản gia từ lúc mới bắt đầu chuyện này lão nô đã lộ vẻ phản đối, chỉ là Thôi quản gia không nghe.
- Lão nô cũng biết, Thôi quản gia trước mặt lão nô không nghe lão nô nói, cho nên sau khi về điền trang lão nô còn tìm người viết một phong thư cho Thôi quản gia, nói rõ một chút sự tình ở trong Thiên Tân Kiều phổ, trong thư đều ghi rành mạch. Về sau những lão quân kia đến thăm, lão nô cũng khuyên can, vốn tưởng rằng lão quân không có chuyện gì, ai ngờ bọn họ nhận được tin tức đại công tử hôm nay tới, lão nô ở tại điền trang, làm sao ngăn cản được bọn họ?

- Người nói bậy.

Thôi Đạo Lâm ở bên cạnh nghe, thấy Trịnh Nhân Cơ chất vát Trịnh Thế An trong lòng rất cao hứng. Nào biết Trịnh Thế An lại xoay chuyển lời nói, dường như đem sự tình chuyển lên trên người của hắn.

Thôi Đạo Lâm không nhịn được nữa lập tức phản bác:

- Trịnh quản gia, ông viết thư khi nào? Tại sao ta không biết...

- Cái này... Đại công tử nếu như không tin có thể tìm người đưa thư vào hỏi.

Thôi Đạo Lâm càng gấp gáp, Trịnh Thế An càng lộ vẻ cung kính và khiêm tốn.

Nhan Sư Cổ bên cạnh không nói gì, nhưng lông mày hơi nhăn lại, có thể nhìn ra được, ông đối với sự vô lễ của Thôi Đạo Lâm thì có hơi bất mãn.

Trịnh Nhân Cơ hung hăng trợn mắt nhìn Thôi Đạo Lâm mà nói:

- Lão quản gia đã nói như vậy, vậy mang người đưa thư tới.

Trịnh Thế An gật đầu, gọi tính danh của người đưa thư tới, sau đó lui ra một bên.

Trịnh Nhân Cơ phất người gọi người kia tới, như vậy tránh cho Trịnh Thế An thông cung với người kia.

Thôi Đạo Lâm thở hổn hển ở bên cạnh liên tục cam đoan.

Mà Trịnh Thế An thì mặt mày khiêm tốn, khoanh tay ôn hòa.

Đến lúc này, khí độ cao thấp đã phân.

Nhan Sư Cổ lắc đầu chấp tay nói;

- Đại huynh, đây là chuyện nhà của huynh, xin thứ cho tiểu đệ không tiện đứng nhìn, đệ xin cáo từ trước.

- Lại để cho hiền đệ chê cười rồi!

Trịnh Nhân Cơ mỉm cười rồi tiễn Nhan Sư Cổ đi ra ngoài, sau đó quay lại ngồi xuống.

Ước chừng khoảng một nén hương, người nhà đưa tin kia đã tới.

- Ta hỏi người, lão quản gia từng đưa cho người một phong thư để người đưa cho Thôi quản gia đúng không?

Người đưa tin vò đầu suy nghĩ:

- Bốn ngày trước, Trịnh quản gia vừa tới điền trang, tiểu nhân cũng vừa vận vào thành mua đồ cho nên Trịnh quản gai đích thật để tiểu nhân đưa một phong thư cho Thôi quản gia.

Thôi Đạo Lâm nghe xong thì nóng nảy:

- Lão gia, hắn nói dối, ta chưa từng nhìn thấy hắn.

- Người câm miệng lại!

Trịnh Nhân Cơ hừ lạnh sau đó ôn hòa mà hỏi:

- Người cần phải hiểu rõ, không được nói dối.

- Lão gia, ta không nói dối, Trịnh quản gia hoàn toàn đã đưa cho tiểu nhân một phong thư.

- Nhưng mà Thôi quản gia nói, hắn chưa từng gặp qua người.

Người đưa thư nói:

- Tiểu nhân cũng chưa từng gặp qua Thôi quản gia, lúc tiểu nhân từ điền trang tới đây, người sai vật khố cho tiểu nhân vào.

Lúc đó từ trong phủ chạy tới một vị tiểu công tử, ta liền đem thư tín giao cho hắn, mong hắn chuyển cho Thôi quản gia... À tiểu nhân nhớ rồi, vị tiểu công tử này họ Từ, lúc đó người sai vật của quý phủ gọi hắn là Từ thiếu gia.

- Từ Thế Tích?

Trịnh Nhân Cơ hơi hồ đồ rồi.

Hắn đương nhiên biết, Từ Thế Tích đang ở trong lão trạch.

Thân phận của Từ Thế Tích không bình thường, hắn là con của Từ Cái hảo hữu, tuy nói là xuất thân hàn sĩ, nhưng được xưng tụng là hai chữ thiếu gia, người đưa tin đã nói ra Từ Thế Tích, vậy Trịnh Thế An nói thật sao?

Trịnh Nhân Cơ lập tức sai người tìm Từ Thế Tích tới.

Kỳ thật, Trịnh Nhân Cơ vừa tới gia môn đã gặp Từ Thế Tích rồi, đối với Từ Thế Tích, Trịnh Nhân Cơ rất ưa thích, đứa nhỏ này rất thông minh, rất có kiến giải, tuy xuất thân hàn môn nhưng thiên tư thông minh, nếu không hẳn cũng không đáp ứng cho Từ Cái vào phủ của mình.

- Thế Tích, người đã gặp qua người này chưa?

Từ Thế Tích vẻ mặt mê man, nhìn chằm chằm vào người đưa thư kia, nhìn hơn nửa ngày mới tỉnh ngộ:

- Ta nhớ ra rồi, người này ta đã thấy, mấy ngày trước hắn nói Trịnh quản gia có thư muốn chuyển cho Thôi quản gia vừa vặn lúc đó ta gặp nên nhận thư.

- Vậy người có đem thư giao cho Thôi quản gia?

Từ Thế Tích lắc đầu:

- Lúc ấy Thôi quản gia không ở quý phủ cho nên ta ở hậu trạch gặp Thôi đại ca nên đã giao thư cho hắn rồi
codon.tra

34. Chương 34:Trịnh Ngôn Khánh Đi Học

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 34:Trịnh Ngôn Khánh đi học

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Người này nói với ta, đây là thư tín trọng yếu của Trịnh quản gia, lúc giao cho Thôi đại ca ta đã nhắc lại một lần, về sau đi luyện công buổi tối gặp được Thôi quản gia, chỉ là lúc đó quản gia uống nhiều quá nên ta cũng không hỏi lại... ngày hôm sau ta đã quên đi chuyện này. Mọi sự chính là như vậy.

- Ủ, ta hiểu rồi.

Trịnh Nhân Cơ gật đầu sau đó ôn hòa nói:

- Vậy người xuống trước đi, nhớ chuẩn bị một chút, hai ngày nữa cùng với Hoành Nghị lạy Nhan tiên sinh xong cùng nhau đọc sách, người ở cùng với Hoành Nghị nhất định phải đề tỉnh hắn.

- Con biết ạ.

Từ Thế Tích hành lễ sau đó rời khỏi phòng.

Đúng lúc này, lời nói của Trịnh Thế An đã không hề sai.

Trịnh Thế An nói không sai vậy chính xác lời nói của Thôi Đạo Lâm có vấn đề.

Trong lòng Trịnh Nhân Cơ thầm hận Thôi Đạo Lâm, nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng trước mặt Trịnh Thế An, hắn biết rằng không nên trách cứ Thôi Đạo Lâm.

- Lão quản gia, những ngày nay thật là khổ cực cho ông.

- Ha ha, đây là bổn phận của lão nô, có gì đâu mà khổ cực.

Trịnh Thế An càng khiêm tốn, Trịnh Nhân Cơ càng khó chịu trong lòng, trước kia ở Trường An, hẳn cảm thấy Thôi Đạo Lâm rất không tệ, nhưng sau khi tới đây so sánh với Trịnh Thế An, hẳn càng cảm thấy chênh lệch so với Thôi Đạo Lâm càng quá nhiều.

Bất kể là làm việc hay khí độ đều không bằng.

Cuối cùng người đi ra từ An Viễn đường, phụ thân đối với lão quản gia này tín nhiệm cũng không phải là không có đạo lý...

Chỉ là....

Nghĩ tới việc ngũ thể của Trịnh Thế An không được đầy đủ, Trịnh Nhân Cơ lại cảm thấy chán ngán.

Nhưng hẳn lại không tìm ra tật xấu của Trịnh Thế An nên chỉ có thể cười hỏi:

- À, ta nhớ lão quản gia có một tôn nhi, cũng tới đây chứ?

Trịnh Thế An giật mình, nhưng trong lòng cũng có mấy phần hi vọng....

- Đúng thế, Ngôn Khánh xác thực là theo lão nô, hẳn hôm nay đang ở điền trang.

Trịnh Thế An vẫn hi vọng Trịnh Ngôn Khánh có thể nhi tử Hoành Nghị của Trịnh Nhân Cơ cùng học với nhau.

Tương lai có thể giúp đỡ Trịnh Hoành Nghị cũng là một chuyeej tốt.

Nhưng Trịnh Nhân Cơ đã phát tay cắt đứt lời ông....

- Trịnh Ngôn Khánh, ha ha ta nhớ rồi...

- Ta nhớ ông có một đứa cháu nhỏ, năm nay nó cũng đã bảy tuổi.

- Bẩm công tử, năm ngoái nó đã tám tuổi rồi ạ.

Cổ nhân tính tuổi phần lớn tính cả mười tháng hoài thai, hài nhi vừa ra đời đã là một tuổi, đợi lễ mừng năm mới thì hai tuổi, Trịnh Thế An cũ không biết Trịnh Ngôn Khánh sinh năn nào cho nên lúc đăng ký hộ tịch thì ông ghi Trịnh Ngôn Khánh sinh vào cuối năm.

Theo tính toán thì Trịnh Ngôn Khánh năm nay đã tám tuổi.

Trịnh Nhân Cơ gật đầu cười nói:

- Tám tuổi, cũng bắt đầu đi học rồi... lão Trịnh, điền trang chúng ta khoảng cách so với Hột Đậu Lăng cũng không xa, ta nghe nói Hột Đậu Lăng chuẩn bị mở trường học, như vậy đi ta sẽ nói với người của Lăng gia cho Ngôn Khánh tới lăng gia thôn đi học, ông thấy thế nào?

Trịnh Thế An nghe được thì cảm thấy thất vọng!

Những năm cuối của Khai Hoàng, làn sóng học tập xuất hiện, nhưng số lượng cũng không nhiều lắm, trình độ phổ cập cũng không quá lớn.

Mà ở bên trong các thế gia vọng tộc môn phiệt, việc học tập rất náo nhiệt, đặc biệt là sĩ tộc Quan Đông, đương nhiên, các thế gia vọng tộc chính thức đều mời các tiên sinh đến rồi truyền thụ. Những người có thể mời tiên sinh phần lớn là những danh sĩ đương thời, những sĩ tử bình thường thì chưa có tư cách. Tộc học cũng xưng là thôn học, chủ yếu là lấy giáo dục võ lòng là chính, bồi dưỡng một chút nhân tài dự bị mà thôi.

Thôn học cũng công khai tính chất tuyển nhận học sinh không nghiêm khắc lắm.

Những nơi này chỉ có thể dạy viết chữ là được, còn muốn học văn cao thì phải có cơ duyên.

Trịnh gia cũng có thôn học, ở Huỳnh Dương cũng có vài phần danh tiếng.

Nếu quả thật là vì chỉ muốn biết chữ, với năng lực của Trịnh Thế An thì có thể dễ dàng đưa Ngôn Khánh đi vào bên trong học tập, cần gì phải tới Lạc Dương.

Trịnh Thế An biết rõ, Trịnh Nhân Cơ dùng phương thức này chẳng qua là để trấn an tâm tình của ông mà thôi.

Chỉ là Trịnh Thế An cũng có thể cự tuyệt, nhưng làm vậy chỉ khiến cho Trịnh Nhân Cơ càng thêm phản cảm với ông, cho nên lập tức khom người cảm kích rồi cáo từ rời đi.

Về sau, Trịnh Ngôn Khánh nghe nói, Trịnh Nhân Cơ thường cho Thôi Đạo Lâm mười roi, mà Thôi Sinh bị vả vào miệng một trăm roi, đánh cho đến mức mất mấy cái răng.

Từ Thế Tích đúng là đã đem thư cho Thôi Sinh, nhưng lúc đưa thư đã nói một câu:

- Lão quần gia nói, phong thư này vô cùng phi thường, bảo Thôi quần gia lập tức xem.

Chữ ” bảo” này mang theo một hương vị mệnh lệnh khiến cho Thôi Sinh nghe xong lập tức tức giận.

Người chỉ là một lão già ngu thể không đầy đủ, hôm nay bị đầy tới điền tran còn dám chạy tới ra lệnh cho các ông sao?

Cho nên hắn liền ném thư lên trên bàn, sau đó đi tầm hoan tán nhạc, không hề để tâm.

Mà Thôi Đạo Lâm trở về thì đã uống say mèm, ngày hôm sau tỉnh lại, Thôi Đạo Lâm không nhắc nên hắn cũng không lưu ý.

Về sau Thôi Đạo Lâm sai người quét dọn bàn học, thấy phong thư kia cũng ném vào sọt rác.

Tóm lại phủ tử của Thôi Đạo Lâm trong thời gian ngắn tiếp theo không dám khoa trương nữa.

Ngôn Khánh cảm thấy hơi tiếc, không thể nhân cơ hội này khiến cho Thôi gia phụ tử bị rơi đài, về sau nhất định bọn họ còn gây thị phi. Tuy nhiên hắn cũng hiểu rõ, muốn cho Thôi gia phụ tử rơi đài không phải là điều đơn giản như vậy, có Thôi phu nhân ở đó, rất khó thành công.

Tạm thời nhẫn nại một chút.

Dù sao thời gian còn rất dài, tuổi của Trịnh Ngôn Khánh còn nhỏ, còn rất nhiều thời gian tìm ra đầu pháp với phụ tử Thôi Đạo Lâm.

Hơn nữa hắn cũng chẳng muốn tìm phụ tử Thôi Đạo Lâm kia, bởi vì Trịnh Thế An sau khi trở về nói cho hắn biết là hắn sắp đi học rồi.

- Hột Đậu Lãng. danh tự này hình như là tên của người hồ, Lạc Dương có gia tộc này sao?

Trịnh Thế An cười nói:

- Tại sao không có, Dòng họ Hột Đậu Lãng này đích thật là dòng họ của người hồ, thời Bắc Ngụy, Ngụy Hiếu đế dời ba mươi tám họ về định cư ở Lạc Dương xong, Hột Đậu Lãng đã đổi thành họ Đậu, con đã hiểu rõ chưa?

Họ Đậu?

Trịnh Ngôn Khánh thất thanh nói:

- Chính là họ của An phong quận công.

Trịnh Thế An gật đầu đồng ý.

Họ Đậu này đúng là họ của người hán.

Từ lúc Triều Hán bắt đầu, họ Đậu phân chia làm Thanh Hà Tân đậu và Bình Lãng đậu, hiện lên không ít nhân vật nổi danh.

Trong năm Tây Hán, vợ của hán đế Lưu Hoàng chính là người họ Tân đậu, là thái hậu của hán vũ đế, về sau ca ca của Đậu thái hậu là Đậu Trường Quân chết sớm, con của hắn là Đậu Bành Tổ được phong làm

Nam Bì hầu, mà đệ đệ của thái hậu là Đậu Thiếu Quân thì phong làm Chương Võ hầu, cháu trai của Đậu Thiếu Quân là một nhân vật cực kỳ nổi danh, đã làm tới chức Ngự Kỳ hầu, Đậu Anh.

Thời kỳ Đông Hán, họ Đậu đã nổi danh với danh thần Đậu Dung.

Đậu Dung có đứa cháu gái là hoàng hậu của hoàng đế Đông Hán, mà cha của vị hoàng hậu này lại là đại tướng đương thời Đậu võ.

Sau đó bị hoạn quan làm hại, Đậu Võ vì thân phận ngoại thích mà bị tru sát, toàn bộ tộc nhân họ Đậu phải lưu lạc bên ngoài, trở thành tổ tiên của Hột Đậu Lăng Thị. Sở dĩ chuyển thành Hột Đậu Lăng là để tránh bị uy hiếp.

Mãi tới lúc Ngụy Hiếu Đế dời đô về Lạc Dương, người hồ định cư tại Sông Lạc, Hột Đậu Lăng mới khôi phục lại họ Đậu tổ tiên của mình.

An Phong quận công theo lời của Trịnh Ngôn Khánh là một đại nhân vật.

Người này chính là Đậu Vinh, cũng là nhi tử của Đậu Thiện, thuở nhỏ giao hảo cùng với Dương Kiên, từng được phong làm tước tướng quân. Vợ của Đậu Vinh chính là tỷ tỷ của Dương Kiên cho nên khi Tùy Đế Dương Kiên cướp Bắc Chu, Đậu Vinh kiên định ủng hộ Dương Kiên.

Nhớ năm đó, Hột Đậu Lăng trở về có tổng cộng năm huynh đệ.

Lão Tam Đậu Nhạc, Lão Tứ Đậu Thiện, Lão ngũ Đậu Sí, đều mang về chiến công hiển hách cho nên đời sau xưng hô Đậu Thị là Tam Tổ Phòng. Con của Đậu Nhạc chính là Đậu Nghị. Mà con gái của Đậu Nghị lại càng nổi danh, đã gả cho Đường Cao Tổ Lý Uyên, sau này trở thành Thái Mục hoàng hậu. Đương nhiên lúc này Đậu gia chỉ nổi tiếng vì một chi của Đậu Vinh. Tuy nhiên Đậu Vinh hiện tại đã chết, con của hắn là Đậu Kháng đang đảm nhiệm chức U Châu tổng quản, cũng là một nhân vật có thực quyền.

codon.traí

35. Chương 35: Kết Nghĩa Vườn Đào

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 35: Kết nghĩa vườn đào

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

- Nói như vậy, Đậu gia cũng là một môn phiệt thế gia vọng tộc như Trịnh gia chúng ta?

Trịnh Thế An gật đầu cười rồi lại lắc đầu.

- Nếu như luận thời đại thì Đậu gia xa hơn chúng ta, họ Đậu đã có tới tám trăm năm, chỉ là bắt quá, Đậu thị sớm đã không còn huyết thống tinh khiết, làm sao có thể so sánh với chúng ta?

- Đậu Thị ở thời kỳ Bắc Tề, Đậu Thái sau khi giao chiến chết đi, đã là thời kỳ suy vi, không còn danh tiếng.

- Chỉ là Đậu gia danh tiếng vô cùng tốt, ở thời kỳ Bắc Chu cũng là hoàng thất ở đó. Sau khi Khai Hoàng, Đậu Vinh lại là anh rể của hoàng thượng, chỉ là sức lực của Đậu gia không nhỏ, đặc biệt là đứa cháu gái đã gả cho Đường Quốc công, địa vị càng thêm vững chắc, Ngôn Khánh, nếu như con không muốn học ở Đậu gia thôn thì ta cũng có thể thoái thác.

Không ngờ chuyện nhà họ Đậu này lại phức tạp như vậy.

Trịnh Ngôn Khánh lại không ngại nhờ vả quan hệ với Đậu gia, bởi vì ở sau lưng Đậu gia không chỉ có chỗ dựa Tùy đế mà quan trọng nhất là Đậu gia là con rể của Đường Quốc công Lý Uyên, nói không chừng có thể dựa vào Đậu gia mà có quan hệ với Lý Uyên.

Xem ra đây vẫn là một biện pháp tốt.

Ngôn Khánh sớm muộn gì cũng phải có quan hệ với Lý Uyên.

Đặc biệt hẳn sớm biết được, con trai trưởng Lý Kiến Thành đã có hôn ước với Trịnh gia nên hẳn bắt đầu động tâm tư.

Chỉ là chờ năm năm sau, ngay cả nhân ảnh của Lý Kiến Thành cũng không thể nhìn thấy chứ đừng nói là Lý Uyên.

Hiện tại có Đậu gia này làm cầu nối cũng nên thử một lần.

Mặc dù chỉ là thôn học chưa vào được hạch tâm của Đậu gia nhưng có một chút quan hệ, tương lai cũng dễ nói chuyện.

Đạo lý phòng ngừa, Trịnh Ngôn Khánh biết rất rõ ràng.

Cũng không biết, vị Đường Thái tông anh minh thần võ kia hiện nay đã lớn thế nào rồi.

- Ngôn Khánh, tại sao con không nói gì?

- À, gia gia vừa rồi hỏi con gì vậy?

Trịnh Ngôn Khánh vừa rồi suy nghĩ xuất thần nên không nghe thấy câu hỏi của Trịnh Thế An.

Trịnh Thế An cười nói:

- Ta vừa rồi hỏi con, nếu con không muốn đi tới Hộ Đậu Lăng gia thì ta có thể đi tìm Đại công tử từ chối.

- Đi, tại sao lại không đi?

Đúng thế, Trịnh Ngôn Khánh hiểu rất nhiều ca từ thi phú nhưng hẳn đối với thời Tùy Đường nhận thức vẫn vô cùng mờ, có thể qua thôn học được một chút cũng là điều tốt, quan trọng nhất là lúc này có thể mượn cơ hội này quan hệ gần hơn với Lý gia, cơ sao lại không đi?

Trịnh Thế An thấy thái độ cương quyết của Ngôn Khánh thì cũng không nói năng rườm rà.

Mấy ngày sau, Trịnh Nhân Cơ phái người tới điền trang, nói với Trịnh Thế An là Trịnh Ngôn Khánh có thể tới Đậu gia đi học.

- Thế Tích ca ca, kể cho đệ nghe chuyện về Tam Quốc một lần nữa đi.

Lúc Trịnh Ngôn Khánh đang đi học võ lòng, thì Từ Thế Tích ở tại Lạc Dương tiêu dao tự tại.

Hắn lớn tuổi so với Trịnh Hoành Nghị cho nên được gọi là đại ca.

Chỉ là Trịnh Hoành Nghị được nuông chiều từ bé, mẫu thân chết sớm, Trịnh Nhân Cơ lại chỉ có hắn là con trai.

Cho nên cho dù là Thôi phu nhân cũng yêu thương nó vạn phần.

Muốn để Trịnh Hoành Nghị cúi đầu, Từ Thế Tích suy nghĩ thật lâu, cuối cùng nghĩ ra câu chuyện Tam Quốc.

Chuyện Tam Quốc đều là hắn nghe Trịnh Ngôn Khánh kể, hắn bỏ công phu ra vài ngày, cuối cùng đã được Trịnh Hoành Nghị phục tùng.

Trịnh Hoành Nghị lúc này đang ôm tay của Từ Thế Tích lộ vẻ khẩn cầu.

Từ Thế Tích lộ vẻ bất lực, hắn bị quấy rầy không có biện pháp đành phải nói:

- Hoành Nghị, kỳ thật ta không phải là không muốn kể cho đệ... nhưng kỳ thật những câu chuyện ta kể với đệ tất cả đều là nghe người khác kể.

Trịnh Hoành Nghị tò mò hỏi:

- Thế Tích ca ca, vậy huynh nghe ai kể chuyện vậy?

Từ Thế Tích do dự một chút rồi khẽ nói:

- Ta nói nhưng đệ không cho người khác biết nha... kỳ thật ta nghe Ngôn Khánh kể đó!

- Ngôn Khánh, là ai vậy?

Trịnh Hoành Nghị không biết Trịnh Ngôn Khánh là ai, mặc dù năm đó hắn từng ngủ chung một xe với Trịnh Ngôn Khánh.

Cũng khó trách, Trịnh Nhân Cơ ghét Trịnh Thế An nên cũng không thích Trịnh Ngôn Khánh.

Từ Thế Tích nói:

- Ngôn Khánh là tôn nhi của lão quản gia các người.

- Lão quản gia nào? Thôi Đạo Lâm? Tại sao đệ không biết hắn còn có tôn nhi?

Trịnh Hoành Nghị bưng tỉnh đại ngộ, gật đầu nói:

- Trịnh lão quản gia thì đệ biết, chỉ là phụ thân và mẫu thân không thích ông ấy, nói ông ấy là chó giữ nhà... Tôn nhi của lão quản gia kia cũng là họ Trịnh sao? Hắn bao nhiêu tuổi rồi, tại sao không ở cùng chúng ta?

Từ Thế Tích nhăn mày lại khẽ nói:

- Hoành Nghị, lão quản gia là người tốt, đệ không được vô lễ nếu không tương lai Ngôn Khánh không kể chuyện xưa cho chúng ta nghe nữa.... Ngôn Khánh tuổi tác so với đệ cũng không khác biệt nhau lắm, hơn nữa vô cùng thông minh, tương lai đệ gặp hắn là biết... Hắn à... vô cùng lợi hại, bổn sự cực kỳ khủng khiếp.

Trịnh Ngôn Khánh, Trịnh Ngôn Khánh.

Hoành Nghị khẽ gật đầu, đem ba chữ Trịnh Ngôn Khánh ghi vào trong đầu.

Đúng vào lúc này truyền tới một thanh âm tiếng chuông thanh thúy, chính là thói quan của Nhan Sư Cổ, ông luôn mang theo một cái chuông nhỏ bên mình.

Mỗi khi đi học, ông chỉ cần gõ chuông lập tức tất cả mọi người ở trong phòng đều phải ngồi xuống.

- Hôm nay chúng ta học Giảng Thương Hiệt Thiên.

Nhan Sư cổ cùng Từ Thế Tích và Trịnh Hoành Nghị ngồi xuống, trên mặt lộ vẻ tươi cười, chuẩn bị giảng bài.

Nói thật đối với hai học sinh này, Nhan Sư Cổ cực kỳ hài lòng, đặc biệt là Từ Thế Tích, vô cùng thông minh, được truyền thụ cho một tài năng như vậy thật là một niềm vui thú. Nhan Sư Cổ học vấn sâu xa cho nên đặc biệt coi trọng giáo dục.

Thế nhưng kỳ quái, không biết có phải lúc này được nghe chuyện hay không mà Trịnh Hoành Nghị đột nhiên quấy rối:

- Tiên sinh, Thương Hiệt Thiên cực kỳ vô vị, không bằng kể chuyện đào viên kết nghĩa thú vị hơn.

Từ Thế Tích nghe được thì lại càng hoảng sợ.

Tiểu tổ tông này tại sao lại dám mở miệng trước mặt tiên sinh, vừa rồi mình không phải nói với hắn là không được nói với người khác sao?

Quả nhiên, sắc mặt của Nhan Sư Cổ liền trầm xuống:

- Hoành Nghị, cái đào viên kết nghĩa này là điển cố gì?

Đậu gia thôn cũng không đơn thuần là một thôn trang.

Xuôi theo dòng nước về phía nam, có tới mười mấy thôn xóm lớn nhỏ, bám vào Đậu gia mà sinh sống, tộc thôn này có hơn vạn người, nếu như đem bọn họ tụ tập lại thì cũng có thể hình thành một cái trấn nhỏ. Đậu

gia từ Nam Bắc triều tới nay, thủy chung đứng theo phe chính xác, cùng với giới quân sự quý tộc mà lũng đoạn, tạo thành mạng lưới quân phiệt khổng lồ ở Quan Đông.

Đậu Nghị là ngoại thích Bắc Chu, Đậu Vinh là ngoại thích nhà Tùy.

Nếu như tính luôn Đậu gia thời kỳ Lương Hán và Lý Uyên sau này thì Đậu gia có thể xưng tụng là thế gia ngoại thích chính cống. Bằng việc đứng theo phe đúng đắn, Đậu gia đã có thực lực ở Lạc Dương vượt xa Trịnh gia.

Mặc kệ Trịnh gia có nguyện ý thừa nhận hay không thì Đậu gia vẫn không hề kém so với những môn phiệt đệ tử lâu đời ở Quan Đông, trải qua thời kỳ Đông Hán trầm luân lại tảo sinh cơ, có sức sống không gì sánh nổi. Bọn họ có thực lực, mặc dù chỉ là quý tộc lũng đoạn nhưng đối đầu với Đậu gia cũng không thể coi thường.

Trịnh Thế An tựa hồ như hơi xem thường Đậu gia cho rằng huyết thống của Đậu gia không tinh khiết xem ra đã hồ đồ.

Nhưng Trịnh Ngôn Khánh không dám khinh thường Đậu gia, một gia tộc lâu đời tới tám trăm năm như vậy, càng ngày càng lớn mạnh.

Người của Đậu gia lựa chọn chính xác, làm việc thuận thế.

Một lần lựa chọn chính xác có thể nói là may mắn nhưng nhiều lần lựa chọn chính xác thì không chỉ là may mắn mà là ánh mắt.

Không hề nghi ngờ, người của Đậu gia vô cùng tinh mắt.

codon.tra

36. Chương 36: Lý Tiên Sinh

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 36: Lý tiên sinh

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Cho nên Trịnh Ngôn Khánh bước vào Đậu gia học hỏi không hề dám có nửa điểm khinh thị.

Mang theo một vẻ kính sợ, hẩn cùng với một đám hài tử ở cùng một chỗ, trở thành một thành viên học hành của Đậu gia.

Học xá của Đậu gia tiếp giáp với Kim Cốc Viên ở Lạc Dương.

Thời kỳ Tây Tấn, có phú hào trùng tu Kim Cốc viên, đến nay đã là ba trăm năm lịch sử rồi.

Ở trong nội viện cỏ thơm um tùm, nước chảy róc rách, tuy nói là hoang phế đã lâu nhưng cảnh sắc thực sự động lòng người. Ở cách Kim Cốc viên không xa, có thể nhìn thấy nước chảy quanh hòn non bộ, cảnh sắc đài các.

Những môn phiệt như vậy, người bình thường không thể so sánh.

Học xá là một nhà cửa độc lập, trước sau có ba đình viện, phân biệt kỹ năng học khác nhau. Học võ lòng thì tụ tập ở phía trước, ngồi trong phòng học có thể nhìn thấy bên ngoài cửa sổ chim hót hoa nở, thế giới vừa yên tĩnh lại vừa có phần trang trọng.

Người giảng bài cho Ngôn Khánh ước chừng khoảng hơn ba mươi tuổi, tuổi tác như vậy đã coi như là rất trẻ.

Người này mày râu mắt to, không giận mà uy, mặc một bộ áo trắng dài, lộ ra khí chất nho nhã, mặc dù đại đa số thời điểm luôn nở ra nụ cười chân thành nhưng bọn trẻ ở trong phòng đều sợ hãi ông ta.

Không thể nói là vì nguyên nhân gì, có lẽ là vì khí chất bên trong toát ra một vẻ uy nghiêm.

Trịnh Ngôn Khánh biết rõ, vị tiên sinh này họ Lý, tên là Lý Cơ, là người mà Đậu Kháng mang theo từ U Châu tới.

Đậu Kháng tuy không phải là gia chủ của Đậu gia nhưng là một nhân vật cực kỳ có quyền hành.

Dù sao phụ thân của Đậu Kháng cũng là Đậu Vinh, là hoàng thân quốc thích, tính ra hẳn vẫn là cháu ngoại của Dương Kiên.

Lý Cơ mang theo đám học sinh tiến tới trước đường bái tiên hiền sau đó chính thức dạy học.

Lúc này Lý Cơ đang dạy học.

Ở trên lớp học, Lý Cơ ngân nga từng câu, từng âm luật rất mạnh, đám học sinh ở dưới cũng niệm theo, dù chưa minh bạch hàm nghĩa nhưng đại khái cũng có thể đọc theo, hóa ra đọc diễn cảm cũng là một loại hoặc vấn.

Lý Cơ đọc thơ ca diễn cảm không hề giống so với đời sau.

Rung đùi đắc ý, theo vần luật mà đi, thanh âm của ông bị đám trẻ con non nớt bao phủ vang ở trên học đường không thôi, đọc sách như vậy rất dễ làm người ta tập trung tiến nhập. Trịnh Ngôn Khánh lúc đầu còn thấy bộ dáng rung đùi đắc ý kia thú vị, dần dần thời gian trôi qua, hẳn đắm chìm lúc nào không hay, bất tri bất giác, một nén nhang đã trôi qua, giờ nghỉ giữa khóa đã tới.

Lý Cơ để quyển sách xuống mà cười ha hả nói:

- Mọi người ra ngoài nghỉ ngơi một lát, nghe tiếng chuông thì quay về, chúng ta bắt đầu học chữ.
- Đa tạ tiên sinh dạy bảo.

Các học sinh nhao nhao cảm tạ Lý Cơ.

Lúc bắt đầu khóa học, những thứ này là lễ tiết đã được chúng học sinh học thuộc. Cái gọi là lễ thì không thể bỏ, chúng đệ tử phải hành lễ với tiên sinh, bày ra đạo tôn sư, cảm kích tiên sinh tuyên truyền học vấn.

Tóm lại lễ nghĩa này cũng được chú ý rất nhiều.

Trịnh Ngôn Khánh cuối cùng cũng hiểu ra, tại sao người đời sau lại coi trọng lễ nghĩa như vậy, hóa ra lễ nghĩa có thể nhìn thấu tấm lòng bên trong, chỉ tiếc rằng thời đại trước của Trịnh Ngôn Khánh, những cổ lễ này đã thất truyền, thậm chí chỉ còn ở trong tranh ảnh.

Bọn nhỏ thừa dịp nghỉ ngơi đều đi ra bên ngoài.

Ngôn Khánh cũng đi ra ngoài nhưng lại bị Lý Cơ gọi lại:

- Con là Trịnh Ngôn Khánh, là người nhà của Trịnh gia sao?
- Tiên sinh, con là người của An Viễn đường, cháu của lão quản gia An Viễn đường.

Trịnh Ngôn Khánh cung kính trả lời.

Chẳng biết vì sao, hẳn cảm thấy Lý Cơ tiên sinh này rất thân thiết với mình.

Lý Cơ gật đầu:

- Ta nghe Tào Duyệt xin Nhan Trứ làm thầy dạy cho con mình, tại sao ngươi lại không học ở đó mà lại học ở Đậu gia thôn này?
- Cái này... đệ tử cũ không rõ ràng lắm.

Lý Cơ nhìn hẳn mà trầm giọng nói:

- Kỳ thật học ở nơi nào cũng không quan trọng, mấu chốt là ở chính người, ta thấy người biểu hiện trong lớp học cũng biết không ít chữ, trước kia đã từng học qua với ai vậy?

Trịnh Ngôn Khánh bình thường nhìn qua một lần là thuộc, không nhìn thêm lần nữa.

Biểu hiện của hắn không giống như những học sinh khác cho nên Lý Cơ mới chú ý, gọi Ngôn Khánh lại.

- Đệ tử trước kia không lâu từng học chút ít với vú em, về sau lúc quét dọn thư phòng cho lão gia cũng xem qua được ít sách.

Con mắt của Lý Cơ sáng ngời:

- Vậy là người có thể viết chữ?

- À, cũng học qua được một chút.

Ngôn Khánh không dám nói quá vẹn toàn, chữ thời Tùy Đường và chữ giản thể hắn biết sau này hoàn toàn không giống nhau, nhưng có ít chữ thì không ai biết.

Cái này chính là nguyên nhân trọng yếu hắn đến nơi này học.

Lý Cơ gật đầu:

- Được, ta hiểu, người thiên phú không tệ, nhưng không thể ưu tiên, người khởi điểm cao thì yêu cầu càng cao, ngày sau ta đối với người sẽ nghiêm khắc hơn nhiều so với những người khác, người cần phải chuẩn bị tốt.

Ngôn Khánh cũng không biết Lý Cơ nói những lời này xuất phát từ tâm tư gì.

Theo bản năng hắn cũng cảm nhận thấy Lý Cơ đối với hắn không giống như những hài tử khác, đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu đây? Trịnh Ngôn Khánh không nói ra nhưng vẫn cung kính đáp tạ rồi rời khỏi lớp.

Nghỉ ngơi một lúc mọi người lại tiến nhập vào trong lớp học.

Lý Cơ lần này dạy chữ, kêu các học sinh bước tới bàn cát để viết chữ.

Bởi vì hài tử gia cảnh vô cùng khác nhau.

Có giàu có nghèo... thêm nữa lớp dạy vỡ lòng, bút mực và giấy vô cùng đắt đỏ, cho nên mỗi đứa nhỏ đều dùng một cái bàn cát nhỏ, dù cát làm giấy mà luyện chữ, bàn cát trải rộng nửa thước, bên trong phủ lên cát vàng. Hài tử lấy cây làm bút, viết lên trên đó, ghi sai sẽ xóa đi, không bị lãng phí, đây là dụng cụ thiết yếu trong thôn học.

Ngôn Khánh cảm thấy, Lý Cơ lúc kêu học trò viết chữ, tựa hồ như có tăng thêm một chút nội dung.

Bài tập giảng giải, tựa hồ có gia nhập thêm chút nội dung của Vĩnh Tự Bát Pháp, đối với phần lớn đệ tử mà nói tựa hồ như có hơi thâm ảo.

Nhưng đối với Trịnh Ngôn Khánh mà nói thì lại vừa vặn phù hợp.

Đừng nhìn hắn có thể viết thể loại chữ Nhan, nhưng đối với thư pháp trụ cột lại không có hiểu biết, Vĩnh Tự Bát Pháp chính là để bổ sung chỗ thiếu hụt của hắn, tuy dùng thể chữ Lệ làm chủ, nhưng thu hoạch mà Ngôn Khánh nhận được lại cực lớn.

Đang viết, đột nhiên Lý Cơ đi tới sau lưng của Trịnh Ngôn Khánh.

Nhìn thấy Ngôn Khánh viết chữ, ông khẽ gật đầu.

Đột nhiên ông vươn tay, lấy cán bút của Ngôn Khánh, co lại, Ngôn Khánh bất ngờ không đề phòng, ống bút liền bị rời tay, quay đầu nhìn thì đã thấy Lý Cơ khẽ lắc đầu: Trịnh Ngôn Khánh, viết chữ cần phương pháp, càng cầu ý trong đó, người dưới ngòi bút đã có phương pháp nhưng ý nghĩa lại càng thiếu thốn.... Sau này cần phải khổ luyện nếu không thì khó có thành tựu.

Phương pháp chính là bút pháp

Bút pháp thì tiền nhân đã để lại và đúc kết ra, chỉ cần rèn luyện là được, nhưng ý thì cần phải có thiên phú, càng cần phải khổ luyện, Vương Hi Chi có truyện luận, giảng giải đạo lý này, đối với đám học trò bên trong thư pháp của Trịnh Ngôn Khánh đúng là đã kiệt xuất, nhưng đúng như Lý Cơ lúc nghỉ giữa khóa cũng đã nói, khởi điểm không giống, yêu cầu cũng không giống.

Rất rõ ràng, yêu cầu của Lý Cơ đối với Trịnh Ngôn Khánh xa hơn yêu cầu của người khác rất nhiều.

Cuối buổi học, những hài tử kém cỏi nhất cũng được đánh giá một chữ Ất, mà Trịnh Ngôn Khánh lại chỉ được chữ Đinh. Giáp Ất Bính Đinh, Đinh chính là thấp nhất, kém cỏi nhất. Xem ra yêu cầu của Lý Cơ đối với Trịnh Ngôn Khánh vô cùng nghiêm khắc khiến cho Ngôn Khánh cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Cái này cũng thật là quá nghiêm khắc đi thôi!

Nhưng tiên sinh đã bình luận như vậy, Ngôn Khánh cũng chỉ có thể tiếp thu.

codon.traí

37. Chương 37: Phật Di Lặc Áo Trắng

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 37: Phật Di Lặc áo trắng

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Cùng đám học sinh kia về chỗ ngồi, tạ lễ với Hưởng tiên sinh xong, Trịnh Ngôn Khánh chuẩn bị rời khỏi.

Bỗng nhiên Lý Cơ gọi hắn lại.

- Trịnh Ngôn Khánh, có phải ngươi không phục đúng không?

- Đệ tử...

Lý Cơ cười nói:

- Ta biết ngươi không phục, nhưng ta đã nói qua với ngươi, sẽ yêu cầu rất cao với ngươi, ngươi so với đám bạn cùng lứa tuổi mà nói, bút pháp cơ bản đã thành hình, cho dù là Vương Hữu Quân ở tuổi của ngươi cũng không so được với ngươi.

-A?

Trịnh Ngôn Khánh mở to mắt, trong lòng thầm ngạc nhiên:

- Đã nói Vương Hi Chi cũng kém ta, vậy tại sao ông lại chỉ cho ta một chữ Đinh?

Lý Cơ nói:

- Nhưng cũng bởi vì vậy mà thành tựu của ngươi về sau chưa chắc đã qua được Vương Hữu Quân.

Tuổi còn nhỏ, hình đã định sau này sẽ đại thành, ngươi thì hoàn toàn trái lại, chưa học trụ cột, gân cốt chưa vững mà đã học mẫu khắc chữ trước, khiến cho mất đi căn bản, cho nên ta muốn ngươi phải cẩn thận, đợi đến lúc khảo thí, ngươi làm tốt hơn thì ta sẽ sửa đổi thành tích.

Có thể nghe được Lý Cơ kỳ vọng đối với Trịnh Ngôn Khánh kỳ vọng rất sâu.

Chỉ là....

Trịnh Ngôn Khánh cũng chỉ có thể lắc đầu mà liên tục cười khổ.

Con người, ít xuất hiện thì vẫn tốt hơn, quá xuất sắc lại thành ra không may.

Từ học đường đi ra, lúc này đã là lúc tà chiều.

Trịnh Ngôn Khánh mang theo túi đồ đi về phía điền trang, điền trang cách học xá một đoạn không phải là gần, vốn Trịnh Thế An muốn cho người đưa đón nhưng lại bị Trịnh Ngôn Khánh cự tuyệt, lý do là hiện tại Trịnh Thế An đang ở chỗ đầu sóng ngọn gió.

Đừn nhìn chuyện của Thiên Tân Kiều phở đã có vẻ được đẹp loạn, kỳ thực chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Cổ nhân nói, thiên thời địa lợi nhân hòa.

Đối với Trịnh Thế An mà nói, thiên thời là thái độ của Trịnh Nhân Cơ, địa lợi chính là Thôi Phu nhân, mà nhân hòa....

Trên thực tế, Trịnh Thế An chỉ chiếm lấy nhân hòa.

Trịnh Nhân Cơ không nói làm gì, nhưng Thôi Đạo Lâm được Thôi phu nhân chiếu cố, địa lợi hôm nay không có.

Nhưng có lẽ không lâu sau, Trịnh Thế An sẽ mất đi lợi thế nhân hòa.

Đến lúc đó, tình cảnh của tổ tôn Trịnh Ngôn Khánh trở nên xấu hổ rồi, cho nên hiện nay Trịnh Thế An càng phải tuân thủ bốn phận nghiêm ngặt, Ngôn Khánh bất quá chỉ là một đứa cháu của nô bộc, nếu phái người đưa đón thì sẽ bị lên án. Trịnh Ngôn Khánh cũng không phải là người từ bé được nuông chiều, đi đi lại lại để cường kiện gân cốt cũng là chuyện tốt.

- Phật Di Lặc chuyển thế, thiên hạ thái bình.

Đang đi trên một con đường nhỏ về nhà, Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên phát hiện phía trước có một bạch y nhân đi tới.

Những người này tăng không giống tăng, tục không giống tục, một mình hành tống, hô khẩu hiệu phật Di Lặc, trong ruộng đồng có không ít người thấy bạch y nhân tới thì phủ phục xuống mặt đất mà dập đầu cầu xin. Lòng mày của Trịnh Ngôn Khánh không khỏi ngăn lại sinh ra chán ghét.

Hắn biết rõ lai lịch của những bạch y nhân này bởi vì bọn họ đã xuất hiện ở trong điền trang của Trịnh gia.

Tựa hồ bọn họ là thành viên của một đoàn thể nào đó, thờ phụng phật Di Lặc, đầu độc thế nhân. Tin ngưỡng của bọn họ không giống như đạo giáo cũng không giống như phật giáo, Trịnh Ngôn Khánh xem ra bọn họ là một tổ chức tà giáo, cả ngày hồi hương truyền đạo, mời chào không ít tín đồ.

Đối với loại tà giáo này, Ngôn Khánh không hề có hảo cảm.

Bất kể là phật giáo cũng tốt, đạo giáo cũng tốt, bá tánh lúc này gặp phải chiến loạn lung tung, vì vậy tìm một nơi để ký thác cho tâm hồn cũng tốt. Vì vậy Phật giáo trở nên rầm rộ, bắt đầu lưu truyền ở trong dân gian.

Mà đạo giáo, hiện tại đang thịnh hành ở phía nam.

Nam Triều vô lực thu phục được biên giới, sĩ phu chỉ có thể chịu đựng.

Bọn họ lưu luyến sơn thủy, dùng đạo giáo để che giấu đau khổ trong lòng, dần dần, huyền đạo này cũng trở nên hưng thịnh.

Tóm lại mỗi loại tôn giáo khi xuất hiện đều có nguyên nhân của nó.

Nhưng tà giáo thì không giống như vậy.... đó là thể hiện một số dã tâm của một số gia môn.

Sự vơ vét của Tà giáo, Trịnh Ngôn Khánh ở đời sau biết được cho nên cảm hận tới tận xương tận tủy, những phật di lặc áo trắng này chỉ sợ cũng thế. Tuy bọn họ còn chưa có những cử động đặc biệt nhưng Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy bọn họ sớm muộn cũng sẽ gây nên đại họa, làm hại dân chúng.

Nhưng hắn có biện pháp nào để ngăn cản đâu?

Phật di lặc áo trắng công khai đi truyền đạo, ngay cả quan phủ cũng không quản.

Hơn nữa bọn chúng lại không có chỗ sơ hở, nếu như mạo muội đối phó, chỉ sợ chuyện không tốt sẽ rơi vào trong tay của Trịnh Ngôn Khánh.

Sau này trở về mình nói với gia gia một chút, để cho gia gia chú ý đến tình huống ở đây nhiều một chút là được.

Chớ để những phật di lạc áo trắng này làm loạn, đến lúc đó liên lụy đến toàn bộ điền trang thì sẽ gây nên chuyện lớn.

Nghĩ tới đây, Trịnh Ngôn Khánh liền nghiêng người mở một con đường, nhìn phật di lạc áo trắng đi qua.

Mà những ngu phụ phía sau lưng hắn vẫn quỳ lạy không ngừng, dập đầu không ngừng, nhìn theo bóng lưng của hắn mà lẩm bẩm.

Trên đại thể Trịnh Ngôn Khánh cũng không hiểu những kinh phật mà bọn họ niệm là gì.

Chỉ là hắn cũng có thể đoán ra ý, chỉ cần thờ phụng Phật Di lạc thì có thể không làm mà hưởng, cây lương thực tự sinh trưởng.

Nếu như không xuất hiện là chưa đủ thành kính.

Chỉ cần đủ thành kính thì sẽ được như vậy... nhưng như thế nào mới đủ thành kính đây?

Xem tình huống này có vẻ rất nghiêm trọng.

Trịnh Ngôn Khánh nghĩ nghĩ một lúc bất tri bất giác đã về tới nhà.

Trịnh Thế An đã chuẩn bị đồ ăn chờ Trịnh Ngôn Khánh trở về.

- Ngôn Khánh, hôm nay con học ở trường thế nào rồi?

- Được điểm “Đỉnh”

Trịnh Thế An khẽ giật mình: Điểm “Đỉnh” Tại sao có thể vậy được, tiên sinh kia lừa người sao chứ, người thông minh như vậy tại sao lại chỉ cho điểm “Đỉnh” Ngôn Khánh có phải tiên sinh thấy con không phải là người của Hộet Đậu Lăng gia nên cố ý khi dễ con?

- Gia gia không phải thế, tiên sinh làm vậy cũng là tốt với con.

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng giải thích, cuối cùng trấn an Trịnh Thế An.

Sau khi ăn xong, hắn đột nhiên hỏi:

- Gia gia, người có phát hiện ra rằng trong thời gian gần đây, có những phật Di Lạc thịnh hành không?

- Người nói là những phật Di Lạc áo trắng kia sao?

Trịnh Thế An không quá để ý:

- Ta ngược lại không tới bái kiến, bọn họ hôm nay lại đây truyền đạo, nghe nói những phật Di Lạc áo trắng này thần thông quảng đại không ít người tin vào bọn họ, ở bên trong điền trang chúng ta đã có một số người tin vào bọn họ.

Tâm tình của Trịnh Ngôn Khánh càng trở nên trầm trọng.

- Gia gia, đừng tin vào những người đó.

Nếu là người bình thường nói những lời này thì Trịnh Thế An đã không để ý nhưng Trịnh Ngôn Khánh thì khác, hắn từ nhỏ đã hiển lộ năng lực khiến cho Trịnh Thế An đối với hắn có một sự tin tưởng không hiểu nổi, ông nghĩ thầm, Ngôn Khánh nói như vậy chắc chắn không phải không có mục đích.

Trịnh Thế An nhin không được mà hỏi một câu:

- Tại sao?

- Gia gia, Trịnh gia chúng ta dùng kinh sử gia truyền, tu thân mà quản gia trị quốc.

- Khổng Thánh Nhân cũng đã nói qua, sĩ tử không bàn tới chuyện thần thánh, những chuyện này ngay cả Thánh nhân cũng không bàn tới sao chúng ta có thể xen vào? Có lẽ trên đời này thật sự có thể có thần tiên nhưng không phải là những thứ ngoài miệng chúng ta nói, càng không phải là những phật Di Lặc ngoài cửa kia, đem thần linh vơ vét thành của cải, thỏa mãn công cụ tư dục... hơ nữa cử động ba thước đầu là có thần minh, chỉ cần chúng ta trong lòng tôn kính, thần linh tự nhiên sẽ phù hộ cho chúng ta, đã như vậy, cần gì phải tin vào tà giáo mê hoặc?

Trịnh Ngôn Khánh còn chưa dứt lời thì đã có người vỗ tay khen.

- Nói rất hay.

Trịnh Thế An nghe được thì cả kinh.

Ông vội vàng đứng dậy chỉ thấy từ trong tiểu viện không biết từ lúc nào đã xuất hiện một nam tử.

Trời đen kịt nên không rõ tướng mạo của người kia.

Trịnh Thế An trầm giọng quát:

- Các hạ là người phương nào, tới đây làm gì?

Nam tử chậm bước đi tới, đánh giá Trịnh Ngôn Khánh cao thấp một phen rồi trầm giọng hỏi:

- Người chính là Trịnh Ngôn Khánh sao?

Trịnh Ngôn Khánh hơi giật mình rồi khẽ gật đầu:

- Tiểu tử chính là Trịnh Ngôn Khánh.

- Vậy loạn ngôn về Tam Quốc là người nghe từ đâu nói?

Ngôn Khánh không trả lời mà nghi hoặc hỏi lại?

- Xin hỏi tiên sinh là ai, tại sao lại nói là loạn ngôn về Tam Quốc?

Nam Tử kia hừ lạnh:

- Mỗ chính là Nhan Trứ.

codon.tra

38. Chương 38: Làm Nhà Tiểu Thuyết

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 38: Làm nhà tiểu thuyết

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhan Trứ là ai?

Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy quen tai nhưng cũng không nhớ ra.

Kỳ thật, Trịnh Thế An đã đề cập với hần danh tự của Nhan Sư Cổ, chỉ là hần không lưu ý, nếu như Nhan Sư Cổ thuận miệng nói mình là Nhan Sư Cổ thì Trịnh Ngôn Khánh đã biết hần là ai. Còn bây giờ xưng là Nhan Trứ, Ngôn Khánh chỉ biết có mơ hồ.

Trịnh Ngôn Khánh mơ hồ, nhưng Trịnh Thế An đã nhận ra Nhan Sư Cổ.

Ngày đó ở lão trạch đường, ông đã gặp qua Nhan Sư Cổ một lần, lúc ấy Nhan Sư Cổ không nói gì nhưng bằng sự tôn kính của Trịnh Nhân Cơ đối với hần, Trịnh Thế An cũng đoán ra.

Nhan Sư Cổ hiện tại báo tên mình, Trịnh Thế An lập tức nhận ra, nhớ ngày đó, hắn tìm trăm phương bách kế để Ngôn Khánh bái Nhan Sư Cổ làm môn hạ, hôm nay Nhan Sư Cổ tìm tới tận nhà, Ngôn Khánh lại không có phản ứng nào, Trịnh Thế An làm sao có thể không nóng vội?

- Ngôn Khánh, vị này chính là thầy giáo của tiểu công tử, Nhan tiên sinh, còn không mau tới bái kiến.

Có tục ngữ nói, con của mình luôn là tốt nhất.

Trịnh Thế An mặc dù là tổ tôn của Trịnh Ngôn Khánh không có quan hệ huyết thống nhưng trong mắt của Trịnh Thế An, Trịnh Ngôn Khánh còn hơn cả con ông. Dù rằng Trịnh Ngôn Khánh nói Lý Cơ tiên sinh kia làm vậy vì muốn tốt cho hắn, nhưng Trịnh Thế An lại cho rằng, Lý Cơ cố ý làm khó Ngôn Khánh.

Lại nói tiếp, Lý Cơ này là ai?

Chỉ là một người vô danh khí, chưa từng nghe nói qua, nếu xuất thân từ một nhà danh giá thì há có thể tới đây làm một thầy giáo thôn làng.

Một người như vậy thì có bản lĩnh gì, vậy mà Ngôn Khánh cũng đánh giá cao.

Ngôn Khánh tốt xấu còn biết làm thơ, sáng chế ra sách thể, ngay cả Tôn Tư Mạc đối với hắn cũng vô cùng coi trọng, người lý nào lại chỉ cho điểm “Đỉnh” Nhất định là thấy tôn nhi của ta giỏi hơn người khác nên cố ý gây khó dễ.

Thân thể của người có tàn tật trước nay luôn miễn cảm hơn so với người bình thường.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không ngờ mình nói một câu đã khiến cho Trịnh Thế An có nhiều phỏng đoán như vậy.

Hơn nữa, Trịnh Thế An cảm thấy, Nhan Sư Cổ không mời mà tới nhất định là vừa ý tài văn chương của Tôn nhi mình rồi.

Nếu có thể bái Nhan Sư Cổ làm môn hạ, cùng học với tiểu công tử thì tương lai ở An Viễn đường, Ngôn Khánh nhất định sẽ đứng vững.

Như Trịnh Ngôn Khánh lại cảm thấy được, Nhan Sư Cổ tới đây với vẻ bất thiện.

Hắn mở miệng nói là cao cao tại thượng, giọng điệu chất vấn khiến người ta thật không thoải mái.

Đương nhiên đây cũng là thói quen của danh sĩ, Nhan Sư Cổ xuất thân từ danh môn, tổ phụ là danh nho thời Bắc Tề, phụ thân là Nhan Tư Lỗ cũng có phần danh tiếng, chỉ là Trịnh Ngôn Khánh đối với Nhan Sư Cổ cũng không phải là vô cùng quen thuộc, hắn biết rõ cháu trai của ông ta hơn, chính là danh thần thời Đường, sáng tạo ra thư pháp thần kỳ, Nhan Chân Khanh.

Cho nên, mặc dù Trịnh Thế An sợ hãi hành lễ thì Trịnh Ngôn Khánh lại ngẩng cao đầu không hề sợ hãi chút nào mà nhìn Nhan Sư Cổ.

Người nếu như kiếm chuyện làm phiền toái ta, ta cũng sẽ không khách khí.

Nhan Sư Cổ này thật sự tìm Trịnh Ngôn Khánh gây phiền toái.

Hôm qua ông ta đang giảng bài cho Trịnh Hoành Nghị, Hoành Nghị đột nhiên nhắc tới chuyện kết nghĩa đào viên, Nhan Sư Cổ nghe xong thì giận tím mặt.

Người này là ai? Tại sao dám cả gan làm loạn?

Hắn đem Tam Quốc Chí sửa đổi lung tung, lại còn lan truyền bậy bạ.

Cho nên Nhan Sư Cổ hỏi rõ ràng tình hình xong, Hoành Nghị cũng khai ra. Chỉ là hắn vẫn thấy người kể câu chuyện này có vẻ tinh thông tam quốc cho nên cũng không báo cho Trịnh Nhân Cơ, tìm tới nơi ở của Trịnh Ngôn Khánh. Vừa vận lúc này, Trịnh Ngôn Khánh ở trong phòng cùng với Trịnh Thế An đàm luận quỷ thần, Nhan Sư Cổ nghe xong thì thấy hợp khẩu vị bởi vì tổ phụ của hắn, ở trong Nhan thị gia huấn đã phản cảm mãnh liệt đối với những thần phật này, ngay cả Nhan Sư Cổ đối với điều này cũng căm thù tới tận xương tủy. Lời nói của Ngôn Khánh vô cùng hợp tai của hắn.

Nếu như đứa nhỏ này thật sự có thiên phú thì mình có thể nói với Trịnh Nhân Cơ thu nó làm đệ tử.

Tuy nhiên hết lần này tới lần khác, hấn lộ ra khí phái công tử thế gia khiến cho Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy phản cảm.

Ngôn Khánh kiên cường dĩ nhiên cũng làm cho Nhan Sư Cổ bị mất hứng.

Người ti tiện, quả nhiên là một phần lễ nghĩa cũng không có.

Nhưng Trịnh Thế An bên cạnh thì lo lắng, tôn nhi này bình thường rất biết nghe lời, hôm nay lại làm sao vậy? Nhan Sư Cổ tìm tới nhà của mình, đây chính là cơ hội trời cho, tại sao hấn lại không có chút lễ nghĩa nào để cho Nhan tiên sinh không vui vẻ?

- Nhan tiên sinh, cháu nhỏ.

- Gia gia, người đừng nói chuyện.

Trịnh Ngôn Khánh ngăn Trịnh Thế An lại rồi nói:

- Nhan Sư Cổ hừ lạnh một tiếng:

- Có ý tứ gì, ta không biết người có đọc qua Tam Quốc không mà dám thù dật Tam Quốc vô cớ.

Trịnh Ngôn Khánh lập tức hỏi:

- Xin hỏi tiên sinh câu chuyện thế nào?

- Câu chuyện dĩ nhiên là ghi trong sách sử, được ghi chép.

Nếu là nói có cách, mắc có chứng thì Trịnh Ngôn Khánh xem ra đã thua kém Nhan Sư Cổ rồi.

Đời sau nghiên cứu học vất, dùng Tây học làm chủ nhiều hơn.

Ngôn Khánh đối với kinh sử không nghiên cứu nhiều cho lắm.

Tuy nhiên hấn cũng không nhận thua mà kiên trì nói:

- Tiên sinh nói hoàn toàn có đạo lý, nhưng tiểu tử cho rằng, nhân loại đối diện với lịch sử là một hành vi trí nhớ, thông qua nhiều loại tin tức mà truyền bá, dần dần dẫn tới hình thành tính cách xã hội. Tiểu tử cho rằng, câu chuyện không phải vấn đề, vấn đề là ngụ ý qua việc thuật lại đó, nói ngắn gọn, chuyện kể lại đích thật là chuyện từ xưa, nhưng có khả năng là thực, có khả năng là hư cấu.

Nhan Sư Cổ như rơi vào mộng!

Cái gì gọi là truyền thống xã hội, tính cách xã hội?

Những ngôn ngữ đời sau này khiến cho Nhan Sư Cổ như mộng mị, chỉ là ông tài học hơn người, nhanh chóng hiểu ra hàm nghĩa trong lời nói của Trịnh Ngôn Khánh.

Chỉ trong chớp lát, Nhan Sư Cổ đã nổi giận lôi đình:

- Tiểu tử dám nói bừa lời nói của Thánh Ngôn?

- Người còn dám nói dám người thánh nhân bọn họ nói dối sao?

Ngôn Khánh cười lạnh lùng:

- Như thế nào là nói thật, thế nào là nói dối?

- Có sử để tra, dĩ nhiên là thật.

- Vậy xin hỏi tiên sinh, từ trước thời Nghiêu Thuấn Vũ Thang, tại sao không có bất kỳ chữ nào, nếu như không có khẩu tai truyền lại, rất nhiều chuyện thánh hiền làm sao hậu nhân biết được. Nói như tiên sinh, chẳng lẽ Nghiêu Thuấn Vũ Thang đều là do người ta tạo ra?

- A, cái này....

Nhan Sư Cổ ngập ngừng không biết trả lời thế nào.

codon.tra

39. Chương 39: Đánh Cược

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 39: Đánh cược

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Kỳ thật đây cũng là sự khác nhau giữa chính sử và dã sử, không thể nói ai đúng ai sai. Nhưng nếu theo sự nghiên cứu sử học của Nhan Sư Cổ thì Ngôn Khánh thực sự đã sai. mà trên thực tế bộ Tam Quốc Diễn Nghĩa cũng là do người đời sau sáng tác, lúc này, Trịnh Ngôn Khánh hỏi Nhan Sư Cổ một hồi, ông á khẩu không trả lời được, cho nên hắn đã đem đề tài chuyển đi hướng khác.

Trịnh Ngôn Khánh lập tức nói:

- Tiên sinh tu sử, để cho hậu nhân học, tiểu tử biên sử là để tiểu khiển, tiên sinh tại sao lại làm khó tiểu tử?

Người là đại nhân vật, ta bắt quạ cũng chỉ là một con tép nhỏ.

Người am hiểu kinh sử có thể lưu tên trong sử sách, còn ta tự mình biên ra một câu chuyện, chỉ là để làm vui, căn bản là hai chuyện khác nhau.

Trịnh Ngôn Khánh và Nhan Sư Cổ giao phong một phen khiến Trịnh Thế An choáng váng cả đầu óc.

Ngôn Khánh đọc sử rồi sao?

Đối với cổ nhân mà nói, đọc sử là một chuyện kinh thiên, không phải muốn đọc là đọc, mà còn cần phải có bản lĩnh, còn phải có tư tưởng mới nghiên cứu được sách sử, người bình thường muốn đọc lịch sử không thể có khả năng.

Nhan Sư Cổ bị Trịnh Ngôn Khánh đưa vào tròng biết hắn nói không đúng nhưng cũng không có cách nào phản bác.

Mọi người đều nói rồi, cái hắn nói không phải là lịch sử.

Mà muốn truy cứu thì cũng không có ý tứ gì.

Nhan Sư Cổ đột nhiên vung tay áo, lạnh lùng nói một câu:

- Thăng đây tớ nhỏ nhà ngươi mà cũng dám đàm sử.

Nói xong hắn quay đầu đi.

Nhưng câu nói kia đã khiến Trịnh Ngôn Khánh nổi giận.

Người nếu như không phải có xuất thân tốt, có tổ phụ, phụ thân tốt thì người làm được gì chứ?

Ngôn Khánh nhìn theo bóng lưng của Nhan Sư Cổ rồi đột nhiên mở miệng:

- Tiên sinh tạm thời dừng bước, tiểu tử còn có một lời.

- Tiểu tử từng nghe người ta nói, chư tử Bách gia có một gia là tiểu thuyết gia.

- Khổng thánh nhân đã từng nói qua: Tiểu thuyết tuy là con đường nhỏ nhưng rất có khả quan.

- Tiên sinh đã là môn nhân của thánh nhân có gì lại khinh thường tiểu thuyết? Tiểu tử có thể đánh cuộc với tiên sinh, đem Tam Quốc làm gốc, tiên sinh tu sử, tiểu tử thì biến thành câu chuyện, nhưng không biết, thế nhân nguyện nghe tiên sinh nói nhiều hơn hay nghe tiểu tử nói nhiều hơn?

Chỉ là hiện tại Nhan Sư Cổ đã vô cùng tức giận, hắn cười lạnh một tiếng rồi nói:

- Nói như thế, mỗ phải sợ người?

Ý nói rằng, ta đường đường là Nhan Sư Cổ phải sợ một tên trẻ ranh miệng còn hôi sữa nhà người.
Đáng tiếc, Tôn Tư Mạc đã nhập xuyên, Đỗ Như Hối và Trương Trọng Kiên lại không biết chạy tới nơi nào.
Nếu như bọn họ còn ở đây, ông còn dám kiêu ngạo sao?

Nhưng bọn họ không ở đây, ta cũng chỉ đành....

Thời đại này, người ta trọng thanh danh nhất, tổ tôn ta tới Lạc Dương gian nan, há có thể bị người làm nhục.

Trịnh Ngôn Khánh cắn răng nói:

- Nếu như ta thua, ta nguyện ý dâng đầu.

Nhan Sư Cổ thì nói:

Nhan Sư Cổ tức thì nói:

- Nếu như ta thua, ta sẽ dẫn ngựa cho người dạo phố quanh Lạc Dương ba ngày.

- Một lời đã định.

- Tứ mã nan truy.

Nhan Sư Cổ trong lúc tức giận đã quên mất người đánh cuộc với hắn chỉ là một tiểu hài tử, đánh cuộc với một tiểu hài tử, Nhan Sư Cổ đã sơ suất rồi.

- Ngôn Khánh con định làm gì?

Trịnh Thế An cuối cùng cũng kịp phản ứng, giậm chân đấm ngực mà liên tục trách cứ.

Mọi chuyện đang êm đẹp tại sao lại biến thành như vậy?

Đáng sợ chính là, Trịnh Ngôn Khánh lại đem tính mạng của mình ra làm tiền cược, nếu như hắn thua thì...

- Nhan tiên sinh, Nhan tiên sinh...

Trịnh Thế An vội đuổi theo Nhan Sư Cổ nhưng lại bị Trịnh Ngôn Khánh kéo vạt áo lại.

- Người, đứa nhỏ này, tại sao con lại dám cả gan làm loạn, đem tính mạng ra làm tiền đặt cược? Con mới bao nhiêu tuổi, Nhan tiên sinh là đương kim danh sĩ, Việt Quốc Công đối với hắn cũng tán thưởng không thôi, con làm sao có thể làm như vậy?

Nhan Sư Cổ không để ý tới Trịnh Thế An, lập tức đi mất.

Trịnh Ngôn Khánh dốc sức liều mạng giữ chặt Trịnh Thế An lại, một lúc sau, ông không giậm chân nữa mà nức nở nghẹn ngào.

- Ngôn Khánh, chúng ta mau đuổi theo nhận lỗi với Nhan tiên sinh.

- Ta không muốn đánh bạc, nếu con thua thì gia gia phải làm sao bây giờ, gia gia chỉ có con là tôn nhi, con làm sao có thể...

Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy ấm áp trong lòng, kéo tay của Trịnh Thế An lại.

Hắn dùng bàn tay kia, cố gắng xóa những vệt nước mắt trên mặt của Trịnh Thế An, trên đời này hắn không biết phụ thân của hắn là ai, không biết cưu cưu ruột của hắn, nhưng từ nhỏ đến lớn, người hắn thân nhất chính là lão nhân này. Tính tình của Ngôn Khánh lãnh đạm nhưng tình cảm sâu nặng, hắn không biết biểu lộ thế nào đành lau những giọt nước mắt trên mặt của Trịnh Thế An.

- Gia gia, người đừng lo lắng, con đánh bạc chưa chắc đã thua.

- Đứa nhỏ này, thật là không biết trời cao đất rộng.

- Gia gia, ông nghe con nói, hôm nay ông mặc dù đã đến điền trang nhưng cũng không an toàn, ông cũng có thể thấy được ông viết thư cho An Viễn đường mà đại lão gia không tỏ vẻ gì cả, điều này cho thấy, đại lão gia không có cách nào ra mặt. Dù sao đại công tử cũng đã lớn, sau này làm chủ chính là hắn, cho nên

đại lão gia nếu cưỡng ép ông trở về, đại công tử dưới áp lực sẽ đồng ý nhưng trái lại chỉ sợ hấn đối với ông ngày càng thêm bất mãn.

- Chúng ta không có đường lui, trong thành Lạc Dương còn có Thôi Đạo Lâm đang nhìn chăm chăm vào chúng ta.

Đại lão gia không thể giúp chúng ta, Đại Công tử thấy chúng ta chướng mắt, chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình... Nếu như con có thể thắng Nhan tiên sinh, Đại công tử dù muốn làm khó chúng ta cũng phải nghĩ lại, về phần Thôi Đạo Lâm chỉ là tom tép nhai nhép mà thôi.

Trịnh Thế An ngạc nhiên nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

Lúc này trong mắt của ông Trịnh Ngôn Khánh không phải là một đứa bé mà là một chí sĩ tức trí đa mưu.

Ông đương nhiên đã hiểu rõ tình cảnh của mình, lâu như vậy Trịnh Đại Sĩ không tỏ vẻ gì là nguyên nhân gì?

Chỉ sợ Trịnh Đại Sĩ cũng hi vọng mình có thể thay đổi cách nhìn của Trịnh Nhân Cơ.

Nhưng mà ông không thể tưởng được, Trịnh Ngôn Khánh đã có chủ ý.

Nhưng chủ ý này, thật là....

Đây chính là tính mạng của Trịnh Ngôn Khánh đó, Trịnh Thế An vô ý thức nắm chặt tay lại, nếu như Ngôn Khánh thua thì coi như ta cũng đánh bạc cái mạng này, đổi mạng cho Ngôn Khánh. Nghĩ tới đây ông kìm không được ôm Ngôn Khánh vào lòng.

- Gia gia, ông không cần phải lo lắng, lần này Tôn nhi nhất định thắng rồi.

- Sao?

Trịnh Thế An không rõ Trịnh Ngôn Khánh tại sao lại nắm chắc như thế.

Ngôn Khánh tức thì mỉm cười:

- Gia gia, tôn nhi có thể sáng chế ra Vịnh Ngỗng thê, còn viết ra được Vịnh Ngỗng thơ, ông còn lo lắng gì chứ?

Đúng vậy tôn nhi của ta đúng là một thiên tài.

Trong lòng Trịnh Thế An cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Mà Trịnh Ngôn Khánh thì thầm cười lạnh:

- Nhan Sư Cổ thật xin lỗi, ta lúc này đành đắc tội với ông rồi.

codon.tra

40. Chương 40: Tam Quốc Chí

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 40: Tam quốc chí

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhan Sư Cổ nổi giận dùng đòn trở về lão trạch của Lạc Dương Trịnh gia.

- Hiền đệ, đệ từ nơi nào trở về vậy?

Trịnh Nhân Cơ lúc này đang chuẩn bị đi ra ngoài nhìn thấy bộ dáng của Nhan Sư Cổ thì không khỏi có chút tò mò.

Phải biết rằng, Nhan Sư Cổ thân xuất danh môn, đối với cử chỉ và việc làm vô cùng coi trọng, rất ít khi biểu thị hỉ nộ ái ố, đại đa số thời điểm đều lộ vẻ đứng đắn nghiêm túc, mà trên thực tế Nhan Sư Cổ đúng là người rất đứng đắn.

Nhan Sư Cổ miễn cưỡng cười, chấp tay với Trịnh Nhân Cơ.

- Đại huynh muốn đi ra ngoài sao?

Trịnh Nhân Cơ cười nói:

- Đúng thế, Lưu Bá Quang Lưu kỳ úy vừa vặn đi qua Lạc Dương ở Hà Gian cho nên mời ta đến đó uống rượu. À hắn còn gửi lại một phong thư mời đệ đi cùng, chỉ là huynh vừa rồi không ở nhà nên ta nhận thay. Thế nào, hiền đệ có muốn đi tới cùng không? Nghe nói Lưu Bá Quang là danh sĩ ở Lạc Dương, tới đó sẽ vô cùng náo nhiệt.

Lưu Bá Quang vốn có tên là Lưu Huyền người Hà Gian. Nghe nói người này có thể tay trái vẽ hình vuông, tay phải vẽ hình tròn, miệng nói, mắt nhìn tai nghe năm sự đều làm được cùng một lúc, được Chu Vũ đế phân công làm đến chức Lữ kỳ úy, sau đó mới bị bãi miễn.

Sở dĩ hắn nổi danh là vì năm Khai Hoàng thứ hai mươi, Tùy Đế có ý bỏ quốc tử, tứ môn và châu huyện học, chỉ giữ lại hai người Tiến sĩ, đệ tử hai mươi bảy người. Lưu Quang sau khi nghe nói đã trình một ngày mười tám đạo tấu chương, xin nhờ hảo hữu chuyển giao cho Tùy Đế, khuyên can Tùy Đế bỏ đi ý niệm này, vì vậy mà được sinh trong thiên hạ tán thưởng.

Lưu Bá Quang tuổi không còn trẻ, so với Trịnh Đại Sĩ còn lớn hơn, là bậc tiền bối.

Nhan Sư Cổ lúc ở Trường An đối với Lưu Bá Quang vô cùng tán thưởng cho nên Trịnh Nhân Cơ cảm thấy Nhan Sư Cổ sẽ vui vẻ đáp ứng.

Nào ngờ, Nhan Sư Cổ lại không có hứng thú.

- Đại huynh, thân thể của ta không tốt, xem ra không thể đi rồi.

- Huynh tới xin lỗi Bá Quang tiên sinh, tương lai có cơ hội ta nhất định sẽ tới thỉnh giáo.

Nói xong, Nhan Sư Cổ trở về phòng.

Hắn không nói cho Trịnh Nhân Cơ biết chuyện hắn đi tìm Trịnh Ngôn Khánh, bởi vì ngấm lại, cảm giác giống như hắn đã chịu thiệt thòi, vốn hắn đến hỏi tội, thuận tay dạy bảo Trịnh Ngôn Khánh một phen, nhưng ở bên trong Nhan Sư Cổ lại nhận thấy, Trịnh Ngôn Khánh nếu như là nhân tài mà nói, hắn cũng không ngại thỉnh cầu Trịnh Nhân Cơ để Ngôn Khánh cùng đi nghe giảng.

Nhưng thật không ngờ, hắn tới hỏi tội, Trịnh Ngôn Khánh lại đem câu chuyện chuyển hướng.

Từ đến hỏi tội chuyển thành nổi giận đùng đùng rồi đánh cuộc giữa hắn và Trịnh Ngôn Khánh. Chuyện này mà đồn ra chắc chắn sẽ làm cho Nhan Sư Cổ mất mặt mũi.

Trịnh Nhân Cơ cảm thấy kỳ quái, nhưng hắn cũng biết, thế gia đệ tử nhiều hoặc ít cũng đều có chút cổ quái. Hơn nữa Nhan Sư Cổ đã nói như vậy là không muốn người khác truy cứu chuyện của mình, mình mà hỏi tiếp hắn sẽ mất hứng.

Cho nên Trịnh Nhân Cơ không hỏi thăm mà nhìn theo Nhan Sư Cổ rồi đi ra cửa.

Nhan Sư Cổ thờ phì phì ở trong phòng mình, thật lâu mới dẹp được tâm tình, hắn cầm lấy mấy cuốn sách Hán thư ở trên bàn rồi lại quăng xuống.

Cuối cùng tiến tới trước giá sách cầm lấy một cuốn, chính là cuốn Tam Quốc chí của Trần Thọ.

Hắn mở sách ra từ từ xem thật chăm chú.

Thời gian trôi qua, từ từ trở nên yên tĩnh.

Nhan Sư Cổ đột nhiên nở ra một nụ cười:

- Tiểu tử này, đúng là có chút ý tứ.

Trong phòng ngủ ngọn đèn lúc này đã tắt.

Đã đến giờ tỵ, ngoài phòng vô cùng yên tĩnh, Trịnh Ngôn Khánh ngồi ở trước án thư, mặt phủ lên một cuốn sách giấy vàng, trong miệng thì cắn bút, ngơ ngác sững sờ.

Khoác lác đã nói ra khiến cho hiện tại Trịnh Ngôn Khánh phải ngồi xuống ghi lại thời Tam Quốc. Tuy nhiên đầu óc của hắn hiện tại đang trống rỗng, cái gì cũng không nghĩ ra, cuối cùng ngồi trước thư án thật lâu, không biết viết thế nào.

Tam Quốc này biết viết thế nào đây?

Đúng là hắn thật sự đọc thuộc lòng Tam Quốc Diễn Nghĩa, nhưng Tam Quốc Diễn Nghĩa làm sao có thể dễ dàng sao chép được, chứ nói trình tự các câu chuyện, nguyên nhân vật xuất hiện cũng khiến cho người khác đau đầu rồi. Nguyên bộ Tam Quốc Diễn Nghĩa đã có hơn nghìn nhân vật, Trịnh Ngôn Khánh làm sao có thể tinh tường được.

Hơn nữa những đoạn đối thoại ở trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, Ngôn Khánh vẫn không nhớ rõ.

Một bộ Tam Quốc, có lịch sử, có văn thơ, có quân sự...

Nhiều như thế thật khiến cho Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy đau đầu.

Nên làm gì bây giờ?

Không lẽ cúi đầu trước Nhan Sư Cổ sao?

Khoác lác một hồi rồi, mặc dù Nhan Sư Cổ đồng ý chỉ sợ cũng xem nhẹ mình, sau này Trịnh Nhân Cơ cũng xem nhẹ, tổ tôn hai người bọn họ cũng không có đất sống, cho nên Trịnh Ngôn Khánh không thể lùi về phía sau, đã không thể lùi thì chỉ còn cách xông lên mà thôi.

Nghĩ tới đây, Trịnh Ngôn Khánh vươn người dậy bước ra khỏi thư phòng.

Ở trong sân vắng vẻ cũng không có bài trí gì lớn. Một cây thông già dựng thẳng đứng như che lấp trời xanh mà thôi.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đầy ngôi sao.

Ngôn Khánh bực mình một hồi, hắn đem quần áo bỏ ra, hai tay để trần mà đứng trước gió. Hai chân chuyên động làm đủ ra mọi tư thế, thỉnh thoảng lại gãi nhẹ, các khớp xương nổ lộp bộp không ngừng.

Tôn Tư Mạc dạy cho hắn Ngũ Cầm Hígiơn đã sửa đổi lại một chút.

Ông đem Ngũ Cầm Hí cùng dẫn đạo thuật thượng cổ dung hợp lại với nhau, vì vậy tạo nên một quyền pháp khác biệt.

Mỗi động tác của Ngôn Khánh đều cảm nhận được sự đau đớn từ da thịt.

Mỗi một quyền đánh xong, Trịnh Ngôn Khánh cảm nhận thấy mồ hôi toát ra, hắn thở hồng hộc trong sân.

Gió đêm thổi qua làm cho người ta cảm thấy rất dễ chịu.

Bất tri bất giác mùa xuân đã đến, trong làn gió xuân mang theo một tình cảm ấp áp xuân tình.

Đầu của Ngôn Khánh bỗng nhiên lóe lên một tinh quang.

Đúng thế, ta không hiểu Tam Quốc chí nhưng có người hiểu....

Hắn đứng lên cười hắc hắc không ngừng. Ta chỉ cần nắm mạch lạc của Tam Quốc há không phải là đại công cáo thành.

Nghĩ tới đây, Trịnh Ngôn Khánh cười ha hả.

Ngày hôm sau hấn mang theo sách tiến tới Đậu gia Học Xá.

- Ngôn Khánh, sách ta đưa cho con con đã xem qua sao?

Lý Cơ ở trong sân đang tập thể dục nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh tới liền mỉm cười mà hỏi thăm.

- Tiên sinh, ngày hôm qua trong nhà xảy ra chút chuyện nên đệ tử chưa có cơ hội để học.

Lý Cơ liền hỏi:

- Trong nhà đã xảy ra chuyện gì, có nghiêm trọng không, có cần trợ giúp gì không?

Kỳ thật, Lý Cơ cũng cảm thấy kỳ quái, tại sao mình lại quan tâm tới Trịnh Ngôn Khánh như vậy, hấn sở dĩ ở Đậu gia thôn dạy học cũng là chuyện bất đắc dĩ, không ngờ lại có thể hợp ý với Trịnh Ngôn Khánh như vậy.

Trịnh Ngôn Khánh không thuộc về đậu gia tộc thôn, có thể tới Học Xá đọc sách đều cần điều kiện khác

Thí dụ như, hấn phải đến sớm hơn so với học sinh Đậu gia thôn, quét dọn phòng học, chuẩn bị sa bàn, chiều nào đi học cũng phải về sau, cũng là quét dọn phòng học, dọn dẹp sa bàn, gom dụng cụ lại.

Đậu gia sản nghiệp khổng lồ, thu hấn là đệ tử thu hấn là nể mặt mũi của Trịnh gia, cũng không lấy tiền.

Đã không thu tiền vậy thì phải làm một chút chuyện.

Trịnh Ngôn Khánh đối với những điều này cũng không phản đối, hấn yên lặng dọn dẹp án thư, đem sa bàn trải ra sau đó ngồi xuống ghế.

Lý Cơ sắp xếp lớp học, nhìn Ngôn Khánh bận rộn thì toát ra một ánh sáng khác thường.

- Tiên sinh, ngài biết Tam Quốc Chí không?

Lý Cơ khê giật mình rồi phục hồi tinh thần.

- Ngôn Khánh, ngươi vừa nói gì?

Trịnh Ngôn Khánh lại nói.

- À, có biết sơ qua, chỉ là Ngôn Khánh, nếu như ngươi muốn cầu công danh thì nên đọc hán thư, hán thư chính là bài học bắt buộc của quốc tử đương triều, không thông hán thư thì chũng khó cầu công danh... nhưng chỉ sợ cũng rất khó khăn.

codon.traí

41. Chương 41: Đậu Phụng Tiết

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 41: Đậu Phụng Tiết

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngôn Khánh cười khở một tiếng:

- Tiên sinh, tiên sinh cho rằng đệ tử có thể cầu công danh sao?

- Tại sao không thể?

Lý Cơ trừng mắt, tuy nhiên nhớ tới Ngôn Khánh xuất thân tiện hộ, hôm nay còn thuộc về gia nô của Trịnh thị, chỉ sợ...

- Ngôn Khánh, tại sao con đột nhiên hỏi tới Tam Quốc vậy?

- Ngôn Khánh tại sao hôm nay con lại hỏi chuyện Tam Quốc?

Trịnh Ngôn Khánh do dự một chút rồi ngồi xuống khẽ nói:

- Không lẽ tiên sinh, đệ tử xuất thân hèn mọn gia tổ tuy là quản gia của An Viễn đường nhưng cũng không được coi trọng, lần này tới Lạc Dương, tổ tôn đệ tử tình cảnh rất xấu hổ, nếu như không xử lý tốt chỉ sợ tình cảnh sẽ thê thảm.

- Tiên sinh cũng biết, đệ tử có thể học ở đây cũng không phải là ý nguyện của đại công tử mà là hành động bất đắc dĩ.

- Trước kia con và gia tổ ở trong Thành Lạc Dương có một người bạn chơi, hai người thường nói chuyện với nhau, nhưng không biết tại sao hôm qua lại bị thầy dạy phát hiện, đêm qua đến nhà hỏi tội... Đệ tử trong cơn giận dữ đã bắt đầu tranh luận, cuối cùng đệ tử dưới cơn giận dữ đã tranh luận với ông ta, cùng đệ tử các cực, sẽ cùng đọc Tam Quốc.

Nếu những người khác thích đệ tử đọc thì hẳn thua, còn không thì con thua, nếu con thua thì con sẽ dâng đầu cho ông ấy.

Lý Cơ lúc đầu còn cười ha hả nghe Trịnh Ngôn Khánh giải thích.

Nhưng dần dần nụ cười biến mất, mà chuyển thành vẻ ngưng trọng.

- Gia sư của Trịnh Phủ, có phải là Nhan Trứ?

- Đúng thế!

Lý Cơ nhin không được vỗ bàn một cái:

- Tiểu tử này, tại sao ngươi lại có gan lớn như vậy? Ngươi mới đọc qua bao nhiêu sách mà dám thi giải đọc Tam Quốc với Nhan Trứ? Quả thật là suy nghĩ hão huyền, suy nghĩ hão huyền... Tên Nhan Trứ kia cũng thế, tự nhiên lại đánh cuộc với một đứa bé, Ngôn Khánh, cho dù ngươi bây giờ bắt đầu đọc thì cũng không thể thắng được Nhan Trứ đâu.

- Tiên sinh, chúng ta không phải là giảng giải Tam Quốc mà là dùng thể nhân để nói chuyện thắng thua.

Lông mày của Lý Cơ nhăn lại mà nói:

- Ngươi có biết Tam Quốc không?

- Khi còn bé đã nghe qua cho nên cũng biết một hai.

Lúc này, những đệ tử bên ngoài liên tục tới, Lý Cơ cũng không hỏi tiếp.

- Ngôn Khánh, ngươi trước hết trở về chỗ ngồi, sau khi kết thúc buổi học, ngươi chớ về, ta còn có lời muốn hỏi ngươi.

Trong lòng Trịnh Ngôn Khánh vui vẻ, hẳn biết rằng Lý Cơ đã đồng ý rồi.

Kỳ thật, người thất bại như Lý Cơ trước Nhan Trứ chưa chắc đã chịu phục, có lẽ trong lòng Lý Cơ cảm thấy mình chỉ thua hẳn ở phần xuất thân mà thôi, nếu bàn về học vấn thì chưa chắc đã thua.

Điều này, từ việc Lý Cơ dạy học, có thể nhìn ra ẩn tình bên trong.

Hôm nay vẫn như ngày hôm qua.

Nhưng rõ ràng, hôm nay Lý Cơ không yên lòng, lúc giảng bài phần lớn vẫn bình dị không giống như hôm qua nói có sách mách có chứng, từng lời từng lời nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu.

Trịnh Ngôn Khánh nghe giảng bài cũng không dụng tâm như hôm qua.

Trong đầu của hắn là những sự tình Tam Quốc, Lý Cơ giảng giải điều gì hắn hầu như không quá để ý, lúc nghỉ giữa khóa, Lý Cơ cũng không biết đi nơi nào, Ngôn Khánh thì an vị tại bậc thang của phòng học nhìn

đám trẻ chơi đùa âm ỉ. Nếu như... nếu như mình không trùng sinh thì có thể giống như những hài từ nay không, vô ưu vô lự?

Trịnh Ngôn Khánh nghĩ đến tâm sự, lại nghĩ đến chuyện trùng sinh hôm nay.

Nói thật hẳn không có bằng hữu gì, ở Huỳnh Dương chỉ có Đóa Đóa cùng hắn chơi đùa, sau Đóa Đóa không có người bạn cùng lứa tuổi xuất hiện, Từ Thế Tích có vẻ là đồng bạn không tệ nhưng đáng tiếc lại ở lão trạch Lạc Dương.

Mà những tiểu tử ở trong điền trang lại có vẻ kính sợ hắn.

Mặc dù vậy Ngôn Khánh vẫn nghĩ thầm, mình cùng một đám trẻ con chơi đùa, thật không có ý tứ....

Đột nhiên một hồi thanh âm khóc than truyền đến.

Mấy hài tử ở trong viện học đang vây quanh một hài tử mà xô đẩy không ngừng.

Tiểu hài tử kia Trịnh Ngôn Khánh có thể nhận ra là Đậu Phụng Tiết. Lại nói tiết, Đậu Phụng Tiết này ở học xá của Đậu gia là đệ tử đích truyền của họ Đậu, hậu duệ của Đậu Sí. Tổ phụ của hắn là làm tại Ung Châu thời Bắc Chu, chỉ là Bắc Chu giờ đã tàn lụi, chi của hắn theo đó mà cũng tàn lụi.

Phụ thân của Đậu Phụng Tiết là Đậu Quỹ hiện đang làm quan.

Nhưng cụ thể là chức quan gì thì Trịnh Ngôn Khánh không rõ ràng lắm, chỉ là nghe những đứa bé kia nói chuyện với nhau thì lơ mơ biết được đó là một chức quan rất nhỏ, tuy không kém quá nhiều so với chức Quan trước đây của Trịnh Nhân Cơ nhưng vẫn bị người khác khinh thường.

Đậu Quỹ tính tình cương trực quả quyết, rất ít khi ở nhà.

Đậu Phụng Tiết được mẫu thân mình chiều cổ, hai năm trước mẫu thân mất đi, hắn giống như trở thành một cô nhi, hắn có một thúc thúc nhưng không ở Lạc Dương, trong nhà đã không có người chiều cổ, đến tuổi đi học thì được đưa tới Học Xá.

Một chi hệ của một đại gia tộc xuống dốc dĩ nhiên không được để ý quá nhiều.

Đậu Phụng Tiết tính tình có hơi giống mẹ, nói thẳng ra là mềm yếu.

Ở học xá nhất định là có một số đứa trẻ bắt lương đi học, đối với những đệ tử này vô cùng ghét bỏ. Bọn chúng dựa vào địa vị giàu có trong nhà, khi dễ Đậu Phụng Tiết. đương nhiên cũng không dám quá phận, chỉ như đòi kẹo, vò một số tiền tiêu vặt....

Hết lần này tới lần khác, Đậu Phụng Tiết là người nhát gan, khi bị người ta khi dễ thì không dám đánh trả.

Mình càng sợ, người ta càng lớn tới.

Những học sinh kia được cái làm trở nên trầm trọng hơn, bọn họ càng hung ác, Đậu Phụng Tiết càng sợ hãi, về nhà cũng không có ai thổ lộ vì vậy tạo thành một ác tính tuần hoàn.

Những học sinh khác chỉ ở bên cạnh xem không dám lên tiếng.

Trịnh Ngôn Khánh thấy vậy thì biết rằng không xong hắn vội vàng đứng dậy đi qua, cầm tay kéo Đậu Phụng Tiết qua bên cạnh mình, đồng thời khuỷu tay vung lên, đâm vào sườn của một thiếu niên bên cạnh. Hắn không dám phát lực, từ nhỏ tu tập Hàng Long Công da thịt của Trịnh Ngôn Khánh sinh trưởng khí lực không hề nhỏ cứ như vậy thiếu niên kia kêu thảm một tiếng, cúi người ôm lấy xương sườn.

- Người là ai, tại sao lại chạy tới đây xen vào việc của người khác?

Ngôn Khánh lớn tiếng nói:

- Hắn là bạn đồng học của ta, ta không cho phép người tùy ý khi dễ.

- Xem đức hạnh của các người đều lớn hơn so với chúng ta, cao hơn chúng ta, thời gian học nhiều hơn, vậy mà lại ỷ lớn hiếp nhỏ sao?

Mấy thiếu niên kia liền giận tím mặt.

Trịnh Ngôn Khánh ngăn cản trước người Đậu Phụng Tiết, nhìn hằm hằm vào đối phương.

Những người lợi hại hơn các người ta đã giết qua, chẳng lẽ còn sợ các người sao.

- Đừng... sinh cường, để ta giao tiền tiêu vật hàng tháng cho bọn chúng, người đừng làm anh hùng, bọn chúng đều rất lợi hại đó.

Đậu Phụng Tiết ở sau lưng Trịnh Ngôn Khánh thầm nói.

- Người câm miệng!

Trịnh Ngôn Khánh cũng không quay đầu lại:

- Bọn hần khi dễ người một lần sẽ có lần thứ hai, người đưa tiền tiêu vật cho bọn chúng lần này, lần sau sẽ là cái lớn hơn. Đàn ông đại trượng phu phải ưỡn ngực ngẩng cao đầu, bộ dạng của người thật là mất hết thể diện đàn ông.

Tổ phụ của Đậu Phụng Tiết là một trong Tam tổ, Đậu Sí.

Nghे thấy Ngôn Khánh nói những lời này, Đậu Phụng Tiết mặt đỏ tới mang tai, muốn phóng chân mà lao ra nhưng nhìn thấy những thiếu niên kia hung hăng như vậy hần liền hoảng hốt, bước chân tiến ra rồi lại lui về, mấy thiếu niên kia liền cười lạnh.

- Các người làm gì đó?

Từ bậc cửa, Lý Cơ chẳng biết khi nào đã tới.

Bình thường ông hay mỉm cười nhưng khuôn mặt lúc này vô cùng nghiêm trang.

codon.traí

42. Chương 42: Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 42: Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Ông nghiêm nghị quát:

- Mấy tên tiểu tử này còn không mau cút về cho ta, nếu không chó trách ta cho ăn roi.

Địa vị thầy giáo ở học xá rất cao, mặc dù đám thiếu niên này đều to gan lớn mật nhưng nếu kháng cự lại thầy giáo chính là đại nghịch bất đạo, tội danh này đánh chết cũng được.

Các thiếu niên kia nhìn Lý Cơ sau đó lại hung hăng trợn mắt nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

- Người chờ đó.

Nói xong, mấy thiếu niên đỡ thiếu niên bị Trịnh Ngôn Khánh đánh bắt đầu rời khỏi tiểu viện.

Trịnh Ngôn Khánh cười lạnh nói:

- Các người cứ tùy thời đến thỉnh giáo.

- Hai người các người còn không mau cút cho ta, không muốn ta mời đi chứ?

Lý Cơ gầm lên giận dữ, Ngôn Khánh sợ tới lẽ lười, hần cũng không dám dừng lại liền lôi kéo Đậu Phụng Tiết đi vào trong phòng học.

- Đứa nhỏ này còn ngại chuyện của mình không đủ nhiều hay sao?

Lúc đi qua bên cạnh Lý Cơ, Ngôn Khánh loáng thoáng nghe được lời trách cứ.

Trong lòng của hắn tràn ngập âm áp, hướng về phía Lý Cơ mà thi lễ một cái, sau đó cũng không nói gì thêm mà chạy vào bên trong phòng.

- Cảm ơn người.

Đậu Phụng Tiết ngồi xuống bên cạnh Trịnh Ngôn Khánh quay đầu thấp giọng nói:

- Chỉ là người nên cẩn thận một chút, bọn chúng sẽ không từ bỏ ý đồ.

- Hừ, binh tới thì tướng đỡ, nước tới thì tường ngăn... được rồi lắng nghe giảng đi.

Lúc này, Lý Cơ đã vào lớp học, bày bài giảng ra trước mặt.

Việc học ở trong thôn cũng không phải là chiếm dụng thời gian cả ngày.

Bởi vì học sinh ở trong thôn còn phải trợ giúp làm việc trong nhà, trừ phi là gia cảnh đặc biệt tốt.

Cho nên sau khi tới buổi trưa, Lý Cơ một lần nữa lưu lại Trịnh Ngôn Khánh.

- Ngôn Khánh, buổi sáng con nói con cùng Nhan Trứ đánh cược, là kể chuyện xem ai được mọi người tán thành hơn, có phải không?

Xem ra sắc mặt ngưng trọng của Lý Cơ cũng giảm bớt hơn nhiều rồi.

Ngôn Khánh gật đầu:

- Tiên sinh, đúng là như vậy.

- Thoạt nhìn người có vẻ như là đang gài bẫy Nhan tiên sinh.

Lý Cơ thu thập thư án lại rồi trầm giọng nói:

- Vậy người nói một chút xem, người định làm sao để thắng Nhan Trứ?

- Tiên sinh có thể nghe đệ tử giải thích một chút.

- Có thể!

Trịnh Ngôn Khánh vì vậy thu tâm tình lại, đem chuyện đào viên kết nghĩa trước kia nói cho Từ Thế Tích nói lại trước mặt của Lý Cơ một lần.

Ngay từ đầu sắc mặt của Lý Cơ đã khó nhìn.

Nhưng thời gian trôi qua, lông mày của ông cũ giãn ra, cuối cùng nhẹ nhàng vỗ tay

- Thiên hạ đại thế, hợp lâu tất phải phân, Ngôn Khánh những lời này của người nghe tuy không có gì nhưng nhắc lại mang rất nhiều dư vị, chỉ là gan của người thật là quá lớn, thời kỳ tam quốc, Lưu Bị khi nào kết nghĩa đào viên với Quan Vũ và Trương Phi?

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Trước kia nghe vú em kể chuyện, cảm giác của đệ tử rất không thú vị.

Nhưng về sau vú em thay đổi một số tình tiết, gia nhập thêm đó thì đệ tử thấy ngủ rất ngon, vú em nói, tiểu thuyết này thời cổ người ta dùng để thuyết phục người khác, thường xuyên lấy đó làm ngụ, dẫn chứng lịch sử, mượn truyền thuyết, cho gia tăng sức thuyết phục. Tuy nhiên đây chỉ là một con đường nhỏ.

Lý Cơ gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Sau đó hắn nhẹ giọng khen:

- Vị vú em này thật không đơn giản, thời xuân thu chiến quốc mọi người dùng phương thức đó, chỉ là theo lời nói của Trang Tử thì đây chỉ là một con đường nhỏ, tiêu khiển thì có thể chứ khó có thành tựu.

Trịnh Ngôn Khánh trong lòng thầm nhủ:

- Chỉ sợ ông không biết, con đường nhỏ này về sau đã trở thành đại đạo.
- Vị vú em kia tên là gì?
- Từ Di, chỉ là bà ấy năm ngoái đã mang con rời khỏi Huỳnh Dương.

Lý Cơ không có nghi ngờ, Trịnh Ngôn Khánh cũng dùng cách này nói dối hần. Trong lòng Lý Cơ thầm tiếc nuối nói:

- Nữ tử hiếm thấy, đáng tiếc là không gặp được.

Là may mắn không gặp được nếu không làm sao ta có thể bịa chuyện.

Trịnh Ngôn Khánh thầm nghĩ.

- Nói như vậy, vú em kia chính là người bắt đầu lập tiểu thuyết.
- Đúng thế.

Lý Cơ nói:

- Nếu như nói về nghiên cứu tiểu thuyết thì cho dù người học mười năm cũng không phải là đối thủ của Nhan Trứ nhưng nếu dùng tiểu thuyết thì cũng có thể thử qua một lần. Đúng thế biện pháp này không tệ, lúc người đánh cuộc có phải đã định như vậy không?

Trịnh Ngôn Khánh trả lời:

- Tiên sinh, nếu như giảng giải chính sử thì đệ tử làm sao có thể so sánh với Nhan Trứ?

Lý Cơ nhìn Ngôn Khánh, khuôn mặt rất nghiêm túc.

Nhưng từ trong ánh mắt của ông vẫn nhận thấy được sự tán thưởng, kinh ngạc và tò mò.

- Ngôn Khánh, người tại sao lại nghĩ ra chủ ý này?
- Ha ha, nếu như không phải người ngồi trước mặt ta thì ta đã cho rằng người là một người trưởng thành... Nói như vậy là người muốn ta giảng giải cho một chút tam quốc rồi người lập nên tiểu thuyết đúng không?
- Tiên sinh cơ trí, đệ tử thật bội phục.

Ngôn Khánh bất động thanh sắc tăng bốc Lý Cơ tiên sinh.

Ở trong quan trường nhiều năm, Trịnh Ngôn Khánh biết rõ, muốn người khác vì mình thì phải nói dễ nghe một chút.

Lý Cơ quả nhiên vui vẻ, dù cây thước khê gõ nhẹ vào đầu Trịnh Ngôn Khánh.

- Tam quốc không phải là giảng giải một ngày là có thể tinh tường.

Nó vô cùng huyền diệu, thậm chí còn hơn cả hán thư, chỉ là từ trước tới nay mọi người chỉ nghiên cứu hán thư chứ không để mắt tới tam quốc. Thế nào, người muốn nghe thì buổi chiều ta sẽ giảng cho người một canh giờ, người nghe được bao nhiêu thì tùy vào ngộ tính của người. Ừ, ta thấy cái khúc mở đầu của người có vẻ hấp dẫn, theo ta thấy có thể sửa được bản thảo rồi.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Đệ tử cũng cho rằng như vậy... chỉ là khúc mở đầu này còn cần một chút nhạc điệu vào đó.
- Đệ tử từng ngẫu nhiên làm một tiểu khúc, không biết có được không.
- Người thử hát một chút xem.

Trịnh Ngôn Khánh ổn định tinh thần, khê ngâm khúc Lâm Giang Tiên lưu truyền ở đời sau lên.

- Cổn cổn trường giang đông thệ thủy, lãng hoa đào tấn anh hùng. Thị phi thành bại chuyển đầu không, thanh sơn y cựu tại, kỷ độ tịch dương hồng.

Lý Cơ nghe Trịnh Ngôn Khánh ngâm tụng bỗng nhiên vỗ tay.

Kỳ thật giai điệu Lam Giang Tiên này ở thời kỳ Khai HOàng đã xuất hiện nhưng chỉ lưu truyền ở tầm phổ phường, không được sĩ phu coi trọng. Đây cũng là cùng một thể loại mà lúc Ngôn Khánh ở dưới Thủ Dương Sơn viết ra cho Đóa Đóa.

Lý Cơ nghe xong khúc nhạc thì cảm khái vạn phần.

- Một Lâm Giang Tiên thật là điểm mắt cho rồng.

Chỉ là sau đó Lý Cơ cười nói:

- Nghe khúc dạo đầu này thật khiến cho người ta tỉnh ngộ, nhưng nó chỉ lưu truyền trên phố xá thì thật đáng tiếc, những ca từ này nếu được từ miệng các ca cơ phát ra, nhất định sẽ làm cho nhiều sĩ phu thích thú.

- Ngôn Khánh ta có một chủ ý.

- Người có cách nào tìm một số ca cơ hát lên, thì chắc chắn sẽ mang lại hiệu quả không tầm thường.

codon.traí

43. Chương 43: Động Thủ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 43: Động thủ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngôn Khánh nghe vậy thì trầm nghĩ: Lý tiên sinh ơi, ta biết ông danh sĩ phong lưu nhưng ông cũng nên nhìn một chút, ta mới bao nhiêu tuổi chứ.

Ta tìm những ca cơ kia, ai mà để ý tới, hơn nữa lại còn bắt những ca cơ kia ngâm xướng thì cũng phải có tiền. Ta lấy đâu ra tiền chứ?

Lý Cơ tựa hồ nhìn ra tâm tư của Trịnh Ngôn Khánh nên mỉm cười.

- Như vậy đi, chuyện này không cần người phải quan tâm, ta sẽ giải quyết cho người.

Quả nhiên Lý Tiên sinh lão luyện về chuyện tùng hoa.

Lý Cơ lại cầm cây thước khê gõ đầu Trịnh Ngôn Khánh:

- Người chớ nghĩ lung tung, ta không hề đi tới chỗ đó làm chuyện trăng gió.

- Chỉ là ta có một số bằng hữu có thể nói giúp một phen... Nhưng Ngôn Khánh à, bản thảo của người còn quá ít, còn phải cố gắng hơn nhiều, vì cái này một khi lưu truyền trên phố thì không thể gián đoạn, lúc đó mới được mọi người hưởng ứng.

Lý tiên sinh quả nhiên lợi hại!

Trịnh Ngôn Khánh thậm chí cảm thấy được, không lẽ Lý Cơ cũng là người xuyên việt mà tới sao?

Hắn lập tức gật đầu:

- Tiên sinh, ông cho rằng cái này nên đặt tên là gì?

- Ừm, đã không phải là chính sử, hơn nữa còn là tiểu thuyết thì gọi là Hí Thuyết, người thấy được không?

- Hí Thuyết Tam Quốc?

Trong lòng Ngôn Khánh liền cảm thấy chán ngán.

Mấy cái Hí Thuyết này sau này có nhiều lắm. Nhất là đời thanh cung, hí thuyết nhiều vô cùng.

- Tiên sinh, đệ tử cho rằng nói là Hí Thuyết Tam quốc chỉ sợ không thỏa đáng.

Dù sao chúng ta cũng dựa vào Tam Quốc, tuy không phải là tam quốc thực sự nhưng dùng từ Hí Thuyết thì thật không đúng rồi. Đệ tử ở An Viễn đường từng xem qua một quyển sách bên trong có nói về các phe phái diễn nghĩa, tại sao không gọi là Tam Quốc Diễn Nghĩa?

Ngôn Khánh nói những lời này xuất phát từ hậu hán thư, Chu Đẳng truyện.

- Tam Quốc.... diễn nghĩa.

Lý Cơ đột nhiên vỗ tay cười to:

- Đúng thế, tại sao không thế là diễn nghĩa, hiện nay chúng ta cũng không phải đang ở thời Tam quốc diễn nghĩa sao?

Bất tri bất giác, Lý Cơ bị đưa vào trong tròng rồi.

Trịnh Ngôn Khánh dùng từ chúng ta chẳng khác nào nói quyển sách này hán và Lý Cơ cùng tác giả, đến lúc đó có người nghi hoặc hán có thể lấy Lý Cơ ra làm tấm chắn.

Trịnh Ngôn Khánh có thể thấy được, Lý Cơ hôm nay thất bại sắp tới có thể dương danh.

Như vậy hán cũng có thể báo đáp...

Nói chuyện với Lý Cơ đến khuya, Ngôn Khánh cuối cùng cũng đứng dậy mà cáo từ.

Hai người ước định, bắt đầu từ ngày mai mỗi ngày sau buổi trưa, Trịnh Ngôn Khánh sẽ ở lại nghe Lý Cơ giảng giải về Tam Quốc.

Chuyện này đối với Tam Quốc Diễn Nghĩa tuyệt đối là cơ sở trọng yếu.

Lúc gần đi, Lý Cơ lại dặn dò Ngôn Khánh nên tập trung rèn chữ, hình thành một nền móng viết chữ cho tốt.

Trịnh Ngôn Khánh cung kính đáp ứng rồi ra khỏi học xá.

Trên đường về nhà, Ngôn Khánh tâm tình sáng khoái hơn rất nhiều.

Hắn đi qua đường ngâm nga một tiểu khúc, một bên hướng về phía nhà, khi đi qua một mảng rừng thưa, Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên dừng bước lại.

Hắn nhíu lông mày lại, nhìn mảnh rừng trước mắt rồi lớn tiếng nói:

- Người ở trong rừng đừng tránh né nữa, mau xuất hiện đi.

Nói xong, Trịnh Ngôn Khánh cởi bỏ áo choàng bên ngoài của mình ra.

Sau đó hắn để xuống mặt đất, đặt túi xách lên đó.

Từ sau khi theo Tôn Tư Mạc học thuật dưỡng sinh xong, công phu của Trịnh Ngôn Khánh không hề tăng trưởng nhưng giác quan của hắn đã tiến bộ hơn trước rất nhiều, lúc hắn đi qua khu rừng đã có thể mơ hồ cảm nhận được rằng có nguy hiểm sát tới. Hắn biết rằng bây giờ chạy cũng không còn kịp.

Từ trong rừng đi ra năm thiếu niên, tuổi tác cũng đã chừng mười ba mười bốn.

Thiếu niên cầm đầu chính là người mà lúc nãy đã bị Trịnh Ngôn Khánh đánh cho đau xương sườn, xem bộ dáng hùng hổ của hắn thì đã bình phục lại. Năm thiếu niên vây quanh, biểu lộ vô cùng hung ác.

- Xú tiểu tử, ngươi có đi ra không?

Thiếu niên cầm đầu hung ác nói:

- Hồi trưa ở học xá ngươi có tiên sinh làm chỗ dựa, bây giờ ta xem ngươi còn có thể dựa vào ai?

Trịnh Ngôn Khánh nhìn những thiếu niên này rồi đột nhiên nở nụ cười.

- Người cười cái gì?

- Thế nào, người thấy ta buổi trưa không nên giúp Đậu Phụng Tiết sao?

- Chúng ta tìm Đậu Phụng Tiết gây phiền toái liên quan gì đến người? Con mẹ nó, người là gì mà dám ra mặt cho hấn, xú tiểu tử, ta đã chờ người đã lâu, người không phải thích gây náo động sao, ta sẽ cho người biết hậu quả.

Ngôn Khánh thở dài:

- Các người thật không biết tốt xấu.

Ở buổi trưa ta ngăn cản các người là vì suy nghĩ cho các người, Đậu Phụng Tiết tuy rằng gia cảnh không còn được như trước, nhưng hấn vẫn là con đích truyền, đúng thế, hấn thật sự nhất gan, có thể bị khi dễ nhưng nếu như có người trong thành Lạc Dương này biết thì các người sẽ hiểu hậu quả là thế nào.

Dòng dõi đích tôn, tuyệt đối không thể dễ dàng bị đám người các người khi dễ như vậy.

Đến lúc đó vạn nhất truyền đến tai cha mẹ các người, các người có thể chịu nổi cơn giận lôi đình của họ?

Đám thiếu niên kia giật mình nhìn nhau sợ hãi.

Đúng thế, hiện tại tuy vui vẻ nhưng bọn họ lại quên mất Đậu Phụng Tiết là con của vợ cả, thân phận vượt xa bọn chúng. Mặc dù mẹ của Đậu Phụng Tiết đã chết, cha của hấn không ở Lạc Dương, nhưng những đám người khác họ Đậu không dễ để Đậu Phụng Tiết bị khi dễ như vậy, vạn nhất chuyện này lộ ra đừng nói là bọn chúng ngay cả cha mẹ bọn chúng cũng không gặp may rồi.

Trong nhất thời đám thiếu niên đều lộ vẻ khiếp đảm.

Chỉ có tên thiếu niên đầu lĩnh kia, tuy trong lòng sợ hãi nhưng trên mặt vẫn lộ vẻ hung ác, hấn dữ dần nói:

- Mọi người không nên để tên tiểu tử này lừa bịp, Đậu Phụng Tiết là tên nhất gan, căn bản không dám nói cho người nhà, tiểu tử này chỉ hù dọa chúng ta mà thôi... Trịnh Ngôn Khánh hôm nay nếu chúng ta không giáo huấn người thì về sau làm sao có thể diện mà xuất hiện ở trong Học Xá.

Hấn cất tiếng khiến cho những thiếu niên kia ổn định lại.

Tiểu hài tử này cũng giận đến thể diện, giống như bọn chúng xưng bá xưng vương ở trong học xá đã lâu, hôm nay bị Trịnh Ngôn Khánh ngăn cản đã mất hết mặt mũi, mà đầu lĩnh thiếu niên vừa chạm vào Ngôn Khánh đã bại, trong lòng cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Trịnh Ngôn Khánh có thể nhìn ra tâm tư của bọn chúng vừa vặn hấn cũng muốn giãn gân giãn cốt một chút nên cười ha hả nói:

- Thế nào, cùng tiến lên chứ?

- Đối phó với tên tiểu tử nhà người chỉ cần một mình ta là đủ rồi.

Thiếu niên kia lại giận tím mặt nói tiếp:

- Buổi trưa bị người mai phục, nên chiếm tiện nghi, hiện tại ta muốn giáo huấn người cho thật tốt.

Nói xong hấn giơ ngón tay lên:

- Các người đều không được cử động, xem ta thu thập hấn.

codon.tra

44. Chương 44: Bái Sư

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 44: Bái sư

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Nghĩ lại thiếu niên này xem ra cũng có uy vọng, lời nói này vừa ra đám thiếu niên kia đều nghe theo, chỉ thấy hắn khẽ nhúc nhích thân thể, làm ra một bộ dáng hổ phục rồi hét lên:

- Trịnh Ngôn Khánh, chúng ta động thủ.
- Khoan đã.

Ngôn Khánh mở miệng nói:

- Ta nói trước , mặc kệ ai thua ai thắng về sau không được cho phép chuyện này xảy ra nữa.

Thiếu niên thu tay lại:

- Tốt, Đậu Hiếu ta một lời nói ra, tứ mã nan truy, người thua thì ngày mai phải ở trước mặt tất cả mọi người khấu đầu ba cái với ta, về sau ta sẽ không tìm tên tiểu tử người gây phiền toái, còn ta thua thì ta sẽ dập đầu với người, hơn nữa bái người làm đại ca ở trong Học Xá con người là cao nhất, về sau càng không tìm Đậu Phụng Tiết gây phiền toái.

Trịnh Ngôn Khánh gật đầu, lui về phía sau một bước, mắt thấy thiếu niên kia nôn nóng hắn lại khoát tay nói:

- Khoan đã.
- Người còn chuyện gì?
- Lời người nói có giữ không!

Đậu Hiếu nổi giận:

- Dĩ nhiên là giữ, những người ở đây sẽ làm chứng cho ta, Đậu hiếu ta đã nói ra lời nào là tuyệt sẽ không đổi ý.
- Đã như vậy thì ta... xuất thủ đây.

Trịnh Ngôn Khánh có thể nhận ra Đậu Hiếu cũng là người luyện võ.

Khí thể của hắn cũng khá, nóng lòng muốn phục hồi mặt mũi, nhưng nếu động thủ thật sự thì Trịnh Ngôn Khánh dĩ nhiên có cách thu thập hắn. Cho nên hai lần thiếu niên này ra vẻ muốn đánh Trịnh Ngôn Khánh đều mở miệng ngăn cản, đây chính là làm cho khí thể của hắn bị suy giảm, Ngôn Khánh cũng có thể dễ dàng thu thập hắn hơn.

Hắn vừa nói đã ra tay, hai chân nhảy lên, thân thể như điều hâu bắt thỏ.

Những thiếu niên xung quanh nhìn không được mà sợ hãi thán phục.

- Tiểu tử này có thể nhảy thật là cao!

Đậu Hiếu cũng không ngờ Ngôn Khánh đột nhiên ra tay.

Chưa kịp đề phòng hắn đã bị Trịnh Ngôn Khánh lăng không đập xuống, hai vai của Đậu Hiếu bị Trịnh Ngôn Khánh nắm lấy, Đậu Hiếu cảm thấy hai tay của Ngôn Khánh giống như là ưng trảo vậy tuy rằng có quần áo ngăn cách nhưng bàn tay kia vẫn giống như là móc sắt bầu chặt vào các khớp xương, Đậu Hiếu không kìm được mà kêu to lên.

Cùng lúc đó, hai chân của Ngôn Khánh đã đá vào lên ngực của Đậu Hiếu.

Thân thể của hắn từ trên không trung rơi xuống, vừa thể trọng của Trịnh Ngôn Khánh, vừa lực quán tính đã đá văng Đậu Hiếu ra mấy mét mới rơi xuống.

Ầm một tiếng, các thiếu niên vây quanh đều run lên.

Chỉ thấy Ngôn Khánh hai tay chống xuống đất, người lộn về sau, đứng vững trên mặt đất.

Còn Đậu Hiếu lúc này các khớp xương đã rời rạc, thân thể giống như con tôm, vẫn chưa đứng dậy nổi.

- Ta thắng rồi!

Trịnh Ngôn Khánh thần định khí nhàn nhìn mọi người cười nói:

- Ta hiện tại có thể đi chưa?

Lời nói lúc trước của hắn đã làm cho những thiếu niên này cảm thấy sợ hãi.

Bây giờ ngay cả Đậu Hiếu bình thường xưng vương xưng bá lại bị Ngôn Khánh đánh bại trong lòng bọn họ càng sợ hãi hơn, đừng nhìn bọn họ nhiều người, nhưng lại không có ai dám đứng ra, lúc này Đậu Hiếu thở ra một hơi, nhìn Trịnh Ngôn Khánh biểu lộ phức tạp.

- Xem như ngươi lợi hại, ta thua!

- Ha ha, ngươi đúng là hảo hán.

Ngôn Khánh đem áo ngoài mặc lại, ngồi xổm xuống trước mặt Trịnh Ngôn Khánh.

- Kỳ thật ngươi cũng không kém, đánh nhau thực sự chưa chắc ta thắng được ngươi, Đậu Hiếu vì sao ngươi thua thảm như vậy, ngươi có biết không?

Đậu Hiếu nhổ ra một ngụm nước bọt mà hỏi:

- Tại sao?

- Ngươi về hỏi tiên sinh, cái gì là Tào Quy luận chiến.

Nói xong, Trịnh Ngôn Khánh cầm túi xách lên, trong ánh chiều tà mà về.

- Hiếu ca, huynh không sao chứ?

- Không sao.

- Chẳng lẽ cứ như vậy buông tha cho tên tiểu tử này sao?

- Không buông tha thì làm gì đây, hắn là cao thủ, mấy người chúng ta tiến lên chưa hắn là đối thủ của hắn... Đúng rồi, Tào Quy là ai, rất nổi danh sao?

Đám thiếu niên ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta đều lắc đầu.

Đậu Hiếu cắn răng đứng lên, nhìn về phía bóng lưng của Trịnh Ngôn Khánh mà nhổ một bãi nước bọt:

- Mẹ nó, ngay cả bóng lưng cũng kiêu ngạo như vậy.

Nhưng trong lòng lại muốn biết: Tào Quy đến tột cùng là người thế nào?

Về đến nhà, Trịnh Thế An đang chờ hắn.

Tổ tôn hai người đều có tâm sự, cho nên thoáng chốc đã ăn xong bữa tối.

- Gia gia, con muốn báí sư.

- Báí sư, con muốn báí ai?

- Lý tiên sinh, con muốn báí Lý Tiên sinh làm sư phụ.

Lúc chạng vạng tối, Đậu Hiếu đã nhắc nhở Trịnh Ngôn Khánh.

Ở thời đại này xuất thân, muốn lẫn lộn không chỉ có thể gia mà còn phải có một sư môn. Với tình huống hiện tại của hắn muốn tìm một sư phụ cũng không phải là điều dễ dàng, tuy Tôn Tư Mạc yêu thích Ngôn Khánh nhưng cũng không khỏi băn khoăn xuất thân của hắn.

Hắn muốn nhận Ngôn Khánh làm đồ đệ, nhưng lại không tiếp nhận được thân phận của Ngôn Khánh.

Ngay cả Tôn Tư Mạc cũng thế, những người khác thì sẽ thế nào? Chỉ sợ cũng giống như Nhan Sư Cổ thanh cao chỉ đồ, xem thường hần mà thôi.

Càng nghĩ, Trịnh Ngôn Khánh càng cảm thấy, thích hợp nhất chính là bá Lý Cơ làm tiên sinh.

Lý Cơ không có tên tuổi nhưng tài hoa của ông thì không thể phủ nhận.

Nếu lần này có thể mượn nhờ Tam Quốc Diễn Nghĩa làm ông nổi danh thì ngày sau tìm một chỗ đứng ở sĩ lâm cũng không quá khó khăn.

Mà mình hiện tại đứng dưới một cây đại thụ cũng có thể che giấu được một số chuyện.

Cho nên Trịnh Ngôn Khánh mới nói với Trịnh Thế An.

Dù sao bá sư cũng là một chuyện đại sự của con người, sư đạo tôn nghiêm, một ngày làm sư, cả đời làm cha, người ta hiện nay đối với sư phụ vô cùng coi trọng, ngay cả hoàng đế đối với ân sư của mình cũng vô cùng cung kính.

Nếu không, chỉ cần miệng lưỡi bình thường cũng có thể khiến người bị thân bại danh liệt.

Trịnh Ngôn Khánh muốn bá sư, phải trưng cầu ý kiến của Trịnh Thế An.

Trịnh Thế An đối với Lý Cơ vẫn có một cảm giác không thích.

Nguyên nhân cũng là vì Lý Cơ cho hần một điểm Đinh. Điều này khiến cho Trịnh Thế An cảm thấy Lý Cơ xem thường Trịnh Ngôn Khánh, hơn nữa người này lại không có danh khí gì. Trịnh Ngôn Khánh bá Lý Cơ làm sư phụ trong lòng ông cũng không vui.

Nhưng Trịnh Thế An hiện tại đã không coi Trịnh Ngôn Khánh là một tiểu hài tử bình thường.

Suy nghĩ một lúc, ông gật nhẹ đầu mà nói:

- Con cũng đã lớn rồi, có thể lựa chọn cho mình, nếu như con cảm thấy Lý Cơ tiên sinh tốt thì hãy bá ông ta làm thầy.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Gia gia, tin tưởng con đi, với tình huống hiện tại, Lý Cơ là lựa chọn tốt nhất của con.

Đúng thế, nhưng không biết Lý Cơ có nề hà xuất thân của Trịnh không?

Ăn cơm tối xong, Ngôn Khánh thu thập bát đĩa rồi trở về thư phòng.

Trịnh Thế An thì nhanh chóng đi ra ngoài tìm những lão quân ở điền trang nói chuyện, tuy không được phong quang như ở lão trạch Lạc Dương nhưng ở bên trong điền trang cũng có tư vị khác, ít nhất cũng không bị việc vật quần lầy người, ngoại trừ lúc đầu không thích ứng thì thời gian trôi qua, Trịnh Thế An cũng đã quen với sinh hoạt ở đây rồi.

Mà Trịnh Thế An cũng suy nghĩ cẩn thận: Một người không có khả năng cả đời đều phong quang, cũng phải từ từ thích ứng.

codon.tra

45. Chương 45: Bằng Hữu

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 45: Bằng hữu

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngôn Khánh ở trong thư phòng tiến tới sa bàn luyện chữ một lúc, hần hiện tại đã biết rõ tầm quan trọng của cái cơ bản này, nếu như muốn thể chữ Nhan trở nên đại thành thì cái điều cơ bản này tuyệt đối quan trọng vô cùng. Như Lý Cơ nói, đồ vật thành hình mà không có nội dung thì cũng không dùng được, những thứ cơ bản này không thể coi khinh.

Ở ngoài sân vang lên tiếng bước chân.

Trịnh Thế An đã quay trở lại rồi!

Ngôn Khánh cũng đúng lúc viết chữ đã mệt cho nên quay ra khỏi phòng, nhìn Trịnh Thế An mặt mày đỏ bừng, tựa hồ uống rượu với người bên ngoài.

- Gia gia, ông uống rượu sao?

- À, mấy lão gia hỏa ở Thiên Tân Kiều phổ đến chơi, mọi người ở cùng một chỗ uống rượu một chút, không có gì đâu.

Trịnh Ngôn Khánh biết rõ, những người mà Trịnh Thế An nói là đám lão quân ở Thiên Tân Kiều phổ.

Ngôn Khánh ôm lấy Trịnh Thế An, đỡ vào phò ngủ, gió đêm từ từ quét tới, mang theo hương vị mát lạnh.

- Gia gia, đám lão quân kia tới đây làm chi?

Trịnh Thế An thở dài một hơi:

- Sinh ý khó kiếm, đám già này nhất thời buồn bã nên tới đây.

- A...

- Vốn Thiên Tân Kiều phổ không tốt lắm, cũng may có di mệnh của đại đô đốc cho nên hàng năm An Viễn đường đều đưa bạc triệu phụ cấp, nhưng trước đó vài ngày đại công tử tới Lạc Dương, mấy lão gia hỏa này kích động nên đã nói không cần phụ cấp nữa... Không ngờ hôm nay lão trạch truyền tới, sẽ đình chỉ lương tháng sau.

Trước kia chiến sự không ngớt, Thiên Tân Kiều phổ náo nhiệt vô cùng.

Nhưng hiện tại chiến sự cơ bản đã được dẹp loạn, đám già này hiện nay đã hơi hối hận, không biết phải làm gì cho phải, cho nên liền đến điền trang giải sầu, vừa lúc gặp ta nên kéo ta tới uống vài chén. Ngôn Khánh, đại công tử lần này lại làm chuyện không tốt, khiến người ta lạnh lẽo trong lòng, Trịnh gia có thể đứng vững không ngã, không thể bỏ qua công lao của đám lão già này.

Loại chuyện này, Trịnh Ngôn Khánh cũng khó nói.

Dù trong thời gian này hần đối với phu thê Trịnh Nhân Cơ hiểu rõ nhưng lại không biết tình huống rõ ràng.

Trịnh Nhân Cơ là một người điển hình cho tính tình công tử, không thích quản lý việc lật vạt, tất cả mọi chuyện trong nhà đều do Thôi phu nhân tiếp quản, mà vị Thôi phu nhân này tính tình tính toán tỉ mỉ, lão quân nói câu kia, có lẽ nằng để trong lòng nên mới cất phụ cấp.

Dù sao, bọn họ vừa tới Lạc Dương đã bị đám người này ra oai khiến cho kế hoạch cải tạo Thiên Tân Kiều phổ không tiến hành được.

Chỉ sợ chuyện đó, Thôi phu nhân vẫn chưa bỏ qua cho.

- Ngôn Khánh, hai ngày nữa là học xá nghỉ, con đến Thiên Tân Kiều phổ giúp ta một chuyến.

- Đi Thiên Tân Kiều phổ làm gì?

Trịnh Thế An do dự một chút rồi nhẹ nhàng nói:

- Đại công tử không thềm để ý đến những lão quân này nhưng ta không thể không để ý, những người kia có không ít người năm đó lớn lên cùng ta, thậm chí là trưởng bối của ta, chúng ta không thể uống phí tâm huyết của đại lão gia, nên đến đó xem một phen, cho dù là hỏi thăm cũng tốt.

Nói xong, học xá chỉ dạy một tuần bốn ngày nghỉ ba ngày để bọn nhỏ có thể ở nhà làm việc.

Trịnh Ngôn Khánh nghĩ một hồi rồi đáp ứng.

Trịnh Thế An đứng dậy hướng vào trong phòng ngủ, cao thấp lải nhải nói:

- Già rồi, không cần đến nữa, bị ghét bỏ rồi.

Nhìn theo dáng vẻ còng lưng xuống của ông, khoe mũi của Ngôn Khánh bỗng cảm thấy cay cay.

Những lời này của Trịnh Thế An, chỉ sợ là nói chính ông.

Trịnh Nhân Cơ cuối cùng vẫn không thể so được với Trịnh Đại Sĩ.

Ngày hôm sau, Trịnh Ngôn Khánh như thường lệ tới học xá.

Đậu Phụng Tiết so với ngày thường còn tới sớm hơn, các đệ tử khác còn chưa tới thì hắn đã xuất hiện, còn mang theo một gói nhỏ đi vào trong lớp.

Nhìn thấy Ngôn Khánh đang lau bàn giáo viên, hắn vội vàng chạy tới.

- Ngôn Khánh, ngươi có ăn điểm tâm không?

Thời đại này người bình thường mỗi ngày chỉ ăn hai bữa, buổi trưa và buổi tối, trừ phi là gia đình giàu có và đông đúc mới ăn ngày ba bữa, nhưng đại đa số người không có điều kiện như vậy. Đậu Phụng Tiết đem cái túi xách mở ra, bên trong là một cái hộp cơm, hắn mở hộp cơm ra, bên trong là bốn cái bánh màn thầu.

Màn thầu ở thời kỳ Tùy Đường, không gọi là màn thầu mà gọi là bánh hấp.

Đây là đồ ăn tốt nhất, ở thành Lạc Dương, có một tiểu điểm rất nổi danh với món bánh này.

Ngôn Khánh nhìn hộp cơm đã biết bánh màn thầu này xuất phát từ tiểu điểm kia.

Đậu Phụng Tiết hơi khoe khoang nói:

- Đây là món bánh rất ngon, hai người chúng ta mỗi người ăn một nửa được không?

Ánh mắt của nó man theo vẻ chờ đợi.

Hắn tuy là con của vợ cả, nhìn có vẻ huynh đệ rất nhiều nhưng thực tế lại không hề có. Những người hầu xung quanh hắn cũng không dám cùng hắn kết giao, ở trong Học Xá, hắn lại bị người ta khi dễ, hôm qua Ngôn Khánh ra tay giúp đỡ làm cho Đậu Phụng Tiết tâm tình rất vui vẻ.

Nhiều người chỉ đứng nhìn, chỉ có Ngôn Khánh là đứng ra ngăn cản.

Đối với một tiểu hài tử mà nói, đây chính là bằng hữu...

Ngôn Khánh đứng ở bên cạnh rửa tay, buổi sáng hắn chưa ăn gì, cũng hơi đói rồi.

Hắn cầm một cái bánh ngọt, hung hăng cắn một cái.

Cái bánh ngọt dùng nước mật ong mà nấu, mang theo một mùi thơm trong veo, lúc vừa tới Lạc Dương, Trịnh Thế An đã mua cho hắn, cái bánh ngọt này mười đồng một cái, so với bánh bình thường còn đắt gấp năm lần. Nhưng mà cũng đúng thôi, bọn họ dùng mật ong thượng hạng làm ra, tinh mỹ đóng gói, không phải là món ăn của người bình thường.

Về phần những gia đình giàu có đông đúc dĩ nhiên sẽ không để ý tới mười đồng này.

Ngôn Khánh cầm một cái, đưa cho Đậu Phụng Tiết một cái.

Nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh ăn rất ngon, Đậu Phụng Tiết liền vui vẻ:

- Ăn ngon lắm không? Về sau mỗi ngày ta mang cho ngươi ăn được không?

Đối với Đậu Phụng Tiết mà nói, tiền không tính là gì.

Ở thành Lạc Dương, hắn rất khao khát bằng hữu.

Hiện tại Đậu Phụng Tiết đã cảm thấy bằng hữu đã tới.

Tiểu hài tử này ở trong lớp vừa ăn bánh hấp vừa cười nói.

- Đúng rồi, hôm qua Đậu Hiếu có làm phiền người nữa không?

- Đậu Hiếu?

- Đúng thế, là cái tên gia hỏa hôm qua khi dễ người đó.

Đậu Phụng Tiết lắc đầu:

- Không có, hôm qua Thiên quân gia tới đón ta nên ta không thấy bọn họ, thế nào, bọn hắc làm phiền người sao?

- Ừ.

Đậu Phụng Tiết lòng run lên, lo lắng nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

Hắn không phải lo lắng rằng Trịnh Ngôn Khánh thế nào mà lo lắng rằng Trịnh Ngôn Khánh sẽ vì chuyện này mà bỏ hắn, không làm bằng hữu với hắn.

Trịnh Ngôn Khánh cười cười:

- Người không cần phải lo lắng, về sau Đậu Hiếu sẽ không khi dễ người nữa.

- Tại sao?

- Hắn ngày hôm qua chặn đường ta, cuối cùng bị ta đánh cho.

codon.tra

46. Chương 46: Không Hối Hận.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 46: Không hối hận.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Đậu Phụng Tiết giật mình nhìn Trịnh Ngôn Khánh sau đó hắn cẩn thận hỏi:

- Ngôn Khánh, người thật lợi hại... vậy về sau người có thể làm bằng hữu của ta được không?

Bằng hữu?

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình quay đầu nhìn Đậu Phụng Tiết.

Mãi đến lúc này, hắn mới minh bạch suy nghĩ của Đậu Phụng Tiết.

- đương nhiên, chúng ta vẫn luôn là bằng hữu.

- Ừ, cả đời là bằng hữu.

Đậu Phụng Tiết nở nụ cười vui vẻ rồi cầm bánh ngọt lên mà ăn. Mà Ngôn Khánh khẽ giật mình, cả đời làm bằng hữu sao?

Có thể hiện tại người thốt những lời này từ đáy lòng, nhưng khi trưởng thành rồi người còn có thể nhớ được những lời này sao?

Đậu Phụng Tiết khi biết thân phận mình, hắn còn muốn làm bằng hữu của một cháu trai gia nô không?

Trịnh Ngôn Khánh thở dài một hơi.

Nếu như muốn cả đời làm bằng hữu thì mình vĩnh viễn phải đặt Đậu Phụng Tiết lên đỉnh đầu, nếu không dựa vào gia thế của hần, khoảng cách giữa Trịnh Ngôn Khánh sẽ càng ngày càng lớn, cuối cùng hần sẽ trở thành người đứng.

Một ngày vô sự.

Đậu Hiếu mấy người bọn họ không xuất hiện ở học xá, không biết vì duyên cớ gì.

Trịnh Ngôn Khánh cũng vui vẻ vì được yên tĩnh, không gặp phải phiền toái, ở lớp học hần luyện tập chăm chỉ bút pháp cơ bản.

Sau khi tan học, Đậu Phụng Tiết mời hần đi cùng đường nhưng lại bị Trịnh Ngôn Khánh cự tuyệt.

Bởi vì hần còn phải ở lại lớp quét dọn phòng học, sau đó tới chỗ ở của Lý Cơ. Chỗ ở của Lý Cơ là ở bên trong học xá, nơi đó có một tiểu viện, lúc này ánh sáng rực rỡ đang chiếu vào sân, vô cùng có sức sống.

Lý Cơ ngồi dưới một cây đại thụ, dưới thân phủ lên một chiếc nệm, phía trước bày ra án thư.

Ở trên thư án chồng chất sách, chính là Tam Quốc chí của Trần Thọ, thấy Trịnh Ngôn Khánh tiến tới, Lý Cơ khoát tay bảo hần ngồi ở đối diện, rồi dựa lưng vào thân cây, cầm một quyển sách yên lặng nhìn xem, không nói chuyện với Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không nóng lòng mà lẳng lặng ngồi trước thư án.

Ở kiếp trước trên quan trường, Ngôn Khánh đối với thủ đoạn này vô cùng thành thục.

Những người lãnh đạo thích dùng cách như vậy để khảo nghiệm khí độ của cấp dưới, nếu người ngồi ở phía dưới không thể bình tĩnh, không thể trầm lặng thì là người phía dưới không phải là người trầm ổn và ngược lại.

Một lát sau, Lý Cơ buông sách, chỉnh vạt áo rồi ngồi xuống.

Đối với biểu hiện của Ngôn Khánh, hần vô cùng thỏa mãn, Lý Cơ cất tiếng nói:

- Ngôn Khánh, từ hôm nay trở đi, ta giảng cho ngươi Tam Quốc.
- Vâng tiên sinh.

Trịnh Ngôn Khánh do dự một chút rồi hạ quyết tâm:

- Đệ tử có một yêu cầu quá đáng, xin tiên sinh có thể thành toàn.

Lý Cơ khẽ giật mình:

- Chuyện gì?
- Đệ tử muốn bái tiên sinh làm sư phụ.

Trịnh Ngôn Khánh ngẩng đầu nhìn Lý Cơ rồi nói:

- Không phải là đệ tử và sư phụ như hiện tại mà là thầy trò chân chính.

Lý Cơ ngưng tụ đôi mắt lộ ra vẻ thận trọng.

- Ngươi tại sao lại muốn làm đệ tử của ta?

Hần khoát tay ý bảo Ngôn Khánh không cần giải thích rồi trầm giọng nói:

- Ngôn Khánh, ta biết rõ ngươi cho rằng mình xuất thân không tốt, bái sư ở trường rất khó, nhưng ta cho là, thiên tư của ngươi rất tốt, tương lai nhất định sẽ có đại tiền đồ.

Mà ta, chỉ cần cầu ấm no, không sai, ta đúng là biết mấy chữ, nhưng thân không có công danh, cũng không thể giúp gì cho ngươi, ngươi cần phải suy nghĩ kỹ càng, chuyện này không thể tùy tiện, nếu không ngươi sẽ hối hận cả đời.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Đệ tử sẽ không hối hận.

Hắn trầm mặc một chút rồi nói:

- Đệ tử có thể nhìn ra được, tiên sinh không phải là thường nhân.

- Kinh luân đầy bụng, học thức chưa chắc đã thua Nhan Sư Cổ, đệ tử đối với học thức của tiên sinh vô cùng kính nể, hơn nữa tiên sinh đối với đệ tử ưu ái, trừ tổ phụ và vú em trước kia thì không ai thương đệ tử như vậy, cho nên đệ tử muốn nghe dạy dỗ từ tiên sinh, không biết tiên sinh có nguyện nhận đệ tử không?

Ngôn Khánh nói lời này khiến cho Lý Cơ không khỏi biến sắc.

Hắn do dự một chút rồi thở dài nói:

- Ngôn Khánh, không phải là lão sư không muốn thu nhận con nhưng thực sự... Con cũng biết ta là người thế nào, vạn nhất làm đệ tử của ta ngày sau đường đi của con sẽ vô cùng chông gai và cực khổ.

Hài tử bình thường có lẽ không hiểu lời nói của Lý Cơ.

Nhưng Trịnh Ngôn Khánh thì giật mình:

- Vị Lý Cơ tiên sinh này không lẽ cũng có chuyện ẩn giấu.

- Tuy nhiên lời nói đã ra khỏi miệng, nếu hắn đổi ý thì thật không đúng, nói không chừng Lý Cơ tiên sinh đang khảo nghiệm hắn.

Nghĩ tới đây Trịnh Ngôn Khánh cắn răng một cái.

Ta đánh bạc một phen, nếu như thắng thì ông sẽ giúp ta thăng chức rất nhanh....

Hắn không nói nhiều lời, phủ phục xuống ghế, dập đầu rầm rầm mà nói.

- Đệ tử không hối hận, xin tiên sinh rủ lòng thương.

Lý Cơ nhìn hắn trầm mặc một hồi rồi thở dài.

- Ta cái này gọi là mua dây buộc mình, vốn định giảng cho ngươi Tam Quốc không ngờ...

- Ngươi đã có ý như thế, ta sẽ thu ngươi làm đệ tử, chỉ là sau này hối hận ta cũng không cần ngươi.

Nói xong hắn đứng dậy đỡ Trịnh Ngôn Khánh lên.

Hắn đánh giá Ngôn Khánh từ trên xuống dưới rồi đột nhiên cười nói:

- Không ngờ Lý Cơ ta lại có một đệ tử giỏi, ngươi gọi ta một tiếng sư phụ, ta cũng không thể để ngươi chịu lỗ, đây là đai lưng đai ngọc của ta, hôm nay tặng cho ngươi làm lễ vật.

Nói xong ông lấy đai lưng đưa cho Trịnh Ngôn Khánh.

Đai lưng này màu đen, nhìn không ra làm bằng chất liệu gì, đầu trơn giống như là tơ lụa vậy. Ở xung quanh khảm hoàng kim, trên mặt có bạch ngọc giá trị ở trên thị trường ít nhất có tới tám trăm lượng bạc.

Ngôn Khánh lắp bắp kinh hãi.

- Sư phụ, đệ tử làm sao có thể nhận vật trân quý như vậy?

- Cái này có gì là trân quý.

- Ta từ nay về sau chỉ có ngươi là đệ tử, cái đai lưng này dĩ nhiên là tặng cho ngươi, ta cũng biết rõ ngươi là người luyện võ, đai lưng này là do tơ tằm dệt thành, còn có tơ vàng, ngươi đem bên người có thể bảo vệ được lưng áo, binh khí bình thường khó có thể làm tổn thương... Tốt rồi, ta không lải nhải nữa, ngươi cứ cất kỹ là được, chúng ta bắt đầu học Tam Quốc, ta muốn chờ xem tình thế Nhan Trứ phải chịu thua.

- Đa tạ sư phụ ban thưởng.

Ngôn Khánh cũng không chối từ nữa, đem đai lưng cất kỹ rồi ngồi trước thư án.

Lý Cơ cầm lấy Tam Quốc, hắng giọng rồi lật tờ thứ nhất ra.

codon.tra

47. Chương 47: Đồng Đội Ngày Xưa.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 47: Đồng đội ngày xưa.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Ngôn Khánh bái Lý Cơ làm sư phụ cũng không truyền ra ngoài.

Lễ bái sư nghi thức cũng đơn giản, ở bên trong học xá mà thôi, tế bái thánh hiền, dâng tặng rượu nước, dập đầu qua loa là xong. Tham dự bất quá cũng chỉ có Trịnh Thế An và Đậu Phụng Tiết mà thôi.

Lý Cơ cũng nói: Đều là hạng người vô danh, đem ra thành đại sự chỉ sợ bị người khác chê cười.

Trịnh Thế An cũng đồng ý, Ngôn Khánh lúc này thì thầm nghĩ tới cái cảm giác lúc hắn bái sư, những lời nói kia của Lý Cơ không đơn thuần là để thăm dò, chẳng lẽ Lý Cơ không muốn nhận hắn làm đệ tử là có nguyên nhân khác.

Chỉ là hiện tại đã bái sư rồi, Trịnh Ngôn Khánh sẽ bỏ tâm tư, tính toán mà học tập.

Lý Cơ không vì Trịnh Ngôn Khánh trở thành đệ tử của hắn mà buông lỏng hơn, trái lại vô cùng nghiêm khắc, hơn nữa ngoại trừ Tam Quốc chí, Lý Cơ cũng bắt đầu truyền thụ cho Ngôn Khánh học thức của mình, tứ thư ngũ kinh đủ loại. Vốn Lý Cơ cho rằng, hiện tại dạy cho Ngôn Khánh vẫn còn sớm.

Nhưng Ngôn Khánh đã học qua lớp học vỡ lòng, vì vậy hắn dễ dàng tiếp nhận học thức của Lý Cơ.

Mà điều Ngôn Khánh cảm thấy hứng thú nhất là Lý Cơ lên truyền thụ cho hắn thuật bắn cung.

Lý Cơ đối với cung tên vô cùng quan trọng, cuối cùng bỏ ra một số tiền lớn, mua cho Ngôn Khánh một cây cung rất tốt.

Hắn đem cung dao cho Ngôn Khánh thần sắc trang trọng nói:

- Ngôn Khánh, học bắn trước hết phải xem kỹ năng bản thân sau đó mới bắn, học bắn cũng giống như nghiên cứu học vấn, phải thường xuyên xem kỹ bản thân.

Trịnh Ngôn Khánh khom người thụ giáo.

Thời gian một ngày cứ như vậy mà trôi qua.

Trong nháy mắt học xá đã tạm nghỉ dạy học.

Lý Cơ cũng cho Ngôn Khánh hai ngày nghỉ ngơi, nói hắn không cần đến Học Xá nghe giảng, trong mắt của hắn Ngôn Khánh chỉ là một tiểu hài tử, cả ngày ở Học Xá nghe giảng cũng không có gì tốt, cổ nhân dạy học có độ dừng cũng là vì vậy.

Trịnh Ngôn Khánh vui vẻ hai ngày bỏ thời gian để hoàn thành xong cốt truyện rồi cùng Trịnh Thế An tới Lạc Dương, đi Thiên Tân Kiều phổ thăm các lão quân.

Thiên Tân Kiều phổ dài khoảng hơn trăm thước.

Chủ yếu là kinh doanh thiết khí là chính, có hơn mười gian hàng.

Ngày xưa chiến sự diễn ra nhiều, từ khi Khai Hoàng về sau, dân chúng an lành, chế tạo binh khí ngày càng ít đi. Triều đình đối với binh khí đều có phường chế tạo riêng, mà lán giềng đối với tiệm sắt chủ yếu cũng chỉ chế tạo nông cụ mà sinh sống, cho nên bây giờ việc buôn bán ở đây trở nên tiêu điều. Trịnh Thế An mang theo Trịnh Ngôn Khánh tới chào hỏi từng người.

Tại khu phố cuối cùng, ông dừng bước.

Trên tiệm sắt này có treo một tấm biển, trên đó có ghi chữ “Hùng” rất lớn.

Trịnh Ngôn Khánh biết rõ, hiện nay mọi người thích dùng họ của mình đặt tên cửa hàng. Chữ Hùng này hẳn là họ của chủ tiệm sắt, đây đúng là một dòng họ không thường gặp.

- Hùng Đại Chuy.

Trịnh Thế An ở ngoài tiệm sắt hô to một tiếng:

- Hùng Đại Chuy có ở đây không?

- Ai vậy?

Ở trong tiệm sắt truyền tới thanh âm lớn, sau đó từ bên trong đi ra một trang hán, tuổi chừng ba mươi bốn mươi, lưng hùm vai gấu, hình thể to lớn, sắc mặt hắc tím, hiển nhiên là do được hun sấy bên lò lửa đã nhiều.

Trịnh Ngôn Khánh thở ra một hơi rồi khẽ nói:

- Gia gia, là một trang hán thật tốt.

Trịnh Thế An cười cười bước vào tiệm sắt nói với cự hán:

- Hùng oa tử, thoáng chốc ngươi đã lớn rồi, còn cao hơn cả cha ngươi lúc trước.

Cự hán nhìn thấy Trịnh Thế An vốn hơi lạ lẫm nhưng rồi lại tươi cười.

- Trịnh đại thúc, ông là Trịnh đại thúc, ta nhớ được ông, ông là Trịnh đại thúc.

Hắn vừa nói chuyện vừa chạy về phía Trịnh Thế An, trong tay còn mang theo một cây chùy thật lớn, khiến cho người ta phải kinh hồn khiếp đảm.

- Đứng lại, đứng lại.

Trịnh Thế An hiển nhiên cũng hơi sợ hãi vội đưa tay ngăn lại.

- Tên chết tiệt này, trưởng thành như vậy rồi sao, còn không buông chùy xuống, động tay động chân một cái, lão già khom ta không chịu nổi đâu. Cha của ngươi đâu, hẳn có ở đây không...

Cự hán cười ha hả rồi dừng bước.

- Cha của con, ở đây... chính là uống rượu say ở sau đây này.

- Dẫn ta đi vào.

Trịnh Thế An cười ha hả, khẽ đập tay vào ngực cự hán một cái:

- Khá lắm, bắp thịt ngươi rất cứng rắn, so với cha ngươi năm đó thì còn lợi hại hơn, lão gia hỏa có khỏe không, hôm nay có thể ăn uống một phen được không?

- Ha ha, cha của con ở đây.

Cự hán dẫn đường, Trịnh Thế An nói khẽ với Trịnh Ngôn Khánh:

- Hùng Đại Chuy là mãnh hổ thị tòng dưới trướng đại đô đốc năm đó.

Nhớ năm đó đại đô đốc khởi binh, Hùng Đại Chuy một nhà tám người lên trận, lúc trở về Lạc Dương chỉ còn lại mình hắn, người này quan hệ với ta cũng không tệ, nhưng tính tình chân thật và táo bạo, trước kia lão quân ngăn trở đại đô đốc, ai cũng không dám nói với hắn, chỉ sợ hắn giận dữ mà quá khích, làm ra sự tình. Chỉ là hắn là người tốt, những hài tử của các huynh đệ của hắn đều một tay hắn nuôi lớn. Hùng oa tử kia là Hùng Vĩ, thực ra chỉ là cháu của hắn, lần trước ta đến thấy nó chỉ là một tên đại tiểu tử, không ngờ trong nháy mắt đã lớn như vậy rồi.

- Gia gia, họ Hùng này cũng thật kỳ quái.

- Hùng Đại Chuy không phải là người Lạc Dương, hẳn từ nhỏ theo cha chạy nạn mới lưu lạc tới đây.

Trịnh Ngôn Khánh gật gật đầu rồi đi theo Trịnh Thế An vào trong hậu viện.

Ở trong hậu viện có bảy hậu sinh đang rèn sắt, trong đó còn rất nhiều đồ phục vụ cho việc rèn.

Mà đối diện ở đằng sau hành lang cửa hàng có một lão nhân râu tóc xám trắng đang ở đó uống rượu.

Nhìn niên kỷ của lão nhân so ra còn lớn hơn cả Trịnh Thế An.

Mặt mũi của lão tràn đầy nếp nhăn, lồng ngực hồng tí, bởi vì bị lò lửa nung nên thành ra vậy. Trên người của lão nhân có những vết thương rất đáng sợ, Trịnh Ngôn Khánh thấy vậy không khỏi hít sâu một hơi.

- Hùng Đại Chuy.

Trịnh Thế An kêu lên một tiếng, lão nhân uống rượu liền run lên, ngẩng đầu nhìn người phía trước lộ ra vẻ vừa sợ hãi vừa vui mừng.

- Trịnh đại tị?(Trịnh mũi to)

Trịnh Thế An cất bước tới, Hùng Đại Chuy hét lớn một tiếng, kéo đó bàn chân trở nên lão đảo.

Mũi của hắn khá lớn, Trịnh Thế An trước kia theo quân của Trịnh Đại Sĩ, đầu nhập vào đám người mãnh hổ, nên bọn họ đặt biệt hiệu cho Trịnh Thế An là vậy. Chớp mắt qua vài chục năm, Trịnh Thế An đã quên cái tước hiệu này rồi, nay lại bị Hùng Đại Chuy nói ra.

Phải biết rằng đi bên cạnh hắn còn có Ngôn Khánh.

- Hùng Đại Chuy, người đừng nói hươu nói vượn, lão già nhà ngươi còn khỏe chứ?

- Ha ha ha, người chưa chết ta dĩ nhiên là chưa.

Hai lão nhân đối mặt ở trong hành lang nhìn nhau một lúc, sau đó tiến lại với nhau, Hùng Đại Chuy vô cùng hùng vĩ cao lớn Ngôn Khánh cảm thấy nếu ông ở đời sau, bằng thể trạng này của ông thì còn ghê gớm hơn cả những vận động viên bóng rổ.

Ngày xưa ở trên chiến trường là đồng liêu, nhiều năm từ biệt đã gặp lại nhau.

Trịnh Thế An vất vả mới ổn định lại tâm thần, ông kêu Trịnh Ngôn Khánh tới:

- Ngôn Khánh, mau bái kiến Đại Chuy gia.

Hùng Đại Chuy khề giật mình nói:

- Mũi to, đây là tôn nhi của ngươi?

- Ha ha, đúng thế nhưng không khác gì con của ta.

codon.traí

48. Chương 48: Hùng Đại Chuy

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 48: Hùng Đại Chuy

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Hùng Đại Chuy bình tĩnh đại ngộ võ vĩ vai của Trịnh Ngôn Khánh, bàn tay của hắn cứng như một khối sắt nguội, Ngôn Khánh cương cường chống mới thoát khỏi lực tay của y.

Nhưng hắn lại không biết, Hùng Đại Chuy đang âm thầm gặt đầu.

- Mũi to, Tôn nhi này của ngươi so với ngươi có khi còn mạnh hơn nhiều.

Trịnh Thế An cười hắc hắc, ngồi xuống bên cạnh, vẻ mặt đắc ý vô cùng, Ngôn Khánh cung kính ngồi phía sau ông, hẳn không ngờ lại làm Hùng Đại Chuy mất hứng.

- Trịnh tiểu tử này tại sao lại ngồi xa vậy, xem thường lão đầu tử ta sao?

- Cái tên này, đừng nói bây bạ, là Ngôn Khánh thủ lễ.

- Thủ lễ con khi... ở chỗ của ta không có nhiều quy củ như vậy, cứ giống như dưới trường đô đốc năm đó, tùy ý là được rồi.

- Không được nói nhảm!

Trịnh Thế An hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Đại Chuy, hai năm qua ngươi tốt chứ?

- Tốt con khi.

Hùng Đại Chuy há miệng mắng:

- Cả ngày ở chỗ khi gió này, ta sắp bị kìm nén mà chết rồi. Ngươi nói đi, cả thiên hạ dừng ở đâu không dừng lại dừng ở nơi này? Trước đây ít năm còn chém chém giết giết, sinh ý của ta không đáng ngại, hiện tại không đánh nhau, ta cũ chẳng có thứ mà uống rượu ăn cơm.

Trịnh Ngôn Khánh không quan tâm tới bọn họ nói chuyện cho nên nhìn về bốn phía xung quanh.

Đột nhiên ánh mắt của hắn ngưng tụ.

Chỉ thấy ở trước cửa ra vào, có một đại tiểu tử đầu tóc lộn xộn hai tay để trần, tay bưng lấy một cái bát lớn, ăn như hổ đói.

- Đó là cháu trai của ta.

Hùng Đại Chuy lúc nói chuyện phát hiện ra Trịnh Ngôn Khánh đang nhìn tiểu tử mình ăn cơm thì không khỏi thở dài rồi trầm giọng nói:

- Đó là cháu trai của ta, cha nó chết trận ở Lê Dương... con gái của lão chữa hoang về sau sau khi sinh hạ đã chết, oa nhi này mệnh lớn lại sống, chỉ là đầu óc không tốt, suốt ngày chỉ biết ăn, so với Hùng Vĩ còn tham ăn hơn.

Bất kể thế nào, là oa nhi của Hùng gia thì ta phải giữ hẳn lại.

Trước kia làm ăn tốt thì không sao, hôm nay oa nhi này tuổi càng lớn, lượng cơm ăn cũng trở nên kinh người, ta cũng không biết có thể chèo chống đến khi nào... Mũi to, nếu như ngươi có môn đạo nào tốt thì cũng nên chiêu cố cho lão huynh đệ một chút.

Trịnh Thế An cười khở một tiếng:

- Ta rất muốn nhưng hôm nay e rằng bản thân ta cũng khó bảo toàn.

- Nói như thế là sao?

Trịnh Thế An đem tình huống trước mắt nói một lần cuối cùng kết luận:

- Đại Chuy, hôm nay ta đến là muốn xem các lão huynh đệ thế nào, nếu có chuyện gì đau khổ thì cứ nói với ta, thừa dịp bây giờ ta còn có thể giúp các ngươi một số việc.

- Đại lão gia, còn mạnh khỏe thì còn có thể, nhưng đại lão gia mất thì...

- Aizzz, đại lão gia chiêu cố ta cả đời, ta thật sự không muốn vì chuyện này mà làm phiền ông. Như vậy đi, Đại Chuy, ta viết một phong thư cho đại lão gia, tường tận chuyện này, ngươi đi Huỳnh Dương có được không?

- Ta không đi!

Hùng Đại Chuy cất tiếng nói:

- Lão tử có luân lạc thì cũng không thể dựa vào sự bố thí của người khác mà sống, chỉ là mũi to, đại công tử người không nói nhưng lại để cho một đứa đương gia của vợ hắn làm chủ, nghĩ thật mất hết thể diện của đô đốc. Ta nghĩ rồi, nếu thật sự lẩn lộn ngoài đời không nổi, ta đem bọn nhỏ về quê, nếu thật sự không thể thì chúng ta đi tới Thái Nguyên.

Thái Nguyên thuộc Tịnh Châu, thường xuyên có giặc Đột Quyết.

Xem ra Hùng Đại Chuy cũng biết được một chút tin tức, muốn đi Thái Nguyên kiếm ăn. Ngẫm lại cũng thế, ở Thái Nguyên nghề rèn sắt vẫn có thể sinh tồn được.

Nhưng Trịnh Thế An lại ngăn cản Hùng Đại Chuy.

- Đại Chuy, nghe ca ca, đừng đi Thái Nguyên.

- Tại sao?

- Chỗ kia đúng là cần thợ rèn nhưng đi vào đó sinh hoạt, gây chuyện không tốt có thể mất cả tính mạng.

Đúng thế, Thái Nguyên là do Hán Vương Dương Lượng chủ trì....

Trịnh Thế An không có cách nào nói thản, đành phải mịt mờ ngăn cản Hùng Đại Chuy. Hắn thầm nghĩ:

- Đại Chuy, người đừng có gấp, hiện tại không dễ dàng nhưng lão ca ca còn ở Lạc Dương sẽ nghĩ cách giúp người.

Nếu như ta không nghĩ ra biện pháp, lúc đó người quyết định thì ta sẽ không ngăn cản người.

- Mũi to, người đã nói như vậy thì ta sẽ nghe theo người.

Lúc này, Ngôn Khánh đã đi tới trước mặt đại tiểu tử. Đại tiểu tử này, tuy ngồi nhưng cao hơn Ngôn Khánh đến một cái đầu, cả người một khối thịt, nhìn có vẻ rất kinh người, hắn cũng không nhìn Ngôn Khánh nhiều, buồn bực ăn như hổ đói.

- Đây, người tên là gì vậy?

Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên hỏi.

Đại tiểu tử ngẩng đầu, nhìn Ngôn Khánh mà ồm ồm nói:

- Người là ai, tại sao ta phải cho người biết.

- Đại cá tử, ta là Trịnh Ngôn Khánh.

- À, ta là Hùng Đại Hải.

Đại tiểu tử kia khờ khạo trả lời, sau đó cúi xuống tiếp tục ăn cơm, hoàn toàn không thấy Ngôn Khánh vươn tay ra.

Hùng Đại Chuy tiếp lời:

- Oa nhi đừng để trong lòng, đại hắc tử đối với ai cũng vậy, người chớ chấp nhặt hắn.

Ngôn Khánh tự nhiên sẽ không để ý tới việc Hùng Đại Hải vô lễ ngược lại đối với hắn có một sự hiếu kỳ mãnh liệt.

Người này khí lực hùng tráng, sau này trưởng thành chỉ sợ không hề kém thúc thúc Hùng Vĩ của mình bao nhiêu.

Xem bộ dáng của đại tiểu tử này tựa hồ rất kinh người, ánh mắt của hắn đối với mọi người cũng không để ý, chốc lát đã ăn xong một bát cơm to, sau đó ra sân lo công chuyện. Đại tiểu tử này chủ yếu lo chuyện kéo ông bê thối lò lửa.

Chỉ thấy đại tiểu tử kia kéo ống bê trông rất dễ dàng.

- Ngôn Khánh, người ra bên ngoài đi dạo, ta còn có chuyện nói với Đại Chuy gia gia.

Trịnh Ngôn Khánh đáp ứng rời khỏi đại đường, ở trong sân ngó đông ngó tây, hần đối với những thứ này đều rất hứng thú.

Kỹ thuật rèn sắt của Hùng gia cũng rất cao minh, cũng có danh tiếng trong thành Huỳnh Dương.

Nếu như chế tạo binh khí thì chắc chắn rằng người nhà họ Hùng có thể tạo ra binh khí tốt nhất. Còn chế tạo nông cụ thì giống như là dùng dao mổ trâu cắt cổ gà. Bởi vì nguyên nhân kỹ thuật nên Hùng gia chế tạo nông cụ phí tổn thường cao hơn nông cụ bình thường đến ba bốn thành, bởi vì bọn họ chế tạo theo yêu cầu binh khí, phẩm chất phải cao.

Chế tạo nông cụ, cũng không phải là chiến tranh giết người không cần yêu cầu cao như vậy.

Kết quả là, mặc dù đồ của Hùng gia là tốt, nhưng giá tiền cao, cuối cùng việc buôn bán trở nên ảm đạm.

Hết lần này tới lần khác, Hùng Đại Chuy không muốn giảm yêu cầu xuống.

Hần cất tiếng nói:

- Tổ tiên truyền nghề này xuống, đến ta là đời thứ bảy rồi, thanh danh của tiệm buôn bán này là do tổ phụ ta lập nên không thể hủy ở trong tay ta. Thà rằng sinh ý ảm đạm cũng quyết không thể giảm yêu cầu xuống, đây cũng là điều căn bản của tiệm buôn bán Hùng gia.

Loại cổ chấp này khiến cho sinh ý của Hùng gia ngày càng kém cỏi.

codon.tra

49. Chương 49: Khúc Viên Cày

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 49: Khúc Viên cày

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhà cửa cao thấp hơn mười miệng ăn, cơ hồ đều dựa vào tiệm sắt mà sống... Hôm nay bọn họ cũng chỉ miễn cưỡng mà sống tạm mà thôi.

- Hắc tử.

Hùng Đại Hải nghe có người gọi hần liền ngừng đầu. Thấy Trịnh Ngôn Khánh hần liền khờ khạo đáp:

- Có chuyện gì vậy?

- Đây là cái cày phải không?

- Đúng vậy.

Hùng Đại Hải ở bên cạnh thổi ống bễ, lại vừa giải thích:

- Gia gia ta nói, cày này ở Lạc Dương là cái cày tốt nhất, người xem đi đầu cày rất sắc bén, cái cày này cày ruộng vừa nhanh vừa tốt, những nhà khác căn bản không thể nào so sánh.

Trịnh Ngôn Khánh a một tiếng rồi ngồi xuống bên cạnh.

Ở bên cạnh Hùng Đại Hải có một cái cày vừa làm xong, nhưng Trịnh Ngôn Khánh lại cảm thấy, cái cày này quá cồng kềnh, lại thẳng tuột làm công việc canh tác thật rất bất tiện.

Nhưng không thể phủ nhận, phẩm chất của nó thực sự không kém.

Ngôn Khánh nhìn những cái cày này cẩn thận nhắc lên.

Cái này cũng khó trách, kiếp trước hẳn nhìn những cái cây thì phần lớn là khúc viên cây hình dáng cong cong, mà Khúc Viên cây nổi danh ở Giang Đông, thời Hậu Đường mới xuất hiện, cây cong so với cây thẳng thì linh hoạt và khoa học hơn nhiều. Khúc Viên cây này sau khi xuất hiện mặc dù trải qua thời Tống thời Minh cấu tạo vẫn không có nhiều thay đổi, được xem là một đại phát minh.

Trịnh Ngôn Khánh đột phát ý tưởng, nếu để Khúc Viên cây xuất hiện sớm thì có phải là đã cứu vãn được Thiên Tân Kiều phổ rồi không?

Tuy nhiên không thể để cho Trịnh gia nhúng tay vào, nếu không cho dù cứu vãn được Thiên Tân Kiều phổ thì chỗ tốt này cũng không đến lượt mình, chuyện này cần phải thương lượng với Trịnh Thế An một chút. Chỗ tốt này cho dù không rơi lên mình thì cũng phải để lại cho Trịnh Thế An. Dù sao tổ tôn hai người hiện tại cũng là một chỗ tốt rơi vào ai cũng thế cả.

Nghĩ tới đây, Ngôn Khánh một bên nói chuyện phiếm với Hùng Đại Hải, vừa quan sát cấu tạo của cái cây.

Khúc Viên cây có mười một bộ phận hợp lại mà thành. Trịnh Ngôn Khánh ở kiếp trước từng thấy qua bản vẽ, nhưng hẳn hồi tưởng lại cũng hơi khó khăn.

- Ngôn Khánh, chúng ta trở về thôi.

Trịnh Thế An cùng Hùng Đại Chuy nói xong liền chuẩn bị trở về điền trang.

Thấy Trịnh Ngôn Khánh ngồi xuống bên cạnh một cái cây, nói chuyện với Hùng Đại Hải, Trịnh Thế An cũng cảm thấy kỳ quái trong lòng vì vậy mới cất tiếng hỏi.

- Oa nhi, con cùng với hắc tử làm gì vậy?

Hùng Đại Chuy đối với Trịnh Thế An là đồng đội dĩ nhiên đối với Trịnh Ngôn Khánh vô cùng thân mật.

- Hùng gia gia, con đang cùng với hắc tử xem dáng vẻ của chiếc cây.

- Ha ha, oa nhi này ánh mắt không tệ, cái cây này là do ta tự mình chế tạo đó, người thích thì ta tặng cho người là được.

Trịnh Thế An nhú lông mày vội vàng nói:

- Chuyện này sao có thể.

Ông có ý là: Ngôn Khánh nhà ta không cày ruộng, người tặng hẳn một bộ canh cày để làm gì.

Nào biết Đại Chuy tròng mắt nói:

- Mũi to, là ta tặng cho oa nhi chứ không phải tặng cho người, người quản làm gì, Oa nhi quyết định vậy đi, người đã thích thứ này thì đợi buổi tối ta nói Hắc tử mang tới điền trang cho người.

- Cái này đa tạ Hùng gia gia.

- Hắc hắc, oa nhi này thật nhu thuận và hiểu chuyện, mũi to người đúng là có phúc khí có được một đứa cháu ngoan như vậy. Tiểu oa nhi này so với hắc tiểu tử nhà ta thì hơn nhiều lắm. Oa nhi, sau này nếu như người phát đạt, trở thành đại tổng quản giống như gia gia của người thì nhất định phải chiếu cố đám Hắc tiểu tử kia một chút.

Hùng Đại Chuy nhìn cao lớn thô kệch nhưng không phải là người ngốc nghếch.

Cái canh cày này cũng không phải tặng không mà là có điều kiện trong đó... Ngôn Khánh cười ha hả rồi gật đầu, nhận lời.

Hùng Đại Chuy càng vui vẻ vỗ vai Trịnh Thế An:

- Mũi to, oa nhi này so với người còn sáng khoái hơn.

Trịnh Thế An liên tục cười nhe răng, cùng Hùng Đại Chuy nói vài câu khách sáo rồi mang Ngôn Khánh ra khỏi tiệm sắt này

- Gia gia, con có một ý tưởng, nói không chừng có thể khiến cho đám người Hùng gia gia cải thiện tình hình. Trên đường về, Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên mở miệng.

Trịnh Thế An hai mắt sáng ngời vội vàng hỏi:

- Con có ý tưởng gì, mau nói cho ta biết.

Đối với mấy lão huynh đệ này Trịnh Thế An dĩ nhiên có cảm tình, ông dĩ nhiên là muốn giúp đỡ đám người Thiên Tân Kiều phố này cải thiện sinh hoạt. Ông cũng biết tôn nhi của mình tính tình quái, mưu ma chước quỷ có nhiều, nếu thật sự có thể giúp đỡ chúng huynh đệ xưa thì ông thật sự cao hứng.

- Thế nhưng mà con có một điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Chuyện này cha không được nói cho đại lão gia, cũng không được cho đại lão gia, cũng không cho đại công tử bọn họ biết rõ.

Trịnh Thế An giật mình thốt:

- Tại sao?

- Không tại sao cả, con không muốn cho bọn họ biết rõ.

Trịnh Thế An trong lòng tình tường, Ngôn Khánh đối với Trịnh gia đã sinh bất mãn rồi, loại bất mãn này chỉ sợ là từ Thôi Đạo Lâm mà sinh ra. Ngày hôm nay thấy tình huống của Thiên Tân Kiều phố, càng khiến cho cảm xúc bất mãn này sâu sắc.

Có thể hẳn là người của Trịnh gia đời đời làm việc vì Trịnh gia.

Lừa gạt Trịnh gia?

Trịnh Thế An tại sao không rõ tâm ý của Trịnh Ngôn Khánh, đây là hẳn muốn mình ra mặt, thu nạp nhân tâm của Thiên Tân Kiều phố. Nếu như Ngôn Khánh thật sự nghĩ ra biện pháp nhưng lại để Trịnh gia ra mặt thì thanh danh sẽ rơi lên trên đầu Trịnh gia, tổ tông hẳn xuất lực cũng không có một chút chỗ tốt nào. Nếu như ta nói ra chuyện này thì không phải chỗ tốt rơi lên trên người của ta sao?

Nhưng điều này có vẻ như không phải với đại lão gia.

Trịnh Thế An đối với Trịnh Nhân Cơ cũng sinh bất mãn nhưng đối với Trịnh Đại Sĩ thì rất trung tâm.

- Ngôn Khánh, chuyện này...

- Gia gia, ông nghe con nói, ông đem chuyện này nói cho đại công tử biết, đại công tử đối với ông cũng không có hảo cảm.

- Hơn nữa ngừng sinh ý của Thiên Tân Kiều phố là ý của phu nhân, chỉ sợ phu nhân vẫn còn ý niệm này, nếu như ông đưa ra phương pháp chẳng phải là làm trái ý Thôi phu nhân? Đại công tử mặc kệ chuyện trong nhà, Lạc Dương người làm chủ là phu nhân, ông nói cho đại công tử, đại phu nhân sẽ mất hứng, về sau họ đối với tổ tông của con sắc mặt lại càng không tốt.

Trịnh Thế An hít một hơi rồi lâm vào trầm tư.

Chỉ là cả đời ông trung thành tận tâm với Trịnh gia, bây giờ lại bỏ Trịnh gia đi, đem chỗ tốt ôm lên người của mình, Trịnh Thế An cảm thấy chuyện này có gì đó khuất tất, hẳn nghĩ nghĩ rồi nói:

- Ngôn Khánh, người nói cho gia gia biết trước, thực sự có biện pháp cải thiện sinh hoạt của các lão huynh đệ sao?

- Thực sự! Ngôn Khánh dừng lại, nhìn quanh bốn phía không có người rồi bắt đầu hành động.

codon.tra

50. Chương 50: Khắp Nơi Buôn Bán.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 50: Khắp nơi buôn bán.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Hắn đi tới sau lưng con lừa, lấy từ trong bao ra một cái kéo nói:

- Gia gia biện pháp này chính là trên Long đảo.

Người cổ đại gọi cái kéo là Long đảo.

Ở thời Tùy Đường, kéo không giống như hiện nay, không có trục kéo, mắt kéo, chỉ có hai cây sắt hai đầu, rèn luyện thành hình lưỡi dao, miệng cũng được mài sắc bén, sau đó đem cây sắt uốn lượn lại, bởi vậy cái kéo lúc không dùng thì mở ra, lúc cần dùng thì nhấn lưỡi dao một cái là có thể cắt bỏ vật phẩm. Tổng thể mà nói, so với cái kẹp ngày sau sử dụng đều chung một nguyên lý.

Đời sau cũng có cái kéo làm hình dạng như vậy nhưng công dụng rất nhỏ, số lượng lại không lớn.

Trịnh Ngôn Khánh từ lúc về Huỳnh Dương đã phát hiện ra vấn đề này.

Từ mẫu vì may cắt quần áo của hắn, dùng loại kéo này mà không thuận tiện, chỉ là hắn vẫn chưa tìm được cơ hội làm Hôm nay đến tiệm sắt, hắn biết rõ cơ hội đã tới, nhưng điều kiện tiên quyết là Trịnh Thế An đáp ứng yêu cầu của hắn.

- Cái đồ vật này... chỉ đáng giá bốn năm mươi tiền, có thể thay đổi tình hình sao?

- Hi hi, chỉ cần gia gia đáp ứng điều kiện của con, con sẽ có biện pháp để mọi người cải thiện tình hình. Gia gia gia gia chờ xem thường thứ này, ở Lạc Dương có bao nhiêu gia đình không may vá, bao nhiêu người không dùng Long đảo?

Hơn nữa công dụng của Long đảo này không chỉ cắt may mà còn làm nhiều thứ khác nữa.

Chỉ cần đem sinh ý này làm ra, con dám chắc không được bao lâu, dưới gầm trời này bất kỳ gia đình nào cũng cần một món vật phẩm như vậy.

Trịnh Thế An không ngừng hít vào một hơi lạnh.

Khẩu khí của đứa nhỏ này cũng thật là quá lớn!

Dưới gầm trời này cũng không phải chỉ mình Thiên Tân Kiều mới có tiệm sắt, người lại nói, nhà nào cũng phải tới Thiên Tân Kiều phố mua một cái kéo, thật là điên cuồng.

- Được rồi, nếu như người thật sự nghĩ ra biện pháp thì ta sẽ đáp ứng.

Trịnh Ngôn Khánh lập tức nói:

- Gia gia đã nói thì tứ mã nan truy. Gia gia người nói một lời thì không được đổi ý, cái Long đảo này bước đầu tiên con có chủ ý rất tốt, nếu người đổi ý rồi, con sẽ không để ý tới người nữa.

- Tốt tốt tốt.

Trịnh Thế An gật đầu cười.

Bất quá trong lòng hắn vẫn chưa tin, Trịnh Ngôn Khánh rốt cuộc có thể nghĩ ra biện pháp gì.

Trở lại điền trang, Ngôn Khánh giam mình ở trong phòng, tìm một trang giấy vẽ ra cái kéo đời sau. Kỳ thật cái kéo này cũng không có cấu tạo gì phức tạp, mấu chốt chính là mắt kéo và trục kéo. Ngôn Khánh rất nhanh sau đó tạo thành bản vẽ.

Vẽ ra bản vẽ của cái kéo, Ngôn Khánh suy tư một lát, rồi đề lên đó một nhãn hiệu.

Thời Tù Đường không có định nghĩa về nhãn hiệu, nhưng mọi người từ sớm đã có quan niệm về nó.

Cái kéo này cũng không khó chế tạo, chỉ cần Thiên Tân Kiều phổ này sau khi chế tạo ra, sẽ rất có nhiều người bên ngoài làm nhái theo.

Mấu chốt là phải làm ra một nhãn hiệu để mọi người khi dùng kéo sẽ nhớ tới nhãn hiệu của cái kéo này.

Ở trên bản vẽ, Ngôn Khánh ghi trên đầu kéo hai chữ Hùng Kỳ. Hai chữ này đủ để mọi người phân biệt rồi, Ngôn Khánh nhìn bản vẽ xong, nhin không được mà tự cười đắc ý.

Lúc chàng vạng tối, Hùng Đại Chuy thực sự đã sai Hùng Đại Hải mang cày tới.

Trịnh Thế An cũng không biết vì sao Ngôn Khánh lại hứng thú với đồ vật này, nói Hùng Đại Hải để lại ở trong sân.

- Gia gia, gia gia đi Thiên Tân Kiều phố, nói Đại Chuy gia gia dựa vào theo bản vẽ này chế tạo một trăm cái.

Nhớ kỹ phía trên phải in dấu hiệu này... Gia gia gia gia đáp ứng con rồi đó, không nói chuyện này cho đại lão gia, đây là bước đầu tiên, nếu như gia gia đổi ý thì đừng mong con xuất nửa lực cho Thiên Tân Kiều phố.

Nhìn hình thù cổ quái của cái kéo Trịnh Thế An trong lòng sinh nghi.

Đồ vật mà Ngôn Khánh vẽ ra thật sự hữu dụng sao?

Hừ, ta cứ thử làm xem, một trăm cái kéo hần là không đáng gì.

Cứ như vậy mang theo sự nghi kỵ trong lòng, Trịnh Thế An tìm Hùng Đại Chuy thương lượng.

Trịnh Ngôn Khánh buông lỏng tâm tình, ở trong thư phòng mà đọc sách.

Về phần Khúc Viên cày, cũng không cần phải vội, đợi mọi người tiếp nhận cái kéo của tiệm Hùng Kỳ rồi mới bắt đầu.

Một tuần nữa lại bắt đầu, Trịnh Ngôn Khánh lại bắt đầu quy luật sinh hoạt bình thường.

Mỗi ngày đi học luyện chữ nghe giảng tam quốc rồi tập võ, vô cùng phong phú, khuê về đến nhà thì hần tiến tới thư án sáng tác Tam Quốc Diễn Nghĩa. Tuy nói rằng câu chuyện này mạch lạc nhưng bắt đầu sáng tác cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Viết sách và miệng kể chuyện xưa trên căn bản là hai khái niệm. Kể chuyện xưa, người có thể không thông hiểu lắm nhưng viết sách thì nhất định phải có được bản lĩnh, đặc biệt là tiểu thuyết thì càng thêm phiền toái.

Nói ngắn gọn, trong tiểu thuyết phải có những ý từ đẹp đẽ.

Đây là phong phạm của nam triều còn sót lại, Trịnh Ngôn Khánh cũng không thể tránh được, cái gì là điệp ý trong truyện? Tức là từ những thứ nhỏ nhất, như một khối đá nhỏ, cũng phải làm cho mỹ diệu, điều này đối với Trịnh Ngôn Khánh tuyệt đối là một loại tra tấn.

Mà Tam Quốc này không chỉ là cho những người thuộc phố phường buôn bán nhỏ chấp nhận, nếu như muốn cho cả sĩ phu chấp nhận thì phải thật sự chau chuốt, nhưng chau chuốt đâu phải là điều dễ dàng, Ngôn Khánh cố gắng được hai chương thì đã rơi vào tình trạng kiệt sức, cũng may sau lưng hần là một tiên sinh có thể ủng hộ hần, nếu như không có Lý Cơ hỗ trợ, Ngôn Khánh muốn viết ra một chương cũng không phải là chuyện dễ.

Hôm nay hần đi học về nhà thì sắc trời vẫn còn sớm.

Trịnh Thế An cũng không ở điền trang, trong phòng cũng không có người khác.

Ngôn Khánh buông túi xách, lấy từ trong đó ra một hộp bút, sau đó lấy ra giáo trình mà Lý Cơ chuẩn bị cho hần rồi ôn tập.

Lại nói tiếp, Lý Cơ đúng là một thầy giáo tốt, từ những việc nhỏ bé cũng rất dụng tâm.

Mỗi lần giảng giải Tam Quốc cho Trịnh Ngôn Khánh, ông đều chuẩn bị giáo trình, sau khi hoàn tất các giảng giải thì đem giao trình giao cho Trịnh Ngôn Khánh, thuận tiện cho hắn sau này học tập. Thái độ dạy học này của Lý Cơ vô cùng chuyên nghiệp, ảnh hưởng đến việc học của Trịnh Ngôn Khánh. Lúc sáng tác hắn cũng vô cùng chăm chú, đối với một chữ cũng cân nhắc vô cùng.

Hiện tại Tam Quốc Diễn Nghĩa mà Ngôn Khánh viết so với bản Tam Quốc bình thường đã phân chia ra.

Câu chuyện vẫn giữ mạch, nhưng Trịnh Ngôn Khánh tin rằng, bản Tam Quốc này sẽ siêu việt hơn.

Hộp bút chính là do Đậu Phụng Tiết tặng cho hắn.

Ở bên trong có bảy cây bút lông nhỏ, giá cả rất xa xỉ

codon.tra

51. Chương 51: Kể Chuyện

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 51: Kể chuyện

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Bút lông toàn quốc thì bút lông Tuyên Châu và bút lông Hồ Châu là nổi danh nhất. Bút lông của Tuyên châu là bút lông nhỏ, được gọi là Tuyên bút. Ở thời đại này, Tuyên bút tốt giá trị đến hàng trăm quan một cái, người bình thường không thể mua nổi, Đậu Phụng Tiết mua cho Ngôn Khánh bảy cây bút, bằng vào một năm thu nhập của nhà bình thường. Ngay từ đầu Ngôn Khánh đã cảm thấy quá quý giá cho nên không dám tiếp nhận nhưng Đậu Phụng Tiết không chịu, nhất định phải tặng cho Trịnh Ngôn Khánh, Ngôn Khánh cũng chỉ có thể tiếp nhận.

Tính tình của Đậu Phụng Tiết mà nói, đúng là một gia hỏa không tệ.

Hắn nhất gan, thậm chí là nhu nhược nhưng người như vậy vô cùng nhạy cảm, Ngôn Khánh nếu như cự tuyệt hắn sẽ cho rằng Ngôn Khánh xem thường hắn, không muốn nhận hắn làm bằng hữu. Ngôn Khánh nhận hắn mới tươi cười rạng rỡ, cao hứng trở lại.

Kỳ thật Ngôn Khánh đối với bảy cây bút lông nhỏ này vô cùng thích thú.

Đừng nhìn Trịnh Thế An là quan gia mỗi tháng đều cho hắn tiền tiêu vặt nhưng mua một cây bút lông Tuyên Châu này không phải là dễ dàng.

Cũng chỉ có Đậu Phụng Tiết, người xuất thân từ thế gia vọng tộc môn phiệt mới có thể dùng vật này tặng cho người khác.

Trịnh Ngôn Khánh mở giáo trình chuẩn bị đọc.

Ở ngoài cửa truyền tới một hồi thanh âm gõ cửa, sau đó một thanh âm non nớt truyền tới:

- Ngôn Khánh, người ở trong nhà sao?

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình, thò đầu ra khỏi cửa sổ.

- Là ai vậy?

- Là ta, Từ Thế Tích.

Từ Thế Tích tại sao lại tới đây?

Ngôn Khánh nghi hoặc trong lòng, vì vậy đi ra khỏi thư phòng, tới cạnh cửa.

Hắn mở cửa ra chỉ thấy Từ Thế Tích đang đứng ngoài cửa, bên cạnh còn có một tiểu tử bảy tuổi, so với Ngôn Khánh còn thấp hơn một chút. Xem cách ăn mặc thì người này là người phú quý, phần điều ngọc mài, béo mập trắng trẻo, vô cùng đáng yêu.

- Thế Tích, tại sao người lại tới đây, hôm nay không đi học sao?

Từ Thế Tích mở miệng cười:

- Hôm nay không học, tiên sinh bề bộn chuyện sách vở, không rảnh thời gian để ý tới chúng ta, đại công tử đi dự tiệc, phu nhân cũng có chuyện cho nên ta mang tiểu công tử tới đây một chút.

Ngôn Khánh đã mơ hồ đoán được lai lịch của đồng tử kia, bây giờ Từ Thế Tích nói lập tức hiểu rõ.

Trịnh Hoành Nghị.

Tiểu tử này chính là con của Trịnh Nhân Cơ, năm đó hắn có duyên phận cùng với Hoành Nghị, Ngôn Khánh được Trịnh gia nhận làm con nuôi, cùng ngồi một xe với hắn. Chỉ là sau khi tới Huỳnh Dương, Ngôn Khánh không tiếp xúc với Hoành Nghị nữa, Trịnh Nhân Cơ sau đó mang Hoành Nghị đi Trường An, nhaoáng một cái, đứa bé năm xưa đã trở thành một đồng tử khôi ngô tuấn tú. Trịnh Ngôn Khánh không tìm được mở một nụ cười, nghiêng người đi tới.

- Người chính là tiểu công tử?

Trịnh Hoành Nghị tuy là tiểu hài tử, được nuông chiều từ bé, bên trong lộ ra một vẻ ưu việt.

Hắn nhìn thấy Ngôn Khánh mặc quần áo mộc mạc vì vậy gật đầu nói:

- Người là Trịnh Ngôn Khánh, là cháu trai của Trịnh Thế An, ta đã từng nghe nói tới người.

Nói xong Trịnh Hoành Nghị cất bước vào sân nhỏ.

Trịnh Ngôn Khánh thấy Hoành Nghị gọi thẳng danh tự của Trịnh Thế An thì hơi mất hứng.

Hắn hơi nhíu lông mày, quay đầu nhìn Từ Thế Tích, ý nói: Người dẫn hắn tới đây làm gì.

Từ Thế Tích cười khở một tiếng rồi nói:

- Người đừng trách ta, cũng là ta bị tiểu ma đầu này quẩn quít đến mức không chịu nổi. Người không biết từ sau khi ta kể cho hắn nghe câu chuyện mà người kể với ta, tiểu tử này quẩn quít không thôi...Ta không có biện pháp nào nên mới mang hắn qua đây tìm người. Thế nào, gần đây người có chuyện gì xảy ra không?

Trịnh Ngôn Khánh tức giận trừng mắt liếc hắn một cái.

- Người còn không biết xấu hổ kể chuyện, người làm cho ta gặp tai họa lớn rồi.

- Sao?

Trịnh Ngôn Khánh đang muốn đem chuyện Nhan Sư cổ tới thăm mình nói cho Từ Thế Tích, thì Trịnh Hoành Nghị đã kêu lên:

- Trịnh Ngôn Khánh, Trịnh Ngôn Khánh, ta nghe Từ Thế Tích ca ca nói, người rất biết kể chuyện xưa đúng không?

- À, có biết một hai.

- Vậy người kể cho ta vài câu chuyện đi!

Từ Thế Tích nghe được trong lòng thầm nghĩ không hay, hắn và Ngôn Khánh từng ở cạnh nhau, hắn biết rõ tính tình Ngôn Khánh là gì, Trịnh Hoành Nghị mang theo ý sai sử, tuy nói là tiểu hài tử nhưng thật giống cao cao tại thượng, vạn nhất chọc giận Trịnh Ngôn Khánh thì thật phiền toái. Từ Thế Tích cũng biết Trịnh Ngôn Khánh hôm nay tình cảnh không tốt, nếu hôm nay tính tình hắn phát tác thì sẽ không hay rồi.

Trịnh Ngôn Khánh nở ra một nụ cười.

Hắn dĩ nhiên không so đo với một đứa bé nhỏ.

Ở trong mắt hắn, Trịnh Hoành Nghị nói chuyện với giọng điệu như vậy cũng không trách được hắn, nhất định là Trịnh Nhân Cơ gia giáo vô phương, Nhan Sư Cổ dạy bảo không có kết quả.

- Người muốn nghe kể chuyện?

- Đúng thế, Thế Tích ca ca kể cho ta nghe chuyện Lưu Quan Trương, ta rất thích, đặc biệt là bạch mã ngân thương Triệu Tử Long. Ngue kể cho ta nghe đi.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Được, để ta kể cho người nghe.

Nói xong hắn kéo Trịnh Hoành Nghị tiến vào trong phòng sách.

Từ Thế Tích cũng tiến vào, nhìn thấy thư án giấy bút tràn ngập thì lập tức sinh ý kính nể.

Xem ra hắn không hổ danh là thần đồng Vịnh Ngỗng thơ.

Từ Thế Tích cũng biết Trịnh Ngôn Khánh là Ngỗng công tử, những người khác cũng bàn tán về hắn rất nhiều, vậy mà Trịnh Ngôn Khánh lại không muốn cho người biết, bởi vì nếu như bị bóc trần thất phạm, sẽ có rất nhiều tràng diện. Hắn từng nghe nói qua, ở trong các thế gia vọng tộc, chuyện giết nô diễn ra rất nhiều.

Trên đời này, kẻ có tâm tư xấu xa không thiếu.

Trịnh Nhân Cơ là chính nhân quân tử nhưng hắn chưa chắc có thể bỏ qua. Một gia nô mà đã có danh tiếng vượt qua chủ của mình, đây chẳng phải là muốn chết sao? Hiện tại Thôi phu nhân là đương gia, vạn nhất không vui thì cái mạng nhỏ này sẽ phải gặp nguy.

Cho nên Ngôn Khánh mới đặc biệt coi chừng, yên lặng tìm cơ hội.

Hắn kéo Hoành Nghị xuống rồi hỏi:

- Tiểu công tử, Thế Tích đã kể cho người nghe chuyện gì?

Lại nói tiếp, hắn là thân phận gia nô nào có tư cách luận bàn cùng Trịnh Hoành Nghị.

Cũng may Trịnh Hoành Nghị tuổi còn nhỏ cũng không có sự cổ quái của thế gia đệ tử, lại sốt ruột nghe chuyện nên cũng không để ý.

- À, đã kể qua chuyện Đào Viên kết nghĩa, lại kể chuyện Quan Trường phản pha, còn có chuyện nghìn dặm cưỡi ngựa.

Trịnh Ngôn Khánh cười nói:

- Vậy hôm nay ta kể cho người nghe câu chuyện Hồ Loa Quan, Tam Anh chiến đấu với Lữ Bố, người có chịu không?

- Được!

codon.tra

52. Chương 52: Lỗ Dung

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 52: Lỗ Dung

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Hoành Nghị chỉ cần nghe chuyện dĩ nhiên không có yêu cầu gì.

Từ Thế Tích đã nghe qua câu chuyện Tam Anh chiến đấu với Lữ Bố, tuy rằng Ngôn Khánh nói rất đặc sắc nhưng hẳn lại không dụng tâm như Trịnh Hoành Nghị.

Ở trên thư án, hẳn thuận tay lật một bản thảo, xem hai trang xong hai mắt liền sáng ngời.

Từ Thế Tích lúc trước khi đến Lạc Dương cũng đã biết chữ.

Luận về cơ bản hẳn hơn Trịnh Hoành Nghị rất nhiều, tuy ở trên danh nghĩa là bạn cùng học nhưng Nhan Sư Cổ đối với Từ Thế Tích vô cùng coi trọng, cho nên Từ Thế Tích hiện tại đọc sách không giống như Hoành Nghị.

Từ Thế Tích mở trang đầu của bản thảo ra, hẳn nhìn trên đó có viết bốn chữ sách thể vịnh ngỗng quen thuộc: Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Tiên sinh gần đây khổ đọc Tam Quốc, tại sao Ngôn Khánh lại ở đây ghi tam quốc?

Nhan Sư Cổ và Ngôn Khánh đánh cược với nhau cũng không cho bất kỳ kẻ nào biết, Trịnh Ngôn Khánh không muốn nói Nhan Sư Cổ càng không để lộ ra. Nếu Ngôn Khánh là đương kim danh sĩ mà nói, Nhan Sư Cổ sẽ vô cùng cao điệu nói cho người khác, nhưng Ngôn Khánh chỉ là một đứa nhỏ mà thôi.

Ngôn Khánh là một tiểu gia nô, tuổi còn bao nhiêu?

Nhan Sư Cổ mặc dù nắm chắc thắng lợi trong tay, thế nhưng đánh cuộc với Trịnh Ngôn Khánh chuyện này mà lan truyền ra ngoài thì hẳn cũng mất mặt.

Cho nên Từ Thế Tích chỉ biết rằng Nhan Sư Cổ gần đây khổ đọc Tam Quốc nhưng không rõ chân tướng.

Bên kia Trịnh Ngôn Khánh đang kể chuyện đến mức nước miếng tung bay, đặc sắc vô cùng. Trịnh Hoành Nghị nghe tới mức nhập thần, không ngừng phát ra thanh âm ủng hộ.

Từ Thế Tích ở bên cạnh thì xem Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Kỳ thật trên mặt bàn Ngôn Khánh chỉ ghi chương 1: Giặc Khăn Vàng nổi loạn, tất cả các lộ anh hùng nhao nhao hưởng ứng, Lưu Quan Trương đào viên kết nghĩa, họ Hoàng Phủ hỏa thiêu trường xa. Những câu chuyện này, Từ Thế Tích đã nghe qua, nhưng khi Ngôn Khánh đem chuyển hóa thành chữ thì đọc càng có phong vị, Ngôn Khánh thậm chí còn miêu tả chi tiết tỉ mỉ việc hỏa thiêu trường xa, phụ dùng binh thư chiến pháp.

Kỳ thật binh pháp mưu lược, đời sau sau khi đọc binh pháp Tôn Tử xong coi hỏa thiêu trường xa này là một thể trận điển hình.

Từ Thế Tích xem xong quyển sách này nhin không được nhìn lại Trịnh Ngôn Khánh.

Hắn đã bắt đầu học tập binh pháp sao?

Lúc trước Trịnh Ngôn Khánh không thể bái Nhan Sư Cổ làm môn hạ, Từ Thế Tích còn có hơi đắc ý, Vịnh Ngỗng công tử thì sao, viết ra Vịnh Ngỗng thể thì có thể làm gì? Hôm nay ta được danh sư chỉ đạo, mà người chỉ có thể ở Học Xá học vỡ lòng, tương lai ta nhất định có thể vượt xa người.

Nhưng hiện tại hẳn đã phát hiện, Ngôn Khánh có lẽ đã siêu việt hơn hẳn nghĩ rất nhiều.

Hắn có tiến bộ, Ngôn Khánh có tiến bộ càng lớn hơn, hẳn vừa học Hiếu Kinh lễ nhạc, Ngôn Khánh đã nghiên cứu binh pháp.

Điều đáng sợ là Ngôn Khánh tuổi còn nhỏ hơn cả mình.

Trong nhất thời, Từ Thế Tích sinh ra một khủng hoảng không hiểu nổi.

Chẳng lẽ cả đời ta không hơn được hắn sao? Trong lòng hẳn nghĩ như vậy cũng không để ý đến sự tình xung quanh, càng không lưu ý Ngôn Khánh đã kể chuyện xong từ lúc nào.

Trịnh Hoành Nghị nói:

- Thế Tích ca ca, Thế Tích ca ca.

- Chuyện gì vậy?
- Huynh vừa rồi bị sao vậy?
- Ta....

Từ Thế Tích buông bản thảo xuống, thần sắc phức tạp nhìn Ngôn Khánh rồi đặc chất cười nói:

- Ta không sao.
- Vậy sao sắc mặt của huynh lại lúc đỏ lúc trắng, chẳng lẽ trong người không khỏe sao?
- Không, ta rất thoải mái.
- Ngôn Khánh, ngươi có khát không? Ta đi rửa một chút hoa quả.

Trịnh Ngôn Khánh cười cười chỉ lên mâm đựng trái cây bên cạnh thư án:

- Gia gia sợ ta đọc sách khát nước nên đã chuẩn bị một ít ở đây.

Trong mâm đựng trái cây, có một số quả đào.

Quả đào này rất ngon, thợ săn lúc đi vào núi sẽ hái một ít dā anh đào cho Trịnh Thế An, Trịnh Thế An không nỡ ăn nên để toàn bộ lại cho Trịnh Ngôn Khánh.

Từ Thế Tích rửa sạch rửa sạch anh đào, chỉ thấy Trịnh Hoành Nghị hoan hô chạy tới muốn ăn.

Ngôn Khánh nhăn mày lại, sau khi đưa cho Hoành Nghị một quả đào hắn đưa cho Từ Thế Tích một quả mình tự lấy một quả ăn rồi cười nói:

- Tiểu công tử, còn muốn nghe kể chuyện không?
- Muốn!

Trịnh Hoành Nghị không nói nhiều lời, lập tức ngồi xuống, trơ mắt nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

- Câu chuyện này nhân vật chính chính là một danh sĩ thời Tam Quốc, tên là Lỗ Dung.

Ngôn Khánh từ từ kể lại chuyện của Lỗ Dung.

- Tiểu công tử, Lỗ Dung tiên sinh về sau trở thành danh sĩ đại danh鼎鼎, tương lai công tử có muốn như hắn không?

Câu chuyện về Lỗ Dung kỳ thật thời đại này đã truyền lưu.

Chỉ là Trịnh Hoành Nghị tuổi con nhỏ, học chưa tới nên không rõ lắm.

Từ Thế Tích suy nghĩ kỳ quái, rồi lại nhìn Trịnh Ngôn Khánh, hắn đột nhiên trong lòng có một ý nghĩ kỳ quái.

Nếu để cho hắn thay ta làm tiên sinh của hoành Nghị thì còn ra gì nữa?

Nhưng ý niệm này cũng chỉ thoáng qua mà thôi, Từ Thế Tích cảm thấy buồn cười với mình: Người này, tuổi còn nhỏ hơn ta mà...

Từ Thế Tích và Trịnh Hoành Nghị về đến nhà thì trời đã tối.

- Tiểu công tử, mọi người đi đậu vậy làm phu nhân lo lắng.

Thôi Đạo Lâm vội vàng tiến ra nghênh đón, ở bên cạnh đỡ Trịnh Hoành Nghị xuống xe mà nói. Hắn vốn có hảo ý, nhưng rơi vào lỗ tai của Trịnh Hoành Nghị thì thay đổi hương vị. Trịnh Ngôn Khánh sở dĩ ở điền trang là vì nguyên nhân của tên Thôi Đạo Lâm này. Thật đáng giận, vì hắn mà ta không cách nào nghe kể chuyện mỗi ngày được.

Một buổi chiều, đủ để Trịnh Hoành Nghị coi trọng Trịnh Ngôn Khánh.

Thôi Đạo Lâm còn chưa dứt lời thì Trịnh Hoành Nghị đã lạnh lùng nói một câu:

- Ta đi nơi nào còn phải nói trước cho người biết sao?
- Đến tột cùng, người là thiếu gia hay ta là thiếu gia?
- A...

Trên khuôn mặt thon gầy của Thôi Đạo Lâm liền xuất hiện một vẻ đỏ ửng, hắn cứng họng không biết phải trả lời thế nào cho phải. Hắn nhìn qua Từ Thế Tích, thầm nghĩ một tiếng: Tiểu thiếu gia làm sao vậy, có phải gặp chuyện gì không vui nên mới nóng tính như vậy?

Từ Thế Tích biết được nguyên nhân nhưng lúc này hắn không có ý định trợ giúp.

Vì vậy liền giữ im lặng, theo Trịnh Hoành Nghị vào trong đại môn của Trịnh phủ, Trịnh Nhân Cơ và Thôi phu nhân đều ở đây, Nhan Sư Cổ hiếm khi xuất hiện cũng ra mặt nói chuyện phiếm, ăn đã anh đào từ điển trang vừa mang tới.

- Đại huynh, hình như có tâm sự.

Trịnh Nhân Cơ cười khổ nói:

- Ta trước khi đến Lạc Dương đã được Phó Xạ đại nhân giao phó cho tìm một người, nhiều ngày trôi qua như vậy lại không có đầu mối, đệ nói xem ở sông Lạc nhiều người như vậy, tìm kiếm đâu phải dễ dàng.
- Phó Xạ đại nhân muốn huynh tìm ai?
- Chính là Ngõng công tử....

codon.traí

53. Chương 53: Không Biết Tôn Ti.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 53: Không biết tôn ti.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhan Sư Cổ nghe được thì giật mình, lộ ra một vẻ hưng phấn:

- Chẳng lẽ lại là Ngõng công tử tại Yến Sư quán rượu, ghi lại Vịnh Ngõng thơ sao?

Trịnh Nhân Cơ thở dài:

- Nhắc tới cũng kỳ quái, vị ngõng công tử này sau khi xuất hiện ở Yến Sư thì không có tin tức nào nữa, giống như chưa từng có vậy. Ta đã tới tất cả các nhà danh sĩ ở Lạc Dương, nhưng bọn họ lại há miệng hỏi lại ta.... Hiền đệ, Phó Xạ đại nhân có ân với ta, một chuyện nhỏ như vậy mà làm cũng không xong chỉ sợ sẽ làm đại nhân mất hứng.

Nhan Sư Cổ nói:

- Cao nhân độc hành, chúng ta không thể phỏng đoán.

Thôi phu nhân ở bên cạnh nói:

- Nói không chừng vị Ngõng công tử kia là người bình thường, trốn ở đâu đó.
- Phu nhân chưa gặp...

Trịnh Nhân Cơ mất hứng:

- Nên phu nhân không biết vị ngỗng công tử kia lợi hại thế nào. Nghe nói tuổi không lớn lắm nhưng lại sáng tác ra sách thể độc đáo, làm cho giới văn chương cao quý ở Trường An khó ai bì kịp, tất cả các đại nhân đều tranh nhau tới xem, Phó Xạ đại nhân khen không dứt miệng, nghe nói thái tử cũng tán thưởng.

Thôi phu nhân bĩu môi một cái không nói gì nữa.

Lúc này, Trịnh Hoành Nghị đã đi vào, hướng về phía vợ chồng Trịnh Nhân Cơ thỉnh an.

- Hoành Nghị, mau tới đây.

Đừng thấy Trịnh Hoành Nghị không phải do Thôi phu nhân sinh ra nhưng nàng đối với hắn vô cùng tốt, như là con đẻ.

- Diên trang đưa tới dĩa anh đào, ta biết con rất thích ăn nên để lại một khay cho con này.

Nói xong, Thôi phu nhân vỗ tay, sai hạ nhân bưng lên một khay dĩa anh đào, đặt trước mặt hoành Nghị.

Trịnh Hoành Nghị tươi cười rạng rỡ, cầm lấy một trái dĩa anh đào, đang muốn bỏ vào trong miệng thì dừng lại. Chỉ thấy hắn bỏ trái dĩa anh đào xuống rồi bưng khay ngọc tới trước mặt Trịnh Nhân Cơ mà cung kính nói:

- Phụ thân xin mời dùng trước.

Trịnh Nhân Cơ khẽ giật mình, lập tức cầm lấy một quả anh đào trên khay.

Rồi sau đó Trịnh Hoành Nghị lại mang tới trước mặt Thôi phu nhân mà nói:

- Mời mẫu thân dùng trước.

Thôi phu nhân vô cùng vui mừng, khuôn mặt tươi cười như hoa, liên tục gật đầu:

- Hoành Nghị này từ nhỏ đã biết lễ nghi như vậy, tương lai nhất định sẽ thành châu báu.

- Mời tiên sinh dùng.

Trịnh Hoành Nghị mang khay tới trước mặt Nhan Sư Cổ, cung kính dâng lên.

Đôi mắt của Nhan Sư Cổ cũng híp lại mà nói:

- Huỳnh Dương Trịnh thị không hổ là đại tộc ba trăm năm, gia phong như thế lo gì không thịnh.

Trong lòng Trịnh Nhân Cơ lúc này vui mừng muốn chết.

- Đây là do hiền đệ dạy tốt!

Nhan Sư Cổ lắc đầu nói:

- Đại huynh, tiểu đệ không dám đương khen ngợi như vậy đâu, ta chỉ dạy Hoành Nghị biết chữ, những thứ này ta không có dạy, không dám nhận công, không dám nhận công.

- A?

Trịnh Nhân Cơ cho rằng Nhan Sư Cổ khách khí, vừa định mở miệng thì đã nghe Trịnh Hoành Nghị ngắt lời nói:

- Đây là do Ngôn Khánh ca ca dạy cho con.

- Ngôn Khánh ca ca?

- Là tôn nhi của Trịnh quân gia.

Thôi phu nhân lạnh lùng nói:

- Hoành Nghị, con chiều nay không phải tới diên trang chứ?

Nói xong, nàng quay đầu nhìn Trịnh Nhân Cơ:

- Phu nhân, tên tiểu tử ti tiện kia quá hư rồi, hắn tại sao lại bắt Hoành Nghị gọi hắn là ca ca? Rõ ràng là không biết tôn ti, chuyện này truyền ra chỉ sợ nề nếp gia đình Trịnh thị 300 năm sẽ bị hủy hoại trong chớp lát.

Sắc mặt của Trịnh Nhân Cơ liền trở nên âm trầm.

Trịnh Ngôn Khánh?

Nhan Sư Cổ đột nhiên hỏi:

- Hoành Nghị, Trịnh Ngôn Khánh dạy con thế nào?

Bị Thôi phu nhân làm cho hoảng sợ, Trịnh Hoành Nghị liền thấp giọng nói:

- Ngôn Khánh... Trịnh Ngôn Khánh kể cho con nghe một chuyện về Lỗ Dung, Lỗ Dung là người đại hiền, hắn nói con nếu học tập theo Lỗ Dung tiên sinh thì sau này sẽ là một người tài giỏi.

- Ha ha, Trịnh Ngôn Khánh này thật là thú vị.

Nhan Sư Cổ trầm nghĩ:

- Vậy con có muốn trở thành một người tài không?

- Muốn, con rất muốn được như Lỗ Dung tiên sinh, về sau nhất định sẽ trở thành người tài như ông ta.

Trịnh Hoành Nghị nói những lời này, sắc mặt tối sầm của Trịnh Nhân Cơ dần nhạt đi.

Trịnh Ngôn Khánh tuy không biết biết tôn ti nhưng cũng không phải không có công lao...

- Phu nhân, ta thấy Trịnh Ngôn Khánh cũng là có thiện ý, lần này cũng nên tha cho hắn.

Trịnh Nhân Cơ khẽ nói, đột nhiên thanh âm cất cao lên:

- Chỉ là sau này để cho Hoành Nghị ở lại điền trang, đọc sách cho tốt sau này có thể công thành danh toại.

Trong lòng Thôi phu nhân không muốn nhưng Trịnh Nhân Cơ đã mở miệng nàng cũng không biết nói gì nữa.

Ánh mắt của nàng không tự giác mà nhìn lại.

Chỉ thấy Thôi Đạo Lâm đang khoanh tay đứng nhìn, không biết có nghe được những lời vừa rồi không.

Không được, nô tài này đúng là hơi quá đáng cần phải giáo huấn hắn một chút cho hắn biết rõ cái gì là tôn ti.

Nghĩ tới đây Thôi phu nhân đã thầm có quyết định trong lòng.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không lưu ý tới một chuyện trọng yếu chính là tôn ti của thế gia vọng tộc môn phiệt.

Trịnh Hoành Nghị gọi hắn là ca ca, hắn không quá để ý.

Nhưng lại không ngờ đó là vi phạm thế gia vọng tộc, điều mấu chốt đẩy hắn vào tình trạng quẫn bách.

Đối với thế gia môn phiệt mà nói, gia nô là sở hữu của bọn họ, là người ti tiện., Trịnh Ngôn Khánh dùng thân phận gia nô mà có thể để Trịnh Hoành Nghị kêu một tiếng " ca ca" sao? Đây quả thật là đại nghịch bất đạo, là tử tội.

Dù cho hắn có công dạy bảo Trịnh Hoành Nghị thì gia nô chung quy vẫn là gia nô, không thể vượt qua ranh giới kia.

Chỉ là Ngôn Khánh bề bộn nhiều năm, việc vặt xung quanh cũng không cảm nhận được, không ngờ hắn đang sắp phải đối mặt với một nguy cơ.

Hắn vẫn đang vội vàng viết Tam Quốc Diễn Nghĩa. Dưới sự trợ giúp của Lý Cơ, đã thành công đến chương Mạnh Đức hiển đao, bắt đầu bắt tay tới phần Đồng Trách vào kinh, Hồ lao quan tam anh đấu với Lữ Bố...

Cái này sách không viết, toàn bộ chỉ là tiểu thuyết cho nên vô cùng khó khăn. Trịnh Ngôn Khánh dù đã đọc qua nhưng cũng vô cùng vất vả, gặp không ít phiền toái, may mà bên cạnh có Lý Cơ hỗ trợ.

Trịnh Ngôn Khánh cảm giác, sự quan tâm của Lý Cơ đối với mình tựa hồ đã vượt qua quan hệ thầy trò bình thường.

Đây là vì nguyên nhân gì?

Ngôn Khánh không cách nào đoán được nhưng hẳn hiểu được rằng Lý Cơ đối với hắn vô cùng tốt.

Hiện tại Ngôn Khánh đã vượt qua giai đoạn vỡ lòng, bắt đầu học kinh sử đơn giản, nói chung là các loại tứ thư ngũ kinh điển tịch. Sau khi hoàn thành học vỡ lòng, đợi sau mười bốn tuổi nếu như thành tích tốt được thôn học đề cử thì sẽ được quan học tiếp nhận giáo dục.

Trịnh Ngôn Khánh hiện tại mới bắt đầu học kinh sử, nhưng thực sự đã dương danh thiên hạ.

Tuy nhiên hắn không thể học kinh sử công khai mà phải lén lút, trước mặt mọi người không thể lộ ra điều gì khác lạ.

- Ngôn Khánh, có phải vài ngày trước ngươi đánh nhau với người khác phải không?

codon.traid

54. Chương 54: Tai Vạ Đến Nơi.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 54: Tai vạ đến nơi.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Ngôn Khánh sững sờ, chợt nhớ tới lúc trước hắn đánh nhau với Đậu Hiếu vì vậy liền gật đầu:

- Đệ tử lỗ mãng, trước đó vài ngày thật sự là đã đánh nhau với một số người.

- À, vậy không trách được.

Lý Cơ cười nói: Hai ngày trước Xá tiên sinh còn nói ta tìm hiểu lai lịch của ngươi, nói ngươi đánh đệ tử của hắn... Ngươi không cần lo lắng, học sinh kia xưa nay bất hảo, Xá tiên sinh cũng hơi đau đầu, ngươi đánh hắn xong tiểu tử kia ngược lại rất biết điều, sau đó còn tham luận tiên sinh điển cố Tào Quế luận chiến.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Tiên sinh nói là Đậu Hiếu sao?

- Chính là hắn!

Ánh mắt của Lý Cơ trở nên ngạc nhiên rồi khẽ nói:

- Chỉ là ta ngược lại không biết, ngươi ngay cả Tào Quế luận chiến cũng biết sao?

- Đệ tử cũng biết một hai.

- Đại lão gia nhà con trước kia đọc kinh Xuân Thu, con ở An Viễn đường lúc hầu hạ đại lão gia đã từng nghe ông ấy đọc qua mấy lần nên cũng có chút ấn tượng. Lúc đó đệ tử giáo huấn Đậu Hiếu tức giận quá nên nói vài câu, không ngờ lại làm cho sư phụ phiền toái.

- Không phiền toái, không phiền toái.

Lý Cơ cười ha hả, xoa đầu Trịnh Ngôn Khánh mà nói:

- Người đứng là hiền tài, có bốn sự này đứng là không tầm thường, ta cao hứng còn chưa kịp làm sao trách cứ người được. Người không biết tiên sinh kia lúc nói với ta vẻ mặt vẫn còn kinh dị, sau đó ta nói người là người của Trịnh gia, ông ấy vô cùng hâm mộ.

Đứa nhỏ này, người rất tốt... Chỉ là có đôi khi lại vô cùng cẩn thận, giống như tuổi còn lớn hơn cả ta.

Trong lòng Trịnh Ngôn Khánh cả kinh nhìn lại Lý Cơ.

- Người nhìn người đi, vui buồn không lộ ra ngoài, hiển nhiên là một người già dặn, ta mà bằng tuổi người, được khích lệ như vậy sẽ không biết cao hứng thế nào. Thế nhưng người ngay cả đến tột cùng cao hứng hay mất hứng cũng không lộ ra.

Nếu như người lớn hơn một chút, tính cách này sẽ không kém.

Nhưng người bây giờ là một tiểu hài tử, lúc cười thì nên cười, lúc khóc thì nên khóc, chớ để sự tình ở trong lòng cuối cùng cũng không tốt.

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng khom người trả lời:

- Đệ tử lắng nghe.

- Mà thôi, mà thôi, ta nói người cũng không được.

Lý Cơ dứt lời đem thư án giáo trình thu thập xong rồi đưa cho Trịnh Ngôn Khánh.

- Hôm nay ta muốn đi tiếp trưởng lão, người đem những thứ này về đọc đi.

Đúng rồi, cái tiểu thuyết kia của người đã viết được bao nhiêu rồi?

- Gần vạn chữ rồi.

- Lấy cho ta xem có cần sửa chữa gì không, thuận tiện đi lan truyền một phen tạo thanh thế.

- A!

Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy bất ngờ.

Theo suy nghĩ của hắn, Tam Quốc diễn nghĩa phải viết xong đoạn Tam Anh đấu với Lữ Bố mới có thể phát ra. Lý Cơ hiện tại truyền ra ngoài là muốn tạo thế cho hắn? Hắn tuy muốn cự tuyệt nhưng lời ra đến miệng lại nuốt trở lại.

Được rồi, Lý Cơ còn có sửa chữa, đây không phải là một chuyện chốc lát, mình lúc đó cũng có thể viết xong chương và tiết đó. Nghĩ tới đây, Trịnh Ngôn Khánh gật đầu đáp ứng, đem giáo trình thu thập xong hành lễ với Lý Cơ rồi lui ra ngoài.

Về phần Lý Cơ bái phỏng vị trưởng lão nào?

Trịnh Ngôn Khánh ngược lại không hề có hứng thú.

Trong thành Lạc Dương, danh sĩ rất nhiều, Ngôn Khánh đại đa số đều không nghe qua danh tự, nghĩ tới người mà Lý Cơ bái phỏng, hắn cũng không muốn biết rõ, cho nên hắn trước thanh lý phòng học rồi trở về điền trang.

Lúc trở về điền trang sắc trời còn sớm.

Trịnh Ngôn Khánh bất ngờ ở nhà gặp được một người quen biết.

- Tiểu Tám, tại sao người ở đây?

Tiểu Tám sắc mặt bối rối vội vàng nói:

- Ta tới tìm Trịnh quản gia, Quản gia không ở đây cho nên ta về trước...

Mấy ngày trước, Trịnh Thế An đúng là không ở tại điền trang.

Ông thường xuyên đi Thiên Tân Kiều phố tìm hiểu tình hình của Hùng Đại Chuy

Sau khi Trịnh Ngôn Khánh thiết kế bản vẽ, nói Hùng Đại Chuy chế tạo một trăm cái trước, Trịnh Thế An liền yên tâm.

Ông không tin tiểu tử này có thể cải biến tình hình ở Thiên Tân Kiều phổ nhưng chung quy vẫn có một chút hi vọng. Ông biết rõ Trịnh Ngôn Khánh rất thông minh, hơn nữa mang tới nhiều vui mừng cho ông, hôm nay tiểu tử này vẽ ra một cái kéo liệu có thể mang tới niềm vui một lần nữa không? Trịnh Thế An đặc biệt chờ mong cho nên đối với chuyện này cũng hao tâm tổn trí.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không nhận thấy Tiểu Tám thần sắc khác thường nên nói:

- Gia gia có khả năng đã vào thành, tiểu Tám có chuyện gì vậy, có thể nói cho ta biết được không, sau khi gia gia trở về ta sẽ chuyển cáo cho ông ấy là được.

- Không, không cần... không có chuyện gì.

Nếu như Trịnh quản gia trở về thì ta sẽ tới báo cáo... Ngôn Khánh cậu vừa đi học về sao, đã ăn cơm chưa?

Trịnh Ngôn Khánh cười nói:

- Còn chưa ăn, chờ gia gia trở về rồi ăn.

- Được rồi, trong nhà còn có việc, ta xin trở về trước.

Tiểu Tám vội vàng rời đi, Trịnh Ngôn Khánh cũng không giữ lại.

Hắn và tiểu Tám tiếp xúc không nhiều, ở điền trang hắn cũng không có quá nhiều giao tình.

Tiểu tử tiểu Tám này, hôm nay tại sao lại hấp tấp như vậy?

Trịnh Ngôn Khánh lắc đầu đẩy cổng tre rồi về phòng.

Tiểu Tám vội vàng về điền trang, chỉ thấy ở trong đám rừng thưa có hai người đang chờ đợi.

- Tiểu Tám, sự tình có làm tốt không?

Nam tử nói chuyện chính là quản sự của điền trang, tỷ phu của tiểu Tám.

Ở bên cạnh hắn là một thanh niên, chính là con của Thôi Đạo Lâm, Thôi Sinh.

Tiểu Tám sắc mặt đỏ bừng run giọng nói:

- Đã làm tốt rồi.

- Đồ vật đó để ở đâu.

- Để ở trên kệ của Trịnh Ngôn Khánh, thứ hai từ dưới đếm lên.

Khuôn mặt của Thôi Sinh nở ra một nụ cười tươi rói.

Hắn liên tục gật đầu:

- Lữ quản sự, làm tốt lắm... hắc hắc chuyện này thành công Lữ quản sự sẽ trở thành quản gia của điền trang, chúc mừng chúc mừng.

- Toàn bộ là nhờ Thôi quản gia chỉ dẫn, tiểu nhân xin nguyện vì Thôi quản gia làm khuyển mã.

Lữ quản sự khom người xuống, khuôn mặt nở ra nụ cười.

Hắn vốn là quản sự điền trang, điền trang trên dưới một trăm gia đình đều nhìn sắc mặt của hắn mà sống qua, nhưng từ khi Trịnh Thế An đến, địa vị của Lữ quản sự rõ ràng là bị hạ thấp, dù Trịnh Thế An không được Trịnh Nhân Cơ tín nhiệm nhưng vẫn là người đến từ An Viễn đường, cũng phân cao thấp, Lữ quản sự dĩ nhiên là kém hơn.

Liệu có thể xoay chuyển không, chính là xem lúc này.

Trong lòng Lữ quản sự thầm quyết định mà cười nói:

- Thôi thiếu gia, khi nào thì động thủ?

- Cái này thì người không cần quan tâm, ta bảo làm gì thì làm đó, đừng để lộ ra ngoài.

- Tiểu nhân hiểu rõ, tiểu nhân hiểu rõ.

Thôi Sinh lộ ra bộ dạng kiêu căng mà nói:

- Đã như vậy thì ta trở về báo tin, nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được để lộ ra sơ hở.

Lữ quân sự cúi người khom lưng, tiễn Thôi Sinh rời đi.

Về phần Tiểu Tám hần cũng không quan tâm, Tiểu Tám ở trong rừng đứng lại, trong lòng bất ổn, đợi hai người sau khi rời đi, hần quay lại xem xét, lấy ra một bao bố, nhỏ nước miếng rồi chạy khỏi rừng thưa.

codon.tra

55. Chương 55: Bắt Ăn Trộm.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 55: Bắt ăn trộm.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

- Gia gia, buổi chiều tiểu Tám đến tìm gia gia.

- Sao?

- Xem dáng vẻ của hần thì rất hấp tấp, con hỏi hần có chuyện gì thì hần không nói cho con biết.

Trịnh Thế An không yên lòng, thuận miệng nói một câu: ta ngày mai đi qua hỏi thăm hần một chút.

Lúc này Ngôn Khánh thu thập đồ dùng trên bàn, đang muốn vào phòng đọc sách thì Trịnh Thế An đã kéo tay của hần.

- Ngôn Khánh, Long đao đã làm ra.

- Sao?

- Là thế này, Hùng Đại Chuy hôm nay đã làm xong mười cái kéo, người khoan hãy nói, cái bản vẽ của người nhìn thì đơn giản nhưng làm ra thật không dễ dàng, cuối cùng mất mấy ngày, Hùng Đại Chuy cũng đã làm ra. Ta thử một chút, đúng là dùng rất tốt.

Hùng Đại Chuy tuy rằng rơi vào khốn cùng nhưng chắc chắn không chịu thua trong việc rèn giũa, Trịnh Ngôn Khánh đã mơ hồ đoán ra tính cách của người này.

Nói toạc ra, Hùng Đại Chuy là một người rất năng động.

Để người này làm việc hần nhất định có biện pháp làm tốt nhất, cho dù là chuyện nhỏ, đây cũng là nguyên nhân mà Ngôn Khánh bảo Trịnh Thế An giao bản vẽ cho Hùng Đại Chuy, cái kéo đầu tiên, chất lượng nhất định phải coi trọng.

Trịnh Ngôn Khánh ỏi:

- Ông có cầm một cái kéo về không?

- Đại Chuy nói cần phải xem xét kỹ lại.

- Người cũng biết, hần là một tên gia hỏa rất nghiêm túc, sợ phá hư tên tuổi của mình cho nên muốn tìm vài thứ thử qua một lần. Chỉ là ta cảm thấy dùng rất tốt, nếu như long đao này mà mang đi dùng thì sẽ vô cùng thuận tiện.

Trịnh Thế An nói xong, làm ra dáng vẽ cắt bỏ đồ vật.

- Gia gia, bây giờ gia gia tin con rồi chứ?

- Hắc hắc, đồ vật này đúng là rất tốt... người nói xem, người vừa mới lớn lên tại sao lại có chủ ý này?

- Vậy ông cũng không được đổi ý.

Trịnh Thế An khẽ giật mình, khuôn mặt lộ ra một vẻ xấu hổ nhưng vẫn gật đầu nói:

- Ta không đổi ý, ta tuyệt đối không đổi ý.

Nói thật vừa rồi hẳn còn suy nghĩ có nên đem đồ vật này cho Trịnh lão gia biết rõ không.

Nhưng Ngôn Khánh vừa nói câu này khiến cho Trịnh Thế An nhớ tới câu nói mà Ngôn Khánh từng nói qua.

Nếu như hẳn đổi ý rồi, vậy thì sau này sai giúp đám bạn già ở Thiên Tân Kiều phở nữa. Cái long đao này có lẽ mới chỉ là cái bắt đầu mà thôi, nếu như muốn cải thiện toàn bộ tình hình sinh hoạt ở Thiên Tân Kiều phở thì còn cần nhiều biện pháp nữa.

Cái này cần phải có chủ ý của Trịnh Ngôn Khánh.

Nếu làm cho Trịnh Ngôn Khánh mất hứng thì ai nghĩ cách nữa đây?

- Gia gia, thứ đồ vật làm ra, còn cần phải cho mọi người biết rõ mới được.

- Ủa mấy ngày nay ta ngẫm lại trước hết ông cứ để cho Hùng gia gia chế tạo, chờ con nghĩ ra chủ ý rồi sẽ nói ra sự tình.

- Được, ngày mai ta sẽ nói cho Đại Chuy tử biết.

- Còn có một chuyện nữa, ông nói với Đại Chuy gia gia, cái Long đao về sau này gọi là cái kéo, về sau gọi là cái kéo của tiệm Hùng Ký. Còn nữa khi cái kéo này bán ra, lợi nhuận con sẽ lấy bốn thành... Ông đừng nhìn con, về sau hai người chúng ta còn cần phải dùng tiền, không hề ít, Đại Chuy gia gia cũng không phải không biết nói lý lẽ, con muốn ngày mai ông ấy ưng thuận với con, nhớ kỹ là bốn thành.

Trịnh Thế An trong lòng không muốn lấy bốn thành này.

Nhưng hẳn hiện tại đối với Ngôn Khánh nói gì nghe nấy, Trịnh Ngôn Khánh đã nói như vậy thì có đạo lý của hẳn.

Trịnh Thế An nghĩ tới đây liền gật đầu đáp ứng.

Ngôn Khánh trở về phòng, Trịnh Thế An bề bộn một ngày cũng hơi mệt mỏi nên thối đèn nghỉ ngơi.

Ngồi ở trước thư án, Trịnh Ngôn Khánh trải nghiên mực ra, bắt đầu viết.

Hôm nay hẳn không phải viết Tam Quốc Diễn Nghĩa mà là ghi lại những gì mà Lý Cơ ở trong giờ học dạy cho hẳn. Nháy mắt đã trôi qua một tháng, Lý Cơ lúc trước cho hẳn một bản bút luận, hẳn ở nhà cân nhắc cuối cùng một tháng sau cũng đã tâm đắc.

Bằng không mà nói, một tháng này điểm của Ngôn Khánh sẽ toàn là điểm “Đỉnh”

Thành tích như vậy Học xá hội sẽ khai trừ hẳn ra.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không muốn có kết quả như vậy, mà rời khỏi học xá của Đậu gia với tính tình của Lý Cơ sẽ cự tuyệt mình là đệ tử của ông ấy, cho nên quyển bút luận tâm đắc này không thể không chép.

Xưa kia Vương Dật mất tới mười lăm năm để tạo ra chữ Bát pháp, thông chữ bát pháp có thể thông tất cả.

Lúc này, Trịnh Ngôn Khánh dùng thể chữ Lệ làm cơ bản, thời gian dần dần trôi qua càng về sau ngòi bút của hẳn càng sắc bén, bút lông càng lúc càng khí khái, hiện tại đã toàn bộ dùng thể chữ Nhan.

Đúng lúc hẳn xuất thần ghi chép thì ngoài cửa đã truyền tới một hồi xôn xao.

Từ bên ngoài có mấy chục người tràn vào, người cầm đầu chính là Thôi Đạo Lâm.

- Tìm kiếm cho ta~

Ngôn Khánh vừa lướt bút đã bị chuyện này làm cho kinh hãi, đầu bút lông lập tức nghiêng đi.

Hắn ngẩng đầu, còn chưa kịp đứng lên thì đã thấy một đám gia nô vọt vào, không nói nhiều lời đã đem hắn xô ngã xuống đất.

- Các người muốn làm gì?

Thôi Đạo Lâm bước vào thư phòng cười lạnh một tiếng:

- Làm gì à, vâng mệnh phu nhân, tìm kiếm tang vật, đuổi bắt ăn trộm.

Thôi Đạo Lâm cũng không để ý tới hắn mà nghiêm nghị quát:

- Tìm kiếm cho ta.

Một đám gia nô ủa lên, bắt đầu tìm kiếm, Trịnh Thế An cũng tỉnh lại, chỉ là lúc này đã bị trói chặt bằng dây thừng lôi ra khỏi phòng ngủ.

- Thôi Đạo Lâm người muốn làm gì?

Trịnh Thế An tức giận quát hỏi.

Lời nói còn chưa dứt thì đã có tiếng gia nô vang lên:

- Thôi quản gia đã tìm được.

Hắn từ trong giá sách lấy ra một cái bọc nhỏ, bên trong đó là một bộ đai lưng.

- Đó là của ta.

Thôi Đạo Lâm không nói nhiều lời, tát cho Trịnh Ngôn Khánh một cái.

- Tiểu tặc, ta đã sớm biết ngươi không phải là người tốt, không ngờ ngươi dám ăn trộm đai lưng của lão gia, sắp chết đến nơi còn ngan ngạnh, hắc hắc, chờ chút nữa ngươi nhìn thấy lão gia xem ngươi còn dám mạnh miệng không.

Hắn đối với Trịnh gia tổ tôn xưa nay chưa bao giờ có hảo cảm.

Lần trước làm ra chuyện, Thôi Đạo Lâm đã bị ăn mười roi, tuy nói Thôi phu nhân sai người thủ hạ lưu tình nhưng cũng thật mất mặt.

Cho nên cái tát này của Thôi Đạo Lâm rất nặng, mặt của Trịnh Ngôn Khánh trong nháy mắt đã sưng phồng lên.

Trịnh Thế An trong lòng tức giận, giấy dựa gào lên:

- Thôi cầu, có giỏi thì đánh ta, đừng khi dễ tôn nhi của ta.

Đi cùng Thôi Đạo Lâm tới đây là Trịnh Vi Thiện.

Hắn nắm chặt bả vai của Trịnh Thế An thấp giọng nói:

- Lão quản gia đây là do đại công tử tự mình hạ lệnh, ông cũng đừng làm ầu, có gì oan uổng thì nói trước mặt của đại công tử, ông làm như vậy càng không ổn.

Nói xong hắn trầm mặt nói với Thôi Đạo Lâm:

- Thôi quản gia, đại công tử chỉ sai đến bắt người chứ không cho người động thủ.

Đừng nhìn địa vị của Trịnh Vi Thiện không cao, nhưng về võ công, Thôi Đạo Lâm không thể so sánh.

codon.tra

56. Chương 56: Đai Lưng Ngọc Đường Nghê

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 56: Đai lưng ngọc Đường Nghê

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Thôi Đạo Lâm vội vàng tươi cười nói:

- Trịnh ca, đây cũng là do ta quá tức giận, nhất thời cấp bách... người đâu đem tên gia nô và tên tiểu tạp chủng này mang về cho lão gia xử trí.

Nói xong hắn nhìn cây bút lông rơi xuống đất rồi nói:

- Trịnh ca nhi, người xem này, những cây bút lông này là hàng thượng đẳng ở Tuyên Châu, nếu như không phải ăn trộm thì làm sao có được? Ta thấy đám giấy bút này cần phải thu thập, đem tới trước mặt đại lão gia làm chứng vật.

Trịnh Ngôn Khánh đã cảm thấy đây là một âm mưu.

Lúc bị áp bức, hắn đột nhiên giấy dựa hô to:

- Trịnh thúc thúc, xin thúc thúc tới Đậu gia học xá tìm Lý Cơ tiên sinh, ông ấy có thể làm chứng cho ta.

Trịnh Vi Thiện khê giật mình rồi nhìn lại Trịnh Ngôn Khánh.

Thôi Đạo Lâm cười lạnh nói:

- Người cho dù tìm Thiên vương lão tử cũng không có tác dụng.

Mấy tên gia nô áp giải Trịnh Ngôn Khánh và Trịnh Thế An tổ tôn ra bên ngoài.

Trịnh Vi Thiện đi sau cùng, do dự một lát rồi ngoắc một tên gia nô tới, nhẹ giọng phân phó:

- Người mau tới học xá Đậu gia, tìm một người tên là Lý Cơ, nói là Trịnh Ngôn Khánh gặp nạn, cần hắn cứu giúp.

Đem tới thâm trầm, Trịnh Nhân Cơ ngồi ngay ngắn trước Trịnh phủ đường, mặt trầm như nước.

Vốn Trịnh Nhân Cơ có một đai lưng tổ truyền, chính là Đường nghê đai lưng, trong đó lót tơ vàng, ở thờ kỳ Tam Quốc, Tào Tháo sai người giỏi chế tạo, có mười hai cái ban cho mười hai đại thần. Tổ tiên của Trịnh Nhân Cơ là Trịnh Hồn, là trọng thần dưới trướng Tào Tháo cho nên Trịnh thị cũng được một cái.

Trịnh Hồn sau khi chết đi, đai lưng ngọc Đường Nghê trở thành đồ gia truyền của Trịnh gia.

Lúc Trịnh gia phân thành thất phòng, Đai lưng ngọc do tổ tiên của Trịnh Nhân Cơ là Trịnh Liên Sơn đoạt được, trở thành biểu tượng của An Viễn đường.

Đai lưng ngọc Đường Nghê này danh khí vô cùng lớn.

Trịnh Nhân Cơ ở Trường An, Dương Tổ nhìn thấy hắn có, từng dùng vạn kim định mua nhưng lại bị Trịnh Nhân Cơ cự tuyệt.

Hôm nay Trịnh Nhân Cơ tham gia một hội thơ, kết giao với một số nhân vật nổi tiếng.

Trong hội thi thơ, có một danh sĩ Lạc Dương bản địa muốn biết một chút về đai lưng ngọc Đường Nghê này, Trịnh Nhân Cơ dĩ nhiên là không cự tuyệt, phái người về nài tìm, không ngờ lục tung tứ phía cũng không tìm ra, Trịnh Nhân Cơ sau khi nghe nói bất chấp tất cả, cùng Nhan Sư Cổ trở về nhà xem xét.

Sau đó một hạ nhân đã cất tiếng nói:

- Hai ngày trước Trịnh Ngôn Khánh đã tới lão trạch một lần, nhưng lại tiến vào bên trong.

Trịnh Nhân Cơ vội vàng xác nhận, hai ngày trước Trịnh Ngôn Khánh chính xác đã tới Trịnh phủ.

Chỉ là lúc đó Thôi phu nhân mang theo Thôi Đạo Lâm trở về nhà mẹ đẻ của mình. Theo người nhà bẩm báo, lúc đó Trịnh Ngôn Khánh mang cống phẩm từ điền trang tới bọn hạ nhân bảo hẩn để cống phẩm tới hậu trạch, sau đó Trịnh Ngôn Khánh vội vàng rời đi.

Thôi phu nhân nói:

- Chắc chắn là tiểu tặc này trộm bảo bối của phu quân.

Nhan Sư Cổ liền lắc đầu:

- Trịnh Ngôn Khánh tuổi còn nhỏ, chưa chắc biết sự trân quý của đai lưng ngọc này, hơn nữa đứa nhỏ này có thể kể ra chuyện Lỗ Dung, nhất định là người có nhân phẩm cao, sao có thể làm ra chuyện của bọn đạo chích?

Ông khó nói ra chuyện đã gặp Trịnh Ngôn Khánh vì không muốn nhắc tới mình đã đánh cuộc cùng hẩn.

Nhưng trực giác nói cho ông biết, Trịnh Ngôn Khánh không phải là người thấy lợi quên nghĩa, vô ý thức giải vây cho Trịnh Ngôn Khánh.

Nhưng Thôi phu nhân lại nói:

- Nhan thúc thúc xuất thân danh môn, nhìn thấy toàn những người cao thượng, làm sao biết được loại nô tài ti tiện này. Tổ phụ của Trịnh Ngôn Khánh là Trịnh Thế An, là một yêm nô(nô bộc bị thiến) dựa vào a dua nịnh hót mà được lão thái gia tín nhiệm. Trịnh Ngôn Khánh từ nhỏ đã bị yêm nô kia thu dưỡng, mưa dầm thấm đất, khó tránh khỏi việc học được thói cay nghiệt gian xảo, chỉ là giỏi che giấu mà thôi.

- Cũng không biết hẩn nghe được chuyện Lỗ Dung ở đâu, không biết tôn ti, nói bừa dạy bậy cho Hoàn Nghị.

- Phu quân, chàng sai người tin cậy đi tra xét, nhất định là tên yêm nô kia lấy, đương nhiên nếu như không có ở đó thì xem như hẩn trong sạch, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện sao?

Trịnh Nhân Cơ vốn cho rằng Trịnh Ngôn Khánh sẽ không lấy đai lưng ngọc nhưng Thôi phu nhân vừa nói như vậy, hẩn không khỏi động tâm.

Vì vậy hẩn phái Thôi Đạo Lâm và Trịnh Vi Thiện hai người đi suốt đêm tới điền trang, điều tra nơi ở của Trịnh Ngôn Khánh.

Sua đó hẩn lại phái người nhà tìm kiếm, cuối cùng vẫn không phát hiện ra cái đai ngọc Đường Nghê kia.

Thôi Đạo Lâm áp giải Trịnh Thế An tới hai người bọn họ trở về rồi vội vàng đi vào trong đường:

- Lão gia, ở điền trang đã lấy được bảo bối, tỉ tặc còn nói là của hẩn, lão nô vừa vặn lấy được.

Nói xong hẩn đem đai ngọc đặt lên thư án.

Thôi phu nhân lạnh lùng nói:

- Chàng xem, thiếp nói có sai đâu, thiếp đã sớm nhìn ra, một già một trẻ này không phải là người tốt.

Trịnh Nhân Cơ giận tím mặt;

- Đem hai tên ti tiện nô này ra ngoài, loạn côn đánh chết cho ta.

Trịnh Thế An lớn tiếng kêu la nói:

- Đại công tử, oan uổng, oan uổng quá.

- Đại huynh, vốn đây là gia sự của huynh, tiểu đệ không nên xen vào, chỉ là... sao không dẫn hai tổ tôn bọn họ tới, trước mặt đối chứng. Hôm nay cả người và tang vật đều lấy được, cũng nên để bọn họ lấy vài câu, như vậy mới cho thấy huynh công chính nghiêm minh.

Mặc dù đai ngọc đã để trước mặt nhưng Nhan Sư Cổ vẫn không tin Ngôn Khánh ăn trộm.

Hắn nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh có thể cảm giác được, Trịnh Ngôn Khánh thực chất bên trong có một sự bướng bỉnh và kiêu ngạo vô cùng, hắn không tin Trịnh Ngôn Khánh lại làm ra chuyện xấu xa như vậy. Nhưng tang vật ngay trước mặt, hắn không biết giải thích thế nào, vừa vặn Trịnh Thế An kêu oan, Nhan Sư Cổ cảm giác mình phải nói một hai câu, mặc dù Trịnh Ngôn Khánh ăn trộm cũng phải chính miệng nó thừa nhận.

Trịnh Nhân Cơ gật đầu:

- Hiền đệ nói cũng có lý, như vậy mang hai tên tặc nô kia vào, để bọn họ thừa nhận trước mặt.

Lông mày của Thôi phu nhân nhăn lại, trong lòng có hơi không thoải mái.

Nhưng những lời này xuất phát từ miệng của Nhan Sư Cổ, nàng không có biện pháp cự tuyệt.

Trịnh Vi Thiện trố mắt nhìn Trịnh Thế An tới quan tòa, Trịnh Thế An một thân tóc tai bù xù nhưng trên mặt lại xuất hiện vẻ tức giận, mà Trịnh Ngôn Khánh lúc này lại tỉnh táo, hắn biết, đây là có người hãm hại hắn.

Cho nên tiến vào bên trong, hắn ngẩng đầu không bái.

Ánh mắt của hắn lạnh như băng đảo qua bên người của Thôi phu nhân, sau đó nhìn chằm chằm không hề sợ hãi.

Lúc đầu hắn còn tưởng Nhan Sư Cổ giả trò bên trong.

Nhưng sau đó hắn lập tức loại bỏ ý nghĩ này đi.

Nhan Sư Cổ xuất thân thế gia, đích xác là rất cao ngạo nhưng cũng không phải là người xấu, ngoại trừ đánh cược với mình thì không có xung đột nào khác. Hơn nữa thời gian đánh cược vẫn còn, Nhan Sư Cổ không có khả năng lúc này trở mặt, nếu không hắn sẽ giống như sợ thất bại. Người càng cao ngạo càng tự phụ, người như Nhan Sư Cổ tuyệt đối không làm chuyện này.

Trịnh Nhân Cơ.

Hắn là một đại công tử, không cần dùng cách như vậy để đối phó với tổ tông mình.

Nếu không phải là Trịnh Nhân Cơ cũng không phải là Nhan Sư Cổ thì là Thôi phu nhân rồi, hơn nữa Thôi phu nhân vẫn là người có khả năng lớn nhất, nguyên nhân có rất nhiều, thứ nhất là ban đầu ở Huỳnh Dương, Trịnh Thế An quản lý An Viễn đường làm cho Thôi phu nhân trong lòng không vui, thứ hai là Trịnh Nhân Cơ từ khi tới Lạc Dương, chuyện Thiên Tân Kiều phổ là do Thôi phu nhân làm ra. Còn nữa, tổ tông của hắn còn ở đây sẽ là một uy hiếp thủy chung với Thôi Đạo Lâm. Mà Thôi Đạo Lâm là người của Thôi phu nhân, Thôi phu nhân há có thể để người của nàng ủy khuất ở Lạc Dương.

Nghĩ tới đây Ngôn Khánh đại khái đã hiểu rõ.

codon.tra

57. Chương 57: Vu Oan

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 57: Vu oan

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Tục ngữ có câu:

Rắn xanh độc ở miệng, ong vàng châm sau đuôi, cả hai thứ này đều không độc, độc nhất là lòng dạ đàn bà.

Quả nhiên một chút cũng không quá! Nữ nhân lòng dạ độc ác so với nam nhân hơn rất nhiều. Chỉ vì một chút chuyện nhỏ mà cũng muốn lấy tính mạng của tổ tôn mình.

Trịnh Nhân Cơ lạnh lùng nói:

- Trịnh Thế An, ta thấy tổ tiên nhà ngươi vì ta mấy đời mà làm việc, cho nên thủy chung đối với ngươi có mấy phần tôn kính, không ngờ tên yêm nô nhà ngươi lại lấy oán trả ơn, trộm đi đai lưng Đường Nghê, hôm nay tang vật lấy được, ngươi còn gì muốn nói?

Sắc mặt của Trịnh Thế An tái nhợt, tức giận nói:

- Đại công tử, oan uổng cho lão nô.

- Lão nô tổ tiên mấy đời vì Trịnh gia, công tử có thể nhìn qua, đã bao giờ lấy một chút gì của Trịnh gia chưa? Hôm nay rõ ràng là có người vu oan cho lão nô, lão nô có thể cam đoan không hề ăn trộm đai lưng ngọc Đường Nghê của công tử, xin công tử xem xét.

Thôi phu nhân ôn nhã nói:

- Ngươi ở An Viễn đường không động thủ cước là do lão thái gia nhìn chăm chăm ngươi không có cơ hội.

Hôm nay đã đến Lạc Dương, lão thái gia không ở đây ngươi thấy đại công tử khoan dung độ lượng nên nảy sinh tà tâm.

- Ta không có.

Trịnh Thế An râu tóc sôi sục, mặt đỏ bừng lên.

Trịnh Nhân Cơ muốn mở miệng, nhưng Nhan Sư Cổ lại đoạt lời trước:

- Trịnh Ngôn Khánh ngươi có lời gì muốn nói?

Ngôn Khánh mở mắt, ương ngạnh nói:

- Muốn gán tội cho người khác, ngại gì không có lý do.

Trịnh Nhân Cơ tính tình nóng tính, đứng phắt lên nói:

- Trịnh Ngôn Khánh lời này của ngươi có ý gì, cái gì là muốn gán tội cho người khác? Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta cố ý hãm hại các ngươi?

- Đại công tử không có ý hãm hại tổ tôn chúng ta, nhưng người khác chẳng lẽ không có?

Thôi phu nhân động lòng nghiêm nghị quát:

- Nô tài thật to gan, quả nhiên là cháu của cái tên yêm nô kia... Phu quân thiếp đã sớm nói qua, tiểu tặc này là một con sói con, sao phu quân còn cho nó đến học xá đi học. Phu quân nhìn thấy chưa, hần học được miệng lưỡi bén nhọn, còn dám châm chọc.

Trịnh Nhân Cơ tức giận đến run người, đập thư án rung trời.

- Tiểu tặc lớn mật, tiểu tặc lớn mật, sắp chết đến nơi còn dám cấn ngược lại.

- Ta xem ngươi mạnh miệng bao nhiêu, người đâu, đem tên tiểu tặc này kéo toác mồm hần ra, ta muốn xem hần có thể cứng miệng đến bao giờ?

- Thôi Sinh nhe răng cười xông lên, vung bàn tay tát cho Trịnh Ngôn Khánh hơn ba mươi cái.

Trịnh Ngôn Khánh bị đánh cho văng đầy máu tươi, đôi má sưng như bánh bao.

- Tiểu tử, ta cho ngươi mạnh miệng, không phải ngươi rất lợi hại sao?

Thôi Sinh đối với Trịnh Ngôn Khánh đã sớm sinh oán niệm, từ lúc cha hần tới Lạc Dương, hần đã bị Ngôn Khánh đánh xuống đất, hôm nay tìm được cơ hội dĩ nhiên tăng thêm mấy phần lực đạo.

- Tên súc sinh này!

Trịnh Thế An tức giận quát lớn, giấy dựa muốn ngăn cản.

Chỉ thấy Thôi Đạo Lâm tiến tới, một cước đá vào bụng Trịnh Thế An, đem Trịnh Thế An đạp té xuống đất. Trịnh Ngôn Khánh nổi giận! Trịnh Thế An trên đời này là người thân cận nhất của hắn, Thôi Sinh đánh hắn hắn không sợ nhưng đánh Trịnh Thế An, hắn không thể nhịn nổi, toàn thân khí huyết sôi sục, Hàng Long công khổ luyện bao nhiêu năm trong sát na này tinh khí tương hợp, toàn thân hội tụ, chỉ nghe hắn gầm lên một tiếng, sợi dây trói của hắn đã bị đứt đoạn.

Hắn như một con hổ nhỏ, hai vai run lên, lực đạo truyền vào hai cánh tay đánh về phía Thôi Đạo Lâm.

Hắn ba tuổi đã luyện võ, hiện tại đã ba năm.

Công phu Trúc Cơ thủy chung không đột phá nguyên nhân là khí huyết của hắn chưa trưởng thành, hơn nữa hắn tập võ chỉ vì hứng thú không dụng tâm như Đóa Đóa. Chỉ là sau khi Tôn Tư Mạc tiên sinh truyền thụ cách dưỡng sinh và quyền pháp, đã đạt tới trình độ rất cao. Hôm nay vì tức giận, Hàng Long công bỗng nhiên đột phá, khí huyết đại tăng, lực lượng tăng lên gấp đôi.

Thôi Đạo Lâm không ngờ Trịnh Ngôn Khánh có thể tự cởi trói, bị Trịnh Ngôn Khánh hung hăng đánh vào ngực.

Thôi Đạo Lâm cảm thấy nhện nhạo trong người, lui về sau mấy bước, yết hầu cảm thấy ngọt ngọt, phun ra mấy ngụm máu tươi.

Cùng lúc đó, Trịnh Vi Thiện đã tiến lên giữ lấy bả vai của Trịnh Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh tuy đã đột phá tới Trúc Cơ nhưng so với Trịnh Vi Thiện thì hiển nhiên kém không chỉ một bậc.

- Ngôn Khánh, ngươi điên rồi!
- Thả ta ra, ta muốn giết hắn.
- Ngôn Khánh, lão quân gia không sao, ngươi đừng kích động.

Lúc này, Trịnh Thế An cũng lớn tiếng kêu lên:

- Ngôn Khánh, không được vô lễ.

Sắc mặt của Nhan Sư Cổ càng ngày càng trở nên khó coi. Theo biểu hiện của Trịnh Ngôn Khánh thì hắn không phải là người lấy trộm đai lưng ngọc, nếu như không phải là tổ tôn Ngôn Khánh thì đai lưng ngọc tại sao lại xuất hiện ở chỗ hắn? Như vậy hắn có người vu oan hãm hại.

Hắn không tự giác nhìn về phía Thôi phu nhân, mơ hồ đoán được ẩn tình.

Trịnh Nhân Cơ tức giận vô cùng, nghiêm nghị quát:

- Tiểu tặc thật to gan, sắp chết đến nơi còn muốn làm thương tổn người khác.

Ngôn Khánh bị Trịnh Vi Thiện bắt lấy.

- Đại công tử, ngươi chê tổ tôn ta chướng mắt, cứ nói rõ là được.
- Cùng lắm là tổ tôn ta trở về Huỳnh Dương là được, làm ra loại quỷ kế như vậy, vu oan hãm hại, cái này là bản lãnh của ngươi sao?
- Tiểu tặc này, ngươi quả thực...

Trịnh Nhân Cơ nổi giận lôi đình;

- Hôm nay không đánh chết ngươi, ngươi cũng không biết cái gì gọi là tôn ti.

Thôi phu nhân ở bên cạnh âm trầm cười lạnh.

- Trịnh Vi Thiện giết tên tiểu tặc này đi.

Trịnh Nhân Cơ cả giận nói:

- Đem yếm nô tỳ chỉ đánh gãy, sáng mai mang về Huỳnh Dương.

- Trịnh Nhân Cơ người là đồ ngọc ngêch.

Trịnh Ngôn Khánh bất cứ giá nào cũng mắng:

- Đại lão gia cho người ra ngoài, người lại tùy tiện cho một phu nhân răn rết làm gia chủ, cả ngày ngâm thơ phú, ra vẻ phong nhã, lại không biết, Trịnh phủ cao thủ đã là túi đồ vật của phu nhân người.

- Người còn tự cho là đúng...

Trịnh Vi Thiện biến đổi sắc mặt, bưng kín miệng Trịnh Ngôn Khánh.

Thôi phu nhân lúc này đỏ bừng khuôn mặt, bà ta tức giận vô cùng vì bị nói ra tâm sự.

- Phu quân, chàng còn cho tên tiểu tử này ăn nói bừa bãi?

Trịnh Nhân Cơ cũng nổi giận:

- Trịnh Vi Thiện còn chưa động thủ đi?

Nhan Sư Cổ nhìn không được, định bước lên ngăn cản, chỉ thấy lúc này ở bên ngoài bỗng truyền tới một hồi thanh âm xôn xao.

Sau đó có người bên ngoài tiến vào trầm giọng nói:

- Trịnh đại nhân, hạ thủ lưu tình.

codon.tra

58. Chương 58: Đậ Uy

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 58: Đậ uy

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Một nam tử năm mươi tuổi, thân thể thon gầy, cất bước đi tới.

Người này mặc một thanh sam, tóc búi lên, đầu quấn khăn, đeo hai đôi ủng da, ăn mặc cũng không hoa lệ, nhưng cả người toát ra một khí chất nho nhã, ánh mắt sáng ngời làm người khác không dám nhìn trực tiếp.

Trịnh Nhân Cơ trông thấy người này thì lời đến miệng liền nuốt vào.

Chỉ thấy hần vôi vàng đứng dậy, chấp tay nghênh đón:

- Uy tiên sinh, muộn như vậy sao ngài còn tới đây.

Không chỉ Trịnh Nhân Cơ và Nhan Sư Cổ cũng tiến lên chào.

Thôi phu nhân không biết người đến là ai nhưng nhìn bộ dáng của Trịnh Nhân Cơ và Nhan Sư Cổ thì cũng biết người này có lai lịch lớn.

Người mới tới chấp tay xem như trả lễ.

Ánh mắt của hần nhìn một vòng xung quanh, thấy Trịnh Thê An quỳ dưới mặt đất, Trịnh Ngôn Khánh mặt đầy máu thì lòng mảy không khỏi nhẩn lại, hần nhẹ nhàng ho một tiếng, nhìn thoáng qua Trịnh Ngôn Khánh lại nhìn Trịnh Nhân Cơ và Nhan Sư Cổ.

- Thiếu huynh, lão hủ vôi vàng tới, mới vừa rồi còn xông vào đại môn của Trịnh phủ, thật sự là cấp tốc bất đắc dĩ kính xin thiếu huynh chớ trách.

Nói xong hần hạ giọng:

- Không lẽ gặt thiếu huynh, lão phu tới đây là muốn giải thích cho thiếu huynh một chuyện.
- Sao, tiên sinh muốn giải thích chuyện gì?
- Chuyện này.

Hần đi tới bên cạnh Trịnh Ngôn Khánh, ý bảo Trịnh Vi Thiện buông Trịnh Ngôn Khánh ra, sau đó ngồi xổm xuống xoa đầu Trịnh Ngôn Khánh cười ha hả nói:

- Oa nhi không cần phải sợ, ta là nhận sự phó thác của sư phụ con, đến trả sự trong sạch cho con.

Hần đứng lên nói:

- Thiếu huynh, xin hỏi vì sao lại đánh oa nhi này?

Trịnh Nhân Cơ thấy người mới tới thân mật với Trịnh Ngôn Khánh thì trong lòng không khỏi kinh ngạc, hần nhìn thoáng qua Nhan Sư Cổ ý hỏi: Nô tài kia tại sao lại nhận thức người này.

Nhan Sư Cổ lắc đầu ý nói: Người không biết làm sao ta biết.

Trịnh Nhân Cơ vội vàng trả lời:

- Tiên sinh, tiểu tặc này vốn là cháu trai của gia nô nhà tại hạ, trộm Đường Nghê đai ngọc cho nên...

Hần còn chưa hết, nhưng ngụ ý nói, tiểu tử này là tiện nô nhà ta, không quan hệ với ngài.

Nhưng người mới tới lại cười khê:

- Vốn người này không quan hệ với ta, nhưng hần có vóc dáng đệ tử chân chất, ta được người khác nhờ vả không thể không đến hỏi thăm. Trịnh đại nhân, ông nói đứa nhỏ này trộm đai lưng ngọc của đại nhân, xin hỏi đai lưng ngọc kia đã tìm được chưa?
- À, ở trên bàn, chính là gia nô nhà ta tìm được trong phòng của hần.

Trịnh Nhân Cơ hơi lo lắng.

Người mới tới không có quan chức chỉ là bạch thân, nói thật hần căn bản không cần sợ hãi, nhưng vấn đề là, người đứng sau lưng hần thì cho dù hợp cả Trịnh gia cũng không dám chạm vào, đó chính là một tập đoàn lũng đoạn.

Người đứng trước mặt của Trịnh Nhân Cơ họ Đậu, tên Uy.

Đậu Uy này làm quan, nhưng quan chức không cao, hơn nữa hiện tại đã từ quan mà về nhà, cũng có chút thanh danh, không quá vang dội. So với Nhan Sư Cổ còn thấp kém gấp trăm lần.

Nhưng hần là người của Đậu gia.

Phụ thân của Đậu Uy là một trong tam tổ của Đậu gia, chính là Đậu Sí, thúc tổ của Đậu Phụng Tiết.

Mà gia tộc Hộ Lăng Đậu đã có uy tín lâu đời, một mặt là thế gia vọng tộc môn phiệt nhiều năm, một mặt khác là quý tộc lũng đoạn. Một chi cầu Đậu Kháng kia không cần nói, hần thuộc về hoàng thân quốc thích, con gái Đậu Nghị chính là vợ của đương kim Đường Quốc công Lý Uyên.

Về phần những chi nhánh khác của Đậu gia, đều có quan hệ rắc rối phức tạp, nhưng có thể nói, Đậu gia này sau lưng chiếm giữ cả thế gia vọng tộc Hà Đông các loại.

Gia tộc khổng lồ như thế, một gia tộc đang xuống dốc như Trịnh gia không thể so sánh được.

Mà Đậu Uy lại là người có tuổi tác khá cao.

Cho nên Trịnh Nhân Cơ mặc dù tràn ngập lửa cháy nhưng cũng không dám biểu hiện ra nửa điểm bất mãn.

Thế hệ con cháu của Đậu Uy?

Chẳng lẽ con cháu của thế gia đại tộc này sinh ra lại có quan hệ với nô tài Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Nhân Cơ đang nghi hoặc thì lại nghe Đậu Uy nói:

- Đai lưng ngọc kia có thể cho lão hủ nhìn một chút được không?

Trịnh Nhân Cơ lập tức nói Thôi Đạo Lâm mang đai lưng ngọc từ thư án tới, đưa tới tay của Đậu Uy. Đậu Uy xem xét cẩn thận, đồng thời khẽ vuốt thẳng, hơn nửa ngày thở ra một hơi:

- Quả nhiên là hảo bảo bối, hảo bảo bối, Trịnh đại nhân, đại nhân đã kiểm tra đai lưng ngọc này thật sự là của mình sao?

- Lão đại, ngài đây là có ý gì?

- Năm đó Ngụy Vũ để sai người chế tạo đai lưng ngọc, chung quy có mười hai cái.

Tuy nói trên đời này bảo tồn không nhiều lắm, nhưng ta biết rõ ba đai lưng ngọc Trịnh gia truyền lại một cái, bên ngoài còn có hai cái.

Nói xong hắn đưa Đường Nghê đai lưng ngọc cho Trịnh Nhân Cơ:

- Trịnh đại nhân tại sao không cẩn thận nhìn một chút.

Thôi Đạo Lâm cầm Đường Nghê đai lưng ngọc lên, cẩn thận nhìn một chút dò xét kỹ càng.

Hắn nhíu lông mày lại, nhận đai lưng ngọc liếc kỹ một lát rồi biến sắc:

- Đây không phải là đai lưng ngọc của ta.

Trong lòng Thôi phu nhân cả kinh liền vội vàng hỏi:

- Phu quân, chàng nhìn rõ chứ?

- Ta đương nhiên nhìn rõ, tổ tiên ta truyền lại đai lưng ngọc có đồ án hình con dê rừng, nhưng đồ án sau lưng của đai ngọc này lại có hình con hổ đen.

- Ha ha, thế hệ con cháu gia tộc của ta từng dùng ấn ký đầu hổ.

Trịnh Nhân Cơ trong lòng kinh ngạc.

- Chẳng lẽ lại là...

Đậu Uy cười cười:

- Đúng thế.

- Lại nói tiếp, hắn cùng với Trịnh gia ta cũng có quan hệ thông gia, thế hệ con cháu tuy không phải vợ cả nhưng Đường Nghê đai lưng ngọc lại do phụ thân hắn truyền lại cho hắn. Trước đây ít ngày, oa nhi này gặp cơ hội ngẫu nhiên bá hấn làm tiên sinh, hắn cũng nhất thời cao hứng, đem đai lưng ngọc Đường Nghê này cho oa nhi, không ngờ lại mang tới tai họa cho hắn.

Vừa rồi nghe hắn nói chuyện này, ta mới qua nói chuyện.

Trịnh đại nhân, oa nhi này xác định thanh bạch, mọi chuyện đã rõ ràng...

Sắc mặt của Trịnh Nhân Cơ xanh xanh đỏ đỏ, nửa ngày sau mới nói:

- Dù sao tên tiểu tử này vừa rồi đã mở miệng mắng ta, ta há có thể tha cho hắn.

- Nếu đúng như thế, Trịnh đại nhân đưa hắn về Huỳnh Dương, mời Trịnh đại tướng quân xử lý là được.

- Ta nghe nói gia gia của oa nhi này tựa hồ đã cứu Trịnh đại tướng quân, Trịnh đại nhân xử lý tổ tôn của hắn chỉ sợ trong lòng của Trịnh đại tướng quân không vui, cho nên hãy đem tổ tôn của hắn trở về, đem tình huống nói rõ, Trịnh tướng quân sẽ có cách xử lý.

- Chuyện này...

Đậu Uy nói không sai, hắn nếu xử phạt Trịnh Thế An chỉ sợ làm Trịnh Đại Sĩ bất mãn.

Vốn Trịnh Đại Sĩ phái Trịnh Thế An được Trịnh Đại Sĩ phái tới đây là để trợ giúp hă, vậy mà hă không dùng lại mang Trịnh Thế An tới điền trang, hôm nay nếu Trịnh Đại Sĩ biết được hă làm như vậy thì trong lòng Trịnh Đại Sĩ há có thể thoải mái.

- Đa tạ lão đại nhân, nói như vậy thì ta sẽ tha cho bọn hă một lần.

Thôi Đạo Lâm nhin không được bỗng đứng lên nói:

- Lão gia, tiểu tặc này còn trộm bút lông nhỏ Tuyên châu.

Nói xong hă bảo hạ nhân cầm bút qua.

codon.tra

59. Chương 59: : Ngôn Dương Hành Cử, Khánh Vân Tường Phượng

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 59: : Ngôn Dương Hành Cử, Khánh Vân Tường Phượng

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Không ngờ Đậu Uy nhìn thấy lại nở nụ cười:

- Trịnh đại nhân, bút lông Tuyên Châu này thì tạ biết, tất cả có bảy cái. Ha ha nó vốn là quà sinh nhật ta tặng cho cháu trai của ta, trước đây không đâu, đứa cháu trai đã nói với ta là nó đã tặng cho bạn của hă ở cùng trường.

- Oa nhi, cái này là do Đậu Phụng Tiết tặng cho người đứng không?

Trịnh Ngôn Khánh cuối cùng cũng đã hiểu, người này chính là thúc tổ của Trịnh Ngôn Khánh.

- Hóa ra là lão đại nhân.

- Được rồi, mọi chuyện ta đã nói rõ, theo ta thấy, Trịnh đại nhân vẫn nên tìm một chút cho ra cái đai lưng ngọc kia.

Nói xong hă khẽ vuốt đầu Trịnh Ngôn Khánh mang người đi ra.

Trịnh Đại Nhân và Nhan Sư Cổ tiễn Đậu Uy tới tận cửa.

Thấy Đậu Uy đi rồi, Nhan Sư Cổ mới nói:

- Đại huynh, chuyện này theo ta thấy, vẫn nên điều tra người trong nhà một chút, không chừng có thể ra manh mối.

- Ý của hiền đệ là?

Nhan Sư Cổ cười cười, không nói gì rồi rời đi.

Có một số việc, hă khó có thể nói rõ ràng, nhưng trong lòng cũng vài phần đồng ý với Trịnh Ngôn Khánh: Trịnh nhân huynh này, cần phải nên xem bên trong nhà của mình.

- Đây là ý gì.

Nhan Sư Cổ không nói gì nữa, trở về gian phòng của mình.

Đúng lúc này hai tên nô bộc đã bưng một cái rổ, bên trong có rất nhiều trang giấy, tựa hồ có chữ viết trong đó.

- Nhan tiên sinh, đây là đồ vật bên trong nhà của tiểu tặc... à đồ vật bên trong nhà của Trịnh Ngôn Khánh.

Chẳng hiểu sao, Nhan Sư Cổ đối với Trịnh Ngôn Khánh càng có hứng thú, càng ngày càng lớn.

Tiểu oa nhi này đảm lược không kém, dám cùng mình đánh cuộc, cộng thêm sự xuất hiện vừa rồi của Đậu Uy càng khiến cho Nhan Sư Cổ thú vị.

- Đem những thứ này đến phòng của ta.

Nhan Sư Cổ cười cười trong lòng:

- Ta muốn nhìn xem tiểu oa nhi này ghi những thứ gì trong này.

Về phần an toàn của Trịnh Ngôn Khánh, hắn cũng không để ý, Đậu Uy đã lên tiếng, Trịnh Nhân Cơ cũng phải bắn khoăn.

Đậu Uy cũng không về thành Lạc Dương mà ở lại lão trạch trong thôn.

Cảnh vật ban đêm đen kịt, nhưng ở bên trong lão trạch đèn đuốc sáng trưng, bên ngoài cửa lớn, hai ngọn đèn phong đăng chập chờn, ở bên cạnh buộc một con ngựa gầy còm.

Xe vừa dừng lại, người sai vặt vội vàng đến đỡ, đặt Đậu Uy xuống xe.

- Lý tiên sinh còn chưa đi?

Đậu Uy nhìn thoáng qua thớt ngựa gầy còm kia mà đặt câu hỏi.

Người sai vặt vội vàng trả lời:

- Lý tiên sinh đang nghỉ mát ở hậu hoa viên, nói là chờ ngài trở về.

- Đem xem buộc lại, hôm nay ta không đi ra ngoài, bất kể ai đến cũng nói ta không có nhà, rõ chưa?

Kỳ thật đã trễ như vậy thì làm gì có ai tới.

Đậu Uy phân phó như vậy chỉ là nói cho người sai vặt kia biết: Đêm nay ai ta cũng không gặp.

Người sai vặt kia vội vàng đáp ứng, tiến tới dắt ngựa vào. Đậu Uy tiến vào cửa lớn, xuyên qua sân trước vào sau vườn, tiến tới một con hẻm, lúc này trong hoa viên có ánh nến chớp động.

Lý Cơ đang ngồi ở trong lương đình, trước một cái bàn mà ngơ ngác sững sờ.

- Thế nào, có nghĩ ra biện pháp hóa giải chưa?

Đậu Uy đi vào trong lương đình, Lý Cơ cũng không nhận thấy.

Mãi đến khi Đậu Uy ngồi xuống đối diện hắn, hắn mới tỉnh ngộ lại.

- Thúc phụ, mọi chuyện sao rồi?

Nói xong hắn do dự một chút.

- Người cũng biết xuất thân của oa nhi kia?

Lý Cơ cắn môi gật đầu:

- Con biết, hắn là cháu trai của một gia nô ở Trịnh gia.

Đậu Uy đột nhiên hừ một tiếng:

- Người đã biết nó xuất thân tiện khổ tại sao lại còn thu hắn làm đệ tử? Người có biết nếu chuyện này lan truyền đi thì những huynh trưởng của người sẽ chế nhạo người thế nào không, người tại sao lại hoang đường như thế?

Lý Cơ lại trầm mặc.

Một lát sau hắn khẽ nói:

- Thúc phụ, người cảm thấy sẽ có người lan truyền sao?

- Ha ha, nếu quả thật có người lan truyền thì đầu chúng ta từ lâu đã rơi xuống đất, cần gì phải để ý đến chuyện này...

- Người...

Đậu Uy nhắm mắt lại nói:

- Người yên tâm đi, chuyện này không có ai biết, ta đã bảo cho Trịnh Nhân Cơ đưa tổ tôn kia về Huỳnh Dương, đoán chừng sau này bọn họ không có cơ hội quay lại.

- Thúc phụ.

Hia con mắt của Lý Cơ đột nhiên trợn lên, nhìn chăm chăm Đậu Uy:

- Thúc, tại sao thúc có thể làm như vậy.

- Ta đây cũng là muốn tốt cho người.

- Oa nhi kia nếu tiếp tục lưu lạc tại Lạc Dương thì người sớm muộn cũng sẽ bại lộ, đối với cả người và đứa bé kia đều không có lợi, hiện tại hẩn đi thì tốt hơn. Hôm nay ta ở Trịnh gia đã tốn nhiều cô gphu, chỉ cần Trịnh Đại Sĩ kia không phải già mà hồ đồ thì về sau sẽ quyết không làm khó oa nhi kia, bởi vậy, làm như thế sẽ an toàn cho cả người và oa nhi kia.

Trái lại để hẩn ở lại Lạc Dương mà nói, vạn nhất người bị bại lộ sẽ liên lụy đến cả hẩn, chẳng phải là làm hại hẩn sao?

Lý Cơ thoáng cái đã trầm mặc.

Kỳ thật hẩn biết rõ suy nghĩ của Đậu Uy vẫn xem thường xuất thân của Trịnh Ngôn Khánh.

Chỉ là hẩn nói cũng có đạo lý, đã có Đậu Uy thì cho dù Trịnh Ngôn Khánh trở về Huỳnh Dương thì cũng không quá gian nan.

Lý Cơ thở phào ra một hơi, cầm một con cờ lên đặt lên trên bàn cờ.

- Lão thúc có biết vì sao con thu hẩn làm đệ tử không?

Đậu Uy khẽ giật mình lắc đầu cười nói:

- Chuyện này ta còn thật sự muốn biết.

- Người cũng biết, năm đó con có một nhi tử.

Hai gò má của Đậu Uy co lại rồi gật đầu nói:

- Ta đương nhiên biết rõ, vì vấn đề này mà đến nay người vẫn độc thân không chịu tái giá.

Lý Cơ nói tiếp:

- Lão thúc, người có biết tên của hài nhi kia là gì không?

- Cái này, người chưa từng nói qua, ta thật sự không biết.

Lý Cơ khẽ nói;

- Gọi là Ngôn Khánh.

- A?

- Ngôn Dương Hành Cử, Khánh Vân Tường Phượng

codon.tra

60. Chương 60: Vả Vào Miệng.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 60: Vả vào miệng.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trái lại để hấn ở lại Lạc Dương mà nói, vạn nhất người bị bại lộ sẽ liên lụy đến cả hấn, chẳng phải là làm hại hấn sao?

Lý Cơ thoáng cái đã trầm mặc.

Kỳ thật hấn biết rõ suy nghĩ của Đậu Uy vẫn xem thường xuất thân của Trịnh Ngôn Khánh.

Chỉ là hấn nói cũng có đạo lý, đã có Đậu Uy thì cho dù Trịnh Ngôn Khánh trở về Huỳnh Dương thì cũng không quá gian nan.

Lý Cơ thở phào ra một hơi, cầm một con cờ lên đặt lên trên bàn cờ.

- Lão thúc có biết vì sao con thu hấn làm đệ tử không?

Đậu Uy khẽ giật mình lắc đầu cười nói:

- Chuyện này ta còn thật sự muốn biết.

- Người cũng biết, năm đó con có một nhi tử.

Hai gò má của Đậu Uy co lại rồi gật đầu nói:

- Ta đương nhiên biết rõ, vì vấn đề này mà đến nay người vẫn độc thân không chịu tái giá.

Lý Cơ nói tiếp:

- Lão thúc, người có biết tên của hài nhi kia là gì không?

- Cái này, người chưa từng nói qua, ta thật sự không biết.

Lý Cơ khẽ nói;

- Gọi là Ngôn Khánh.

- A?

- Ngôn Dương Hành Cử, Khánh Vân Tường Phượng.

codon.tra

61. Chương 61: Xảy Ra Chuyện Lớn

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 61: Xảy ra chuyện lớn

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Nhân Cơ cũng không biết phải khuyên giải thế nào cho tốt.

Sau nửa ngày, hắc mới bảo Thôi Sinh ngừng vả miệng rồi lạnh lùng nói:

- Cút ra ngoài, cả ngày ở trong phòng, ta không cho phép thì không được ra khỏi phòng nửa bước.

Nói xong hắc đứng lên đi ra bên ngoài.

Đi tới cửa, Trịnh Nhân Cơ đột nhiên dừng lại.

- Phu nhân tình huống hôm nay, nàng thật sự không nên chấp chưởng sự vụ trong phủ, từ hôm nay trở đi, nàng chỉ phụ trách chuyện bên trong là được, những chuyện khác đừng hỏi tới.

- Lão gia....

Thôi phu nhân tuy biết quyền lực bên trong rất lớn.

Nhưng bàng thật không ngờ, Trịnh Nhân Cơ nói một câu đã bãi miễn quyền lực của nàng. Quyền lực bên trong tuy lớn nhưng so với chấp chưởng toàn bộ Trịnh phủ thì hiển nhiên không giống nhau, quan trọng nhất là, bên ngoài còn có tiền của, Trịnh Nhân Cơ bãi miễn quyền lực của nàng, về sau nàng chỉ có thể ở bên trong la mắng nô tài chút mà thôi.

- Ta đây cũng là muốn tốt cho nàng.

Trịnh Nhân Cơ cũng không quay đầu lại:

- Chuyện này nàng thật sự có chỗ không đúng, phụ thân nhất định sau này sẽ hỏi tới, đến lúc đó tình cảnh của nàng càng thêm không ổn. Lạc Dương tất cả đều là sản nghiệp của An Viễn đường, mà An Viễn đường người làm chủ kỳ thật không phải nàng, không phải ta mà là phụ thân... Hôm nay nàng làm vậy, phụ thân sẽ mất hứng, thậm chí còn nổi cơn thịnh nộ.

Nói xong hắc đi thẳng ra khỏi hậu viện, chỉ để lại Thôi phu nhân ngơ ngác ở đó.

Trịnh Thế An cùng Trịnh Ngôn Khánh bị Trịnh Vi Thiện suốt đêm áp giải ra khỏi thành Lạc Dương.

Nhưng chuyện vẫn chưa chấm dứt như vậy, Thôi Đạo Lâm vội vàng trở về bẩm cáo, đại lưm ngọc Đường Nghê của Trịnh Nhân Cơ đã bị Tiểu Tám nuốt chửng, Tiểu Tám đi suốt đêm trốn khỏi diên trang, mặc dù bắt được Lữ quán sự và Mao Vượng nhưng cũng không làm được gì.

Đại lưm ngọc Đường Nghê tổ truyền, cứ như vậy mà mất sao?

Trịnh Nhân Cơ thở hổn hển, không nói nhiều lời, lập tức đem phụ tử Thôi Đạo Lâm giam giữ tại kho củi Trịnh gia.

Đại lưm ngọc nếu như cứ vậy mà mất đi, Trịnh Nhân Cơ có thể tưởng tượng được hắc sẽ gặp phải sự nổi giận lôi đình thế nào của Trịnh Đại Sĩ. Đây chính là bảo vật gia truyền, Trịnh Đại Sĩ giao cho hắc vậy mà hắc lại làm mất.... Gây chuyện không tốt, lại còn mất bảo vật của Trịnh gia...

- Tìm cho ta, cho dù lật tung cả Lạc Dương cũng phải tìm cho ra nơi hạ lạc của tiểu Tám.

Trịnh Nhân Cơ nghiêng răng nghiêng lợi ra lệnh, trong phút chốc, toàn bộ Lạc Dương Trịnh phủ đã bắt đầu chuyển động.

Hắc cũng biết, cơ hội tìm đại lưm ngọc Đường Nghê vô cùng xa vời.

Nếu tìm không thấy, thì thật là một đại phiền toái.

Trịnh Nhân Cơ ngồi thờ ở trong thư phòng, trong nhất thời không biết phải làm sao.

Nổi giận, kinh sợ, đủ mọi cảm xúc đan xen vào, làm cho hắc vô cùng mệt mỏi, ở trên thư án, bất tri bất giác Trịnh Nhân Cơ đã ngủ say.

Đúng lúc hắc đang mơ màng thì cửa phòng đã bị mở ra.

Trịnh Nhân Cơ bừng tỉnh, đang định mở miệng quở trách thì một người đã tiến vào thư phòng, kéo tay của hắn:

- Đại huynh, đã xảy ra chuyện lớn, xảy ra chuyện lớn.

Ánh trăng rất tròn nhưng tinh quang lại lạnh lùng cô tịch.

Trịnh Thế An dựa vào xe, thân thể tiều tụy.

Ngôn Khánh thì xuyên qua cửa sổ thùng xe, nhìn ra phía ngoài, tựa hồ đang thưởng thức cảnh ban đêm trong thôn xóm, nhưng hai má của hắn đã sưng đỏ, còn mang theo vết máu, búi tóc rối tung khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn kia càng thêm đáng thương.

Bị Trịnh Vi Thiện vội vàng áp giải lên xe, thoáng chốc đã rời khỏi Lạc Dương Trịnh phủ.

Tổ tôn Trịnh Ngôn Khánh không mang theo gì, Ngôn Khánh cũng chỉ yêu cầu Trịnh Vi Thiện đem bản thảo sách vở của hắn trả lại, cho dù là phụng mệnh áp giải, Trịnh Vi Thiện cũng không dám có nửa điểm khó xử, Đậu Uy đã xuất hiện ở Trịnh phủ, Trịnh Vi Thiện vô cùng giật mình, hắn không biết Đậu Uy, nhưng bằng biểu hiện của Trịnh Nhân Cơ và Nhan Sư Cổ, hắn có thể nhận ra Đậu Uy rất không tầm thường.

Một người mà ngay cả Trịnh Nhân Cơ cũng kiêng kỵ tại sao lại chạy tới Trịnh phủ làm chứng cho một gia nô?

Về sau từ miệng những người khác, hắn đã biết được thân phận của Đậu Uy.

Trịnh Vi Thiện đối với tổ tôn Trịnh Ngôn Khánh càng thêm khách khí, hắn và Trịnh Nhân Cơ không giống nhau, Trịnh Nhân Cơ chỉ dựa vào xuất thân của mình, còn hắn là hoàn toàn dựa vào cố gắng của mình. Vì vậy trong lòng Trịnh Vi Thiện rất rõ ràng, đừng nhìn tổ tôn của Trịnh Ngôn Khánh hiện nay không may, nhưng ai có thể cam đoan sau này bọn họ sẽ không thăng tiến rất nhanh?

Phải biết rằng, Trịnh Ngôn Khánh chính là ngõng công đại danh đỉnh đỉnh.

Lá vàng muốn sáng lên, dù ai cũng không thể ngăn cản.

Trịnh Vi Thiện cũng tin chắc, thành tựu của Ngôn Khánh sau này sẽ không cách nào tưởng tượng nổi, không cần phải nói nhiều, chỉ việc sự phụ của hắn nói Đậu Uy ra mặt đã cho thấy sau lưng của hắn ẩn chứa chỗ dựa khổng lồ thế nào. Trịnh Vi Thiện không dám suy nghĩ nhiều.

Cho nên, đưa Ngôn Khánh lên xe xong, Ngôn Khánh muốn bản thảo của mình, Trịnh Vi Thiện không nói nhiều lời, lập tức đáp ứng.

Bản thảo của Trịnh Ngôn Khánh đúng là rất nhiều, Thôi Đạo Lâm đã mang về Trịnh phủ.

Trong đó có tam quốc diễn nghĩa cùng với bút ký hắn lưu lại hàng ngày.

Nhan Sư Cổ sai người cầm đi một chút, Trịnh Vi Thiện cũng không qua đòi.

Cũng may bản thảo Tam Quốc Diễn Nghĩa và giáo trình Lý Cơ đưa cho hắn vẫn còn. Trịnh Vi Thiện còn đem bút lông Tuyên Châu đưa cho Trịnh Ngôn Khánh, Trịnh Nhân Cơ không ham mấy cái bút này, hơn nữa Đậu Uy cũng đã nói, đây là quà tặng của ông tặng cho Đậu Phụng Tiết, tự nhiên phải trả lại cho nguyên chủ là Trịnh Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh sửa sang lại y quan, leo lên xe.

mà Trịnh Thế An thì đổi lại một bộ áo trắng, ngồi ở trong xe có vẻ hơi chán nản.

- Ngôn Khánh!

Trịnh Thế An mở miệng kêu lên!

Trịnh Ngôn Khánh xoay người lại:

- Gia gia, có chuyện gì?

Trịnh Thế An duỗi bàn tay thô ráp ra, vuốt ve hai gò má của Ngôn Khánh, trong lòng đau xót, hai hàng lệ bất giác chảy xuống.

- Còn đau không?
- Tên cầu nô tài kia không có khí lực, gia gia đừng lo lắng, con không đau.
- Aizzz, ta vốn định cầu tiền đồ cho con, lại không ngờ.... Ngôn Khánh hôm nay con mắng câu đó, ngày sau đại công tử sẽ không bỏ qua cho con.

Trịnh Ngôn Khánh ngược lại không để ý.

Hắn đã khẳng định sự phụ của mình không hề đơn giản.

Lý Cơ có thể mời được tộc lão của Huyệt Lăng Đậu thì người này há có thể bình thường được sao? Chỉ là hắn cam nguyện ở bên trong học xá làm một tiên sinh dạy học không có danh khí thì thật kỳ lạ. Trước kia Trịnh Ngôn Khánh cho rằng Lý Cơ trong bụng đầy kinh luân chỉ vì xuất thân không tốt mới làm tiên sinh, hiện tại xem ra hắn sai rồi, bối cảnh của Lý Cơ này rất là ghê gớm.

Trịnh Thế An nói:

- Chỉ là người đừng lo lắng, đại lão gia không phải là người hồ đồ, sẽ không trách tội chúng ta.

Sau khi trở về Huỳnh Dương, gia gia sẽ nghĩ biện pháp khẩn cầu cho người đi vào trong tộc học, tương lai nhất định sẽ nổi bật.

Trịnh Ngôn Khánh chun mũi lại rồi đột nhiên cười nói:

- Gia gia, gia gia còn muốn đem bí mật của Long đao nói cho người nhà họ Trịnh biết sao?

codon.tra

62. Chương 62: Ngõng Công Tử

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 62: Ngõng công tử

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Thế An khẽ giật mình, tay cứng lại.

Tuy nói ông đã đáp ứng Trịnh Ngôn Khánh che giấu bí mật Long đao kia nhưng trong lòng thủy chung vẫn cảm thấy có chút lỗi với Trịnh gia, thậm chí còn nghĩ tới việc sau khi cuộc sống sinh hoạt của các huynh đệ ở Thiên Tân Kiều phổ cải thiện sẽ bí mật nói với Trịnh Đại Sĩ.

Hiện tại...

Ông do dự một chút rồi cười cười:

- Cái gì là bí mật Long đao, ta không biết...

Trịnh Thế An giúp đỡ An Viễn đường hết lòng, hết sức vì An Viễn đường không nói đến, hồi trước còn cứu cả đại lão gia, cuối cùng rơi vào kết quả ngũ thể không được đầy đủ. Thế nhưng kết quả thì là gì? Đến nay vẫn là gia nô của Trịnh gia.

Mẹ ta cũng là người nhà họ Trịnh, chỉ đơn giản vì nguyên nhân thân thể của ta mà không cho ta tiến vào gia phả nhà họ Trịnh.

Các người tại sao không muốn, ta tại sao lại phải trở thành như vậy? Đối đãi với ta không khác gì chó, ta có thể nhịn, nhưng các người còn muốn hãm hại cả tôn nhi ta, ta há có thể từ bỏ ý đồ.

Long đao... Ta cho dù chết cũng không đem bí mật này tặng cho Trịnh gia.

Oán khí trong lòng của Trịnh Thế An trong sát na đã bạo phát.

Trước kia dưới gối của hắn không có người, nhưng hiện tại hắn đã có Ngôn Khánh cho một đường ra. Chuyện của Long đao tự mình thu nhận, cho dù người của Trịnh gia không chịu hỗ trợ thì tương lai Ngôn Khánh có tiền trong tay thì có thể thoát khỏi cảnh nô tịch.

Đúng là có câu: Tiền tuy không phải là vạn năng nhưng không có tiền thì không làm được gì cả.

Chỉ cần Trịnh Ngôn Khánh có tiền, mua lấy một cái thân bình dân thì tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì.

Trịnh gia đối với ta như vậy thì đừng trách ta bất trung với Trịnh gia.

Vốn Trịnh Thế An phản bội Trịnh gia cảm thấy không thoải mái, nhưng sau khi nghĩ tới chuyện Trịnh gia bất nhân với mình thì cảm thấy nhẹ nhõm, các người bất nhân với ta, thì đừng trách ta bất nghĩa.

- Ngôn Khánh.

- Dạ?

- Chúng ta đi lần này, chỉ sợ khó quay trở về Lạc Dương.

- Đại chùy tử vừa rồi làm được long đao, tiếp theo nên làm thế nào đây? Tên kia thẳng tính, người lại thô kệch chỉ sợ không làm ra trò gì, lại trở thành tiện nghi cho người khác.

- Cái này đơn giản, sau khi trở về Huỳnh Dương, kêu Vi Thiện thúc thúc mang thư qua.

Con thấy Trương Trọng Kiên không sai biệt lắm đã về, đến lúc đó chúng ta nói hắn và Đại Chùy gia gia hợp tác là được. Trương Trọng Kiên là đại tộc Ngô huyện, cha của hắn lại là người giàu nhất Dương Châu, phương pháp rất rộng, hơn nữa con thấy người này cũng biết cách cư xử, cho hắn ra mặt hắn sẽ để lại cho chúng ta chút lợi ích, đến lúc đó Đại Chùy gia gia có thể tiền vào như nước.

Trịnh Thế An liên tục gật đầu ôm Trịnh Ngôn Khánh vào lòng.

- Hắc hắc, đại công tử chứng mất Ngôn Khánh chúng ta là do hắn có mắt không trông, chúng ta có tiền có thể mua được thân. Thượng phẩm xuất thân ta không nghĩ tới nhưng mua một xuất thân bình dân thì không có vấn đề con nói có đúng không?

Xuất thân mà Trịnh Thế An nói là dựa theo phân chia từ thời Ngụy Tấn từ trước tới nay.

Nói chung xuất thân này có ba tiêu chuẩn, gia thế, đạo đức. Gia thế là căn cứ trọng yếu, bởi vì đạo đức rất mơ hồ, chỉ có thể đánh giá khái quát qua vẻ bề ngoài.

Ví dụ ở thời Tào Ngụy, lúc đó Vương gia bình luận danh sĩ Cát Mậu đã nói một câu: Đức phẩm có thể thiếu. Những thứ cụ thể tỉ mỉ thì không cách nào mang ra bình luận, cho nên bình luận xuất thân vẫn là chủ yếu căn cứ vào gia thế, tục xưng là “phẩm”

Xuất thân được chia làm tam đẳng.

Thượng thượng, thượng, thượng hạ, hạ, hạ thượng, hạ hạ thượng, hạ, còn có hạ hạ.

Nhưng tổng thể mà nói chỉ có hai loại chính là thượng phẩm và hạ phẩm, nhất phẩm là tối ưu nhất.

Thời kỳ Khai Hoàng đến nay, phẩm chính tuy dần xuống dốc nhưng ở trong đại đa số nhân tâm thì vẫn chiếm vị trí vô cùng trọng yếu.

Một người xuất thân tốt có thể bay xa vạn dặm, nhưng một người xuất thân xấu thì vẫn phải dậm chân tại chỗ.

Gia nô nô tài đều là hạ hạ phẩm.

Trịnh Ngôn Khánh muốn vượt phẩm xuất thân dĩ nhiên khả năng không lớn, chỉ là nếu như bỏ tiền ra mua được xuất thân ngũ đẳng thì cũng không phải là không thể. Những xuất thân này lớn hơn nô tài gấp trăm lần, ít nhất có thể làm hàn sĩ, tại sĩ lâm cũng kiếm được chỗ đứng.

Ngũ đẳng xuất thân, chính là ngũ đẳng xuất thân.

Trịnh Ngôn Khánh cười hì hì, tuy nhiên nụ cười này đã động vào vết thương làm hắn nhin không được thốt ra một tiếng đau nhức.

Kỳ thật hắn vẫn là con nít!

Trịnh Thế An nhin không được cười cười đem Trịnh Ngôn Khánh ôm vào trong ngực.

Gió đêm từ từ thổi qua, có hơi ấm áp.

Trịnh Vi Thiện ngồi trên lưng ngựa, nghe thấy tiếng cười mà thở dài:

Chỗ khốn cảnh mà không mất đi sự rộng rãi, thật là phong phạm của danh sĩ.... Đại công tử không dung người hiền tài, thật là sai sót, thật là sai sót.

Trịnh Nhân Cơ kinh ngạc nhìn Nhan Sư Cổ, có hơi mờ mịt khó hiểu.

- Hiền đệ đã xảy ra đại sự gì?

Nhan Sư Cổ hít một hơi sâu, sắc mặt hiện ra vẻ đặng chất, cẩn thận trải từng trang giấy để lên trên thư án.

- Đại huynh, huynh xem thì biết rõ.

Trịnh Nhân Cơ ngồi xuống, đem ngọn đèn dầu rọi sáng.

- Xưa kia Vương Dật thiếu công mất mười lăm năm mới làm nên chữ bát pháp.

Bát pháp sau đó truyền cho Thôi Tử Ngọc, Lê Chung, Vương Hậu, cứ thế...

Thanh âm của hắn dần dần yếu ớt, sau đó thét lên một tiếng kinh hãi:

- Vịnh Ngỗng thể, đây là Vịnh Ngỗng thể.

Nhan Sư Cổ nhẹ nhàng gật đầu.

- Hiền đệ, đệ đã tìm được Ngỗng công tử rồi sao?

- Đã tìm được.

- Ở đâu, hắn ở đâu, mau nói cho ta biết.

Trịnh Nhân Cơ kinh hãi vạn phần, thanh âm của hắn hơi run run, hắn bị mất đai lưng ngọc Đường Nghê, khó tránh khỏi Trịnh Đại Sĩ nổi cơn thịnh nộ, nhưng nếu tìm được Ngỗng công tử thì giống như hoàn thành mệnh lệnh hạn nhất của Dương Tổ, đến lúc đó Dương Tổ ra mặt nói tốt với người khác về hắn một chút thì cuộc sống của hắn sẽ khá giả hơn rất nhiều.

Đau khổ tìm kiếm hồi lâu, cuối cùng Ngỗng công tử đã xuất hiện.

Nào biết Nhan Sư Cổ không hề vui mừng chút nào mà khê nói:

- Hắn vừa đi rồi.

- Vừa đi?

Trịnh Nhân Cơ khê giật mình:

- Ý hiền đệ là hắn vừa rồi ở trong phủ chúng ta.

Nhan Sư Cổ khê gật đầu:

- Hoặc có thể nói, hắn từ trước đến nay vẫn ở trong phủ chúng ta, Nhan Trứ có mắt không trông đối với thần đồng mà không biết. Đại huynh, đại huynh chỉ sợ lần này huynh gặp phiền toái lớn.

Trịnh Nhân Cơ vỡ mộng rồi.

- Thần đồng, vừa rồi đi?

Hắn hít sâu một hơi.

- Hiền đệ, đệ không lẽ nói Ngõng công tử chính là Trịnh Ngôn Khánh?

Nhan Sư cổ ngồi trước thư án không trả lời.

Lại nói tiếp hần phát hiện Trịnh Ngôn Khánh là Ngõng công tử cũng hơi ngẫu nhiên.

Nhan Sư Cổ kêu người mang giấy tờ trong thư phòng của Trịnh Ngôn Khánh cho hần xem, bất quá đại bộ phận bản thảo đều bị Trịnh Vi Thiện ngăn lại, Nhan Sư Cổ trở về phòng bực bội đọc Tam Quốc chí một lúc rồi cuộc không nhập tâm được.

Hần ngủ cũng không được, dứt khoát mang giỏ giấy mà hạ nhân kia mang tới lật xem.

Ở bên trong sách giỏ đó phần lớn là giấy vẽ hàng ngày của Trịnh Ngôn Khánh, tuy nhiên so với những bạn cùng lứa tuổi thì chữ của Trịnh Ngôn Khánh đẹp hơn rất nhiều. Nhan Sư Cổ càng xem càng liên tục gật đầu, thậm chí cảm thấy đáng tiếc.

Đứa nhỏ này nếu có một xuất thân tốt thì sau này cũng có thể giống như Từ Thế Tích, ngày sau không có hiển quý quan to thì cũng phải dương danh lập vạn, làm một danh sĩ thật không khó. Hần lật qua những vật lộn lộn kia, trong đó phát hiện ra một trang giấy tràn ngập

codon.tra

63. Chương 64: Đại Họa.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 64: Đại họa.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngay từ đầu, Nhan Sư Cổ chỉ đọc nội dung.

Sau đó hần nhìn không được trầm nghĩ:

- Đứa nhỏ này có thể viết ra văn chương như vậy, thật không đơn giản.

Tuy nhiên thời gian trôi qua, sắc mặt của hần đã thay đổi.

Lúc đầu Ngôn Khánh vẫn dùng thể chữ Lệ làm chủ.

Nhưng càng về sau hần càng hào hứng, bút lông biến hóa, thể chữ Lệ dần biến thành thể chữ Nhan Khải thư.

Hơn nữa chuyển biến này vô cùng tự nhiên trôi chảy, nhìn không ra nửa điểm gượng ép.

Bản thân của hần cũng giỏi về thư pháp, mặc dù không có danh khí như Âu Dương Tuân hay Trí Vĩnh nhưng cũng là người nổi bật trong đám bạn cùng lứa.

Lúc trước thể chữ Nhan này hần đã từng nhìn qua, tán thưởng không thôi.

Thật giả có thể thấy được, thể chữ ở đoạn văn sau, so với Vịnh Ngõng thể ở quán rượu Yến Sư giống như cùng một người.

Nhan Sư Cổ cho dù là kẻ ngu cũng nhìn ra đầu mối.

Tổ tông của ta ơi, Ngõng công tử chính là Trịnh Ngôn Khánh .

Nghĩ lại, Ngôn Khánh hoàn toàn không giống những hài tử khác. Hần biết Tam Quốc, tuy đem Tam Quốc sửa đổi hoàn toàn nhưng không thể phủ nhận hần không hiểu Tam Quốc thì làm sao viết được Tam Quốc

Diễn Nghĩa. Nếu như hần là Ngõng công tử thì nói, hần đánh cuộc với Nhan Sư Cổ cũng là đúng rồi. thậm chí hôm nay hần dám chửi cả Trịnh Nhân Cơ cũng có giải thích hợp lý.

Người tài năng bậc này, tuổi còn nhỏ tài hoa đã xuất chúng, có ngạo khí bất thường cũng là điều bình thường.

Hần có thể biến đổi, nói ra Quan Vân Trường trung liệt vô song, cho thấy hần cũng có khí phách cương liệt, những người này tuyệt đối không chịu được oan khuất, nếu như đối Nhan Sư Cổ vô địa vị của Trịnh Ngôn Khánh, chỉ sợ cũng sẽ làm như vậy.

Cổ nhân giảng khí tiết, nhân sĩ càng như vậy.

Nhan Sư Cổ phát hiện ra thân phận của Trịnh Ngôn Khánh thì lập tức nghĩ tới một việc.

Hần nhìn Trịnh Nhân Cơ đang ngây như phỗng mà khẽ nói:

- Đại huynh, nếu như Trịnh Ngôn Khánh là ngỗ công tử thì có đại họa rồi.

- Hiền đệ xin chỉ giáo?

- Hôm nay thân phận của Ngỗ công tử tuy chưa truyền ra nhưng danh tiếng của Ngỗ công tử mọi người đều biết, thậm chí ngay cả thánh nhân cũng nghe qua danh của hần. Đệ... phu nhân của huynh hôm nay dùng thủ đoạn như vậy đối phó với một thần đồng, sau này truyền ra ngoài, huynh làm sao còn mặt mũi làm Tào Duyệt ở Lạc Dương này, đệ còn gì là thể diện, làm sao đối mặt với sự chỉ trích của người trong thiên hạ?

- A!

- Hơn nữa, Ngỗ công tử là người mà Việt Quốc công ưu ái, hần làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho huynh.

- Huynh có lẽ nói, Trịnh Ngôn Khánh bất quá là một kẻ xuất thân nô gia, Việt Quốc công sẽ không trách tội huynh, hoàn toàn chính xác, Việt Quốc Công ở ngoài sáng sẽ không trách tội nhưng có thể cam đoan ông ấy không sinh khoảng cách với huynh không? Chỉ cần Việt Quốc công bất mãn với huynh, tiền đồ của huynh xem như xong rồi... Còn nữa ta còn nghe người ta nói, Trịnh Ngôn Khánh ở Yến Sư cùng với Trương thị tộc nhân Ngô huyện quan hệ mật thiết, huynh dám cam đoan các thế gia vọng tộc khác không chỉ trích huynh không? Đến lúc đó chỉ sợ địa vị của huynh ở An Viễn đường cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Sắc mặt của Trịnh Nhân Cơ trắng bệch, kinh ngạc nhìn Nhan Sư Cổ.

Hơn nửa ngày sau hần mới tự cười cười, nuốt một ngụm nước miếng:

- Hiền đệ có quá lời không, thêm nữa, Trịnh Ngôn Khánh có là Ngỗ công tử hay không, trước mắt cũng không thể xác định.

Nói quá lời sao?

Chỉ sợ một chút cũng không.

Trịnh Nhân Cơ cũng biết, Nhan Sư Cổ một chút cũng không nói ngoa.

Nếu như Trịnh Ngôn Khánh thật sự là Ngỗ công tử, Dương Tổ bất mãn với hần thì tiền đồ của hần xong rồi.

Đã không có tiền đồ thì Trịnh Nhân Cơ muốn dùng chân ở An Viễn đường rất khó, các phòng khác của Trịnh gia chắc chắn sẽ làm khó dễ.

Ở thời đại này, người dệt hoa dệt gấm cũng nhiều, người bỏ đá xuống giếng lại càng nhiều hơn.

- Không hề khoa trương, chỉ cần thân phận của Ngỗ công tử bị vạch trần là có thể rõ ràng.

Về phần Trịnh Ngôn Khánh có phải là Ngỗ công tử hay không, rất đơn giản, chỉ cần gọi Từ Thế Tích tới là biết liền, huynh đã quên, Ngôn Khánh ở Yến Sư là tiếp đãi Từ Thế Tích sao? Mà Ngỗ công tử tạo nên uy danh cũng là từ quán rượu Yến Sư.

Trịnh Nhân Cơ bắt chấp tất cả vôi vàng sai người đi tìm Từ Thế Tích.

Từ Thế Tích không hề ngủ, tối nay Trịnh gia có động tĩnh lớn như vậy, hẳn làm sao mà ngủ được.

Hắn muốn lao ra bảo vệ cho Trịnh Ngôn Khánh, hắn biết rằng người như Trịnh Ngôn Khánh nhất định không làm nên chuyện ăn trộm như vậy, thế nhưng Trịnh Nhân Cơ đã hạ lệnh bắt luận là ai cũng không được tự tiện ra khỏi phòng.

Cho nên Từ Thế Tích phải ở trong phòng lo lắng chờ đợi.

Lúc Trịnh Nhân Cơ gọi hắn, hắn không kịp được liền theo hạ nhân tiến vào thư phòng.

- Thế Tích ta hỏi ngươi, ngươi đã biết sự tình Ngõng công rồi đúng không?

Trịnh Nhân Cơ vô cùng luống cuống, Từ Thế Tích vừa vào trong phòng, hắn lập tức nắm cánh tay của Từ Thế Tích mà hỏi.

Từ Thế Tích là hạng người thông minh thế nào, dĩ nhiên là đoán được ý trong lời của Trịnh Nhân Cơ.

- Trịnh thúc thúc, Ngôn Khánh chính là Ngõng công tử.

-A...

Trịnh Nhân Cơ bị một câu này của Từ Thế Tích làm cho choáng váng.

Nhan Sư Cổ vội hỏi:

- Từ Thế Tích, con chắc chắn?

- Đương nhiên là chắc chắn.

Từ Thế Tích nói:

- Ngày đó gia phụ nghe nói có Tôn Tư Mạc tiên sinh ở đó cho nên xin Trịnh quản gia bày tiệc thiết yến, khoản đãi Tôn Tư Mạc tiên sinh, còn có cháu trai của công bộ thượng thư Đỗ Như Hối, con và gia phụ ở đó, trong bữa tiệc, Tôn Tư Mạc tiên sinh nói Vương Hữu Quân có điển cố yêu ngỗng, vừa lúc đó ở ngoài cửa sổ có một đàn ngỗng trắng cho nên Đỗ Như Hối đại ca nói giỡn, hay là để cho Ngôn Khánh làm thơ về Ngõng.

- Sau đó thì sao?

Nhan Sư Cổ hỏi.

Từ Thế Tích trả lời:

- Ngôn Khánh lúc đầu từ chối, nhưng sau đó Tôn Tư Mạc ở bên trên ghẹo hắn cũng hào hứng.

- Ngôn Khánh ở trong lầu, viết ra Vịnh Ngõng thơ.

Nga, nga, nga, khúc hạc hướng thiên ca. Bạch mao phù lục thủy, hồng chương bát thanh ba. . . .

Tôn tiên sinh hỏi hắn, hắn dùng kiểu chữ gì? Ngôn Khánh lúc đó thuận miệng trả lời một câu là Vịnh Ngõng. Về sau Tôn tiên sinh vẫn ở trong Lạc Dương chờ đợi mấy ngày, dạy cho Ngôn Khánh quyền pháp, đại khái đến lúc Thôi quản gia tới, Tôn Tư Mạc mới rời khỏi Lạc Dương.

Để chứng minh lời nói của mình, Từ Thế Tích còn nói ra Vịnh Ngõng thơ kia.

Kỳ thật hắn nói ra danh tự của Tôn Tư Mạc và Đỗ Như Hối, Nhan Sư Cổ và Trịnh Nhân Cơ đã tin tưởng.

- Ngươi, ngươi tại sao không nói cho ta biết sớm!

- Ngôn Khánh không cho con nói, còn nói cho con biết rằng dù con nói cũng không có ai tin, không duyên cớ làm người ta chế nhạo mà thôi.

- Hắn còn nói, thư pháp thi từ, cuối cùng chỉ là một con đường nhỏ, nung nấu ôm ấp tình cảm giúp tiêu khiển là đủ.

- Trịnh gia dùng kinh sử gia truyền, chúng ta phải dốc lòng nghiên cứu kinh sử, tu thân tề gia, trị quốc bình thiên hạ mới là đạo. Hắn còn nói cho con biết, nếu như lan truyền ra ngoài, người khác mà tin thì cũng không tránh khỏi có chỗ một mỗi, khó nghiên cứu học vấn.

- Cho nên con không nói cho bất kỳ kẻ nào biết.

Những lời này, đương nhiên là Trịnh Ngôn Khánh để tránh phiền toái lập ra lấy cớ.

Nhưng lọt vào tai của Nhan Sư Cổ và Trịnh Nhân Cơ thì giống như là lời vàng ý ngọc, làm cho hai người thật lâu không nói gì.

- Đại huynh, đại huynh, huynh cũng biết huynh bỏ lỡ gì chưa?

64. Chương 65: Thanh Minh.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 65: Thanh Minh.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhan Sư Cổ nhắm mắt lại, trong óc hiện ra Ngôn Khánh trong bộ đồ trắng toát, ở trong nông thôn nâng sách mà đọc. Chỉ là đó không phải là một đồng tử mà là một thần đồng áo trắng bông bênh, phong thái rợp người.

- Phu nhân làm hại ta, phu nhân làm hại ta.

Trịnh Nhân Cơ chỉ cảm thấy ngực của mình bị đè nén, cổ họng có một chất lỏng ngọt ngào, nhịn không được phun ra một ngụm máu rồi ngã xuống đất.

- Đại huynh, huynh tỉnh lại, tỉnh lại đi.

- Người đâu, mau tới đây có ai không?

Nhan Sư Cổ và Từ Thế Tích đều luống cuống tay chân, một người ôm Trịnh Nhân Cơ, người khác thì ở cửa ra vào kêu lớn lên.

Rất lâu sau Trịnh Nhân Cơ mới từ từ trở lại.

Chỉ thấy ở trong thư phòng đã đầy người, Thôi phu nhân quỳ ở bên cạnh, ôm ấu nữ, nước mắt cuộn cuộn.

Chẳng hiểu tại sao, Trịnh Nhân Cơ đối với Thôi phu nhân lại nảy sinh ra một phiền chán không hiểu, đầu nhìn quanh lại nhìn thấy Trịnh Hoàn Nghi.

Trong lúc đó, Trịnh Nhân Cơ đã hiểu ra khổ tâm của Trịnh Đại Sĩ.

Trịnh Đại Sĩ vì sao lại phải phái tổ tôn Trịnh Ngôn Khánh tới, chỉ sợ hắn cũng nhìn ra tương lai của Ngôn Khánh không tầm thường.

An Viễn đường đang từ từ suy thoái, còn Trịnh Đại Sĩ thì có thể miễn cưỡng ủng hộ, nhưng Trịnh Đại Sĩ mất, Trịnh Nhân Cơ có thể chống đỡ sao? Trịnh Nhân Cơ không phải xuất thân nhà võ, mà An Viễn đường hoàn toàn thượng võ, ngâm thơ làm phú, phong lưu danh sĩ Trịnh Nhân Cơ có thể nhưng nếu dùng một kẻ sĩ trấn trụ An Viễn đường sẽ làm cho các phòng khác sinh lòng khác.

Cho nên, Trịnh Nhân Cơ có thể miễn cưỡng bảo trì An Viễn đường thì tới đời thứ ba, Trịnh Hoàn Nghi không thể chống chọi thì An Viễn đường sẽ lâm nguy. Một người như Trịnh Hoàn Nghi muốn chống đỡ An Viễn đường cũng không dễ dàng, cần phải có người giúp đỡ.

Đáng tiếc...

Trịnh Nhân Cơ nhắm mắt lại:

- Lập tức phái người đuổi theo đưa Trịnh Ngôn Khánh về cho ta.

- A...

Thôi phu nhân còn chưa rõ chuyện gì xảy ra.

Nghe thấy lời nói của Trịnh Nhân Cơ thì không khỏi hơi ngu ngơ.

- Còn sống sờ gì nữa, mau đem Trịnh gia tổ tôn mời về cho ta... Thế Tích, con cùng với Hoành Nghị cùng đi, Nhan tiên sinh nữa, lại phải nhờ tới hiền đệ rồi.

Nhan Sư Cổ vô cùng tinh tường, nếu như Trịnh Ngôn Khánh về tới Huỳnh Dương thì sự tình sẽ càng thêm phức tạp.

Ăn lộc của vua, cần phải trung quân.

Hắn không nói nhiều, đứng dậy đi ra ngoài:

- Thế Tích, Hoành Nghị hai người các người lập tức xuất phát, đuổi theo Trịnh Ngôn Khánh.

- Lúc này, trời mới tờ mờ sáng...

Sáng sớm, bầu trời nổi lên mưa phùn tứ phía.

Ở vùng quê, từng mảng sương mù dâng lên giống như ảo như thực, mà trời vừa sáng đã có những nông dân khoác trên mình áo ướt và mũ nón làm việc. Chỗ này hư hư thực thực như là cảnh tiên, vô cùng tiêu sái, ở phía xa xa lại nghe thấy tiếng ca, đặc biệt động lòng người.

- Mấy ngày nữa là tới Thanh Minh rồi.

Trịnh Thế An ôm Trịnh Ngôn Khánh ngồi trên xe, cúi đầu xuống nhìn cảnh đẹp này rồi nói.

Ông đột nhiên mặc vào một cái áo ướt, trên đầu đội nón lá, nhìn lên có vài phần hương vị ẩn sĩ.

Một đêm này trôi qua khiến cho oán khí trong lòng ông giảm bớt không ít, sáng sớm mưa phùn đã bị Trịnh Ngôn Khánh kéo đi ra đây chơi.

Áo ướt nón lá đều là do Trịnh Vi Thiện đưa tới.

Ngôn Khánh cũng cảm thấy Trịnh Vi Thiện người này thật không tầm thường.

Như hôm nay hắn rất nghe lời tổ tôn, nói khó nghe hắn đang áp giải phạm nhân trở về vậy mà Trịnh Vi Thiện đối với Trịnh Thế An thái độ rất cung kính, không hề có chút nào bởi vì thân phận của Trịnh Thế An biến hóa mà trở nên lãnh đạm. Hơn nữa may mà hôm qua Trịnh Vi Thiện báo cho Lý Cơ, mời Đậu Uy làm chứng mới có thể rửa hết oan tình của Trịnh Ngôn Khánh. Chỉ phần ân tình này thôi đã khiến cho Ngôn Khánh phải lau mắt mà nhìn hắn.

Mặc kệ hắn xuất phát từ tâm tư gì đi nữa, người này tuyệt đối có thể kết giao.

Tại nghe tổ tôn Trịnh Thế An nói chuyện, Trịnh Vi Thiện ngồi trên lưng ngựa giật mình.

Hắn thúc mã lên, cười nói:

- Ngôn Khánh, cảnh vật tươi đẹp như vậy tại sao không làm một bài thơ, dung hợp với tình hình đi!

Trịnh Ngôn Khánh nghe thấy thì nở ra một nụ cười.

Hắn nhìn cảnh mưa phùn mịn mờ này, trầm ngâm không nói.

Một lát sau, hắn nhẹ giọng ngâm nói:

- Ai tiết thanh minh đào lý tiểu, đã điền hoang trủng tự sinh sầu.

Lôi kinh thiên địa long xà chấp, vũ tức giao nguyên thảo mộc nhu.

Nhân khát tế dư kiêu thiếp phụ, sĩ cam phần tử bất công hầu.

Hiền ngu thiên tái tri thù thị, mãn nhãn bồng hao cộng nhất khâu.

Dịch thơ:

hanh minh tiết đẹp mặn đào vui
Gò mộ đồng hoang luống ngậm ngùi
Sấm động trời lay rỗng rần dậy
Mưa tràn ruộng thấm cỏ hoa cười
Kẻ xin đồ cúng, khoe cùng vợ
Người trốn rừng thiêu, bỏ tước triều
Kim cổ hiền ngu ai biết được ?
Nhìn quanh cỏ dại mọc lưng đồi
Hải Đà

* Kẻ xin đồ cúng : người đi xin đồ cúng tế ăn uống no say, về nhà khoe với vợ là được nhà quyền quý mời mọc.

*Người trốn rừng thiêu : ngày xưa Từ Thôi giúp Trùng Nhĩ (Tấn Văn Công) thuở hàn vi.

Về sau Trùng nhĩ làm quan to, quên phong thưởng bạn. Từ Thôi đem Mẹ già vào núi ở.

Trùng Nhĩ mời không được, đốt rừng, nhưng ông nhất quyết không ra, chịu chết cháy trong rừng

Rời khỏi Lạc Dương, Ngôn Khánh cũng có nhiều cố kỵ.

Hắn ngâm thơ xong, thở dài một hơi, nhìn Trịnh Vi Thiện mà nói:

- Trịnh thúc thúc, thúc thúc thấy bài thơ này thế nào?

Sắc mặt của Trịnh Vi Thiện biến đổi, ánh mắt phức tạp nhìn Trịnh Ngôn Khánh, thật lâu sau vẫn không nói gì. Bất Công hầu, một câu này đủ cho thấy sự kiêu ngạo và cương trực của Trịnh Ngôn Khánh.

Thanh minh tiết, mùa xuân đánh thức vạn vật.

Mưa xuân liên tục khiến cho những ngọn cỏ thơm trở nên um tùm, đào lý nở rộ, ở tại những cánh đồng hoang vu lại có những người chết vô cùng nhiều, đám người này an nghỉ dưới mặt đất khiến cho người sống càng thêm khổ sở. Bốn câu dạo đầu vừa vận để chỉ chủ đề thanh minh

Thời cổ đại, có một người hàng ngày tiến vào trong tế điện thân nhân của mình mà ăn vụng đồ ăn, miệng mang đầy mỡ về nhà mà còn nói khoác lác với người khác, không hề có tôn nghiêm. Tuy nhiên trên đời này còn có một loại người như Giới Tử Thôi thời Xuân Thu, sau khi công thành lập nước xong, không muốn làm quan to lộc hậu thà ẩn cư trong núi, mặc dù tấn công phóng hỏa đốt núi cũng không cúi đầu.

Kỳ thật bất kể người nào dù ngu trí hay cao thấp, kết quả vẫn không thể tránh né chỉ là cỏ dại một đời mà thôi. Nhưng người sống thì phải có tôn nghiêm.

Trịnh Ngôn Khánh dùng bài thơ này cho thấy thái độ của hắn:

- Thà Tôn Nghiêm mà chết còn hơn Tì tiện mà sống.

Trịnh Vi Thiện biết rõ tài hoa của Ngôn Khánh không hề thấp, vừa rồi nói hắn lòng thơ chẳng qua là để tránh đường xa tịch mịch mà thôi.

Nào ngờ Ngôn Khánh thực sự làm ra, hơn nữa còn hợp với tình hình hiện tại.

Ta tuy là một gia nô, nhưng ta sống phải có tôn nghiêm, không phải là chó vẫy đuôi mừng chủ, mặc dù chết cũng không thể cúi đầu.

Ngôn Khánh trải qua một hồi oan uổng, hắn dùng bài thơ này để thể hiện tâm cảnh của mình.

Tuổi còn nhỏ, lại có tình cảm sâu đậm thế sao?

Trịnh Vi Thiện không nhin được mà vỗ tay tán thưởng.

- Ngôn Khánh, tài của cậu Tào Tử Kiến cũng không thể so được.
 - Tào Tử Kiến chính là con trai của Tào Tháo, Tào Thực, cùng với phụ thân Tào Tháo, đại huynh Tào Phi hợp thành Tam Tào, khai sáng ra An phong.
- Trịnh Vi Thiện dùng Tào Thực so với Ngôn Khánh kỳ thực có thâm ý khác.
- Thi nhân nam triều Tạ Linh Vận từng nói qua:
- Thiên hạ chung lại có một thạch, Tử Kiến chiếm lấy tám đầu, ta lấy một đầu, những người còn lại một đầu.
- Ngụ ý là, Ngôn Khánh bằng tuổi này đã làm được thơ, bằng được Tào Thực, tương lai nhất định là đồ Trạng Nguyên, nhân tài kiệt xuất. Trịnh Vi Thiện mặc dù là vũ phu, nhưng sinh ở Trịnh gia nên tầm mắt cũng không hề thấp, hẳn có thể tán thưởng như vậy thì hẳn đánh giá Trịnh Ngôn Khánh cao cỡ nào.
- Trịnh Ngôn Khánh nghe không hiểu ý của Trịnh Vi Thiện, cũng chỉ cười nhạt một tiếng.
- Nụ cười này trong mắt của Trịnh Vi Thiện càng thêm thần bí. Cái này gọi là tự tin...
- Thiếu huynh, phía trước là Vạn An núi, cậu có muốn đi xem cảnh đẹp Thạch Lâm không?
 - Ta nhớ ở trên núi có một tửu quán, tư vị rất khác.... không bằng để ta làm chủ, mời thiếu huynh và quần gia lên đó nghỉ ngơi!
- .

65. Chương 66: Trịnh Đại Sĩ Tới.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 66: Trịnh Đại Sĩ tới.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Vốn gọi thẳng kỳ danh, mà hiện tại lại gọi là thiếu huynh, đại biểu cho thái độ của Trịnh Vi Thiện đã chuyển biến.

Trịnh Thế An hơi kiêu ngạo nhìn qua Trịnh Ngôn Khánh, dùng sức ôm lấy hất:

- Vậy thì phải khiến cho Vi Thiện người tổn kém rồi!
 - Thiếu huynh, ta còn có một yêu cầu hơi quá đáng.
 - Trịnh Thúc xin dạy bảo.
 - Lúc dừng chân ở tửu quán, có thể thiếu huynh đem bài thơ vừa rồi sao chép cho ta một bản?
- Trịnh Ngôn Khánh nhìn nhìn Trịnh Thế An rồi gật đầu nói:
- Chỉ cần Trịnh thúc không chê ta viết khó coi thì ta sẽ ghi lại một bản.
 - Ha ha, thiếu huynh, huynh nói chữ của mình khó coi thì ngày đó làm sao có thể đề bút được.

Nói xong Trịnh Vi Thiện hạ lệnh với tùy tùng:

- Đi vòng tới Vạn An núi, ta mời mọi người uống rượu.

Nhóm tùy tùng cũng không hiểu tại sao Trịnh Vi Thiện lại khách khí với tổ tôn Trịnh Thế An như thế.

Nhưng Trịnh Vi Thiện là cao thủ, hơn nữa là người nhà của Trịnh gia, đám tùy tùng này lại có rượu uống nên liền vui vẻ đáp ứng.

Chiếc xe vòng vèo quanh đại lộ, hướng về phía Vạn An sơn mịt mù mà cấp tốc chạy tới.

Nhan Sư Cổ mang theo Trịnh Hoàn Nghị và Từ Thế Tích đuổi theo tổ tôn của Trịnh Ngôn Khánh.

Nhưng mà Trịnh Nhân Cơ vẫn không bình tĩnh trở lại, ngồi yên ở trong phòng mà xem sách ở trên bàn, thật lâu sau vẫn không nói nửa tiếng.

Thôi phu nhân sợ hãi nhưng không nói lời nào.

Nàng chỉ có thể ôm con gái, ngồi ở bên cạnh nhìn Trịnh Nhân Cơ.

Vốn nàng chỉ cho rằng giết một nô tài, không ngờ lại dẫn ra nhiều biến cố như vậy.

- Đáng tiếc, đáng tiếc.

Trịnh Nhân Cơ nhìn bút luận tàn thiên của Ngôn Khánh mà lắc đầu liên tục.

Thôi phu nhân nhịn không được mà hỏi:

- Lão gia đáng tiếc điều gì?

- Văn chương này không thể viết xong, nếu không có thể trở thành thư pháp căn bản của người trong thiên hạ. Từ khi vĩnh tự bát pháp xuất hiện đến nay vẫn chưa có người nào có thể viết ra được như vậy. Chữ tốt như vậy thật là... đáng tiếc rồi!

Nghĩ lại đây là một quyển sách tốt bị hấn một tay phá hư, Trịnh Nhân Cơ không khỏi vạn phần ảo não.

Nhưng hấn không biết nên nói thế nào, chỉ khẽ thốt lên:

- Phu nhân, phu nhân sai người tiễn đưa phụ tử Thôi Đạo Lâm lên đường đi.

- Sao?

Thôi phu nhân trong lòng cả kinh mà cất tiếng nói:

- Tại sao?

- Bọn hấn không chết chỉ sợ không thoát được liên quan.

- Chàng... chàng thật sự muốn giết bọn họ?

Trịnh Nhân Cơ sắc mặt sâm lãnh:

- Nếu bọn họ không chết, vậy nàng đưa về Trịnh Châu đi.

Nói cách khác, nếu nàng muốn bảo vệ phụ tử Thôi Đạo Lâm thì ta chỉ có cách bỏ nàng, cho nàng trở về quê quán Trịnh Châu mà thôi. Trong lòng Thôi phu nhân hít một hơi thật lạnh, nàng không ngờ chuyện này lại biến thành như vậy.

- Cũng nên có người không may, nàng chọn đi.

Thôi phu nhân không dám hỏi lại là vì sao, nàng đem con gái đặt ở bên cạnh Trịnh Nhân Cơ rồi đứng lên nói:

- Để thiếp đưa tiễn bọn họ ra đi.

Trịnh Nhân Cơ nhắm mắt lại, lộ ra thần sắc mệt mỏi.

Chuyện này Trịnh Nhân Cơ biết rõ, mặc kệ hấn có thích Trịnh Thế An hay không muốn mời Trịnh Thế An về cũng phải ủy nhiệm chức vụ quản gia, vấn đề ở chỗ, Trịnh Thế An có đáp ứng không? Nếu như Trịnh Thế An không đáp ứng thì không thể nào tránh được, dù sao Trịnh Thế An hiện tại không chỉ là quản gia của Trịnh gia mà còn có đứa cháu nuôi là người mà hoàng đế và thái tử đều chú ý... Cho nên hấn muốn cướp trước một bước, đem phụ tử Thôi Đạo Lâm giết chết, giảm oán khí trong lòng của Trịnh Thế An.

Về phần Thôi Đạo Lâm, chỉ là một nô tai ở trong nhà.

Dù sao phụ tử này đối với Trịnh Nhân Cơ cũng trung thành tận tâm nhưng Trịnh Nhân Cơ cũng không có lựa chọn nào khác.

Không giết Thôi Đạo Lâm, chẳng lẽ bảo hấn bỏ vợ sao, Thôi Đạo Lâm những năm gần đây đi theo hấn cũng xuất không ít lực, Trịnh Nhân Cơ rất khó hạ quyết tâm bỏ rơi Thôi phu nhân, còn nữa, thê tử của hấn đằng sau cũng có Thôi gia Thanh Hà, Trịnh Nhân Cơ đắc tội với Thôi gia cũng không thể tình nguyện.

Mưa từ trên nóc nhà trút xuống, đùng đùng vang lên.

Trịnh Nhân Cơ đang suy nghĩ làm thế nào mà trấn an tổ tôn Trịnh Thế An thì ở ngoài Trịnh phủ đã truyền tới một hồi xe ngựa.

- Người sai vật kia nhìn thấy bộ dáng của lão nhân kia thì không khỏi hoảng sợ.

Đây là thời điểm gì, tại sao đại lão gia lại tới đây?

Lão nhân bước xuống xe chính là gia chủ của An Viễn đường, Trịnh Đại Sĩ. Chỉ thấy khuôn mặt của hấn hồng hào, xuống xe xong không vội đi vào, mà ở sau hấn lại có hai người một lão giả và năm nam tử.

Lão giả kia xuống xe về sau mỉm cười nói:

- Giăng cơ một đêm mà không ngờ Trịnh huynh thật là dẻo dai, không hổ danh là người chấp chưởng An Vi lớn hơn tiểu đệ mười tuổi mà có được thể cốt này, tiểu đệ không thể nào sánh được.

Trịnh Đại Sĩ cười hắc hắc chấp tay nói:

- Thiếu huynh khách sáo rồi.

Hấn mặc một bộ thanh sam, dưới chân đeo một đôi giày đen, nhìn dáng vẻ có hơi c kỳ nhưng vì đội mũ đe lưng ngọc tướng mạo lại càng trở nên hiếm có, dung nhan tú lệ, nhắc tay nhắc chân có một khí chất siêu phàm thoát tục.

Lúc này Trịnh Nhân Cơ cũng đã nhận được tin tức.

Chợt nghe Trịnh Đại Sĩ đến, Trịnh Nhân Cơ không khỏi càng trở nên hoảng sợ, cha của mình tại sao lại tới đây, sao không nói trước?

Quan trọng nhất là, Trịnh Thế An lúc này không ở Lạc Dương.

Nếu như cha mình biết chuyện xảy ra đêm qua chỉ sợ sẽ dẫn tới phiền toái lớn rồi.

Hấn không dám chần chừ, vội vàng mặc lại y quan, chạy ra nghênh đón, chờ hấn đi tới trước, Trịnh Đại Sĩ và khách nhân đã ngồi xuống ở đại sảnh.

- Nhân Cơ, mau bái kiến Bùi thúc phụ.

Trịnh Nhân Cơ nhìn thấy nam tử bên cạnh Trịnh Đại Sĩ thì không khỏi càng trở nên hoảng sợ.

Hấn lập tức bước lên phía trước, chấp tay chào nói:

- Tiểu chất bái kiến thúc phụ.

Trịnh Nhân Cơ cũng nhận ra lão giả này, chính là Bùi Thế Củ ở Hà Đông, là một trong bốn họ lớn nơi đó. Người này đã từng cùng với thái tử Dương Quảng tham gia cuộc chiến bình trăn, hiệp trợ tiểu quốc phu nhân bình định Lĩnh Nam, được Tùy Đế Dương Kiên vô cùng tán thưởng.

Đây chính là một người xuất thân không hề kém Trịnh gia môn phiệt, đồng thời cũng là trọng thần mà thái tử tán thưởng.

Bùi Thế Củ tước vị so ra kém hơn Dương Tổ, quyền lực cũng không lớn bằng.

Thế nhưng cùng với Trịnh Nhân Cơ mà nói thì cách biệt một trời một vực, cho dù là Dương Tổ cũng không muốn đắc tội với người này.

Lão hồ ly này, tại sao lại cũng tới?

Bùi Thế Củ cười ha hả nói:

- Hiền chất không cần đa lễ, lão hủ nghe nói Trịnh gia có thần đồng mới cho nên vội vàng tới đây.

Trong lòng của Trịnh Nhân Cơ không khỏi hồi hộp, hắn chưa kịp phản ứng thì đã thấy Trịnh Đại Sĩ chỉ vào năm nam tử mà nói:

- Vị này là Viên Thủ Thành Viên tiên sinh, chính là danh sĩ thành đô, lần này nhận sự nhờ vả của Trương Quý Tuần Trương Tiên sinh mang cho ta một phong thư... Ha ha còn nhận sự phó thác của Tôn Tư Mạc tiên sinh, thuận đường tới thăm Trịnh Ngôn Khánh.

Viên Thủ Thành liền chấp tay mỉm cười.

- Tại hạ cùng với Tôn Tư Mạc là đạo hữu với nhau, trước khi đưa tại hạ đến Lạc Dương đưa tin là đã kết bạn với một tiểu hữu, muốn nhờ tại hạ tới thăm một phen, vừa vặn Trương tiên sinh để ta mang thư tín đi Huỳnh Dương, không ngờ lại cùng một sự kiện với Tôn đạo hữu.

- Tại hạ đang chuẩn bị nhập xuyên hội hợp với Tôn đạo hữu, cho nên cùng với Trịnh tướng quân, Bùi đại nhân thuận đường tới đây, đã quấy rầy, xin tha lỗi.

Não của Trịnh Nhân Cơ vang âm lên một thanh âm.

Hắn hiện tại rất sợ hãi... không ngờ khách mới lâm môn lại cùng một việc.

- Nhân Cơ, người mau phái người gọi Ngôn Khánh và Thế An ra đây, chớ để mất lễ nghĩa.

Trịnh Đại Sĩ cười ha hả, thế nhưng trong tai của Trịnh Nhân Cơ nghe ra thì không khác gì sét nổ vang tai, không biết phải làm sao...

.

.

66. Chương 67: Thâm Hiểm..

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 67: Thâm hiểm..

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Mưa phùn xua tan đi vẻ tiêu điều trên phố phường, phủ chiếu thành Lạc Dương.

Trịnh Đại Sĩ đem Bùi Thế Củ tiễn lên xe, khuôn mặt lộ vẻ tươi cười nói:

- Thiếu huynh thông cảm, cũng là do ta sơ sẩy, quên mất không thông báo bên này, cho nên không ngờ Thanh Minh đã đến, Thế An cùng với Ngôn Khánh đã quay trở về Lạc Dương giỗ tổ, thật sự có lỗi.

Bùi Thế Củ lần này vâng mệnh báo cho lại bộ thượng thư Ngưu Hoàng trùng tu Khai Hoàng luật nên rất bận rộn.

Hắn cũng thừa dịp năm mới mà tể tử, quay về nhà mà tĩnh dưỡng, không ngờ nhận được thư của huyện lệnh Yển sư, biết được trên đời này có kỳ đồng, có thể tạo ra Vịnh Thơ ngũ ngôn, viết ra thể chữ trước giờ chưa bao giờ có, nên không khỏi sinh ra hiếu kỳ.

Thừa dịp quay trở về kinh, hắn đi đường vòng nghe ngóng một chút.

Vốn hẩn không xác định Vịnh Ngỗng thể xuất phát từ Trịnh gia, chỉ là Yến Sư huyện lệnh suy đoán mà thôi, không ngờ đến Huỳnh Dương gặp Viên Thủ Thành, mang theo thư của Trương Quý Tuần tới đây hỏi thăm mới xác định được thân phận của Trịnh Ngôn Khánh.

Viên Thủ Thành mặc dù không có chức quan gì nhưng là đương kim trên đời biết thuật sĩ.

Nam Viên Bắc Lô là hai vị đương kim thần thông, Nam Viên chính là Viên Thủ Thành, nhiều năm ở Mao Sơn tu luyện, danh chất Giang tả, mà Bắc Lô thì chính là Chương Thù Thái Dực, người này họ kép là Chương Thù, bởi vì khéo bói toán, tinh thông phong thủy cho nên con đường thăng quan cực nhanh. Tùy Đế khởi công xây thành rầm rộ, Chương Thù chính là người trọng yếu để khảo sát địa thế phong thủy.

Về sau Tùy Đế ban thưởng cho Chương Thù Thái Dực đổi qua họ Lô, đổi tên thành Lô Thái Dực.

Hiện nay Lô Thái Dực là thân tín của Dương Quảng, rất được Dương Quảng nể trọng.

Đồng thời, Viên Thủ Thành còn có một phong thư của Tôn Tư Mạc, cũng xác định thân phận của Trịnh Ngôn Khánh.

Bùi Thế Củ và Viên Thủ Thành muốn nhập quan, vừa vặn tới Lạc Dương nên theo Trịnh Đại Sĩ tới đây.

Tổ tôn của Trịnh Thế An không ở đây, hai người cũng không thể ở lại chờ đợi cho nên đành ôm tiếc nuối cáo từ.

Bùi Thế Củ cười tủm tỉm:

- Trịnh huynh, lúc Ngỗng công tử quay lại, tiểu đệ có một yêu cầu quá đáng mong Trịnh huynh thành toàn.
- Thiếu huynh cứ nói.
- Hai tháng nữa là ngày giỗ mười năm của lão thê tại hạ, tại hạ muốn mời Ngỗng công tử viết cho một quyển sách tế, dùng Vịnh Ngỗng thể kia.

Trịnh Đại Sĩ làm sao có thể cự tuyệt thỉnh cầu của Bùi Thế Củ, liền vội vàng gật đầu đáp ứng.

Thê tử của Bùi Thế Củ, chính là muội muội của Thôi Hoảng Độ, đương triều Thái Phủ Khanh. Mà Hoảng Độ chính là tộc nhân của Thôi Thị, chính là một trong năm gia tộc lớn ở Quan Đông. Phu thê của Bùi Thế Củ tình thâm nghĩa nặng, mười năm trước lão thê mất đi, Bùi Thế Củ bi thống không thôi.

Trịnh Đại Sĩ muốn có quan hệ với Bùi Thế Củ, ổn định địa vị của Trịnh gia.

Bùi Thế Củ sau khi cảm ơn đã leo lên xe, hét lên một tiếng ra lệnh rồi từ từ rời đi.

Trịnh Đại Sĩ đưa mắt nhìn hai người Bùi Thế Củ rời khỏi, nụ cười trên mặt bỗng nhiên biến mất, hẩn ngưng mắt nhíu mày, dừng ở trước cửa phủ rồi quay lại đại môn.

Trịnh Nhân Cơ cúi đầu, theo sát đằng sau Trịnh Đại Sĩ, hai người cùng nhau đi vào hậu đường.

- Nói đi, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Trước mặt Bùi Thế Củ, Viên Thủ Thành, Trịnh Đại Sĩ không thể nói gì, Trịnh Nhân Cơ nói Trịnh Thế An tổ tôn quay về Huỳnh Dương tế tổ là nói dối ông dĩ nhiên không tin. Ông đối với Trịnh Thế An hiểu rõ, đó là một lão gia hỏa tận trung trong công việc.

Không có sự phân phó của Trịnh Đại Sĩ, lão quyết không tự tiện trở về.

Chỉ là ông không thể vạch trần, vạn nhất có vấn đề gì, không phải bị đám người Bùi Thế Củ bên cạnh chế giễu sao?

Trịnh Đại Sĩ tuy đã qua tuổi ngũ tuần, nhưng một khi nghiêm túc thì có một khí thế không ai sánh bằng. Trịnh Nhân Cơ tuy lăn lộn trên quan trường nhiều năm, nhưng trước mặt Trịnh Đại Sĩ ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, nơm nớp lo sợ, đem nguyên ủy sự tình nói qua một lần. Hẩn không dám giấu diếm, kể từ chuyện đem Trịnh Thế An tới điền trang, rồi chuyện xảy ra ở đêm tối hôm qua, hai năm rưỡi nói ra. Loại chuyện này cho dù muốn giấu diếm cũng không có cách nào, chỉ cần An Viễn đường còn thuộc về Trịnh Đại Sĩ, thì mọi chuyện phát sinh ở trong lão trạch Lạc Dương há có thể giấu diếm được ông? Không bằng nói hết ra.

- Người đó...

Trịnh Đại Sĩ nghe xong thở dài khe khẽ.

- Lúc trước ta để Thế An tới Lạc Dương giúp người, vì Lạc Dương tình huống phức tạp, hi vọng người có thể giúp đỡ người. Không ngờ người... Chuyện người đem hân chuyển đến điền trang ta cũng biết, nhưng ta không lên tiếng, người có biết vì sao không?

- Hai nhi không biết.

- An Viễn đường sớm muộn cũng thuộc về người, Trịnh gia xuống dốc, người càng ngày càng ít, các phòng khác đối với Đường hiệu chúng ta cũng nhìn chăm chăm. Thế An tuy nói rằng thân thể không được đầy đủ nhưng hân rất trung thành và tận tâm. Hân khi xưa từng cùng ta xuất sinh nhập tử, gặp không ít chuyện... chuyện này Thôi Đạo Lâm không thể nào so sánh được. Ta vốn muốn để hân lại cho người, choát phu không ở bên cạnh người cũng có thể trông nom một chút, không ngờ người lại đuổi hân về Huỳnh Dương...

- Nhân Cơ à, người học vẫn còn cao hơn cả ta, sao đầu óc lại bị học vấn kia làm cho choáng váng?

- Thế An thân thể không được đầy đủ, nhưng hân trung tâm... Ở thời đại ngày, muốn tìm được một người trung thành và tận tâm không phải là điều dễ dàng. Còn tiểu tôn tử kia nữa, hân cũng không phải là vật tầm thường, ta muốn để hân ở cạnh Hoành Nghị, giống như Thế An và ta năm đó vậy. Hoành Nghị trưởng thành, bên cạnh có người nghĩ kế giúp, người lại tìm Từ Thế Tích làm bạn đọc với nó mà không hỏi ý kiến ta.

Tình huống của Trịnh Thế An và Trịnh Ngôn Khánh không giống nhau, hân vốn có gia nghiệp, tương lai có thể kế thừa sinh ý của lão tử hân, về sau có thể ở bên ngoài giúp đỡ Hoành Nghị nhưng nếu toàn tâm toàn ý suy nghĩ vì Trịnh gia thì hân làm sao có thể so với Trịnh Ngôn Khánh về mặt tin cậy được?

- Chuyện này... hai nhi lúc trước không nghĩ được nhiều như vậy...

- Người đọc sách, bị làm cho choáng váng rồi.

Lông mày của Trịnh Đại Sĩ nhăn lại, nghiêm nghị quát mắng:

- Cả ngày thấy người đọc sách, cũng không biết là người đọc cái gì.

- Mắng xong ông hung hăng vỗ bàn một cái rồi nhắm mắt lại.

- Vậy bây giờ người định làm sao?

- Hai nhi đã mời Nhan Sư Cổ mang theo Từ Thế Tích và Hoành Nghị đuổi theo, mời tổ tôn Trịnh Thế An trở về.

- Chỉ vậy thôi sao?

Trịnh Nhân Cơ giống như gà đá thất bại, cúi đầu trả lời:

- Con chuẩn bị mời Trịnh Thế An trở về, một lần nữa làm quản gia cho Trịnh phu.

- Còn Thôi Đạo Lâm thì sao?

- Hai tử đã sắp xếp xong xuôi, tiễn phụ tử Thôi Đạo Lâm ra đi.

Khuôn mặt lo lắng của Trịnh Đại Sĩ cũng giảm bớt được một chút.

- Như vậy cũng tốt, chuyện của Trịnh gia chỉ có cách như vậy.

- Chỉ là Thế An nếu trở về thì không thích hợp làm quản gia tiếp. Người đối với hân như vậy cho dù là người trung tâm cũng bị nguội lạnh tâm tư, chỉ là ta nghĩ hân nếu lạnh tâm thì cũng chưa muốn bỏ việc điền trang trước kia, nhất định sẽ tận tâm tận lực.

- Vậy đi, để Trịnh Vi Thiện làm quản gia. Hân là con vợ lẽ, cũng là đệ tử của Trịnh gia võ nghệ không kém, theo ta lịch lãm rèn luyện cũng không ít, chuyện trong nhà về sau để Trịnh Vi Thiện quản lý. Thế An cùng với hân quan hệ không tệ, lúc viết thư cho ta không ít lần khích lệ hân, nếu hân thật sự có chỗ nào không hiểu, Thế An cũng sẽ không đứng ngoài quan sát.

Trịnh Nhân Cơ lúc này không dám nói một chữ “không”.

Hắn vội vàng đáp ứng sau đó rồi hỏi:

- Vậy tổ tôn Thế An sắp xếp thế nào, chẳng lẽ lại để bọn họ ở Huỳnh Dương?

.

.

67. Chương 68: Lãng Xê

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 68: Lãng xê

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Đại Sĩ lắc đầu liên tục:

- Huỳnh Dương quá nhỏ, tổ tôn hắn ở Huỳnh Dương thì tác dụng không lớn.

- Không ngờ tên tiểu tử Ngôn Khánh kia lại có tài hoa như vậy, lúc trước ta vẫn xem thường gia hỏa này... Hắn hôm nay tự nghĩ ra Vịnh Ngỗng thể, lại dùng Vịnh Ngỗng thơ mà dương danh thiên hạ, nếu không lợi dụng một phen, thì chẳng phải là phụ danh tiếng của Ngỗng công tử?

- Nhân Cơ, Trịnh gia hiện tại không thể so với lúc trước, cần phải có người đứng ra, giữ lại thể diện cho Trịnh gia.

Ta muốn người dùng hết thủ đoạn, làm rộng thanh danh của Trịnh Ngôn Khánh, cho tất cả mọi người đều biết hắn xuất thân từ An Viễn đường. Hắn thanh danh càng vang dội những người khác muốn đối phó với chúng ta thì càng phải cẩn thận... Nhưng để hắn làm danh sĩ tiêu dao, chứ chớ cho hắn làm quan, để cho hắn ở sĩ lâm mở đường trước, tương lai Hoành Nghị khởi sự cũng thuận tiện không ít. Chỉ là cần phải biết hóa chút ít xuất thân của hắn, ta đã chuẩn bị cho hắn một xuất thân thượng phẩm, người thấy thế nào?

Ý đồ của Trịnh Đại Sĩ vô cùng tinh tế, một phương diện muốn nâng Trịnh Ngôn Khánh lên, một phương diện muốn áp chế Trịnh Ngôn Khánh, làm cho hắn vĩnh viễn phụ thuộc vào An Viễn đường. Chỉ cần khống chế được tiền đồ của Trịnh Ngôn Khánh thì mặc dù sau này thanh danh của hắn vang rền, Hoành Nghị có trưởng thành cũng có một phụ tá, tương lai An Viễn đường có thể ổn định.

So sánh giữa Trịnh Đại Sĩ và Trịnh Nhân Cơ, Trịnh Đại Sĩ mặc dù đọc sách không nhiều nhưng âm mưu quỷ kế Trịnh Nhân Cơ vẫn không thể so sánh.

Trực tiếp làm cho Trịnh Ngôn Khánh một xuất thân tứ phẩm, để cho hắn có chỗ dừng chân, hắn sau này ở trong quan trường có tiền đồ cũng phải dựa vào Trịnh gia.

Bởi vì theo chế độ cũng, xuất thân đánh giá gọi là hương phẩm cũng ảnh hưởng tới con đường làm quan.

Đảm nhiệm chức vị quan lại, hương phẩm càng cao thì khởi điểm càng cao, về sau lập nghiệp cũng được đánh giá là thanh quan, lên chức sẽ rất nhanh, cũng được mọi người tôn trọng. Từ thời Khai Hoàng đến nay, Tùy Đế mặc dù có ý đồ đánh vỡ quy củ này nhưng những người đảm nhiệm chức vụ quan trọng vẫn là người xuất thân trong sạch, dòng dõi cao nhân, bị thế gia vọng tộc khống chế.

Mặc dù Tùy Đế mở khoa cử tuyển tiến sĩ.

Nhưng những người trúng cử phần lớn thuộc tầng lớp quan lại đệ tử, bình dân muốn vào quan trường thì khó khăn trùng trùng điệp điệp.

Mà một người hương phẩm hèn mọn thì khởi điểm cũng thấp, bị người khác khinh thị.

Trịnh Đại Sĩ cho Ngôn Khánh một xuất thân tứ đẳng là vô cùng hào phóng, Ngôn Khánh muốn làm quan cũng dễ dàng hơn.

Không có An Viễn đường ủng hộ, hắn muốn thanh danh vang dội ở quan trường cũng không thể.

Cái này là mưu lược!

Cho người một xuất thân, thoáng chốc đã biến thành tứ đẳng, đây là ân sủng hạng gì? Bất luận ai gặp chuyện này chỉ sợ đều cảm động rơi nước mắt, hân không thể dùng cái chết mà báo đáp, đây là mục đích của Trịnh Đại Sĩ.

Trịnh Nhân Cơ cho dù không thoải mái nhưng nghe Trịnh Đại Sĩ nói xong thì liên tục gật đầu.

Gừng càng già càng cay... Thủ đoạn này của Trịnh Đại Sĩ cao minh hơn Trịnh Nhân Cơ gấp trăm lần.

- Phụ thân, xuất thân của Trịnh Thế An không ảnh hưởng gì, có thể sắp xếp gì cho hắn đây?

- Chuyện này thì khó gì?

Trịnh Đại Sĩ cười cười:

- Ở bên trong điền tra, cho hắn mười mẫu nghiệp điền, bốn mươi mẫu lộ điền, làm phí để Ngôn Khánh đi học, tổ tôn bọn hân không rơi nước mắt? Một trăm mẫu ruộng đổi lấy một nhân tài cho An Viễn đường... Ha ha, vụ buôn bán này An Viễn đường chúng ta lời to.

Đúng thế, còn có thể có được thanh danh giúp đỡ hiền sĩ.

Trịnh Nhân Cơ nhận không được tán thưởng:

- Phụ thân đi nước cờ này thật tuyệt diệu... tuyệt diệu...

Trịnh Đại Sĩ vuốt chòm râu, vẻ mặt tươi cười tăng lên.

Chỉ là sự tình cũng không như Trịnh Nhân Cơ tưởng tượng.

Bởi vì đoàn người Trịnh Ngôn Khánh đã thay đổi tuyến đường, đi qua núi Vạn An tránh mưa nên bỏ qua đám người Nhan Sư Cổ.

Trịnh Ngôn Khánh đi vào núi Vạn an, còn Nhan Sư Cổ dọc quan đạo đuổi theo.

Đuổi tới mười dặm không phát hiện ra tung tích của Trịnh Ngôn Khánh bọn họ, Nhan Sư Cổ đành phải dẫn người trở về Lạc Dương, lúc bọn họ quay về, mưa cũng đã ngừng, đám người Trịnh Ngôn Khánh lên đường một lần nữa không gặp.

Chỉ là Trịnh Đại Sĩ tọa trấn Lạc Dương, cấp tốc đem tin tức Trịnh Ngôn Khánh là Ngõng công tử truyền ra, đồng thời còn mang quyển sách Bát pháp luận mà Trịnh Ngôn Khánh chưa viết xong phát ra. Sau đó Trịnh Đại Sĩ ngựa khô dừng vó, cùng tùy tùng rời khỏi Lạc Dương, ngày đêm chạy gấp về Huỳnh Dương, dù sao tổ tôn Trịnh Ngôn Khánh cũng phải quay về Huỳnh Dương.

Đến lúc đó, Trịnh Đại Sĩ còn có thể có thanh danh nghìn dặm cầu Bát pháp, có sao không làm?

Lúc Ngôn Khánh tới Yến Sư vịnh ngỗng, thanh danh của Ngõng công tử đã lan truyền, nhoáng một cái hơn một tháng đã trôi qua, Ngõng công tử không ra sách mới, thời cổ đại tuy không có danh từ lãng xê nhưng đã có hành vi lãng xê, người một thời gian không có bước phát triển mới mọi người sẽ dần quên đi, hôm nay quyển sách Bút pháp luận truyền ra, làm cho cả sông Lạc chấn động.

Trải qua hơn tháng học tập, sách thể của Ngôn Khánh càng thành thực, bút lực cũng tăng tiến.

So với thể chữ Nhan của đời sau có hơi chênh lệch nhưng khí khái đã vô cùng say mê hấp dẫn, so với Vịnh Ngõng thể lúc trước còn thành thực hơn nhiều. Mà quan trọng hơn là lần này, từ khi Vĩnh Tự Bát pháp xuất hiện, đây là lần đầu tiên có người lấy ra bình luận.

Thi từ mặc dù lưu truyền rất rộng nhưng cũng chỉ là do sĩ lâm làm ra, chỉ có thể coi là con đường nhỏ.

Mà bút pháp luận thì lại khác, thuộc về luận, cao hơn một đẳng cấp so với thi từ.

Nếu như Vịnh Ngỗng thơ trước đây mọi người có thể coi là hài đồng làm chơi đùa nhưng bát pháp luận thì rất được sĩ lâm tiếp nhận. Tuy bát pháp luận còn chưa hoàn chỉnh nhưng nảy sinh rất nhiều nghiên cứu thảo luận.

Trong vòng hai ba ngày ngắn ngủi, có rất nhiều người đến Trịnh phủ bái phỏng cầu kiến Trịnh Ngôn Khánh.

Ở trong chỗ ở của Đậu Thị, Đậu Uy cầm lấy bản dập của bát pháp luận từ bọn hạ nhân, bên cạnh thì cầm bản dập của Lý Cơ sắc mặt vô cùng cổ quái.

- Không ngờ đệ tử của người cũng thật không đơn giản.

Lý Cơ ngẩng đầu cười cười đáng ghét:

- Lão thúc, chuyện này con cũng không rõ ràng... Con nào biết được, Ngôn Khánh chính là Ngỗng công tử.

Lúc trước hần đi học, con cũng không để ý đến chữ của hần, chỉ phát hiện ra cách viết của hần có khác so với những hài tử khác, hiển nhiên là xuất sắc hơn không ít, con còn đưa cho hần một bản bút luận, có lẽ hần dựa vào đó mà luận Bát pháp.

- Không ngờ, ngày hôm trước ta đi Trịnh gia một chuyến lại cứu được một kỳ đồng tử.

Đậu Uy tủm tỉm mỉm cười:

- Người có thể thu nhận tên đệ tử khó lường này, sau này hần quay lại, người phải đòi cho ta một bản Vịnh Ngỗng bút tích thực mới được... Người nhìn đi, Vịnh Ngỗng thể hiện tại so với lúc trước khí khái đã mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Lý Cơ khẽ nói:

- Lão thúc, Ngôn Khánh cái tên này chỉ sợ về sau sẽ khó gặp. Ông cho rằng người nhà họ Trịnh sẽ đáp ứng cho con làm thầy của hần sao? Không nói hần có thể trở về Lạc Dương hay không, cho dù trở về cũng chưa chắc có thể là đệ tử của con.

Đúng thế, Trịnh gia là gia tộc tiếng tăm lừng lẫy, lúc này lại xuất hiện một kỳ đồng tử, bọn họ làm sao có thể để Trịnh Ngôn Khánh tới Học Xá mà học, Lý Cơ nói có đạo lý, Trịnh Ngôn Khánh lần này trở về Lạc Dương chỉ sợ không còn là Trịnh Ngôn Khánh đệ tử trước kia.

Đậu Uy khẽ giật mình, rồi nhẹ nhàng gạt đầu lâm vào trầm tư.

.

68. Chương 69: Lão Hồ Ly

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 69: Lão hồ ly

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lúc Đậu Uy và Lý Cơ đang than ngắn thở dài, Trịnh Ngôn Khánh và Trịnh Thế An đã tới phía trên hậu đường của An Viễn đường.

Trịnh Đại Sĩ đem chuyện Ngôn Khánh viết thơ tại Vạn An sơn cũng nổi lên sóng to gió lớn không ít.

Mặc dù hẳn biết được Trịnh Ngôn Khánh là Ngõng công tử nhưng Trịnh Đại Sĩ cũng không nghiên cứu thơ quá nhiều, hẳn chỉ đang nghĩ thanh danh của Ngõng công tử này mang cho An Viễn đường bao nhiêu chỗ tốt mà thôi. Về phần Trịnh Ngôn Khánh tài hoa rồi cuộc thế nào, xuất sắc đến thế nào, hẳn không lưu ý nhiều.

Bằng vào dòng dõi của Trịnh gia, muốn đem Trịnh Ngôn Khánh điểm tô không cần tốn nhiều sức.

Chỉ cần một chút điểm tốt thì cho dù là thế hệ bình thường cũng là dương danh thiên hạ, nhưng điểm tốt này không dễ tìm.

Nếu không sĩ tộc Quan Đông nhiều như vậy, tại sao hết lần này tới lần khác đều đi tìm Trịnh Ngôn Khánh .

Tư liệu sống, tư liệu sống, muốn nâng lên cũng khó khăn...

Mà trên người của Trịnh Ngôn Khánh tư liệu sống đều đầy đủ, niên kỷ của hẳn còn nhỏ, hẳn có thể sáng tạo ra Vịnh Ngõng thể, chính là sách thể từ xưa đến nay chưa có, khí phái vô cùng, đã tạo thành một trường phái riêng biệt. Bất pháp luận đã đủ cho hẳn dừng chân ở trên văn đàn.

Nhân khát tể dư kiêu khiếp phụ

Sĩ cam phần tử bất công hầu

Dịch thơ:

Kẻ xin đồ cúng, khoe cùng vợ

Người trốn rừng thiêu, bỏ tước triều

Kẻ xin đồ cúng : người đi xin đồ cúng tể ăn uống no say, về nhà khoe với vợ là được nhà quyền quý mời mọc.

*Người trốn rừng thiêu : ngày xưa Từ Thôi giúp Trùng Nhĩ (Tấn Văn Công) thuở hàn vi. Về sau Trùng Nhĩ làm quan to, quên phong thưởng bạn. Từ Thôi đem Mẹ già vào núi ở. Trùng Nhĩ mời không được, đốt rừng, nhưng ông nhất quyết không ra, chịu chết cháy trong rừng .

Trịnh Đại Sĩ nhìn biểu lộ của Trịnh Ngôn Khánh thật lâu không nói lời nào.

Nếu như Trịnh Ngôn Khánh không có thanh danh ở bên ngoài, chỉ bằng hai câu thơ vừa rồi, Trịnh Đại Sĩ tuyệt đối sẽ đem Trịnh Ngôn Khánh giết chết.

Có thể viết ra những chữ như vậy hẳn có bản tính cương trực cỡ nào.

Những người này xuất phát từ sự kiêu ngạo bên trong, muốn hẳn thuần phục không phải là chuyện dễ.

Nếu như không có chuyện Đường Nghê đai lưng ngọc, Ngôn Khánh viết ra những từ ngữ này, Trịnh Đại Sĩ sẽ không hề do dự mà tát thưởng, nhưng hiện tại hẳn viết ra Người trốn rừng thiêu, bỏ tước triều

lại khiến cho hẳn cảm thấy khó chịu.

- Thế An, Nhân Cơ đã biết sai rồi, người chớ trách hẳn.

Trịnh Đại Sĩ quyết định ra tay trước, bỏ bức thơ xuống rồi khẽ nói:

- Người theo ta xuất sinh nhập tử, người là loại người gì ta trong lòng dĩ nhiên tình thường, Nhân Cơ bị con đàn bà chan chua kia xúi giục khiến người phải chịu ủy khuất, ta xin tạ lỗi với người.

Nói xong, Trịnh Đại Sĩ hướng về phía Trịnh Thế An mà vái chào.

Cho dù tâm tình của Trịnh Thế An đã nguội lạnh nhưng tôn ti quan niệm vẫn tồn tại sâu trong lòng.

Hẳn nào dám chịu lễ của Trịnh Đại Sĩ, vội vàng nghiêng người sợ hãi nói:

- Lão gia, lão nô sinh là người của Trịnh gia, chết là người của Trịnh gia, nửa điểm ủy khuất đó thì đáng gì, người đừng làm vậy... lão nô xấu hổ mà chết mất.

- Thế An, người đừng gọi là lão nô nữa.

- Tổ tiên người mấy đời là người của Trịnh gia, gia gia của người chôn hài cốt cũng cạnh gia gia của ta, ta chưa từng xem người là người ngoài. Lại nói tiếp, mẹ của người vẫn là a di của ta, chúng ta phải gọi là huynh đệ mới xứng.

- Người lại xưng hô là lão nô, cái này không coi chúng ta là người một nhà rồi.

Mẫu thân của Trịnh Thế An, là tộc nhân Trịnh thị, đúng là không giả.

Chỉ là dựa vào quan hệ huyết thống thì cách Trịnh Đại Sĩ không biết bao nhiêu khoảng, hơn nữa địa vị cũng khác biệt nhiều, nếu không sẽ không thể gả cho phụ thân của Trịnh Thế An.

Trịnh Đại Sĩ đem tăng quan hệ này lập ra, Trịnh Thế An cũng không thể nói gì.

Chỉ là xưng hô có thể cải biến, nhưng tôn ti không thể thiếu.

Trịnh Đại Sĩ lại nói tiếp:

- Ta đã bảo với huyện phủ, đem tổ tôn của người chuyển thành Tứ phẩm xuất thân.

- Người trở về lần này cũng tốt, hai ngày nữa là Thanh Minh, tất cả mọi người cùng về thừa dịp đồ tổ, người cũng nên quy tông nhận tổ.

Trịnh Thế An nghe được thì mừng rỡ.

Vốn hắn còn nghĩ cách làm sao để kiếm tiền mua một xuất thân thật tốt cho hắn nhưng hiện tại xuất thân đã giải quyết, còn có thể gia nhập Trịnh gia, đã có Trịnh gia phía sau ủng hộ, Ngôn Khánh sau này cũng tốt hơn rất nhiều, Trịnh Thế An vội vàng kéo Trịnh Ngôn Khánh tiến lên bái tạ Trịnh Đại Sĩ.

Nguyên vọng nhiều năm cuối cùng có thể thực hiện, trước kia tuy có oán hận nhưng nay cũng tan thành mây khói.

Chỉ là biểu hiện của Trịnh Ngôn Khánh lúc ra đi vô cùng cao hứng.

Trong lòng hắn lại muốn nhân cơ hội này để gia gia và Trịnh gia phân rõ giới hạn.

Không ngờ Trịnh Đại Sĩ lại thay đổi như chong chóng, nhẹ nhõm giải quyết chuyện này.

Tuy không thể đoán ra dụng ý chân thật của Trịnh Đại Sĩ, nhưng Ngôn Khánh vẫn loáng thoáng cảm thấy, tổ tôn mình bị Trịnh Đại Sĩ lợi dụng.

Nghĩ tới đây, Trịnh Ngôn Khánh hận đến mức cắn chặt hàm răng.

- Ngôn Khánh à, lão thúc của người làm việc lần này không đúng, người cũng đừng để ở trong lòng.

- Cũng là do Thôi phu nhân kia ở bên cạnh xúi giục, ta quay lại tới Lạc Dương sẽ phái người bảo lão thúc của người bỏ phụ nhân kia, ở bên trong cuối cùng sẽ hết phiền toái.

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng nói:

- Đại lão gia không được, cũng là do Ngôn Khánh ăn nói không đúng, không nên nói những lời... đại nghịch bất đạo kia.

- Lão gia đối với tổ tôn bọn con ân trọng như núi, con nguyện muôn chết không từ để báo đáp, chuyện của phu nhân không cần phải so đo, tiểu tiểu thư không có mẫu thân, đại công tử vì chuyện này mà trách tội tổ tôn con thì tổ tôn con làm sao sau này có chỗ dừng chân.

Như vậy thật là tốt!

Mặc dù Trịnh Đại Sĩ muốn như vậy nhưng Trịnh Ngôn Khánh đứng ra ngăn cản vẫn tốt hơn.

Dù sao, tình cảm vợ chồng Trịnh Nhân Cơ cũng không tệ, vì nguyên nhân này mà bỏ Thôi phu nhân thì Trịnh Nhân Cơ tuy ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng sẽ không tránh khỏi việc oán hận. Đã không cách nào thoát khỏi Trịnh gia thì cũng không nên vô duyên vô cớ tạo nên một địch nhân trước mặt, cái được không bù được cái mất.

Trịnh Đại Sĩ đúng là đại sĩ, khó trách có thể chấp chưởng cả An Viễn đường.

- Ngôn Khánh đã nói như vậy thì cứ như thế đi.

Trịnh Đại Sĩ trong lòng thầm than, tiểu tử này tuổi không lớn lắm nhưng lại biết phân nặng nhẹ, thật là gia hỏa lợi hại.

Nếu như Trịnh Ngôn Khánh không đứng ra ngăn cản, Thôi phu nhân cho về nhà thì chắc tội không chỉ với Trịnh Nhân Cơ.

Dù sao sau lưng của Thôi phu nhân cũng có một luồng thể lực...

Tiểu tử này nếu như có thể nhiệt tình giúp đỡ Hoành Nghị thì nhất phòng do tổ phụ Liên Sơn truyền lại có thể nắm chắc An Viễn đường, sau này không chừng có thể lấy lại Kinh Đường. Chỉ là phải làm sao cho tiểu tử này hồi tâm, trước hết cần phải từ từ lôi kéo. Tuổi nó còn nhỏ đã có khí khái và ý chí như vậy thì sau này nhất định sẽ thành châu báu.

Trịnh Đại Sĩ nghĩ tới đây cười nói:

- Thế An, người đi đường mệt nhọc mau mang Ngôn Khánh đi nghỉ ngơi đi, các loại tể tử chấm dứt người và Ngôn Khánh trở lại Lạc Dương. Nhân Cơ tuy vẫn đảm đương nhưng người yên tâm, ta đã hạ lệnh chuyển trăm mẫu ruộng tốt ở điền trang cho người, làm lễ cho người quy tông, hi vọng người không chối từ.

Lạc Dương phồn hoa, Ngôn Khánh ở đó cũng có thể kết giao danh sĩ, đối với học vấn của hắn sẽ có lợi rất lớn.

Trịnh Thế An cảm kích muôn phần, liên tục cảm tạ Trịnh Đại Sĩ, sau đó mang Trịnh Ngôn Khánh đi xuống.

Đi ra khỏi hậu đường, Trịnh Ngôn Khánh không kịp được nhìn lại, chỉ thấy Trịnh Đại Sĩ đang nở nụ cười ôn hòa đằng sau.

Trong lòng hắn không khỏi thầm mắng một câu:

- Lão gia hỏa này đa mưu túc trí, đúng là hồ ly.

.

codon.traí

69. Chương 70: Trở Về

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 70: Trở về

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Dưới con mắt của Ngôn Khánh hắn xem xuất thân rất trọng yếu, nhưng không trọng yếu đến mức hắn phải ở cùng con thuyền hải tặc Trịnh gia này.

Về phần gia phả...

Hắn tin rằng mình cũng không phải là người nhà họ Trịnh, cho dù tiến vào gia phả thì sao?

Không phải là đích chi của Trịnh gia, ngay cả bàng chi cũng không phải.

Trái lại Trịnh gia hay nói là An Viễn đường có thể dựa vào thanh danh của hắn mà tập hợp sĩ lâm đạt được rất nhiều lợi ích, cùng với giá mà bọn họ trả cho Trịnh Ngôn Khánh thì được lợi rất nhiều, ngày sau Trịnh Ngôn Khánh ngày sau có thể độc lập đi ra ngoài nhưng vẫn phải sinh tồn dưới vầng hào quang của Huỳnh Dương Trịnh thị, không cách nào vứt bỏ sạch sẽ quan hệ với Trịnh gia.

Mặc dù vậy, Trịnh Ngôn Khánh cũng không cách nào cự tuyệt.

Không nói đến chuyện tộc phổ Trịnh gia mà nói đến tình cảnh Trịnh Thế An tha thiết ước mơ không phản đối thì Trịnh Thế An cho dù đối với Trịnh Nhân Cơ, thậm chí là Trịnh Đại Sĩ có khúc mắc nhưng đối với toàn bộ Trịnh gia mà nói lại có lòng trung thành mãnh liệt.

Cái này là dòng họ lực lượng.

Ngôn Khánh cho dù nói dăm ba câu cũng không thể hóa giải.

Về phần chính Ngôn Khánh, hẳn cũng không dám mở miệng cự tuyệt.

Đừng nhìn dáng vẻ cười ha hả, hiền lành dễ thương của Trịnh Đại Sĩ, nhưng nếu như hắn cự tuyệt chỗ tốt này, Trịnh Đại Sĩ tuyệt đối sẽ trở mặt vô tình, thậm chí có thể khiến cho tổ tôn hắn bốc hơi khỏi nhân gian, dù sao bọn họ hiện tại vẫn là gia nô.

Trước kia là con sâu cái kiến, hiện tại có chút thanh danh cũng chỉ là con sâu cái kiến cường tráng hơn thôi.

Ngôn Khánh biết rõ, danh hào của hắn chưa đủ vang dội, chưa đủ chống lại quái vật khổng lồ Trịnh gia này. Danh tiếng Ngõng công tử tối đa chỉ có thể làm cho Trịnh Đại Sĩ cố kỵ một chút, tuy nhiên chỉ là cố kỵ nhưng nếu là sợ hãi thì không thể nào có khả năng.

Cúi đầu sao...

Ngôn Khánh không còn lựa chọn nào khác.

Chỉ là chuyện này vốn là lợi dụng lẫn nhau, Trịnh gia lợi dụng hắn để đoạt địa vị sĩ lâm, hắn cần Trịnh gia tộc để có thanh danh lớn hơn. Khi thanh danh của hắn lớn lên, không phụ thuộc vào Trịnh gia nữa thì có thể tùy tâm sở dục sinh hoạt, nhưng quá trình này chắc chắn không hề dễ dàng nhẹ nhõm.

Đem tổ tôn Trịnh Thế An từ gia nô trở thành tứ phẩm xuất thân không khó nhưng đem Trịnh Thế An tiến vào gia phủ thì không phải là một điều dễ dàng.

Trịnh Đại Sĩ có thể nhìn thấy chỗ tốt nhưng những người khác không thấy.

Ví dụ như là người nhà họ Trịnh, chấp chương Kinh Đường Trịnh Thiện Nguyên không đồng ý, mà những phòng khác thì đều phản đối. Những người đồng ý để Trịnh Thế An tiến vào cũng không nhiều, Trịnh thị Thất Phòng ngoại trừ Trịnh Đại Sĩ thì cũng chỉ có vợ lẽ Trịnh Mậu hợp thành một chi, lập trường tán thành, còn lại đều lập lờ nước đôi.

Vợ lẽ có thể đồng ý là vì hiệu lực của Trịnh Vi Thiện ở An Viễn đường.

Đừng nhìn Trịnh Vi Thiện chỉ là thứ xuất, võ nghệ của hắn rất cao cường, hiện tại đã tăng vọt địa vị ở An Viễn đường, dần dần đã được vợ lẽ chú ý. Sau khi hỏi thăm qua tình huống Trịnh Ngôn Khánh, vợ lẽ gia chủ liền đồng ý để Trịnh Thế An quy tông.

Cái này cũng khiến cho lực lượng của Trịnh Đại Sĩ nhiều hơn một chút, trải qua một phen cãi nhau, chuyện của tổ tôn Trịnh Thế An cuối cùng đã hạ màn. Dù sao mẫu thân của Trịnh Thế An cũng là Trịnh thị tộc nhân, điều này không thể cải biến, dòng máu trong người của Trịnh Thế An mặc dù mỏng manh, hèn mọn nhưng cuối cùng vẫn là người nhà họ Trịnh.

Cuối cùng, tổ tôn Trịnh Thế An cũng được đi tới miếu tế tổ hành đại lễ, trở thành một thành viên của Trịnh gia.

Trịnh Ngôn Khánh ở Huỳnh Dương yên ổn nhưng Lạc Dương đã sớm trở nên hỗn loạn.

Đại tộc trăm năm xuất thân thần đồng.

Ngõng công tử danh tiếng vang dội, nguyên bát pháp luận cùng với bài thơ thanh minh kia xuất hiện, cộng thêm sự trợ giúp vụng trộm của Trịnh Đại Sĩ đã khiến cho Trịnh Ngôn Khánh trong vòng một đêm được hưởng dự sĩ lâm. Bát pháp luận là bản luận Vĩnh Tự bát pháp đầu tiên từ trước đến nay, dĩ nhiên khiến cho người khác đặc biệt chú ý. Những người như Âu Dương Tuân, Trí Vinh nhao nhao làm ra lời bình với

bát pháp luận này của Trịnh Ngôn Khánh. Hai người này là nhân tài kiệt xuất thời nay, lời bình dĩ nhiên không giống như người thường.

So với Vĩnh Ngõng của Trịnh Ngôn Khánh trước kia, ảnh hưởng của Bát Pháp luận càng thêm ghê gớm.

Trí Vĩnh là hậu nhân của Vương Hi Chi, bát pháp luận đem lại vinh dự cho Vương Hi Chi, cùng nhau nổi danh, không nghi ngờ là một khen ngợi rất lớn cho nên hẳn đối với Ngôn Khánh càng thêm tán thưởng. Mà Âu Dương Tuân ngôn từ dù hàm súc nhưng cũng tôn sùng không thôi.

Hai vị này mở miệng, hiệu dụng có thể nghĩ.

Trước kia bất kể Dương Tố hay Tùy Đế tán thưởng cũng thế, những người thanh lưu cao ngạo đều không muốn tiếp nhận.

Nhưng Âu Dương Tuân và Trí Vĩnh thì không giống vậy, đây là những người cấp bậc tông sư.

Hai người này mở miệng, thể chữ Nhan thư pháp được thuận nước lên thuyền, có thể sánh vai với hai người Âu Dương Tuân và Trí Vĩnh.

Cái này chính là lực lượng của đại tộc thế gia.

Những người khác cả đời cũng khó khăn cầu thành tích nhưng bọn họ có thể hoàn thành dễ dàng.

Bài thơ thanh minh truyền ra cũng được các danh sĩ tán thưởng.

Bọn họ thâm nghĩ, chúng ta dù không có quan chức, nhưng thực sự không phải là không thể làm quan, mà là không muốn làm quan.

Tôn nghiêm, cái chúng ta cầu chính là tôn nghiêm... Chúng ta tâm khí kiêu ngạo, há có thể luồn cúi.

Thanh lưu, từ xưa đến nay là một đại chủ lực của sĩ lâm.

Nhóm Thanh Lưu này đối với Trịnh Ngôn Khánh vô cùng tán thưởng, cho dù Trịnh Ngôn Khánh không muốn nổi danh cũng khó.

Trong nhất thời, văn chương cao quý khó ai bì kịp, bài thơ Thanh Minh được lưu truyền rộng rãi.

Vì vậy, cửa nhà Trịnh phủ như sắp bị đập phá, có người muốn tới bái phỏng, có người muốn tới cầu chữ, còn có một số người bụng dạ khó lường muốn mượn thanh danh của Ngôn Khánh để mưu lợi cho mình, dù sao Ngôn Khánh niên kỷ còn rất nhỏ, mặc dù có thể viết ra Thanh Minh, Bát Pháp luận nhưng muốn đối phó cũng không khó.

Cuối tháng ba, Trịnh Ngôn Khánh lên đường từ Huỳnh Dương trở về Lạc Dương...

Lần này hẳn đi không giống như mấy tháng trước, không phải là một gã sai vặt không có tiếng tăm.

Dưới sự thao tác của Trịnh gia, Ngôn Khánh đã đứng vững, là Ngõng công tử tiếng tăm lừng lẫy.

Trịnh Thế An ngồi trên xe, xem mọi thứ giống như là mộng đẹp.

Tâm nguyện nhiều năm cuối cùng cũng được đền bù, từ gia nô mà trở thành có xuất thân tứ phẩm, trên danh nghĩa có tới trăm mẫu ruộng tốt, làm sao không khiến cho hắn tâm thần vui mừng. Những người xung quanh không còn gọi hắn là Trịnh quản gai nữa mà gọi là Trịnh lão gia, Trịnh Đại Sĩ còn cho hắn mười tên nô bộc, bốn nô tài xinh đẹp phụng thị, loại đãi ngộ này khiến cho Trịnh Thế An cao hứng rất nhiều nhưng lại càng khủng hoảng.

- Ngôn Khánh, trở về Lạc Dương xong, con có dự định gì không?

Trịnh Ngôn Khánh ngược lại lộ một bộ mặt lạnh nhạt trả lời:

- Tiếp tục học ở trường, luyện võ... À, còn có chuyện của Đại Chuy gia gia.

codon.traí

70. Chương 71: Lại Nghe Thấy Thanh Âm Của Phật Di Lặc.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 71: Lại nghe thấy thanh âm của phật di lặc.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Thế An nhăn mày lại:

- Con còn muốn học ở Học Xá sao?

- Vâng!

- Đại lão... Gia chủ nói, muốn con mời một người khác, hoặc bá Nhan tiên sinh làm môn hạ, con cảm thấy thế nào?

- Gia gia, nhất nhật vi sư, chung thân vi phụ.

- Con đã có sư phụ, làm sao có thể bá sư phụ khác được? Hơn nữa con cùng Nhan tiên sinh đánh cuộc vẫn còn, nếu như bá ông ta làm môn hạ mà nói tất cả mọi người đều không tự tái. Chẳng thà quay trở về Học xá, vẫn như lúc trước không phải tốt lắm tha?

Về đề là, con hiện tại không giống như lúc trước.

Trịnh Thế An trong lòng thầm nghĩ, tuy nói là vui mừng làm cho lòng hấn hơi lâng lâng nhưng đối với chuyện của Trịnh Ngôn Khánh, hấn vô cùng rõ ràng, sư phụ của Ngôn Khánh Lý Cơ tiên sinh kia đúng là không tệ, hơn nữa rất có thủ đoạn, rất có bối cảnh... Có thể mời được Đậu gia lão tộc ra mặt làm chứng cho Ngôn Khánh thì làm sao có thể là một người bình thường.

Nhưng Lý Cơ tiên sinh quá mức vô danh...

Thậm chí trước đó chưa từng nghe tên của hấn, Trịnh Ngôn Khánh làm môn hạ của hấn chỉ sợ không phải là một chuyện tốt.

Nhưng Ngôn Khánh đã quyết định.

Trịnh Thế An cũng chỉ có thể khuyên bảo, nhưng ngẫm lại, Lý Cơ có ân cứu mạng đối với tổ tôn mình, mình vừa mới thăng tiến mà đã quên người ta thì thật không thỏa đáng.

Từ từ sẽ tới, nhân tình này của Lý Cơ sẽ trả nhưng mình sẽ khuyên Ngôn Khánh sửa đổi chủ ý.

Trịnh Thế An không đàm luận chuyện này nữa, xoay chuyển lời nói, cuối cùng dừng lại ở chuyện của Hùng Đại Chuy.

Ngôn Khánh đến Huỳnh Dương xong, đã nhờ Trịnh Vi Thiện mang thư chuyển cho Hùng Đại Chuy, trong đó ghi rằng: Long đao chờ vội, đợi trở về thương nghị. Ý nói rằng, Hùng Đại Chuy chế tạo ra một ít cái kéo, tạm thời không cần vội vã, chờ hấn trở về rồi tính tiếp.

Cái kéo vốn là vật dùng bình thường, Trịnh Vi Thiện không để ý quá nhiều.

Hùng Đại Chuy là người thô hào, nhưng cũng là người hiểu chuyện.

Trịnh Ngôn Khánh tin rằng Hùng Đại Chuy nhất định có thể hiểu ý của hấn. sau khi trở về Huỳnh Dương vì chuyện quy tông mà đã trì hoãn nhiều tháng, tuy Hùng Đại Chuy không thúc giục nhưng sự tình đã cấp bách, Ngôn Khánh trở lại Lạc Dương muốn lập tức thao tác việc này.

Theo lời nói của Trịnh Ngôn Khánh, Trịnh Thế An biết rõ, hấn đối với chuyện Long đao đã tính trước kỹ càng.

Trở về Lạc Dương, Trịnh Thế An đã không còn là Trịnh Thế An lúc trước nữa rồi, hấn quan tâm rất nhiều sự tình, còn quản lý đồng ruộng trong nhà của mình, chuyện của Long đao hấn cũng không để ý lắm.

Trước kia hấn đáp ứng chuyện này là để tìm tiền bạc mua cho Ngôn Khánh một cái xuất thân tốt.

Nhưng bây giờ thì cái này đã có rồi....

Đời sau có câu, thân phận địa vị khác nhau, cách nghĩ cũng khác nhau, lúc trước Trịnh Thế An không cân nhắc chuyện này nhưng giờ đã cân nhắc làm sao để trở thành nhà giàu.

Trong lòng ông thầm nghĩ, tốt nhất không để cho Ngôn Khánh lẫn vào chuyện này.

Tuy nói thương nhân giàu có đông đúc nhưng địa vị xã hội không cao, nếu để Ngôn Khánh tham dự quá nhiều thì sau này sẽ không tốt cho hấn.

- Lão gia, đã đến Lạc Dương.

Ở ngoài xe, một gã kiện bọc nhẹ nhàng nói.

Trịnh Thế An từ trong trầm tư tỉnh lại, kéo tay Trịnh Ngôn Khánh đi ra khỏi xe ngựa.

Xa xa, thành Lạc Dương cổ xưa đã hiện ra khí thế nghiêm trang, mặc dù bị phá hủy vì nhiều trận chiến nhưng vẫn tràn ngập khí phách hùng hồn.

- Ngôn Khánh chúng ta đã quay trở lại.

Mà Trịnh Ngôn Khánh cũng lập lòe hai mắt:

- Đúng thế, chúng ta đã quay trở lại, một thời đại mới sắp sửa tới.

Lúc này là cuối tháng ba năm Nhân Thọ.

Trong lịch sử đây là năm băng hà của Tùy Đế, sách sử kể lại Tùy Dạng Đế Dương Quảng gian dân giết chết cha mình, chỉ là từ trước tới giờ, Tùy Đế tin tưởng thái tử, cũng hơi nể trọng thái tử, không bất hòa với phụ tử không phải là lời đồn.

Trịnh Ngôn Khánh còn nhớ rõ, năm nay, Tùy Dương Đế còn trùng tu Lạc Dương, xác lập địa vị đông đô của Lạc Dương.

Tùy Đế sụp đổ, Dương Quảng đăng cơ cũng là bước ngoặt của nhà Tùy.

Ngôn Khánh cũng bắt đầu suy tư, con đường tương lai của mình sẽ trở nên thế nào. Hấn hôm nay ngay cả vận mệnh của mình cũng không nắm giữ được, thì làm gì có lực lượng cải biến vận mệnh nhà Tùy? Hơn nữa Trịnh Ngôn Khánh hiện tại thân thể vẫn chưa rõ ràng, hấn vẫn chưa biết mình với nhà Dương Tùy năm đó đến tột cùng là có ân oán gì, nhưng hấn biết, hấn có quan hệ gần hơn với nhà Lý Đường.

Trước kia hấn là một gia nô, không có tư cách quan hệ với bát đại trụ quốc, Lý thị gia tộc.

Nhưng hiện tại...

Tuy thân phận địa vị đã hơn trước rất xa, hấn có thể kết giao với trụ cột Lý thị nhưng Trịnh gia bề ngoài giống như có quan hệ thông gia với Lý gia lúc ở Huỳnh Dương quy tông, Trịnh Ngôn Khánh đã từng nghe nói, con trai trưởng của Lý Uyên là Lý Kiến Thành cùng với trưởng nữ Trịnh Lệ Viện của Trịnh Nguyên Thọ, con của Trịnh Dịch có hôn ước. Lý Kiến Thành hiện tại đã mười bảy tuổi, mà Trịnh Lệ Viện đã mười tuổi, đã đến tuổi thành thân, nói cách khác, thời kỳ hôn thú của hai người này đã không còn xa xôi.

Nhất định phải có đủ thành tựu và danh khí trước khi Lý Kiến Thành có hôn ước, mới có thể khiến cho Lý Uyên chú ý.

Trong lúc Trịnh Thế An đang suy nghĩ làm sao để giàu có hơn thì ánh mắt của Trịnh Ngôn Khánh đã nhìn về tương lai.

Đến Lạc Dương, dựa theo quy củ, Trịnh Nhân Cơ ứng thuận ra mặt triệu kiến.

Nhưng không biết vì nguyên nhân gì, Trịnh Nhân Cơ cũng không đi ra chào hỏi tổ tôn Trịnh Thế An, chỉ phái Trịnh Vi Thiện ra mặt.

- Đại công tử có việc ở người, không cách nào rời giường, cho nên không thể nào đón tiếp hai vị.

Trịnh Vi Thiện hướng về phía Trịnh Thế An mà giải thích.

Kỳ thật Trịnh Thế An cũng biết, Trịnh Nhân Cơ có việc ở người đều là lấy cớ. Trước kia gây ra động tĩnh lớn như vậy, mặt mũi của Trịnh Nhân Cơ có thể nói là mất hết, nếu như không phải có Trịnh Đại Sĩ bổ cứu thỏa đáng thì Trịnh gia chỉ sợ đã bị chôn vùi trước sự phỉ báng của thiên hạ.

Hiện nay, tổ tôn của Trịnh Thế An đã trở về, mặt mũi của Trịnh Nhân Cơ chỉ sợ khó coi.

Vốn tổ tôn Trịnh Thế An trở về lẽ ra phải gặp mặt Trịnh Nhân Cơ trước, dù sao ở đây cũng phát sinh một số chuyện về ruộng đồng, không cùng với Trịnh Nhân Cơ đối mặt thì không thể nào nói nổi. Nhưng Trịnh Nhân Cơ đem mọi chuyện giao cho Trịnh Vi Thiện, căn bản không cho Trịnh Thế An tổ tôn đến Lão Trạch, cho nên càng không nói tới chuyện mời tổ tôn bọn họ từ phương xa tới ăn bữa cơm tẩy trần, bày rượu thiết yến.

Trịnh Thế An vội vàng nói:

- Làm phiền Vi Thiện rồi, về sau tổ tôn ta ở Lạc Dương sẽ giúp đỡ người nhiều hơn.

Trịnh Vi Thiện cười nói:

- Lão thúc, tiểu đệ đa tạ.

- Không nói đến ngài là trưởng bối, chỉ bằng thanh danh của Ngôn Khánh tiểu đệ hôm nay, ngày sau cần phải nhờ hai vị chiếu cố ta nhiều hơn mới được.

Nói xong hắn mang tới hai cái hộp bày lên trên xe.

- Đây là....

Trịnh Thế An hiếu kỳ mở hộp, nhìn vào bên trong lại hoảng sợ.

Ở trên hộp phủ đầy vôi, bày ra hai cái đầu người trắng bệch, Trịnh Ngôn Khánh ở bên cạnh thò đầu vào xem thì thấy đây chính là đầu của phụ tử Thôi Đạo Lâm. Đối với chuyện Lạc Dương Trịnh phủ giải quyết hậu quả mọi chuyện, Trịnh Đại Sĩ cũng không lộ ý ra.

Nhưng Ngôn Khánh biết rõ, Trịnh Đại Sĩ muốn lôi kéo tổ tôn của hắn nhất định sẽ làm ra chuyện này, cho ra một công đạo.

Chỉ là hắn không ngờ Trịnh gia lại đem Thôi gia phụ tử giết chết.

Đây chính là một phần đại lễ, mặc kệ Trịnh Thế An trước kia trong lòng có oán hận hay không, nhìn hai đầu người này, tức giận trong lòng tự nhiên sẽ tiêu tán.

Đầu người của phụ tử Thôi Đạo Lâm cũng khiến cho Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy mình thật may mắn.

codon.tra

71. Chương 72: Cha Cùng Con

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 72: Cha cùng con

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Nếu như không phải có chút danh tiếng, lại có Hộet Lăng Đậu Uy ra mặt khiến cho Trịnh Nhân Cơ không dám hành động thiếu suy nghĩ thì chỉ sợ tổ tôn bọn họ hôm nay cũng không khác gì hai cái đầu kia. Gia nô

cúi cùng cũng là của cải của chủ nhà, ở thời đại này, tuy nói gia nô được cấp hộ tịch nhưng địa vị không được cải biến quá lớn, cũng chỉ là một con kiến, tùy thời có thể bị nghiền chết.

Sau này mình phải cẩn thận hơn mới được....

- Lão thúc, mọi chuyện đã xử lý xong, hai tên nô tài này gây chuyện xích mích thị phi, trộm đi bảo bối của đại công tử, còn mưu toan giá họa cho mọi người. Đại công tử và phu nhân cũng là bị người khác lừa dối, khiến cho mọi người oan uổng, trước đó vài ngày, Ti Triều Yết Giả Thôi Quân Túc Thôi đại nhân đi qua Lạc Dương còn gọi Thôi phu nhân qua trách mắng một phen.

Ti Triều Yết giả chính là giống như chức quan ngoại giao ở đời sau.

Mà Thôi Túc Quan chính là đại biểu nhân vật ở Trịnh Châu Phòng của Thanh Hà Thôi thị, bởi vì chuyện liên quan tới thái tử cho nên, Thôi gia cũng phải chấn động, phái Thôi Quân Túc ra mặt, đại biểu cho Trịnh Châu Thôi Thị. Hiển nhiên Thôi gia cũng chú ý tới sự tồn tại của Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Ngôn Khánh không ngớt cất tiếng:

- Cần gì phải như vậy, cần gì phải như vậy.

Trong lòng ông thực sự lúc trước có oán khí nhưng hiện tại một chút cũng không có.

Trịnh Vi Thiện nói:

- Quốc có quốc pháp, gia có gia quy.

Phụ tử Thôi Đạo Lâm cũng phải trừng phạt cho đúng tội, lão thúc chớ để ở trong lòng... Ngôn Khánh đây là đồ đặc Nhan tiên sinh chuyển cho cậu, ông ấy còn chuyển lời, cậu đã là Ngõng công tử, thì đánh cược ngày đó ông ấy sẽ không lưu tình.

Nói xong Trịnh Vi Thiện sai người mang tới một cái giỏ, để trước mặt Trịnh Ngôn Khánh.

Bên trong cái giỏ là các loại bút ký bản thảo còn sót lại của Trịnh Ngôn Khánh, Nhan Sư Cổ quả nhiên sửa sang lại một phen.

- Nhan tiên sinh còn nói, cậu thiên tư thông minh, chính là kỳ tài trăm năm khó gặp.

- Nhưng càng vì vậy thì càng nên đem tinh lực đặt trên con đường chính đạo, chứ không phải cả ngày nghĩ đến việc biên chuyện tiêu khiển. Chính cậu cũng nói, thơ chỉ là một con đường nhỏ kinh sử mới là cao nhất, ngày sau nếu như cậu muốn xem sách gì thì có thể nói cho ông ấy biết, ông ấy sẽ nghĩ cách.

- Nhan Sư Cổ thật là chân quân tử.

Trịnh Ngôn Khánh mỉm cười:

- Kính xin Vi Thiện thúc chuyển cáo tới Nhan tiên sinh, Ngôn Khánh nhớ kỹ lời ông ấy nói, sẽ không làm cho ông ấy phải thất vọng.

Nói cách khác, Nhan Sư Cổ sẽ không nhận Trịnh Ngôn Khánh làm đệ tử.

Trong lòng Trịnh Thế An cảm thấy hơi thất vọng đồng thời cũng thấp thỏm không yên, Nhan Sư Cổ kia chính là danh sĩ chân chính, gia đình có tiếng, Ngôn Khánh có thể là đối thủ của hắn sao? Thật khiến cho người ta phải cảm thấy bất an.

Chỉ là Ngôn Khánh ngược lại lộ ra vẻ bình tĩnh, một chút bối rối cũng không có.

Trịnh Vi Thiện đem tổ tôn của Trịnh Thế An đi vòng quanh Lạc Dương, không vào thành mà thẳng về phía Tây Nam.

Trên đường đi, Trịnh Thế An đột nhiên hỏi:

- Vi Thiện, Đường Nghê đai lưng ngọc của đại công tử đã tìm được chưa?

Trịnh Vi Thiện lắc đầu cười khổ:

- Chưa tìm được.

- Sao?

- Điền Trang Mao Tiểu Tám mọi người chắc cũng biết.

Trịnh Thế An và Trịnh Ngôn Khánh đồng thời gật đầu, tỏ vẻ nhận thức.

Người này cùng với Thôi gia phụ tử cấu kết với nhau, Thôi Sinh đem đai lưng ngọc Đường Nghê giao cho Mao Tiểu Tám, rồi bảo hắn cất ở trong phòng của Ngôn Khánh. Mao Tiểu Tám phát hiện ra trong phòng của Ngôn Khánh có đai lưng ngọc giống hệt như vậy vì vậy liền động tâm tư, cầm lấy đai lưng ngọc của đại công tử, một mình chiếm lấy. Vào lúc ban đêm, đại công tử đã phái người đến điền trang nhưng không thấy tung tích của Mao Tiểu Tám đâu.... Cho nên tung tích của đai lưng ngọc Đường Nghê vẫn không tìm được.

- Sao? Hôm nay đã tìm thấy tung tích của Mao Tiểu Tám chưa?

Trịnh Vi Thiện lắc đầu cười khổ.

- Ta về sau thẩm vấn Mao Vượng nghe Mao Vượng nói rằng tiểu Tám thích võ nghệ nhưng nhà lại không có tiền cho hắn học.

Trước kia có vị phật di lạc áo trắng tới truyền đạo, muốn nhận đệ tử, đoán chừng Mao Tiểu Tám đã cầm đai lưng ngọc tìm phật di lạc áo trắng.... Phật Di Lạc Áo trắng hành tung bất định, cộng thêm đây chỉ là phỏng đoán của Mao Vượng, quan phủ cũng không cách nào truy tra.

Phật Di Lạc áo trắng, lại là phật di lạc áo trắng.

Trong lòng Trịnh Ngôn Khánh có một loại dự cảm là Mao Tiểu Tám đã gia nhập tà giáo.

- Còn cái tên Mao Vượng kia thì sao rồi?

Trịnh Vi Thiện nói:

- Mao Vượng bị Mao Tiểu Tám hại cho rồi... Đại công tử sai người đem một nhà Mao Vượng khu trục khỏi điền trang, Lữ quân sự thì bị nhốt vào đại lao Lạc Dương, Mao Tiểu Tám tỷ tỷ cũng bị đuổi ra khỏi nhà, hôm nay ở xung quanh điền trang, dựa vào ăn xin mà sống.

Trịnh Thế An thở dài:

- Mao Vượng là người chân thật, chỉ bị đứa con này của hắn làm thành như vậy.

- Đúng thế, ta cũng thấy Mao Vượng xui xẻo, sinh ra đứa con trai như vậy. Nhưng gặp phải tình huống này, ai dám dùng hắn nữa chứ?

Mao Vượng là tá điền của điền trang, nhà cũng không có ruộng đồng gì hết.

Hôm nay bị đuổi khỏi điền trang, sinh hoạt của hắn nhất định sẽ rất gian nan.

Trịnh Ngôn Khánh ở bên cạnh không nói gì, hắn chỉ yên lặng nghe bọn họ nói chuyện với nhau rồi nghĩ tới chuyện của phật di lạc áo trắng.

Mao Tiểu Tám, hiện tại trốn ở nơi nào?

Ánh trăng như tám, thành Lạc Dương đóng chặt lại rồi tiến vào ban đêm. Vào ban đêm, ở Lạc Dương bị cấm đi lại.

Sở dĩ ban đêm bị cấm đi lại cũng không phải là không có nguyên nhân, bởi vì đầu tháng ba, Tùy Đế bị một bệnh không dậy nổi.

Đế vương có chuyện, thân là thái tử Dương Quảng lập tức ra chiếu, từ nay về sau, cấm đi lại ban đêm.

Sau giờ Hợi, mọi người không được ra khỏi nhà nữa.

Lúc này ngày bình thường chính là lúc vui đùa, hôm nay hoàng thân không tốt, các người còn có tâm tư vui đùa sao? Dương Quảng ra chiếu lệnh này cũng cho thấy lòng hiếu thảo của hắn, vì vậy tất cả những nhà cửa ở trong thành Lạc Dương đều đóng chặt lại, người đi trên đường càng thưa thớt.

Lý Cơ cười con ngựa gầy đi vào trong tộc thôn của Đậu gia tộc.

Ở trong lão trạch hắt khe gõ cánh cửa, từ bên trong đi ra một lão bộc.

- Lý tiên sinh, tộc lão ở hậu viện đang nghỉ mát chờ ngài.
- Làm phiền rồi.

Lý Cơ cũng không khách khí đem dây cương giao cho lão bộc, đi thẳng vào trong hậu hoa viên.

Tới lão trạch của Đậu gia phải đi qua một con đường mòn, con đường này hẳn vô cùng quen thuộc cho nên cũng không cần người dẫn dắt, trên đường cũng không gặp phải ngăn cản gì.

Ở trong đình viện, Đậu Uy đang cùng với một nam tử khác đánh cờ.

Nam tử kia niên kỷ chừng bốn mươi tuổi, mình mặc áo gấm, áo khoác dài nửa cánh tay, lông mày uốn thành một đoàn.

Ở trên bàn cờ, hai quân cờ đen và trắng dây dưa vào nhau, chém giết thảm thiết.

Lý Cơ đi tới, không nói chuyện gì, chỉ lẳng lặng quan sát cuộc đấu xung quanh.

Quân cờ của Đậu Uy đang dần chiếm thượng phong mà quân cờ của nam nhân kia đang chống đỡ hết nổi, lông mày uốn éo thành đoàn.

- Lão thúc kỳ lực của thúc thật là cay độc.

Đậu Uy cười ha hả:

- Mạc Phục Lạc, người ở Trường An vài năm, kỳ lực cũng tăng không ít.

Mạc Phục Lạc là một trong tám bộ thiên long của phật giáo, là biệt xưng của Ma Hà la, là quý tộc lũng đoạn, thích dùng tên của phật giáo.

- Người tới rồi.

Lý Cơ cũng mỉm cười không nói chuyện.

Đậu Uy cất tiếng nói:

- Tiểu nhi của Trịnh gia hôm nay cũng trở về.
- Con cũng nghe nói.
- Người có biết, ta trong thời gian gần đây bận gì không?

Lý Cơ giật mình rồi khẽ lắc đầu.

- Ta đi Trường An một chuyến, lại để cho Mạc Phục Lạc hỏi thăm một chút chuyện của Trịnh tiểu nhi.

codon.tra

72. Chương 73: Lý Cơ Khóc.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 73: Lý Cơ khóc.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Mạc Phục Lạc có tên là Đậu Hiền, chính là con trai trưởng của Đậu Nghị, hẳn còn có hai tỷ tỷ, tỷ tỷ thứ hai gả cho Đường Quốc công Lý Uyên.

Đậu Hiền hiện tại đã là Dũng tướng Lang công, kế thừa võ công và tước vị của Đậu Nghị.

Hắn cẩn thận thu từng con cờ lại, nghe Đậu Uy nói xong liền ngẩng đầu tiếp:

- Lang, người chớ nên trách tội lão thúc, lão thúc cũng là suy nghĩ cho người, hắn phải ta đến Huỳnh Dương, cẩn thận hỏi thăm Ngổng công tử.

- Tại sao?

Lý Cơ kỳ quái nhìn Đậu Uy.

- Tại sao phải nghe ngóng tình hình của Ngôn Khánh?

- Cái này... người chẳng lẽ không muốn biết Mai Phục Lạc thăm dò được gì sao?

Lý Cơ do dự một chút nhìn về phía Đậu hiền, ánh mắt mang theo vẻ hỏi thăm.

Đậu Hiền đem quân cờ cất kỹ, phủi tay rồi ngồi thẳng người dậy:

- Theo ta biết được, tổ phụ của Trịnh Ngôn Khánh là Trịnh Thế An không có con nối dõi.

- Vậy thì sao?

- Trịnh Thế An trước kia chinh chiến bị thương ở hạ thân cho nên không thể sinh con, hắn không thể sinh con, lại không có con nối dõi, vậy Trịnh Ngôn Khánh kia từ đâu tới?

- Ý người là?

Lý Cơ khẽ run thân hình lên, trên mặt hiện ra sự vui mừng lại thêm vài phần hồi hộp, hắn nắm chặt tay, không ngừng bầu lên trên đùi, muốn hỏi nhưng lại không dám hỏi, trong lòng có vài phần chờ mong.

Đậu Uy nói:

- Mai Phục Lạc thăm dò được, Trịnh Ngôn Khánh là con nuôi của Trịnh Thế An.

- Nghe Trịnh Đại Sĩ năm đó sau khi từ chức về nhà đã mang về một đứa bé, hình như là ở phụ cận Tị Thủy Quan, đúng không?

Đậu Hiền gật đầu, tỏ vẻ Đậu Uy nói không sai.

- Lang, người nhất định không biết, Trịnh Đại Sĩ năm đó từ chức là năm Khai Hoàng thứ mười tám.

- A!

Lý Cơ cuối cùng không nhịn được kinh hô lên một tiếng.

- Hơn nữa lại còn là mùa thu.

Đậu Uy hồ đồ không để ý, bưng một ly rượu nho lên, trầm giọng nói:

- Ta nhớ năm đó vợ của người gặp nạn... Lúc đó chị dâu người mang thai cho nên người không ở nhà, không ai phục thị, cho nên không ai phát hiện ra Trịnh Thế An thu dưỡng Trịnh Ngôn Khánh. Năm đó là ngày thứ hai sau thảm án Chu Sơn.

Thảm án Chu Sơn, là đại danh từ nói về việc thê tử của Lý Cơ bị giết.

- Chu Sơn cách Tị Thủy Quan hơi xa.

- Nhưng bất quá cũng không thể nói là quá xa, chỉ nửa ngày đường mà thôi. Mà năm đó, Tị Thủy Quan cũng không có trình báo hài nhi bị mất tích, năm đó thủ bị của Tị Thủy Quan là người của Trịnh gia gia tộc, vì thụ ân thái tử mà bị đày đi Lĩnh Nam, đoán chừng đã chết rồi... Ngày đó, người nói cho ta biết, hài tử kia cũng tên là Ngôn Khánh, ta đã cảm thấy hơi kỳ quái, một kẻ gia nô, tại sao có thể đặt ra cái tên hay như vậy?

Nếu là tôn nhi của Trịnh Đại Sĩ thì ta còn có thể tin tưởng.

Nhưng là tôn nhi của Trịnh Thế An thì ta lại không thể tin...

Hai gò má của Lý Cơ run rẩy, đột nhiên đứng dậy quay đầu bước đi.

- Lang, người đi đâu vậy.

- Con muốn đi hỏi Trịnh Thế An một câu, đứa bé kia đến tột cùng có phải là Ngôn Khánh của con hay không.

- Người điên rồi.

Đậu Uy đột nhiên thu hồi dáng vẻ tươi cười mà nghiêm nghị quát:

- Người hỏi thế nào đây? Trịnh Thế An hỏi người lại thì người trả lời thế nào?

Đừng quên người hiện tại có thân phận gì, cho dù Ngôn Khánh là con của người, chẳng lẽ người muốn hẳn phải lo lắng cho người sao? Phải bốn phía phiêu linh sao? Lang ta có thể hiểu được tâm tình của người, nhưng nếu bây giờ nói chuyện này ra, ta chỉ sợ chẳng những là người, mà tiểu tử kia cũng muốn theo người.

Lý Cơ biết rõ, Đậu Uy không phải nói đùa.

Hắn hôm nay không thể để lộ ra, nhưng nếu Ngôn Khánh là con của hắn thì hắn có thể mang theo trên người sao?

- Con biết rõ, nhưng mà con...

Lý Cơ run giọng, cuối cùng không nói được nữa.

Đột nhiên hắn ngồi xổm trên bậc thang, lớn tiếng khóc.

Con vui mừng có bi thương, cảm xúc xen lẫn.

Hắn vẫn không thể xác nhận, Ngôn Khánh là hài tử của mình, nhưng trong lòng đã khẳng định, Ngôn Khánh chính là nhi tử của mình.

Khuôn mặt kia, nụ cười kia chính là phiên bản của mẫu thân nó.

Nhớ ngày đó, nghe danh tự của Ngôn Khánh, lúc gặp Ngôn Khánh, thiếu chút nữa hẳn cho rằng đó là con của mình, không ngờ trực giác khi đó đúng là sự thật. Nó lớn lên giống mẫu thân nó như vậy, tên còn là Ngôn Khánh, năm Khai Hoàng thứ mười tám được Trịnh Thế An nhận làm con nuôi... ngoại trừ điểm này, những nhân tố khác đều ăn khớp.

Trên đời này còn có chuyện trùng hợp như vậy sao?

Từ năm đó, Lý Cơ tự trách mình, nếu như năm đó hắn không đi Lũng Châu, mà ở trong Chu Sơn Ngôn gia thì cha con hắn cũng không ly biệt nhiều năm như vậy, hiện tại đối mặt lại không cách nào nhận nhau.

Đậu Uy và Đậu Hiền đều có thể hiểu được tâm tình của Lý Cơ.

Một đại nam nhân phải cất tiếng khóc, trong lòng phải đau đớn đến mức nào.

- Lang, người đừng như vậy.

Đậu Hiền tiến tới, ôm lấy Lý Cơ, thấp giọng an ủi:

- Nếu như Ngõng công tử thật sự là nhi tử của người thì người phải cao hứng mới đúng, người nhìn xem, hắn còn nhỏ như vậy mà đã có tài hoa như vậy nhất định là đệ muội ở trên trời phù hộ, tuy người và nó không thể nhận nhau nhưng người vẫn có thể hàng ngày tương kiến với nó, chẳng phải là một loại khoái hoạt sao?

- Ta, ta...

Lý Cơ khóc không thành tiếng.

Đậu Uy nói:

- Lang, người không cần lo lắng.

- Bất quá, người cần phải có chuẩn bị.

- Chuẩn bị gì?

- Lần này ta từ Trường An trở về nghe nói thánh nhân chỉ sợ không qua được ,Chương Cừu Thái Dực từng nói qua, Nhân Thọ Cung không thể đi, đi thì khó phản, vì thế thánh nhân còn giam Chương Cừu Thái Dực vào thiên lao, chuẩn bị chờ hấn sau khi trở về tiếp tục xử trí. Nhưng hiện tại... thái tử sau khi trở về từ Nhân Thọ Cung đã bí mật giải phong cho Chung Cừu Thái Dực, mật đàm hồi lâu.

Nội dung thì ta không nghe rõ ràng nhưng thái tử sau khi về thì biểu hiện cho thấy, hấn rất có thể tu trì Lạc Dương, sau đó rời đô.

- Cái gì?

Lý Cơ nghe được cảm thấy quá sợ hãi.

Đậu Hiền nói:

- Ta cũng nhận được tin tức này cho nên trở về, chuẩn bị phụng chỉ, nghe nói Chung Cừu Thái Dực cùng công bộ thượng thư Đỗ Quả rất nhanh sẽ tới Lạc Dương khảo sát phong thủy, nếu như vậy thì kết quả dời đô đã định.

- Chương Cừu Thái Cực là đương kim đại thần nổi tiếng, cùng với Viên Thủ Thành.

- Bất quá, Viên Thủ Thành lại say mê tu đạo không để ý tới thế sự hồng trần, Chương Cừu Thái Dực lại không như vậy.

- Nếu là Thần Côn, hấn dĩ nhiên có biện pháp

- Nếu là thần côn, hấn dĩ nhiên có biện pháp biến nơi này trở nên thần thần quỷ quỷ.

Ít nhất là dự đoán của Chương Cừu Thái Dực từ trước tới giờ chưa bao giờ mất đi linh nghiệm.

Điều này cũng khiến cho hấn càng thêm hào quang thần bí, lần này hấn khuyên can Tùy Đế ở trong Nhân Thọ Cung đã trở thành một câu sấm, khiến cho đám người Đậu Uy không thể không tin. Quái lực quỷ thần, thà tin là có, đừng ngờ là không.

Nếu như Dương Quảng thật sự quyết ý dời đô, thì sẽ nói với đám quan lại khắp nơi mang lực lượng trọng tâm chuyển đi.

Lý Cơ ở Lạc Dương rất có thể sẽ bị bại lộ thân phận.

Đậu Uy chuẩn bị sẵn sàng cho hấn, muốn hấn rút khỏi nơi này, vấn đề là hôm nay vừa có manh mối của nhi tử, lại bảo hấn rút khỏi, thì làm sao hấn có thể cam lòng?

- Lang, con cũng đừng nóng lòng, ta đã chuẩn bị sẵn sàng cho con, còn đi hay không sau này sẽ nói.

Lý Cơ hít vào một hơi sâu, cố gắng cho mình bình tĩnh trở lại.

- Chuyện này con nghe theo sự sắp xếp của lão thúc.

- Được, hôm nay đã khuya rồi, người cũng đừng trở về , ta để cho hạ nhân sắp xếp người nghỉ ngơi ở đây.

- Lão thúc, hiện tại trong lòng con có loạn, vậy xin rời xuống trước.

- Được!

Đậu Uy gật đầu, phẩy tay ý bảo Lý Cơ rời khỏi.

Nhìn theo bóng lưng hơi còng của Lý Cơ, Đậu Uy cùng Đậu Hiền không kìm được mà nhẹ giọng thở dài.

Trên đời này chuyện đáng buồn nhất chính là phụ tử gần nhau, lại không thể nhận nhau.

- Mạc Phục Lạc, người chú ý một chút, thăm dò giúp Lang nhiều hơn.

- Ta cảm thấy chuyện này Ngõng công tử rất có thể là con của Lang, người cần phải tốn tâm tư hơn nữa.

Đậu Hiền gật đầu:

- Lão thúc, chuyện này con sẽ chú ý.

codon.tra

73. Chương 74: Ngâm Vôi.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 1

Chương 74: Ngâm vôi.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Kỳ thật từ ngày hôm qua, Trịnh Vi Thiện sau khi đưa hấn đến đây cũng đã nói qua một số chuyện.

- Ngôn Khánh, cậu cần phải cẩn thận một chút, cậu lần này trở về đoán chừng sẽ lan truyền trong thành Lạc Dương, thời gian gần đây số người đến nhà muốn gặp cậu không hề ít, nếu như để bọn họ biết cậu ở đây thì nhất định sẽ chạy tới.

- Tìm đệ sao?

Ngôn Khánh làm ra một bộ mặt ngây thơ, mở to mắt nhìn Trịnh Vi Thiện?

Hắn đương nhiên biết rõ những người kia muốn báỉ phỏng hấn là có tâm ý gì, chỉ có hai loại người một loại muốn lén giáo qua bản lãnh của hấn, một loại khác thì muốn giẫm lên vai của hấn muốn đánh bại hấn.

Trịnh Ngôn Khánh tuổi tác không lớn, cho dù có thể viết ra chữ tốt, làm nên một quyển Bát Pháp luận nhưng có bao nhiêu bản lĩnh? Từ xưa đến nay, thần đồng không hề hiếm thấy, bảy tám tuổi ngâm thơ cũng không phải không có, thế nhưng Ngôn Khánh lại làm ra nhiều chuyện như vậy, Trịnh gia lại tận lực lằng xê, Trịnh Ngôn Khánh nghiễm nhiên có được danh tiếng tông sư, bởi vậy cỏ mọc thành rừng, gió thổi bạt rễ, bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm vào hấn, chỉ cần thắng Trịnh Ngôn Khánh, không nổi danh cũng không được... Cái này dĩ nhiên là dẫn tới một đám người.

Trịnh Ngôn Khánh muốn biết rõ, rốt cuộc là người nào muốn gặp hấn.

Trịnh Vi Thiện gãi đầu cười khổ:

- Cái này làm sao huynh có thể nhớ được, chỉ là nhớ được hai người, lúc ấy đại công tử đối với họ vô cùng khách khí, một người tên là Vương Thông là tộc nhân của hà Đông Vương Thị, nhìn có vẻ hơi ngạo khí. Còn một người nữa ta không nhớ danh tự là quan lại đệ tử.

Vương Thông?

Ngôn Khánh đối với tên tuổi này cảm thấy hơi lạ lẫm.

Cũng may Trịnh Vi Thiện đã lưu ý giúp hấn cho nên liền giới thiệu:

- Vương Thông này chính là người ở Giáng Châu Long Môn, là tộc nhân của Thái Nguyên Vương thị, phụ thân hấn vào năm Khai Hoàng đầu tiên đã từng tâu qua thánh nhân bảy quyển sách Vương Long, về sau được người ta gọi là Tử Tiến sĩ. Người này rất có tài hoa, năm trước tây du Trường An, từng tấu lên Thái Bình thập nhị sách nhưng không được thánh nhân tiếp nhận, về sau được Tiết Đạo đại nhân đề cử, đảm nhiệm chức vụ ghi chép, hấn không vừa lòng cho nên vứt bỏ quan tước ra về.

Hiện tại hấn đang ở cạnh Trọng Hoa tiên sinh, trước đây từng nhiều lần tới nhà nói là lãnh giáo cậu, nhưng đều bị Nhan tiên sinh cự tuyệt. Đúng rồi, huynh đệ của hấn cũng rất có danh tiếng, năm trước cùng hấn đi Trường An còn được khen là thần đồng tiên tử.

Ngôn Khánh cảm thấy “thần đồng” trong miệng của Việt Quốc công thì không đáng tiền.

Hấn biết rõ, Hàn Cầm Hồ cháu trai của Lý Tịnh từng được Dương Tổ tán thưởng qua, Bùi Sơn Công Lý Mật cũng từng được tán thưởng, ha ha, hóa ra khắp nơi đều là thần đồng, thần đồng không đáng tiền.

- Huynh đệ của hấn tên là gì?

- Hình như là Vương Tích....

- A....

Trong lòng Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên kinh hãi, Vương Thông...

Huynh đệ của Vương Thông là Vương Tích. đời sau gọi là Ngũ Đẩu tiên sinh, từng để lại một cuốn sách có tên là Ngũ Đẩu tiên sinh truyện. Về phần Vương Thông danh khí cũng không hề nhỏ, nhưng khiến cho Trịnh Ngôn Khánh để ý thì không phải là Vương Thông mà chính là cháu của hắn, một trong tứ kiệt Vương Bột.

Người này cũng có phong phạm.

Ngôn Khánh chỉ là một đứa bé, tại sao Vương Thông còn muốn tới lãnh giáo, nói lãnh giáo là dễ nghe, cái chính là đến tranh đấu, một người như vậy mà là tổ phụ của Vương Bột sao/

Trịnh Ngôn Khánh đối với Vương Thông này lại đánh giá thấp đi vài phần.

Lúc này trời sáng mà đã có người tới nhà!

Trịnh Ngôn Khánh hơi mất hứng vì vậy đi tới bên bậc cửa, người sai vặt mà Trịnh Đại Sĩ đưa tới tên là Trịnh Phúc.

Hắn hiện tại đã gần năm mươi tuổi, chỉ là thân thể rất tốt, cũng có vài phần tinh mắt.

Hắn sớm đã nhìn thấy Ngôn Khánh, vội vàng chạy tới nói:

- Thiếu gia, sáng sớm ngài đi đâu, trong nhà đã có khách nhân.

Tuy mấy ngày nay Trịnh Ngôn Khánh được người khác gọi là thiếu gia, nhưng hắn vẫn cảm thấy cổ quái.

Hai tháng trước, hắn phải gọi người khác là thiếu gia, hôm nay người khác lại gọi hắn là thiếu gia, loại thân phận điên đảo này hắn chưa kịp thích ứng, chỉ là hắn biết rõ mình cần phải thích ứng, hiện tại hắn không còn là Trịnh gia gia nô mà là tộc nhân Trịnh thị.

- Là khách nhân nào vậy?

- À, có tiểu công tử và Từ thiếu gia, còn có hai người nữa nhưng tiểu nhân không nhận ra là ai.

Từ Thế Tích? Trịnh Hoàn Nghi?

Bọn chúng làm sao lại tới đây?

Ngôn Khánh liền đáp lời:

- Phúc Bá, khổ cực rồi.

Sau đó hắn cất bước đi vào bên trong, hắn thật tình không biết Phúc Bá này được một câu của hắn làm cho tinh thần hưng phấn. Mọi người đều nói Trịnh thiếu gia tính tình cổ quái ngạo mạn nhưng hiện tại xem ra không phải vậy, ít nhất ở An Viễn đường, cũng chỉ có thiếu gia này gọi hắn là Phúc bá.

Tâm tư đó của Trịnh Phúc, Ngôn Khánh tự nhiên không biết.

Hắn đi tới tiền đường, chợt nghe bên trong truyền tới tiếng cười quen thuộc.

- Đồ đại ca!

Ngôn Khánh thoáng chốc đã biết tiếng cười đó phát ra từ nơi nào. Hắn là Đồ Như Hối và Trương Trọng Kiên tới.

Hắn lập tức nhanh chóng bước vào trong.

Chỉ thấy Đồ Như Hối lúc này mình mặc thanh sam, chân đeo giày đen đang nói chuyện với Trịnh Thế An.

Ở bên cạnh hắn là một thanh niên tuổi không tệ lắm, cũng ăn mặc trang trọng, người đeo giày đen.

Không giống như Đồ Như Hối, thanh niên kia tựa hồ không thích nói chuyện.

Từ Thế Tích và Trịnh Hoành Nghị ngồi ở bên cạnh, thỉnh thoảng còn nói chuyện một hai câu với Đỗ Như Hối, còn thanh niên kia thì không mở miệng.

- Ngôn Khánh!

Đỗ Như Hối vô cùng cao hứng, chạy lên trước ôm chầm lấy Ngôn Khánh.

- Ha ha, đệ chạy đi đâu vậy?

- Đệ đi luyện công buổi sáng...

- Hắc hắc, lại đây cho lão đồ nhìn xem, chà, mới mấy tháng thôi mà người cao lớn lên không ít... hiện tại cũng có danh khí rồi, toàn bộ quan trường đều đang đàm luận thơ chữ của đệ, tên tiểu gia hỏa ngày xưa hiện tại đã là Ngõng công tử đại danh鼎鼎 rồi.

Đỗ Như Hối một hồi khoa trương lại khiến cho Ngôn Khánh cảm thấy xấu hổ.

Hắn sau khi ngồi xuống lại cùng với Từ Thế Tích nói chuyện, rồi khẽ khom người với Trịnh Hoành Nghị.

- Tiểu công tử, cậu cũng tới rồi.

Trịnh Hoành Nghị dùng sức gật đầu nói:

- Ngôn Khánh ca ca, Nhan tiên sinh nói, từ nay sau khi kết thúc buổi học, đệ có thể tìm huynh đọc sách.

- Đọc sách hay nghe kể chuyện?

- À à, trước hết nghe kể chuyện rồi đọc sách.

Hiển nhiên cuộc tranh giành lộn xộn một tháng trước không ảnh hưởng tới thái độ của Trịnh Hoành Nghị với Ngôn Khánh. Nó vẫn gọi Ngôn Khánh là ca ca, kỳ thực lúc trước nó không biết vì hai tiếng ca ca này khiến cho Thôi phu nhân hạ quyết tâm muốn giết Ngôn Khánh. Chỉ là hiện tại không sao rồi, bất kể thế nào, Ngôn Khánh sau khi trở về, thanh âm ca ca này còn vang lên.

- Ngôn Khánh, chuyện trước kia ta không biết.

Đây cũng là lần đầu tiên sau sự kiện Đại Lương Ngọc Đường Nghê, Từ Thế Tích nhìn thấy Ngôn Khánh.

Đối với việc lần trước Từ Thế Tích không thể ra mặt giúp Ngôn Khánh, hắn vẫn áy náy trong lòng, Ngôn Khánh thì cười hì hì, dùng lực ôm lấy hắn một chút.

Thân thể của Ngôn Khánh trong hai tháng này lớn rất nhanh.

Trước kia hắn thấp hơn Từ Thế Tích một cái đầu nhưng hiện tại chỉ còn nửa cái đầu.

Hành động thân mật này của hắn khiến cho Từ Thế Tích cảm thấy ấm áp, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra nụ cười xán lạn.

- Ngôn Khánh, ta giới thiệu cho người biết một chút, vị này chính là hảo hữu chí giao của ta, Phòng Huyền Linh.

- Phòng đại ca, chào huynh...

Ngôn Khánh cười tươi bước lên chào, tuy nhiên chào được một nửa thì đột nhiên cứng lại, kinh hãi nói:

- Huynh là Phòng Huyền Linh?

Phòng Huyền Linh từ sau khi Ngôn Khánh đi vào vẫn một mực quan sát.

- Người nhận thức ta?

- À, đệ đã nghe nói đến tên của huynh, huynh mười tám tuổi đã đậu tiến sĩ, nghe nói là tiến sĩ trẻ nhất từ trước đến nay.

-A!

codon.tra

74. Chương 1: Phòng Huyền Linh.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 2

Chương 1: Phòng Huyền Linh.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong lịch sử, đều nói là Đường Thái tông mở khoa cử, nhưng trên thực tế ở nhà Tùy đã có chế độ khoa cử. Tùy Đế áp chế Quan Đông môn phiệt và quan lại lũng đoạn, mời chào nhân tài, Phòng Huyền Linh có phụ thân là Phòng Ngạn Khiêm, là quan viên thời nhà Tùy, hôm nay là huyện lệnh huyện Trường Cát. Lại nói tiếp, Phòng Huyền Linh xuất thân quan lại đệ tử nhưng luận về xuất thân cũng là ti phẩm.

Hắn vô cùng thông minh, năm mười tám tuổi đã đậu tiến sĩ.

Trịnh Ngôn Khánh trước kia xem sử, đã rất nghiêm túc coi qua truyện của Phòng Huyền Linh, biết được phụ thân của hắn là một viên quan tởn.

Về sau làm chủ trương quân sự của quận Tư Mã.

Lúc ông ấy rời khỏi huyện Trường Cát, dân chúng không nỡ để ông rời đi, giữ lại ở ven đường, về sau còn lập bia kỷ niệm.

Ngôn Khánh trước kia trùng sinh vài năm đã tham gia khai quật bia đá ở Trường Cát.

Cho nên càng am hiểu phụ thân của Phòng Huyền Linh hơn:

Ta nghe người ta nói, phụ thân của Phòng tiên sinh là Phòng đại nhân từng nói qua: Người ta đều vì phú quý, ta thì làm quan bản, hai tay trong sạch, khiến cho Ngôn Khánh rất kính nể.

Chuyện này vừa ra khỏi miệng đã khiến cho Phòng Huyền Linh động dung.

Lời nói phía trước của Ngôn Khánh có thể coi là lấy lòng nhưng những lời này, Phòng Ngạn Khiêm đích thực đã từng nói qua với hắn.

Tại sao lại lưu truyền ra ngoài?

Phòng Huyền Linh không rõ ràng lắm.

Nhưng hành động lần này đã biểu thị cho Ngôn Khánh đã tràn ngập kính ý, kính ý này không phải với hắn mà là với phụ thân hắn.

Nói cách khác, Ngôn Khánh lúc này kính ngạc không phải là vì Phòng Huyền Linh mà là vì Phòng Ngạn Khiêm.

- Ngôn Khánh tiểu đệ quá khen, gia phụ đúng là khuyên bảo chúng ta, không ngờ tiểu đệ cũng biết.

Ngôn Khánh nhìn ra được, Phòng Huyền Linh đối với phụ thân của mình rất tôn kính.

Ngôn Khánh giật mình đột nhiên nảy ra một ý hay.

- Tiểu tử biết được lệnh tôn có lời đó, trong lòng kính nể rất sâu.

- Lúc rảnh rỗi từng làm một bài thơ, chỉ khổ không thể gặp người, không thể nào thể hiện. Hôm nay đại huynh đã giá lâm hàn xá, tiểu đệ xin đại huynh đem bài thơ này, chuyển lên đại nhân, chẳng biết được không?

Phòng Huyền Linh một lần nữa bị làm cho động dung.

Nói thật hẳn không để mắt tới Ngôn Khánh, cảm thấy Ngôn Khánh có được danh khí ngày hôm nay, tài hoa hơn nữa cũng chẳng qua là do Trịnh gia thổi phồng. Thử nghĩ xem, một đứa bé như vậy có bao nhiêu tài văn chương?

Hết lần này tới lần khác bị Trịnh gia thổi phồng đều khiến lòng người không thoải mái.

Hôm nay hẳn lại không chịu nổi Đỗ Như Hối ở bên cạnh nói ba hoa cho nên mới đến gặp Ngôn Khánh một chút.

Nào biết được hẳn lại muốn vì phụ thân của hẳn mà dâng thơ.

Nếu như Phòng Huyền Linh sớm báo trước thì Ngôn Khánh có thể gian dối.

Nhưng hôm nay hẳn tới căn bản là không báo cho ai biết, hoàn toàn là do Đỗ Như Hối làm chủ, lúc đi qua Trịnh phủ Lạc Dương, thậm chí không ai biết hẳn là ai, khả năng này dĩ nhiên không lớn. Nói cách khác, tiểu tử này thật sự kính nể phụ thân của mình, hơn nữa với chức quan của phụ thân của hẳn, đúng là không có khả năng khiến cho người khác phải gian dối.

Mặc kệ Ngôn Khánh làm bài thơ này là tốt hay xấu nhưng Phòng Huyền Linh đối với Ngôn Khánh đã thay đổi ánh mắt.

- Kính xin công tử chỉ giáo.

Người ta vì cha của hẳn mà dâng thơ, Phòng Huyền Linh dĩ nhiên phải thay đổi cách xưng hô.

- Gia gia, làm phiền ông mang giấy bút tới đây cho con.

Đỗ Như Hối kinh ngạc, đứng ở bên cạnh liên tục gật đầu.

- Ngôn Khánh, mau viết đi, ta ở bên cạnh mài mực cho đệ.

Trịnh Thế An không rõ vì sao Ngôn Khánh lại coi trọng Phòng Huyền Linh như vậy.

Chỉ là ông cũng muốn nhìn một chút xem tôn nhi của mình rốt cuộc yêu nghiệt đến mức nào, vì vậy sai người mang giấy và bút mực không cần hạ nhân động thủ, Phòng Huyền Linh cung kính tiến tới trải rộng giấy ra cho Ngôn Khánh, Đỗ Như Hối ở bên cạnh xắn tay mài mực, mà Từ Thế Tích thì ở bên cạnh nâng bút.

Khá lắm!

Nếu chuyện này mà được truyền ra ngoài thì sẽ dẫn tới một hồi ca tụng.

Ngôn Khánh cũng không ý thức được hiện tại hẳn làm chuyện này ở đời sau sẽ khiến cho oanh động lớn cỡ nào.

Ngôn Khánh đi tới phía trước, nhận lấy bút lông của Từ Thế Tích.

Hắn trầm ngâm một lát rồi đề bút viết:

- Thiên chuy vạn tạc xuất thâm sơn, liệt hỏa phần thiêu nhược đẳng nhân.

Dịch nghĩa:

Ngàn búa vạn rìu đuổi đến rừng sâu núi thẳm.

Lửa cháy thiêu đốt cũng bình thường thôi.

Tạm dịch thơ:

Búa rìu dồn ép thâm sơn.

Lửa thiêu phần hận cũng thường thường thôi.

Đỗ Như Hối và Phòng Huyền Linh ở bên cạnh khẽ ngâm, liên tục gật đầu.

Phần thân toái cốt hồn bất phạ,

yếu lưu thanh bạch tại nhân gian

Dịch nghĩa:

Dù có tan thương nát thịt cũng không sợ.

Nhất định phải lưu lại sự trong sạch của mình trong nhân gian!

Tạm dịch thơ:

Tan xương nát thịt không sờn.

Lòng son lưu lại tiếng thơm muôn đời.

Vô sỉ, hơi vô sỉ một chút, mình lấy bài thơ Vô Ngâm của Vũ Khiêm mà viết ra, khiến cho nó xuất hiện sớm một chút.

Vũ Khiêm làm thơ, hiện tại đặt lên trên người của Phòng Ngạn Khiêm cũng thỏa đáng.

Đều là những người phẩm cách cao quý, chỉ vì may mắn của Phòng Ngạn Khiêm không có cho nên không bằng Vu Khiêm. Thế nên đời sau người ta chỉ biết tới Phòng Huyền Linh mà không biết tới Phòng Ngạn Khiêm. Ngôn Khánh cũng không biết bài thơ này sẽ mang tới cho Phòng Ngạn Khiêm mệnh vận thể nào.

Chỉ là Phòng Huyền Linh kích động không thôi, liên tục gật đầu.

Đợi sau khi Ngôn Khánh viết xong, hần lập tức tiến lên vái chào:

- Hôm nay gia gia được công tử ngâm thơ... Ta ta... thay gia phụ cảm kích.

- Phong đại ca, huynh làm gì vậy?

Ngôn Khánh chẳng qua là muốn có chút cảm tình với Phòng Huyền Linh nên mới đánh cắp một bài thơ.

Hần không hiểu vì sao Phòng Huyền Linh lại kích động như vậy, hần hoàn toàn quên, danh vọng của hần hôm nay đã như sấm rền.

Với bài thơ hôm nay của Ngôn Khánh, Phòng Ngạn Khiêm muốn không nổi danh cũng khó.

Thậm chí rất có thể vì bài thơ này mà hần được lọt vào mắt thánh nhân.

Điều này làm sao Phòng Huyền Linh không cảm động cho được.

Cũng chỉ có Ngõng công tử viết ra Bất Công hầu mới có thể làm ra bài thơ hôm nay.

Ngôn Khánh nghe được không khỏi ngượng ngùng xấu hổ...

Ngôn Khánh cũng mặc kệ mình có đạo văn hay không, nhưng hần biết rõ quan hệ của mình với Phòng Huyền Linh hôm nay đã vô cùng gần.

Ngày sau ở trước mặt Lý Thế Dân, hần cũng có thể nói tốt cho mình vài tiếng.

Hơn nữa đằng sau còn có Chiến Thần(Đỗ Như Hối) to lớn đứng ở đây.

Ngôn Khánh nghĩ tới đây liền nở ra một nụ cười tươi.

Trải qua chuyện này mọi người sống cùng một đường hài hòa không ít, Phòng Huyền Linh cũng không dám xem thường Ngôn Khánh nữa, thậm chí ngôn ngữ còn có ý cầu dạy.

- Đỗ đại ca, huynh tới Lạc Dương khi nào vậy? Trương đại ca tại sao không tới?

- Đệ nói là Trương tam lang sao?

codon.traí

75. Chương 2: Trở Lại Học Xá.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 2

Chương 2: Trở lại Học Xá.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Như Hối cười nói:

- Hẳn đi Lan Châu làm việc... Chỉ là trước đó vài ngày, hắc phái người đưa tới một phong thư, nói là có thời gian sẽ tới thăm đệ, còn nói sẽ mang tới một phần lễ vật. Về phần của ta thì ta theo gia tổ, đi tới đây trong đêm ngày hôm qua.

- Phòng đại ca cũng là theo huynh sao?

Phòng Huyền Linh lắc đầu:

- Cũng không phải, ta muốn đi Thấp Thành đảm nhiệm chức vụ Thấp Thành Ủy, vừa vặn gia phụ gửi thư muốn ta xem qua cho nên mới tới Lạc Dương.... Hôm nay sau giờ Ngọ, ta muốn chạy tới Trường Cát bãi kiến phụ thân rồi tới Thấp Thành.

Phòng Huyền Linh sau khi đỗ tiến sĩ chỉ đảm nhiệm chức vụ Võ Kỵ Ủy Võ Tấn Quan.

Mà đảm nhiệm chức vụ Thành Ủy là quan thực quyền, xem như được thăng chức rồi.

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng đứng lên nói:

- Đã như vậy Phòng đại ca nhất định phải ở nhà đệ ăn cơm rồi.

Lúc này thời điểm cũng không còn sớm, chạy về Lạc Dương cũng khó khăn.

- Chi bằng ở đây dùng cơm, ăn cơm xong còn có thể nghỉ ngơi một lúc, đường xá xa xôi còn rất mệt mỏi.

Phòng Huyền Linh nhìn thoáng qua Đỗ Như Hối, thì Đỗ Như Hối lộ vẻ như để người làm chủ.

Hắn lập tức đứng dậy nói:

- Ý tốt của công tử, vốn là không nên từ chối, nhưng ta cùng với Đỗ Như Hối ngày hôm nay còn phải tụ họp với Đỗ Công bộ, thật sự có lỗi... Không bằng như vậy, ngày sau có cơ hội xin mời công tử tới Thấp thành, để cho Kiều được một lần tận tình địa chủ.

Phòng Huyền Linh có tên là Phòng Kiều, hiện tại hắn dùng chính danh xưng của mình để nói chuyện với Trịnh Ngôn Khánh đã coi như đặt hắn và Trịnh Ngôn Khánh cùng chung một đẳng cấp.

Đỗ Như Hối cũng nói:

- Ta lần này theo tổ phụ tới đây cũng không thông báo trước, chỉ sợ không thuận tiện.

Chỉ là Phòng Kiều phải rời đi, ta cũng không thể ở lại, ta thấy k đệ ở đây cũng rộng rãi, hắc hắc chờ sau khi ta trở về, báo cáo với lão tổ sẽ dời đến đây ở, mỗi ngày quấy rầy đệ, đệ cũng không nên từ chối.

- Ha ha, đệ cao hứng còn chưa kịp.

Ngôn Khánh mừng rỡ vịn phần.

Từ Thế Tích và Trịnh Hoành Nghị cũng đứng dậy rời khỏi, trong chốc lát nói lời cáo từ với Ngôn Khánh.

Từ Thế Tích và Trịnh Hoành Nghị định rời đi, chỉ là trước đó, Từ Thế Tích đã kéo Trịnh Ngôn Khánh qua một bên.

Hắn thần thần bí bí lấy ra một quyển sách đưa cho Trịnh Ngôn Khánh.

- Đây là cái gì vậy?

Ngôn Khánh nghi hoặc nhìn Từ Thế Tích, cảm thấy không rõ ràng lắm.

Từ Thế Tích tựa hồ hơi ngưng ngừng:

- Trước kia người đi Huỳnh Dương, Bùi thị tộc trưởng cùng lão thái gia cùng nhau đến, mục đích chính là tới thăm người. Thật không ngờ... Bùi gia tộc trưởng lúc đi đã từng thỉnh cầu người viết cho một mảng văn tế, hai ngày trước người không có nhà, Bùi gia tộc trưởng đã mang nội dung tới, đại công tử nói ta tới đây chính là muốn người sao chép bài văn tế này qua một lần, thế nào được không?

Hóa ra Trịnh Nhân Cơ không muốn mở miệng nên bảo Từ Thế Tích ra mặt.

Trịnh Ngôn Khánh dĩ nhiên là biết rõ, Trịnh Đại Sĩ muốn mượn hân lôi kéo quan hệ với Bùi thị ở Hà Đông. Lại nói tiếp, Hà Đông Bùi thị gia tộc cùng với Trịnh gia không sai biệt lắm, cũng là gia tộc truyền thống uy tín mấy trăm năm.

Bùi gia cùng với Trịnh gia cũng có quan hệ thông gia.

Chỉ là từ thời Bắc Ngụy tới nay, Bùi gia nhân tài xuất hiện lớp lớp cơ hồ mỗi thời đại đều có hai ba người có thể diện xuất hiện.

Trước đây thì có Bùi Chính tham dự chế định luật Khai Hoàng.

Hiện tại thì có Bùi Thế Cử, Bùi Bao Hàm, Bùi Thế Kính, Bùi Thế Thanh bọn họ đảm nhiệm chức vị quan trọng.

Những người nhỏ tuổi thì có Bùi Nhân Cơ đảm nhiệm chức vụ bảo vệ cho thái tử, mà huynh đệ của Bùi Nhân Cơ là Bùi Kiên Thông cũng là một người tài năng, làm hiệu lực dưới trướng Dương Quảng.

Tình huống của Bùi gia hiện tại đời thứ ba không cần lo lắng.

Nhưng Trịnh gia thì sao?

Ngoại trừ Trịnh Thiện Nguyên, Trịnh Thiện Quả, Trịnh Nguyên Thọ, Trịnh Nguyên Tông mấy người được hưởng tước vị dựa vào Trịnh Dịch thì đời thứ ba không có một ai có nổi danh. Trịnh Nhân Cơ dựa vào Dương Tổ miễn cưỡng có được chức Tào Duyệt, Trịnh gia so với Bùi gia thực sự chênh lệch rất nhiều, biểu thị cho một gia tộc xuống dốc.

Cho nên Trịnh Đại Sĩ có tâm tư lôi kéo Bùi gia.

Chuyện của thế gia, so với triều đình có khi còn phức tạp hơn. Trịnh Đại Sĩ tuyệt đối không bỏ qua cơ hội nào để Trịnh gia có thể quật khởi. Chỉ bằng vào một mình Dương Tổ thì vẫn chưa đủ, cần phải lôi kéo thêm nhiều đại tộc ở Quan Đông nữa thì địa vị của An Viễn đường, địa vị của Trịnh gia mới được đảm bảo.

Trịnh Ngôn Khánh không ngờ lại bị loại cảm tình này ràng buộc.

Ngôn Khánh cũng không làm khó Từ Thế Tích vì vậy liền gật đầu tiếp nhận quyền sách.

Hắn trầm ngâm một lúc rồi khẽ nói:

- Thế Tích, hôm nay ta sợ không có thời gian, lát nữa ta phải đi Học Xá gặp sư phụ.

Như vậy đi, để đến tối ta sẽ chép lại rồi phái người mang tới.

Từ Thế Tích nói:

- Không sao, từ ngày mai buổi chiều ta mang công tử đến nghe kể chuyện, đến lúc đó người đưa cho ta là được.

Còn là muốn nghe kể chuyện!

Ngôn Khánh cười cười, từ chối cho ý kiến.

Sau đó hai người Từ Thế Tích ăn cơm trưa, thay đổi ăn mặc rồi trở về Đậu gia học viện.

Lúc ra khỏi cửa, Trịnh Thế An đem hân kéo lại.

- Ta chút nữa đi nội thành thăm Đại Chuyết tử và một số bạn già, buổi tối sẽ không quay lại.

- Ngôn Khánh, hiện tại con cũng có thân phận rồi, làm sao có thể như lúc trước, Đậu gia học xá cũng xa, chỉ bằng con cưỡi ngựa mà đi học, dù sao trong nhà cũng có hai ba con ngựa, không dùng cũng lãng phí.

Trịnh Ngôn Khánh lắc đầu liên tục:

- Gia gia, con đi gặp sư phụ, cưới ngựa làm gì.

Nhưng Trịnh Thế An không cho là như vậy nhưng thanh danh của Ngôn Khánh hiện tại một chút trang phục và đạo cụ thì không thể thiếu.

Giằng co hồi lâu, Trịnh Ngôn Khánh cuối cùng cũng phải nhượng bộ.

Chỉ là hắn không muốn cưới ngựa, hắn nắm đầu con ngựa đi ra, mình ngồi trên đó, trong tay cầm lấy một cành liễu, khoan thai bước tới học xá.

Trên đường đi, đưa mắt nhìn thấy trước mắt tràn ngập màu xanh ngắt.

Ở nông thôn còn có thanh âm ca xướng của người nông dân Ngôn Khánh nghe một lúc thì cảm thấy khoan thai dễ chịu.

Lúc hắn tới học xá thì học xá sắp sửa đóng cửa.

Đại bộ phận đệ tử đã rời khỏi, Ngôn Khánh đi vào trong học xá thì thấy Đậu Phụng Tiết đang đóng cửa kỹ càng.

- Đậu Phụng Tiết.

Ngôn Khánh cười ha hả kêu lên một tiếng.

Đậu Phụng Tiết khẽ giật mình, quay đầu đột nhiên hoan hô một tiếng, chạy tới trước mặt Trịnh Ngôn Khánh, ôm chầm lấy hắn.

- Ngôn Khánh, ngươi đã trở lại.

Giọng nói của nó mang theo một vẻ vui mừng không hiểu được, có thể nhận ra Đậu Phụng Tiết vô cùng cao hứng.

Nhìn thấy Đậu Phụng Tiết, Ngôn Khánh cũng vô cùng vui vẻ.

- Đậu tử, lúc này tại sao ngươi còn chưa đi?

Đậu Phụng Tiết đỏ mặt lên, từ từ nói:

- Bài học hôm qua ta chưa hoàn thành cho nên bị tiên sinh trách phạt phải dọn dẹp phòng học.

- Hắc hắc, thì ra là thế, ngươi lại lười biếng rồi.

- Không đúng không đúng, ngày hôm qua ta nghe thúc tổ nói ngươi trở về muốn đi thăm ngươi, nhưng thúc tổ ta không đồng ý, ta mất hứng nên không hoàn thành... Ngôn Khánh ngươi trở về rồi còn đi không? Về sau còn đến Học Xá học không?

- Thúc tổ nói, ngươi sẽ không tới nữa, ta không tin. Nếu ngươi thực sự không tới học xá nữa, ta về sau cũng sẽ không tới.

- Tại sao, những người kia lại khi dễ ngươi sao?,

codon.traí

76. Chương 3: Nhất Nhật Vi Phu Chung Thân Vi Phụ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 2

Chương 3: Nhất nhật vi phu chung thân vi phụ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Đậu Phụng Tiết lắc đầu liên tục:

- Cái này thì không... Bọn chúng hiện tại không gây phiền phức cho ta nữa, hai ngày trước Đậu Hiếu còn hỏi ta khi nào thì người trở về, ta chỉ cảm thấy người không tới nữa thì ta ở đây cũng không có ý vị gì, tất cả mọi người đều không muốn chơi đùa cùng với ta, trước đó vài ngày, ta cho bọn chúng ăn bánh ngọt, bọn chúng còn nói ta cố ý khoe khoang.

Cũng khó trách, bánh ngọt kia đâu phải là đồ ăn vặt của nhà bình thường.

Đậu Phụng Tiết có lẽ là có hảo ý nhưng trong mắt những người khác thì đó là biểu thị cho sự khoe khoang, thậm chí là cảm thấy ghen ghét.

Người tùy ý giống như Ngôn Khánh, thế gian này không có nhiều lắm.

Người lấy ra, ta sẽ ăn, không có gì là khách sáo.

Cho nên hảo ý của Đậu Phụng Tiết bị những hài tử khác hiểu lầm, thậm chí còn cô lập.

Ngôn Khánh cười cười:

- Ta đương nhiên sẽ tới, chỉ cần sư phụ còn ở đây một ngày thì ta sẽ tới trường. Bất quá Đậu Tử này, người cũng đừng mất hứng, người khác hiểu lầm người thì người nói rõ ràng, đừng chuyện gì cũng để trong lòng... Người càng làm như vậy người khác càng cảm thấy người không thân cận, về sau lại càng bất hòa.

Đậu Phụng Tiết gật gật đầu:

- Ta sau này sẽ nghe lời người.

Ngôn Khánh hỏi:

- Sư phụ có ở đây không?

- Ở trong đó...

Đậu Phụng Tiết nhẹ giọng nói:

- Chỉ là tâm tình hôm nay của tiên sinh không được tốt lắm, buổi trưa này còn cho mấy người ăn roi, bộ dạng rất hung dữ, người tìm gặp tiên sinh cần phải cẩn thận một phen.

Ổ Học Xá, tiên sinh chính là trời!

Cho dù Đậu Phụng Tiết là cháu đích truyền đối với Lý Cơ cũng có vài phần sợ hãi.

Ngôn Khánh đang muốn nói chuyện chợt nghe sau lưng có tiếng người nói:

- Đậu Phụng Tiết, người tại sao còn... A!

Trịnh Ngôn Khánh quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Lý Cơ đang đứng trước hành lang, ngơ ngác nhìn hắn, biểu lộ vô cùng quái dị.

Cao hứng, khổ sở... còn có một tâm tình không thể nói rõ.

Đậu Phụng Tiết nhìn thấy Lý Cơ thì vội vàng nói:

- Tiên sinh, con lập tức trở về, bữa sau gặp lại.

Nói xong hắn khẽ kéo áo Ngôn Khánh, ý nói: Ta đi trước.

Đậu Phụng Tiết tựa hồ như hơi sợ hãi Lý Cơ, nhìn thấy Lý Cơ như là chuột thấy mèo vậy, nhanh như chớp rời khỏi học xá, tốc độ vô cùng nhanh, Ngôn Khánh cũng chưa thấy bao giờ, nhin không được cười trộm vài tiếng trong lòng.

Trịnh Ngôn Khánh quay đầu lại đã đi tới trước mặt của Lý Cơ.

- Sư phụ, đệ tử đã quay lại rồi.

Ở trước mặt Lý Cơ, Ngôn Khánh vẫn cung kính như trước.

Thế nhưng đối với Lý Cơ mà nói, tâm tình khác nhau rất lớn, đứa bé này, có khả năng chính là cốt nhục thân sinh của hắn.

Mặc dù Đậu Uy và Đậu Hiền đều không thể xác định việc này nhưng Lý Cơ lại tin chắc rằng, Ngôn Khánh chính là nhi tử của hắn.

Trước kia không biết thì không nói, nhưng hiện tại Lý Cơ làm sao có thể bình tĩnh.

Nhưng hắn cũng hiểu rõ, bây giờ đem chân tướng nói ra, Ngôn Khánh sẽ không tin, mà Ngôn Khánh không tin thì hắn biết làm sao? Còn nữa, không lẽ để Ngôn Khánh theo hắn phiêu linh, như vậy là hại Ngôn Khánh.

Nghĩ tới đây, Lý Cơ chỉ có thể đem xúc động kìm chế trong lòng, ngơ ngác nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

- Sư phụ...

Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy Lý Cơ hôm nay dường như hơi cổ quái hẳn tiến lên chào nửa ngày nhưng cũng không thấy Lý Cơ mở miệng.

Quả nhiên tâm tình của Lý Cơ không được tốt, không biết là ai trên chọc ông ấy, Trịnh Ngôn Khánh cũng không nghĩ nhiều, bởi vì Đậu Phụng Tiết đã đề cập quá, hắn liền tiến lên một bước nhẹ giọng kêu một câu, Lý Cơ mới từ từ tỉnh lại.

- Ngôn Khánh, ngươi đã quay lại rồi.

-Vâng đệ tử đã quay lại, còn muốn cảm kích sư phụ ân cứu mạng.

Đêm đó nếu như không nhờ Lý Cơ tìm Đậu Uy ra mặt, Trịnh Ngôn Khánh hiện tại chỉ sợ đã trở thành một cỗ tử thi. Đối với sư phụ của mình, trong lòng của hắn rất cảm kích, một ngày làm thầy, cả đời làm cha, Ngôn Khánh không biết phụ thân mình là ai nhưng trong lòng mơ hồ đã coi Lý Cơ là phụ thân.

Lý Cơ khẽ ôm lấy vai Trịnh Ngôn Khánh cẩn thận dò xét đứa nhỏ này.

- Sư phụ.

Trịnh Ngôn Khánh kinh hô một tiếng, hắn không hiểu Lý Cơ tại sao lại làm như vậy.

Lúc này Lý Cơ cũng kịp phản ứng, hắn cười lớn nói:

- Không ngờ Lý Cơ ta phiêu linh cả đời, cuối cùng thu được một đệ tử cao minh như vậy.

Đúng vậy, bất kỳ ai, khi phát hiện ra đệ tử của mình yêu mến hiện tại thanh danh đã truyền ra xa đều không nịn được mà có một tâm tình vui vẻ, giải thích này của Lý Cơ, Ngôn Khánh không hề nghi ngờ, bởi vì hắn có thể nhận ra, tiên sinh kia khá kiêu ngạo và tự hào về hắn.

Buông Ngôn Khánh ra, Lý Cơ mang Trịnh Ngôn Khánh trở về chỗ ở.

Hai người sau khi ngồi xuống, Lý Cơ nhìn Ngôn Khánh mà khẽ nói:

- Ngôn Khánh, lần này con về có ý định gì chưa?

- Có!

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Nghe tiên sinh dạy bảo, tập võ cường thân, như vậy mà thôi!

- Thế nào con không hối hận gì sao?

- Hối hận gì ạ?

Nhìn thấy bộ dáng ngây thơ của Ngôn Khánh, Lý Cơ trong lòng liền cảm thấy an ủi.

- Ngôn Khánh, con ngày đó bá sư ta đã từng nói qua, nếu con hối hận thì có thể không nhận sư phụ này, lúc ấy ta còn không biết con chính là đại danh鼎鼎鼎鼎 công tử, hôm nay thân phận của con đã rõ,

Trịnh gia lại vô cùng coi trọng con, bái ta làm thầy một người không có tiếng tăm, sau này với thanh danh của con sẽ không tương hợp.

Lý Cơ hôm nay một lòng cân nhắc vì Ngôn Khánh.

Trong lòng Trịnh Ngôn Khánh biết rõ, Lý Cơ có thể mời được Đậu gia tộc lão, dĩ nhiên có bối cảnh mạnh mẽ, hẳn cảm thấy lời nói này của Lý Cơ là khảo nghiệm hẳn, Trịnh gia tuy coi trọng hẳn nhưng nhiều phần là muốn lợi dụng, điều này Trịnh Ngôn Khánh biết rõ, nhưng hẳn không cách nào cự tuyệt, lại không cam lòng bị Trịnh gia coi là quân cờ.

Cho nên hẳn nhất định phải mượn nhờ Trịnh gia, thu hoạch thêm thanh danh nữa, để được nhiều người chú ý.

Lý Cơ đối với hẳn không hề có lòng lợi dụng gì, chính là thật tâm.

Trịnh Ngôn Khánh trước khi lớn mạn, cần phải có một ô dù.

Chắc chắn Lý Cơ có thể bảo hộ cho hẳn, lúc này bỏ quan hệ với Lý Cơ, thì đó mới là điên rồ!

Cho nên hẳn vội vàng quỳ xuống:

- Sư phụ, người không cần đệ tử nữa sao?

Trong lòng Lý Cơ tràn đầy áp áp, khóe mũi của hẳn cảm thấy cay cay:

-Ngôn Khánh, ta làm sao không cần con được, ta đây là suy nghĩ cho con.

- Một ngày làm thầy, cả đời là cha, đệ tử chỉ muốn làm đệ tử của sư phụ, những chuyện khác đệ tử không nghĩ nhiều.

- Tại sao?

Lý Cơ hỏi ngược lại.

Đúng thế tại sao chứ!

Trịnh Ngôn Khánh do dự một chút:

- Đệ tử lúc thanh danh không vang, chỉ có sư phụ là không tự hiềm xuất thân, thu làm môn hạ, ái mộ dạy bảo... Đệ tử tuổi tuy còn nhỏ nhưng có thể phân được tốt xấu, sư phụ đối với đệ tử rất tốt, hôm nay đệ tử có chút thanh danh lại ghét bỏ sư phụ,thì có khác gì cầm thú đâu?

77. Chương 4: Xây Thành Mới

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 2

Chương 4: Xây thành mới

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Cơ trong lòng kích động: Con của ta, người là cốt nhục duy nhất trên đời, ta làm sao có thể không lo lắng.

Hắn hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ gìn bình tĩnh.

Nếu như lắng nghe, có thể thấy lời nói của Lý Cơ đang run run.

- Ngôn Khánh, người có tâm này, vì... sư đã rất vui vẻ rồi.

Lý Cơ kích động, suýt nói ra là vì phụ, may mắn là phản ứng kịp thời mới không để lộ ra. Hẳn nói:

- Chỉ là vi sư tài sơ học thiển, hơn nữa không có chỗ ở cố định, không biết lúc nào có thể sẽ rời khỏi đây, người nguyện ý gọi ta một tiếng sư phụ, ta sẽ ái mộ truyền thụ.

- Chỉ là tương lai sau khi người lớn lên, ta sẽ tìm cho người một tiên sinh khác, đến lúc đó người chớ cự tuyệt.

Ngôn Khánh khẽ giật mình, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn sư phụ.

- Sư phụ hôm nay nói chuyện tại sao lại kỳ quái như vậy.

Hắn do dự một chút rồi nói:

- Đệ tử nguyện nghe theo sự sắp xếp của sư phụ, nhưng kính xin sư phụ chớ đuổi đệ tử đi.

- Ha ha, vĩnh viễn ta sẽ không đuổi người.

Lý Cơ nói, khóe mũi cay cay, ánh mắt ướt át, hắn khẽ cúi đầu xuống dùng ống tay lau nước mắt.

- Chỉ là từ hôm nay trở đi, ta sẽ càng thêm nghiêm khắc với người.

Đầu hạ sau giờ Ngọ, thời tiết đã hơi nóng bức.

Lý Cơ cùng với Trịnh Ngôn Khánh cũng không bắt đầu học mà ngồi ở trong sân nhỏ nhìn dây leo bò đầy tường viện, miệng không nói một câu.

Một trận gió thổi qua, đem dây leo đong đưa chập chờn.

Trịnh Ngôn Khánh khẽ ngắt lấy một lá trà, ngồi bên cạnh Lý Cơ, đem lá trà nghiền thành bụi phấn.

- Sư phụ, hôm nay con gặp được một người.

- Là người nào?

Đại đa số thời gian đều là Ngôn Khánh nói chuyện, Lý Cơ giải thích nghi hoặc của hắn. Tuy nói thời đại này sinh sống đã lâu, nhưng mười Ngôn Khánh cũng kém hơn một Lý Cơ, chuyện xảy ra ở Huỳnh Dương, từng cái từng cái hắn nói với Lý Cơ, Lý Cơ lập tức rõ ràng ý định của Trịnh Đại Sĩ. Xuất thân tứ phẩm sao, đây chẳng phải là có chỗ không hữu dụng.

Xuất thân tứ phẩm chỉ là một ti phẩm mà thôi.

Mà nếu như Trịnh Đại Sĩ thật tâm có thể cho Trịnh Ngôn Khánh một xuất thân tam phẩm.

Đối với Trịnh gia mà nói, chuyện này không khó xử lý, hôm nay phẩm chính chế dần xuống dốc, các địa chính khắp nơi đều bị các đại gia tộc khống chế, chỉ cần Trịnh Đại Sĩ hao tổn chút tâm tư, Ngôn Khánh có được một tam phẩm xuất thân cũng không khó.

Tuy nói tam phẩm cũng là ti phẩm, nhưng so với tứ phẩm cách biệt một trời một vực.

Đỗ Như Hối, Phòng Huyền Linh, những đệ tử quan lại này đều có xuất thân tam phẩm.

Một xuất thân tam phẩm, ít nhất cũng có thể khiến cho Ngôn Khánh thuận lợi làm quan một chút, còn tứ phẩm... chỉ có thể đỡ một chút mà thôi.

Không được, chuyện này nếu như vậy thì con ta chỉ sợ phải phụ thuộc vào Trịnh gia.

Trịnh Đại Sĩ lão gia hỏa kia muốn đối phó với Ngôn Khánh, con ta yên lặng chịu được, nhưng ta làm sao có thể để con mình bị tùy ý khi dễ... Ừ, ta phải tìm cho nó một sư phụ lợi hại một chút.

Hắn đang nghĩ tới đây Ngôn Khánh đã mở miệng cắt đứt mạch suy nghĩ.

- Gặp ai?

- Công tử của Trường Cát huyện lệnh Phòng Ngạn Khiêm, Tề châu tiến sĩ Phòng Huyền Linh.

- Là hắn?

- Người này là người cẩn thận, rất có tài, chỉ là ta nghe nói, hẳn hiện tại chỉ là Vũ Kỳ Ủy, Vũ tán quan, hiện tại tới Lạc Dương làm gì?

Không ngờ Lý Cơ đối với Phòng Huyền Linh cũng biết, Ngôn Khánh cảm thấy hơi hiếu kỳ.

Lý Cơ cười nói:

- Ta những năm qua hồi hải ngược xuôi, cũng không phải là kẻ mù loà cảm điếc, Phòng Huyền Linh lúc làm tiến sĩ là gần mười tám tuổi, cho nên lúc ấy cũng thành một giai thoại.

Mười tám tuổi làm tiến sĩ, đây chính là vô cùng trẻ cho nên mới oanh động.

Phòng Huyền Linh lúc đó quả thực phong quang một hồi, mãi cho đến năm nhân thọ thứ hai, Tùy Đế mở khoa cử, trong đó Đỗ Chính Luân, Đỗ Chính Huyền, Đỗ Chính Tàng ba huynh đệ một nhà đậu tú tài mới che lấp phong quang của Phòng Huyền Linh lại.

Trịnh Ngôn Khánh trả lời:

- Phòng Huyền Linh hiện tại đi làm huyện úy Thấp Thành rồi, vừa vặn Đỗ Như Hối cũng đi ngang qua.

- Đỗ Như Hối, chính là Đỗ Lăng bia si sao?

- Đúng là người này.

Đỗ Như Hối có bia thiếp rất tốt, ở trong giới quan trường vô cùng nổi danh, đặc biệt là giới quan lại đệ tử. Cha của hắn là Trường Sử, tổ phụ là công bộ thượng thư, nhưng các thế hệ nhà hắn đều không thích làm quan, khoa cử năm Nhân Thọ thứ hai hắn vì chạy tới Hành Sơn xem bia cho nên không tham dự được.

Lý Cơ cười nói;

- Nghe nói cái tên bia si kia lấy được một tấm bia tốt, tại sao không ở nhà mà lại chạy tới đây làm chi?

- Con không rõ, lắm, hắn nói là đi cùng tổ phụ, sau này còn muốn dọn tới ở cùng con.

- Đỗ công bộ đã tới?

Trong lòng Lý Cơ liên kinh hãi, tối hôm qua Đậu Hiền đã nói qua, Đỗ Quả cùng với Chung Cừ Thái Dực sẽ tới Lạc Dương, không ngờ hôm nay người này cũng tới, hắn hít sâu một hơi, lông mày nhăn lại, nghĩ thầm, bọn họ đến đây, không phải...

- Con xác định là Đỗ Như Hối và Đỗ công bộ đã tới?

- Đúng thế, Đỗ Như Hối nói như vậy, đúng rồi, đệ tử nhớ tới một chuyện, sáng sớm hôm nay con gặp một đám người, một đạo sĩ, còn có một lão nhân, ở trên đê chỉ trở gì đó.

- Đạo sĩ, lão nhân?

Lý Cơ nghĩ nghĩ:

- Đạo sĩ đó có dáng vẻ thế nào?

- À khá lớn, sư phụ vừa hỏi đệ tử lại cảm thấy, tướng mạo của lão nhân kia có phần giống so với Đỗ Như Hối, chỉ là hắn có một bộ râu rất đẹp, chẳng lẽ lão nhân kia chính là gia gia của Đỗ Như Hối sao.

Bộ râu yêu mỹ của Đỗ Quả, ở Trường An rất có danh tiếng.

Lý Cơ càng xác định, người đi cùng Đỗ Quả chính là Chung Cừ Thái Dực, bọn họ đã tới Lạc Dương.

Chỉ là bọn họ muốn tu trì Lạc Dương, không ở trong thành Lạc Dương còn ra ngoài làm gì, chẳng lẽ triều đình chuẩn bị giống như Trường An, xây thành mới? Nếu như là vậy, bọn họ đi từ đê lên cũng có thể hiểu được.

- Ngôn Khánh, ngươi tin ta không?

- Dương nhiên là tin.

- Người sau khi trở về nghe ngóng một chút về Đỗ Như Hối, triều đình có ý định tu trì thành Lạc Dương thế nào? Nếu tu trì thì tu trì thế nào?

Trịnh Ngôn Khánh nghe được thì đã minh bạch ý đồ của Lý Cơ.

Lạc Dương một lần nữa sẽ tu trì sao?

Ở trong lịch sử, Tùy Dạng Đế sau khi lên ngôi, đích thật là rời đô về Lạc Dương hơn nửa lúc đó đã ghi lại tu trì.

Nhưng tu trì thế nào?

Trong sử sách cũng không ghi lại tường tận, Trịnh Ngôn Khánh vẫn cho rằng Tùy Dạng Đế ở tại Lạc Dương chỉ đạo tu trì.

Chẳng lẽ muốn xây dựng thành mới?

Nếu như những điều mà buổi sáng ngày hôm nay hần nhìn thấy thì đám người Đỗ Quả kia thực sự muốn nhìn xem địa hình, chẳng lẽ bọn họ muốn xây dựng thành trì trên diền trang của Trịnh gia? Nếu như vậy thì không phải toàn bộ diền trang bị chiếm rồi sao?

78. Chương 5: Nghìn Quan.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 2

Chương 5: Nghìn quan.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngôn Khánh và Lý Cơ đều lâm vào trầm tư.

Chỉ là hai người cân nhắc hoàn toàn không giống nhau, Ngôn Khánh nghĩ chính là triều đình nếu như muốn trưng dụng thổ địa của Trịnh gia như vậy sản nghiệp không phải là mất hết sao. Triều đình chắc chắn sẽ đền bù tổn thất cho Trịnh gia nhưng nhất định không đền bù cho đám người Ngôn Khánh, dù sao những lộ diền kia trên danh nghĩa cũng là của Trịnh Thế An.

Nếu triều đình trưng dụng, Trịnh gia chắc chắn không cự tuyệt.

Nhưng những tán hộ như Ngôn Khánh, sẽ bị tổn thất nặng.

Trịnh gia sẽ ra mặt giúp bọn họ sao? Cho dù Trịnh Đại Sĩ muốn thì Trịnh Thiện Nguyên cũng không đáp ứng. Nếu không đáp ứng chỉ sợ lúc đó tổ tông bọn họ lại phải phụ thuộc vào Trịnh Đại Sĩ, phụ thuộc vào An Viễn đường, đến khi đó bọn họ còn có thể cho một trăm mẫu ruộng tốt nữa sao?

Mà Lý Cơ cân nhắc lại không giống như Ngôn Khánh.

Điều hần nghĩ chính là, triều đình đã xác định kế hoạch tới Lạc Dương, phái Đỗ Quả và Chung Cừu Thái Dực tới đây, một khi đã xác định rồi, triều đình nhất định sẽ phái nhân thủ tới giám sát Lạc Dương.

Chuyện này cũng thật quá nhanh...

Tuy nói Lý Cơ đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng vì Ngôn Khánh mà ở lại một thời gian, hiện tại quá nguy hiểm, Đỗ Quả và Chung Cừu Thái Dực lúc quay trở lại Lạc Dương, hần nhất định phải rời khỏi nơi này, thân sinh cốt nhục vừa gặp lại đã phải lìa xa.

Lý Cơ nhìn Ngôn Khánh, trong lòng hơi đau xót.

Hần thật sự không muốn rời đi, chỉ là...

- Ngôn Khánh, nước sôi rồi.

Trịnh Ngôn Khánh tỉnh ngộ, vội vàng chuẩn bị khí cụ, sắc thuốc trà.

Một nồi trà thơm được bưng ra, Lý Cơ thấy Ngôn Khánh dâng trà cho mình, trong lòng vẫn suy nghĩ:

- Tìm ai làm tiên sinh cho Ngôn Khánh đây?

Đương nhiên hẳn không thể ra mặt.

Nhưng hẳn có thể xin thân tộc hoặc là đậu gia, chắc sẽ không quá khó.

Nhưng người này cần phải tuyển thật kỹ càng, người bình thường, Lý Cơ không để mắt tới

Ngôn Khánh lẳng lặng ngồi bên cạnh, cũng nghĩ tới chuyện của mình.

Không có ruộng đồng, phải nương nhờ Trịnh gia mà sống.

Chỉ sợ Trịnh Đại Sĩ lúc trước đã biết tin tức này, khi ban thưởng cũng đã có kế hoạch.

Không có ruộng đồng sẽ không có thu nhập.

Tổ tôn mình chỉ có thể bám vào danh nghĩa của An Viễn đường, hai mươi người hầu nô bộc cũng tiêu tốn sinh hoạt của tổ tôn hẳn.

Không được, mặc kệ cái này có xuất phát từ ý nguyện của Trịnh Đại Sĩ hay không, một trăm mẫu ruộng tốt này cũng không thể nhận.

Nhưng nếu Trịnh Đại Sĩ thấy tổ tôn của hẳn không nhận, thì Ngôn Khánh sẽ càng thêm nguy hiểm.

Nhận hay không cũng không tốt.

Trịnh Ngôn Khánh không khỏi cảm thấy hơi buồn cười.

Lúc trước hẳn còn cảm thấy một trăm mẫu ruộng này là chuyện tốt, không ngờ trong nháy mắt đã trở nên phông tay.

Chỉ là không nhận ruộng đồng thì có thể đòi tiền, tơ lụa.

Nhưng thật sự không thể lại để Trịnh Thế An ra mặt, lấy danh nghĩa việc buôn bán của Hùng Đại Chuy, cự tuyệt một trăm mẫu ruộng tốt, tuy làm vậy sẽ làm Trịnh Đại Sĩ không vui nhưng có thể bóc trần tâm tư của hẳn. Nếu như Trịnh Đại Sĩ biết chuyện tu trì Lạc Dương thì hẳn sẽ không đáp ứng nhưng nếu hẳn không biết thì sẽ gật đầu.

Chỉ là khối thịt mỡ Hùng gia sau này sẽ bị Trịnh gia để ý tới.

Đến lúc đó bọn họ muốn Trịnh Thế An giao ra thì phải làm sao?

Ngôn Khánh phát hiện ra, gút mắc giữa hẳn và Trịnh gia càng ngày càng thêm phiền toái. Mới bắt đầu từ sự tranh giành tôn ti, hiện tại sẽ trở thành sự tranh giành lợi ích, đến lúc đó hẳn và Trịnh gia sẽ giải quyết với nhau thế nào?

Được rồi, đi một bước trước vẫn hơn.

Tạm thời cứ ỷ lại Trịnh gia về vấn đề kinh tế về sau sẽ suy nghĩ tìm ra đối sách.

Nghĩ tới đây, Trịnh Ngôn Khánh cắn răng quyết định.

Hiện tại vấn đề cấp bách chính là phải ngăn cản Trịnh Thế An nhận một trăm mẫu ruộng tốt kia, chỉ là không biết, một trăm mẫu ruộng tốt trong mắt Trịnh Nhân Cơ có giá trị bao nhiêu? Trịnh Ngôn Khánh ngẩng đầu nhìn Lý Cơ bên cạnh, trong lòng thầm nghĩ: Nếu như để sư phụ biết bây giờ ta có suy nghĩ luồn cúi, không biết có cảm giác không vui, muốn đuổi ta đi không?

Lý Cơ vừa vận lúc này lại quay đầu nhìn Ngôn Khánh, ánh mắt hai người đều hiện ra một vẻ lo lắng.

Sau khi về nhà, Trịnh Ngôn Khánh đã đem suy nghĩ này nói cho Trịnh Thế An.

- Không nhận ruộng đồng sao?

Đối với thời đại này, mọi người đều biết ruộng đồng đại biểu cho tất cả, Trịnh Thế An kinh ngạc nhìn Trịnh Ngôn Khánh, hắn cảm thấy không biết đứa cháu này của mình suy nghĩ điều gì, vất vả lắm mới có một mảnh đất, tại sao lại buông tay ra?

Chuyện này Trịnh Thế An không thể nào tiếp nhận.

Trịnh Ngôn Khánh cũng biết, muốn khuyên bảo Trịnh Thế An thay đổi quan niệm thổ địa cổ hữu không phải là chuyện dễ dàng, chỉ có thể nói bóng nói gió.

- Gia gia, ông không phải muốn giúp đỡ Hùng đại gia sao?

Trịnh Thế An gật đầu nói:

- Đúng thế.

- Ông chuẩn bị giúp thế nào?

- Làm ra mấy cái kéo rồi mang đi bán là được.

- Bán, bán thế nào? Người ta dựa vào thói quen mà mua đồ, chắc gì họ đã mua kéo của Đại Chuy gia gia?

- Chuyện này...

Trịnh Thế An vẫn chưa có chủ ý.

- Ngôn Khánh, con có phải có biện pháp không?

- Con đích thật là có biện pháp, nhưng vấn đề là biện pháp gì cũng phải cần một số tiền lớn để ủng hộ. Gia gia, ông có bao nhiêu tiền? Đại Chuy gia gia có bao nhiêu tiền?

Trịnh Thế An ngần ngừ cả người.

Hắn làm quản gia cho Trịnh gia bao nhiêu năm, ăn không lo, cũng không để ý xem mình tích súc được bao nhiêu, bất quá cẩn thận tính toán thì hắn ở Trịnh gia bao nhiêu năm, tích trữ cũng không được bao nhiêu tiền bạc, tổng lại cũng không quá mười quan.

Đây là sau khi thu dưỡng Ngôn Khánh, hắn mới tích súc.

Nếu như không có Ngôn Khánh, chỉ sợ một xâu tiền cũng không có. Về phần Hùng Đại Chuy, hắn từ trên xuống dưới cộng lại hai mươi miệng ăn, miễn cưỡng ăn no cơm là khá lắm rồi, còn để bọn hắn xuất tiền thì là một chuyện không thể.

- Thứ đồ này, người khác không biết thì có lợi ích gì?

Gia gia con nghe nói tiệm bánh hấp nổi tiếng ở Lạc Dương lúc đầu vợ chồng bọn họ làm suốt một tháng cho ăn miễn phí, ông nghĩ đi, trong một tháng này bọn họ sẽ mất bao nhiêu tiền? Nếu như không có số tiền vốn thì làm sao bọn họ chịu được?

Trịnh Thế An đã trầm mặc.

Ngôn Khánh nói không sai, nếu không có tiền thì là một phiền toái lớn.

- Còn nữa, gia gia người có muốn đem tiệm Hùng Ký này thành một cửa hiệu tồn tại trăm năm không? Hiện tại Đại Chuy gia gia còn sống, mọi chuyện vẫn tốt, nhưng nếu Đại Chuy gia gia mà mất đi, thì người ta có còn cho chúng ta chỗ tốt không? Con người luôn thay đổi, lúc trước chúng ta bị đuổi về Huỳnh Dương, gia gia chỉ nghĩ đến cái thân tự do, nhưng bây giờ, gia gia đã nghĩ tới một ông chủ giàu có.

Có gì có thể đảm bảo Hùng Vĩ không thay đổi, Hùng Đại Hải không thay đổi, con trai của Hùng Đại Hải không thay đổi sao?

- Vậy con nói phải làm sao bây giờ?

- Phòng ốc, ruộng đồng con đều không muốn, toàn bộ đổi thành chân kim bạch ngân.

79. Chương 6: Trúc Lâm.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 2

Chương 6: Trúc lâm.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Thế An trong lòng không vui:

- Phòng ở tốt như vậy, bỏ đi không phải là đáng tiếc?
- Ha ha, không có ruộng đồng thì lấy cái phòng ở này có tác dụng gì chứ? Hơn nữa ở đây gần đường lớn, hàng ngày người lui tới ầm ĩ vô cùng, gia gia con muốn đọc sách thì ở đây làm sao mà tĩnh tâm được?

Trịnh Ngôn Khánh nghĩ nghĩ rồi nói:

- Con nhớ ở chân núi Long Môn có một khu rừng trúc, trên danh nghĩa cũng thuộc về Trịnh gia chúng ta. Mảnh đất kia không ai chú ý, cũng không quá mắc, đọc sách ở trong rừng trúc nhà tranh chẳng phải là tao nhã sao? Còn nữa, như vậy chúng ta có thể nói rõ với công tử, đem thổ địa và phòng xá đổi thành chân kim bạch ngân, con nghe nói một mẫu ruộng tốt theo tiêu chuẩn là hai mươi con, một trăm mẫu ruộng tốt tổng cộng là một nghìn quan.

Đừng quên, trong một trăm mẫu ruộng này có ba mươi mẫu là lộ điền, theo đạo lý mà nói, những ruộng đồng này phải trả cho quan phủ, chỉ là bên trong gian lận, biến thành nghiệp điền vĩnh viễn cũng không quá khó khăn, một nghìn quan là một con số hợp lý.

Không quá nhiều để người nhà họ Trịnh không vui, cũng không quá ít để xây dựng sản nghiệp Trịnh gia.

Trịnh Thế An hơi đau lòng, nhịn không được mà gãi gãi đầu, trầm tư không nói gì.

- Gia gia, chúng ta bỏ căn phòng này, đổi lấy khu rừng trúc ở nhà tranh, đại công tử cũng không có cảm giác chịu thiệt.
- Ngôn Khánh, chuyện trước kia con nói với gai gia, thật sự có thể thành công sao?

Trịnh Ngôn Khánh gật gật đầu:

- Gia gia, chuyện này con có tám thành nắm chắc.
- Vậy chúng ta làm thế nào?

Trịnh Ngôn Khánh cười hì hì, trải rộng trang giấy lên trên thư án, sau đó dùng thẻ chữ Nhan viết lên một câu tuyệt cú:

Bích ngọc trang thành nhất thụ cao,

Vạn điều thù hạ lục ti thao.

Bất tri tế diệp thù tài xuất,

Nhị nguyệt xuân phong tự tiền đao.

Dịch nghĩa

Ngọc biếc trang điểm thành một cây cao,

Vạn nhánh rủ xuống những sợi tơ biếc.

Chẳng biết những lá mảnh mai đã bị ai cắt mất,

Gió xuân thán hai tựa chiếc kéo.

Dịch thơ

Trang hoàng ngọc bích một nhành cao

Rủ sợi muôn tơ ánh biếc màu

Lá mảnh nào hay ai cắt xén

Xuân thời ngọn gió bén như dao

- Đại Chuy Tử gia gia không phải làm một trăm chiếc kéo sao?

Gia gia mượn năm trăm quan để làm trang trí, dùng một cái hộp tốt bằng gỗ lim, bên trong trải nhung đắt tiền nhất, cái hộp trang nân, sau đó đem bài thơ này dính lên... ông nói, một cái kéo bán được bao nhiêu tiền?

Trịnh Thế An há hốc mồm:

- Dù thế nào cũng phải mười quan.

- Mười quan đó là thành phẩm, còn cái hộp kéo phải đáng giá hai mươi quan.

- Khoan đã, khoan đã, cái gì gọi là thành phẩm?

Loại từ ngữ này là của người đời sau, đối với Trịnh Thế An mà nói nó thâm ảo khó lường, Ngôn Khánh cũng không thể đem kinh tế đời sau mang ra giải thích nên liền nói:

- Thành phẩm này chính là hao phí lớn nhất, ví dụ như Đại Chuy gia gia làm ra một cái kéo, cần phải tốn tài liệu, thời gian, nhân thủ các loại cộng lại.

- Gia gia, ông đừng cảm thấy mắc, người có thể bỏ ra mười quan mua một cái kéo thì sẽ không để ý tới con số mười quan này.

Nghe như vậy đúng là có chút đạo lý.

- Nhưng có bao nhiêu người có thể mua nổi chứ?

- Gia gia, trước kia chúng ta không có tiền vốn dĩ nhiên là làm cho tầng lớp thấp nhất, hiện tại chúng ta có tiền rồi, dĩ nhiên phải làm cho những người cao tầng. Đến lúc đó, cái kéo này phân làm tam đẳng, đắt tiền nhất bán cho hoàng gia, tiếp theo bán cho tầng lớp hạ đẳng và trung đẳng.

Vẫn là câu nói đó, hà nào không cần kéo, ngay cả hoàng thượng cũng phải dùng, gia gia nhất định sẽ phát đạt.

Trịnh Thế An bị Ngôn Khánh làm cho choáng váng.

- Đúng thế, ngay cả hoàng thượng cũng phải dùng kéo của ta, thì ai có thể không cần?

Ngôn Khánh thở phào ra một cái, khe day huyết thái dương cầu mình.

- Điều mà hần cố kỵ nhất chính là chuyện này, bây giờ phải nghĩ biện pháp để gia gia lạnh nhạt với Trịnh gia.

Đương nhiên chuyện này không phải một sớm một chiều có thể làm được.

Nhưng muốn khơi mào được lòng tự tin của gia gia, Ngôn Khánh đã đem hoàng đế ra làm cớ hiệu, không thể thừa nhận, hoàng đế chính là cớ hiệu tốt nhất.

Chỉ là không biết, người nhà họ Trịnh sẽ phản ứng thế nào đây?

Đỗ Như Hối trước giờ hơi đã mang theo hành lý tới trụ sở của Trịnh Ngôn Khánh.

- Đỗ đại ca huynh định ở đây bao lâu?

Ngôn Khánh đang chuẩn bị ghi chép lại bài văn tế mà Bùi Thế Củ mang tới, nhìn thấy bộ dạng của Đỗ Như Hối thì như tiến vào trong mộng.

- Hắc hắc, ta chuẩn bị ở đây một thời gian.

Gia phụ nói cho ta biết có được một mối hôn sự, bất quá ta lấy cớ không có công danh nên mới thôi, gia tổ ta nói ta ở lại Lạc Dương cần phải đọc sách cho tốt, ta nói với gia tổ muốn đọc sách với Ngõng công tử đại danh鼎鼎, vừa vặn có thể học được Vĩng Ngõng thể kia... ha ha gia tổ không nói nhiều, lập tức đồng ý.

Trịnh Ngôn Khánh thiếu chút nữa thì chết sặc.

- Đồ đại ca, gai gia của huynh cũng không khỏi dễ mất đến đệ quá.

- Chuyện này không có biện pháp, ai bảo đệ danh khí lớn như vậy... Gia tổ nói, muốn ganh đua, ngõng công tử nhỏ tuổi như vậy mà đã có tài hoa như vậy, đi theo đệ nhất định sẽ có lợi.

Hóa ra công danh có công dụng từ chối hôn sự.

Đỗ Như Hối nói chuyện, sắc mặt bỗng nhiên biến chuyển:

- Chỉ là gia tổ vọng trộm nói cho ta biết gia gia đệ đừng định cư ở đây.

- Sao?

- Ông ấy còn nói cho ta biết, thừa dịp bán cái phòng xá này đi, dù ở trong thành cũng hơn ở đây.

Nghe giống như không có gì đặc biệt.

Nhưng gia gia của Đỗ Như Hối là người nào, chính là công bộ thượng thư của triều đình.

Nếu như Trịnh Ngôn Khánh không biết chuyện tu sửa Lạc Dương thì có thể cho rằng đó là do Đỗ Công lo lắng hấn ở nơi hoang vắng, kêu hấn vào trong thành ở, nhưng hiện tại Ngôn Khánh đã nhận được tin tức tu trì Lạc Dương dĩ nhiên đối với chuyện này có kiến giải khác.

Triều đình muốn lấy ruộng đồng của Trịnh gia.

Mà bây giờ những lão thành Lạc Dương không có cải biến lớn.

Đỗ Như Hối nói:

- Chuyện này ta cũng không hiểu tại sao gia tổ lại nói như vậy, chỉ là đệ cũng nên cân nhắc một chút.

- Chuyện này... Đồ đại ca, đệ vừa rồi còn nói với gia tổ về chuyện này.

- Đệ cũng cảm thấy ở đây quá mức âm ỉ, muốn chuyển đi, chỉ là đệ không muốn dọn tới nội thành mà muốn tới Long Môn sơn.

80. Chương 7: Ấm Tửu

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 2

Chương 7: Ấm Tửu

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Như Hối nói:

- Cảnh sắc của núi Long Môn đúng là không tệ.

- Đồ đại ca, đệ định cư ở chân núi Long Môn không nói đến cảnh sắc của Long Môn, ở đó Trịnh gia có một khối ruộng đồng, tràn đầy thủy trúc, đệ chuẩn bị chuyển vào một số gian nhà đã bỏ từ lâu trong đó.

- Ngôn Khánh, đệ định noi theo Trúc Lâm Thất Hiền sao?

Đỗ Như Hối nhin không được cười:

- Có phải đệ thấy danh khí của đệ không đủ lớn sao? Ha ha, cái này ngược lại không tệ,

Tết lư tại nhân cảnh,

Nhi vô xa mã huyên.

Vấn quân hà năng nhĩ?

Tâm viễn địa tự thiên.

Thái cục đông ly hạ,

Du nhiên kiến nam sơn.

Sơn khí nhật tịch giai,

Phi điều tương dữ hoàn...

Thử trung hữu chân ý,

Dục biện dĩ vong ngôn.

Dịch thơ:

Nhà cổ giữa nhân cảnh,

Không thấy ồn ngựa xe.

Hỏi ông: “Sao được vậy?”

Lòng xa, đất tự xa.

Hái cúc dưới giậu đông,

Thơ thời nhìn núi Nam.

Khí núi ánh chiều đẹp,

Chim bay về từng đàn.

Trong cảnh có thâm vị,

Muốn tả đã quên lời.

Đây là bài thơ Âm Tửu của danh sĩ Đào Uyên Minh thời Đông Tấn, Đỗ Như Hối nhin không được thấp giọng ngâm xướng.

Nghe hẳn nói như vậy, Ngôn Khánh cũng cảm giác mình đi tới núi Long Môn quả là một nước cờ kỳ diệu.

Là mua chuộc danh tiếng cũng tốt, nhàn tịch tao nhã cũng thế, dù sao làm vậy cũng khiến cho đám thanh lưu danh sĩ coi trọng hơn.

Mà hiện tại, không phải là hẳn cần thanh danh sao?

Người của Trịnh gia lẳng xê là để hẳn khởi động mặt tiền, mà ta lại lộ ra biểu hiện không có ý muốn tranh đoạt. Chuyện này sẽ khiến người nhà họ Trịnh giảm bớt cố kỵ, mà càng thêm sức lẳng xê, đến lúc danh tiếng của Ngôn Khánh đủ để cho Trịnh gia cảm thấy bất an thì bọn họ đã không làm gì được hẳn rồi.

Đến tốt cùng là ai lợi dụng ai?

Chưa đến bước cuối cùng, không ai biết được...

- Ngôn Khánh, đệ muốn viết gì vậy?

- À, Bùi đại nhân ở Hà Đông làm một quyển sách tế cho vợ, muốn đệ chép qua một bản, ngày sau tới lấy.

- Nội sử thị lang, Bùi Thế Củ sao?

- Huynh cũng biết người này?

- Ha ha, ta làm sao không biết được, người này rất lợi hại, là một người cực kỳ có bản lĩnh, gia tổ từng nói, luận danh khí và quyền hành, Bùi đại nhân không so được với Việt Quốc công, nhưng luận về thủ đoạn cùng bốn sự thì Việt Quốc công lại không bằng hắn.

Ngôn Khánh không khỏi thở ra một tiếng.

Bùi Thế Củ này, lợi hại thế sao?

Việt Quốc công, chính là Dương Tổ đại danh鼎鼎, còn Bùi Thế Củ này tựa hồ như chưa từng nghe qua tên của hắn...

Bùi Thế Củ, Bùi Thế Củ...

Khoan đã, trong lịch sử sau khi Lý Thế Dân đăng cơ, Từ Thế Tích vì không muốn cầm kỳ mà chuyển tên thành Lý Tích, ngay cả Lý Tích cũng vậy thì người khác không thể không đổi danh tự... Bùi Thế Củ, xóa chữ thế không phải là Bùi Củ sao?

Người này đúng là một nhân vật lợi hại.

Người này ở thời Tùy Dạng đế là một đại gian thần, nhưng lúc Lý Thế Dân chấp chính thì lại là một trung thần cương trực.

Một trung một gian, để lại rất nhiều phỏng đoán đằng sau.

Ngay cả trong Đại Đường Song Long truyện cũng đã nói Bùi Củ là Tà Vương Thạch Chi Hiên.

Không ngờ mình có thể biết được một người như vậy, còn sao chép văn tế?

Ngôn Khánh không khỏi điều chỉnh tâm tư, chăm chú nhìn văn tế mà Bùi Thế Củ đã viết xong, không thể phủ nhận, Hà Đông tứ đại gia tộc, Bùi gia tộc là một gia tộc không hề kém. Nhìn vào từ ngữ hoa lệ cho thấy Bùi Thế Củ yêu thương lão thê của mình thế nào.

Trịnh Ngôn Khánh nhăn lông mày lại, trong lòng thầm nghĩ:

- Trịnh gia muốn sao chép lại, mượn đó mà có được giao tình với Bùi Thế Củ, nhưng lại không có quan hệ với ta.

Hôm nay ta có sự phụ mượn nhờ Đậu gia làm chỗ dựa, nhưng cuối cùng cũng không phải bốn sự của mình.

Nếu có thể để Bùi Thế Củ thích, chẳng phải càng khiến cho Trịnh gia về sau ném chuột sợ vỡ đồ quý sao?

- Ngôn Khánh, đệ đang suy nghĩ gì vậy?

- À, đệ đang nhìn quyển sách tế này của Bùi thị lang, đúng là tình thâm ý cắt.

- Ha ha, đệ quả nhiên là một người đa tình.

Đỗ Như Hối từng tận mắt thấy Ngôn Khánh làm thơ cho Đóa Đóa nên nhin không được mà trêu ghẹo:

- Chỉ là Bùi thị lang và Bùi phu nhân, đúng là có một giai thoại, năm đó Bùi Thị lang bình định Lĩnh Nam, Thôi phu nhân bởi vì mình tuổi già không cách nào chăm sóc, phái hai tỷ nữ thiên kiều bá mị tới phục thị.

- Về sau Thôi phu nhân mất đi, Bùi Thị Lang bi thống vô cùng, đem tất cả gia thiếp và mỹ tỷ đuổi đi, tình thâm ý trọng.

- À, ta quên nói, Thôi phu nhân và Công Vệ phu nhân nổi tiếng về thư phpas là cùng một người.

Thôi phu nhân này không phải là vợ của Trịnh Nhân Cơ mà là thê tử của Bùi Thế Củ.

Ngôn Khánh nhìn bản Thôi tế chân thành, trầm ngâm một lát rồi bắt đầu sao chép.

Đỗ Như Hối ở bên cạnh quan sát, không nói không rằng, thậm chí còn mài mực cho hắn.

Năm trăm chữ tế, sao chép cũng không khó khăn.

Ngôn Khánh đã đọc qua rất nhiều lần cho nên ghi cực kỳ thông thạo.

Sao chép hết bút tể, Ngôn Khánh lại chưa ngừng bút.

Hắn trám đầy mực nước, sau đó ghi về phía đằng sau hai chữ: Vãng mệnh sao chép, xin tặng một bài thơ:

Tằng kinh thương hải nan vi thủy

Trừ khước Vu sơn bất thị vân

Thủ thứ hoa từng lân hồi cổ

Bán duyên tu đạo, bán duyên quân

Dịch thơ:

Từng đi biển cả nước hề chi

Trừ núi Vu ra, chẳng có mây.

Ví gặp người hoa không ngoái lại

Nửa vì tâm tánh, nửa tình si.

Trịnh Ngôn Khánh viết xong, cảm thấy vô cùng mỹ mãn, đối với nét mực trên giấy chưa khô, khẽ thổi một hơi.

Đỗ Như Hối trợn mắt há hốc mồm nhìn bài thơ, rồi lại nhìn dáng vẻ tươi cười của Trịnh Ngôn Khánh, hồi lâu không nói gì.

Yêu nghiệt, người này thật là yêu nghiệt.

Trịnh Ngôn Khánh làm sao không biết mình rất yêu nghiệt.

Nhưng hắn không điên. Hắn cần nhiều thanh danh, cần thêm nhiều người chú ý hơn nữa...

Cái này cùng với bản tính của hắn không tương hợp nhưng không thể không tiếp nhận.

Ở Trịnh gia giống như ở sâu trong biển, bao nhiêu ánh mắt nhìn vào hắn, bao nhiêu người ở trong bóng tối tính toán đến hắn, Trịnh Đại Sĩ muốn dùng hắn để ổn định địa vị của An Viễn đường, Trịnh gia thất phòng, há cam tâm cho Trịnh Đại Sĩ yên ổn.

Chuyện này, Trịnh Đại Sĩ chính là vì tổ tông hắn quy tông nên mới làm ra.

Không muốn bị người khác ám toán, phương pháp an toàn nhất chính là đặt mình ra trước mặt mọi người, làm cho những người có dã tâm không thể cố kỵ, đương nhiên làm như vậy thì Trịnh Ngôn Khánh cũng phải đối mặt với đủ loại hoài nghi và tranh luận.

Nhưng tranh luận càng nhiều thì mục tiêu của hắn càng lớn.

Tích lũy tới mức độ nhất định, có thể nhờ vậy mà đạt được an toàn.

81. Chương 8: Tiểu Yêu

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 2

Chương 8: Tiểu yêu

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Đây là một chuyện bất đắc dĩ, Trịnh Ngôn Khánh cũng biết rằng, sinh hoạt ở bên trong thế gia vọng tộc có đủ loại gian khổ.

Nhìn như phong quang vô hạn, kỳ thực mỗi bước đi đều ẩn chứa rất nhiều sát cơ.

Trịnh Ngôn Khánh không thể có lựa chọn nào khác.

Trời vừa sáng, Trịnh Thế An đã tìm Trịnh Vi Thiện, đem ý nghĩ muốn đổi ruộng đồng lấy tơ lụa và tiền bạc nói cho Trịnh Vi Thiện.

Đồng thời ông còn muốn đổi những phòng ốc ồn ào này lấy khu rừng trúc dưới núi Long Môn.

Trịnh Vi Thiện vâng mệnh chuẩn bị thủ tục cho Trịnh Thế An, nhưng nghe thấy Trịnh Thế An không muốn ruộng đồng, Trịnh Vi Thiện giật mình không thôi.

- Lão quản gia, ông cần phải hiểu rõ.

Trịnh Vi Thiện khuyên:

- Lần này lão thái gia đưa ruộng tốt thượng đẳng cho ông, nếu ông không muốn thì sau này hối hận cũng không kịp đâu.

Trong lòng Trịnh Thế An, tâm lý địa chủ vẫn còn rất sâu.

Nếu không có Trịnh Ngôn Khánh hôm qua khuyên bảo thì ông dĩ nhiên tiếp nhận những ruộng đồng này, dù vậy sau khi Trịnh Vi Thiện nói, ông vẫn do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn cắn răng lắc đầu cự tuyệt.

- Cũng không phải ta không muốn, nhưng thực sự...

- Hôm qua ta đi Thiên Tân Kiều phố, nhìn thấy mấy ông bạn già, thật sự muốn giúp đỡ bọn họ một chút, tuy nói lão thái gia muốn khôi phục phụ cấp cho họ, nhưng người cũng biết, đám bạn già kia của ta có tính tình thế nào, cách làm của phu nhân khiến bọn họ rất thương tâm, đến giờ vẫn không tiếp nhận phụ cấp, còn mấy lão huynh đệ trong nhà hiện tại đã rất đói, trong lòng ta thực không cảm thấy thoải mái.

Hiện tại cho dù lão thái gia ra mặt cũng không có tác dụng.

Cũng may năm đó ta cùng với đám huynh đệ này xuất sinh nhập tử, ta ra mặt giúp bọn họ, bọn họ có thể tiếp nhận. Ta đổi lấy một chút tiền và tơ lụa, cùng với đám huynh đệ này làm chút việc sinh ý, cho dù không giúp đỡ được gì thì trong lòng cũng thoải mái hơn.

- Lão quản gia quả nhiên là người trọng tình nghĩa.

Đám lão quân ở Thiên Tân Kiều phố trải qua chuyện đó đúng là rất thương tâm.

Trịnh Vi Thiện dĩ nhiên là hiểu tính tình của những lão nhân kia, lúc trước bọn họ dám ngăn cản xe của Trịnh Nhân Cơ để hỏi, cho thấy bọn họ không phải là kẻ ăn xin, mặc dù Trịnh Đại Sĩ muốn khôi phục phụ cấp cho họ nhưng vẫn không có người nào nhận lấy.

Trịnh Thế An vừa rồi nói như vậy khiến cho Trịnh Vi Thiện cảm động.

Vì vậy hắn liền đáp ứng, cam đoan sẽ tận lực làm chuyện này.

Cùng ngày, Trịnh Vi Thiện đem thỉnh cầu của Trịnh Thế An nói với Trịnh Nhân Cơ, Trịnh Nhân Cơ cũng không dám định đoạt, sai người đi suốt đêm hỏi ý kiến của Trịnh Đại Sĩ.

Đến ngày thứ ba, tin tức từ Huỳnh Dương mới chuyển về.

Trịnh Đại Sĩ chỉ viết rằng: Công việc ở Lạc Dương, tất cả do người quyết định, không cần hỏi ai.

- Hiền đệ, Trịnh Thế An này đến tột cùng là có ý gì?

Trịnh Nhân Cơ rơi vào đường cùng, tìm Nhan Sư Cổ thương nghị, gần đây, Nhan Sư Cổ vô cùng bận rộn, buổi trưa sau khi dạy Từ Thế Tích và Trịnh Hoành Nghị học xong, sau giờ ngọ khổ đọc Tam Quốc, ghi lại chú thích, kỳ thật thời Ngụy Tấn đã có chú thích của Tam Quốc chí của Bùi Tùng, vô cùng hoa mỹ.

Nhưng Nhan Sư Cổ phát hiện, chú thích của Tam Quốc Chí của Bùi Tùng, muốn hiểu được cũng không phải là điều dễ dàng.

Vì muốn có một bộ Tam Quốc Chí siêu việt hơn cho nên Nhan Sư Cổ cần phải tổn hao tâm trí rất nhiều.

Trịnh Nhân Cơ cũng biết Nhan Sư Cổ bề bộn cho nên không dám đi quấy rầy hấn.

Nhan Sư Cổ sau khi nghe xong lòng mảy không khỏi nhăn lại trầm ngâm một lát rồi nói:

- Trịnh Thế An là người trọng tình nghĩa, nếu hấn ra mặt trấn an mấy lão quân kia cũng là hợp lý, đại huynh quý phủ dư dả cho bọn họ chút tiền cũng không sao. Về phần đám người kia không cần phòng ỡ, hắc hắc, định làm giống như mấy vị tiên hiền sao?

Trịnh Nhân Cơ nói:

- Trịnh Thế An đích thật là có tài cán, nếu bàn về thủ đoạn, Vi Thiện kém hấn không chỉ một bậc.
- Đã như vậy thì huynh đáp ứng bọn hấn, xem bọn hấn có năng lực gì?

Trịnh Nhân Cơ gật đầu đồng ý.

Dù sao lão gia tử cũng muốn nâng tổ tôn này lên, đem bọn họ noi theo tiên hiền cũng tốt, tóm lại là được lợi cho An Viễn đường Trịnh gia là tốt.

Vì vậy, Trịnh Nhân Cơ liền quyết đoán đem một nghìn hai trăm quan tặng cho Trịnh Thế An.

Trịnh Thế An chỉ cần một nghìn qua, Trịnh Nhân Cơ lại hào phóng hơn. Người muốn làm người tốt, vậy thì ta để người làm, xem người có thể làm ra trò gì?

Trịnh Nhân Cơ có bản tính công tử, trong chuyện này có lòng khinh thị.

Trịnh Nhân Cơ cho Từ Thế Tích tới chẳng qua là vì tương lai của Trịnh Hoành Nghị. Chứ nói là nể mặt Từ Cái thì không thể, Trịnh Thế An không cầu đất mà cầu tiền, điều này khiến cho Trịnh Nhân Cơ có vài phần khinh thị hấn.

Mặc kệ Trịnh Thế An vì mục đích gì, nhưng hấn làm thương nhân thì tiền đồ về sau của Ngôn Khánh sẽ bị ảnh hưởng.

Tổ phụ của Trịnh Vi Thiện cũng vì làm thương nhân kết quả Trịnh Vi Thiện một thân võ nghệ cũng chỉ có xuất thân tứ phẩm.

Cái này cũng là một phương diện Trịnh Đại Sĩ cất nhắc cho Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Thế An nhận 1200 quan không hề khách khí.

Sau đó ông lập tức xuất ra 500 quan tìm thợ ở Lạc Dương chế tạo hộp gấm, một phương diện khác thì đem nô bộc và mỹ tỷ trả lại toàn bộ cho Trịnh Nhân Cơ, ngựa và trâu cày cũng không cần, chỉ cần con thanh lừa, sau đó cả nhà rời khỏi đi tới rừng trúc Long Môn.

Long Môn tiếp giáp với Y Thủy, ở phía tây.

Rừng trúc chiếm diện tích gần năm mươi mẫu.

Thanh trúc mang tới cảnh sắc thanh nhã vô cùng.

Đứng tại bên ngoài, có thể nhìn thấy phong cảnh, cỏ thơm um tùm, theo gió mà phập phồng.

Ở trong rừng có ba tòa trúc lâu.

Tòa trúc lâu này mới xây, kiến tạo cũng không khó khăn, thành Lạc Dương đủ loại thợ Trịnh Thế An tốn hao mười mấy quan mới mời người trong hai ngày kiến tạo được.

- Ta muốn một tòa trúc lâu.

Đỗ Như Hối không kìm được mà lên tiếng.

Nơi này cảnh trí ưu mỹ, thật sự là một nơi tĩnh dưỡng rất tốt, đọc sách ở đây ngắm phong cảnh quả là có tư vị.

- Bên trong tất cả đồ dùng đều có, nếu Đỗ Đại ca muốn ở đó, không ngại lấy một cái tên đi.

- Tòa trúc lâu này có tên là gì?

- Đệ vẫn nghĩ chưa ra.

- Vậy nghĩ kỹ đi, sau đó tìm cho ta một cái tên.

Đỗ Như Hối biết Ngôn Khánh là người giỏi chữ, dĩ nhiên không khách khí.

Trịnh Ngôn Khánh nghe xong không nhịn được cười liền bước lên, hắn đem con thanh lừa buộc vào một gốc cây, sau đó đỡ Trịnh Thế An. Kỳ thật tổ tông của hắn cũng không có hành lý gì, chủ yếu là sách vở của Ngôn Khánh.

Đến trưa tất cả đều đã được sắp xếp thỏa đáng.

Trịnh Ngôn Khánh ngồi ở trước hiên cửa của ngôi nhà, thả chân lay động giữa không trung, nhìn vườn thúy trúc, trong lòng thoải mái vô cùng.

- Tiểu yêu, cảnh đẹp thế này, tại sao đệ không làm một bài thơ?

Bởi vì trong lòng Đỗ Như Hối đã coi Ngôn Khánh là yêu nghiệt nên xưng hô với hắn cũng biến đổi.

Không gọi thẳng kỳ danh mà gọi hắn là tiểu yêu.

82. Chương 9: Bán Được Long Dao

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 2

Chương 9: Bán được Long Dao

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Đối với chuyện này, Trịnh Thế An sau khi được Đỗ Như Hối giải thích cũng không nhịn được cười, đồng ý gọi Ngôn Khánh là tiểu yêu.

Đúng thế, tôn nhi này của mình đúng là yêu nghiệt.

Vịnh trúc thơ không ít, nhưng đại đô mượn vật nói người, bày ra khí khái của mình, Ngôn Khánh không thể làm một cách dễ dàng. Lúc trước một câu sĩ cam phần tử bất công hầu đã dẫn đến sát cơ của Trịnh Đại Sĩ, Trịnh Thế An tuy không chú ý tới nhưng Ngôn Khánh lại chú ý, nếu như mình lại tiếp tục như vậy thì hoàn toàn không tốt.

Muốn thanh thần, phải thể hiện ra một phong độ...

Trịnh Ngôn Khánh buông thả tâm tư một chút rồi nhìn Đỗ Như Hối nói:

- Muốn thanh thần thì phải thể hiện phong độ.

Trịnh Ngôn Khánh buông thả tâm tư rồi nhìn Đỗ Như Hối nói:

- Trữ khả thực vô nhục, bất khả cư vô trúc Vô nhục lệnh nhân sấu, vô trúc lệnh nhân tục.

Dịch nghĩa:

Có thể ăn mà không cần có thịt nhưng không thể sống mà không có trúc, không có thịt thì chỉ khiến cho người ốm đi, không có trúc khiến cho người trở nên bình thường.

Đỗ Như Hối nghe xong thì kinh ngạc, nhìn lại Trịnh Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh không để ý tới hắn, đột nhiên đứng lên nói:

- Được rồi, sau giờ Ngọ đệ còn phải đến học xá nghe giảng, đệ phải từ từ dọn dẹp.

- Ta đi cùng với đệ.

- Đố đại ca, tổ phụ huynh cho huynh tới đây chính là vì muốn huynh đọc sách chứ không phải để huynh đi lòng vòng, nếu huynh thật sự cảm thấy tịch mịch thì có thể lên núi xem Ngụy Tấn sách bia, sự phụ đệ không thích bị người khác quấy rầy, huynh chớ để bị sự phụ trách phạt.

Đỗ Như Hối cười ha hả, xem như đã đáp ứng.

Ngôn Khánh trở về phòng thay quần áo, sau đó nắm lấy đầu con thanh lư, từ từ đi ra khỏi rừng trúc.

Âm lãnh cô tịch, mang theo vài phần huyền ảo.

Đỗ Như Hối đưa mắt nhìn về phía Ngôn Khánh ở đằng sau, đột nhiên hần đứng dậy cũng đi về phía một tòa trúc lâu khác.

Trong lòng hần thầm suy nghĩ, Ngôn Khánh tuổi còn nhỏ mà tài hoa đã như vậy, ta sống uống hai mươi năm, chẳng lẽ ngay cả một tiểu hài tử cũng không bằng sao? Hôm nay chúng ta ngồi chung một chỗ, nhưng sau này Ngôn Khánh nổi danh, ta có thể ngồi cùng hần hay sao?

Mấy ngày nay, Đỗ Như Hối cũng nhận được không ít kích thích.

Trịnh Ngôn Khánh không biết, hần vì sinh tồn giãy dụa, ăn trộm không ít thì từ khiến cho Đỗ Như Hối phải rung động.

Trở lại gian phòng, Đỗ Như Hối mở sách ra.

Ở bên trong có một số mẫu chữ khắc, hần lấy một quyển sách xuân thu, ngồi ở bên cửa sổ rồi nghiền ngẫm đọc.

Đỗ Quả ở Lạc Dương dừng lại mười ngày, không tiếp bất kỳ kẻ nào.

Mười ngày sau, Đỗ Quả lặng yên rời khỏi Lạc Dương, thậm chí không làm náo động bao nhiêu quan viên, về phần Chung Cừ Thái Dực càng không xuất hiện, đại đa số mọi người đều biết Đỗ Quả đến Lạc Dương để làm việc nhưng làm việc gì, người biết cũng không nhiều.

Sau đó, các thế gia vọng tộc truyền ra tin tức, thái tử muốn dời đô.

Chỉ là chuyện này truyền ra trong phạm vi nhỏ, đại đa số dân chúng căn bản không được biết.

Đỗ Quả sau khi rời đi, Trịnh Thế An cũng đã mở rộng giai đoạn chuẩn bị, hần chuẩn bị một trăm cái hộp tinh mỹ đặt một trăm cái kéo trong đó, trên hộp còn có điêu khắc và đồ án, ở bên cạnh viết hai bài thơ của Trịnh Ngôn Khánh.

Trong hộp giấu có ghi chữ Hùng Ký, cùng tiêu chí của Đại Chuy.

Ngôn Khánh nói như vậy thì tốt hơn, có thể không cần cái kéo bên trong nhưng không thể không giữ lại cái hộp.

Sau đó, Trịnh Thế An dựa vào sự phân phó của Trịnh Ngôn Khánh, bỏ ra năm mươi quan, cùng Hùng Đại Chuy lập một cửa hàng ở đó, bên trong bày những kiểu kéo mới, người đi qua lại không ít.

Nhưng người muốn bỏ tiền ra lại không nhiều...

Dù sao đây cũng là một loại mặt hàng mới, muốn bọn họ chấp nhận phải có một quá trình.

Ngôn Khánh thậm chí nói Trịnh Thế An cần phải chuẩn bị tới nửa năm, chỉ là trong thời gian này, Hùng Đại Chuy không được đình chỉ chế tạo, bảo trì số lượng sản xuất. Trịnh Ngôn Khánh cũng không xuất thân từ kinh tế cho nên cũng không nghĩ ra nhiều phương pháp hữu dụng, nhưng hần phỏng đoán đúng, chỉ trong vòng mười ngày khai trương, cửa hàng chỉ bán được hai mươi cái kéo.

Trịnh Thế An cảm thấy sốt ruột rồi.

Cửa hàng không buôn bán được, tự tay Trịnh Thế An phải chiếu cố cho sinh hoạt của nhà Hùng Đại Chuy, còn có chi phí sản xuất mỗi ngày.

Một tháng sau, ông đã mất hơn một trăm quan.

Mất nhìn thấy tiền của mình càng ít đi, Trịnh Thế An càng phải lo nghĩ.

Trịnh Nhân Cơ phải người đi nghe ngóng chuyện này, nghe nói Trịnh Thế An và Hùng Đại Chuy hùn vốn bán kéo, hẳn nhin không được mà cười to.

- Lão già kia điên rồi, một cái long đao thì có thể mang tới lợi nhuận bao nhiêu?

Thôi phu nhân cũng cười lạnh liên tục.

Trước đây nàng muốn hãm hại tổ tôn Trịnh Thế An, không ngờ lại làm cho phụ tử Thôi Đạo Lâm phải chết, sau đó đai lưng ngọc tổ truyền của Trịnh Nhân Cơ cũng không có tin tức, vì thế nàng bị người nhà họ Thôi quả trách không ngừng, trong lòng rất không thoải mái.

Hiện tại thấy Trịnh Thế An làm ăn không được, Thôi phu nhân cuối cùng cũng thở ra một hơi.

- Lão gia, Trịnh Thế An cũng thật không dễ dàng, nhìn bộ dạng như vậy chỉ sợ cũng không chống đỡ được lâu.

- Chúng ta cũng không thể ở bên cạnh xem náo nhiệt, không bằng giúp đỡ một chút, thiếp đi mua vài cái trở về?

Trịnh Nhân Cơ nghe được liền liên tục gật đầu.

Không ngờ Trịnh Hoàn Nghi sau khi nghe chuyện này, đã thương lượng với Từ Thế Tích, hai người chuẩn bị năm mươi quan đi mua. Bất kể thế nào mà nói, Trịnh Thế An cũng là gia gia của Ngôn Khánh, nếu như Trịnh Thế An phá sản thì chỉ sợ Ngôn Khánh cũng không sống khá giả, bọn họ biết chuyện này cũng không thể thờ ơ lạnh nhạt.

Trịnh Thế An ngồi ở trong cửa hàng, lòng như lửa đốt.

Cái này nếu như không khai trương, chỉ sợ không chịu được một tháng.

Ông ở trên quầy tính toán, một tháng nay, thua lỗ đã hơn một nghìn quan.

Hiện tại ở trong thành Lạc Dương, mọi người coi ông như một thằng ngốc, mở một cửa hàng ngốc nghếch.

- Trịnh lão huynh.

Trịnh Thế An đang buồn bực chợt nghe thấy có người kêu tên của mình.

Ngẩng đầu lên thì thấy bên ngoài đi vào một người, tướng mạo đường đường, chỉ là xương gò má hơi cao, màu da hơi trắng, hình như có huyết thống người hồ.

- Nguyên quán gia!

Trịnh Thế An thấy mặt vội vàng ra đón.

codon.tra

83. Chương 10: Canh Dương Mai

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 2

Chương 10: Canh Dương Mai

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Người này chính là Lạc Dương Nguyên phủ quản gia, tên là Nguyên Lệnh Vinh, Nguyên Phủ Lạc dương là bắc ngụy hoàng tộc, bắc ngụy dùng họ Bạt Vi, về sau họ đổi thành họ Nguyên.

Nguyên Lệnh Vinh cười ha hả tiến tới, thi lễ với Trịnh Thế An.

Hai người ngồi xuống, Trịnh Thế An mới cẩn thận nói:

- Thiếu huynh, tại sao hôm nay lại rảnh đến thăm ta?
- Hắc hắc, thủ đoạn của lão huynh người thật ghê gớm.

Trịnh Thế An không khỏi ngạc nhiên:

- Thiếu huynh, xin chỉ giáo cho?
- Tháng trước huynh đưa cho ta cái hộp gấm kia, sao không nói cho ta biết, ở trong đó có thơ.

Trịnh Thế An đưa cái kéo cho Lệnh Vinh, chỉ là lúc đó Lệnh Vinh không xem kỹ.

- Đây chẳng qua là do đứa cháu nhỏ nhất thời trêu đùa, chuyện này có gì đáng nhắc tới.
- Lão huynh nói vậy là sai rồi, lệnh tôn là kỳ đồng đương thời, bài thơ đó đáng giá vạn kim.
- Hơn nữa cái kéo này đúng là làm rất tốt, chẳng những chuẩn xác tinh mỹ mà sử dụng cũng không cần dùng nhiều khí lực, hôm nay ta phụng chỉ lão gia nhà ta mua kéo, thượng phẩm ba mươi cái, trung phẩm một trăm cái, hạ phẩm 300 cái.

Tiệm kéo Hùng Ký, phân làm tam phẩm.

Thượng phẩm hai mươi quan, trung phẩm 100 tiền, hạ phẩm 50 tiền.

Cái gọi là thượng phẩm, dĩ nhiên là do Hùng Đại Chuy chế tạo tỉ mỉ, mẫu chốt là ở khâu đóng gói.

Mà trung phẩm thì do những nhà khác ở Thiên Tân Kiều phổ chế tạo, chọn nhân tài dĩ nhiên không so sánh được với thượng phẩm, về phần hạ phẩm, đều được chế tạo từ phế liệu, giá trị không cao, người bình thường đều dùng hạ phẩm.

Vốn Nguyên đại tộc này cũng không cần dùng nhiều kéo như vậy.

Nhưng người nhà họ ngẫu nhiên mua được một cái, ở trong bếp sử dụng cảm thấy thuận tiện không ít lại thêm bài thơ đính kèm trong đó, lập tức ý thức được giá trị.

Hôm nay, quý tộc Trường An đã lưu hành Vịnh Ngỗng thể.

Thứ này chế tạo ra không kém, bên trong còn có cả bài thơ của Ngỗng công tử, ai mà chẳng muốn có một cái.

Trịnh Thế An càng hoảng sợ.

Chỉ cần bán được ba mươi cái thượng phẩm này đã thu hồi thành phẩm lúc đầu rồi.

- Nguyên quán gia, ông chớ nói đùa.

Nguyên Lệnh Vinh trừng mắt:

- Cái này có gì mà phải nói đùa, ông mau chuẩn bị hàng, ta bên này đã mang tiền tới, tranh thủ thời gian kiếm kè.

Hơn trăm quan đó...

Trịnh Thế An tươi cười rạng rỡ, kêu điểm tiểu nhị thu thập thỏa kéo cho thỏa đáng.

Ở bên kia Nguyên Quảng Vinh còn chưa đi thì có mấy người đã đến muốn mua kéo thượng phẩm.

Trịnh Thế An trong kho cũng còn tới hơn mười cái kéo, nhưng vẫn chưa đóng gói.

Dù vậy vẫn có người mua hơn ba mươi cái mang đi.

Chỉ trong một thời gian, Trịnh Thế An đã thu hồi hơn nghìn quan.

- Lập tức chế tạo hộp gấm cho ta.

Ngay sau khi khách nhân rời đi, Trịnh Thế An lập tức quát lớn: Làm một trăm cái hộp gấm, không hai trăm cái, xem chúng ta có bao nhiêu tiền, đánh ra toàn bộ hộp gấm.

Trong nhất thời, công việc lập tức trở nên lu bu.

- Gia gia, chúng ta làm xong hai trăm cái kéo thượng phẩm, thì tạo thời không bán nữa.

Đêm đó Trịnh Ngôn Khánh nhắc nhở Trịnh Thế An chuyện này.

- Tại sao?

- Gia gia, hăng quá hóa dở.

Trịnh Ngôn Khánh vạch vạch ngón tay rồi nói tiếp:

- Ông ngẫm thử xem, những người kia mua kéo là vì thứ gì, là vì tôn nhi đề thơ, thứ này chủ yếu mang đi tặng nhau, ông cho rằng những nhân vật lớn kia, có mấy ai chuyên môn sử dụng không?

Đây là một mảnh lời, dùng một chút thì được, dùng lâu thì không thể.

Cho nên chúng ta nên mở rộng trung phẩm và hạ phẩm, những thứ này mới kiếm được nhiều tiền nhất, về phần kéo thượng phẩm chỉ là một chiêu bài, về sau nếu như bọn họ đến mua thì ra giá một lần năm thanh, nhiều hơn thì không bán... Hơn nữa con đoán chừng, hai trăm cái kéo này bán xong, Trường An sẽ chú ý tới, ông thuận thế hủy bản thảo sau đó nâng cao giá lên thành gấp đôi.

Cái hộp gấm này, mắc nhắc chính là cái phần đề thơ.

Bản thảo ở trong tay của Trịnh Thế An, ông hủy đi, nếu như không có thì không thể nào chế tạo hộp gấm nữa, Ngôn Khánh biết rõ, cái kéo thượng phẩm này lượng tiêu thụ không lớn, mấu chốt là phải dùng biện pháp nâng giá trị nó lên, nó phải là thứ trân quý nhất, đến lúc đó có thể kiếm một khoản lớn.

Trịnh Thế An đối với lời của Trịnh Ngôn Khánh không còn chút hoài nghi, lập tức gật đầu đáp ứng.

Cùng lúc thì bị bêu danh mà thôi, Trịnh Thế An chẳng sợ điều này, chân kim bạch ngân tới tay mới là lợi ích thật sự.

Bất tri bất giác, Trịnh Thế An đang trên nguy cơ phá sản trở thành giàu có.

Trong lòng ông sự trung thành với Trịnh gia không nghi ngờ đã giảm đi vài phần. Mà Trịnh Ngôn Khánh cảm nhận được sự biến hóa trong lòng của Trịnh Thế An.

Trịnh Thế An là kẻ đáng thương.

Trước kia ông phụ thuộc toàn bộ vào Trịnh gia không có chút tính cách độc lập nào, quan niệm dòng họ kéo dài mấy nghìn năm dĩ nhiên không thể kháng cự được, nếu như không phải Ngôn Khánh xuyên việt tới thì chỉ sợ ông sẽ mãi mãi dần dần phụ thuộc vào Trịnh gia.

Đời sau coi trọng cá tính độc lập nhưng đời này thường sẽ trở thành bi kịch.

Ngôn Khánh cũng không hi vọng Trịnh Thế An có thể có được tính cách tự chủ nhưng hẳn vẫn hi vọng Trịnh Thế An có thể có một thân thể độc lập trong tông tộc. Một tông tộc do nhiều người tạo thành, ít nhất Trịnh Thế An cũng phải là một người độc lập ở trong đó. Trịnh Thế An hiện tại đã là một thành phần của Trịnh gia, nhưng không còn phụ thuộc vào Trịnh gia nữa. Chẳng phải Trịnh Đại Sĩ cũng là một bộ phận của Trịnh gia hay sao?

Chỉ vì Trịnh Đại Sĩ có một tổ tông tốt cha của hắn là trụ cột của Trịnh gia cho nên hắn mới có địa vị đó mà thôi.

Thời gian trôi qua tới mùa hạ, lúc này nổi lên từng đợt mưa gió.

Cũng không biết truyền tới tin tức từ đâu, nói là hoàng đế sinh khoảnh cách với thái tử, các có ý lập ản thái tử.

Trong nhất thời các đại quan biến được trở nên phân loạn.

Giới quyền quý đột nhiên tức giận, ai cũng muốn biết sự thật.

Mà thái tử thì ngày càng hành quân lặng lẽ, tựa hồ như là đang chuẩn bị lực lượng đánh trả, thế cục càng trở nên khó bề phân biệt.

Cuối tháng tư, thái tử Dương Quảng từ Trường An tới Nhân Thọ Cung, đem chuyện triều chính phó thác cho Dương Tổ, lại mệnh cho Sử thị lang, Bùi Thế Củ phụ tá, dường như làm vậy để thể hiện sự có hiếu với phụ vương.

- Sư phụ, thánh nhân sẽ bãi miễn thái tử sao?

Giữa mùa hạ, sau một trận mưa lớn, khí trời vẫn chưa thể mát mẻ hơn, càng ngày càng nóng nực.

Trịnh Ngôn Khánh đang mặc một bộ áo trắng, ngồi chễm hễm ở cửa hiệu kỳ hủi Lý Cơ.

Lý Cơ cũng mặc một bộ quần áo mỏng, trong tay bưng một chén canh Dương Mai, từ từ nhắm nháp.

Trên khuôn mặt cương trực nở ra một vẻ hiền lành, ẩn chứa một sự vui mừng trong đó.

Chén canh Dương Mai này là do một thợ săn hái được một cây Dương Mai hoang dại ở trong rừng mang về, Trịnh Thế An mua về cho Trịnh Ngôn Khánh làm canh mang đi tôn kính sư phụ.

Tuy nói chỉ là một chén canh Dương Mai, nhưng đối với Lý Cơ thì đó còn hơn cả sơn hào hải vị.

- Ha ha, sự tình trong nhà hoàng đế, ai có thể nói chính xác được chứ?

Chỉ là ta thấy, hoàng đế chưa chắc sẽ phế bỏ thái tử, thái tử và Ẩn thái tử không giống nhau, có thể ẩn nhẫn, có tâm kế, quyết không thể nào đơn giản chọc giận hoàng đế. Về phần lời đồn này truyền ra, theo ta thấy có một số người muốn quấy nước cho ao đục lên mà thôi, người không thấy những người cầm quyền, Dương Tổ, Bùi Thế Củ đều cùng đẳng cấp của thái tử hay sao?

Thái tử đem chuyện triều chính giao cho hai người này tỏ ra hẳn rất tín nhiệm hai người bọn họ, một phương diện khác cũng đã nói rõ hoàng đế không có tâm tư phế bỏ hay sao? Bằng không hoàng đế đã phái người khác, đoạt lại quyền hành rồi.

codon.tra

84. Chương 11: Nghệ

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 2

Chương 11: Nghệ

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngôn Khánh gật đầu cũng không truy vấn nhiều nữa.

Loại chuyện này hẳn biết rằng mình không nên hỏi rõ ràng nếu không sẽ khiến cho người khác có cảm giác quái dị.

Tám tuổi, trên thực tế khéo thi họa, ngâm thơ phú thì có thể hợp lý nhưng nếu tham gia chuyện triều chính thì sẽ dẫn đến thế tục kinh hãi, cho nên lướt qua biết một số chuyện là được rồi.

Xem ra phụ tử Dương Kiên cũng không xuất hiện mâu thuẫn gì.

Không có mâu thuẫn gì mà lại có nhiều lời đồn cho thấy bên trong có điều cổ quái.

Về phần cổ quái thế nào, Ngôn Khánh cũng không xác định được, nhưng hẳn có thể khẳng định, ván cờ này đã được khổng chế trong tay của Dương Quảng, từ nay về sau tây Hán Vương Dương Lượng cùng với sĩ phu Sơn Đông và thế gia vọng tộc muốn lật thế cờ không có khả năng, Lý Cơ cũng nhìn ra được nhưng không cùng Ngôn Khánh thảo luận việc này.

- Tiểu yêu, ta ra bài tập cho con, con đều làm xong rồi sao?

Cũng không biết Lý Cơ từ đâu biết biệt hiệu này của Ngôn Khánh, bất tri bất giác cũng thay đổi cách xưng hô với hắn.

Ngôn Khánh vội vàng trả lời:

- Đệ tử gần đây ngoại trừ thời gian làm theo giáo trình của sư phụ thì đều đọc thơ.

Thơ chính là Kinh Thi thơ phẩm, Ngôn Khánh cảm thấy mình không thể lúc nào cũng đạo thơ của người khác được, cũng phải có một số tác phẩm của mình, không hiểu thi từ vần luật thì không thể làm thơ, thơ cổ nhân có hai tác phẩm Kinh Thi, Ngôn Khánh cũng phải hiểu rõ nó mới được.

- Thi thư chỉ là một con đường nhỏ, không thể quá mức trầm mê.

Lý Cơ thả chén đào xuống suy nghĩ một lát rồi khê nói:

- Ngôn Khánh, con biết hơn vạn chữ, vậy nên đọc Tứ Thư.

Đạo kinh sử mới là căn bản con không thể vì con đường nhỏ mà để mất lớn, tương lai hối hận không kịp.

Trong khoảng thời gian này, ta đã nói qua Tam Quốc chí cho con, chỉ cần con chính mình cân nhắc lý giải. Chờ thêm chút thời gian nữa, chúng ta bắt đầu giảng đọc Tứ thư, con cần phải chuẩn bị cho tốt, tuy nói là tuổi của con đọc tứ thư hơi sớm rồi, nhưng cũng không phải là không thể, ta nơi này có một bộ giảng giải Tứ Thư của Trịnh Huyền, con lấy về từ từ mà đọc.

Không hiểu chữ nào thì có thể nói cho ta biết, không cần phải câu chấp lý giải, tuổi của con cần phải từ từ lớn mới cảm nhận được sự ảo diệu ở bên trong.

- Đệ tử nhớ kỹ!

Lý Cơ sau đó đứng dậy rời khỏi phòng, lúc trở lại mang theo một gói nhỏ.

Lúc mở ra xem thì bên trong là sách vở chồng chất, phía trên chính là Tứ Thư, mà phía dưới có hai quyển sách nhỏ.

Lý Cơ do dự nửa ngày sau đó đem hai quyển sách nhỏ và Lý Cơ chập lại với nhau.

- Ở trong này ngoài tứ thư thì còn có một bộ “Nghệ” và bộ “Mã Giáo Phổ” Ta biết người tư tập võ nghệ nhưng cái “Mã Giáo Phổ” này cũng không thích hợp với người. Còn “Nghệ” hoặc là “Thao” là vấn đề quân sự, người sẽ yêu thích, chỉ là ta có một yêu cầu, Tứ Thư chưa thông không thể học nghệ, người có cam đoan với ta không?

Ngôn Khánh nghe xong thì hơi giật mình.

Tứ thư chưa thông thì không được học nghệ, nói cách khác trước khi minh bạch tứ thư thì không được tiếp xúc bản “Nghệ” này.

“Nghệ” đời sau vô danh nhưng “Thao” lại cực kỳ có danh tiếng.

Tương truyền Khương Thái công còn sở hữu, thời hán sơ Trương Lương được Hoàng Thạch công truyền thụ cho thứ này.

- Sư phụ đây là “Thao” của Lưu hầu sao?

Lý Cơ khê giật mình, sau đó minh bạch ý của Ngôn Khánh rồi nói:

- Nói cho người cả ngày, sao người không chịu nghe tại sao lại dùng dã sử làm kinh sử? “Nghệ” này xuất phát từ nho gia học thuyết, trong quốc sử cũng ghi lại, chỉ là về sau bởi vì danh tiếng của Lưu Hầu nên đổi tên là Thao, người cũng đừng thật giả lẫn lộn.

Dã sử lắm rồi.

Ngôn Khánh thầm kêu một tiếng rồi nở ra nụ cười.

- Sư phụ, hôm nay chúng ta làm gì đầu?

Lý Cơ dựa vào lan can, uống một ngụm canh Dương Mai rồi cười ha hả nói:

- Mấy ngày gần đây chúng ta giảng Tam Quốc đã mệt rồi, lần này chúng ta nói chuyện khác đi.
- Ủ, đánh cuộc với Nhan Sư Cổ cũng sắp tới, chúng ta nói đến bộ Gia Huấn của Nhan Sư Cổ.

Nói toạc ra là nói chuyện phiếm.

Trịnh Ngôn Khánh liên tục gật đầu, sau đó thay đổi tư thế.

Trong lúc giảng giải kinh sử, Lý Cơ cũng không cần yêu cầu hần ngồi nghiêm chỉnh, chỉ cần không lười biếng là được chỉ là khi nói về chủ đề không nghiêm túc thì có thể tùy tiện một chút. Ngôn Khánh nghe Lý Cơ nói chuyện trên trời dưới đất, kiến thức của Lý Cơ rất quảng bác, tựa hồ trên đời này không có nơi nào hần không đi qua, từ Tắc Bắc đến Giang Nam, từ Ba Thục đến Đông Hải, cho đến đạo lý đối nhân xử thế, phong tục cổ quái. Thời gian trôi qua bất giác đã tới giờ Dậu.

Một bát canh Dương Mai đã được Lý Cơ uống hết.

Lý Cơ lúc này vô cùng vui vẻ, Ngôn Khánh cũng cao hứng vô cùng.

Lúc chia tay, Lý Cơ đem túi sách thắt lên trên lưng con lừa, tay khê vuốt vuốt đầu Ngôn Khánh.

- Tiểu yêu, gần đây danh tiếng của con rất thịnh.
- Sao?

Lý Cơ khê nói:

- Con còn nhỏ, lại thông minh, trước đó vài ngày chịu không ít thiệt thòi nên không khỏi muốn thể hiện, cái này cũng không sao. Chỉ là cần phải có chừng mực, nếu lui được thì lui không được cậ mạnh. Con gần đây thanh danh vang dội chỉ sợ có người đổ kỵ... Thậm chí ngay cả những lão hồ ly của Trịnh gia cũng cảm nhận thấy áp lực.
- Tử viết: Hăng quá hóa dở.
- Bốn chữ này, con phải nhớ kỹ trong lòng, hiện nay con vẫn còn nhỏ, có chút danh tiếng cũng phải cẩn thận.

Lời nói mang theo ý tứ vô cùng ân cần.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không phải là người không biết phân biệt, hần nghe Lý Cơ nói xong thì không khỏi âm thầm cảm kích.

Từ khi hần trở về Lạc Dương, chính xác là đã gây nên rất nhiều náo động.

Hai tháng ngắn ngủi trước, hần lấy trộm bài Vịnh Liễu của Hạ Chi Trương, Vội Ngâm của Vu Khiêm, còn tam thiên thi của Nguyên Chấn Cách. Trong này có rất nhiều bài thơ lưu truyền ngàn năm, qua khảo nghiệm thời đại, hần làm ra nhiều thơ như vậy, thật đúng là hơi quá. Cộng thêm với bài Thanh Minh và Vịnh Ngỗng trước kia khiến cho Ngôn Khánh không khỏi cảm thấy nóng mặt.

Lý Cơ cười cười cũng không nói gì nữa.

Trịnh Ngôn Khánh tiến tới vái chào:

- Đa tạ tiên sinh, đệ tử thiếu chút nữa thì bất cẩn.
- Ủ, thiếu niên khí thịnh, cái này cũng không có gì, người tài năng cao tuyệt, ta làm lão sư cũng rất vui vẻ.
- Nhưng ta hi vọng người có thể buông lỏng tâm tình, học hỏi thật nhiều.
- Nghe nói sinh ý của tổ phụ người không tệ, không lo lắng đến sinh hoạt, như vậy cũng không khiến cho ông ấy phải phân tâm.
- Đệ tử nhớ kỹ lời sư phụ dạy bảo.
- Được rồi, trời cũng không còn sớm nữa, người mau trở về đi, trên đường cũng cần phải cẩn thận nhiều hơn.

Lúc này Lý Cơ nói chuyện đã không còn giống như một sư phụ nghiêm khắc nữa mà giống như một phụ thân hiền lành.

Trịnh Ngôn Khánh khẽ gật đầu, sau đó đập con thanh lưà, trong ánh chiều tà hướng về phía Long Môn sơn. Nhìn theo bóng lưng của Ngôn Khánh, Lý Cơ cảm thấy khỏe mắt hơi đỏ lên.

codon.tra

85. Chương 12: Ly Biệt.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 2

Chương 12: Ly biệt.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Hắn hít một hơi sau đó xoay người lại, ở đằng sau học xá đã đi tới một người, chính là Đậu Hiền.

- Lang, cần phải đi!

- Ừ.

- Đậu Hiền man tới một cái bao, sau lưng có hai gia nô, dắt ngựa tới trước mặt Lý Cơ.

- Tỷ phu bên kia đã sắp xếp thỏa đáng, Đạo Huyền địa ca ít ngày nữa sẽ đảm nhiệm chức Hạ Châu thích sứ, đệ đến Thống Vạn Trấn, lúc đó sẽ có người tiếp đãi... Chuyện này đệ chỉ cần để ý, sau khi tu trì Lạc

Dương xong, thúc phụ sẽ đảm nhiệm chức Tư Lệ Đài ở Lạc Dương, lúc đó nhất định có thể chiếu cố tốt cho Ngôn Khánh. Tương lai có cơ hội sẽ cho phụ tử đệ đoàn tụ.

Lý Cơ lúc này cảm xúc bất ổn nên không nói gì.

- Mạc Phục Lạc những ngày sau này, huynh nhớ chiếu cố tốt cho Ngôn Khánh.

- Vật ở trong thư phòng của ta đều để lại cho Ngôn Khánh... ta ở đây còn có một phong thư, ngày mai Ngôn Khánh đến, huynh giao cho nó.

Lý Cơ nói xong, chấp tay thi lễ về phía Đậu Hiền.

Đậu Hiền gật đầu, khoát tay ý bảo gia nô dẫn ngựa tới.

Lý Cơ sửa sang lại quần áo, tiếp tục nhận cương, nhảy mình lên yên ngựa.

Hắn ngồi lên trên yên ngựa, một tay cầm cương, một tay cầm bao, sau đó chấp tay thúc ngựa chạy đi.

- Ven đường chiếu cố tốt cho ông ấy, thiếu một sợi tóc ta sẽ lấy tính mạng của các người.

Đậu Hiền cũng cảm thấy khéo mũi cay cay, nghiêm nghị phân phó đám nô bộc đối diện.

Hai gia nô vội vàng ứng tiếng, trở mình lên ngựa đuổi theo Lý Cơ.

Ngôn Khánh cảm thấy kỳ quái, hôm nay sư phụ của hắn tựa hồ thêm vài phần nghiêm khắc, lại thêm vài phần hiền lành.

Khi hắn về đến nhà thì trời đã tối.

Một tháng gần đây, Trịnh Thế An rất bận, từ khi cái kéo tiến nhập vào các thế gia vọng tộc, không ít người tiếp nhận cái này, việc làm ăn sau đó thuận tiện hơn rất nhiều.

Mới đầu một ngày vài chục cái kéo, càng về sau là mấy trăm cái, tiệm kéo Hùng Ký càng ngày buôn bán càng đắt.

Một số thợ rèn theo dõi đồ vật này, về sau cũng thử làm nhái.

Chỉ là tình huống này Trịnh Thế An đã lường từ trước, thời đại này không có luật bảo vệ bản quyền trí tuệ, một khi cái mới được xuất hiện, sẽ dẫn tới sự bắt chước quy mô.

Từ lúc đầu Ngôn Khánh đã mở ra chủ ý nhãn hiệu khiến Trịnh Thế An càng cảm thấy khâm phục hẳn.

Mặc dù có những cái kéo mô phỏng xuất hiện nhưng đại đa số mọi người vẫn tìm tới cái kéo của tiệm Hùng Ký có tiêu chúy Đại Chùy.

Cho nên, khi Ngôn Khánh về đến nhà, Trịnh Thế An vẫn chưa về.

Đỗ Như Hối ở trong rừng trúc, thấy thanh âm thì liền la lên một tiếng:

- Tiểu yêu, có phải nên nấu cơm rồi không?

Trịnh Ngôn Khánh ngẩng đầu nhìn lại, hơi bất đắc dĩ nói:

- Đồ đại ca, nhà bếp ở dưới lầu, tại sao huynh không tự mình đi làm.

- Không, không được, cái gọi là quân tử bất cận trù phòng, ta không thể làm vậy được.

Trịnh Ngôn Khánh đã cảm thấy lỗ tai bắt đầu ông ông.

Đỗ Như Hối cố gắng phần đầu đúng là một chuyện tốt nhưng hơi chút lại khoe chữ khiến hắn phải đau đầu.

Đây đúng là một lão đại gia!

Ngôn Khánh cũng bất đắc dĩ buộc con lửa lại, sau đó đem túi sách bỏ vào chỗ ở của mình.

Hắn vén tay áo lên, lấy ra mấy khối củi ở trong nhà bếp, chặt thành từng khúc nhỏ, sau đó bắt đầu nhóm lửa. Tiếp tục như vậy thì không thể được, trong nhà nhất định cần phải có người coi sóc, hôm nay sinh ý nhiều như vậy thuê một người cũng không sao.

Ngôn Khánh nghĩ tới đây, khi Trịnh Thế An trở về liền nói ra chuyện này.

Trịnh gia gia nô không thể dùng được, có trời mới biết họ có là gian tế hay không, có một số việc không để người nhà họ Trịnh biết rõ.

Ngôn Khánh kiếp trước lớn lên từ phương bắc, thích ăn mì phở.

Cho nên lấy từ trong bếp ra mấy cọng mì sợi, bắt đầu đun nấu, sau khi đun sôi cho một ít hột diệp vào làm gia vị, làm nên một món Lanh Diện. Chỉ là ở thời Tùy Đường bột ngọt vẫn chưa xuất hiện nên món ăn này vẫn tương đối thanh đạm.

Ở thời Tùy Đường ,Lanh Diện còn được gọi là Lanh Đào, là một món ăn cực kỳ phổ biến.

Ngôn Khánh vừa làm xong, Đỗ Như Hối đã vội vàng chạy tới bưng một chén Lanh Diện lên bắt đầu há to miệng mà ăn.

- Đỗ Như Hối, cho dù huynh đọc sách cũng không thể không bước chân ra khỏi nhà.

Ở quanh đây có một thôn, bên trong cái gì cũng có, huynh có thể ra đó thuận tiện ăn no bụng, cần gì ngày nào cũng chờ ta trở về?

- Ta đã từng thề, cho dù chùy đâm vào cổ, sách chưa đọc thành cũng không thể ra khỏi cửa.

Đỗ Như Hối cất tiếng nói, đột nhiên ôm lấy cổ họng, thì ra đã bị nghẹn, nửa ngày sau mới thở được.

- A.... nghẹn mất thôi.

Người này ở đời sau được gọi là trạch nham(ru rú ở nhà)

Nếu như không phải là Phòng Huyền Linh xuất hiện, Ngôn Khánh còn hoài nghi, Đỗ Như Hối này có phải là Đỗ Như Hối trong lịch sử không?

- Buổi tối đệ cùng gia gia bàn bạc có nên mời người làm không?

- Được được, chuyện này ta đã sớm nói rồi, nên tìm người giúp việc đi, bằng không gia gia đệ đệ bề bộn, ban ngày ta phải ăn bánh bao lạnh cho đỡ đói... Tiểu yêu, một lần nữa cho ta một chén nữa, tay nghề của đệ đúng là không tệ!

Ăn cơm xong, Đỗ Như Hối cùng với Trịnh Ngôn Khánh ngồi ở trên hiên cửa uống trà.

Ngôn Khánh dĩ nhiên là đảm nhiệm chức vụ sắc thốc mà Đỗ Như Hối thì ở bên cạnh bình phẩm từ đầu tới chân.

Hương trà tràn ngập trong rừng trúc.

Ánh trăng theo khe hở của lá trúc chiếu vào bãi đất trống, nhẹ nhàng mờ lung như sương, gió núi Long Môn thổi qua, chập chờn lay động, lúc này thời tiết nóng bức đã tiêu hết khiến cho con người ta cảm thấy nhẹ nhàng khoan thai.

Loại thiên nhiên thuần túy này, ở đời sau khó có thể tìm được.

Ngôn Khánh bưng bát trà nhìn cảnh sắc xung quanh mà cảm thấy mê say.

- Tiểu yêu, con cùng với Đỗ tiên sinh còn chưa nghỉ ngơi sao?

Trịnh Thế An cười một thốt ngựa gầy ốm về tới trúc viên, đây là con ngựa mà ông mua được ở ngoài chợ Lạc Dương.

Tốt xấu hiện tại cũng có thân phận, đi bộ cũng không phải là biện pháp hay.

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng múc từ nồi đồng ra một chén trà, bưng tới bên cạnh Trịnh Thế An. Trịnh Thế An cũng không khách khí, uống một hớp trà lớn.

- Gia gia, tại sao lại về muộn như vậy?

- Ủ, hôm nay Thần Võ công phủ phái người tới muốn mua hai mươi cái trung phẩm.

- Ta và Đại Chuyết Tử làm xong, mang tới Thần võ Công Phủ thì đã muộn rồi.

- Trịnh công, sinh ý xem ra không tệ.

Trịnh Thế An gật đầu:

- Coi như không tệ, thượng phẩm hợp lại không thể chế tạo, ta lo lắng về sau sẽ ảnh hưởng. Tiểu yêu, ta hôm nay ở trên chợ có không ít người bắt chước cái kéo của chúng ta, hơn nữa còn có giá tiền thấp hơn.

- Sao?

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình, cạnh tranh xuất hiện rồi.

- Gia gia có thể nhận ra người buôn bán là ai không?

- Ủ, ta điều tra sơ qua thì phát hiện, có một gian hàng không tệ, khá lớn, hình như là sản nghiệp của Thôi gia.

- Sản nghiệp Thôi gia?

- Đúng thế nhưng ta cũng không rõ ràng lắm, không biết có phải Thôi gia đứng sau xui khiến hay không nhưng như vậy chúng ta nhất định sẽ phải chịu ảnh hưởng. Hôm nay chỉ bán được hai mươi cái thượng phẩm và năm mươi cái trung phẩm, về phần hạ phẩm chỉ bán được không đến mười cái.

Trước kia một ngày chúng ta bán được mấy trăm cái hạ phẩm, nhưng hôm nay..

codon.tra

86. Chương 13: Phu Nhân Xinh Đẹp

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 2

Chương 13: Phu nhân xinh đẹp

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Tiểu Yêu, con có biện pháp không, bằng không thì chỉ sợ chúng ta càng ngày càng khó buôn bán, hay là chúng ta cũng hạ giá?

- Không thể!

Ngôn Khánh vội vàng từ chối.

- Làm như vậy tiền lời sẽ càng ít, càng ngày sẽ trở nên lưỡng bại câu thương, hơn nữa nếu như hai cửa hàng kia là do Thôi thị ra tay thì chúng ta không gượng dậy nổi, còn bọn họ thì không sao cả.

Đỗ Như Hối ở bên cạnh bịt tai.

Người đọc sách đối với chuyện này vốn không ưa.

Nếu không phải là Ngôn Khánh ở đây thì Đỗ Như Hối không chừng đã phẩy tay bỏ đi.

Ngôn Khánh nhìn thấy Đỗ Như Hối không kiên nhẫn thì cười nói:

- Gia gia, chuyện này không cần nóng vội chúng ta cần nghĩ kỹ đã.

- Ủ, vậy nghĩ kỹ rồi hãy nói.

Trịnh Ngôn Khánh không sợ loại cạnh tranh này, đây là lưng đoạn thị trường. Kiếp trước những kiểu chiến tranh như vậy nhìn có vẻ rất ghê gớm nhưng cuối cùng đều lưỡng bại câu thương. Ở kiếp trước chính trưởng phòng thành thị đã nói, thương chiến lúc đầu thì mạnh nhưng kết quả mấy chục năm về sau, những cửa hàng tham gia thương chiến hoặc đóng cửa hoặc thay đổi chủ nhân không có kết cục tốt.

Cho nên trả giá cho cách chiến này cũng không phải là biện pháp hay, Trịnh Thế An cũng không gượng dậy nổi.

- Bề bọn một ngày rồi, ta đi ngủ trước.

Trịnh Thế An nói xong đứng dậy định ra đi.

- Gia gia, con muốn thương lượng một chuyện.

- Chuyện gì vậy?

- Chúng ta ở đây, gia gia không cảm thấy quanh quẽ sao, nơi này lớn như vậy chỉ có ba người, ban ngày con và gia gia đều không ở lại đây, chỉ có Đỗ đại ca, hay là nên thuê một người giúp việc?

- Chuyện này sao?

Trịnh Thế An ngồi xuống, gãi gãi đầu khẽ nói:

- Tiểu yêu, nói đến chuyện này, ta cũng muốn thương lượng với con một chút.

- Xin gia gia cứ nói.

Trịnh Thế An nhẹ nhàng ho khan một tiếng:

- Con còn nhớ Mao Vượng một nhà không?

Ngôn Khánh khẽ nhăn mày lại:

- Ý ông nói là cha mẹ của Mao Tiểu Tám?

- Đúng thế!

- Chuyện này con đương nhiên nhớ rõ.

Trịnh Thế An hơi khó xử nói:

- Ta hôm nay đến xem nhà bọn họ, vô cùng thâm cảm... bọn họ sau khi bị đuổi khỏi điền trang, cả nhà xây một chiếc lều ở cạnh đê, Mao Vượng hai chân bị gãy, đến nay vẫn chưa khỏi hẳn.

- Con gái của họ trước kia có chạy theo một gã người hồ ở tây vực, cả nhà già trẻ còn thêm người tàn phế, hôm nay phải dựa vào con gái của Mao Vượng, mang theo người nhà bốn phía ăn xin. Hôm nay ta gặp bọn họ, con gái của Mao Vượng còn dập đầu với ta, nói nàng thực sự xin lỗi tổ tông chúng ta.

Trịnh Ngôn Khánh đã minh bạch ý của Trịnh Thế An?

- Gia gia, có phải ông muốn cho bọn họ tới đây?

Trên khuôn mặt của Trịnh Thế An hiện lên một vẻ thẹn thùng, nhưng vẫn gật đầu.

- Mao Vượng đúng là không tệ, là một tên gia hỏa trung thực, tiểu Tám dẫn đến tai họa nên bọn họ mới như vậy... Ngôn Khánh à, ta muốn cho bọn họ tới đây, con gái của Mao Vượng cũng có thể làm việc, nó trung thực vô cùng, lại có thể vá áo nấu cơm. tiểu Nha lớn hơn con hai tuổi, cũng có thể giúp con mài mực, ta cảm thấy chuyện của tiểu Tám không quan hệ với bọn họ, con nên giúp đỡ một chút.

Ngôn Khánh nghe được thì lâm vào trầm tư.

Tuy nói ở trong Trúc Viên chủ nhà là Trịnh Thế An, nhưng chuyện trọng đại ông vẫn thương nghị với Ngôn Khánh.

Đỗ Như Hối cũng tò mò nhìn Ngôn Khánh tựa hồ đang suy đoán xem hắn sẽ quyết định thế nào.

Ngôn Khánh trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Vượng thúc trước kia đối với con không tệ, tiểu Tám tội không thể tha thứ nhưng thật sự không liên quan đến gia đình bọn họ, gia gia có tấm lòng bồ tát, tôn nhi rất cao hứng, gia gia đã nghĩ vậy tôn nhi sao không đáp ứng được?

Hắn nói xong nhìn rừng trúc phía trên.

- Như vậy đi, ngày mai gia gia tìm người chặt bỏ mấy cây trúc dựng nhà cho bọn họ quay đây ở.

Thương thế của Vượng thúc xem tốn bao nhiêu tiền để chữa trị. Chỉ là gia gia vẫn nên đem quy củ nói cho bọn họ một chút, hành thiện là hành thiện, vẫn cần phải tránh phiền toái.

- Ha ha, chuyện này người yên tâm, gia gia không hề đồ đâu.

Những chuyện này đối với Trịnh Thế An mà nói rất dễ làm.

Làm quản gia nhiều năm như vậy, những chuyện như thế, hắn há có thể không biết.

Ngôn Khánh đáp ứng, Trịnh Thế An cũng giải thích xong tâm sự trong lòng, đứng dậy trở về phòng ngủ.

Đỗ Như Hối vỗ vỗ vai Trịnh Ngôn Khánh:

- Tiểu yêu, đệ trời sinh thông minh lại có tài hoa, cũng có tấm lòng nhân hậu, tương lai nhất định có thể làm đại sự

Làm đại sự sao?”

Có lẽ đó...

Chỉ là đối với Ngôn Khánh mà nói, chuyện đó thật xa xôi...

Hắn cười cười nói:

- Đỗ đại ca, trời không còn sớm nữa, huynh cũng nghỉ ngơi đi, đệ còn phải ôn bài học một chút, ngày mai phải dậy sớm.

Đỗ Như Hối gật đầu, quay người đi.

mà Ngôn Khánh thì dừng ở trước cửa hiên, ngẫm nghĩ một hồi đột nhiên nở ra một nụ cười.

Trực giác cho hắn biết, Mao Tiểu Tám nhất định sẽ trở về.

Tâm tính của thiếu niên, không chịu nổi cô đơn... Ngôn Khánh kiếp trước thời thiếu niên không phải cũng đã từng trộm tiền bỏ nhà trốn đi sao?

Làm nên sự nghiệp một phen cần phải đầu rơi máu chảy..

Nếu như, nếu như... Mao Tiểu Tám thật sự đã có quan hệ với phạt di lạc áo trắng, chỉ sợ lúc về đã không còn như trước, hôm nay ta ném một hạt giống, ngày khác ai biết có thể trở thành một cây đại thụ che trời không, còn phải xem tạo hóa của Mao Tiểu Tám nữa...

Ngày hôm sau, Ngôn Khánh dậy từ khá sớm.

Lúc rời khỏi giường, hắn phát hiện ra, Trịnh Thế An đã đi vào thành, Đỗ Như Hối thì bưng lấy cuốn Luận Ngữ rung đùi đắc chí mà đọc.

- Đỗ đại ca, gia gia của đệ đi đâu vậy?

Đỗ Như Hối xoay người cười ha hả trả lời:

- Trịnh công nói đi thỉnh thợ muốn trưa nay cắt bỏ rừng trúc.

- À... đệ tới học xá đây.

- Không tiễn...

Đỗ Như Hối nói xong quay người, tiếp tục ôm luận ngữ mà đọc. Người này không xem mình như người ngoài, giống như hắn là Trúc viên chủ nhân, mà mình chỉ giống như khách qua đường. Trịnh Ngôn Khánh cười khổ cười lừa, bất quá đây chẳng phải là hi vọng của hắn sao, mời Đỗ Như Hối tới đây, không phải muốn hi vọng hắn không xem mình là người ngoài sao?

Giữa mùa hạ, sáng sớm rất thanh lệ.

Hôm qua trải qua một trận mưa lớn khiến bây giờ mực nước tăng vọt lên. Nước chảy xiết vô cùng, lao thẳng về phía trước. Ở phía xa xa núi Long Môn như được bao tròn thêm một tầng lụa mỏng, thanh tú xinh đẹp như thiếu nữ, vô cùng động lòng người. Xung quanh truyền tới thanh âm tiếng chuông chùa chiền. Dừng chân bên bờ Y Thủy có thể nhìn thấy sườn núi Hương Sơn, thương tùng thúy bách, hiện ra một góc của chùa chiền.

Đó là chùa Hương Sơn thời kỳ bắc ngụy HI Bình, Trịnh Ngôn Khánh kiếp trước từng đốt hương qua cầu nguyện ở đó.

Con lừa từ từ đi, tiếng chuông ở cổ phát ra thanh âm thanh thúy.

Một đồng tử áo trắng cưỡi một thớt ngựa sang sớm chạy tới.

Đối diện là một chiếc xe ngựa, Ngôn Khánh chỉ thấy ở trên xe lộ ra một khuôn mặt thanh tú và ngây thơ.

- Mẹ, tiểu ca kia thần khí thật là tốt!

- Thật sao, Quan Âm tỷ nói đến thần khí đệ cũng muốn xem một chút.

Một phu nhân xinh đẹp nhô đầu ra, hướng về phía của Ngôn Khánh mà nhìn.

Đột nhiên cười cười:

- Tiểu tử kia thật thú vị, thật phong độ, cũng không biết hài tử nhà ai.

Thanh niên lái xe, dáng người cũng khôi ngô cường tráng.

Hắn ghì xe ngựa lại, quay đầu nhìn:

- Ta không biết tỉ mỉ nhưng bất quá ta nghe người ta nói con đường này thông tới Trịnh gia trúc viên, hiện nay được kỳ đồng nhà họ sở hữu, như vậy người kia chẳng lẽ lại là Trịnh gia đồng tử?

87. Chương 13: Phu Nhân Xinh Đẹp

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 2

Chương 13: Phu nhân xinh đẹp

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Tiểu Yêu, con có biện pháp không, bằng không thì chỉ sợ chúng ta càng ngày càng khó buôn bán, hay là chúng ta cũng hạ giá?

- Không thể!

Ngôn Khánh vội vàng từ chối.

- Làm như vậy tiền lời sẽ càng ít, càng ngày sẽ trở nên lưỡng bại câu thương, hơn nữa nếu như hai cửa hàng kia là do Thôi thị ra tay thì chúng ta không gượng dậy nổi, còn bọn họ thì không sao cả.

Đỗ Như Hối ở bên cạnh bịt tai.

Người đọc sách đối với chuyện này vốn không ưa.

Nếu không phải là Ngôn Khánh ở đây thì Đỗ Như Hối không chừng đã phẩy tay bỏ đi.

Ngôn Khánh nhìn thấy Đỗ Như Hối không kiên nhẫn thì cười nói:

- Gia gia, chuyện này không cần nóng vội chúng ta cần nghĩ kỹ đã.

- Ủ, vậy nghĩ kỹ rồi hãy nói.

Trịnh Ngôn Khánh không sợ loại cạnh tranh này, đây là lũng đoạn thị trường. Kiếp trước những kiểu chiến tranh như vậy nhìn có vẻ rất ghê gớm nhưng cuối cùng đều lưỡng bại câu thương. Ở kiếp trước chính trưởng phòng thành thị đã nói, thương chiến lúc đầu thì mạnh nhưng kết quả mấy chục năm về sau, những cửa hàng tham gia thương chiến hoặc đóng cửa hoặc thay đổi chủ nhân không có kết cục tốt.

Cho nên trả giá cho cách chiến này cũng không phải là biện pháp hay, Trịnh Thế An cũng không gượng dậy nổi.

- Bề bọn một ngày rồi, ta đi ngủ trước.

Trịnh Thế An nói xong đứng dậy định ra đi.

- Gia gia, con muốn thương lượng một chuyện.

- Chuyện gì vậy?

- Chúng ta ở đây, gia gia không cảm thấy quanh quẽ sao, nơi này lớn như vậy chỉ có ba người, ban ngày con và gia gia đều không ở lại đây, chỉ có Đỗ đại ca, hay là nên thuê một người giúp việc?

- Chuyện này sao?

Trịnh Thế An ngồi xuống, gãi gãi đầu khẽ nói:

- Tiểu yêu, nói đến chuyện này, ta cũng muốn thương lượng với con một chút.

- Xin gia gia cứ nói.

Trịnh Thế An nhẹ nhàng ho khan một tiếng:

- Con còn nhớ Mao Vượng một nhà không?

Ngôn Khánh khẽ nhần mảy lại:

- Ý ông nói là cha mẹ của Mao Tiểu Tám?

- Đúng thế!

- Chuyện này con đương nhiên nhớ rõ.

Trịnh Thế An hơi khó xử nói:

- Ta hôm nay đến xem nhà bọn họ, vô cùng thâm cảm... bọn họ sau khi bị đuổi khỏi điền trang, cả nhà xây một chiếc lều ở cạnh đê, Mao Vượng hai chân bị gãy, đến nay vẫn chưa khỏi hẳn.

- Con gái của họ trước kia có chạy theo một gã người hồ ở tây vực, cả nhà già trẻ còn thêm người tàn phế, hôm nay phải dựa vào con gái của Mao Vượng, mang theo người nhà bốn phía ăn xin. Hôm nay ta gặp bọn họ, con gái của Mao Vượng còn dập đầu với ta, nói nàng thực sự xin lỗi tổ tông chúng ta.

Trịnh Ngôn Khánh đã minh bạch ý của Trịnh Thế An?

- Gia gia, có phải ông muốn cho bọn họ tới đây?

Trên khuôn mặt của Trịnh Thế An hiện lên một vẻ thẹn thùng, nhưng vẫn gật đầu.

- Mao Vượng đúng là không tệ, là một tên gia hỏa trung thực, tiểu Tám dẫn đến tai họa nên bọn họ mới như vậy... Ngôn Khánh à, ta muốn cho bọn họ tới đây, con gái của Mao Vượng cũng có thể làm việc, nó trung thực vô cùng, lại có thể vá áo nấu cơm. tiểu Nha lớn hơn con hai tuổi, cũng có thể giúp con mài mực, ta cảm thấy chuyện của tiểu Tám không quan hệ với bọn họ, con nên giúp đỡ một chút.

Ngôn Khánh nghe được thì lâm vào trầm tư.

Tuy nói ở trong Trúc Viên chủ nhà là Trịnh Thế An, nhưng chuyện trọng đại ông vẫn thương nghị với Ngôn Khánh.

Đỗ Như Hối cũng tò mò nhìn Ngôn Khánh tựa hồ đang suy đoán xem hắn sẽ quyết định thế nào.

Ngôn Khánh trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Vượng thúc trước kia đối với con không tệ, tiểu Tám tội không thể tha thứ nhưng thật sự không liên quan đến gia đình bọn họ, gia gia có tấm lòng bồ tát, tôn nhi rất cao hứng, gia gia đã nghĩ vậy tôn nhi sao không đáp ứng được?

Hắn nói xong nhìn rừng trúc phía trên.

- Như vậy đi, ngày mai gia gia tìm người chặt bỏ mấy cây trúc dựng nhà cho bọn họ quay đây ở.

Thương thế của Vượng thúc xem tốn bao nhiêu tiền để chữa trị. Chỉ là gia gia vẫn nên đem quy củ nói cho bọn họ một chút, hành thiện là hành thiện, vẫn cần phải tránh phiền toái.

- Ha ha, chuyện này người yên tâm, gia gia không hề đồ đâu.

Những chuyện này đối với Trịnh Thế An mà nói rất dễ làm.

Làm quản gia nhiều năm như vậy, những chuyện như thế, hắn há có thể không biết.

Ngôn Khánh đáp ứng, Trịnh Thế An cũng giải thích xong tâm sự trong lòng, đứng dậy trở về phòng ngủ.

Đỗ Như Hối vỗ vỗ vai Trịnh Ngôn Khánh:

- Tiểu yêu, đệ trời sinh thông minh lại có tài hoa, cũng có tấm lòng nhân hậu, tương lai nhất định có thể làm đại sự

Làm đại sự sao”?

Có lẽ đó...

Chỉ là đối với Ngôn Khánh mà nói, chuyện đó thật xa xôi...

Hắn cười cười nói:

- Đỡ đại ca, trời không còn sớm nữa, huynh cũng nghỉ ngơi đi, đệ còn phải ôn bài học một chút, ngày mai phải dậy sớm.

Đỗ Như Hối gật đầu, quay người đi.

mà Ngôn Khánh thì dừng ở trước cửa hiên, ngẫm nghĩ một hồi đột nhiên nở ra một nụ cười.

Trực giác cho hắn biết, Mao Tiểu Tám nhất định sẽ trở về.

Tâm tính của thiếu niên, không chịu nổi cô đơn... Ngôn Khánh kiếp trước thời thiếu niên không phải cũng đã từng trộm tiền bỏ nhà trốn điếc sao?

Làm nên sự nghiệp một phen cần phải đầu rơi máu chảy..

Nếu như, nếu như... Mao Tiểu Tám thật sự đã có quan hệ với phạt di lạc áo trắng, chỉ sợ lúc về đã không còn như trước, hôm nay ta ném một hạt giống, ngày khác ai biết có thể trở thành một cây đại thụ che trời không, còn phải xem tạo hóa của Mao Tiểu Tám nữa...

Ngày hôm sau, Ngôn Khánh dậy từ khá sớm.

Lúc rời khỏi giường, hắn phát hiện ra, Trịnh Thế An đã đi vào thành, Đỗ Như Hối thì bưng lấy cuốn Luận Ngữ rung đùi đắc chí mà đọc.

- Đỡ đại ca, gia gia của đệ đi đâu vậy?

Đỗ Như Hối xoay người cười ha hả trả lời:

- Trịnh công nói đi thỉnh thợ muốn trưa nay cắt bỏ rừng trúc.

- À... đệ tới học xá đây.

- Không tiễn...

Đỗ Như Hối nói xong quay người, tiếp tục ôm luận ngữ mà đọc. Người này không xem mình như người ngoài, giống như hắn là Trúc viên chủ nhân, mà mình chỉ giống như khách qua đường. Trịnh Ngôn Khánh cười khổ cười lừa, bất quá đây chẳng phải là hi vọng của hắn sao, mời Đỗ Như Hối tới đây, không phải muốn hi vọng hắn không xem mình là người ngoài sao?

Giữa mùa hạ, sáng sớm rất thanh lệ.

Hôm qua trải qua một trận mưa lớn khiến bây giờ mực nước tăng vọt lên. Nước chảy xiết vô cùng, lao thẳng về phía trước. Ở phía xa xa núi Long Môn như được bao tròn thêm một tầng lụa mỏng, thanh tú xinh đẹp như thiếu nữ, vô cùng động lòng người. Xung quanh truyền tới thanh âm tiếng chuông chùa chiền. Dừng chân bên bờ Y Thủy có thể nhìn thấy sườn núi Hương Sơn, thương tùng thúy bách, hiện ra một góc của chùa chiền.

Đó là chùa Hương Sơn thời kỳ bắc ngụy HI Bình, Trịnh Ngôn Khánh kiếp trước từng đốt hương qua cầu nguyện ở đó.

Con lừa từ từ đi, tiếng chuông ở cổ phát ra thanh âm thanh thúy.

Một đồng tử áo trắng cười một thót ngựa sang sớm chạy tới.

Đối diện là một chiếc xe ngựa, Ngôn Khánh chỉ thấy ở trên xe lộ ra một khuôn mặt thanh tú và ngây thơ.

- Mẹ, tiểu ca kia thần khí thật là tốt!

- Thật sao, Quan Âm tử nói đến thần khí đệ cũng muốn xem một chút.

Một phu nhân xinh đẹp nhô đầu ra, hướng về phía của Ngôn Khánh mà nhìn.

Đột nhiên cười cười:

- Tiểu tử kia thật thú vị, thật phong độ, cũng không biết hài tử nhà ai.

Thanh niên lái xe, đánh người cũng khôi ngô cường tráng.

Hắn ghì xe ngựa lại, quay đầu nhìn:

- Ta không biết tử mỗ nhưng bắt quá ta nghe người ta nói con đường này thông tới Trịnh gia trúc viên, hiện nay được kỳ đồng nhà họ sở hữu, như vậy người kia chẳng lẽ lại là Trịnh gia đồng tử?

codon.traid

88. Chương 14: Khẩu Đầu

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 2

Chương 14: Khẩu đầu

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Phu nhân xinh đẹp khẽ giật mình:

- Người kia chính là đồng tử Trịnh gia?

- Ha mẹ quên rồi sao, chính là tên Bán Duyệt Quân đó ?

- À, chính là người sáng chế ra Vịnh Ngỗng thể, làm bài thơ có câu sĩ cam phần tử bất công hầu phải không?

- Ngoài hắn ra, còn có thể là ai?

Thanh niên kia lại lên xe, thúc xe mà đi.

Tiểu nữ hài kia nhìn không được mà hỏi:

- Mẹ, ai là Bán Duyệt Quân vậy?

- Là hài đồng tử vừa rồi.

Tiểu nữ hài muốn hỏi tiếp nhưng đã bị thanh niên kia cướp lời:

- Mẹ, chúng ta vừa từ Trường An tới, không biết bán duyệt quân và gia gia của hắn sống nương tựa lẫn nhau, trước kia phụ thân của hắn cũng vì muốn tránh ồn ào nên thoát thác căn nhà mà Trịnh gia cho. Tiểu nữ nhi này có chút thần kỳ, mỗi sáng sớm mặc mưa gió đều tới Học Xá ở trường, cho nên Lạc Dương Thành còn gọi con đường này là Trúc Viên Sách Đường.

- A...

Phu nhân xinh đẹp kia kìm không được mà gật đầu:

- Xem ra đồng tử kia đúng là không tầm thường.

- Cung không hẳn vậy.

Thanh niên kia lái xe, đi vào Y Thủy Kiều

Hắn khẽ nói:

- Gia gia của Bán Duyệt Quân là thương nhân, cho nên xuất thân của hắn hôm nay chỉ là danh sĩ phong lưu không khó, nhưng nếu có thành tựu thì không hề đơn giản.

- Ha ha, nói như thế thì phải xem có người muốn giúp hay không.

Phu nhân xinh đẹp cười cười:

- Nếu như có người đắc lực giúp hần, xuất thân tứ phẩm cũng không tính là gì, chỉ cần hần có bốn sự, sau khi trở về nói đệ đệ của con lưu ý chú là được, nói không chừng tương lai nó có đại tiền đồ.

- Đúng thế, mẫu thân nói hần có đại tiền đồ thì dĩ nhiên không phải là giả rồi.

Thanh niên kia cười cười sau đó lái xe qua Y Thủy Kiều.

Phu nhân xinh đẹp cũng không nói năng rườm rà ôm tiểu hài nhia kia đang nhắm mắt lại, giống như ngủ say.

Trịnh Ngôn Khánh đi vào học xá, giống như ngày thường, sửa sang lại phòng học.

Sau khi hần hoàn tất, chỉ thấy Đậu Phụng Tiết ngồi ở trên xe ngựa, mang vào một gói nhỏ.

- Ngôn Khánh, ăn bánh nào.

Mở hộp ra chỉ thấy bên trong có bốn cái bánh nhỏ.

Ngôn Khánh cười ha hả lấy một cái ra ăn, Đậu Phụng Tiết cũng sóng vai với hần ở trên bậc thang mà ăn điểm tâm.

Hiện nay Ngôn Khánh ở Đậu gia học xá là một tồn tại đặc biệt, các hài tử cùng tuổi vừa muốn tìm hần đi chơi vừa không dám tìm bởi vì Ngôn Khánh sau khi trở về, người trong nhà đã nói cho bọn họ biết, các người tới học xá gặp tiểu hài nhi của Trịnh gia không được tùy tiện trêu chọc, người ta chính là Ngõng công tử đại danh鼎鼎, tuổi không lớn nhưng rất nổi danh.

Thậm chí một tiểu hài tử muốn ra ngoài chơi đùa cũng bị đại nhân quát lớn:

- Người xem đi, Ngõng công tử người ta bằng tuổi người danh tiếng như vậy mà vẫn tới tiên sinh thỉnh giáo, các người cả ngày chỉ biết rong chơi thì đến khi nào mới có thể viết ra Vịnh Ngõng thơ?

Kể từ đó, bọn nhỏ đối với Ngôn Khánh có chút tôn kính, lại sợ hãi, lại có phần ghen ghét.

Vì vậy Ngôn Khánh thời gian qua cũng bị cô lập, không khác biệt với Đậu Phụng Tiết là mấy. Không chỉ ở trong các lớp học vỡ lòng, ngay cả các học sinh lớp khác cũng đều bị các tiên sinh cảnh cáo không được chọc tới Trịnh Ngôn Khánh. Khắp học xá, chỉ có Ngôn Khánh và Đậu Phụng Tiết là bạn với nhau, có khi Trịnh Ngôn Khánh có cảm giác đồng bạn tương liên.

- Trịnh Ngôn Khánh.

Ánh mắt trời tối lại, một người bước tới trước mặt Ngôn Khánh.

Đậu Phụng Tiết run rẩy một chút, khẽ lùi về phía sau, đem thân thể nấp sau lưng Trịnh Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh ngẩng đầu, không vui nói:

- Đậu Hiếu, người che mắt ánh nắng của ta rồi.

Người trước mặt Trịnh Ngôn Khánh chính là người trước kia khi dễ Đậu Phụng Tiết, về sau lại bị Trịnh Ngôn Khánh giáo huấn cho một trận, trên người của hần mặc một cái áo vải xanh gia trời, chân đeo giày vải, chấp tay sau lưng, tỏ ra thái độ nhún nhường.

- A!

Đậu Hiếu vội vàng nghiêng người đi, nhìn bánh bọ trong tay Ngôn Khánh và Đậu Phụng Tiết, khẽ nuốt nước miếng.

- Người có đói bụng không?

Ngôn Khánh biết rõ, nhà Đậu Hiếu cũng không giàu có, trong nhà bảy người hần nhỏ tuổi nhất, dựa vào Đậu gia cho lộ điền mà sinh sống, bọn họ có thể đưa Đậu Hiếu tới đây đọc sách cũng không phải là điều dễ dàng. Điểm tâm? Nhà nghèo miễn cưỡng no bụng là được, điểm tâm đối với bọn họ mà nói là một chuyện xa xỉ.

Đậu Hiếu đỏ mặt lên không trả lời.

- Mời người ăn bánh.

Ngôn Khánh cầm lấy hộp bánh đưa cho Đậu Hiếu.

Đậu Phụng Tiết ở phía sau hần khẽ chọc một cái ý nói: Tại sao lại phải mời hần ăn bánh?

- Ta không đói.

Đậu Hiếu lắc đầu liên tục, bàn tay chấp lại sau lưng, nhưng đôi mắt đôi lúc lại liếc nhìn hộp bánh của Ngôn Khánh.

- Đây chính là bánh ngọt rất nổi danh ở Lạc Dương đó.

Trịnh Ngôn Khánh nở nụ cười:

- Cho người ăn, ăn rồi ít nói lời vô ích, người có phải có chuyện tới tìm ta không? Ăn trước rồi nói sau.

- A....

Đậu Hiếu do dự một chút, đưa tay khẽ lấy cái bánh trong hộp.

Hần ăn như hổ đói.

Trịnh Ngôn Khánh nhin cười không được mà nói tiếp:

- Còn thừa một cái người ăn nốt đi.

- Cái này...

- Được rồi, không nói nhảm nữa, ăn xong rồi nói, chốc lát tiên sinh sẽ đến.

Đậu Phụng Tiết tuy trong lòng không vui nhưng không ngăn cản Ngôn Khánh, hơn nữa hần cũng không dám... Mấy cái bánh ngọt này đối với hần mà nói không đáng là gì. Thế nhưng đối với Đậu Hiếu mà nói giống như là lễ mừng năm mới vậy, hần ăn xong cái bánh ngọt kia, bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt Ngôn Khánh, ra vẻ muốn dập đầu.

- Người định làm gì?

Ngôn Khánh hoảng sợ, ăn mấy cái bánh ngọt, cần gì phải dập đầu?

- Trịnh Ngôn Khánh, ta tới là để thực hiện lời hứa trước kia...

- Lời hứa?

- Hôm qua Thiên tiên sinh giảng bài, nói trượng phụ nói phải giữ lời, ta trước kia cùng người đánh nhau, ai thua phải dập đầu trước đối phương ba cái.

Chỉ là ta về sau...

- Người tìm ta vì chuyện này?

- Đúng thế!

Trịnh Ngôn Khánh thở ra một hơi:

- Được rồi, ta đã sớm quên chuyện này.

- Vậy làm sao được?

Đậu Hiếu hơi nóng nảy, lớp học tuy nói lấy nhập môn kinh sử làm chủ nhưng ngẫu nhiên vẫn có những thứ khác.

Các tiên sinh lúc cao hứng còn kể một chút điển cổ.

Hôm qua hần nghe xong câu chuyện Quý Bồ một dạ giá trị nghìn vàng thì tràn ngập cảm xúc cảm thấy đại trượng phu trên đời cũng chỉ đến thế mà thôi.

Cho nên sáng sớm đi tới học xá, bởi vì hần biết Ngôn Khánh đi rất sớm.

Hắn muốn khấu đầu ba cái trả lại bằng không trong lòng rất không thoải mái, nhưng không ngờ Đậu Phụng Tiết cũng ở đây, không đợi dập đầu đã ăn hai cái bánh, Đậu Hiếu càng cảm thấy ngượng ngùng.

codon.traí

89. Chương 15: Ngôn Khánh Khóc

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 2

Chương 15: Ngôn Khánh khóc

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Thế nhưng Ngôn Khánh lại đỡ lấy hắn, hắn không có cách nào dập đầu nên không khỏi hơi sốt ruột.

Ngôn Khánh nói:

- Đậu Hiếu ta không thể nhận ba cái dập đầu này của người, hơn nữa ta học cùng trường với người, cũng có duyên phận, người lại là lớp trên của ta, không thể phá hư quy củ... như vậy đi, người đáp ứng ta ba chuyện thay cho ba cái dập đầu, thế nào?

Đậu Hiếu nghe xong liên tục gật đầu.

- Người nói đi...

Ngôn Khánh gãi gãi đầu nói:

- Ta hiện tại còn chưa nghĩ ra, chờ ta nghĩ kỹ rồi nói sau.

- Chuyện này... được rồi người nghĩ kỹ rồi nói cho ta biết, chỉ cần người phân phó, ta nhất định làm được.

Nói xong hắn giựt từ trên người ra ba miếng vải đưa cho Trịnh Ngôn Khánh:

- Người cầm lấy, về sau người có bất kỳ yêu cầu nào, bất kể là ai tìm ba cái miếng vải này tới tìm ta, cho dù xông pha vào nơi khói lửa ta cũng làm.

Ngôn Khánh nở nụ cười, tiếp nhận miếng vải trong tay của Đậu Hiếu.

Lúc này các học sinh đã đến học, Đậu Hiếu lập tức gật đầu với Ngôn Khánh, bỏ vào trong phòng học.

- Ngôn Khánh, người tại sao lại mời hắn ăn bánh?

Trịnh Ngôn Khánh trừng mắt:

- Ta muốn mời hắn ăn, người mất hứng sao?

Đậu Phụng Tiết liền im lặng, hừ hừ nói:

- Người đã nói vậy thì thôi... Đúng rồi, cửa hàng bánh kia vừa ra một loại bánh mới, rất ngon đấy, ngày mai ta sẽ mang đến cho người nhé!

- Được, ta muốn ăn ba cái...

- Ừ ừ ừ.

Đậu Phụng Tiết gật đầu như con gà mổ thóc khiến cho Trịnh Ngôn Khánh nhin cười không được.

Người này có hơi nhu nhược nhưng con người không tệ, rất có ý tứ, ở cùng với hắn một chỗ cũng có được một chút tính trẻ con.

Trịnh Thế An đã từng nói qua, Lý Cơ cũng đã nói.

Ngay cả Đỗ Như Hối cũng nói, hần thông minh thì thông minh nhưng thiếu đi vài phần tính cách trẻ con. Nghĩ thử xem, một người bốn mươi tuổi làm sao có tính cách trẻ con được? Chỉ là ở cùng Đậu Hiếu một chỗ, thật sự có hứng thú.

- Đi thôi, đi thôi, tiên sinh đã tới rồi.

Ngôn Khánh ôm Đậu Phụng Tiết đi vào trong phòng học, trước kia hần và Đậu Phụng Tiết cao bằng nhau, chỉ là hiện tại đã cao hơn Đậu Phụng Tiết một bậc vai. Tiểu gia hỏa này rất đáng kết giao, huống chi hần là người nhà Đậu gia... Ngôn Khánh đối với Đậu gia rất có hảo cảm, vượt xa so với Trịnh gia.

Ở trong phòng học, Ngôn Khánh ngồi xuống, cẩn thận dọn sạch bàn ra.

Mặc dù hần là Ngõng công tử mặc dù có thể viết ra Nhan thư pháp nhưng đối với đạo thư pháp cơ bản này vẫn chú ý.

Học vỡ lòng chính là giảng giải thư pháp cơ bản.

Cho nên Ngôn Khánh rất tập trung cũng rất cẩn thận...

Thế nhưng Ngôn Khánh chuẩn bị kỹ càng thì thấy một lão nhân khác đi vào trong phòng học.

Ngôn Khánh lúc đi vào học xá này ngày đầu tiên đã biết vị lão nhân này, hần chính là một tộc lão của Đậu gia, cũng là Xá trưởng nơi này.

- Lý tiên sinh hôm qua đã rời khỏi học xá, cho nên trước khi tiên sinh mới tới đây, ta sẽ dạy thay.

Lão Xá trưởng trầm giọng nói lập tức mang tới một hồi xì xào bàn tán, tuy nói Lý Cơ ở học xá không lâu nhưng các học sinh đối với Lý Cơ đã vô cùng tôn trọng, bây giờ bọn họ nghe Lý Cơ đã đi rồi thì đều loạn cả lên, Ngôn Khánh cũng như chìm vào trong mộng.

Sư phụ, ông ấy đi rồi sao?

Làm sao có thể?

Hôm qua lúc xế chiều ông ấy vẫn cùng mình ăn một chén canh Dương Mai nói chuyện phiếm.

Hiện tại sao chưa nói một tiếng đã đi.

Trong chốc lát Ngôn Khánh đã cảm thấy trong lòng trống trải giống như mất đi đồ vật gì đó, hần ngơ ngác ngồi ở trước án thư, lão xá trưởng gọi hần ba lượt, Ngôn Khánh đều không nghe, trong óc vẫn một mực xoay quanh: Sư phụ, đi rồi sao?

- Ngôn Khánh, Ngôn Khánh.

- A, chuyện gì?

- Tiên sinh đang gọi tên của người.

Trịnh Ngôn Khánh lúc này mới hồi phục tinh thần, hần vội vàng đứng dậy, hướng về phía xá trưởng hành lễ:

- Tiên sinh gọi đệ tử, không biết có phân phó gì?

Xá trưởng hiển nhiên cũng biết quan hệ giữa Ngôn Khánh và Lý Cơ, cho nên cũng không trách tội.

Hần cầm một phong thư mà nói:

- Trịnh Ngôn Khánh, đây chính là thư mà lý tiên sinh lúc gần đi viết cho người.

Ngôn Khánh vội vàng đứng dậy tiếp nhận lấy bức thư, sau đó cung kính hành lễ, lui về chỗ ngồi.

- Mặc khác, ở trong thư, Lý tiên sinh nói những vật kia là để cho người.

- Người lúc tan học kiểm tra một chút, tốt rồi hiện tại bắt đầu đi học đi.

Công tâm mà nói, lão Xá này học vấ cũng không kém nếu không thì không thể ngồi lên chiếc ghế đó.

Nhưng Ngôn Khánh vẫn cảm thấy ông ấy giảng không hay, thiếu vài phần hương vị.

Tâm tình đã rối loạn, trên lớp dĩ nhiên cũng không chăm chú nghe giảng, thậm chí lúc nào tan học hẳn cũng không rõ lắm.

- Ngôn Khánh, người có chuyện gì sao?

Đậu Phụng Tiết thấy cảm xúc của Ngôn Khánh không ổn định liền nhẹ nhàng hỏi thăm.

- Ta không sao!

Trịnh Ngôn Khánh ngồi ở trong phòng học trống rỗng, hơn nửa ngày sau mới hồi phục lại tinh thần.

- Đậu Phụng Tiết, hôm nay ta mượn xe ngựa nhà người một lát, ta muốn xem tiên sinh để lại đồ gì cho ta, có nhiều khả năng sẽ làm phiền người.

- Nói gì vậy, ta cùng đi với người.

Trịnh Ngôn Khánh và Đậu Phụng Tiết cùng nhau đi ra khỏi lớp học, tới chỗ ở của Lý Cơ.

Cửa phòng khép, trong lòng Trịnh Ngôn Khánh tim đập thình thịch.

Sư phụ có phải đùa giỡn với ta không? Nói không chừng hẳn hiện tại đang ngồi ở bên trong xem ta như trò cười.

Ngôn Khánh hít sâu một hơi, cất bước tiến lên, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa khép hờ ra.

Ở trong phòng không một bóng người, trên tường treo một cây cung, giá sách bày hơn mười quyển, trên tư án còn rất nhiều bút mực, ngoài ra không có gì khác.

Chân Ngôn Khánh không khỏi mềm nhũn, hẳn thiếu chút nữa thì ngã xuống, đành duỗi tay vịn chặt cửa phòng.

- Ngôn Khánh những vật này đều mang đi sao?

Trịnh Ngôn Khánh gật gật đầu, Đậu Phụng Tiết lập tức ra ngoài, gọi người tới hỗ trợ.

Ngôn Khánh ngồi ở cánh cửa, mở lá thư của Lý Cơ ra, Lý Cơ không đặc biệt xuất sắc nhưng tính cách giống như hẳn, trong thư nói, vì sự tình đột biến nên không thể tạm biệt với hẳn.

Hi vọng Ngôn Khánh có thể thông cảm, ngày sau đọc sách cho tốt.

Học thức của hẳn đã vượt xa đám bạn cùng lứa tuổi, kể cả những học sinh lớp trên, cũng chưa chắc có thể sánh với hẳn.

Ở học xá tiếp tục học cũng không có nhiều chỗ tốt.

Cho nên Lý Cơ hi vọng Ngôn Khánh có thể tĩnh tâm lại, đọc sách cho tốt, chớ vì một chút danh tiếng mà chệch con đường lớn.

- Ngôn Khánh, người không được vì rời xa ta mà sinh ra một mối lười biếng.

- Đừng quên người có đánh cược với Nhan Trứ, vì sự dù cách xa nghìn dặm cũng ủng hộ người. Nếu như có duyên, chúng ta sẽ tương kiến.

Những hàng chữ này, lộ ra ý vị rất ân cần.

Thậm chí còn có một chút sầu lo, lo cho tính tình Ngôn Khánh cương trực.

Bất tri bất giác, khóe mắt của Ngôn Khánh đã ướt, hai dòng nước mắt chảy trên gò má, nhỏ lên phong thư, ướt nhẹp một mảng.

90. Chương 16: Thế Thuyết Tân Ngữ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 2

Chương 16: Thế Thuyết Tân Ngữ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Thế nhưng Ngôn Khánh lại đỡ lấy hắn, hắn không có cách nào dập đầu nên không khỏi hơi sốt ruột.

Ngôn Khánh tuy có tính cách thành niên nhưng không biết vì sao, khi đọc nội dung bức thư này vẫn không kìm nổi bi thương. Lý Cơ người cùng với hắn không có nửa điểm quan hệ nhưng quan tâm bảo vệ hắn không thua gì Trịnh Thế An.

Nhưng bây giờ ngay cả một tiếng cũng không nói đã rời đi.

Trịnh Ngôn Khánh muốn khóc nhưng lại không khóc được.

Bộ dạng này của hắn làm cho Đâu Phụng Tiết sợ hãi.

Nó bước lên một bước, kéo tay Trịnh Ngôn Khánh mà nói:

- Ngôn Khánh, Ngôn Khánh, người làm sao vậy, đừng làm ta sợ!
- Ta không sao đâu!

Trịnh Ngôn Khánh vuốt ve bờ má mẫm mĩm rồi nói:

- Người chuyển tất cả những quyển sách này lên xe cho ta.

Nói xong hắn tiến lên một bước, đem cây cung từ trên tường lấy xuống, hắn biết đây là vật mà Lý Cơ yêu thích nhất.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve lông tơ mềm mại của cây cung rồi lại nhìn căn phòng này.

Cách đây mấy tháng hắn đã ở chỗ này, vậy mà bây giờ...

- Ngôn Khánh, chúng ta hiện tại có thể đi.
- Người chờ ta một chút, ta còn một số việc phải làm phiền xá trưởng.
- Chuyện gì?

Ngôn Khánh cười cười:

- Bắt đầu từ ngày mai ta sẽ không tới nơi này đọc sách nữa.

Trịnh Ngôn Khánh nhanh chóng hoàn thành thủ tục thuận lợi.

Xá trưởng đã nhận được sự phân phó của gia tộc, mặc kệ Ngôn Khánh có lựa chọn gì thì đều dựa theo yêu cầu của hắn mà tiến hành.

Tuy nhiên ông cảm thấy có gì đó đáng tiếc, nhưng cũng biết rằng, Ngôn Khánh nếu như ở lại học xá thì khó có thành tựu lớn.

Tộc học, chỉ lấy lớp học võ lòng làm chủ.

Dựa theo luật pháp, học sinh mười bốn tuổi có thể đi vào trong quan học, trước mười bốn tuổi thì lấy học võ lòng làm chủ. Cái này có hai phương hướng, gia đình giàu có hoặc thiên tư thông minh thì có thể tiến vào quan học làm mục tiêu mà gia đình bình hàn cũng không có thiên phú hơn người thì tập kỹ năng là chính.

Ví dụ như đọc ghi ký sổ sinh hoạt, tiến vào trong xã hội có thể sinh tồn.

Ngôn Khánh dĩ nhiên đã vượt qua giai đoạn giáo dục vỡ lòng, ở trong học xá chỉ gây áp lực cho những học sinh kia tạo thành chênh lệch lớn, dễ khiến cho bọn chúng cảm thấy tự ti. Mà các tiên sinh dạy học, không phải ai cũng uyên bác như Lý Cơ, vạn nhất trên lớp học có gì sai, Ngôn Khánh bắt lấy thì thanh danh liền trở nên xấu đi.

Cho nên học xá trường tuy tiếc nhưng vẫn có cảm giác trút được gánh nặng.

Yêu nhiệt như vậy ở trong học xá, tuy có thể có tác dụng khiến cho học xá có thanh danh hơn nhưng lại khiến cho tình hình phức tạp.

Ngôn Khánh ngại ngần đi về trúc viên, rồi lại sai người nhà của Đậu Phụng Tiết chuyển tất cả vào trong trúc lâu.

- Ngôn Khánh ta cũng không đến học xá học nữa.

Đậu Phụng Tiết lúc đi ra đột nhiên kéo lấy Trịnh Ngôn Khánh.

- Tại sao?

- Người còn ở học xá thì ta còn bằng hữu, người đi rồi thì người khác sẽ đối với ta như trước.

Ở Học Xá, không bằng ở cùng một chỗ với người.

Ta trở về thương lượng với thúc tổ một chút, về sau cùng người đi học, có được không? Dù sao học vấn của người ở trong học xá các tiên sinh đều khen ngợi, cùng người đi học thúc tổ nhất định sẽ đáp ứng, Ngôn Khánh, người có chịu không?

Kỳ thật, Ngôn Khánh cảm thấy, Đậu Phụng Tiết nên ở trong học xá đọc sách.

Dù sao ở đó cũng có nhiều bạn cùng lứa tuổi với hắn, trao đổi cũng thuận tiện, mà Ngôn Khánh kết giao với những người tính cách hơi lớn, thậm chí ngay chính Ngôn Khánh cũng là người có tính cách trưởng thành, mặc dù cũng có hành động của hài đồng nhưng đều là bất đắc dĩ.

Đậu Phụng Tiết ở lại trúc viên, chỉ sợ hiệu quả không tốt.

Nhưng Ngôn Khánh hiện tại không có tâm tình khuyên bảo, Đậu Phụng Tiết đã nói như vậy thì hắn liền đồng ý.

Có lẽ ở trúc viên mấy ngày hắn sẽ đỡ phiền muộn hơn, đến lúc đó sẽ yêu cầu Đậu gia cho trở lại học xá.

- Nếu như thúc tổ của người không phản đối thì tùy người vậy.

Đậu Phụng Tiết nghe được thì lập tức cao hứng, sôi nổi trèo lên xe ngựa, cùng người nhà thương nghị.

Mà Ngôn Khánh thì ở trong trúc lâu, lắng nghe tiếng gió soàn soạt ở bên trong, thất hồn lạc phách, thật lâu không nhúc nhích.

- Tiểu yêu, xảy ra chuyện gì vậy/

Đỗ Như Hối đi tới, nhìn đồng vật phẩm ở trong phòng, Ngôn Khánh lại ngây ngốc như tượng đá thì không kìm được tiến tới hỏi.

- Thầy của đệ đi rồi.

- Sư phụ?

Đỗ Như Hối ngây ra một lúc rồi mới có phản ứng:

- Chính là tiên sinh ở trong học xá sao?

- Ừ.

Ngôn Khánh khẽ gật đầu.

Kỳ thật Đỗ Như Hối cũng hiểu được, Lý Cơ là một tiên sinh vỡ lòng, đảm đương chức vụ sư phụ của của Ngôn Khánh thân đồng thì hơi trèo cao rồi.

Một tiên sinh vô danh vô khí lại làm sư phụ của Trịnh Ngôn Khánh, truyền ra ngoài cũng không có chỗ tốt, theo suy nghĩ của Đỗ Như Hối, Ngôn Khánh nên thỉnh một danh sĩ, hoặc là một thầy giáo đương kim quyền quý trong triều mới là lựa chọn chính xác.

Thậm chí, chỉ cần Ngôn Khánh nói với bên ngoài hắn muốn bái sư, chắc chắn sẽ có một đám danh sĩ tới.

Nhưng Đỗ Như Hối cũng nhìn ra, Ngôn Khánh đối với Lý Cơ tiên sinh kia vô cùng coi trọng, loại chuyện này hắn khó mà hiểu được nhưng trong lòng cũng không tán thành Lý Cơ là sư phụ của Trịnh Ngôn Khánh. Hôm nay Lý Cơ đi rồi, đối với Ngôn Khánh không phải là chuyện xấu, nếu như Ngôn Khánh nhân cơ hội này bái một vị danh sĩ quyền quý làm thầy thì ngày sau sẽ thăng chức rất nhanh.

Nhưng Đỗ Như Hối cũng chỉ có thể nghĩ như vậy.

Thấy Ngôn Khánh khổ sở, hắn ngồi xuống bên cạnh những quyển sách chồng chất kia, tiện tay lật hai trang.

-Ồ, lại là Thế Thuyết Tân Ngữ.

Đỗ Như Hối nhin không được kinh hô lên một tiếng, có lẽ ở đời sau, Thế Thuyết Tân ngữ không phải là sách vở gì quý trọng nhưng đối với thời Tùy Đường, việc in ấn không phát triển, mỗi quyển sách đều vô cùng trân quý, cho nên Tân Ngữ là sách của tôn thất truyền lưu,.

Quyển sách này, lượng phát hành không lớn, trên thi trường lưu thông chủ yếu là bản dập.

Nhưng cái mà Đỗ Như Hối cầm trong tay lại là bản đơn mà Lưu Tuấn làm. Thời Lưu Tuấn sống là thời đại hỗn loạn nhất, triều đại thay đổi nhiều lần, chiến sự liên tục cho nên lúc đó khắc in chỉ 500 bản, rất nhiều quyển bị hủy bởi chiến loạn.

Ngay cả tổ phụ Đỗ Như Hối cũng chỉ có một bản dập trong tay mà thôi.

Mà trong tay của Lý Cơ rõ ràng có một bản đơn lẻ.

Người này thật không đơn giản...

- Tiểu Yêu về sau đệ có tính toán gì không?

- Đệ muốn yên lặng một chút, sau đó ở Trúc Viên đọc sách.

Đỗ Như Hối cười nói:

- Như vậy cũng tốt, Đậu gia học xá những tiên sinh kia chỉ sợ cũng không thể dạy nổi đệ, ta ở nhà cả ngày đọc sách cũng thấy phiền muộn có đệ ở nhà cũng tốt hơn, có thể trao đổi với đệ.

Trong lòng Đỗ Như Hối đã đem Ngôn Khánh là nhân vật ngang nhau.

91. Chương 17: Mao Nha

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 2

Chương 17: Mao nha

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Tuy tuổi của Ngôn Khánh còn nhỏ nhưng danh khí lại vượt xa Đỗ Như Hối. Đỗ Như Hối đối với yêu nghiệt Ngôn Khánh hiểu rất rõ.

Từ lúc bắt đầu vịnh ngỗng tới lúc Ngôn Khánh vô thức lệnh nhân tục hắn cơ hồ đã cảm thấy Ngôn Khánh đã thành danh tự nhiên không khinh thị Ngôn Khánh nữa. Thậm chí về sau, trải qua liên tục đả kích, Đỗ

Như Hối trong lòng đã muốn tỉ thí với Ngôn Khánh. Cho nên lúc này hắn vứt bỏ si mê sách bìa trước kia, bắt đầu học kinh sử.

Ngôn Khánh gật gật đầu:

- Đồ đại ca, hiện tại suy nghĩ của đệ rất loạn, hiện tại huynh có thể yên lặng một chút, sau này chúng ta có thể bàn lại.

- Ủ, như thế cũng tốt.

Sư phụ đệ mặc dù đi rồi, tuy nhiên để lại rất nhiều sách trân quý, chắc chắn là mong đợi từ đệ rất sâu. Tiểu Yêu loạn một chút là được, chớ để loạn lâu, nếu không sư phụ đệ nhìn thấy tình hình như vậy, há có thể vui được?

- Đa tạ Đồ đại ca.

Trịnh Ngôn Khánh chấp tay vái chào, Đồ Như Hối cầm bản Thế Thuyết Tân Ngữ lên, hấp tấp rời đi.

Nói thật, Ngôn Khánh vẫn chưa cùng Lý Cơ trải qua sinh ly tử biệt, chỉ là lúc này thật sự quá bất ngờ, Ngôn Khánh không chuẩn bị tâm lý, hôm qua còn ở cạnh nhau, hiện nay đã cách xa nghìn dặm.

Dương nhiên Lý Cơ đi khẳng định có nguyên nhân của hắn.

Mà Ngôn Khánh cũng không nói rõ ràng tại sao hắn lại có suy nghĩ chấn động như vậy.

Ngôn Khánh lấy một cuốn sách mà Lý Cơ để lại ở trên giá sách, sau đó cầm lấy cây cung ở trên tường mang xuống giường.

Trong đầu của Ngôn Khánh lúc này rất loạn, lỗ tai của hắn vang lên từng thanh âm ông ông.

Lý Cơ lần này rời khỏi Lạc Dương chẳng lẽ có quan hệ với việc Chung Cừu Thái Dực và Đồ Quả tới đây sao?

Nếu thật như vậy, Lý Cơ rời khỏi Lạc Dương nhất định tránh né điều gì đó.

Màn đêm buông xuống, Trịnh Ngôn Khánh mơ màng cảm thấy trong phòng có người.

Hắn bỗng dưng mở to mắt, sử dụng chiêu Lý ngư đảo đỉnh xoay người đứng lên, tấm nệm trên giường bị đánh rơi xuống sàn nhà.

Ngôn Khánh cũng không biết mình ngủ khi nào nhưng khẳng định là không đắp chăn.

Trong trúc lâu đã điểm lên những ngọn nến.

Một nha hoàn có mái tóc đen rối tung quay lưng về phía Ngôn Khánh, quỳ gối trước thư án mà sửa sang lại vật phẩm. Ngôn Khánh đứng dậy im ắng, tiểu hài tử thậm chí không cảm nhận thấy động tĩnh sau lưng, thậm chí còn cẩn thận lau chùi án thư.

- Người có phải làm Tiểu Nha?

- A!

Ngôn Khánh đột nhiên lên tiếng làm cho tiểu nha đầu kia hoảng sợ.

Nàng khẽ nhặt chiếc khăn lau đánh rơi, quay đầu lại chỉ thấy Trịnh Ngôn Khánh đang đứng sau mình, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Ngôn Khánh nhận ra tiểu nha đầu này chính là tiểu nhi của Mao Vượng.

Hài tử của nông dân không có danh tự vang dội gì, Mao Vượng có tám nam hai nữ, đều lấy con số trình tự mà sắp xếp. Tám người con của Mao Vượng thì có ba người chết yếu, hai người đi lính ở Thái Nguyên, còn lại ba người con trai, Mao Tiểu Tám thì vừa trốn nhà đi, còn hai người khác đi theo đại tỷ của mình cùng người hồ thương nhân ở Tây Vực.

Bọn họ muốn tung hoành thiên hạ, tìm con đường sống.

Cho nên nhi nữ bên người Mao Vượng rất nhiều nhưng hiện tại chỉ còn lại tiểu nữ nhi này, Mao Nha.

Trước kia ở điền trang, mọi người thường gọi nàng là tiểu Nha, trong trí nhớ của Trịnh Ngôn Khánh, hẳn nhớ tiểu Nha khí chất hơn người, khuôn mặt mập mạp nhỏ nhắn rất được nhiều người ưa thích, mà hiện tại đã gầy khom đi.

- Trịnh thiếu gia, cậu tỉnh lại rồi!

Tiểu Nha nhút nhát e lệ nói, vô ý thức lùi về phía sau, lại không ngờ phía sau là án thư, không thể lui được.

Nàng cúi đầu không dám nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Ngôn Khánh lúc này mới nhớ tới, hôm qua Trịnh Thế An đã nói với hắn, muốn thu lưu người nhà Mao Vượng.

- Người tới đây làm gì?

- Trịnh quản gia... không lão thái gia nói tiểu nữ tới đây quét dọn phòng sau này hầu hạ cậu đọc sách và nghỉ ngơi.

- Ủ!

Ngôn Khánh gật gật đầu.

Hắn sẽ không cự tuyệt, vì hắn biết rõ, nếu như hắn không muốn nha đầu này hầu hạ thì sẽ làm hoảng loạn tâm tư người nhà Mao Vượng.

- Thứ này về sau người chớ sắp xếp, th sắp xếp những thứ ở phía dưới là được.

Trúc lâu có hai tầng, tầng trên là thư phòng của Ngôn Khánh và phòng ngủ, bên trong có không ít sách và bản thảo, còn có những đồ vật mà hắn không muốn người khác biết đến, dưới lầu là nơi nói chuyện phiếm, địa phương nói chuyện cũng rộng rãi.

- Bên ngoài phòng xá có xây tốt không, nhà các người an trí thế nào?

- Lão thái gia nói để tiểu nữ ở dưới lầu, chỉ cần không quá rầy thiếu gia đọc sách là được... Cha mẹ tiểu nữ trước hết cũng ở dưới lầu, sau khi nhà ở lập xong sẽ dời qua.

Ngôn Khánh ừ một tiếng, nhìn sắc trời bên ngoài thì thấy đã chuyển sang màu đen.

- Tiểu Nha, người đi xuống trước đi.

- Về sau ta không kêu thì đừng đụng những đồ vật ở trên lầu, hiểu không?

- Dạ Hiểu.

Mao Nha đứng lên rời khỏi, đi hai bước cầm cái khăn lau rồi cúi đầu đi xuống.

Nhớ ngày đó tính tình của Mao Nha rất năng động.

Sau khi trải qua chuyện của Mao Tiểu Tám, nàng đã trở nên hơi sợ hãi rụt rè.

Ngôn Khánh ở trên thư án ngồi xuống, lấy thư của Lý Cơ ra, sau khi ngủ một giấc hắn cũng cảm thấy thanh tĩnh hơn rất nhiều, cảm xúc vắng vẻ cũng giảm bớt không ít. Dù sao thực chất bên trong hắn cũng không phải là một tiểu hài tử, có thể khống chế tâm tình của mình. Ở trước thư án hắn nhìn bức thư của Lý Cơ sau đó thu lại rồi đặt ở trên bàn.

Lý Cơ đi rồi nhưng mà những lời hắn nói nhất định là có đạo lý.

Trước đây hắn không ngừng trộm thơ, danh khí đã có, hiện tại nên thu lại.

Ít nhất xem ra Trịnh Đại Sĩ cũng không có ý đồ đặc biệt nào nhắm vào tổ tông hắn, nếu không thì đã không ưng thuận cách làm đổi tiền và tơ lụa của Trịnh Thế An, cho nên tạm thời không có nguy hiểm gì, đã không có nguy hiểm thì cần phải điều chỉnh một chút.

Kế tiếp hắn còn nhiều chuyện phải làm.

Đầu tiên là nhắm vào thị trường Lạc Dương, làm một đòn phản kích với những hàng nhái kia.

Chiến tranh giá cả?

Ngôn Khánh tuyệt đối không dùng cách này, hại người không lợi mình.

Đã không làm cách này thì cần phải có bước phát triển mới, trước kia hắn dùng thơ Vịnh Liễu mà chiếm được thị trường xem như là một kỳ binh, nhưng kỳ binh đã dùng rồi thì không thể xem là kỳ được nữa, cho nên không dùng kỳ binh thì cần có bước phát triển mới.

Công dụng của cái kéo có rất nhiều, không chỉ là cắt may.

Ngôn Khánh gãi gãi đầu một lúc, hắn cảm thấy hơi đau đầu.

Dù sao hắn cũng không phải xuất thân từ học kinh tế, ở phương diện này đúng là có phần yếu.

Bước phát triển mới cần phải sáng ý, Trịnh Ngôn Khánh nhất định phải căn cứ vào tình huống ở thời đại này, nghĩ ra một vật phẩm thích hợp.

- Trịnh thiếu gia, lão thái gia gọi ngài ăn cơm.

- À, ta biết rồi.

- Được rồi, việc này không cần phải gấp, cần phải suy nghĩ thật kỹ đã.

92. Chương 18

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 2

Chương 18

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Ngôn Khánh đứng dậy, không ngờ một quyển sách trên thư án bị rơi xuống đất, hắn nhặt lên thì thấy đó chính là quyển tâm điều long mà Lý Cơ để lại cho hắn. Bởi vì kỹ thuật tạo giấy hiện tại chưa phát triển cho nên in ấn rất lạc hậu, rất nhiều sách vở cắt may cũng không thỏa đáng.

Rất nhiều chỗ trang sách dính liền với nhau, thoạt nhìn phải tách ra mới đọc được.

Nếu như, có một con dao rọc giấy nho nhỏ...

Đôi mắt của Trịnh Ngôn Khánh sáng ngời lên, hiện ra một suy nghĩ cổ quái.

Cái kéo người nào cũng thể dùng, nhưng cái kéo không phải dùng cho việc may vá, tác dụng của nó còn rất nhiều.

Việc buôn bán đúng là tục phẩm.

Nhưng nếu đem sinh ý liên hệ với việc đọc sách thì không phải cao nhả hay sao?

Ngôn Khánh nghĩ cách đem công dụng của cái kéo này phân hóa ra.

Nghĩ tới đây hắn trải rộng trang giấy, đem suy nghĩ của mình viết ra.

Vạn nhất quên đi thì cũng đã ghi lại rồi.

Mao Nha ở dưới lầu chờ nửa ngày không thấy Ngôn Khánh đi xuống liền nhẹ chân đi lên, vụng trộm nhìn hắn.

Ngôn Khánh ghi lại thứ này, nàng cũng không dám quấy rầy.

Vì vậy liền đi xuống lầu.

Trịnh Thế An cùng Đỗ Như Hối ngồi xuống, chờ Ngôn Khánh đến dùng cơm.

Con dâu của Mao Vương ở bên cạnh hầu hạ... Mao Vương vì nguyên nhân cơ thể bị tổn thương mà Trịnh Thế An đã sắp xếp vào trong thành Lạc Dương để trị liệu, hiện nay ai cũng muốn cầu thân với Trịnh Thế An, không chỉ vì hắn là người nhà họ Trịnh, hay có đứa cháu trai khó lường mà còn là vì trước đây Trường An đã truyền tới một tin tức, nội sử thị lang, nghe thấy Bùi Thế Củ đại nhân từng mời Ngôn Khánh chép cho một bản văn tế, lại làm một bài thơ khen phu thê Bùi Thế Củ tình thâm đã khiến rất nhiều người động dung.

Toàn bộ bài thơ chỉ có bốn câu nhưng lại ẩn chứa rất nhiều thủ pháp ví von.

Thế nên Bùi Thế Củ trong một lần hội thơ đã nói ra một câu: Trên đời này người hiểu ta nhất chỉ có Bán Duyên Quân.

Vì vậy tên hiệu của Ngôn Khánh bởi vì Bùi Thế Củ mà trở thành Bán Duyên Quân. Nếu trước kia Ngôn Khánh dùng Vọng Ngõng thế, bất quá chỉ là một tài năng trẻ, nhưng lần này đã tên của hắn đã được giới quyền quý tán thành.

Bán Duyên Quân trong miệng của Bùi Thế Củ thậm chí còn hơn cả Thần đồng trong miệng của Dương Tố.

Dương Tố khen thần đồng là chuyện bình thường, mà Bùi Thế Củ thì không dễ dàng khen người như thế, thêm nữa Bùi Thế Củ lại là tộc trưởng Hà Đông Bùi thị, được hắn tán thưởng cũng không phải là một điều tầm thường, về sau lại có bài thơ Vô Ngâm Ngôn Khánh khen ngợi huyện lệnh Phòng Ngạn Khiêm.

Cũng vì bài thơ này mà Phòng Ngạn Khiêm được thái tử đề ý tới.

Đặc biệt đề bạt lên làm Hứa Châu biệt giá, thăng liền hai cấp, từ một nho nhỏ huyện lệnh hiện tại đã là Hứa Châu biệt giá dĩ nhiên là do Phòng Ngạn Khiêm cố gắng nhưng bài thơ Vô Ngâm của Ngôn Khánh cũng có công dụng trợ giúp.

Hiện nay có ai không muốn có được một bài thơ của Ngôn Khánh?

Chỉ là bọn họ ngại Bùi Thế Củ và Trịnh gia cho nên không người nào dám cưỡng cầu.

Cho nên thời gian này Trịnh Thế An cũng rất sáng khoái, sau khi nói rõ ở y quán nói rõ tình huống còn nhận được mỹ danh lấy đức báo oán.

- Tiểu thiếu gia hiện tại sao vẫn chưa xuống?

Mao Nha đã chạy tới, Trịnh Thế An nhìn không được mà tới hỏi thăm.

Mao Nha vội vàng nói:

- Nô tài đã gọi tiểu thiếu gia rồi, thế nhưng tiểu thiếu gia lại hình như đang ghi đồ vật gì đó, cho nên nô tài mới tới bẩm báo trước.

Đỗ Như Hối nói:

- Tiểu yêu lại nghĩ ra được danh ngôn gì rồi đó, lúc này đừng quấy rầy hắn.

- Đã như vậy...

Trịnh Thế An liền đứng lên:

- Mao tẩu, tẩu mang những đồ ăn này thu về trước đi, chốc nữa tiểu thiếu gia viết xong thì hâm lại rồi bưng lên.

Mao tẩu tuy là một nữ nhân bàn chân to nhưng lại là một người nấu ăn rất ngon.

Nghe thấy vậy bà vội đáp ứng, kêu Mao Nha tới hỗ trợ.

- Tiểu nha, thiếu gia có nói gì thêm không?

Mao Nha nói:

- Không có, tiểu thiếu gia hình như rất trầm tĩnh, giống như là một tiểu đại nhân vậy, đối với con cũng rất khách khí.
- Nếu vậy người phải hầu hạ cho tốt, nghe tiểu thiếu gia phân phó.
- Lão thái gia và tiểu thiếu gia đúng là người lương thiện... chúng ta may mắn gặp được bọn họ không những không kể hiềm khích lúc trước còn thu lưu nhà chúng ta, nếu như không phải như vậy thì chúng ta có lẽ đã chết đói ở nơi đầu đường rồi. Được rồi, tiểu Nha, con làm cho tốt, tương lai nếu có phúc phận không chừng được tiểu thiếu gia thu làm hầu thiếp, cả nhà chúng ta chỉ dựa vào con, có hiểu không?

Mao Nha liền vội vàng gật đầu.

Bên bờ sông Lạc Thủy, cảnh sắc vô cùng tươi đẹp.

Hiện tại tiết trời đang là mùa hạ ở bên bờ dương liễu thanh âm.

Nơi này đúng là một nơi tiêu khiển tốt vào mùa hè, chèo thuyền du ngoạn trên bờ sông có thể nhìn thấy phong tình vạn chủng, tình thơ ý họa.

Thời kỳ Tam Quốc, Tào thực đã từng gặp qua một thần nữ khi đi qua sông cho nên lưu lại bài thơ Lạc Thần phú. Đời sau có người nói, Lạc thần này chính là chị dâu của hần, nhưng thực sự có phải vậy không thì không ai có thể khẳng định... Chỉ là cũng bởi vì một bài Lạc Thần phú mà sau này ở hai bên bờ sông Lạc Thủy, thường xuyên có mỹ nữ tụ tập sang sông.

Thôi Mân chính là tộc nhân của Trịnh châu Thôi thị.

Lại nói tiếp, hần không phải là người thuộc ngũ phòng Thôi Thị Trịnh Châu nhưng nhờ tướng mạo tốt, giỏi tài ăn nói đã được Thôi gia tín nhiệm.

Hần còn có một thân phận khác chính là huynh trưởng của Thôi phu nhân, thê tử của Trịnh Nhân Cơ.

Trước đây Thôi phu nhân bởi vì chuyện của tổ tôn Trịnh Ngôn Khánh mà địa vị giảm dần, nếu như không có Trịnh Nhân Cơ yêu thương và Trịnh Đại Sĩ không muốn vì chuyện này ảnh hưởng tới quan hệ hai nhà Trịnh Thôi nên không bỏ Thôi phu nhân.

Dù vậy Thôi phu nhân cũng không vui trong lòng.

Mà ảnh hưởng sâu nhất không ai qua được Thôi Mân.

Trước kia hần nếu như hần khó khăn, tự nhiên Thôi phu nhân sẽ tiếp tế, hiện nay Trịnh gia thu hồi tài sản, Thôi phu nhân cũng chỉ có thể nhận lấy một trăm quan tiền chi tiêu hàng tháng. Nàng ngược lại không tiêu dùng gì cả, lúc thăm viếng người nhà đều có Trịnh gia chuẩn bị quà tặng, bình thường không có gì tiêu, ngẫu nhiên mua một chút quần áo thì Trịnh Nhân Cơ cũng không bắt nàng bỏ tiền ra.

Một trăm quan tiền hàng tháng này đều mang tới tiếp tế cho Thôi Mân.

Nhưng một trăm quan tiền thì cũng chỉ đủ để chèo thuyền du ngoạn hai lần trên sông Lạc Thủy mà thôi, làm sao có thể đủ dùng.

Vừa vặn lúc này, sinh ý của Trịnh Thế An náo nhiệt, Thôi Mân liền động tâm tư muốn tiếp nhận sinh ý này, nhưng Trịnh Thế An độc lập, Trịnh Nhân Cơ cũng không muốn nhúng tay vào, bởi vì vậy Thôi Mân liền nghĩ ra chiêu bài hạ giá.

Nhưng việc buôn bán thì tốt mà lợi nhuận lại không nhiều.

Hơn nữa hai loại thị trường thượng phẩm và trung phẩm Trịnh Thế An vẫn nắm giữ, làm cho Thôi Mân chỉ có thể tranh đoạt thị trường hạ phẩm.

Một cái kéo hạ phẩm bán ra có ba bốn mươi tiền, bán thì không ít, nhưng tiền đến tay thì không được nhiều.

Sau khi cùng với Thôi phu nhân thương nghị mấy lần không có kết quả, Thôi Mân cũng hơi nóng nảy.

Vì vậy hắn liền mở tiệc chiêu đãi danh sĩ Hà Đông Vương Thông chèo thuyền du ngoạn trên sông Lạc Thủy, trong lòng thì thầm suy nghĩ ra chủ ý khác.

Vương Thông chính là người mà Trịnh Vi Thiện đã từng nói qua với Trịnh Ngôn Khánh.

93. Chương 19: Lâm Giang Tiên

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 2

Chương 19: Lâm Giang Tiên

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lúc trước Ngôn Khánh còn chưa trở về Lạc Dương, Vương Thông cảm thấy Ngôn Khánh chỉ hữu danh vô thực mà thôi. Về sau khi Ngôn Khánh làm bài thơ có câu “sĩ cam phần tử bất công hầu” Vương Thông mới thầm nghĩ, nếu Ngôn Khánh không có tài năng thật sự thì không thể làm ra câu thơ như vậy.

Đặc biệt là sau này Ngôn Khánh được đám thanh lưu tán thành Vương Thông càng thêm cố kỵ Ngôn Khánh.

Hiện tại nếu như hắn thi đấu với Ngôn Khánh, nếu thắng thì sẽ bị truyền ra là ý lớn hiếp nhỏ, nhưng nếu thua thì về sau đừng mong ngẩng đầu lên được nữa, cho nên khi Ngôn Khánh quay trở lại Lạc Dương, Vương Thông cũng chỉ lẳng lặng quan sát không hành động.

Hắn muốn nhìn xem, tên ranh con này rốt cuộc có bản lĩnh gì.

Ngồi ở trên thuyền, Vương Thông cười ha hả nói:

- Thôi huynh, huynh hiện tại vô duyên vô cớ mời ta uống rượu là có chuyện gì vậy?

- Ha ha, không có gì, chỉ là hồi lâu không gặp Vương huynh, trong lòng nhớ mong mà thôi, nào mời rượu ra!

Tiếp đó từ sau thuyền hiện ra những ca kỹ đánh đàn, nhẹ nhàng ngân vang.

Thôi Mân và Vương Thông nâng ly cạn chén uống đến tận hứng.

Chỉ là trong lúc nhất thời Thôi Mân lại không nghĩ ra cái cớ nào...

Một chiếc thuyền hoa bên cạnh đi tới, trên thuyền truyền tới từng thanh âm ti trúc và tiếng đàn tì bà của ca kỹ.

Ca kỹ hát:

Cổn cồn Trường Giang đông thệ thủy

Lãng hoa đào tận anh hùng

Thị phi thành bại chuyển đầu không

Thanh sơn y cựu tại

Kỷ độ tịch dương hồng

Bạch phát ngư tiều giang chữ thượng

Quán khán thu nguyệt xuân phong

Nhất hồ trọc tử hỷ tương phùng

Cổ kim đa thiếu sự

Đô phó tiểu đàm trung

Dịch thơ:

Trường Giang cuộn cuộn chảy về đông

Sóng vùi dập hết anh hùng

Được, thua, phải, trái, thoát thành không

Non xanh nguyên vẻ cũ

Mấy độ bóng tà hồng!

Bạn đầu bạc ngư tiêu trên bãi

Đã quen nhìn thu nguyệt xuân phong

Một bầu rượu vui vẻ tương phùng.

Xưa nay bao nhiêu việc

Phó mặc nói cười sông

- Đây là khúc gì?

Vương Thông nghe được khúc ca này thì không khỏi giật mình.

Đối với kẻ sĩ mà nói, họ chỉ tiếp nhận thơ khúc chứ không tiếp nhận từ khúc.

Nhưng trên thực tế những lời bướm hoa lại thịnh hành hơn.

Đám ca kỹ này hát lên những bài từ chỉ để giải trí cho khách nhân mà thôi.

Những bài này phần lớn thuộc về những bài dân ca, nói chuyện phong hóa tuyết nguyệt tài tử giai nhân.

Ca kỹ ở đuôi thuyền trả lời:

- Đây là Lâm Giang Tiên, do Bán Duyên Quân làm nên.

- Cái gì là Bán Duyên Quân?

Vương Thông trong lúc nhất thời không kịp phản ứng mà cất tiếng hỏi.

Thôi Mân tâm tư vui vẻ vì đã tìm được cớ:

- Còn Bán Duyên Quân nào nữa, Vương huynh huynh không khỏi cô lậu quả văn rồi.

- Ý huynh là...

- Đúng thế chính là Ngỗng, ngỗng, ngỗng...

Thôi Mân nói xong cố ý duỗi dài cổ ra, làm ra vẻ cái cổ con Ngỗng.

Sau đó hấn nâng cốc ở trên bàn lên mà khê nói:

- Mấy tháng nay ta ở đâu cũng nghe thấy tên của Ngỗng công tử, giống như trên đời này ngoài tên ranh con đó thì không còn nhân vật nào khác.

- Ta không hiểu, dưới gầm trời này danh sĩ vô số, người có tài hoa như các diếc sang sông, tại sao lại để cho tên tiểu tử này đoạt hết danh tiếng như vậy? Không cần nói người khác chỉ nguyên Vương huynh là danh môn mà cũng không được như hấn.

Sắc mặt của Vương Thông liền trở nên tối tăm phiền muộn.

Hấn tự cười nói:

- Thôi huynh, huynh cũng đừng nói như vậy, Ngỗng công tử này xác thực rất bất phàm.

- Bất phàm, làm được vài bài thơ, viết được vài chữ mà có thể coi là bất phàm sao?

- Vương huynh uyên bác thi thư, lấy kinh sử làm trọng, mọi người chỉ thích học thơ chứ không chịu nổi khổ cực khi học kinh sử. Còn nữa, cái gì là thần đồng, cái gì là Bán Duyên Quân? Chẳng qua là một tên yêu nghiệt làm hại trăm họ.

Trên mặt của Vương Thông lộ vẻ không dùng nhưng trong lòng lại âm thầm đồng ý.

Vương Thông cười nói:

- Thôi huynh, huynh nói quá rồi.

- Nói quá sao?

Thôi Mân hừ một tiếng:

- Huynh có thấy kẻ sĩ nào tham luyện tài hàng không?

- Chúng ta là người đọc ách, chính là mẫu mực trong thiên hạ, tên Trịnh Ngôn Khánh chỉ là một tiểu tử, vậy mà ý vào một chút thi từ, không kể đến liên sử, làm ra bài thơ tháng hai gió xuân như lạnh như kéo cắt. Có ai vì sinh ý nhà mình mà làm thơ không? Hắn lại la ó, công khái viết thơ, hôm nay phổ phường có ai không mắng hắn vô sỉ?

- Chuyện này sao... đã như vậy tại sao không tìm người dạy bảo hắn, chớ để hắn lạc lối.

- Ha ha, ai mà dám dạy bảo hắn?

Thôi Mân nhin không được cười lớn tiếng nói:

- Ta nghe nói hắn chưa từng bá sử, trên đời này ai có thể dạy được hắn? Trước đây muối muối ta còn khích lệ em rể cho Nhan Trứ tiên sinh thu hắn làm môn hạ, người biết tiểu nhi kia nói gì không?

- Hắn nói thế nào?

Vương Thông lập tức ngưng trọng.

Nhan Trứ Nhan Sư Cổ đây chính là một đại nhân vật!

Thôi Mân cười lạnh một tiếng:

- Hắn và Nhan Trứ cá cược về Tam Quốc, huynh nói xem, hắn còn nhỏ như vậy mà dám bàn về Tam Quốc.

- Càn rỡ, thật là càn rỡ!

Thôi Mana thở dài một tiếng:

- Ta và huynh đều biết hắn càn rỡ, nhưng thế nhân thì không như vậy...

- Tương lai người này lớn lên nhất định sẽ làm hại sĩ lâm, ngày xưa Khổng Thánh Nhân thấy Thiệu Chính Mỗ phạm vào năm tội, tức giận đến mức ra tay chém chết.

Nhưng hôm nay Ngôn Khánh làm thơ bừa bãi, tham tài hàng bỏ đi liên sử, cả hai tội này đều phạm vào trong năm tội, có thể chém chết vậy mà không ai chém hắn.

- Đủ rồi.

Vương Thông nâng cốc lên, sắc mặt tái nhợt.

- Thôi huynh, thế nhân không phải không muốn mà là không dám.

Vương Thông ta cho dù bị người trong thiên hạ ghét bỏ, cũng phải vạch trần bản mặt của thằng chó này!

Hoàng đế và thái tử không hợp với nhau, lời đồn lan truyền càng nhiều đã bắt đầu tới sông Lạc.

Các thế gia vọng tộc án binh bất động, dân gian lưu truyền rộng rãi, phiên bản thì có rất nhiều, nhưng mọi người đều có điểm chung là thái tử nhìn trúng phi tử bên cạnh hoàng đế vì vậy đòi hỏi, bị hoàng đế cự tuyệt.

Hóa ra thái tử muốn như vậy.

Trịnh Ngôn Khánh nghe được truyền thuyết này xong thì nhin không được mà cười trộm.

Chỉ là phiên bản này có vẻ gần với những thứ hắn biết ở kiếp trước, xem ra câu chuyện hoàn thiện còn cần phải rèn luyện, hắn cảm thấy người đồn đãi câu chuyện này giống như là nhìn thấy trực tiếp ở Nhân Thọ Cung, tai mắt nhìn thấy vậy, cho nên cảm thấy buồn cười.

- Đây là có người đang làm trò quỷ.

Vào buổi trưa, Đỗ Như Hối và Ngôn Khánh ở Y Thủy bờ tản bộ, Ngôn Khánh đột nhiên nói ra chuyện này.

Đương nhiên là có người giả trò quỷ nếu không thì làm sao có lời đồn này truyền ra.

Đỗ Như Hối nói:

- Chuyện này liên quan đến hai vị phi tử được thánh nhân sủng ái nhất, thoát nhìn nguồn gốc ở trong nội cung.

94. Chương 20: Tin Đồn

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 2

Chương 20: Tin đồn

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lời đồn phi tử của Dương Quảng là Tuyên Hóa phu nhân và Vinh Hoa phu nhân hai vị phu nhân này tuổi không lớn lắm, bằng khoảng Dương Quảng mà thôi, hơn nữa Tuyên Hóa phu nhân là con trai của Trần Tuyên Đế nam triều, là muội muội của Trần Hậu chủ, lúc trước Dương Quảng bình trần, từng trú ở Giang Đô, về sau đưa tù binh tới Trường An, Tuyên Hóa phu nhân ở lại cung, lúc đó Độc Cô hoàng hậu còn tại thế, Dương Kiên không dám làm càn nhưng sau khi Độc Cô hoàng hậu vừa chết đi, Tuyên Hóa liền được cho vào cung.

Ngôn Khánh ở bên cạnh nghe cười ha hả, không mở miệng.

Loại chuyện này hắn tốt nhất là không nên cho nhiều ý kiến.

Chỉ là phán đoán của Đỗ Như Hối lại có vẻ ăn khớp với phán đoán trước kia của Lý Cơ.

Lý Cơ từng nói, lời đồn cuối cùng có thể xuất phát từ miệng của Tiểu Bính công chúa và Dương Lệ Hoa bọn họ, Dương Lệ Hoa là hoàng hậu của Bắc Chu hoàng đế Vũ Uân, Vũ Uân sau khi chết Chu Tĩnh đăng cơ, vị Chu Tĩnh này là con của Dương Lệ Hoa, ngoại tôn của Tùy Đế Dương Kiên, lúc đó Dương Lệ Hoa từng khẩn cầu Dương Kiên giữ lại tính mạng của Chu Tĩnh Đế nhưng cuối cùng vẫn bị giết đi.

Độc cô hoàng hậu còn sống, Dương Lệ Hoa không dám tỏ vẻ bất mãn.

Nhưng nàng độc lòng thu tiền tài, chiếm cứ không ít đất đai ở Trường An? Có phải là xuất phát từ lòng trả thù không?

Độc Cô hoàng hậu sau khi chết đi, Dương Kiên đắm chìm vào tửu sắc, giám thị với Dương Lệ Hoa cũng buông lỏng.

Kỳ thật đến lúc này, Dương Lệ Hoa đối với Dương Kiên cừ hận cũng giảm hơn rất nhiều.

Hết lần này tới lần khác nàng bị Dương Quảng cầm tay, theo luật thì phải chém nhưng Dương Lệ Hoa phái người cầu tình, lại bị Dương Quảng bác bỏ cho nên ghi hận với hắn. Cừ hận với nhà họ Dương vẫn còn chỉ là lúc này nàng đã chuyển từ Dương Kiên lên người của Dương Quảng.

Lúc thái tử tranh giành, Dương Lệ Hoa đứng ở bên cạnh của thái tử Dương Quảng.

Nhưng hôm nay...

Nếu như tạo ra lời đồn với bên ngoài... thì sẽ tạo ra chuyện gì?

Cho nên Lý Cơ phỏng đoán, người có khả năng tung lời đồn nhiều nhất là Dương Lệ Hoa, đương nhiên ngoại trừ Dương Lệ Hoa còn có một đám người khác nữa, thậm chí ngay cả Tuyên Hoá phu nhân cũng tham dự vào.

Dù sao, Dương Quảng bình trần, Tuyên Hoá phu nhân cũng có cừu hận hỷ gia diệt quốc.

- Đổ đại ca, chuyện này nên làm sao?

Trịnh Ngôn Khánh lại cười nói:

- Chuyện này đám tiểu dân phố phường chúng ta vô can, hôm nay đúng là thời tiết đẹp nhất của Long Môn, chúng Trường An không nên phụ cảnh đẹp này.

- Đúng thế, đúng thế!

Đỗ Như Hối gật đầu cười to, hướng về phía Long Môn sơn mà đi tới.

Nghe nói trên Long Môn sơn có hai mươi tám bia thời ngụy ngưng tụ tinh hoa thời đó.

Cả ngày đọc sách cũng không phải là biện pháp hay có thể lên núi một chút cũng là buông lỏng tinh thần.

Chỉ là Ngôn Khánh cũng không ngờ, một hồi âm mưu nhắm vào hắn ở thành Lạc Dương đang bắt đầu mở màn.

Dựa theo suy nghĩ của Thôi Mân, muốn phá bỏ tiệm Hùng Ký thì phải đối phó với Trịnh Thế An.

Kỳ thật một Trịnh Thế An hắn cũng không coi là gì, mấu chốt chính là tôn nhi yêu nghiệt đứng đằng sau hắn, làm cho Thôi Mân phải cố kỵ vài phần.

Thôi Mân đương nhiên không sợ Trịnh Ngôn Khánh nhưng không thể không sợ những đại phu tri kỷ của hắn.

Ngoại trừ Bùi Thế Củ thì còn có Hột Đậu Lăng gia tộc, có quan hệ với Đường quốc công Lý Uyên.

Những người này ngưng tụ cùng một chỗ thì đừng nói là Thôi Mân, chỉ sợ toàn bộ Trịnh Châu cũng không thể đối phó nổi.

Nhưng nếu làm xấu đi thanh danh của Trịnh Ngôn Khánh thì bùi gia, đậu gia lý gia cũng không ra mặt. Đã không có tam gia này ủng hộ, Trịnh Thế An tổ tôn làm được gì? Đương nhiên cũng cần có người đứng ra.

Vương Thông nhất định là người tốt nhất.

Chỉ cần Vương Thông chịu ra mặt làm cho Trịnh Ngôn Khánh bị ô uế thì không ai nói được gì.

Những người khác có thể nói là hắn ý lớn hiếp nhỏ nhưng Vương Thông thì không ai để ý.

Hơn nữa hắn còn là vì chính nghĩa, vì sĩ lâm mà vạch trần bản mặt tiểu nhân.

Điều mà Thôi Mân muốn làm bây giờ là tung lời đồn.

Một phương diện hắn sai người rải lời đồn, nói rằng những bài thơ kia của Trịnh Ngôn Khánh là ăn cắp của người khác, sao chép mà được.

Một mặt thì không ngừng tuyên bố Trịnh Thế An lũng đoạn thị trường, dựa vào đứa cháu trai tràn ngập danh khí mà ra về Trường An đây.

Dù sao lời đồn cũng chỉ là lời đồn, cẩn thận mà nghĩ thì những lời của Thôi Mân cũng không khó vạch trần, vấn đề là ai nguyện ý vạch trần?

Đám tiểu nhân phố phường vì tâm lý muốn phú quý đặc biệt là tiệm kéo Hùng Ký kia sinh ý phát triển khiến cho họ phải đổ mắt.

Cho nên bọn họ sẽ không vạch trần.

Không thể không nói, mỗi người đều có máu kiếm tiền, vì vậy lời đồn này phát ra, chỉ sợ có người còn phụ họa vịnh ngỗng thể của hần không phải là do hần sáng chế, chỉ là học được mà thôi. Tuy nhiên lời đồn này thì chỉ sợ không có ai tin, dù sao thì lúc Ngôn Khánh sáng chế ra, cũng có Tôn Tư Mạc tiên sinh làm chứng.

Đỗ Như Hối và Trịnh Ngôn Khánh ở trong núi bảy ngày đã phát hiện ra gió bão nổi lên.

- Ngôn Khánh ca ca, bên ngoài có rất nhiều người nói huynh mua chuộc danh tiếng không có thực học.

Trịnh Hoàn Nghi thở phì phì ở trong phòng đọc sách của Ngôn Khánh, hung dữ cắn trái cây mà Ngôn Khánh lấy từ trên núi về.

- Những người kia đều nói loạn, bọn họ ghen ghét Ngôn Khánh.

Đậu Phụng Tiết cũng không vui nói với hần, Trịnh Ngôn Khánh là thần tượng của hần, há có thể để người khác sỉ nhục?

- Bọn họ thích nói thế nào thì tùy bọn họ nói.

Trịnh Ngôn Khánh cười ha hả cầm lấy một cái quạt nhỏ khẽ phe phẩy.

Hiện tại thời tiết càng nóng bức, chỉ là mưa cũng càng nhiều.

Ở trong trúc lâu này thật là thoải mái, bất kể là Đậu Phụng Tiết, Từ Thế Tích hay là Trịnh Hoàn Nghi đều thích chạy tới trúc viên này nghỉ mát.

Ngôn Khánh cũng nghe những lời đồn này, nhưng hần không biết lời đồn này từ cái gì mà ra.

Cho nên hần tạm thời án binh bất động, nhìn rõ tình huống rồi nói.

- Thế nhưng những người kia thật sự có khí thế.

Trịnh Hoàn Nghi cũng buông quả trái cây ra, quyết miệng mà nói:

- Ngôn Khánh ca ca, huynh cần phải đứng ra làm thơ mới, để bọn họ không dám nói bậy nữa, huynh không biết mấy bữa trước có một người tên là Vương Thông chạy tới lý luận với lão sư, nói rằng ông ấy dễ dãi tha thứ cho huynh.

Wương Thông?

Trịnh Ngôn Khánh nhất thời nghĩ không ra.

Cái này cũng khó trách, lúc hần quay trở lại Lạc Dương thì Trịnh Vi Thiện đã từng nói qua Vương Thông với hần.

Nhưng nháy mắt ba tháng đã trôi đi, Vương Thông giống như nhân gian bốc hơi vậy, Trịnh Ngôn Khánh làm gì có tâm tư đề phòng.

Mao Nha nhẹ nhàng thu thập xong sách ở trong lầu rồi lui ra ngoài.

Tiểu thiếu gia ở trên lầu lại lịch thật không tầm thường.

Nàng đứng ở bên trong cũng không cái gì nhưng cũng biết Trịnh thiếu gia đang có phiền toái.

Mao Nha ở bậc thang gãi gãi cái đầu nhỏ.

Trịnh thiếu gia tốt như vậy tại sao mọi người lại muốn làm khó thiếu gia? Trước kia là Thôi quản gia, hiện tại là Vương Thông, thật quá ghê tởm.

- Tiểu Nha.

Mao Nha đang nghĩ ngợi thì bỗng nhiên có người gọi nàng.

Nàng quay đầu lại thì đã thấy Đỗ Như Hối vội vã đi vào trong lầu:

- Tiểu Nha, có phải Tiểu Yêu ở trên lầu không?

- Đúng vậy, mấy tiểu thiếu gia đều ở trên đó.

95. Chương 21: Tục Vật

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 2

Chương 21: Tục vật

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Như Hối gật gật đầu vội vàng chạy lên thang lầu.

- Tiểu Yêu, đã rõ ràng rồi.

- Cái gì rõ ràng?

Trịnh Ngôn Khánh đang nghe Từ Thế Tích nói chuyện nghe vậy thì không khỏi giật mình kinh ngạc nhìn Đỗ Như Hối:

- Đỗ đại cai, huynh nghe được gì rồi hả?

Đỗ Như Hối dù gì cũng là quan lại đệ tử, ở Lạc Dương cũng không phải không quen biết ai.

Hắn ngồi xuống, thở dốc một hơi rồi nói:

- Chuyện của Vương Thông, hai ngày trước ta nghe có người nói Vương Thông sau khi uống rượu say phát ra cuồng ngôn, nói người tham luyến tàn hàng, mua chuộc danh tiếng, sỉ nhục danh dự sĩ lâm, còn muốn vạch trần người, cho người thân bại danh liệt.

Wương Thông, lại là Vương Thông.

Ngôn Khánh lúc này đây cũng nghĩ tới.

- Đệ cùng hắn không thù không oán tại sao hắn lại nhắm vào đệ?

Mao Nh dâng lên một chén nước, Đỗ Như Hối nhận lấy uống ừng ực một hơi cạn sạch sau đó thở dài một hơi.

- Nguyên nhân thì ta không rõ ràng lắm, chỉ là ta nghe bằng hữu kia nói hắn đối với Vĩnh liễu thơ của đệ rất không hài lòng, còn nói đệ dùng thi từ tao nhã để thu liễm tài hàng... Còn nữa hắn nói thi từ là một con đường nhỏ vậy mà làm loạn lòng của sĩ tử.

Lúc đó đại khái hắn coi đệ là Thiếu Chính Mão.

Ngôn Khánh nghe được nhin cười nói:

- Đệ nếu là Thiếu Chính Mão thì hắn chẳng phải là Khổng thánh nhân, người này mới thực là càn rỡ.

Hắn nói đến đây đột nhiên quay đầu hỏi Trịnh Hoành Nghị.

- Hoành Nghị, người vừa nói người nà cùng với cậu của người có quan hệ?

- Vâng, đúng thế.

Trịnh Hoành Nghị gật gật đầu nói:

- Gần đây, cậu của đệ còn tìm tiểu nương, muốn tiếp nhận tiệm sắt ở Thiên Tân Kiều phố.

- Chỉ là tiểu nương không đáp ứng, nói tiệm sắt của Thiên Tân Kiều phố trên danh nghĩa là sản nghiệp của Trịnh gia nhưng Trịnh gia không nhúng tay vào được. Vì vậy cứ cữu cữu rất không vui, nói với tiểu nương vài câu... còn nói rằng tiểu nương không chịu giúp hắn, để một tên nô bộc càn rỡ.

Đỗ Như Hối đột nhiên hỏi:

- Cữu cữu của người tên gì?

- Thôi Mân.

- À, vậy là đúng rồi!

Đỗ Như Hối nói:

- Ta nghe bằng hữu nói, gần đây Vương Thông và Thôi Mân thường xuyên đi uống rượu cùng nhau, vô cùng gần gũi.

Ngụ ý nói là: Chuyện này Thôi Mân không thoát khỏi liên quan.

Trịnh Ngôn Khánh không khỏi lắc đầu cười khổ, tại sao đối tới đối lui vẫn chạy lên trên người nhà họ Thôi.

Trước đó vì chuyện của mình mà phụ tử Thôi Đạo Lâm phải chết, Thôi phu nhân bị Thôi Quân Túc trách cứ.

Đừng nhìn Thôi gia ở ngoài chủ trì công đạo, thực tế trong lòng không hề thoải mái.

Còn lần này lại xuất hiện Thôi Mân, nếu như cãi nhau trở mặt chỉ sợ sẽ làm cho Thôi gia càng thêm không vui mình cũng không có lợi, cho nên lần này nếu như phản kích chỉ có thể nhằm vào Vương Thông, nhưng tiếp theo sau đó giáo huấn Thôi Mân cũng không phải là không thể.

Ngôn Khánh trầm ngâm một lát, sau đó tiến tới gần thư án, viết lên trên tờ giấy:

- Tiểu tử có chút hiểu biết không đáng nói đến, chỉ là cơ duyên xảo hợp ngẫu nhiên được chút thanh danh, tâm thần cũng bất định. Hiện nay Long Môn Vương tiên sinh nguyện dùng đạo thánh nhân chỉ dạy, cho nên tiểu tử đành dùng Trúc Viên, dùng Trúc làm đề, làm một lần mười bài thơ hương phú, không biết Tiên sinh có thể không?

Ngoài ra còn làm một quyển sách tiểu phẩm về trúc, mong Vương tiên sinh chỉ giáo.

Vương Thông đã hưng hăng càn quấy như thế, thì lập tức mượn người làm một cái cầu, dẫm mạnh lên trên đó để tránh phiền toái sau này.

Bất kể hấn làm thế nào, xưa đến nay muốn chấp nhứt người bụng dạ khó lường thì chỉ có cách làm đến cùng. Ngoài sáng thì Ngôn Khánh nói là vẽ trúc kỳ thực bên trong là châm chọc Vương Thông, người muốn tìm ta gây phiền toái thì dùng bản lĩnh thật sự, ta tuy là một tiểu tử không có ý nghĩa, không đảm đương danh tiếng mọi người cho được, nhưng càn không dễ dàng bị người khi dễ.

Sau khi viết xong, Ngôn Khánh ném qua một bên.

Đỗ Đại ca, đệ ngâm thơ còn huynh cầm bút.

Đỗ Như Hối lập tức sáng bừng con mắt, vội vàng kéo ghế ngồi cạnh Ngôn Khánh, cầm lấy bút.

Trịnh Ngôn Khánh nhìn về phía trước cửa sổ, đôi mắt trầm tư lại.

Trúc lâu lập tức lặng ngắt như tờ.

Trịnh Hoành Nghị muốn nói ra suy nghĩ của mình nhưng lại bị Từ Thế Tích ngăn cản, ở đầu bậc thang, Mao Nha cũng nắm chặt nắm đấm, lo lắng nhìn Ngôn Khánh.

Độc tọa u hoàng lý

Đàn cầm phục trường khiếu

Thâm lâm nhân bất tri

Minh nguyệt lai tương chiếu

Dịch thơ:

Bụi tre , khuất gió ngồi đây

Dứt đàn húyt sáo, một hai hơi dài

Rừng sâu ai biết có ai,

Có vầng trăng sáng nghiêng vai chiếu mình

Đỗ Như Hối tay run lên, vội vàng ổn định tâm thần mà ghi chép lại.

“Lục trúc bán hàm thác, tân sao tài xuất tường.”

“Nam thiên xuân vũ thì, na giám tuyết sương tư. Chúng loại diệp vân mậu, hư tâm trữ tự trì.”

“Lộ địch duyên phần tiết, phong điều thanh ngọc chi. Y y tự quân tử, vô địa bất tương nghi.”

“Khê thượng tàn xuân hoàng điệu hi, tân di hoa tấn hạnh hoa phi. Thủy liên u trúc sơn song hạ, bất cải thanh âm đãi ngã quy.”

“Sơ sơ liêm ngoại trúc, lưu lưu trúc gian vũ.”

Ngôn Khánh quya lưng về phía Đỗ Như Hối, mặt hướng về phía rừng trúc mà cất tiếng nói.

Bất tri bất giác Ngôn Khánh đã ngâm xướng xong một thủ.

Xong một thủ này hần đột nhiên ngừng lại.

Mọi ánh mắt đều nhìn thẳng vào hần, mang theo một sự chờ mong vô cùng.

- Ngôn Khánh còn thiếu một bài nữa.

Trịnh Ngôn Khánh xoay người cười khỏ nói:

- Lại nói tiếp, một bài này cũng không phải là ngẫu hứng mà làm, Đỗ đại ca nên biết.

Đỗ Như Hối giật mình:

- Ý đề nói là bài “khả sử thực vô nhục, bất khả cư vô trúc”?

Trịnh Ngôn Khánh gật đầu:

- Chỉ là trước kia có bốn câu, nay có thêm sáu câu tàn thơ nữa, mong Đỗ đại ca viết hộ.

Đỗ Như Hối vội vàng viết bốn câu mà trước kia Trịnh Ngôn Khánh đã làm ra sau đó nhìn về phía Ngôn Khánh, đợi hần nói tiếp.

Nhân sáu thượng khả phì

Sĩ tục bất khả y

Bàng nhân tiếu thử ngôn

Tự cao hoàn tự si

Nhược đối thử quân nhưng đại tước

Thế gian nà hữu Dương Châu hạc?

Dịch thơ:

Kẻ gầy còn béo được

Sĩ tục thì hết thuốc

Người nào giễu lời này

Tự cao lại ngu ngây

Trước trúc còn tham thoả sức ăn

Thế gian nào có Dương Châu Hạc?

nghe

Nghe đến đây Đậu Phụng Tiết đột nhiên duỗi lưng, ngáp một cái.

Trịnh Ngôn Khánh nở ra một nụ cười, hần đi qua ngồi ở bên cạnh Đỗ Như Hối, nhìn bài thơ một lần sau đó đề bút viết:

- Lúc thường trúc, lười biếng mà dâng tặng, không khỏi sinh lòng cảm khái: Chúng ta là tục vật hồng trần tại sao cầu tài không được? Đã từng nghe nói, ngày xưa có một tăng nhân đi tây thiên cầu kinh.

Phật còn như vậy, tục vật cầu tài thì sao?

Ngay cả Phật tổ đều cho rằng cầu tài cũng không có gì sai lầm, ta là tục vật ở trên thế gian này, lấy một số đồ vật hoàng bạch thì có gì sai?

Đỗ Như Hối xem xong thì cười cười.

96. Chương 22: Lạc Phổ Tiên Sinh.

\

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 2

Chương 22: Lạc Phổ tiên sinh.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Thành Lạc Dương có một thư quán nho nhỏ, mở cửa đã nhiều năm.

Thư quán này sáng lập bởi một người tên là Lạc Phổ, người sáng lập ra bởi vì nó đã từng là nơi đọc sách ở bên bờ sông Lạc Thủy.

Người Lạc Dương gọi hần là Lạc Phổ tiên sinh.

Lạc Phổ tiên sinh học vấn không cao, thanh danh cũng không tính là vang dội.

Xuất thân cũng không tốt, lúc tuổi còn trẻ đã làm qua, sau mười năm vất vả những tưởng được thăng quan thì Bắc Chu soán Ngụy kết quả mười năm khổ công thành nước chảy. Tiên sinh chán nản, cũng may là gia cảnh đầy đủ, vì vậy lập một thư quán ở Lạc Dương, chuyên môn thu thập ghi chép văn sĩ hán nguyên, sinh ý ngược lại vô cùng náo nhiệt.

Thu thập sách rồi buôn bán thác ản.

Vài chục năm sau, Lạc Phổ tiên sinh đã mất nhưng tiểu Lạc Phổ tiên sinh lại tiếp tục kế thừa gia nghiệp.

Theo sự giáo huấn của Lạc Phổ tiên sinh, tiểu Lạc phổ tiên sinh thì từ khi bắt đầu, tiểu Lạc Phổ không được quan tâm tới con đường làm quan mà hãy chuyên tâm kinh doanh thư quán. Từ năm Khai Hoàng thứ hai, trong nháy mắt đã hai mươi năm, tiểu Lạc Phổ tiên sinh danh khí ngày càng tăng.

Có đệ tử của thế gia vọng tộc mua sách giá cao, góp phần làm mặt tiền cửa hàng ngày càng tăng hơn.

Sĩ tử cùng khổ chạy tới xem sách Lạc Phổ tiên sinh cũng không xua đuổi, xem thấy thuận mắt không chừa còn tặng mấy cuốn, thường xuyên qua lại, nhã danh của tiểu Lạc Phổ tiên sinh ngày càng vang dội ,mặc dù không có tài hoa xuất chúng gì, cũng không để văn thơ gì nhưng người trong thành Lạc Dương thấy hần thì đều gọi một tiếng tiên sinh.

Tiểu Lạc Phổ tiên sinh đối với chuyện này cũng hơi đắc ý.

- Nghe nói Bán Duyên Quân lại có bài thơ mới.

Hai người đọc sách ở trong thư án nói chuyện phiếm với nhau, không tự giác mà đàm luận chuyên lý thú phát sinh gần đây.

Tân nhậm Tư Lệ Đài, Đậu Uy tộc lão của Hộ Đậu Lăng Lạc Dương đột nhiên tới nhà báỉ phỏng Vương Thông.

Y đem một bức thư giao cho Vương Thông nói là Bán Duyên Quân Ngổng công tử mong Vương Thông chỉ điểm.

Đầu tiên là mười bài thơ phú, làm cho người khác không khỏi động dung, mọi người đều biết thi từ tuy là một con đường nhỏ nhưng lại là khảo nghiệm tài hoa đầu tiên, yêu cầu của thi từ cũng rất nghiêm khắc, đặc biệt là những đề thơ khó khăn, có tài học chưa đủ mà phải có tài trí.

Làm một bài thơ không khó, cái khó nhất chính là thời gian, liên tục mấy bài phải nói là khó khăn.

Đậu Uy thân là tộc lão của Đậu thị gia tộc, hôm nay đang làm Biệt giá Lạc Dương Tư Lệ đài, tính tình công chính nổi danh.

Huống hồ Ngôn Khánh cũng không phải làm một bài thơ mà làm nguyên một quyển sách nhỏ, hướng về phía Vương Thông mà phát ra khiêu chiến.

Người này có phải đã tính kỹ càng không?

Người trước hết khiêu chiến với ta sau đó giáo huấn ta, nếu như ta không có bản lĩnh họa trúc thì người cứ việc sỉ nhục ta. Về phần người nói ta ham tài phú, ta cũng đảm đương không nổi, phạt cũng cầu tài, ta chỉ là tục vật, cầu tài có gì là không đúng? Người nói ta tâm đạt mà hiểm, ta càng xấu hổ không dám nhận, ta chỉ là một tiểu hài tử thôi cũng không có tài hoa giống như Thiệu Chính Mão, ngược lại các hạ có thể có học thức như Khổng thánh nhân hay sao?

Một bài văn chương từ đầu tới cuối không hề vì mình nói một câu nhưng đầu cái lại.

Thậm chí câu cuối cùng còn mang ý châm chọc, Vương Thông người cũng mua danh chuộc tiếng, có tư cách gì mà quả trách ta?

Thơ là của Ngôn Khánh còn bút là của Đỗ Như Hối.

Đỗ Như Hối mặc dù không phải danh sĩ nhưng cũng là quan lại đệ tử cho nên rất nhiều người biết hắn hơn nữa cũng biết quan hệ giữa hắn và Trịnh Ngôn Khánh vô cùng tốt, nhưng không ai hoài nghi một quan lại đệ tử lại đi bao che cho người khác.

Chuyện này liên quan đến phẩm tính và đức hạnh.

Thời Ngụy Tấn còn sót lại một chút ảnh hưởng, phẩm tính và đức hạnh là căn bản dừng chân của kẻ sĩ.

Từ xưa đến nay có không ít tiểu nhân, nhưng tiểu nhân sớm muộn gì cũng bị vạch trần, nếu như Đỗ Như Hối về sau không muốn lẫn lộn trên quan trường kia thì giả bộ chứng nhận cũng không sao. Nhưng hắn thủy chung muốn làm quan, cho nên sẽ không làm ngụy chứng.

Vương Thông ở trên tiệc rượu mặt đỏ bừng, cuối cùng cũng không nói được một câu.

Đậu Uy nói:

- Vương tiên sinh có thể tự hành đề, ngược lại không cần dùng trúc làm thơ, một hương mười bài thơ, Vương tiên sinh có thể làm được không?

Dùng mười ngày làm hạn định, nếu Vương tiên sinh không làm được thì xem như là nhận thua.

- Chư quân ngồi đây có thể làm chứng, không biết đề nghị này của lão phu, tiên sinh có dám đáp ứng không?

Những người đang ngồi đều gật đầu, cho rằng đề nghị của Đậu Uy vô cùng thỏa đáng, không hề có chút thiên vị nào.

Thậm chí nếu xem kỹ còn có vẻ thiên vị Vương Thông.

Trong vòng mười ngày, nếu như người không làm được mười bài thì thật mất mặt rồi...

Những người thông minh lại cảm thấy được Đậu Uy thật đa mưu túc trí.

Mười ngày cho dù Vương Thông thật sự làm được mười bài thơ, thì người bên ngoài cũng xem hắn đã rơi vào thế hạ phong.

Nghe nói, Bán Duyệt Quân và Đậu gia có quan hệ không tệ, hôm nay xem ra đúng là sự thật.

Hai thư sinh này trò chuyện một hồi, bất tri bất giác đã chuyển qua đề tài về Trịnh Ngôn Khánh.

- Vương Thông cũng là xuất thân danh môn, lại đi khi dễ một đứa bé, đổ kỵ người tài...

- Thật là, thật là...

Những thư sinh khác tỏ vẻ đồng ý:

- Bán Duyệt quân tuy nói là đồng tử đường thời nhưng cũng là một ấu linh đồng tử, người nói xem, Vương Thông lớn như vậy lại đi tới khi dễ một đứa trẻ, cho dù thắng thì đã sao?

Lại có thư sinh tới khẽ nói:

- Theo ta thấy hắn không thể thắng được.

- Đúng thế, đúng thế!

Ba bốn thư sinh tập trung lại một chỗ bảy mồm tám lưỡi thảo luận về Vương Thông.

Cũng khó trách, Vương Thông tên tuổi không tệ, lại xuất thân từ danh môn, phụ thân còn là danh sĩ, thêm nữa hắn bái nhiều danh sư làm thầy, làm cho nhiều người cảm thấy đỏ mắt. So sánh ra thì tuy Trịnh Ngôn Khánh cũng xuất thân từ danh môn nhưng tuổi của hắn còn nhỏ, thứ hai chỉ là một bàng chi, không cha không mẹ, dựa vào tổ phụ nuôi dưỡng mà sống, mọi người dĩ nhiên đồng tình với hắn nhiều hơn.

Còn nữa, Bán Duyệt Quân người ta có thực tài?

Vương Thông người thì có cái gì?

Dựa vào gia thế bái mấy vị sư phụ tốt, nhưng lại không có tác phẩm nào lưu truyền.

Nếu so sánh, Ngôn Khánh ở trong dư luận đã chiếm cứ thượng phong.

Lúc này đã có mấy người đi tới hậu viện, cầm đầu chính là tiểu Lạc Phổ tiên sinh, trong tay ông bưng hai quyển trục, sắc mặt hân hoan vui vẻ đi đến bên cạnh quầy hàng.

Bốn người sau lưng thì nanag sách vở, một tay ôm lấy một cái hộp.

Chỉ thấy tiểu Lạc Phổ tiên sinh gật đầu chào hỏi với mấy thư sinh này, sau đó buông sách ra, đem quyển trục thứ nhất giao cho tiểu nhị.

- Đi, đem hai bức chữ này treo lên.

- Lạc Phổ tiên sinh, đây là thác ắn gì vậy?

- À, trước đây vài ngày ta ngẫu nhiên lấy được một quyển Đông Sơn Tập liền làm ra năm mươi thác ắn, vẫn còn chưa sửa sang lại.

Đông Sơn Tập là thủ bút của Tạ An thời Đông Tấn.

Thút bút của Tạ An không lưu truyền nhiều lắm, nhưng lại vô cùng trân quý.

Các thư sinh nghe nói đồng sách chồng chất này chính là Đông Sơn tập thì vội vàng hứng thú, nhao nhao tiến tới.

Những thư sinh cơ linh thì lại chú ý đến cử động của người hầu, chỉ thấy bọn họ gỡ tranh chữ trước kia sau đó phủ lên hai quyển trục mới.

[

97. Chương 23: Tu Duyên Thất Phẩm

\

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 2

Chương 23: Tu Duyên thất phẩm

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

- Quyển trục mở ra, nhưng lại là hai bức chữ.

- Là Vịnh Ngỗng thể.

Các thư sinh nhin không được mà kêu lên một tiếng, mọi người vội vàng nhìn chăm chăm, chỉ thấy trên hai quyển trục ghi hai hàng chữ, một quyển thì ghi “Thư sơn hữu lộ cần vi kính” một quyển thì ghi “Học hải vô nhai khổ tác chu.”

Tạm dịch là “núi sách có đường, biết cần cù sẽ tìm ra đường ấy; biển học vô bờ, khổ luyện sẽ là con thuyền đưa về bến thành công”

Ý nói, Lạc tiên sinh đem sách biến thành việc kinh doanh, thật là một việc thiên thu công đức.

- Quả nhiên là thủ bút của Bán Duyên Quân.

Một thư sinh khác dừng chân ở trước quyển trục, bình phẩm từ đầu đến cuối.

Mà tiểu Lạc tiên sinh thì mỉm cười, mở hộp ra lấy từ trong đó ra một con dao nhỏ.

Hắn cầm con tiểu đao này khê rạch một đường lên trang giấy bên cạnh.

Tờ giấy nhẹ nhàng tách ra, trong chốc lát, cuốn Đông Sơn tập đã được cắt tĩa chỉnh tề, động tác như hành vân lưu thủy được mấy thư sinh rất hâm mộ.

- Lạc Phổ tiên sinh, đây là công cụ gì vậy?

- À, đây là Tu Duyên thất phẩm.

- Tu Duyên thất phẩm?

- Những người đọc sách đọc được một quyển sách gọi là duyên, cần cù tu luyện gọi là nhị duyên. Người xem đi, Tu Duyên thất phẩm chính là dùng để cắt may trang giấy, sửa sang lại sách...

Lạc Phổ tiên sinh đem bảy công cụ ở trong hộp từng cái lấy ra giảng giải, cuối cùng lấy ra một thứ đồ chỉ dài ước chừng một centimet, rộng hai ngón tay, đóng cuốn sách Đông Sơn lại.

- Đọc sách cần tỉ mỉ, đây là đồ chặn giấy.

- Đây là nhất phẩm tu duyên, nếu như chư quân dùng thất phẩm Tu Duyên này, thì sau này sẽ công thành danh toại.

- Nói hay lắm.

Một thư sinh nhin không được vỗ vỗ tay mà tán dương, cầm lấy cái tờ chặn giấy kia mà vuốt ve hai cái.

- Lạc Phổ tiên sinh, cái Tu Duyên thất phẩm này lấy ở đâu vậy?

- À, ở thương hộ Hùng Ký, chỉ cần ba quan sẽ có được.

- Ba quan... cũng được, nếu như cầu được sách duyên, ba quan cũng đáng giá.

Mấy thư sinh nhìn nhau, trước sau cáo từ Lạc Phổ tiên sinh mà rời đi.

- Lão gia làm vậy có thích hợp không?

- Ha ha, có gì mà không thích hợp, gia phụ mở quán chính là để người ta thuận tiện đọc sách, thứ này mua tới tay cũng là an ủi, nói không chừng có thể tu sách duyên thì là một chuyện rất tốt.

- Thư sơn hữu lộ cần vi kính, học hải vô nhai khổ tác chu.

Nói rất hay nói rất hay, Bán Duyên Quân tài hoa như thế, tên Vương Thông tiểu tử kia làm sao có thể thắng được?

Hắn hạ giọng nói:

- Đợi mười ngày sau chúng ta bằng quyển trục này có thể dương danh thiên hạ... sinh ý này được lắm, được lắm.

Người nhà cũng gật đầu cười khê.

Lại nói Hùng Ký tiền đạo đã đổi tên thành cửa hàng Hùng Ký.

Cửa hàng này hiện tại không chỉ trưng bày những cái kéo mà còn là đồ hộp tinh mỹ, ở trước cửa hàng có một tấm ván gỗ, trên đó ghi:

Vạn bản giai hạ phẩm, duy hữu độc thư cao.

Tu đắc thư duyên, thân hậu mỹ danh dương

(Mọi nghề đều thấp hèn, chỉ có đọc sách là cao quý. Sách Duyên gọn gàng, sau này có thể dương danh)

Rất nhiều người đứng ở bên ngoài điểm chỉ chỉ trỏ tấm ván gỗ.

Đúng vào lúc này, một thư sinh đã chạy vào trong điểm:

- Chưởng quỹ, chúng ta tới đây cầu sách duyên.

Cầm đầu là một thư sinh, hắn lấy ra ba quan tiền đặt lên trên quầy.

Điểm tiểu nhị cung kính lấy một cái hộp giao cho thư sinh:

- Đọc sách chính là thượng phẩm, chúng ta không dám lấy nhiều tiền, chỉ cần cho vào cái hộp này là đủ.

Thư sinh không nói hai lời, đem ba quan tiền bỏ vào trong hộp, cười to không ngớt.

- Có bảo vật này, ta nhất định có thể thấu hiểu sự ảo diệu của sách.

Mấy người đồng hành nhin không được mà hâm mộ nhìn người kia.

Bọn họ cũng muốn mua, khổ nỗi ở trên người không có nhiều tiền và tơ lụa, mấy người tiến tới hỏi thăm hắn, thanh niên kia không nhin được mà khoa chân múa tay sung sướng khiến không ít người rục rịch.

Tiếp sau đó hai hoa lệ thanh niên không nói nhiều lời đi vào trong cửa hàng.

- Chúng ta cũng muốn cầu Duyên.

Nói xong bọn họ quăng vào trong hộp mấy quan tiền, dương dương đắc ý mà đi ra.

Có người dẫn đầu, ắt có người đi theo, trong thành Lạc Dương mấy thế gia quan tiền há có thể để ý tới mấy quan tiền?

Thậm chí có người mua tới mười mấy bộ Tu Duyên nhưng lại bị tiểu nhị ngăn cản.

- Tu Duyên cốt ở tâm, tâm chính một bộ là đủ, cầu nhiều hơn thì không tốt.

Hiện tại còn có người cự tuyệt mua bán sao?

Nhưng lại càng như vậy mọi người lại càng tin tưởng, trong vòng một buổi trưa, một trăm bộ Tu Duyên đã bị tranh mua không còn gì.

Những tiểu dân xung quanh nhìn thấy tiệm Hùng Ký này thì như là thủy triều mãnh liệt, nhìn thấy nhiều người y quan chỉnh tề vào đây mua hàng thì không khỏi sinh lòng hiếu kỳ, vì vậy bọn họ nhanh chóng đi tới, nghe ngóng xem chuyện gì.

Xem ra tiệm Hùng Ký này thật là cao thượng.

Hoặc là xuất phát từ phúc khí, hoặc là xuất phát từ lòng ngưỡng mộ, tóm lại bất kể tâm lý nào tiểu dân cũng tiến vào xem, cho dù không mua được thứ gì quý trọng nhưng cũng nguyện ý bỏ chút tiền mua chút mấy cái kéo hạ phẩm về nhà.

Hơn nữa đồ dùng của tiệm Hùng Ký này đúng là rất tốt.

Kết quả là, Tu Duyên kéo theo sinh ý của kéo, khiến cho thanh danh của tiệm Hùng Ký càng thêm vang dội.

Cho dù những cửa hàng khác có hạ giá cũng không tạo được hiệu ứng này.

Thương hiệu, đây chính là sức mạnh của thương hiệu.

Liên tiếp mấy ngày, tiệm Hùng Ký đã kín đặc hết người, hàng hóa tiêu thụ không còn gì.

Nguyên một đám hàng xóm láng giềng ở Thiên Tân Kiều phố đều mặt mày rạng rỡ, thu nhập của bọn họ hiện nay đều rất cao.

- Mũi to, chủ ý của người thật kỳ diệu, tuyệt không thể tả được.

Hùng Đại Chuy mừng rỡ đến mức không ngậm miệng lại được:

- Ta nói lão già này quý kẻ đa đoan quả nhiên là không kém, Hùng Vĩ, con có thấy không mấy ngày trước chúng ta còn nghĩ cách hạ giá... nhưng bây giờ có mũi to ra tay, không cần hạ giá sinh ý vẫn náo nhiệt, con mẹ nó, ta đi ra ngoài hôm nay thấy lão thái bà của tiệm bánh ngọt nổi danh kia còn ngon ngọt gọi ta là Hùng chưởng quỹ, thật là ghê gớm.

Hùng Vĩ gãi đầu, cười hắc hắc không ngừng.

- Ha ha, ai bảo lão tử có một đứa cháu trai khó lường... Những người kia đều đổ mắt vì việc buôn bán của ta làm mưa làm gió, hôm nay Tôn nhi ta vừa ra tay nguyên một đám hành quân lạnh lẽ mà phải đóng cửa, hừ hừ, cái này phát đạt rồi.

Trịnh Thế An hơi đắc ý cũng có phần tự hào.

- Tiểu Yêu, đệ tại sao lại nghĩ ra chủ ý này vậy.

Ngồi ở trong trúc lâu Đỗ Như Hối dựa vào hành lang cười ha hả hỏi thăm.

Trịnh Ngôn Khánh tập trung tinh thần, qua thời gian đã nghiền nát lá trà trong tay.

[

98. Chương 24: Thất Xảo Bản

\

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 2

Chương 24: Thất Xảo Bản

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Mao Nha ngồi xổm ở bên cạnh cửa hiên, một tay chống cằm hiếu kỳ quan sát cử động của Ngôn Khánh.

- Thế nhân chúng nhân đều có tâm, đều muốn cầu những thứ tốt nhất.

- Đệ đã đọc một quyển sách có nói vua nước Sở thích cô gái có eo nhỏ vì vậy nữ tử cả nước nguyên một đám đều buộc lưng lại, trong lòng bọn họ đều muốn tìm đồ tốt, mặc dù không cầu được nhưng trong lòng cũng thỏa mãn.

Về phần Tu Duyên thất phẩm.. ha ha.

Đỗ Như Hối nghe được thì cũng liên tục gật đầu.

- Đúng rồi, cái phật gia điển cổ kia là đệ có được từ đâu vậy.

Ngôn Khánh ngẩng đầu nhìn Đỗ Như Hối kia mà mờ mịt.

- À, cái đó, không tính là điển cổ...

- Là đệ biên đấy!

Ngôn Khánh cúi xong, cúi đầu lấy trà vụn ra.

- Đệ biên sao?

Đỗ Như Hối mở to hái mắt nhìn Trịnh Ngôn Khánh, sau đó đột nhiên cười to, về sau cười thậm chí chảy cả nước mắt.

- Đệ có biết không, cũng bởi vì điển cổ này của đệ mà khiến cho bao nhiêu người đọc kinh phật, muốn tìm ra xuất xứ.

Ngôn Khánh cười cười, thấy nồi nước trà đã sôi liền múc lấy một muổng nói:

- Đó là chuyện của bọn họ, quan hệ gì tới đệ?

Dứt lời hần ngẩng đầu nhìn Đỗ Như Hối, hai người nhìn nhau một hồi lại không nhịn được cười.

Khuôn mặt của Mao Nha hiện ra vẻ si mê, lẳng lặng nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

Nàng không biết rõ cuộc đối thoại giữa Đỗ Như Hối và Trịnh Ngôn Khánh là sao nhưng thâm hiểu được tiểu thiếu gia nhà mình tùy tiện tạo ra một điển cổ nhưng lại khiến cho thiên hạ con là thực, bổn sự này thật là khó lường.

Nàng có thể nhận ra bên trong khuôn mặt nhu nhược kia của Ngôn Khánh là một sự cương trực bất khuất.

Liên tưởng đến những lời kia mà mẫu thân đã từng nói qua với nàng: Nếu như con có vận khí tốt không chừng sẽ được tiểu thiếu gia thu làm ở bên cạnh.

Nghĩ tới lời này, trong lòng Mao Nha liền đập thành thịch, khuôn mặt trở nên đỏ bừng một mảng.

Chỉ là, tiểu thiếu gia có thể vừa ý ta sao?

Tương lai hẳn nhất định sẽ làm nên đại sự, ta ngay cả một chữ cũng không biết thì làm sao có thể lọt vào mắt tiểu thiếu gia. Ủ, ta nhất định phải cố gắng.

Thời cổ, nữ tử kết hôn rất sớm, thường mười bốn tuổi đã thành thân.

Mao Nha tuổi thật chỉ mới mười một nhưng kinh nguyệt đã thành, tâm tình của con gái cũng có, thêm nữa lời của mẹ nàng nói ra khiến cho tâm ý của Mao Nha càng thêm thành thực.

Mà Trịnh Ngôn Khánh dĩ nhiên không biết được tâm tư của Mao Nha.

Hắn đem trà ngon rót ra cho Đỗ Như Hối một chén, mình thì bưng lấy một chén, yên lặng nhắm nháp.

- Tiểu Yêu, hai ngày nữa là ngày tỉ thí với Vương Thông, đệ đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Ta nghe nói, Vương Thông gần đây không bước ra khỏi nhà, hình như cũng có phần nắm chắc, người này tài học hơn người, đệ cũng phải cẩn thận.

Trịnh Ngôn Khánh uống một ngụm trà rồi thở ra một hơi.

Trà này là Nga Mi trà, Tôn Tư Mạc sau khi nhập xuyên đã phái người mang qua.

Ngôn Khánh hít một hơi, quanh mũi cũng quần quanh hương thơm ngát.

Hắn cười cười nói:

- Không có gì hay để chuẩn bị cả, hắn chỉ nhục nhã một phen mà thôi, chẳng lẽ hắn thực sự cho mình là Khổng Thánh nhân?

Khổng thánh nhân giết Thiệu Chính Mão lúc làm quan ở Lỗ quốc.

Mà Vương Thông chỉ là một kẻ bạch thân mà thôi, mình không phải là Thiệu Chính Mão, hắn cũng không phải là khổng thánh nhân, dư luận đã không ủng hộ hắn, cho dù Vương Thông có thắng thì sau này cũng không có đất dừng chân.

Người không phạm ta, ta sẽ không phạm người.

Ta vốn định im lặng đọc sách chờ cơ hội tiến lên.

Nhưng hết lần này tới lần khác người lại tìm ta gây phiền phức vậy thì đừng trách ta làm hư thối thanh danh của người.

Thôi Mân sắp phá sản rồi.

Nếu như không phải là người từ Trịnh Châu được phái tới đây, chỉ sợ cửa hàng kia của Thôi Mân cũng phải mất đi.

Từ tin tức của Trịnh Hoành Nghị lấy được, Thôi gia lần này phái tới người là một trong ngũ phòng của họ, Thôi Thiên Lý, thứ tử của Thôi Quân Trụ.

Tuổi của Thôi Mân cũng không khác biệt so với Thôi Thiên Lý lắm, nhưng thân phận thì thúc ngựa cũng không đuổi kịp Thôi Thiên Lý.

Thôi Thiên Lý sau khi tới đã hung hăng mắng cho Thôi Mân một trận sau đó đuổi Thôi Mân rời khỏi Lạc Dương, đoán chừng trong vòng một thời gian Thôi gia sẽ giấu hắn đi.

Nói thật, Thôi gia lúc này đã bị Trịnh Ngôn Khánh hại cho rất thê lương, một chút thể diện cũng không có.

Chỉ là hiện nay Trịnh Ngôn Khánh khá nổi danh, Thôi Mân cho dù muốn tìm hắn gây khó dễ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bởi vì Việt Quốc công Dương Tổ sắp phái chất nhi của ông ta là Dương Huyền Thuởng đảm nhiệm chức vụ thái thú Nghĩa

Nhận sự ủy thác của Dương Tổ, đã đi qua Lạc Dương, quan sát chuyện này. Không chỉ Dương Tổ mà Bùi Thế Củ ở Hà Đông cũng phái người tới, chính là con trai của hắn Bùi Phụng Hóa. Bùi Thế Củ có bốn trai một gái, Bùi Phụng Hóa tuổi thấp nhất, nhưng lại được Bùi Thế Củ sủng ái nhất, bốn đứa con trai khác đều được thả ra ngoài chỉ có tiểu nhi thì giữ ở bên người.

Cho dù ở đâu Bùi Phụng Hóa cũng biểu thị cho Bùi Thế Củ, thậm chí là toàn bộ Bùi thị ở Hà Đông.

Cho nên lúc này ai dám làm khó Trịnh Ngôn Khánh.

Mười ngày sau, Trúc viên lại nghênh đón một đám khách nhân ngoài ý muốn.

Đỗ Như Hối, Đậu Phụng Tiết, Từ Thế Tích và Trịnh Hoành Nghị đều ở đây, Trịnh Ngôn Khánh lấy ra một Thất Xảo Bản, cười ha hả dạy cho bọn họ phương pháp chơi trò này.

Thất Xảo Bản là một trò chơi trí tuệ, là một trò chơi mà hán tộc dân gian lưu truyền.

Thôn tin thêm về trò chơi này.

Nghe nói trò chơi này có xuất phát từ Yến Kỷ Đồ của thời đại đường, Ngôn Khánh chưa từng nhìn thấy Yến Kỷ Đồ nhưng kiếp trước chơi Thất Xảo Bản không hề ít, hiện nay cũng không còn hứng thú nữa nhưng bọn Từ Thế Tích, Đậu Phụng Tiết lại rất thích.

Hắn dựa theo trí nhớ, dày công chế tạo ra một bộ.

Không ngờ trò Thất Xảo Bản ngày ngày cả Trịnh Thế An và Đỗ Như Hối cũng cảm thấy có hứng thú, buổi tối lúc uống rượu hai người lấy trò Thất Xảo Bản này ra chơi, ai làm ra đồ hình trước thì thắng, người thua sẽ bị phạt ba chén rượu, Ngôn Khánh vừa vắn thanh nhân vì vậy chơi đùa với đám Đỗ Như Hối.

- Thiếu gia, bên ngoài có người tìm thiếu gia.

Tuy phòng ốc mới đã được xây dựng, vợ chồng Mao Vượng đã chuyển vào trong đó nhưng Mao Nha vẫn ở lại cùng với Ngôn Khánh, dù sao tòa nhà phía dưới cũng bỏ không dùng, nàng ở lại cũng dễ dàng hơn trong việc phụ trách cuộc sống hàng ngày của hắn.

Một đám người đang chơi vui vẻ thì Mao Nha chạy tới.

- Thiếu gia ở bên ngoài có một người họ Trương, trên mặt có chòm râu dài, mang theo một đám người muốn gặp thiếu gia.

Họ Trương, còn có chòm râu dài?

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình.

Trong trí nhớ của hắn, người hội đủ hai điều kiện này chỉ có Trương Trọng Kiên mà thôi.

- Đỗ đại ca, Trương Tam ca đã tới, chúng ta tới nghênh đón một chút.

- Ta không đi, lần này ta nhất định có thể ráp xong, người đừng làm phiền ta... Trương Tam lang cũng không phải đến tìm ta đệ đi là đủ rồi.

Đỗ Như Hối miễn mê chơi trò Thất Bản Tự này, không ngẩng đầu lên mà nói.

Người này đúng là si nhân!

Trước kia si mê sách bia, hiện tại lại sai mê trò chơi. Nghe nói Đỗ Như Hối hôm qua đánh cuộc với Đậu Phụng Tiết, một đêm không ngủ, Đậu Phụng Tiết cũng không trở về, dù sao ở đây cũng có đồ ăn thức uống lại có chỗ ngủ, chỉ cần phái người về nhà nói một tiếng là đủ...Cha của hắn không phản đối, Đậu Uy cũng không phản đối.

99. Chương 25: Tiết Nhân Cao

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 2

Chương 25: Tiết Nhân Cao

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngôn Khánh bất đắc dĩ nhìn Đỗ Như Hối, sau đó đứng dậy đi xuống lầu.

- Trương Tam ca.

Ở trước trúc lâu đã có mười mấy cảm y nam tử.

Người cầm đầu chính là Trương Trọng Kiên, sau lưng hắn còn có một thiếu niên khô ngô, da mặt đen nhánh, hình dạng oai hùng.

- Ha ha, Ngôn Khánh tiểu đệ, lâu rồi không gặp, đệ càng ngày càng tuấn tú.

Trương Trọng Kiên hào sảng cười to, cất bước đi tới ôm lấy Trịnh Ngôn Khánh, sau đó nói tiếp:

- So với trước kia, danh khí của đệ cũng cao hơn rồi.

Người vừa gặp ta, đã ôm đầu ta, biểu thị cao lớn hơn ta sao?

Trịnh Ngôn Khánh không thích như vậy nhưng cũng không đẩy ra.

Ai bảo hần là tiểu hài tử...

- Đến đây, ta giới thiệu cho đệ, đây là đệ tử của một người bạn của ta.

Trương Trọng Kiên nói xong buông Trịnh Ngôn Khánh ra, kéo tay của hần giới thiệu với thiêu niên kia:

- Lần này ta đi Lan Châu kết giao được với một người bạn tốt chính là Tiết Cử, người này chính là con trai của Tiết Cử, Tiết Nhân Cao... Nhân Cao đây là Trịnh Ngôn Khánh mà ta đã nói, Ngõng công tử đại danh鼎鼎, Bán Duyệt Quân cũng chính là hần.

- Tạ hạ là Tiết Nhân Cao.

Tiết Nhân Cao tiến tới chào Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Ngôn Khánh cũng vội vàng chấp tay sau đó cất tiếng nói:

- Ta tên Trịnh Ngôn Khánh.

Hai người nắm lấy tay nhau, đột nhiên Trịnh Ngôn Khánh nhăn mày lại, Tiết Nhân Cao này bàn tay thô ráp, hiển nhiên là người luyện võ.

Ra oai hay sao?

Trịnh Ngôn Khánh trừng mắt rồi mỉm cười, chân của hần không lùi về sau nửa bước, thi triển Ngũ Quyền pháp bí quyết, bàn tay đột nhiên tràn ngập sinh lực, để mặc cho Tiết Nhân Cao nắm lấy. Tôn Tư Mạc truyền thụ cho Ngôn Khánh Ngũ Cẩm Hí, còn có bí quyết dưỡng sinh, vốn chỉ là bí quyết dưỡng sinh nhưng vì Tôn Tư Mạc đăng sơn thiệp thủy khó tránh khỏi việc hung hiểm cho nên kết hợp tạo thành một công pháp. Lúc này Tiết Nhân Cao liền hơi biến sắc một chút.

Mấy tháng gần đây hần đã nghe đầy tai về Ngõng công tử Bán Duyệt Quân.

Thiếu niên khí thịnh, Tiết Nhân Cao vốn có bản tính hung dữ dĩ nhiên là không chịu phục, lại thêm Tiết Cử thường xuyên lấy Trịnh Ngôn Khánh làm ví dụ khiến cho hần không ngừng không vui, vì vậy trong lòng hần quyết tâm làm Trịnh Ngôn Khánh mất mặt.

Nào biết được Trịnh Ngôn Khánh này nhìn thì yếu ớt, nhưng lực đạo trên tay thì lại không nhỏ!

Hai người nắm lấy tay nhau, thời gian trôi qua khuôn mặt đã trở nên đỏ ửng.

Trương Trọng Kiên lập tức bước lên phía trước, duỗi hai tay tách cả hai ra, cất tiếng nói:

- Buông ra, buông ra, hai người làm gì vậy?

Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy cánh tay của mình trong chốc lát như xốp giòn không còn chút khí lực nào.

Cùng lúc đó, Tiết Nhân Cao cũng buông lỏng tay ra, hai người đồng thời lùi về sau hai bước, đứng vững thân hình.

Hai tay của Tiết Nhân Cao đặt ở sau lưng, không ngừng run run.

- Người đứng là không kém... lần này nể mặt của Trương tam thúc, xem như ngang tay.

Ngôn Khánh không hiểu, tay của hần cũng đặt ở sau lưng, vận chuyển dưỡng sinh dẫn đạo, dần khôi phục tri giá cho cánh tay.

- Nhân Cao, ta với người chưa từng gặp nhau.

- Hừ, đương nhiên là người chưa từng gặp ta.. nhưng cũng tại vì người mà ta đã không ít lần bị cha ta đánh.

Trương Trọng Kiên nhin không được cười, một tay ôm lấy Trịnh Ngôn Khánh, một tay ôm lấy Tiết Nhân Cao mà nói:

- Được rồi, các người còn trẻ mà đã có võ nghệ cao cường như vậy, tương lai chắc chắn đều là tuấn kiệt, anh hùng trọng anh hùng, các người đều nên tôn trọng lẫn nhau.

- Đúng rồi, Ngôn Khánh đệ xem ta mang gì tới cho đệ.

Trương Trọng Kiên nói xong vung tay lên, chỉ thấy gia nô dẫn một con ngựa trắng vào.

Con bạch mã này tuy không lớn nhưng rất thần kỳ.

Sau khi tới Trúc Viên nó không ngừng đạp chân, bồm ngựa phập phồng.

- Ngựa tốt!

Ngôn Khánh nhin không được mà lớn tiếng tán thưởng.

Tiết Nhân Cao nói:

- Đương nhiên là ngựa tốt, đây là thiên mã của người dân tộc Thổ Dục Hồn, nghe nói là thần long cùng với phàm mã giao phối mới ra được, con ngựa này Trương tam ca đã phải bỏ ra một số tiền lớn mới mua được, hôm nay muốn tặng cho người.

Trong lời nói có hơi chua cay.

- Tặng cho ta sao?

Ngôn Khánh kinh ngạc nhìn Trương Trọng Kiên:

- Trương tam ca, chuyện này làm sao có thể được?

- Ha ha, tại sao không được.

Trương Trọng Kiên cười nói sau đó dẫn tiểu bạch mã tới gần mà nói:

- Ngựa tốt xứng anh hùng, Ngôn Khánh đệ tài hoa hơn người tương lai nhất định có thể thăng chức rất nhanh, tam ca thấy con ngựa này đời nay ngoại trừ đệ thì không có người nào xứng để cưỡi. Đây chính là Bạch Long mã hiếm thấy, hôm nay tặng đệ làm lễ v.

- Người nếu như không muốn thì ta muốn!

Tiết Nhân Cao ở bên cạnh không nhin được mà xen vào.

Ngôn Khánh nghe được thì nhất thời nở ra một nụ cười:

- Người đen sì làm sao xứng để cưỡi nó, hơn nữa ta có khi nào nói không muốn đâu.

Ngôn Khánh nói xong nhận lấy dây cương.

Con bạch mã kia hí dài một tiếng móng trước giơ lên.

Ngôn Khánh hai tay nắm chặt dây cương, con bạch long mã liền trở nên luống cuống vô cùng nhưng vẫn không chịu hàng phục.

- Đây là long mã, thủ đoạn tầm thường không thể chế ngự nổi nó.

Ta nghe người ta nói, muốn chế ngự long mã thì phải cắn vào lỗ tai của nó.

Trịnh Ngôn Khánh nghe vậy thì một tay cầm dây cương, giẫm chân nhảy lên, xoay người trên lưng ngựa, chỉ thấy long mã nhảy lên không ngớt tựa hồ muốn đẩy Ngôn Khánh xuống, Ngôn Khánh ôm chặt lấy cổ con ngựa không chịu buông tay.

Lúc này, đám người Đỗ Như Hối cũng đã đi ra, thấy cảnh tượng này thì trợn mắt há hốc mồm.

Trương Trọng Kiên ở bên cạnh cũng không ngừng nhắc nhở Ngôn Khánh phải chế ngự thế nào, hắn cũng không hiểu, bạch long mã bình thường ngoan ngoãn tại sao bây giờ lại táo bạo như vậy, Ngôn Khánh bị nó nhảy lên nhảy xuống toàn thân xương cốt như muốn tan ra, trong lòng hắn thầm tức giận.

Hừ, người xem ta rất dễ bị khi dễ lắm sao?

Hắn hai chân dùng sức đột nhiên cúi xuống.

Hừ trước mặt nhiều người như vậy, còn có tên hắc tiểu tử kia, ta mà rơi xuống thì còn gì là mặt mũi Bán Duyên Quân nữa.

Hắn há miệng cắn lấy lỗ tai của bạch long mã.

Nhắc đến cũng kỳ quái, Ngôn Khánh kề tai cắn một cái, con bạch long mã đã dần dần bình thường lại.

Ngôn Khánh lúc xuống ngựa, hai chân bủn rủn, thiếu chút nữa ngồi xuống đất.

Tiết Nhân Cao mở to mắt:

- Người thật sự cắn sao?
- Không phải người nói vậy sao?
- Ta cũng chỉ nghe dân tộc Thổ Dục Hồn nói như vậy thôi chưa từng có ai làm như vậy.
- Ta nhỏ vào.

Ngôn Khánh gi tím mặt, chỉ là Tiết Nhân Cao lúc này cười hắc hắc không ngừng, hắn lập tức không tức giận nữa, vỗ vỗ đầu bạch long mã:

- Dù sao bây giờ nó cũng là của ta, bất kể ta chế ngự nó thế nào, người bây giờ cũng chỉ có thể ở bên cạnh mà thêm muốn.
- Người mới thêm đó!

Tiết Nhân Cao lớn tiếng phản bác, thở phì phì mà trừng mắt, đối mặt với Ngôn Khánh nửa ngày sau đó không nhịn được mà cười lên.

Tiết Cử ở Hà Đông là một trong những bàng chi đệ tử của họ Tiết.

100. Chương 26: Hợp Tác.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 2

Chương 26: Hợp tác.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trước kia Tiết Cử tiến về Lan Châu, nương nhờ sức lực của nhà họ Tiết mà tiến hành một số sinh ý buôn lậu, muối lậu và sắt thép. sau đó từ trong tay của người dân tộc Thổ Dục Hồn đổi ngựa lấy hương liệu và các loại thương phẩm cần thiết.

Sau khi Tiết Cử trưởng thành, lại dựa vào nhà mình mà đi lên con đường làm quan.

Lần này hắn tiếp xúc với Trương Trọng Kiên chủ yếu vì sinh ý hương liệu ở Tây Vực.

Tây Vực sản xuất ra khá nhiều hương liệu, đặc biệt là hương liệu từ ba tư truyền tới, ở Trung Nguyên rất thịnh hành.

Từ thời Ngụy Tấn đến nay, môn phiệt thế gia vọng tộc đều thích đeo túi thơm, trong lịch sử nổi tiếng nhất là một vị danh sĩ chính là Tạ Huyền, cháu trai của Tạ An, lúc còn trẻ vô cùng mê muội túi thơm.

Ở Giang Nam, túi thơm hiện tại vẫn còn đang lưu hành.

Trên thảo nguyên của Giang nam lưu truyền những vật phẩm trân ái, mà hương liệu ở Tây vực chính là thứ mà các thế gia vọng tộc ở Giang Nam thích nhất.

Trương Trọng Kiên lần này đi Lan Châu chính là muốn tham gia vào thương lộ này.

Đương nhiên hắn cần một minh hữu mạnh mẽ, Tiết Cử chính là thích hợp nhất.

Vừa vặn con trai trưởng của Tiết Cử là Tiết Nhân Cao đã thành niên cho nên Tiết Cử suy nghĩ để cho Tiết Nhân Cao trở lại gặp Phần Âm lão gia, nhập tộc mà học, sau đó qua sự tiến cử của bản châu có thể tiến vào quan học. Tiết Cử cả đời sống kiếp sống trên lưng ngựa, hắn không hi vọng Tiết Nhân Cao tiếp tục nối gót của mình, chỉ là Tiết Nhân Cao tính tình thô bạo không có Trương Trọng Kiên đi cùng chỉ sợ gây nên tai họa.

- Ngôn Khánh, nghe nói ở Lạc Dương có một cửa hàng là Hùng Ký, quan hệ với Trịnh Công?

Mọi người sau khi náo động một hồi, Trương Trọng Kiên kéo Ngôn Khánh qua một bên rồi nói ra ý đồ của hắn.

Người này nhìn tướng mạo tuy thô鄙 nhưng thực sự rất cơ trí. Chỉ tiếc tướng mạo của hắn khác người cho nên không được gia tộc coi trọng.

Trương Trọng Kiên bất kể ngôn ngữ ăn nói, thư pháp tài trí đều không kém nhưng tướng mạo thì lại tầm thường.

Cho nên Trương Trọng Kiên chỉ có thể làm thương gia, chứ không cách nào làm quan.

Trịnh Ngôn Khánh nở ra một nụ cười.

Hắn cũng muốn hợp tác với Trương Trọng Kiên, không ngờ hắn chưa tìm tới thì Trương Trọng Kiên đã tìm tới nhà.

Trương Trọng Kiên đã mở miệng, Ngôn Khánh dĩ nhiên là chiếm thượng phong.

- Trương đại ca, đệ cũng không gạt huynh, cửa hàng Hùng Ký là do gia tổ dùng danh nghĩa của lão bằng hữu mở ra.

Ngôn Khánh đã nghĩ ra cách để chiếm thượng phong nhưng hắn cũng biết, người này rất hào sảng cho nên cũng không nên dùng tâm cơ quá nhiều.

Trương Trọng Kiên cũng cười...

- Ngôn Khánh tiểu đệ xem ra đệ đã sớm chờ ta tới.

- Trương tam ca, tiểu đệ trông huynh mòn mỏi con mắt.

Hai người không che giấu, lập tức vào chính đề.

Trương Trọng Kiên khẽ ho khan, sau đó cải biến suy nghĩ, hắn nghe nói tào ngộ của tổ tôn Trịnh Thế An, tuy nói là biến nguy thành an nhưng đối với Trịnh gia đã có cái nhìn khác, hiện tại Trịnh Thế An quả nhiên đã độc lập.

Chỉ là Trịnh Thế An hiện tại còn phải phụ thuộc Trịnh Đại Sĩ, cho nên không nên làm rõ ràng lắm.

Hắn cần phải có một cái gì đó che giấu, cửa hàng Hùng Ký cho dù có che giấu cũng không an toàn, cần phải có ô dù lớn hơn nữa.

- Đệ nói đi, có điều kiện gì.

- Tất cả cửa hàng của tiệm Hùng Ký đều có thể giao cho Trương tam ca đến kinh doanh.

Trương Tam ca chiếm bốn thành, gia tổ chiếm ba thành, đám làng xóm láng giềng Thiên Tân Kiều phò bọn họ chiếm ba thành, chỉ là đối với người bên ngoài, Trương Tam ca tiếp thu toàn bộ, lợi ích này chỉ bí mật phân chia.

Trương Trọng Kiên nghe được thì nhăn mày lại.

- Ta cần bao nhiêu tiền để mua?

Trịnh Ngôn Khánh đưa ra một đầu ngón tay:

- Một nghìn quan.

- Ha ha, Trương Tam ca, sinh ý của tiệm Hùng Ký chỉ đáng giá một nghìn quan sao?

Phải biết rằng Đại Tù có 1253 thị trấn, có tới chín trăm vạn hộ, mỗi hộ cần một cái thì chính là chín trăm vạn cái kéo, năm mươi tiền một cái thì huynh tính thử xem bao nhiêu tiền? Khoản tiền này, chắc Trương Tam ca khẳng định đã tính qua.

Mà đây chỉ là tiêu thụ của kéo hạ phẩm.

Còn có Tu Duyên thất phẩm, thiên hạ có bao nhiêu người đọc sách đây?

- Nói thì nói thế nhưng không thể tính toán như vậy.

- Trương Tam Ca, một vạn quan là giá chót, huynh xuất ra một vạn quan có thể có bốn thành lợi ích từ những vật này, cũng không xem là nhiều.

Mặt khác, đệ còn một số đồ chơi nhỏ, không chừng Trương tam ca sẽ có hứng thú.

Nói xong, Ngôn Khánh dẫn Trương Trọng Kiên lên trên sách lầu.

Sau đó mang Thất Xảo bản cho Trương Trọng Kiên xem, rồi rút từ trong thư án ra một quyển sách.

- Đây gọi là Thất Xảo Bản, nghe có vẻ hơi tục nhưng Trương đại ca có thể đổi tên, đệ đã thử qua, Đồ đại ca đối với trò chơi này si mê không thôi, có thể nói già trẻ đều hợp, nếu như Trương đại ca có hứng thú thì có thể giao cho huynh làm.

Trương Trọng Kiên nhận lấy, xem một chút rồi lộ ra vẻ kinh dĩ.

- Cái này tính toán làm sao?

- Toàn quyền do huynh kinh doanh, đệ thu ba thành lợi nhuận.

- Không được, tối đa là hai thành nếu không thì ta không chịu nổi.

- Hai thành rưỡi, ít nữa thì đệ không làm.

- Hai thành, hai thành... được được như vậy đi.

Ngôn Khánh cùng với Trương Trọng Kiên cò kè mặc cả một phen, lúc này Trương Trọng Kiên đã hiểu, cái gì là Tu Duyên thất phẩm, cái gì là kéo tam phẩm, trước mắt đều là chủ ý của tiểu tử này, Trịnh Thế An chẳng qua chỉ là vật che chắn mưa gió cho hắn mà thôi.

Hiện tại Trịnh Ngôn Khánh cần một cửa hàng đủ để che mưa gió vì vậy Trương Trọng Kiên đã đến.

Còn cái này nữa, Trương tam ca nhìn xem có hứng thú không?

Ngôn Khánh nói xong cầm quyển sách trong tay giao cho Trương Trọng Kiên.

Trong đó có ghi lại phương pháp chế tạo đường cát...

- Cái này... đệ từ đâu mà có được?

Trương Trọng Kiên thoáng chốc đã nhìn ra giá trị của phương pháp này, hắn ngẩng đầu lên nhìn Trịnh Ngôn Khánh:

- Phương pháp này bán cho ta mười vạn quan, thế nào?

- Ha ha, Trương Tam ca đệ là người đọc sách, tương lai không chừng tiền đồ rộng lớn.

- Đệ cần nhiều tiền làm gì, nếu như Trương tam ca có hứng thú cái phương pháp này tặng cho huynh, thế nào?

Cái phương pháp này có giá trị vạn kim đó!

Trương Trọng Kiên dùng mười vạn quan tiền mua.

Bởi vì hắn nhận ra được ở bên trong lợi ích rất kinh người, nào ngờ Trịnh Ngôn Khánh không nhận tiền còn tặng cho hắn.

Hắn lúc này làm sao có thể không biết xấu hổ mà nhận lấy.

Nếu như hắn không biết xấu hổ thì hắn đã không phải là Trương Trọng Kiên rồi.

- Ta hàng năm phân cho đệ hai thành rưỡi lợi ích, nhiều hơn nữa, chỉ sợ ta cũng không thể làm chủ....

- Không thành vấn đề.

Trịnh Ngôn Khánh cũng chỉ có mục đích như vậy, hắn muốn đem Trương gia ở Ngô huyện buộc cùng một chỗ với mình.

Về phần hai thành rưỡi lợi ích sẽ là bao nhiêu?

Hắn không rõ ràng lắm....

Chỉ là hắn biết, có phương pháp này trong tay, đủ để Trương Trọng Kiên trở thành đệ nhất phú hào phía nam.

Trong đầu Trương Trọng Kiên hơi loạn, hắn cố gắng mới bình tĩnh trở lại.

- Ngôn Khánh, đệ bao nhiêu tuổi.

- À, tám tuổi.

Trương Trọng Kiên lúc đó nở ra nụ cười ha ha:

- Đệ thật sự mới tám tuổi sao, tại sao ta có cảm giác đệ lại yêu nghiệt như vậy?

- À, chuyện này... Đỡ đại ca cũng đã nói.

- Hì hì, nhưng mà yêu nghiệt này mang lại lợi ích cho Tam ca, chắc hẳn tam ca cũng sẽ cam tâm tình nguyện tiếp nhận.

Trương Trọng Kiên nghe được không khỏi cười lên.

Trong lòng hắn đối với Ngôn Khánh lại nhiều thêm cảm giác thần bí, thậm chí là sợ hãi.

Hắn nghĩ thầm rồi sau đó nói:

- Ngôn Khánh tiểu đệ, ta cũng biết tổ tông của đệ ở tình cảnh xấu hổ. Như vậy đi, ngày sau nếu như cần ta hỗ trợ chỉ cần phải người nói cho ta biết, Ngô Huyện Trương gia có lẽ không so được với Trịnh gia, nhưng lúc mấu chốt lời nói cũng có trọng lượng.

Trịnh Ngôn Khánh cười ha hả vươn tay ra, Trương Trọng Kiên cũng vươn tay ra, hai người vỗ tay nhau ba cái.

Cổ nhân minh ước, không có văn tự hiệp ước hợp đồng gì cả.

Trịnh Ngôn Khánh kỳ thật cũng không có tổn hất gì mà Trương Trọng Kiên dựa vào những thứ này có thể có vốn liếng hùng hậu ở Trương gia.

Hai người đều vì lợi ích của mình....

- Thế Tích, hai ngày nay con ở Trúc viên thấy Trịnh Ngôn Khánh làm những gì?

Hai ngày trước hạn ước định, Nhan Sư Cổ kéo Từ Thế Tích vào trong thư phòng mà hỏi thăm tình hình của Trịnh Ngôn Khánh.

Tuy nói Trịnh Nhân Cơ và Ngôn Khánh có khúc mắc với nhau nhưng cuối cùng vẫn là thể diện của An Viễn đường.

101. Chương 27: Tướng Quân Đường.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 2

Chương 27: Tướng Quân đường.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Giờ sừ đi qua, sấm sét vang dội.

Một hồi mưa gió dứt quăng vang lên, giăng co tới tận một canh giờ, mãi cho tới lúc sáng sớm mưa mới yếu bớt mà trở nên tí ta tí tách.

Trịnh Ngôn Khánh ngủ rất thoải mái, sáng sớm hần rời giường, đẩy cửa sổ trúc ra, một luồng gió tươi mát tràn vào.

Lúc này hần cảm thấy tinh thần rất phấn chấn.

Hiện tại Mao Nha đã bưng một chậu nước lên trên lầu, đặt trước mặt Trịnh Ngôn Khánh. Trịnh Ngôn Khánh sau khi rửa mặt ăn một chút đồ vật điểm tâm rồi mặc một bộ đồ, tay cầm cây trúc đi ra khỏi trúc lâu. Bạch Long mã ở trong khu rừng trúc cong chân lên chạy, tiếng vó ngựa thanh thúy như ẩn như hiện, đứng ở trước cửa phẳng phất như là tiên cảnh vậy.

Con dâu của Mao Vương cũng đã sớm dắt con thanh lừa tới.

Trịnh Thế An đã sớm lên ngựa, thấy Ngôn Khánh đã vững vàng thì khẽ nói:

- Chuẩn bị xong chưa?

Ngôn Khánh cười cười:

- Gia gia, chúng ta khởi hành thôi.

Đình đình đình đình.

Cái chuông nhỏ ở đầu con lừa không ngừng vang lên, tổ tôn của hai người trong mưa phùn dần dần đi xa, chỉ có tiếng chuông lục lạc là quanh quẩn.

Hai cái đầu một nhỏ một lớn lúc này thò ra từ cửa sổ:

- Đỡ đại ca, chúng ta không đi xem cuộc chiến sao?

Đậu Phụng Tiết đêm qua không về nhà, muốn ở trúc viên này.

Chỉ là hần rất lo lắng đến cuộc chiến của Ngôn Khánh, cho nên Đỗ Như Hối bảo hần nghỉ ở chỗ mình.

Đỗ Như Hối há to miệng, ngáp dài một cái:

- Có gì đẹp mắt mà xem sao?

- Ngôn Khánh thắng cũng là thắng, thua cũng là thắng.

- Trận tỷ thí này chẳng qua là có cho vui thôi, hiện nay nghênh chiến chẳng qua là cho xong việc.

- Thắng thì đẹp hơn chút ít, thua thì khó coi chút ít mà thôi. Cùng hần chạy tới xem náo nhiệt chi bằng ở nhà xem tin tức. Được rồi, đừng làm nhao nhao nữa, cái tên này, đêm qua làm ta khó ngủ.

- Rõ ràng là huynh lật đi lật lại, có liên quan gì đến đệ đâu.

Đậu Phụng Tiết cũng ngáp dài một cái, rút đầu về trúc lâu.

Hai người không đi xem cuộc chiến, chỉ là nguyên nhân lại không giống nhau, Đậu Phụng Tiết đối với Ngôn Khánh có một loại sùng bái mê tín cho nên tin chắc Ngôn Khánh sẽ thắng, còn Đỗ Như Hối thì không muốn xem vì dù sao Vương Thông có thắng hay thua thì kết cục của hắn cũng chẳng tốt đẹp gì.

Mưa phùn lả lướt, vùng quê lơ lửng một làn sương, từng đạo từng đạo sợi nước li ti bay lên.

Thời tiết mát mẻ, vì vậy Trịnh Thế An vô ý thức thay nhanh quần áo.

Hắn ở bên cạnh nhìn lại thấy Trịnh Ngôn Khánh vô sự khoan thai ngồi trên lưng lừa ngắm cảnh nông thôn.

- Ngôn Khánh, con có nắm chắc không?

Trịnh Ngôn Khánh cười cười:

- Có cái gì nắm chắc đâu, chỉ có thể dựa vào tình hình mà thôi.

- Thắng tuy tốt nhưng thua cũng không sao. Dù sao Trương tam ca cũng đã nói hợp tác cùng chúng ta, gia gia làm gì phải lo lắng?

Trịnh Thế An nói:

- Ta không phải lo lắng cho cửa hàng, ta lo lắng cho con....

- Con?

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Con lại càng không có việc gì, con cùng với tên Vương Thông kia kém tới mười bốn tuổi, hắn thắng cũng không sáng rọi, con thua cũng không mất mặt, còn nữa sự phụ trước khi chuẩn bị đi đã từng nói qua, con gần đây danh tiếng thái thịnh, mượn tay của Vương Thông áp xuống cũng không phải là không có chỗ tốt, dù sao con cũng muốn yên lặng một chút, chuẩn bị lên núi cùng Đỗ đại ca một thời gian, điều chỉnh tâm tình, gia gia ông chớ lo lắng, Tôn nhi không có đáng ngại.

Trịnh Thế An ngẫm nghĩ thấy lời này cũng hơi có đạo lý.

Đúng thế, gần đây Ngôn Khánh trải qua một phen mệt mỏi, Vương Thông cho dù thắng cũng không lấy được chỗ tốt.

Ngược lại Ngôn Khánh nếu thật sự thua cũng không phải là không có chỗ tốt.

Hắn gần đây thanh danh thái thịnh, cần một thất bại để che giấu một chút cũng tốt. Dù sao cửa hàng Hùng Ký cũng đã đi vào trong tay của người họ Trương, Trịnh Thế An đứng ở sau màn, từ nay tiêu dao làm một ông nhà giàu.

Tóm lại đối với tất cả mọi người đều có lợi.

Đương nhiên Trịnh Ngôn Khánh có thể thắng là điều tốt nhất.

Nhưng ở trong tư tâm, Ngôn Khánh cũng không nắm chắc có thể thắng được Vương Thông... Mấy chục năm chênh lệch không nói tới, cái quan trọng là căn cơ, Ngôn Khánh cho dù có được linh hồn bốn mươi năm nhưng đối với thời đại này mà nói, hắn không có sở học bằng người ta, những thứ học được từ kiếp trước cũng không có nhiều tác dụng. Ít nhất hắn không giống như Vương Thông, đã thuộc lòng ngũ kinh.

Tướng Quân đường chính là Đậu gia Đường hiệu.

Đậu gia ở triều hán đã từng xuất hiện vài vị tướng quân cho nên gọi đường hiệu của mình là Tướng Quân đường, biểu lộ cho việc dùng võ làm truyền thống.

Bất kể là tam tổ bọn họ hay là bọn người Đậu Nghị đều dùng võ mà lập nghiệp.

Ở trước đường có trưng bày một loạt thạch điêu, chính là những công tích mà tổ tiên bọn họ để lại.

Tiến vào tướng quân đường, ở trong đó một khí thế khác biệt khác thường.

Lúc này có mười mấy người đang ngồi ở chánh đường, ở phía trước bày ra những án thư và bút mực.

Mưa theo mái hiên rót xuống, cọ rửa mặt đất, tạo thành một khí thức ngưng trọng.

Trịnh Thế An không đi vào chỉ đưa mắt nhìn Ngôn Khánh, mà đứng ở ngoài Tường Quân đường.

Ngoài cửa tụ tập không ít người, có thư sinh sĩ tử cũng có quan to quý tộc, nhưng phần nhiều là dân chúng đến xem náo nhiệt.

- Trịnh... Thế An.

Đột nhiên có người kêu Trịnh Thế An một tiếng.

Trịnh Thế An quay đầu nhìn lại thì chỉ thấy ở gần bậc thang của cửa lớn có một chiếc xe ngựa.

Bức màn trước cửa xe dần dần được vén ra, ở bên trong Trịnh Nhân Cơ và Nhan Sư Cổ đang ngồi đó, gọi Trịnh Thế An, bên cạnh xe còn có Từ Thế Tích và Trịnh Hoàn Nghi cung kính đứng thẳng.

Trịnh Thế An cảm thấy kỳ quái, vị công tử ca này tại sao hôm nay lại chủ động mời mình tới.

Chỉ là chân của ông không hề dừng lại, vội vàng đi tới trước xe.

Dù đã chia ra làm một phòng riêng nhưng bao nhiêu năm hầu hạ Trịnh gia, đã khiến cho trong lòng Trịnh Thế An đối với Trịnh Nhân Cơ vẫn có vài phần cung kính.

Trịnh Vi Thiện cũng ở bên cạnh đứng thẳng nhìn Trịnh Thế An mà mỉm cười.

- Hấn... Ngôn Khánh chuẩn bị thế nào rồi?

Luận bối phận, Trịnh Nhân Cơ phải gọi Trịnh Thế An một tiếng tộc thúc.

Nhưng bắt hấn gọi như vậy thì thật khó xử cho Trịnh Nhân Cơ, cách đây không lâu còn gọi Trịnh Thế An là Trịnh quản gia, hôm nay đối mặt phải bỏ đi xưng hô, nhẹ giọng hỏi thăm.

Trịnh Thế An cũng hiểu được Trịnh Nhân Cơ, càng không hi vọng xa vời rằng Trịnh Nhân Cơ sẽ gọi hấn là tộc thúc.

Trên thực tế, toàn bộ An Viễn đường chỉ sợ không ai tán thành thân phận của hấn, cho dù là Trịnh Đại Sĩ cũng thế.

Cho người quy tông đã là thiên đại sủng hạnh rồi.

- Đại công tử, chuyện của Ngôn Khánh ta chưa bao giờ hỏi đến, ngài cũng biết, bổn sự của ta muốn hỏi cũng không hỏi được.

102. Chương 28: Tỷ Thí

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 2

Chương 28: Tỷ thí

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Nhân Cơ cười cười xấu hổ.

- Đúng rồi, sinh ý của bên Hùng Đại Chuy thế nào rồi, ta nghe người ta nói nên nóng nảy qua đây.

- Được liệt tổ liệt tông phù hộ, coi như khá lắm rồi, tay nghề của Đại Chuy tử đúng là không tệ, nhờ một đám hàng xóm láng giềng giúp đỡ, cuối cùng vẫn đứng vững, chuyện này đã không có vấn đề gì nữa rồi.

Trịnh Nhân Cơ khẽ giật mình:

- Tại sao? Không phải ông bỏ ra rất nhiều tơ lụa và tiền bạc sao?

- Đại công tử, đó là chút chuyện buôn bán, trước kia chỉ giúp đỡ một chút thôi, còn nữa tuổi của ta cũng không còn lớn, tinh khí cũng không theo kịp, ngày bình thường thì không nói nhưng hiện tại rất bề bộn, hôm qua Trương gia của ngô huyện đã phái người tới thương lượng với đám người Hùng Đại Chuy, toàn bộ do bọn họ kinh doanh.

- Lúc đó tiểu thiếu gia cũng ở đó, người của Trương gia đã thương lượng chuyện này.

- Ta hiện tại chỉ chiếm nửa thành lợi ích, mỗi năm có tám trăm quan tiền lời là thỏa mãn rồi

Trịnh Nhân Cơ ngây ngẩn cả người:

- Trương gia tiếp nhận tiệm Hùng Ký rồi sao? Họ bỏ ra bao nhiêu tiền?

- Ngoài trừ một nghìn quan cấp cho bọn Hùng Đại Chuy trước, lại đầu tư thêm một vạn quan, mở rộng cửa hàng.

Trịnh Nhân Cơ đối với chuyện sinh ý đúng là không rõ ràng lắm.

Nhưng nghe Trương gia xuất ra một vạn quan tiền, thì chỉ có thể cảm thán tên Trương gia này đúng là tài đại khí thô, ra tay bất phàm, về phần sinh ý của mấy cái kéo hần không để vào mắt, An Viễn đường buôn bán không ít, hàng năm lời tới mấy vạn quan tiền, dĩ nhiên là không để ý tới mấy trăm quan của Trịnh Thế An. Hần chỉ hơi tiếc một chút rồi không hỏi đến chuyện này nữa, ngược lại Từ Thế Tích ở bên cạnh thì càng thêm chú ý.

Gần giờ thìn, mưa đã hết.

Vương Thông trong một bộ đồ áo trắng từ từ đi tới trước Tướng Quân đường.

Dân chúng xung quanh nhìn thấy Vương Thông thì lập tức xì xào bàn tán.

Rõ ràng đối với hành vi ỷ lớn hiếp nhỏ của Vương Thông bọn họ rất chướng mắt. Nhan Sư Cổ ở trên xe cũng khe khẽ thở dài.

Tên Vương Thông này đúng là có tài hoa nhưng khí độ thì có hơi nhỏ nhen.

Lúc trước Nhan Sư Cổ lập cuộc đánh cược với Ngôn Khánh, cũng là nhất thời nóng nảy, tuy sau đó hối hận nhưng ván đã đóng thuyền, không thể hối cải.

Vương Thông thì lại đem chuyện của Nhan Sư Cổ nói ra, khiến cho Nhan Sư Cổ cũng phải đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió.

Hiện tại tiếng xấu ý lớn hiếp nhỏ của Vương Thông cũng lan trên người của Nhan Sư Cổ.

Nghĩ đến điều này, Nhan Sư Cổ tối tăm phiền muộn vạn phần, Vương Thông tiến tới bắt chuyện với hần, hần liền hừ lạnh rồi nghiêng đầu, làm ra vẻ không nhìn thấy người. Ý nói: Người đừng tới đây, có tới ta cũng không lý tới người.

Sắc mặt của Vương Thông hiện ra vẻ xấu hổ.

Hần là người thông minh dĩ nhiên là biết Nhan Sư Cổ làm vậy là bất mãn với hần rồi.

- Vương huynh, chúng ta đi vào thôi, thời gian không còn sớm nữa.

Thanh niên ở bên cạnh hần chính là Thôi Tư Kính, chính là tộc nhân của Trịnh Châu Thôi Thị, đường huynh của Thôi Mân, huynh trưởng của Thôi Thiên Lý.

Nguyên nhân gây ra chuyện này là tại Thôi Mân, Thôi gia dĩ nhiên đứng ngoài quan sát cũng không tốt.

Học vấn của Thôi Thiên Lý còn không đủ để đi ra ngoài cho nên Thôi gia xuất ra Thôi Tư Kính, làm như vậy để giúp đỡ một chút, Thôi Tư Kính tuổi hơn ba mươi, sống ở sông Lạc cũng có chút danh vọng, hần tuy không thông qua sự tình này nhưng sự tình đến từ Thôi gia hần cũng phải đứng ra.

Vương Thông sửa sang lại y quan, từ từ bước vào trong Tướng Quân đường.

Những sĩ tử cùng đi với hần thì đứng thẳng ở trước cửa đại môn, chờ tin tức truyền ra từ bên trong.

Vương Thông nho nhã lễ độ, đứng ngay ngắn hành lễ trước các bô lão danh sĩ, còn chấp tay với Ngôn Khánh. Hắn không phải là người ngu, Ngôn Khánh sau khi làm ra mấy bài thơ Vịnh Trúc, hắn mặc dù không thể xuống nước nhưng vẫn hơi kính phục.

Hai tay của hắn nâng lên một cuốn sách, cất tiếng nói:

- Bán Duyên Quân vịnh trúc, đã gần đến trúc vận, đệ tử thực không cách nào bì được.

Cho nên đệ tử dùng “sen” làm đề, làm mười bài thơ, do Vương Tích ghi lại.

Dù sao Đậu Uy đã từng nói qua, hắn có thể làm đề khác, hiện nay đang là mùa hạ, sen hoa đua nở, cũng là cảnh trí thời tiết.

Ở bên ngoài Tướng Quân đường truyền tới một hồi thanh âm xì xào.

Hiển nhiên họ đối với chuyện Vương Thông chiếm tiện nghi thì hơi khinh thường.

Vương Thông khẽ cười khổ, hắn đã sớm biết tình huống này, cho dù có ra chiêu thì cũng khó có thể là người khác tin phục, nhưng vấn đề là mười bài thơ này hắn làm dễ dàng, tuyệt không hề có chút ăn gian nào, nhưng người bên ngoài lại không tin...

Trong lòng Trịnh Ngôn Khánh thầm kinh ngạc.

Đỗ Như Hối nói không sai, Vương Thông quả nhiên là có thực học.

Nếu không phải mình tiên hạ thủ vi cường chỉ sợ đã thất bại rất thê thảm.

Hắn nhận không được nhìn sang Vương Thông, chỉ thấy người này không quá cao nhưng cũng có vài phần khí độ.

Một bộ áo trắng dĩ nhiên là hư thoát.

Răng trắng môi hồng, hàm râu ngắn, có chi khí nho nhã.

Người mà Đậu Uy phái tới bình phán đều là nho sĩ.

Có Trọng Hoa thông tinh Dịch Học, còn có Lữ Kỳ Ủy bởi vì từng giả tạo liên sơn quy tàng mà bị bãi miễn, còn có người khuyên can Tùy Đế không nên đóng quan học mà bị bãi miễn, Lưu Quang Bá, hiệu là Lưu Huyền ở bên cạnh Đậu Uy còn có Niên nam tử.

Niên nam tử một thân mặc cẩm bào hoa mỹ, uy nghi rất nặng.

Chỉ là có vẻ hơi ảo lá một chút, nên hơi hiền lành.

Su lưng nam tử là một thiếu niên, đầu không thấp nhưng rất cường tráng, tò mò đánh giá Trịnh Ngôn Khánh.

- Vương Thông vịnh sen, cùng Ngôn Khánh vịnh trúc, có hơi chênh lệch nhưng cũng được.

Lưu Huyền xem xong bài thơ của Vương Thông rồi hãy đánh giá.

Đương nhiên thơ của Trịnh Ngôn Khánh đều là thơ lấy từ những quyển sách đời sau, chất lượng dĩ nhiên Vương Thông không thể so sánh được.

Niên nam tử kia cũng nói:

- Vương Thông làm ra bài thơ vịnh sen này, đích thật là có chỗ thua kém so với Ngôn Khánh vịnh trúc, chỉ là bài hoa sen phú này đúng là không tệ, ha ha, Vương Thông quả không hổ danh là xuất thân danh môn, học giỏi có tiếng, có thể tính là vượt qua kiểm tra.

Biểu hiện thì ra vẻ tán dương nhưng thực tế là mỉa mai.

Mặt của Vương Thông đỏ lên, hắn không thể tiến tới bái tạ mọi người bình luận.

- Chuyện bàn luận này, còn cần mời Quang Bá tiên sinh.

Niên nam tử tùy ý nói một câu, sau đó khéo mắt nhìn lại không khỏi nhìn thoáng qua Trịnh Ngôn Khánh.

Chỉ là Trịnh Ngôn Khánh cũng không chú ý tới, lúc này toàn bộ ánh mắt của hắn đang nhìn lên các vị bồ lão kia.

- Trịnh Ngôn Khánh cho ta hỏi người một câu.

Lưu Huyền mở miệng.

Ngôn Khánh bước lên phía trước cất tiếng đáp:

- Xin tiền bố chỉ giáo.
- Cái điển cổ “Kinh Bất không thủ” này người lấy từ đâu vậy?
- À, từ khi còn nhỏ ngẫu nhiên có được từ một quyển tàn thư.
- Kinh đó có tên là gì vậy?

codon.tra

103. Chương 29: Thích Và Đạo

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 2

Chương 29: Thích và Đạo

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngôn Khánh hơi kỳ quái, tại sao Lưu Huyền đối với kinh Phật điển cổ này lại quan tâm như vậy. Không thể nói cho hắn biết rằng điển cổ này vẫn chưa xuất hiện, phải vài chục năm nữa mới có.

Vì vậy lắc lắc đầu nói:

- Đệ tử lúc đó còn nhỏ, không nhớ được tên.
- Ha ha, thoát nhìn người đối với Phật giáo rất có duyên, trước đây còn làm ra một bộ Tu Duyên thất phẩm... à, ta có một đề. Thích, Đạo.

Lưu Huyền nói xong nhìn những người khác:

- Chư công thấy thế nào.

Thích? Đạo?

Chính là Phật giáo và Đạo giáo.

Mệnh đề này không khỏi quá mức khó khăn rồi.

Niên nam tử nhíu lông mày, vừa định mở miệng phản đối thì lại nghe Lưu Huyền nói:

- Từ thời Hán Ngụy đến nay, Thích và Đạo thường song song với nhau, Ngôn Khánh biết điển cổ Thích giáo, chắc hẳn cũng có chỗ tâm đắc, tại sao lại không mượn chuyện này mà đàm luận?
- Lưu Quang Bá, người đây là có ý gì?
- Ai mà không biết Vương thị ở Hà Đông tu Tam giáo, Trịnh Ngôn Khánh chỉ là một hài đồng tám tuổi, người ra đề mục như vậy làm sao hắn có thể làm ra?

Trịnh Ngôn Khánh quay đầu lại, nhìn theo thanh âm đó.

Sau khi nhìn hắn liền cảm thấy sững sờ.

Hóa ra người đứng ra nói chuyện là Trịnh Nhân Cơ.

- Trịnh thiếu huynh nói vậy là sai rồi, người của Trịnh gia chẳng phải cũng tu huyền nho hay sao, Trịnh Ngôn Khánh có thể nói tới thích giáo điển cổ, thì chắc hẳn có thể hiểu những mặt khác. Hơn nữa học vấn không dựa vào tuổi, Vương Thông cho dù già hơn mấy tuổi đi nữa, nhưng tài hoa chưa chắc đã cao hơn Bán Duyên Quân.

Biểu hiện xem ra, Lưu Huyền là vì Ngôn Khánh mà nói chuyện.

Nhưng trên thực tế hẳn đang giải vây cho Vương Thông...

- Đúng thế, Trịnh Ngôn Khánh tuổi tuy còn nhỏ nhưng thanh danh rất lớn, chúng ta nghiên cứu học thuật không thể dùng tuổi tác mà phán đoán, phải luận danh khí. Hẳn đã nổi danh như vậy, chắc hẳn không có vấn đề.

Hàng lông mi trắng toát của Đâu Uy dựng thẳng lên, ra vẻ muốn đứng dậy.

Niên nam tử liền nắm cánh tay của Đâu Uy, đè hẳn lại.

Đâu Uy khẽ giật mình, nhìn lại Niên nam tử.

Niên nam tử nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó nhìn qua Trịnh Ngôn Khánh.

Sắc mặt của Trịnh Ngôn Khánh hiện tại vẫn bình tĩnh, hai tay áo phe phẩy, tựa hồ như tất cả sự cố này đều không có chút nào liên quan tới hắn.

Trịnh Nhân Cơ tranh luận không lại Lưu Huyền, hậm hực lùi qua một bên.

- Lưu Quang Bá không muốn ra mặt, vậy thì phải làm thế nào?

Sắc mặt của Nhan Sư Cổ lộ vẻ âm u, hẳn vở vai Trịnh Nhân Cơ:

- Không cần sốt ruột, xem Trịnh Ngôn Khánh đáp lại thế nào.

- Trịnh Ngôn Khánh người nghĩ thế nào?

Lưu Huyền là người Hà Gian, cũng có quan hệ mật thiết với Vương thị tộc nhân.

Hắn giả vờ hỏi thăm Trịnh Ngôn Khánh, kỳ thực có ý bức bách: Người nếu như không đồng ý, dứt khoát nhận thua là được.

Trịnh Ngôn Khánh trong lòng không quan trọng thắng bại.

Nhưng vẻ đạo mạo của Lưu Huyền khiến cho hắn sinh lòng chán ghét.

- Tiền bối đã lên tiếng, đệ tử sao mà dám cự tuyệt.

- Như vậy đi, hạn cho một canh giờ, hai người lấy thích đạo làm đề, làm một bài văn chương, sau đó phán luận cao thấp.

Vương Thông cùng Trịnh Ngôn Khánh cung kính đáp ứng, từng người ngồi xuống trước thư án.

Cùng lúc đó, mọi người bên ngoài cũng đình chỉ nghị luận, ở trước Tướng Quân đường trở nên trang nghiêm một mảng.

Vương Thông cũng bắt chấp tất cả.

Lúc hắn tiến vào Tướng Quân đường này trong lòng có hơi đau khổ, ngoại trừ Lưu Huyền thì còn có danh sĩ Đông Hải Lý Hạ, kết giao mật thiết với Vương Thị ở Thái Nguyên.

Đâu Uy là người khởi sự, giống như ủng hộ Ngôn Khánh.

Còn năm người kia, Vương Thông không biết nhưng hẳn là cùng lập trường với Đâu Uy.

Điều này nói lên cái gì?

Hắn khơi mào lộn xộn với Trịnh Ngôn Khánh, đã kinh động tới Vương thị tộc nhân ở Thái Nguyên.

Thế gia cỡ đó, có bao nhiêu liên quan?

Vương gia hi vọng Vương Thông có thể chiến thắng, như vậy có thể giữ lại thể diện cho gia tộc bọn họ, nếu như không thể chiến thắng thì danh dự của Vương Thông cũng không còn sạch sẽ.

Hắn không có đường lui, chỉ có thể chăm chú phá đề.

Cũng may là Vương gia tu luyện tam đạo, đối với Thích và Đạo hiểu biết cũng không hề ít.

Cầm bút ra, Vương Thông bắt đầu múa bút thành văn.

Mà Trịnh Ngôn Khánh ngồi ở bên cạnh thư án, vẫn xoa xoa tay như đang suy nghĩ, sau đó mắt nhắm lại.

Trên khuôn mặt non nớt kia, nhìn không ra bất kỳ ẩn tình nào.

Đâu Uy không khỏi hơi lo âu, nhìn thời gian từng chút trôi qua, nhưng Ngôn Khánh vẫn không hề viết một chút nào.

Chẳng lẽ hắn định bỏ cuộc hay sao?

Niên nam tử thì nhìn Ngôn Khánh, tựa hồ như đang nhìn một chuyện rất thú vị.

- Cha, hắn vì sao còn chưa động bút?

Niên nam tử cười nói:

- Người này hậu phát chế nhân, lúc này chưa động bút có lẽ vì chưa suy nghĩ kỹ.

- Nhưng thời gian còn chưa tới một nửa.

- Đừng lo lắng, ta cảm thấy hắn không dễ bỏ cuộc như vậy đâu.

- Trong lòng không có trúc, thì thà không họa trúc, người này cầu hoàn mỹ, cho nên cần phải suy nghĩ thành thực, thà rằng bỏ giấy trắng còn hơn.

- Kiến Thành, tuổi của hắn so với con còn nhỏ hơn, nhưng luận về trầm ổn, con lại không bằng hắn được, tương lai nếu như có cơ hội hãy không ngại kết giao với hắn một phen... Ừ, tuổi nhỏ như vậy đã có khi độ như thế... thật là khó có...

Đúng vào lúc này, Trịnh Ngôn Khánh đã nhấc bút lên.

- Bán Duyệt Quân đã động bút rồi.

- Người cầm miệng, chớ quấy rầy suy nghĩ của Bán Duyệt Quân.

Thấy Ngôn Khánh cầm bút trong tích tắc này, tâm tư của Trịnh Nhân Cơ đã tốt hơn rất nhiều. Hắn ngẫm lại cũng thấy buồn cười, trước kia mình muốn giết chết hắn mà hiện tại lại lo lắng cho hắn. Dù sao tên tiểu tử này cũng là một phần tử của Trịnh gia, nhất cử nhất động của hắn mình đều phải quan tâm.

Lưu Huyễn ra đề mục này, Trịnh Ngôn Khánh không phải có thể làm ra ngay lập tức.

Hắn nhắm mắt lại chính là đang suy tư nhớ lại, nhưng càng nghĩ càng không nhớ được có quyển sách nào phù hợp với đề mục thích đạo này.

Cho nên hắn một chữ cũng không ghi.

Nhưng bộ dáng của Lưu Huyễn thật sự khiến hắn phải buồn nôn.

Thắng thua không quan trọng nhưng dù thế nào cũng không thể để những người này xem nhẹ mình.

codon.tra

104. Chương 30: Thua Cuộc

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 2

Chương 30: Thua cuộc

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Cho nên Trịnh Ngôn Khánh đành viết ra bài Nguyên Đạo nổi danh của Hàn Dũ.

Chuẩn xác mà nói đây là một quyển sách có cả nho gia lẫn thích đạo.

Đoạn văn chương này tại đời sau nhận được rất nhiều khen ngợi, thậm chí có rất nhiều danh gia nhao nhao đánh giá, khen ngợi tinh thần.

Nghe nói, Nguyên Đạo thời đường mạt truyền vào Cao Ly quốc, được phong làm văn chương chủ yếu nơi này, tồn tại rất lâu.

Về sau Cao Ly Quốc này cũng nhờ Hàn Dũ mà mới có tên là Hàn Quốc... thật giả không thể khảo chứng nhưng có thể thấy địa vị của Nguyên Đạo là như thế nào.

Từ thời Hán Ngụy tới nay, đạo giáo rất hưng thịnh.

Mà chiến loạn không ngớt khiến cho sinh ra phật giáo, rất nhiều thế gia bao gồm cả Trịnh gia đều từng có một thời gian ngắn từ bỏ tư tưởng nho học, mãi cho đến khi nam bắc phân chia nho học một lần nữa mới phổ biến.

Ngôn Khánh dùng quyển sách này có lẽ so với thời đại không thích hợp lắm.

Nhưng đối với mệnh đề thích đạo vẫn phù hợp.

Một canh giờ đã nhanh chóng trôi qua.

Trịnh Ngôn Khánh cùng Vương Thông đều đưa văn chương lên, sau đó ngồi chờ bình phán.

- Vương Thông bình luận theo ta thấy rất chuẩn xác.
- Còn Ngôn Khánh văn chương tuy đối với đề không chuẩn xác lắm nhưng ý nghĩa từng chữ lại vượt xa Vương Thông.

Lưu Huyễn cắn răng, đứng lên nói chuyện.

Ôn Quân Du nghe vậy định mở miệng phản bác, tuy nhiên hắn đã được Vương gia nhắc nhở nên liền kìm nén lại.

Đối với lời nói này của Lưu Huyễn hắn rất không tán thưởng.

Đúng vậy chúng ta có giao tình với Vương gia, nhưng không thể vì giao tình mà bỏ đi cả lẽ phải.

Niên nam tử nhìn qua Lưu Huyễn một chút rồi hừ lạnh.

Lưu Huyễn nói tiếp:

- Văn chương của Trịnh Ngôn Khánh, lập ý đúng là không tệ.
- Nhưng chư công, hôm nay chúng ta khảo thí chính là thích đạo, không phải lời nói của thánh nhân, nếu nói phá giải đề bài, thì Vương Thông thỏa đáng hơn rất nhiều, Trịnh Ngôn Khánh chênh lệch một chút rồi, cho nên ta xác nhận Vương Thông thắng.
- Quang Bá huynh, không thể nói như vậy.

Đậu Uy nhin không được muốn tranh luận vài câu.

Lúc này, Ngôn Khánh liền đứng dậy, hướng về phía Vương Thông mà chấp tay, cười ha hả với chúng quan tòa:

- Các vị tiền bối, Ngôn Khánh tài sơ học thiển, viết ra mấy đoạn văn chương, đã biết kết quả, thua thì thua, cũng không tính là gì.
- Ngôn Khánh tuổi còn nhỏ, cùng các vị tiền hiền đàm luận kinh sử vốn là có hơi mạo muội.

Vương tiên sinh tài học hơn người, tại hạ vô cùng khâm phục, kỳ thật trước khi tới đây ta cũng đã chuẩn bị để thua... Tại hạ đã sớm nói, thi thư chỉ là một con đường nhỏ, không đảm đương nổi sự coi trọng của chư công, bất đắc dĩ bị bức bách mới làm vài bài mà thôi.

Được rồi, hôm nay cũng đã làm, tiểu tử cũng nên cáo từ.

- Thua là thua, thắng là thắng, trên đời này có một nghìn người, có một nghìn lẽ một quan điểm, cần gì phải tranh luận?

- Vương tiên sinh, chư công, xin cáo từ.

Trịnh Ngôn Khánh không muốn tranh cãi nữa, phất tay rời khỏi ghế.

Lúc này mặt trời mới mọc, chiếu rọi nội đường Tướng Quân, Ngôn Khánh giống như đạp trên hào quang, thông dong mà rời đi.

Một nghìn người thì có một nghìn lẽ một quan điểm.

Niên nam tử đột nhiên nở nụ cười:

- Tự mình làm, tự mình thỏa mãn là được, quản người khác nghĩ thế nào? Chúng ta những người này nào có tư cách nào bình phán thị phi của người khác, luận ai cao ai thấp, thật là buồn cười buồn cười.... Một đám lão đại nhân so với một tiểu tử còn không bằng, Lý Mỗ thật sự không có mặt mũi nào ngồi trên này, chư công tự mình bình phán, chớ quan tâm đến ta.

Trong nhất thời, Tướng Quân nội đường đã lặng ngắt như tờ.

Lưu Huyền cầm lấy danh hiệu thắng lợi, đặt lên trên đầu của Vương Thông.

Lúc hắn đi qua bên cạnh Vương Thông còn cười cười, vỗ vỗ vai như là cổ vũ.

Vì Vương Thông có thể thủ thắng, hắn có thể bắt chấp da mặt.

Vương Sùng đã đáp ứng, Vương Thông mà thắng hắn sẽ nhận được 5000 quan.

Đối với kẻ nghèo khổ như Lưu Huyền mà nói, từ khi quy tàng, cuộc sống của hắn ngày càng gian nan.

Hết lần này tới lần khác phải nhờ các danh sĩ khác giúp đỡ, 5000 quan đối với hắn rất quan trọng.

Dù sao con đường làm quan của hắn đã không có tiền cảnh, cái da mặt kia có đáng gì, không bằng lấy tiền bạc tơ lụa cho thống khoái, mà trong lịch sử, Lưu Huyền ở trong những năm cuối đời phải sống cảnh bần hàn, thê ly tử tán, cuối cùng chết đói trên đường, không biết có năm nghìn quan này Lưu Huyền có còn chết đói hay không, không ai có thể trả lời.

Vương Thông khuôn mặt đỏ bừng, hắn hiểu ý của Lưu Huyền, người thắng không phải là do người giỏi, mà là nhờ ta đó!

Hắn cũng không dám ngẩng đầu, lúc Lưu Huyền vỗ vai hắn, hắn vô ý thức hạ thấp bả vai, như sợ Lưu Huyền chạm vào.

Ôn Quân Du phẩy tay áo bỏ đi, Tạ Trọng Hoa và Lý Hạ hai người thì lắc lắc đầu.

Người đối với da mặt của mình cũng không lý đến thì còn gì để nói? Mà thôi Ngôn Khánh cũng đã nói: Thua thắng có gì là không được? Lan truyền ra ngoài chỉ khiến người ta đàm tiếu.

Vương Thông cũng không dám theo cửa chính đi ra ngoài mà vụng trộm đi theo cửa phụ trở lại chỗ ở tại thành Lạc Dương của mình, suốt đêm rời khỏi đó. Hắn thắng được một cách buồn cười thật làm cho người khác tức lộn ruột. Lưu Huyền không cần da mặt nhưng hắn không thể không cần. Trải qua chuyện này Vương Thông cũng giảm bớt rất nhiều ngạo khí, sau khi về quê tại Thái Nguyên, hắn xây nhà ẩn cư, khổ sở đọc sách mười hai năm.

- Hiền chất, người này thế nào vậy?

Ở trong lão trạch của Đậu gia, Đậu Uy cười ha hả hỏi Niên nam tử.

Niên nam tử này chính là Đường cao tổ đời sau, hiện tại là Đường Quốc công, bát đại trụ quốc, Lý Uyên.

105. Chương 31: Lý Uyên.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 2

Chương 31: Lý Uyên.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Nghe thấy Đậu Uy hỏi han, hần nhin không được gật gật đầu:

- Kể này không thể tầm thường, Hiếu Cơ phiêu linh nhiều năm mà có được người này cũng xem như là an ủi.
- Chỉ là người xác định đứa nhỏ này là con của Hiếu Cơ sao?
- Rất nhiều dấu hiệu, có đến tám phần mười là đúng.

Đậu Uy nói:

- Trịnh gia thu dưỡng đứa nhỏ này đúng vào thời điểm Ninh Trường Chân thiêu đốt thôn dân. Chu Sơn cách Tị Thủy Quan không tính là xa, nếu như đứa nhỏ này không phải là con của Hiếu Cơ thì trên đời này làm sao có chuyện trùng hợp như vậy được? Hiếu Cơ cũng nói, đứa nhỏ này giống hệt như mẹ nó, ta chưa từng thấy con dâu của ta, nhưng chính Hiếu Cơ làm sao có thể nhận lầm được?

Lý Uyên chấp nhận trong lòng.

- Chỉ là hiện tại còn thiếu chút chứng cứ.

Ngày đó Ninh Trường Chân tàn sát thôn dân, đã tìm được thi thể của Hiếu Cơ nhưng chưa tìm được thi thể của Ngôn Hổ, Ngôn Hổ võ nghệ không tầm thường, nếu nói hần có thể mang hài tử ra ngoài thì cũng không phải là không có khả năng, nếu như hiện tại Ngôn Hổ còn sống, tìm được hần thì sẽ rõ ràng.

Lý Uyên cười khổ nói:

- Biển rộng mênh mông, Ngôn Hổ lại là người ổn trọng, muốn tìm ra hần thì thật không dễ dàng.
- Đúng vậy, cái khó chính là ở đây.

Lý Uyên và Đậu Uy ngồi ở trong phòng, cùng nhau cười khổ.

Hồi lâu sau, Lý Uyên đột nhiên hỏi:

- Được rồi, có tìm được Ngôn Hổ hay không không quan trọng chỉ cần Hiếu Cơ nghĩ như vậy là đủ.
- Ha ha, người không biết lần này ta gặp Lý Cơ ở Kỳ Châu, thấy tinh khí của hần rất mạnh, không giống như trước kia, ta lúc đó nhìn thấy cũng thật cao hứng, những năm gần đây đã làm khổ Hiếu Cơ rồi.

Đậu Uy cũng cảm khái vạn phần, tỏ vẻ đồng ý với Lý Uyên.

- Đúng rồi, người tại sao lại đột nhiên bị phái đi Huỳnh Châu?
- Muốn sông Lạc vững vàng thì Huỳnh Châu rất trọng yếu.
- Thái tử ra lệnh cho ta tới Huỳnh Châu làm thái thú, chính là muốn ta chú ý động tĩnh của sĩ mã Sơn Đông, ta đoán chừng sẽ không quá lâu đâu.
- Bì Sa Môn tuổi cũng không còn nhỏ, lần này để cho nó hoàn thành hôn sự với Trịnh gia, lần này ta đi Lạc Dương, chuyện quan trọng nhất chính là để nó thành thân với con gái của Trịnh gia, có vợ rồi, nó cũng trở nên ổn trọng thêm một chút.

Bì Sa Môn chính là nhũ danh của Lý Kiến Thành.

Đậu Uy nói:

- Người lần này sau khi tới Huỳnh Dương, liệu có thể tìm cơ hội bố trí phòng vệ cho Ngôn Khánh đi Hạ Châu thăm Hiếu Cơ được không?

- Chuyện này sao...

Lý Uyên nghĩ nghĩ rồi nói:

- Được, ta sẽ tìm cơ hội thích hợp, Ngôn Khánh hiện tại danh tiếng rất thịnh nếu ta mạo muội đưa ra yêu cầu này, người của Trịnh gia chưa chắc đã đồng ý, vẫn từ từ, chờ cơ hội thì vẫn hơn, ta sẽ thúc đẩy để phụ tử hân đoàn viên.

- Như thế thì rất tốt.

Đậu Uy không đàm luận việc này nữa, mà Lý Uyên cũng không mở miệng.

Trầm tĩnh chốc lát, Lý Uyên đột nhiên nói:

- Lão thúc, thúc xem có thể tìm cơ hội để ta gặp hân một lần không?

- Ha ha, ta biết người sẽ đưa ra yêu cầu này mà.

Đậu Uy nhin không được mà cười nói:

- Cái này ta sẽ an bài, Đậu Phụng Tiết hiện tại đang ở cùng một chỗ với hân, hai ngày nữa ta sẽ kêu Đậu Phụng Tiết mời hân tới đây.

Hai người sau đó khai mở chủ đề, đàm luận mọi chuyện.

Hiện nay bệnh tình của Tùy Đế Dương Kiên trở nên nghiêm trọng, mơ hồ ngay cả nhi tử cũng nhận lầm. Hân có tổng cộng năm đứa con, nhưng ngoại trừ Tịnh Châu Hán vương ở bên ngoài thì bên cạnh chỉ có mình thái tử Dương Quảng.

Dương Quảng phái Lý Uyên đi Huỳnh Dương để đảm nhiệm chức thái thú Huỳnh Dương.

Một phương diện là để giám thị sĩ mã Sơn Đông, chấn nhiếp vọng tộc thế gia ở sông Lạc, nhưng mấu chốt chính là để thay thế chức vụ của Huỳnh Dương Thái thú trước kia. Thái tử trước kia Dương Dũng có mười người con trai, Dương Trạ là một trong những đứa con của hân.

Trước đây Dương Dũng bị phế, mười đứa con trai cũng không liên quan quá nặng.

Trong những người này, hân trọng dụng Dương Trạ nhất, người này tuổi lớn nhất, được Tùy Đế ủy nhiệm làm thái thú Huỳnh Dương.

Hiện tại Tùy Đế sụp đổ, Dương Dũng không thể khôi phục.

Dương Trạ cũng không đứng ngoài quan sát, cho nên Dương Quảng thăm nghĩ, để Lý Uyên xuất mã, tiếp nhận Huỳnh Dương thì yên tâm hơn nhiều, vì dù sao Lý Uyên vẫn là bà con với hân.

Lý Uyên ở trong phòng nói chuyện với Đậu Uy, ở bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng bước chân.

- Thúc tổ.

- Đậu Phụng Tiết tại sao người lại trở về.

Đậu Phụng Tiết lấy ra một phong thư:

- Ngôn Khánh và Đỗ đại ca lên núi du ngoạn không chịu dẫn con đi cùng, chỉ là hân đã viết một phong thư nói rằng chuyển giao cho thúc tổ, hân nói hân không muốn tham gia trò chơi nhảm chán này nữa, muốn đọc sách cho tốt.

- Sao, hân vào núi rồi à, bao giờ thì trở về?

- Cái này cũng khó nói, trước đó hân cũng đã vào núi với Đỗ đại ca, suốt mười mấy ngày vẫn chưa ra.

Đậu Uy tiếp nhận lá thư, run run nhìn vào.

Ở trong thư Ngôn Khánh có viết vì nguyên nhân Lý Cơ mà không muốn làm thơ muốn đọc sách cho tốt.

Đậu Uy và Lý Uyên thấy hấn bỏ đi thì kinh dị vạn phần.

- Hiền chất, con thấy người này thế nào?

Lý Uyên nhin không được mà khẽ cười:

- Con ở Lũng Châu làm thích sứ nhiều năm, lại không bằng một đồng tử.

- Kẻ này là hiền lương, nếu thật sự... thì đúng là phúc của Lý môn chung ta.

- Chỉ tiếc là lần này chỉ sợ không nhìn thấy hấn nữa, ta lần này tiến về Huỳnh Dương đành phải chờ cơ hội khác.

Đậu Uy cũng lắc đầu, tỏ vẻ đáng tiếc.

Sau cơn mưa, Long Môn sơn cảnh sắc càng trở nên tú lệ.

Đưa mắt nhìn quanh, cảnh sắc xanh um trùm làm cho người ta cảm thụ.

Trịnh Ngôn Khánh tràn ngập mồ hôi bò lên trên một khối nham thạch, ngồi ở trên đó mà ngắm cảnh trí động lòng này.

Đỗ Như Hối không kịp thở đi theo sau hấn mà nói:

- Ngôn Khánh, sao đệ chạy nhanh vậy, làm ta mệt chết.

- Ha ha, lúc này ngắm cảnh sắc thật là động lòng người.

Nếu như không phải tại Đỗ đại ca huynh trì hoãn quá lâu thì cảnh trí này có thể ngắm sớm hơn.

Đỗ Như Hối ngồi xuống, cùng Ngôn Khánh lắng lắng ngắm gió núi Long Môn.

- Ngôn Khánh, trong lòng đệ còn thấy không thoải mái sao?

- Ha ha, có gì mà không thoải mái chỉ là một trò khôi hài thôi mà, ai thắng ai thua trong lòng mọi người đều hiểu.

Đỗ Như Hối nói:

- Ngôn Khánh, ta thật sự không hiểu nổi đệ.

- Đệ có khi rất rộng rãi nhưng có lúc lại tính toán rất chi li, đại đa số thời điểm ta cảm giác đệ không giống như một đứa bé.

- Ta thật không biết, con người nào mới là đệ, đệ có thể cho ta biết được không?

Ngôn Khánh khẽ giật mình rồi lâm vào trầm mặc.

Đột nhiên hấn nói:

- Lúc cười tức là cười, lúc khóc tức là khóc, nếu huynh nói là thực, thì có thể là giả, nếu huynh nói là giả thì có thể là thật đó, Đỗ đại ca, huynh nói xem cái nào là thực, cái nào là giả?

- Cái này...

Đỗ Như Hối gãi đầu lắc đầu lộ ra nụ cười khổ.

Hơn mười ngày sau, Ngôn Khánh cùng với Đỗ Như Hối trở lại núi, sinh hoạt giống như lúc trước.

Mà lúc này, bài Nguyên Đạo của Ngôn Khánh đã được truyền ra, rất nhiều người khen ngợi và muốn tới bái phỏng.

Nhan Sư Cổ cũng tán thưởng:

- Bán Duyên Quân nói chuyện thật khiến cho thiên hạ phải xấu hổ.

Vì vậy hần bắt đầu tĩnh tâm chuyên chú chú giải Tam quốc.

Năm nhân thọ tháng bảy, Tùy Đế từ trần ở trong nhân thọ cung.

Cùng năm, thái tử Dương Quảng đăng cơ, ra lệnh tu trì Lạc Dương, xung quanh thành Lạc Dương hai mươi dặm cũng trùng kiến.

Tháng mười, hán vương Dương Lượng ở Tịnh Châu làm loạn, công chiếm Thái Nguyên.

Trong lúc nhất thời giang sơn biến sắc, gió nổi mưa phun.

Mà ở dưới Trúc viên Long Môn sơn, Ngôn Khánh lúc này bỏ quyển sách xuống, ngắm cảnh sắc âm u ngoài trời.

Phía đông từng luồng sấm vang lên.

106. Chương 1: Dương Văn Quảng Đang Cơ

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 1: Dương văn Quảng đang cơ

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Năm mới, tân hoàng đế Dương Quảng hạ chiếu, cho Thượng Thư Dương Tổ xây dựng lại Đông Kinh.

Từ Hán Ngụy tới nay thành Lạc Dương có rất nhiều chỗ trọng địa, mỗi tháng vận chuyển hai trăm vạn dân phu đem kỳ tài dị thạch từ Giang Nam tới, trong hai năm đã xây dựng hoàn tất, khí thế rất hùng vĩ, vượt xa cựu thành.

Toàn bộ thành Lạc Dương mới, có Cung Thành, hoàng thành, ngoại thành tạo nên.

Cung thành là chỗ của cung điện, ở góc Tây Bắc của Lạc Thành, hoàng thành thì ở phía bắc cung thành phía nam sông Lạc, ngoại thành thì vòng quanh, phân bố ở hai bờ nam bắc sông Lạc, là nơi cư trú của dân chúng.

Phổ phường ước chừng một trăm dặm vuông.

Toàn bộ Lạc Thành có tổng cộng 132 phường, rất nhiều thương gia giàu có và nam triều công hộ đều di chuyển tới Lạc thành, đến tháng tư, Hoàng đế Dương Quảng tuyên bố đại xá khắp thiên hạ, miễn trừ thuế phú, trong nhất thời cả nước ăn mừng, mấy năm lo lắng đã tan thành mây khói.

Tùy Đế Dương Kiên sau khi băng hà, hán vương Dương Lượng đã khởi binh.

Tay cầm mấy chục vạn hùng binh, Dương Tổ ra tay áp bức khiến cho bọn chúng không thể chống cự nổi ba tháng. Trong ba tháng này nguyên thái thú Huỳnh Dương Dương Trạ con của Dương Dũng cũng hưởng ứng sự tạo phản của Dương Lượng, còn lại chư tử của Dương Dũng cũng rục rịch thậm chí con trai trưởng của Dương Dũng còn tập hợp bộ hạ cũ muốn ám sát Dương Quảng nhưng sự tình bị phát hiện... Lý Uyên ở Huỳnh Dương liền lập tức chém đầu Dương Trạ, Dương Hạo huynh đệ, chư tử cũng bị bắt mà chém đầu ở trong thành Trường An, một màn máu tanh mưa máu phản loạn đã bị Dương Quảng dẹp yên.

Dương Lượng sau khi thất bại liền bị bắt nhốt ở Trường An.

Dương Quảng nước mắt lã chã miệng nói: “không đành thủ túc tương tàn” cho nên không giết hần cuối cùng sau một năm Dương Lượng đã gặp bạo bệnh mà chết ở Trường An, cùng năm, Dương Quảng nói Tuyên Hóa phu nhân, Vinh Hoa phu nhân dùng vu cổ thuật hành thích hoàng đế cho nên đem hai vị phu nhân này giết đi. Tiết Bình công chúa và Dương Lệ hoa công chúa thân thể không khỏe, cần tính dưỡng nhưng vẫn bị Dương Quảng điều đến Nhân Thọ cung, mấy năm sau, Dương Lệ Hoa đã bị bệnh mà chết.

Thiên Tân Kiều phố, là một phố xá mỗi ngày rất nhiều người đều tụ tập ở đó.

Tòa Thiên Tân Kiều phố này cũng không phải là Thiên Tân Kiều phố lúc trước, khởi công xây dựng mất ba năm, nối hai đầu nam bắc của lạc Thủy, bởi vì cự thành đã bị phá hủy cho nên nhà của những lão quân cũng bị dỡ xuống, ở nơi này đã trở thành nơi phồn hoa nhất của Lạc thành.

Lúc này, Nhan Sư Cổ không khỏi liên tục cười khổ.

Ở bên cạnh hắn cũng có mấy thanh niên, lộ ra vẻ phẫn nộ.

- Nhan huynh, Bán Duyệt Quân thực sự là nói hươu nói vượn, Tị Thủy Quan này không phải là Hồ Lao quan sao, cái gì mà hãm rượu trảm Hoa Hùng, tam anh chiến Lữ Bố? Rõ ràng là Tôn Kiên chém chết Hoa Hùng tại sao lại thay đổi hương vị?

Một gã thanh niên lại nghiêng răng nghiêng lợi chửi bới:

- Bán Duyệt Quân này học không thành còn dám tỉ thí với Nhan huynh, giải thích Tam Quốc sao?

- Đồ huynh lời nói này cũng huynh cũng hơi quá rồi.

- Nếu như nói ai không có học vấn thì cũng thôi, chẳng lẽ Bán Duyệt Quân lại là người không có học vấn, không lẽ huynh quên đi kết cục của Vương Thông rồi sao? Còn nói nữa, khúc đầu Bán Duyệt Quân đã ghi cuốn sách này chỉ là một cuốn sách hư cấu.. người ta đã nói đây là câu chuyện do chính mình biên soạn, dùng để giải trí, ta ngược lại không thấy có gì là không ổn.

- Nếu bàn về tu sử, Nhan huynh thật sự đã có chút kiệt tác nhưng người bình thường khó có thể biết đến, trái lại Bán Duyệt Quân này làm Tam Quốc Diễn Nghĩa thì thật có ý tứ, ta vài ngày trước sao chép quyển sách này cẩn thận phỏng đoán, càng cảm giác học thức của Bán Duyệt Quân rất uyên bác.

Nói xong hắn vỗ tay về phía Nhan Sư Cổ:

- Nhan sư huynh chớ hiểu lầm, tiểu đệ không có ý chửi bới Nhan huynh.

Nhan Sư Cổ cười cười nói:

- Tiết thiếu huynh không cần phải khách sáo, Bán Duyệt Quân làm ra bộ Tam Quốc Diễn Nghĩa này thật không dám đối gạt chư vị ta đôi lúc thâm nghĩ, tiểu tử này còn nhỏ như vậy tại sao lại có nhiều tư tưởng kỳ diệu như thế? Nghe thì có vẻ hoang đường thậm chí có chút đại nghịch bất đạo nhưng tưởng tượng một hồi cũng thấy thú vị.

Mọi người có người gật đầu có người lắc đầu.

Chỉ là cũng không ảnh hưởng tới sự hào hứng trước kia, nguyên một đám nghe thư sinh đọc sách.

Tam Quốc diễn nghĩa xuất hiện, ước chừng cũng đã nửa tháng rồi.

Ngay từ lúc đầu không có quá nhiều người để ý, về sau có người tình cờ phát hiện, vì vậy bắt đầu lưu truyền. Tam Quốc Diễn Nghĩa này cũng không phải viết từ Vịnh Ngổng thể mà là dùng thể chữ Lệ. Tuy bộ sách này không khiến cho Trịnh Ngôn Khánh oanh động nhiều như trước kia nhưng thời gian dần trôi qua cũng có nhiều người thích thú.

Chỉ là Tam Quốc Diễn Nghĩa này khi xuất hiện ở trong đám sĩ lâm lại dẫn tới một hồi sóng to gió lớn.

Có người tán thành cũng có người phản đối, có người thì chửi ầm lên, nói Trịnh Ngôn Khánh đây là xuyên tạc lịch sử, chỉ ra con đường đại gian, có nhiều người thì thờ ơ lạnh nhạt, ba năm trước chuyện của Vương Thông dư âm vẫn không dứt, Vương Thông tuy giành được thắng lợi nhưng không có mặt mũi nào nhìn thế nhân, nhân sĩ Hà Gian Lưu Huyền cũng vì vậy mà có tiếng xấu.

Suy nghĩ của Nhan Sư Cổ hiện tại vô cùng phức tạp.

Hắn là người nghiêm cẩn nên đối với chuyện Trịnh Ngôn Khánh biên soạn tam quốc vẫn cho là không đúng, chỉ là lúc bắt đầu hắn đã nói qua đây chỉ là dùng để tiêu khiển làm vui vẻ, hơn nữa Ngôn Khánh cũng nói

đây là tiểu thuyết không phải là chính sử, phàm là tiểu thuyết thì có chỗ không đúng, có chút xuyên tạc cũng không trách được.

Ngôn Khánh cũng đã nói, chuyện của Tam Hoàng Ngũ đại đế, có bằng chứng gì là thực.

Nếu như không có thánh nhân sửa sang thu thập thì ai biết được chuyện Nghiêu Thuấn vũ thang, chẳng lẽ Khổng thánh nhân cũng là người xuyên tạc sao?

Những điều này khiến cho Nhan Sư Cổ phải nhẹ giọng thở ra một hơi.

- Không biết mọi chuyện sau này thế nào, cứ chờ hạ hồi phân giải.

Vị thư sinh kia đã đọc tới câu cuối cùng, hẩn ngẩn ngơ một lúc sau phát tay áo lên mà nói:

- Hoang đường, quả thực là hoang đường, đúng là nói hươu nói vượn, không biết Bán Duyệt Quân kia có biết đến Tam Quốc hay không, nếu như không biết thì ta có thể giảng giải cho hẩn một phen.

Ở xung quanh lập tức truyền tới một mảng âm thanh hư vô.

Một thư sinh ngẩng đầu lên mà cười lạnh nói:

- Mỗi lần Bán Duyệt Quân xuất hiện là một bước phát triển mới, Bán Duyệt Quân cũng đã nói đây chỉ là hư cấu, phải nói cho các hạ bao nhiêu lần các hạ mới chịu nghe?

- Lại nói tiếp, các hạ chưa từng đến Trúc Viên... Nếu như thực sự có can đảm đối diện với Bán Duyệt Quân, chúng ta tự nhiên sẽ trợ uy cho, ta thấy hơn phân nửa các hạ là không dám đối mặt với Bán Duyệt Quân.

- Người...

Thư sinh bị chọc cho đến mức đỏ mặt tía tai, những người xung quanh không ngừng ồn ào giống như là cười nhạo hẩn, chỉ là hẩn thật sự không dám đi tìm Trịnh Ngôn Khánh gây phiền toái, có trời mới biết Bán Duyệt Quân kia có phải là yêu nghiệt chuyển thế hay không? Ba năm trước đây Bán Duyệt Quân đã rất giỏi, ba năm sau, hẩn khổ công học tại Trúc Viên, không biết hiện tại yêu nghiệt đến mức độ nào rồi?

Thư sinh giống như khinh thường việc tranh luận với đối phương, lập tức phát tay áo mà bỏ đi.

107. Chương 2: Hãy Nghe Hạ Hồi Phân Giải

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 2: Hãy nghe hạ hồi phân giải

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Các thánh giả thì vẫn chưa thỏa mãn, nhao nhao thảo luận rồi mới bỏ đi.

- Hãy nghe hạ hồi phân giải.

Thiếu niên họ Tiết thở phì phì nói, sau đó chấp tay nói với mọi người:

- Nghe xong rồi cũng nên trở về, chư vị huynh trưởng, tại hạ có một câu, Bán Duyệt Quân chẳng qua là muốn làm vui mà thôi, chúng ta tới nghe một chút tiêu khiển thì đã sao, cần gì phải bức bách theo khuôn khổ, rất không thoải mái.

Nhan Sư Cổ lật đầu liên tục mà nói:

- Tiết tiểu đệ nói rất đúng, nghe náo nhiệt một chút, cần gì phải nhức óc.

Chẳng lẽ chư quân thực sự cho rằng đây là chính sử, đây chỉ là Bán Duyệt Quân đùa nghịch cho vui mà thôi, không liên quan gì tới chúng ta.

Nói xong Nhan Sư Cổ cũng chấp tay cáo biệt mọi người.

Một số thư sinh vẫn không cam lòng, tranh luận với nhau một hồi rồi nhất thời tản đi.

Đám người này rời đi rồi sẽ có đám khác tiến tới.

Dù sao thời đại này mọi người chưa từng bao giờ được nghe những chuyện này, cho nên lại bắt đầu tranh luận.

Nhan Sư Cổ vẫn ở lại Trịnh gia như trước.

Chỉ là Trịnh phủ hiện tại đã không còn Trịnh phủ như trước kia nữa, Dương Quảng tu trì thành Lạc đem những ruộng tốt của Trịnh phủ trưng dụng sau đó đền bù hai nghìn khoảnh đất gần Lạc Thành cũ.

Nói là một đổi hai xem ra có vẻ có lợi.

Nhưng chuyện đất đai ở đây không thể đơn giản mà tính toán.

Hai nghìn khoảnh đất này không thể phì nhiêu bằng một nghìn khoảnh trước đây. Trịnh Nhân Cơ tính toán qua, hai nghìn khoảnh đất này cần ba năm nghỉ ngơi và hồi phục, nói cách khác trong vòng ba năm, Trịnh gia đừng hòng kiếm được chút lợi ích nào, cũng may Dương Quảng đại xá thiên hạ, miễn một năm thuế má.

Trịnh Nhân Cơ không muốn, nhưng còn cách nào khác.

Chẳng lẽ lại nói với hoàng đế, ta không thích đất đai nơi này, người đổi cho ta cái khác sao?

Tốt nhất chỉ có thể im miệng, chỉ là sản nghiệp ở bên trong Lạc thành, Trịnh Nhân Cơ đã chiếm lấy không ít tiện nghi, các lão quân Thiên Tân Kiều phổ trước kia đều phải dời tới thành mới, chỉ là bọn họ không chiếm dụng sản nghiệp của Trịnh gia mà tự phát kiếm tiền, định cư ở Hoài Nhon phường mới xây.

Trịnh Nhân Cơ nhận được một đầu phố đền bù tổn thất cho mình.

Đám lão quân không tới nơi này khiến cho Trịnh Nhân Cơ có rất nhiều chỗ tốt.

Chỉ là ở năm ngoái, ở phía tây Hoài Nhon, Dương Quảng đã hạ chiếu lập phong đô thị, phổ biến việc buôn bán rộng rãi.

Trương Trọng Kiên quyết đoán ra tay, biến đầu phố này thành lão Thiên Tân Kiều.

Tiệm Hùng Ký nằm ở con đường này, chỉ là mặt tiền so với lúc trước đã tăng lên gấp mười lần, nhà cửa trên dưới hai tầng, phía dưới bày đủ các loại tạp hóa như dao kếp, Thắt Xảo Bản. Mà Trương gia hiện tại buôn bán đường cát, sinh ý ngày càng nhiều.

Đồng thời, Trương Trọng Kiên cũng lập một bến tàu chuyên môn kinh doanh vận chuyển hàng hóa.

Hắn giao hữu rộng lớn, lại có Trương gia sau lưng ủng hộ, thêm với việc Ngô huyện Trương gia thân mật với hoàng đế Dương Quảng cho nên sinh ý ngày càng lớn, bản thân Trương Trọng Kiên cũng lấy được rất nhiều lợi ích, địa vị của Trương gia nhờ vậy cũng ngày càng tăng lên, cha hắn là Trương Quý Linh còn giao hết sinh ý cho Trương Trọng Kiên quản lý.

So sánh lại Trịnh gia lại có hơi khổ sở.

Chẳng biết tại sao, sau khi loạn hán vương bị dẹp, Lạc thành sau khi kiến tạo, Dương Quảng đối với Dương Tổ ngày càng bất hòa, tuy ngoài mặt Dương Quảng đối với Dương Tổ vẫn lễ độ thậm chí còn ban thưởng rất nhiều.

Nhưng trên thực tế, Dương Quảng lại dùng dao đâm sau lưng, không ngừng cắt bỏ quyền lực của Dương Tổ, Trịnh gia và Trịnh Đại Sĩ hiện tại xem ra đã phạm một sai lầm lớn vì đứng về bên của Dương Tổ. Đứng sai đội ngũ, hậu quả dĩ nhiên nghiêm trọng, Dương Tổ sau khi chết vì bệnh, Trịnh Đại Sĩ không gượng dậy nổi, mà Trịnh Nhân Cơ cũng không may, ngôi nguyên ở vị trí Tào Duyệt không có biến chuyển.

Đồng liêu ngày xưa của hắn hiện tại đã là cấp trên.

Đầu năm nay, Tùy Dạng Đế Dương Quảng hạ lệnh, sửa châu thành quận, lại thiết lập Hà Nam doãn, trật tự theo tam phẩm, áp đảo tất cả các quận, so ra Trịnh Nhân Cơ lúc này còn thua cả Bùi Hoàng Sách một doãn vụ ở Hà Nam.

Trịnh Nhân Cơ trong chốc lát cơ hồ muốn sụp đổ.

Nhưng có biện pháp nào đây? Ai bảo hấn đứng sai đội ngũ, Dương Tổ một nhà cao thấp nhìn địa vị thì có vẻ được tôn sùng như lúc trước nhưng người sáng suốt có thể nhận ra một nhà phong quang của Dương Tổ chỉ sợ không được lâu nữa.

Vì thế Trịnh Nhân Cơ than vắn thở dài, Trịnh Đại Sĩ sau khi bị bệnh hấn cảm nhận được một loại nguy hiểm chưa bao giờ có.

- Hiền đệ, đệ quay trở lại rồi.

Nhan Sư Cổ vừa vào cửa nhìn thấy Trịnh Nhân Cơ ở trong nội đường vô cùng sầu khổ.

- Đại huynh làm sao vậy?

Trịnh gia tuy xuống dốc hơn lúc trước nhưng Nhan Sư Cổ không vì vậy mà xa cách hơn so với Trịnh Nhân Cơ.

Hấn ngồi xuống, cười ha hả nói:

- Bên ngoài khí trời tốt, nên đi ra ngoài một chút, đại huynh nếu tâm tình của huynh không tốt, không bằng đi ra ngoài với tiểu đệ, ha ha hôm nay đệ tới Thiên Tân Kiều phố có cùng với mấy người đi du ngoạn.

- Sao?

- Có một người tên là Đỗ Yên, chính là con út của công bộ thượng thư, lời nói rất có khí độ, người còn lại là con của tiết đại gia Tiết Đạo, tên là Tiết Thu, hiện nay đang học ở trường Quốc Tử Giám, tài hoa xuất chúng.

- Con của Tiết Đạo sao?

Trịnh Nhân Cơ nói:

- Tên người này ta cũng nghe nói, đúng là có tài.

- Đúng thế đại huynh chớ nên ngồi ở nhà chỉ thêm sầu khổ, đi ra ngoài một chút ca múa cùng danh sĩ cũng nên. Không bằng như vậy chúng ta triệu tập những bằng hữu tốt uống rượu làm thơ, thế nào? Ta nhớ đại huynh ở Trường An lúc trước rất thích như vậy, đại huynh cũng đã lâu không làm thơ rồi.

Nhan Sư Cổ khuyên bảo một phen, đúng là có chút tác dụng.

Trịnh Nhân Cơ cười ha hả mà nói:

- Ta cũng muốn làm thơ, chỉ là mỗi lần hào hứng thì lại nghĩ đến chuyện kia kia một chút hào hứng cũng không có, hiền đệ đệ có chỗ không biết, ta làm thơ người ta sẽ so sánh ta với tên kia, người nói xem ta đường đường là một nam nhi bầy thước, há có thể đánh đồng với tên tiểu nhi kia, chẳng phải cũng giống như Vương Bạch Ngưu rồi hay sao?

Wang Bạch Ngưu chính là để chỉ Vương Thông.

Lúc này hấn đã quay về quê quán, ẩn cư tại Long môn núi Bạch Ngưu cho nên mọi người đều gọi hấn là Vương Bạch Ngưu.

Nhan Sư Cổ nghe được thì không khỏi nở ra một nụ cười:

- Đại huynh huynh càng làm vậy thì càng buồn khổ, ta hiện nay luôn bị mọi người so sánh với Bán Duyên Quân, hôm nay Tiết Thu còn chê cười ta chớ để trở thành Nhan Bạch Ngưu... Ta buồn khổ, nhưng thế nào? Tên tiểu tử kia cũng đã nói, thi thư bất quá chỉ dùng để làm cho vui vẻ mà thôi.

Trịnh Nhân Cơ vỗ tay cười to nói:

- Nếu như đệ thật sự trở thành Nhan Bạch Ngưu thì không thể nói trước ta có trở thành Trịnh Bạch Ngưu hay không. Sau này chỉ sợ Bạch Ngưu thành đàn... ha ha, tên tiểu tử kia nói cũng không tệ, làm vui vẻ cho mình. Được rồi, nghe lời hiền đệ, bây giờ chúng ta tìm người uống rượu, làm Trịnh Bạch Ngưu.

codon.traí

108. Chương 3: Giết Hạ Nhược Bật Và Cao Dĩnh

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 3: Giết Hạ Nhược Bật và Cao Dĩnh

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Hai người nhìn nhau, nhin không được mà cười to.

- Đúng rồi, Thế Tích và Hoành Nghị đâu?

- À, lại đi tới trúc viên tìm tên tiểu tử kia mà chơi đùa... Ha ha, hiện tại đệ cũng hiểu ra tên tiểu tử kia thật sự có tài hoa, hơn nữa rất biết nông sâu, ba năm không minh, bỗng nhiên nổi tiếng. Oanh động bằng bộ Tam Quốc Diễn Nghĩa, ta vài ngày trước thử đọc qua mấy quyển sách, lúc đầu thì có cảm giác thô tục nhưng đọc kỹ thì đúng là không tệ, tiểu tử kia đúng là khó lường, gia phụ nói không sai, nếu như không ép được thì cứ thuận theo tự nhiên đi.

- Hoành Nghị hôm nay có quan hệ với hần không tệ, tương lai không chừng có thể được hần giúp đỡ, nếu như hần thật sự có thể giúp đỡ Hoành Nghị, vậy thì khi nó chấp chương An Viễn đường, cho dù không lấy được Kinh Đường thì cũng được.

Nhan Sư Cổ khẽ nói:

- Đại huynh có thể nghĩ như vậy thì rất tốt.

Trịnh Nhân Cơ cời bỏ khúc mắc, khôi phục phong thái tiêu sái ngày xưa, hần lập tức sai người lấy rượu, cùng cạn chén với Nhan Sư Cổ.

Hai người lấy Tam Quốc Diễn Nghĩa ra đọc cùng với uống rượu, có tình tiết thì tán thưởng, có tình tiết thì mắng to không ngớt, kỳ thật Nhan Sư Cổ trong lòng cũng không thoải mái, trong người đè nặng tư vị của tên tiểu yêu kia không hề dễ chịu, hần khuyên giải Trịnh Nhân Cơ, không phải là khuyên giải chính mình hay sao? Tâm Tình sau đó ngược lại thoải mái hơn rất nhiều.

Hai người này đang uống rượu hăng say thì Trịnh Vi Thiện đột nhiên hấp tấp chạy tới:

- Đại công tử, xảy ra chuyện lớn.

- Vi Thiện người vừa vặn tới, lại đây uống một chén.

Trịnh Vi Thiện trên danh nghĩa là quản gia của Trịnh gia nhưng hần là tộc nhân Trịnh thị nên Trịnh Nhân Cơ đối với hần rất khách khí.

- Đại công tử đừng uống nữa, thực sự xảy ra chuyện lớn rồi.

Nhan Sư Cổ bỏ chén rượu xuống cất tiếng hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Trường An truyền tới một tin tức, bệ hạ tru sát Cao Dĩnh và Hạ Nhược Bật, mệnh cho Thiên Ngưu vệ ra tay, hôm nay Dũng tướng Bùi Nhân Cơ đại nhân đã suất lĩnh thiên ngưu vệ đến Lạc Dương, áp giải nhà hạ Nhược Bật, nói là muốn sung quân biên tái...

Trịnh Nhân Cơ giật nảy mình, lập tức tỉnh rượu.

Tùy Đế Dương Kiên từ khi soạn Chu đến nay, danh thần danh tiếng xuất hiện nhiều lần nhưng nói đến xuất sắc nhất thì ngoài Cao Dĩnh còn có ai khác?

Chỉ là Cao Dĩnh tranh giành với thái tử, đứng sai đội ngũ.

Độc Cô hoàng hậu còn sống, cũng thương tiếc tài hoa của Cao Dĩnh, nhiều lần nói bóng nói gió hi vọng Cao Dĩnh có thể bỏ thái tử Dương Dũng, ủng hộ Dương Quảng, chỉ là Cao Dĩnh đam lao phải theo lao, về công về tư hẳn không bỏ thái tử Dương Dũng, khiến cho Độc Cô hoàng hậu rất tức giận, sau đó Tùy Đế Dương Kiên bị Độc Cô hoàng hậu xúi giục bãi miễn chức quan, Dương Quảng mới thuận lợi trở thành thái tử.

Sau đó xảy ra chuyện hán vương Dương Lương tạo phản.

Ở trong thâm cung có lời đồn truyền ra, Dương Quảng loạn trong giấc ngoài lại một lần nữa dùng hai người Cao Dĩnh và Hạ Nhược Bật.

Cũng không phải hẳn coi trọng tài hoa của hai người này mà là tình huống lúc ấy, Cao Dĩnh và Hạ Nhược Bật là hai người thích hợp nhất để ổn định thời cuộc, hai người ra tay khiến cho đám quan lại nhà Tùy lập tức được ổn định.

Dương Quảng mới có thể trong một thời gian ngắn dẹp loạn sĩ mã Sơn Đông.

Hiện nay thời cuộc đã ổn định lại.

Dương Quảng để vị vững chắc, không ai có thể rung chuyển.

Thêm sau khi hấn dăng cơ theo mưu trí của Bùi Thế Củ đã phân rã các nước Tây Vực, đánh tan dân tộc Thổ Dục Hồn, sau đó thiết lập bốn quận, những người hấn hoài nghi lúc trước cũng dần dần bị diệt trừ, mà Lạc Thành đã được xây dựng, Dương Quảng tạm thời thoát được sự lũng đoạn của quý tộc đồng thời tăng thêm sự khống chế đối với các thế gia vọng tộc Quan Đông.

Cao Dĩnh Hạ Nhược Bật cũng trở thành hai cái đinh trong mắt của hấn.

Lần này Dương Quảng đi ra ngoài dã ngoại, thực hiện đại yển giữa thảo nguyên hồ tộc, Cao Dĩnh Hạ Nhược Bật lại nói, bệ hạ quá mức xa hoa rồi.

Hết lần này tới lần khác, câu nói này truyền tới tai của Dương Quảng.

Hấn đang lo không có cơ hội thu thập hai người đó, hai người lại tự động tới cửa, cho nên trong một lần thiết triều, hấn nói hai người có tội danh phạm thượng, hại chết cả hai, thê thiếp bị sung làm nô tài, mà tộc nhân thì bị sung quân tới biên cương. Trong chuyện này rất khó nói Dương Quảng đúng hay sai, nhưng để vương rắp tâm người bình thường không thể phỏng đoán, có lẽ hẳn dùng cách đó để cảnh cáo những quý tộc quan lũng kia cũng nên.

Lá trúc xanh mượt, ở cuối thu trước ánh nắng mặt trời mà lác quạ lác lại.

Ánh sáng buổi chiều chậm chạp đi, mới vừa rồi còn chiếu rọi lá trúc mà giờ này chỉ còn lại một số tán cây mà thôi, khiến cho rừng trúc càng trở nên tịch mịch, thêm phần khí tức thanh nhã.

Ở bên hàn lang của Trúc lâu một lùm tùng hoa cúc tách mầm ra, nghiêng dưới ánh nắng mặt trời, chậm chờn qua lại.

Ngày mùa thu, đã thanh thản đi vào hoàng hôn.

Trịnh Ngôn Khánh lười biếng ngồi lên trên một chiếc ghế trúc ngoài hành lang, nhắm mắt lại nghe tiếng xì xào của lá trúc mùa thu.

Nhoáng một cái, đã bốn năm rồi.

Hấn từ hài đồng cũng đã trở thành một thiếu niên, bốn năm qua xảy ra rất nhiều chuyện nhưng cùng với hấn không hề có một chút quan hệ nào, hấn không làm thơ nữa, chỉ đọc sách viết chữ, suốt ngày cưỡi ngựa nhàn tản ở dưới núi Long Môn, làm một ẩn sĩ.

Ngoại giới truyền lưu đủ mọi lời đồn.

Có người nói Bán Duyên Quân đã hết thời, hắn đã bị tổn thương nghiêm trọng.

Cũng có người nói Bán Duyên Quân đang tích sức, tích sức càng mạnh thì càng tài tình, một khi xuất hiện nhất định khê làm cho cả thiên hạ khiếp sợ.

Cũng mặc kệ người khác nói thế nào, Ngôn Khánh đều ngoảnh mặt làm ngơ.

Năm trước Tùy Đế Dương Quảng đã xác lập khoa cử, tại Trường An tuyển sĩ tử.

Đỗ Như Hối vâng mệnh phụ thân mà trở về quê quán, dùng làm một bài luận mà trở thành tiến sĩ đầu tiên. Chuẩn xác mà nói, bài luận Nguyên Đạo của Trịnh Ngôn Khánh ảnh hưởng rất nhiều đến bài luận này của hắn, thế nên rất nhiều người nói rằng Đỗ Như Hối nhờ đi theo Bán Duyên Quân mới được như vậy.

Đỗ Quả lúc này thân thể đã không còn khỏe như lúc trước nữa.

Thanh thế của Đỗ gia đã không còn như xưa, phụ thân của Đỗ Như Hối đảm nhiệm chức Trường Sử Xương Châu nhưng mấy năm nay vẫn chưa được thăng cấp, hiển nhiên tiền đồ không rõ ràng. Đỗ Như Hối lần này đậu tiến sĩ rõ ràng có chỗ tốt cực lớn đối với Đỗ gia, cũng chính vì vậy mà thúc thúc Đỗ Yêm của hắn cũng thuận lợi tiến vào trường Quốc Tử Giám hơn.

Đỗ Như Hối đậu tiến sĩ xong được làm Công Tào huyện ở Trường An.

Đã có công danh, Đỗ Như Hối không cách nào có thể tiêu dao như trước, dưới sự thúc giục của người nhà, Đỗ Như Hối không thể không cáo biệt Trịnh Ngôn Khánh, đi Trường An làm việc. Đỗ Như Hối đi lần này làm cho sinh hoạt của Ngôn Khánh giảm rất nhiều niềm vui, chỉ là Tô Đông Pha không phải đã nói: Trăng khi tròn khi khuyết, người có lúc thăng lúc trầm, việc gì cũng khó có thể cưỡng cầu.

Có chia ly mới có đoàn tụ.

codon.traí

109. Chương 4: Thập Tự Bát Pháp

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 4: Thập Tự Bát Pháp

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngôn Khánh cũng không nhớ trong lịch sử Đỗ Như Hối có làm tiến sĩ hay không, nhưng hôm nay thấy hắn tiến bộ như vậy thì trong lòng cũng vô cùng cao hứng, vài năm ở chung, Đỗ Như Hối mũi nhọn dần lộ ra, càng ngày càng có khí chất cay độc, có lẽ hắn đang trở thành Phòng Mưu Đỗ Đoạn trong lịch sử.

Một hồi bước chân êm ái khiến cho Ngôn Khánh tỉnh thanh mộng.

Hắn mở to mắt, đứng lên từ trên ghế trực.

Là tiểu nha đầu kia lên!

Trịnh Ngôn Khánh đuổi lưng một mồi ra, quay đầu hướng về phía trúc lâu mà nhìn, vào lúc này mà tiểu nha đầu kia còn ở trong nhà bếp, chắc hắn là bận rộn cơm tối với bọn Mao Tẩu, hai ngày nay bọn họ thần thần bí bí thật khiến cho người khác kỳ quái. Lại nói tiếp, tuổi tác của Mao Nha tuy lớn hơn Trịnh Ngôn Khánh nhưng chỉ là một tiểu cô nương mà thôi.

Ngôn Khánh vuốt vuốt cái mũi rồi xoay người đứng lên.

Ngôn Khánh từ từ đi xuống, chỉ thấy con tuần mã đang chạy tới trước mặt của hắn, lắc đầu vẩy đuôi phát ra thanh âm phì phì.

- Ha ha, tảo bộ đã quay về rồi.

Trương Trọng Kiên đưa cho Ngôn Khánh con bạch long mã này, hôm nay đã trở thành một con ngựa cao lớn

Bình thường tảo bộ ở vùng phụ cận trong Trúc Viên, Ngôn Khánh cũng không câu thúc nó quá nhiều, con ngựa này hiện tại đã biến thành đại mã, lại thêm bốn vó trắng tuyết như ngọc, cho nên Ngôn Khánh đã đặt cho nó một tên rất hay: Ngọc Đề Tuấn.

Trong lịch sử, Đường Thái Tông Lý Thế Dân có tám con tuần mã trong đó có một con ngựa tên là Bạch Đề Ô.

Trịnh Ngôn Khánh dứt khoát đặt tên con ngựa của mình là Ngọc Đề Tuấn tương tự như vậy.

Ngọc Đề Tuấn khê dụi đầu vào ngực Ngôn Khánh, Ngôn Khánh ôm lấy đầu ngựa của nó, nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó lại vỗ vỗ.

Ngọc Đề Tuấn lúc này mới cảm thấy mỹ mãn.

Ở trên con đường nhỏ của khu rừng trúc, một chiếc xe từ từ tiến tới.

Người đánh xe đúng là Mao Vượng bị thọt, hắn đứng ở giữa ba tòa trúc lâu, nhả xuống xe, hướng về phía Trịnh Ngôn Khánh mà thỉnh an, sau đó kéo rèm xe lên, chỉ thấy ở bên trong là ba lão giả, người cầm đầu dĩ nhiên là Trịnh Thế An, bốn năm qua tóc của ông cũng đã bạc trắng hơn nhiều.

Ở phía sau ông là một lão đầu cao to hơn hai mét.

Ông vừa xuống xe đã hướng về phía Ngôn Khánh mà nói:

- Ngôn Khánh oa nhi, con thế nào rồi, lâu rồi sao con không đến thăm ta?

- Chào Đại Chuy gia gia.

Trịnh Ngôn Khánh bước lên, cung kính hành lễ.

Lão giả bên cạnh Hùng Đại Chuy niên kỷ lớn nhất, tóc và lông mi đều đã biến thành màu trắng, khuôn mặt mang theo dáng vẻ tươi cười.

- Đi tới chỗ người làm gì, nhìn người rèn sắt sao?

- Ngôn Khánh oa nhi con chớ có để ý tới tên Đại Chuy tử này, ừ Ngôn Khánh con ngày càng trở nên tuấn tú rồi, so với lần trước ta gặp con thì đã cao lên không ít, chỉ là con đừng học tên Đại Chuy Tử này, lớn lên trở thành một thằng ngốc.

Trịnh Ngôn Khánh mỉm cười tiến tới hành lễ:

- Bái kiến Vương gia gia.

Lão đầu này chính là Vương gia gia ngày xưa là mãnh hổ tùy tùng dưới trướng của Trịnh Vĩ. Năm nhân thọt, lão nhân cầm đầu tiến tới ngăn cản Trịnh Nhân Cơ chính là Vương Chính này, hắn tuổi tác so với Trịnh Thế An và Hùng Đại Chuy đều lớn hơn, là người uy vọng nhất ở Thiên Tân Kiều phố.

Trịnh Thế An đã nói với Ngôn Khánh, nếu bàn về khí lực Hùng Đại Chuy là nhất.

Nhưng nói về dũng mãnh hung hãn thì không ai có thể so sánh được với Vương Chính, năm đó lúc Trịnh Vĩ chinh chiến, từng bị cường đạo vây quanh, Vương Chính chém giết liên tục hai mươi ba người, cũng vì trận chiến này, mà Trịnh Vĩ đã gọi Vương Chính là Vương lão hổ.

Wương Chính tùm tùm khoát tay nói:

- Ngôn Khánh oa nhi chớ đa lễ.

- Ha ha, nghe mũi to nói, hôm nay là sinh nhật con, Vương gia gia không biết con thích gì, chỉ là nghe nói con cũng tập võ hơn nữa công phu cũng không kém nên mang cặp đao này cho con, mong con cũng không cự tuyệt.

Nói xong, Vương Chính lấy từ trong xe một đôi hoành đao màu sắc sỡ ra.

Một lớn một nhỏ, một dài một ngắn, hoành đao dài ước chừng hơn một mét, mà tiểu hoành đao thì hơn nửa mét, vỏ đao dùng da trâu mà làm thành, trên đó không có chút trang trí nào.

Trịnh Thế An nhìn thấy thì không khỏi giật mình:

- Lão Vương đây chính là vật tổ truyền nhà ông.

- Cái gì là vật tổ truyền?

Wương Chính cười nói:

- Đó là lúc trước ta đánh lừa các người đó. Đây là cặp đao mà ta mang theo giết giặc ở Lê Dương cùng với đại tướng quân, lúc đó các người nguyên một đám giống như sói nhìn chăm chăm vào, ta đành phải nói đó là vật tổ truyền... Ha ha, từ khi Đại tướng quân trở về, Thập tự đao này đã không còn uống máu nữa.

Wương Chính thuận tay rút đại hoành đao ra khỏi vỏ.

Tà dương như máu chiếu vào hoành đao, tạo thành một vòng huyết hồng, chắc hẳn năm đó, thanh hoành đao này từng giết người không ít, đao mới rút ra khỏi vỏ đã có mùi tanh nhàn nhạt, Vương Chính thu đao, nhét vào trong tay của Ngôn Khánh.

- Đại trượng phu không giết người, làm sao xứng là đại trượng phu.

- Ngôn Khánh oa nhi, năm đó ta bằng một đôi Thập tự đao này mà đã giết hơn trăm người, hôm nay tặng cho con, hai ngày nữa ta sẽ ở lại đây dạy cho con Thập Tự Bát Pháp, ha ha, đừng lo lắng, chiêu số rất đơn giản.

Cái gọi là thập tự bát pháp chính là thứ mà Trịnh Vĩ truyền thụ cho Vương Chính khi sử dụng đao pháp này.

Nhưng sau khi Trịnh vĩ chết, ngoài Vương Chính thì không có ai dùng nữa, thậm chí ngay cả Trịnh Đại Sĩ cũng không dùng.

Ngôn Khánh vội vàng cảm tạ nhận lấy cặp đao.

Lúc này Mao Nha từ trong phòng bếp tiến ra, vẫn an sau đó đứng ở phía sau lưng Ngôn Khánh.

Hùng Đại Chuy cười ha hả:

- Ta vốn muốn chế tạo binh khí làm lễ vật cho người nhưng Vương đại ca đã mang Thập tự đao tặng cho thì ta cũng khó khăn rồi, đáng tiếc ta không chế được giáo nếu không cũng tặng cho người một thanh.

Chế giáo không phải là một chuyện dễ dàng.

Trịnh Ngôn Khánh theo cuốn sách Mã Giáo Phổ mà Lý Cơ để lại biết rằng muốn chế được một cây giáo tốt không chỉ cần phải có kỹ thuật rèn cao mà mỗi cái giáo đều có yêu cầu đặc thù, nói cách khác người bình thường chế giáo chỉ có thể có hình chứ không có thần, cho nên mỗi cây giáo tốt đều có giá trị thiên kim.

Hùng Đại Chuy tay nghề không kém, chế tạo đao kiếm cũng là thượng thừa...

- Nhưng nói đến chế tạo giáo....

Hùng Đại Chuy không khỏi tiếc nuối mà nói:

- Nhắc tới sông Lạc, chế giáo không ai qua được Chu Sơn Ngôn thị, tuy nhiên sau đó Ngôn gia bị họa diệt môn, một trăm hai mươi bảy người gặp nạn, Ngôn Hồ sau đó cũng mai danh ẩn tích, lại chưa từng nghe qua tin tức về hắn, không biết nhiều năm này, Ngôn Hồ còn sống hay đã chết.

Trịnh Ngôn Khánh giật nảy mình, quay đầu nhìn lại Hùng Đại Chuy.

110. Chương 5: Thương Sư Tử.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 5: Thương sư tử.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngôn Hồ đối với Trịnh Ngôn Khánh mà nói đó là một cái tên vô cùng ý nghĩa.

Hắn biết rõ Ngôn Hồ nhưng không dám hỏi thăm, chỉ có thể vụng trộm nghe ngóng, chỉ là có được tin tức cũng không nhiều.

Hôm nay Hùng Đại Chuy đột nhiên nhắc tới cái tên Ngôn Hồ này khiến cho hắn thêm phần khiếp sợ.

Hắn muốn hỏi thăm nhưng lại không biết phải mở miệng thế nào, vạn nhất Hùng Đại Chuy hỏi hắn tại sao lại quan tâm tới chuyện của Ngôn Hồ thì hắn phải trả lời thế nào? Chẳng lẽ lại nói rằng mình là cháu ngoại của Ngôn Hồ hay sao? Chuyện này dĩ nhiên là sẽ dẫn tới một hồi đại họa.

Đúng lúc Ngôn Khánh đang suy tư xem phải hỏi thăm thế nào thì Trịnh Thế An đột nhiên mở miệng.

- Đại chuy tử, Ngôn gia thôn chẳng lẽ không còn ai sống sót hay sao?

Hùng Đại Chuy khẽ giật mình lắc đầu nói:

- Ta chưa từng nghe qua tin tức này, mũi to tại sao ngươi lại có hứng thú với Ngôn Hồ?

Trịnh Thế An vụng trộm nhìn Trịnh Ngôn Khánh mà cười nói:

- Ngôn Khánh trước kia muốn chế tạo cây mã giáo, nhưng không tìm thấy người phù hợp, ta biết lão tiểu tử người chế tạo đao kiếm là hạng nhất nhưng lại không rèn được giáo.

- Ngươi vừa rồi nhắc tới Ngôn Hồ, ta nghĩ rằng nếu Ngôn Hồ còn sống tìm được hắn rồi chẳng phải Ngôn Khánh sẽ có cơ hội có được một cây giáo tốt hay sao?

Hùng Đại Chuy gãi gãi đầu:

- Chuyện này đúng là ta không rõ ràng lắm, Ngôn Hồ nếu như mà còn sống thì ta đoán chừng cũng đã mai danh ẩn tích, năm đó Ngôn gia thôn gặp chuyện không may, đột nhiên chết hết không ai biết. Về sau ta từ trong miệng của người khác mà biết được, Ngôn gia thôn cả nhà bị tàn sát là do Ngôn Hồ chọc phải cừu gia gì đó, về phần người nhà Ngôn Hồ có ai còn sống hay không ta chưa từng nghe qua.

Ta biết, cha mẹ Ngôn Hồ chết sớm, hắn chỉ có một muội muội vẫn chưa thành gia lập thất, không biết có con nối dõi hay không... Ha ha, coi như là có thì cũng không dễ dàng tìm được, Khánh oa nhi nếu như muốn luyện mã giáo thì ta có thể tìm người chế tạo một thanh cho nó, cho dù hơi kém so với Ngôn Hồ thì lấy ra luyện tập cũng không có vấn đề gì.

Ngôn Khánh kinh ngạc nhìn Trịnh Thế An, không hiểu tại sao Trịnh Thế An lại hứng thú với chuyện của Ngôn Hồ.

Trịnh Thế An thần sắc hơi lo lắng, sau khi nghe Hùng Đại Chuy giải thích thì thở ra một hơi, sau đó ông quay đầu vừa vặn tiếp cận ánh mắt của Trịnh Ngôn Khánh. Trịnh Ngôn Khánh trong lòng mình bạch: Hắn là Trịnh Thế An đã cho rằng mình có quan hệ với Ngôn Hồ, nghĩ lại cũng không phải không có khả năng, Trịnh Thế An nếu như thật sự muốn biết nhất định có thể thăm dò tin tức của Ngôn gia thôn, cho nên liên tưởng đến mình. Phải biết rằng Ngôn Khánh còn có một cái khóa trường mệnh còn ở trong tay của Trịnh Thế An, mà Trịnh Thế An cũng không muốn cho hắn biết chân tướng.

Đối với tâm tình của Trịnh Thế An, Ngôn Khánh có thể hiểu được ẩn tình ở bên trong.

Ông không có con chỉ có một mình đứa cháu này, nếu như Ngôn Khánh biết chân tướng rồi khỏi ông thì Trịnh Thế An làm sao có thể tiếp nhận được? Mọi hi vọng trên cõi đời này, lão đều đặt lên trên vai của Trịnh Ngôn Khánh, Ngôn Khánh nếu muốn đi, Trịnh Thế An sẽ không chịu nổi.

Vương Chính mở miệng nói:

- Được rồi, được rồi, cái tên Ngôn Hồ kia hạ lạc ở đâu thì sau này hãy nói, Đại Chuy tử mau mang lễ vật cho Ngôn Khánh đi.

- Ha ha, lễ vật này ta cũng tốn không ít tâm tư đó.

Hùng Đại Chuy cười cười, chỉ lên chiếc xe ngựa:

- Khánh oa nhi, con tự mình xem đi.

Trịnh Ngôn Khánh nghi hoặc nhìn thoáng qua Hùng Đại Chuy, lại nhìn về phía Trịnh Thế An, chỉ thấy Trịnh Thế An khôi phục lại vẻ bình tĩnh ngày xưa, cười ha hả gật đầu với hắn:

- Đi xem đi, Đại Chuy tử vì lễ vật chuẩn bị cho con mà tốn không ít tiền bạc đó... Lão già này cũng thực có đảm lược dùng tiền, không nhớ tới lúc trước hắn đã khó khăn tới bậc nào.

Ngôn Khánh đi lên xe, vén rèm xe lên mà nhìn vào.

Ở bên trong chỉ có một chiếc hòm gỗ, hai đầu màu đen, bên trong có kê lót một tấm vải, ngồi ở trên là hai con chó nhỏ hai mắt nhắm chặt, hai con chó này so với những con chó bình thường thì lông dài hơn một chút, trên mắt có nếp uốn, nhìn vô cùng đáng yêu. Ngôn Khánh bước tới, con chó nhỏ này liền mở mắt ra.

- Đây là...

Ở ngoài xe, Hùng Đại Chuy cười ha hả nói:

- Ngày hôm qua ta đi qua Thông Xa phố gặp được một người Thổ Phiên, tên kia vâng mệnh kỳ chủ tới mua từng hương, không ngờ vừa tới nơi đã bị người ta đánh cắp hết tiền bạc, ta nhất thời mềm lòng dẫn hắn về nhà, tên kia có một cặp Thương sư tử vừa vận sinh ra một đứa con ta đang nghĩ nên phải tặng cho người lễ vật gì, vừa vận mua con tiểu thương sư tử kia.

Thương sư tử có tên là chó Ngao Tây Tạng ở đời sau.

Chó ngao tây tạng nghe nói hình thể cực lớn, hình dáng như sư tử, thân thể như hổ, có thể xé nát sói báo, hơn nữa cực kỳ trung tâm. Trịnh Ngôn Khánh kiếp trước đã muốn nuôi dưỡng một con nhưng giá vô cùng đắt đỏ, hơn nữa sau khi sinh sôi nảy nở, dòng máu tinh khiết đã không còn nhiều, không ngờ Hùng Đại Chuy lại tặng hắn một đôi ngao làm lễ vật. Ở thời đại này người ta tuyệt đối không có lai giống vì vậy đây chắc chắn là thuần chủng.

Tiểu Ngao mở to đôi mắt nhìn Ngôn Khánh, hai mắt liền chạm vào nhau.

Ngôn Khánh nhìn không được mà vươn tay ra khẽ vỗ nhẹ vào đầu của nó, Tiểu Ngao tựa hồ như cũng rất thích hành động vuốt ve này, liền thè lưỡi ra liếm, Trịnh Ngôn Khánh mừng rỡ, lập tức bē cái hòm xuống.

Hắn cẩn thận quan sát thì thấy tướng mạo của con chó ngao này rất quái dị.

Trên mắt của nó có hai đạo mắt như lông mi, thoạt nhìn còn tưởng nó có bốn mắt.

- Người dân tộc Thổ Phiên kia nói, cái này gọi là Thương sư tử bốn mắt, so với sư tử bình thường thì còn hung mãnh hơn.

Ta vốn mua luôn cặp thương sư tử cha mẹ nhưng người dân tộc Thổ phiên kia thà chết cũng không đồng ý, nói rằng thương sư tử này cực kỳ trung thành, cả đời chỉ nhận một chủ nhân, thường thường nó mở mắt ra người đầu tiên nó nhìn nó sẽ nhận làm chủ nhân... A Thương Sư tử mở mắt rồi hả?

Nói cách khác Hùng Đại Chuy lúc mang tới con thương sư tử này nó còn chưa mở mắt.

Cái này... Trịnh Ngôn Khánh càng thêm vui sướng vội vàng nói:

- Đại chuy gia gia, đa tạ ông.

- Hắc hắc, ta đã nói rồi mà!

Hùng Đại Chuy toét miệng cười:

- Khánh oa nhi nhất định sẽ thích, lão hồ ca ông nên chịu thua đi.

Vương Chính ở bên cạnh cười ha hả khẽ gật nhẹ đầu.

Hùng Đại Chuy nói một chút về cách nuôi chó ngao sau đó cùng Trịnh Thế An và Vương Chính hai người tiến vào trong trúc lâu.

Ngôn Khánh ôm hai con Thương Sư tử này, trong lòng rạo rức chạy về nơi ở của mình.

Hắn bảo Mao Nha chuẩn bị một chút đệm giường, khí trời đang dần chuyển sang lạnh, không thể để tiểu Ngao bị rét

- Tiểu nha, về sau hai con chó ngao này người cần phải chiều cổ giúp ta.

Mao Nha liên tục gật đầu:

- Thiếu gia yên tâm, tiểu nữ nhất định sẽ chăm sóc cho chúng thật tốt.

Trịnh Ngôn Khánh cười ha hả nhìn hai con tiểu ngao trong ổ, đột nhiên vươn tay, vỗ vỗ con thương sư tử lớn hơn rồi nói:

- Người gọi là Tứ Yêu, là ca ca, còn người gọi là Tứ Nhân, là đệ đệ.

Trong truyền thuyết, hai con lang thần cũng chính là chó ngao bốn mắt.

Trịnh Ngôn Khánh thấy vậy cũng hơi thú vị.

Hắn đứng người lên đang chuẩn bị rời khỏi thì đã thấy Mao Nha ở bên cạnh lấp bắp khuôn mặt đỏ bừng, tựa hồ như muốn nói ra suy nghĩ của mình.

codon.tra

111. Chương 6: Mao Tiểu Niệm

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 6: Mao Tiểu Niệm

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngôn Khánh liền hỏi:

- Tiểu Nha, người có chuyện gì sao?

- Thiếu gia... tiểu nữ có một chuyện muốn xin thiếu gia giúp đỡ.

- Chuyện gì vậy?

- Tiểu nữ muốn đổi tên, nhưng cha mẹ lại không biết chữ, cũng không biết nên đổi thành gì cho tốt, mẹ của tiểu nữ nói rằng nên hỏi thiếu gia nhất định sẽ nghĩ được tên hay.

- A!

Trịnh Ngôn Khánh đã minh bạch.

Mao Nha tuổi tác lớn hơn Ngôn Khánh hai tuổi, đã gần bằng người lớn rồi, nói không chừng hai năm nữa phải lập gia đình nên luôn gọi là Tiểu Nha thì thật không trang nhã, Ngôn Khánh nghĩ nghĩ rồi nói:

- Cái tên Mao Nha đúng là không dễ nghe, không bằng gọi là Niệm, gọi là Mao Tiểu Niệm, người thấy thế nào?

Niệm, có rất nhiều nghĩa nhưng thông tục nhất chính là tưởng niệm.

Mình đã hơn mười tuổi rồi, trong chớp mắt đã rời xa Lý Cơ tiên sinh hơn ba năm.. cho nên Ngôn Khánh nói Mao Nha đổi tên là Niệm vì Mao Nha đi vào nhà của hắn cũng là ngày mà Lý Cơ rời khỏi Lạc Dương.

- Tiểu Niệm?

Mao Nha thấp giọng gọi hai lần, trên khuôn mặt thanh tú hiện ra một vẻ thoải mái:

- Được, về sau tiểu nữ tên là tiểu Niệm.

Chắc hẳn nàng cũng có rất nhiều người tưởng niệm.

Ngôn Khánh bước xuống rừng trúc lúc này sắc trời đã tối, gió từ Long môn sơn thổi tới mang theo một vẻ dịu hiu.

Cũng không biết cảnh sắc Hạ Châu kia thế nào rồi?

Lúc này ở Hạ Châu, tuyết bay....

Lý Cơ đi ra khỏi thư phòng, nhìn bông tuyết rơi lả tả, bất tri bất giác đã nghĩ về Lạc Dương cách đó nghìn dặm.

Không biết Ngôn Khánh lúc này đang làm gì.

Ba năm trước mình lặng lẽ rời khỏi Lạc Dương, thậm chí không nói với Ngôn Khánh một tiếng, hôm nay nhớ tới không khỏi cảm thấy tiếc nuối, có thể lúc đó hẳn thật sự không muốn đối mặt với Ngôn Khánh, bởi vì hắn sợ rằng mình sẽ không tìm được, sẽ làm hại Ngôn Khánh. Ba năm này Lý Cơ đã thông qua đủ đường, có được không ít tin tức của Ngôn Khánh.

Nói thật hẳn rất vui mừng, càng thêm tưởng niệm.

Lý Uyên đảm nhiệm chức Huỳnh Dương thái thú, Lý Cơ thậm chí động tâm tư muốn Lý Uyên nghĩ biện pháp đưa Ngôn Khánh đến bên cạnh của hắn.

Nhưng nghĩ cách cũng chỉ trôi qua tức thời.

Hắn hôm nay không thể lộ ra bên ngoài Ngôn Khánh tới Hạ châu nghèo nàn này thì có gì là tốt?

Trái lại Ngôn Khánh ở tại Lạc Dương tuy nó là ăn nhờ ở đậu nhưng là chỗ mà thiên hạ để ý tới, ngoài sáng thì có Trịnh gia che chở, trong tối thì có Lý gia, mọi người chiều ứng, chỉ cần có cơ hội, Ngôn Khánh nhất định có thể thăng tiến rất nhanh. Nếu như vậy, Ngôn Khánh ở Lạc Dương tốt hơn mình ở Hạ Châu rất nhiều.

- Sài tiên sinh, lão gia cho mời.

Một hạ nhân xuất hiện ở bên cạnh Lý Cơ, cực kỳ cung kính.

Tên của Lý Cơ ở Hạ Châu đã không còn là Lý Cơ nữa rồi, bởi vì thích sứ Lý Đạo Huyền họ Lý rất dễ để người ta liên tưởng cho nên tới Hạ Châu, Lý Cơ đổi tên thành Sài Hiếu Cơ, làm tộc nhân của Sài thị ở Lâm Phần.

Lâm Phần Sài thị cũng là một thế gia vọng tộc quan lũng.

Chỉ là so với Lý phiệt, Sài thị yếu hơn rất nhiều lần, Sài thị tại thời Bắc Chu có Sài Liet làm Phiêu Kỵ tướng quân, nhiều năm làm Thích Sứ, con của Sài Liet là Sài Thận, trước kia làm Quận Công, đảm nhiệm chức đông cung nội suất của Dương Dũng, cũng là quyền quý nhà Tùy.

Về sau thái tử tranh giành, Dương Dũ bị phế, Sài Thận cũng không may mà thất thế.

Nhưng Sài gia cũng là gia tộc có tiếng, cho nên không bị liên lụy quá sâu. Lý Cơ hôm nay lấy mũ áo Sài gia, đảm nhiệm chức phụ tá Lý Đạo Huyền. Tổ phụ của Lý Đạo Huyền chính là một trong bát đại trụ quốc Lý Hổ, cháu trai của hắn là Lý Hội, cũng là đường đệ của Lý Uyên. Lý Cơ ở đây có Lý Đạo Huyền bảo hộ cũng an toàn.

- Ta lập tức qua.

Lý Cơ gật gật đầu, trở về phòng lấy một cái áo choàng rồi theo người kia đi.

Hai người tới hậu viện trước một gian phòng bỏ không, người kia dừng lại cung kính nói:

- Lão gia ở trong phòng, Sài tiên sinh cứ tự nhiên vào.

Lý Cơ gật gật đầu, thò tay tới gõ cửa rồi đẩy vào.

Ở trong phòng bày ra hai chậu than còn có bàn rượu và thức ăn.

- Hiếu Cơ, rượu đã chuẩn bị xong, mau mau nhập tọa.

Một người tuổi tác ước chừng buồn mười, tướng mạo hùng vĩ mỉm cười tiến lên, hắn trước hết để Lý Cơ ngồi xuống rồi mình cũng ngồi theo.

- Hiếu Cơ Lạc Dương có tin tức truyền tới.

- A?

Niên nam tử chính là thích sứ Lý Đạo Huyền. Hắn cười cười rồi tiếp tục lấy ra một phong thư:

- Tên đệ tử kia của ngươi lại tiếp tục gây chuyện rồi.

- Sao?

Trong lòng Lý Cơ không ngừng run lên, tiếp nhận phong thư, hắn quét mắt qua thì nhận ra đây là bản sao chép tam quốc diễn nghĩa, Lý Cơ cũng không lạ lắm, chỉ là chuyện thị phi kia thì liên quan gì đến cái này?

- Tên đệ tử kia của ngươi ba năm không ra một quyển sách thơ, hôm nay lại xuyên tạc lịch sử, viết ra tam quốc diễn nghĩa này khiến cho thiên hạ xôn xao, có người tán thưởng, cũng có người thóa mạ... ngươi nói xem, hắn có dẫn tới chuyện thị phi không?

Lý Cơ thở dài một hơi bưng chén rượu lên mà uống một ngụm.

- Huynh trưởng huynh dọa ta rồi.

Không phải Lý Cơ hồ đồ không thêm để ý mà là đối với kết quả từ sự xuất hiện của tam quốc diễn nghĩa hắn cũng đã sớm đoán ra rồi, chỉ là không ngờ lại náo nhiệt như vậy. Cũng khó trách, Ngôn Khánh hiện tại viết ra tam quốc chính là Ngổng công tử đại danh鼎鼎, hiện tại còn có tên tuổi Bán Duyệt Quân, khiến cho người khác phải chú ý nhiều.

Lý Đạo Huyền nói:

- Ngươi không có một chút lo lắng nào sao, ngươi cũng biết, những người bên ngoài kia nói thế nào không?

Lý Cơ nói:

- Bọn họ bình luận thế nào?

- Rất nhiều người nói, Bán Duyệt Quân không thể viết ra những bài thơ như sĩ cam phần tử bất công hầu nữa cho nên cần phải làm như vậy để thiên hạ chú ý.

- Chuyện này không phải tốt sao?

- Tốt?

Lý Đạo Huyền kinh ngạc nhìn Lý Cơ, không hiểu.

- Ba năm trước đây thanh danh của Ngôn Khánh quá hiển hách, sáng tạo ra Vịnh Ngỗng thể khiến ai cũng chú ý, ngay cả hoàng đế cũng để ý tới hắn rồi, danh tiếng giữ mình là đủ quá mức hiển hách sẽ sinh ra đổ ury, hắn làm không tệ dùng một quyển sách làm nhạt nhòa ánh mắt của mọi người, đây là một chuyện vô cùng tốt.

Lý Đạo Huyền nói:

- Người ta đều hi vọng đệ tử của mình công thành danh toại, người lại muốn hủy đi danh tiếng của Ngôn Khánh sao?

- Tiêu Hà có hiền lương không?

- Dĩ nhiên là hiền lương....

- Hắn lập nên triều hán, làm công thần vậy mà còn muốn về nhà làm ruộng bỏ đi chức thừa tướng, hưởng hồ Ngôn Khánh làm một kẻ thư sinh?

codon.tra

112. Chương 7: Giết Sứ Giả

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 7: Giết sứ giả

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Đạo Huyền trầm ngâm một lát rồi tỏ vẻ đồng ý.

- Quốc công phái người tới.

Quốc công trong lời nói của Lý Đạo Huyền chính là Đường quốc công Lý Uyên. Lý Uyên sau khi trở thành thái thú huỳnh dương đã được bổ nhiệm tiếp trấn thủ Lâu Phiên, Lâu Phiên cũng chính là nơi mà Dương Lượng trước kia hành động hung hãn nhất, cần phải có một nhân tài tọa trấn.

Lý Cơ kinh ngạc ngẩng đầu hỏi:

- Quốc công phái người tới có gì phân phó không

- Chuyện này cũng có quan hệ với người...

Lý Đạo Huyền nói xong, cầm lấy một phong thư đưa cho Lý Cơ:

- Hai năm trước người không phải thỉnh cầu quốc công tìm sư phụ cho Bán Duyệt Quân sao? Lúc đó quốc công chưa trở về, hơn nữa danh sư khó cầu, một phương diện khác là do thời cuộc bất ổn.

Lúc này bệ hạ triệu kiến Đột Quyết Đại Hãn, quốc công đã tìm ra một minh sư phù hợp với Trịnh Ngôn Khánh.

- Ai vậy?

- Người tự mình xem đi, trong thư đã nói rất rõ ràng rồi.

Lý Cơ vội vàng mở thư ra, chăm chú nhìn quanh một lần rồi vui thích gật đầu nói:

- Người này nguyện vì Ngôn Khánh mà làm sư phụ, điều này đối với nó vô cùng có lợi, được, người này rất thích hợp, rất thích hợp.

Dứt lời, Lý Cơ thu hồi bức thư, nghiêm mặt nói:

- Chỉ là chuyện này, cần phải thông báo cho Ngôn Khánh trước một tiếng.

Đứa bé kia rất bướng bỉnh không thông báo trước nó sẽ cự tuyệt cơ duyên này thì chẳng phải là đáng tiếc lắm sao, như vậy đi ta lập tức viết thư cho nó, phiền huynh trưởng phái người suốt đêm mang tới Lạc Dương được không?

Lý Đạo Huyền mỉm cười mà khẽ gật đầu.

Ánh mặt trời cuối thu có chút lạnh lẽo.

Trúc viên lá trúc dần trở nên tàn lụi, tán lác lại trên con đường nhỏ.

Cổ dày đặc, bích trúc lá trúc điều này khiến cho trúc viên càng trở nên lạnh lẽo, Mao Vương mang theo một cái chổi cẩn thận từng ly từng tí quét bỏ từng lá trúc rụng đi. Ở sâu trong rừng trúc, Ngôn Khánh đem hoành đao lớn nhỏ nắm ở trong tay, đại hoành đao hướng về phía trước, tiểu hoành đao hướng về phía sau, thân ảnh như chớp qua lại ở trong trúc lâm. Phạm vi hoạt động của hắn cũng không lớn nhưng khi chém ra hoành đao vô cùng ác hiểm.

Thập tự đao, chuẩn xác mà nói, rất giống như Tử mẫu đao sau này.

Một đao chủ công, một đao chủ phòng, công thủ không ngừng biến hóa, bỗng nhiên đại hoành đao trảm ra, tiểu hoành đao đâm vào, tám đao pháp hợp lại một chỗ, tạo thành thập tự bát pháp, tàn nhẫn hung hiểm.

Vương Chính ở bên cạnh quan sát thi thoảng gật nhẹ đầu.

- Ngôn Khánh, bộ pháp nhỏ một chút, ra tay hung ác hơn một chút.

Tưởng tượng hiện nay con đang ở trên chiến trận, xung quanh đều là địch nhân của con, cầm đao cầm thương bức bách, con không giết bọn họ bọn họ sẽ giết con. Đúng... nhanh thêm chút nữa, hung ác thêm chút nữa. Không đúng, cổ tay cần phải trầm xuống, đúng rồi, bộ dáng chính là như vậy.

Hùng Đại Chuy và Trịnh Thế An hai người đứng cạnh nhìn xem, không khỏi khẽ chau mày.

Một hồi đao pháp đã luyện xong, mồ hôi của Trịnh Ngôn Khánh trở nên đầm đìa nhưng Vương Chính vẫn chưa hài lòng, hắn đi ra phía trước, nghiêm túc chỉ điểm tư thế xuất đao cho Trịnh Ngôn Khánh, từng cái từng cái đều vô cùng tỉ mỉ, Ngôn Khánh cũng liên tục gật đầu.

- Lão hổ ca, nghỉ một chút đi.

Hùng Đại Chuy nhin không được mà cất tiếng nói:

- Nãy giờ đã là nửa canh giờ rồi, ngươi không mệt nhưng Khánh oa nhi đã mệt rồi đó.

Vương Chính gọi ra một hơi rồi vỗ vỗ vai của Ngôn Khánh:

- Được rồi, hôm nay đến đây, sau khi trở về con suy nghĩ một chút, cái gì gọi là sư tử vô thổ.

Trịnh Ngôn Khánh khom người cảm tạ sau đó cùng với Vương Chính cùng nhau đi tới.

Mao Nha... Hiện nay tên của nàng đã là Mao Tiểu Niệm, cầm lấy một cái khăn mặt vôi vàng tới giao cho Ngôn Khánh.

- Thiếu gia, nghỉ ngơi một chút đi.

Thể trạng của Ngôn Khánh so với bạn cùng lứa tốt hơn rất nhiều, ba năm khổ luyện dưỡng sinh đạo thuật đã khiến cho hắn thể lực rất dồi dào, nhưm cho dù vậy luyện võ một hồi với Vương Chính hắn vẫn cảm thấy mỗi mệt, chỉ là lúc này không thể lập tức nghỉ ngơi, hắn từ từ bình ổn khí huyết trong người lại.

Bên kia, Hùng Đại Chuy nhin không được oán giận nói:

- Lão Hổ ca sao vậy?

- Hôm nay đối với hắn nghiêm khắc một phần, ngày sau gặp phải nguy hiểm cũng an toàn hơn một phần, đứa nhỏ này căn cơ vô cùng xuất chúng đã luyện tới Luyện Khí Dịch Cốt, năm đó ta không có điều kiện không có cơ duyên nên hôm nay không có thành tựu. Cho nên yêu cầu cao với nó một chút cũng không sai... Chỉ là hơi đáng tiếc.

- Đáng tiếc?

Hùng Đại Chuy gãi gãi đầu:

- Đáng tiếc gì vậy?

- Thập Tự bát pháp này là do đại tướng quân ở trên chiến trường sáng chế mà ra, mang theo lực sát khí rất lớn, Ngôn Khánh chưa từng trải qua đánh trận, không biết xuất đao như sư tử vồ thỏ là thế nào. Chiêu số của nó đúng là rất thuần thực nhưng thiếu đi sát khí thì không cách nào phát ra uy lực toàn bộ của Thập Tự bát pháp.

Trịnh Thế An khước miệng giật giật mà nói:

- Ta thà hi vọng nó cả đời không biết... Ta chỉ hi vọng nó có thể khoái hoạt cả đời, có thể không tham gia chiến trường cũng là chuyện tốt. Lâm trận đánh nhau đao thương không có mắt....

Vương Chính sững sốt một chút rồi cười khổ.

Đúng thế, có thể bình an cả đời thì còn ra chiến trường làm gì?

Ba lão nhân đã từng trải qua chiến trường tàn khốc, Trịnh Thế An cũng bởi vì vậy mà cả đời nhục nhã tàn tật, hiện nay thiên hạ thái bình chỉ cần con cháu bọn họ bình an là đủ rồi.

- Thúc phụ, thúc phụ.

Đúng lúc này Mao Vương mang theo một cự hán từ ngoài rừng vội vàng chạy tới.

- Hùng Vĩ, tại sao ngươi lại tới đây?

Hùng Đại Chuy thấy đại hán kia là Hùng Vĩ thì vội vàng chạy ra đón, kinh ngạc mà hỏi thăm. Hắn hôm nay không thể nhúng tay vào chuyện của tiệm sắt, phần lớn là do Hùng Vĩ tới quản lý, nhìn thấy bộ dạng hấp tấp của Hùng Vĩ, Hùng Đại Chuy không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Hùng Vĩ hồng hộc mà tiến lên nói:

- Thúc phụ, việc lớn không hay rồi, đại hắc tử giết người.

- Sao?

Câu nói này khiến cho mọi người giật mình không nhỏ.

Tiếp theo Trịnh Ngôn Khánh cũng cảm thấy kinh ngạc, hần bước lên vài bước mà hỏi:

- Đại hắc tử giết người à? Hắn giết ai? Tại sao hắn lại giết người?

Đại hắc tử chính là cháu trai của Hùng Đại Chuy, Hùng Đại Hải.

Hùng Đại Hải hiện nay ở tiệm sắt hỗ trợ, bình thường trung thực rất ít gây ra chuyện thị phi, Trong ấn tượng của Ngôn Khánh đó là một tên gia hỏa đánh rắm cũng không ra, tại sao hiện tại là giết người? Hắn là phát điên lên rồi.

Hùng Vĩ thở ra một hơi rồi nói:

- Hôm nay Kiến Quốc môn mang theo một đám nhân vật, mặt trắng không mày còn có răng đen nữa. Đại hắc tử vừa vận đi Kiến Quốc môn đưa hàng, không ngờ đám quái nhân kia đụng ngã lắn một lão nhân, cho nên đại hắc tử tiên lên ngăn cản, cũng không biết là xảy ra chuyện gì, cuối cùng động thủ, kết quả là giết người...

Mặt trắng không có lông mày, còn có hàm răng đen.

Trịnh Ngôn Khánh trầm nghĩ: Trên đời này thật sự có người cổ quái như vậy sao?

Hùng Đại Chuy cũng cất tiếng nói:

- Cái tên kia về sau thế nào?

- Về sau quan phủ đã phái người tới đem đại hắc tử bắt đi... Nghe người ta nói, tên quái vật kia hình như là sứ giả, đại hắc tử giết chết tùy tùng của sứ giả, có thể bị cực hình rồi chém đầu.

codon.traí

113. Chương 8: Tìm Trịnh Nhân Cơ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 8: Tìm Trịnh Nhân Cơ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Ngôn Khánh nghe được thì chấn động trong lòng.

Dù thế nào, nếu cái này là sự kiện ngoại giao thì Hùng Đại Hải nguy hiểm rồi.

Ai cũng biết, hoàng đế Dương Quảng là người đao to búa lớn, từ trước tới nay chinh phạt Tây Vực đánh tan người dân tộc Thổ Dục Hồn, khiến cho các quốc gia tây vực đều cảm thấy bất an, cho nên hai năm qua, Tây Vực thường xuyên điều động sứ giả tới đây.

Dương Quảng lại sĩ diện, muốn làm nên phong phạm thiên triều thượng quốc.

Cái này nếu vạn nhất xử lý không tốt, Hùng Đại Hải có thể bị chặt đầu, Ngôn Khánh đối với Hùng Đại Hải có ấn tượng không tệ, đó là một người rất chất phác, mấy năm nay mỗi khi trúc viên có việc, Hùng Đại Hải đều tới hỗ trợ.

Trịnh Thế An nói:

- Tên hắc tử kia bị bắt mang tới nơi nào?

- Con nghe nói là Yết Nhân Đài cùng sai dịch của Lạc Dương đem đại hắc tử bắt đi.

Trịnh Ngôn Khánh nghe xong lời này, trong lòng cũng không khỏi sốt ruột, Yết Nhân đài, chính là chức vụ có tính chất tương tự với bộ ngoại giao ngày xưa, thoát nhìn còn biến thành tranh chấp ngoại giao.

- Đại chuy tử gia gia, ông trước hết đừng hoảng hốt.

Trịnh Ngôn Khánh thấy Hùng Đại Chuy có vẻ rối loạn thì bước tới an ủi:

- Nếu là sai dịch Lạc Dương ra mặt thì đại hắc tử nhất định sẽ được đưa tới nha phủ Lạc Dương tạm giam, như vậy đi, trước hết cứ để Hùng thúc thúc ra mặt, gia gia cùng với Hồ gia gia đi một chuyến tới nha phủ của Lạc Dương thăm dò một chút tin tức, bỏ ra một ít tiền và tơ lụa để cho đại hắc tử không phải chịu khổ cực trong lao. Con đi tìm đại công tử xem có thể có được chút tin tức không.

Trịnh Thế An thấy mấy người bọn họ nghe xong liền ổn định tâm thần lại.

- Đại Chuy tử, người trước hết cứ chờ ở nơi này, Hùng Vĩ về nhà xem sự tình trong nhà, đừng khởi loạn sự tình.

- Nghe theo lời của Ngôn Khánh oa nhi ta đi phủ nha nghe ngóng một chút tin tức, Ngôn Khánh oa nhi tớ Trịnh phủ có thể mời đại công tử ra mặt dàn xếp một chút được không?

Trịnh Nhân Cơ là tào luyện của Lạc Châu, chương thương cốc tài hàng.

Hiện nay Lạc Châu đã bị nhét vào phía dưới Hà Nam doãn, quan chức của Trịnh Nhân Cơ cũng không có phát sinh biến hóa quá lớn.

Lạc Dương phân ra thành Hà Nam doãn, lời nói của Trịnh Nhân Cơ cũng có trọng lượng.

Ba năm trước đây sau khi Trịnh Nhân Cơ ở Tướng Quân đường vì Trịnh Ngôn Khánh mà nói giúp một câu công đạo, từ đó về sau Trúc viên và Lạc Dương Trịnh phủ đã có quan hệ tốt hơn rất nhiều. Tuy nói song phương ở ngoài sáng không có vãng lai nhưng Từ Thế Tích, Trịnh Hoàn Nghị thường xuyên chạy tới nô đùa, coi như là biểu thị thái độ của Trịnh Nhân Cơ.

Dù sao vị công tử ca này cũng không thể kéo thể diện xuống.

Lại nói tiếp, hẳn là Trịnh Thế An đã ở Trịnh phủ nghe ngóng tin tức, nhưng Trịnh Thế An cũng tin tưởng, Trịnh Nhân Cơ không coi trọng hắn, chẳng bằng để Ngôn Khánh ra mặt, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn một chút.

Dù sao Trịnh Nhân Cơ đối với Ngôn Khánh cũng biết hắn có tài hoa, đích thật là rất coi trọng.

Trịnh Ngôn Khánh lập tức đáp ứng cho Mao Vương dẫn ngựa tới.

Con ngựa này là Bạc Long mã, Tiết Cử lại cho người từ Tây Vực mang tới một cái yên bằng bạc, gọi là Bạch Mã Ngân Yên.

Trịnh Ngôn Khánh sau khi nhận thức liền chuyển người lên yên ngựa, hướng về phía Lạc Dương mà đi tới.

Thành Lạc Dương được xây dựng tốt khoảng cách so với trúc viên giảm bớt lại rất nhiều, một lát sau thủ thành tiến tới ngăn cản Ngôn Khánh, kiểm nghiệm thân phận của hắn, không ngờ môn bá đã tiến đến tầm tầm cất tiếng chấp tay nói:

- Trịnh công tử, sao vậy cậu muốn vào thành sao?

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng lên trên ngựa mà chấp tay:

- Lão môn quân, có cần xuống ngựa kiểm tra không?

- Ha ha, không cần không cần.

Môn bá khoát tay cười nói:

- Người khác thì cần phải kiểm nghiệm nhưng công tử thì không cần, xin mời vào thành.

Ngôn Khánh vừa chấp tay vừa ra roi dẫn ngựa vào thành.

- Lão môn quân đó là người nào?

Người canh cửa tiến tới hỏi thăm.

Môn bá nói:

- Uống cho các người ngày nào cũng nhắc tới hắn, gặp nhau trước mặt mà còn cản đường đi của hắn.

- Ý ngài nói là....

Môn bá cười ha hả nói:

- Người vừa rồi chính là Bán Duyệt Quân, ba năm trước đây ta và hắn thường xuyên gặp nhau, chỉ là mấy năm gần đây thì ít hơn, vừa rồi Lạc thành xây dựng hoàn tất, hắn cũng ghé thăm có hai ba lần, vẫn giống như năm đó rất nho nhã lễ độ.

Môn tốt nhện không được mà nói:

- Nghe qua Bán Duyệt Quân là kỳ tài ngút trời chỉ là tuổi tác lại không lớn lắm.

- Hôm nay vừa thấy quả nhiên đúng là như vậy, xem bộ dạng của Bán Duyệt Quân thì cũng mười bốn mười lăm tuổi, tại sao lại có tài năng kinh người như vậy?

- Làm gì tới mười bốn mười lăm, bất quá chỉ mới mười hai mười ba mà thôi.

Lão môn bá tựa hồ đã hứng thú:

- Nhớ năm đó hắn ứng phó với Vương Thông, tuy tuổi nhỏ hắn nhưng tài hoa của hắn...

Mặc kệ sĩ lâm đánh giá Ngôn Khánh thế nào, trong mắt những lão quân bình thường thì Ngôn Khánh đều là tài hoa xuất chúng. Hết thời làm sao được? Nếu hết thời thì làm sao có thể làm ra câu chuyện Tam Quốc diễn nghĩa động lòng người kia?

Trong mắt của người bình thường, Tam Quốc Diễn Nghĩa của Ngôn Khánh so với Tam Quốc của Nhan Sư Cổ hơn gấp trăm lần, bởi vì mạch lạc rõ ràng, cốt truyện lôi cuốn, so với Tam Quốc của Nhan Sư Cổ thì dễ tiếp nhận hơn rất nhiều.

Trịnh Ngôn Khánh trực tiếp tiến vào trong đại môn của Trịnh gia, dọc theo phố phường mà đi về hướng đông tới của phủ nhà họ Trịnh.

Một cỗ xe kín mít đứng ở bên ngoài Trịnh phủ, Trịnh Hoành Nghị mang theo một tiểu nha đầu ba bốn tuổi từ cửa phủ đi tới.

- Ngôn Khánh ca ca.

Nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh, Trịnh Hoành Nghị vô cùng ngạc nhiên.

Tuổi của hắn lớn lên, hắn cũng hiểu một chút về ân oán giữa Trịnh Ngôn Khánh và nhà của mình, từ khi Ngôn Khánh ở Trúc viên định cư xong chưa bao giờ tới Trịnh phủ, hôm nay Ngôn Khánh đột nhiên xuất hiện Trịnh Hoành Nghị làm sao không kỳ quái cho được.

- Hoành Nghị công tử.

Trịnh Ngôn Khánh lập tức đi xuống chào.

Thôi phu nhân và hai thiếu phụ trẻ tuổi đứng từ trong phủ nhìn ra, nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh, Thôi phu nhân khẽ giật mình, trên mặt hiện ra vẻ xấu hổ, bà muốn lui nhưng lại không lui được, giống như muốn trốn tránh Ngôn Khánh mà không thể trốn. Nhớ ngày đó bà tìm trăm phương nghìn kế muốn đối phó với Ngôn Khánh mà hiện nay Trịnh Ngôn Khánh lại tới đây.

Trịnh Ngôn Khánh một tay kéo dây cương, một tay hành lễ hướng về phía Thôi phu nhân:

- Thăm thăm, tiểu chất thỉnh an thăm thăm.

Luận bối phận Trịnh Nhân Cơ xem như là thúc thúc của Ngôn Khánh, một tiếng thăm thăm này cũng không phải là quá phận, sắc mặt của Thôi phu nhân liền trở nên tốt hơn nhiều, trong lòng vui vẻ:

- Ngôn Khánh đến đây.. là tìm Trịnh Hoành Nghị và Từ Thế Tích sao?

- À... tiểu chất hôm nay tới đây là có chuyện muốn báo kiến thúc phụ.

- Thì ra là thế, Nhân Cơ hiện tại đang ở nhà, Hoành Nghị con mang Ngôn Khánh đi vào gặp phụ thân con đi, cũng không cần đi với ta tới chùa Bạch mã.

Trịnh Hoành Nghị đại khái là muốn đi chùa Bạch Mã nghe vậy liền vội vàng đáp ứng.

Hạ nhân Trịnh phủ tới, tiếp nhận dây cương trong tay của Ngôn Khánh, Ngôn Khánh vỗ vỗ đầu bạch long mã rồi tiến vào trong phủ.

- Mọii tử, tên tiểu hậu sinh kia là người nào vậy?

codon.traí

114. Chương 9: Gặp Trịnh Nhân Cơ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 9: Gặp Trịnh Nhân Cơ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Cũng không hiểu tại sao, Thôi phu nhân lại hất bộ ngực sữa cao ngất lên, cười ha hả nói:

- À, đó là Trịnh Ngôn Khánh, là tộc chất của phu quân.

- Trịnh Ngôn Khánh?

Một phu nhân hiển nhiên biết danh tự của Ngôn Khánh.

- Hẳn chính là Bán Duyên Quân?

- Đúng thế!

- Ấy, da da, không ngờ ta lại gặp Bán Duyên Quân ở đây... vậy mà không biết, thật đáng hận.

Lạc thành sau khi khởi công xây dựng xong, ở Trường An có rất nhiều quyền quý địa thành mang gia quyến tới Lạc Dương, chỉ là khi bọn họ tìm tới nhà, Trịnh Ngôn Khánh đã đóng cửa từ chối tiếp khách, rất ít xuất đầu lộ diện cho nên nhiều người tuy biết danh hào của Bán Duyên Quân nhưng lại không biết mặt, mặc dù có một số đại thần quyền quý muốn ép buộc nhưng lại bị Bùi Thế Củ ngăn cản và nói lý: Bán Duyên Quân muốn đọc sách đây là một chuyện tốt, kính xin chư quân đừng làm phụ ý.

Dương Quảng từ khi đăng cơ đến nay, quyền thế của Bùi Thế Củ ngày càng trở nên thịnh.

Trong vòng hai năm, hần đã dùng thân phận Hoàng Môn thị lang đi sứ Tây Vực làm ba cuốn Tây Vực đồ ký phân hóa các nước ở xung quanh Tây Vực, được Dương Quảng phong tước quang lộc đại phu, chấp chương nhiều việc, quyền lợi ngày càng nhiều, chỉ là Bùi Thế Củ rất biết làm người không nhận hối lộ giữ mình trong sạch, con cháu của hần đều được phong tước và cầm quyền.

Bùi Thế Củ có bốn người con trai, chức quan lớn nhất cũng không qua ngũ phẩm.

Từ điểm này mà nói, Bùi Thế Củ biết làm người hơn Dương Tổ rất nhiều lần, hần không nói thì thôi, hần đã cất tiếng thì cả triều đình văn võ bá quan phải suy nghĩ một phen, nếu không Ngôn Khánh khó có thể thanh nhàn được rồi.

Càng không thấy được, lại càng hiếu kỳ.

Dần dần Bán Duyên Quân trở thành đề tài mà rất nhiều gia đình quan lại quyền quý đàm luận.

Thấy hai phu nhân lộ vẻ hâm mộ, Thôi phu nhân tâm tình vô cùng tốt:

- Chúng ta đi chùa Bạch Mã trước, chút nữa có cơ hội ta sẽ giúp hai vị xin hai chữ ký của Bán Duyên Quân.

- Như vậy thì hay lắm, đã làm nhọc tỷ tỷ rồi.

Thôi phu nhân ôm con gái, bước lên xe ngựa, Ngôn Khánh cùng với Trịnh Hoàn Nghi thì hướng về phía hậu viện mà đi tới, xuyên qua con đường nhỏ đã tới thư phòng của Trịnh Nhân Cơ.

- Phụ thân, Ngôn Khánh ca ca cầu kiến.

Trịnh Nhân Cơ hôm qua uống rượu, đầu óc vẫn còn đang choáng váng.

- Cái gì là Ngôn Khánh ca ca?

Trịnh Nhân Cơ đang chìm trong hôn mê, không kịp phản ứng.

- Là Trúc Viên Ngôn Khánh ca ca.

Trịnh Ngôn Khánh cũng bước lên phía trước cất tiếng:

- Tiểu chất mạo muội, kính xin thúc phụ chớ trách.

- A, Trịnh Ngôn Khánh?

Trịnh Nhân Cơ bỗng nhiên tỉnh táo lại, bước tới cửa kéo cửa phòng ra mà nhìn bên ngoài, nói thật lâu rồi hần cũng chưa nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh. .. Từ sau khi xảy ra chuyện của Vương Thông, Trịnh Đại Sĩ

lại bị bệnh, hấn ở Huỳnh Dương gặp Ngôn Khánh một lần, lần đó, Trịnh Đại Sĩ phái người mời tổ tôn Trịnh Thế An trở về Huỳnh Dương.

Nhoáng một cái đã gần một năm trôi qua rồi, Trịnh Ngôn Khánh so với lần đó thì cao hơn một chút, so với Trịnh Hoàn Nghi đã lớn hơn một cái đầu.

Tập võ nhiều năm, thân hình của Ngôn Khánh đã gầy và dài hơn trước kia.

Hấn mặc một bộ đồ áo trắng, làm nên một bộ dạng siêu thoát thể tục, tóc đen thành từng búi, mày kiếm mắt sáng. Tuy còn trẻ nhưng đã toát ra một khí tức trầm ổn.

Trịnh Nhân Cơ trong lòng thật sự cảm khái, Trịnh Thế An đúng là tốt số.

Hài nhi nhà mình có Nhan Trứ làm gia sư vậy mà cũng không bì được so với Trịnh Ngôn Khánh, quả thực là chênh lệch quá nhiều.

Mặc kệ Trịnh Nhân Cơ có nguyện ý thừa nhận hay không, nếu không có cái tên yêu nghiệt Trịnh Ngôn Khánh này che chắn một ít mưa gió cho Trịnh gia nhà hấn thì hôm nay hấn khó lòng ngồi vững ở vị trí tào uyển, cho nên Trịnh Nhân Cơ đối với Ngôn Khánh ngược lại có hơi khách khí.

- Ngôn Khánh, hôm nay tại sao lại nhàn rỗi đến chỗ của ta?

Trịnh Nhân Cơ mời Ngôn Khánh vào nhà, sau đó tự mình ngồi xuống, khoát tay bảo Ngôn Khánh cũng ngồi.

Ngôn Khánh cũng có chuyện muốn nói, cho nên cung kính hành lễ rồi ngồi xuống bên cạnh.

Hấn khó lắm mới có tới một lần tới Trịnh phủ, Trịnh Hoàn Nghi dĩ nhiên là không bỏ qua, thậm chí cả Từ Thế Tích cũng quên gọi tới, lập tức ngồi sau lưng Trịnh Nhân Cơ.

- Thúc phụ, tiểu chất hôm nay tới đây là có chút chuyện nhỏ muốn nhờ.

- A, chuyện gì vậy?

- Thúc phụ có nhớ đám Thiên Tân Kiều lão quân, mãnh hổ thị tòng không?

Trịnh Nhân Cơ khẽ giật mình, gật đầu nói:

- Tại sao lại không nhớ, chỉ là đám người lão quân bọn họ không phải đã hợp tác với ngô huyện Trương gia rồi sao, nghe nói là việc buôn bán của họ không tệ, cửa hàng Hùng Ký một ngày thu tiền đến cả đấu vàng, chẳng lẽ bọn họ xảy ra chuyện gì sao?

Hỏi tưởng lại Trịnh Nhân Cơ thật đúng là có hơi hối hận.

Nếu như hấn phái người bàn bạc với Trịnh Thế An trước thì sinh ý của tiệm Hùng Ký kia không phải là của Trịnh gia rồi sao? Lúc ấy hấn không quá để ý, ba năm trôi qua Trịnh Nhân Cơ mới phát hiện hấn đã bỏ qua một mỏ vàng.

May mà Trịnh Nhân Cơ không biết tới phương pháp bí mật chế tạo đường cát nếu không hấn chỉ sợ đã phải thổ huyết mà chết.

Cửa hàng Hùng Ký là của Hùng Đại Chuy gia gia, dưới trướng có một người cháu trai tên là Hùng Đại Hải, cũng không biết hấn tại sao, hôm nay giữa phố xá đông đúc lại giết người.

- Giết người?

Trịnh Nhân Cơ nghe được lông mày liền nhăn lại.

Chuyện này nếu như ở thời kỳ Nhân Thọ, Hùng Đại Hải giết người thì sẽ bị khép vào tử tội. Chỉ là sau khi nghiệp lớn thành công, Dương Quảng đã kiệt lực tu chính, hóa giải rất nhiều.

- Hùng Đại Hải giết ai.

Ngôn Khánh do dự một chút rồi nói:

- Nghe nói là một đoàn sứ giả lúc vào thành, bọn họ sinh ra xung đột một chút, cũng không biết là sứ giả phương nào. Tiểu chất đến đây là hỏi thăm một chút, thúc phụ có biết việc này không?

- Có đoàn sứ giả tới đây sao?

Trịnh Nhân Cơ mờ mịt lắc đầu, hẳn chỉ là một chương quân thương cốc tư lựa tào duệ loại đoàn sứ giả này hẳn thật sự không biết rõ lắm, vì vậy hẳn trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Chuyện này ta có thể giúp người hỏi qua một câu, chỉ là Hùng Đại Hải giết người của sứ đoàn, sự tình chỉ sợ không hay... như vậy đi, người ở nơi này một chút, ta phái người đi tìm hiểu.

Trịnh Ngôn Khánh gặp Trịnh Nhân Cơ là vì mục đích này, hẳn lập tức khom mình hành lễ cùng với Trịnh Hoành Nghị ra khỏi thư phòng.

- Hoành Nghị, tại sao lại không thấy Thế Tích đâu cả?

Trịnh Hoành Nghị nói:

- Thế Tích ca ca lúc này chắc đang ở luyện võ trường, nếu không thì chúng ta đi nhìn một chút?

Hai người trò chuyện sau đó đi về phía hậu viện luyện võ trường.

Chỉ thấy Từ Thế Tích đang cầm một cây mã giáo ở phía dưới đang cười một con Thanh Hoa thú mà múa giáo.

Cái mã giáo này khá dài.

Muốn dùng giáo tốt ngựa tốt không chỉ cần khí lực sung mãn là đủ, cần phải có kỹ xảo tốt nữa, Từ Thế Tích múa mã giáo, hiển nhiên là đã cố hết sức, thấy hẳn phóng ngựa xoay vòng, vòng qua vòng lại mấy lần đã không khống chế nổi.

- Thế Tích ca ca, huynh xem ai đến đây?

codon.trai

115. Chương 10: Lạc Dương Biệt Giá.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 10: Lạc Dương Biệt giá.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Hoành Nghị lớn tiếng gọi, Từ Thế Tích thu chiêu mà nhìn cũng không khỏi kinh hỉ vạn phần:

- Ngôn Khánh, sao ngươi lại tới đây?

- Ha ha, tại sao lại không thể tới?

Trịnh Ngôn Khánh cười nói”

- Bề ngoài ta cũng là họ Trịnh, cũng là một bộ phận của An Viễn đường.

Từ Thế Tích lúc này mới phát giác hẳn hỏi chuyện này tựa hồ hơi quá phận, vì vậy nhảy xuống ngựa, đưa giáo cho Trịnh Ngôn Khánh.

- Đây là cây mã giáo cha ta phái người từ Giang Nam mang tới, ngươi có muốn thử một chút không?

Tập luyện mã giáo nhất định phải học chiêu thức căn bản của mã giáo. Mã giáo phổ đối với chiêu thức trụ cột này có giải thích kỹ, nhưng nếu nói đến tung hợp sử dụng thì mỗi nhà có một điệu pháp khác nhau...

Ngôn Khánh cũng biết chiêu thức căn bản của mã giáo, liền tiếp nhận cây giáo từ trong tay của Từ Thế Tích, suy nghĩ một chút.

Cây mã giáo này ước chừng nặng khoảng 40 cân, đối với Từ Thế Tích đúng là hơi nặng.

Hắn lắc đầu:

- Ta nghe người ta nói, không đủ sức lực thì không thể dùng giáo, ta và người hiện tại còn nhỏ chưa đạt tới trình độ kia, cường bách tập luyện đối với thân thể không tốt. Cần biết là dục tốc thì bất đạt... hơn nữa vừa rồi ta thấy người dùng giáo có vấn đề, dùng giáo kỳ nhất là ba hại, khí lực không đủ, tức giận, uốn ngược đè bụng, cây giáo này không hề nhẹ, đối với người thì hơi quá sức, thì triển ra không khỏi dùng sức quá mức khiến cho khí huyết ngưng trệ, vô cùng có hại.

Từ Thế Tích nghe được thì không khỏi giật mình.

- Nếu như không có Ngôn Khánh người nói, ta đã phạm sai lầm lớn.

- Thứ hai, người lực yếu mà dùng giáo nặng, dễ dàng gắng sức, khí dễ bị nghịch chuyển.

- Từ đại ca, ta biết người dụng công nhưng làm như vậy thì không những không đạt hiệu quả mà còn làm bị thương thân thể của mình.

Từ Thế Tích biến sắc, trình trọng gật đầu.

Ba người ở luyện võ tràng nói chuyện với nhau một hồi, Trịnh Hoàn Nghi liền kéo Trịnh Ngôn Khánh, nói là muốn chơi Thất Xảo Bản.

Vì vậy ba người lập tức trêu đùa ở ngoài hiên, ước chừng trải qua một canh giờ, chỉ thấy Trịnh Vi Thiện vội vàng bước tới, nói là Trịnh Nhân Cơ mời Ngôn Khánh. Ngôn Khánh vội vàng đi theo thì đã thấy ở trong thư phòng, Trịnh Nhân Cơ đã trở lại, Nhan Sư Cổ cũng ở đó.

- Ngôn Khánh, chuyện của Hùng Đại Hải ta đã nghe ngóng.

Trịnh Nhân Cơ cau lông mày lại khẽ nói:

- Chuyện này còn hơi phiền phức, hôm nay đoàn sứ giả tới Lạc Dương, chính là hải ngoại uy quốc sứ đoàn, không giống như sứ đoàn ở Tây Vực. Uy Quốc sứ đoàn chủ động tới đây, Hùng Đại Hải lại giết người hầu của sứ giả kia, hẳn tựa hồ là tộc nhân của Uy Quốc nữ thiên hoàng.

Uy quốc, là người Nhật Bản?

Trịnh Ngôn Khánh kinh ngạc há to miệng.

Hắn biết rõ Uy quốc ở thời Đường triều tiền kỳ từng nhiều lần qua đây, có khi còn đảm nhận chức vị quan trọng nhưng đây là nhà Tùy, người Nhật Bản đã qua đây sao? Mặt trắng, không lông mày, răng đen, bề ngoài xác thực giống như người Nhật Bản, nhưng tại sao Nhật Bản ở thời đại này lại có nữ thiên hoàng?

- Uy quốc lần này tới đây, bệ hạ cũng nghe thấy tin tức.

- Ta hỏi thăm Yết Nhân Đài, hắn nói muội tử của cái tên Uy quốc sứ giả đó nói là không có yêu cầu gì, chỉ mong xử lý theo đúng pháp luật mà thôi.

Nhan Sư Cổ đột nhiên nói:

- Là Tiểu Dã muội tử!

- Đúng, chính là Tiểu Dã muội tử, y toàn quyền ủy thác cho Yết Nhân Đài, đưa đơn kiện lên doãn phủ Hà Nam. Yết Nhân Đài cũng định sáng mai đưa đơn tới, Hùng Đại Hải lành ít dữ nhiều rồi...

Trịnh Ngôn Khánh biết rõ, đơn kiện mà tới chỗ của Doãn phủ Hà Nam thì Hùng Đại Hải khó thoát khỏi cái chết.

Chẳng lẽ lại trở mắt ra nhìn Hùng Đại Hải vì một tên uy nô mà bỏ mạng? Không được tuyệt đối không được.

Trịnh Nhân Cơ không phải không muốn giúp Ngôn Khánh mà thực sự không thể giúp được.

Hiện nay, Tùy Dạng Đế Dương Quảng đã sửa châu thành quận, triệt để sửa đổi cơ cấu quan hệ địa phương hành chính, thiết lập chế độ quận huyện hai cấp. Ở thời kỳ tùy đế Dương Kiên sắp chết, cục diện vô cùng hỗn loạn, sau khi Dương Quảng có ý định dời đô về Lạc Dương đã càng không chế khu vực Quan Đông, khởi công xây dựng kênh đào, đem tài phú của thiên hạ tụ tập tại sông Lạc.

Hà Nam doãn đặt ở Hà Nam huyện, vốn thuộc về Lạc Dương.

Lạc Dương huyện lệnh chính là ngũ phẩm, so với phẩm cấp của Trịnh Nhân Cơ còn cao hơn một bậc, toàn bộ Hà Nam doãn trở xuống, phủ doãn có một người, Tấn vụ có một người rồi sau đó mới tới Tào duyệt.

Tùy Dạng Đế sau khi dời đô về Lạc Dương, quan lại cũng nhao nhao đến nơi này.

Dưới Tư Lệ Đài đại phu còn có hai biệt giá quản lý hình án ở hai nơi Trường An và Lạc Dương, cho nên ở Lạc Dương làm quan vô cùng đau khổ, mặc dù Trịnh Nhân Cơ là huyện lệnh của Lạc Dương, cũng không dám làm việc trái pháp luật.

Ngôn Khánh buồn rầu nói:

- Chẳng lẽ thật sự không có biện pháp sao?

- Cái này phải xem Yết Nhân Đài trình đơn kiện, trần tình tội danh của Hùng Đại Hải thế nào, nếu như bọn họ thoảng một chút thì tất cả đều xử lý dễ dàng, chỉ là Yết Nhân Đài này... Ngôn Khánh chuyện này ta thực sự không giúp đỡ được, ta không đủ bản sự này..

Trịnh Nhân Cơ nói ra những lời này, Ngôn Khánh cũng biết là hấn bất lực.

Ngôn Khánh đứng dậy chấp tay nói:

- Thúc phụ có thể dò xét tin tức giúp, đã là đại ân của Ngôn Khánh, Ngôn Khánh vô cùng cảm kích.

Hấn chuẩn bị cáo từ thì Nhan Sư Cổ đột nhiên gọi hấn lại:

- Ngôn Khánh, chuyện này người có thể tìm người khác nghe ngóng một chút.

- Kính xin tiên sinh chỉ giáo.

Nhan Sư Cổ ho nhẹ một tiếng:

- Yết Nhân Đài đã đem đơn trình lên Lạc Dương huyện, người bình thường chỉ sợ không có cách nào điều tra.

- Lạc Dương huyện thuộc tại Hà Nam Doãn nhưng hình án này còn phải cần Tư Lệ Đài xem xét.

Nếu như có thể theo huyện lệnh Lạc Dương điều tra đơn kiện thì có thể biết được Yết Nhân Đài xác lập tội danh thế nào, cũng có thể lần theo đầu mối.

Nhan Sư Cổ mặc dù không nói là tìm người nào, nhưng Ngôn Khánh đâu phải là người ngu ngốc.

Hiện nay ngự sử đại phu là do sủng thần Dương Quảng và sủng thần Vũ Thuật kiêm nhiệm, bình thường Vũ Thuật không hỏi thăm tới việc này, cho nên tất cả hình hấn đều qua tay quan lại Lạc Dương biệt giá.

Mà vị Lạc Dương biệt giá này chính là Đậu Uy.

Nhan Sư Cổ biết rõ, Ngôn Khánh cùng với Đậu gia có quan hệ không tệ, tuy không biết đến tột cùng là mèo chuột thế nào nhưng trước kia Đậu Uy có thể xuất đầu làm chứng cho hấn, thậm chí còn chủ trì cuộc tỷ thí giữa Ngôn Khánh và Vương Thông thì có thể đoán ra nhiều chuyện. Hơn nữa cháu trai của Đậu Uy là Đậu Phụng Tiết cùng với Ngôn Khánh có quan hệ vô cùng tốt.

Nếu Ngôn Khánh có thể để cho Đậu Uy ra mặt thì không chừng còn có chút hi vọng.

Trịnh Ngôn Khánh do dự một chút cắn răng rồi chấp tay về phía Nhan Sư Cổ:

- Tiên sinh hậu đức, tiểu tử nhất định ghi nhớ trong lòng.

Nói xong hấn vội vàng bỏ đi.

Nhìn theo bóng lưng của Trịnh Ngôn Khánh rời đi, Trịnh Nhân Cơ đột nhiên nói:

- Đứa nhỏ này xem ra thật chân thực nhiệt tình.

Nhan Sư Cổ cũng cười nói:

- Đại huynh, nếu đứa nhỏ này có thể trợ giúp hoành nghị, Trịnh thị ngũ phòng còn lại ai còn có thể làm rung chuyển An Viễn đường, theo ta thấy tốt nhất để Hoành Nghị và Ngôn Khánh đi lại cùng nhau nhiều hơn, tương lai nhất định sẽ có tác dụng rất lớn cho An Viễn đường.

- Hiền đệ nói rất đúng!

codon.tra

116. Chương 11: Đánh Nhau.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 11: Đánh nhau.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Nhân Cơ thầm cảm thấy mình may mắn, sau này không có chủ ý xấu với Trịnh Ngôn Khánh.

Tiểu tử này rất giỏi, mặc dù làm ra bản Tam Quốc Diễn Nghĩa khiến nhiều người mắng chửi nhưng không phủ nhận đã gây nên rất nhiều oanh động.

Hắn nếu như ra tay, nhất định sẽ mang tới rất nhiều lợi ích cho An Viễn đường.

Trịnh Ngôn Khánh từ biệt Hoành Nghị và Từ Thế Tích, phi ngựa lao ra bên ngoài.

Lúc này sắc trời đã tối, trên đường phố không có một ai. Trên đường cái hạ môn, có một đội xe ngựa từ từ đi tới, Ngôn Khánh trong lòng có việc thế nên cũng chưa từng lưu ý, nhìn thấy đội xe kia gần tới, hắn mới ghìm cương ngựa nhường đường.

Nhưng hắn không để ý tới lai lịch của con Bạch Long mã này.

Long mã há có thể nhường đường cho phạm mã, Ngọc Đề Tuấn hí một cái, lập tức khiến cho cả xe ngựa kia rối loạn.

Trịnh Ngôn Khánh càng hoảng sợ, vội ngăn Ngọc Đề Tuấn lại.

Người đánh xe kinh nghiệm cũng phong phú, lập tức chế trụ mấy con ngựa. Trịnh Ngôn Khánh chuẩn bị xin lỗi đối phương thì đã thấy ở đằng sau đoàn xe có một con hỏa cầu đỏ thẫm, hướng về phía Ngọc Đề Tuấn mà hí không ngớt. Ở trên đó là một gã thiếu niên, lông mày màu xanh, mắt thì xinh đẹp, hình dáng không hề tầm thường, tuổi tác cỡ bằng Trịnh Ngôn Khánh.

- Tên tiểu tử nào không có mắt, dám hung hăng cản quấy trước mặt ta?

Nói xong thiếu niên kia chộp lấy một cây trường tiên từ người đánh xe, không cần Ngôn Khánh mở miệng đã đánh vào hắn.

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng thúc mạnh dây cương, né sang một bên.

Hỏa cầu hí dài, đối với nó đây là một loại khiêu khích rất lớn, Ngọc Đề Tuấn cũng không chịu vừa lập tức há miệng ra cắn về phía hỏa long cầu. Con hỏa long cầu cũng không chịu yếu thế, nghiêng người hất ngược đầu về phía Ngọc Đề Tuấn.

Lúc này trên con đường lập tức đại loạn.

Thiếu niên vùng trường tiên thất bại liền lập tức phóng tới rút ra một thanh trường đao bỏ về phía Trịnh Ngôn Khánh. Ngôn Khánh tuy trầm tĩnh nhưng nhìn thấy thiếu niên này ra tay muốn lấy mạng thì cũng không khỏi giận dữ, hấn lập tức rút ra hoành đao, mượn thế ngựa mà đánh tới.

- A?

Thiếu niên kia liền kinh hãi, hấn lập tức lùi về tránh thoát hoành đao của Trịnh Ngôn Khánh, hai bàn tay tê rần.

Hai thanh hoành đao chạm vào nhau keng một tiếng.

Ngôn Khánh chỉ cảm thấy tay mình chấn động, thềm kêu một tiếng: Khí lực thật lớn.

Mà thiếu niên kia cũng cảm thấy ngạc nhiên, hấn tinh tường khí lực của mình mạnh thế nào nhưng vừa rồi dốc toàn lực mà thiếu niên kia vẫn không bị sao.

Hai con ngựa đều lui về sau.

Hai con thần câu tựa hồ đều vẫn còn rất hưng phấn, không ngừng lắc đầu vẩy đuôi, phát ra tiếng phì phì, móng ngựa dồn dập gõ lên mặt đất. Hai thiếu niên đều mặc áo bào màu trắng lúc này đang đứng đối mặt nhau.

Những người vây quanh nhìn không được mà thềm kêu to: Quả nhiên là thiếu niên anh hùng.

- Tiểu đệ dừng tay.

ngay đúng lúc Trịnh Ngôn Khánh và thiếu niên kia định tiến tới chém giết lẫn nữa thì một tiếng quát truyền đến, một thiếu nữ phóng ngựa vọt tới bên cạnh hai người, chân mày lá liễu, nghiêm nghị quát lớn thiếu niên áo trắng.

- Tỉ tỉ, tỉ tránh ra đệ muốn giáo huấn tên tiểu tử càn rỡ này.

Thiếu nữ mặc một chiếc váy dài xanh biếc, má lúm đồng tiền như đào liễu thảng ba, nàng ngưng lông mày mà quát:

- Tiểu đệ, phụ thân đã từng nói qua, đến Lạc Dương không được phép gây chuyện... Đệ mà gây chuyện ta sẽ đem trả về quê quán.

- Đệ....

Thiếu niên kia tựa hồ rất sợ thiếu nữ này, hấn trừng mắt nhìn Ngôn Khánh rồi choang một cái đã thu đao vào trong vỏ.

- Tiểu tử hôm nay nếu như không phải là tỷ của ta ngăn cản ta nhất định đã cho người đẹp mất.

Trong thềm Lạc Dương giới quyền quý không ít, một thốt bảo mã lương câu gia đình bình thường tuyệt đối không có được.

- Vị tỉ tỉ này, lúc trước tại hạ liễu lĩnh lỗ mãng, đã quấy nhiễu, xin tha lỗi, tại hạ có chuyện quan trọng nếu có duyên gặp lại sẽ bày tiệc rượu tạ tội.

- Công tử tự nhiên không sao.

Cô gái kia hiển nhiên cũng là tiểu thư khuê các lập tức hạ thấp người chấp tay lại.

Trịnh Ngôn Khánh quay đầu ngựa muốn rời đi thì chợt nghe thiếu niên kia quát:

- Không có đảm lược, ngay cả danh tự cũng không dám để lại.

- Tiểu đệ!

Thiếu nữ nổi giận quát.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không quay đầu lại mà nói:

- Ta tên Trịnh Ngôn Khánh, nhà ở Long Môn trúc viên, tùy thời cứ đến chỉ giáo.

Ngọc Đề Tuấn hí dài một tiếng phóng vó mà đi.

Những người xung quanh kinh hô lên:

- Hóa ra người vừa rồi là Bán Duyên Quân, quả nhiên tướng mạo không tầm thường, đúng là danh bất hư truyền.

- Hẳn là Bán Duyên Quân?

Thiếu niên kia cũng sững sốt, thúc ngựa tới gần thiếu nữ:

- Tỷ tỷ, tên tiểu tử kia là Bán Duyên Quân trong lời của thúc tổ sao?

- Ta chưa từng thấy qua, sao mà biết được.

- Hừ, tướng hẳn là nhân vật lớn nào, hóa ra tuổi tác không cách đệ nhiều lắm.

- Không khác biệt? Ta thấy chênh lệch nhiều, ít nhất đệ cũng không thể viết ra những truyện như tam anh chiến Lữ Bố. Đúng rồi đệ biết người ta là Bán Duyên Quân, còn muốn tìm hắn nữa không?

Thiếu niên liên tục giật mình dấm ngực.

Hắn lộ vẻ xin lỗi mà nói:

- Đệ không biết, đệ làm sao biết hắn chính là Bán Duyên Quân.

Cô gái kia cười ra thành tiếng, lộ ra vẻ thiên kiều bá mị, làm cho cảnh đêm thêm rạng rỡ:

- Được rồi, nhanh lên đi, phụ thân đang chờ chúng ta, đệ đi dọc theo con đường này cũng chớ gây chuyện, ta giao đệ nhanh cho phụ thân bớt được một phần gánh nặng.

Nói xong nàng khoát tay ý bảo đoàn xe đi lên, thiếu niên kia lập tức lên đường, trước khi đi còn ngoảnh mặt nhìn về phía Ngôn Khánh ở xa a.

- Ha ha, Long Môn trúc viên sao?

Khóe miệng của hắn hơi nhếch lên, lộ ra vẻ vui vẻ, sau đó quay đầu ngựa mà đi.

Đừng nhìn Trịnh Ngôn Khánh và Đậu Phụng Tiết quen thuộc như vậy nhưng quen biết bốn năm, ngoại trừ tỉ thí ba năm trước đây, Trịnh Ngôn Khánh chưa từng đi tới Đậu gia lần nào khác.

Thân phận của Ngôn Khánh so với thế gia vọng tộc họ Đậu này thật sự kém quá lớn.

Không nói đến chuyện Đậu Khánh hiện nay đã là thái thú một phương, hoàng thân quốc thích mà gia đình họ đậu quan lại không hề ít. Đậu Hiền là thanh ngưu vệ tướng quân, Đậu Tông là dũng tướng lang, Đậu uy là Lạc Dương biệt giá. Còn có phu nhân Đường Quốc công Lý Uyên cũng xuất phát từ Đậu gia... Dương Tổ cả nhà làm quan, chỉ trích nhiều người nhưng Đậu gia cả nhà làm quan lại không chỉ trích mấy ai, không tham dự tranh đấu quyền lợi.

Có lẽ vì nguyên nhân này mà Đậu gia thủy chung đứng vững sừng sững.

Ngôn Khánh mặc dù có danh tiếng nhưng đã thuộc về Trịnh thị cho nên cũng không thể so sánh với bọn họ.

Quan cùng dân cách nhau một trời một vực, không là quan khó có thể tiến vào hạch tâm của thời đại này.

Trịnh Ngôn Khánh đứng ở phía ngoài cửa Đậu phủ, sai người báo cho Đậu Phụng Tiết biết.

Cho dù hắn có thanh danh, Đậu Uy xem trọng hắn cũng không thể mạo muội cầu kiến, đây chính là quy củ.

Kiếp trước đã lẫn lộn nhiều trong con đường làm quan, Ngôn Khánh đối với quy củ này vô cùng hiểu rõ.

Hắn không thể trực tiếp cầu kiến Đậu Uy nhưng có thể thông qua Đậu Phụng Tiết mà thực hiện nói chuyện với Đậu Uy.

Người sai vật nham chóng thông báo, một lát sau Đậu Phụng Tiết đã vội vàng chạy tới, nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh hắn mừng rỡ vô cùng, lại càng ngạc nhiên:

- Ngôn Khánh, tại sao người lại tới đây?
- Chẳng lẽ ta không thể tới hay sao?
- Được được, ha ha, ngày mai ta định đi tới tìm người không ngờ hôm nay người đã tìm tới nhà ta.
- Cha ta quay trở lại rồi.
- sao?

codon.traí

117. Chương 12: Tình Phụ Tử.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 12: Tình phụ tử.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Phụ thân của Đậu Phụng Tiết tên là Đậu Quý, cha của hắn chính là huynh trưởng của Đậu Uy, trước đây Đậu Quý một mực ở ba thực làm quan, cho nên Ngôn Khánh và Đậu Phụng Tiết kết giao lâu như vậy nhưng chỉ nghe tới tên của hắn chứ chưa từng gặp mặt.

Chỉ là hắn theo con đường khác mà biết được, Đậu Quý này tính tình rất cương trực, võ nghệ rất không tầm thường.

Trịnh Ngôn Khánh đem giấy cương giao cho người sai vật rồi cùng Đậu Phụng Tiết tiến vào cửa phủ nhà Đậu gia, vừa đi vào hắn đã hỏi:

- Đậu Phụng Tiết, cha của người không phải làm quan ở ba thực hay sao, tịa sao lần này lại trở về?

Đậu Phụng Tiết hiện ra vẻ ảm đạm trên khuôn mặt:

- Nghe nói lần này thúc tổ nói, phụ thân vì chiến tích khá cao cho nên đã được tăng lên ừ huyện ý làm Tào Duyệt quận Tư Dương, về sau chỉ sợ càng thêm khó khăn...
- Vậy người...
- Ta muốn đi với phụ thân, phụ thân nói muốn ta ở lại Lạc Dương, đọc sách tập võ cho tốt, không chịu mang ta đi theo.

Lời nói này mang theo một sự ủy khuất rất nặng.

Nghĩ tới việc Đậu Quý mê say công việc điền cuồng chỉ sợ mang theo Đậu Phụng Tiết sẽ làm trễ nải việc công tác của ông ta.

Ngôn Khánh thò tay khê kéo Đậu Phụng Tiết một cái, tuy Đậu Phụng Tiết tuổi lớn hơn Ngôn Khánh, nhưng đầu của hắn vẫn thấp hơn Ngôn Khánh.

- Đúng rồi, Ngôn Khánh hôm nay người tìm ta là có chuyện gì?

Trịnh Ngôn Khánh do dự một chút rồi nói:

- Ta thấy người sau giờ Ngọ không tới trúc viên cho nên nghĩ người hẳn mắc bệnh nên tới đây thăm.

Đậu Phụng Tiết là một hài tử rất nhạy cảm, lại yếu ớt.

Hắn hiện tại đang không vui, Ngôn Khánh cũng phải cẩn thận dùng từ, mà Đậu Phụng Tiết đối với Ngôn Khánh rất tôn sùng, coi hắn như là huynh trưởng vậy, mà Ngôn Khánh cũng rất ít để ý tới thế giới nội tâm của hắn.

Nghĩ tới đây, Ngôn Khánh không khỏi hơi áy náy.

Đậu Phụng Tiết cao hứng trở lại mà nói tiếp:

- Vừa vặn cha ta ở trong nhà, ta dẫn người tới gặp một chút, người không biết, phụ thân nghe nói ta thường xuyên tới chỗ người đọc sách thì vô cùng cao hứng, hắn còn nói có cơ hội còn muốn gặp người.

Gặp ta?

Ngôn Khánh gãi gãi đầu thầm kêu khổ trong lòng.

Vốn hắn muốn thông qua Đậu Phụng Tiết tìm Đậu Uy không ngờ bây giờ lại phải gặp Đậu Quỹ....

Nhưng hắn không có biện pháp nào khác, đành phải theo sau Đậu Phụng Tiết đi về phía hậu viện, Đậu gia lão trạch diện tích so với Trịnh phủ còn lớn hơn mấy lần, cũng khó trách Trịnh phủ chỉ là một cái nhà mà thôi, mà Đậu gia lại tới mấy nhà liên hợp lại.

Đông đi thẳng, tây rẽ ngang, Đậu Phụng Tiết dẫn Ngôn Khánh tới trụ sở của nhà mình, ở trong đó có ba cái đình viện, vô cùng tao nhã, Ngôn Khánh đi vào trong sân nhỏ chỉ thấy có một nam tử tuổi trung niên ngồi ở trong đó.

Một bộ râu đẹp mày rậm mắt to, tướng mạo uy vũ.

- Phụ thân, hắn chính là Ngôn Khánh.

Đậu Phụng Tiết tiến lên, vui vẻ mà giới thiệu.

Ngôn Khánh tức thì bước lên, thi lễ với Đậu Quỹ:

- Tiểu chất chính là Ngôn Khánh, bái kiến Đậu gia bá phụ.

Đậu Quỹ mắt hồ trừng lên, nụ cười của Đậu Phụng Tiết trở nên giảm đi rất nhiều. Hắn nhút nhát e lệ nói lại:

- Phụ thân, đây là Trịnh Ngôn Khánh mà hài nhi đã từng nói.

Đậu Quỹ lúc này mới gật gật đầu, hừ lạnh một tiếng.

Đậu Phụng Tiết giống như là con chuột nhỏ vậy, chạy tới sau lưng của Đậu Quỹ. Trịnh Ngôn Khánh xem vậy thì thở dài, hắn đại khái đã hiểu tại sao Đậu Quỹ lại có tâm tình này... Bởi vì Đậu Quỹ muốn làm cho nghiêm trang, cho nên Đậu Phụng Tiết dù làm bất kỳ chuyện gì, hắn đều lấy ra một đồng tắc xấu trong đó, làm cho Đậu Phụng Tiết không biết phải làm thế nào.

Đối với hài tử nghiêm khắc cũng không phải sai.

Sai chính là ở phương pháp... Cha mẹ đời sau cũng tương tự như vậy, thường là ưa thích cực đoan, con làm gì cũng chiều theo, hoặc là tình hình như là Đậu Quỹ bây giờ.

Có lẽ Đậu Quỹ rất yêu Đậu Phụng Tiết, nhưng hắn không biểu đạt ra bên ngoài, thể hiện uy nghiêm của phụ thân.

Hắn muốn Đậu Phụng Tiết đạt cao hơn yêu cầu của hắn, nhưng kết quả thì sao?

Từ trong miệng của Đậu Phụng Tiết, Ngôn Khánh biết rằng nó rất yêu phụ thân của hắn, thậm chí rất tôn trọng, nhưng lại không dám thân cận, cho dù có chuyện gì cũng giấu ở trong lòng không dám nói cho Đậu Quỹ biết.

Cặp phụ tử này thật là....

Đậu Quỹ hướng về phía Ngôn Khánh, lộ ra vẻ mặt tươi cười:

- Nghe đại danh của Bán Duyên Quân, hôm nay vừa thấy quả nhiên là thiếu niên anh hùng, Đậu Quỹ là một kẻ vũ phu, không biết phải nói thế nào, chỉ có thể cảm ơn cậu đã chiếu cố cho Phụng Tiết nhà ta. Ta ở phía xa, không chiếu cố cho nó được, tính tình của nó lại nhu nhược, không có bằng hữu nào, không ngờ có thể kết giao với Bán Duyên Quân, thật là một chuyện may mắn.

Ngôn Khánh không ngừng khách khí, lại vụng trộm nhìn qua Đậu Phụng Tiết, thấy Đậu Phụng Tiết cúi thấp đầu, vẻ rất ảm đạm.

Đậu Quỹ là một vũ phu, nhưng không có nghĩa là hắn không có ánh mắt, không có suy nghĩ.

Kỳ thật hắn cũng biết Trịnh Ngôn Khánh rất ít đến Đậu phủ, hôm nay đến nhà, chỉ sợ có chuyện, Đậu phủ mọi người không ở lại đây, chỉ có hắn và Đậu Uy ở nhà. Ngôn Khánh không thể nào đến tìm mình, như vậy nhiều khả năng nhất chính là đến tìm Đậu Uy, cho nên Đậu Quỹ hỏi hai câu là đem chuyện nói về Đậu Uy.

- Thúc phụ ta cũng thường xuyên tán dương cậu, ha ha, cậu không đến nhà thăm, ông ấy còn mất hứng đó.

- Đó là nhờ lão đại nhân nâng đỡ.

- Ủ, hôm nay cậu đã đến, nếu thúc phụ không gặp cậu chỉ sợ sẽ mất hứng, như vậy đi, ta mang cậu đi gặp thúc phụ, cả hai đều là những người xuất chúng, so với tên vũ phu ta hắn là có nhiều chủ đề để nói.

Đậu Phụng Tiết muốn đi theo nhưng lại bị Đậu Quỹ ngăn cản, để cho hắn ở lại đọc sách.

Nhìn dáng vẻ đáng thương của Đậu Phụng Tiết, Trịnh Ngôn Khánh quyết định nói chuyện xong với Đậu Uy hắn sẽ quay lại đàm luận với người bằng hữu này. Hắn hướng về phía Đậu Phụng Tiết nói khẽ:

- Phụng Tiết, người ở nhà đọc sách đi, ngày mai tới trúc viện tìm ta, Tế Yêu và Tứ Nhân cũng đã lớn thêm không ít.

- Ủ, ừ.

Đậu Phụng Tiết liên tục gật đầu.

Ngôn Khánh cùng Đậu Quỹ đi ra trước cửa, hướng về phía chỗ của Đậu Uy mà bước tới.

- Bá phụ, bá phụ không thấy đối xử như vậy với Phụng Tiết quá mức tàn nhẫn sao?

Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên mở miệng khiến cho Đậu Quỹ khê giạt mình, ngừng chân nhìn về phía Trịnh Ngôn Khánh.

- Bán Duyên Quân, lời này của cậu là có ý gì?

- Bá phụ có biết Phụng Tiết rất thích bá phụ, cũng rất ỷ lại vào bá phụ.

- Cái này ta đương nhiên biết rõ, đàn ông đại trượng phu, sợ đầu sợ đuôi, thật không ra thể thống gì cả, hắn quá ỷ lại vào ta rồi, thế cho nên thành ra tính tình hiện tại.

Miệng của Đậu Quỹ tràn ngập vẻ rên rỉ rên thếp khiến cho Ngôn Khánh cảm thấy phản cảm.

- Bá phụ, Phụng Tiết tuổi không lớn lắm, từ nhỏ không ở bên cạnh bá phụ, hắn muốn gì? Chỉ muốn ở cùng một chỗ với bá phụ, đạt được một chút quan tâm từ bá phụ mà thôi. Xin thứ cho tiểu tử vô lễ, tiểu tử cảm thấy bá phụ và Đậu Phụng Tiết có hơi quá phận, hắn đã lớn như vậy nhưng ở cạnh bá phụ được bao nhiêu lâu? Hắn hi vọng phụ thân của mình có thể dạy cho mình võ nghệ, dạy cho hắn biết chữ.

codon.tra

118. Chương 13: Là Nhân Đức Hay Ngu Dốt

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 13: Là nhân đức hay ngu dốt

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Thế nhưng không được, hắn chưa từng được sự quan tâm như vậy.

- Tiểu tử không biết tại sao bá phụ lại không chịu ở cùng với Phụng Tiết nhưng mà tiểu tử có thể nhìn thấy được tuy Phụng Tiết sợ bá phụ nhưng rất muốn ở cạnh bá phụ. Bá phụ có biết không, ở học xá, Phụng Tiết không có một người nào là bằng hữu, bị người ta khi dễ. Phụng Tiết là một gia hỏa rất thông minh, thế nhưng ở trước mặt bá phụ, hắn lại phải chịu rất nhiều ủy khuất.

Đậu Quỹ ngạc nhiên nhìn Trịnh Ngôn Khánh, hai gò má kịch liệt run rẩy.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Bá phụ, bá phụ có biết khi tiểu tử tới, Đậu Phụng Tiết nói gì với tiểu tử không? Hắn nói hắn muốn cùng bá phụ đi Tư Dương, nhưng mà bá phụ lại không chịu cho hắn đi cùng. Bá phụ có biết khi đó hắn thất vọng thế nào không? Bá phụ à, bá phụ là quan viên của triều đình, một lòng vì nước vì dân nhưng cũng không nên đối đãi như vậy với Đậu Phụng Tiết.

- Tiểu tử ngắm thấy, nhà chưa an thì làm sao đàm luận thống trị quốc gia được. Bá phụ ngay cả đứa con của mình cũng không quan tâm thì làm sao để người khác tin tưởng được.

Ngôn Khánh nói ra những lời này khiến cho Đậu Quỹ xấu hổ một hồi.

Hắn muốn trách cứ Ngôn Khánh nhưng nhìn thấy sắc mặt của Ngôn Khánh trang trọng, áo trắng bông bênh, tựa hồ như có uy nghiêm vô hạn, làm cho Đậu Quỹ không nói ra lời.

- Ta....

Đậu Quỹ vốn muốn mở miệng thì đã thấy từ sau hòn non bộ đi ra một bóng người, lão vừa đi ra đã vỗ tay mỉm cười, trên khuôn mặt lão hiện ra hàng lông mi trắng bạch.

- Bán Duyên Quân ba năm không gặp, ngôn ngữ ngày càng trở nên sắc bén, đủ để thấy, ba năm vừa rồi, Bán Duyên Quân chưa từng ngừng học hỏi.

- Thúc phụ.

- Đậu đại nhân...

Trịnh Ngôn Khánh và Đậu Quỹ tiến lên, khom mình hành lễ.

Người tới đứng là Đậu Uy.

Đậu Uy ở trong thư phòng đọc sách nghe nói Trịnh Ngôn Khánh đến thì khẽ giật mình trong lòng cảm thấy kỳ quái: Đứa nhỏ này ba năm nay ngay cả Trúc Viên cũng không thường đi ra chỗ nói đến Đậu phủ, hôm nay tại sao lại tìm tới cửa?

Đậu Quỹ còn suy nghĩ cẩn thận thì nói chi tới Đậu Uy.

Cho nên rất nhanh Đậu Uy đoán ra được ẩn tình, đứa nhỏ này chỉ sợ đã có chuyện.

Hắn được Lý Cơ nhắc nhở lại được Lý Uyên dẫn dò là chiếu cố cho Trịnh Ngôn Khánh, vì vậy nhanh chóng đi tới chỗ ở của Đậu Quỹ, không ngờ nửa đường đã thấy Ngôn Khánh và Đậu Quỹ nói chuyện với nhau, Đậu Uy nấp ở sau hòn non bộ, nghiêng tai lắng nghe một lúc.

Đồng thời trong lòng ông cũng rất vui vẻ vì Đậu Phụng Tiết có được một người bạn tốt như vậy.

Ngôn Khánh nói xong, Đậu Uy không nhịn được. Một phương diện Ngôn Khánh không hề nói sai một phương diện khác là ông sợ Đậu Quỹ thẹn quá hóa giận cho nên đi tới, tỏ vẻ ủng hộ Trịnh Ngôn Khánh.

- Thiên Nhân, người có biết phụ thân người vì sao gọi người là thiên nhân không?

- Thứ cho hài nhi không biết.

- Bởi vì đã la sinh ra được thiên nhân, bao quát muôn dân trăm họ, phụ thân người biết tính tình của người cương trực cho nên mới đặt cho người cái tên này, hi vọng người có thể nhìn thấy nhiều chuyện xung quanh hơn, cảm ngộ tình cảm thế gian.

- Ngôn Khánh tiểu hữu nói không sai, người ngay cả con mình suy nghĩ thế nào cũng không biết thì dựa vào đâu mà quan sát những người khác?

- Cổ nhân nói, tu thân tề gia, trị quốc bình thiên hạ.

- Cái nhà này, không chỉ thuộc về dòng họ chúng ta mà còn là cả quốc gia nữa, Đậu Phụng Tiết đứa nhỏ này tính tình đúng là có hơi yếu đuối rồi, nhưng người có nghĩ tại sao hắn lại có tính tình như vậy chưa? Mỗi lần ta thấy người quát lớn hải tử muốn đứng ra khuyên can nhưng lại không biết phải mở miệng thế nào. Hôm nay tiểu hữu đã nói, ta cũng không khách khí.

- Người trở về cẩn thận nghĩ lại đi, người nếu như không ngộ được hai chữ “Tề gia” có ý nghĩa là gì thì đừng đi Tư Dương làm quan nữa... Suy nghĩ thật kỹ, đừng vì ý nghĩa của mình mà làm tổn thương tình cảm của hải tử với người.

Đậu Quỹ cúi đầu lộ ra vẻ mặt xấu hổ.

Đậu Uy đi tới, vỗ vỗ vai Đậu Quỹ rồi lại hướng về phía Ngôn Khánh mà nói:

- Tiểu hữu, cậu tìm ta có chuyện gì sao?

Trịnh Ngôn Khánh thần sắc ngưng tụ, hơi xấu hổ mà gật nhẹ đầu.

- Vừa vặn chúng ta đi vào nói chuyện đi.

Đậu Uy mang theo Ngôn Khánh đi rồi, nhưng Đậu Quỹ vẫn đứng yên tại chỗ, ngẩng ngơ hồi lâu. Hắn về tới chỗ ở, Đậu Phụng Tiết đang ở ngoài phòng chỉ thấy dưới ánh nến, Đậu Phụng Tiết đang cầm lấy một quyển sách, ngơ ngác sững sờ.

Trên khuôn mặt của hắn tựa hồ như được bao phủ bởi một vẻ buồn bã nhẹ nhàng, khiến cho Đậu Quỹ đau xót không thôi.

Chẳng lẽ những điều ta làm trước kia đều là sai lầm hay sao?

Phụ tử hai người một người ngẩn ngơ ở trong phòng, một người sững sờ ngoài phòng, ánh trăng sáng tỏ, chiếu sáng cả đình viện.

Trịnh Ngôn Khánh đem ý đồ nói rõ, lông mày của Đậu Uy liền nhăn lại:

- Sứ giả Uy Nô quốc?

Đậu Uy lầm bầm trong miệng, người Uy này xuất hiện từ thời Hán triều, về sau có ghi chép lại. Ở trước công nguyên, có một đảo quốc là Nhật Bản, vì ngưỡng mộ phần hoa của đại hán nên đã được Hán Quang Vũ ban cho làm Nô quốc, về sau tên là Uy Nô Quốc.

Về sau, Uy Nô quốc và hoa hạ vắng lai với nhau, không hề ngưng lại.

Bọn họ không ngừng hấp thu văn hóa Hán tộc, dần dần phát triển.

Đậu Uy khẽ nói:

- Ta hôm nay không đi ra ngoài thật không rõ ràng làm về chuyện này. Được Uy Nô quốc đã muốn thông qua luật pháp đại Tỳ chúng ta thì cho thấy sứ giả này cũng có chút kiến thức, cái này liên quan đến sự tồn tranh giành của hai nước, nếu là Khai Hoàng luật vị bằng hữu kia của người lãnh ít dữ nhiều... Ngôn Khánh à, việc này cũng khó xử lý đó...

Trịnh Ngôn Khánh cúi đầu xuống đột nhiên nói:

- Lại là thiên triều nhân đức sao?

- Người đây là có ý gì?

Ngôn Khánh đột nhiên ngừng đầu mà nói:

- Vì sao thiên triều ta lại luôn đối ngoại khoan dung độ lượng, đối nội lại nghiêm khắc? Ngày xưa có Phiêu Kỵ tướng quân, tung hoành nơi Mạc Bắc, đánh cho Hung Nô chật vật mà trốn đi, hết lần này tới lần khác đều là... nhân đức chết tiệt kia làm cho chúng ta phải vất vả. Thậm chí còn tặng cho Hung Nô vài vốc tiền bạc, cho bọn chúng nghỉ ngơi lấy sức, sau khi nghỉ ngơi xong rồi, chúng lại tiến đánh chúng ta.
- Giết đồng bào ta, tàn sát thôn trang, bắt dân chúng ta.
- Thiên triều đánh cho thắng trận nhưng lại muốn tỏ ra nhân đức, cho nên hết lần này tới lần khác chúng ta đều bị dị tộc ức hiếp.
- Đâu đại nhân, tiểu tử không rõ, như vậy “nhân đức” thực sự có thể hóa giải sài lang sao? Ta từng nghe qua một câu chuyện, một nông phu nhìn thấy một con rắn vì vậy đem nhân đức ra cảm hóa nó.
- Nào biết con độc xà kia sau khi tỉnh lại đã cắn ngược lại khiến nông phu bỏ mình... Đây là nhân đức hay là ngu dốt?

Lời của Ngôn Khánh đúng là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra.

Theo đạo lý mà nói, kiếp trước ở con đường làm quan của hần, vốn không nên có mấy tâm tính cực đoan này, nhưng phản cảm với Uy quốc hần vẫn không hề tiêu tan, ở thời đại này, hần đã đọc qua hán thư, lại đọc qua tam quốc, mà lúc này đau khổ thời hần cũng cách đây không xa, cho nên không thể quên được mối hận này.

Trịnh Ngôn Khánh bất cứ giá nào, trừng mắt nhìn Đậu Uy mà thấp giọng quát.

Đối lại những người khác, Ngôn Khánh không thể làm vậy, nhưng Đậu Uy thì không giống như vậy, là gia tộc tới tám trăm năm, lời của Trịnh Ngôn Khánh, Đậu Uy không thể không biến sắc, lông mi màu trắng rung nhẹ lên.

- Hùng Đại Hải giết người đúng là không đúng.
 - Nhưng tên kia là sứ giả Uy Nô hải ngoại, có thể tới quốc thổ đại Tùy phóng ngựa bừa bãi được sao? Hần làm bị thương, đâm chết con dân chúng ta thì được đặc xá, còn con dân chúng ta phản kháng thì lại bị máu chảy đầu rơi hay sao?
- Đậu đại nhân, tiểu tử thật không hiểu, xin ngài giải thích nghi hoặc trong lòng.

Ánh mắt của Đậu Uy sáng ngời nhìn về phía Trịnh Ngôn Khánh.

Hần không nói câu nào, bởi vì không biết phản bác như thế nào.

Đậu Uy nhắm mắt lại tiến tới đứng gần hồ nước, sau một hồi mới khẽ nói:

- Việc ngày xưa, không thể truy tới... chỉ là ta sẽ giúp người việc này, điều tra đơn kiện của Yết Nhân Đài kia, nhưng cũng chỉ có thể dừng lại như vậy.

Trịnh Ngôn Khánh mừng rỡ, sau đó thì lễ:

- Đại nhân minh xét.
- Tiểu hữu, người hôm nay nói những lời này, đưa vào tai ta thì không sao, trời biết đất biết, nhưng ngày sau không được nói cho người khác, không thì sẽ không có kết cục hay đâu... Ta già rồi không có huyết khí như vậy, chỉ mong lúc gặp người khi công thành danh toại, vẫn bảo trì được huyết khí như thế, không uống phí tâm tư ta giúp người lúc này.

119. Chương 14: Dao Dưới Bút, Đoạn Sinh Tử.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 14: Dao dưới bút, đoạn sinh tử.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Bình Lăng Đậu thị vô cùng hưng thịnh một đời.

Cuối thời nhà Hán, đại tướng quân Đậu Hiến chỉ huy hán quân đánh tân quân lính của dân tộc Hung nô, đây là một chuyện khiến cho Đậu gia vô cùng kiêu ngạo.

Từ sau khi Đậu Vô thua trận, Đậu gia phải lưu lạc mất tới ba trăm năm.

Có lẽ trong người của Đậu Uy có chảy dòng máu của người hồ, nhưng thực chất bên trong hắn vẫn còn đọng lại dòng máu của gia tộc đánh bại Hung Nô.

Lời nói của Trịnh Ngôn Khánh lúc này đã khơi dậy ngọn lửa trong lòng Đậu Uy.

Hắn quyết ý giúp đỡ Trịnh Ngôn Khánh, có lẽ đây là chuyện trái pháp luật nhưng từ trong đáy lòng hắn vẫn đồng ý với những lời mà Trịnh Ngôn Khánh nói. Hải ngoại man di mà cũng dám tới Lạc Dương gây chuyện phóng ngựa? Ta đường đường là đại Hán, không con dân Đại Tù mà cũng không dám vậy mà các người lại có thể. Thậm chí còn muốn lấy một con dân đại Tù ra đền mạng cho một tùy tùng của các người.

Đây là chuyện không thể chấp nhận được!

So với quan lại quý tộc đời sau, quý tộc đời tày có kiêu ngạo hơn, bọn họ đã trải qua sự khảo nghiệm máu lửa, dĩ nhiên càng tin tưởng tuyệt đối vào lực lượng của mình. Đậu Uy những người này tuy ngoài miệng vẫn nói nhân nghĩa đạo đức nhưng trong sâu thẳm vẫn muốn dùng đao kiếm đi giáo huấn dị tộc.

Đậu Uy là biệt giá ở Lạc Dương, chủ trương hình án ở sông Lạc.

Cho nên hắn yêu cầu huyện lệnh Lạc Dương thì huyện lệnh bọn họ sẽ phái người giao ra đơn kiện. Đậu Uy tiếp nhận cái này xem xét, cười lạnh không ngừng.

Quả nhiên là phong phạm đại quốc.

Một tên tùy tùng man di nhỏ nhoi mà có thể nói có sách sách có chứng như vậy sao?

Hắn đem đơn kiện giao cho Trịnh Ngôn Khánh:

- Yết Nhân Đài những người kia quả nhiên giống như lời của ngươi, muốn giết Hùng Đại Hải.

Theo những lời trong này, bọn họ hận không thể xé xác Hùng Đại Hải ra, những man di hải ngoại kia muốn Đại Tù chứng minh thế nào là luật khác cường thịnh, cao cao tại thượng.

Trịnh Ngôn Khánh nghe xong thì lâm vào trầm tư.

Từ đơn kiện này có thể nhận ra, Hùng Đại Hải khó có thể thoát khỏi, chẳng lẽ lại phải đi thu mua Lạc Dương huyện lệnh? Càng không có khả năng.

- Đậu đại nhân, đại nhân có biện pháp nào không?

- Trừ phi Yết Nhân Đài thu hồi đơn kiện này, còn không thì không thể cứu được Hùng Đại Hải.

- Tên Yết Nhân Hầu kia có khả năng thu hồi lại sao?

Đậu Uy nghiêng đầu, nhìn Trịnh Ngôn Khánh rồi đột nhiên cười hỏi:

- Ngôn Khánh, ngươi cho rằng có thể sao?

Câu này là trả lời Trịnh Ngôn Khánh, không thể được.

- Lão đại nhân không phải đi xem xét hình án sao.. có lẽ...

- Ngôn Khánh à, ngươi có lẽ không biết chức trách của Tư Lệ đài, ta là biệt giá của Lạc Dương, xem xét một chút chuyện thì có thể chứ không thể nhúng tay vào phán quyết của quan huyện Lạc Dương. Đại đại

số tình huống, quan huyện sau khi tuyên án thì chúng ta chỉ kiểm tra xem có thiếu sót gì không, chứ không thể phụ trách bản án cụ thể.

Chỉ có quyền giám sát mà không có quyền xử trí.

Trịnh Ngôn Khánh đã bắt được sơ hở trong lời nói của Đậu Uy:

- Lão đại nhân, ý đại nhân nói là đại đa số tình huống, tức là có ngoại lệ phải không?

Đậu Uy cười cười:

- Dương nhiên, nếu như bộ hạ hỏi đến việc này, thì Tư Lệ đài có thể nhúng tay vào.

Chóng mặt!

Nói như vậy không phải cũng bằng không hay sao?

Trịnh Ngôn Khánh không khỏi lắc đầu cười khở, không nói đến việc Dương Quảng không nhúng tay vào, mà cho dù Dương Quảng hỏi đến việc này, thì có lẽ Hùng Đại Hải cũng sẽ rơi đầu xuống đất sớm hơn.

Không được!

Trịnh Ngôn Khánh không hít một hơi thật sâu, tinh thần của hắn trở nên phấn chấn lên, hắn cầm lá đơn kiện, quan sát chăm chú một lần nữa.

- Ngôn Khánh à, người chớ hao tâm tổn trí nữa.

Đơn kiện này của Yết Nhân Đài, khó mà có thể tìm ra sự thiếu sót trong đó, theo ta thấy, thật tình không được, chúng ta chỉ có thể sau đó truy cứu...

- Truy cứu sau đó, Hùng Đại Hải có thể giữ được tính mạng sao?

- Không được.

Đậu Uy nói như chém đinh chặt sắt:

- Hôm nay nếu như phán định, thì phải trong ba ngày mới chém đầu, lúc đó chúng ta truy cứu, lấy danh nghĩa là Tư Lệ đài, hỏi thăm sứ giả của Uy Nô quốc tội danh phóng ngựa đả thương người, mặc dù là không cứu được tính mạng của hắn nhưng cũng có thể khiến bọn chúng phải vận động gân cốt... Coi như là báo thù cho Hùng Đại Hải.

- Người chết không thể sống lại, cho dù bọn họ bị tổn thương thì cũng đâu lấy lại được tính mạng của Hùng Đại Hải?

Trịnh Ngôn Khánh dĩ nhiên không đáp ứng, hắn cầm cái đơn kiện kia, chăm chú nghiên cứu hồi lâu, Đậu Uy cũng không tức giận, ngồi bên cạnh nhìn Trịnh Ngôn Khánh, trong lòng thầm nói: Kiểu bướng bỉnh này, phụ tử hắn đều giống hệt nhau.

- Đậu đại nhân, con có một biện pháp.

- Sao, người nói nghe đi?

Trịnh Ngôn Khánh nghiên cứu hồi lâu, hắn khẽ nói:

- Chỉ là chuyện này có hơi nguy hiểm, ở đơn kiện này, thêm vào một chút.

Trịnh Ngôn Khánh nhìn Đậu Uy mà nói:

- Chỉ cần thêm vào một chút, con có thể cam đoan, ngay cả Yết Nhân Đài bọn họ cũng không thể tìm ra, hơn nữa Hùng Đại Hải cũng không phải chết, nhiều nhất chỉ bị giam cầm mấy năm, bởi vậy Yết Nhân Đài cũng sẽ không trở mặt.

- Thêm như thế nào?

Trịnh Ngôn Khánh đem đơn kiện trải lên trên thư án, rồi lấy bút lông, khẽ viết lên một chút.

- Hùng Đại Hải vùng đao sát nhân?

- Trịnh Ngôn Khánh cười cười gật đầu:

- Đã là vung đao, dĩ nhiên là tự vệ khiến người ta vong mạng, dựa theo Khai Hoàng luật, chỉ bị phạt ba mươi trượng, giam cầm ba năm là đủ.

Đơn kiện đưa lên, vốn là viết Hùng Đại Hải dùng đao giết người.

Tội này là cố ý giết người, đương nhiên là tử tội, mà Ngôn Khánh lại cố ý biến thành “vung đao giết người” dĩ nhiên là vô ý, dĩ tội trạng bị giảm bớt, về phần ba mươi trượng càng dễ xử lý, đến lúc đó sai người ra mặt hối lộ sai dịch là được.

Hùng Đại Hải năm nay chỉ mới mười bốn tuổi, giam cầm ba năm cũng chỉ mười bảy tuổi mà thôi. Gặp may mắn có thể được đại xá, không chừng không cần tới ba năm đã ra khỏi ngục. Mà yết Nhân Đài, chưa chắc sẽ thực sự đi làm chủ cho đám Uy Nô kia.

Cái này là đao dưới bút, đoạn sinh tử.

Kỳ thật đời sau, lưu truyền rất nhiều câu chuyện về người phụ trách văn thư.

Giống như phương pháp của Trịnh Ngôn Khánh, có nhiều người đã dùng qua, Ngôn Khánh sau khi nghiên cứu cảm giác cũng chỉ có thể dùng cách này, về phần Yết Nhân Đài đến tội cùng là “dùng” hay “vung”, chưa chắc có thể nhớ rõ.

Chỉ cần Lạc Dương huyện có thể tuyên án xong, Yết Nhân Đài cũng không có cách nào, chẳng lẽ lại vả vào miệng mình, nói mình ghi sai rồi sao? Bọn họ làm sao giải thích với đám người Uy Nô kia Ngôn Khánh cũng không xen vào, dù sao hắn cũng chỉ muốn bảo vệ Hùng Đại Hải.

Đợi sau khi nét mực đã thấm, Đậu Uy lập tức sai người đem đơn kiện về Lạc Dương huyện nha.

Rồi sau đó hắn lắc đầu liên tục:

- Ngôn Khánh quả nhiên là không phụ hư danh, những năm nay đóng cửa đọc sách hiệu quả rõ ràng. Loại chuyện như vậy ta tuyệt đối không thể nghĩ ra... Ha Ha, Ngôn Khánh một cây viết của người có thể quyết định được cả sinh tử đó!

Trịnh Ngôn Khánh tức thì trở nên trịnh trọng, vài chào Đậu Uy rồi đi ra.

- Nếu không có lão đại nhân nâng đỡ, tiểu tử cũng không có đất để dụng võ. Tiểu tử thay cả nhà Hùng Đại Hải, tạ ơn lão đại nhân cứu mạng.

120. Chương 15: Tù Ba Năm.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 15: Tù ba năm.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Hai người ở trong thư phòng nói chuyện phiếm một lúc xong, Trịnh Ngôn Khánh nhìn sắc trời không còn sớm liền đứng dậy cáo từ.

Dù sao ở Trúc Viên, Hùng Đại Chuy vẫn chờ tin tức của hắn, Đậu Uy cũng không giữ lại, lập tức sai người tiễn hắn ra ngoài phủ.

Hắn là trưởng bối của Ngôn Khánh, lại là mệnh quan, sao có thể tiễn ra ngoài được.

Trịnh Ngôn Khánh dừng lại trước Đậu phủ, lên yên ngựa rồi vội vã đi ra, hắn vừa đi thì đã có một con ngựa lao tới trước Đậu phủ.

- Mời thông báo tới đại nhân, Hạ Châu có thư.

Người sai vặt của Đậu phủ lập tức vào thông báo, Đậu Uy cầm thư của người kia, thì thấy hai phong thư.

- Thế nào, Đường quốc công muốn hấn xuất mã hay sao?

Đậu Uy bỏ thư đi, cũng không khỏi trầm cảm thán, Lý gia xem ra tiếp nhận sự tồn tại của Ngôn Khánh rồi. Mặc dù không cách nào để Ngôn Khánh quy tông nhận tổ nhưng bọn họ bắt đầu xuất lực. Nếu lấy người này làm sư phụ của Ngôn Khánh thì vô cùng phù hợp.

Người kia cũng mang tin tức mà nói;

- Lão đại nhân, trong thư ty chức cũng không rõ ràng lắm chỉ là Lý thái thú có nói rằng xin lão đại nhân đem một phong thư khác giao cho người đó...

Đậu Uy gật đầu:

- Chuyện này ngươi cứ yên tâm, ngày mai ta sẽ ra ngoài sớm, đem thư chuyển ra ngoài.

- Đã như vậy, ty chức xin cáo từ.

Người mang tin liền vội vã ra đi.

Mà Đậu Uy ở trong thư phòng mở phong thư ra, thấy chữ viết quen thuộc thì không khỏi liên tục gật đầu....

Ngôn Khánh lúc trở về Trúc viên thì thời tiết đã là nửa đêm.

Bất tri bất giác, hắn cảm thấy hơi mệt mỏi, chỉ là thấy đèn đuốc trong trúc lâu sáng trưng, hắn biết rằng Trịnh Thế An vẫn còn thức. Hắn lập tức bảo Mao Vượng dắt Ngọc Đề Tuấn đi rồi đi vào trong trúc lâu.

- Ngôn Khánh tình hình thế nào rồi?

Trịnh Thế An vội vàng hỏi thăm.

Trịnh Ngôn Khánh ỏi ngược lại:

- Gia gia, bên mọi người thế nào rồi?

Hùng Đại Chuy không đợi được liền nói:

- Tất cả đều tốt, gia gia của ngươi nghe theo lời người chúng ta cùng tìm đại hắc tử. Chỉ là đại hắc tử có vẻ hơi sợ hãi, nhưng gia gia của ngươi đã sai người tặng tơ lụa và tiền bạc, nói sắp xếp cho đại hắc tử một nhà tù độc lập, người ở bên trong cũng đáp ứng sẽ chiếu cố cho hắn... Ngôn Khánh đại công tử nói thế nào?

Trịnh Ngôn Khánh lập tức đem chuyện đã trải qua một năm một mười tường thuật lại.

- Đại Chuy tử, tình huống là như vậy.

Con chỉ có thể làm được như vậy, về phần kết quả thế nào, còn phải chờ sự phán quyết của huyện nha ngày mai, chỉ cần Yê Nhân Đài bọn họ không nhảy ra thì đại hắc tử cũng không phải gặp nguy hiểm, tối đa cũng chỉ phải bị tù hai ba năm.

Nghe nói Hùng Đại Hải không bị ảnh hưởng tới tính mạng, Hùng Đại Chuy liền thở ra một hơi.

Vương Chính cùng Trịnh Thế An cũng gật gật đầu, căn cứ theo lời nói của Trịnh Ngôn Khánh thì nếu chỉ bị phán hai ba năm thì rõ ràng đây là kết cục tốt nhất, Hùng Đại Chuy tiến tới một bước, bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt Trịnh Ngôn Khánh.

- Đại Chuy gia gia, gia gia làm gì vậy?

- Ngôn Khánh, Đại Chuy tử cảm tạ con, con giữ được tính mạng cho đại hắc tử ta rất cảm kích, nếu hắn gặp chuyện không may ta cũng không biết khi chết phải đối mặt với gia gia của nó thế nào.

Hùng Đại Hải là cháu trai của Hùng Đại Chuy, Hùng Đại Chuy rất yêu thương nó.

Trịnh Ngõn Khánh vội vàng tiến lên , muốn đỡ Hùng Đại Chuy dậy, ở bên cạnh, Trịnh Thế An và Vương Chính cũng khuyên

- Lão tiểu tử ngươi làm vậy không phải là làm khó Khánh oa nhi sao? Lớn lên rồi mà tính tình vẫn như trẻ con vậy?

- Gia gia, mọi người nghỉ ngơi sớm đi.

Sáng mai chúng ta còn phải vào thành xem kết quả, đại hắc tử đến lúc đó không thấy mọi người sẽ càng sợ hãi, mấu chốt hiện tại là chúng ta cần phải khiến đại hắc tử bình tĩnh, đó là điều quyết định.

Trịnh Thế An và Vương Chính liên tục gật đầu, kéo Hùng Đại Chuy lên lầu nghỉ ngơi.

Ngõn Khánh hơi mệt mỏi đứng ở trước đại sảnh mà thở phào một cái:

- Mao Vương thúc, thúc thu thập một chút đi, ngày mai còn phải đi sớm.

Nói xong hần quay người ra khỏi trúc lâu.

Đứng ở dưới trúc lâu, trên bãi đất trống, Ngõn Khánh nhìn ngọn đèn dầu lấp ló:

- Xem ra đêm nay chính là một đêm khó ngủ rồi.

Sáng sớm, ở trước huyện nha Lạc Dương, đã tụ tập rất nhiều người.

Từ khi đại Tùy khai quốc đến nay, lần đầu tiên xảy ra chuyện xung đột ngoại giao cho nên đã hấp dẫn không ít người. Chuyện hôm qua sau khi phát sinh, tất cả mọi người đều phán đoán kết quả.

Rất nhiều người cho rằng Hùng Đại Hải phải chết, đặc biệt là các nho sinh.

Đương nhiên cũng có nhiều ý kiến phản đối, rõ ràng tên Uy Nô đó đã thương người trên đường, Hùng Đại Hải tiến lên ngăn cản nên mới phát sinh xung đột, còn nữa Uy Nô quốc động thủ trước, đánh Hùng Đại Hải, không ngờ bị hần giết chết, dựa vào điều gì mà đòi Hùng Đại Hải phải đền mạng? Chẳng lẽ mạng của con dân đại Tùy không đáng tiền sao?

Những người có quan điểm này cũng không ít, nhưng vô phương phản bác những nho sinh kia.

Tóm lại chuyện này chỉ có thể đứng bên ngoài mà quan sát, cho nên từ sáng sớm, huyện nha đã tụ tập kín tất cả mọi người.

Trịnh Ngõn Khánh cũng không đứng ngoài quan sát, mà hần đang tìm một quán trà nhỏ mà ngồi xuống.

Kỳ thật đây cũng không phải là quán trà mà là một quán ăn nhỏ.

Quán này bán một chút bánh chưng, bánh súp các loại thực phẩm. Rất nhiều khách nhân không ăn ở đây mà đều đóng gói mang đi, cho nên tiểu trà này vẫn yên tĩnh. Ngõn Khánh bảo Mao Tiểu Niệm kêu một chén bánh canh, ngồi ở bên trong nghe những khách nhân bên cạnh bàn luận.

Những thứ hần có thể làm hần đều đã làm rồi.

Tuy nói hần tới huyện nha có thể chú ý một chút, nhưng không thể cải biến chủ trương của huyện lệnh.

Cùng vào đó đi tham gia náo nhiệt, không bằng ngồi ở đây nghe chuyện phiếm.

Trịnh Thế An, Hùng Đại Chuy và một số người hàng xóm láng giềng đều không yên tâm, tất cả đều tới nha môn xem kết quả.

Hùng Đại Chuy nói:

- Đại hắc tử nhìn thấy chúng ta nhất định sẽ không quá sợ hãi.

- Thiếu gia, tại sao cậu không ăn gì cả?

Trịnh Ngõn Khánh đang nghe mấy người xung quanh đối thoại, thấy Mao Tiểu Niệm hỏi vậy thì nhẹ giọng trả lời:

- Lúc này ta không đói, người ăn nhanh lên, đoán chừng phán quyết của huyện nha sẽ không quá lâu, trong chốc lát là sẽ xong.

Mao Tiểu Niệm rất muốn nói với Trịnh Ngôn Khánh vài lời nhưng không biết phải mở miệng thế nào.

- Đã quyết định, huyện lệnh đại nhân đã quyết định.

Đúng vào lúc này, một thiếu niên chạy tới, không kịp thở mà nói:

- Cha, huyện lệnh đại nhân đã quyết định.

- Là trăm, hay là thế nào?

Không chỉ mấy lão nhân ở tiểu trà này quan tâm mà những khách mua hàng cũng cảm thấy hứng thú.

- Các người tuyệt đối không tưởng tượng được đâu... hắc hắc, là giam tù ba năm.

- Sao?

Một số khách nhân lộ vẻ thất vọng:

- Nguyên một nhân mạng mà chỉ giam tù ba năm, thật quá nhẹ đi!

- Sau chuyện này chỉ sợ thiên hạ sẽ đại loạn.

Trịnh Ngôn Khánh nhướn mày, nhìn nhìn tên kia trong lòng khó chịu:

- Chẳng lẽ người muốn Hùng Đại Hải phải chết thì mới cam tâm hay sao?

121. Chương 16: Tới Lạc Phổ Thư Quán.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 16: Tới Lạc Phổ thư quán.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Có khách nhân nói:

- Tên tiểu tử, này sao người lại nói như vậy? Uy Nô thiếu chút nữa là đã thương con dân Đại Tùy, Hùng Đại Hải cũng vì cứu người mới nổi lên xung đột, chẳng lẽ người thấy tính mạng của con dân Đại Tùy không đáng giá sao?

- Ta không nói như vậy....

- Các người đừng cãi nữa, nghe tiểu nhị nói xem, đến rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Tên tiểu nhị kia dương dương đắc ý nói:

- Yến Nhân Đài đâm đơn kiện nói Hùng Đại Hải là vùng đao giết người, hơn nữa Hùng Đại Hải ở quan tòa cũng không phủ nhận điều này, huyện lệnh đại nhân cho rằng, nếu là vùng đao giết người thì là vô tình hay cố ý, nếu là vô tình thì theo Khai hoàng luật chúng ta, chỉ bị giam ba năm mà thôi.

Trịnh Ngôn Khánh lấy từ trong túi tiền ra năm đồng đặt lên trên bàn.

- Tiểu Niệm chúng ta đi thôi.

Hắn không muốn nghe tiếp nữa, tất cả đều như hắn đoán, Hùng Đại Hải thậm chí bị miễn xử phạt ba mươi trượng, đây là một kết quả viên mãn rồi... Hơn nữa Ngôn Khánh cũng thấy con dân Lạc Dương không có ý kiến gì, điều này rất trọng yếu, vì nhiều khi Tư Lệ Đài xem xét hình án, xuất phát từ dân ý.

Người của Lạc Dương thành đã không có ý kiến, để xem đám Uy Nô quốc kia xử lý tình huống thế nào.

Nếu như Uy Nô quốc cũng không dị nghị điều gì, Tư Lệ Đài cũng không hỏi đến điều này, đợi ba năm sau, Hùng Đại Hải từ trong ngục đi ra thì sẽ trở thành một hảo hán nổi tiếng.

Nhưng một khi Tư Lệ Đài muốn phúc thẩm bản án này, đối với Hùng Đại Hải không chỉ nguy hiểm, mà đối với Hùng gia cao thấp cũng là một loại tra tấn.

Nhưng người của Uy Nô quốc sẽ có thái độ thế nào đây?

Trịnh Ngôn Khánh cũng không cách nào đoán được, chỉ có thể yên lặng lắng nghe chuyện này.

- Tiểu Niệm, gia gia bọn họ hiện tại đã đi tới huyện lao, người cũng qua tụ hợp với bọn họ đi.

Ngôn Khánh cười con thanh lừa ở trên phố mà phân phó với tiểu NIỆM. Hắn không mang Ngọc Đề Tuấn vào trong thành, trải qua chuyện hôm qua Ngôn Khánh không thể không cẩn thận một chút, con thanh lừa này tuy không bằng con Ngọc Đề Tuấn, nhưng tính khí mềm mại, không gây ra nhiều chuyện.

Mao Tiểu Niệm nói:

- Thiếu gia, cậu không quay về sao?

- Ta muốn đi tới phố Đại Đồng, Lạc Phổ tiên sinh mấy ngày trước đã phái người đưa tin, nói là đã đào được mấy bộ Hán bia thời Ngụy.

- Người cũng biết, một tháng nữa là sinh nhật Đỗ đại ca, huynh ấy lúc trước làm ở Trường An, ta không có lễ vật gì tặng huynh ấy, huynh ấy ưa thích mẫu chữ khác, ta sẽ mang đi tặng cho Đỗ đại ca.

- Vậy tiểu tỷ cùng đi với thiếu gia được không?

Mao Tiểu Niệm cất tiếng nói, mang theo một vẻ chờ đợi.

Trịnh Ngôn Khánh lắc đầu:

- Không cần, người về trước đi, gia gia bọn họ tuổi đã già, đêm qua cũng không nghỉ ngơi, cần người chiếu cố cho tốt.

Trong lòng Mao Tiểu Niệm cũng hơi thất vọng, nhưng nàng không để lộ ra.

Nàng cất tiếng rồi xoay người rời đi.

Ở đây cách huyện lao không xa, dọc theo con đường này đều là phố phường cũng không cần phải lo lắng điều gì.

Ngôn Khánh cười con thanh lừa, đi trong ánh nắng mùa thu.

Gió hơi dịu hiu, nhưng ánh mặt trời rất ấm áp, chiếu lên người rất thoải mái, huyện nha ở phía bắc Lạc Thủy, Ngôn Khánh muốn tới phố Đại Đồng, nhất định phải qua Lạc Thủy, đi thật lâu mới tới, đây cũng là nguyên nhân hắn không muốn Mao Tiểu Niệm đi theo.

Con đường xa như vậy, hắn cười lừa thì được, nhưng chẳng lẽ lại để Mao Tiểu Niệm đi bộ theo hay sao?

Sau khi đi qua Thiên Tân Kiều phố, Ngôn Khánh thỉnh thoảng còn nghe được thanh âm đọc Tam Quốc diễn nghĩa.

Ngôn Khánh cười cười, thúc con thanh lừa đi nhanh .

Bên ngoài đánh giá sao về bộ tam quốc diễn nghĩa này, Ngôn Khánh biết, rất biết, thậm chí có người đội nước bắn lên người của hắn... Ha ha, đây cũng là chuyện mà hắn hi vọng, ba năm khổ đọc hắn có thể nắm giữ một số kỹ xảo làm thơ nhưng vẫn không thể làm ra những bài thơ lưu truyền thiên cổ. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hắn cũng không làm ra sự tình này.

Một mặt vì không có cách nào, một mặt vì một sự kiện khác.

Trong hai năm nay, năm ngoái Tùy Dạng Đế Dương Quảng đã giam cầm Tiết Đạo Hành lại, Tiết Đạo Hành chính là người thuộc Hà Đông Tiết Thị, cũng là người đương thời trong lòng mọi người. Trong năm Khai

Hoàng, hấn bởi vì bị vạch tội kết đảng, bị Tùy Đế sung quân đi Lĩnh Nam, lúc đó, Dương Quảng còn tọa trấn Giang Đô, đối với tài hoa của Tiết Đạo Hành xưa nay vẫn luôn ngưỡng mộ, vì vậy lập tức ra lệnh cho người tiến về Trường An, mời Tiết Đạo Hành tới Dương Châu, đến lúc đó nhất định bắt Tiết Đạo Hành ở lại, sau đó mới bẩm báo với cha của hấn cuối cùng để cho Tiết Đạo Hành làm phụ tá của mình, không cần về lại Lĩnh Nam.

Lại nói tiếp, Dương Quảng cũng là có hảo ý, yêu thích tài hoa của Tiết Đạo Hành.

Nhưng mà không biết Tiết Đạo Hành đã xảy ra chuyện gì, đến thời khắc mấu chốt hết lần này tới lần khác làm ra dáng vẻ thư sinh, rõ ràng sắp tới Giang Đô rồi, lại thay đổi tuyến đường, vượt Giang Đô xuôi nam, giống như giăng cho Dương Quảng một cái tát vậy.

Chuyện này khiến co Dương Quảng ghi hận trong lòng.

Chỉ là Dương Quảng sau khi đăng cơ vẫn thấy Tiết Đạo Hành tài học xuất chúng nên bắt đầu dùng hấn.

Nào biết Tiết Đạo Hành khi vừa tới Trường An đã làm ra một quyển sách tên là Cao Tổ Hoàng Đế tụng. Dương Quảng sau khi xem xong thẹn quá hóa giận.

Theo sự giảng giải trong bài thơ tự này thì bài thơ này chính là ca tụng Chu Vũ vương, mĩ mai Chu U vương.

Dương Quảng là bậc tự phụ thế nào, làm sao có thể tiếp nhận được nhục nhã như vậy? Hấn không quản xem Tiết Đạo Hành có mĩ mai mình hay không nhưng chỉ cần Dương Quảng sinh lòng thì Tiết Đạo Hành kia nhất định... Trên thực tế Tiết Đạo Hành về sau đích thật đã bị Dương Quảng giết chết về phần nguyên nhân thì là hấn vọng nghị triều chính. Tiết Đạo Hành dù sao cũng là đại thần, tại sao lại không thể nghị luận triều chính? Dù sao trong chuyện này, hoàng đế lão nhân đã nói người có tội thì người không có tội sẽ trở nên có tội.

Trịnh Ngôn Khánh nhớ mang máng, sách sử từng ghi lại một đoạn: Tiết Đạo Hành sau khích hết, Dương Quảng đã nói qua: Nhìn người như vậy mà cũng có thể làm ra câu thơ “không lương lạc yển nê ” hay sao?

Đừng để Dương Quảng theo dõi mình, rồi cuối cùng nói một câu, nhìn người mà có thể làm ra câu thơ” Sĩ Cam phần tử bất công hầu hay sao”?

Cho nên Ngôn Khánh thấy tình huống như vậy mới làm ra Tam Quốc diễn nghĩa, một phương diện là bảo trì sự chú ý của mọi người đối với hấn, một phương diện khác có hiệu quả làm ô danh của mình đi, loại nhất cử lưỡng tiện này, tại sao lại không làm?

122. Chương 17: Cứu Mỹ Nhân.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 17: Cứu mỹ nhân.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lạc Phở thư quán nằm ở phố Đại Đồng, phía nam lạc thành, gần kiến quốc môn.

Quy mô của đại đông xem ra kém Lạc thành phần hoa, nhưng lại có một khí tức tao nhã khác.

Ở đô thị ngư long hỗn tạp, loại người nào cũng có.

Đến quan lại quyền quý, từ người buôn bán nhỏ cho tới khách qua đường cũng đều xuất hiện. Còn có thương nhân Hồ khách nữa, ở đây tứ quán mọc lên san sát như rừng, không khí rất tốt nhưng không ồn ào, những người tới nơi này hầu hết là để tĩnh dưỡng.

Lạc phổ thư quán đặt ở một vị trí vô cùng bắt mắt.

Trong Lạc phổ thư quán, có treo hai câu thơ đối mà Ngôn Khánh tặng cho Lạc Phổ tiên sinh: Thư sơn hữu lộ cần vi kính, Học hải vô nhai khổ tác chu

Hai câu này được rất nhiều người tu học coi là lý lẽ.

Ở trên giá sách là chồng chất thư tịch, toát ra mùi hương nhàn nhạt.

Trịnh Ngôn Khánh đem con thanh lưà buộc lại rồi bước vào trong thư quán.

Tiểu nhị là người có trí nhớ tốt, hẳn nhận ra Trịnh Ngôn Khánh liền vội vàng tiến tới cười hì hì mà nghênh đón:

- Trịnh công tử, công tử cuối cùng đã đến.

Ngôn Khánh cười cười:

- Cái gì mà cuối cùng đã đến, từ này từ đâu đến vậy?

- Công tử không biết, tiên sinh được mấy cuốn hán bìa thời nguy thiếp, những ngày nay không ít người hỏi thăm tới nhưng tiên sinh nhất định không bán, luôn miệng nói chờ công tử tới. Nếu công tử mà không tới, có lẽ đã mang qua bãi phồng rồi.

- Ha ha, cái này ta đích thật đã sợ sót rồi.

- Ngài xem, Lạc phổ tiên sinh rất xem trọng công tử, chuyên môn lưu lại mẫu chữ khắc, ngoại trừ công tử, ai cũng không bán.

Lời này nói ra thật khiến cho người khác cảm thấy thoải mái.

Lời nói này không khỏi có chút khoa trương nhưng người nghe vẫn có cảm giác mình được coi trọng, Trịnh Ngôn Khánh vội vàng cảm tạ rồi nhìn xung quanh nhẹ giọng hỏi:

- Lạc Phổ tiên sinh đâu rồi?

- À, đang ở trên lầu tiếp đãi khách nhân.

- Công tử nếu không vội thì ở dưới này xem sách một chút, chỉ là sốt ruột thì tiểu nhân có thể đi thông bẩm.

Thư quán chia làm hai lầu, trên lầu chỉ trưng bày một số đồ quý hiếm người bình thường không có tư cách được lên đó tiếp đãi, trên đó chắc hẳn là khách quý mà Ngôn Khánh cũng không nóng nảy, liền ngồi ở bên cạnh, tiểu nhị dâng trà lại mang một cuốn Đông Sơn tập đặt ở bên cạnh để Ngôn Khánh lúc uống trà thì đọc sách giết thời gian.

Thời đại này, thường trà mang tới cảm hứng nhưng mọi người vẫn hay uống rượu.

Chỉ là thư quán không giống như địa phương khác, rượu không thể để cho khách nhân uống quá nhiều.

Một ly trà thơm, một quyển sách cùng với vẻ tĩnh mịch này là một sự phối hợp vô cùng mỹ mãn.

Trịnh Ngôn Khánh ngồi xuống đang chuẩn bị cầm sách lên thì nghe tiếng bước chân từ trên bậc thang truyền xuống, chột nhẹ chột nặng, chính là bước chân của hai người.

Luyện dẫn đạo dưỡng sinh thuật bốn năm, đã khiến cho thính lực của Ngôn Khánh hơn người bình thường rất nhiều lần.

Hắn ngoảnh đầu nhìn lên trên lầu thì thấy đó là một nam một nữ, nam thì chính là Lạc Phổ tiên sinh, nữ thì cao gầy, mặt ngài đẹp tuyệt trần, má lúm đồng tiền, tư sắc động lòng người.

Cũng không biết có phải là do cô gái kia mãi nói chuyện hay không, chỉ là thang lầu có vẻ hơi trơn, nàng liền trượt chân một cái, sợ hãi té từ trên lầu xuống. Lạc phổ tiên sinh vội đỡ nhưng đã không còn kịp.

Nói thì chậm nhưng lúc đó thì rất nhanh, Ngôn Khánh đã đứng dậy, nhanh như thiểm điện lao tới đỡ lấy thiếu nữ, trong chốc lát hắn đã ôm lấy nhuyễn ngọc vào trong lòng. Ngôn Khánh tuy trong lòng trầm ổn nhưng cũng không khỏi rung động.

- Tiểu thư, người không bị sao chứ?

Từ trên thang lầu, có tiếng bước chân vội vã tới, Ngôn Khánh ôm thiếu nữ xong, phải lùi lại vài bước mới vững gót chân.

Người kia vội vàng hỏi thăm thiếu nữ mà Trịnh Ngôn Khánh đỡ.

Cô gái kia hiển nhiên vẫn kinh hồn chưa định, ôm chặt lấy lưng áo của Trịnh Ngôn Khánh, ngực phập phồng kịch liệt, lại càng khiến cho Ngôn Khánh cảm nhận thấy nhuyển ngọc trong lòng mình. Thiếu nữ kia cuối cùng cũng ổn định tâm thần, mặt mày liền đỏ lên, vội vàng buông tay ra, muốn lùi về sau nhưng không ngờ vừa bước được một bước thì đã suýt nữa té ngã xuống mặt đất, lại được Trịnh Ngôn Khánh nhanh tay lẹ mắt ôm lại.

Trên mặt cô gái lộ ra vẻ đau khổ, mũi chân cắm xuống đất, tựa hồ như không dám dùng lực mạnh.

Ngôn Khánh vội vàng đỡ lấy nàng ngồi xuống bên cạnh.

Lạc Phổ tiên sinh lúc này mới chạy tới mà khẽ nói:

- Bùi tiểu thư, tiểu thư không sao chứ?

Hóa ra tiểu thư này họ Bùi.

Thiếu nữ lúc này cũng nhận ra Trịnh Ngôn Khánh, khuôn mặt nàng đỏ bừng mà nói một tiếng:

- Đa tạ công tử cứu giúp.

- Có lẽ bị trật khớp chân rồi.

Trịnh Ngôn Khánh mỉm cười với nàng, sau đó giải thích với Lạc Phổ tiên sinh.

Hắn vừa nói, vừa nâng chân nàng lên, thuận tiện cởi giày ra.

- Người định làm gì?

Thiếu nữ nhin không được thở nhẹ ra một tiếng, thanh âm hơi run run.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Bùi tiểu thư, không cần phải lo lắng, cô vừa rồi bị trật khớp chân, cần phải kiểm tra một chút nếu nghiêm trọng thì phải tới y quan khám bệnh đó.

- Tại sao người biết ta họ Bùi?

Thiếu nữ để lộ vẻ cảnh giác.

Ngôn Khánh cười nói:

- Vừa rồi Lạc Phổ tiên sinh gọi tiểu thư, ta cũng không phải là kẻ điếc, tại sao không nghe được... Cũng may là không tổn thương tới gân cốt.

Trịnh Ngôn Khánh ngồi dưới mặt đất, đem chân của nàng đặt lên trên đùi của mình nắm chặt lấy, thiếu nữ kia khẽ run lên, đầu cúi thấp xuống, xấu hổ như lá phong ngoài thành Lạc Dương.

- Lạc Phổ tiên sinh, ở đây có rượu thuốc không?

Tiểu Lạc Phổ tiên sinh nghe thấy vậy thì vội vàng gật đầu nói:

- Có có... ta trước đó vài ngày có mua một chút rượu thuốc, hiệu quả vô cùng.

- Vậy lấy ra đây đi.

Tiểu Lạc Phổ tiên sinh hơi bối rối, thế nên Ngôn Khánh lúc hỏi thăm hắn mới không có bất kỳ động tác nào, thiếu nữ họ Bùi này lai lịch không nhỏ, cho dù không phải là đệ tử quan lại cũng là hậu nhân của danh môn.

Thậm chí nàng có thể là tộc nhân của Bùi Thị Hà Đông.

Nếu bàn về quy mô, tộc nhân Bùi thị không lớn cho lắm, nhưng Bùi Thế Cử là một thành viên của tộc nhân này, nếu như tiểu thư này thuộc Bùi thị thì sao?

Tiểu Lạc Phổ tiên sinh vội vàng chạy xuống hầm lấy rượu thuốc.

Ở rong thư quán, bọn tiểu nhị thấy không có chuyện gì liền lui ra.

- Ta... ta tên là Thúy Vân, đa tạ Trịnh công tử ra tay cứu giúp.

- Tiểu thư biết tại hạ?

Trịnh Ngôn Khánh nghi hoặc ngẩng đầu lên, nhìn thiếu nữ.

Thiếu nữ đỏ mặt lên, thanh âm hơi run rẩy, lại giống như có vẻ thất vọng:

- Người đã quên, hôm qua người cùng với đệ đệ của ta xung đột với nhau hay sao?

- À....

Trịnh Ngôn Khánh bừng tỉnh đại ngộ, khó trách vừa rồi hấn gặp thiếu nữ này thấy hơi quen mặt.

123. Chương 18: Hiểu Lắm.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 18: Hiểu lắm.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Hóa ra nàng chính là người phóng ngựa tới ngăn cản mình và thiếu niên kia đánh nhau. Chuyện này hôm đó, Trịnh Ngôn Khánh lo lắng đến Hùng Đại Hải, cho nên cũng không để ý đến tướng mạo của đối phương, thứ hai là hấn không ngờ rằng thiếu nữ e thẹn này với nữ nhân khí thể hiên ngang hôm qua là một.

- Chuyện ngày hôm qua thật sự có lỗi, tại hạ lúc đó không ngờ... tiểu thư không phải là người ở Lạc Dương sao?

Ngôn Khánh vừa nói vừa xoa bóp mắt cá chân cho thiếu nữ:

- Ta vốn là người ở Hà Đông, gia phụ nói muốn định cư ở Lạc Dương, cho nên ta cũng tới... À tên đệ đệ kia của ta tính tình lỗ mãng, nhưng người không nên trách tội hấn, kỳ thực hấn rất sùng bái người đó.

- Sùng bái ta?

- Đúng thế, người lúc trước viết ra Tam Quốc diễn nghĩa, vị tiểu đệ kia của ta vô cùng ưa thích.

Trịnh Ngôn Khánh nở ra một nụ cười.

Trẻ không đọc Hồng Lâu, già không đọc Tam Quốc, đây là một câu danh ngôn tổng kết của đời sau.

Bởi vậy có thể thấy được, Tam Quốc đối với thiếu niên có một sức hấp dẫn rất lớn, hấn lập tức cười nói:

- Ta bất quá chỉ làm cho vui mà thôi, để cho thế nhân có thể tiêu khiển, thật sự nhiều người bên ngoài đã nói đó là xuyên tạc lịch sử, không thể tha thứ.

- Nhưng mà ta lại cho rằng rất tốt...

- À, tiểu thư cũng đọc Tam Quốc sao?

- Đọc qua một chút, ta chỉ là cảm thấy, Tam Quốc diễn nghĩa để người ta tiêu khiển cũng không cần khảo cứu, trong đó có những đoạn khiến cho người ta thật cảm động lòng người.

- Ha ha...

Ngôn Khánh cười ha ha, sau đó cũng không tiếp lời.

Đột nhiên Trịnh Ngôn Khánh nghe thấy bên ngoài truyền tới một tiếng hét to;

- Tên tiểu tử đáng chết, dám vô lễ với tỷ tỷ của ta.

Theo tiếng bước chân truyền đến, không đợi Ngôn Khánh quay đầu lại, một quyền phong đã đánh tới trước người của hắn, điều này cho thấy người đánh ra quyền phong này có lực đạo kinh hãi thế nào. Ngôn Khánh một tay còn nắm chân ngọc của Bùi Thúy Vân, cũng khó có thể trốn tránh, bất đắc dĩ bỏ người về phía trước, Trịnh Thúy Vân đã kêu lên một tiếng sợ hãi, bị Trịnh Ngôn Khánh đè lên trên người.

- Tiểu tặc muốn chết.

Người kia càng thêm tức giận, giẫm chân tại chỗ tiến lên, đập một cước về hậu tâm của Trịnh Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh không dám né tránh, hắn có thể né tránh nhưng làm như vậy sẽ khiến cho Bùi Thúy Vân bị tổn thương. Hắn liền ôm lấy Bùi Thúy Vân, xoay một cái trên mặt đất, sau khi sắp xếp cho Bùi Thúy Vân ổn định, hắn mới dùng chiêu lý ngư dĩ đỉnh bay lên trời, cũng bất kể đối phương là ai, lập tức đá một cước ra.

Ầm một tiếng, người kia đã đưa tay ra, cố thể mà chặn cú đá của Trịnh Ngôn Khánh lại.

Trịnh Ngôn Khánh thuận thế mà lộn người ra đằng sau, ngồi xổm trên mặt đất mà không ngừng xoa bóp chân, người kia cũng không kìm được, lui về phía sau hai bước xoa tay không ngừng, cánh tay giống như đã mất đi tri giác.

- Là người?

Người tới rõ ràng nhìn thấy đối phương là Trịnh Ngôn Khánh. Trịnh Ngôn Khánh cũng nhìn rõ người tới.

Không đợi Trịnh Ngôn Khánh mở miệng, người kia đã giận dữ hét lên:

- Hay cho cái tên Trịnh Ngôn Khánh nhà ngươi, uống cho ta sùng bái ngươi, không ngờ ngươi lại là một tên tiểu nhân... Ta và ngươi từng có ân oán, ngươi tìm ta là tốt rồi, tại sao lại khi dễ tỷ tỷ của ta, ta giết ngươi.

Trịnh Ngôn Khánh không khỏi âm thầm kêu khổ, trong lòng biết đối phương đã hiểu lầm.

Chỉ là ngẫm lại động tác vừa rồi của hắn đối với Bùi Thúy Vân đúng là hơi mập mờ, người không biết còn tưởng hắn vuốt ve chân ngọc của Bùi Thúy Vân.

Người vừa giao thủ với Trịnh Ngôn Khánh, chính là đệ đệ của Bùi Thúy Vân.

Mà lúc này, Thúy Vân bị Trịnh Ngôn Khánh đè lên trên người, đang hoảng hốt định giải thích thì chỉ thấy thiếu niên kia tức giận xông lên, hai nắm đấm một trước một sau, làm ra bộ quyền thế liên sơn, đánh về phía Trịnh Ngôn Khánh.

- Ngươi...

Trịnh Ngôn Khánh chưa kịp nói đã bị quyền phóng vào mặt.

Hắn vội vàng lui về phía sau một bước, hóa giải quyền kinh của thiếu niên này, thân thể đồng thời tránh qua, tránh né công kích của đối phương. Cũng không chờ hắn vững thân hình, thiếu niên thấy Trịnh Ngôn Khánh đứng sau quây, liền tiến tới cắn răng một cái, đập nát quây hàng, hai tay giao nhau thành hình thập tự, vận đủ khí lực mà tiến ra tấn công.

Ầm một tiếng nặng nề vang lên.

Trịnh Ngôn Khánh đâm vào trên quây, phía sau đau đớn vô cùng.

Thiếu niên kia vẫn chưa chịu thôi lập tức nhảy lên trên không trung, khuỷu gối đánh về trước ngực của Trịnh Ngôn Khánh.

Liên tiếp tam kích, Trịnh Ngôn Khánh cũng nổi giận.

Thiếu niên này có khí lực kinh người, nếu không phải Trịnh Ngôn Khánh thuở nhỏ luyện võ chỉ sợ vừa rồi đã phải gãy hết xương cốt.

Người cho dù hiểu lắm, ta cũng không thể bỏ qua cho người, chiết chiêu đi.

Trịnh Ngôn Khánh cho dù tính tình trầm ổn cũng không thể cứ tiếp tục né tránh, hắn mở hai tay ra, đẩy vào hông của thiếu niên kia, hất ngã hắn xuống mặt đất, nào ngờ thiếu niên này sau khi ngã xuống không hề bị thương chút nào, xoay người nhảy lên.

- Trịnh Ngôn Khánh người chớ có chọc giận ta.

Bùi Thúy Vân ở bên cạnh cũng đã tỉnh táo, nàng lập tức kêu lên:

- Tiểu đệ, đệ mau dừng tay, đệ hiểu lầm rồi.

Nhưng mà lúc này, thiếu niên đã như hổ điên, không hề nghe thấy lời nói của Bùi Thúy Vân.

Trịnh Ngôn Khánh cũng hơi nóng nảy.

Người này tại sao lại điên lên như vậy, vừa rồi một kích kia của mình, đổi lại người khác cũng phải nghỉ ngơi một phen, vậy mà hắn lại không việc gì, chẳng lẽ hắn lại luyện Thiết Kim Cương trong truyền thuyết hay sao. Hắn ngẫm nghĩ một lát thì thiếu niên kia đã ra chiêu phản kích tiến tới trước mặt hắn.

Hai tay của hắn mở ra, ôm lấy eo của Ngôn Khánh, trong miệng phát ra tiếng hổ gầm, đem Ngôn Khánh nâng lên, ném xuống mặt đất.

Ngôn Khánh dù sao cũng luyện Hàng Long công bốn năm, mặc dù không có khí lực nghìn cân nhưng người bình thường cũng đừng hòng làm hắn di động một bước.

Người này khí lực quá lớn.

Ngôn Khánh nếu như bị hắn quật ngã, không chết cũng phải tàn tật.

Thân thể của hắn đột nhiên uốn éo, hai chân giơ lên, khóa vào cổ thiếu niên kia, thiếu niên kia dùng sức, định quật ngã Ngôn Khánh xuống, hai người đột nhiên đẩy ra, đều ngã xuống mặt đất.

- Tiểu đệ, đệ mau dừng tay, Trịnh công tử, công tử cũng mau dừng tay.

Mọi người ở trong thư quán đều há hốc mồm nhìn cảnh tượng này.

Hai nam tử thiếu niên áo trắng bông bành phong độ nhẹ nhàng, một người trong họ không phải là Bán Duyên Quân đại danh鼎鼎 sao?

Bán Duyên Quân làm thơ viết sách dĩ nhiên rất tuyệt hảo, không ngờ đến đánh nhau cũng không phải là kém cỏi.

Quan trọng là, hai thiếu niên này đánh nhau tựa hồ là vì một nữ nhân. Chuyện này mà truyền ra không biết sẽ oanh động tới mức nào.

Đừng nói là tiểu nhị trong thư quán mà ngay cả Lạc Phổ tiên sinh đem rượu thuốc về cũng ngơ ngác sững sờ.

- Các người đừng đánh nhau nữa.

Bùi Thúy Vân lớn tiếng gọi, má lúm đồng tiền của nàng trở nên đỏ bừng.

Đúng vào lúc này, ở bên ngoài thư án có một người bước vào, thân hình nhanh như điện chớp, một tay ôm lấy bả vai của thiếu niên, một tay khẽ đập vào đùi của Trịnh Ngôn Khánh.

Đừng nhìn động tác của hắn đơn giản, thật ra hành động vô cùng nhanh.

124. Chương 19: Cáp Sĩ Kỳ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 19: Cáp Sĩ Kỳ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngôn Khánh và thiếu niên kia thoáng chốc đã bị tách ra, Ngôn Khánh cũng lập tức lùi về phía sau mấy chục bước rồi ổn định thân hình.

- Hai vị đều là thiếu niên anh tuấn, đem thể nhân làm gương, tại sao trước các vị thánh hiền lại đánh nhau, chẳng phải là không coi các vị tiên hiền ra gì sao?

Cả hai lúc này giống như chết lặng, không hề có chút khí lực nào. Thiếu niên kia càng thê thảm, hẳn phải dựa vào tường mới đứng vững được, cả người hắn run lên, xương cốt như muốn rã ra.

Trịnh Ngôn Khánh cũng dựa lưng vào lan can, ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy đối phương cao khoảng hơn một thước bảy, thân thể gầy gò, đôi mắt sáng ngời hữu thần, trên người mặc một bộ áo bào màu trắng, đỉnh đầu bó khăn vàng.

Trên cằm có một chút ria mép, nhìn rất có khí tức mạnh mẽ.

Nhưng không biết tại sao, Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy trên người này có một điểm quái dị không nói rõ.

Hắn thở gấp một hơi, trầm giọng quát hỏi:

- Người là ai?

- Ha ha, làm phiền đại danh鼎鼎 Bán Duyệt Quân hỏi tới rồi, lão phu rất vinh hạnh.

- Lão phu là Cáp Sĩ Kỳ, nguyên quán ở Tương Châu, hôm nay tới Lạc Dương làm một chút sinh ý. Hai vị đều là thiếu niên tuấn ngạn, có gì hiểu lầm từ từ nói ra, nơi này là Lạc Phổ thư quán, hai vị đánh đập tàn nhẫn như vậy thì thật chướng tai gai mắt.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Cũng không phải ta khơi mào mọi chuyện, người hỏi tên diên kia kìa.

- Rõ ràng là người đùa giỡn tí tí của ta...

Thiếu niên nghe được lập tức quát lớn, chỉ thấy Bùi Thúc Vân đã xông lên, bưng kín miệng hắn lại.

- Tiểu đệ người nói bậy bạ gì đó, vừa rồi ta bị trật khớp, suýt nữa té bị thương, may mà có Trịnh công tử xuất thủ cứu giúp, hẳn là chữa thương cho ta.

- Chữa thương, đệ thấy hắn xem ra muốn nắm chân của tỷ.

- Ta đã nói qua là chữa thương.... đệ không thấy Lạc Phổ tiên sinh đang cầm rượu thuốc trong tay sao?

Lúc này, Lạc Phổ tiên sinh cũng đã tỉnh ngộ, cầm rượu thuốc mà liên tục nói:

- Bùi tiểu thư nói không sai, Trịnh công tử chính là muốn chữa thương cho tiểu thư.

- Vậy... vậy tại sao hắn không nói rõ ràng, nhất định là trong lòng có quỷ.

Trịnh Ngôn Khánh then quá hóa giận:

- Người tại sao lại đổi trắng thay đen, rõ ràng người xông lên đánh, không cho ta cơ hội giải thích.

- Nhưng người không phải đã đề tỷ tỷ ta xuống, ta há có thể không động thủ sao?

Lời nói này, càng không hợp lẽ thường nữa rồi...

Những người xem đều nhao nhao bảy mồm tám lưỡi mà nghị luận, hóa ra Bán Duyệt Quân tới Lạc Phổ thư quán này là để hẹn hò tình nhân.

Bùi Thúy Vân xấu hổ đến mức không ngẩng đầu lên được, trong lòng hận không thể bịt miệng thiếu niên kia.

- Cái gì mà là vuốt ve chân của ta, cái gì là đè ta xuống?

- Tiểu đệ, đệ nói bậy bạ rồi, về sau xem ta còn mang đệ ra ngoài nữa không?

Trịnh Ngôn Khánh cũng liên tục cười khở” Danh dự mà ta khổ công xây dựng, bị mồm mép của tên tiểu tử này hủy đi triệt để rồi.”

Cáp Sĩ Kỳ nghe xong cũng không nhịn được cười.

- Đã là hiểu lầm của hai vị, lão phu mạo muội rồi.

Nói xong hần hướng về phía Trịnh Ngôn Khánh nhìn qua, trong mắt hiện ra một vẻ sáng rọi khác thường:

- Không ngờ Bán Duyên Quân tài văn chương xuất chúng, lại luyện được một thân văn võ xong toàn, đợi thêm một thời gian nữa, nhất định sẽ nổi bật.

Lúc này thân thể Ngôn Khánh đã khôi phục lại tri giác.

Quần áo của hần có hơi mất trật tự, nghe thấy Cáp Sĩ Kỳ nói chuyện liền cười cười chấp tay mà nói:

- Cáp tiên sinh võ nghệ thật cao cường.

- Quá khen, quá khen.

Nói xong hần liền chấp tay:

- Hôm nay có thể gặp được hai vị thiếu niên tuấn ngạn, lão phu vô cùng vui vẻ, chỉ là lão phu trong người còn có việc, xin cáo từ trước, sau này có cơ hội sẽ gặp lại hai vị.

Cáp Sĩ Kỳ quay người đi ra ngoài, Trịnh Ngôn Khánh nhìn theo bóng lưng của hần, tựa hồ như có suy nghĩ.

Không hiểu tại sao, hần cảm giác Cáp Sĩ Kỳ này có khí độ gì đó không tầm thường, người bình thường tuyệt đối không thể nào có được, nhưng cổ quái thể nào hần không thể nghĩ ra.

- Trịnh công tử, Thúy vân xin cáo từ.

Bùi Thúy Vân lúc này cũng đã tiến tới, nói lời cáo từ với Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng chấp tay:

- Bùi tiểu thư cứ tự tiện.

- À, hôm nay ơn tương trợ của công tử, Thúy Vân nhớ kỹ, ta thay cho đệ đệ xin lỗi công tử.

- À, cái này không cần đâu.

- Không, nhất định phải.

Nói xong, Bùi Thúy Vân hạ thấp người thi lễ với Trịnh Ngôn Khánh, sau đó quay đầu lại lạnh lùng nhìn thiếu niên kia rồi nói:

- Bùi Hành Nghiễm, còn không mau nhận lỗi với Trịnh công tử.

- Chuyện này... vừa rồi ta lỡ mãng, đã đả thương người. .

Người này là nói lời khiêu khích hay là xin lỗi đây?

Trịnh Ngôn Khánh dở khóc dở cười, hần vừa muốn mở miệng thì đã thấy Bùi Hân Nghiễm quay đầu sang chỗ khác mà nói:

- Tỷ tỷ, bên ngoài ngựa xe đã chuẩn bị, chúng ta về thôi.

Bùi Thúy Vân bắt đầu nhìn qua Bùi Hành Nghiễm sau đó thi lễ với Trịnh Ngôn Khánh, rồi từ từ cùng hần rời đi.

- Quán sách của ta...

Tiểu Lạc Phổ tiên sinh khóc không ra nước mắt, nhìn cảnh bữa bọn trong quán phát ra một tiếng ai thán.

Ngôn Khánh tiến lên nói:

- Tiên sinh không cần ai thán, hôm nay tổn thất bao nhiêu, ta sẽ bồi thường cho.
- Trịnh công tử sao lại nói những lời này? Những tổn thất này, ta còn chịu được... chỉ là nếu như công tử muốn bồi thường... ha ha, lão phu không cần tiền bạc tơ lụa, chỉ cần Trịnh công tử đồng ý cho ta mang thác ần Tam Quốc Diễn Nghĩa kia in thành sách là được rồi.
- Như thế nào?

Tiểu Lạc Phổ tiên sinh lộ vẻ chờ đợi.

Trịnh Ngôn Khánh rất muốn hỏi một câu: Thế tiền nhuận bút của ta tính toán thế nào.

Nhưng hiện nay có lẽ người ta chưa có khái niệm tiền nhuận bút...

- Chuyện này sao, để tại hạ suy nghĩ...

Trịnh Ngôn Khánh làm ra vẻ khó khăn rồi đột nhiên hỏi:

- Đúng rồi Bùi tiểu thư kia có địa vị gì?
- À, chính là đồng quyến của Bùi thị, hậu nhân của Bùi Song Hồ.

Phụ thân của nàng cũng là dũng tướng lang tướng Bùi Nhân Cơ. Tiểu tử kia là đệ đệ của nàng, tên là Bùi Hành Nghiễm, hôm qua vừa mới tới Lạc Dương.

codon.traí

125. Chương 20: Lý Cơ Gửi Thư.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 20: Lý Cơ gửi thư.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sau khi lấy được ba bức hán bia ngụy thiếp, Trịnh Ngôn Khánh liền rời khỏi Lạc phổ thư quán.

Ngôn Khánh lúc đi về suy nghĩ về chuyện Tùy Dạng Đế xây dựng Lạc thành, khai quật kênh đào, đây chính xác là một chuyện tốt.

Nhưng không thể phủ nhận rằng hắn đã bóc lột sức dân quá mức, làm cho bọn họ quá mệt mỏi. Hà Nam doãn có tới hai mươi vạn gia đình, gần trăm vạn nhân khẩu thế nhưng mới ba năm đã bị bóc lột vô cùng.

Ở trong thành Lạc Dương phồn hoa, dĩ nhiên không nhìn ra những chuyện này.

Nhưng đi ra ngoài thành Lạc Dương, nhìn những thổ địa bắt đầu bỏ hoang kia thì có thể nhận ra, Tùy Dạng Đế hao phí sức dân đến mức nào.

Không thể nói Tùy Dạng Đế là người xấu nhưng Dương Quảng thực sự quá cực đoan hóa tư tưởng quân chủ rồi.

Quân chủ như vậy thường thường sẽ làm ra chuyện hao tiền tổn của, hại dân vô cùng.

Ngôn Khánh trong lòng thở dài một hơi, sau đó hắn nhẹ nhàng khẽ thúc con thanh lừa, con thanh lừa lập tức đi nhanh hơn một chút.

Trở lại trúc viên, ba lão đầu tử hiện tại đều nghỉ ngơi ở bên trong.

Đêm qua bọn họ không ngủ tốt, hiện tại đã an ổn.

Ngôn Khánh đem con thanh lừa giao cho Mao Vương, sau đó đi vào trong trúc lâu của mình. Chỉ thấy Mao Tiểu Niệm đã đi tới, sau lưng là Tứ Nhân và Tế Yêu.

- Thiếu gia, Đậu công tử ở trên lầu chờ công tử đã một ngày rồi.

- Sao?

- Tâm tình của công tử dường như không tốt, sau khi đọc sách ăn cơm xong cũng không đi xuống.

Ngôn Khánh gật gật đầu: Được rồi, ta đã biết.

Ngôn Khánh nói xong ngồi xổm người xuống, Tế Yêu và Tứ Nhân vui vẻ chạy tới bên cạnh, lao vào trong người của Trịnh Ngôn Khánh.

- Người chuẩn bị một chút cơm tối, gia gia bọn họ chút nữa sẽ tỉnh lại.

Mao Tiểu Niệm ứng tiếng sau đó khẽ chạy đi.

Ngôn Khánh ôm hai con tiểu ngao đi tới trúc lâu, trong tay của Đậu Phụng Tiết hiện tại đang ôm lấy một quyển sách, ngơ ngác nhìn trúc ngoài cửa, cũng không biết đang nghĩ chuyện gì.

Ngôn Khánh đem tiểu ngao đặt lên trên giường rồi đi qua, một tay kéo quyển sách của Đậu Phụng Tiết rút ra.

- A, Ngôn Khánh ngươi về rồi!

- Ngươi sao lại ngăn người ra vậy?

Đậu Phụng Tiết đỏ mặt lên, lắc đầu nói:

- Ta nào có ngăn người.

- Sách ngươi cầm ngược rồi còn nói là không ngăn người... Ngay cả tiểu Niệm cũng nhìn ra ngươi có tâm sự, nói đi là chuyện gì vậy?

Đậu Phụng Tiết lộ ra một vẻ do dự, muốn nói rồi lại thôi.

Người này luôn vậy, muốn hấn nói hấn lại càng không nói.

Cho nên Trịnh Ngôn Khánh cũng không thúc giục, đem sách vở sắp lên trên giá sách rồi tiến về phía nồi trà đồng, nghiêng trà ra.

- Đậu Phụng Tiết, mau xuống dưới nhà bưng nước lên, còn mang than trúc nữa.

- Ừ.

Đậu Phụng Tiết như một hải tử nghe lời, lập tức đứng lên đi xuống dưới lầu, khi hấn quay lại đã mang cho Trịnh Ngôn Khánh một phong thư.

- Thúc tổ nói rằng đem phong thư này giao cho ngươi.

- Thư của ai vậy?

- Ta cũng không biết rõ lắm.

Trịnh Ngôn Khánh lập tức cầm lấy phong thư, trên bề mặt cũng không có bất kỳ chữ viết nào.

Hắn mở phong thư ra thì bàn tay khẽ run run.

Trịnh Ngôn Khánh sau khi nhìn xong thì thân thể liền run lên.

Chữ viết trên thư thật sự quá quen thuộc, đúng là thủ bút của Lý Cơ. Từ sau khi Lý Cơ đi, hấn chưa từng liên hệ với Trịnh Ngôn Khánh.

Hắn biết Lý Cơ ở Hạ Châu nhưng không biết rõ ở nơi nào.

- Ngôn Khánh, đồ đệ của ta....

Chữ viết cứng cáp, Trịnh Ngôn Khánh chăm chú nhìn thư, còn Đậu Phụng Tiết lúc này đã xuống dưới nhà mang một túi than trúc và một thùng nước suối Long Môn sơn.

Hắn cũng không nói chuyện yên lặng dùng hỏa tập nhóm lửa lên, sau đó rót nước vào trong nồi, nhẹ nhàng nghiền trà, không quấy rầy Trịnh Ngôn Khánh xem thư.

Ba năm rồi, hắn đối với quá trình pha trà đã ghi nhớ trong lòng.

Trịnh Ngôn Khánh bỏ thư đi, thở ra một hơi, trong thư chủ yếu hỏi han việc học của hắn, đồng thời nói cho hắn biết đã chọn cho hắn một sư phụ, tên của người này khiến cho Trịnh Ngôn Khánh vô cùng kinh ngạc.

Trưởng Tôn Thịnh?

Lý Cơ có thể mời Trưởng Tôn Thịnh ra làm thầy của hắn, điều này thật bất ngờ.

Nếu như Lý Cơ mời bất kỳ ai cho dù là Âu Dương Tuân, Trịnh Ngôn Khánh cũng không kinh ngạc như thế.

Thế nhưng hắn lại mời được cả Trưởng Tôn Thịnh.

Trưởng Tôn Thịnh là người như thế nào? Từ khi Khai Hoàng cho tới nay, Đại Tùy đều biết danh tướng này, đặc biệt là đối với giặc Đột Quyết, cơ hồ đều là do Trưởng Tôn Thịnh ra tay.

Lại nói tiếp, Dương Tố, Hạ Nhược Bật những người này đều ngang bằng so với Trưởng Tôn Thịnh. Thậm chí so với hai người kia Trưởng Tôn Thịnh còn thâm mưu thiện chiến hơn.

Lý Cơ trong thư có nói: Trưởng Tôn Thịnh lần này hộ tống hoàng đế tuần du, không ngờ Dương Quảng gửi một thông điệp cho Đột Quyết Khả Hãn xong, đột nhiên bệnh cũ tái phát cho nên đã hạ chiếu cho Trưởng Tôn Thịnh trở về Lạc Dương, đảm nhiệm chức Hoài Dương thái thú.

Ở Lạc Dương tinh dưỡng thân thể, mặt khác cũng bảo vệ sự an bình xung quanh sông Lạc.

Nói cách khác, Trưởng Tôn Thịnh sau này sẽ định cư ở Lạc Dương.

Về phần làm thế nào mời được Trưởng Tôn Thịnh làm thầy cho Trịnh Ngôn Khánh Lý Cơ không có thuyết minh tường tận.

Trịnh Ngôn Khánh kinh ngạc vô cùng, hắn cảm thư thật lâu không nói một câu, khả năng của vị sư phụ này, cũng thật là quá lớn.

Đối với Trưởng Tôn Thịnh, Ngôn Khánh vẫn tương đối có hảo cảm.

Không chỉ vì người này là Kiêu Vệ đại tướng quân có công đánh Đột Quyết, mang lại công lao lớn.

Mà là bởi vì, năm đó Ninh Trường Chân tiến tới tàn sát Ngôn gia thôn, đã từng đề cập qua tên của Trưởng Tôn Thịnh.

Ngôn Khánh hiện tại đang thiếu điều gì.

Hắn không thiếu danh khí, cái hắn thiếu chính là bối cảnh mạnh mẽ.

Trịnh gia đang xuống dốc, An Viễn đường đứng sai đội ngũ, Trịnh Đại Sĩ ốm đau liệt giường, Trịnh Nhân Cơ tiền đồ xa vời.

Đậu gia tuy thực lực cũng mạnh mẽ nhưng không thể danh chính ngôn thuận đứng ra trợ giúp hắn.

Mà Trưởng Tôn Thịnh hiện tại được Tùy Dạng Đế đặc biệt xem trọng, mặc dù Trưởng Tôn Thịnh xuất thân kém Đậu gia nhưng bởi vì vậy cũng không có quá nhiều người để ý.

Nếu như hiện tại Đậu gia ra mặt muốn thu Ngôn Khánh làm đệ tử.

Như vậy trong mắt hoàng đế và các thế gia vọng tộc sẽ sinh ra một loại mơ màng là Trịnh gia và Đậu gia đã liên thủ lại rồi.

Thậm chí hoàng đế cũng không chịu nổi chuyện này.

Chuyện này sẽ ảnh hưởng rất nhiều.

126. Chương 21: Tiễn Đậu Phụng Tiết Đi Thục Châu

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 21: Tiễn Đậu Phụng Tiết đi Thục Châu

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Cho nên càng nghĩ càng thấy Trương Tôn Thịnh là hợp nhất.

Xem ra sự phụ đã chuẩn bị sẵn cho mình một bước để mình có thể vững vàng trên quan trường.

Ngôn Khánh sau khi thu bức thư lại, ngồi yên một lát để ổn định tâm tình.

- Ngôn Khánh, ta phải đi rồi.

Đậu Phụng Tiết đột nhiên mở miệng, thanh âm rất nhẹ.

Trịnh Ngôn Khánh quay đầu lại, chỉ thấy Đậu Phụng Tiết đã sắc trà xong, rót cho hần một chén.

- Được, hôm sau người lại tới đây thăm ta.

Đậu Phụng Tiết nói:

- Không phải, ý của ta là ta sắp phải rời khỏi Lạc Dương rồi.

- Rời khỏi Lạc Dương, đi đâu vậy?

- Phụ thân buổi trưa có hỏi ta, có muốn cùng ông ấy đi Tư Dương không?

Trịnh Ngôn Khánh bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra Đậu Quỹ đã thông suốt, muốn dẫn Đậu Phụng Tiết đi cùng mình.

Thật không uống công hần thuyết phục Đậu Quỹ, nói không chừng hai người bọn họ ở cùng một chỗ, Đậu Phụng Tiết không còn cô đơn như trước kia.

Đây chẳng phải là điều hần hy vọng hay sao?

- Đậu Phụng Tiết, được vậy thì người phải cao hứng mới đúng, người hôm nay tại sao không nói cho ta biết.

Đậu Phụng Tiết gật đầu:

- Lúc đầu ta đúng là rất vui vẻ, nhưng mà sau đó...

- Sao vậy?

- Nếu ta đi Tư Dương, thì sau này không có cách nào chơi cùng với người rồi.

Đậu Phụng Tiết ngẩng đầu nhìn Trịnh Ngôn Khánh, đôi mắt hồng hồng rồi nói tiếp:

- Ta muốn cùng phụ thân ở một chỗ nhưng ta không muốn tách khỏi người.

- Ngôn Khánh ta chỉ có người là bằng hữu, ta tới Tư Dương rồi, sẽ luôn nghĩ tới người.

Người này...

Trịnh Ngôn Khánh hơi bất đắc dĩ nhưng cũng rất cảm động.

Hần đứng lên, sau đó ngồi xuống bên cạnh Đậu Phụng Tiết, thò tay nắm lấy bờ vai của hần mà thấp giọng nói:

- Hải nội tồn tri kỷ, thiên nhai nhược bỉ lân

Dịch thơ:

- Khắp trong biển , còn người tri kỷ ;Ở góc trời, như xóm láng gần.

- Người ở Tư Dương chiếu cố cho cha người thật tốt, nói không chừng qua vài năm, người và cha người sẽ trở lại.

- Khóc sụt sùi như vậy còn ra bộ dáng gì nữa? Nam tử hán đại trượng phu, chí ở bốn phương, nếu như ở mãi xóm xinh này, khó có thể có đại khí.

- Thế nhưng mà ta không nỡ rời người.

- Ha ha, tiểu tử ngốc, cũng không phải là sinh li tử biệt, từ nay tới khi gặp nhau, có lẽ ta và người đều đã trưởng thành.

- Lúc đó người có thể đã là một vị đại nhân, ta có thể nâng cốc chúc mừng, đây há chẳng phải là một điều thú vị trong nhân sinh sao?

Thật vậy chẳng?

Đậu Phụng Tiết nhin không được mà hỏi:

- Đến lúc đó chúng ta vẫn có thể trở thành bạn tốt sao?

- Đương nhiên, người không nhớ sao? Lúc ở Học Xá, chúng ta đã từng nói qua, suốt đời là bạn tốt.

Đậu Phụng Tiết mở to mắt nhìn Trịnh Ngôn Khánh, dùng sức gật đầu.

Ngôn Khánh tiếp nhận một chút, sau đó đứng dậy ngồi xuống bên cạnh án thư, nghĩ nghĩ một chút rồi cầm bút viết:

Thành khuyết phụ Tam Tần ,

Phong yên vọng ngũ tân .

Dữ quân ly biệt ý ,

Đồng thị hoạn du nhân

Hải nội tồn tri kỷ

Thiên nhai nhược tỵ lân .

Vô vi tại kỳ lộ ,

Nhi nữ cộng chiêm cân

Dịch thơ:

Tường thành gìn giữ đất Tam Tần ;

Gió khói trông vời chốn Ngũ Tân .

Cùng với ai kia tình cách biệt ,

Đều là đường hoạn kiếp du nhân .

Khắp trong biển , còn người tri kỷ ;

Ở góc trời , như xóm láng gần .

Hà tất ngậm ngùi nơi rẽ lối ,

Giống tường nhi nữ , lệ đầy khăn

Đây là bài Sơ Đường của một trong tứ kiệt Vương Duy.

Bài thơ đó nói về việc quân ly biệt ý, đối với Ngôn Khánh và Đậu Phụng Tiết mà nói, không quá phù hợp.

Chép xong bài thơ, hắn còn viết phía dưới vài câu:

- Tiễn Đậu Phụng Tiết đi Thục Châu.

- Người hãy nhận lấy cái này, lúc tịch mịch thì hãy lấy ra đọc, hãy nhớ ở phía Lạc Dương xa xa còn có một hảo hữu nhớ tới người.

Một câu nói này khiến cho nước mắt của Đậu Phụng Tiết phải chảy xuống.

Hắn gắng sức gạt đầu, sau khi thối cho khô mực thì cầm lấy nhét vào trong ngực.

Trải qua chuyện khuyên bảo của Trịnh Ngôn Khánh xong, Đậu Phụng Tiết tâm tình đã sáng sủa hơn rất nhiều lần.

Lúc trời sắp tối, Đậu gia phái người mang tới một cỗ xe, Đậu Phụng Tiết lúc này mới lưu luyến không nỡ cáo biệt Trịnh Ngôn Khánh.

Ngày mai hắn phải rời khỏi thành Lạc Dương, hai ngày nay hắn còn có rất nhiều chuyện phải làm, đoán chừng không có biện pháp tới Trúc viên chơi đùa.

Ngôn Khánh tiễn hắn lên xe ngựa, từ từ rời khỏi rừng trúc.

Tà dương tràn ngập ánh vàng, nhìn xe ngựa dần dần đi xa, trong lòng Trịnh Ngôn Khánh có một cảm giác trống rỗng không hiểu nổi.

Trước kia mỗi khi Đậu Phụng Tiết tìm tới hắn, nguyên nhân vì thể xác chênh lệch so với linh hồn nên Trịnh Ngôn Khánh cũng chơi đùa với hắn một chút.

Nhưng sau khi Đậu Phụng Tiết rời đi, Ngôn Khánh đã hiểu ra. Cho dù hắn đã trưởng thành về mặt tư tưởng nhưng lúc vô tình hữu ý cũng đã dung nhập vào trong xã hội này.

Trước kia là Đóa Đóa, sau này là Đỗ Như Hối, hôm nay lại là Đậu Phụng Tiết.

Xem ra hắn đã bắt đầu là một phần tử của thời đại này.

Thăng trầm, tròn khuyết điều này không quan hệ đến tuổi tác, đều là quá trình phát triển.

Ngôn Khánh vốn cho rằng mình có thể nhẹ nhàng đối đãi với những chuyện này nhưng hắn thật sự không thể làm được.

- Ngôn Khánh ăn cơm đi.

Thanh âm của Trịnh Thế An đã truyền tới tai của Trịnh Ngôn Khánh.

Hắn giật mình một cái, xoay người lại mà kinh hãi:

- Gia gia, ông lặp lại lần nữa đi.

Trịnh Thế An vừa tỉnh ngủ, mơ màng nhìn Trịnh Ngôn Khánh nghi hoặc hỏi:

- Cái gì lặp lại lần nữa, con nói gì vậy?

- Không đúng không đúng.

Trịnh Ngôn Khánh lắc đầu liên tục:

- Gia gia gia gia lặp lại lời nói lúc nãy, cái âm điệu kia...

Trịnh Thế An lộ ra vẻ mờ mịt, không hiểu Trịnh Ngôn Khánh có ý đồ gì.

Hắn nghĩ thầm rồi nói: Ta vừa rồi nói, Ngôn Khánh ăn cơm đi.

Đúng là thanh âm này, đúng là thanh âm này.

Trịnh Ngôn Khánh rốt cục cũng nghĩ ra, ở trong Lạc Phổ thư quán, tên Cáp Sĩ Kỳ kia cổ quái ở chỗ nào.

Thanh âm....

Lúc Cáp Sĩ Kỳ ngăn cản Trịnh Ngôn Khánh và Bùi Hành Nghiễm, thanh âm của hắn cao vút sắc lạnh, giống như bị nhéo ở cổ.

Giọng như vậy người bình thường không có cách nào phát ra, chỉ có, chỉ có... người mất đi khả năng sinh dục, giống như Trịnh Thế An. Người như vậy chỉ có thể là thái giám đặc thù, một khi nói chuyện sẽ xuất hiện thanh âm cao vút bén nhọn.

codon.traí

127. Chương 22: Thuận Theo Tự Nhiên

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 22: Thuận theo tự nhiên

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Hùng Đại Chuy tới ngày hôm sau liền rời khỏi Trúc viên vì thành Lạc Dương còn có chuyện cần phải có hắn giải quyết.

Vương Chính và Trịnh Thế An trò chuyện trong chốc lát rồi cũng từng người an giấc.

Ở trong trúc viên yên ắng một hồi, thu ve kêu gọi, nhạ nhòa vô tung.

Ánh sáng trong trăng lạnh lùng xuyên qua khe trúc chiếu vào bên trong, phảng phất giống như là sương trắng vậy.

A.

Trịnh Ngôn Khánh thu tay lại, nhìn cây trúc đang rung rung, ở phía xa xa Mao Tiểu Niệm đang ngồi xổm xuống, si ngốc nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

Hôm trước Cáp Sĩ Kỳ linh hoạt dùng hai chiêu khiến cho Trịnh Ngôn Khánh và Bùi Hành Nghiễm mất đi năng lực chống cự.

Chuyện này khiến cho Trịnh Ngôn Khánh suy nghĩ rất nhiều.

Hắn có thể cảm giác được Cáp Sĩ Kỳ này không phải là người bình thường thậm chí không phải là một nam nhân bình thường nhưng hắn hung hãn, thủ đoạn cao cường thật khiến cho Trịnh Ngôn Khánh phải khiếp sợ. Người như vậy tới thành Lạc Dương, phải chăng là có ý đồ khác?

Cáp Sĩ Kỳ, hắn nói là hắn làm sinh ý ở Lạc Dương.

Trịnh Thế An đã nói qua, Hùng Đại Chuy cũng đã nói qua là không nghe thấy lai lịch của người này, nếu vậy thì thật quỷ dị.

Ngôn Khánh nhớ tới năm đó, Đóa Đóa đã từng nói với hắn: Võ nghệ cao thấp cũng là dựa vào trình độ vận dụng lực của mình. Ấm kinh chia làm cao thấp, người bình thường vận lực kém cỏi, ấm kinh không đủ. Nếu như luyện đủ thành hỏa hầu thì tứ chi cốt cách, vững như kim thạch, có thể nhắc núi nhẹ như nhắc lông hồng, thân thể chuyển động mềm mại mà không bắt thường, tay chân nâng lên hạ xuống mà không loạn, cương mãnh vô cùng, khiến cho người ta phải sợ hãi.

Từ trước tới nay, Ngôn Khánh đã dễ dàng hình thành sơ cốt, nhưng chưa thể đạt tới mức vững vàng.

Bởi vì hắn vẫn chưa biết rõ ràng, lực cùng khí phải kết hợp thế nào, mà Cáp Sĩ Kỳ ra tay rõ ràng đã vận dụng lực lượng đến cảnh giới thần kỳ.

Mà hôm đó Trịnh Ngôn Khánh và Bùi Hành Nghiễm đã dùng toàn lực.

Vậy mà Cáp Sĩ Kỳ có thể nhẹ nhõm tách hai người ra.

Ngôn Khánh bắt đầu có cảm giác khủng hoảng, hẳn phải quyết ý lĩnh ngộ sự ảo diệu bên trong.

Trúc thẳng đứng, Trịnh Ngôn Khánh liên tục đánh lên những cây trúc nhưng nó chỉ cong lại mà không ngã xuống.

Trời đã khuya lắm rồi nhưng Trịnh Ngôn Khánh không hề dừng lại.

Hắn vẫn ở trong rừng trúc như cũ, tinh tế suy nghĩ rồi đánh ra.

Mao Tiểu Niệm thật không hiểu, thiếu gia nhà mình hôm nay tại sao lại như vậy.

Tiểu Niệm muốn khuyên bảo nhưng không biết phải khuyên bảo thế nào.

Lại nói tiếp vị thiếu gia này đọc sách hơn người, thông minh hơn người, suy nghĩ không giống như người bình thường, mình có thể giúp đỡ hắn gì chứ? Đã không giúp được thì đành ở bên cạnh lặng lẽ nhìn.

Đợi đến lúc thiếu gia nghĩ thông suốt hẳn nhiên là vô sự.

Cuối mùa thu gió rất mềm nhưng cũng rất lạnh.

Đã đến nửa đêm, nhiệt độ được hạ thấp xuống

Gió bắt đầu hoàn hành, trúc bắt đầu trở nên chập chờn, phát ra tiếng vang sần sật.

Mao Tiểu Niệm nhẹ chân đi tới, đem áo khoác choàng lên trên người Trịnh Ngôn Khánh.

- Thiếu gia đã muộn rồi, ngủ sớm một chút đi, có một số chuyện không gấp được, cần phải suy nghĩ cho mình bạch, đừng trối buộc chính mình.

Ngôn Khánh nhắm mắt lại hẳn cũng đã cảm thấy hơi mệt mỏi.

Tiểu Niệm nói không sai, có một số việc không bắt buộc được.

Hắn đứng người lên, vừa muốn quay người đi thì một mảnh lá trúc đã bay tới trước mặt của hắn, hắn tiện tay lấy xuống, ném qua một bên.

Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn tiểu Niệm:

- Người vừa rồi nói gì?

Mao Tiểu Niệm hoảng sợ vô ý thức lùi về một bước, nhút nhát e lệ:

- Nô tài nói đã muộn...

- Không phải câu này, là câu sau.

- Mọi thứ thuận theo tự nhiên, không nghĩ ra thì có thể buông...

Ngôn Khánh xoay người sang chỗ khác, nhìn lá trúc chập chờn, hẳn phảng phất như đã minh bạch tất cả, hẳn nhanh chóng bước tới hai bước, đánh ra một quyền, lực đạo một quyền này của hắn kém xa so với một quyền trước kia nhưng trong tích tắc lại khiến cho cây trúc kia vang lên rắc rắc một tiếng nhỏ.

Đúng là cảm giác này...

Lực lượng vận dụng càng ép buộc thì càng yếu.

Trịnh Ngôn Khánh không khỏi nở ra một nụ cười, hẳn giẫm chân tại chỗ, đánh ra một quyền, cành trúc lập tức bị hắn bẻ gãy không ngừng, cuối cùng đến quyền cuối cùng phát ra một tiếng gió mạnh vù vù.

Liên tục đánh gãy bảy tám cây trúc, Ngôn Khánh mới thu người lui về phía sau.

Trúc Viên trở nên một đồng bừa bộn, mười mấy cây trúc nằm ngả xuống mặt đất.

Trịnh Thế An và Vương Chính lúc này đã bừng tỉnh, Vương Chính nhìn thấy tình cảnh này không kìm được mà vỗ tay liên tục, mỉm cười gật đầu.

Hắn không hiểu là chuyện gì nhưng biết rằng Trịnh Ngôn Khánh đã có một bước phát triển.

Đứa nhỏ này quả nhiên có linh tính tốt, chờ tới tương lai nó sẽ trưởng thành, không biết lúc đó mình có cơ hội nhìn hay không.

Đột phá đúng là một chuyện vô cùng đáng mừng.

Nhưng dù sao Ngôn Khánh vận dụng vẫn không được thuần thực cho nên ngày hôm sau hai tay của Trịnh Ngôn Khánh đã sưng lên, Mao Tiểu Niệm liền dùng rượu thuốc xoa bóp cho hắn. Trịnh Ngôn Khánh lúc này không ngừng cắn răng chịu đau, Mao Tiểu Niệm cười không ngừng, vì lúc này nàng mới thấy Trịnh Ngôn Khánh giống như một đứa bé.

Một ngày sau, Đậu Phụng Tiết đã cùng với phụ thân của mình rời khỏi Lạc Dương.

Ngôn Khánh tiễn đưa Đậu Phụng Tiết tới mười dặm, hai người lưu luyến không rời, lệ rơi đầy mặt. Đậu Quỹ cũng không nói gì với Ngôn Khánh nhưng sau khi Đậu Phụng Tiết lên xe, hắn đã chấp tay khom người với Ngôn Khánh.

Chỉ một hành động này thôi nhưng trong lòng ông đã thật sâu biết ơn với Trịnh Ngôn Khánh.

Nếu không có Trịnh Ngôn Khánh buổi tối hôm đó nói chuyện chỉ sợ cả đời này ông đã bỏ qua sự thân tình với nhi tử của mình. Ngôn Khánh đã vấn hồi tình phụ tử của ông.

Đưa mắt nhìn chuyến xe của Đậu Phụng Tiết dần rời xa, Ngôn Khánh dần dần quay trở lại.

Lúc này đã bước sang đầu mùa đông, tuyết bắt đầu rơi.

Những bông tuyết bay lả tả, nhuộm quanh sông lạc, bao bọc một màu trắng mờ mịt.

Dương Quảng từ mùa xuân đã đi tuần phương bắc, sau đó theo Lạc Dương tới Trác Quận, rồi từ Trác Quận tới Lâm Quận sau đó dọc theo Thái Nguyên, đến sau đó sẽ quay lại Lạc Dương.

Lại nói tiếp, Dương Quảng xây dựng nơi này thành đông đô chính là bởi vì sông Lạc giàu có đông đúc, thứ hai chính là để uy hiếp sơn đông sĩ mã.

Nghe nói lộ trình đều đã lựa chọn xong, chỉ chờ băng tuyết đầu xuân tan ra mà thôi.

codon.tra

128. Chương 23: Hạt Giống.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 23: Hạt giống.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Cái này không giống như một vị hoàng đế, lại giống như một danh sĩ thích du sơn ngoạn thủy, Tây tuần cũng không phải là không có nguyên nhân, ba năm nghiệp lớn, Tùy Dạng Đế phái binh hùng tướng mạnh tới Tây Vực, đánh tan dân tộc Thổ Dục Hồn, thiết lập bốn quận.

Lúc này đi tuần dĩ nhiên là Tuyên dương võ huân, bình định Tây Bắc.

Trịnh Ngôn Khánh đẩy cửa sổ trúc ra, một luồng gió lạnh tràn vào khiến cho nhiệt độ trúc lâu liền trở nên có nhiệt độ thấp đi rất nhiều.

- Ngôn Khánh ca ca, huynh có nghe gì hay chưa?

Trịnh Hoành Nghị ngồi trong thư phòng cùng với Từ Thế Tích bên cạnh chơi đùa với nhau, thấy Ngôn Khánh quay lại thì cười hì hì nói.

Đậu Phụng Tiết đã đi nhưng không có nghĩa là Trịnh Ngôn Khánh có thể an tĩnh.

Sắp tới cuối năm, Nhan Sư Cổ lâu rồi vẫn chưa về nhà cho nên muốn quay về. Trịnh Nhân Cơ cũng không giữ lại được, có khả năng khi Nhan Sư Cổ quay về việc học của Trịnh Hoành Nghị và Từ Thế Tích sẽ bị chậm trễ.

Trịnh Hoành Nghị đã mười ba tuổi, năm sau sẽ phải nhập quan học, đây là thời điểm khẩn yếu.

Cho nên Thôi phu nhân nói:

- Nhan tiên sinh phải về nhà tế tổ, đây là chuyện không thể ngăn cản được.
- Việc học của Hoành nghị và Thế Tích không thể trì hoãn, không bằng để cho bọn họ đi Trúc Viên, chàng thấy thế nào?

Từ khi Trịnh Ngôn Khánh chủ động tới nhà, Thôi phu nhân đã mời Trịnh Ngôn Khánh viết vài chữ, quan hệ hai bên đã tốt hơn rất nhiều.

Kỳ thật hai bên cũng không có ân oán không giải được.

Lúc trước Trịnh Thế An ngăn cản con đường phát tài của Thôi phu nhân, trong lòng Thôi phu nhân cảm thấy không thoải mái, hiện tại Trịnh Thế An đã quy tông luận bối phận có thể là thúc phụ của Trịnh Nhân Cơ. Lại thêm Trịnh Ngôn Khánh thanh danh vang dội, mang tới vinh quang không ít cho An Viễn đường. Thêm với việc Trịnh Hoành Nghị đối với Trịnh Ngôn Khánh vô cùng thân mật, Thôi phu nhân dần cũng không còn oán niệm nữa.

Trịnh Nhân Cơ từ đầu không đồng ý, không phải là xem thường Trịnh Ngôn Khánh mà sợ rằng Ngôn Khánh tuổi quá nhỏ, mấy hài tử tuổi còn nhỏ ở cùng một chỗ, chỉ sợ chậm trễ việc học.

Thôi phu nhân nói:

- Trịnh Ngôn Khánh mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng tính tình ổn trọng như là một tiểu đại nhân.
- Chàng đã quên chuyện của Hùng Đại Hải sao? Trịnh Ngôn Khánh có thể vô thanh vô tức, biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ.
- Cho nên Trịnh Hoành Nghị tới chỗ đó nhất định sẽ có rất nhiều chỗ tốt.

Cho nên lúc này Từ Thế Tích và Trịnh Hoành Nghị đã tới Trúc Viên.

Từ Thế Tích bỗng nhiên nói:

- Ngôn Khánh, ta nghe nói bọn Uy Nô đó...

Ngôn Khánh cất tiếng hỏi:

- Nghe nói chuyện gì?
- Uy Nô quốc man di thật là buồn cười, ở trong quốc sách của bọn họ viết: Thư này là thư của thiên tử xứ mặt trời mọc gửi thiên tử xứ mặt trời lặn.. Ta nghe nói bệ hạ xem xong thư này vô cùng mất hứng thậm chí đem người dâng thư trách mắng một trận thậm chí còn không triệu kiến sứ giả kia.

Về đàm người Nhật Bản này Ngôn Khánh nhớ mang máng trong Tư Trì thông giám cũng viết Dương Quảng không cao hứng, nói là kẻ man di vô lễ.

Trịnh Ngôn Khánh có thể nhìn ra Từ Thế Tích đối với Uy Nô này rất xem thường.

Trên thực tế, trong lãnh thổ quốc gia của Đại Tùy có bao nhiêu người để mặt tới bọn Uy Nô.

- Sau đó thì sao?

Từ Thế Tích nói:

- Hai ngày trước, Trịnh gia thúc thúc nói, bệ hạ chuẩn bị phái người tới hải ngoại đáp lễ bọn họ.

Sao?

- Nghe nói lần này còn ban thưởng không ít thứ tốt.

Khóe miệng của Trịnh Ngôn Khánh nhếch lên, hần lộ ra một sự vui vẻ.

Từ Thế Tích thấy Trịnh Ngôn Khánh cười lạnh nghi hoặc hỏi:

- Đây là chuyện mà Đại Tùỵ chúng ta lộ ra về tuyên dương khí độ, Ngôn Khánh ngươi không cho là đúng sao?

- Ta nghĩ nếu ta là man di, ta cũng sẽ biết lên lớp giảng bài.

- Sao?

- Ngươi ngẫm lại xem, chỉ cần trình một tờ quốc thư, dập đầu mấy cái nói lời dễ nghe là có thể được ban thưởng, chuyện này thật quá lợi cho bọn họ.

Năm đó dân tộc Hung Nô chiếm cứ đất đai chúng ta, đánh thắng thì xông lên, đánh không thắng thì lại được hưởng nhiều chỗ tốt.

Trịnh Hoành Nghị không hiểu nhiều, nhưng không có nghĩa là Từ Thế Tích không hiểu.

Hắn hơi giận mình, suy nghĩ một lúc.

Một lúc sau hắn mới nhẹ giọng hỏi:

- Bọn Uy Nô quốc kia há có thể sánh với dân tộc Hung Nô, Ngôn Khánh ngươi nói những lời đó cũng hơi quá rồi.

- Hoắc Phiêu Kỵ lúc đuổi hồ nghìn dặm, chúng ta có nghĩ tới một ngày sẽ bị bọn Hung nô tàn sát không?

- Chuyện này...

Uy Nô quốc bây giờ là Uy Nô quốc, nhìn thì có vẻ nhỏ yếu dịu dàng ngoan ngoãn, nhưng ngươi cho rằng bọn họ không thể gây ra tai họa ngầm sao?

Trịnh Ngôn Khánh biết rõ lúc này hắn cho dù đem những lời này truyền ra ngoài cũng không thể khuyên can tùy để, nhưng có thể ảnh hưởng đến những người xung quanh cũng tốt. Nhất là Từ Thế Tích, sau này hắn là quân thần một đời.

- Hoành Nghị, ngươi giúp ta xem Tế Yêu và Tứ Nhân bọn chúng thế nào rồi.

Trịnh Hoành Nghị đáp ứng lập tức nhảy xuống dưới trúc lâu.

Ngôn Khánh nhìn Từ Thế Tích đối diện mà nói:

- Hiện nay Uy Nô quốc nhìn có vẻ thì kính cẩn nghe theo chúng ta, nhưng sau này làm sao có thể biết được.

- Ta cũng không phải nói chúng ta đóng cửa là tốt, mà cần phải cẩn thận.

- Thiên hạ hiện tại không ngừng biến hóa, không ngừng phát triển, đi giáo hóa bọn họ thì giáo hóa nhưng không cần phải dùng nhân đức cảm hoài, ta vẫn cho rằng giáo hóa dị tộc thì phải dùng thiết huyết mới có hiệu quả. Nhân đức chẳng qua chỉ là thủ đoạn phụ trợ, tuyệt đối không thể dùng nó làm chủ đạo.

Từ Thế Tích yên lặng lắng nghe, đột nhiên ngẩng đầu hỏi:

- Ngôn Khánh, tại sao ngươi lại nói với ta những lời này?

- Bởi vì ta cảm thấy tương lai nhất định ngươi sẽ là một đại thần.

- Sao?

Từ Thế Tích không khỏi ngạc nhiên, nghi hoặc nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

Hắn cảm thấy được Trịnh Ngôn Khánh tài học kiến thức đều vượt xa hắn, nhưng hiện tại nhìn vào mắt Trịnh Ngôn Khánh lại không hề có một chút mỉa mai nào.

Những lời này, Ngôn Khánh nói ra là từ tận đáy lòng.

Từ Thế Tích không khỏi cảm động, Trịnh Ngôn Khánh không ngờ coi trọng hắn như vậy.

- Nếu như một ngày kia ta có thể đạt được như lời người nói, ta sẽ nghe theo lời người.

Trịnh Ngôn Khánh nghe được thì nở ra nụ cười.

Hôm nay gieo một hạt giống, không biết ngày mai sẽ nảy mầm thể nào nhưng hắn tin rằng, chỉ cần hắn cố gắng đi gieo hạt giống sau này sẽ có một rừng cây rậm rạp.

codon.traí

129. Chương 24: Thăm Hùng Đại Hải.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 24: Thăm Hùng Đại Hải.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Tuyết ngừng rơi, ánh mặt trời sau tuyết tuy trong trẻo nhưng lại có vẻ lạnh lùng.

Sông Y Thủy đóng băng lại, đứng ở phía xa nhìn lại có thể thấy Long Môn sơn và Hương sơn giống như là một thanh trường kiếm, mà sông Y Thủy như mũi kiếm sắc bén, phóng thẳng lên Lạc Dương.

Cũng không biết cảnh tượng này trong phong thủy học có phải là sát khí hay không?

Nếu như đúng là sát khí thì chỉ sợ Dương Quảng không dám dừng lại nhiều ở Lạc Dương, sát khí này sẽ làm đại Tùy diệt vong.

Trịnh Ngôn Khánh không hiểu được phong thủy nhưng cái này cũng không ảnh hưởng đến việc hắn tưởng tượng cảnh sắc tuyết hậu này.

Ngồi ở trên Ngọc Đề Tuấn, Từ Thế Tích, Trịnh Hoàn Nghi hai người cất cao giọng hát.

Trưởng Tôn Thịnh đã tới Lạc Dương nhưng không phải người tới.

Lý Cơ nói rằng Trưởng Tôn Thịnh đã thu nhận Ngôn Khánh làm đệ tử nhưng ông ta vẫn chưa triệu kiến Trịnh Ngôn Khánh.

Có lẽ ông ta muốn quan sát một chút.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không nóng lòng, có một số việc Trưởng Tôn Thịnh không thể so với Lý Cơ, có lẽ Lý Cơ có thể dễ dàng thu nhận hắn làm đệ tử nhưng Trưởng Tôn Thịnh thì cần phải có một thời gian để khảo sát, yên lặng xem Ngôn Khánh chờ đợi thể nào, kiên nhẫn cũng là một loại tôi luyện.

Một ngày này thời tiết trong lành.

Trịnh Ngôn Khánh ăn mặc ấm áp rồi đi ra khỏi Trúc lâu.

Mao Vượng đã chuẩn bị xong một cỗ xe ngựa, Trịnh Thế An ăn mặc chỉnh tề ngồi ở trong xe, Mao Tẩu và Tiểu Niệm thì ngồi ở sau xe, Mao Vượng thì thúc ngựa chạy nhanh ra khỏi trúc viên.

Hôm nay bọn họ muốn đi thăm Hùng Đại Hải.

Theo thời gian mà tính toán thì Hùng Đại Hải cũng đã bị giam giữ gần một tháng rồi, Trịnh Thế An rất quan tâm đến đứa nhỏ này vì vậy thương nghị với Hùng Đại Chuy mang vài thứ vào cho nó.

Trúc viên tuy nói là không lo ăn uống nhưng cũng cần bổ sung thực phẩm cho nên bọn họ sẵn tiện ra ngoài mua đồ luôn.

Trước đó vài ngày tuyết rơi rất nhiều, cho nên Mao Vượng không thể đi ra ngoài, chân của Mao Vượng gần đây cũng đau nhức, Mao tẩu sợ xảy ra chuyện nên bảo Mao Vượng đi ra y quán kiểm tra.

Ngôn Khánh cười ngửa đi theo xe, vừa nói chuyện đùa giỡn với Mao Tiểu Niệm.

Mao tẩu lộ vẻ vui mừng lại nhìn Mao Tiểu Niệm rồi lại vụng trộm nhìn Trịnh Ngôn Khánh, khoe mi hiện ra vẻ vui mừng.

Tiểu Niệm ngày càng phát triển, ước chừng hai năm nữa là có thể gả chồng.

Mao tẩu biết rõ, tiểu Niệm không thể có khả năng đường đường chính chính gả cho Ngôn Khánh, nhưng bà vẫn có thể hi vọng rằng con gái của mình có thể làm một thê thiếp, cũng tốt hơn là gả cho một gia đình nghèo khó mà chịu khổ. Trịnh Ngôn Khánh tuy tuổi còn nhỏ nhưng phong độ xuất chúng, lại có danh tiếng, tiểu Niệm đi theo hẳn nhất định sẽ không phải chịu khổ.

Đối với ý niệm này của Mao tẩu, Ngôn Khánh có thể lơ mờ cảm nhận được.

Chỉ là hẳn cũng không thể ngăn cản Mao tẩu bỏ đi ý định này, hơn nữa tiểu Niệm cũng không tệ, mọi việc cứ để thuận theo tự nhiên.

Sau khi vào trong thành, đám người Trịnh Thế An trước hết tìm tới chỗ ở của Hùng Đại Chuy.

- Mao Vượng, các người đi đặt mua một số đồ vật, thuận tiện xem thử luôn chân của người có bị sao không.

Mao Vượng liên tục gật đầu:

- Lão thái gia, bao giờ thì tiểu nhân đi đón ông?

- À, cái này thì không cần, các người cứ đi về, trong nhà đã có Từ Thế Tích, xong xuôi mọi việc ta sẽ ở cùng với đám người Đại Chuy tử.

- Vâng.

Mao Vượng lập tức đáp ứng rồi mang vợ và con gái đi.

Hùng Đại Chuy cũng đã chuẩn bị xong xe, Trịnh Thế An tổ tôn vừa tới bọn họ liền lập tức xuất phát, hướng về phía lao huyện mà đi tới. Ngọc Đề Tuần cũng không mang theo, nó tính tình quá dữ dằn động một chút là khởi sinh xung đột với những gia súc khác. Lần trước may mà có Bùi Thúy Vân đứng ra ngăn cản, nếu không thì đã đánh nhau to với Bùi Hành Nghiêm. Thành Lạc Dương quyền quý rất nhiều, cẩn thận một chút vẫn hay hơn.

Ngôn Khánh ngồi lên trên xe để Hùng Vĩ đánh xe đi.

Hai lão đầu thì ngồi ở sâu bên trong thấp giọng nói chuyện.

Một lát sau bọn họ đã đi tới huyện lao, người bên ngoài nhìn thấy Hùng Vĩ thì lập tức nở ra nụ cười.

- Hùng gia, ông đến đây thăm Đại Hải sao?

- Đồng đại nhân, làm phiền ông rồi.

Đội trưởng nhà lao này căn bản không xứng để gọi là đại nhân, nhưng Hùng Vĩ đến đây mỗi lần đều cảm quá cấp tới, dần dần cộng lại đã vượt qua một năm bổng lộc của hắn.

Cho nên hắn nhìn thấy Hùng Vĩ dĩ nhiên là vô cùng cung kính.

Hùng Vĩ cũng biết làm việc, mỗi lần đến đều xưng hô đại nhân, khiến cho đội trưởng nhà lao tâm tình cũng vô cùng sáng khoái, thân không biết quý không hay tiếp nhận một túi tiền của Hùng Vĩ, sau đó lập tức nhiệt tình dẫn bọn họ đi vào trong ngục.

- Hùng gia, Đại Hải ở đây, nhưng không hề chịu khổ chút nào.

Đội trưởng nhà lao cũng giống như tranh công:

- Theo đạo lý mà nói, hần không có tư cách ở riêng, nhưng ta lại sắp xếp cho hần ở nguyên một gian phòng, ngay cả đồ ăn đều rất ngon, Hùng Đại Hải ngoại trừ không thể tự do đi lại thì mọi chuyện đều rất tốt, cơ thể thậm chí còn béo lên không ít.

- Làm phiền đại nhân hao tâm tổn trí rồi.

Trịnh Thế An không kiên nhẫn được trước những lời lải nhải của hần, lại đút vào trong tay của hần một xâu tiền, mặt mày của đội trưởng nhà lao lập tức trở nên hớn hởi.

Có tiền có thể xui khiến được cả quỷ thần, khiến cho quỷ thần cũng phải cười với mình.

Đây luôn là một chân lý bất diệt.

Trịnh Ngôn Khánh ở bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt, theo đội trưởng nhà lao đi theo hành lang mà vào bên trong, chỉ chốc lát sau bọn họ đã tới cửa phòng của một gian nhà tù.

- Các vị có thể thoải mái trò chuyện, ta ở bên ngoài trông chừng cho.

- Đa tạ đội trưởng.

Bọn người Hùng Đại Chuy lập tức đi tới, nhà lao bốc lên một mùi ẩm mốc, ở bên trong Hùng Đại Hải đang nằm trên một chiếc nệm, không ngừng gãi ngứa.

Thời tiết rất lạnh, ở trong lao càng thêm lạnh lẽo.

Chỉ là ở cửa phòng có một lò lửa nhỏ mang theo một vẻ ấm áp.

- Thúc gia, thúc thúc, mọi người đã đến rồi!

Hùng Đại Hải đúng là có hơi béo ra, xem ra đội trưởng nhà lao đúng là tận tâm chiếu cố.

Hùng Đại Chuy vội vàng đỡ Hùng Đại Hải lên, nhìn trái nhìn phải sau đó nở ra nụ cười thỏa mãn:

Hần kéo Hùng Đại Hải ra mà nói:

- Đại hắc tử, người xem ai tới đây?

- A, là mũi to gia gia.

codon.tra

130. Chương 25: Huynh đệ của Bán Duyên Quân

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 25: Huynh đệ của Bán Duyên Quân

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Thế An liền đi tới trước mặt Hùng Đại Hải, vươn tay dùng sức vuốt ve mái tóc rối tung của hần.

- Đại Hắc tử lần này người bình an vô sự cần phải đa tạ mũi to gia gia và Ngôn Khánh huynh đệ hỗ trợ, nếu như không phải nhờ Ngôn Khánh huynh đệ bốn ba, đem tội trạng của người giảm bớt thì hiện tại người bây giờ có khả năng.... Đại hắc tử người mau đi qua dập đầu Ngôn Khánh huynh đệ cảm ơn hần cứu mạng đi?

Hùng Đại Hải lập tức đáp ứng đi tới trước mặt Trịnh Ngôn Khánh, ra vẻ muốn dập đầu.

Ngôn Khánh làm sao chịu được chuyện này, hần bước lên một bước, hai tay đỡ lấy người của Hùng Đại Hải.

- Đại Chuy gia gia, làm sao có thể làm vậy được, Đại Hải cũng là huynh đệ của con, con làm sao có thể chịu được đại lễ như vậy?

Hắn đỡ lấy thân thể của Hùng Đại Hải, nhưng lại cảm thấy Hùng Đại Hải giống như một ngọn núi, áp xuống Ngôn Khánh.

Hùng Đại Chuy nói:

- Khánh oa nhi, con là ân nhân cứu mạng của nó, tại sao lại không nhận nổi?
- Đại hắc tử, con về sau phải nhớ kỹ, Khánh oa nhi là đại ca của con, huynh ấy cũng như ta, người về sau phải nghe lời huynh ấy, biết chưa?
- Dạ biết.

Hùng Đại Hải nói chuyện nhưng vẫn theo quy củ dập đầu một cái.

Trịnh Ngôn Khánh cười khổ cố gắng quít:

- Đại Chuy tử gia gia, đại hắc tử tuổi lớn hơn con làm sao có thể kêu con là đại ca được?
- Ta nói con là đại ca thì con chính là đại ca.

Hùng Đại Chuy ngôn ngữ rất trịnh trọng:

- Khánh oa nhi, nó có thể có huynh đệ là con thì Đại Chuy tử gia gia ta cả đời cũng không còn gì tiếc nuối nữa.... Con đừng cho rằng ta không biết, cửa hàng Hùng Ký có ngày hôm nay đều là do chủ ý của con. Gia già già rồi, một ngày nào đó sẽ phải đi, Đại Hắc tử được con chiếu cố trông coi... ta càng nghĩ, cũng chỉ để hắn đi theo con thì ta mới có thể yên tâm.

Hùng Vĩ nhẹ nhàng gật đầu, Trịnh Thế An cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

- Đại hắc tử, người đã kêu ta là đại ca, thì phải nghe theo ta... Ừ, hiện tại ta bảo người đứng lên, được không?
- Vâng.

Hùng Đại Hải đáp ứng đứng dậy qua một bên.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Đại Chuy tử gia gia, gia gia nói ra những lời này làm gì.
- Khánh oa nhi, con không phải là người bình thường...

Hùng Đại Chuy nghiêm mặt nói:

- Đại Chuy tử ta sống cả đời, giết người cũng không ít, thế nhưng ta chưa từng gặp người nào có thành tựu lớn hơn con, con sau này nhất định sẽ rất có tiền đồ... Đại hắc tử tuy không hiểu chuyện nhưng nó có một thân khí lực trời sinh.
- Lúc nó còn nhỏ, ta đã dạy cho nó một thân võ nghệ, tương lai để nó theo con không chừng có thể nổi bật.
- Con phí tâm tổn trí, giúp ta chiếu cố cho nó một chút, nếu như có thể cho nó lấy vợ thì tương lai về sau ta đã không phụ lòng đại ca của ta rồi.

Hùng Đại Chuy nói đến đây, Trịnh Ngôn Khánh không có lời gì phản bác được nữa.

Đúng thế, bổn sự của Hùng Đại Hải cũng không phải là kém, đến cả mình mà cũng không đỡ được hắn.

- Được, Đại Chuy gia gia, con đáp ứng ông.

Trịnh Ngôn Khánh gật đầu đáp ứng khiến cho Hùng Đại Chuy cao hứng vạn phần.

Trước khi đi, Ngôn Khánh còn kéo đội trưởng nhà lao qua một bên, đưa cho một quan tiền mà nói:

- Đồng đại nhân, đại hắc tử là huynh đệ của ta, người chiếu cố cho hắn một chút, đem đệm giường kia thay đổi một phen, tiền thừa thì ngài uống rượu, nếu chiếu cố tốt khi Đại Hắc tử đi ra, Trịnh Ngôn Khánh còn có tâm ý dâng lên.

Đội trưởng nhà lao khẽ giật mình, kinh ngạc há hốc mồm:

- Công tử là Bán Duyệt Quân?

- Đội trưởng nhận thức ta?

Đội trưởng nhà lao liên tục gật đầu:

- Trinh tiên sinh, số tiền này tiểu nhân tuyệt đối không dám nhận, bộ Tam Quốc diễn nghĩa kia tiên sinh viết ra khiến tiểu nhân vô cùng ngưỡng mộ. Trinh tiên sinh yên tâm, chỉ cần tiểu nhân ở đây thì Đại Hải huynh đệ nhất định không phải chịu thiệt thòi.

- Tiền, đội trưởng vẫn nên nhận lấy.

Trinh Ngôn Khánh đem tiền nhét vào trong ngực của Đồng Hoàn.

- Chuyện của Đại Hải ta cũng không muốn ngài phải khó xử, chỉ cần chiếu cố trong phạm vi đủ khả năng là được.

Đồng Hoàn nói:

- Trinh tiên sinh yên tâm, ta nhất định sẽ chiếu cố thật tốt cho Đại Hải huynh đệ.

Ở trong lòng, Ngôn Khánh biết rõ, Tam Quốc diễn nghĩa được lớp người ngoài phố vô cùng tôn sùng, Đồng Hoàn đối với Tam Quốc Diễn Nghĩa của Ngôn Khánh thậm chí còn hâm mộ hơn cả tiền bạc tơ lụa.

- Đồng đầu, người vừa rồi là ai?

Trinh Ngôn Khánh vừa đi, những lính canh xung quanh đều tiến tới cất tiếng hỏi.

Đồng Hoàn vui vẻ kích động, vỗ đùi hơn nửa ngày rồi nói:

- Con mẹ nó, Bán Duyệt Quân đúng là Bán Duyệt Quân, so với những thư sinh kia đúng là hơn nhiều... Vừa rồi thiếu niên kia chính là Bán Duyệt Quân đại danh鼎鼎.

- Các người nghe cho ta, về sau khách khí với Hùng Đại Hải một chút.

- Hùng Đại Hải này chính là huynh đệ của Bán Duyệt Quân, Bán Duyệt Quân đã nhờ ta rồi, các người ai dám quấy rối hắn, ta sẽ xử cho các người đẹp mắt.

Chúng lính canh ngục nghe xong thì trở nên xôn xao.

Ngôn Khánh cũng thật không ngờ hắn đối với đám lính canh ngục kia lại có ảnh hưởng lớn lao như vậy.

Sau khi thăm Hùng Đại Hải, đoàn người về chỗ ở, Trinh Ngôn Khánh mang theo con ngựa, Hùng Vĩ thì đánh xe trở về trực viên.

Trên xe, ba lão đầu xì xào bàn tán cũng không biết là nói chuyện gì.

Trinh Ngôn Khánh ngồi trên lưng ngựa đi theo chiếc xe, một đường đi tới thấy xung quanh có rất nhiều người quần áo tả tơi.

- Hùng Vĩ thúc gần đây trong thành Lạc Dương, có rất nhiều lưu dân.

Ngôn Khánh thúc ngựa tiến tới, đi song song với Hùng Vĩ:

- Không nghe nói chỗ nào có thiên tai, lưu dân đến đây làm gì vậy?

- Không phải thiên tai mà là...

- Sao?

Hùng Vĩ hạ giọng nói:

- Đầu năm bệ hạ hạ lệnh thông tế kênh mương cho nên mới điều động nhiều người tới như vậy.

Trinh Ngôn Khánh bừng tỉnh đại ngộ khẽ gật đầu.

Thế nhưng tình huống này hần cũng không có cách nào, chỉ mong triều đình sẽ có cách. Dù sao trong ấn tượng Dương Quảng lúc đầu cũng không có quá nhiều hành động gây ra phản loạn và bạo động.

- Núi gò tụ họp, ba đào phần nộ, trong ngoài sông núi Đồng Quan đó. Nhìn Tây Đô, ý ngần ngừ, qua ngang Tần Hán kinh thành cũ, cung điện ngàn gian thành bãi cỏ. Hưng, trăm họ khổ! Vong, trăm họ khổ!

Trong đầu Ngôn Khánh hiện ra một khúc điệu ngắn cảnh tượng trước mắt không phải cũng như vậy sao?

Tâm tình của hần vốn tốt hiện tại trở nên trầm lắng hơn.

131. Chương 26: Trịnh Đại Sĩ Ngụy Kịch.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 26: Trịnh Đại Sĩ ngụy kịch.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Một đoàn người sau khi về tới trúc viên, Ngôn Khánh liền đột nhiên nói:

- Gia gia gần đây chỉ sợ có hơi hỗn loạn, chúng ta nên mời mấy hộ vệ tới đây.

Trịnh Thế An cất tiếng hỏi:

- Có thể có hỗn loạn gì?

- Trên đường trở về, con thấy có không ít lưu dân ở gần trúc viên, ở bên ngoài thành Lạc Dương không có gì phòng hộ, rất dễ bị người ta uy hiếp, mời mấy hộ vệ tới, cũng có chút phòng ngự cho trúc viên.

Vương Chính nghe được liền tục gật đầu.

- Mũi to, Khánh oa nhi nói không sai, chúng ta nên phòng ngừa chu đáo.

Chỉ là hộ vệ này cũng không dễ tìm, phải có bản lĩnh thật sự, phẩm tính cũng phải tốt nếu không chúng liền thủ với đám lưu dân kia thì không phải đã dẫn sói về nhà sao?

- Võ nghệ tốt còn phẩm tính không kém.... cái này thật không dễ tìm.

Trịnh Thế An đang suy tư nghe Vương Chính nói vậy thì biết rằng cũng không dễ tìm.

- Người vừa nói câu này, ta cảm thấy có một người thích hợp.

Hùng Đại Chuy đột nhiên mở miệng.

- Ai vậy

- Trước kia không xa ta ở trên phố trông thấy một tên thân thủ không kém, miệng có thể ngâm đao, nhảy từ trên cột cao mười trượng xuống mặt đất, đao pháp vô cùng cao minh, hiển nhiên là được danh sư chỉ điểm, không giống như một tên ăn trộm, hần ta ở ngoài phố xá tụ tập bốn năm hần tử cường tráng nói là giúp mọi người làm việc lật vật, hoặc coi sóc kho thóc... Ta nghe nói những thương hộ kia bảo, người này rất có danh dự, phẩm tính chắc hẳn không quá kém.

Vương Chính sinh lòng hiếu kỳ, liền vội vàng nói:

- Người đó tên là gì?

Hùng Đại Chuy gãi gãi, suy nghĩ cả buổi sau đó mới nói:

- Cái này thời gian đã lâu, ta cũng không còn nhớ, người kia họ Thẩm, danh khí không nhỏ, ngày mai chúng ta tới Thông Xa phố nghe ngóng một chút.

Họ Thắm, có thể nhảy từ trên cột cao xuống mà vẫn bình an vô sự.

Cái này không phải là khinh công trong truyền thuyết hay sao?

Trịnh Ngôn Khánh ở bên cạnh cũng cảm thấy hứng thú:

- Đại Chuy gia gia, bằng không... ngày mai con đi cùng gia gia.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trịnh Ngôn Khánh chuẩn bị đi cùng Hùng Đại Chuy, vừa định xuất phát thì Trịnh Nhân Cơ đã phái người tới.

- Lão thúc, đại công tử cho mời.

Nếu như Trịnh Nhân Cơ mời Trịnh Ngôn Khánh đi qua thì còn không có gì lạ, nhưng Trịnh Nhân Cơ lại mời Trịnh Thế An, qua vài năm rồi, ngoại trừ lần gặp ở Tướng Quân đường thì bọn họ chưa từng đụng chạm nhau.

Trịnh Thế An cảm thấy kỳ quái:

- Đại công tử mời ta, có chuyện gì không?

Trịnh Vi Thiện thấp giọng nói:

- Đêm qua ở Huỳnh Dương có người tới, nghe nói đại lão gia thể cốt không tốt, sợ không qua khỏi cho nên Đại công tử kêu lão thúc tới đây, chỉ sợ là vì chuyện này.

- Lão... gia chủ, ông ấy không qua được sao?

Mặc kệ Trịnh Thế An đối với Trịnh Nhân Cơ có cách nhìn thế nào thì trong lòng ông vẫn thủy chung có cảm tình với Trịnh Đại Sĩ.

Tốt xấu gì Trịnh Đại Sĩ cũng đã lớn lên cùng ông từ nhỏ lại là xuất sinh nhập tử.

Nghe thấy tin tức bệnh tình của Trịnh Đại Sĩ bị nguy kịch, Trịnh Thế An lòng vô cùng bi thương, oán niệm trưởng gia của ông cũng tan thành mây khói, vội vàng gọi Trịnh Ngôn Khánh tới:

- Ngôn Khánh, ngươi cùng ta tới Lạc Dương, nghe nói lão gia bị bệnh sợ không qua khỏi.

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình, hắn cũng không suy nghĩ nhiều:

- Chúng ta mau tới đi.

Trịnh Thế An thay đổi y phục, tìm Vương Chính và Hùng Đại Chuy nói với hai người. Hùng Đại Chuy và Vương Chính cũng giống nhau đều có cảm tình với Trịnh gia, trước kia đã từng xuất sinh nhập tử với nhau.

Cho nên bọn họ liền chia nhau ra hành động.

Từ Thế Tích cũng đi lên trên xe, lo lắng mà nói:

- Ngôn Khánh, đại lão gia không có chuyện gì chứ?

Trịnh Ngôn Khánh không trông thấy tình huống của Trịnh Đại Sĩ nên cũng không trả lời.

Đoàn người vội vàng đi vào trong Trịnh phủ, vừa mới xuống xe thì đã thấy Trịnh phủ trên dưới xếp thành một hàng dài, chuẩn bị hành lý đi trở về.

Xem ra tình huống không được tốt lắm.

Ngôn Khánh và bọn người đi vào trong đại môn của Trịnh phủ, Trịnh Vi Thiện trực tiếp dẫn bọn họ đi tới chính phòng. Từ Thế Tích thì đi tìm Trịnh Hoàn Nghị nghe ngóng tin tức, trong lòng mọi người đều vô cùng lo lắng.

Trịnh Nhân Cơ muốn dọn nhà đi sao?

Chẳng lẽ tình huống của Trịnh Đại Sĩ đã xấu đến mức Trịnh Nhân Cơ không thể không rời khỏi Lạc Dương sao?

Trịnh Ngôn Khánh đang suy đoán mục đích Trịnh Nhân Cơ tìm tổ tông họ, thì Trịnh Nhân Cơ đã từ phía sau đi tới, vẻ mặt sầu lo.

- Đại công tử, đại lão gia, ông ấy sao rồi?

Trịnh Thế An định mở miệng xưng hô Trịnh Nhân Cơ là hiền chất nhưng vẫn cảm thấy không hợp, cuối cùng đành kêu như trước kia. Trịnh Nhân Cơ cũng khẽ gật đầu, khoát tay bảo Trịnh Thế An và Trịnh Ngôn Khánh ngồi xuống.

- Hôm qua An Viễn đường truyền tin tới, phụ thân thể cốt ngày càng trở nên kém cỏi, đặc biệt là từ đầu mùa đông tới nay, tình huống ngày càng trở nên nghiêm trọng hơn, vài ngày nay bắt đầu nôn ra máu, người trong nhà chỉ sợ không qua khỏi mùa đông... Hôm qua ta đã đi suốt đêm thỉnh cầu triều đình cho ta trí sĩ, triều đình cũng đã phê duyệt.

- A?

Trịnh Thế An giật mình há to miệng ra.

Trí sĩ tương đương với từ quan không làm hai năm. Trịnh Nhân Cơ chuyện này đúng là bất đắc dĩ, mặc dù không bị giảm cấp nhưng con đường làm quan về sau sẽ càng khó khăn. Có thể khẳng định trừ phi triều đình trọng dụng hẳn, nếu không sau này Trịnh Nhân Cơ sẽ không có cơ hội thăng quan.

Thấy Trịnh Thế An giật mình, Trịnh Nhân Cơ liền cười cười:

- Lão thúc, ông không cần kỳ quái, kỳ thực ta đã sớm có ý nghĩ này. Bộ hạ thiết lập lại chế độ, chức vụ Tào Duyệt này của ta có hay không cũng không sao... Nhan Trứ lúc trước cũng khuyên bảo ta, nếu cứ lưu luyến mãi chỗ ngồi này, thì đối với ta cũng không tốt, chỉ bằng tìm cơ hội thích hợp từ chức thì hay hơn. Tình huống hiện tại khá phức tạp, Cao Dĩnh và Hạ Nhược Bất cũng đã bị chém, phụ thân thì bệnh tình nguy kịch, ta vừa vận mượn cơ hội này rồi đi thì tốt hơn.

Vượt qua sự dự kiến của Trịnh Thế An, Trịnh Nhân Cơ đối với hẳn xưng hô vô cùng tôn trọng, thậm chí là thân mật.

- Đây là thư phụ thân gửi cho lão thúc, nói rằng lão thúc cũng nên để cho ta rời khỏi Lạc Dương.

- Chỉ là phụ thân trong thư nói rằng muốn thúc cùng về... Ông ấy nói muốn gặp thúc một lần.

Trịnh Ngôn Khánh nghe được thì trong lòng khẽ rung động.

Hắn có một trực giác kỳ quái, Trịnh Đại Sĩ muốn Trịnh Thế An trở về cũng không chỉ là đơn giản như vậy.

Hắn muốn khuyên Trịnh Thế An muốn cự tuyệt nhưng lại không tìm ra lý do thích hợp.

132. Chương 27: Thẩm Quang.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 27: Thẩm Quang.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Hơn nữa xem dáng vẻ nôn nóng kia của Trịnh Thế An thì Trịnh Ngôn Khánh biết rõ, cho dù hẳn có khuyên bảo cách nào thì Trịnh Thế An cũng không nghe.

Trịnh Thế An liên tục gật đầu:

- Đại công tử, vậy chúng ta khi nào thì khởi hành?

- Đương nhiên là càng nhanh càng tốt, trước khi trời tối chúng ta nên khởi hành, ngày hôm sau có thể tới Yên Sư, chậm nhất chiều buổi trưa mai là chúng ta có thể tới Huỳnh Dương.

- Được, ta lập tức trở về chuẩn bị.

Trịnh Thế An kéo tay Ngôn Khánh, đứng dậy muốn ra ngoài.

Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên dừng bước, quay đầu nghi hoặc hỏi:

- Trịnh thúc thúc, Thế Tích cũng đi Huỳnh Dương sao?

- Chuyện của Thế Tích có hơi phiền toái.

Trịnh Nhân Cơ nhíu mày hồi đáp:

- Phụ thân của hần muốn hần ở Lạc Dương đi học, tương lai có thể cầu công danh, đầu năm sau nếu có cuộc thi có thể thuận lợi đi học.

- Ý của cha ta cũng hi vọng để Thế Tích ở lại Lạc Dương, dù sao chỗ này đối với hần cũng có lợi.

Thì ra là vậy Trịnh Nhân Cơ cũng quyết định được chủ ý rồi.

Cũng không hiểu tại sao, Trịnh Ngôn Khánh cảm giác chuyện này có điều gì đó cổ quái, nhưng hần nghĩ hoài không ra.

Trịnh Đại Sĩ lâm bệnh nguy kịch, chuyện này có lẽ không phải giả bộ.

Hiện nay coi trọng chữ hiếu, Trịnh Nhân Cơ cho dù muốn lừa bịp điều gì thì cũng không dám bịa ra chuyện này.

- Ngôn Khánh, con cũng không cần phải trở về.

- Tại sao?

Trên đường trở về, Trịnh Thế An trang trọng nói:

- Lý tiên sinh không phải đã nói đã tìm cho con một sư phụ sao? Đại lão gia bị bệnh này đoán chừng không dễ khỏi, vạn nhất sư phụ kia tìm tới cửa con lại không có ở đó thì không phải bỏ lỡ duyên tốt sao? Con hôm nay nên lấy việc học làm trọng.

- Đại công tử cũng nói, Lạc Dương rộng lớn, có thể lịch lãm rèn luyện người.

Ngay cả Từ Thế Tích cũng ở đây, con lại càng không nên đi... Huỳnh Dương quá nhỏ, con về sẽ làm chậm tiền đồ.

Trịnh Ngôn Khánh không cam tâm tình nguyện nhưng xem ra Trịnh Thế An đã vô cùng quả quyết.

Trở lại hoa viên xong, Trịnh Thế An mời Vương Chính trở lại nơi này, mong hần có thể chiếu cố cho Trịnh Ngôn Khánh.

Sau đó ông vội vàng mang mấy bộ y phục, cưới con thanh lừa trở về Lạc Dương tụ hợp với Trịnh Nhân Cơ.

Vào lúc giữa trưa, Từ Thế Tích cưới một con ngựa, mang quần áo tới.

- Ngôn Khánh, Hoành Nghị và đại công tử bọn họ đã trở về, Trịnh quản gia ở lại giữ sản nghiệp, nhưng ta vẫn thấy qua đây ở cạnh người vẫn hay hơn. Buổi chiều, Trịnh quản gia sẽ mang tới một sổ quyển sách, chính là đại công tử để lại cho người.

- Để lại cho ta?

Trịnh Ngôn Khánh kinh ngạc nhìn Từ Thế Tích, trong lòng không khỏi kỳ quái:

- Ta cùng với Trịnh gia khi nào thì có giao tình tốt như vậy?

Thời đại này, sách vở là thứ vô cùng trân quý.

Bởi vì thuật in ấn hiện tại vẫn còn vô cùng khó khăn, giá một quyển sách vô cùng đắt đỏ, người bình thường không thể mua được.

- Thế Tích, bệnh tình của đại lão gia thật sự nguy kịch hay sao?

Từ Thế Tích gật đầu:

- Ta đã hỏi qua Hoành Nghị, nó nói rằng hôm qua Huỳnh Dương truyền tin tức tới, trong nhà vô cùng rối loạn, chỉ là Hoành Nghị có vẻ không vui ta nghĩ nó cũng không muốn trở về.

Chuyện này, Trịnh Đại Sĩ xem ra thực sự đã bị bệnh tình nguy kịch.

Trịnh Ngôn Khánh gãi gãi đầu, giúp đỡ Từ Thế Tích chuyển những đồ vật kia vào trong trúc lâu, hiện nay Trúc viện có tới ba tòa, còn có bảy tám gian bỏ không. Trước kia Trịnh Thế An chiếm một tòa, Đỗ Như Hối chiếm một tòa, hiện tại Đỗ Như Hối đã đi rồi, tào nhà kia để cho Từ Thế Tích.

Trịnh Thế An đi vô cùng vội vàng, không chờ tới lúc Hùng Đại Chuy quay trở về.

Mãi đến sau giờ Ngọ, Hùng Đại Chuy mới mang tới bốn thanh niên về tới Trúc viện.

- Mũi to quay trở lại Huỳnh Dương rồi sao?

Hùng Đại Chuy vô cùng bất ngờ, chỉ là khi nghe Trịnh Đại Sĩ đã nguy kịch, hắn không còn kinh ngạc nữa. Trịnh Thế An dù sao cũng đã theo Trịnh Đại Sĩ đã 60 năm rồi.

- Ta cũng tới ở đây.

- Việc trong nhà người mặc kệ sao?

Vương Chính hỏi.

- Hùng Vĩ hôm nay có thể quản lý cửa hàng rồi, mọi chuyện trong nhà không cần ta quan tâm nữa, ta tới đây cũng thuận tiện chiếu cố cho Ngôn Khánh một chút.

Đối với chuyện Hùng Đại Chuy và Vương Chính tới đây, Trịnh Ngôn Khánh không quá phản đối.

Ánh mắt của hắn dời khỏi người Hùng Đại Chuy mà tới thanh niên bên cạnh hắn.

Chuẩn xác mà nói, hắn chỉ mới là thiếu niên.

Tuổi tác ước chừng khoảng mười bảy mười tám tuổi, ôn nhu trầm lặng.

- Khánh oa nhi, hắn tên là Thẩm Quang.

Hùng Đại Chuy đưa tay chỉ thiếu niên kia:

- Đây là Ngô Hưng, có mấy người này, chuyện ở trong nhà cũng không có gì lo lắng.

- Mặt khác ba người kia cũng đều là người địa phương ở Lạc Dương, cùng Thẩm Quang tới phố xá tìm việc làm, nhân phẩm bọn họ không tệ, gia thế rất trong sạch. Ta đã nói với bọn họ rồi, bao ăn ba ở, một năm hai mươi quan tiền. Thẩm Quang này vô cùng lợi hại, hắn ở trên phố có thể nhảy từ trên cột xuống, mọi người đều gọi hắn là Nhục Phi Tiên, vô cùng xuất chúng.

- Nhục Phi Tiên, Thẩm Quang?

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng chấp tay nói:

- Tại hạ Trịnh Ngôn Khánh.

Thẩm Quang cũng hoàn lễ mà nói:

- Trịnh công tử không cần phải đa lễ, có thể ra sức vì Bán Duyên Quân đại danh鼎鼎, cũng là niềm vinh quang của chúng ta.

- Đúng thế, chúng ta đều đã xem sách của Trịnh công tử.

- Mọi người ở trên phố nghe nói chúng ta có thể tới đây đều vô cùng hâm mộ.

Những người phía sau không nói nhiều hành lễ xong sau đó không nói một lời.

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng khách sáo nói vài câu, sau đó nói Mao Tẩu an trí chỗ ở cho mấy người Thẩm Quang.

Trịnh Ngôn Khánh lại nói tiếp với Mao tẩu:

- Mau tẩu, ngày mai mang Mao Tiểu Niệm vào thành, mua một chút chăn nệm, thời tiết càng ngày càng lạnh, chỉ sợ chăn nệm trong nhà không đủ. Đúng rồi, nhớ mang tới một chút củ lửa, ta sợ rằng hôm nay sẽ có tuyết rơi.

Hiện nay trời rất lạnh, công thêm người tăng lên, củ lửa các loại vật phẩm chỉ sợ sẽ tiêu hao.

Vợ chồng Mao Vượng lập tức gật đầu đáp ứng, sau khi sắp xếp cho mấy người Thẩm Quang liền đi ra. Đối với trúc viên này bọn họ cũng vô cùng hài lòng, đột nhiên Thmǎ Quang nói với Trịnh Ngôn Khánh:

- Trịnh công tử, trong khoảng thời gian này, chờ vào thành.

Trịnh Ngôn Khánh cũng sờ:

- Tại sao?

- Ta nghe nói, có người định tìm công tử gây chuyện.

- Tìm ta gây phiền phức sao?

133. Chương 28: Hẹn Gặp Bùi Thúy Vân

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 28: Hẹn gặp Bùi thúy Vân

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Ngôn Khánh nghi hoặc vô cùng, trong thời gian này, hẳn ngoài làm ra bộ Tam Quốc thì có gây ra sóng gió nào đâu, tại sao người khác lại muốn tìm hắn gây phiền phức?

Thẩm Quang do dự một chút rồi khẽ nói:

- Trịnh công tử, công tử có biết Bùi tiểu thư?

Bùi tiểu thư?

Trịnh Ngôn Khánh nghe tới đây thì nhớ tới Bùi Thúy Vân.

Bùi tiểu thư, hẳn là Bùi Thúy Vân?

- Đúng thế.

Trịnh Ngôn Khánh gật đầu: Ta và Bùi tiểu thư đúng là quen nhau, nhưng chỉ là gặp nhau mà thôi, không có giao tình gì.

- Thế nhưng trên phố truyền lưu...

Thẩm Quang hơi khó nói...

- Trên phố truyền ra rằng công tử đã từng phi lễ với Bùi tiểu thư...

Vương Chính ngây như phỗng, Hùng Đại Chuy phun ra một ngụm nước.

Từ Thế Tích dùng một ánh mắt vô cùng kinh ngạc nhìn Trịnh Ngôn Khánh, ho khan liên tục.

- Thẩm đại ca, việc này không được nói bừa, ta khi nào thì vô lễ với Bùi tiểu thư?

- À, cái này không rõ ràng, chỉ là trên phố truyền ra cứ như thật, nói công tử sỡ soạn chân ngọc của Bùi tiểu thư, lại còn đem nàng ta đẩy ngã.... khục khục, tình huống cụ thể ta không biết rõ lắm, chỉ là nhắc nhở công tử cẩn thận một chút, chỉ sợ sẽ có người tìm công tử gây phiền toái.

- Ta khi nào đẩy nàng ta ngã....

Trịnh Ngôn Khánh đỏ mặt tía tai, hai mắt trợn trừng.

À, ta nhớ rồi, chính là chuyện xảy ra ở Lạc Phở thư quán. Nhưng lời đồn này thật không đúng, ta chỉ chữa trị cho Bùi Tiểu thư, tại sao lại biến thành như vậy?

- Thảm đại ca, huynh có biết là ai gây phiền toái cho ta không?

Thảm Quang gãi gãi đầu, có vẻ thần bí mà nói:

- Ta nghe người ta nói là công tử của trụ quốc đại tướng quân, tựa hồ người này đang theo đuổi Bùi tiểu thư, sau khi hần nghe nói thì vô cùng tức giận, muốn tìm công tử gây phiền toái...

- Công tử của trụ quốc đại tướng quân người này là ai?

- Nghe nói hần là một trong bốn tiểu bá vương ở thành Trường An, tên là Mạch Tử Trọng. À còn có mấy chuyện, ta nghe nói rằng Bùi tiểu thư ở thành Trường An cũng là tài nữ có danh tiếng, cũng có không ít người theo đuổi tiểu thư.

Ngôn Khánh nghe xong thì không khỏi liên tục cười khở.

Chuyện này không ngờ lại phức tạp như vậy, chỉ đơn giản cứu người không ngờ lại trở thành phi lễ.

- Ngôn Khánh đây rốt cuộc là chuyện gì?

Trịnh Ngôn Khánh thở ra một hơi, đem mọi chuyện từ đầu tới cuối kể lại một lần.

Rồi sau đó hần cười khở nói:

- Ta chỉ ra tay tương trợ có trời mới biết sau đó lại bị truyền ra là phi lễ với Bùi tiểu thư.

Hần lúc đó liền tỉnh ngộ lại, Trương Tôn Thịnh đáp ứng Lý Cơ, tại sao một tháng rồi vẫn không có động tĩnh, liệu có phải là bị ảnh hưởng bởi lời đồn này hay không?

Ngôn Khánh càng nghĩ càng thấy khả năng này khá lớn.

Không được, nhất định phải nghĩ biện pháp giải thích rõ ràng, chuyện này nếu như bị người ta hiểu lầm mình là một lãng tử trăng hoa vô lương thì thật không tốt.

Nhưng phải làm sao để giải thích rõ ràng chuyện này, chỉ dựa vào một mình Trịnh Ngôn Khánh thì chỉ sợ giải thích không được.

Việc cấp bách là mời Bùi Thúy Vân đứng ra nói rõ, nếu không Trịnh Ngôn Khánh cho dù nói thế nào cũng không thể rửa sạch nỗi oan này.

Trịnh Ngôn Khánh nghĩ tới đây liền quyết định chủ ý.

- Thảm đại ca, huynh biết phủ đệ của Bùi Lang tướng ở đâu không?

Thảm Quang tung hoành hai năm ở Lạc Dương, đối với chuyện ở Lạc Dương thì tinh thông hơn Trịnh Ngôn Khánh rất nhiều.

Hần cất tiếng nói:

- Bùi lang tướng hiện nay đang ngụ tại Tuyên Nhân môn, bên cạnh Thanh Hóa phường, nghe người ta nói, ở đó trên danh nghĩa là sản nghiệp của Bùi gia, rất dễ tìm được.

Tuyên Nhân môn là hoàng thành phía đông, ở đó có rất nhiều quyền quý trong triều.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Ta lập tức viết một phong thư, Thắm đại ca thừa dịp cổng thành chưa đóng mang cho Bùi tiểu thư ở Bùi phủ.

Nói xong Trịnh Ngôn Khánh vội vã lên trên lầu.

Từ Thế Tích lại có vẻ tò mò hỏi thăm:

- Thắm đại ca, tại sao huynh đối với chuyện ở Trường An cũng quen thuộc như vậy?

- Từ công tử không biết, thiên hạ khách phú thương đều tụ tập ở bến Lạc Thủy, chúng ta ở trên phố kiếm ăn dĩ nhiên nghe được tin tức này

- Vậy bốn tiểu bá vương là ai?

Cái này là vấn đề mà Từ Thế Tích cảm thấy hứng thú nhất.

Thắm Quang nghĩ nghĩ rồi nói:

- Mạch Tử Trọng là người thứ nhất, còn có Vũ Văn Thành Cơ Vũ Văn Thành Chỉ hai vị huynh đệ, còn có Độc Cô Tu Đức, chỉ là sau khi Độc Cô thái hậu mất đi, Độc Cô Tu Đức rất ít xuất đầu lộ diện, không gây ra chuyện thì phi nữa.

Vương Chính và Hùng Đại Chuy cũng không biết Mạch Tử Trọng là ai, chỉ là gia gia của hắn là trụ quốc Đại tướng quân thật khiến cho người ta phải sợ hãi.

Nghe Thắm Quang nói xong, hai người vô cùng sợ hãi.

Độc Cô Tu Đức là tộc nhân của hoàng thái hậu, cũng là hoàng thân quốc thích, Vũ Văn gia thì danh hào đã nghe nói qua, nghe nói là quyền thế ngút trời. Mạch Tử Trọng không biết là ai, nhưng có thể cùng ba người kia xếp cùng thì cho thấy hắn không hề tầm thường.

Hai lão đầu nhìn nhau, trên khuôn mặt tràn ngập vẻ sầu lo.

Thắm Quang đi vào giờ hội, tới buổi tối mới trở về Trúc lâu.

Ngoại trừ Thắm Quang, ba người bạn của hắn tất cả mọi người đều nghỉ ngơi, sau đó Thắm Quang đưa tới cho Ngôn Khánh một phong thư.

- Bùi tiểu thư hồi âm.

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng mở ra dùng ánh sáng của nến mà đọc, sau đó khẽ thở ra một hơi.

Nói thật hắn thật sự có hơi bận tâm.

Hắn không phải là sợ Mạch Tử Trọng mà là sợ gia gia của hắn, đại tướng quân Mạch Thiết Trọng cũng đã được sử sách ghi lại. Người này lúc đầu chỉ là một thị vệ hoàng đế, phụ trách việc bưng dũ.

Hắn vô cùng tận tâm với Dương Quảng, đối với Dương Quảng mà nói vô cùng trung thành, Dương Quảng đối với Mạch Thiết Trọng vô cùng tin tưởng, về sau Dương Quảng trở thành thái tử, Mạch Thiết Trọng cũng tham gia chinh chiến, lập được đại công hiển hách, sau khi Dương Quảng lên làm hoàng đế đã phong cho làm trụ quốc đại tướng quân.

Một tên gia hỏa dốt đặc nhờ tham gia chiến trận đã được Dương Quảng coi trọng.

Trịnh Ngôn Khánh quả thực lo lắng, vạn nhất hắn bị Mạch Thiết Trọng nhắm trúng thì chẳng phải cũng đã bị Dương Quảng để ý rồi sao?

Đồng thời Ngôn Khánh cũng lo lắng những lời đồn này ảnh hưởng tới thanh danh của hắn. Rất nhiều chuyện nhìn có vẻ không xấu nhưng ảnh hưởng rất nhiều, khiến cho việc bá sự của Ngôn Khánh cũng bị khó khăn.

Cho nên Ngôn Khánh viết một phong thư để Thắm Quang đưa cho Bùi Thúy Vân, mong nàng ra mặt.

134. Chương 29: Đại Định Tửu Lâu

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 29: Đại Định tửu lâu

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Dù sao chuyện này Bùi Thúy Vân cũng đã đứng ra nói với mọi người rằng Trịnh Ngôn Khánh không phi lễ với nàng mà ra tay cứu nàng.

Nhưng thực sự mọi người càng không tin.

Cho nên Bùi Thúy Vân lúc này tâm tình cũng vô cùng phiền muộn.

Cách tốt nhất tiêu trừ lời đồn là trước mặt mọi người, hẹn ước gặp Bùi Thúy Vân.

Nếu như Ngôn Khánh thật sự phi lễ với Bùi Thúy Vân, thì Bùi Thúy Vân làm sao có thể gặp mặt.

Chỉ cần tiêu trừ lời đồn đại thì mặc dù là lời đồn cũng chỉ nói rằng Bùi Thúy Vân và Trịnh Ngôn Khánh là tài tử giai nhân, danh sĩ phong lưu, tài nữ ái tài tử, chuyện này lan truyền ra cũng không ảnh hưởng tới toàn cục.

Trưởng Tôn Thịnh cũng sẽ không còn nghi kỵ thu Trịnh Ngôn Khánh làm đồ đệ.

Chỉ cần Bùi Thúy Vân ra mặt, Ngôn Khánh có thể làm đệ tử của Trưởng Tôn Thịnh thì cho dù Mạch Tử Trọng cũng không đáng lo. Tuy rằng Mạch Tử Trọng có thể gia tốt, nhưng mà ta cũng có sư phụ tốt, Mạch Thiết Trượng muốn xuất đầu cho Mạch Tử Trọng cũng phải bắn khoãn mấy phần.

Tóm lại chỉ cần Bùi Thúy Vân đồng ý tương kiến Trịnh Ngôn Khánh, thì chuyện này đều có lợi cho cả hai.

Bùi Thúy Vân cũng minh bạch dụng ý của Trịnh Ngôn Khánh, trong thư nàng liên tục xin lỗi, vì chuyện của nàng mà đã khiến cho Ngôn Khánh phải chịu nhiều phiền toái. Ngôn Khánh định rằng trưa mai sẽ gặp nàng vì sáng sớm ngày mai Bùi Thúy Vân phải đi chùa Bạch Mã dâng hương, giữa trưa chỉ sợ không gặp cho nên Bùi Thúy Vân và Ngôn Khánh hẹn nhau ngày mai ở giờ Thân sẽ tại Đại Định tửu lâu gặp nhau.

Giờ Thân, chính là khoảng từ ba đến năm giờ chiều, chính là thời gian mà đô thị náo nhiệt.

- Đại Định tửu lâu là nơi nào?

Trịnh Ngôn Khánh không khỏi nghi hoặc.

Thẩm Quang nói:

- Chính là một quán rượu vô cùng lớn, sinh ý ở đó vô cùng tốt, chỉ là vài ngày trước đã chuyển nhượng cho một thương nhân Tương Châu.

- Chuyện sinh ý tốt tại sao lại chuyển nhượng?

Trịnh Ngôn Khánh không khỏi kỳ quái mà hỏi Hùng Đại Chuy?

- Người đừng nhìn ta những chuyện này ta không rõ ràng lắm, có thể Hùng Vĩ sẽ biết một chút.

Thẩm Quang nói tiếp:

- Tình huống cụ thể ta cũng không rõ lắm, dù sao nghe khách nhân nói, chưởng quầy và tiểu nhị ở quán rượu này đã chọc phải tai họa gì đó mới vội vàng đem sinh ý bán cho thương nhân Tương Châu, rồi cả nhà rời khỏi Lạc Dương, nghe nói thương nhân Tương Châu kia rất có thực lực, nghe nói ít ngày nữa còn có thể mời Đường Khinh Hà tới đó hát.

Đường Khinh Hà chính là một ca cơ người Trác Quận.

Nàng ca múa xuất chúng, am hiểu các loại nhạc khí, tinh thông thi phú, ở phương bắc vô cùng có tiếng.

Trước đây Đường Kinh Hà thường ở Hà Bắc với Quan Trương, rất ít khi đến Lạc Dương hiển nghệ.

Vậy mà Đại Đình tửu lâu này có thể mời Đường Kinh Hà tới cho thấy một là bỏ ra số tiền lớn, hai là rất có bối cảnh. Thương nhân bình thường đừng nói là bắt Đường Kinh Hà hiển nghệ, cho dù thấy mặt nàng cũng là điều khó khăn.

Trịnh Ngôn Khánh đối với chủ quán Đại Đình tửu lâu là ai không có hứng thú.

Đồng thời đối với việc Đường Kinh Hà có tới hiển nghệ hay không, hắn cũng không có hứng thú.

- Khánh oa nhi, nếu không thì ngày mai con mang Thẩm Quang cùng đi.

Có lẽ Thẩm Quang kia cảnh cáo một câu khiến cho đám người Vương Chính bận tâm nên mới đưa ra đề nghị.

- À, không cần đâu.

Trịnh Ngôn Khánh cự tuyệt hảo ý của Vương Chính:

- Chuyện ngày mai rất nhiều, hơn nữa con đi gặp Bùi tiểu thư thì làm sao có nguy hiểm gì được?

- Đúng rồi, Thẩm đại ca, mọi người dùng binh khí gì vậy?

- Hùng gia gia là hảo thủ chế tạo binh khí, để ông ấy chế tạo binh khí giúp mọi người sau này cũng có thể hộ vệ tốt hơn.

- Ta thích dùng trường đao.

Thẩm Quang sáng ngời hai mắt nhìn sang Hùng Đại Chuy.

Hùng Đại Chuy gật đầu: Hình dạng thế nào, chút nữa các người nói qua với ta, yêu cầu của các người ngày mai ta sẽ đi sắp xếp.

- Như vậy thì đa tạ lão gia tử.

Thẩm Quang lui xuống, Trịnh Ngôn Khánh cũng cáo từ, trở về chỗ ở của mình.

Một đêm này, Ngôn Khánh ngủ cũng bất an, trên giường lật qua lật lại, hôm nay xảy ra không ít chuyện, gia gia Trịnh Thế An đột nhiên cùng Trịnh Nhân Cơ trở về Huỳnh Dương, Ngôn Khánh ôm chân suy nghĩ mọi chuyện.

Trịnh Đại Sĩ bệnh tình nguy kịch, lại muốn gặp Trịnh Thế An, cũng không có gì quá phận.

Nhưng Trịnh Ngôn Khánh không hề yên tâm.

Về phần chuyện xấu, lúc đó Bùi Hành Nghiễm vì hiểu lầm mà xảy ra xung đột với hắn, về sau tại sao còn lưu truyền lời đồn?

Nếu vậy thì có người cố tình đem lời đồn truyền ra, vậy mục đích của hắn là gì?

Kiếp trước chìm nổi trên quan trường, Ngôn Khánh biết chuyện này rất quan trọng.

Càng nghĩ, Ngôn Khánh càng không nghĩ ra người nào có khả năng gây khó dễ cho hắn nhất Mạch Tử Trọng thì càng không có khả năng, Ngôn Khánh chưa bao giờ gặp qua Mạch Tử Trọng, không hề có ân oán, hơn nữa Mạch tử Trọng theo đuổi Bùi Thế Cử, không có khả năng hắn làm ra việc này.

Gió lạnh thổi vào trúc lâu, khiến cho chậu than lúc sáng lúc tối.

Hai con chó ngao đã thức dậy từ lúc nào, mở to mắt mà nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

Lúc này cũng khá lạnh, Ngôn Khánh liền ngồi xuống, đem hai con chó ôm vào trong người.

Ánh trăng rất tròn, hiện ra vẻ lạnh lùng.

Vài đám mây bay nhàn nhã, tựa hồ rất thích ý...

Chỉ mong tất cả đều là do mình nghĩ ngợi lung tung, chỉ mong đây chỉ là hiểu lầm bên trong không có âm mưu gì.

Ngày hôm sau, hai con chó ngao đã đánh thức Trịnh Ngôn Khánh dậy.

Hắn mở to mắt, trời đã sáng tỏ, bên ngoài hình như có hơi ẩm ỉ.

Trịnh Ngôn Khánh ngày hôm qua ngủ trễ, buổi sáng ngày hôm nay hắn rửa mặt xong liền đi ra khỏi trúc lâu.

Từ Thế Tích hiện tại đang ở bên ngoài học đạo của Vương Chính, vô cùng vững chải.

Thẩm Quang thì đang chăm sóc Ngọc Đề Tuấn, tản bộ dắt ngựa đi vòng vòng.

Nói cũng kỳ quái, Ngọc Đề Tuấn này bình thường ngoài Ngôn Khánh, không thích tiếp cận với ai.

Thế nhưng nó đối với Thẩm Quang lại không hề chống đối, rất dịu dàng ngoan ngoãn.

Ngôn Khánh chưa từng nhìn thấy qua thân thủ của Thẩm Quang nhưng hắn biết rằng Thẩm Quang nhất định không hề kém cỏi, ở đây có mấy vệ sĩ, cũng đủ để uy hiếp đám lưu dân kia.

- Ngôn Khánh, nghe Tiểu Niệm nói, con tối qua ngủ không được ngon giấc?

Wang Zheng đã chỉ cho Từ Thế Tích xong tư thế xuất đao, liền lau mồ hôi tới.

- À, không sao.

biglove

135. Chương 30: Xuất Khẩu Thành Thơ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 30: Xuất khẩu thành thơ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Mao Tiểu Niệm ở dưới lầu của hắn, trên lầu có động tĩnh gì chắc chắn không qua mắt được nàng. Ngôn Khánh không ngờ rằng, tiểu nha đầu kia cũng không nghĩ ngợi.

Hắn liền hỏi:

- Tiểu Niệm đâu rồi?

- À, nó cùng với Mao Vương đi vào thành mua một chút đồ ăn rồi, nhà chúng ta có tới chục miệng ăn, Mao tẩu đang ở đằng sau nấu cơm, Đại Chuy Tử cũng vào thành có chút chuyện.

Hùng Đại Chuy vào thành, chắc là vì chuyện binh khí của mấy người Thẩm Quang.

Ngôn Khánh gạt nhẹ đầu, mang hai con chó ngao chạy bộ quanh rừng trúc, sau đó nghỉ ngơi chút rồi Mao tẩu đã bụng đồ ăn lên.

Ăn cơm xong, Ngôn Khánh đã nghỉ trưa trong chốc lát.

Sau giờ ngo, hắn mở sách ra xem, thấy thời gian không tệ lắm liền cưỡi ngựa hướng đến thành Lạc Dương.

Phong đô thị rất lớn, ước chừng tới tận hai dặm, bề rộng chừng một dặm, đặc biệt phồn hoa.

Ở đây không chỉ tụ tập thương nhân đại tụy mà còn có thương nhân người hồ, hình dáng không giống như thương nhân trong nước.

Thương phẩm cũng rực rỡ muôn màu, nhiều không kể xiết.

Đại Định tửu lâu vô cùng trang hoàng rộng rãi, ngói đỏ tường trắng, ở phía trước tửu lâu có viết hai chữ như rồng bay phượng múa: Đại Định theo thư pháp của Trí Vinh.

Ngôn Khánh bước xuống ngựa, bên trong có tiểu nhị chỉnh tề cực kỳ nghênh tiếp nhiệt tình.

- Vị công tử này có phải tới đây nghỉ ngơi một chút?

Ngôn Khánh cười cười, đem dây cương giao cho tiểu nhị:

- Ta tới đây gặp một vị bằng hữu, tìm cho ta một cái bàn gần cửa sổ, ở một vị trí thanh tịnh.

Gần cửa sổ ý nói là bắt mắt, nhưng thanh tịnh tức là không thể ồn ào.

Hôm nay quan lại đệ tử ở trong thành Lạc Dương rất nhiều, người mười mấy tuổi gọi bằng hữu tới đây ăn hiển nhiên cũng không hiếm.

Ngôn Khánh mặc dù mới hơn mười tuổi nhưng thân thể thon dài, nhìn hấn bề ngoài có vẻ lớn hơn tuổi tác thực một chút.

Thêm nữa quần áo của hấn lại không tầm thường, khí độ bất phàm.

Bạch Long mã mà hấn cưỡi lại là mã lương câu vạn kim khó cầu, cho nên tiểu nhị không dám có chút nào lười biếng.

- Mời công tử vào.

Tiểu nhị sai người dẫn Ngọc Đề Tuấn vào trong chuồng ngựa, để cho nó ở một nơi riêng biệt.

Hấn biết rằng Mã Bảo lương câu này tính tình rất kiêu ngạo, đứng chung với những con ngựa khác thì có trời mới biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Tên tiểu nhị này làm ngay ngắn rõ ràng khiến cho Ngôn Khánh cũng tán thưởng.

Hấn theo tiểu nhị lên lầu hai, đi tới một cái bàn gần cửa sổ, nhưng xung quanh lại có bình phong che lại mà ngồi xuống.

Khách nhân lui tới phía dưới có thể nhìn thấy tình huống ở trên lầu, mà tình cảnh cũng không quá ồn ào.

Xem ra tửu lâu này lúc mới thiết kế cũng đã tính toán đến khách nhân đủ loại tâm tư, người này ở đời sau chỉ sợ cũng là kỳ tài buôn bán.

Trịnh Ngôn Khánh cảm thán một chút, tiểu nhị liền dâng trà lên.

Hấn ở một bên từ từ nhắm nháp, lại từ từ uống nước trà.

Ước chừng một phút đồng hồ sau thì có một chiếc xe ngựa tiến tới.

- Bù tiểu thư?

Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên đi ra cất tiếng hỏi.

Hấn kêu lớn khiến cho không ít người chú ý.

- A, đây không phải là Bán Duyệt Quân hay sao?

- Tại sao Bán Duyệt Quân lại xuất hiện ở nơi này?

- Vị tiểu lang quân ở trên lầu hình như là Bán Duyệt Quân, a vị nữ tử kia mới vào thật là thanh tú.

- Hình như là tiểu thư của Bù lang tướng?

Bù tiểu thư?

Có người không khỏi vô cùng ngạc nhiên, trước kia ta từng nghe người ta nói, Bán Duyệt Quân làm chuyện phi lễ với Bù tiểu thư, nhìn điệu bộ này thì giống như không có chuyện gì.

- Nói nhảm, Bán Duyên Quân là hạng người nào làm sao có thể làm ra những chuyện như vậy? Ta lúc đầu cũng không tin, cũng chỉ những loại tài giỏi như các người mới tin mà thôi.

- A, chuyện này hình như là người nói cho ta biết....

- Phì phì phì, ta làm sao có thể nói ra chuyện này được? Người có thấy không, Bùi tiểu thư còn cười với Bán Duyên Quân nữa đó. Theo ta thấy, phì lẽ thì chưa hẳn, bất quá... Bùi tiểu thư là tài nữ ở Trường An, mà Bán Duyên Quân là kỳ tài trăm năm khó có được, tài tử ái giai nhân thì có vẻ có khả năng, còn phì lẽ thì ta không tin.

Bất kể thế nào, mục đích của Trịnh Ngôn Khánh cũng đã đạt được.

Sau này lời đồn chưa hẳn đã dứt được nhưng phiền toái kế tiếp hẳn không sợ, sau này hẳn tận lực tránh tiếp xúc với Bùi Thúy Vân, lời đồn dĩ nhiên cũng sẽ trở nên nhạt nhòa đi. Mà không thể phủ nhận, Bùi Thúy Vân chính xác cũng hơi hấp dẫn Trịnh Ngôn Khánh, nàng tài hoa không tầm thường, học thức cũng rất rộng.

Ngôn Khánh cùng Bùi Thúy Vân ở bàn bên cạnh cửa sổ nói chuyện.

Có mỹ nhân làm bạn, thời gian trôi qua rất nhanh, cũng khiến cho nhân tâm sung sướng.

Bùi Thúy Vân tính tình dịu dàng, cầm kỳ thi họa không chỗ nào không thông, cho nên nàng hi vọng Trịnh Ngôn Khánh có thể làm một bài thơ.

Cái này lại khiến cho Ngôn Khánh cảm thấy khó xử.

- Trịnh công tử, ba năm nay nghe nói công tử chưa từng làm thơ, gia thúc tổ thường xuyên hỏi thăm.

- Hôm nay sắc trời không tệ, công tử tại sao không làm một bài? Thúc tổ cũng đạt được ý muốn.

Thỉnh cầu này đã là rất nhiều lần rồi, lúc này Bùi Thúy Vân vô cùng hào hứng, hai mắt long lanh như nước hồ thu, nhìn Trịnh Ngôn Khánh có vẻ chờ đợi.

Trịnh Ngôn Khánh rất đau đầu.

Hắn thật sự không muốn đạo thơ nữa.

Trịnh Ngôn Khánh gãi gãi đầu rồi cười khổ nói:

- Bùi tiểu thư, không phải Ngôn Khánh sĩ diện nhưng mà văn chương bản thiên thành, điệu thủ ngẫu đắc chi(văn chương vốn tự nhiên, chỉ ngẫu nhiên viết thành)

Bùi Thúy Vân sáng ngời con mắt:

- Văn chương bản thiên thành, điệu thủ ngẫu đắc chi, rất hay rất hay, nguyên nghe câu thơ đằng sau.

Trịnh Ngôn Khánh hận không thể tát cho mình một cái.

Hắn không muốn đạo thơ, nhưng lại ngẫu nhiên nói ra.

- Tựu nhiên ngô tỳ hà, khởi phục tu nhân vi(thuần tịnh không tỳ vết, đâu phải do con người cố gắng mà đạt được.)

Bùi Thúy Vân sắc mặt sáng ngời, nhin không được mà vỗ tay liên tục nói:

- Tuyệt tuyệt, quả nhiên là thơ hay.

Nàng quay đầu hướng về phía bên ngoài mà nói:

- Tiểu nhị, mau mang giấy bút ra đây.

Tiểu nhị từ trong miệng mọi người đã biết đây là Bán Duyên Quân đại danh鼎鼎鼎鼎 cho nên lập tức mang giấy bút lên.

Chỉ là hắn không tiến vào trong bình phong được, ở bên trong đã có người của Bùi gia ngăn lại, hẳn sau khi đặt giấy bút thì lập tức rơi đi.

Bùi Thúy Vân cầm lấy bút, viết câu thơ lên giấy.

Viết một chữ lại thốt lên một tiếng” diêu” Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy thật không tự nhiên.

- Bán Duyên Quân, bài thơ này Thúy Vân vẫn chưa thỏa mãn, vẫn muốn nghe tiếp.

- Cái này....

Trịnh Ngôn Khánh thở dài trong lòng:

- Ta chỉ là trong lúc nhất thời cảm nhận nên mới nói ra ngoài miệng.

- Hi hi, Bán Duyên Quân có mỹ danh xuất khẩu thành thơ, Thúy Vân đã từng nghe nói qua.

- Ha ha.

biglove

136. Chương 31: Mạch Tử Trọng

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 31: Mạch Tử Trọng

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Ngôn Khánh xấu hổ cười cười hắc hắc, nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

- Quân khán cổ táng khí, xảo chuyết lương vô thi hán tối cận tiên tần, cố dĩ thù thuận li hồ bộ hà vi giả, hào trúc tập ai ti hậu túc bất phục tác, thiên tái thủy dữ kỳ.

Văn chương vốn là tự nhiên mà thành, ta chẳng qua vận khí tốt cho nên ngẫu nhiên làm ra một câu.

Nếu bắt ta cưỡng ép làm thơ, thì không thể làm được.

Bùi Thúy Vân viết xong liền nhẹ nhàng làm khô giấy.

Bờ môi anh đào của nàng nhếch lên, lại khiến cho Trịnh Ngôn Khánh không khỏi rung động không dám nhìn nữa.

- Chuyến đi này không tệ, có thể để Bán Duyên Quân cho một tác phẩm xuất sắc, thúc tổ sau khi trở về nhất định sẽ rất vui vẻ.

Trịnh Ngôn Khánh cười cười một tiếng, cùng Bùi Thúy Vân trò chuyện, trong chốc lát, vì trời đã tối, Bùi Thúy Vân liền cáo từ.

Lạc Dương giờ Hợi sẽ đóng cửa thành, cho nên trước giờ Hợi hắc phải rời khỏi Lạc Dương.

Bùi Thúy Vân cũng không làm khó Trịnh Ngôn Khánh, hai người sóng vai ra khỏi bức bình phong, được một tác phẩm xuất sắc, Bùi Thúy Vân vô cùng vui vẻ.

Hai người cười nói ra khỏi quán rượu trong ánh đèn rực rỡ.

Bùi Thúy Vân lúc lên xe ngựa đột nhiên cất tiếng nói:

- Gia tổ đầu xuân năm sau sẽ trở lại Lạc Dương, nếu như Trịnh công tử không có chuyện gấp thì hi vọng lúc đó có thể tương kiến công tử.

- Sao?

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình thì Bùi Thúy Vân đã buông màn xe xuống.

Bùi Thế Củ gặp ta làm gì?

Ngôn Khánh từ tay tiểu nhị mà tiếp nhận dây cương, trong lòng vô cùng nghi hoặc trở mình lên trên ngựa, rời khỏi Phong đô thị.

Đối với Bùi Thế Củ này, Ngôn Khánh vẫn có một chút cảnh giác.

Hắn và Đậu Uy không giống nhau, Đậu Uy là một thư sinh có trí tuệ cao, nhưng thủy chung vẫn là thư sinh cho nên trước mặt Đậu Uy, Trịnh Ngôn Khánh có thể thoải mái mà không cần cảnh giác.

Mà Bùi Thế Củ thì khác, đó là một chính trị gia.

Trịnh Ngôn Khánh từ sau khi được Bùi Thế Củ chú ý đã luôn nghe ngóng chuyện về người này.

Nếu như tính luôn cả Đường triều sau này thì Bùi Thế Củ đã trải qua năm đời hoàng đế, vậy mà vẫn đứng vững không ngã, đây quả là một kỳ tích.

Người này văn tài võ lược đều vô cùng xuất chúng.

Đáng sợ nhất là thủ đoạn của hắn, ở thời kỳ Khai hoàng sơ, Hà Đông Bùi thị là đông quyền, chịu sự chèn ép của tây quyền, địa vị tràn ngập nguy cơ, vậy mà Bùi Thế Củ thần không biết quỷ không hay đã làm ra nhiều chiến công, còn mang Bùi Bao Hàm trở về.

Lúc đó thực lực của Bùi thị được tăng cường chẳng những giải quyết được sự bức bách của tây quyền mà còn khiến cho đông quyền áp đảo, Bùi Thế Củ vì vậy mà thuận lý thành chương trở thành tộc trưởng của Bùi thị, vững chắc địa vị của Đông quyền.

Ở cùng người như vậy một chỗ nhất định sẽ có nhiều áp lực.

Trịnh Ngôn Khánh vô cùng đau đầu, trong lòng hắn đối với cuộc gặp mặt với Bùi Thế Củ rất không hào hứng.

Bất tri bất giác Trịnh Ngôn Khánh đã đi tới Kiến quốc môn.

Nhìn thấy sắp ra khỏi thành thì đột nhiên có một tiếng vó ngựa dồn dập từ phía sau truyền đến.

Có người cao giọng kêu lên:

- Trịnh Ngôn Khánh, người đứng lại đó cho ta.

Ngôn Khánh vô thức ghì cương ngựa lại, quay đầu lại thì chỉ thấy mười chiến mã từ Thiên Tân kiêu xông lại, người đi đầu tuổi chừng mười bốn mười lăm, mày rậm mắt to, tướng mạo quả nhiên kiên quyết.

Cách Ngôn Khánh mười thước, thiếu niên ghì chặt chiến mã.

Những người phía sau hắn đồng loạt đi xuống, đem Trịnh Ngôn Khánh vây quanh.

Môn tốt của Kiến Quốc môn định đi ra nhưng Môn bá lại kéo hắn lại:

- Người muốn chết hay muốn sống?

- Nhưng mà bọn họ.

- Người không nhìn thấy sao.

Môn bá chỉ vào thiếu niên cưỡi ngựa:

- Đó là Tôn công tử của Mạch tướng quân, chúng ta không quản được đâu.

Môn tốt nghe được thì sợ hãi, lập tức lui về.

Trịnh Ngôn Khánh nghi hoặc nhìn đối phương, hắn thật sự không biết thiếu niên này là ai.

Vì vậy chấp tay, định mở miệng hỏi thăm thì thiếu niên cưỡi ngựa kia đã quát:

- Ta tên là Mạch Tử Trọng, người chính là Trịnh Ngôn Khánh?

Mạch Tử Trọng?

Ngôn Khánh không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Tiểu bá vương Trường An trong truyền thuyết là người mặc một bộ cẩm hoa y phục, dáng người khôi ngô cường tráng, trên ngực hiện ra màu đồng cổ, hiển nhiên là do phơi nắng lâu ngày.

Chưa nói đến anh tuấn tiêu sái nhưng có một chí khí oai hùng.

Dưới chân của hắn là một con ngựa Ô Chuy Mã, oai phong lẫm lẫm.

- Ta chính là Trịnh Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh bối rối nói:

- Ta biết ngươi là ai, nhưng Mạch công tử, ta và ngươi không quen biết nhau, ngươi mang nhiều người như vậy vậy ta lại ở Kiến quốc môn, rốt cuộc là có ý gì?

Mạch Tử Trọng nhất định là tới tìm phiền toái.

Trịnh Ngôn Khánh vô cùng tinh tường mục đích của Mạch Tử Trọng, nhưng lại giả bộ không biết.

Mạch Tử Trọng nói:

- Ta vốn chuẩn bị đi tìm ngươi, vốn không giết được ngươi thì cũng phải đánh gãy cái chân chó nhà ngươi... nhưng hiện tại ta đã thay đổi chú ý. Trịnh Ngôn Khánh ta cho ngươi hai lựa chọn hoặc là bị ta đánh gãy tay chân hoặc lập tức rời khỏi thành Lạc Dương cho ta, trở về quê quán Huỳnh Dương của ngươi, tự mình lựa chọn.

Người này nói chuyện cao cao tại thượng không để ai vào mắt.

Nói chuyện vênh vác hung hăng, lông mày của Ngôn Khánh liền nhăn lại, bình tĩnh mà cười nói:

- Mạch công tử, không biết ý của công tử là sao?

Mạch Tử Trọng biến sắc, giống như muốn phát tác.

Nhưng sau đó hắn lại hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói:

- Người sáng mắt không làm chuyện mờ ám, Trịnh Ngôn Khánh ta nhìn ngươi không vừa mắt, muốn giết ngươi. Ta nghe nói ngươi phi lễ với Bùi Thúy Vân tiểu thư, nhưng lại nghe người ta nói, ngươi sau giờ Ngọ cùng với Thúy Vân tiểu thư tại quán rượu Đại Định đàm tiếu, ta biết rằng những lời trước kia chỉ là lời đồn... mặc dù là lời đồn trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu.

Ta chán ghét cái bọn thư sinh nghèo kiết xác như ngươi, ý vào một bụng chữ tốt mà mua chuộc danh tiếng, cho nên ta không muốn nhìn thấy ngươi ở Lạc Dương nữa, ngươi tự mình chọn đi.

Kỳ thật nói toạc ra Mạch công tử đây là ghen tị.

Chỉ là hắn dùng phương pháp này khiêu khích, Trịnh Ngôn Khánh sẽ không thể cúi đầu trước mặt hắn.

Không nói đến Ngôn Khánh còn phải bãi sư ở Lạc Dương, cho dù không có chuyện này hắn cũng không thể nhẫn nhịn., Mạch Tử Trọng hung hăng càn quấy như vậy, hắn cúi đầu thì sau này sao có đất đứng chân ở Lạc Dương.

biglove

137. Chương 32: Kiến Quốc Môn

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 32: Kiến Quốc môn

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

- Mạch công tử, công tử thật bá đạo.

Mạch Tử Trọng quát một roi ngựa mà nói:

- Ta bá đạo như vậy đó, ở Trường An thế nào thì ở Lạc Dương thế đó.

Ngôn Khánh cười lạnh nói:

- Mạch công tử đã nghe nói qua Thiên Địa Quân Thân sư chưa?

- Sao?

Trên đời này, người có thể bắt ta rời khỏi Lạc Dương chỉ có ba người, thứ nhất là đương kim thánh thượng, thứ hai là cha mẹ ta, thứ ba là sư trưởng của ta, đáng tiếc người không phải là một trong ba người đó, cho nên cũng không có tư cách bắt ta rời khỏi Lạc Dương.

Ngôn Khánh vững vàng ngồi ngay ngắn, trên khuôn mặt hiện ra vẻ trào phúng.

Những người xung quanh nghe Trịnh Ngôn Khánh nói, có người trầm trồ khen ngợi tam cương ngũ thường, nhin không được mà liên tục tán thưởng.

Mạch Tử Trọng mặt lúc đen lúc đỏ.

Chỉ là không phải vì xấu hổ mà là vì tức giận.

- Trịnh Ngôn Khánh, ta dùng lời hay ý đẹp khuyên người, người lại làm nhục ta?

Ngôn Khánh cũng thu hồi vẻ tươi cười, lạnh lùng nói:

- Mạch Tử Trọng, người tốt nhất là ăn nói sạch sẽ một chút, nếu như người không có vận khí tốt, có gia gia cường đạo làm chỗ dựa chỉ sợ người đã bị người ta đánh chết. Trường An tiểu bá vương? Ta nhổ vào, người biết thế nào là bá, thế nào là vương?

- Người chỉ là một hậu duệ hãn phỉ mà cũng dám xưng bá vương hay sao?

Trịnh Ngôn Khánh nói ra những lời nói này đủ ngoan độc, cay độc.

Hắn biết rõ, đối phó với những người như Mạch Tử Trọng, dùng ngôn ngữ nhẹ nhàng sẽ bị coi là hèn yếu.

Người tưởng người giỏi lắm sao? Cha của người cũng chỉ là một tên hãn phỉ mà thôi, người là cái gì mà dám xưng là tiểu bá vương.

Người không có thiên hạ, cũng không phải là chư hầu, có tư cách gì?

Những lời này Ngôn Khánh nói ra, Mạch Thiết Trọng cho dù nghe được cũng không dám gây phiền phức cho hắn.

Mạch Tử Trọng vốn không phải là người đọc sách, tài nói chuyện dĩ nhiên không phải là đối thủ của Trịnh Ngôn Khánh.

- Trịnh Ngôn Khánh, ta không tranh giành miệng lưỡi với người, người muốn chết, ta sẽ thành toàn cho người.

Nói xong, Mạch Tử Trọng rút trường đao ra, hoành đao lộ ra lưỡi đao sắc bén.

Hoành đao ước chừng hơn một thước, nhìn sức nặng ước chừng cũng tới ba bốn mươi cân.

Trịnh Ngôn Khánh sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nói:

- Vậy ta đành phải đến xin chỉ giáo rồi.

Mạch Tử Trọng lấy binh khí ra, cho thấy người này có lực cánh tay rất hùng hồn.

Ngôn Khánh vừa lĩnh ngộ ảo diệu võ học nên đối với chuyện Mạch Tử Trọng hùng hổ dọa người như vậy, hắn không hề sợ hãi.

Hắn không nói nhiều lời, thúc ngựa tới rồi rút hoành đao ra.

Từ sau lần xung đột với Bùi Hành Nghiễm, Trịnh Ngôn Khánh luôn mang theo binh khí trong người.

Binh khí ở nơi tay đôi khi khó tránh khỏi mâu thuẫn.

Nhưng mà hôm qua Thẩm Quang đã nhắc hẩn cẩn thận cho nên lúc ra khỏi cửa, Vương Chính đã nói hẩn nên mang theo binh khí.

Mạch Tử Trọng không giận mà lại cười:

- Trịnh Ngôn Khánh, người thật can đảm... từ sau khi tới Lạc Dương, người là người đầu tiên dám hoàn thủ với ta.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Ta mặc dù trời gà không chặt, nhưng đại trượng phu không thể bị khuất phục, cũng muốn đấu với người một phen.

Ngụ ý nói là:

Người chỉ khi dễ được những người hèn yếu kia, nhưng không có dũng khí khi dễ những người mạnh.

Mạch Tử Trọng hừ lạnh, liên tục thúc giục chiến mã, phóng ngựa tiến tới bên cạnh Trịnh Ngôn Khánh, những tùy tùng kia liền lùi về phía sau, Mạch Tử Trọng không muốn lấy nhiều hiếp ít, chỉ nhìn hành vi của đám gia tướng kia, cho thấy bình thường hẩn quân giáo vô cùng nghiêm khắc.

Đại hoành đao trong tay chém ra, đao quang vung ra trước.

Chỉ là trong tích tắc này, đã nghe Mạch Tử Trọng gào lên một tiếng.

Một vòng hào quang xuất hiện trên không trung, bắn tới Mạch Tử Trọng.

Ô Chuy Mã kinh hãi, liên tục hí dài, móng trước nâng lên, may mà Mạch Tử Trọng cưỡi ngựa tinh thông, vội vàng ghìm dây cương, đem Ô Chuy mã đứng lại, trên mặt lộ vẻ tức giận.

- Tên khốn kiếp kia, người dám...

Hẩn vốn định nói, tên khốn kiếp kia đánh lên ta.

Nhưng vừa nó được một nửa, Mạch Tử Trọng giống như gặp quỷ vậy, lời vừa tới miệng đã nuốt trở lại, trên mặt hiện ra một vẻ sợ hãi.

Đám người xung quanh liền tách ra, Trịnh Ngôn Khánh hoành đao nhìn lại, chỉ thấy một nam tử áo trắng, cưỡi một con ngựa thon gầy, trong tay cầm một cây cự cung, so với cung tên bình thường thì còn lớn hơn.

Người này mặc trường bào màu trắng, trên người còn mang theo vài phần thái độ chán ghét.

Nam tử áo trắng này tiến tới trước mặt Mạch Tử Trọng, lộ ra một vẻ tươi cười:

- Mạch Tử Trọng, lại gây nên chuyện gì vậy?

Mạch Tử Trọng vội vàng xuống ngựa, không chỉ Mạch Tử Trọng, mà những gia tướng kia cũng đều quỳ xuống đất.

- Ngươi gia gia, Mạch Tử nào dám gây sự.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không khỏi cảm thấy kỳ quái, nam nhân mạnh mẽ giống như sư tử này rốt cuộc là ai?

- Mạch Tử, con cũng không còn nhỏ.

Nam nhân áo trắng thở dài:

- Đại tướng quân làm quan lại không quản thúc con sao?

- Con...

Mạch Tử Trọng không mở miệng, nam tử áo trắng kia nhìn lại về phía Trịnh Ngôn Khánh.

Mắt hổ của hắn đột nhiên trợn lên, lóe ra một vẻ sôi sục, Ngôn Khánh có thể cảm nhận được Ngọc Đề Tuấn dưới chân mình hí dài liên tục, liên tiếp lùi về phía sau. Ngọc Đề Tuấn là một mã bảo lương câu, vô cùng nhạy bén, điều này chứng minh, nam tử áo trắng rất mạnh mẽ.

- Là một con ngựa tốt, chỉ là chưa tôi luyện qua chiến trận, thiếu thêm vài phần bướng bỉnh.

Nam tử áo trắng đột nhiên nở ra nụ cười, dùng một ngón tay chỉ vào Trịnh Ngôn Khánh:

- Tiểu oa nhi này lá gan không nhỏ, dám gọi lão già kia là hãn phỉ, nếu như hắn nghe được không biết sẽ đắc ý cỡ nào.

Lão già kia trong lời nói của lão chính là Mạch Thiết Trọng.

Dám xưng hô với Mạch Thiết Trọng như vậy, người này địa vị nhất định không kém.

Nam tử áo trắng quay người bỏ đi, lại nhìn về phía Mạch Tử Trọng:

- Mạch Tử, ngươi có biết đây là nơi nào không?

Mạch Tử Trọng khẽ giật mình hướng về phía nam tử mà nhẹ giọng nói:

- Lạc Dương.

- Sai!

Thanh âm của nam tử áo trắng đột nhiên cất cao:

- Đây là Kiến Quốc môn, theo con đường này mà đi thì sẽ tới Đoan môn.

- Mạch Tử Trọng, ngươi có biết Đoan môn là nơi nào không?

Mạch Tử Trọng giật mình cúi đầu.

- Ngươi ở Trường An hồ đồ, lão phu không phát hiện cũng lười quản, nhưng nơi này là Lạc Dương, ngươi ở đây vọng động, vạn nhất kinh đến thánh giá, ngươi có mấy cái đầu? Còn nữa, tiểu hậu sinh kia... ngươi đem thanh đao thu lại cho ta!

Trịnh Ngôn Khánh vô ý thức đem hoành đao thu lại vào vỏ, trong lòng không ngừng nhảy loạn.

Khí thế uy áp của lão gia hỏa này quả thật kinh người.

138. Chương 33: Trưởng Tôn Vô Cấu.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 33: Trưởng Tôn Vô Cấu.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Nam nhân áo trắng đối với Ngôn Khánh giống như không quá để ý, hí mắt lại nhìn Mạch Tử Trọng.

- Mạch Tử, ta biết tâm sự của con, nhưng dùng phương thức này để tranh đấu không khỏi có chút ý thể hiếp người.

- Nếu rơi vào trong lỗ tai của người khác không chừng sẽ bị người ta chê cười.

- Ngươi muốn cùng người khác tranh đấu, ta có một biện pháp, ha ha chỉ là ngươi không biết có hứng thú hay không?

Mạch Tử Trọng nói:

- Nguyên nghe Ngự gia gia chỉ dạy.

- Còn oa nhi kia, người thì sao?

Trịnh Ngôn Khánh lúc này cũng lập tức đến, nhìn nam nhân áo trắng, từ chối cho ý kiến.

Nam nhân áo trắng cười nói:

- Oa nhi, con ngựa này của người không tệ. Sau khi thời tiết rét qua đi, bệ hạ có tổ chức cuộc thi Kịch Cúc ở mã trường.

(Kịch Cúc, hay còn gọi là Polo là một môn cưỡi ngựa đánh bóng, thông tin thêm về Kịch Cúc:)

Mạch tử nếu con có hứng thú thì tại sao không tham gia, rồi phân ra cao thấp.

Đại trưởng phu có thắng cũng phải thắng cho quang minh, các người thấy chủ ý này thế nào?

Mạch Tử Trọng nghe được thì sáng ngời hai con mắt.

- Mạch tử nghe lời Ngự gia gia nói... Ngôn Khánh, tháng chạp ngày hai mươi tám, chúng ta sẽ ở nam Uyển Mã trường phân thắng bại, ai thua thì phải rời khỏi Lạc Dương.

Nam tử áo trắng cười cười rạng rỡ, liên tục gật đầu.

- Không tệ, lúc đó phân thắng bại, người thắng thì ôm mỹ nhân về, mới gọi là đại trưởng phu.

- Cứ quyết định như vậy đi, Ngự gia gia, Mạch tử xin cáo từ.

Mạch Tử Trọng nói xong liền trở mình lên lưng ngựa, ra roi mà rời khỏi. Trịnh Ngôn Khánh nhìn theo, cũng không nói gì.

Nam nhân áo trắng nói:

- Oa nhi, chuẩn bị cho tốt, từ đây tới hai tám tháng chạp chỉ còn năm mươi ngày nữa, lúc đó giúp ta giáo huấn lão điên xảo quyết kia một chút.

- Nhưng mà...

- Đại trưởng phu nói ra, tứ mã nan truy, ta không muốn nói nhiều, quyết định vậy đi.

Nói xong nam nhân áo trắng kia liền rời đi, Ngôn Khánh nhìn theo mà âm thầm cười khổ.

Những người này, chỉ sợ cao cao tại thượng đã lâu, phối hợp diễn kịch, không hỏi ý kiến hần một câu.

- Môn đầu, tên kia là ai?

Lúc này Trịnh Ngôn Khánh không tìm được mà hỏi môn bá:

- Môn bá cất tiếng nói:

- Đó là tổng quản phong châu trước kia, Ngự đại tướng quân, Ngự Câu La.

Ngự Câu La?

Ngôn Khánh càng hoảng sợ, thầm nghĩ: Hóa ra là hần.

Nói đến Ngự Câu La, tuy rằng đời sau không nổi danh nhưng người này lúc đại Tùy khai quốc, là một nhân vật cực kỳ ghê gớm.

Những năm cuối của Khai Hoàng, Dương Tổ dẫn quân đi đánh Đột Quyết, mời Ngự Câu La làm đồng hành.

Người này dẫn theo mấy kỵ sĩ anh dũng vậy mà đã đánh cho Đột Quyết đại bại, được phong làm trụ cột đại tướng quân, làm phong châu tổng quản.

Lại nghe nói, Ngự Câu La lúc ở Phong Châu, người Đột Quyết thậm chí không dám chăn nuôi súc vật, cho thấy hần có uy thế thế nào.

Nếu trên đời này nói về mãnh tướng thì Ngư Câu La không nghi ngờ là một trong số đó, chỉ tiếc là hắn có một huynh đệ tính tình không tốt tàn sát thuộc cấp khiến cho Dương Quảng vì chuyện này trở nên kiêng kỵ Ngư Câu La.

Cho nên giữa năm mượn cơ truất bỏ quan chức của Ngư Câu La.

Nhưng ở trong đám đại thần nhà Tùy, đặc biệt là đệ tử quyền quý, Ngư Câu La tuyệt đối là một nhân vật thần tượng, khiến cho Mạch Tử Trọng lúc nhìn thấy Ngư Câu La như là chuột nhìn thấy mèo vậy.

Trịnh Ngôn Khánh gãi đầu, lúc này liền thúc ngựa ra khỏi Kiến Quốc môn.

Hắn giờ phút này lòng tràn ngập tâm sự, không biết sau khi rời khỏi Lạc Dương thì chuyện hắn đánh cược với Mạch Tử Trọng đã truyền ra.

Ở phía bắc sông Lạc Thủy, cũng là sản nghiệp của Trương Tôn gia tộc.

Trương Tôn dòng họ này từ thời Tây Hán đã nổi danh, bọn họ có nguồn gốc là bắc ngụy hoàng tộc, về sau, Ngụy Hiếu Văn để sửa họ của dân tộc hán, biến họ Thác Bạt thành họ Nguyên, còn có một chi thì biến thành họ Trương Tôn.

Tuy Trương Tôn thị cũng là một dòng họ quan lũng nhưng so với quan lũng quý tộc khác thì không thịnh vượng bằng.

Trong năm Bắc Chu chỉ có Trương Tôn Kiệm đảm nhiệm chức vụ tổng quản Kinh Châu.

Đến thời Trương Tôn Thịnh thì nhân khẩu đã hơn lúc trước nhiều, ngoài Trương Tôn Thịnh thì còn có hai huynh đệ đồng tộc, nhưng cũng khó đánh đồng với quý tộc quyền quý khác.

Đêm đông dài đằng đẵng rét căm căm.

Ở bên trong Đông A phường, bên trong thư phòng Trương Tôn Thịnh đang xem công văn, nhẹ nhàng ho khan.

Đầu năm hắn theo Dương Quảng đi bắc tuần cho nên đã bị bệnh một hồi, bệnh này không nặng nhưng lúc làm thái thú, hắn trọng trách quá nhiều, làm việc quá sức nên mới trở nên như vậy.

Ở Lạc Dương, hắn đảm nhiệm chức vụ Đồn Vệ đại tướng quân, một mặt thể hiện sự tín nhiệm của Trương Tôn Thịnh, đồng thời cũng là tính dưỡng cho tốt.

Dù sao Lạc Dương hiện tại là chốn đô thành, mặc dù không danh tiếng bằng đế đô nhưng đã có thực lực của đế đô.

Danh y hội tụ, vật phẩm cũng vô cùng phong phú, điều dưỡng thuận tiện.

Thu thập xong công văn, Trương Tôn Thịnh liền đứng dậy đi ra ngoài.

Cửa thư phòng lúc này bị đẩy ra, một mỹ phụ trung niên theo sau là ba nha hoàn đi tới.

Tiểu nha đầu khoảng mười lăm mười sáu tuổi, phần điều ngọc mài, giống như một con búp bê vậy, nàng khẽ ôm cánh tay của Trương Tôn Thịnh mà vui mừng nói:

- Phụ thân, ôm con một cái.
- Quan Âm tỳ, phụ thân bề bộn một ngày, rất mệt mỏi, con chó làm phiền ông ấy.
- Mặc kệ, con muốn được phụ thân ôm.

Trương Tôn Thịnh cười hiền lành.

Hắn ngồi xuống, ôm lấy tiểu nha đầu kia, sau đó dùng trán đỡ lấy trán của nàng, khiến cho tiểu nha đầu kia cười khanh khách không ngừng.

- Phụ nhân, nàng tại sao vẫn chưa nghỉ ngơi?

Trương Tôn Thịnh ôm nha đầu kia ngồi xuống bên cạnh án thư.

Trung niên mỹ phụ kia đúng là phu nhân của Trương Tôn Thịnh, họ Cao. Cao thị thời bắc tề đã gả cho Trương Tôn Thịnh, sinh ra hai trai một gái người con trai là trai trưởng tên là Trương Tôn Hành Bối, người này rất đa mưu đáng tiếc vào thời Dương Lượng làm loạn Trương Tôn Hành Bối trấn thủ ở Thái Nguyên thành phá mà bị ngộ hại.

Ngoài ra Trương Tôn Thịnh còn có thứ tử tên là Trương Tôn Hành An, con thứ ba tên là Trương Tôn Hành Cáo, đều là do thê thiếp sinh ra.

Vốn Trương Tôn Hành Bối sau khi chết thì tiểu nhi tử do Cao phu nhân sinh ra là Trương Tôn Vô Kỵ kế thừa.

Cũng không biết Trương Tôn Thịnh cân nhắc thế nào lại đem công huân tặng cho đứa con mà thê thiếp mới sinh là Trương Tôn Hành An, ngoài ra hẳn còn yêu thích tiểu nữ nhi, tiểu nha đầu trong lòng của hẳn chính là Trương Tôn Vô Cấu, còn gọi là Quan Âm tỳ.

139. Chương 34: Suy Tính

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 34: Suy tính

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Cao phu nhân cười nói:

- Buổi tối con gái của Thục Anh nhà họ Bùi kéo muội đi chơi cờ song lục, đến nửa buổi mới trở về.
- Thục Anh muội tử đến Lạc Dương rồi sao? Tối lúc nào vậy?
- Trước chạng vạng tối, chỉ là nàng ta không để lộ ra, hôm nay mời thiếp và Quảng Bình công chúa tới nhà.
- A, Quảng Bình công chúa có khỏe không?
- Nhìn thì có vẻ rất tốt.

Quảng Bình công chúa chính là con thứ ba của Tùy Đế Dương Kiên, gả cho An Đức huyện công Vũ Văn Tĩnh, mà Thục Anh trong miệng của Cao phu nhân thì chính là Bùi Thục Anh, con của Bùi Thế Cử, chồng của nàng là Lý Đức Vũ, sau khi xảy ra chuyện của Dương Lượng, Lý Đức Vũ bị đày đi Giang Nam, đã năm sáu năm rồi.

Bùi Thế Cử vốn muốn cho Bùi Thục Anh tái giá nhưng nữ nhi này kiên quyết không đồng ý, Bùi Thế Cử cũng không nói được.

Cao thị cùng với Quảng Bình công chúa có quan hệ rất không tệ, Bùi Thục Anh đã tới, Cao thị tự nhiên cũng muốn tới thăm.

Trương Tôn Thịnh cũng không quá để ý tới, hẳn đem con gái đặt lên trên đùi của mình, vừa trêu đùa Vô Cấu vừa nói:

- Mọi người lâu rồi không gặp, có chuyện gì thú vị để nói không?

Cao thị lắc đầu:

- Cũng không có gì, Bùi Thục Anh nó nàng cầu xin phụ thân đem lang quân triệu hồi về Lĩnh Nam, nàng cũng nhờ thiếp nhờ đến chàng, nếu như có cơ hội thì ở trước mặt bệ hạ nói tốt cho Lý Đức Vũ một chút, nhưng mà thiếp vẫn chưa đáp ứng.
- Lý Đức Vũ đi Lĩnh Nam đã lâu, chỉ sợ bệ hạ cũng không nhớ có người nào như vậy.

- Ừ, nghĩ đến chuyện này cũng không lớn, hôm nào nàng nói với Thục Anh, chuyện này ta đáp ứng, sẽ tìm cơ hội nói tốt cho hần.

Trưởng Tôn Thịnh một dạ phong kim, bình thường không dễ đáp ứng người khác chuyện gì.

Nhưng khi đã đáp ứng hần sẽ tìm mọi cách để làm được, Cao phu nhân cũng gật đầu vui vẻ, đối với việc Trưởng Tôn Thịnh đáp ứng, bà cũng rất vui vẻ.

- Đúng rồi, lúc thiếp trở về thì nghe thấy một chuyện.

- Chuyện gì?

Tôn tử của Mạch đại tướng quân ở Kiến Quốc môn cùng với Bán Duyệt Quân gây sự với nhau, về sau được Cá lão trụ quốc ngăn cản, ước định tháng chạp ngày hai mươi tám sẽ tiến hành tử thí Kịch Cúc với nhau, à trước kia thiếp cũng đã hiểu lầm Bán Duyệt Quân, còn tưởng hần là một người khinh bạc.

Nghe người ta nói, hôm trước sau giờ Ngọ, Bán Duyệt Quân cùng với Thúc Vân ở Đại Định tửu lâu bàn luận thi từ, nếu hần là một người khinh bạc tại sao Thúc Vân còn đi gặp hần? Thục Anh nói, những lời đồn kia.. cũng không biết từ đâu truyền ra, cho nên hôm qua nàng ta cũng đi hỏi Thúc Vân, xem ra Thúc Vân rất có hảo cảm với Bán Duyệt Quân.

- Sao?

Trưởng Tôn Thịnh đột nhiên ngừng chơi đùa với Vô Cấu, quay đầu nhìn lại Cao phu nhân.

- Cha, con biết rõ Bán Duyệt Quân này, huynh ấy chính là tiểu ca ca thần khí, đúng không mẹ?

Vô Cấu ở trên đùi Trưởng Tôn Thịnh đột nhiên cất tiếng nói.

Trưởng Tôn Thịnh giật mình hỏi:

- Quan Âm tỷ cũng biết Trịnh Ngôn Khánh?

Cao phu nhân sửng sốt một chút rồi cất tiếng nói:

- Đó là chuyện rất lâu trước đây, khi tiên hoàng lâm bệnh, chàng mang quân đi lúc đó muội, Quan Âm tỷ còn có Hành Bồ tới Lạc Dương thắp hương, trên đường đi thấy một tiểu lang quân đi học ở trường chỉ nhìn thấy thoáng qua chứ không nó chuyện với nhau.

Trưởng Tôn Thịnh gật gù đầu.

Trách không được Cao phu nhân không đề cập tới, hóa ra chỉ nhìn thoáng qua.

Hần cúi đầu xuống, nhìn đứa con gái ngây thơ mà cười nói: Quan âm tỷ nhà ta, thần khí cũng không tệ lắm.

- Nhưng mà tiểu lang quân kia cũng rất xuất chúng, lúc đó hần mới bao nhiêu tuổi?

- Vậy mà cười một con lừa, trên người mặc áo trắng, có vài phần tuấn ngạn, phong nhã tiêu sái, thật đúng là không ai có thể bì được hần.

Trưởng Tôn Thịnh cũng không hỏi thăm nữa, ngược lại vô cùng trầm tư.

Hần và con gái chơi đùa trong chốc lát rồi ôm Vô Cấu lên mà nói:

- Phu nhân chắc hần cũng đã mệt rồi, nàng mang Quan Âm tỷ đi nghỉ ngơi đi.

- Chàng thì sao?

- Ta, ha ha, ta lập tức qua.

Cao phu nhân, đi rồi, Trưởng Tôn Thịnh ngồi ở bên cạnh chậu than, khẽ dùng que cời lò khuấy động than trong đó.

Lần này hần đi tới đây, thái thú Lô Phiền Lý Uyên đột nhiên tìm hần, mong hần thu nhận Trịnh Ngôn Khánh làm môn sinh.

Trưởng Tôn Thịnh cũng biết danh tự của Trịnh Ngôn Khánh, đối với văn thơ của Trịnh Ngôn Khánh cũng có chút khâm phục.

Cho nên lúc Lý Uyên nhắc tới chuyện này, hắn đáp ứng ngay lập tức, chỉ là hắn không biết quan hệ giữa Trịnh Ngôn Khánh và Lý Uyên này rốt cuộc là thế nào? Lý Uyên giải thích rằng Trịnh Ngôn Khánh là một đệ tử của một người trong tộc, người này vô cùng quan tâm tới Trịnh Ngôn Khánh, sợ hắn hoang phế việc học lại lo lắng hắn ở Lạc Dương bị khi dễ.

Vì vậy khẩn cầu Lý Uyên tìm cho Trịnh Ngôn Khánh một sư phụ.

Mà Lý Uyên suy nghĩ thật sâu thấy Trưởng Tôn Thịnh là thích hợp nhất.

Trưởng Tôn Thịnh đối với Trịnh Ngôn Khánh cũng có hứng thú, tiểu gia hỏa này văn chương không tầm thường lại có thanh danh tốt đẹp, lại là người của Trịnh gia, tuy không phải là đích chi nhưng cũng là danh môn đệ tử, thu hắn làm đệ tử cũng tốt.

Chỉ là Trịnh Ngôn Khánh khi nào đã trở thành có liên quan với Lý gia?

Ngôn Khánh bá sư chuyện này người biết cũng không nhiều, chỉ cho rằng hắn bá một sư phụ bình thường mà thôi. Nhưng Ngôn Khánh có liên hệ với Lý gia, một trong bát đại trụ quốc, thì thật khiến cho người ta khó hiểu.

Không ngờ rằng, Trưởng Tôn Thịnh mới quay trở lại Lạc Dương, còn chưa gặp mặt Trịnh Ngôn Khánh đã gặp phải chuyện của Bùi gia tiểu thư.

Chuyện này khiến cho Trưởng Tôn Thịnh cảm thấy mất hứng, cảm thấy Trịnh Ngôn Khánh tuy có tài hoa nhưng đức hạnh lại nông cạn.

Hắn đang suy nghĩ làm sao để nói chuyện này với Lý Uyên thì Ngôn Khánh lại thi triển biện pháp xử lý.

Tại sao thời điểm này Ngôn Khánh lại cùng với Bùi Thúy Vân tương kiến ở quán rượu.

Trưởng Tôn Thịnh giật mình, lộ ra một nụ cười ranh mãnh.

Vị Bán Duyên Quân này dùng phương thức đơn giản nhất đáp lại những lời vu oan đến đức hạnh của mình.

Không phải ta phi lễ với Bùi Thúy Vân, nếu ta làm ra chuyện này, Bùi Thúy Vân làm sao có thể ngồi cùng bàn với ta?

Xem ra thủ đoạn của tên tiểu tử này đơn giản nhưng lại thật hiệu quả.

Chỉ là tại sao lúc đó lại truyền ra lời đồn này? Lời đồn trên phổ đúng là không tin được, nhưng cũng phải có người bịa đặt. Trưởng Tôn Thịnh không thể không cân nhắc, nếu như có người bịa đặt, không quản đến thể diện của Bùi gia chỉ sợ đây không phải là người bình thường.

Trưởng Tôn Thịnh đạt tới địa vị này dĩ nhiên là phải cân nhắc rất nhiều.

Thu Trịnh Ngôn Khánh làm đệ tử, có thể có quan hệ tốt với lý phiệt nhưng làm như vậy sẽ khiến cho người khác không vui.

Cần phải nhìn lại một chút.

Xem người nào đang âm thầm giở trò, người kia đến tột cùng là ai.

140. Chương 35: Kịch Cúc.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 35: Kịch Cúc.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngôn Khánh trở lại Trúc viên, đem chuyện của Mạch Tử Trọng nói cho Vương Chính.

Từ Thế Tích nói:

- Ngôn Khánh, sợ gì tên Mạch Tử Trọng đó, chúng ta không thể thua bởi hắn.
- Nhưng vấn đề là ta không biết Kịch Cúc.

Về phần bắt đầu của nó thì khó có thể biết được, nhưng đến thời kỳ nhà Tùy, Kịch Cúc đã là một môn vận động vô cùng phổ cập.

Đối với nhà nghèo mà nói, kiếm được một thớt ngựa tốt đối với bọn họ không hề dễ.

Không nói đến ngựa quý hiếm mà chăn ngựa phí tổn cũng cao, đất đỏ, mỗi loại phương diện đều có yêu cầu khác nhau.

Nuôi một con ngựa cực kỳ tốn kém.

Ngôn Khánh may mắn là được Trương Trọng Kiên tặng cho con Ngọc Đề Tuấn, phụ thân của Từ Cái lại là thương gia giàu có cho nên tọa kỵ cũng không khó để kiếm, nhưng có bao nhiêu người có vận khí như Ngôn Khánh và Từ Thế Tích?

- Người không biết kịch cúc, vậy người tại sao đáp ứng?

Ngôn Khánh vò đầu nói:

- Ta không hề đáp ứng, bọn họ chưa từng thông qua ý kiến của ta.

Ngẫm lại đúng là như vậy, mặc kệ Ngư Câu La hay là Mạch Tử Trọng đều chưa hỏi ý kiến của Trịnh Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh có một thớt ngựa tốt mà môn kịch cúc này lại là rất thanh hành, cho nên bọn họ đều nghĩ rằng Ngôn Khánh biết chơi kịch cúc.

Còn nữa Ngôn Khánh là đệ tử của Trịnh gia, nên biết kịch cúc là điều dễ dàng.

Cuối cùng Ngôn Khánh có Ngọc Đề Tuấn trên người cho nên Ngư Câu La sẽ không đi hỏi thăm Trịnh Ngôn Khánh, mà cứ quyết định một mình.

Từ Thế Tích nở ra một nụ cười khổ:

- Vậy thì phải làm sao bây giờ?

Thẩm Quang đột nhiên nói:-

- Kịch cúc không cần nhiều thời gian để học, hiện tại vấn đề lớn nhất là, tính cả ngài và Từ thiếu gia thì cũng chỉ mới có hai người hai ngựa, như vậy chưa đủ để tham chiến.

Một đội phải có tám người tám ngựa, bên chúng ta còn thiếu sáu nữa.

Đúng thế, kịch cúc ta có thể học nhưng thiếu sáu người và sáu con ngựa tốt thì từ đâu mà tìm được?

Từ Thế Tích vuốt vuốt gò má mà nói:

- Thẩm đại ca nói không sai.

Ngôn Khánh cùng với đệ tử quyền quý Lạc Dương không quen thuộc với nhau, hơn nữa, Mạch Tử Trọng lại quen nhiều người, chỉ sợ lần này không ai xuất mã cho hắn.

- Thẩm đại ca, đại ca biết kịch cúc sao?

Thẩm Quang nở ra một nụ cười:

- Trước kia ta từng tham gia mấy lần rồi, tính ra còn thiếu năm người năm ngựa.
- Ngựa?

Trịnh Ngôn Khánh nghĩ nghĩ rồi nói:

- Cái này cũng không cần quá lo lắng, từ giờ tới 28 tháng chạp còn có năm mươi ngày nữa, ta có thể tìm biện pháp kiếm ra, ngoài ra kích cúc còn cần gì nữa?

- Càn Cúc trưng bằng gỗ tốt, còn một khối sên bãi để luyện tập.

Về phần cúc trưng không khó xử lý, mua về là được, cái quan trọng là có tìm đủ nhân mã hay không?

Môn kích cúc thời tùy đường không có dụng cụ bảo hộ.

Ngôn Khánh nghĩ nghĩ rồi nói với Hùng Đại Chuy;

- Đại Chuy gia gia, làm phiền ông ngày mai tới cửa hàng Hùng Ký, đem phong thư gửi cho Trương Trọng Kiên Trương đại ca, nói rằng con cần mười con ngựa tốt, mời huynh ấy trong vòng hai mươi ngày đưa tới đây.

Hắn đầu tiên nghĩ đến không phải Trịnh gia mà là Trương Trọng Kiên xảo quyết.

Người này ở Tây vực rất có quan hệ, không chừng có thể giải quyết vấn đề về ngựa.

Sáng mai con sẽ tới Đâu phủ bách phỏng xem thử có thể mượn sên bãi ở đó luyện tập được không, bên cạnh thì chờ đợi tìm kiếm.

Ngôn Khánh nói xong thì gãi đầu cười lớn:

- Xe đến thì ắt có đường, chúng ta là chẳng lẽ lại không vượt qua nỗi khó khăn này sao.

- Cúc trưng ta có thể nghĩ cách.

Thẩm Quang nghĩ nghĩ rồi nói:

- Thông Xa phổ có không ít người thích chơi Kích Cúc, có người chuyên môn chế tạo, ta đến đó tìm xem có người có thể tham gia hay không, cũng giải quyết được vấn đề cúc trưng.

Từ thiếu gia, cậu cũng nhàn rồi, chúng ta đều phụ trách việc tìm kích cúc được không?

Từ Thế Tích lập tức vui vẻ.

Nói thật làm bằng hữu của Trịnh Ngôn Khánh cũng thật khổ.

Không phải Ngôn Khánh không tốt mà là hắn quá tốt, xuất sắc đến mức áp lực cũng tăng lên gấp đôi khi ở cùng hắn.

Người này thi thư song tuyệt lại có tài văn chương, tinh thông võ nghệ.

Ngay cả sắc trà hắn cũng là một cao nhân.

Mà rốt cục Từ Thế Tích chỉ là người bình thường, chỉ hơi thông minh một chút mà thôi.

Từ Thế Tích rốt cuộc cũng tìm ra một chuyện để so sánh mình với Ngôn Khánh.

Trịnh Ngôn Khánh cũng nhìn ra tâm tư của Từ Thế Tích.

Sự lo lắng trong lòng của hắn cũng giảm bớt.

Ngôn Khánh ôm lấy Từ Thế Tích, cười ha hả nói:

- Từ tiên sinh, năm mươi ngày sau phải nhờ vào ngươi rồi.

Sự tình phiền toái rồi, cuối cùng vẫn phải đối mặt.

Trịnh Ngôn Khánh cùng mọi người thương nghị hoàn tất với nhau rồi quay trở về chỗ ở.

Mao Tiểu Niệm ở trong lầu đang cầm một quyển sách đọc.

Thân là nha hoàn thiếp thân của Trịnh Ngôn Khánh, nàng tuy không có văn chương xuất chúng nhưng ngay cả một chữ to bằng hạt đậu cũng không biết thì thật khiến cho người ta chê cười, cho nên lúc Đỗ Như Hối còn ở trúc viên nàng đã bắt đầu đọc sách viết chữ.

Ngôn Khánh lẳng lặng nhìn nàng đọc sách, cũng không tiến tới quấy rầy nhẹ nhàng đi lên trên trúc lầu.

Tế Yêu và Tứ Nhân nhìn thấy Ngôn Khánh thì cũng lập tức nhào lên, cắn lên quần áo của Trịnh Ngôn Khánh, phát ra tiếng ô ô. Ngôn Khánh thấy trong chậu ăn của hai con chó ngao trống rỗng nên nghĩ bọn chúng bị đói bụng.

Hắn lấy từ trên giá sách ra một hộp điểm tâm cho chúng ăn.

Quả nhiên là đói bụng, Tế Yêu và Tứ Nhân lập tức nhào lên như hổ đói, sau đó hai mắt nhìn Trịnh Ngôn Khánh, hiển nhiên là chưa ăn no.

- Tiểu Niệm.

Ngôn Khánh cảm thấy kỳ quái.

Bình thường Tế Yêu và Tứ Nhân được ăn rất đúng giờ, Mao Tiểu Niệm đối với bọn chúng cũng rất chiều cổ, đặc biệt cẩn thận.

Tại sao hôm nay lại không cho chúng ăn?

Trịnh Ngôn Khánh kêu lên một tiếng nhưng phía dưới lầu cũng không có phản ứng.

Trịnh Ngôn Khánh nhú lông mày, đi xuống dưới lầu kêu lên:

- Tiểu Niệm.

Vẫn không có phản ứng.

Trịnh Ngôn Khánh từ thang lầu đi xuống, thấy Mao Tiểu Niệm vẫn còn đọc sách thì liền vỗ vào đầu nàng một cái.

- Tiểu Niệm?

- A thiếu gia, cậu về rồi sao?

codon.tra

141. Chương 36: Nhà Họ Mao Bất Thường

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 36: Nhà họ Mao bất thường

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Mao Tiểu Niệm lúc này mới hồi phục thần trí nàng quay đầu nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh thì không khỏi bối rối vội vàng muốn đứng dậy, chỉ thấy lông mày nàng cau lại, má lúm đồng tiền đẹp tuyệt trần lộ ra.

- Ta đã sớm về đến.

Trịnh Ngôn Khánh nhìn chằm chằm vào Mao Tiểu Niệm, cảm thấy nha đầu này thật đúng là không bình thường.

- Tiểu Niệm, có phải đã xảy ra chuyện gì không?

- À không có, vừa rồi không gặp chuyện gì, chỉ là đọc sách không ngờ tập trung, thiếu gia có gì phân phó không?

- Người hôm nay, tại sao lại không cho Tế Yêu và Tứ Nhân ăn?

Mao Tiểu Niệm ửng đỏ cả khuôn mặt, cúi đầu không dám nhìn Trịnh Ngôn Khánh, nàng giật mình sau đó lộ vẻ xấu hổ:

- Tiểu nữ, tiểu nữ quên... bây giờ tiểu nữ đi cho chúng ăn.

Nói xong nàng vội vàng đi ra bên ngoài.

Trịnh Ngôn Khánh nhìn theo bóng lưng của Mao Tiểu Niệm, trong lòng liền có cảm giác kỳ quái.

Hắn có thể khẳng định, tiểu nha đầu này nhất định là có tâm sự nếu không thì không thể vội vàng hấp tấp như vậy. Ngôn Khánh cũng không miễn cưỡng, một lát sau Mao Tiểu Niệm đã từ trong bếp lấy ra đồ ăn, cho hai con chó ngao ăn.

Ngôn Khánh từ từ đi qua, do dự một chút rồi nói:

- Tiểu Niệm nếu như có chuyện gì phiền toái thì đừng giấu ở trong lòng... Ta tuy tuổi tác nhỏ hơn người nhưng cũng ít nhất có thể nghĩ kế giúp người.

Mao Tiểu Niệm khẽ phát ra chữ “Ừm” trong miệng.

Có thể nhận ra nàng ta có tâm tư, nhưng không muốn thổ lộ hết với Trịnh Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh đứng trong chốc lát, thấy Mao Tiểu Niệm cũng không lên tiếng vì vậy hắn liền quay người lên trên lầu.

Ăn uống một lát, Tế Yêu và Tứ Nhân đã đi lên trên lầu, ngồi vào trong ổ của mình.

Trịnh Ngôn Khánh nghiêng tai lắng nghe, thấy dưới lầu không có động tĩnh gì, xem ra Mao Tiểu Niệm đã cho chó ngao ăn và đi ngủ rồi.

Nhìn sắc trời cũng không còn sớm nữa.

Sáng sớm ngày mai còn phải tới Đậu gia bái phỏng, hiện tại cần phải đi ngủ.

Vì vậy Ngôn Khánh liền trải đệm chắn ra, chui vào trong giường, mọi ngày Mao Tiểu Niệm đều mang một chậu nước ấm cho hắn rửa chân mà hôm nay lại không có, trước kia Trịnh Ngôn Khánh thậm chí hơi chán ghét, nhưng bây giờ đã thích ứng.

Nghĩ tới đây, Ngôn Khánh liền đưa mắt nhìn trực lâu đen kịt bên ngoài thì chỉ thấy đôi mắt lập lòe của Tứ Nhân và Tế Yêu.

Sáng sớm đột nhiên nổi gió lên.

Sau hừng đông, tuyết như lông ngỗng tràn ngập, bay lả tả thể tuyết bay cực kỳ kinh người.

Ngôn Khánh sau khi rời giường cảm thấy hơi lạnh vì vậy liền mặc thêm một chiếc áo choàng.

- Mao Vượng thức ở đâu?

Lúc điểm tâm, Trịnh Ngôn Khánh không nhìn thấy Mao Vượng, hắn vô cùng cảm thấy kỳ quái, trúc viên luôn tuân theo quy tắc ba bữa, bữa điểm tâm tuy đơn giản nhưng nhất định phải có, Ngôn Khánh thích uống sữa đậu nành nhất, vì vậy mọi ngày hắn đều uống một cốc, cả nhà Mao Vượng cũng uống như vậy.

Ban đầu Mao Vượng cả nhà không tiếp nhận được thói quen này.

Nhưng bốn năm trôi qua bọn họ cũng đã quen rồi, Mao Vượng cũng đã thích uống sữa đậu nành, mỗi sáng một chén, mặc gió mặc mưa.

- Lão Mao... ông ấy vào thành rồi.

- Vào thành?

Trịnh Ngôn Khánh nghi hoặc hỏi:

- Mao thẩm, Mao Vượng thúc thúc hôm qua có chuyện gì xảy ra sao? Còn nữa thời tiết này tại sao lại vào thành?

- À, lão Mao nói tuyết lớn như vậy sợ rằng sẽ gặp gió lạnh cho nên muốn mua một chút than đá về, tránh cho không đủ dùng.

Lời này có vẻ hợp lý nhưng Trịnh Ngôn Khánh không tin tưởng lắm.

Hắn cảm giác thấy, gia đình Mao Vương ba người này có chuyện gì đang giấu hắn, nhưng Ngôn Khánh không biết nên hỏi bọn họ thế nào. Sau khi uống xong sữa đậu này, Thẩm Quang đã chuẩn bị ngựa tốt cho Ngôn Khánh đi tới Đậu gia, cho nên hắn cũng không hỏi nữa.

Lúc ra cửa hắn đột nhiên nói:

- Mao thẩm lúc trước gia gia mang mọi người tới, ta không có ý kiến

- Ba năm nay, chúng ta ở chung một chỗ, ta cũng không đem mọi người là người ngoài, nếu mọi người có gì khó xử thì cứ nói, nếu như ta có cách thì sẽ giúp đỡ mọi người.

- Có chuyện gì thì nói ra, mọi người đừng có che giấu như vậy, đừng để tình cảm ba năm nay phải phai nhạt.

Mao Thẩm đang thu thập đồ ăn, nghe Trịnh Ngôn Khánh nói như vậy thì hai tay trở nên run rẩy.

Mà Ngôn Khánh cũng không nói gì lập tức trở mình lên trên ngựa.

- Thẩm đại ca, ta xin lão Đậu gia giúp đỡ, còn huynh đi tới Thông Xa chợ nhìn một chút.

- Trịnh thiếu gia cứ yên tâm, ta sẽ nắm chắc.

Trịnh Ngôn Khánh đánh ngựa ra roi, rời khỏi trúc viên.

Đi một lúc hắn đã tới Đậu gia.

Vận khí của hắn không tệ, Đậu Uy vì bị phong hàn cho nên hôm nay cũng không ra ngoài.

Vừa nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh, Đậu Uy cười ha hả không ngừng đến nỗi Trịnh Ngôn Khánh không biết tại sao hắn lại cười.

- Đậu gia gia, ông cười gì vậy?

- Ha ha, ta đang cười, Bán Duyên Quân chúng ta đã trưởng thành rồi, Ngôn Khánh à... ánh mắt của người không tệ, Bùi Thúy Vân nha đầu kia thật không tệ, tuy không phải là đích chi của Bùi thị nhưng cũng là người đứng đắn, tộc nhân Bùi thị ở Trường An cũng rất có danh tiếng.

Thế nào, có muốn ta giúp đỡ người một chút không?”

Trịnh Ngôn Khánh đỏ bừng cả khuôn mặt:

- Đậu gia gia, ông hiểu lầm rồi.

- Ha ha, chỉ mong là ta hiểu lầm, đúng rồi người tại sao lại chạy tới đây, trời tuyết lớn như vậy hắn là đã có chuyện phải không?

Trịnh Ngôn Khánh sau đó đem chuyện của Mạch Tử Trọng nói ra một phen.

Đậu Uy hơi giật mình, mắt hững nói:

- Ngươi Câu La già rồi nên hồ đồ, tại sao lại đưa ra chủ ý như vậy, Ngôn Khánh người cũng phải cẩn thận một chút, tên Mạch Tử Trọng kia chơi kích cú rất lợi hại, bên cạnh hắn còn có một đội kích cú kỵ mã, rất có danh tiếng ở Trường An, chỉ sợ ngươi không thắng nổi hắn.

- Thắng cũng được không thắng cũng được, dù sao đã là đánh bạc thì chưa chắc đã thua, không đánh một hồi thì không biết kết quả thế nào, chỉ là Đậu gia gia, con còn thiếu mấy người mấy ngựa nữa, còn sân bãi luyện tập nữa cho nên xin gai gia giúp đỡ một chút.

Đậu Uy nghĩ nghĩ rồi nói:

- Ngựa và sân bãi đều không có vấn đề gì, ở trong chuồng ngựa kia của ta còn có hai mươi mấy con ngựa, tất cả đều cho người mượn, còn về chuyện sân bãi, Đậu gia học xá phía nam có một khối đất trống, lúc nào nhàn rồi thì ta giúp người thu thập một chút, chỉ là nhân thủ thì ta không giúp được người. Đậu Phụng

Tiết hiện tại cũng ở Thục Quận, mặt khác những hài tử khác đều không thích hợp. À ta nhớ tới Hiếu Tuyên mấy ngày nữa sẽ về, đến lúc đó ta bảo Hiếu Tuyên tham gia, bổn sự của nó cũng không kém, ở Trường An cũng đã có kinh nghiệm giao thủ với Mạch Tử Trọng.

codon.tra

142. Chương 37: Đệ tử Phật Di Lặc.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 37: Đệ tử Phật Di Lặc.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Hiếu Tuyên chính là con trai trưởng của Mạc Phục Lặc, năm nay mười bốn tuổi.

Chỉ là Đậu Hiền ở tại Trường An cho nên Hiếu Tuyên cũng chưa từng tới Lạc Dương.

Ngôn Khánh nói:

- Đậu gia gia có thể cho con mượn ngựa và sân bãi là Ngôn Khánh đã vô cùng cảm kích rồi, về phần Hiếu Tuyên đại ca, Đậu gia gia cũng không cần miễn cưỡng.

- Như vậy đi, ngựa bên này ta chuẩn bị cho người, về phần những thú khác sân bãi thì cần phải dọn dẹp một chút, người không cần phải nóng lòng.

Trịnh Ngôn Khánh một lần nữa biểu thị sự biết ơn đối với Đậu Uy, sau đó liền cáo từ ra ngoài.

Lúc hắn trở về, khí trời đã chuyển biến tốt đẹp, mây đen tan đi, mặt trời chiếu rọi khắp nơi.

Ngôn Khánh thúc ngựa trở về mã viên, Thẩm Quang vẫn chưa trở về.

Từ Thế Tích đã dọn dẹp tọa kỵ của hắn, thấy Ngôn Khánh hắn liền cất tiếng hỏi:

- Thế nào, Đậu đại nhân đồng ý không?

- Đồng ý, chỉ là ông ấy cần tu chỉnh chuồng ngựa một chút, đoán chừng cần phải vài ngày.

Từ Thế Tích nói:

- Đã vậy chúng ta cũng nhàn rồi, Thẩm đại ca cũng không mua được súc trượng như vậy đi chúng ta trước hết đi xem quy của chơi kích súc một chút, sau khi tới giờ Ngọ, Trầm đại ca mang súc trượng tới thì chúng ta chính thức bắt đầu.

Nói xong hắn trở mình lên trên lưng ngựa, mang theo Trịnh Ngôn Khánh đi vào khối đất trống trong Trúc Viên ngoại.

- Kích súc có bốn người kích súc hoặc tám người, mười hai người phân ra làm ba loại. Mà kích súc chiến trường hình thành nên cục diện khá nguy hiểm, bởi vì trong quá trình kích súc, thường thường cưỡi ngựa làm động tác cho nên cũng có thể gây ra tổn thương. Lúc kích súc nhất định phải nhìn xung quanh, tai nghe bát phương.

Kích súc yêu cầu phải đồng đội phối hợp với nhau.

Mà người và ngựa cũng cần phải ăn ý với nhau.

Có thể nhìn ra được, Từ Thế Tích đối với kích súc rất có nghiên cứu, hắn thao thao bất tuyệt giảng giải cho Trịnh Ngôn Khánh nghe.

Vào giữa trưa, Thẩm Quang đã trở về.

Hắn mang theo hai mươi cục trượng sơn đen, cùng một giỏ mộc cục.

Mộc cục hiện lên hình dạng lớn bằng nắm tay, bên trong rỗng ruột.

Cục trượng cán dài một trượng, hiện lên hình loan nguyệt, bên ngoài còn có một lớp da tê giác màu đen.

Chớ xem thường cục trượng đơn giản như vậy, nếu như là phẩm chất thượng đẳng thì cũng phải tới hơn mười quan một cái.

Thẩm Quang hơi hồ thẹn nói:

- Ta nhắc tới với những người kia đều bị bọn họ trực tiếp cự tuyệt... bọn họ biết độ sức với Trụ quốc đại tướng quân thì đều cố kỵ, sợ hãi cho nên không dám tham gia.

- Thẩm đại ca, huynh không sợ chứ?

Thẩm Quang nở ra nụ cười:

- Ăn lộc của vua thì phải lo chuyện của vua, đó là bổn phận của ta. Thẩm Quang là người cô độc, một người ăn no, cả nhà không đói bụng thì có gì sợ hãi. Cùng lắm là ta không ở Lạc Dương nữa, trở về quê kiếm ăn.

Đây đúng là một người hào sảng, cũng rất có danh dự.

Ngôn Khánh gật đầu:

- Chuyện ngựa thì ta đã nói với Đậu gia gia, ông ấy nói khi nào cần thì lập tức cung cấp ngay.

Thẩm đại ca nghỉ ngơi một chút đi, sáng ngày mai chúng ta tới Đậu gia chọn ngựa được không?

Thẩm Quang cười hắc hắc không ngừng:

- Đậu gia ngựa chắc chắn là không tệ... ta từng nghe người ta nói qua, ở trong chuồng ngựa của Đậu gia có vài con Phi Hoàng thượng cứu, nếu như Trịnh thiếu gia có thể mượn được thì nhất định trong phương diện ngựa cũng không thua Mã Tử Trọng.

Phi Hoàng thượng cứu chính là ngựa trong chuồng ngựa hoàng cung.

Ở bên trong đều là những ngựa thượng đẳng, Đậu gia vì có quan hệ hoàng thân quốc thích cho nên được hoàng đế ban thưởng.

Xem ra Thẩm Quang nghe ngóng vô cùng rõ ràng.

Sau giờ ngọ, Trịnh Ngôn Khánh và Từ Thế Tích bắt đầu tập võ trượng.

Mấy động tác buồn tẻ này, Từ Thế Tích nói:

- Người phải từ từ giữ vững tư thế võ trượng từ từ nhận thức.

Nói đơn giản, Kích cục không ngoài mấy tư thế bỏ chọn, đẩy đụng đập.

Nhưng mà nhớ rõ mấy động tác này cũng không phải là điều dễ dàng, mấu chốt cần phải cân bằng giữa ngựa và người.

Nếu không cân bằng được thì không thể phát sinh ra uy lực.

Ngôn Khánh tập luyện nguyên một buổi chiều đến khi cánh tay đau nhức mất đi tri giác mới đành chỉ lại.

Sau buổi tối Ngôn Khánh mỗi một trở về Trúc lâu.

Hắn vừa lên thang lầu, chợt nghe tiểu Niệm nói:

- Công tử, ngày hôm qua tiểu nữ ở trong thành đã gặp được ca ca.

- Ca ca của người?

Trịnh Ngôn Khánh dừng bước lại nhìn Mao Tiểu Niệm mà nghi hoặc hỏi.

- Ca ca của người không phải ở phương Bắc sao?

- Là bát ca ca.

Mao Tiểu Niệm mặt mũi hơi tái nhợt, nhẹ giọng trả lời.

Bát ca, là Mao tiểu Tám?

Ngôn Khánh không khỏi ngạc nhiên, ba năm qua bất kể là Trịnh Thế An tổ hôn hay là người nhà Mao Vương đều vô tình hữu ý đem Mao Tiểu Tám quên đi, không nghĩ tới hắn.

Về phần người nhà Mao Vương cũng không dám nhắc tới tên của Mao Tiểu Tám trước mặt tổ hôn Trịnh Thế An.

Dần dà Ngôn Khánh cũng quên mất sự tồn tại của Mao Tiểu Tám, hôm nay Mao Tiểu Niệm đột nhiên nhắc tới khiến cho Trịnh Ngôn Khánh không phản ứng kịp.

- Người ở đâu nhìn thấy Mao Tiểu Tám?

Ngôn Khánh tựa hồ đã minh bạch tại sao hôm qua Mao Tiểu Niệm giống như người mất hồn mà Mao Vương hôm nay chạy tới nội thành xem ra cũng là để gặp Mao Tiểu Tám.

Tiểu nữ...

Tiểu Niệm run người lên, đột nhiên quỳ xuống nói:

- Hôm qua, chúng ta vào trong thành mua sắm, tình cờ nhìn thấy bóng lưng một người nhìn rất giống bát ca ca, chỉ là lúc đó nhiều người cho nên sáng sớm hôm nay ta liền đi vào thành, đến nơi hôm qua thì không thấy có người nhìn thấy Bát ca ca, chỉ nghe nói có phạt đi lạc áo trắng ở đâu đó bố thí phù được.

- Nói như vậy người không thể xác định người kia là bát ca ca sao?

- Không tiểu Niệm có thể xác định.

Mao Tiểu Niệm ngẩng đầu nói, nghiêng răng nghiêng lợi:

- Tiểu Niệm không nhìn lầm, người kia có thói quen đi đường giống như đực bát ca ca.

Trịnh Ngôn Khánh ngồi xuống trên bậc thang nhìn Mao Tiểu Niệm mà không nói một lời:

- Tiểu Niệm người tại sao lại nói cho ta biết?

- Công tử có chỗ không biết, cha mẹ tiểu nữ ba năm nay mặc dù hận ca ca thấu xương nhưng thường xuyên mong nhớ tới huynh ấy, ngày hôm qua sau khi trở về bọn họ rất kích động, vì vậy mẹ tiểu nữ thương lượng đi thờ phụng phạt đi lạc, chỉ cần tin vào phạt đi lạc là có thể nhìn thấy hắn.

Máu mủ tình thâm, Mao Tiểu Tám có làm gì thì cũng là cốt nhục của bọn họ.

Nhi tử có thể bỏ mặc sự chết sống của cha mẹ nhưng cha mẹ không cách nào bỏ mặc sự chết sống của nhi tử mình. Trịnh Ngôn Khánh có thể hiểu được tâm tình của vợ chồng Mao Vương, chỉ là trong lòng Mao Tiểu Niệm đối với vị ca ca này không hề có chút cảm tình nào.

Chỉ là Ngôn Khánh cũng cảm thấy hứng thú khi Mao Tiểu Niệm nói đến phạt đi lạc.

codon.tra

143. Chương 38: Thăm Dò.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 38: Thăm dò.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Phật di lạc áo trắng lại quay trở về rồi sao?

Bốn năm nhân thọ, Phật di lạc áo trắng đột nhiên mất tích không thấy đâu.

Cùng năm đó, Dương Quảng đăng cơ, Phật di lạc áo trắng biến mất lúc Dương Quảng đăng cơ nhưng khi Dương Quảng tu trì Lạc Dương thì lại xuất hiện.

Chuyện này liệu có liên quan với nhau?

Mà hôm nay, Tùy Dạng để đào kênh mương có rất nhiều lưu dân xuất hiện.

Phật di lạc áo trắng lại xuất hiện ở Lạc Dương, trong này liệu có mục đích không muốn cho ai biết?

Trịnh Ngôn Khánh càng nghĩ càng phát giác ra trong truyện này có vấn đề gì đó.

Mao Tiểu Tám, lúc trước tìm Phật di lạc áo trắng mà nương tựa, hiện tại tới Lạc Dương, chẳng lẽ hẳn không sợ bại lộ thân phận sao?

Lạc Dương là nơi hắn sinh ra.

Cho dù ba năm trôi qua dung mạo của hắn tuy thay đổi nhưng cũng sẽ có người nhận ra hắn, Mao Tiểu Tám không sợ chuyện này sao?

Hắn đứng lên, trong lòng bồi hồi không ngớt.

- Tiểu Niệm.

- Dạ?

- Phụ thân người nói là muốn đi thờ phụng Phật di lạc?

Mao Tiểu Niệm gật gật đầu:

- Cha hôm nay tiến vào trong thành, nghe những người kia nói qua, mười hai ngày nữa Phật di lạc sẽ đăng đàn bố thí, nếu không tin thì không cách nào có thể tham dự, cha mẹ muốn nhìn thấy huynh ấy nên mới động tâm tư.

- Thế nào mới có thể thờ phụng Phật di lạc?

- Cha hỏi qua thì có người chỉ giặc phải trở thành đệ tử của Phật di lạc.

- Đệ tử của Phật di lạc?

Mao Tiểu Niệm nói:

- Đây là lời nói của bọn họ, nhất định phải có người dẫn đường giới thiệu bọn họ vào trong đó, lúc đó mới coi là đệ tử của Phật di lạc.

Trịnh Ngôn Khánh càng ngày càng khẳng định, Phật di lạc là một tổ chức tà giáo.

Hắn trầm ngâm nói:

- Tiểu Niệm người có tin không?

- Phật Di lạc?

Mao Tiểu Niệm lắc đầu nói:

- Không tin, nhớ ngày đó nhà tiểu nữ bị đuổi ra khỏi điền trang, cơm ăn không đủ no, may mà ca ca tỷ tỷ bọn họ trợ giúp, tiểu nữ cũng phải xin ăn mới sống được, lúc đó tại sao không thấy Phật Di Lạc đến cứu? Nếu như có Phật di lạc thì lão thái gia và tiểu thiếu gia mới là Phật di lạc.

Trịnh Ngôn Khánh ngạc nhiên, kinh ngạc nhìn Mao Tiểu Niệm, trên khuôn mặt hiện lên vẻ vui vẻ.

Hắn đi tới trước, đem Mao Tiểu Niệm đỡ lên rồi nói:

- Tại sao người lại nói chuyện này cho ta biết?

- Tiểu nữ lo lắng thiếu gia hiểu lầm chúng ta, đuổi chúng ta đi, kỳ thật cha mẹ tiểu nữ cũng không tin, chỉ là bọn họ muốn gặp ca ca mà thôi, bọn họ cũng không có chủ ý nên muốn xin công tử cho biện pháp.

Trịnh Ngôn Khánh gãi gãi đầu thở ra một hơi.

Vợ chồng Mao Vượng muốn gặp nhi tử của mình đây cũng là chuyện thường tình, hẳn không có biện pháp nào đi ngăn cản.

- Tiểu Niệm, người nhất định phải nhớ kỹ không được tin phật Di Lặc.

- Tiểu Niệm không tin, trên đời này ngoại trừ lão thái gia và công tử thì Tiểu Niệm sẽ không tin ai.

- Cha mẹ người muốn gặp bát ca ca của người cũng không có gì sai.

- Ta cũng không thể ngăn cản bọn họ, nếu ngăn cản thì bọn họ cũng chỉ có thể lén lút gặp nhau.

- Tiểu Niệm, ta cho người một nhiệm vụ.

- Mong thiếu gia phân phó.

- Nếu như cha mẹ người nhất định phải đi thì người cũng đi theo bọn họ.

- Sao?

- Người phải điều tra rõ hành động thói quen của đệ tử phật di lặc kia, còn có tình huống cụ thể của họ ở trong thành Lạc Dương.

- Ví dụ như bọn họ bố thí phần lớn ở nơi nào, ngày bình thường làm những gì, lập tức nói cho ta biết, không cần phải mạo hiểm, không cần một mình hành động, người làm được không?

Mao Tiểu Niệm dùng sức gật đầu nói:

- Tiểu nữ có thể.

- Được rồi, người nhớ kỹ đó, đừng để lộ ra sơ hở, chuyện hôm nay ta phân phó cho người, ngay cả cha mẹ người cũng không được cho biết.

Nói xong hắn liền đi lên trên lầu.

Hắn từ trên lầu lấy ra chủy thủ Lục Châu đưa cho Mao Tiểu Niệm.

- Người đừng để cha mẹ của người phát hiện ra tung tích, nhất định phải nói cho ta nghe trước, chuyện này quan hệ đến an nguy cả nhà chúng ta, người phải thật cẩn thận.

Mao Tiểu Niệm dùng sức gật đầu.

Ngày hôm sau, Ngôn Khánh mang Thẩm Quang đi tới bãi phóng Đậu gia.

Ngựa bên trong đều đã chuẩn bị tốt, Thẩm Quang từ đó chọn sáu con ngựa tốt đi dự thi.

Trịnh Ngôn Khánh đã có sáu con ngựa, coi như đã có cơ bản..

Về phần huấn luyện những con ngựa này thì đã có Thẩm Quang phụ trách không cần Ngôn Khánh phải quan tâm. Sau đó Ngôn Khánh trở về Trúc Viên.

Nhìn những con ngựa kia Ngôn Khánh giống như trút được gánh nặng, thở ra một hơi.

Chuyện kế tiếp chính là làm sao để gom góp đủ tám người.

Trong lòng Trịnh Ngôn Khánh cũng vô cùng tình tường, muốn gom đủ số người này thì cũng không hề dễ dàng, những người biết chơi Kịch Cúc đều sợ đắc tội với Mạch Tử Trọng, cho nên đây không phải là vấn đề có thể dùng tiền để giải quyết.

Thẩm Quang đề nghị với Trịnh Ngôn Khánh , trong năm mươi ngày muốn trở thành cao thủ Kịch Cúc, học tất cả những kỹ xảo thì không thể nào có khả năng.

Đặc biệt là kỹ thuật hợp tác nhân mã với nhau, đây chính là điều căn bản của kịch cức.

Thẩm Quang lại đề nghị, sau này tham gia cuộc đấu kích cức, những người khác sẽ tạo cơ hội cho Ngôn Khánh, để Ngôn Khánh đánh bóng vào cầu môn.

Đối với đề nghị này, Từ Thế Tích cũng tán thành.

Cho nên Ngôn Khánh chỉ tập một cái chính là bước cuối cùng đánh kích cức vào trong cầu môn.

Lúc nói thì có vẻ đơn giản.

Nhưng khi bắt đầu luyện tập thì Ngôn Khánh mới phát hiện ra chỗ khó khăn vô cùng ở trong đó.

Luyện một ngày xong, toàn thân của hắn xương cốt đều như muốn rã ra. May mà Tôn Tư Mạc đã dạy cho hắn thuật dưỡng sinh, cho nên sau khi ngủ cơ thể của hắn có thể khôi phục lại như lúc trước. Vương Chính cũng bảo Mao tẩu điều chỉnh bữa ăn cho Trịnh Ngôn Khánh.

Cho hắn ăn thịt nhiều hơn để cung cấp năng lượng cho cơ thể.

Cho nên đánh bóng không phải là thứ mà gia đình bình thường có thể tham dự, nguyên một bữa thịt bò thịt dê tẩm bổ này, gia đình bình thường cũng không thể kham nổi, mười ngày trôi qua, thân thể Ngôn Khánh đã càng thêm cường tráng.

Ngày hôm nay hắn tập luyện xong ở bãi sông liền cưỡi ngựa về nhà.

Vừa mới tiến về rừng trúc, Ngôn Khánh đã cảm thấy không hợp lý.

Ở bên ngoài trúc lâu, đã ngừng một chiếc xe ngựa, trong đó có mấy thớt ngựa trong đó có một con màu đỏ, bộ lông giống như gấm, dưới ánh mặt trời toát ra hào quang vô cùng, đúng là con Long câu của Bùi Hành Nghiễm.

Hắn ghim cương ngựa đi xuống, chỉ thấy Bùi Hành Nghiễm từ trong trúc lâu đi tới, vẻ mặt xán lạn tươi cười
biglove

144. Chương 39: Bùi Nguyên Khánh

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 39: Bùi nguyên Khánh

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Chỉ là Bùi Hành Nghiễm hôm nay đã thay đổi trang phục, mặc một bộ áo choàng, lộ ra tinh thần đặc biệt.

- Trịnh Ngôn Khánh, người cuối cùng cũng đã về rồi.

Ngôn Khánh liền nhay xuống Ngọc Đề Tuấn, nghi hoặc hỏi:

- Bùi công tử, sao người lại tới đây?

- Từ hôm nay trở đi, ta muốn cùng người kè vai chiến đấu, người so với ta nhỏ hơn, người gọi ta là huynh trưởng, hoặc gọi ta là Nguyên Khánh, mau tới đây, ta giới thiệu cho người hai người.

- Bùi Hành Nghiễm, tại sao lại gọi là Nguyên Khánh?

Ha ha, Bùi Nguyên Khánh.. Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên lão đảo dừng bước kinh ngạc nhìn Bùi Nguyên Khánh:

- Người tên là Bùi Nguyên Khánh?

- Ha ha... kỳ quái lắm sao?

Bùi Hành Nghiễm cười nói:

- Nguyên Khánh chính là nhũ danh của ta, mẹ ta sau khi đặt danh tự này thấy không đủ vang dội cho nên thay đổi gọi ta là Bùi Hành Nghiễm.

Trong đầu Ngôn Khánh dần hiện ra một trong ba anh hùng hảo hán thời tùy đường, Bùi Nguyên Khánh.

Cho tới nay, Trịnh Ngôn Khánh cũng không hề liên hệ Bùi Hành Nghiễm với Bùi Nguyên Khánh. Hắn chỉ có ấn tượng Bùi Hành Nghiễm là con của Bùi Nhân Cơ, không ngờ hắn lại là Bùi Nguyên Khánh.

Bùi Hành Nghiễm khí lực rất lớn, kéo Trịnh Ngôn Khánh vào trong trúc lâu.

Trịnh Ngôn Khánh giờ phút này muốn hỏi một câu: Người dùng binh khí gì, có phải là Mai Hoang lượng Ngân Chủy không?

Nhưng hắn biết nặng biết nhẹ cho nên không hỏi vấn đề như vậy.

Bùi đại ca, người vừa rồi nói là cùng ta chiến đấu là có ý gì?

- Người không phải ước hẹn cùng với tên Mạch Tử Trọng kia Kịch Cúc sao? Ha ha, nói cho người biết, đây là một chuyện thú vị, tại sao lại không kêu ta? Ta đã sớm khó chịu tên kia rồi, chỉ vì cha của ta không cho ta xung đột với hắn, cho nên để hắn ngông cuồng, hôm nay có cơ hội, ta nhất định phải giáo huấn hắn.

- Sao?

Trịnh Ngôn Khánh vốn sững sờ nhưng lại âm thầm mừng rỡ.

- Bùi đại ca, chuyện này không liên quan với người, người cũng đừng vì giúp ta mà gây thù kết oán với Mạch gia.

- Tại sao ta không thể đánh cuộc với Mạch Tử Trọng, người không thấy tỷ tỷ của ta sao? Ta nói cho người biết, tỷ tỷ của ta rất thưởng thức người, cho nên người thua ai cũng được không thể thua trong tay tên kia, hắc hắc lần này cha ta cũng để ý tới chuyện này, đám gia hỏa này ta cũng đã mang tới đây, hơn một tháng sau sẽ làm cho tên gia hỏa đó đẹp mặt.

Bùi Thúy Vân thưởng thức thơ của ta.

Những lời nói này rất dễ sinh ra ý nghĩa khác...

Chỉ là hắn cũng nhận ra, Bùi Hành Nghiễm tựa hồ cũng có ân oán với Mạch Tử Trọng. Mạch Tử Trọng thích Bùi Thúy Vân tại sao lại đi đắc tội với Bùi Hành Nghiễm mà Bùi Hành Nghiễm lại phải nghiêng nể như vậy?

Trịnh Ngôn Khánh trong lòng nghi hoặc, nhưng chân vẫn không dừng bước mà đi cùng với Bùi Hành Nghiễm vào tòa trúc lâu thứ hai.

Ở trong trúc lâu đại sảnh, Từ Thế Tích đang cùng với hai thiếu niên kia kịch liệt nói chuyện với nhau.

Nhìn thấy Bùi Hành Nghiễm kéo Trịnh Ngôn Khánh đi tới, hai thiếu niên kia đồng thời đứng dậy, tuổi của bọn chúng ước chừng mười lăm mười sáu, một người cao một người thấp.

- Tiết Thu, Diêu Nghĩa, ta mang các người đến đây, vị này chính là Bán Duyệt Quân.

Thanh niên cao gầy tiến tới chấp tay nói:

- Hà Đông Tiết Thu, bái kiến Bán Duyệt Quân.

Thiếu niên thấp lùn kia cũng nói:

- Tại hạ Thái Sơn Diêu Nghĩa bái kiến Bán Duyệt Quân, nghe nói Bán Duyệt Quân cùng với Mạch Tử Trọng hẹn đấu Kịch Cúc nên tới đây tương trợ.

Trong lòng Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên run lên, đồng tử của hắn bỗng nhiên co rút lại.

Diêu Nghĩa là ai?

Ngôn Khánh không rõ ràng lắm, hẳn không có chút ấn tượng nào, nhưng mà Thái Sơn Diêu Nghĩa hẳn là có quan hệ với Diêu thị gia tộc.

Ngôn Khánh ở thời đại này sinh sống đã hơn mười năm, đối với thế gia vọng tộc dĩ nhiên có chú ý.

Chỉ là Ngôn Khánh cảm thấy kinh dị nhất chính là thanh niên áo trắng Tiết Thu.

Trên sử sách ghi lại Tiết Thu là người thuộc Hà Đông Tiết Thị, mà cha của hắn chính là người làm ra câu thơ nổi tiếng “Không lương lạc yển nê” Tiết Đạo Hành, Tiết đại gia.

Tiết Thu lúc thời thiếu niên, nghe nói đã từng từng sư theo Vương Thông đọc sách.

Chỉ là hiện tại thanh danh của Vương Thông đã hơi xấu đi, về sau đóng cửa khổ tử, không gặp ai nữa, Tiết Thu dĩ nhiên không thể bái Vương Thông. Trong sách sử nói, Tiết Đạo Thành sau khi chết, Tiết Thu từng thề diệt Tùy hưng Đường, đầu quân dưới trướng Lý Uyên, về sau cùng với Phòng Huyền Linh tham gia hiệu lực dưới trướng của Lý Thế Dân.

Sự tích về Tiết Thu lưu lại không nhiều lắm.

Chỉ là hẳn lúc ở cuộc chiến Bình Hoan Kiến Đức, từng mong Lý Thế Dân đưa ra chiến quyết, một trận công thành.

Từ đó về sau những lần hiển kế của hắn đều có tác dụng cực lớn.

Ngoại trừ lần đó, sử sách đối với hắn đều ghi lại không nhiều. Tiết Thu chết rất sớm, ba mươi mấy tuổi đã qua đời. Lý Thế Dân lúc đó vô cùng cảm thán, vẫn xếp hắn vào mười tám học sĩ.

Hiện tại Ngôn Khánh thấy Tiết Thu rất giống Quách gia thời Tam Quốc.

Chỉ là danh khí của Quách Gia mọi người đều biết, mà tài hoa của Tiết Thu không kém gì Quách Gia nhưng danh khí lại kém hơn rất nhiều.

Bùi Hành Nghiễm nói

- Tiết Thu cùng với Diêu Nghĩa hiện nay đều đọc sách ở trường thái học.

- Nghe nói người và Mạch Tử Trọng hẹn nhau đấu kích cú vì vậy bọn họ tới tìm ta giúp người một tay... Mặt khác bọn họ cũng giống như ta đối với Tam Quốc Diễn Nghĩa kia cực kỳ tôn sùng, người hiện tại đã chuẩn bị thế nào?

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng nói:

- Hai vị ra tay giúp đỡ, tiểu đệ vô cùng cảm tạ.

Diễn Nghĩa nói:

- Thứ cho tại hạ mạo muội kêu các hạ là Trịnh hiền đệ, Mạch Tử Trọng xưa nay càn rỡ, thường cho mình là tiểu bá vương, sớm không xem mọi người ra gì, ngày hôm qua đệ ở Kiến Quốc môn hiền đệ nói không sai, hẳn có tài đức gì mà xưng bá xưng vương? Nếu như không phải hẳn nhờ Mạch tướng quân thì đã sớm bị quốc pháp xử lý... Tóm lại hiền đệ, đệ không thể thua hẳn được, những người ở trường thái học đều không thích hắn, cho nên ta cùng với Tiết Thu tới gặp đệ.

Diêu Nghĩa đúng là một người nhanh mồm nhanh miệng.

Trịnh Ngôn Khánh để mọi người ngồi xuống sau đó đem tình huống bên mình nói cho ba người Bùi Hành Nghiễm.

- Thật không dám giấu diếm, tiểu đệ không hề có sở trường đánh kích cú, hơn nữa đội ngũ cũng không đủ đông.

- Cộng thêm ba vị tương trợ thì thiếu hai người, chỉ là bên Lạc Dương biệt giá cũng nói ít ngày nữa Đậu Hiếu Tuyên bên họ có thể tham gia, vậy còn thiếu một người nữa, tiểu đệ đang đau đầu chuyện này.

Hiển nhiên mấy người Bùi Hành Nghiễm cũng biết Đậu Hiếu Tuyên này.

Bùi Hành Nghiễm nhủ lòng mày lại:

- Nói đến Kịch Cúc, Lạc Dương đệ tử có nhiều người bản lĩnh không kém, nếu như hắc có thể gia nhập thì đúng là đắc lực, chỉ là có hơi phiền phức... Phải tìm hắc ở đâu đây?

Đệ tử quyền quý của Lạc Dương nhiều như vậy nhưng số người có thể đồng ý trợ giúp Trịnh Ngôn Khánh đối phó với Mạch Tử Trọng thì rất ít.

Mặc dù những quyền quý đệ tử kia đồng ý tương trợ thì chưa chắc cha mẹ bọn họ đã đồng ý.

biglove

145. Chương 40: Tiết Vạn Triệt

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 40: Tiết Vạn Triệt

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Tuy Ngôn Khánh nói mình không có sở trường là Kịch Cúc, nhưng bọn người Bùi Hành Nghiễm cũng không để ý, bọn họ chỉ nghĩ Ngôn Khánh khiêm tốn mà thôi.

Tiết Thu đột nhiên nói:

- Bên cạnh ta có một nhân tuyển chỉ là không biết có mời được không?

- Sao?

- Tộc đệ của ta, Tiết Vạn Triệt, con của Tiết Thế Hùng đại tướng quân, năm nay hắc mới mười ba tuổi, có dũng lực, hơn nữa lại thông tình kịch cú. Hiện nay ở Lạc Dương nếu chúng ta mời hắc tới, chẳng phải đã đủ một đội kịch cú hay sao?

Tiết Vạn Triệt?

Ngôn Khánh cảm thấy cái tên này rất quen thuộc.

Chỉ là lão tử của hắc đích thực có danh tiếng, trước kia đã đánh tan dân tộc Thổ Dục Hồn, Ngôn Khánh đã nghe nói qua.

- Tiết Thu, nếu vậy thì ngươi quay về nói với lão Tiết một chút.

Tiết Thu gật đầu nói:

- Nếu như là bình thường thì mời hắc ra cũng không khó khăn mấy, chỉ là hiện tại là thời gian ngắn, các người không biết, hai ba tháng trước hắc tại Trường An đã đả thương cháu trai của Bộc Dương quân công, hiện nay còn bị đại tướng quân cấm túc.

- Hắc thậm chí còn đánh cho Vũ Văn Thành Cơ bị nứt xương sườn, còn chọc giận ca ca của hắc, cho nên Tiết tướng quân sợ hắc gây chuyện đã đem hắc tới Lạc Dương quản giáo.

Đối với chuyện xảy ra ở Trường An, Ngôn Khánh không rõ lắm.

Nếu như trước kia Thẩm Quang không nói qua thì Trịnh Ngôn Khánh cũng không biết Vũ Văn Thành Cơ là ai.

Cho nên Bùi Hành Nghiễm, Tiết Thu Diêu Nghĩa ba người nhắc tới, hắc và Từ Thế Tích hai người liền lắng nghe.

- Bùi đại ca, lão ca của Vũ Văn Thành Cơ là ai?

Trịnh Ngôn Khánh nhin không được mà hỏi thăm.

Hắn có thể nhận ra, Bùi Hành Nghiễm có vẻ cổ kỳ lão ca kia.

Tiết Thu nói:

- Chính là con trai trưởng của Vũ Văn Gia Nô Vũ Văn Thành Đô.

- Sao?

Ngôn Khánh giật mình không nhỏ hắn cất tiếng hỏi thăm:

- Chẳng lẽ Vũ Văn Thành Đô thực sự có thật sao?

Ở trong sách sử không có chép lại Vũ Văn Thành Đô nhưng ở trong dã sử diễn nghĩa thì Vũ Văn Thành Đô cực kỳ nổi danh.

Đây chính là một trong mười tám hảo hán thời Tùy Đường, bài danh thứ hai.

Nghe nói đây là một người vô cùng mạnh mẽ, vạn phu không chống nổi, Ngôn Khánh trước đây cũng không quá tin.

Nhưng hiện tại, Bùi Nguyên Khánh đã xuất hiện, Vũ Văn Thành Đô cũng đã xuất hiện.

Ngôn Khánh cảm thấy hơi mơ hồ: Rốt cuộc là sách sử đúng hay là Tùy Đường diễn nghĩa đúng đây?

Đã có cả Vũ Văn Thành Đô và Bùi Nguyên Khánh thì Lý Nguyên Bá kia hẳn cũng nên xuất hiện, liệu hắn có ở U Châu La Thành.

Hắn vô thức nhìn qua Từ Thế Tích.

Trong truyền thuyết Từ mẫu công lỗ mũi trâu là người này sao.

- Vũ Văn Gia Nô là ai? Vũ Văn Thành Đô rất lợi hại phải không?

Từ Thế Tích thấy Trịnh Ngôn Khánh nhìn hắn, lập tức hiểu lầm, cứ tưởng Trịnh Ngôn Khánh bảo hắn mở miệng cho nên cất tiếng hỏi.

Diêu Nghĩa nói:

- Người không biết sao?

- Vũ Văn Gia Nô, chính là Vũ Văn Hóa Cập, ha ha, hắn lần trước đi tới Đột Quyết buôn bán bị người ta phát hiện thiếu chút nữa thì ngay cả tính mạng cũng bị đứt mất, may mà Nam Dương công chúa xin tha cho hắn mới bảo toàn tính mạng được.

- Chỉ là tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó có thể tha, hắn bị cách chức làm tiện nô mang bán cho Bộc Dương Quận công rồi.

Phụt.

Ngôn Khánh phun ra một ngụm nước.

Cực phẩm, cái này phải gọi là cực phẩm.

Cũng chỉ sợ có Tùy Dạng Đế mới nghĩ ra biện pháp như vậy.

Diêu Nghĩa lại nói tiếp:

- Vũ Văn Thành Đô theo đại tướng quân Ngư Câu La, mười ba tuổi đã hộ tống đại tướng quân đi chinh thiên, mười lăm tuổi trở thành Thiên Ngưu vệ hoân dũng vô địch, đầu năm lại đánh tan dân tộc Thổ Dục Hồn, chiếm đất khiến cho bọn họ đại bại.

- Hiện nay bộ hạ đã ban thưởng hắn là Thiên Bảo tướng quân, làm lưu thủ ở Trường An.

Bùi Hành Nghiễm hừ một tiếng:

- Chỉ là vạn khí cốt chó nhà hắn, cũng tại đầu năm ta bị cấm túc ở nhà, nếu không chưa đến phiên hắn nổi danh.

Quả nhiên diễn nghĩa từng nói Bùi Nguyên Khánh oan gia đối đầu với Vũ Văn Thành Đô không chịu phục.

Tuy nhiên Vũ Văn Thành Đô hôm nay đã hơn hai mươi, Bùi Hành Nghiễm mới chỉ có mười hai, chênh lệch này vô cùng lớn. Ngôn Khánh đối với Vũ Văn Thành Đô cũng không có nhiều hứng thú, cho nên hắn liền hỏi:

- Tiết Thu, vậy ngươi có cách nào mời Tiết thiếu huynh tới không?

- Cái này ta chỉ có thể đi hỏi mà thôi.

Chỉ cần Tiết Thu có thể mời Tiết Vạn Triệt tới đây thì sau khi Đậu Hiếu Tuyên về Lạc Dương thì mọi chuyện cũng đã chuẩn bị xong.

Thoáng chốc Ngôn Khánh và Từ Thế Tích đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn không ít.

Sắc trời lúc này đã không còn sớm nữa, lúc này luyện tập cũng không tốt.

Một đám thiếu niên, tuổi lớn nhất dĩ nhiên là Tiết Thu, năm nay mười sáu tuổi, nhỏ nhất là Ngôn Khánh năm nay mười tuổi.

Về phần Từ Thế Tích, Bùi Hành Nghiễm, Diêu Nghĩa bọn họ tuổi tác đều kém Tiết Thu.

Mọi người tụ hội cùng một chỗ, đưa ra đề tài, sau đó chuyển đến bộ Tam Quốc Diễn Nghĩa, Tam Quốc truyền ra cũng chưa hết, hắn cứ chậm rãi, làm như vậy để cho bọn họ thêm nhiều hứng thú. Mà Từ Thế Tích đã đọc qua nhiều cho nên hôm nay kể tình tiết của cuộc chiến Xích Bích.

Trịnh Ngôn Khánh không nói chuyện nhiều lắm, kết quả Từ Thế Tích trở thành nhân vật chính.

Chỉ thấy nước miếng hắn tung bay, giảng thuật tình tiết, thỉnh thoảng còn làm cho đám người Bùi Hành Nghiễm phải vô đầu bút tai.

- Trịnh hiền đệ, đệ còn nhiều hàng tồn như vậy sao?

Bùi Hành Nghiễm vội vàng kéo Trịnh Ngôn Khánh:

- Mau mau giao ra đây, để ta thỏa cơn nghiện.

- Cái này ta còn đang ở trong thời gian sửa chữa, đợi sau khi hoàn tất nhất định sẽ mời mấy vị huynh trưởng chỉ ra chỗ sai.

Ngôn Khánh hiện tại hơi do dự, bởi vì trước đây Đỗ Như Hối gửi thư có nói có mấy tình huống không thỏa đáng như là Tôn Lưu hưng hán, oán nghịch ngôi vị hoàng đế, tất cả điều này đều vô cùng mất cảm, chỉ sợ chọc tới tai họa.

Lúc ấy ghi tam quốc, Ngôn Khánh không quá để ý.

Nhưng lời nhắc nhở này của Đỗ Như Hối thật khiến cho hắn lo ngại.

Cho nên hắn do dự một chút, có nên đem đoạn văn đăng sau trong Tam Quốc Diễn Nghĩa truyền ra không.

- Tiết Thu, huynh cùng với Diêu Nghĩa đọc sách ở trường thái học, kiến thức rộng rãi học thức cũng hơn so với chúng ta.

- Đệ có một chút nghi vấn, mong hai vị chỉ điểm, loạn Thái bình là thế nào?

Thái bình chi loạn chính là khởi nghĩa Khăn Vàng.

Chuyện này Ngôn Khánh dĩ nhiên không dùng, Mao Vương hiện tại đã gia nhập làm đệ tử của Phật Di Lặc, Mao Tiểu Niệm cũng gia nhập vào trong đó.

biglove

146. Chương 41: Thái Bình Đạo.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 41: Thái Bình đạo.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Chuyện này khiến cho Trịnh Ngôn Khánh vô cùng cảm thấy bất an.

Đặc biệt mấy ngày nay khi xem xét Tam Quốc chí hẳn cảm thấy cái khởi nghĩa Khăn Vàng kia cùng với phạt di lạc sao mà tương tự.

Bất kể là Tam Quốc Diễn Nghĩa hay là Tam Quốc chí đều không ghi lại nhiều về giặc khăn vàng.

Nhưng không thể phủ nhận, khởi nghĩa Khăn Vàng đối với nhà Hán đã tạo ra tổn thương khá lớn, nếu như không có loạn Khăn Vàng thì nhà hán đã có thể kéo dài lâu hơn một chút.

Cẩn thận xem xét sẽ thấy chuyện Thái Bình đạo và phạt Di Lạc có chỗ tương tự.

Đều là dân tuần cao hứng, đặc biệt là lưu dân qua nơi này vững gót rồi bắt đầu tiến lên làm loạn.

Nghe nói ở hà Nam Hà Bắc, đều đã xuất hiện giặc cỏ.

Sách sử ghi lại, nhà Tùy hỗn loạn ở thời kỳ sau này, nhưng Ngôn Khánh không dám khẳng định, chẳng lẽ sự hỗn loạn kia đã xảy ra sớm hơn sao?

Từ Thế Tích còn ở bên cạnh mình, Ngõa Cương anh hùng vẫn chưa thấy tung tích.

Đám phản vương V ơng Thế Sung hiện tại ở nơi nào, về phần Lý Uyên, vẫn tận tâm tận tụy vì đại tùy, nhưng phạt di lạc đã xuất hiện sớm, liệu có rung chuyển sớm không?

Ngôn Khánh không dám xác định.

Hiện tại hẳn cần phải tích súc lực lượng... đến lúc phát triển.

Cho nên cho tới bây giờ hẳn vẫn không muốn nhà Tùy bị loạn.

Cho nên Trịnh Ngôn Khánh liền đổi chủ ý đem câu chuyện chuyển đến Thái Bình đạo.

Dù sao mọi người đang đàm luận Tam Quốc hẳn nhắc tới Thái Bình đạo cũng không ai nghi ngờ.

Tiết Thu nghe thì giật mình trong lòng.

Thái Bình đạo?

Hiền đệ ý đệ nói là chuyện của Trương Giác huynh đệ sao?

- Đúng thế.

- Cái này chính là thời kỳ hán thất hưng vong, loạn thế yêu tà.

- Ha ha, xem ra Tiết Thu huynh có biết, vậy Ngôn Khánh xin rửa tai lắng nghe.

Lúc hẳn mở miệng, bọn Từ Thế Tích đều im lặng không nói, thỉnh thoảng lại gật đầu tỏ vẻ tán thành quan điểm của Tiết Thu.

- Hiền đệ tại sao đệ lại nghĩ đến chuyện này?

Trịnh Ngôn Khánh cười nói:

- Chỉ là nhất thời có cảm giác cho nên hỏi thăm.

- Trước đó vài ngày ta nghe người ta nói ở trong thành Lạc Dương, có mấy người bố thí phù thủy, vừa vặn đọc lịch sử xong, nghe người ta thường nói, đọc lịch sử cũng biết hưng thay cho nên ta liên tưởng đến thái bình chi loạn.

Lịch sử vốn là không ngừng lặp lại.

Hình thức có lẽ không giống nhưng căn bản thì không có nhiều biến chuyển.

Chỉ có điều thủ đoạn càng về sau sẽ cao minh hơn một chút, thâm hiểm thêm một chút mà thôi.

Tiết Thu thần sắc nghiêm trang mà nói:

- Có chuyện như vậy sao? Cần phải lưu ý một chút.

Bùi Hành Nghiễm nói:

- Được rồi được rồi, đang êm đẹp tại sao lại nói chuyện thái bình chi loạn, chuyện này đã có mấy lão đại nhân quan tâm, chúng ta lo lắng làm gì.

Ngôn Khánh cười nói:

- Chúng ta đọc sách thánh hiền, lo trước nỗi lo của thiên hạ, cười sau niềm vui của thiên hạ, vừa rồi chư huynh đàm luận Tam Quốc, ta nhất thời có chút cảm xúc, Bùi đại ca chớ trách móc.

Bùi Hành Nghiễm ngược lại không có phản ứng gì.

Nhưng Tiết Thu, Diêu Nghĩa, Từ Thế Tích đều biến sắc mặt.

Chỉ thấy Tiết Thu đột nhiên đứng lên, tiến tới vái chào:

- Hiền đệ đại tài, tiểu huynh không thể sánh kịp.

Nói tới đây mọi người liền ngừng lại không đàm luận sâu thêm nữa

Tất cả mọi người đều thông minh không cần phải quá nhiều cũng hiểu được, tương lai của cả nhà Mao Vượng khiến cho Ngôn Khánh rất lo lắng, Ngôn Khánh mơ hồ cảm thấy phật di lạc áo trắng hiện tại đã khuếch trương rất lớn rồi.

Trời đã muộn, đám người Bùi Hành Nghiễm cũng xin trở về.

Chỉ là bọn họ đã ước hẹn, bắt đầu từ ngày mai sẽ tới trúc viên này.

Hành lý đã chuyển tới, Trịnh Ngôn Khánh cũng không từ chối, chỉ là Từ Thế Tích phải ủy khuất một chút.

Đêm đó, Ngôn Khánh để cho Sĩ Kiệt, Sĩ Anh, Sĩ Hùng ba người lúc trước tuyển cùng với Thẩm Quang hỗ trợ, đem đồ vật của Từ Thế Tích mang tới trên lầu của trúc lâu, Từ Thế Tích thì tạm thời dọn tới ở dưới lầu của Trịnh Ngôn Khánh, Mao Tiểu Niệm thì dọn vào ở cùng cha mẹ mình.

Từ Thế Tích không có ý kiến gì vì hắn cũng thích ở cùng một chỗ với Trịnh Ngôn Khánh, như vậy có thể thuận tiện trêu đùa trao đổi với nhau hơn.

Nhưng Mao Tiểu Niệm thì có vẻ không vui, nàng dọn đi thì không phải cũng xa cách với tiểu thiếu gia sao?

Trịnh Ngôn Khánh nói chuyện một lúc, Mao Tiểu Niệm mới vui lên được.

Vào ban đêm, mưa tí tách rơi.

Mưa rơi liên tục khiến cho người ta phải lạnh thấu xương.

Vậy mà lúc này, ở bên ngoài Đại Định lầu vẫn náo nhiệt.

Đại Định lầu bên ngoài treo lồng đèn, chấp chờn trong mưa gió.

Một chiếc xe ngựa nhanh chóng đi vào Phong đô thị, xuyên qua một cái cầu đường nhỏ tiến tới Đại Định lầu thì dừng lại, phu xe lập tức đập cửa sau đó tiến vào lầu.

Một gia nô mang dù ra.

Màn xe quần lên, từ trong xe bước xuống một người.

- Nhị gia, lão gia nói ngài trở về thì hãy lập tức tới gặp ông ấy.

- Ta biết rồi.

Người kia tiếp nhận cây dù trong tay của người nọ, đột nhiên ngừng trước người chặn ngựa:

- Tiểu Tám, dừng xe lại xuống dưới nghỉ ngơi đi, ngày mai phải bố thí ở Thông Xa thành, các huynh đệ chúng ta phải xử lý cho tốt.

Xa phu vội vàng hạ thấp người nói:

- Sư huynh yên tâm, tiểu Tám nhất định sẽ không làm nhục sứ mạng.

Người kia bước vào trong hậu viện của tửu lâu, tiến tới trước một căn phòng rồi gõ gõ cửa, sau khi thấy trong phòng có tiếng người đáp lại liền kéo cửa bước vào.

Một vòng u mang như linh xà xuất hiện, chĩa vào cổ họng của hắn.

Hắn mỉm cười cũng không cử động tay chân thân thể đột nhiên dán chặt vào ván cửa.

- Đại ca, huynh tại sao lại đùa giỡn như vậy?

Thế nhưng thanh bảo kiếm vẫn không hề dừng lại, tiếp tục khê đâm vào vào bên trong, phát ra một tiếng như xà ngâm, sắc mặt của hắn cũng trở nên khó coi.

- Đại ca, huynh đây là có ý gì?

Người cầm kiếm tóc hoa râm, chân trần áo trắng, tướng mạo đường đường.

Nếu Ngôn Khánh có ở đây, sẽ nhận ra người cầm kiếm này chính là người trước kia ở lạc phổ thư quán ngăn hắn và Bùi Hành Nghiêm đánh nhau, Cáp Sĩ Kỳ. Lúc này Cáp Sĩ Kỳ không còn vẻ tươi cười như lúc trước mà đã vô cùng sâm lãnh.

Trên cằm của hắn trụi lông, không có ria mép.

- Hồ tử, ai bảo ngươi truyền giáo tự tiện ở Lạc Dương?

- Sao?

Nam nhân bị kêu là hồ tử cũng mặc áo trắng, dưới hàm râu đen phát phơ, có vài phần chi khí.

- Chúng ta trước khi tới Lạc Dương, chủ mẫu đã phân phó cần phải đứng vững rồi sau đó mới phát triển.

- Hiện nay chúng ta chưa đứng vững mà người đã đi truyền giáo.. Người cho rằng những trò mờ ám kia có thể giấu diếm được ta sao?

biglove

147. Chương 42: Phá Dã Đầu.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 42: Phá Dã Đầu.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Thanh niên tuấn kiệt kia vội vàng co mặt lại, cười lớn nói:

- Đại ca, huynh trước hết buông kiếm ra, để đệ giải thích.

Lưỡi kiếm kia truyền ra từng luồng lãnh ý khiến cho nam nhân hồ tử không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hắn đành phải cố gắng nghiêng đầu về phía sau. Hắn biết rõ người trước mặt hắn, cho dù là huynh đệ kết nghĩa hắn cũng không lưu tình.

- Tiểu đệ không phải muốn cãi lại lời nói của chủ mẫu chỉ là lúc này tiểu đệ cũng cảm thấy nóng vội.

- Thiếu chủ tuổi tác cũng đã dần lớn hơn, chẳng lẽ để cho hắn và chúng ta giống nhau, tiếp tục ẩn nấp không thể lộ mặt ra sao? Đáng thương cho hắn là tới bây giờ vẫn không thể quy tông nhận tổ, cái này trong lòng đệ cảm thấy không thoải mái.

- Cho nên người đã tìm Phá Dã Đầu?

Hồ tử liền cả kinh, hắn cười nói:

- Đại ca quả là lợi hại, tiểu đệ cũng không muốn gạt đại ca, chỉ là đệ thấy cục diện ở Lạc Dương, sau lưng nhất định cần phải có nhân tài.

- Phá Dã Đầu dù sao cũng là hạ thần của chúa công hơn nữa có đủ quyền thế, cho nên tiểu đệ nghĩ ngại liên hệ với hắn cũng thuận tiện cho chúng ta dừng chân hơn.

Cáp Sĩ Kỳ buông lỏng thanh kiếm trong tay nhưng ánh mắt sắc bén vẫn nhìn thấu hồ tử.

- Phá Dã Đầu, tin không được.

Một lát sau hắn lui về án thư mà trầm giọng nói:

- Người cần phải biết rằng, năm đó mưu sự của lão chủ bị tiết lộ ta một mực suy nghĩ xem ai là người để lộ, càng nghĩ thì thấy Phá Dã Đầu càng có hiềm nghi.

- Sao?

- Chỉ là ta hiện tại không có chứng cứ, chủ mẫu lại không cho ta hành động bừa bãi, bại lộ thân phận.

- Nếu không ta sẽ không để cho tên Phá Dã Đầu kia sống tới ngày hôm nay, tóm lại người muốn dùng Phá Dã Đầu để nguy trang thì có thể nhưng mà tin tưởng hắn thì không được, chúng ta nhãn nhị hai mươi năm rồi, không được để lộ ra sai lầm.

- Hồ tử, lúc trước tại sao ngươi lại đi chế tạo lời đồn?

- Chuyện này...

Hồ tử do dự một chút rồi nói:

- Đại ca nói rất đúng, không phải Bán Duyệt Quân và tiểu nương tử kia sao? Ha ha, chuyện này không liên quan tới đệ, vài ngày trước Phá Dã Đầu tìm đệ kêu đệ tung tin tức này ra, xúi giục để Mạch Tử Trọng và Bán Duyệt Quân gây mâu thuẫn.

- Hồ đồ.

Cáp Sĩ Kỳ lóe lên một tia sắc lệ:

- Không nói đến tên tiểu tử kia, chỉ nguyên Mạch Tử Trọng cũng là dòng dõi quyền thế, tuy rằng Huỳnh Dương Trịnh thị hiện tại không bị được năm đó nhưng quan đông sĩ tộc còn rất mạnh, vạn nhất truy xét đến ta và người thì đã làm chậm trễ đại sự của chúa công. Hiện tại không cần phải truyền giáo cũng không cần phải kết giao quyền quý, cứ từ từ nghĩ cách.

Người lập tức đình chỉ truyền giáo cho ta, cũng không nên liên hệ quá sâu với Phá Dã Đầu.

- Đại ca suy nghĩ thấu đáo tiểu đệ sẽ nghe theo.

Hồ tử đáp ứng rồi chuẩn bị rời đi.

Ngay đúng lúc hắn mở cửa phòng đi ra, thanh âm của Cáp Sĩ Kỳ vang lên:

- Hồ tử, người phải nhớ kỹ, tính mạng của ta và người hai mươi năm trước chưa có.

- Từ giờ trở đi ngươi nhất thiết phải hành động theo kế hoạch, không được tự tiện chủ trương, nếu không đừng trách Cáp Sĩ Kỳ ta không thiết hai mươi năm giao tình.

Hồ tử cất tiếng nói:

- Đại ca yên tâm... tiểu đệ đã biết.

Dọc theo hành lang gấp khúc mà đi, hồ tử tiến vào một tòa nhà yên lặng.

Chỉ thấy hần nghiêng rặng nghiêng lợi, từ trong kẽ rặng rít ra một câu chữ bói:

- Cáp Sĩ Kỳ, ngươi chớ đắc ý.

Đúng lúc này từ ngoài viện truyền ra một thanh âm:

- Sư phụ, xe ngựa đã an trí xong, người còn phân phó gì không?

- Tiểu Tám, ngươi thông báo với phía dưới, bổ thí hai ngày nữa tạm thời đình chỉ.

Trời đã sáng, trời xanh không mây.

Ánh mặt trời chiếu vào hành lang của trúc viên, lộ ra một vẻ khô héo.

Một đêm mưa khiến cho bầu trời trong lành hơn rất nhiều, Từ Thế Tích và Trịnh Ngôn Khánh luyện tập thân thể bằng cách chạy bộ, hoạt động khai mở thể cốt.

Từ Thế Tích và Trịnh Ngôn Khánh có công phu không giống nhau, hơn nữa hần cảm thấy thuật dưỡng sinh kia hơi rườm rà nên cũng không học mà bắt đầu luyện công.

Từ Thế Tích thích luyện đao cưỡi ngựa ra khỏi trúc viên .

Mà Trịnh Ngôn Khánh thì tìm một chỗ hẻo lánh để luyện dẫn đạo thuật, kéo duỗi da thịt, cường tráng khí huyết, sau khi hần luyện được một lúc, mồ hôi đã ra đầm đìa.

Mao Tiểu Niệm cầm sẵn một cái khăn, đợi Trịnh Ngôn Khánh luyện xong thì cầm tới.

- Thiếu gia, lau mặt một chút đi.

Ngôn Khánh tiếp nhận khăn mặt, lau sạch sẽ mồ hôi trên người.

- Một lát nữa, bọn Bùi Hành Nghiễm sẽ qua, luyện kích cùc.

- Mao Tiểu Niệm, ngươi nói với Mao thẩm làm nhiều đồ ăn hơn một chút, còn chuẩn bị một ít nước cho chúng ta tẩy rửa thân thể.

- Dạ, tiểu Niệm nhớ kỹ.

Hai người sống vai trở về, khi đi đến trúc lâu, Ngôn Khánh đột nhiên hỏi:

- Tiểu Niệm, hai ngày nữa là tới ngày bổ thí của phạt đi lạc áo trắng rồi.

Mao Tiểu Niệm nói:

- Đúng thế.

- Cha của tiểu nữ hôm qua đã thương lượng với mẹ tiểu nữ chuyện này, tiểu nữ lại nghe nói, đám lưu dân kia có vẻ hung hãn, tiểu nữ thật sự lo lắng.

Trịnh Ngôn Khánh nở ra nụ cười, vỗ vỗ vai của Mao Tiểu Niệm.

- Loại chuyện này sẽ có người quan tâm, chỉ là ta cảm thấy, Lạc Dương trước mắt không có khả năng sẽ rung chuyển.

- Vâng, vậy là tốt rồi!

- Mao Tiểu Niệm, những lời này ngươi nói cùng ta, đừng nói với bên ngoài, sẽ có phiền toái đó.

Mao Tiểu Niệm vâng dạ sau đó hai người đã bước ra tới trước trúc lâu.

Trịnh Ngôn Khánh đang chuẩn bị đi vào thì nghe thấy bên ngoài truyền đến một hồi vó ngựa dồn dập.

Hắn quay đầu lại xem thì chỉ thấy một đội kỵ mã đi vào trong rừng, kỵ sĩ ghì chặt chiến mã.

- Trịnh thúc thúc, tại sao lại tới đây?

Trịnh Ngôn Khánh nhận ra kỵ sĩ này chính là Lạc Dương Trịnh Vi Thiện.

Trịnh Nhân Cơ sau khi rời khỏi Lạc Dương, Trịnh Vi Thiện vì sự tình phức tạp nên rất ít khi tới trúc viên. Hiện tại hắn quần khăn trắng, khiến cho Ngôn Khánh không khỏi sửng sốt vội tới nghênh đón.

- Trong nhà xảy ra chuyện gì sao?

Trịnh Vi Thiện nói:

- Huỳnh Dương gửi thư tới, đại lão gia ngày hôm qua đã đi rồi.

- A...

Trịnh Ngôn Khánh chấn động.

biglove

148. Chương 43: Trịnh Đại Sĩ Ra Đi.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 43: Trịnh Đại Sĩ ra đi.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Đại lão gia chính là Trịnh Đại Sĩ, kỳ thật Ngôn Khánh đối với chuyện Trịnh Đại Sĩ mất đi cũng không bất ngờ.

Dù sao trước đây Trịnh Nhân Cơ khi rời khỏi Lạc Dương cũng đã đề cập đến chuyện này, chỉ là Ngôn Khánh giết mình, Trịnh Đại Sĩ mất đi, An Viễn đường nhất định sẽ rung chuyển.

Hắn đối với Trịnh Đại Sĩ tình cảm có thể nói là không quá thâm sâu.

Chỉ là khi còn bé, Trịnh Đại Sĩ đối với hắn cũng không phải là quá xấu, trong lòng cũng không tránh khỏi có một chút bi thương.

- Còn gia gia của ta?

Trịnh Vi Thiện nói:

- Đại công tử phái người chuyển cáo tới, lão thúc chỉ sợ nhất thời khó trở về.

- Đại lão gia đi lần này, sự tình ở Huỳnh Dương nhất định sẽ vô cùng phức tạp, đại công tử hi vọng lão thúc có thể ở bên đó giúp đỡ hắn vượt qua rung chuyển trong thời gian này, công tử cứ yên tâm, khi nào mọi chuyện ổn định, gia gia của công tử sẽ trở về.

- Có cần ta trở về hay không?

- À, cái này thì không cần, đại công tử nghe nói cậu thi đấu kịch cức cho nên đã mang tới vài thớt ngựa tốt, chờ ta trở về sẽ mang tới.

Ngôn Khánh đã minh bạch ý của Trịnh Nhân Cơ.

Trịnh Đại Sĩ đi rồi, đối với An Viễn đường mà nói đây là một đả kích vô cùng lớn.

Chi của Trịnh Liên Sơn gần đây có hơi suy vi, Trịnh Nhân Cơ cũng lo lắng những phòng khác sẽ nhân cơ hội này mà công kích. Cũng chỉ có thể đem Ngôn Khánh ở bên cạnh tạo ra thanh thế, giảm bớt áp lực của An Viễn đường. Xem ra đại công tử kiều ngạo tự phụ kia cũng biết dùng thủ đoạn.

Ngôn Khánh gật gật đầu:

- Vi Thiện đại thúc, làm phiền thúc chuyển cáo tới công tử, tâm ý của đại công tử ta biết rõ, ta sẽ ở bên cạnh tận lực thôi động thanh thế, nhưng mà mong công tử có thể chiếu cố gia gia ta một chút, sớm cho gia gia ta trở về.

Trịnh Vi Thiện gật đầu đáp ứng không ngừng lên ngựa.

Nhìn theo bóng lưng của Trịnh Vi Thiện, sắc mặt của Ngôn Khánh trở nên âm trầm.

Hắn đã hơi minh bạch.

Trịnh Đại Sĩ tại sao lại để cho Trịnh Thế An về lại Huỳnh Dương.

Sở dĩ như vậy là muốn khống chế mình...

Thanh danh của Ngôn Khánh ngày càng vang dội, An Viễn đường cần phải tăng cường thủ đoạn khống chế hắn.

Đem Trịnh Thế An về, trên danh nghĩa là tưởng niệm ông, nhưng thực tế là một loại ước định với Trịnh Ngôn Khánh.

Nghĩ tới đây, Ngôn Khánh không khỏi cau mày, gia gia đáng thương trung hậu của hắn chỉ sợ lại trúng kế của đại lão gia kia.

Chỉ là Trịnh Thế An rất an toàn, Trịnh Ngôn Khánh khẳng định một điều là Trịnh Đại Sĩ cho dù chết rồi, Trịnh Thế An vẫn có thể vô cùng thoải mái ở đó.

Trịnh Nhân Cơ hi vọng Ngôn Khánh có thể ở Lạc Dương quấy lên mưa gió, cho dù hắn ở Huỳnh Dương không ưa Trịnh Thế An nhưng biểu hiện cũng sẽ vô cùng khách khí.

Có thể nhận ra Trịnh Nhân Cơ cũng đang thay đổi.

Trước kia khi Trịnh Đại Sĩ còn sống, Trịnh Nhân Cơ không cần lo lắng, trời sắp đổ có Trịnh Đại Sĩ chống đỡ, nhưng hiện tại Trịnh Đại Sĩ đã đi rồi, Trịnh Nhân Cơ ở An Viễn đường càng ngày càng phải cân nhắc, chỉ sợ những chuyện này không phải Trịnh Nhân Cơ nghĩ ra được mà xuất phát từ Trịnh Đại Sĩ.

Ngôn Khánh dĩ nhiên không hi vọng Trịnh Thế An ở Huỳnh Dương, như vậy chẳng khác gì bị kìm chế.

Nhưng chuyện này không cần phải nóng vội, cần phải có cơ hội thích hợp, Trịnh Ngôn Khánh dĩ nhiên sẽ nghĩ biện pháp để Trịnh Thế An trở về.

Vào buổi trưa đám người Tiết Thu tới, lần này còn có một thiếu niên cường tráng.

- Ta tên là Tiết Vạn Triệt, nghe nói huynh với tên Mạch mập làm Cúc chiến, ta rất thích ý, rất mong có thể nhìn thấy tên Mạch mập mặt mày xám xịt rời khỏi Lạc Dương.

Thiếu niên này mở miệng thanh âm to lớn, trung khí mười phần.

- Mạch mập là ai?

Từ Thế Tích tò mò hỏi thăm.

Bùi Hành Nghiêm trả lời:

- Mạch mập chính là tên Mạch Tử Trọng, mấy năm nay cơ bắp hắn nhiều lên một chút, cho nên ở Trường An chúng ta đều kêu hắn là Mạch mập, người cũng có thể gọi hắn như vậy.

Xem ra nhân duyên của Mạch Tử Trọng không hề tệ, theo như lời của Bùi Hành Nghiêm thì Tiết Vạn Triệt rất không thích Mạch Tử Trọng. Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy kỳ quái, tên Mạch Tử Trọng này tại sao lại đắc tội với nhiều thế gia đệ tử như vậy? Nghe khẩu khí của tên Tiết Vạn Triệt kia thì có vẻ không đội trời chung với tên Mạch Tử Trọng. Hắn liền hỏi thăm Diêu Nghĩa:

- Diêu đại ca, Tiết đại ca tựa hồ rất không thích Mạch Tử Trọng?

Diêu Nghĩa thấp giọng trả lời:

- Mạch Tử Trọng xuất thân con hãn phỉ, cha hãn dựa vào bộ hạ tin tưởng mà hãn ngang ngược càn rỡ ở Trường An, cho nên các thế gia vọng tộc đối với Mạch Tử Trọng đều rất căm ghét lần này tới lần khác hết, thường xuyên phát sinh xung đột.

Hóa ra là chuyện như vậy.

Khó trách người đời sau lưu truyền một câu: Ở đâu có người thì ở đó có giang hồ.

Thái tử đảng bên trong xem ra cũng có đủ loại khác biệt, bất kể là Tiết gia hay là Diêu gia đều là gia tộc trăm năm mà Mạch Tử Trọng có cha là chư hầu một phương nhưng xuất thân hèn kém, không thể so sánh với những đệ tử danh môn vọng tộc như Bùi Hành Nghiễm và Tiết Vạn Triệt.

Hết lần này tới lần khác, hãn đắc tội với nhiều người mà không biết.

Kỳ thực Trường An bốn tiểu bá vương ngoại trừ Độc Cô Tu Đức ra thì huynh đệ Vũ Văn cũng không có xuất thân tốt lắm, tổ tiên của Vũ Văn Thuật, vốn được gọi là Phá Dã Đầu là dân tộc Tiên Bi, cho nên Vũ Văn Thuật lập bao nhiêu công lao cũng chỉ có thể đạt tới Bộc Dương quận công, không lọt vào pháp nhãn của đám đệ tử danh môn vọng tộc được.

Trịnh Ngôn Khánh đã minh bạch đạo lý này nên cũng không cảm thấy kỳ quái

Nếu như hãn không phải là Huỳnh Dương Trịnh thị chỉ sợ bọn Bùi Hành Nghiễm, Tiết Vạn Triệt cũng không thêm ngó tới.

Đúng lúc này, Tiết Vạn Triệt kéo tay Trịnh Ngôn Khánh mà nói:

- Trịnh hiền đệ, ta nghe nói ngươi còn có hàng tồn?

- Hàng tồn?

- Chính là Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Tiết Thu cười nói:

- Huynh đệ này của ta cũng rất thích tam quốc diễn nghĩa, ta lúc đi tới gặp hãn từng nói với hãn là nếu như hãn gia nhập người sẽ kể cho hãn một chút tam quốc diễn nghĩa chưa lưu truyền ra bên ngoài.

Trịnh Ngôn Khánh cười nhẹ nói:

- Mọi người đã thích nghe thì từ nay về sau mỗi ngày ta kể cho mọi người nghe một câu chuyện.

- Ha ha, ta ở Lạc Dương lâu như vậy hôm nay được khoái hoạt rồi, bây giờ chúng ta có thể vận động gân cốt.

Bất kể là Tiết Vạn Triệt hay Bùi Hành Nghiễm trong nhà đều không thiếu ngựa tốt.

Đặc biệt là Tiết Vạn Triệt hãn theo cha hãn đến Tây Vực đánh tan dân tộc Thổ Dục Hồn, thu được toàn thắng, ở Tây Vực bảo mã vô số, ngoài trừ dâng lên cho hoàng đế lão nhân thì Tiết Thế Hùng cũng giữ lại cho mình hai mươi con ngựa, không hề chênh lệch so với Ngọc Đề Tuấn của Trịnh Ngôn Khánh.

Sau đó bọn họ bắt đầu luyện tục kích cức.

Chỉ là luyện tập được một lát, Bùi Hành Nghiễm nhìn Trịnh Ngôn Khánh nói:

biglove

149. Chương 44: Thiếu Người.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 44: Thiếu người.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

- Hiền đệ, người cuối cùng có thể đánh kích cú được không?

Trịnh Ngôn Khánh gãi đầu cười khổ nói:

- Ta đã nói qua, sở trường của ta không phải là kích cú.
- Người không biết kích cú, tại sao đáp ứng Mạch Tử Trọng tham chiến.
- Người cho rằng ta đồng ý sao, đây là do tên họ Ngư đó đáp ứng chứ ta chưa đáp ứng.

Tiết Vạn Triệt cất tiếng nói:

- Ngư lão trụ quốc đúng là có thói quen này.

Nếu hấn nhận định như thế thì Trịnh hiền đệ chỉ sợ không dễ dàng thắng tên họ Mạch này.

Hai chuyên gia đều nhận định Trịnh Ngôn Khánh thua nhiều hơn thắng khiến cho Ngôn Khánh cảm thấy hơi ử rữ.

Từ Thế Tích nói:

- Cho nên Thẩm đại ca trước đó cùng ta đã luyện tập cho hấn, trong mấy mươi ngày luyện thành toàn bộ kỹ xảo thì không được nhưng Ngôn Khánh thông minh, luyện tập một hai kỹ xảo thì chắc chắn được.

Cứ để cho hấn làm tay đánh kích cú cuối cùng.

Bọn người Bùi Hành Nghiễm liền sáng ngời con mắt.

Tiết Thu nói:

- Nếu vậy thì những động tác kia của chúng ta cần phải sửa lại.
- Hiền đệ tạm thời không tập theo đội mà dứt khoát chuyên chú đến động tác đánh kích cú cuối cùng, chúng ta chỉ cần phối hợp tốt cho Trịnh hiền đệ một không gian là có cơ hội phát huy.

Bùi Hành Nghiễm gật đầu:

- Cũng chỉ có biện pháp này mà thôi.

Vì vậy sáu người liền ở cùng một chỗ, thương lượng chiến thuật đánh kích cú cụ thể, mà Ngôn Khánh thì tự mình luyện tập.

Thời gian một ngày cứ như vậy mà trôi qua.

Trong chớp mắt năm ngày đã trôi qua, sáu người Bùi Hành Nghiễm thương nghị chiến thuật cho thật tốt, bắt đầu luyện tập, mà Ngôn Khánh thì tiếp tục ở lại trực viên, luyện tập những độc tác buồn tẻ kia.

- Thiếu gia.

Ngôn Khánh đánh xong một trăm cái mộc cú thì nghỉ ngơi một chút.

Mao Tiểu Niệm lặng lẽ tiến đến, sau đó khẽ nói:

- Phạt di lạc áo trắng bỗng nhiên biến mất.

Trịnh Ngôn Khánh lập tức phản ứng:

- Biến mất?

- Theo lẽ thường thì bọn họ phải bỏ thí vài ngày nữa, hôm trước người bỏ thí còn giới thiệu cho cha mẹ tiểu nữ gia nhập làm đệ tử của phật di lạc, nhưng bỗng nhiên hôm nay lại nói rằng bỏ thí hủy bỏ về sau chúng ta đợi hai ngày vẫn không có biến chuyển mà tìm tên đệ tử phật di lạc kia thì không thấy đâu.

Trịnh Ngôn Khánh ngậy ngấn cả người.

- Có phải người để lộ sơ hở gì không.

Mao Tiểu Niệm lắc lắc đầu:

- Lúc đầu tiểu nữ cũng cho là như vậy, nhưng về sau phát hiện những đệ tử phật di lạc khác cũng bỏ đi không thấy đâu.

- Cha của tiểu nữ mấy ngày gần đây rất lo lắng cho ca ca, thiếu gia, thiếu gia nói hẳn liệu có xảy ra chuyện gì không?

Mao Tiểu Niệm không dám gọi thẳng tên của Mao Tiểu Tám. Trịnh Ngôn Khánh liền nghĩ nghĩ hẳn cảm thấy chuyện này rất bất thường, vài ngày gần đây hẳn ngoài gặp bọn Tiết Thu thì cũng không có những hành động nào khác, nói như vậy bên trong đám đệ tử phật di lạc áo trắng có chuyện xảy ra.

Ngôn Khánh nghĩ nghĩ đột nhiên nói:

- Tiểu Niệm người đừng có gấp, ta đoán rằng trong thời gian này chúng xảy ra chuyện gì đó nên mới tạm ngừng bỏ thí, người cứ từ từ mà chờ đợi.

- Nếu ta suy đoán không lầm thì những người kia sớm muộn gì cũng liên hệ với các người, lúc đó người cần phải hành động cho tốt. Hiện tại ta muốn cho người đi Huỳnh Dương một chuyến.

- Đi Huỳnh Dương?

- Đúng thế, lão gia hiện tại đang ở Huỳnh Dương, ta rất lo lắng cho nên muốn người tới đó chiếu cố một phen, sau đó người cùng với lão thái gia trở về, người cũng biết, những người ở bên cạnh lão thái gia ta đều không tin ai.

- Càng nghĩ, càng thấy chỉ có người là thích hợp.

Trong lòng Mao Tiểu Niệm liền cảm thấy ngọt ngào.

Thế nhưng nàng không nỡ rời khỏi trúc viên cho nên cúi đầu nhẹ giọng nói:

- Thiếu gia, vậy chuyện trong nhà phải làm sao bây giờ? Vạn nhất phật di lạc tìm tới nhà mà tiểu nữ không có ở đó thì phải làm sao cho phải.

Trịnh Ngôn Khánh vươn tay khẽ vuốt đầu của Mao Tiểu Niệm.

Không biết từ lúc nào, hẳn đã phát hiện ra đầu của Mao Tiểu Niệm đã thấp hơn mình.

- Người đừng lo lắng, phật di lạc áo trắng đột nhiên biến mất, ta đoán chừng trong chốc lát sẽ chưa lộ diện.

- Chuyện này... tiểu nữ nghe thiếu gia phân phó.

Mao Tiểu Niệm đã đáp ứng.

Trịnh Ngôn Khánh nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Mặc kệ Trịnh Nhân Cơ có phải là đang giam lỏng Trịnh Thế An hay không, chậm nhất là năm sau phải để Trịnh Thế An quay trở về. Về phần tung tích của phật di lạc áo trắng Trịnh Ngôn Khánh cũng không gấp.

Sau giờ ngọ Trịnh Ngôn Khánh vào trong phòng đọc sách một lát rồi tiếp tục luyện tập.

Đột nhiên bên ngoài trúc lâu truyền tới một hồi thanh âm ngựa hí, cực kỳ rầu rĩ, Ngôn Khánh đi ra thì thấy bọn người Bùi Hành Nghiễm đang ủ rũ.

- Các người bị làm sao vậy?

- Trịnh hiền đệ, chúng ta vừa nhận được tin tức từ Đậu gia, tên tiểu tử Hiếu Tuyên kia đánh người ở mười ngày trước đã bị người ta đánh què chân, chưa hết tám mươi ngày thì không xuống giường được.

Trịnh Ngôn Khánh lấp bắp kinh hãi:

- Hắn đánh nhau với ai?

Nghe người ta nói là đánh nhau với đệ tử thương nhân người hồ, nghe nói rất bị nghiêm trọng. Gã đệ tử thương nhân người hồ kia cũng đã bị giam vào trong lao.

Trịnh Ngôn Khánh rất bất ngờ.

Lúc bắt đầu hắn không muốn để Đậu Hiếu Tuyên tham gia cuộc xung đột giữa mình và Mạch Tử Trọng.

Nhưng sau khi nghe Bùi Hành Nghiễm nói, hắn không thể chối từ.

Nhưng hôm nay hắn đã bị đệ tử của người hồ đả thương.

Chỉ là chuyện này cũng không có gì kỳ quái.

Thế gia đệ tử đều tập võ, tinh lực vượt trội hơn so với người bình thường, dễ dàng xung đột với người khác.

Ngôn Khánh nghĩ nghĩ:

- Vậy bây giờ có thể tìm được người thay thế không? Chuyện này... đúng là không dễ dàng lắm.

Tham gia kích cức ngoài phải phù hợp tuổi tác còn phải là những người không ngại đắ tội với Mạch Tử Trọng.

- Có một người, chỉ là ta không biết hắn có thể tới kịp hay không, chỉ là có thể thử một phen.

- A, hiền đệ, ngươi có người thích hợp sao?

Trịnh Ngôn Khánh nghĩ nghĩ một lúc rồi nói tiếp:

- Đúng thế, lại nói tiếp vị này là đồng tông với hai vị tiết huynh, hắn tên là Tiết Nhân Cao.

Tiết Thu ngạc nhiên vô cùng mà cất tiếng hỏi:

- Tiết Nhân Cao là ai?

- Chính là Kim Thành giáo úy, đại công tử của Tiết Cử, Tiết Nhân Cao.

codon.tra

150. Chương 45: Đậu Hiếu Tham Gia.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 45: Đậu Hiếu tham gia.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Tiết Cử trước kia gây ra chuyện lộn xộn, lập phòng khác cho nên Tiết Thu không rõ ràng lắm.

Ngược lại Trịnh Vi Thiện nghe qua chuyện của Tiết Cử rồi, khi xem xét nguyên nhân thì biết được đó Tiết Thế Hùng đánh dân tộc Thổ Dục Hồn, Tiết Cử cũng tham gia, về sau Tiết Cử lập chiến công thắng làm Kim Thành quận giáo úy.

Ngôn Khánh cất tiếng nói:

- Ta với Tiết Nhân Cao cũng có giao tình, trước kia ta còn nhờ người mang ngựa tới, chắc cũng sắp tới rồi, chỉ là không biết Tiết Nhân Cao có tới không, nếu hắn tới thì đã đủ tám người.

- Vậy cũng không thể chắc chắn được rồi.

Ngôn Khánh gãi gãi đầu:

- Ta cũng không biết, chỉ là bây giờ nếu viết thư không chừng sẽ tới kịp, cũng chỉ có cách đó.

Mấy người thương lượng một chút rồi lại để cho Tiết Thu viết thư, dù sao phụ thân của Tiết Thu cũng là người nhà họ Tiết, Tiết Cử sau khi nhận được thư cũng sẽ không chối từ.

Ngôn Khánh ngồi ở hiên cửa, trong lòng cười liên tục.

Chỉ là một môn Kích cú mà thôi cũng gây ra nhiều khó khăn như vậy.

Chỉ mong mọi chuyện được như ý muốn, sớm có thể chấm dứt chuyện này.

Cuối cùng nhân tuyển cũng đã xử lý xong.

Qua mười ngày, Tiết Cử được sự phò thác của Trương Trọng Kiên đã phái người mang mười bảy con thiên mã tới Lạc dương, gọi là Song Tì Thiên Mã, trên thực tế là một loại xưng hô không khác gì con Ngọc Đề Tuấn của Trịnh Ngôn Khánh, cho dù kém cũng không nhiều.

Kể từ đó ở quanh trúc viên, có tới hai mươi bảy con ngựa dự trữ khiến cho chi tiêu của Ngôn Khánh tăng lớn hơn.

Ngôn Khánh hỏi người đưa ngựa về chuyện của Tiết Nhân Cao, đáp án lại không được như ý.

Hóa ra Tiết Nhân Cao cuối tháng sáu đã phụng mệnh theo thương đội Kim Thành quận rời khỏi mà đi tới Tây Vực, nghe nói sớm nhất cũng phải qua khát hàn mới có thể trở về, mà khát hàn chính là ngày hai mươi tám tháng chạp nên cho dù Tiết Nhân Cao có đồng ý thì cũng không có khả năng tới Lạc Dương tụ hợp được.

Cho nên Tiết Nhân Cao người này cũng chỉ có thể bỏ qua.

Hiện tại thiếu một người cũng không ảnh hưởng tới sự luyện tập của đám người Trịnh Ngôn Khánh.

Sau khi tự luyện được ba mươi ngày, Ngôn Khánh chính thức gia nhập, dùng các chiến thuật kích cú do ba người Tiết Vạn Triệt, Bùi Hành Nghiễm và Từ Thế Tích ba người thiết kế.

Theo thể trận kích cú này, Từ Thế Tích cho rằng, Mạch Tử Trọng nhất định sẽ lưu ý lên trên người của Trịnh Ngôn Khánh, cho nên Từ Thế Tích sẽ sắp đặt thiết kế để Ngôn Khánh hấp dẫn sự chú ý của Mạch Tử Trọng, rồi sau đó cho mấy người Bùi Hành Nghiễm phối hợp, đem mộc cú đánh vào cầu môn đối phương.

Vì để che mắt mọi người, Từ Thế Tích còn đề nghị cùng với đám thương nhân người hồ luyện tập.

Đương nhiên những thương nhân người hồ này dễ dàng kiếm được.

Lúc luyện tập bọn họ chủ trương để Trịnh Ngôn Khánh làm chủ công ảo, đánh lừa Mạch Tử Trọng.

Từ Thế Tích không hổ là quân thần thời sơ đường, chỉ là một trận kích cú nhỏ thôi mà đã bộc lộ tài năng.

Chỉ là nhân tuyển cuối cùng vẫn cần phải sớm ngày giải quyết, đây đúng là một phiền toái.

Ngôn Khánh cũng không nóng nảy, trong lòng hắn lúc đầu cũng biết rằng Mạch Tử Trọng với hắn chỉ là một hiểu lầm mà thôi, sau khi ước định chiến đấu, đám người Bùi Hành Nghiễm gia nhập, trận này giống như là tranh giành khí phách, bất tri bất giác đem thể gia vọng tộc Quan Đông đọ sức với giới quyền quý Trường An.

Mất thấy thời gian ước định đã ngày càng tới gần.

Bùi Hành Nghiễm lấy một gã thiếu niên trong tộc gia nhập cho đủ số lượng tám người.

Tiết Thu, Bùi Hành Nghiễm cũng thế, đều đã nhận được sự dẫn dắt từ các trưởng bối bọn họ nhất định phải thắng lợi.

Thậm chí Tiết Thế Hùng ở xa xa cũng phái người tới khuyến khích Tiết Vạn Triệt.

Trịnh Ngôn Khánh cảm nhận được ba người bọn họ hiện tại luyện tập ngày càng khẩn trương.

Rất nhiều động tác kích cúc, Tiết Thu nghiêng người đánh bóng suýt chút nữa là té xuống ngựa, điều này cũng khiến cho Trịnh Ngôn Khánh đau đầu, dù sao đây cũng là một đám hài tử, ngoại trừ Thẩm Quang thì người lớn tuổi nhất là Tiết Thu cũng chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, áp lực như vậy là quá lớn.

- Trịnh thiếu gia, hôm nay tập tới đây thôi.

Thẩm Quang khê thúc ngựa vào trước người Trịnh Ngôn Khánh mà nói:

- Mấy vị công tử hình như cũng đã mệt rồi, chúng ta luyện như vậy sẽ bị thương, không bằng để mọi người nghỉ một ngày, thiếu gia thấy thế nào?

Ngôn Khánh gật gật đầu:

- Xem ra cũng chỉ có thể như vậy.

Hắn thúc ngựa vào trong cúc trường, nói với mấy người Bùi Hành Nghiễm và Tiết Vạn Triệt:

- Mấy vị ca ca, hôm nay luyện tập tới đây thôi.

Ở trong trúc viên ta đã chuẩn bị một chút đồ chơi nhỏ, chúng ta về thư giãn một chút rồi luyện tập tiếp.

Bùi Hành Nghiễm lúc này ghìm cúc trường trong tay, làm nên một động tác chém giết.

Hắn thở dài một hơi:

- Hiền đệ nói không sai, hôm nay không biết tại áo ta có cảm giác toàn thân đều rã rời.

- Ta cũng cảm thấy vậy.

Tiết Thu tỏ vẻ đau khổ:

- Từ khi cha ta gửi thư dặn dò ta cảm thấy không tự nhiên cho lắm, chúng ta trêu đùa tại sao lại liên quan tới những lão đại nhân kia? Thật khiến cho lòng ta rất không thoải mái.

Trịnh Ngôn Khánh cười ha hả cũng không nói gì liền ngồi qua một bên.

Ai bảo các người sinh ra bên trong thế gia môn phiệt? Các người được rất nhiều người hâm mộ và chịu rất nhiều hậu đãi thì phải trả một cái giá lớn hơn người bình thường.

Cho nên, mỗi nhà đều có nỗi khổ riêng, chỉ là bên ngoài nhìn không thấu mà thôi.

- Trịnh hiền đệ, người lại có chủ ý gì vậy?

- Các người về sẽ hiểu.

Trịnh Ngôn Khánh nói xong, dọn dẹp đồ đạc mà rời đi.

Bỗng nhiên một đám thiếu niên đột nhiên ngăn cản Ngôn Khánh... Chính là Đậu Hiếu, người ngày xưa đã từng chặn đường Ngôn Khánh để đánh hắn. Ngôn Khánh mấy năm gần đây cũng không đi tới học xá cho nên cũng không gặp qua Đậu Hiếu, chỉ nghe Đậu Phụng Tiết nói, Đậu Hiếu ở học xá một năm sau đã tiến vào tướng quân đường làm việc.

Đối với gia cảnh của Đậu Hiếu thì tiến vào tướng quân đường cũng là một chuyện tốt.

- Lão Đậu, có chuyện gì không?

Đậu Hiếu có vẻ rần chắc hơn so với những người khác, mày rậm mắt to, toát ra khí tức thành thực.

- Trịnh... thiếu gia, nghe nói gần đây thiếu gia cần người?

- Đúng là có chuyện như vậy.

Tuy Bùi Hành Nghiễm đã dẫn một người tới nhưng thực lực cũng không cao. Trịnh Ngôn Khánh nhìn Đậu Hiếu, gia cảnh của Đậu Hiếu không có khả năng tiếp xúc với Kích cúc, vậy hắn hỏi chuyện này để làm gì?

- Ta có thể giúp đỡ một chút.

Đậu Hiếu gãi gãi đầu, hơi lắp bắp nói:

- Ta không kích cùc nhưng mấy năm gần đây ở tướng quân đường chăm ngựa, kỹ thuật cưỡi ngựa cũng coi như là khá, ta cũng đã nhìn qua người khác đánh kích cùc cho nên biết rõ nó chơi thế nào.
- Nếu như thiếu gia thấy ta không tệ thì tính thêm ta là một người có được không?

codon.traí

151. Chương 46: Tắm Suối.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 46: Tắm suối.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Ngón Khánh sững sờ kinh ngạc nhìn Đậu Hiếu rồi nói:

- Lão Đậu, người cần phải hiểu rõ, kích cùc là một chuyện rất nguy hiểm... Người chưa từng luyện qua gặp chuyện không tốt sẽ bị tổn thương gân cốt, thậm chí còn có thể tổn thương đến tính mạng.

Ngón Khánh cũng không phải là từ chối mà nói ra sự thật.

Sau mấy trận chiến kích cùc, hắn biết rằng kích cùc này rất nguy hiểm, trên người lại không có dụng cụ phòng hộ gì, trên cơ bản cũng bắt chước sự chém giết kỵ chiến, không có quy tắc nào.

Tuy không phải là đao thương thật nhưng cùc trượng đều chế tạo bằng gỗ, một trượng đánh vào có thể mất mạng.

Trịnh Ngón Khánh tạt mắt nhìn thấy Bùi Hành Nghiễm đã dùng cùc trượng đập nát một đầu con ngựa.

Thương nhân người hồ ngã xuống mặt đất, bị con chiến mã chạy qua giẫm gãy chân, quay cuồng kêu rên trong cùc trường.

Không ai thương cảm hắn, đem hắn ra đi rồi tiếp tục tham chiến.

Tình cảnh ấy khiến cho Ngón Khánh biết rằng, kích cùc liên quan tới sinh tử, kích cùc cũng không khác gì chiến trường, chỉ cần hơi sơ sẩy là có thể vong mạng.

Đậu Hiếu nói:

- Ta biết nhưng ta cũng muốn thử vận khí của ta.

Trịnh Ngón Khánh tựa hồ đã minh bạch:

Đậu Hiếu tuy là người ở trong Đậu gia tộc nhưng muốn trở nên nổi bật cũng không phải là điều dễ dàng, Đậu gia có tới mấy nghìn người, thậm chí gần vạn tộc nhân, một số người họ Đậu nhưm chưa chắc có liên quan đến huyết mạch của Đậu gia.

Tình huống của hắn sao mà tương tự với Trịnh Ngón Khánh bốn năm trước.

Đậu Hiếu cần gia tộc chú ý, cần gia tộc giúp đỡ, cần trở nên nổi bật... Nếu như hắn có thể gia nhập cùc đội đối với hắn nhất định là một cơ hội lớn.

Bùi Hành Nghiễm tiến lên phía trước nói:

- Người không biết kích cùc, gia nhập vào thì có lợi ích gì?
- Bùi thiếu gia, kích cùc có mọi người là được rồi, ta không biết kích cùc nhưng có thể bảo vệ mọi người không bị quấy nhiễu.

Đậu Hiếu mở tròng mắt ra, vẻ mặt chờ đợi.

Hắn biết rằng đây là cơ hội của hắn để có thể tiến vào bên cạnh những đệ tử quyền quý này.

- Đậu Hiếu, người còn đứng đó làm gì, mau tới thu thập cốc trường.

Quản gia phụ trách cốc trường lớn tiếng kêu, Đậu Hiếu khẽ run mình lên, cúi đầu xuống.

Người này sao giống mình lúc trước.

Nếu như Trịnh Ngôn Khánh không phải xuyên việt mà tới, không có được mấy bài thơ từ chỉ sợ bây giờ cũng như hắn, làm mấy việc tạp dịch.

Trịnh Ngôn Khánh trở mình lên ngựa, nhìn theo bóng dáng của Đậu Hiếu:

- Lão Đậu không phải người muốn tham gia cùng với chúng ta hay sao?

Đậu Hiếu đột nhiên ngừng bước quay đầu nhìn lại Trịnh Ngôn Khánh.

Bọn gia nô người hầu thu thập sân bãi kia cũng đều kinh ngạc nhìn qua Đậu Hiếu.

Trịnh Ngôn Khánh cười nói:

- Thế nào, có phải sợ hay không?

- Ta không có...

- Đã không sợ vậy thì lên ngựa đi theo chúng ta.

Ngôn Khánh lên tiếng:

- Chỉ là ta muốn nói rõ với người, gia nhập vào thì phải nó với cha mẹ người một tiếng, sau đó tới trúc viên tìm chúng ta.

- Đa tạ Trịnh thiếu gia.

Hai con mắt của Đậu Hiếu lúc đó khẽ ứa nước ra.

Trịnh Ngôn Khánh giơ roi đánh vào con ngựa, Bùi Hành Nghiễm, Tiết Vạn Triệt cao thấp dò xét Đậu Hiếu rồi cười nói:

- Tiểu tử, có dũng khí.

Thẩm Quang đi sau cùng, nhìn Đậu Hiếu sau đó ném ra hai mươi quan tiền.

- Tiểu tử, người phải hiểu số tiền này chính là số tiền mua mệnh của người.... người nghĩ thông suốt hãy tới trúc viên, nếu nghĩ không ra... ha ha người hãy tự giải quyết cho tốt.

Kích cốc có nguy hiểm, gia nhập phải cẩn thận.

Có lẽ người sẽ phải chết ở trên cốc trận, số tiền này để người an cư nếu như người sợ hãi thì có thể không cần gia nhập.

- Đậu Hiếu, người thật sự muốn tham dự kích cốc sao?

Một đám người hầu bầy mồm tám lưỡi thảo luận.

- Đúng thế, ta nghe người ta nói kích cốc vô cùng nguy hiểm, hai ba ngày trước bọn họ còn đánh chết một con ngựa, đập gãy chân thương nhân người hồ, ta nghe nói sau này bọn họ còn phải độ sức với công tử quyền thế ở Trường An, những người này chắc chắn còn hung hãn hơn. Ở Nam Uyển bên kia, còn chết một người rồi.

Đậu Hiếu hít sâu một hơi, đột nhiên cầm lấy quan tiền lên.

Cầu phú quý trong nguy hiểm.

Chẳng lẽ cả đời ta vẫn phải như vậy sao? Cả đời quét cốc trường? Không ta muốn nổi bật, đây là cơ hội.

Đậu Hiếu rất rõ ràng hắn không có tài văn chương gì cả, thân thủ cũng không cao minh.

Cái hần có chính là cái mạng của mình.

- Hôm nay, ta muốn dùng cái mạng này đặt cược hi vọng có thể thu được tiền đồ rộng lớn.

Ở sâu trong Trúc viên, dưới chân núi Long Môn có một tiểu sơn.

Ở trong núi có một căn nhà bằng gỗ nhỏ, trước nhà có một con suối nước nóng, bao vòng quay mười góc cổ tùng cao ngất sừng sững.

Hơn nước bốc lên, tỏa khắp trên không trung.

Bọn người Trịnh Ngôn Khánh ngâm mình trong dòng suối nước nóng này, hưởng thụ sự nhẹ nhõm khó tả.

Suối nước nóng ở thời đại này cũng không quý hiếm gì, nhưng phần lớn bị những quyền quý thế gia vọng tộc chiếm lấy, những người bình thường cũng không thể hưởng thụ được. Mà cho dù là những quyền quý kia cũng chưa chắc có thể tìm được, Đỗ Như Hối và Trịnh Ngôn Khánh lúc đi vào trong Long môn chơi đã phát hiện ra ở bên trong một chỗ hẻo lánh có một dòng suối nước nóng, không bị người khác phát hiện ra.

Trịnh Ngôn Khánh cho người xây một gian nhà gỗ ở đây, tu sửa bốn phía.

Đây cũng là một biện pháp thư giãn.

Bùi Hành Nghiễm cất tiếng nói:

- Huynh đệ, người nghĩ ra biện pháp này thật là tốt, ngâm ở đây một lát đều cảm thấy thoải mái.

Tiết Vạn Triệt cũng nói:

- Nếu có một chén rượu thì cho dù làm thần tiên ta cũng không đổi.

Trịnh Ngôn Khánh nghe xong thì không nhịn được mà cười ha hả.

Trịnh Ngôn Khánh tu tập thuật dưỡng sinh, cơ thể của hần so với những đám bạn cùng lứa tuổi thì thành thực hơn rất nhiều, trên người không có chút mỡ thừa nào.

Chỉ là hần cũng không phải là quá cường tráng.

Ít nhất so với người cơ bắp như Tiết Vạn Triệt, thân thể của Trịnh Ngôn Khánh có vẻ hơi thon gầy, chỉ là ở bên trong lại ẩn chứa một sức mạnh cuồng dã, so về khí lực, Trịnh Ngôn Khánh chưa hần đã thua.

Đặc biệt sau khi Trịnh Ngôn Khánh nhận thức được sự biến hóa về kinh lực đã khiến cho sức mạnh của hần ngày càng ghê gớm.

Chỉ thấy hần đi tới miệng khe núi, lấy từ trong đó ra một cái bình, lắc lắc rồi đi tới.

- Đây là rượu thượng đẳng Tam Lặc, thời gian trước, Trương tam ca phái người mang tới.

- Ở dưới trời tuyết, ngâm mình vào suối nước nóng, uống rượu Tam Lặc, chẳng phải khoái hoạt lắm sao?

codon.tra

152. Chương 47: Tiên Trong Rượu

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 47: Tiên trong rượu

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Tam Lặc là một loại rượu ngọt lưu hành ở thời Tùy Đường.

Đời sau rất nhiều người nói, rượu Tam Lặc là rượu mạnh của riêng người hồ, kỳ thật rượu Tam Lặc so với Champagne ở đời sau cũng gần giống nhau.

Ở trong đồng tuyết băng thật lâu, bị suối nước nóng ngâm bình rượu này ánh lên từng vết đặc thù.

Thẩm Quang từ trong nhà gỗ lấy ra mấy cái chén, đem rượu đổ rục rột vào.

Tiết Vạn Triệt bưng lên uống một hơi cạn sạch sau đó nhin không được quát to một tiếng thống khoái, lại rót thêm cho mình một chén nữa.

Tiết Thu cười nói:

- Ngôn Khánh quả nhiên có nhĩ cốt.

- Chúng ta ở trên Long Môn sơn tắm suối nước nóng, có rượu Tam Lặc để uống, thật là thống khoái, không biết tên Mạch Mập này bây giờ ra sao rồi.

Đúng thế, đám người Bùi Hành Nghiễm cũng cảm thấy một áp lực không hiểu, Mạch Tử Trọng không biết đã luyện tập tới đâu rồi.

Đúng vào lúc này, Sĩ Kiệt đã mang Đậu Hiếu vào trong núi.

- Lão Đậu, người nghĩ kỹ chưa?

- Chưa vị công tử, Đậu Hiếu đã nghĩ kỹ.

- Được quyết định như vậy.

Cũng may Bùi Hành Nghiễm, Tiết Vạn Triệt những người này đều có tính tình hào phóng, mà Tiết Thu Diêu Nghĩa cũng không để ý nếu không đừng nói đến Đậu Hiếu ngay cả Từ Thế Tích và Thẩm Quang cũng không có tư cách ngâm mình ở dòng suối nước nóng này.

Đậu Hiếu do dự một cái rồi cắn răng cởi bỏ quần áo nhảy vào dòng suối nước nóng.

Dòng suối này khiến cho hắn bị bỏng nhin không được mà khê kêu lên một tiếng, ở bên kia Thẩm Quang đã bưng một chén Tam Lặc tới trước mặt Đậu Hiếu.

- Hôm nay thật thống khoái, phong cảnh lại đẹp, Ngôn Khánh tại sao không làm một bài thơ đi?

Trịnh Ngôn Khánh lúc này đã uống liền ba chén Tam Lặc, khiến cho hắn không khỏi hào hứng đại phát.

Cái gì là ẩn giấu tài năng, cái gì là tự ô kỳ danh hắn đều quên đi.

Mắt hắn say lơ mơ, nhìn mấy người khác rồi cầm một cây gậy khê gõ vào chén.

- Diêu Nghĩa kỳ mã tự thừa thuyền,

Nhân hoa lạc tỉnh thủy để miên

Thẩm Quang tam đấu thủy triều thiên,

Đạo phùng cúc xa khẩu lưu tiên

Ngận bất di phong hướng tái tuyền, Thế Tích nhật hưng phí vạn tiền

Ẩm như trường kinh hấp bách xuyên.

Hàm bôi nhạc thánh xưng tị hiền

Nguyên Khánh tiêu sái mỹ thiếu niên,

Cử hãm bạch nhãn vọng thanh thiên,

Trùng như ngọc sấn lâm phong tiên.

Tiết Thu cũng chỉ là nhất thời cao hứng không ngờ Ngôn Khánh lại có thể lập tức làm ra thơ. Ban đầu là Thẩm Quang, tới Từ Thế Tích đến khi tới Bùi Hành Nghiễm thì hắn mừng rỡ vô cùng.

- Tới phiên ta, tới phiên ta chưa?

Tiết Vạn Triệt oa oa kêu to.

Trịnh Ngôn Khánh sau khi uống đầy một chén Tam Lặc thì nhìn chăm chăm vào Tiết Vạn Triệt, nhưng sau đó lại xoay chuyển ánh mắt nhìn về phía Diêu Nghĩa:

- Diêu Nghĩa trường trai tú phạt tiền,

Túy trung văng văng ái đào thiện.

Diêu Nghĩa tén phạt, nhưng lại bất kể thức ăn mặt, hiện tại hấn nằm trên bờ hồ có vẻ ngủ say.

- Ta đâu rồi, ta đâu rồi?

Hấn liền hát tiếp:

- Bá Bao tam bôi thư thánh truyện,

Thoát mạo lộ đỉnh phụ huynh tiền,

Huy hào lạc chỉ như vân yên.

Bá Bao, tức là tự của Tiết Thu.

Tiết Thu không khỏi lộ ra vẻ mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Ngôn Khánh nghĩ thầm, dù sao mình đã vô sỉ tới mức này rồi, cứ vô sỉ tới cùng vậy.

- Ngôn khánh nhất đấu thi bách thiên,

Lạc dương thành ngoại cốc trung miên Thiên tử nhược hô bất thượng triêu,

Tự xưng thần thị tửu trung tiên

(Ngôn Khánh một đấu, thơ trăm thiên

Ngủ trong quán rượu tại Lạc Dương;

Thiên tử kêu tới chẳng lên thuyền ,

Tự xưng thần là tiên trong rượu)

(Bài thơ này là Đỗ Phủ ca ngợi Lý Bạch, Ngôn Khánh lấy luôn để ca ngợi mình thì quả là.....)

Tiết Thu bọn họ liền lập tức vỗ tay vang dội.

Tiết Thu bọn họ thi nhau vỗ tay.

Ngôn Khánh dùng những lời này, cũng giống như trước kia hấn làm ra câu “sĩ cam phần tử bất công hầu” đều khí khái, bỏ qua công danh.

Tiết Vạn Triệt quả thật nóng nảy.

Hấn lớn tiếng nổi giận kêu to:

- Ngôn Khánh, ta đâu rồi, có ta không?

Đoán chừng rằng trêu chọc hấn tới đây là đủ rồi, Trịnh Ngôn Khánh lúc này mới hát:

Tiết tam ngũ đấu phương trác nhiên,

Trùng mục dục liệt thù cảm ngôn?”

- A...

Tiết Vạn Triệt há to miệng.

Tiết Vạn Triệt quá khứ vốn từng uống rượu quá nhiều, say khướt đả thương người ở Trường An, sau đó trợn trừng mắt khiến bốn phía yên lặng.

Tiết Thu bọn họ khẽ giật mình, sau đó cùng nhau cười to.

Một bài bát tiên ca khiến cho mọi người cảm thấy thoải mái rất nhiều, Tiết Vạn Triệt thì thẹn đỏ mặt ngồi xuống, một lát sau đột nhiên hỏi:

- Ta khi uống rượu xong, quả thật như vậy sao?

Lời nói này lại đem tới một thanh âm cười vang dội.

Trịnh Ngôn Khánh ngâm mình trong nước, đột nhiên chui ra, đem bọt nước bắn tung tóe.

Khất Hàn cũng không phải là một ngày lễ mà là ngày mà thời tiết lạnh nhất trong năm, vào ngày khất hàn, mọi người sẽ mặc trang phục lông lấy đi ra ngoài chơi, hơn nữa còn vẽ lên trên mặt các loại mặt nạ, vừa múa vừa ca hát. Cái này từ đâu truyền ra, cũng khó có thể xác định được.

Nhưng nghe nói, khất hàn có nguồn gốc từ các nước tây vực.

Thời gian khất hàn ước chừng khoảng nằm trong tháng chạp hàng năm, khi đại hàn qua đi.

Bọn người Trịnh Ngôn Khánh vào thời điểm Khất Hàn, ngoại trừ Thẩm Quang và Từ Thế Tích ở lại trực viên thì tất cả mọi người đều về đoàn tụ người thân mười ngày, dù sao cũng sắp đến ngày hai mươi tám tháng chạp, bây giờ không về chỉ sợ sau này gấp rút luyện tập không thể về nữa.

Cùng lúc đó, Nam Uyển võ đài cũng đã khua chiêng gõ trống.

Bởi vì trong nội cung truyền đến tin tức, ngày hai mươi tám tháng chạp, hoàng đế Dương Quảng sẽ suất lĩnh văn võ bá quan đại thần, lên huyền vũ môn Nam Uyển xem cuộc chiến.

Nam Uyển võ đài chính là nơi cấm quân đóng lại.

Tin tức một khi truyền ra không tránh khỏi một hồi chấn động, Mạch Tử Trọng cùng với Trịnh Ngôn Khánh trong mắt tất cả mọi người đều là tranh giành mỹ nhân mà đấu với nhau, nhưng trên thực tế, trận đấu này đã là màn đánh cờ của giới quyền quý, bất kỳ ai lúc này cũng không thể ngăn cản.

Đồng Sĩ phường, tại Phích Lịch đường.

Lúc này một thanh âm trong nhà oán giận vang ra:

- Trưởng Tôn Thịnh, tính tình con người kia ta biết rõ, hắc chặc chặc sẽ không dễ dàng gây ra chuyện thị phi, làm sao có thể dễ dàng nổi lên xung đột với tên họ Mạch được? Còn nữa, ngươi không phải đáp ứng thu hấn ấy làm đệ tử sao?

- Tại sao sắp tới tháng giêng rồi vẫn không có động tĩnh gì?

Thanh âm này không hề cố kỵ, thậm chí còn mang theo giọng điệu trách cứ.

153. Chương 48: Lý Uyên Tới

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 48: Lý Uyên tới

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Dưới ánh đèn một người ước chừng bốn mươi, râu tóc hiện ra vẻ xám trắng.

Mặt hơi dài, môi có vẻ nhợt nhạt.

Người này không phải là ai khác mà chính là Đường quốc công, Lâu Phiến thái thú Lý Uyên, từ khi Dương Quảng đăng cơ đến nay Lý Uyên vẫn đảm nhiệm chức vụ ở hai địa phương Lâu Phiến và Huỳnh Dương,

hắn đã từng giết Dương Hạo, uy hiếp sĩ mã Sơn Đông, mà từ khi tới Lâu Phiên hắn đã mấy lần ngăn được sự tiến công của giặc Đột Quyết.

Lúc thì phòng vệ lúc thì chủ động xuất kích.

Hắn hạ lệnh kỵ quân dưới trướng toàn bộ thay đổi vào quần áo và trang sức Đột Quyết, sau đó tiến hành quấy rầy đánh lén người Đột Quyết.

Về sau người Đột Quyết cũng phát hiện ra thủ đoạn của Lý Uyên, vì vậy gấp rút phòng bị, khiến cho Lý Uyên làm thái thú ba năm nay, bất kể là văn hay võ đều rất xuất sắc.

Cho nên trước mắt, Dương Quảng truyền lệnh cho Lý Uyên trở về Lạc Dương, đảm nhiệm chức vụ Điện Nội Thiểu Giam, sau đó phòng bị ở Trường An.

Nếu nói tiếp thì Lý Uyên đã thăng quan.

Còn nói về quyền lực thì Điện Nội Thiểu giam chẳng qua chỉ là chức quan trong triều đình thuộc phẩm hàm tam phẩm, cao hơn Lâu Phiên thái thú một cấp bậc mà thôi. Điều này cho thấy, Dương Quảng tuy coi trọng Lý Uyên nhưng thật ra trong lòng vẫn nghi kỵ hắn, dù sao hai năm qua, hắn ở Lâu Phiên làm việc vô cùng xuất sắc.

Hiện nay binh mã ở Lâu Phiên đều là tinh binh.

Để cho Lý Uyên nắm giữ vị trí chiến lược như vậy, Dương Quảng cũng lo lắng, cho dù Lý Uyên là thân thích của hắn nhưng trong mắt Dương Quảng Lý Uyên chỉ là một thành viên của quý tộc quan lũng, hơn nữa còn là bát đại trụ quốc, uy hiếp quả vô cùng lớn.

Mà Lý Uyên đại khái cũng minh bạch tâm ý của Dương Quảng cho nên không nói nhiều lời cho gia quyến quay trở về Trường An, còn mình thì đến Lạc Dương.

Chỉ là khi vừa tới Lạc Dương, hắn chưa vững gót chân thì đã nghe chuyện Trịnh Ngôn Khánh và Mạch Tử Trọng xung đột, Lý Uyên vốn muốn hỏi thăm Đậu Uy, nhưng cửa thành đã đóng cho nên tìm Trưởng Tôn Thịch trước.

- Thúc Đức, chuyện này rất dài dòng, người trước hết ngồi xuống nghe ta nói.

Trưởng Tôn Thịch trong lòng cảm thấy kỳ quái, Lý Uyên xưa nay trầm ổn tại sao lại để ý tới một tên đệ tử khác họ như vậy.

Hắn sai người chuẩn bị rượu rồi đóng cửa phòng lại.

- Thúc Đức, ta sau khi trở về, vì duyên cớ thân thể cho nên chưa triệu kiến Trịnh Ngôn Khánh.

- Ta vừa đỗ một chút thì trên phố lưu truyền tin tức Trịnh Ngôn Khánh đùa giỡn con gái của Bùi Nhân Cơ, Bùi Thúy Vân.

- Người cũng biết, ta đối với chuyện này vô cùng phản cảm, nếu không thì việc gì phải chối từ?

Bùi Thúy Vân, chính là nữ nhân tài ba của Bùi thị Hà Đông.

Trưởng Tôn Thịch còn chưa dứt lời, Lý Uyên đã lập tức lắc đầu:

- Chuyện này tuyệt đối không thể, Ngôn Khánh mới bao nhiêu tuổi chứ?

- Hắn nếu như là loại người này thì làm sao có thể làm ra câu thơ “Sĩ cam phân tử bất công hầu” kia? Nếu vậy thì ta cũng không tiến cử cho người.

- Thúc Đức, nghe ta đi, đây đúng là lời đồn, nhưng đã cho thấy một điều.

- Trịnh Ngôn Khánh cùng với Mạch Tử Trọng phát sinh xung đột, thời gian kia ta cũng cảm thấy kỳ quái, Mạch gia tiểu tử tuy ương ngạnh nhưng cũng chắc chắn không tung tin đồn này, hắn vô cùng yêu thích Bùi Thúy Vân, năm đó ở Trường An, Mạch Tử Trọng truy cầu Bùi Thúy Vân, sau đó bị Bùi Thúy Vân cự tuyệt, về sau nàng ta quay trở về Hà Đông.

- Sau đó thì sao?

- Chuyện này sau đó Cá lão trụ quốc kia ra mặt, trở nên vô cùng phức tạp, cuối cùng Bùi Hành Nghiễm, Tiết Thu hai tên tiểu tử kia cũng xuất hiện, biến thành cục diện bây giờ.

- Người cũng biết, Trịnh gia, Tiết thị, Bùi gia đều là thế gia ở Hà Đông, mà Mạch lão trụ quốc lại xuất thân không quá sạch sẽ, trong triều đình có rất nhiều người không chịu phục lão. Cuộc đấu kích cù này, biến thành cuộc tranh chấp giữa các thế gia, ngay cả bệ hạ cũng không muốn ra mặt điều giải.

Lý Uyên trầm nghĩ, hẳn chắc chắn sẽ không đứng ra hòa giải.

Thân là thường vương, bất kể là Mạch Thiết Trượng hay là quyền quý như Bùi Thế Cử cũng tốt, trong lòng Dương Quảng đều mong muốn hai bên tranh đấu với nhau, càng tranh đấu ác liệt thì hẳn càng có thể tăng thêm sự khống chế đối với hai bên.

Loại tâm tình đế vương này, thân là hậu duệ bát đại trụ quốc Lý Uyên dĩ nhiên là hiểu rõ.

- Ý của ta là.

Trưởng Tôn Thịnh nhíu chặt lông mày.

- Đây cũng là nguyên nhân ta muốn đứng ngoài quan sát, ta muốn đứng nhìn xem đến tột cùng ai là người đứng trong bóng tối giở trò quỷ, vì nguyên nhân gì mà tung lời đồn đó.

- Thế nên ta còn chưa kịp bố trí thỏa đáng thì người đã tới tìm ta.

- Thúc Đức hiền đệ, người nên biết nếu như ta đứng ra mà thật sự có người âm thầm giở trò thì ta vô duyên vô cớ sẽ dẫn tới thêm một cừu gia, ta cần phải nghe ngóng tình huống đã.

- Vậy ý của người là...

Giọng nói của Lý Uyên trở nên bất thiện.

Điều này cũng khiến cho Trưởng Tôn Thịnh càng thêm hiếu kỳ.

Lý Thúc Đức nổi danh tính tình rất tốt tại sao hôm nay lại nói chuyện như vậy, cho dù người bình thường có nói xéo hằn hằn cho dù tức giận cũng không biểu lộ ra ngoài.

- Thúc Đức, người đừng hiểu lầm, Trịnh Ngôn Khánh này đúng là tài hoa xuất chúng, ánh mắt và kiên thức của hẳn người bình thường đều không sánh được, trước đây không lâu Tiết Thu còn viết ra Thái Bình luận trong đó có dẫn ra một câu của Trịnh Ngôn Khánh ” Lo trước nỗi lo của thiên hạ, cười sau niềm vui của thiên hạ”

Lý Uyên nghĩ nghĩ rồi hỏi:

- Những lời này là do Ngôn Khánh nói ra?

Trưởng Tôn Thịnh nở ra một nụ cười:

- Trịnh Ngôn Khánh này rất không tệ, những lời này đúng là phát ra từ miệng của hẳn.

- Ba năm không gặp, thơ của tiểu nhi này không ngờ đã phát triển lên như vậy.

Trong lời nói của Lý Uyên có một vẻ hâm mộ lại có vẻ vui mừng.

Thê nên điều này khiến cho Trưởng Tôn Thịnh cảm thấy hoài nghi, liệu Trịnh Ngôn Khánh có phải là con riêng của Lý Thúc Đức, nếu không tại sao hẳn lại có ngữ khí như vậy?

- Chỉ là người đừng cao hứng quá sớm.

Trưởng Tôn Thịnh vội vàng dọi một châu nước lạnh:

- Quyển sách này là Thái bình luận, hai ngày trước ta gặp bệ hạ, bệ hạ bỗng nhiên nói: Đây đúng là lời trẻ con, làm sao hẳn biết thiên hạ đại sự, sao dám vọng nghị thái bình?

Lý Uyên nghe được không khỏi hít sâu một hơi.

- Người chớ lo lắng, bệ hạ tuy không cao hứng nhưng cũng không gây bất lợi cho bọn Trịnh Ngôn Khánh.

Hơn nữa bệ hạ đối với câu này của Trịnh Ngôn Khánh còn có hơi tán thưởng, còn nói nếu như triều đình văn võ có thể như vậy được thì bệ hạ có thể yên tâm.

Ta đoán chừng, bệ hạ tạm thời không dùng bọn hần thậm chí còn áp chế một thời gian nhưng tương lai sẽ dùng.

Lý Uyên vuốt vuốt gò má, hần cũng cảm thấy lúc này làm thái bình luận đúng là không hợp.

- Áp chế của hần một chút cũng được, giảm bớt nhuệ khí của hần, hần tiếp tục hồ ngôn loạn ngữ khó tránh khỏi tai hoạ trên người.

154. Chương 49: Ra Trận

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 49: Ra trận

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Cũng không biết là Lý Uyên nói Tiết Thu hay là Trịnh Ngôn Khánh.

Dù sao Lý Uyên và Trương Tôn Thịnh trong lòng đều vô cùng hiểu rõ, về phần lời đồn tuy không có đầu mối nhưng đại khái đã có thể đoán được là do con cháu của Phá Dã Đầu truyền ra, chính vì thế nên hần đã bị Mạch Tử Trọng đánh cho một trận.

- Ta thâm suy đoán, chuyện này có liên quan đến Vũ Văn Thành Chỉ, Mạch Tử Trọng chỉ là bị xúi giục, đâm lao thì phải theo lao.

- Vũ Văn Thành Chỉ?

Lý Uyên nhú nhú mày khẽ nói:

- Thằng bé này không giống mấy hài tử kia, hần chính là Thiên Bảo tướng quân, mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng quyết chiến với dân tộc Thổ Dục Hồn không hề kém, chỉ sợ lão Tiết cũng không nhẹ nhõm trong chuyện này.

- Ha ha, chuyện của lão Tiết cùng chúng ta không có quan hệ, sau khi Cúc chiến kết thúc, ta sẽ thu Trịnh Ngôn Khánh làm đồ đệ.

Lý Uyên có thể hiểu được cách nghĩ của Trương Tôn Thịnh.

Dù sao lúc này hần đứng ra tuyên bố thu Trịnh Ngôn Khánh làm đồ đệ thì rất dễ bị cuốn vào vòng xoáy tranh đoạt quyền quý.

Cúc chiến chấm dứt, Ngôn Khánh thắng thu hần làm đồ đệ là thuận lý thành chương.

Mà nếu thất bại thu hần làm đồ đệ thì hần cũng không cần phải rời Lạc Dương, đối với Trịnh Ngôn Khánh cũng có lợi, chẳng lẽ Mạch Tử Trọng lại đến Phích Lịch đường đòi đuổi Trịnh Ngôn Khánh hay sao?

Đừng nói là Mạch Tử Trọng, ngay cả Mạch Thiết Trượng cũng không có đảm lượng này.

Lý Uyên yên tâm chuyện này, cùng với Trương Tôn Thịnh nói chuyện với nhau một phen, thấy sắc trời không còn sớm, Lý Uyên liền đứng dậy cáo từ.

Lúc ra cửa, Trương Tôn Thịnh đột nhiên hỏi:

- Thúc Đức, Trịnh Ngôn Khánh này với người đến tột cùng là có quan hệ gì?

Trịnh Ngôn Khánh đứng trước gương đồng, sửa sang lại quần áo trắng toát.

Sau đó hắn đem một chiến bào màu đỏ khoác lên trên người, trên tay cầm lấy đai lưng thắt lên trên người, đai lưng này chính là đai lưng ngọc Đường Nghê tổ truyền của Lý Cơ để lại cho hắn.

Mao Tiểu Niệm đi Huỳnh Dương rồi, Ngôn Khánh chỉ có thể tự lo cho mình.

- Ngôn Khánh, người chuẩn bị xong chưa vậy?

Từ Thế Tích đi tới sách lâu, trầm giọng hỏi?

Hắn và Ngôn Khánh giống như nhau, đều là bên trong màu trắng bên ngoài màu đỏ, lộ ra khí khái đặc biệt.

Ngôn Khánh gật gật đầu, đến bên cạnh mà ngồi xuống, vỗ nhẹ lên trên đầu hai con chó ngao sau đó cùng với Từ Thế Tích đi xuống dưới lầu.

Ở bên ngoài trúc lâu, bọn người Bùi Hành Nghiễm đã chờ đợi để xuất phát.

Tất cả đều mặc áo bào màu đỏ, chân đeo giày màu đen, cầm trong tay các trượng sơn đỏ thẫm.

Mỗi người toát ra khí khái ngưng trọng, Vương Chính mang các trượng cho Trịnh Ngôn Khánh, không nói lời nào.

- Được rồi, mọi người sao khẩn trương vậy? Không phải chỉ là chơi bóng sao?

Trịnh Ngôn Khánh có thể cảm nhận được sự lo lắng trong lòng bọn Bùi Hành Nghiễm nên mỉm cười:

- Nhẹ nhõm hơn đi, nhớ lại cảm giác lúc trước chúng ta ngâm mình trong suối nước nóng, các chiến còn chưa bắt đầu, Tiết đại ca, người không cần trở mặt ra như vậy đâu.

Mọi người nghe được không khỏi nở ra một nụ cười.

Tiết Vạn Triệt đang lo lắng, bị Ngôn Khánh nói ra câu này làm cho hắn thẹn đỏ mặt, hắn cười hắc hắc, thân thể cũng nhẹ nhõm hơn không ít.

Đâu Hiếu với tư cách dự bị đi theo, còn mang theo mười cây các trượng.

Bởi vì thời gian đấu sẽ có chiến tranh cho nên các trượng tổn hại cũng là chuyện tự nhiên.

Hùng Đại Chuy dắt Ngọc Đề Tuấn đi tới, Ngôn Khánh cũng không khách khí, cầm lấy dây cương mà trở mình lên trên đó. Ngọc Đề Tuấn kia cảm nhận được hào khí đại trước, nó liền đề khí ngẩng đầu, hí lên một tiếng.

- Xuất phát.

Trịnh Ngôn Khánh la lên một tiếng, nhanh như chớp đi ra khỏi trúc viên.

Vương Chính cùng với Hùng Đại Chuy ở ngoài cửa trúc lâu, đưa mắt nhìn theo bóng lưng Trịnh Ngôn Khánh bọn họ, hai lão đầu khẽ thở ra một hơi.

Thế giới của người trẻ tuổi, mấy lão già như bọn họ không thể lẫn vào được.

Còn nữa, Trịnh Ngôn Khánh hôm nay vướng vào vòng lẩn quẩn kia, bọn Vương Chính và Hùng Đại Chuy cũng khó có tư cách lên tiếng.

- Đại chuy tử, chúng ta không đi trợ uy cho oa nhi sao?

- Đi được không?

Hùng Đại Chuy cười khổ một tiếng:

- Người cho rằng bằng thân phận của chúng ta thì có thể đi vào Nam Uyển hay sao?

Vương Chính gãi gãi đầu nhưng sau đó cũng cười hắc hắc.

Đúng thế, Nam Uyển đâu phải là nơi người bình thường có thể đi vào.

Nếu như không có cuộc chiến giữa Trịnh Ngôn Khánh và Mạch Tử Trọng, lại thêm Ngư Câu La ra mặt thì hắn cũng không có tư cách đi vào trong võ đài kia.

Giờ thìn, huyền vũ môn cờ tung bay múa.

Ở xung quanh tường thành lúc này đã tụ tập rất nhiều cờ hiệu.

Mà ở huyền vũ môn lúc này cũng đã tụ tập rất nhiều người.

Đứng ở bên ngoài, chỉ có thể ngưỡng mộ nhìn đại kỳ bay múa, tỏ ra vẻ quyền quý chí cao vô thượng.

Bọn người Trịnh Ngôn Khánh đi qua lạc thủy, sau đó tiến vào trong tường thành.

Thủ vệ quang môn là Bùi Kiên Thông, là tộc thúc của Bùi Hành Nghiễm.

Hắn ngăn cản bọn người Trịnh Ngôn Khánh, ý bảo bọn họ xuống ngựa sau đó tiến vào.

- Thúc phụ không cần phải nghiêm như vậy chứ?

Bùi Hành Nghiễm cười đùa tí tởn nói:

- Chẳng lẽ chúng con có thể mưu đồ làm loạn hay sao?

- Hừ...

Bùi Kiên Thông bỗng nhiên biến sắc nhìn Bùi Hành Nghiễm:

- Tên tiểu tử này, đừng hồ ngôn loạn ngữ, người không nhìn ra đây là nơi nào sao, nhớ kỹ lúc trước khi vào trong đó phải cung kính hành lễ với bề hạ.

- Con biết rồi...

- Biết rồi thì mau lặn vào đi.

Bùi Kiên Thông đột nhiên hạ giọng:

- Xú tiểu tử, người nhất định phải thắng, cô cô người đặt ba nghìn quan vào các người, nếu như thua thì người tự mình biết hậu quả đó. Hắc hắc, bà ta đang ở trên cổng thành xem cuộc chiến này.

- A....

Bùi Hành Nghiễm khẽ run rẩy người, sắc mặt trở nên khó coi.

- Cô cô người là ai, tại sao người lại sợ hãi như vậy?

Trịnh Ngôn Khánh kiểm tra xong ngựa thì sóng vai cùng với Bùi Hành Nghiễm đi vào.

- Là Thực Anh cô cô của ta.

Bùi Hành Nghiễm giống như không muốn nhắc tới cô cô của hắn, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói:

- Hôm nay cho dù liều mạng ta cũng phải thắng.

Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Bùi Hành Nghiễm này trời không sợ đất không sợ tại sao lại sợ cô cô của mình như vậy?

Chỉ là hắn cũng không hỏi, bên tai của hắn đột nhiên vang lên một thanh âm trống trện rầm rầm, vô cùng uy thế. Trong lòng Trịnh Ngôn Khánh lúc này bỗng nhiên dâng lên một cảm giác kích động sôi trào trong lòng, mặt của hắn cũng trở nên đỏ lên.

155. Chương 50: Cá Cược

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 50: Cá cược

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Một đội người mặc áo bào màu đỏ đi gày đen đi tới, dẫn đầu là Trịnh Ngôn Khánh và Bùi Hành Nghiễm, tất cả đều cao ráo tú mỹ khiến cho trên đầu thành không ít người lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

Ở Huyền Vũ Môn, dưới cờ Phi Long, Dương Quảng mang theo tần phi hậu cung của hắn đã sớm ngồi vững thân hình.

Dương Quảng hiện nay chưa tới bốn mươi tuổi, hắn mặc long bào, đầu đội mũ miện, khoác một áo choàng màu đỏ, lộ ra tư thế hiên ngang, rất có khí chất.

Hắn không giống như là Dương Kiên, luôn có khí chất phiến muộn tới tấp.

Trái lại Dương Quảng dưới ánh sáng mặt trời, ngọc diện môi son, thêm vài phần lười nhác vui vẻ, bên cạnh hắn là một thư sinh văn nhược, và một mỹ phụ ngồi ngay ngắn, đôi mắt linh động, quang mang lập lòe. Thỉnh thoảng ở bên cạnh Dương Quảng nói một hai câu khiến cho hắn cười to không ngớt.

Tuổi của nàng thì mới khoảng trên hai mươi.

Nhưng đừng để vẻ bề ngoài của nàng dụ hoặc, người này chính là hoàng hậu đương triều, chính thê của Dương Quảng.

Tuổi thật của nàng so với Dương Quảng còn lớn hơn.

Nhưng thoát nhìn lại thiên kiều bá mị, phong tình vô hạn.

Hoàng hậu lúc này đang nhìn về phía cổng thành.

Nàng nhẹ giọng cười hỏi:

- Hoàng thượng, người nào là Bán Duyên Quân?

Dương Quảng khẽ giật mình, hắn cũng chưa từng gặp qua Trịnh Ngôn Khánh nên hỏi thăm thị vệ bên cạnh:

- Bán Duyên Quân là người nào?

- Bệ hạ, chính là người ở đằng trước, tiểu lang quân cười bạch mã.

- A...

Dương Quảng và Tiêu hoàng hậu đều cao hứng hơi thò người ra phía trước mà nhìn. Ở phía sau hắn là Tần phi cũng hiếu kỳ mà nhìn Ngôn Khánh phía dưới, xì xào bàn tán, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười khúc khích.

- Tiểu lang quân anh tuần đó là lại chính là người bưng bình đó sao?

Tiêu hoàng hậu nói:

- Hắn còn làm bài thơ

- Ngôn Khánh một đấng, thơ trăm thiên

Ngủ trong quán rượu tại Lạc Dương;

Thiên tử kêu tới chẳng lên thuyền,

Tự xưng thần là tiên trong rượu

Hoàng thượng người này tuyệt đối không thể nhìn bề ngoài.

Dương Quảng hừ một tiếng:

- Còn không bưng bình sao, ba năm trước hắn dám làm ra câu “sĩ cam phân tử bất công hầu”, hiện tại ngay cả thiên tử cũng không nhìn lên.

Tiêu hoàng hậu dùng đôi mắt thu thủy lưu chuyển, bàn tay thon ngọc khẽ nắm lấy Dương Quảng.

- Bệ hạ, hôm qua bệ hạ còn khen hấn, tại sao hôm nay lại đổi ý?

Dương Quảng hỉ nộ vô thường làm sao người ta có thể hiểu được.

Mặc dù là Tàn phi mà hấn sủng ái nhất cũng không dám cãi lại hấn, nhưng Tiêu hoàng hậu thì khác, thậm chí bất kính, Dương Quảng cũng không để trong lòng, hai mươi năm vợ chồng Tiêu hoàng hậu so với Dương Quảng lớn hơn một chút, lúc khó khăn, đồng cam cộng khổ cũng chỉ có bà.

Cho nên Dương Quảng đối với Tiêu hoàng hậu, vừa yêu lại vừa kính.

Cho dù hấn có lập ra Tây uyển có rất nhiều phi tần nhưng Tiêu hoàng hậu vẫn là người được hấn sủng ái nhất.

Nghe thấy Tiêu hoàng hậu trêu ghẹo, Dương Quảng không giận mà còn cười:

- Tử Đồng, nàng đối với Bán Duyên Quân xem rất coi trọng.

- Hoàng thượng chắc không quên xuất thân của thiếp?

Tiêu hoàng hậu là Nam Lương hoàng thất, mà Nam Lương hoàng thất thì chính là Tiêu thị ở Lang gia, cũng là danh môn vọng tộc mấy trăm năm.

Những Tàn phi bên cạnh kia lập tức im lặng.

Tiêu hoàng hậu này đúng là có gan lớn, ngay tại chỗ này dám nói ra cuộc tranh giành quyền lực phía sau Cúc chiến.

Hơn nữa cờ xí tươi sáng biểu thị cho lập trường của nàng:

- Ta xuất thân từ Lang gia tiêu thị, dĩ nhiên là đứng về phía sĩ tộc Quan Đông.

Nếu đổi là người khác, nói ra những lời này là tử tội.

Nhưng từ lời của Tiêu hoàng hậu, Dương Quảng lại cảm thấy dễ nghe.

Tiêu hoàng hậu càng như vậy càng cho thấy nàng ta và Dương Quảng thẳng thắn thế nào, hai mươi năm phu thê, nàng biết rất rõ, mình càng trốn tránh thì Dương Quảng càng nghi kỵ...

- Nếu Tử Đồng đã ủng hộ Bán Duyên Quân, thì trăm ủng hộ Mạch Tử Trọng bọn họ là được.

Tiêu hoàng hậu cười khách khách:

- Được rồi, vậy thiếp đánh cuộc với bệ hạ được không?

- Nàng muốn đánh cược gì?

- Bán Duyên Quân nếu như thua, thiếp đem ngọc bội tổ truyền cùng với Chu Quý Nhi tặng cho bệ hạ, bệ hạ thấy được không?

Chu Quý Nhi chính là nữ quan của Chu hoàng hậu, tuổi mới mười sáu, vô cùng xinh đẹp, Dương Quảng đã sớm thích.

- Vậy thì tốt lắm, nếu như Mạch Tử Trọng thua trăm sẽ đem Thất Thập Phật Xích mà A Sử Na dâng lên tặng cho Tử Đồng.

Thập Phật chính là từ Ba Tư, nghĩa là ngựa.

Tiêu hoàng hậu nghe được lập tức cười tươi rạng rỡ.

Nàng đang định mở miệng tạ ơn thì bên tai đột nhiên vang lên một hồi thanh âm, hai người quay đầu lại nhìn thì thấy Mạch Tử Trọng suất lĩnh cúc đội đi vào trong tường thành.

Mạch Tử Trọng mặc một chiếc áo màu đen, cầm ô chuy mã, đi một vòng quanh tường thành.

Những ngày qua cuộc sống của hấn cũng không tốt cho lắm.

Vốn đây chỉ là thiếu niên tranh giành tình nhân không ngờ lại biến thành ván cờ giữa giới quyền quý, Mạch Thiết Trọng tuy quê mùa nhưng sau khi biết được tin tức cũng tức giận phất người tới mắng Mạch Tử Trọng xối xả.

Mạch Tử Trọng nếu tìm thế gia môn phiệt nào chọc giận thì Mạch Thiết Trọng chưa chắc đã tức giận như vậy, nhưng vấn đề là Mạch Tử Trọng chọc giận Trịnh Ngôn Khánh, đừng nhìn Trịnh Ngôn Khánh tuổi còn nhỏ, tuy hần là bạch thân nhưng thanh danh đã vang vọng, bên cạnh lại còn có sĩ tộc Quan Đông, Mạch Tử Trọng chưa hẳn là sợ hãi nhưng hẳn thật sự không muốn trêu chọc tới đám thanh lưu kia...

Cho nên áp lực của Mạch Tử Trọng rất lớn.

Năm mươi ngày qua hần vùi đầu vào khổ luyện.

Hần tiến vào trường, cửa huyền vũ đột nhiên truyền tới một hồi huyết sát, khiến cho Mạch Tử Trọng càng thêm căm tức.

Hần cũng biết những người huyết sát kia hẳn không thể trêu vào.

Mạch Tử Trọng cùng với Trịnh Ngôn Khánh tiến vào trong trường, đi vào cửa huyền vũ bên kia.

Có nội thị cao giọng truyền đạt ý chỉ của Dương Quảng, chỉ là sau khi tuyên bố xong bọn họ liền quay đầu nhìn lại.

Một lát sau, nội thị lớn tiếng nói:

- Thánh thượng có chỉ, Trịnh Ngôn Khánh, Mạch Tử Trọng kích cức, người thắng sẽ được phong làm Văn Kỵ Úy.

Văn Kỵ Úy ở thời kỳ nhà đường chính là một trong tám danh hiệu về Úy.

Chuẩn xác mà nói, chức quan này không có bất kỳ quyền lợi gì, chỉ là một danh hiệu võ quan, nhưng không thể phủ nhận đây cũng là một vinh quang.

Mạch Tử Trọng cùng Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình, vội vàng dập đầu tạ ơn.

Cùng lúc đó, ở xung quanh cổng thành truyền tới những tiếng bàn luận xôn xao.

- Tiểu bạch kiểm, chuẩn bị thế nào rồi?

Mạch Tử Trọng nghiêng răng nghiêng lợi, hung dữ nhìn Trịnh Ngôn Khánh rồi nói:

- Chốc lát nữa, ta sẽ khiến cho ngươi ngay cả cha mẹ cũng không nhận ra.

- Mạch mập ngươi đừng có hung hăng càn quấy.

Trịnh Ngôn Khánh không trả lời, Tiết Vạn Triệt đã nhìn không được mà nói:

- Mập tử, ngươi có thua cũng đừng tìm mẹ mà khóc lóc kể lể.

- Không biết là ai khóc đâu.

codon.tra

156. Chương 51: Chọc Giận.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 51: Chọc giận.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Mạch Tử Trọng không hề yếu thế nhìn Tiết Vạn Triệt mà lạnh lùng nói:

- Nghe nói là Thiên bảo tướng quân cũng tới Lạc Dương, Tiết Tam lang, lần này người đừng hòng mà chạy. Một câu nói kia khiến cho Tiết Vạn Triệt nghẹn lại không nói ra lời.

Bùi Hành Nghiễm còn muốn lên tiếng nhưng đã bị Trịnh Ngôn Khánh ngăn lại:

- Chớ sửa không cần đánh, chúng ta vào trong cửa trường sẽ thấy rõ ràng.

So về miệng lưỡi, Tiết Vạn Triệt không phải là đối thủ của Mạch Tử Trọng.

Nhưng nếu so Mạch Tử Trọng với Trịnh Ngôn Khánh thì rõ ràng Mạch Tử Trọng không phải là đối thủ. Mạch Tử Trọng vốn muốn uy hiếp bọn người Bùi Hành Nghiễm, sử dụng tâm lý chiến, nhưng Ngôn Khánh vừa nói một câu đã khiến cho hắn phải nổi giận lôi đình, trong miệng gào thét, nếu không phải có gia tướng đằng sau giữ lại thì hắn đã sớm tiến lên so quyền cước cao thấp với Ngôn Khánh.

Ở trên đầu thành, Lý Uyên cùng với Trương Tôn Thịnh đã ở cạnh một chỗ.

Thấy cảnh tượng như vậy, lông mày của Lý Uyên không khỏi nheo lại.

- Mấy tên gia hỏa này hình như là muốn động thủ thật.

Khuya ngày hôm trước, Lý Uyên cũng không trả lời Trương Tôn Thịnh hắn và Trịnh Ngôn Khánh rốt cuộc có quan hệ gì, hắn đâu ngờ Trương Tôn Thịnh trong lòng đã nghĩ Trịnh Ngôn Khánh là con riêng của hắn. Vì vậy khẽ mỉm cười nói:

- Thúc Đức, người cũng không phải là không biết, sĩ tộc quan đông cùng với giới quyền quý xưa nay không hợp nhau, bọn tiểu bối nóng tính cũng là chuyện bình thường.

- Hơn nữa, cục chiến nếu như không động thủ thì có gì đáng xem.

Đậu Uy ở bên cạnh liền nói:

- Nếu vậy sao người không cho tiểu tử nhà người đi tới đây?

- Ha ha, tiểu tử nhà ta mới mười hai tuổi, cũng không tranh giành tình nhân với Mạch Tử Trọng, hắn tới đây làm gì?

Cách đó không xa, một trung niên nam tử hùng vĩ hừ lạnh một tiếng.

Nam tử này chính là phụ thân của Bùi Hành Nghiễm, Bùi Nhân Cơ, trong thời gian này hắn không ngóc đầu lên được... Bởi vì hắn cũng biết, Mạch Tử Trọng và Trịnh Ngôn Khánh xung đột chính là vì nữ nhi bảo bối của mình.

Thế nên không ít người trêu ghẹo hắn:

- Bùi tướng quân, ông có định tuyển ai làm con rể chưa?

Mỗi lần gặp tình huống này, Bùi Nhân Cơ đều thẹn đỏ cả mặt mà cười khổ.

Thanh âm của Trương Tôn Thịnh vang vọng, mọi người đều nhìn sang Bùi Nhân Cơ mà cười quỷ dị.

Bùi Nhân Cơ vô cùng tức giận, hung hăng trừng mắt nhìn Trương Tôn Thịnh.

Trên đầu thành, tiếng trống một lần nữa vang lên, biểu thị cho cục chiến sắp bắt đầu.

Mấy con chiến mã hí vang, không khí tràn ngập mùi chiến đấu.

Ngọc Đề Tuấn cũng cảm nhận được hào khí này, nó giẫm mạnh chân xuống đất lắc đầu vẩy đuôi.

Đúng vào lúc này, Trịnh Ngôn Khánh phóng ngựa lên, hướng về phía Mạch Tử Trọng, tay quét ngang một cái, làm ra hành động cắt yết hầu.

Sắc mặt của Mạch Tử Trọng trở nên tái nhợt.

Tường thành bốn phía đều lạnh ngắt như tờ.

Không có ai biết thủ thế bái kiến này là gì, cũng không ai biết hàm nghĩa trong đó thế nào nhưng mọi người đều biết nó ẩn chứa sự khiêu khích.

- Phụ thân, tiểu ca kia thủ thế như vậy là có ý gì?

Trưởng Tôn Vô Cầu đi theo mẫu thân của mình tới đây, đã sớm chạy ra ôm lấy Trưởng Tôn Thịnh mà cất tiếng dò hỏi.

Trưởng Tôn Thịnh đột nhiên nở nụ cười:

- Hẳn tuyên chiến.

Trưởng Tôn Thịnh không biết lúc mình trả lời, thiếu niên đứng ở sau lưng toát ra một ngọn lửa nóng bỏng trong mắt.

Không chỉ là thiếu niên này, mà tất cả những người trưởng thành đều bị hành động cất yếu hèn của Trịnh Ngôn Khánh làm cho cuồng ngạo.

- Chương Đào, nàng bây giờ người còn cho rằng, Bán Duyệt Quân không khinh người sao?

Tiêu Hoàng hậu không phản bác được, chỉ yên lặng nhìn Trịnh Ngôn Khánh trong trường.

Trịnh Ngôn Khánh vốn chỉ dùng thủ đoạn này để chọc giận Mạch Tử Trọng, khiến hắn mất đi tỉnh táo, không ngờ ở trên lầu đã có một giọng nữ nhân cất cao lên:

- Bán Duyệt Quân, giết chết hắn.

Quay đầu lại chỉ thấy nữ tử này trên người mang ký hiệu của Hà Đông Bùi thị, đang đứng ở ngoài vung tay lên.

Nữ nhân này lớn tiếng gọi khiến cho trong trường cũng vang vọng âm ỉ.

- Giết chết hắn, giết chết.

Giết chết ai?

Kỳ thật kể cả những người la lên cũng không biết hành vi cực kỳ hung hãn này có ý nghĩa là gì, bọn họ trong lòng chỉ vì nó mà tràn đầy nhiệt huyết mà hét lên.

Tiếng trống hăm hở một lần nữa vang lên.

Trịnh Ngôn Khánh không để ý tới vẻ mặt xám xịt của Mạch Tử Trọng, hắn quay ngựa trở lại trận doanh của đối phương.

- Hiền đệ động tác vừa rồi của ngươi nghĩ ra thế nào vậy?

Bùi Hành Nghiễm hưng phấn la lên:

- Ngươi có thấy không, Mạch Tử Trọng bị ngươi chọc cho sắp nổi điên lên rồi.

Đúng thế, ai mà chịu nổi hàm ý vũ nhục khiêu khích này chứ, Mạch Tử Trọng huyết khí phương cương làm sao có thể kìm nén nổi? Nếu như không phải ở đây có hoàng đế lão nhân nhìn chăm chăm vào chỉ sợ hắn đã lao tới một hồi đao thương đầu với Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Ngôn Khánh quay đầu nhìn Mạch Tử Trọng phía xa xa, mà lúc này hai mắt của Mạch Tử Trọng cũng phun ra đầy lửa, đang nhìn hắn.

Oa nhi đáng thương...

Trịnh Ngôn Khánh cười cười, lấy lại tinh thần mà nói:

- Tất cả mọi người nghe cho kỹ, Mạch Tử Trọng đã bị ta chọc cho giận, đoán chừng đến lúc thi đấu hắn bắt kể chiến thuật, mọi người chỉ cần tỉnh táo là có thể chiếm được ưu thế.

Từ Thế Tích và Tiết Thu nhìn nhau bọn họ đều biết Trịnh Ngôn Khánh mưu ma chước quỷ, quyết không có chuyện bắn tên không đích .

Hoàn toàn chính xác, Trịnh Ngôn Khánh rất hiểu rõ tâm lý con người, đội của Mạch Tử Trọng trải qua vô số lần Cúc chiến ở Trường An, trình độ vượt xa đội của Trịnh Ngôn Khánh, muốn chiến thắng thật không dễ dàng, cho nên Ngôn Khánh dùng phương thức chọc giận Mạch Tử Trọng, để cho hắn không còn tỉnh táo.

Ba hồi trống vang lên, kèm theo một tiếng chiêng, Trịnh Ngôn Khánh và Mạch Tử Trọng đều thúc ngựa vào trong trường.

Cùng lúc đó, Dương Quảng cũng tiến tới gần cổng thành, tiếp nhận một mộc cúc từ trong tay thị vệ ném xuống phía dưới.

Đoạt cúc chính là tranh chấp quyền khống chế cúc.

Đội nào đoạt cúc trước sẽ có ưu thế tấn công, chỉ là quyền khống chế không ngừng biến hóa, nếu tài nghệ không bằng người ta bị người khác đoạt lại cũng là chuyện bình thường.

Tóm lại trong tích tắc Dương Quảng ném cúc, tường thành lập tức trở nên sôi trào.

16 con chiến mã, 64 móng sắt đập xuống mặt đất, giống như là vạn mã lao nhanh vậy. Mạch Tử Trọng lúc này vô cùng kích động vội vàng phóng tới cúc trường, mà Trịnh Ngôn Khánh cũng không lùi bước mà xông lên.

Hai con tuần mã một đen một trắng, trong chớp mắt đã lên cúc trường.

Mà mộc cúc lúc này cũng đã rơi xuống, Mạch Tử Trọng vùng vẫy nện lên, Trịnh Ngôn Khánh tức thì thúc giục Ngọc Đề Tuấn, trong nháy mắt cúc trường vùng lên trên không trung, tiếp xúc cúc cầu phát ra một tiếng trầm đục.

codon.tra

157. Chương 52: Ngự Câu La Nhắc Nhở.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 52: Ngự Câu La nhắc nhở.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Ý đồ của Mạch Tử Trọng bị Trịnh Ngôn Khánh phá hư, trong lòng hắn vô cùng tức giận.

Hai con ngựa chiến đấu với nhau trong tích tắc, con Ô Điều Mã đột nhiên hất đầu lên, Ngọc Đề Tuấn cũng may mắn tránh khỏi, nếu đổi là con ngựa bình thường thì đã bị cái hất đầu này của nó làm cho bị thương, Bạch mã hí dài một tiếng lùi về phía sau, sau đó lại vọt tới khiến cho Ô Điều Mã sợ hãi rút lui về phía sau, hí vang không ngừng.

Chiến mã tranh phong, kỵ sĩ không ai nhường ai.

Mạch Tử Trọng vùng vẫy chém ngang, Trịnh Ngôn Khánh sau khi dùng Ngọc Đề Tuấn bức Ô Điều mã lùi về sau thì mộc cúc đã rơi xuống đất, phát ra một tiếng trầm đục, một đạo hỏa hồng xẹt qua, mộc cúc đã được Trịnh Ngôn Khánh đánh lên, Tiết Thu từ phía sau phóng ngựa bay lên lảng không đánh một cái, đem mộc cúc chuyển cho Điều Nghĩa.

Mà Thẩm Quang và Từ Thế Tích cũng xông lên.

Mạch Tử Trọng thấy mộc cúc rơi vào trong tay người của Trịnh Ngôn Khánh thì nhất thời nóng mắt, hắn thúc ngựa muốn cản Điều Nghĩa lại.

Lúc này một con chiến mã đã tiến lên ngăn Mạch Tử Trọng lại.

Mạch Tử Trọng vội vàng ghì cương ngựa trốn tránh nhưng nhìn lại thì thấy người này là một người lạ lẫm, chính là Bùi Hành Nghiễm.

Trách nhiệm của hắn chính là trợ giúp Trịnh Ngôn Khánh ngăn Mạch Tử Trọng lại.

Thừa dịp Mạch Tử Trọng bị ngăn cản, Trịnh Ngôn Khánh phóng ngựa tiến tới.

- Ngôn Khánh đánh bóng.

Vài tên gia tướng không ngăn cản Từ Thế Tích và Thẩm Quang nữa, bắt đầu tiến lên ngăn cản Diêu Nghĩa, Diêu Nghĩa cũng không bối rối, đem kích cùc đánh lên, lúc này trước khung thành của Mạch gia đã không có một người.

- Ngăn bọn chúng lại.

Mạch Tử Trọng bắt chấp tất cả thúc ngựa quay trở về.

Một đạo bạch sắc tia chớp phát ra, Trịnh Ngôn Khánh vượt qua đám người, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, sử dụng tuyệt kỹ, xoay người trên không trung, một trượng đánh ra, một cùc bay thẳng về phía cầu môn.

- Hay!

Trên cổng thành, bọn Lý Uyên không nhìn được mà trầm trồ khen ngợi.

Những người ở đây cũng đã xem nhiều trận kích cùc, nhìn thấy chiến thuật tiến công này thì đều biết vô cùng xảo diệu.

- Vào rồi, vào rồi...

Trưởng Tôn Vô Cấu vùng tay lên, hưng phấn gào lên:

- Phụ thân, tiểu ca ca đánh cùc vào rồi.

Trưởng Tôn Thịnh liên tục gật đầu, hai gò má thon gầy lộ ra vài phần vui vẻ, tiểu tử này đúng là bản lĩnh.

Hắn quay đầu lại nhìn thiếu niên sau lưng:

- Vô Kỳ, con thấy thế nào.

Người ở sau lưng của Trưởng Tôn Thịnh chính là con trai út của Trưởng Tôn Thịnh, Trưởng Tôn Vô Kỳ.

Hắn khẽ gật đầu:

- Cùc rất tốt, lộ tuyến vô cùng rõ ràng.

- Chỉ là Mạch Tử Trọng có hơi rối loạn, vừa rồi hắn cơ hồ rơi toàn bộ vào sự tính toán của đối phương, căn bản không phát huy được hết khả năng của mình, phụ thân trận cùc chiến này mấu chốt chính là khi nào Mạch Tử Trọng có thể tỉnh táo trở lại.

Trưởng Tôn Thịnh hí hai mắt lại, từ chối cho ý kiến.

Mà trong trường, Mạch Tử Trọng trợn mắt há hốc mồm ghì cương ngựa lại, hắn tuyệt đối không ngờ, lại bị Trịnh Ngôn Khánh dễ dàng dẫn trước như vậy, hơn nữa khi Trịnh Ngôn Khánh quay trở về còn thúc ngựa tới trước mặt Mạch Tử Trọng, ra vẻ khinh miệt, lúc đầu giơ ngón cái lên sau đó đem ngón cái chìa xuống dưới mặt đất.

Sĩ khả sát bất khả nhục.

Mạch Tử Trọng lúc này mới tỉnh táo, đầu óc bắt đầu nóng lên, vô cùng tức giận.

Tên này quá càn rỡ, khinh người quá đáng.

- Tiến công, tiến công.

Mạch Tử Trọng bị Trịnh Ngôn Khánh luân phiên khiêu khích, rốt cuộc cũng không chịu đựng được, lồng ngực của hắn như phát hỏa, hắn vừa nhận được một cùc thì đúng lúc này, Trịnh Ngôn Khánh lại vọt tới trước mặt hắn, giơ cùc trượng bổ tới, đây chính là cùc trượng, đánh vào có thể khiến cho người ta gãy xương.

Mạch Tử Trọng vội vàng lách mình, thì đã thấy Trịnh Ngôn Khánh vung trượng cúc hung mãnh, khê thò trượng ra đón lấy mộc cúc, Diêu Nghĩa và Tiết Thu thì tiến lên ngăn cản kỵ đội, Tiết Vạn Triệt bỗng nhiên tiến lên, nhận lấy mộc cúc, chuyển cho Bùi Hành Nghiêm từ phía sau dâng lên.

Mạch Tử Trọng muốn thúc ngựa đuổi theo nhưng nào biết lúc đó Ngọc Đề Tuấn lại há miệng, hung hăng cắn lấy cái đuôi của Ô Diêu mã.

Vừa rồi nó bị Ô Diêu mã chạm phải, đã ghi hận vào trong lòng.

Cơ hội tốt như vậy nó há có thể bỏ qua, Ô Diêu mã bị cắn phải đau đớn hí vang một tiếng, dương móng định đá vào Ngọc Đề Tuấn. Trịnh Ngôn Khánh há có thể để cho nó đập trúng, trong tích tắc này hắn liền thúc mã né tránh, ngăn cản Mạch Tử Trọng, chỉ nghe thấy bốn phía đã vang lên một hồi hoan hô.

Hóa ra trong lúc Trịnh Ngôn Khánh cản Mạch Tử Trọng lại thì Bùi Hành Nghiêm đã mang mộc cúc đánh vào khung thành của bên Mạch Tử Trọng.

Trong khoảng thời gian ngắn, Trịnh Ngôn Khánh đã đánh hai mộc cúc vào trong khung thành khiến cho sắc mặt của Mạch Tử Trọng trở nên xám xịt.

- Mạch mập, tiểu tử ngươi đang làm gì đó?

Ở trên đầu thành truyền tới một thanh âm gào thét.

Mạch Tử Trọng quay đầu nhìn lại thì chỉ thấy Ngư Câu La đang ở trên đó mà chửi ầm lên.

- Tên tiểu tử nhà ngươi không chơi đánh bóng cho tốt, quần tên tiểu tử kia làm gì đó.

- Con mẹ nó nếu như ngươi không kích cúc, hãy mau rút sang một bên cho lão tử.

Nếu như đối là người khác, Mạch Tử Trọng đã sớm mắng lại.

Nhưng trước mặt hắn lại chính là Ngư Câu La, ngay cả rắm hắn cũng không dám phóng.

Trưởng Tôn Thịnh cười ha hả không ngừng qua đầu nói:

- Ngư lão trụ năm xưa uy phong như vậy hiện tại cũng phải tức giận.

Đậu Uy hừ lạnh một tiếng:

- Đó là dĩ nhiên, ta nghe nói lão nhân này dùng một năm bổng lộc đặt cược cho Mạch Tử Trọng.

Nếu như Mạch Tử Trọng mà thua thì... ha ha một năm này hắn phải uống gió mà sống rồi.

- Khó có thể nói.

Trưởng Tôn Thịnh lắc đầu:

- Trịnh Ngôn Khánh bọn chúng xuất kỳ bất ý thừa dịp Mạch Tử Trọng không tỉnh táo lớn tiếng dọa người, chỉ sợ khi Mạch Tử Trọng tỉnh lại thì phải khổ sở một phen.

Quả nhiên, bị Ngư Câu La chửi ầm một phen, Mạch Tử Trọng đã dần tỉnh táo trở lại.

Hắn thúc ngựa xoay quanh giữa sân, nghiêm nghị quát:

- Ổn định một lúc, ổn định một lúc, mọi người ngàn vạn lần không cần phải hoảng hốt, chỉ mới thua hai cúc, chúng ta ổn định thì nhất định sẽ chiến thắng.

Mạch gia kỵ đội không hổ là tràn đầy kinh nghiệm chiến trận.

Bị Trịnh Ngôn Khánh bọn họ liên tục xuất kỳ bất ý đánh hai cúc bọn họ đích thật là bị rối loạn trận tuyến.

Nhưng sau khi Mạch Tử Trọng la lên, chúng kỵ sĩ đã dần dần ổn định,

Trịnh Ngôn Khánh lòng mảy mảy lại, quay đầu nhìn lên tường thành.

Lão gia hỏa chết tiệt, đúng lúc này lại lên tiếng, để cho tên Mạch Tử Trọng sớm tỉnh táo.

Xem ra trận cục chiến lúc này mới là lúc mở màn.

158. Chương 53: Ngôn Khánh Ra Chiêu.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 53: Ngôn Khánh ra chiêu.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lúc này đã là ở giữa trưa, bắt tri bắt giác nửa canh giờ đã trôi qua.

Trong trường cuộc chiến lúc này đang rất say sưa, ai cũng không ngờ một đám tiểu tử hậu sinh lại làm ra một tràng diện đặc sắc như vậy. Những người ở đây đều biết, đội cước của Mạch Tử Trọng ở Trường An vô cùng nổi danh, có thể nói là bao gồm những nhân tài kiệt xuất.

Nhưng mà hôm nay ở chiến đấu đã bị thua tới hai cước.

Nhưng hai cước này là do Trịnh Ngôn Khánh dùng phép khích tướng mà có được, sau khi Mạch Tử Trọng tỉnh táo, cục diện có thể biến đổi không thể nói trước được.

Từ lúc trước khi bắt đầu chiến đấu, Trịnh Ngôn Khánh bọn họ đã tạo ra một đội cước mà Ngôn Khánh có vẻ là hạch tâm ở đây.

Cho nên Mạch Tử Trọng sau khi tỉnh táo theo bản năng coi Trịnh Ngôn Khánh là hạch tâm.

Không chỉ Mạch Tử Trọng bị Trịnh Ngôn Khánh chế trụ mà ngay cả những gia tướng khác của Mạch gia cũng bị Trịnh Ngôn Khánh hấp dẫn.

Kể từ đó bọn người Bùi Hành Nghiễm đại bộ phận chiếm ưu thế về nhân số.

Mạch Tử Trọng đánh vào liền ba cước, nhưng bên phía Trịnh Ngôn Khánh cũng đánh vào tới bốn cước.

- Các ngươi, tên chết bầm Trịnh Ngôn Khánh, các ngươi chặt đứt sự liên hệ của hắn với người khác là được, việc gì phải đi sát theo hắn.

Mạch Tử Trọng quát nạt một gia tướng, nghiêng răng nghiêng lợi mà phân phó.

Hắn đã minh bạch, Trịnh Ngôn Khánh hiện tại chỉ là một con hổ giấy, tựa hồ ngoại trừ kích cước chuẩn xác thì những kỹ thuật khác hắn đều căn bản không có. Hiện tại đội cước nhà hắn, chỉ cần không phạm sai lầm thì thủ thắng chỉ là sớm muộn.

Quả nhiên Mạch Tử Trọng buông tay không để ý tới Trịnh Ngôn Khánh, bọn người Bùi Hành Nghiễm không chiếm ưu thế về nhân số nữa, liên tục đánh mất cước, kích cước không chỉ coi trọng kỹ thuật cá nhân mà còn coi trọng sự phối hợp đồng đội với nhau.

Cho dù Bùi Hành Nghiễm lực lượng lớn hơn Bùi Hành Nghiễm nhưng mà không thể phối hợp ăn ý với bên của Bùi Hành Nghiễm được, tình huống nhanh chóng biến đổi, bên Mạch Tử Trọng đánh vào liền hai cước, Dương Quảng vô cùng đắc ý nói:

- Thế nào, ta đã từng nói qua, tên tiểu lang quân Trịnh gia kia không thể đấu lại Mạch Tử Trọng.

Tiêu hoàng hậu lúc này cũng thu hồi vẻ tươi cười, cất tiếng nói:

- Tiểu lang quân này dường như không biết kích cước, những người khác tuy có thể chiến đấu nhưng sự phối hợp không bằng đôi của Mạch Tử Trọng, xem ra lần này thần thiếp thua rồi.

Dương Quảng nghe thấy thì nhin không được mà cười ha hả.

Mà đám quyền quý hai bên xem cuộc chiến, một bên thì tươi cười rạng rỡ, một bên thì nhúu mày lại.

- Trịnh Ngôn Khánh kỹ thuật cũng không có gì là xuất chúng, những người còn lại cũng không phối hợp ăn ý với nhau, nếu tiếp tục như vậy chỉ sợ sớm sẽ bại trong tay Mạch Tử Trọng.

Đậu Uy lại lộ vẻ nhẹ nhõm:

- Ngôn Khánh trước kia căn bản không biết đánh kích cú, tất cả đều là chủ trương của Ngư lão đầu, nếu không hần há có thể đáp ứng Mạch Tử Trọng? Chỉ là đứa nhỏ này cũng không kém, trong vòng năm mươi ngày đã luyện được đến mức này, làm cho Mạch Tử Trọng chật vật như vậy, ha ha, ta thấy Ngôn Khánh tuy thua, bại nhưng vẫn vinh.

Lý Uyên và Trương Tôn Thịnh cũng nhìn nhau mà đột nhiên nói:

- Ngư lão trụ quốc, thật đúng là trẻ con.

Trương Tôn Thịnh ho khan hai tiếng, đỡ Trương Tôn Vô Cấu qua một bên rồi đứng dậy.

- Phụ thân, người muốn đi đâu vậy?

Trương Tôn Vô Cấu kéo vạt áo của hần mà tò mò hỏi.

- Ta đi tìm bá phụ, Quan Âm tỷ, con ở chỗ này nghe lời mẫu thân.

Lý Uyên cười nói:

- Rất hợp ý ta.

Sau đó hai người nhanh chóng đi tới vị trí của Ngư Câu La.

- Ngư lão trụ quốc.

Ngư Câu La nhìn thấy đám người Mạch Tử Trọng chiến thắng, đang vô cùng hớn hở thì bỗng nhiên nghe thấy có tiếng người gọi mình, hần vội vàng đứng lên.

- Quý Viên, Thúc Đức, các người tại sao lại tới đây?

- Hừ, chúng ta tới để tính sổ với người.

Trương Tôn Thịnh ngồi xuống, sau đó Ngư Câu La vội vàng kêu nhi tử của mình rót rượu ra, lại ngồi xuống cùng Lý Uyên tò mò hỏi:

- Quý Viên, người tìm ta đòi nợ gì?

Trương Tôn Thịnh đang định mở miệng thì ở xung quanh đã truyền tới một tiếng kinh hô.

Hóa ra lúc này ở trong trường, Trịnh Ngôn Khánh thúc mã xông tới, mà ở phía sau, Bùi Hành Nghiễm vất vả mới đoạt được mộc cú, thấy Trịnh Ngôn Khánh xông lên hần liền quét mộc cú về phía Trịnh Ngôn Khánh.

Mộc cú bay trên không trung, Bùi Hành Nghiễm đánh cú vô cùng chính xác, cú tìm tới thẳng về phía Trịnh Ngôn Khánh.

Mà Trịnh Ngôn Khánh không ngừng thúc ngựa, hướng về phía mộc cú mà lao tới.

Lúc này đám người Mạch Tử Trọng cũng thấy tình thế không ổn, vội vàng la lên:

- Ngăn hần lại, ngăn hần lại.

Chúng gia tướng nhà họ Mạch thấy Trịnh Ngôn Khánh lao tới thì trong lòng lo lắng.

Đột nhiên từ phía sau, một cú trường sơn màu đen bổ thẳng về phía sau gáy của Trịnh Ngôn Khánh nếu như Ngôn Khánh bị cú trường này bổ trúng thì chỉ sợ khó giữ được tính mạng, những người coi xung quanh đều phát ra tiếng kinh hô.

Đám nữ nhân của Bùi gia lộ vẻ vô cùng lo lắng.

- Trịnh Ngôn Khánh, coi chừng phía sau.

Ngôn Khánh cũng biết rằng phía sau có người hạ độc thủ, hần liền lập tức cúi rạp người xuống bàn tay xoay lại mà quét ngang.

Chỉ nghe âm một tiếng, hai cục trượng đỏ đen giao phong với nhau, cục trượng trong tay cả hai bị gãy.

- Đâm chết hần.

Mạch Tử Trọng gầm lên giận dữ, Mã công kia lập tức vứt bỏ cục trượng bị gãy, vọt người lao tới, Trịnh Ngôn Khánh sau khi bị đối phương đánh gãy cục trượng, thuận thế trở lại, nhào đầu về phía trước một chân rời khỏi bàn đạp, cơ thể rời khỏi yên ngựa, nhìn từ xa giống như muốn bay ra ngoài vậy, đồng thời cục trượng bị gãy cũng đã đánh trúng mộc cục. Phải biết rằng hiện tại Ngôn Khánh chỉ còn một chân, nếu như té xuống, nhất định sẽ bị chiến mã đâm chết, loại chuyện như vậy ở trong cục trường không hề hiếm gặp.

Trưởng Tôn Thịnh bọn họ vịn tay vào thành, quay đầu nhìn ra.

Mà ở trên đầu thành huyền vũ, Dương Quảng và hoàng hậu cũng đều đứng lên, lo lắng nhìn biến hóa dưới thành.

Trong nháy mắt, Trịnh Ngôn Khánh sau khi đánh trúng cục mộc đã vứt bỏ cục trượng, bàn tay ma sát với mặt đất, lập tức mượn cổ xảo kinh này, thân thể đột ngột hướng lên trên, Ngọc Đề Tuấn cũng nhanh nhạy cúi đầu xuống, Ngôn Khánh lập tức ôm lấy cổ con ngựa, thận trọng quay người mà ngồi vững vàng lên trên yên ngựa.

Ở trên đầu thành liên tục phát ra những tiếng kinh hô sau đó là tiếng hoan hô.

Ngôn Khánh ngồi vững vàng xong, bàn tay vô cùng đau rát.

Hần cúi đầu thì thấy bàn tay đã chảy máu đầm đìa, nhìn rất dọa người.

- Tùng tùng.

Đúng lúc này từng hồi trống truyền lên, hóa ra Ngôn Khánh vừa rồi đã đánh mộc cục vào trong cầu môn của Mạch Tử Trọng.

Trịnh Ngôn Khánh hít một hơi, trên mặt nở ra nụ cười rực rỡ.

Mạch Tử Trọng thúc chiến mã, kinh ngạc nhìn Trịnh Ngôn Khánh, hần đem cục trượng để ngang yên ngựa, hướng về phía Trịnh Ngôn Khánh mà chấp tay.

Cho dù là địch thủ, đối với tư thế khom người chào như vậy cũng cho thấy từ đáy lòng hần ngưỡng mộ Trịnh Ngôn Khánh.

159. Chương 54: Kỳ Binh.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 54: Kỳ binh.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Hần thúc ngựa lên, giơ ngón tay mà nói với Trịnh Ngôn Khánh:

- Trịnh Ngôn Khánh, hôm nay bất kể ai thắng ai thua, ta cũng muốn nói, ngươi là hảo hán.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không muốn gây hần, đem bàn tay bị thương ấn xuống trước ngực.

Hành động này của Trịnh Ngôn Khánh khiến cho mọi người trên đầu thành phát ra từng thanh âm sợ hãi.

Dương Quảng cũng nhin không được mà nói:

- Tiểu lang quân này đúng là bịp bợm, ngay cả lễ tiết của Đột Quyết cũng học được.

Tiêu hoàng hậu hé miệng cười liên tục:

- Tiểu lang quân này mới có bao nhiêu tuổi, tương lai còn dài, không hiểu sau chuyện này hắn sẽ được biết bao nhiêu cô nương si mê đây.

Ngôn Khánh không cách nào cầm chặt cốc trưng nữa, tiếp tục ở lại đây cũng khó phát huy được tác dụng, nhưng hiện tại là thời điểm mấu chốt, lông mày của hắn liền nhíu chặt lại.

Kích cốc nhất định phải dùng tới hai tay, một tay không thể vừa cầm cốc trưng vừa thúc chiến mã chạy được, thương thế của Ngôn Khánh như vậy xem ra khó mà kiên trì được.

Trịnh Ngôn Khánh khẽ cắn răng, đừng nói là cầm cốc trưng cho dù là duỗi tay ra đối với hắn hiện tại cũng là một việc làm khó khăn.

- Trịnh thiếu gia không thì để ta thay cho thiếu gia.

Đúng lúc này, Đậu Hiếu vốn vẫn im lặng đột nhiên mở miệng.

- Người?

Tiết Vạn Triệt sắc mặt trở nên xám xịt:

- Ngôn Khánh tuy kỹ thuật không tốt nhưng kích cốc còn chuẩn xác, cưỡi ngựa tinh thông, người về kỹ thuật cưỡi ngựa cũng chỉ là mới nhập môn, cho dù có lên thì được ích lợi gì? Còn không mau rút sang một bên.

Sắc mặt của Đậu Hiếu liền đỏ lên, hắn cúi đầu không nói.

Ở trong Học xá hắn có thể xưng vương xưng bá nhưng hiện tại là nơi nào? Nơi này là hoàng thành tùy tiện người ta có thể bóp hắn chết dễ như bóp một con kiến, nếu như không phải Trịnh Ngôn Khánh tiếp nhận hắn, chỉ sợ Tiết Vạn Triệt ngay cả một câu cũng không thềm nói với hắn.

- Lão Đậu đỡ ta xuống.

Trịnh Ngôn Khánh lúc này cất tiếng nói bảo Đậu Hiếu đỡ hắn xuống chiến mã.

Ngọc Đề Tuấn cũng biết chủ nhân bị thương, đem đầu dán lên trên người của Trịnh Ngôn Khánh, đôi mắt hiện ra vẻ quan tâm.

- Mẹ, tiểu ca ca có phải là không thể đánh kích cốc nữa không?

Trưởng Tôn Vô Cấu kéo áo Cao phu nhân mà ân cần hỏi thăm.

Vừa rồi động tác kia của Trịnh Ngôn Khánh cũng khiến cho Cao phu nhân phải hoảng sợ tới mức trắng bệch cả khuôn mặt.

- Có phải là tiểu ca ca bị thương, tiểu ca ca kia có đau không?

Cao phu nhân tự cười cười nói với Trưởng Tôn Vô Cấu:

- Không đau đâu, con không thấy tiểu ca ca vẫn tốt đó sao? Quan âm tỳ con đừng lo lắng.

Mà lúc này, Trịnh Ngôn Khánh đã đem Tiết Vạn Triệt Bùi Hành Nghiễm bọn họ kéo đến bên cạnh, thấp giọng nói nhỏ vài câu.

Sau đó hắn gọi Đậu Hiếu lên, khuôn mặt của Đậu Hiếu liền lộ vẻ hưng phấn.

Tiết Vạn Triệt bọn họ tuy không tình nguyện nhưng vẫn gật đầu.

Ngôn Khánh quay người nói với Mạch Tử Trọng nói:

- Mạch Tử Trọng, bọn ta thay người.

- Hắc hắc, Trịnh Ngôn Khánh thay người bọn người nhất định phải thua.

Trịnh Ngôn Khánh cười ha hả:

- Tiểu tướng quân, ai thua ai thắng chúng ta còn phải chờ đợi xem sao.

Hắn nói xong liền kéo Đậu Hiếu tới, dùng sức vỗ vào vai của Đậu Hiếu.

- Nguyên Khánh, bảo vệ lão Đậu cho tốt.

Mạch Tử Trọng thật sự không biết Đậu Hiếu, nghe thấy ngữ khí tràn đầy tự tin của Trịnh Ngôn Khánh thì trong lòng không khỏi chột dạ.

Cao thủ? Kỳ binh?

Không chỉ Mạch Tử Trọng trầm nghĩ mà ngay cả những người đang xem cuộc chiến cũng đều mơ hồ.

Lý Uyên và Trương Tôn Thịnh đi tới gặp Ngư Câu La, Đậu Uy lúc này cũng tiến tới.

- Lão Đậu cái tên mặt đen kia có địa vị gì?

Đậu Uy cũng rất kinh ngạc, hắn biết rõ Đậu Hiếu gia nhập cục đội nhưng không hiểu rõ cho lắm.

Chỉ là Ngư Câu La hỏi tới, Đậu Hiếu vẫn lộ vẻ thần bí”

- Đó là tộc tôn của ta.

- A...

Ngư Câu La liền kinh ngạc mà gật gật đầu, lúc này ở trong trường Đậu Hiếu đã lên ngựa.

Ngư Câu La liền nhìn xung quanh, trận đấu này hắn đã đánh cược một năm bổng lộc, giờ khắc này Mạch Tử Trọng có vẻ thắng rồi, nhưng nếu Đậu Hiếu là kỳ binh trong tay của Trịnh Ngôn Khánh thì thật phiền toái.

Ngư Câu La đột nhiên vươn ra khỏi tường thành mà hét lớn:

- Mạch tử, chăm sóc tên tiểu tử kia cho tốt, hắn là người nhà Đậu gia.

Trương Tôn Thịnh, Lý Uyên, thậm chí người tới nghe ngóng tin tức là Bùi Nhân Cơ cũng đều xông lên.

Lý Uyên từ sau tiến tới che kín miệng Ngư Câu La, Trương Tôn Thịnh thì ôm lấy thân của hắn, Bùi Nhân Cơ ôm lấy chân của hắn ba người hợp lực kéo Ngư Câu La về phía sau.

Cảnh tượng này Dương Quảng nhìn thấy cũng nhin không được mà cười to.

- Lão Ngư này đổ bao nhiêu tiền vào đặt cược vậy?

- Khởi bẩm vạn tuế, lần này Ngư lão đầu đặt cược một năm bổng lộc cho Mạch công tử.

Tiểu hoàng hậu che miệng cười nói:

- Nếu như vậy chỉ sợ Ngư lão trụ quốc mà thua, năm sau sợ không thể sống khá giả được.

- Lão gia hỏa này...

Dương Quảng tròn mắt đảo quanh, tựa hồ đang suy tính điều gì đó.

Mà ở trong trường, Mạch Tử Trọng đang trầm lo lắng.

Ngư lão trụ quốc này nhắc nhở ta, vậy người này là cao thủ?

- Chút nữa, ta sẽ chăm sóc tên kia, các người đi canh chừng bọn Bùi Hành Nghiễm, tuyệt đối không để bọn họ đoạt cục.

Đám gia tướng đều tuân mệnh, từ từ tản ra.

Ngôn Khánh cũng nghe được tiếng gào của Ngư Câu La, nhin không được mà nhìn lên, trong mắt hiện ra một vẻ giảo hoạt.

Ngư lão trụ quốc, ông phối hợp thật là tốt... Cục chiến một lần nữa bắt đầu, song phương chiến đấu.

Có chiêu số gì, cũng sẽ tung hết ra.

Tình hình trong trường vô cùng thảm thi,ết Bùi Hành Nghiễm chiến bào bị xé rách, Tiết Vạn Triệt, Thẩm Quang bọn họ trên người cũng chồng chất thương tích, mà ngay cả Tiết Thu tóc tai cũng đã trở nên bù xù.

Mạch Tử Trọng tuyệt đối chú ý tới người này... vị cao thủ bề ngoài này tựa hồ rõ ràng không hề chờ cơ hội, bọn Bùi Hành Nghiễm chuyễn qua chuyễn lại không hề để ý tới Đậu Hiếu, mà Đậu Hiếu cũng không nóng nảy, thúc ngựa rong ruổi ngoài vòng chiến, giống như là quan sát vậy.

- Chuyện này là sao?

Đúng lúc Mạch Tử Trọng do dự không biết nên vứt bỏ Đậu Hiếu hay không thì Bùi Hành Nghiễm đã đoạt lấy mộc cốc, vung trượng ra đánh về phía Đậu Hiếu.

Quả nhiên là cao thủ, bọn Bùi Hành Nghiễm đang tìm cơ hội.

Hắn muốn ngăn cản Đậu Hiếu, nhưng không ngờ rằng Đậu Hiếu hoàn toàn không để ý tới mộc cốc chạy tới ngăn cản Mạch Tử Trọng lại, cùng lúc đó Từ Thế Tích thúc mã lao tới, đoạt lấy mộc cốc.

160. Chương 55: Chiến Thắng

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 55: Chiến thắng

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ngăn tên kia lại.

Mạch Tử Trọng hét lớn một tiếng, đem mộc cốc đánh về phía Từ Thế Tích.

Từ Thế Tích cũng không nhìn lập tức tiếp nhận mộc cốc, đánh về phía Tiết Vạn Triệt, Bùi Hành Nghiễm lúc này cũng lao về phía trước, Mạch Tử Trọng thấy tình huống không tốt chuẩn bị bỏ Đậu Hiếu đi ngăn cản Bùi Hành Nghiễm thì Trịnh Ngôn Khánh đã quát to một tiếng:

- Tiết tam ca, chuyễn cốc cho lão Đậu đi.

Tiết Vạn Triệt không hề do dự vung trượng đánh cốc.

Mạch Tử Trọng vội vàng thay đổi chủ ý, quay lại ngăn cản Đậu Hiếu.

Nhưng lúc này Đậu Hiếu không để ý tới mộc cốc mà còn lao tới Mạch Tử Trọng.

Từ đầu tới cuối, Thẩm Quang chưa hề xuất hiện không biết từ đâu chui ra, nghiêng người đem mộc cốc chuyễn đi, bắn về phía trước mặt Bùi Hành Nghiễm.

Mạch Tử Trọng quát to một tiếng, hắn biết là không tốt.

Đám tiểu bạch kiếm này quá giảo hoạt, tên Đậu Hiếu này căn bản không đánh cốc, nhưng lại hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người, hóa ra chỉ là một con hổ giấy mà thôi.

Mạch Tử Trọng lúc này tức giận kên to, bắ chấp tất cả chử Trịnh Ngôn Khánh giảo hoạt rồi thúc ngựa lao tới Bùi Hành Nghiễm.

Hỏa Long câu của Bùi Hành Nghiễm Ô Điều Mã của Mạch Tử Trọng lúc này như hai đạo thiểm điện cùng nhau lao tới đánh về phía mộc cốc, đúng lúc này chợt nghe có người lớn tiếng nói:

- Mạch thiếu gia, coi chừng đó.

Mạch Tử Trọng quay đầu lại nhìn thì chỉ thấy Đậu Hiếu đã thúc ngựa, hai tay ôm lấy cổ ngựa mà lao đến.

Mạch Tử Trọng muốn trốn nhưng đã không còn kịp.

Chỉ nghe âm một tiếng, con Ô Điều mã của Mạch Tử Trọng đã bị con chiến mã của Đậu Hiếu chạm phải, Mạch Tử Trọng một chân đặt xuống đất, mà ngựa của Đậu Hiếu tựa như muốn nổi điên, hóa ra lúc trước Đậu Hiếu đã dùng cục trượng đánh vào mông của nó.

Con ngựa này điên rồi.

Mạch Tử Trọng té xuống mặt đất, Bùi Hành Nghiễm vội vàng xông lại, một trượng nhẹ nhàng đánh một cục vào trong cầu môn.

- Các người, chơi xấu...

Đậu Hiếu lúc này sắc mặt cũng trắng bệch, thân hình của hắn lúc này vì va chạm cũng bị bắn ra khỏi ngựa giống như Mạch Tử Trọng.

Mạch Tử Trọng tiến lên, nắm lấy vạt áo của Đậu Hiếu, lớn tiếng mà gào thét.

- Mập tử, binh bất yếm trá, chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe qua lời này sao?

Toàn trường vang lên tiếng hô, Tiết Vạn Triệt xông lên trước, tách Đậu Hiếu và Mạch Tử Trọng ra, cười đùa nói:

- Ngươi hôm nay thua vì ngươi ngu xuẩn kẻ sách đơn giản vậy mà cũng không nhận ra, vậy mà còn đòi chơi kích cục sao?

Sắc mặt của Mạch Tử Trọng trở nên tái nhợt.

Tùng tùng tùng tùng hồi thanh âm vang lên, khi Bùi Hành Nghiễm đem một cục đánh vào trong cầu môn, toàn trường im ắng sau đó bộc phát lên một mảng hoan hô.

- Cô cô chúng ta đã thắng.

Bùi Hành Nghiễm đánh trúng cục một xong, lập tức đi về phía đầu thành lớn tiếng la lên.

Nữ nhân từ này đến giờ của Bùi gia luôn trợ uy Trịnh Ngôn Khánh chính là Bùi Thực Anh, cô cô của Bùi Hành Nghiễm, ái nữ của Bùi Thế Củ, tuy Bùi Hành Nghiễm gọi nàng là cô cô nhưng thực ra tuổi tác của nàng vẫn chưa tới ba mươi. Bùi Thực Anh là một người hành sự độc lập vô cùng có chủ kiến, đồng thời lại là một nữ nhân rất kiên trinh.

Năm mười tám tuổi, phụ thân của Bùi Thực Anh là Lý Đức Vũ là một tiểu lại lệ thuộc ở đông cung, vì nguyên nhân của Dương Dũng mà bị đày đi Lĩnh Nam, hiện nay đã tới tám năm.

Trong tám năm nay, Bùi Thế Củ khích lệ nàng tái giá nhưng nàng vẫn đau khổ chờ đợi.

Nữ nhân như vậy, kiên trinh không tái giá, không nói tới Hà Đông cho dù cả thiên hạ cũng không có mấy ai, cuối cùng Bùi Thế Củ rơi vào đường cùng chỉ có thể thỏa hiệp theo ý nguyện của nàng.

Đối với cô cô này Bùi Hành Nghiễm vừa kính vừa sợ, nhìn thấy nụ cười của Bùi Thực Anh, Bùi Hành Nghiễm cũng có một cảm giác vui vẻ không hiểu nổi.

Tám năm rồi, suốt tám năm, hắn chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ của Bùi Thực Anh như vậy.

Đám người Tiết Thu bọn họ lúc này cũng đã tiến lên, cùng với Bùi Hành Nghiễm, Thẩm Quang Từ Thế Tích bọn họ vây quanh Trịnh Ngôn Khánh, thắng lợi này không hề dễ dàng khiến cho bọn họ vô cùng sung sướng, tất cả sửa sang lại quần áo rồi tiến tới cửa Huyền Vũ.

Một hồi chiêm vang lên, cuộc đấu kích cục giằng co một tiếng đồng hồ cũng đã hạ màn.

Ngư Câu La vạn phần hối hận nhìn Trịnh Ngôn Khánh mà mắng to.

- Tên tiểu tử hậu sinh này cũng tính kế tới ta.

Hắn hung dữ mắng một câu.

Đúng vào lúc này một gã nội thị tiến tới nói:

- Lão trụ quốc, thánh thượng cho mời ngài qua nói chuyện.

- Sao?

Ngư Câu La ngó ra một lúc vẫn chưa trả lời.

Lúc trước hần và Dương Quảng là huynh đệ sống chung với nhau, hần vì hành hạ thuộc hạ đến chết mà bị tuyền để Dương Quảng trách cứ, về sau trong lòng hần cũng không để lại chuyện này nhưng Dương Quảng lại sợ hần oán hận vì vậy cách chức quan của Ngư Câu La.

Chuyện này khiến cho trong lòng Ngư Câu La cảm thấy không thoải mái.

Dương Quảng lần này du lâm trở về đây, nhưng lại không cho gọi hần.

Từ đó tâm tư của Ngư Câu La cũng trở nên nguội lạnh.

Nhưng bây giờ Dương Quảng lại triệu hồi hần, rốt cuộc là có ý gì?

- Ngư trụ quốc, xin mời, hoàng thượng vẫn chờ ông đó.

Lý Uyên cũng khẽ đẩy hần một cái, Ngư Câu La lúc này mới có phản ứng vội vàng nói:

- Lão thần tuân chỉ.

Trịnh Ngôn Khánh bọn họ sau khi kết thúc cuộc chiến thì còn có một trận cục chiến của đám cấm quân của Dương Quảng.

Cho nên bọn người Ngôn Khánh thu thập xong liền rời khỏi tường thành.

Trong thành truyền tới từng tiếng trống, Ngôn Khánh nghĩ tới việc đám người kia tranh đấu với nhau cũng không có quan hệ với mình nên cũng không xem.

Sau khi cuộc đấu kết thúc nguyên một đám cũng mệt mỏi, dù sao bọn họ cũng là thiếu niên, niên kỷ cũng không lớn, hôm nay kịch chiến cũng giằng co tới một canh giờ rồi.

Dù thể lực dồi dào nhưng tinh thần bọn họ cũng đã cạn kiệt.

Ngược lại Đậu Hiếu lại rất phấn chấn.

Hần bạt mạng xông tới không ngờ lại thành công bằng lần thể hiện này hần nhất định đã được Tướng Quân đường nhìn bằng ánh mắt khác, chỉ cần tiếp tục cố gắng là một ngày nào đó sẽ có thể nổi bật hơn nữa. Nghĩ tới đây Đậu Hiếu liền nhìn Ngôn Khánh tỏ vẻ cảm kích muôn phần.

161. Chương 56: Bù Cô Nương

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 56: Bù cô nương

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Đúng lúc này một con khoái mã nhanh chóng phi tới, dừng trước mặt Trịnh Ngôn Khánh, kỵ sĩ này rõ ràng là Mạch Tử Trọng.

Ô Điều Mã của hần bị Đậu Hiếu làm cho tổn thương chỉ sợ tu dưỡng một thời gian mới có thể khôi phục.

Cho nên Mạch Tử Trọng dùng một con thanh mã khác, ngăn cản đường đi của Trịnh Ngôn Khánh, hai mắt giống như phóng hỏa.

- Mập tử, thua không phục sao?

Tiết Vạn Triệt tiến lên phía trước ngăn cản Mạch Tử Trọng lại.

Không chỉ Mạch Tử Trọng, đám người Thảm Quang cũng chạy tới, sợ rằng Mạch Tử Trọng gây hấn, Mạch Tử Trọng liền ngồi ngay ngắn, ngừng mắt nhìn Trịnh Ngôn Khánh hồi lâu.

- Trịnh Ngôn Khánh, hôm nay người may mắn thắng được ta, ta sẽ đúng hẹn rời khỏi Lạc Dương, chỉ là chuyện này vẫn chưa xong sau này ta tuyệt đối không bỏ qua cho người, ta cảnh cáo người nếu người khi dễ Bùi cô nương ta nhất định không bỏ qua cho người.

Nói xong Mạch Tử Trọng quay đầu lên ngựa ra roi mà đi.

Chỉ để lại khói bụi phía sau, bọn Trịnh Ngôn Khánh liền che mũi ho khan.

- Hấn thua mà còn dám kiêu căng như vậy.

Tiết Vạn Triệt hừ một tiếng, hướng về phía bóng lưng của Mạch Tử Trọng mà mắng một cái, hung dữ nói:

- Hiền đệ, đệ chớ có sợ hấn, nếu như hấn dám tìm đệ làm phiền, đệ cứ nói cho chúng ta biết xem chúng ta thu thập tên tiểu tử này.

Trịnh Ngôn Khánh nở ra một nụ cười.

- Mấy vị ca ca, mọi người không thấy Mạch Tử Trọng cũng rất có khí khái hào hiệp sao?

Hấn lắc đầu khê nói:

- Nếu như có thể làm bằng hữu với hấn, thì hấn tuy ngang ngược nhưng nhất định cũng là một người bạn tốt.

- Đúng rồi, không phải là người thắng sẽ được chức Vân Kỳ úy sao?

Từ Thế Tích tò mò hỏi:

- Cúc chiến đã xong, nhưng chức Vân Kỳ Úy này khi nào sẽ trao cho Trịnh Ngôn Khánh?

Tiết Thu cười nói:

- Người cho rằng Vân Kỳ Úy là chức quan gì?

Đó chẳng qua là một chức võ tán quan mà thôi, chỉ là một cái thanh quan.

Trịnh Ngôn Khánh lúc này mới hiểu hàm nghĩa của Vân Kỳ Úy hóa ra chỉ là một vinh dự mà thôi.

Khó trách Phòng Huyền Linh được làm Vũ Kỳ Úy được thăng lên làm huyện úy thì rất mừng.

Một đoàn người rời khỏi Quang môn chuẩn bị qua sông Lạc.

- Hiền đệ, hôm nay chúng ta chiến thắng Mạch Tử Trọng, cũng nên tìm nơi nào ăn mừng một chút.

Trịnh Ngôn Khánh giơ bàn tay bằng bó lên:

- Tiểu đệ cũng muốn đi, chỉ là hiện tại phải tìm một cái y quán xử lý thương thế trên tay một chút.

- À, nói cũng đúng.

Tiết Thu vỗ vỗ tay một cái;

Ta biết ở Thiện Phường có một y quán, không bằng chúng ta đem Ngôn Khánh tới đó trị thương sau đó sẽ ăn mừng, mọi người thấy thế nào?

Trịnh Ngôn Khánh gật đầu đáp ứng, lại nghe Bùi Hành Nghiễm thở ra một hơi.

Chỉ thấy từ sông Lạc thủy có một chiếc thuyền cập bến, một thiếu nữ áo trắng bông bênh y phục trong gió, tựa như tiên nữ xuất hiện Trịnh Ngôn Khánh nhận ra cô gái này chính là tỷ tỷ của Bùi Hành Nghiễm, Bùi Thúy Vân.

Bùi Hành Nghiễm chạy tới hỏi:

- Tỷ tỷ, tại sao tỷ lại tới đây?

- Phụ thân không cho ta xem cuộc chiến nên ta ở đây chờ các người.

Bùi Thúy Vân nói chuyện, ánh mắt như làn thu thủy vô tình hữu ý nhìn qua vai của Bùi Hành Nghiễm, rồi lại đưa mắt nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

Tiết Thu nhin cười không được.

Hắn tiến lên, hướng về phía Bùi Thúy Vân chấp tay:

- Bùi cô nương, Ngôn Khánh huynh đệ bị thương, đang chuẩn bị tìm y quán trị thương, đường xá xa xôi Bùi cô nương đã có thuyền hay là dẫn hắn đi một đoạn?

Các vị ca ca, ta mới mười tuổi cho dù yêu sớm thì cũng không sớm quá như vậy chứ? Trịnh Ngôn Khánh minh bạch ý đồ của Tiết Thu định mở miệng cự tuyệt thì Tiết Thu đã cầm tay của hắn giơ lên trên không trung.

- Nếu đã vậy thì Trịnh công tử mau lên thuyền đi.

- Hiền đệ, đừng nói là ca ca không tạo cho đệ cơ hội, Bùi tiểu thư là tài nữ danh tiếng ở Trường An, không kém Bán Duyên Quân đệ đâu, hắc hắc cố gắng một chút, ngàn vạn lần đừng để tên Mạch Tử Trọng kia chiếm tiện nghi.

Nói xong Tiết Thu đem Trịnh Ngôn Khánh đẩy lên trên thuyền, Bùi Hành Nghiễm cũng muốn lên nhưng lại bị Diêu Nghĩ kéo lại.

- Lão Diêu, ngươi làm gì vậy?

- Thuyền quá nhỏ, ngồi không được.

Diêu Nghĩ nhẹ giọng nói một câu sau đó nói với Bùi Thúy Vân:

- Bùi nương tử, làm phiền mang Trịnh hiền đệ đi một đoạn đường, yên tâm đi, chúng ta không quấy rầy mọi người nữa.

Bùi Thúy Vân khẽ nở nụ cười, má lúm đồng tiền hơi ửng đỏ, cũng không cự tuyệt mà chỉ ừ một tiếng.

Lúc này nữ hài tử lấy chồng rất sớm, mười bốn tuổi làm mẹ là chuyện bình thường.

Thêm nữa chịu ảnh hưởng của phong tục người hồ, lễ giáo cũng trở nên thoáng hơn trước.

Ngôn Khánh muốn cự tuyệt nhưng không biết phải mở miệng thế nào.

Hắn nhìn qua thì thấy Tiết Thu trừng mắt, hướng về hắn chấp tay mà nói:

- Hiền đệ bảo trọng.

Chèo thuyền là hai tiểu nha hoàn thiên kiều bá mị, thuyền từ từ đi thuận theo sông Lạc mà về phía đông.

- Thuyền kia đâu có nhỏ.

Bùi Hành Nghiễm không hiểu sao cất tiếng nói:

- Tại sao không cho ta lên thuyền.

Tiết Vạn Triệt cầm lấy một cành trúc hươu nhẹ một cái:

- Ngươi lên thuyền làm gì?

- Đưa Ngôn Khánh đi chữa thương sao?

- Có Bùi cô nương là đủ rồi, không lẽ ngươi lại muốn đem Bùi cô nương tặng cho Mạch Tử Trọng sao?

Bùi Hành Nghiễm bỗng nhiên hiểu ra, cười ha hả không ngừng.

- Đúng thế, có tỷ tỷ của ta là được rồi... không đúng, tuổi của Ngôn Khánh còn nhỏ hơn cả ta...

Nếu như hắn cùng với tỷ tỷ của ta... tuyệt đối không được nếu như vậy Ngôn Khánh sẽ trở thành....

Bùi Hành Nghiễm vội vàng lên ngựa thúc ngựa trở về.

Nhưng mà sau khi tới nơi, quanh sông Lạc không còn một con thuyền nào nữa, hấn đành vòng theo Thiên Tân kiều mà trở về Tích Thiện phường.

Chỉ là Trịnh Ngôn Khánh và Bùi Thúy Vân có thể ở Tích Thiện phường sao?

Tiết Thu, Diêu Nghĩa bọn họ nhìn nhau rồi cất tiếng cười to.

Trận chiến kịch cú oanh oanh liệt liệt đã qua đi nhiều ngày.

Cuộc tranh giành khí phách giữa đám thiếu niên vô thanh vô tức trở thành cuộc đánh cờ giữa đám quyền quý, sau đó lại vô thanh vô tức kết thúc.

Mạch Tử Trọng âm thầm rời khỏi Lạc Dương.

Không có ai muốn xua đuổi hấn nhưng hấn không muốn vi phạm lời hứa, mang theo mười gia tướng quay trở lại Trường An.

Vào tháng giêng, lần đầu tiên trong vòng ba năm, sau khi liên quan tới chuyện của Cao Đình và Hạ Nhược Bật, Tô Uy bị cất chức đã được gọi lại triều đình tham dự chính sự.

Đây cũng là ý đồ của Dương Quảng làm suy yếu sự liên thủ của thế gia vọng tộc Quan Đông.

killer 0071983

162. Chương 57: Trưởng Tôn Thịnh Cho Gọi

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 57: Trưởng Tôn Thịnh cho gọi

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Quảng trọng dụng Tô Uy đồng thời cũng phong cho Ngư Câu La làm thái thú quận Long Sơn, kiêm chưởng chiến sự, tất cả chiến lệnh ở đây đều do Ngư Câu La nắm giữ, khiến cho quý tộc quan lũng và quan đông sĩ tộc đều bất ngờ.

Long sơn là ở giữa đất Thực, tiếp giáp núi Nga Mi và Tư Dương quận, địa thế vô cùng trọng yếu. Ngư Câu La đảm nhiệm chức thái thú Long sơn nhìn có vẻ bình thường nhưng thực tế có diệu dụng giám sát và điều khiển ba thực.

Sau mấy ngày nữa Dương Quảng lại đi tuần du.

Mạch Thiết Trượng, cùng với Trường An Thiên Bảo tướng quân Vũ Văn Thành Đô được đi theo.

Trưởng Tôn Thịnh thì phụng mệnh ở lại Lạc Dương, một phương diện thì tĩnh dưỡng thân thể, một phương diện khác thì có tác dụng uy hiếp sĩ mã sơn đông.

Lý Uyên thì về Trường An, đi theo còn có Đậ Uy.

Vũ Văn Hóa Cập vì buôn bán với người Đột Quyết, bị cất chức làm gia nô của Vũ Văn thuật trong mấy tháng ngắn ngủi đã quay trở lại triều đình.

Tâm tư của Dương Quảng quả nhiên là thay đổi liên tục.

Ván cờ im ắng này nhìn thì có vẻ quý tộc quan lũng thế gia vọng tộc chiếm được tiện nghi, Tô Uy được gọi về, Đậ Uy thì được thăng quan, khiến cho tăng thêm phần không chế của quý tộc quan lũng với sông Lạc.

Cái này gọi là quyền mưu.

Dương Quảng thay đổi một loạt nhân sự, ổn định những quan lũng quý tộc, lại còn lôi kéo thêm trọng thần. Thủ đoạn xảo diệu vô cùng.

Trước khi Tây Tuần, Trịnh Ngôn Khánh đã được phong làm Vân kỵ úy.

Một gã nội thị mặc trang phục võ quan mang theo một thẻ bài một ấn tín đưa đến cho Trịnh Ngôn Khánh. Đối với danh hiệu này Trịnh Ngôn Khánh không có nhiều quyền lợi nhưng bằng chức quan này không chừng sau này hắn sẽ được trọng dụng.

Ngoài ra lợi ích duy nhất của Trịnh Ngôn Khánh chính là hàng năm được 300 thạch bổng lộc.

Nói một cách khác, Trịnh Ngôn Khánh hiện tại đã là người trong thể chế rồi, bắt đầu ăn cơm của vua.

Đối với Ngôn Khánh mà nói, Đậu Uy đi Trường An, hắn đã mất đi một bình phong rất lớn.

Chỉ là có Phòng Ngạn Khiêm cha của Phòng Huyền Linh đã từ vị trí ở Hứa Châu nhảy lên làm doãn phủ Hà Nam.

Từ tứ phẩm lên thành tam phẩm, thăng liền ba cấp.

Đây là một bổ nhiệm bất ngờ, khiến cho tất cả đều liên tưởng đến bài thơ Vội Ngâm trước kia của Trịnh Ngôn Khánh.

Bài thơ Vội Ngâm làm nên, con đường làm quan của Phòng Ngạn Khiêm đã thông.

Ngày mười lăm tháng giêng ở Lạc Dương, diễn ra lễ hội đèn lồng.

Trịnh Ngôn Khánh vốn định vào ngày hôm nay kêu bọn Bùi Hành Nghiêm và Tiết Vạn Triệt xem lễ hội.

Không ngờ từ sáng sớm bên ngoài Long Môn túc viên đã có một người đi tới.

- Tiểu nhân Mã Tam Bảo bái kiến Bán Duyệt Quân.

Người đi tới ước chừng mới mười lăm mười sáu tuổi, mang theo một bộ đồan y, thần sắc cung kính, trong tay cầm một bức thư đưa cho Sĩ Kiệt.

Sĩ Kiệt chính là một trong ba người trước kia đi đến đây cùng với Thẩm Quang.

Hùng Đại Chuy tìm tới bốn người trong đó ngoại trừ Thẩm Quang thì ba người khác đều là anh em ruột thịt lớn lên cùng nhau, người lớn tuổi nhất là Đẳng Sĩ Kiệt, kế tiếp là Đẳng Sĩ Anh, Đẳng Sĩ Hùng. Trước kia bởi vì ước chiên của Trịnh Ngôn Khánh và Mạch Tử Trọng, Bùi Hành Nghiêm đưa bọn họ tới túc viên, vì vậy Trịnh Ngôn Khánh ra lệnh cho Mao Vượng chặt bỏ một loạt trúc, cho tam huynh đệ của Đẳng gia ở nơi này, một phương diện là hộ vệ một phương diện khác là nghênh khách.

Tuổi của Mao Vượng cũng đã dần lớn hơn, thêm chuyện của Mao Tiểu Tám khiến cho tinh thần trở nên hoảng hốt.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không biết phải nói gì, chỉ bảo Mao Vượng bình thường phụ trách mua vật phẩm, quét dọn đình viện, dù sao hắn cũng hiểu rõ Mao Vượng, đó là một người thành thật tận tụy.

Cho nên vợ chồng Mao Vượng lúc này đa phần phụ trách việc quét dọn nấu nướng.

Tiết Thu cùng với Diêu Nghĩa sau khi cú chiến chấm dứt đã đi ra ngoài du ngoạn cho nên ở túc viên chỉ có Bùi Hành Nghiêm và Tiết Vạn Triệt ngẫu nhiên tới. Ngoài ra Bùi Thúy Vân cũng tới một lần chủ yếu là để xem xét thương thế trên tay của Trịnh Ngôn Khánh. Nói chuyện thi từ ca phú một lúc rồi rời đi.

Hiện nay ở trong thành Lạc Dương, tin đồn về Trịnh Ngôn Khánh và Bùi Thúy Vân không hề ít, chủ yếu là về tài tử giai nhân.

Mặc dù dân phong cởi mở nhưng Bùi Thúy Vân cũng không thể không tránh khỏi hiềm nghi.

Nàng đích thực rất thích Ngôn Khánh, nhưng dù sao Ngôn Khánh cũng nhỏ hơn nàng không ít khiến cho Bùi Thúy Vân cũng rụt rè. Mà Ngôn Khánh đối với Bùi Thúy Vân cũng có hảo cảm nhưng khi gặp nhau hai người cũng chỉ nói chuyện thi từ.

- Người chính là Mã Tam Bảo?

Ngôn Khánh ở trong trúc lâu nhìn thiếu niên trước mặt, cái tên này có vẻ quen tai.

Mười năm rồi, trí nhớ của hắn bắt đầu trở nên mơ hồ.

Tuy nhiên Trịnh Ngôn Khánh vẫn ghi nhớ được một số sự kiện và một số nhân vật để nhắc nhở mình, tuy nhiên cái danh tự Mã Tam Bảo tuy quen thuộc nhưng cả ngay vẫn không nhớ tới được.

Tiểu nhân là Mã Tam Bảo, vâng mệnh Trưởng Tôn đại nhân mời Trịnh thiếu gia qua quý phủ.

Trịnh Ngôn Khánh nghe được trong lòng liền cảm thấy vui vẻ.

Trưởng Tôn Thịnh rốt cuộc đã bắt đầu hành động?

Mặc dù Ngôn Khánh được danh hiệu Văn Kỵ úy, nhưng ở thành Lạc Dương này, khắp quyền quý ngang ngược, một cái danh hiệu này không đáng để bọn họ ngó mắt tới.

Dương Quảng đi tây tuần, ở sông Lạc, chỉ huy cao nhất không phải là Trưởng Tôn Thịnh thì có thể là ai?

Ngôn Khánh vội vàng tới hỏi:

- Đại tướng quân mời ta đi qua, không biết có gì phân phó?

- Đại tướng quân nói, Trịnh thiếu gia đi qua dĩ nhiên sẽ minh bạch.

- Bao giờ thì qua?

- Buổi trưa ngày mai.

Trịnh Ngôn Khánh gật nhẹ đầu:

- Về nói với đại tướng quân, Trịnh Ngôn Khánh sẽ đúng giờ phò ước.

Mã Tam Bảo ứng tiếng rồi khom người lui ra.

Trịnh Ngôn Khánh gọi Từ Thế Tích tới nói với hắn là hôm nay không thể nào tụ hội. Từ Thế Tích cũng nghe loáng thoáng nên cũng không trách cứ Trịnh Ngôn Khánh, trái lại đối với việc Trịnh Ngôn Khánh có thể bái nhập Phích Lịch đường hắn vô cùng cao hứng, dù sao Từ Thế Tích hiểu rõ tình cảnh trước mắt của Trịnh Ngôn Khánh, đừng nhìn hắn chiến thắng Mạch Tử Trọng, đoạt được danh hiệu Văn Kỵ Úy, những quyền quý kia vẫn không e ngại gì hắn, nếu Ngôn Khánh ở Lạc Dương có Trưởng Tôn Thịnh làm ô dù thì tình hình sẽ được cải thiện hơn nhiều.

- Ngôn Khánh, đại tướng quân đã mời người qua thì người cũng không thể đi tay không.

- A, Từ đại ca nói có lý.

Lễ vật không thể thiếu được.

Ở Lạc Dương mọi người đều biết Trưởng Tôn Thịnh chưa bao giờ thu lễ vật, nhưng Trịnh Ngôn Khánh cũng không thể đi tay không.

Nhưng mang cái gì qua đây?

Những vật bình thường, Trưởng Tôn Thịnh nhất định không để vào mắt.

Người như Trưởng Tôn Thịnh chắc hẳn có hứng thú với ngựa, Trịnh Ngôn Khánh có nhưng không nỡ mang đi tặng. Binh khí, Trịnh Ngôn Khánh ngay cả một thanh cực phẩm mã giáo cũng không có thì lấy gì tặng cho Trưởng Tôn Thịnh.

Từ Thế Tích bày mưu tính kế cuối cùng cũng nghĩ ra một lễ vật phù hợp.

Nhìn thấy thời gian sắp tới, Trịnh Ngôn Khánh căn rằng một cái rồi chạy lên trên lầu.

Từ Thế Tích theo hắn đi lên, chỉ thấy Trịnh Ngôn Khánh ở trước thư án trải rộng một tờ giấy, ngâm đầy mực vào bút rồi bắt đầu múa thành văn.

Phụng thì minh nguyệt hán thì quan,

Vạn lý trường chinh nhân vị hoàn

Kim hữu long thành phi tương tại,

Hồ mã chăm cảm độ quan sơn

Ngôn Khánh viết xong thì Từ Thế Tích cũng cất tiếng đọc.

Hắn liên tục gật đầu, bài thơ này nói về công lao sự nghiệp của Đại tướng quân.

Hoàn toàn chính xác, Trưởng Tôn Thính chủ yếu là đánh giặc Đột Quyết, công lao sự nghiệp vô cùng to lớn
codon.traí

163. Chương 58: : Bái Sư.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 58: : Bái sư.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trưởng Tôn Thính cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

Kỳ thực sau ngày hai mươi tám tháng chạp về sau, Trưởng Tôn Thính báo với Dương Quảng muốn thu Ngôn Khánh làm môn sinh.

Đã đạt đến địa vị của Trưởng Tôn Thính thì mọi hành vi của y đều không còn là hành vi cá nhân nữa.

Chuyện thu nhận đệ tử, Vũ Văn Thuật từng đề nghị, Bùi Thế Củ cũng đề nghị, ngay cả Mạch Thiết Trượng, Độc Cô Vũ cũng đều đề nghị nhưng đều bị Trưởng Tôn Thính từ chối.

Trong mắt của Trưởng Tôn Thính, đệ tử của hắn phải là người giúp Trưởng Tôn gia khởi động Phích Lịch đường.

Người này không những phải có xuất thân tốt mà còn phải có tài hoa, sau này còn có thể tham dự triều chính, nếu như không đạt được những yêu cầu này, Trưởng Tôn Thính nhất định sẽ không ra mặt thu nhận. Đặc biệt là Hà Đông đệ tử, hắn tuyệt đối không thu, việc này sẽ khiến hoàng đế nghi kỵ, mà Trưởng Tôn Thính không muốn cuốn vào vòng tranh đấu này.

Phá Dã Đầu Vũ Văn Thuật?

Ha ha chỉ là một kẻ gia nô mà thôi.

Mặc dù Vũ Văn Thuật rất được Dương Quảng tín nhiệm nhưng Trưởng Tôn Thính không để vào trong mắt, lúc trước Vũ Văn Thuật xin hắn thu nhận Vũ Văn Thành Đô hắn không đồng ý, mặc dù Vũ Văn gia cũng là một gia tộc lớn.

Cho nên khi Lý Uyên nhắc tới Trịnh Ngôn Khánh khiến cho Trưởng Tôn Thính động tâm.

Trịnh gia và Phích Lịch đường của Trưởng Tôn Thính cùng là đại tộc ở sông Lạc, đây cũng là chuyện môn đăng hộ đối, thứ hai chính là Trịnh gia trải qua liên tiếp những chuyện đả kích, Trịnh Đại Sĩ mặc dù đứng sai đội ngũ nhưng Dương Quảng vẫn không hề có ý định đuổi cùng giết tận đối với Trịnh gia, một phương diện khác, Dương Quảng còn cần Trịnh gia để ổn định sông Lạc, ngăn cản những thế gia khác mở rộng, đạt tới cục diện cân đối.

Trịnh Ngôn Khánh xuất thân từ Trịnh gia, nếu làm môn hạ của Trưởng Tôn Thính thì Dương Quảng chẳng những không nghi kỵ mà còn cam tâm tình nguyện thúc đẩy.

Một Trịnh gia nửa sống nửa chết sẽ trở nên mạnh hơn không chế sĩ mã Sơn Đông.

Đương nhiên Trương Tôn Thịnh còn có mục tiêu khác.

Sau khi thu nhận Trịnh Ngôn Khánh, Ngôn Khánh ở đằng sau còn có lực lượng ẩn nấp, có thể khiến cho Phích Lịch đường phát triển. Mặc dù Lý Uyên không nói gì nhưng Trương Tôn Thịnh đã cho rằng Trịnh Ngôn Khánh là con riêng của Lý Uyên, nếu có Lý Uyên ủng hộ, Phích Lịch đường có thể nói là vững như bàn thạch.

Đây là điều tính toán trong lòng của Trương Tôn Thịnh, đương nhiên nếu như Trịnh Ngôn Khánh không có biểu hiện xuất chúng thì hẳn cũng không thu nhận.

Danh tiếng của Ngôn Khánh hiện tại vô cùng thịnh, ngay cả hoàng đế cũng không có ý kiến gì.

Cho nên Trương Tôn Thịnh muốn dùng làn gió đông này, dùng đại điển bá sự để nở mày nở mặt.

Hắn gọi Ngôn Khánh tới, nói rõ lý do.

Mà Trịnh Ngôn Khánh cũng đã sớm nhận được tin tức, Trương Tôn Thịnh mở miệng, thu nhận Trịnh Ngôn Khánh làm đệ tử, Ngôn Khánh lập tức gật đầu đáp ứng.

- Ngôn Khánh, hiện nay người tại sĩ lâm đã vững chân, có chút danh tiếng.

- Thêm nữa ngày hai mươi tám tháng chạp trong lúc chiến người thể hiện khiến cho triều đình để ý rất nhiều, vì vậy vì sự đem lễ bá sự bày ra cho cả thiên hạ biết, mười ngày sau chính là ngày tốt lành, lúc đó ta sẽ mời danh sĩ ở Lạc Dương ở Phích Lịch đường dự lễ bá sự, trong mười ngày này người cần phải giữ gìn trai giới, tu thân dưỡng tính.

- Đệ tử hiểu rõ.

Trịnh Ngôn Khánh nhanh chóng gật đầu đáp ứng, Trương Tôn Thịnh đang tạo thanh thế cho hắn, đồng thời cũng làm cho Phích Lịch đường thêm sáng rọi.

Hắn cung kính dùng hai tay nâng quyển trục lên.

- Sư phụ, đệ tử đã hâm mộ danh tiếng của sư phụ từ lâu, có thể bá nhập môn hạ của sư phụ thì thật là vinh hạnh.

- Chỉ khổ nỗi không có lễ yết kiến gì đành vội vàng làm một bài thơ dâng lên, kính xin sư phụ chớ trách.

Ở trong thư phòng chỉ có Trịnh Ngôn Khánh và Trương Tôn Thịnh. Trương Tôn Thịnh liền hiệu kỳ tiếp nhận quyển trục trong tay của Trịnh Ngôn Khánh mà cười nói:

- Ta cũng nghe qua Ngôn Khánh thi thư song tuyệt, cũng muốn thưởng thức một phen.

Trương Tôn Thịnh mở quyển trục ra thì thấy bốn câu tuyệt cú.

Hai gò má của y liền khê ửng đỏ lên, có thể nhận ra dáng vẻ tươi cười.

Thiên hạ này, ai mà không thích được khen.

Chỉ là mỗi người thích một phương pháp khác nhau, Ngôn Khánh tặng một bài thơ này, không phải đem Trương Tôn Thịnh và tướng quân Lý Quảng xếp ngang nhau sao?

- Ngôn Khánh, bài thơ này, vì sư rất thích.

Trịnh Ngôn Khánh âm thầm thở ra một hơi.

Dù Trương Tôn Thịnh sắp tới sẽ làm sư phụ của hắn nhưng đối mặt với Trương Tôn Thịnh, Trịnh Ngôn Khánh vẫn cảm thấy hơi sợ hãi, may mà Trương Tôn Thịnh cũng hài lòng với bài thơ này.

Trương Tôn Thịnh sau đó hỏi kỹ về kiến thức của Trịnh Ngôn Khánh.

Đối với chuyện Ngôn Khánh đã bắt đầu nghiên cứu ngũ kinh, hắn cũng không cảm thấy kỳ quái. Ngược lại đối với việc Ngôn Khánh làm dã sử, Trương Tôn Thịnh cũng không có ý kiến.

- Ngôn Khánh, con nghiên cứu tam quốc cũng không phải là điều sai lầm, chỉ là trăm năm qua, người trong thiên hạ lấy hán thư làm chủ, con nên nghiên cứu hán thư. Ở đây có sáu cuốn hán thư, ta tặng cho con, phải học cho tốt.

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng bái tạ, tiếp nhận lấy sách.

Nói chuyện với Trương Tôn Thịnh một lúc sau đó Ngôn Khánh mới đứng dậy cáo từ.

- Ngôn Khánh.

- Có đệ tử.

Lúc Ngôn Khánh và Trương Tôn Thịnh ra khỏi thư phòng đột nhiên Trương Tôn Thịnh gọi hán.

- Ta tặng người người này về sau chiếu ứng hán cho tốt.

- Mã Tam Bảo.

Giống như chờ sẵn ở trong sân, Mã Tam Bảo liền lên tiếng từ sau hòn non bộ chạy tới, cung kính hành lễ với Trương Tôn Thịnh và Trịnh Ngôn Khánh.

- Về sau người hãy theo Trịnh Ngôn Khánh mọi thứ phải nghe theo hán phân phó.

- Tiểu nhân tuân mệnh.

Trịnh Ngôn Khánh phản ứng không kịp quay đầu lại mà ngạc nhiên nhìn Trương Tôn Thịnh.

Chỉ là Trương Tôn Thịnh cũng không giải thích mà chỉ cười ôn hòa vỗ vỗ vai Trịnh Ngôn Khánh.

- Về sớm đi, nhớ rõ trong mười ngày này phải giữ gìn trai giới, cũng đừng tới gặp Phòng đại nhân ở Hà Nam doanh, cầu tình cũng không phải là chuyện tốt, ở túc viên đọc sách cho tốt, nhớ lấy, nhớ lấy.

Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy hình như Trương Tôn Thịnh có chuyện gì đó.

Chỉ là hán không muốn nói rõ thì Trịnh Ngôn Khánh cũng không truy vấn, Trịnh Ngôn Khánh nhìn nhìn Mã Tam Bảo, cảm thấy vô cùng cổ quái, đến tột cùng Trương Tôn Thịnh có ý gì đây?

Trịnh Ngôn Khánh trong lòng tràn ngập nghi vấn, Trương Tôn Thịnh thì đứng ở hành lang nhìn theo, bỗng nhiên hán cất tiếng nói:

- Phu nhân nàng thấy người này thế nào?

Từ trong hành lang có một mỹ phụ trung niên đi ra.

Người này dịu dàng đi tới bên cạnh Trương Tôn Thịnh mà nói:

- Tiểu lang quân này khá chừng chặc, chàng để Mã Tam Bảo kín đáo đi theo hán mà hán cũng không hỏi rõ, tại sao Đường quốc công lại phải qua tay của chàng mà chuyển Mã Tam Bảo tới vậy?

Trương Tôn Thịnh cười hắc hắc:

- Thúc Đức là người cẩn thận.

Hiện tại giới quan lũng cũng không hài lòng lắm thậm chí chuyện dời đô tới Lạc Dương bọn họ cũng không muốn.

codon.tra

164. Chương 59: Quan Âm Tỳ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 59: Quan Âm tỳ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Thúc Đức là đại biểu cho giới quan lũng, nhất cử nhất động đều bị bệ hạ chú ý, nếu như hắc đem Mã Tam Bảo ra ngoài thì chẳng phải là bại lộ quan hệ giữa hắc và tiểu lang quân rồi sao?

Cao phu nhân dù gì cũng là hoàng thất bậc tề, đối với những chuyện này cũng không có gì xa lạ.

Trưởng Tôn Thịnh xưa nay đối với nàng vừa yêu vừa kính, mà Cao phu nhân cũng không hề giấu diếm hắc chuyện gì.

- Xem ra Đường quốc công đối với tiểu lang quân này rất coi trọng.
- Ha ha, đứa nhỏ này không biết có quan hệ gì với Thúc Đức, chỉ là hắc còn nhỏ như vậy mà đã có thể trầm tĩnh như vậy đúng là hiếm gặp.

Cao phu nhân che miệng cười:

- Lão gia tựa hồ cũng rất coi trọng nó.
- À, hắc thi thư song tuyệt, rất có tài hoa.
- Đã như vậy sao lão gia còn nghĩ tới chuyện khác?

Trưởng Tôn Thịnh khẽ giật mình quay đầu kinh ngạc nhìn Cao phu nhân:

- Chuyện khác, ý phu nhân là sao?

Cao phu nhân kéo cánh tay của Trưởng Tôn Thịnh mà khẽ thở dài.

- Thích Nô năm nay đã mười hai, tương lai của hắc cũng có người giúp đỡ.
- Lúc lão gia còn, nó có thể vô tư vô lự, nhưng một ngày nào đó, lão gia không còn ai có thể ra mặt cho hắc. Ca ca của thiếp tuy rằng có chút năng lực nhưng cuối cùng cũng không phải là người của Trưởng Tôn gia, An Viễn đường Trịnh Đại Sĩ lần này đột nhiên mất đi, Trịnh Nhân Cơ đột ngột tiếp nhận, khó tránh khỏi phân loạn.

Thích Nô chính là nhũ danh của Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Thời đại này bọn họ thích đặt danh tự phật gia giống như là Trưởng Tôn Vô Cấu, mà Trưởng Tôn Vô Kỵ thì gọi là Thích Nô.

Trưởng Tôn Thịnh có bốn người con trai, con trai trưởng là Hành Bố đã tử vong, thứ tử là Hành An đang tuổi lớn.

Chỉ là Hành An không phải là con của Cao phu nhân sinh ra, hơn nữa Cao phu nhân xưa nay cũng không thân thiện với hắc, kỳ thật Phích Lịch đường đã chọn Trưởng Tôn Vô Kỵ là người kế nhiệm sau này.

- Thế nhưng hiện tại Trưởng Tôn Vô Kỵ còn quá nhỏ, ý của phu nhân là Quan Âm tử?

Cao phu nhân nở ra một nụ cười vô cùng tươi.

- Cái này...

Trưởng Tôn Thịnh không khỏi hơi động tâm, hắc nói tiếp:

- Ngôn Khánh và Vô Cấu tuổi tác cũng không sai biệt lắm, lớn hơn nó ba tuổi, ngược lại Quan Âm tử cũng rất thích nó, nếu như Trịnh Ngôn Khánh thật sự có thể cùng với Vô Cấu thì ngày sau Vô Kỵ tiếp nhận Phích Lịch đường có thể liên minh với Trịnh gia và Lý gia.

Bản thân Trịnh Ngôn Khánh cũng tài hoa xuất chúng.

Không chỉ có thi thư song tuyệt mà hắc còn có võ công không hề tầm thường.

Một người như vậy có thể trợ giúp cho Trưởng Tôn Vô Kỵ thì Phích Lịch đường không đáng lo.

Chỉ là...

Cao phu nhân tựa hồ nhĩ ra tâm sự của Trương Tôn Thịnh nên cười hì hì nói:

- Thế nào, có phải lão gia lo vấn đề của Bùi gia nương tử không?

- Bùi Thúy Vân?

Trương Tôn Thịnh lắc đầu liên tục.

- Chắc chắn không có chuyện này, Bùi Thế Cử đa mưu túc trí, danh tiếng vô lượng, nếu để cho Bùi gia và Trịnh gia kết hợp thì chỉ sợ bề hạ cũng không đồng ý.

- Đã vậy thì lão gia còn lo lắng điều gì?

Trương Tôn Thịnh gãi gãi đầu:

- Chuyện này không cần phải gấp, trước hết ta cần phải xem xem, nếu như Trịnh Ngôn Khánh và Quan Âm tỷ có thể thành gia thì cho dù liều mạng đắc tội với Bùi gia ta cũng phải thành toàn cho bọn họ.

Chỉ là bây giờ cũng còn hơi sớm, ta cần phải quan sát Trịnh Ngôn Khánh thêm nữa.

Trịnh Ngôn Khánh cùng Mã Tam Bảo cáo từ, xuyên qua vườn hoa.

Nơi này là hậu hoa viên của Trương Tôn gia, vào đầu mùa xuân, bên trong ánh sáng mặt trời chiếu rọi, hồ nước lặn tẩn gợn sóng, lúc này một thiếu niên đang nâng một quyển sách, rung đùi đắc ý mà đọc.

- Ca ca..

Ngôn Khánh nghe thấy một tiếng non nớt truyền tới, liền nhìn lại.

Chỉ thấy một tiểu hài nhi đang ngồi trên một cành cây anh đào, hướng về phía thiếu niên trong lương đình mà gọi.

Trong tay nàng cũng là một quả đào đỏ tươi.

Tiểu hài nhi kia hưng phấn kêu lên:

- Ca ca, mau nhìn đi, anh đào chín rồi.

Thiếu niên trong lương đình cũng nghe thấy tiếng gọi, thần sắc vô cùng khó coi:

- Quan Âm tỷ, mau xuống đi.

Nói xong hắn liền chạy tới trước lương đình, vội vàng gọi tiểu hài nhi bắt nàng leo xuống.

Nhưng mà tiểu hài nhi kia vẫn lộ vẻ không nghe thấy, vẫn vung vẩy quả anh đào trong tay.

Rắc rắc.

Đột nhiên cành cây rung động phát ra thanh âm đứt gãy.

Thiếu niên kia thấy tình hình không ổn cũng bất chấp tất cả nhanh chóng phóng như bay tới, chỉ nghe thấy thiếu nữ kia kêu lên một tiếng, cành cây đã gãy rồi...

Tiểu nữ hài kia kinh hô, bỗng nhiên một đạo nhân ảnh xuất hiện ôm lấy nàng, lặn trên mặt đất.

- Quan Âm tỷ, Quan Âm tỷ.

Thiếu niên kia kêu lớn tên của nữ hài, đám tỷ nữ đang chơi đùa cũng chạy tới.

Trên đồng cỏ xanh nhạt, Trịnh Ngôn Khánh đỡ nữ hài tử lên mà nói:

- Nha đầu, muội không sao chứ?

Tiểu nữ hài đưa đôi mắt lúng liếng nhìn rồi bỗng nhiên oa oa khóc ên, tình huống vừa rồi khiến cho nàng vô cùng sợ hãi, bỗng nhiên nhìn Trịnh Ngôn Khánh nàng cảm nhận thấy một vẻ an toàn, ngừng khóc rồi cất tiếng:

- A, hóa ra là huynh.

Thiếu niên chạy tới nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh thì không khỏi giật mình.

Hắn đương nhiên là nhận ra Trịnh Ngôn Khánh, chỉ là lúc này thấy tiểu nữ hài bị ngã, bất chấp tất cả vội vàng vọt tới ôm lấy nàng, nhìn trái nhìn phải xem có bị sao không, sau khi thấy nữ hài này không bị tổn thương gì mới thở ra một hơi.

Ôm tiểu nữ hài này vào lòng, thiếu niên kia không ngớt an ủi.

- Quan Âm tỳ, Quan Âm tỳ, muội đừng khóc.

Tiểu nha đầu này sau khi khóc hai tiếng thì núp trong ngực của thiếu niên này nhìn sang Trịnh Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh lúc này đã trở nên chật vật, một thân áo bào màu trắng đã trở nên vấy bẩn.

Tiểu nha đầu vội vàng cười ra một tiếng như lê hoa đái vũ, má lúm đồng tiền đẹp tuyệt trần.

- Tiểu ca ca, ăn anh đào đi.

Trong tay nàng còn nắm chặt một trái anh đào đưa cho Trịnh Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh khẽ giật mình cười cười rồi nhận lấy anh đào trong tay của tiểu nữ hài kia, tiểu nha đầu càng cười thêm sáng lạn.

Thiếu niên kia đứng lên, quay đầu nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

- Trịnh Ngôn Khánh, huynh tới nhà của ta làm gì vậy?

- Nhà của huynh?

- À, ta tên là Trương Tôn Vô Kỵ, đây là muội muội của ta, Trương Tôn Vô Cấu, vừa rồi may mà người xuất thủ khiến muội muội ta không bị thương.

Trịnh Ngôn Khánh kinh ngạc vô cùng.

Hắn chính là Trương Tôn Vô Kỵ sao?

Đối với công thần này, Trịnh Ngôn Khánh ngưỡng mộ đã lâu.

Tuy nói rằng sớm muộn gì hắn cũng gặp Trương Tôn Vô Kỵ.

Nhưng không ngờ lại sớm như vậy, và lại ở trong hoàn cảnh như thế này.

Trương Tôn Vô Kỵ có tuổi không hơn Trịnh Ngôn Khánh bao nhiêu, thân hình mập mạp, ánh mắt nhu hòa.

Lam Lam

165. Chương 60: Mã Tam Bảo

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 60: Mã Tam Bảo

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Người này tương lai không ngờ lại là một đại nhân tiếng tăm thời Trinh Quán.

- Hóa ra là Trương Tôn đại huynh.

Trịnh Ngôn Khánh chấp tay nói,

- Ta vừa rồi được đại tướng quân mời tới. Muội muội này tên là Trương Tôn Vô Cấu sao?

Trương Tôn Vô Cấu kia ửng đỏ cả khuôn mặt, nhẹ nhàng gật gật đầu, ừ một tiếng rồi không nói thêm gì nữa.

Trương Tôn Vô Kỵ cảm thấy kỳ quái. Phụ thân mời hẳn đến, có chuyện gì vậy?

Trương Tôn Vô Kỵ còn đang nghĩ ngợi thì Trịnh Ngôn Khánh đã chấp tay nói:

- Đại huynh, ta còn có việc, Quan Âm tỷ, muội sau này đừng leo cây nữa nha, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì cha mẹ của muội sẽ phải rất khổ sở.

Trương Tôn Vô Cấu liền nhu thuận đáp ứng.

Trịnh Ngôn Khánh cùng với Mã Tam Bảo liền đi khỏi.

Lúc này, Cao phu nhân và Trương Tôn Thịnh cũng sớm nhận được tin tức, liền vội vàng chạy tới.

Cao phu nhân ôm lấy Trương Tôn Vô Cấu vào trong lồng ngực mà nói:

- Quan Âm tỷ, con có bị đau ở đâu không?

Trương Tôn Vô Cấu lắc lắc đầu đột nhiên ôm lấy cao phu nhân khẽ nói bên tai nàng:

- Mẹ, vừa rồi con nhìn thấy tiểu ca ca thần khí kia.

Cao phu nhân khẽ giật mình.

Đúng lúc này Trương Tôn Vô Kỵ tiến tới nói qua một lần.

Cao phu nhân lần này mới biết được, thần khí ca ca trong miệng của Trương Tôn Vô Cấu chính là Trịnh Ngôn Khánh. Trong lòng nàng khẽ động mà nói:

- Quan Âm tỷ, về sau con có thể thường xuyên nhìn thấy thần khí ca ca đó rồi.

- Thật không mẹ?

Trương Tôn Vô Cấu mở to con mắt nghi hoặc mà hỏi.

Cao phu nhân hạ giọng nói:

- Cha con đã quyết định thu nhận Trịnh Ngôn Khánh làm đệ tử.

Trương Tôn Vô Kỵ kinh hãi không thôi, phụ thân muốn thu Trịnh Ngôn Khánh làm đệ tử sao?

Trương Tôn Thịnh muốn thu Trịnh Ngôn Khánh làm đệ tử, tin tức này truyền ra như địa chấn, nhanh chóng vang vọng khắp thành Lạc Dương.

Đối với tin tức này, mọi người tuy cảm thấy nghi hoặc nhưng ngẫm kỹ cũng là đương nhiên.

Trương Tôn Thịnh ở trong triều đình là danh môn vọng tộc, mà Trịnh Ngôn Khánh lại là Lê Dương Trịnh thị, tài hoa xuất chúng, cũng có thể coi là văn võ song toàn, cho nên Trịnh Ngôn Khánh báai Trương Tôn Thịnh làm thầy đã là hợp lý, thậm chí có người cảm thấy tiền đồ của Trịnh Ngôn Khánh sau này sẽ vô cùng dễ dàng.

Cùng lúc đó, Trương Tôn Thịnh cũng truyền ra bài thơ Xuất tặc, chính là bài thơ lúc trước Trịnh Ngôn Khánh làm.

Ngẫm lại, Trương Tôn Thịnh từ khi làm quan tới nay, dựng nên rất nhiều sự nghiệp, cũng chỉ có bài thơ Xuất Tặc này mới nói hết về ông.

Rất nhiều đại thần trong triều, đều âm thầm dăn dò hài tử nhà mình chớ gây thị phi không được học theo tên Mạch Tử Trọng, đi khiêu khích Trịnh Ngôn Khánh. Trịnh Ngôn Khánh hiện tại danh tiếng đã cực thịnh, tuy rằng Trịnh thị Huỳnh Dương đã xuống dốc nhưng thật sự không thể khinh thường khả năng của Trương Tôn Thịnh.

Hắn chính là chân chính trọng thần ở trong triều.

- Ngôn Khánh người muốn bái Trương Tôn đại tướng quân làm thầy?

Đúng lúc này, Bùi Hành Nghiễm, Tiết Vạn Triệt đều tới hỏi thăm.

Cúc đội ngày hai mươi tám tháng chạp đã tan rã.

Tiết Thu Diêu Nghĩa đã rời khỏi Lạc Dương, Đậu Hiếu đã bị Đậu Uy mang tới Trường An, được Đậu gia bồi dưỡng.

Mà Tiết Vạn Triệt cũng sắp phải quay trở lại Hà Đông.

Trịnh Ngôn Khánh ngẫm mình với bọn hần ở trong suối nước nóng, nghe thấy Bùi Hành Nghiễm hỏi thăm thì nhẹ nhàng gật đầu.

- Đúng thế, mười ngày sau là lễ bái sư, nhưng trước hết ta phải tinh thân trai giới, đúng rồi, Bùi đại huynh có nghe thấy tin tức gì không? Hà Nam doãn có hành động rồi sao?

Trịnh Ngôn Khánh nghĩ đến, Trương Tôn Thịnh không dễ dàng mà đề cập đến chuyện của Hà Nam doãn như vậy.

Bùi Hành Nghiễm nghĩ, hần cũng không nghe thấy phụ thân mình nói đến, tựa hồ như Hà Bắc tu trì kênh mương, chuẩn bị làm nên một công trình vô cùng to.

- À, ta nhớ rồi, Hà Nam Doãn Phòng đại nhân cũng chuẩn bị sửa trị lưu dân ở Lạc Dương.

Lạc Dương lưu dân sớm đã tăng nhiều, sửa trị cũng là chuyện sớm hay muộn.

Cho nên Trịnh Ngôn Khánh cũng không để ý đến chuyện Phòng Ngạn Khiêm làm ra chuyện này. Chỉ là hiện tại có rất nhiều trọng thần từ Trường An truyền tới, một số quyền quý rất cần ở Lạc Dương.

Chỉ là Phòng Ngạn Khiêm cũng có vốn liếng chống lại giới quyền quý kia sao?

Trước kia hần làm tư mã ở Hứa Châu, đã dứt khoát làm nên các phương diện sửa trị, hiệu quả đúng là không tệ, Trịnh Ngôn Khánh cũng vô cùng coi trọng. Nhưng Lạc Dương không phải là Hứa Châu.

Hiện tại nếu gây chuyện không tốt, không chỉ Phòng Ngạn Khiêm gặp chuyện không may mà Trịnh Ngôn Khánh cũng bị liên lụy.

Hiện nay nếu như tu trì kênh mương không hợp lý sẽ gây nên hậu quả nghiêm trọng.

Dương Quảng tuy có dáng vẻ thư sinh nhưng không bỏ sót tình hình xung quanh, nghe nói Hà Bắc có giặc cỏ, lập tức xây dựng nơi đó trở nên rầm rộ, liệu tình huống lưu dân ở Hà Bắc có thêm nghiêm trọng không, đây đúng là một vấn đề lớn.

Có lẽ, nhà Tùy xuống dốc, nguyên nhân cũng là vì khởi công xây dựng kênh đào này.

Chuyện này Trịnh Ngôn Khánh cũng không thể quản được.

Nói chuyện với đám huynh đệ này một lát sau đó Trịnh Ngôn Khánh đi tắm rồi trở về Trúc viên.

Bùi Hành Nghiễm, Tiết Vạn Triệt tắm một đêm, xương cốt rã rời nên cũng không muốn trở lại Lạc Dương mà ở lại trúc viên.

Dù sao phòng xá Trúc viên cũng không quá nhiều, người trong nhà cũng không đến quá mức bài xích.

Mà Trịnh Ngôn Khánh xem sách một lúc thì kêu Mã Tam Bảo lên.

- Mã Tam Bảo, người không phải là người của Trương Tôn gia phải không?

Hần vô tình hữu ý hỏi ra một câu khiến cho Mã Tam Bảo cả kinh, ngẩng đầu nhìn về phía Trịnh Ngôn Khánh.

- Hôm nay ở Phích Lịch đường, ta phát hiện người nhìn thấy Trương Tôn Vô Kỵ cũng không có vẻ giống như là tớ với chủ, thậm chí lúc hần nói chuyện với ta cũng không nhìn người một cái, cho nên ta cảm thấy người không phải là người của Phích Lịch đường, nói cho ta biết, người rốt cuộc từ đâu mà tới?

Mã Tam Bảo trong lòng cả kinh, nhưng ngoài mặt vẫn bảo trì được vẻ bình tĩnh.

Hắn vâng mệnh tới đây, với tính tình của mình, hắn tưởng rằng có thể giấu diếm Trịnh Ngôn Khánh, không ngờ Trịnh Ngôn Khánh lại có thể nhìn ra hắn nhanh như vậy.

Trên thư ánh bày ra một thanh đại hoành đao, lộ ra sát khí nhàn nhạt.

Mã Tam Bảo tin rằng, nếu mình không nói thật thì Trịnh Ngôn Khánh cũng không e ngại gì Trưởng Tôn Thỉnh mà giết hắn.

Hắn hít sâu một hơi rồi nói:

- Trịnh thiếu gia, ngài thật đúng là yêu nghiệt... tiểu nhân tự nhận mình đã vô cùng cẩn thận mà vẫn bị ngài nhìn ra chỗ sơ hở. Tiểu nhân chính là Mã Tam Bảo, từ Hạ Châu tới đây, vâng mệnh của Đường quốc công, đến bên cạnh ngài hầu cận.

- Hạ Châu?

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình, trong lòng sinh ra một dòng nước ảm.

Trên đời này người có thể quan tâm mình ngoại trừ Trịnh Thế An cũng chỉ có sư phụ.

Lam Lam

166. Chương 61: Tâm Sự Của Từ Thế Tích.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 61: Tâm sự của Từ Thế Tích.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Mặc dù Trịnh Ngôn Khánh nguyện ý gọi Trưởng Tôn Thỉnh làm sư phụ nhưng trong lòng hắn thủy chung vẫn đem Lý Cơ là sư phụ duy nhất. Mã Tam Bảo nói những lời này khiến cho Trịnh Ngôn Khánh càng thêm xác định thân phận của Lý Cơ.

Sư phụ hóa ra là tộc nhân của Lý tộc.

Chỉ là Lý Cơ đã làm ra chuyện gì mà phải mai danh ẩn tích, trốn đông trốn tây như vậy?

Trịnh Ngôn Khánh không biết nhưng Mã Tam Bảo cũng không có khả năng biết quá nhiều. Hắn mặc dù là được Lý Uyên phái tới nhưng hắn không đáng tin cậy để Lý Uyên nói cho biết nhiều chuyện.

- Sư phụ... ông ấy thế nào rồi?

Trịnh Ngôn Khánh run rẩy nhìn Mã Tam Bảo rồi hỏi, trong mắt lại hiện thêm vài phần ảm áp.

Mã Tam Bảo cung kính trả lời:

- Vào năm ngoái, cửu gia có đi Cô Thỉnh, hiện nay cũng đã làm khách ở Lũng Tây đường

- Lũng Tây là chỗ ở của Lý thị.

Trịnh Ngôn Khánh kỳ quái hỏi:

- Sư phụ đi tới Tây đường làm gì?

- Nghe nói là bái phỏng Lý tộc trưởng, chuyện cụ thể tiểu nhân cũng không rõ lắm, tiểu nhân trước khi đến, Đường quốc công chỉ nói tiểu nhân chiếu cố thiếu gia cho tốt, nghe thiếu gia phân phó, còn mọi chuyện đều không nói rõ.

Trịnh Ngôn Khánh lên tiếng bảo Mã Tam Bảo ngồi xuống.

- Mã Tam Bảo, ta cũng không có chuyện gì khẩn cấp.

Chỉ là Mao Vượng dưới nhà đã lớn tuổi, đi đứng cũng không linh hoạt, như vậy đi, sau này những chuyện mua đồ dùng người sẽ phụ trách, cần gì cứ nói cho Mao Vượng là được.

Mã Tam Bảo liền cung kính đáp ứng.

Trịnh Ngôn Khánh nói với hần một lúc rồi cho Mã Tam Bảo rời khỏi.

Hần từ trên giá sách tìm lấy một cuốn Nguyên Thị chí, lật hai trang thì thấy được sự ghi chép về Lý gia tộc.

Lũng tây Lý thị là một trong năm họ lớn.

Trong năm họ, phân ra mười ba tộc phòng, quy mô khổng lồ, gia chủ chính là Lý Hành Chi, tự là Nghĩa không, nhu danh là Sư Tử.

Lý Cơ chạy đi tìm Lý Hành Chi, rốt cuộc là có mục đích gì đây?

Trịnh Ngôn Khánh không cách nào lý giải được vì vậy đem quyển Nguyên Hợp Chí gấp lại, đi tới phía cửa sổ trúc lâu nhìn ra bên ngoài xem thế nào.

Đầu mùa xuân, trúc viên xanh mượt.

Ánh trăng như tấm, chiếu vào từng cành trúc tạo nên một mảng yên tĩnh, Trịnh Ngôn Khánh phủ thêm áo choàng, mang theo Tế Yêu và Tứ Nhân tản bộ trong rừng.

Đi đến đầu rừng trúc, hần loáng thoáng thấy có người, Trịnh Ngôn Khánh liền đứng xem xét.

Đã non nửa năm, Tế Yêu và Tứ Nhân đã lớn lên không ít.

Tuy không thể một mình đi săn xong nghe thấy tiếng động nó đều cảnh giác.

- Từ đại ca?

Trịnh Ngôn Khánh nhận ra người nọ là Từ Thế Tích, vội vàng triệu hồi Tế Yêu và Tứ Nhân đi tới trước mặt của Từ Thế Tích.

- Đã trở như vậy người tại sao vẫn chưa nghỉ ngơi?

Từ Thế Tích cười cười:

- Ngủ không được cho nên ra ngoài này một chút.

- Từ đại ca, có phải huynh có tâm sự gì không?

Trịnh Ngôn Khánh nhìn ra được Từ Thế Tích hình như lo lắng trong lòng.

Từ Thế Tích ngồi ngang xuống một cành trúc, rồi nói:

- Ngôn Khánh, người hôm nay được xuất thân vVn Kỳ Ủy, lại báỉ nhập Phích Lịch đường làm môn hạ, ngày sau thành tựu không thể đếm được.

Mà ta... một tháng nữa là khảo thí nhập quan học rồi, nghe nói lần này cũng có rất nhiều đệ tử quan lại nhập quan, ta trong lòng vẫn không biết phải làm thế nào.

Chính xác là năm nay Nhập Quan học khảo thí khó hơn so với mọi năm rất nhiều.

Dương Quảng tổ chức di dời đại quy mô từ Trường An tới Lạc Dương, khiến cho quan học Lạc Dương ngày càng bị áp lực hơn.

Ngôn Khánh đã nghe nói qua, nhân tài trong năm Nhân Thọ rất đông đúc, Lạc Dương quan học theo thống kê đã tuyển chọn từ hai mươi chọn một lên tới 150 chọn một, độ khó tăng lên gấp bảy lần, khó trách Từ Thế Tích lại sầu lo như vậy. Hần sợ rằng hần học hành không tốt, thì sẽ thất bại trong gang tấc.

Hần đi vào Trịnh gia làm môn hạ, vào Lạc Dương chính là để hi vọng có thể nhập quan học.

Nhưng hiện tại khó khăn chồng chất.

Ngôn Khánh cũng không biết phải làm sao để trợ giúp cho Từ Thế Tích.

Những đệ tử bình thường như Từ Thế Tích, muốn đạt được một danh ngạch quả thực không phải là điều dễ dàng.

- Nếu không, ít ngày nữa, ta mời sư phụ ra mặt giúp người được không?

Từ Thế Tích sáng ngời hai mắt, nhưng rồi lại lắc đầu khê nói:

- Đại tướng quân thu người làm đệ tử đều là phúc khí của người, nếu như vì chuyện này mà đại tướng quân có cái nhìn khác về người thì chẳng phải là hỏng mất tiền đồ hay sao?

- Ngôn Khánh, người thông minh, học thức lại tốt, không thể lỗ mãng hành sự.

- Ta ở bên này xử lý, nếu như thực sự không thể gia nhập quan học Lạc Dương thì cha ta tuổi tác cũng đã lớn cũng cần người đỡ dẫn, ta tham gia huyện học cũng được, cũng chênh lệch không quá lớn.

Chênh lệch không lớn?

Trịnh Ngôn Khánh không tin vào lời nói này của Từ Thế Tích, quan học và huyện học chênh lệch với nhau càng lúc càng lớn, một bên là học phủ thị trấn địa phương, một bên là học xá để đô, địa vị trong mắt mọi người chênh lệch rất nhiều. Cả nước chỉ có hai quan học là Trường An và Lạc Dương, những trường học bình thường làm sao có thể so sánh.

Lạc Dương càng lúc càng xác định là Đông Đô, sự chênh lệch với Trường An ngày càng nhỏ, chênh lệch so với địa phương ngày càng lớn.

Trịnh Ngôn Khánh thò tay ôm lấy vai của Từ Thế Tích:

- Từ đại ca, người không cần phải cân nhắc quá nhiều, ngược lại rối loạn tâm tư, theo ta thấy, người thi vào quan học khả năng đậu cũng rất lớn, cho dù không trúng cử thì cũng không phải là tội của người, về nhà học tiếp, trời sinh người có tài tất có chỗ hữu dụng, tại sao phải câu nệ học xá quan học? Ít nhất người bình pháp mưu lược đều hơn xa ta.

Từ Thế Tích lẩm bẩm nói:

- Trời sinh ta tài tất hữu dụng sao?

Hắn đột nhiên phấn chấn tinh thần, đứng lên, quay đầu cười nói:

- Nghe người nói như vậy, trong lòng ta liền thoải mái hơn rất nhiều.

- Bất kể thế nào, không gượng nổi thì ta trở về nhà, ở nhà dù sao cũng còn rất nhiều chuyện cần ta phải làm.

Thấy Từ Thế Tích có tâm tình như vậy, Trịnh Ngôn Khánh cũng nở ra một nụ cười.

Hai người cùng đi bên cạnh trong rừng trúc, nói chuyện vui vẻ, ánh sáng chiếu vàng khiến cho họ càng thêm rục rịch.

Đối với việc chinh đồn những lưu dân Lạc Dương kia, những đệ tử quyền quý hung ác bị đả kích trọn vẹn ba ngày, Phòng Ngạn Khiên lúc này đã bắt mười bảy tên đệ tử quyền quý ngang ngược hung hăng, dẫn tới cho tất cả các gia tộc quyền thế không ai không run sợ, cảnh cáo đệ tử trong nhà ra ngoài không được làm bậy. Nhưng nói thật đối với hành vi này của Phòng Ngạn Khiên, Trịnh Ngôn Khánh thậm nghi ngờ đúng là ngu ngốc, lấy trứng chọi đá.

Lam Lam

167. Chương 62: Bản Cung.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 62: Bản cung.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Quảng hiện nay ở Lạc Dương, hẳn là Hà Nam doãn, dĩ nhiên cầm quyền hành không ai dám chọc vào.

Nhưng một khi Dương Quảng về hẳn có thể chịu nổi áp lực này không? Nếu như không chịu nổi thì cũng chỉ có thể lấy Phòng Ngạn Khiêm ra làm người chịu tội thay.

Mọi người đều say ta tỉnh, thường thường không có kết cục tốt.

Trịnh Ngôn Khánh suy nghĩ hồi lâu, quyết định viết một phong thư khuyên bảo hẳn một lúc.

Nhưng hồi âm của Phòng Ngạn Khiêm lại khiến cho Ngôn Khánh phải lắc đầu:

- Tiểu hữu là tri kỷ của ta, hảo ý của tiểu hữu ta tâm lĩnh, thế nhưng ăn lộc của vua, thì phải làm tốt chức trách, ta là Hà Nam doãn, phải ổn định thông tế kênh mương ở Lạc Dương, lần này cho dù thế nào thì ta cũng phải kiên trì.

Đối với câu trả lời của Phòng Ngạn Khiêm, Trịnh Ngôn Khánh cũng chỉ có thể cảm khái.

Hoàn toàn chính xác, tầm quan trọng của sông Lạc được gia tăng, trị an cũng trở nên hỗn loạn.

Thông tế kênh mương cần rất nhiều vật tư cung ứng, nếu như không thể bảo trì được sự ổn định của sông Lạc thì đúng là phiền toái lớn.

Ngôn ngữ như vậy, Phòng Ngạn Khiêm xem ra cũng không để ý đến kế hoạch thông tế kênh mương của hoàng đế.

Thân là thần tử, hoàng đế đã quyết định hẳn cũng chỉ có thể nghe theo, đem mọi chuyện mà làm cho tốt.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không biết, mình lúc trước làm bài Vội Ngâm lời kéo Phòng Huyền Linh rút cuộc là đúng hay sai... cũng may, mười ngày sau, lễ bái sư của Trịnh Ngôn Khánh ở Phích Lịch đường cũng không có gì bất ngờ.

Người tới xem lễ rất nhiều, ngoài tộc nhân của Trưởng Tôn Thụ thì có Bộc Dương quận công Vũ Văn Thuật tới chúc mừng.

Công tâm mà nói, Vũ Văn Thuật tướng mạo phong độ đều rất oai phong.

Tuy hiện nay hẳn đã lớn tuổi thế nhưng bằng phong độ và hình dáng của hẳn cho thấy, hẳn vô cùng tao nhã. Thế nhưng Trịnh Ngôn Khánh cũng cảm thấy, người này là một người hung ác nham hiểm.

Chỉ là thần sắc của Trịnh Ngôn Khánh không để lộ tâm tình của mình ra.

Trái lại hẳn đối với Vũ Văn Thuật vô cùng cung kính, không hề có chỗ nào thất lễ, thà rằng đắc tội với quân tử chứ không thể đắc tội với tiểu nhân, trong mắt của Ngôn Khánh, Vũ Văn Thuật là một tên tiểu nhân, hơn nữa hiện tại hẳn còn khống chế Tư Lệ Đài, quyền lực rất to lớn, Ngôn Khánh không nên đắc tội với hẳn.

- Ngôn Khánh, Phá Dã Đầu hôm nay tới xin lỗi rồi.

Sau khi lễ bái sư chấm dứt, Trưởng Tôn Thụ kéo Trịnh Ngôn Khánh qua một bên, trước khi về thì Vũ Văn Thành Chỉ đã đứng ra cúi đầu nhận lỗi vì lời đồn trước kia. Lần này bọn họ còn mang tới lễ vật là một cây trường cung.

Dù sao Phá Dã Đầu đường đường cũng là một quận công, người bình thường không thể so sánh.

Trịnh Ngôn Khánh đã sớm nhận ra, hẳn và Mạch Tử Trọng xung đột là có người ở bên trong gây nên.

Nhưng hẳn thật sự không ngờ lại là cháu trai của Vũ Văn Thuật, cái này cũng khó trách, lúc ấy Vũ Văn Thuật vẫn còn ở Trường An, cho nên Trịnh Ngôn Khánh cũng không đem chuyện này liên hệ tới Vũ Văn Thuật.

Vũ Văn Thuật sở dĩ tới nhận lỗi cũng là do Trương Tôn Thịnh đối với hắn gây đủ áp lực.

- Cây cung này, đúng là một cây trường cung tốt.

- Chỉ là với năng lực bây giờ của ngươi không thể dùng nó được, ngươi đã đầu nhập làm môn hạ của Phích Lịch đường, cũng phải học một chút cưỡi ngựa bắn cung, cây cung này khá cứng, ngươi chỉ có thể từ từ luyện tập.

Trịnh Ngôn Khánh trước kia đã từng luyện bắn cung với Lý Cơ, cũng có một chút căn bản.

Thời tùy đường dùng đơn vị thạch để đo độ cứng của cung, một thạch cung bằng 160 cân lực lượng.

- Sư phụ, cung này có mấy thạch lực?

Trương Tôn Thịnh cũng sớm nói:

- Cung này có bốn thạch, không phải là tráng sĩ thì không dùng được.

Bốn thạch?

Trịnh Ngôn Khánh đi qua, nhẹ nhàng kéo dây cung một cái thấy nó không hề chuyển động chút nào.

Hắn dồn hết lực đạo dây cung cũng mới chỉ chuyển động được một chút.

Kéo một lần xong Ngôn Khánh đã cảm thấy hụt hơi.

- Ha ha, ngươi hiện tại miễn cưỡng khai cung cũng không được đâu, trong đám bạn cùng lứa tuổi với ngươi, rất khó có người có thể khai cung được, cánh tay còn run rẩy thì làm sao có thể bắn chết địch nhân, lúc ta bằng tuổi ngươi cũng chưa có được khí lực như ngươi cho nên không cần phải nôn nóng.

- Vậy sư phụ sử dụng cây cung có bao nhiêu thạch lực?

- Hai thạch.

Trương Tôn Thịnh trả lời, khiến cho Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy giật mình.

Trong mắt hắn, nhân vật như Trương Tôn Thịnh nhất định phải rất mạnh, không ngờ cũng chỉ có hai thạch lực.

- Lực không cần lớn nhỏ, quan trọng là phải vận dụng thỏa đáng.

Trương Tôn Thịnh vỗ vỗ đầu Trịnh Ngôn Khánh:

- Ta thấy ngươi ở trong kích cú sử dụng lực lượng hẳn cũng tinh tường sự quan trọng của xảo diệu trong đó, không nói rườm rà, lão trụ quốc Ngự Câu La có thể khai mở trường cung sáu thạch lực.

- Nhưng nếu ở trên chiến trận, luận về thuật bắn tên thì ba mũi tên của vi sư là đủ lấy mạng của hắn rồi.

Trong giọng nói của Trương Tôn Thịnh có một vẻ kiêu ngạo, Trịnh Ngôn Khánh nghe được thì cảm thấy lú lẫm, lão sư phụ này của hắn phải có đảm lượng thì mới có thể nói như vậy.

Ở nơi này sinh hoạt, Trịnh Ngôn Khánh đã hiểu ra nhiều điều.

Mỗi ngày trời còn chưa sáng, hắn đã ra khỏi giường mà luyện công, sau đó cưỡi ngựa đi vòng quanh, buổi trưa thì theo Trương Tôn Thịnh học sách và hán thư, giữa trưa hắn sẽ ăn cơm ở Phích Lịch đường, cuối cùng buổi chiều sẽ luyện tập võ nghệ.

Trương Tôn Thịnh được gọi là Tiến Sóc song tuyệt.

Không chỉ vì kỹ thuật bắn tên của hắn tinh diệu mà thương pháp của hắn cũng rất mạnh mẽ, một cây mã giáo khi thi triển có thể nói là không ai ngăn cản được.

Ngôn Khánh đã từng thấy hắn ở trong quân so giáo, đem đối phương quét xuống ngựa.

Nhưng Trương Tôn Thịnh lại nói cho Trịnh Ngôn Khánh biết:

Nếu bàn về giáo, thì hẳn không phải là đối thủ của Ngư lão trụ quốc.

Mặc dù Thiên Bảo tướng quân là môn hạ của Ngư lão trụ quốc cũng không được chân truyền của hẳn.

Ngôn Khánh chấn động.

Bởi vì hẳn biết rõ, Thiên Bảo tướng quân trong lời của Trương Tôn Thịnh chính là Vũ Văn Thành Đô, đại danh鼎鼎 xếp thứ hai trong Tùy Đường diễn nghĩa.

Người cường hãn như vậy, là môn hạ của Ngư Câu La thì cũng thôi, nhưng tại sao cũng không được sự chân truyền của Ngư Câu La?

Vậy Ngư Câu La sẽ lợi hại tới mức nào?

- Tại sao? Chẳng lẽ Ngư lão trụ quốc không thích Thiên Bảo tướng quân?

- Điều này cũng không phải, Thiên Bảo tướng quân tư chất vô cùng tốt, Ngư lão trụ quốc rất thích hẳn.

- Chỉ là Thiên Bảo tướng quân trời sinh sức lớn, mặc dù Ngư lão trụ quốc cũng không so được với hẳn về mặt này, chỉ là sự tinh diệu của thương pháp thì Thiên Bảo tướng quân lại không thích hợp.

Trịnh Ngôn Khánh thụ giáo, liên tục gật đầu.

- Nếu như có cơ hội, ta sẽ giới thiệu con cho Ngư lão trụ quốc học giáo.

[/QUOTE]

codon.tra

168. Chương 63: Thư Cầu Cứu.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 63: Thư cầu cứu.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Cái thương pháp kia nếu như thất truyền thì đúng là một điều đáng tiếc, con muốn học giáo nhất định phải có một thanh giáo tốt, nhưng từ khi Ngôn Hổ mất tích, hầu như không còn ai có thể chế tạo giáo tốt.

- Lại là Ngôn Hổ.

Trịnh Ngôn Khánh thiếu chút nữa cất tiếng hỏi về chuyện của Ngôn Hổ, may mà hẳn có thể kìm nén được.

Hẳn biết phân nặng nhẹ, chuyện này nếu như hỏi nhiều sẽ khiến cho Trương Tôn Thịnh hoài nghi.

Năm đó Trương Tôn Thịnh đã cầu tình Ninh Trường Chân, bảo vệ tính mạng cho Ngôn Hổ.

Nhưng chưa chắc hẳn sẽ đồng ý bảo vệ tính mạng cho Ngôn Khánh... gây chuyện không tốt, Trịnh Ngôn Khánh còn sẽ bị mất đi tính mạng, chuyện của Ngôn Hổ chỉ có thể giấu ở trong lòng.

Yên lặng tìm cơ hội, tìm cách điều tra.

Ngày hôm nay, Trịnh Ngôn Khánh cùng với Trương Tôn Thịnh hai người sau khi luyện cung tên xong chia tay ở ngoài Quang cổng.

Trương Tôn Thịnh ở phía bắc Lạc Thủy, mà Ngôn Khánh ở Trúc viên, nhất định phải sang sông. Sau khi luyện tập cả ngày, Ngôn Khánh cũng vô cùng mệt mỏi, lúc hẳn trở về Trúc Viên thì ở trong trúc lâu, đèn đuốc đã sáng trưng.

Trịnh Ngôn Khánh xoay người xuống ngựa thì thấy Mã Tam Bảo vội vàng đi tới:

- Thiếu gia, Trịnh phủ phái người cầu kiến.

Trịnh Vi Thiện ngồi ở trước trúc lâu, mình mặc thanh sam.

Hiện nay trúc lâu chỉ còn Từ Thế Tích, nguyên nhân rất đơn giản, Tiết Vạn Triệt đã quay lại Hà Đông, Bùi Hành Nghiễm bị lão gia tử cấm ở trong nhà, hiện nay Phòng Ngạn Khiêm nghiêm trị ở Lạc Dương, tất cả các công tử ca ở đây đều không ai dám trêu chọc tới Phòng Ngạn Khiêm thiết diện vô tư, người này thuộc về lục thân bất nhận, trước đó vài ngày, Tề Vương thế tử ở Lạc Dương phóng ngựa đá thương người bị Phòng Ngạn Khiêm hạ lệnh đuổi bắt, đánh cho mười trượng mới trả về nhà.

Tề Vương Thế tử chính là cháu trai của Dương Quảng.

Phòng Ngạn Khiêm ngay cả hần cũng không tha thật khiến nhiều người phải sợ hãi.

Bùi Hành Nghiễm, Tiết Vạn Triệt đều không ở trúc viên, Ngôn Khánh mỗi ngày muốn đi học cho nên ở nhà chỉ còn lại Vương Chính, Từ Thế Tích.

Những người khác không có tư cách tiếp đãi khách nhân nên trách nhiệm này rơi xuống Từ Thế Tích, Từ Thế Tích cũng là ti phẩm nhưng cuối cùng cũng là xuất thân trung lưu, tuy so với Trịnh Vi Thiện chênh lệch một chút nhưng luận về gia thế thì chưa chắc đã thua Trịnh Vi Thiện.

Cho nên trước khi Trịnh Ngôn Khánh về, Từ Thế Tích còn nói chuyện với Trịnh Vi Thiện, tránh nhàm chán.

Trịnh Ngôn Khánh vào phòng khách, Trịnh Vi Thiện vội vàng đứng dậy.

Hiện tại Trịnh Vi Thiện rất cung kính với Trịnh Ngôn Khánh, Trịnh Ngôn Khánh không chỉ là đệ tử của Trương Tôn Thịnh mà còn có danh hiệu Vân Kỳ Úy.

Chỉ bằng danh hiệu này, Trịnh Vi Thiện đã không dám vô lễ.

Trịnh Vi Thiện chấp tay nhìn về phía Mã Tam Bảo lộ vẻ lo lắng, Ngôn Khánh cười cười khoát tay, mời Trịnh Vi Thiện ngồi xuống nói chuyện. Trịnh Vi Thiện hỏi trước đối với tổ tôn của hần cũng không tệ, từ lúc mới bắt đầu vẫn luôn giữ thiện ý.

Bằng vào điểm này khiến cho Trịnh Ngôn Khánh đối với hần vô cùng tốt:

- Tam Bảo, người mau pha trà mà Trương Tam ca mấy bữa trước tặng đi.

Trịnh Ngôn Khánh tuổi còn nhỏ cho nên không thể nào uống rượu đại đa số thời điểm hần đều uống trà.

- Ngôn Khánh, gần đây con quả là không tệ.

Trịnh Vi Thiện trong lòng thầm cảm khái, tiểu gia nô của Trịnh gia năm đó không ngờ hôm nay đã đạt tới mức này.

Trước kia Trịnh Vi Thiện không dám khinh thường Trịnh Ngôn Khánh, nhưng hần thật sự không ngờ Trịnh Ngôn Khánh hiện tại đã có thể đạt tới mức này.

Gần mười tuổi đã lấy được danh hiệu Vân Kỳ Úy.

Hần hiện tại cảm thấy mình may mắn, lúc trước vẫn giữ quan hệ tốt đối với tổ tôn Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Ngôn Khánh cười nói:

- Thúc phụ không cần phải khách khí, tiểu chất bất quá may mắn mà thôi.

- Ngôn Khánh ngay cả đại tướng quân cũng đều nhận con là đệ tử, cho thấy rằng rất coi trọng con.

- Đại công tử cách đây vài ngày gửi thư khích lệ, nói rằng con làm vang vọng mặt mũi của An Viễn đường, trong lòng rất vui mừng.

Mã Tam Bảo bưng trà lên, rót cho mỗi người một chén.

Rồi sau đó hắn rời khỏi phòng khách, cùng với Thẩm Quang đứng ở ngoài hiên.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Trịnh thúc, có phải trong nhà có chuyện rồi không.

- Aizzz.

Trịnh Vi Thiện do dự một lúc rồi nói:

- Ngôn Khánh, con là đệ tử của An Viễn đường, ta cũng không muốn giấu diếm với con.

- Đại lão gia sau khi mất, đại công tử tuy tiếp nhận An Viễn đường nhưng vẫn một mực không ổn định.

- Trong nhà bắt đầu rục rịch, ngày 28 tháng chạp con đạt được chức Vân Kỳ Úy thì vẫn còn ổn định nhưng mười ngày trước, Trịnh Sĩ Cơ ở hội tộc đột nhiên làm khó dễ, ý đồ đem địa công tử khu trục ra khỏi An Viễn đường, mà tộc trưởng cũng đứng ở bên hắn, tất cả hiện tại đang đồng ý sẽ thương nghị ở tổ miếu.

Đại công tử cảm thấy đã vô lực ngăn cản sự hoạt động của thất phòng kia, chỉ sợ là...

Trịnh Sĩ Cơ?

Ngôn Khánh có hơi tấn tượng.

Chỉ là Trịnh Sĩ Cơ không ở Huỳnh Dương mà cư trú ở Bành Thành.

Trong thất phòng, hậu nhân của Trịnh Hi chia làm hai, một chi ngụ ở Huỳnh Dương, một chi khác thì ở Cát Thành thời Bắc Ngụy, sau đó là bành Thành. Trước có Trịnh Cư Vĩ, làm thái thú ở đây, chức và quyền hành rất cao.

Lại có Trịnh Trọng Lễ ở đó được gả cho Thần Vô Đế, về sau thất phòng nhân tài xuất hiện lớp lớp, bất luận là võ tướng hay là văn tướng đều vô cùng hưng thịnh. Sau đó theo năm tháng, khi Trịnh Trọng Lễ bị giết, thất phòng cũng từ từ xuống dốc.

Ngôn Khánh cảm thấy hơi kỳ quái.

Bành Thành Trịnh thị chỉ là chi nhánh của thất phòng.

Từ sau khi Bắc Tề diệt vong, đã bị đại thương, có tư cách gì mà khiêu chiến với địa vị ở An Viễn đường.

Kỳ quái nhất là Kinh Đường Trịnh Thiện Nguyệt chưa bao giờ tham dự vào cuộc tranh đấu giữa các phòng hiện tại lại đứng nghiêng hẳn qua một bên, nguyên nhân là ở đâu?

- Trịnh thúc thúc, đại công tử có ý gì?

- Đại công tử không có ý gì, ta đêm lần này thực ra là ý của tiểu công tử.

- Hoành Nghị?

Trịnh Ngôn Khánh cùng Từ Thế Tích nhìn nhau rồi hỏi:

- Hoành Nghị có ý gì?

- Tiểu công tử phái người đưa thư tới, nói chuyển giao cho cậu.

Trịnh Vi Thiện nói xog lấy từ trong người ra một phong thư đưa cho Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Ngôn Khánh mở thư ra nhìn lướt vào bên trong.

Ngôn Khánh liếc nhìn, có thể nhận ra đây là thể chữ Nhan, chính là thủ bút của Hoành Nghị, ngôn ngữ vẫn có phần lưu loát, bút lực non nớt.

Đại khái ý nói, Trịnh Nhân Cơ gần đây rất bức bối, đôi khi thức trắng đêm không ngủ.

Hắn là con của Trịnh Nhân Cơ không thể phân giải ưu sầu của phụ thân cho nên viết thư cho Ngôn Khánh, hi vọng Ngôn Khánh cho hắn một chủ ý.

Đây là phong thư cầu cứu của Trịnh Hoành Nghị.

Nếu là do Trịnh Nhân Cơ sai sử, bên trong câu chữ nhất định sẽ cân nhắc chứ không thể non sót như vậy được.

codon.traí

169. Chương 64: An Viễn Đường Ngụy Nan.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 64: An Viễn đường ngụy nan.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Ngôn Khánh đem thư giao cho Từ Thế Tích, trầm tư lại mà không nói gì.

Có lẽ trong lòng Trịnh Hoàn Nghi đối với người sáng tạo ra câu chuyện Tam Quốc Diễn Nghĩa là Trịnh Ngôn Khánh nghĩ hẳn nhất định có thể có biện pháp tốt, mà trên thực tế, Ngôn Khánh đã lưu lại ấn tượng rất lớn cho Trịnh Hoàn Nghi.

Cho nên khi Trịnh Hoàn Nghi khó khăn thì người đầu tiên nó nghĩ tới là Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Vi Thiện ngồi ở bên cạnh không hề lên tiếng.

Từ Thế Tích sau khi bỏ thư qua một bên thì nhìn lại Trịnh Ngôn Khánh.

- Ngôn Khánh, còn ý kiến gì không?

Trịnh Ngôn Khánh trong lòng cười khổ, chuyện này ta có thể nghĩ ra biện pháp gì cho tốt đây?

Hắn mở to mắt:

- Trịnh thúc thúc, tình huống có phải là rất nghiêm trọng không?

- Căn cứ vào lời nói của người nhà thì tình hình có hơi nghiêm trọng, quan trọng nhất là thất phòng tựa hồ muốn nuốt chửng cả chúng ta. Ngôn Khánh cậu cũng biết, Đại công tử sau khi từ Lạc Dương trở về An Viễn đường hiện tại đã không còn căn cơ nữa, mà Trịnh thị ở Giang Nam tuy ở trong triều không có căn cơ nhưng mà tài lực hùng hậu, thất phòng đều được bọn họ giúp đỡ cho nên bọn họ đều ủng hộ Trịnh thị phía nam.

Trịnh Ngôn Khánh nhíu lông mày hóa ra là thế.

Trịnh thị ở thời kỳ Lương Tấn chia ra làm nam bắc hai tông, một tông thì ở Huỳnh Dương, một tông thì ở Giang Nam.

Thủy tổ của Trịnh thị phía Nam chính là Trịnh Diệp.

Đến đời thứ năm của họ có một người xuất hiện chính là Trịnh Kính Tân, là phụ quốc tướng quân, trung tán đại phu, lúc ấy quyền hành vô cùng lớn, nhưng đến cuối thời bắc tề bắc chu, họ Trịnh bắt đầu trở nên xuống dốc.

Nhưng vì bọn họ kinh doanh ở Giang Nam đã hơn trăm năm nên tài lực vô cùng hùng hậu.

Hiện nay đại Tùy sau khi khai thông kênh đào, nam bắc ngày càng lưu thông với nhau, khiến cho nam tổ Trịnh thị cũng có ý niệm quy tông, bọn họ nếu như chống lưng được cho Trịnh thị ở Huỳnh Dương thì đúng là một trợ lực rất lớn.

Nam tổ quy tông từ lúc Trịnh Đại Sĩ còn sống đã bắt đầu vận động.

Lúc ấy Trịnh Đại Sĩ cũng vô cùng tích cực định đem chi ở phía nam này nhét dưới lá cờ của An Viễn đường.

Nhưng về sau vì nhiều nguyên nhân khiến cho việc này bị gián đoạn, không ngờ tiện nghi này lại rơi xuống thất phòng, khó trách được Trịnh Thiện Nguyên thay đổi lập trường, tích cực hỗ trợ cho nam tổ Trịnh thị chiếm ngôi của An Viễn đường.

- Gia gia của ta thế nào rồi?

Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên xoay chuyển, hỏi Trịnh Vi Thiện.

- À, lão gia ở Huỳnh Dương vẫn tốt.

- Đại công tử đối với ông ấy vẫn rất cung kính, ba trăm khoảnh ruộng ở Bách Hoa Cốc đã được cắt ra, trên danh nghĩa là của ông ấy.

- A?

Đôi mắt của Trịnh Ngôn Khánh đảo một vòng rồi cười ha ha:

- Đại công tử đối với tổ tôn ta đúng là chiều cố rất tốt.

- Đúng thế, đại công tử hôm nay đối với lão gia tử vô cùng coi trọng.

- Xưởng sắt ở Huỳnh Dương hiện tại thế nào rồi?

Ngôn Khánh cất tiếng hỏi chuyện này khiến cho Trịnh Vi Thiện cảm thấy khó hiểu.

Hắn không rõ, xưởng sắt ở Huỳnh Dương thì có liên quan gì tới Trịnh Thế An.

Chỉ là Ngôn Khánh đã hỏi thì hắn cũng không thể không trả lời.

- Xưởng chế tạo binh khí không tốt cho lắm, nghe nói binh khí áo giáp trên chiến trường sử dụng phần lớn đều lấy ở phía Nam, đại công tử kiểm tra, thì phát hiện ra xưởng sắt ở Huỳnh Dương thiếu hụt tới hơn bảy vạn quan, nếu không có sản nghiệp khác chèo chống thì chỉ sợ không duy trì nổi.

- Có chuyện nghiêm trọng như vậy sao?

Trịnh Ngôn Khánh trầm tư hồi lâu rồi đột nhiên đứng dậy:

- Mã Tam Bảo, người đi vào trong thư lâu, lấy cái hộp gỗ ở tầng thứ ba từ trên xuống dưới.

Mã Tam Bảo vội vàng vâng dạ từ từ đi lên, Trịnh Ngôn Khánh cười cười nói:

- Cái này ngoại trừ người của Trịnh thị phía nam gây hấn còn có nguyên nhân gì khác không?

- Nguyên nhân khẳng định là có...

Trịnh Vi Thiện nghĩ nghĩ rồi cười khổ nói:

- Kỳ thật, chuyện này cũng là từ lúc Quy Xương công và đại lão gia khôn cùng ý kiên vào năm khai hoàng thứ hai mươi, lúc đó thái tử tranh giành, Quy Xương công muốn giúp đỡ Dương Dũng mà đại lão gia thì coi trọng bộ hạ.

- Kết quả, sóng lớn qua đi, đại lão gia đã chọn đúng, đại công tử sau đó cũng được thăng quan.

Tiên hoàng lúc băng hà, Quy Xương công muốn liên thủ với hán vương, kết quả Hán vương thua trận, Quy Xương công bị lột bỏ tước vị.

- Cho nên từ trước tới nay Quy Xương công vẫn mang địch ý với chúng ta, chỉ là vẫn chưa tìm được cơ hội hợp. Lần này đại công tử bạch thân tiếp nhận An Viễn đường, Quy Xương công cảm thấy thời cơ đã chín muồi.

- Quy Xương công chính là người chấp chương Kinh đường, tộc trưởng Trịnh thị Trịnh Thiện Nguyên, hắn ta hai lần đứng sai đội ngũ, trải qua rất nhiều sóng gió, lần này muốn mượn nhờ Trịnh Sĩ Cơ gây áp lực lên An Viễn đường, hi vọng có thể đánh gục Trịnh Nhân Cơ.

Nếu như Trịnh Nhân Cơ không có ứng đối thích đáng thì sẽ vô cùng nguy hiểm.

Đối với hành động lúc này của Kinh Đường chắc chắn các phòng khác đã suy tính lợi hại đầy đủ.

Mà lúc này Mã Tam Bảo cũng đã mang hộp gỗ tới, mở ra trước mặt của Trịnh Ngôn Khánh, bên trong chôn cất những bản vẽ.

- Trịnh thúc thúc, thúc tổ ta đối với chuyện này thế nào?

Thúc tổ trong lời nói của Trịnh Ngôn Khánh, chính là thúc phụ của vợ lẽ của gia chủ, Trịnh Đạo Huyền.

Trịnh Vi Thiện lắc đầu:

- Thúc tổ của ta không có ý kiến gì, hơn nữa còn gửi thư phân phó cho ta, nói ta làm việc cho tốt.

Trịnh Đạo Huyền cũng là một lão hồ ly.

Cái gì mà làm việc cho tốt, rõ ràng là tọa sơn quan hổ đấu, rồi sau đó thu lợi sau khi cuộc chiến kết thúc.

Lại bảo Trịnh Vi Thiện làm việc cho tốt, chính là muốn giành lợi ích tốt nhất, một tay khống chế cơ nghiệp Trịnh thị ở Lạc Dương, mặc kệ Trịnh Nhân Cơ đến cuối cùng có thể giữ được An Viễn đường hay không, lợi ích bên Lạc Dương này vẫn nằm trong tay vợ lẽ kia.

Lão gia hỏa này muốn ra tay cắt khối thịt lớn ở Lạc Dương.

Ngôn Khánh ngẩng đầu nhìn qua Trịnh Vi Thiện:

- Trịnh thúc thúc, chuyện này con phải suy tính cho thật kỹ.

- Thúc cũng biết con tuổi còn nhỏ, chuyện này con cũng không có quyền lên tiếng, con chỉ cảm thấy sau khi đại lão gai mắt, An Viễn đường ngày càng mất đi thực lực, tiếng nói ngày càng yếu, nếu như không thể nói chuyện ở trong tộc hội thì sẽ vô cùng khổ sở.

Trịnh Vi Thiện khó hiểu nhìn thoáng qua Trịnh Ngôn Khánh, không biết Trịnh Ngôn Khánh có ý gì.

Chỉ là Trịnh Ngôn Khánh đã nói như vậy hiển nhiên là có ý tứ tiễn khách. Trịnh Vi Thiện tuy không hiểu chuyện nhưng nhãn lực đó vẫn có.

Vì vậy hần chấp tay:

- Vậy ta xin cáo từ trước.

Trịnh thúc thúc, xin chuyển cáo cho đại công tử, đặc biệt là câu nói kia, kính xin đại công tử nghĩ lại.

- Ta nhất định sẽ chuyển cáo.

Trịnh Vi Thiện cáo từ rời đi.

Ở trong phòng khách, chỉ để lại Từ Thế Tích và Trịnh Ngôn Khánh hai người.

- Ngôn Khánh, người vừa rồi nói câu nói đó không phải là muốn đem Trịnh gia gia vào trong tộc hội hay sao?

Từ Thế Tích kéo tay của Trịnh Ngôn Khánh mà vụng trộm hỏi thăm.

Trịnh Ngôn Khánh cười hắc hắc, ôm lấy cổ của Từ Thế Tích:

- Ta không những để cho gia gia ta tiến vào trong tộc hội mà còn muốn vì người mưu đồ một tiền đồ tốt.

[/QUOTE]

codon.tra

170. Chương 65: Chuyển Thư.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 65: Chuyển thư.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Vì Từ Thế Tích mà mutu đồ tiền đồ.

Đó là vô nghĩa.

Trịnh Ngôn Khánh rất rõ ràng, tuổi thọ của nhà Tùy sẽ không tới mười năm nữa, mà lúc đó Từ Thế Tích đã hơn hai mươi tuổi, lúc này tiền đồ của hắn có ích lợi gì. Hắn biết rõ quan hệ giữa Từ Thế Tích và hắn là không tệ nhưng hắn cũng cần một lực tuyến liên hệ giữa Từ Thế Tích và hắn cùng một chỗ.

Có Lý Cơ, Trịnh Ngôn Khánh biết rõ ràng mình cũng có liên quan với Lý Uyên.

Nhưng điều đó là chưa đủ.

Con của Lý Uyên ai cũng ngoan tâm thủ lật, ngay cả huynh đệ cũng không buông tha thì há có thể bỏ qua một đệ tử tộc nhân? Trịnh Ngôn Khánh một mực ôm đầu, suy tư nghĩ cách bảo vệ cho mình.

Từ Thế Tích là một tấm lưới khá chắc, còn có Đỗ Như Hối, Phòng Huyền Linh, có những người này hắn đủ để than thân ôm đầu tiêu dao khoái hoạt.

Lại nói tiếp, Ngôn Khánh rất tiếc nuối.

Lý Uyên hai lần đi vào Lạc Dương hai lần hắn đều chưa gặp mặt.

Ngẫm lại hắn cũng thật không cam lòng, thân phận và địa vị của Lý Uyên hiện tại vô cùng nhạy cảm vô cùng vi diệu.

Cảnh đêm âm trầm, mọi người đã ngủ say

Ngôn Khánh không ngủ được hắn ngồi ở cửa hiên, chăm chú pha trà.

Hương trà tràn ngập tiếng lá trúc sần sật, Trịnh Ngôn Khánh lúc này híp nửa mắt tựa như đã ngủ, tuy nhiên gió thổi lung lay hắn lập tức sẽ có phản ứng.

Trịnh gia nội chiến?

Ngôn Khánh cũng không thèm để ý đến chuyện này.

Với thân phận địa vị tài phú của hắn hôm nay, mặc kệ Trịnh Nhân Cơ có thể chấp chương An Viễn đường hay không, Trịnh gia cũng không thể động đến hắn.

Hắn đường đường là Vân Kỳ úy trong triều đình.

Lại là đệ tử của Trương Tôn Thịnh, cho dù là Trịnh Thiện Nguyên hay là Trịnh Sĩ Cơ, cho dù muốn chạm vào Trịnh Ngôn Khánh cũng phải suy nghĩ lợi hại, cho nên Trịnh Ngôn Khánh không sợ.

Hắn hiện tại đang suy nghĩ làm sao để tổ tông hắn đạt được lợi ích.

Làm sao để cho Trịnh Thế An có thể tiến vào trong tộc hội như vậy ngày sau hắn ở Trịnh gia cũng có một địa vị.

Chớ xem thường lão tộc hội ở thời đại này, tông tộc đôi khi có thể ảnh hưởng tới một triều đại.

Một lão tộc hội có thể ẩn chứa một lực lượng khổng lồ, có thể phát ra tiếng nói của mình ở trong tộc, đối với Trịnh Ngôn Khánh mà nói, nó có chỗ tốt cực kỳ lớn, cái này cũng giống như là thường vụ cho trong huyện ủy vậy, tác dụng vô cùng to lớn.

Cha mẹ thân sinh, đến nay không có manh mối.

Ngôn Hồ sống chết không rõ, hắn cũng không biết cha ruột của hắn là ai, nhất định phải đứng vững ở trong Trịnh gia.

Theo Trịnh Thế An quy tông, đây là bước đầu tiên.

Lấy được chức vị lão tộc hội hần sẽ tiến hành kế hoạch bước thứ hai.

Rồi sau đó theo thời gian sẽ khống chế cả Huỳnh Dương Trịnh thị.

Thông qua Trịnh thị hần có thể xây dựng thế trận bất bại, cho dù Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân có tranh đoạt chức vị thái tử thì hần cũng sẽ đứng ở vị trí trung lập, tìm cơ hội.

Dựa lưng vào cây đại thụ Trịnh gia hần sẽ có mạng lưới quan hệ rất lớn, lúc đó ai còn dám động tới hần?

Trịnh Ngôn Khánh nghĩ tới đây, khóe miệng hơi nhếch lên.

Hần bỏ bát trà ra, lấy cái hộp gỗ trong tay ra.

Bản vẽ này chính là bản vẽ Khúc Viên cày ba năm trước.

So với những chiếc cày ở thời tuyền đường thì Khúc viên cày này đã cải tiến hơn rất nhiều, cầm cày không những thuận tiện hơn mà còn có thể dễ dàng quay đầu, so với cày thẳng thì thuận tiện hơn rất nhiều, thuận tiện cho con người sử dụng và sức vật kéo.

Căn cứ vào trí nhớ của mình, Trịnh Ngôn Khánh đã vẽ ra bản vẽ của chiếc cày này.

Loại cày này đem ra sử dụng có thể thâm canh, cày sâu tới ba tấc.

Đồng thời cũng đem đất đẩy ra bên cạnh, giảm bớt lực cản.

Trong lịch sử, chiếc cày này khi xuất hiện nó đã cải tiến nông nghiệp, mặc dù trải qua bốn triều tổng nguyên minh thanh thậm chí là nước cộng hòa về sau cũng không có chuyển biến gì lớn.

Đời sau chỉ đem nó cải biến cho nhỏ hơn, khiến hợp lý hóa hơn mà thôi.

Trịnh Ngôn Khánh sắp đặt thiết kế Khúc viên cày, sau đó đã nhờ Hùng Đại Chuy, tự mình chế tạo.

Nhưng lúc đó chỉ mới chế tạo một cái, hần cần tìm một cơ hội thích hợp để mở rộng khúc viên cày này ra.

Đem kỹ thuật chế biến đường cát giao cho Trương Trọng Kiên đã khiến cho hần nhận được tình hữu nghị với Trương thị gia tộc.

Hiện tại hần muốn có tiếng nói ở trong Trịnh thị gia tộc, giao Khúc viên cày này ra chính là thời điểm gặt hái.

Nghĩ tới đây, Ngôn Khánh liền đem bản vẽ của khúc viên cày đặt lại vào trong hộp.

Uống thêm một ngụm trà nữa, Ngôn Khánh nhắm mắt lại, tận hưởng gió đêm rồi thở ra một hơi.

Ngày hôm sau, Ngôn Khánh đã sớm rời giường.

Tuy đêm qua qua ngủ hơi trễ nhưng đồng hồ sinh học đã thành thói quen cho nên vừa mới tới giờ dần, trời còn đang tối thì Ngôn Khánh đã tỉnh lại.

Hần mang theo hai con chó ngao đi ra khỏi trúc viên.

Chạy ba bốn vòng xong, Trịnh Ngôn Khánh liền dừng lại trong một bãi đất trống để bắt đầu luyện công.

Một đạo dưỡng sinh thuật sau khi luyện xong, Trịnh Ngôn Khánh bắt đầu tập trung tư tưởng suy nghĩ về Hồn Nguyên Thung.

Hồn Nguyên Thung là thứ mà Trương Tôn Thịnh truyền cho Trịnh Ngôn Khánh, dùng để dẹp loạn khí huyết, tăng sự phù trợ cho dưỡng sinh thuật, rất có hiệu dụng.

Đồn thời Hồn Nguyên Thung có thể tăng trưởng thị lực và khả năng cường tráng thân thể.

Đây là căn bản cho việc học tập tiến thuật của Trương Tôn Thịnh. Thị lực của Ngôn Khánh vốn đã tốt hơn so với người bình thường nay lại được sự trợ giúp của Hồn Nguyên Thung.

Trời bắt đầu tờ mờ sáng, mọi người ở trong trúc viên cũng đã bắt đầu có hoạt động.

Mao Vương bắt đầu quét dọn con đường ở trong trúc viên mà ba huynh đệ Đẳng Sĩ Kiệt dưới sự chỉ dẫn của Thẩm Quang đang bắt đầu cùng với Từ Thế Tích và Vương Chính luyện đao pháp, rồi luyện tập thuật cưỡi ngựa mã giáo cần bản.

Thừa dịp Từ Thế Tích luyện công, Vương Chính khoan thai thay đổi cái áo rộng từ từ bước tới rừng trúc.

Trịnh Ngôn Khánh gọi Mã Tam Bảo tới, đem một phong thư giao cho hắn.

- Tam Bảo ta có một chuyện vô cùng quan trọng cần giao cho ngươi.

Người cầm lấy phong thư ngày, trưa nay nhanh chóng tiến về Giang Đô Trương phủ giao cho Trương tam ca, nói với Trương tam ca, trong vòng mười ngày phải xử lý thỏa đáng, ta sẽ thiếu nợ hắn một nhân tình.

Mã Tam Bảo trình trọng gật đầu, sau khi tiếp nhận thư thì chuẩn bị vật phẩm.

codon.traid

171. Chương 66: Cao Đại Nhân.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 66: Cao đại nhân.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Từ Lạc Dương tới Giang Đô cần phải tới năm ngày, cũng may là Trịnh Ngôn Khánh không thiếu ngựa tốt, lần trước Tiết Cử mang tới mười bảy con bảo mã tây vực, cực lực cực kỳ cường kiện, sau khi hắn phân phó cho Mã Tam Bảo xong, Mao Thẩm đã chuẩn bị bữa ăn sáng xong.

Lúc này bọn Thẩm Quang, Từ Thế Tích cũng đã trở về, bọn họ ở trước hiên cửa dùng cơm.

Đây cũng là một đặc sắc của Trúc viên.

Nếu là gia đình bình thường, nô bộc đừng nói là dùng cơm với chủ nhân, cho dù ăn no cũng không được.

Mà ở trúc viên, một ngày ba bữa, Ngôn Khánh cũng không tị hiềm, cho nên ba người Đẳng gia huynh đệ càng thêm tận lực.

- Thẩm đại ca, ta có một việc muốn giao phó cho huynh.

- Chuyện gì?

- Mời huynh tiến đến Huỳnh Dương bí mật, nhớ kỹ, là bí mật tới đó.

Trịnh Ngôn Khánh nói xong lấy ra một phong thư.

- Đem phong thư này giao cho Tiểu Niệm, nói nàng ngay lập tức chuyển cho tổ phụ của ta.

Bí mật tức là không cho người khác biết.

Thẩm Quang chưa từng gặp Trịnh Thế An nhưng đã gặp Mao Tiểu Niệm.

Hắn lập tức nhận thư:

- Thiếu gia yên tâm, Thẩm Quang nhất định sẽ tận lực làm chuyện này.

Vương Chính bọn họ nghi hoặc không thôi.

Bọn họ không rõ lắm, Trịnh Ngôn Khánh trong hồ lô rót cuộc bán thuốc gì đây, mà Từ Thế Tích thì đoán ra được một chút bí mật ở trong đó, trong lòng hắn vô cùng kích động, bởi vì đơn giản hôm qua Ngôn Khánh đã cho hắn biết, muốn mưu cầu cho hắn một cái tiền đồ, hôm nay hành động chắc chắn là vì việc đó.

Hắn cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Trịnh Ngôn Khánh, sau đó yên lặng uống một bụng sữa đậu nành.

- Ngôn Khánh, có cần ta làm gì không?
- Từ đại ca, nhiệm vụ của huynh là nặng nhất.

Trịnh Ngôn Khánh cười nói:

- Sắp tới kỳ thi rồi, cần phải đọc sách cho thật tốt, về mặt khác ta sẽ xử lý giúp người.
- Từ Thế Tích trong lòng âm áp liền lập tức nhận lời.
- Ngôn Khánh oa nhi, có phải con tính làm chuyện gì không?

Vương Chính nhin không được sự hiếu kỳ mà hỏi Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Ngôn Khánh cắn một cái bánh bao nhân thịt mà cười hắc hắc nói:

- Nếu con đoán không sai thì ít ngày nữa đại công tử sẽ phái người tới đây, muốn con quay về Huỳnh Dương. Bốn năm con tới Lạc Dương rồi, cũng đã lâu không quay về giỗ tổ.

Tế điện tổ tiên, đây chính là một đại sự.

Trịnh Ngôn Khánh hiện nay đã nằm trong gia phả của Trịnh gia, quay trở lại tế tổ cũng không có gì là không ổn .

Từ Thế Tích mỉm cười, đồng thời thâm cảm thán:

- Ngôn Khánh tuổi còn nhỏ hơn cả ta nhưng lại có thể trù tính sâu xa như vậy, nếu ta không phải cùng hân ở lâu như vậy, thì làm sao có thể nhận nổi một tiếng Từ đại ca?

Ở ngoài hiên mưa lúc này đang tí tách rơi.

Trịnh Ngôn Khánh phủ thêm một lớp áo choàng mà rời khỏi trúc viên.

Ngoài đường sương mịt mờ.

Lúc này liễu rủ chấp chờn trong gió, hiện ra cảnh sắc thuốt tha, hai bên bờ Lạc thủy tràn ngập mùi hương thơm.

Đây là tiết nông canh, cảnh trí trắng lẹ như là reo hò mùa xuân tới vậy.

Trịnh Ngôn Khánh thưởng thức phong cảnh trên đường, bất tri bất giác đã tới trước cửa Huy An môn.

Thủ vệ Huy An môn cũng nhận ra đây là đại danh鼎鼎 Bán Duyên Quân, tuy nhiên cũng cần phải kiểm tra sổ bài.

Sổ bài chính là thứ mà Phòng Ngạn Khiêm bày ra để quản lý.

Phàm là người ra vào thành Lạc Dương đều cần phải khảo nghiệm cái này.

Mỗi ngày người ra kẻ vào thành Lạc Dương rất nhiều, bất cứ ai ra vào cũng đều phải nhận và trả sổ bài.

Phòng Ngạn Khiêm dùng sổ bài này, đúng là đã khiến cho tình hình trị an ở Lạc Dương trở nên tốt hơn rất nhiều.

Trịnh Ngôn Khánh trả sổ bài xong từ từ thúc mã mà đi.

Ở trong thành Lạc Dương, không được phóng ngựa như bay, đây là pháp quy hạng nhất.

Mặc dù Phòng Ngạn Khiêm có ưu ái Trịnh Ngôn Khánh thì Trịnh Ngôn Khánh cũng không dám vi phạm, có trời mới biết tên thiết diện vô tư kia có xử phạt hắn không. Phòng Ngạn Khiêm ngay cả Tế vương thế tử cũng dám động tới thì chắc gì đã bỏ qua cho Trịnh Ngôn Khánh.

Trong thành Lạc Dương, mưa có vẻ thùy mị.

Trịnh Ngôn Khánh dừng ngựa trước Phích Lịch đường.

Lúc này đã có người canh cửa sớm tới, vẻ mặt tươi cười nói:

- Mưa lớn như vậy tiểu nhân còn tưởng Trịnh thiếu gia sẽ tới chậm.

Trịnh Ngôn Khánh mỉm cười đưa dây cương cho người canh cửa.

- Sư phụ ở trong nhà?

- Đại tướng quân hôm nay cảm thấy không thoải mái nên không đi ra ngoài.

- Không thoải mái.

- Đúng thế, đại tướng quân dạo này tôi tắm phiền muộn, thời tiết thất thường khiến tướng quân không thoải mái, bệnh cũ tái phát, thái y nói cần phải điều dưỡng cho thật tốt.

Thân thể Trương Tôn Thịnh không được tốt đây cũng không phải là bí mật gì ở trong thành Lạc Dương.

Chỉ là người canh cửa ở Phích Lịch đường cũng không tùy tiện đàm luận việc này nếu Trịnh Ngôn Khánh không phải là đệ tử của Trương Tôn Thịnh chỉ sợ hần cũng không nói ra.

Trịnh Ngôn Khánh gật gù đầu hần cất bước vào Trương Tôn phủ đã hơn sáu mươi ngày rồi, cũng đã quen thuộc.

Hần đi vào trong hành lang thì nhìn thấy ở trong hành lang gấp khúc đó, có một thanh niên nam tử đang nổi giận đùng đùng.

Xem niên kỷ thì ước chừng khoảng ba mươi tuổi, mặt mày thanh tú, nhân nhả phong độ, chỉ là trong đó có vẻ hung ác và nham hiểm.

- Cao đại nhân đã đến.

Ngôn Khánh nhận ra người này chính là em vợ của Trương Tôn Thịnh, tên là Cao Cấp.

Cái tên này có vẻ lạ lắm nhưng nếu như nhắc tới một cái tên khác là Ân Sĩ Liêm thì sẽ quen thuộc hơn rất nhiều, người này vào ngày bái sư, Trịnh Ngôn Khánh đã gặp mặt.

Trong sử sách đánh giá khá cao năng lực của người này.

Nói cách khác hần vừa có tài văn chương, hơn nữa ánh mắt của hần cũng không hề tệ.

Trịnh Ngôn Khánh không dám lãnh đạm vội vàng nghiêng người nhường đường, đồng thời hành lễ, Ân Sĩ Liêm không nhìn hần cái nào, chỉ phất tay áo rồi bỏ ra đi, Ngôn Khánh cảm thấy kỳ quái, vị Ân Sĩ Liêm này bị làm sao vậy.

Hần đi vào trong thư phòng thì nhìn thấy Trương Tôn Thịnh đang thu thập án thư.

- Sư phụ, để đệ tử thu thập cho.

Trịnh Ngôn Khánh bước tới phía trước, cũng không khách khí mà ngồi xuống bên cạnh.

Sắc mặt của Trương Tôn Thịnh không được tốt lắm, có vẻ trắng bệch.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không dám hỏi nhiều, hần liền đem án thư thu thập sạch sẽ xong, lúc này Trương Tôn Thịnh mới cất tiếng hỏi:

- Ngôn Khánh, hôm nay chúng ta học luận ngữ.

codon.tra

172. Chương 67: Dấu Câu.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 67: Dấu câu.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngôn Khánh liền đáp ứng, lấy từ trong túi ra một cuốn luận ngữ, cung kính ở trước thư án mở ra. Ở trên bàn, trong lư hương có từng làn khói phiêu tán, loại hương mộc khí này là đặc sản của Tây vực sau khi đốt cháy có tác dụng an thần não bộ, chỉ là giá cả khá đắt đỏ.

- Ngôn Khánh đọc bài Hương Đăng đi.

Hương Đăng là quyển luận ngữ thứ mười.

Trưởng Tôn Thịnh nhẹ giọng phân phó, Trịnh Ngôn Khánh không dám lãnh đạm, lập tức đọc thuộc lòng.

- A, Ngôn Khánh con đã có thể tụng luận ngữ sao?

Trên khuôn mặt của Trưởng Tôn Thịnh hiện lên một vẻ thỏa mãn.

- Vậy thì thật tốt, đem sách của người tới đây cho ta xem.

Nói xong, hắn liền cầm sách của Trịnh Ngôn Khánh qua, Trịnh Ngôn Khánh lập tức đọc thuộc lòng, mà Trưởng Tôn Thịnh thì mở quyển sách của Trịnh Ngôn Khánh, thời gian trôi qua sắc mặt của hắn trở nên kinh dị.

- Khoan đã.

Hắn đột nhiên gọi Trịnh Ngôn Khánh, chỉ vào mấy dấu chấm câu

- Ngôn Khánh, mấy cái này là có ý gì?

Thời kỳ nhà Tùy, sách vở chưa có dấu chấm câu.

Bình thường vì không có dấu chấm nên một câu văn có thể xuất hiện nhiều loại nghĩa khác nhau, Trịnh Ngôn Khánh đọc luận ngữ, đành sắp xếp lại, đặt dấu câu vào trong đó.

Sách của hắn bình thường không cho người khác lật ra xem.

Trưởng Tôn Thịnh là người đầu tiên nhìn thấy dấu câu này nên không khỏi chấn động.

Hắn thân là võ tướng, nhưng trong bụng cũng đầy thi thư, đối với tác dụng của những dấu chấm câu này, hắn đã mơ hồ hiểu ra, cảm thấy công dụng của nó cực lớn, nếu như mở rộng ra sẽ làm nên một hồi sóng to gió lớn.

Trịnh Ngôn Khánh liền tiến lên, đem hàm nghĩa của dấu chấm câu tường tận giải thích.

- Đệ tử mỗi lần nghe sư phụ giảng giải không nhớ được vì vậy dùng phương pháp này đánh giấu, sau này về nhà phỏng đoán.

- Những... dấu chấm câu này là do đệ tử khi lười biếng thuận tiện cho vào, mong sư phụ chớ trách.

Trưởng Tôn Thịnh cảm thấy tức cười không nói lên điều gì.

Tên tiểu tử này đã mang đến cho hắn một sự vui mừng, lười biếng thuận tiện bỏ vào sao? Ở thời đại này cũng không có nhiều người lười biếng cầu thuận tiện nhưng bọn họ cũng không nghĩ ra được như Ngôn Khánh.

- Ngôn Khánh, quyển sách này vì sư giữ lại được không?

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Sư phụ muốn thì cứ giữ lại vậy.

Trịnh Ngôn Khánh đọc thuộc lòng mười quyển luận ngữ, cuối cùng Trưởng Tôn Thịnh ra một số câu hỏi, Trịnh Ngôn Khánh đều trả lời được.

- Ngôn Khánh, chiều nay chúng ta không đi quân doanh diễn võ nữa.

Thân thể vì sư có hơi không thoải mái, hôm nay chúng ta học tới đây thôi, ngày mai ta lại giảng tiếp.

Trịnh Ngôn Khánh tuân mệnh, chỉ là không rời khỏi.

- Sư phụ, đệ tử có một yêu cầu hơi quá đáng.

Trưởng Tôn Thịnh lúc này tâm tình đã chuyển biến tốt đẹp liền hỏi:

- Chuyện gì?

- Đệ tử có một hảo hữu, trước khi theo Nhan Sư Cổ Nhan tiên sinh, mấy ngày nữa là Lạc Dương khai mở huyện học, sư phụ cũng biết, nhân số ở Lạc Dương hôm nay so với bốn năm trước không giống nhau.

Trưởng Tôn Thịnh sững sốt một chút cuối cùng cũng đã minh bạch ý của Trịnh Ngôn Khánh.

- Người lo lắng, hảo hữu của người bị người khác chèn ép?

- Cũng không phải là chèn ép, chỉ là nhân số rất đông khó tránh khỏi tranh đoạt kích liệt, con nghe nói, huyện học năm nay chỉ tuyển ba mươi người, vạn nhất hảo hữu của con tài tình xuất chúng mà không trúng cử thì con thấy thật đáng tiếc.

Trưởng Tôn Thịnh nhẹ nhàng gật đầu:

- Vậy con muốn thế nào?

- Con chỉ hi vọng lần tuyển chọn này được công bằng, hảo hữu của con không bị ai ám toán.

Trưởng Tôn Thịnh nói:

- Việc này thì con phải đi tìm Phòng công , hần thân là Hà Nam doãn đồng thời cũng có trách nhiệm duy trì trật tự học phủ.

Ngôn Khánh cười nói:

- Sư phụ cũng biết, Phòng công tuy có trách nhiệm duy trì trật tự nhưng thiết diện vô tư, nếu con không tìm ông ấy, không chừng hảo hữu của con còn có cơ hội còn nếu tìm không chừng hóa khéo thành vụng.

Trưởng Tôn Thịnh không khỏi nở ra một nụ cười:

- Hảo hữu của người tên là gì, thuận tiện thì ta sẽ mời người phó thác một chút.

- Từ Thế Tích, là người hồ, xuất thân tứ phẩm, à đại công tử đối với hần cũng vô cùng tán thưởng, từng có ý giúp đỡ.

Trưởng Tôn Thịnh nói:

- Chuyện này ta đã hiểu, người chớ lo lắng, nếu như Từ Thế Tích này có tài học thật sự thì ta sẽ không cho hần chịu thiệt.

Trịnh Ngôn Khánh mừng rỡ, có câu nói này của Trưởng Tôn Thịnh thì hần đã có thể yên lòng.

- Còn có một chuyện nữa, thanh minh qua, trong thời gian này đệ tử phải về Huỳnh Dương một chuyến, kính xin sư phụ ân chuẩn.

- À, về quê tế điện đây là đại sự.

- Nếu người quyết định đi thì trước hai ngày nói cho ta biết.

Trưởng Tôn Thịnh không phản đối chuyện Ngôn Khánh về quê tế tổ cho nên sáng khoái gật đầu đáp ứng.

Trịnh Ngôn Khánh lúc này mới cáo từ rời khỏi thư phòng, xuyên qua hậu viện, lúc này cây đào đang ra hoa, vô cùng rực rỡ.

Trong tiết trời mưa phùn, Trưởng Tôn Vô Cấu trong bộ y phục trắng như tuyết ở trong hoa viên cùng với đám tỷ nữ chơi đùa, chỉ thấy nàng cười liên tục, tiếng cười như chuông bạc, tựa hồ như cũng xua đi cái lạnh của cơn mưa. Trịnh Ngôn Khánh không khỏi dừng chân, nhìn về phía nụ cười rực rỡ của Trưởng Tôn Vô Cấu.

Đối với tiểu hài nhi này, Ngôn Khánh cũng rất thích.

Mà trên thực tế, Trương Tôn Vô Cấu ở trong lịch sử thời Trịnh Quán cũng lưu lại ấn tượng khá sâu, Lý Thế Dân ở trên triều đình nguy kịch đau dạ dày, sau khi hồi cung tức giận muốn giết Ngụy Chính, không ngờ Trương Tôn hoàng hậu sau khi nghe nói thì lại thay đổi triều phục, chúc mừng Lý Thế Dân có một vị hiền thần.

Diễn cổ này không được nói nhiều, nhưng Trương Tôn hoàng hậu tài đức thiện lương, đúng là một đấng mẫu nghi.

Chỉ tiếc là tiểu nha đầu này chết khá sớm không biết là vì sao.

Ngôn Khánh suy nghĩ không ra, hiện tại xem nàng có vẻ không có bệnh.

- Tiểu ca ca, Ngôn Khánh ca ca.

Trịnh Ngôn Khánh đang suy nghĩ, thì Trương Tôn Vô Cấu đã nhìn thấy hần, vung vẩy cánh tay nhỏ bé chạy về phía hần.

- Quan Âm tỷ hôm nay có nghe lời không?

Trịnh Ngôn Khánh cũng không biết tại sao hần nhìn thấy nụ cười tươi của Trương Tôn Vô Cấu thì trong lòng cảm thấy bình tĩnh lại.

Hần đi theo hành lang gấp khúc, ngồi xổm trước mặt nàng.

Trương Tôn Vô Cấu vọt tới trước mặt hần, ôm cổ hần, quay một vòng trên không trung phát ra tiếng cười vui:

- Quan Âm tỷ nghe lời rồi.

Trương Tôn Vô Cấu kéo cánh tay của Trịnh Ngôn Khánh:

- Tiểu ca ca, huynh đáp ứng muội rồi đó, chỉ cần Quan âm tỷ nghe lời thì huynh sẽ kể chuyện cho muội nghe. Quan Âm tỷ cả ngày không leo cây, buổi sáng còn ăn hết cả một cái bánh ngọt đó.

codon.tra

173. Chương 68: Công Chúa Bạch Tuyết.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 68: Công chúa Bạch Tuyết.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Đám tỷ nữ bọn họ ở xa xa không đi tới.

Bọn họ đều biết Trịnh Ngôn Khánh là môn sinh đặc ý của Trương Tôn đại nhân, tên tuổi vang dội.

Trịnh Ngôn Khánh nở ra một nụ cười, kéo Trương Tôn Vô Cấu vào chỗ hành lang mà ngồi xuống:

- Quan Âm tỷ đã nghe lời vậy thì ta kể cho muội nghe một câu chuyện.

Trịnh Ngôn Khánh nghĩ nghĩ, trong Tam Quốc muốn tìm ra một câu chuyện kể cho Quan Âm tỷ đúng là rất khó.

Ngôn Khánh giật mình, chợt nhớ tới câu chuyện về công chúa bạch tuyết ở đời sau.

Loại câu chuyện này đối với tiểu nữ hài nhi mà nói, hấp dẫn nhất là ở việc phân ra thiện ác rõ ràng.

- Thật lâu thật lâu trước đây có một hoàng hậu độc ác...

Nói thật công chúa bạch tuyết là truyện phương tây nhưng nó lại bắt nguồn ở bối cảnh phương đông, Trưởng Tôn Vô Cầu nghe một hồi thì trở nên mê mẩn, đôi mắt lúng liếng liền trở nên căng tròn.

Mà những tỳ nữ kia cũng cảm thấy hứng thú, chạy tới nghe tiểu lang quân kể chuyện.

Nghe Ngôn Khánh kể đến đoạn công chúa bạch tuyết ăn phải quả táo độc, Trưởng Tôn Vô Cầu đỏ cả hai mắt lên, liên tục nắm chặt cánh tay của Ngôn Khánh.

- Tiểu ca ca, có phải công chúa bạch tuyết chết rồi không? Vô Cầu không muốn công chúa bạch tuyết phải chết.

Trịnh Ngôn Khánh đỡ khóc đỡ cười, gãi gãi đầu xoa đầu Trưởng Tôn Vô Cầu:

- Công chúa bạch tuyết dĩ nhiên là không chết.

Vì vậy hắn tiếp tục kể chuyện Trưởng Tôn Vô Cầu càng nghe thì khuôn mặt càng cười tươi rạng rỡ, những tỳ nữ khác cũng vô cùng vui vẻ.

- Được rồi, tiểu ca ca phải về.

Vô Cầu có vẻ không tình nguyện, nắm cánh tay của Trịnh Ngôn Khánh, thà chết cũng không buông:

- Không được, tiểu ca ca phải kể tiếp cơ.

- Quan Âm tỳ nếu như nghe lời thì sau này mỗi ngày ta đều kể chuyện cho muội.

- Thật không?

- đương nhiên là thật, tiểu ca ca nói sẽ giữ lời.

Vô Cầu lúc này mới buông tha cho Trịnh Ngôn Khánh, lưu luyến không rời tiễn đi.

Ngôn Khánh ra khỏi đại môn là lúc vào buổi trưa.

Ngôn Khánh dắt ngựa từ từ chậm rãi đi trên phố.

Vốn hắn định tiện đường đi qua nhà Bùi Nhân Cơ mà vào thăm Bùi Hành Nghiễm, nhưng hắn lại nghĩ đến chuyện xấu của hắn và Bùi Thúy Vân vẫn chưa qua, bây giờ mạo muội tới Bùi gia thì chẳng phải là dấy nên lời đồn nữa sao?

Không thể phủ nhận Trịnh Ngôn Khánh cũng thích ở cạnh Bùi Thúy Vân.

Dù sao có mỹ nhân làm bạn cũng là một chuyện vô cùng vui vẻ, Trịnh Ngôn Khánh cũng không phải là ngoại lệ.

Chỉ là có chút không tốt, chính là Thúy Vân mỗi khi gặp Trịnh Ngôn Khánh đều đòi hắn làm thơ.

Sau cơn mưa, thành Lạc Dương không khí đặc biệt trong lành.

Ngôn Khánh ngẩng đầu thấy sắc trời còn sớm, liền ra phố mua rượu và một ít đồ ăn, lại mua hai hộp bánh ngọt chuyển đến Lạc Dương huyện lao.

Hùng Đại Hải hiện nay cũng đã ngồi tù được một thời gian khá dài rồi.

Trịnh Ngôn Khánh luôn sợ hãi hắn bị trong lao bị đè nén, nên thậm chí còn để lại Hàng Long công cho Hùng Đại Hải trong tù tập võ, Hùng Đại Hải vô cùng hưng thú.

Trông coi huyện lao vẫn là Đồng Hoàn.

Vừa nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh, Đồng Hoàn vội vàng tiến lên chào đón mà vẫn an:

- Trịnh công tử, công tử đến thăm huynh đệ của mình sao?

- Đồng đại nhân vất vả rồi.

Trịnh Ngôn Khánh lấy rượu và thức ăn đưa cho hắn:

- Đây là một chút tâm ý của ta, huynh đệ của ta bên trong, phiền đại nhân hao tâm một chút.

- Đảm đương không nổi, đảm đương không nổi.

Đồng Hoàn híp hai mắt lại thành một đường nhỏ.

- Trịnh công tử không phải là người bình thường, địa vị xuất thân bất đồng với chúng ta, đối với những khổ cực này quả là không đáng gì.

Kỳ thật đối với địa vị của Trịnh Ngôn Khánh bây giờ, chỉ cần phái người tới phân phó một tiếng, bọn Đồng Hoàn cũng không dám từ chối.

Chỉ là Ngôn Khánh vẫn như lúc trước không có chuyển biến gì lớn.

Điều này khiến cho bọn Đồng Hoàn cảm thấy ấm áp, cảm thấy Trịnh Ngôn Khánh vẫn để cho bọn họ một chút mặt mũi.

Ngôn Khánh kính Đồng Hoàn một xích, Đồng Hoàn kính lại hần một trượng mà thôi.

- Huynh đệ ta trong thời gian này tốt chứ?

Ngôn Khánh thấp giọng hỏi thăm, nụ cười trên miệng của Đồng Hoàn bỗng trở nên không được tự nhiên.

- Thế nào có phải hần gây phiền toái cho đại nhân?

- Phiền toái thì không có, chỉ là gần đây trong lao kín hết người không để ý tới Hùng huynh đệ được, để hần ở chung với mấy người kia, ta không cần nhắc chu toàn, lúc đưa đồ ăn cho Hùng huynh đệ, đám điều dân kia nhìn thấy liền tới tranh giành, Hùng huynh đệ quá nóng nảy hoàn thủ phản kích đã dả thương mấy người rồi.

- Sao?

Chỉ là Trịnh thiếu gia cứ yên tâm, đó đều là lũ du côn trên phố, việc này ta đã đề nén xuống.

Trịnh Ngôn Khánh nghe xong không nói nhiều lời lấy ra ba quan tiền nhét vào trong tay của Đồng Hoàn.

- Đồng đại nhân, ta hôm nay không mang theo nhiều tiền, số tiền này để cho đại nhân uống rượu.

- Về phía tổn trị thương, ta sẽ thông báo cho Hùng gia, chữa trị cho đám du côn kia. Người cũng biết, Hùng huynh đệ của ta tính tình nóng nảy, xung đột khó tránh khỏi nên phiền đại nhân hao tổn thêm tâm tư.

- Việc này ngài cũng đừng báo lên trên, Phòng đại nhân tuy có chút giao tình với ta, là quan hệ chú cháu nhưng thiết diện vô tư, ta sợ ông ấy sẽ mất hứng.

Ta cho người tiền nhưng cũng là cảnh cáo người.

Nhớ ngày đó người nhận tiền của ta, đáp ứng cho Hùng Đại Hải một gian phòng độc lập hôm nay tại sao lấy cớ nhiều phạm nhân mà chuyển cho hần ở hỗn tạp? Người bị thương ta sẽ bồi thường tiền nhưng người muốn đối đãi với Hùng Đại Hải thế nào thì đối đãi.

Ta với Hà Nam doãn Phòng Ngạn Khiêm là quan hệ chú cháu, gây chuyện ra ta sẽ tìm Phòng Ngạn Khiêm nói đạo lý.

Lạc Dương huyện lao tuy nói là trực thuộc huyện nha nhưng cũng chịu sự quản lý của Hà Nam doãn.

Người trong thiên hạ ai không biết Phòng đại nhân liêm khiết chính trực, cũng có mấy người không biết nhờ bài Vội Ngâm của Trịnh Ngôn Khánh mà Phòng Ngạn Khiêm mới được một bước lên mây. Nói chú cháu là quan hệ thô thiển không chừng... Đồng Hoàn là loại người nào dĩ nhiên là hiểu chuyện này.

Hần làm sao có thể nhận ra trong lời nói của Trịnh Ngôn Khánh có vẻ không vui, hần liền vội vàng nói:

- Trịnh thiếu gia yên tâm, chuyện của Đại Hải ta sẽ làm cho thật tốt, không để cho Hùng thiếu gia phản ủy khuất. À, đám du côn kia cứ để cho bọn chúng ở chung một phòng là được, Hùng thiếu gia có một vị ca ca như Trịnh thiếu gia đúng là phúc khí.

Trịnh Ngôn Khánh nghe thấy Đồng Hoàn nói một câu này liền đem rượu thức ăn và tiền nhét vào trong tay của hần.

- Ta thăm huynh đệ của ta được chứ?
- đương nhiên là có thể.

174. Chương 69: Ngõ Nhỏ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 69: Ngõ nhỏ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Đồng Hoàn vội vàng sai người mở cửa nhà lao, Trịnh Ngôn Khánh mang theo hộp cơm đi vào trong đó, lúc này bốn phía phòng xá dày đặc, xuyên qua hành lang đã tới cửa phòng nhà lao.

Ngôn Khánh chưa đến cửa nhà lao thì đã thấy từng thanh âm rầm rầm nặng nề liên tục phát ra.

Ngôn Khánh ở trước cửa lao nhìn vào thì chỉ thấy Hùng Đại Hải đứng trước cửa nhà lao, mặc áo tù nhân, đang luyện từng chiêu thức của Hàng Long công, chỉ thấy vách tường rung rung từng đợt, tro bụi rơi xuống.

Ba bốn tên tù nhân núp ở góc nhà lao, kinh hãi như con cừu non nhỏ.

Hùng Đại Hải trên chân đeo khoá sắt, đi lại khó khăn, chỉ là hấn lui một bước tiến một bước đều phát ra tiếng gió.

- Đại Hải.

Trịnh Ngôn Khánh kêu lên một tiếng, Hùng Đại Hải nghe được thì mừng rỡ vội phần nói:

- Ca ca, huynh tới thăm đệ sao?

Đồng Hoàn vội vàng lớn tiếng nói:

- Hầu tử, Triệu Tứ mau gỡ xiềng xích trên người Hùng huynh đệ xuống.

- Đem mấy tên đệ tiện này nhốt vào trong đại lao khác, không làm khó Đại Hải huynh đệ nữa.

- Hấn khí lực quá lớn nên ở đây chỉ sợ mấy tên gia hỏa này sớm muộn cũng bị đánh chết.

Đồng Hoàn lập tức giải thích cho Trịnh Ngôn Khánh.

Cũng may Trịnh Ngôn Khánh không cùng hấn so đo, để mấy tên lính ngục đem phạm nhân lên, thuận tiện tháo xiềng xích cho Hùng Đại Hải. Trịnh Ngôn Khánh mang hộp bánh vào, ý bảo Hùng Đại Hải ngồi xuống rồi nói:

- Đại Hải, ta mang đến cho đệ món bánh ngọt mà đệ thích ăn nhất.

Hùng Đại Hải lập tức mừng rỡ ngồi đối diện Trịnh Ngôn Khánh.

Người này ở trong lao ngục một thời gian vậy mà dáng vóc còn cao hơn cả trước kia, Ngôn Khánh nhìn Hùng Đại Hải ăn bánh xong mới thu hồi cái hộp không lại.

- Đại Hải, mấy ngày nữa ta phải trở về Huỳnh Dương, trong thời gian ngắn không thể tới thăm đệ.

Hùng Đại Hải nói:

- Ca ca định khi nào trở về.

- Nhiều thì hai ba tháng, ngắn thì một tháng.

Trịnh Ngôn Khánh phải trở về giúp Trịnh Thế An tranh đoạt quyền lực đây không phải là chuyện chốc lát là xong.

Hắn khẽ nói:

- Ta quay trở lại đệ ở đây phải thành thành thật thật, đừng tranh chấp với người khác, chờ sau khi ta về xong sẽ mang đồ ăn ngon tới, nếu có gì cần cứ nói với Đồng đại nhân, hiểu chưa?

Hùng Đại Hải cảm thấy không muốn nhưng vẫn nhẹ nhàng gật đầu.

- Ca ca, huynh phải trở về sớm.

- Đại Hải ở đây bị dè nén, cách đây có vài ngày có người còn muốn khi dễ đệ.

- Ha ha, nếu như có ai dám khi dễ đệ, cứ đánh con mẹ nó đi.

- Vâng.

Ngôn Khánh cùng với Hùng Đại Hải trò chuyện một lúc, trước khi đi hắn còn đem bốn thức dâng sau của Hàng Long công truyền thụ cho Hùng Đại Hải.

Dặn dò một hồi, Trịnh Ngôn Khánh lúc này mới đứng dậy rời đi.

Rời khỏi nha huyện đại lao, Ngôn Khánh cười lên ngựa, chuẩn bị rời khỏi Lạc Dương.

Rời khỏi Thông Xa thành phố, Ngôn Khánh đột nhiên ghìm chặt ngựa lại.

Chỉ thấy trước mắt có một thân ảnh hơn quen thộc bước tới Phong đô thị.

Đã bốn năm trôi qua, Trịnh Ngôn Khánh cũng hơi mơ hồ .

Nhưng hắn vẫn nhận ra bóng lưng kia rất giống Mao Tiểu Tám ngày trước, Mao Tiểu Niệm đã nói với Ngôn Khánh, nàng ta ở Lạc Dương nhìn thấy Mao Tiểu Tám cũng vì dáng vẻ của hắn không thay đổi.

Vợ chồng Mao Vượng không tiếc tiền bạc mà gia nhập làm đệ tử phật di lạc hi vọng có thể nhìn thấy hắn.

Nhưng Mao Tiểu Tám lại biến mất.

Lần đó phật di lạc áo trắng biến mất lặng lẽ, vợ chồng Mao Vượng cũng thất vọng vô cùng, mất hồn mất vía, Trịnh Ngôn Khánh còn nghĩ Mao Tiểu Tám đã không còn ở Lạc Dương nữa, không ngờ hiện tại hắn lại xuất hiện.

Ngôn Khánh không khỏi sinh lòng hiếu kỳ, lập tức yển tới, đuổi theo Mao Tiểu Tám.

Thanh niên này có bóng lưng cực kỳ giống Mao Tiểu Tám, kiểu cách đi đứng cũng giống hệt.

Chỉ là thanh niên này cũng không chú ý tới Trịnh Ngôn Khánh một phần cũng bởi vì người đi đường hiện tại khá nhiều.

Trịnh Ngôn Khánh theo người này tiến vào Phong đô thị sau đó xuyên qua con đường nhỏ chỉ thấy người này tiến vào một con hẻm nhỏ.

Lúc này Ngôn Khánh không cách nào đi theo.

Dù sao ở trong căn hẻm nhỏ này cũng ít người, vì vậy Ngôn Khánh liền ngồi xuống bên cạnh một quán bánh canh. Lúc này Ngôn Khánh cũng đã đói bụng nên ăn như hổ đói, sau khi ăn xong hắn như vô tình hữu ý hỏi tiểu nhị:

- Cái ngõ nhỏ này thật vắng người, tường viện cao như vậy không biết có gia đình nào ở trong đó không?

- Ha ha, công tử thật biết nói đùa chỗ này là cửa hông hậu viện của nhà người ta.

- Theo con đường này vòng qua chính là tới hậu viện của Đại Định tửu lâu, người bình thường mua vật phẩm không ai đi vào bằng cửa hông cho nên con đường này mới trở nên vắng vẻ như vậy.

- Đây chính là sản nghiệp của Đại Định tửu lâu?

Trịnh Ngôn Khánh không khỏi khẽ giật mình, thuận tiện nhìn lại về phía đó.

Đại Định từ lâu hiện tại vô cùng có danh tiếng.

Đặc biệt là hai năm trước khi Đường Kinh Hà tới chỗ này hát mười ngày, đã dẫn tới rất nhiều người tới xem. Ngôn Khánh chưa từng đi nhưng Tiết Thu đã đi một lần, sau lần đó hẳn khoe khoang vô cùng.

Ngôn Khánh nhớ mang máng, Đại Định từ lâu này là do một thương nhân Tương Châu kinh doanh, rất ít xuất đầu lộ diện ra bên ngoài thế nên người bên ngoài cũng không biết hẳn là ai, chỉ là Tiết Thu cũng nói, người này giống như là một vị quan lớn trong triều, cụ thể thế nào thì không rõ ràng.

Người kia liệu có phải là Mao Tiểu Tám?

Trịnh Ngôn Khánh trong lòng nghi hoặc vô cùng, hẳn nhìn một hồi rồi đứng dậy rời khỏi.

Hắn cũng không dám khẳng định người vừa rồi có phải là Mao Tiểu Tám hay không.

Nếu như là Mao Tiểu Tám thì lai lịch của quán rượu này cũng khiến cho hắn phải suy nghĩ.

Lúc đi qua cửa hàng của Hùng Đại Chuy, Trịnh Ngôn Khánh liền đi vào bên trong xem xét cùng với nói cho Hùng Đại Chuy biết tình huống của Hùng Đại Hải ở trong lao. Hùng Đại Chuy đối với việc Trịnh Ngôn Khánh quan tâm đứa cháu này của mình cũng cảm thấy ấm áp. Sau đó hắn lập tức phái người đem tiền bạc về phía huyện lao.

- Hùng đại gia, ông nghe ngóng giúp con một chuyện.

- Con nói đi.

- Gia gia điều tra giúp con Đại Định quán rượu ở Phong đô thị trên danh nghĩa là sản nghiệp của ai?

Có một số chuyện phổ phường tiểu dân bình thường không có khả năng biết được nhưng Hùng Đại Chuy không phải phổ phường tiểu dân.

Cửa hàng Hùng Ký kia bắt đầu ở Trường An, Giang Đô thậm chí là Ba thực thiết lập chi nhánh.

Hùng Đại Chuy chân không bước ra khỏi nhà, ông dù sao cũng là xuất thân trung lưu đối với một số tin tức nội tình cũng rất có tai mắt.

- À, lần trước ta uống rượu với Trương quản sự, hắn nói chủ nhân của Đại Định quán rượu hình như họ Cáp.

- Họ Cáp, là Cáp Sĩ Kỳ?

175. Chương 70: Đại Định Niên Hiệu.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 70: Đại Định niên hiệu.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Hùng Đại Chuy gật đầu liên tục:

- Hình như là vậy, Cáp Sĩ Kỳ chính là thương nhân Tương Châu.

Chỉ là ta cũng nghe nói, Đại Định từ lâu hình như không phải chỉ mình hắn xử lý mà còn có sự liên thủ với quyền quý ở trong triều, nhưng cụ thể là ai thì ngay cả Trương quản sự cũng không thể rõ ràng được. Ngôn Khánh, tại sao con tự nhiên hỏi chuyện này?

- À, không có gì, con chỉ thuận miệng hỏi mà thôi.

Hùng Đại Chuy cười nói:

- Nói đến chuyện này ta cũng cảm thấy kỳ quái.

- Kỳ quái?

- Đúng thế, ta cảm thấy cái tên Đại Định tử lâu này giống như quen tai nhưng lại không nghĩ ra lai lịch.

Đại Định tử lâu, Đại Định hai chữ này...

Hùng Đại Chuy nói vậy khiến cho Trịnh Ngôn Khánh cũng cảm thấy quen thuộc.

Hắn và Hùng Đại Chuy nói chuyện trong chốc lát, sau đó hắn đề cập tới chuyện mình về quê tế tổ, xin Hùng Đại Chuy lúc rảnh rồi đi về Trúc Viên. Hùng Đại Chuy dĩ nhiên là đáp ứng.

Rời khỏi Hùng gia đã là ngoài giờ Ngọ.

Lúc này mặt trời bắt đầu ngả về phía tây, chỉ là chiếu trên người vẫn có một cảm giác ấm áp, Trịnh Ngôn Khánh thúc ngựa đi tới trúc viên.

Trong đầu hắn vô cùng suy tư, Đại Định, bỗng nhiên hắn ghìm cương lại. Đại Định?

Hình như đây là một niên hiệu.

Ngôn Khánh sau khi đi tới thời đại này, cũng tìm hiểu lịch sử, trước kia hình như có một triều đã sử dụng qua niên hiệu này. Chỉ là niên hiệu này vô cùng ngắn chưa tới một năm, nếu không phải Hùng Đại Chuy nhắc tới, thì Ngôn Khánh cũng không nghĩ tới.

Bắc Chu có một hoàng đế chính là Chu Tĩnh Đế Vũ Văn Diễn.

Hắn sử dụng tổng cộng hai niên hiệu một niên hiệu là Đại Tượng, còn có một niên hiệu khác là Đại Định.

Chỉ là thời gian quá ngắn cho nên trong sử sách chỉ ghi Chu Tĩnh Đế sử dụng niên hiệu cơ bản là Đại Tượng.

Đại Tượng, chẳng lẽ Đại Định tử lâu cùng với Bắc Chu có quan hệ với nhau?

Nếu có quan hệ với Tây Lương Bắc Chu vậy thì cùng chi với Tiêu hoàng hậu, nhưng cũng có thể là nghịch đảng.

Trịnh Ngôn Khánh hít một hơi thật sâu cảm thấy hơi mê man.

Hắn không rõ ràng lắm Đại Định quán rượu còn có Cấp Sĩ Kỳ kia nữa đến tột cùng là hoàng thân quốc thích hay là Bắc Chu nghịch đảng.

Trở lại trúc viên, Từ Thế Tích thấy Trịnh Ngôn Khánh ưu tư thì không khỏi lo lắng.

- Ngôn Khánh có chuyện gì xảy ra sao?

Trịnh Ngôn Khánh do dự một chút, ôm lấy cổ của Từ Thế Tích mà nói:

- Từ đại ca, ít ngày nữa ta sẽ phải tới Huỳnh Dương, lúc ta không có ở đây muốn nhờ người chút chuyện, người có thể giúp ta điều tra Đại Định tử lâu?

- Đại Định tử lâu.

- Đúng thế, không để cho người khác biết đặc biệt là vợ chồng Mao Vượng.

- Chuyện này...

Từ Thế Tích suy nghĩ rồi ừ một tiếng:

- Giao cho ta ta sẽ không để kẻ nào phát hiện, chỉ là người tại sao lại muốn điều tra Đại Định tử lâu? Ta nghe Nguyên Khánh lần trước nói, người đứng sau tử lâu đó hơi có lai lịch.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Người không cần quan tâm nhiều như vậy chỉ cần nhìn xem cửa hông của Đại Định tử lâu kia mỗi ngày có bao nhiêu người xuất nhập, những chuyện khác không cần hỏi, ta sẽ để lại ngân lượng cho người để người điều tra.

Thấy Ngôn Khánh trình trọng lạ thường, Từ Thế Tích cũng không dám lãnh đạm.

Hắn gật đầu:

- Người yên tâm, chuyện này ta sẽ khiến cho thần không biết quỷ không hay, không ai có thể phát hiện.

Trịnh Ngôn Khánh thở ra một hơi, đem chuyện này để qua một bên.

Nói thật hẳn đối với Đại Định tử lâu kia không có hứng thú nhiều, bất kể là dư nghiệt Bắc chu hay là hoàng tộc tây lương, hắn chỉ biết rằng chuyện này có liên quan tới Mao Tiểu Tâm và phật di lạc áo trắng.

Ngôn Khánh không thể không chú ý tới chuyện này.

Đồng thời hắn cũng vô cùng tò mò với chủ nhân của Đại Định tử lâu.

Cấp Sĩ Kỳ nếu là chủ nhân của Đại Định tử lâu thì hẳn rốt cuộc có liên quan gì đến phật di lạc áo trắng.

Thời gian một ngày cứ vậy mà trôi qua...

Ba ngày sau, Lạc Dương mưa rơi tí tách, bầu trời biến hóa.

Có đôi khi ở trên đường cái khí trời đang rất trong xanh nhưng đột nhiên lại nổi mưa phùn.

Trịnh Ngôn Khánh mỗi ngày đều đi tới Phích Lịch đường học.

Nhưng bởi vì thời tiết nên Trưởng Tôn Thịnh không thoải mái, phần lớn chỉ giảng cho Ngôn Khánh vào buổi sáng.

Mỗi khi kết thúc buổi học Trịnh Ngôn Khánh đều kể một câu chuyện cho Quan Âm tỷ.

Có khi là mỹ nhân ngư, có khi là hải yêu, có khi là truyền thuyết liêu trai, ngày nào kể chuyện cũng khiến cho nha đầu này say sưa.

Trịnh Ngôn Khánh sau đó cũng nhận được tin tức, Trịnh Nhân Cơ để cho hắn hồi hương tế tổ, nếu không phải là tình huống khẩn cấp thì chưa chắc Trịnh Nhân Cơ đã nguyện ý cho Ngôn Khánh trở về.

Dù sao Ngôn Khánh vẫn còn điều kiện là để Trịnh Thế An tiến vào lão tộc hội.

Trịnh Thế An là ai?

Trước kia chỉ là một kẻ gia nô ở An Viễn đường, giờ lại muốn tiến vào lão tộc hội?

Tộc lão ở trong An Viễn đường không ít, nhưng bọn họ cho Trịnh Thế An tiến vào trong Trịnh gia tộc phổ là quá lắm rồi, nay Trịnh Thế An có tư cách gì mà tiến vào trong lão tộc hội đây?

Trịnh Nhân Cơ ngay cả yêu cầu này cũng đáp ứng đủ thấy An Viễn đường đã xuống dốc đến thế nào.

Tính toán thời gian, Thẩm Quang đã đưa thư cho Mao Tiểu Niệm, Trịnh Thế An cũng đã hành động, lúc này Trương Trọng Kiên tin tưởng cũng đã nhận được thư của Trịnh Ngôn Khánh, chỉ cần Trương Trọng Kiên đồng ý ra tay thì chuyện này khả năng thành công rất lớn. Nhất là điều kiện Trịnh Ngôn Khánh đưa cho Trương Trọng Kiên, hẳn có thể không động tâm sao?

Căn cứ vào sự hiểu rõ của Trịnh Ngôn Khánh đối với Trương Trọng Kiên hẳn biết người này hơn phân nửa sẽ đồng ý ra tay.

Kế tiếp cần phải xem thời gian có đủ hay không.

Dù sao từ giờ tới thanh minh tế tổ cũng không còn quá nhiều thời gian, Trương Trọng Kiên gấp rút ra tay nói không chừng còn có thể kịp, nhưng nếu không kịp thì sẽ thất bại trong gang tấc.

Trịnh Ngôn Khánh hiện tại cũng chỉ có thể vật lộn độ sức. Sau hừng đông hắn liền ra lệnh cho ba huynh đệ họ Đổng chuẩn bị hành trang.

Lần này trở về Huỳnh Dương, không phải là áo gấm về làng nhưng tất cả lễ vật tâm ý đều chuẩn bị thỏa đáng hết.

Trịnh Ngôn Khánh cưỡi ngựa tới Đông Sĩ phường, sau khi bái kiến Trưởng Tôn Thịnh xong thì nói rõ ý đồ.

Trưởng Tôn Thịnh thể cốt không tốt, thấy Trịnh Ngôn Khánh nói xong thì bỗng cất tiếng:

- Ngôn Khánh, lần này con về quê tiện đường đi tới Quận Thành, ta có mấy vị bằng hữu ở đó trong đó có một người trí sĩ về quê, chính là bạch thủy khai quốc công, tộc nhân của Thôi thị. Thôi Chí Nhân.

Trịnh Ngôn Khánh ngạc nhiên nhìn Trưởng Tôn Thịnh.

Hắn lập tức hiểu ra, Trưởng Tôn Thịnh muốn giúp mình.

Thử nghĩ mà xem với danh vọng của Huỳnh Dương Trịnh thị ở sông lạc mặc dù xuống giống nhưng chuyện xảy ra nhất định sẽ được nhiều người chú ý.

176. Chương 71: Thôi Thị.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 71: Thôi thị.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Ngôn Khánh biết rõ ở Trịnh châu còn có một tộc phòng của Thanh Hà Thôi thị.

Vợ của Trịnh Nhân Cơ cũng là người của Thôi Thị nhưng vì gia thế của Trịnh thị xuống dốc cho nên Thôi thị cũng không muốn ra tay cứu giúp.

Thôi phu nhân hẳn là không mời được Thôi Chí Nhân.

Thôi Chí Nhân có tước vị tứ phẩm khai quốc công, đủ để triệt tiêu áp lực của sáu phòng còn lại.

Trưởng Tôn Thịnh muốn hắn bãi phỏng người này thì đã tính trước. Trịnh Ngôn Khánh liền khom mình thi lễ, quay người mà rời đi.

Ra khỏi thư phòng, Trịnh Ngôn Khánh định rời khỏi thư phòng đang chuẩn bị rời đi thì bị Trưởng Tôn Vô Kỵ ngăn lại.

- Trịnh Ngôn Khánh, ta mong ngươi lần sau đừng kể cho Quan Âm từ nghe những câu chuyện cổ quái kia nữa, mấy ngày nay nó không chịu đọc sách lộ về kỳ quái, cái gì là hồ ly tinh cái gì là mỹ nhân ngư, người cũng là người đọc sách cũng biết được đó chỉ là những quái lực loạn thần chuyện này lan truyền ra thanh danh của người cũng không ổn.

- Vô Kỵ huynh, ta cũng biết rằng huynh lo lắng Quan Âm từ nhưng Quan Âm từ tuổi còn nhỏ nàng thích những điều đó, hằng hải say sưa nghe kể chuyện, vậy thì cứ để cho muội ấy được thỏa mãn vui sướng, việc gì phải cưỡng cầu.

- Thế nhưng người có biết hay không, muội ấy...

Trưởng Tôn Vô Kỵ vô cùng không vui, sắc mặt âm trầm kéo Trịnh Ngôn Khánh qua một bên:

- Hảo ý của ngươi ta cũng biết nhưng ngươi có biết rằng những ngày hôm nay Quan Âm từ vô cùng cổ quái không?

- Ví dụ như muội ấy buổi sáng nằm ý không dậy khiến cho mẹ ta phải lo lắng, lúc đó nó mới nói, phải để vương tử hôn môi thì mới có thể tỉnh lại.

Khiến cho mẹ ta huyên não một hồi, làm nên tình huống dở khóc dở cười.

Hoặc là lúc Trưởng Tôn Vô Kỵ đọc sách nàng ta đem mấy từ nữa ra ngoài cửa sổ giả thần giả quỷ.

Thậm chí còn đem tì nữ làm nên bộ dáng của Hồ ly tinh dụ dỗ Trưởng Tôn Vô Kỵ sau đó trịnh trọng tuyên bố khảo nghiệm ý chí của hắn.

Loại chuyện này phát sinh tới lần thứ ba thì Trưởng Tôn Vô Kỵ đã chịu không được.

Bất đắc dĩ hắn đành phải tới tìm Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy hơi buồn cười, hắn không ngờ Trưởng Tôn hoàng hậu hiền lương khi còn bé lại có tính tình này.

Hắn liên tục ghi nhận lời nói của Trưởng Tôn Vô Kỵ lúc này mới qua cửa được.

Chỉ là lúc Trịnh Ngôn Khánh đi khỏi, bị Trưởng Tôn Vô Kỵ giữ chặt lại, thần thần bí bí mà hỏi:

- Ngôn Khánh, Tam Quốc diễn nghĩa của ngươi còn có phần sau không?

Ngày hai tháng ba

Trịnh Ngôn Khánh ngày hôm nay đường về Lạc Dương.

Ngày hôm nay có rất nhiều nhà sĩ phong lưu thư sinh hoặc mang theo nữ quyến hoặc đi một mình tới bên bờ Lạc Thủy, ngâm thơ đối hát.

Trịnh Ngôn Khánh ngồi sau xe, Ngọc Đề Tuấn theo sát phía sau.

Ba huynh đệ họ Đổng một người đánh xe hai người cưỡi ngựa tất cả đều mang cung tiễn đao kiếm theo bên người, khí khái hào hùng vô cùng rời khỏi Lạc Dương. Ba huynh đệ này hấp dẫn không ít những thiếu nữ hoài xuân, chỉ là không ai dám bước ra ngăn cản, nhìn cỗ xe và chiến mã sang trọng này bọn họ đều biết rằng đây chính là phú hào.

Xe ngựa chạy khỏi Lạc Dương theo đại lộ mà tiến tới.

Trịnh Ngôn Khánh khẽ vuốt ve hai con chó ngao bên cạnh của mình, hai con mắt của hắn thì nắm chặt, trong lòng suy nghĩ về những chuyện cần làm khi tới Lạc Dương. Nếu như Trương Trọng Kiên không thể làm xong việc thì tình huống vô cùng không tốt, Trịnh Nhân Cơ làm sao có thể chống lại sự công kích của những phong còn lại?

Tuy nhiên Trưởng Tôn Thận không phải muốn hắn đến gặp tộc nhân Thôi thị, thuận sự ủng hộ của họ Thôi ở Trịnh Châu hay sao?

Nhưng Ngôn Khánh rất rõ ràng đối với thế gia đại tộc mà nói, gia tộc tranh chấp với nhau, những người đứng ngoài cho dù ra mặt tương trợ nhưng cũng chỉ khiến cho Trịnh Thiện Nguyên không dám dùng một số thủ đoạn hạ lưu để đối phó mà thôi.

Mọi chuyện vẫn cần phải dựa vào thực lực của song phương.

Dù sao thế gia đại tộc rắc rối tình huống cũng rất phức tạp, Trịnh Ngôn Khánh thở dài một tiếng, Lý Kiến Thành là con rể nhà họ Trịnh ở tam phòng, chuyện này khiến cho Trịnh Thiện Nguyên cũng có ưu thế, nếu như Trường An Lý Uyên có thể đứng ra nói một câu thì hiệu quả vô cùng lớn, chỉ là Lý Uyên có thể ra mặt không?

Cho dù hắn quan tâm tới Trịnh Ngôn Khánh thì cũng không vì Trịnh Ngôn Khánh mà tham dự cuộc đấu tranh nội bộ của Trịnh gia.

Ngôn Khánh nghĩ tới đây không khỏi trầm lắng đầu.

Nếu như Trịnh Nhân Cơ thật sự bị đẩy ra khỏi An Viễn đường thì Đông Sơn táikhởi ngày sau làm sao có thể chuẩn bị được?

Mọi thứ trước hết phải nghĩ đến trường hợp xấu nhất đây cũng là thói quen của Trịnh Ngôn Khánh, hắn ở trong xe lâm vào trầm tư.

Bất tri bất giác ánh mặt trời tươi đẹp đã bị mây đen che lấp.

Sau giờ ngọ thời tiết thay đổi bất ngờ, trên bầu trời lại xuất hiện mưa bụi tít tách.

Đảng Sĩ Kiệt bỗng nhiên cất tiếng đánh tan sự trầm tư của Trịnh Ngôn Khánh:

- Thiếu gia, trận mưa này có vẻ lớn, chúng ta tìm một chỗ để trú đi.

Trịnh Ngôn Khánh gật gật đầu.

Hắn biết rằng đi trong trời mưa rất dễ gặp chuyện không may.

Chỉ là hắn cũng biết, mưa phùn này đối với người canh nông mà nói là vô cùng trân quý, mùa màng sẽ vô cùng tốt tươi.

- Ta nhớ bốn năm trước đi qua đây, phía trước có một mảng rừng thưa, bên trong hình như còn có nhà gỗ.

- Chỉ là không hiểu bốn năm trôi qua gian nhà gỗ kia còn không, Sĩ Anh Sĩ Hùng các người cưỡi ngựa qua đó xem một chút, nếu như còn thì chúng ta vào đó trú mưa, mong rằng trận mưa này cũng không quá lâu.

Đảng Sĩ Anh, Đảng Sĩ Hùng hai huynh đệ ứng tiếng rồi lập tức chạy đi.

Trịnh Ngôn Khánh cười ha hả nói:

- Sĩ Kiệt, trận mưa này có vẻ lớn, nếu như mà nó không ngừng thì xem ra chúng ta phải ngủ ở ngoài trời hoang rồi.

Đảng Sĩ Kiệt là người cẩn thận, hắn vung roi ngựa, miệng không ngừng hét to, cỗ xe tiến lên rồi đi nhanh hơn.

Cỗ xe nhanh chóng đi vào trong rừng thưa, dừng ở căn nhà gỗ kia.

Chỉ là nhà gỗ đó lâu năm không tu sửa, tuy bị tàn phá nhưng che mưa che gió vẫn được, hai người Trịnh Ngôn Khánh sau khi tới rừng thưa, hai huynh đệ họ Đảng đã tiến vào bên trong đốt lò sưởi lên.

Căn nhà gỗ này không thiếu củ lửa, chắc là người nào hảo tâm đi ngang qua để lại thuận tiện cho người đi đường đốt để sưởi ấm.

Mấy người Trịnh Ngôn Khánh dùng cơm tối qua loa rồi đi nghỉ.

177. Chương 72: Gặp Bùi Thục Anh.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 72: Gặp Bùi Thục Anh.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Đảng Sĩ Kiệt nói:

- Thiếu gia, chúng ta hôm nay xem ra phải ngủ ở đây rồi.

Đợi ngày mai mưa tạnh, ta sẽ cưỡi Ngọc Đề Tuấn chạy gấp rút, ngày mai sẽ ngủ lại ở Yên Sư.

- Tuân mệnh.

Đảng Sĩ Kiệt bọn họ lập tức đi sắp xếp, cùng hai vị huynh đệ đi trực đêm.

Ngôn Khánh mang theo Tế Yêu và Tứ Nhân, nằm ở trên nệm mềm mại và ấm áp, chỉ chờ lát sau hắn đã tiến vào giấc ngủ.

Ước chừng đến nửa đêm, Trịnh Ngôn Khánh đã bừng tỉnh.

Hắn ngồi dậy mở to mắt ra, hai con mắt nhìn ra ngoài phòng, lúc này hai huynh đệ Sĩ Kiệt và Sĩ Hùng đang dựa lưng ngoài cửa, tay ôm hoành đao, trên người đắp chăn bông, còn Sĩ Anh thì ngồi kế lò sưởi có vẻ như đang ngủ gật.

- Nhị Đẳng.

Trịnh Ngôn Khánh đứng dậy cầm lấy thập tự đao, đẩy Sĩ Anh dậy.

- Thiếu gia chuyện gì vậy?

- Người có nghe thấy động tĩnh gì không?

Sĩ Kiệt và Sĩ Hùng bọn họ cũng đều tỉnh dậy đi ra khỏi gian nhà gỗ.

Mưa xuân băng hàn, mấy thớt ngựa ở trong chuồng ngựa vô cùng yên tĩnh, Trịnh Ngôn Khánh nghiêng tai lắng nghe, trong tiếng mưa rơi tí tách hắn đã nghe thấy tiếng vó ngựa.

Đã trễ như vậy ai còn đi chứ?

Trịnh Ngôn Khánh trong lòng nghi hoặc nhìn thoáng qua Sĩ Kiệt, Sĩ Kiệt lập tức hiểu ý.

Hắn gọi Sĩ Anh, hai người phủ áo tơi đi ra khỏi gian nhà gỗ, nấp ở đằng sau hai gốc cây lớn, nhìn cảnh tượng xung quanh.

Hà Bắc có giặc cỏ đi lại, lưu dân ở Hà Nam thì nổi lên bốn phía, đạo phỉ mọc tràn lan, người bình thường tuyệt đối không dám chân ở đây cho nên mấy người kia mười phần là đạo phỉ.

Cho nên bọn Trịnh Ngôn Khánh không thể không đề phòng.

Mấy con tuấn mã như gói bay xông vào rừng.

Một kỵ sĩ khôi ngô cường tráng lập tức nhảy xuống, bèn văng tung tóe.

Người ở trong phòng nghe được thì lập tức đi ra.

Trong ánh đèn mờ cũng không nhìn thấy dáng vẻ của người tới chỉ là Trịnh Ngôn Khánh vẫn nhẹ nhàng khoát tay, ý bảo Sĩ Anh Sĩ Hùng hai người không được hành động thiếu uy nghi, thời gian từ từ trôi qua, hắn rút hoành đao ra.

- Người ở trong phòng đi ra đây, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Gã kỵ sĩ cầm đầu kia có tính tình nóng nảy, hắn rống hai tiếng thấy bên trong không có động tĩnh gì thì bước ra ngoài hiên cửa.

Cơ hồ trong tích tắc, trong nhà gỗ phát ra một tiếng huýt sáo bén nhọn.

Hai mũi tên bắn tới, vài tên kỵ sĩ hoảng sợ lập tức tránh đi.

Chỉ là hai mũi tên này đã chọc giận kỵ sĩ cầm đầu.

- Giấu đầu thúy đuôi không phải gian thì cũng là trộm, lên đây cho ta.

Bốn gã kỵ sĩ muốn xông lên, Trịnh Ngôn Khánh gạt đầu một cái, Sĩ Hùng một lần nữa huýt sáo, Sĩ Kiệt nắm huynh đệ này liền lập tức bắn tên, cơ hồ cùng lúc, Sĩ Hùng đã chạy khỏi nhà gỗ, một đao rời khỏi vỏ, đánh về phía kỵ sĩ cầm đầu, hai gã kỵ sĩ sau khi tránh thoát mũi tên liền lao tới đánh về phía sĩ kiệt, còn một kỵ sĩ khác thì xông lên cùng song chiến với Sĩ Hùng.

Ngôn Khánh trong phòng lặng lẽ quan sát.

Sĩ Hùng dĩ nhiên không phải là đối thủ của hai người kia, sau bốn năm hiệp đả rơi vào thế hạ phong.

Ngôn Khánh buông hoành đao xuống, cầm cây cung mà Trương Tôn Thịnh đưa cho, giương cung lên, chỉ nghe từng một tiếng, mũi tên đã bay thẳng về phía kỵ sĩ kia.

Lại nói tiếp Ngôn Khánh tuy bái sư không lâu nhưng cũng đã học bắn tên cách đây bốn năm năm trước.

Lý Cơ trước kia cũng đã truyền thụ thuật bắn tên căn bản cho Trịnh Ngôn Khánh.

Thời gian tuy không dài nhưng Trịnh Ngôn Khánh đã tiến dần từng bước.

Một mũi tên vô cùng hung mãnh bắn về phía kỵ sĩ kia, kỵ sĩ kia không chuẩn bị kịp vội vàng tránh né, nhưng vẫn không kịp, phập một tiếng hấn đã bị trúng ngay đùi.

Kỵ sĩ kêu thảm một tiếng, ôm chân ngã nhào xuống mặt đất.

Đúng lúc này Tế Yêu lao tới.

- Súc sinh lớn mật, dám dẫm thương huynh đệ nhà ta.

Một tiếng quát truyền tới sau đó một con hồng sắc chiến mã vọt vào trong rừng thưa.

Lập tức một nữ tướng khai mở cung bắn về phía Tế Yêu.

Nữ nhân này xuất hiện quá nhanh, Tế Yêu dù sao cũng còn nhỏ, nhìn thấy mũi tên đi tới, có vẻ như không tránh kịp, chỉ nghe một tiếng cung nổ truyền tới, một mũi tên khác đã bắn tới, trúng vào mũi tên của nữ nhân kia, cả hai mũi tên đều đồng thời rơi xuống đất.

- Tế Yêu Tứ Nhân trở về.

Trịnh Ngôn Khánh gọi một tiếng, sau đó lại lấp một mũi tên khác vào.

Đột nhiên Ngọc Đề Tuấn ở chuồng kế bên hí dài một tiếng, lao về phía con ngựa của nữ nhân kia, con ngựa kia cũng hí dài, không chịu an phận nhảy về phía trước khiến cho nàng phải hoa dung thất sắc.

Một tay nàng nắm chặt dây cương, miệng không ngừng quát.

- Tất cả mọi người dừng tay.

Trịnh Ngôn Khánh cũng nhận ra tọa kỵ của nữ nhân này chính là Xích Hổ long câu của Bùi Hành Nghiễm.

Con Xích Hổ long câu và con Bạch Long mã ở chung với nhau nhiều lần cho nên tình cảm vô cùng thâm hậu lúc này hai con tiến tới cùng một chỗ, hai cái cổ chạm vào nhau, vô cùng thân mật.

Xích Hổ long câu là ngựa cái, đối với Ngọc Đề Tuấn có tình cảm cũng là điều bình thường.

Ngôn Khánh trầm giọng quát:

- Người bên ngoài là tộc nhân của Bùi thị ở Hà Đông phải không? Ta chính là Trịnh Ngôn Khánh, bạn của Bùi Hành Nghiễm.

- A?

Nữ tướng kia ngạc nhiên, khoát tay ý bảo kỵ sĩ dừng tay lại.

Lúc này ở bên ngoài rừng trúc có hơn mười kỵ sĩ tiến tới, mỗi người đều nâng đuốc chiếu sáng cả rừng.

- Tiên trong rượu, tại sao ngươi lại ở nơi này?

Nữ tướng kia nhận ra Trịnh Ngôn Khánh, nàng gọi hấn là tiên trong rượu cũng là tại vì bài thơ Bát Tiên ca lúc trước Ngôn Khánh làm.

Về sau truyền đi có rất nhiều người đã gọi Ngôn Khánh như vậy.

Trịnh Ngôn Khánh tiến lên một bước đem cây cung giao cho Đẳng Sĩ Kiệt.

Rồi sau đó hấn chấp tay nói:

- Xin hỏi vị tử tử này, xưng hô với Hành Nghiễm thế nào?

Nữ tướng kia nghe được sau đó cười khanh khách không ngừng, lộ ra vẻ phong tình vạn chủng.

- Tiểu tử, ngươi vừa rồi gọi ta là gì?

- À, tử tử.

Nữ tướng kia cười đến gập cả người tiến lên nói:

- Tiểu gia hỏa, Bùi Hành Nghiễm nhìn thấy ta phải kêu một tiếng cô cô vậy mà người lại kêu ta là tỷ tỷ, chẳng phải là rối loạn bối phận? Ta là Bùi Thục Anh, chính là người trước kia ở tường thành hồ hết trợ uy cho người.

- A...

Trịnh Ngôn Khánh lập tức đỏ mặt vô cùng xấu hổ.

- Đã sớm nghe qua người có hai con chó ngao tốt, quả nhiên là lợi hại.

- Khánh ca nhi, mưa lớn như vậy, có thể để ta vào tránh mưa không?

Trịnh Ngôn Khánh bừng tỉnh đại ngộ, khó trách nữ tướng này nhìn có vẻ quen mắt.

- Cô cô, mau vào đi, vừa rồi thật sự là thất lễ, ta còn tưởng là đạo phỉ tới đây, nên mới làm như vậy. Vị đại ca kia có sao không?

codon.traí

178. Chương 73: Phụ Tình.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 73: Phụ tình.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Gia tướng kia bị Trịnh Ngôn Khánh bắn trúng lúc này cũng đã được người khác đỡ dậy, mũi tên cũng nhỏ ra./

Hắn đau nhức nhe răng, nghe thấy Trịnh Ngôn Khánh hỏi thăm liền cất tiếng nói:

- Làm phiền Trịnh công tử quan tâm, tiểu nhân học nghệ không tinh không trách được công tử.

Bùi Thục Anh gật đầu, nói với kỵ sĩ kia:

- Tối nay chúng ta ở đây cắm trại, trong túi còn có kim sa chữa thương, bảo Bùi Nghĩa đắp cho người.

Từ bên ngoài cũng đi vào hai cỗ xe ngựa, đám gia tướng của Bùi gia lập tức hành động, đem nhà gỗ làm trung tâm, dựng hai cái lều vải.

Mặc dù không so được với nhà gỗ khô ráo nhưng cũng đủ để ngủ say một phen.

Mới rồi bọn họ còn rút đao khiêu chiến trong nháy mắt đã cười đùa với nhau như người một nhà.

- Tiểu Lang quân, người đi ra bên ngoài tại sao không chú ý xung quanh?

Bùi Thục Anh nhìn căn nhà gỗ đơn sơ nhin không được lắc đầu rồi nói:

- Chỉ là bộ dạng người như vậy cũng có chút khí khái giang hồ.

Cái gọi là giang hồ khí khái có thể hiểu theo hai nghĩa, một chính là phóng khoáng không bị trói buộc hai chính là thô鄙 quê mùa.

Chỉ là Trịnh Ngôn Khánh nghe thế nào cũng không cho là Bùi Thục Anh châm chọc mình.

Cho nên hắn cũng chỉ cười cười mà không đáp lại.

Hắn yên lặng đi tới bên cạnh lò sưởi, cầm lấy một que cời than sau đó bỏ mấy cây củi lửa vào, ngọn lửa từ từ bốc lên, khiến cho căn nhà ấm áp hơn không ít.

Lúc này vài tên gia tướng đã gỡ dụng cụ trên xe chuyển vào trong nhà gỗ.

Bùi Thục Anh phô trương thanh thế đem một màn vải ngăn cản nhà gỗ ra làm hai.

Ở trên sàn nhà còn trải nhung thảm, rượu và đồ nhắm cũng mang lên.

Có thể nhìn ra, Bùi Thục Anh rất thích màu đỏ.

Sau đó Bùi Thục Anh đi ra sau rèm thay đổi quần áo, Ngôn Khánh có thể nhìn thấy được một dáng vẻ chuyển động ở trong đó.

Có lẽ trong mắt của Bùi Thục Anh không coi Trịnh Ngôn Khánh là nam nhân.

Đây quả là một điều vô cùng nhục nhã.

Lão tử tốt xấu gì cũng có bốn mươi năm linh hồn, ít nhiều cái hành động nửa che nửa đậy này cũng có lực hấp dẫn với ta chứ.

Ngôn Khánh nhìn không được nhỏ ra một ngụm nước miếng.

Đi vào thời đại này, hứng thú đối với nữ tử của hắn cũng không lớn.

Nhưng vào thời khắc này hắn phải nhắm mắt lại, như một lão tăng nhập định ngồi kế bên cửa sổ.

Ở phía sau rèm, truyền tới thanh âm sột soạt như có như không, mùi cơ thể nữ nhân thành thực đặc biệt chọc người.

Trịnh Ngôn Khánh thân thể tuy nhỏ nhưng tu luyện dẫn đạo thuật cốt khí cường kiện đã bắt đầu phát dục.

Mùi thơm này đặc biệt hấp dẫn.

Một lát sau, Bùi Thục Anh mặc một chiếc váy đỏ thắm và một chiếc áo rực rỡ như bông tuyết, đi chân trần ra khỏi thảm nhung.

Lúc này Bùi Thục Anh không còn vẻ oai hùng như mặc áo giáp nữa mà toát ra vài phần khí tức của thực nữ.

Ngôn Khánh không dám nhìn Thục Anh cúi đầu nhìn đống lửa trong lò sưởi.

- Tiểu quý, người đang suy nghĩ gì vậy?
- Ha ha, tại sao người không tới đây ngồi?

Bùi Thục Anh mềm mại nói:

- Tới đây nói chuyện phiếm với cô cô, uống rượu.

Bùi Thục Anh là cô cô của Bùi Hành Nghiễm, Trịnh Ngôn Khánh gọi nàng là cô cô cũng không có gì sai.

Hà Đông Bùi thị, hiện nay mạnh hơn Trịnh thị gấp trăm lần.

- Cô cô ta không uống rượu.
- Ha ha, không uống rượu mà cũng dám gọi là tiên trong rượu.
- Cái này...

Trịnh Ngôn Khánh gãi đầu cười khổ, đi tới thảm nhung rồi ngồi xuống:

- Cô cô, ngoài kia khí trời khắc nghiệt, cô cô muốn đi đâu vậy?
- Ta muốn quay trở lại Hà Đông.
- Quay trở lại Hà Đông sao?

Trịnh Ngôn Khánh nghe được thì giật mình hắn đã từng nghe Bùi Hành Nghiễm nói qua, Bùi Thục Anh năm ngoái mới tới Lạc Dương.

Hôm nay Bùi Thế Cử cũng muốn quay trở lại Lạc Dương, chẳng lẽ Bùi Thục Anh không muốn nhìn thấy cha của mình sao?

Tại sao lại rời khỏi Lạc Dương đi về Hà Đông.

- Tiểu Yêu.

Bùi Thục Anh đột nhiên cất tiếng:

- Ta nghe Đỗ Như Hối gọi ngươi là Tiểu yêu, ha ha cái tên này rất hay?

- Uống cho ta trước kia gọi hần là Đỗ đại ca không ngờ hần lại nói cho người khác biết.

- Ha ha ngươi chớ trách hần, Đỗ Như Hối đối với ngươi vô cùng tôn sùng đó.

Bùi Thục Anh khẽ cười cười, sau đó nàng bưng lấy chén bạch ngọc lên uống một ngụm rượu rồi khe khẽ thở dài.

- Cô cô có tâm sự gì vậy?

Trịnh Ngôn Khánh nhin không được mà hỏi thăm.

Bộ dáng của nàng vô cùng u buồn động lòng người, mặc dù cố gắng lộ ra nét cười nhưng vẫn không tránh khỏi sự buồn khổ sâu kín.

- Thế nào, ngươi muốn biết sao?

- À, có hơi hiểu kỳ.

- Ha ha, ngươi muốn nghe thì phải uống rượu với cô cô.

Nói xong Bùi Thục Anh đem một ly rượu đỏ rót vào chén ngọc trước mặt Trịnh Ngôn Khánh. Trịnh Ngôn Khánh cắn răng một cái bưng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, chén rượu này vào bụng vô cùng nóng, khiến cho hần phải kịch liệt ho khan.

Chuyện này khiến cho Bùi Thục Anh hoảng sợ, nàng chỉ muốn trêu chọc tiểu tử này giải bỏ phiền muộn trong lòng.

Không ngờ Ngôn Khánh cho là thật, uống hết một chén rượu lớn, Thục Anh đã từng nghe Bùi Hành Nghiễm nói qua, Trịnh Ngôn Khánh không thích uống rượu, trừ khi là tình huống đặc thù hần mới uống một vài chén rượu lạnh.

- Tiểu quỷ này cô cô trêu chọc ngươi đó, uống rượu mạnh như vậy vào người làm gì?

Bùi Thục Anh tiến tới khe vuốt vuốt lưng của Trịnh Ngôn Khánh, mùi thơm từ thực nữ truyền tới khiến cho Trịnh Ngôn Khánh mặt đỏ lên.

- Cô cô con không sao.

Trịnh Ngôn Khánh không dám nhìn nữa vội vàng nhắm mắt lại.

Bùi Thục Anh lúc này mới đi tới, nàng nhìn thấy bộ dạng của tiểu lang quân này thì phát ra từng tiếng cười.

- Tiểu yêu, ngươi muốn đi đâu vậy? À, ngươi phải quay trở lại Huỳnh Dương phải không?

Bùi Thục Anh mày mò ngài nhần lại mà khẽ nói:

- Ta nghe nói Trịnh gia hiện tại đang tranh đấu với nhau, à ta nhớ rồi ngươi là một chi của An Viễn đường khó tránh khỏi phải về Huỳnh Dương.

- Cô cô cũng biết chuyện của ta?

Thế gia vọng tộc vui buồn tương liên làm sao ta không biết cho được, Trịnh gia các người thất phòng tranh giành, ta làm sao có thể không biết, ta có một tộc chất làm vợ lẽ của Trịnh gia nên cũng biết chút chuyện trong đó. Chỉ là tiểu yêu, sau này bất kể người nào trêu chọc vào ngươi cứ nói với ta ta sẽ hỗ trợ ngươi.

179. Chương 74: Uống Rượu.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 74: Uống rượu.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Hảo ý của Bùi Thục Anh, Trịnh Ngôn Khánh chỉ có thể tâm linh.

Chỉ là nàng không ở bên trong làm sao biết được sự hung hiểm trong đó, Trịnh Ngôn Khánh lần này trở về không chỉ là tranh giành đường hiệu mà còn có mục đích để cho Trịnh Thế An tiến vào lão tộc hội.

Về phần có thể bảo trì An Viễn đường trước sự uy hiếp của sáu phòng còn lại hay không, hẳn khó mà có thể nói được.

Bùi Thục Anh nói:

- Chỉ là ta cũng biết, người sợ là thân bất do kỷ.
- Trong mắt người khác ta với người đều là tộc nhân của thế gia đại tộc danh tiếng không cần sinh kế vất vả, phong quang vô hạn.
- Nhưng trên thực tế chúng ta đều là thân bất do kỷ có nhiều chuyện dù không muốn làm cũng không thể không làm, chỉ là tiểu Yêu cô cô có một câu người nên nhớ kỹ, ngày sau nếu như thành thân nhất định phải tìm một nhà môn đăng hộ đối nếu không sẽ gặp rất nhiều phiền não.

Trịnh Ngôn Khánh nghi hoặc nhìn Bùi Thục Anh, không hiểu tại sao nàng đột nhiên đổi chủ đề.

Thục Anh nhìn ngọn lửa bên trong lò sưởi thở dài một hơi rồi khẽ nói:

- Lúc trước ta không nghe cha mẹ sắp xếp nên mới thành ra thế này, nếu lần đó ta nghe theo cha ta mẹ ta thì hiện nay làm sao có thể thành ra như vậy, trở thành trò cười cho người khác?

Nàng nói xong hai hàng nước mắt rơi xuống.

Bùi Thục Anh oai hùng khí khái không ngờ lại có lúc mềm yếu như vậy khiến cho Trịnh Ngôn Khánh phải đau xót ở trong lòng.

Hắn đã nghe nói qua chuyện của Bùi Thục Anh, Lý Đức Vũ hiện tại đã không có tin tức tám năm, Bùi Thục Anh lại cuồng dại chờ đợi, vì hắn mà khẩn cầu rất nhiều người.

Ngoại trừ Trương Tôn Thịnh Trương Tôn đại nhân và Cao thị còn có Quảng Bình công chúa, Nam Dương công chúa.

Bùi Thục Anh khẽ dùng tay xóa đi nước mắt trên mặt rồi xoa đầu Trịnh Ngôn Khánh:

- Lại làm tiểu yêu chê cười rồi.
- Cô cô có phải cô cô luôn nhớ tới Lý Đức Vũ kia phải không?
- Không được nhắc tới tên của người này.

Đôi mắt của Bùi Thục Anh hiện lên vài phong diễm tức giận:

- Cái tên người phụ lòng đó người chớ nhắc tới.

- Cô cô bị mù mắt nên mới chờ đợi người vô tình vô nghĩa đó tám năm, Ngôn Khánh sau này con phải nhớ kỹ, sau này nhất định phải chờ Thúy Vân, nàng ta là một hài tử tốt, biểu hiện tuy kiên cường hiếu thắng nhưng bên trong rất nhu nhược không chịu nổi ủy khuất đâu.

- Tại sao lại chuyển mọi chuyện lên đầu của Bùi Thúy Vân?

Trịnh Ngôn Khánh há hốc mồm, hẳn định cất tiếng song lại nhịn được, loại chuyện này không thể nói rõ ràng, càng giải thích thì người ta càng không tin mình.

Còn chuyện của Lý Đức Vũ, Trịnh Ngôn Khánh cũng nghe được một chút ẩn tình trong đó, hóa ra Bùi Thục Anh lo lắng cho hắn, cầu xin bốn phía còn hắn thì ở Lĩnh nam tiêu dao khoái hoạt, hiện nay Bùi Thục Anh nghe được tin tức này trong lòng dĩ nhiên vô cùng đau khổ.

Ngẫm lại cũng thế, nàng là người tính tình kiên cường nhưng làm sao có thể chịu nổi đau đớn này. Mà không cần phải nói, nếu như Trịnh Ngôn Khánh đoán không sai, đám quyền quý của Lạc Dương cũng đang bí mật che giấu nàng cho nên Bùi Thục Anh mới bí mật trong đêm mưa rời khỏi Lạc Dương.

- Cô cô cô cô chó nên khổ sở, vì người này mà khổ sở thì thật không đáng.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không biết thế nào an ủi Bùi Thục Anh chỉ có thể bên cạnh nàng uống rượu cùng. Bùi Thục Anh nhìn thấy vậy nhìn qua Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên cười khúc khích:

- Nàng vươn tay ra, đem Trịnh Ngôn Khánh ôm vào trong lòng:

- Người quả đúng là tiểu yêu, trách không được Nguyên Khánh bội phục ngươi, Thúy Vân cũng thường xuyên nhắc tới ngươi, yên tâm cô cô tuyệt đối không vì tên xú nam nhân đó mà cả ngày thương tâm.

- Ủ, cô cô không cần phải nhớ tới tên xú nam nhân đó nữa... còn có Nguyên Khánh và con yêu thương cô cô.

Trịnh Ngôn Khánh được người ngọc ôm vào, trong lòng không ngừng đập thành thịch.

- Cô cô mỗi ngày vui vẻ khoái hoạt càng ngày càng xinh đẹp lại để cho tên xú nam nhân kia phải hối hận, đó mới là lựa chọn chính xác.

Bùi Thục Anh nở nụ cười ngọt ngào, khe khẽ vuốt lưng của Trịnh Ngôn Khánh.

Tiểu Yêu nói không sai, ta phải thật vui vẻ cao hứng cho tên kia hối hận.

Hừ ta tại sao phải trốn hắn, hắn trốn tránh ta mới đúng, từ ngày mai ta sẽ quay trở lại Lạc Dương, cho tên phụ lòng kia phải tức tối.

Ngôn Khánh chôn người trong ngực của Bùi Thục Anh, vô thức ôm lấy nàng.

Thục nữ này mang tới cho Trịnh Ngôn Khánh một cảm giác ấm áp nhẹ nhàng mà Trịnh Ngôn Khánh chưa bao giờ cảm nhận qua.

Từ khi tiến tới thời Khai Hoàng này ngoại trừ Từ Mẫu cho hắn cảm giác như vậy thì tựa hồ đã rất lâu hắn chưa từng được trải qua.

Mà lúc này, Bùi Thục Anh đã lâu không tiếp xúc với nam nhân, ôm Trịnh Ngôn Khánh cũng có cảm giác khác thường.

Rất kỳ diệu mà cũng rất phức tạp.

Tên tiểu tử này có một khí chất rất kỳ quái.

Thành thực giống như một người trưởng thành tuy còn nhỏ nhưng đã có một khí chất chỉ có thiếu niên lang quân mới có.

Bùi Thục Anh lúc này khe vuốt vuốt tóc của Trịnh Ngôn Khánh, như một người mẹ với hài nhi của mình vậy.

Không biết từ lúc nào Trịnh Ngôn Khánh đã ngủ say, Bùi Thục Anh khẽ cảm thán đặt Trịnh Ngôn Khánh lên trên nhung thảm, cầm lấy một cái chăn mà đắp cho Trịnh Ngôn Khánh, sau đó dùng bàn tay khe khẽ

một vòng trên má của hắn hiện lên một cái má lúm đồng tiền. Trên khóe miệng của Bùi Thục Anh liền nở ra một nụ cười nhàn nhạt.

Khi Trịnh Ngôn Khánh tỉnh dậy thì trời đã sáng rõ.

Hắn mở to mắt thì phát hiện ra mình đã nằm trên nhung đệm, thân đắp một tấm chăn tới tận mũi, quanh người thoang thoảng một mùi thơm, hắn vội vàng ngồi dậy nhìn xung quanh.

Ở bên trong nhà, lửa cũng đã tắt, ánh sáng bên ngoài cũng đã chiếu vào, Trịnh Ngôn Khánh liền đứng dậy đuổi cái lưng mệt mỏi ra.

Cửa bên ngoài được kéo ra, Bùi Thục Anh đã mang hai gia thần tiến vào, trong tay của một người bưng một chậu nước, một người thì cầm khay trong đó có đặt mấy cái bánh và một bình trà sữa.

Bùi Thục Anh biết rõ, Trịnh Ngôn Khánh không thích uống rượu cho nên đã sai người nghiền trà chế thành trà sữa.

- Dậy rồi sao?

- Người cần phải về Huỳnh Dương, quang minh chính đại về như vậy chẳng khiến người ta đề phòng sao?

- Cô cô tâm tình khá tốt không bằng yểm hộ người một chút.

- Mặc dù không biết người có ý định gì nhưng thần không biết quỷ không hay trở về chẳng phải là hay hơn sao? Tốt rồi chờ trì hoãn nữa, mau rửa mặt đi, chúng ta xuất phát nhanh lên, hôm nay tiết trời tốt, chỉ mong ông trời không ngăn cản nữa.

- Chỉ là phải để người ủy khuất một chút, làm sai vặt của ta.

Nói xong Bùi Thục Anh nở ra một nụ cười cũng không biết nàng nghĩ tới điều thú vị gì nữa.

Ngôn Khánh trong lòng cảm thấy ấm áp cũng không biết sĩ diện từ chối mà đi qua rửa mặt.

Bùi Thục Anh nói không sai, nếu như mình trở về hỗ trợ thì tại sao không làm một cái kỳ binh? Hắn vốn không thoát khỏi vòng tranh đấu, nhưng cũng nên ẩn ở đằng sau màn mới là an toàn nhất, ngay cả Trịnh Nhân Cơ cũng có thể giấu diếm. Trịnh Ngôn Khánh nghĩ tới đây thầm cảm thấy vận khí của mình tốt.

Bùi Thục Anh làm như vậy sau này mình cũng có thể tìm nàng nhờ hỗ trợ.

- Tiểu Yêu, tửu lượng của người thật sự quá kém.

Lúc ăn cơm, Bùi Thục Anh đột nhiên cất tiếng:

- Mới có hai ba chén rượu đã ngã xuống, vậy mà dám xưng là tiên trong rượu, mà ngay cả tên Nguyên Khánh tiểu tử nhà ta cũng vậy, mới uống ba chén rượu mạnh đã giống như người, sau này cần phải dạy dỗ cho tốt mới được.

codon.traí

180. Chương 75: Đua Ngựa.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 75: Đua ngựa.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Ngôn Khánh sau khi uống một ngụm trà sữa nghe thấy Bùi Thục Anh nói như vậy thì suýt phun ra.

Bộ dáng như vậy khiến cho Bùi Thục Anh cười không ngừng.

Trịnh Ngôn Khánh cũng thầm thở dài trong lòng, cũng không biết hôm qua ai chết sống muốn trở về nhà đây, hôm nay tâm tình tốt lên lại trêu chọc người khác, khó trách Bùi Hành Nghiễm thấy nàng như là chuột thấy mèo.

Chỉ là dọc đường này có mỹ nhân làm bạn hứng thú sẽ nhiều hơn.

Hai người nghỉ ngơi ăn điểm tâm rồi rời khỏi gian nhà gỗ.

Đảng Sĩ Kiệt đỡ Ngọc Đề Tuấn tới, Trịnh Ngôn Khánh lập tức đăng yên, Bùi Thục Anh cũng thay đổi cách ăn mặc, mặc một chiếc áo choàng đỏ chót, tư thế oai hùng, bỗng nhiên nàng ngoái đầu lại cười nói.

Tiểu Yêu, chúng ta hiện tại so cuộc trình xem ai tới Yến Sư trước, nếu người thua thì phải làm một bài thơ, có dám không?

Nụ cười kia làm cho Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy hoảng hốt.

Trong đầu hần đột nhiên hiện ra một câu thi từ trong bài Trường Hận ca:

Hồi đầu nhất tiểu bách mị sinh

Lục cung phần đại vô nhan sắc

Dịch nghĩa:

Mỗi lần ngoảnh mặt, nhoẻn cười lộ ra trăm vẻ đáng yêu

Sáu cung son phấn không còn ai đáng gọi là có nhan sắc nữa

(Sáu cung: chỉ những nơi vợ vua ở)

Cũng không biết Dương mỹ nhân trong bài thơ đó khi cười có động lòng người như Thục Anh cô cô hay không, nghe thấy câu nói của Bùi Thục Anh Ngôn Khánh vô ý thức khẽ gật đầu.

Hần chưa kịp phản ứng thì Bùi Thục Anh đã thúc con hỏa long câu, con hồng mã liền hí dài một tiếng, tung vó về phía trước.

- Cô cô, cô cô ăn gian.

Trịnh Ngôn Khánh sững sờ nhịn không được kêu lên một tiếng rồi đuổi theo.

Trắng sáng mọc ở phía đông, trời xanh cô tịch.

Những đám mây lay động tạo ra đủ muôn loại hình dạng.

Bùi Thục Anh ngồi ở trong dịch quán, bàn tay đang xem một bức họa, trên bức họa là một nữ tử, duyên dáng yêu kiều, thướt tha mềm mại.

Nàng nghiêng người ra ngoài cửa sổ, hoa hải đường ngoài đó đang nở rộ theo gió mà chấp chờn.

Ở góc tranh có vài câu thi từ:

- Khi châu hữu tú sắc, khi lâu thanh vân đoan mi mục điểm kiêu nguyệt, nhất tiểu khuynh thành hoan thường khùng bách thảo văn, tọa khắp thu phong hàn tiêm thủ oán ngọc cầm, thanh thần khởi trường thán yên đắc ngẫu quân tử, cộng thừa song phi loan

Ban ngày Trịnh Ngôn Khánh đã cùng với Bùi Thục Anh đua ngược cá cược, thua cược nên phải làm thơ.

Thật sự thắng không được hay là không muốn thắng?

Trong lòng Trcuih Ngôn Khánh cũng không biết rõ, chỉ là hần đã chịu thua cho nên phải làm thơ.

Chạng vạng tối sau khi ghé lại dịch quán, Trịnh Ngôn Khánh tâm huyết dâng trào lại đề nghị Bùi Thục Anh vẽ tranh cho người trong thiên hạ đều biết, Bán Duyên Quân là tiên trong rượu, ngỗng công tử thi thư song tuyệt nhưng nói đến vẽ tranh thì chưa bao giờ hiển lộ qua.

Kỳ thật Trịnh Ngôn Khánh kiếp trước lúc làm quan, ở vị trí Trung Nguyên, tuy nơi này có hơi lạc hậu nhưng đối với thi họa thì đây lại là nơi rất nổi tiếng.

Ở trúc viên ngoại trừ đọc sách thì cũng có lúc hẩn dùng bút vẽ tranh, nhưng phần lớn là không cho ai biết.

Cho nên cho dù Từ Thế Tích ở cạnh Trịnh Ngôn Khánh cũng không biết rằng hẩn có thể vẽ.

Bức họa vẽ Bùi Thục Anh vô cùng sinh động.

Bùi Thục Anh nhìn nữ tử ở trong bức vẽ, ánh mắt dần trở nên mê ly.

Bỗng nhiên Bùi Thục Anh đi ra ngoài.

- Bùi Trạo.

- Đại tiểu thư có gì phân phó?

- Người bây giờ lên đường chạy tới Huỳnh Dương, báo cho tộc nhân Trịnh thị là Bùi Thục Anh ta muốn bái phỏng.

Có lẽ trong mắt thế nhân Bùi Thục Anh chỉ là một nữ tử yếu ớt nhưng trong mắt thế gia vọng tộc Bùi Thục Anh là tộc nhân Bùi thị con gái mà Bùi Thế Củ sủng ái nhất.

Nàng dọc đường bái phỏng dĩ nhiên ý nghĩa không hề tầm thường.

Hướng chỉ hiện tại đúng vào thời điểm Trịnh gia nội đấu, Bùi Thục Anh xuất hiện liệu có phải là ẩn chứa ý nguyện của Hà Đông Bùi thị, hoặc cũng có thể nói Bùi Thế Củ lần này tỏ thái độ.

Bùi Thục Anh làm ra hành động gõ trống khua chiêng như vậy làm cho Ngôn Khánh vô cùng cảm kích.

Với thân phận của Trịnh Thiện Nguyên và Trịnh Sĩ Cơ bọn họ có lẽ không ra bái phỏng nhưng chắc chắn cũng sẽ phải người trọng yếu ra hoan nghênh.

Lấy Kinh đường làm ví dụ, Trịnh Thiện Nguyên không ra mặt nhưng tộc đệ của hẩn là Trịnh Nguyên Tổng và Trịnh Nguyên Giá lại ra đón tiếp.

Trịnh Nguyên Tổng được hưởng tước vị Nam Tước Vĩnh Yên hơn nữa còn là con trai trưởng của Trịnh để cho nên hẩn ra mặt cũng không mất mặt mũi của Bùi gia, An Viễn đường thì cử ra đại biểu là Trịnh Thế An.

- Bùi nương tử một đường vất vả rồi.

Trịnh Nguyên Tổng nhanh chóng tiến tới, chấp tay vấn an Bùi Thục Anh.

Cái này cũng có thể nói Trịnh gia nể mặt mũi của Bùi Thục An, Bùi Thục Anh sau khi xuống xe cất tiếng nói:

- Thục Anh mạo muội tới đây kính xin Trịnh tiên sinh bỏ qua.

Mọi người nói chuyện một vài câu, mà Ngôn Khánh lúc này không người nào chú ý tới, chỉ là Trịnh Thế An đã nhìn ra Ngọc Đề Tuấn của hẩn.

Tại sao Ngọc Đề Tuấn lại ở nơi này?

Nó đã ở nơi này hẩn là Ngôn Khánh cũng tới?

Trịnh Thế An vô ý thức nhìn qua đám người kia, đột nhiên hẩn mở to hai mắt ra trong lòng vô cùng kinh ngạc bởi vì hẩn phát hiện ra trong đám người đó có Trịnh Ngôn Khánh, cho dù cả hai cũng sống cạnh nhau mười mấy năm, Trịnh Thế An ngay cả tôn nhi của mình mà cũng không nhận ra mới là chuyện lạ.

Ông cũng không kêu lên, Ngôn Khánh làm như vậy hẩn là có đạo lý của hẩn.

Thế nhưng trong lòng ông cũng vô cùng nghi hoặc, Ngôn Khánh làm như vậy là có ý gì, tại sao phải giấu đầu thụt đuôi vậy?

- Vị nào là Trịnh Thế An, Trịnh lão tiên sinh?

Bùi Thục Anh đột nhiên mở miệng hỏi thăm.

Trịnh Thế An khẽ giật mình quay đầu nhìn quanh, tại sao Bùi Thục Anh lại hỏi thăm mình trước mặt mọi người.

Không chỉ Trịnh Thế An cảm thấy kinh ngạc mà đám người Trịnh Nguyên Đĩnh cũng nghi hoặc.

- Thúc phụ, Bùi tiểu thư gọi thúc phụ đó.

- A....

Trịnh Thế An được nhắc nhở lập tức có phản ứng, vội vàng đi tới phía trước chấp tay mà nói:

- Trịnh Thế An bái kiến Bùi tiểu thư.

Trịnh Ngôn Khánh cũng nhận ra Trịnh Thế An.

Mấy tháng không gặp, Trịnh Thế An tựa hồ đã mập lên, khí sắc cũng không tệ.

Hắn tựa hồ đã minh bạch dụng ý của Bùi Thục Anh, chỉ là không ngờ Bùi Thục Anh lại dùng phương thức này.

Bùi Thục Anh tiến tới khẽ chào, cất tiếng nói:

- Tiểu nữ bái kiến Trịnh cự thúc.

Trịnh Thế An vội vàng khoát tay:

- Bùi tiểu thư, không cần làm vậy.

- Không, Ngôn Khánh tôn nhi của thúc thúc chính là huynh đệ với chất nhi của văn bối.

- Nó gọi tiểu nữ là cô cô tiểu nữ dĩ nhiên phải gọi lão nhân gia người một tiếng thúc thúc. Lần này tiểu nữ đến làm phiền chư công tới đây nghênh đón, tiểu nữ thay gia phụ tạ ơn.

181. Chương 76: Trịnh Tổ Đến Thăm.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 76: Trịnh Tổ đến thăm.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Nguyên Tổng bọn họ nghe vậy thì sắc mặt hơi đổi, tất cả đều nhìn lại Trịnh Thế An.

Lúc này Trịnh Thế An vô cùng khó hiểu.

Không biết trong hồ lô của Trịnh Ngôn Khánh bán thuốc gì đây.

Nhưng ánh mắt của mọi người lúc này đã trở nên vô cùng coi trọng hắn, Trịnh Thế An địa vị ở Trịnh gia không tính là rất cao, nhưng sau khi hắn trở về Huỳnh Dương, tuy những nô bộc của Trịnh gia đều gọi hắn là Trịnh lão gia, và Trịnh Nhân Cơ đã cho mấy trăm khoảnh ruộng nhưng đại đa phần trong lòng mọi người của Trịnh thị, Trịnh Thế An chỉ là một gia nô mà thôi.

Nhưng hiện tại trong lòng của Trịnh Thế An không khỏi đắc ý.

Tuy thần sắc không biểu lộ ra.

Nhưng lúc này đã vô cùng vui mừng.

Gần đây An Viễn đường nhận quá nhiều áp lực, vậy mà hiện tại Bùi Thục Anh lại đến biểu lộ quan hệ của nàng với Trịnh Thế An.

Trịnh Thế An là tộc nhân của An Viễn đường.

Cái này chắc chắn sẽ làm cho An Viễn đường bị giảm áp lực. Bùi tiểu thư đây là nói, ta được Ngôn Khánh hiền chất nhờ vả, tới đây chiếu cố cho An Viễn đường.

- Mời thúc thúc lên xe, chúng ta cùng đi.

Bùi Thục Anh vô cùng hiền thực mời Trịnh Thế An lên xe.

Cùng lúc đó nàng liền cáo từ mọi người sau đó đoàn người từ từ tiến vào thành.

- Mẹ nó, tại sao lão yêm nô kia lại có thể được lên xe?

Nhiều người thấp giọng chửi bới.

Nhưng nhiều người thì lại ra chiều suy nghĩ, Trịnh Nguyên Giá chấp tay nói:

- Tam ca, tiểu đệ còn phải về báo cáo với huynh trưởng, xin cáo từ trước.

Có thể nói, hôm nay An Viễn đường được hân diện một phen.

Bùi Thục Anh không đi tới An Viễn đường, nàng đến đây rồi mời Trịnh Thế An lên xe, khiến cho mọi người phải e ngại.

Đưa mắt nhìn theo, Trịnh Nguyên Tổng cùng đại biểu sáu phòng đều tái nhợt sắc mặt.

- Tam thúc, cái con đàn bà thú vị kia...

Trong thất phòng một tên tiểu tử lên tiếng, nhưng hắn chưa nói hết lời thì đã bị Trịnh Nguyên Tổng giáng cho một cái tát:

- Đường đường là con gái của Bùi công người đừng có ăn nói bừa bãi, có bản lĩnh thì đi học Trịnh Ngôn Khánh, ở Lạc Dương lập nên thanh danh thật lớn, được hoàng thượng phong cho chức Văn Kỵ úy, có Bùi tình hâm mộ, có Trưởng Tôn đại tướng quân nhận làm môn hạ.

Người kia bị đánh cho sưng mặt nhưng không dám có nửa câu oán hận.

- Sĩ Tắc, người lập tức về bẩm báo cho huynh trưởng của người, ta cũng về bẩm báo cho gia chủ, xem ra An Viễn đường còn hậu chiêu.

Trịnh Sĩ Tắc chính là huynh đệ của Trịnh Sĩ Cơ, cũng là đại biểu thất phòng.

Nghe thấy Trịnh Nguyên Tổng phân phó, hắn cũng không dám lãnh đạm vội vàng ứng tiếng mang theo thất phòng tộc nhân hướng vào trong thành.

Nhìn theo bóng lưng của hắn, Trịnh Nguyên Tổng nở ra một nụ cười lạnh.

- Tam lão gia chúng ta cũng trở về đi. Ta về nói với tộc trưởng, huynh nói với đại ca, đêm nay chúng ta gặp hắn ở chỗ cũ.

Đại ca của Trịnh Nguyên Tổng chính là Trịnh Nguyên Thọ.

Mà Trịnh Thiện Nguyên thực chất chính là thứ xuất, con vợ lẽ, chỉ vì trước kia Trịnh Nguyên Thọ và Trịnh Nguyên Tổng trước kia còn quá nhỏ không chịu nổi sự ghen ép của thế gia vọng tộc Quan Đông nên Trịnh Thiện Nguyên chấp chưởng kinh đường.

Ở ngoài sáng Kinh Đường có vẻ êm ấm.

Nhưng ở bên trong ba huynh đệ của Trịnh Nguyên Tổng đều đoàn kết mong muốn được chấp chưởng Kinh Đường.

Trịnh Thế An lúc tới Huỳnh Dương thì ở yên lặng tại một thị trấn phía Đông Nam.

Tuy nói địa vị của Trịnh Thế An không cao nhưng Trịnh Nhân Cơ đối với ông không dám có nửa điểm lãnh đạm.

Người khác không rõ lắm nhưng Trịnh Nhân Cơ lại hiểu rất rõ, Trịnh Thế An có một đứa cháu trai là Trịnh Ngôn Khánh, thi thư song tuyệt, tài văn danh khí rất cao, chỉ bằng vào chức Văn Kỵ úy một tháng trước hẳn nhận được cũng cho thấy oai phong của hân thể nào rồi, từ trước đến giờ chưa có người nào nhỏ tuổi hơn Ngôn Khánh mà được phong tước vị này.

Quan trọng là... mạng lưới quan hệ của Trịnh Ngôn Khánh vô cùng mạnh mẽ.

Nhì những người dự thi Cúc chiến thì biết, có hai người là Hà Đông Tiết thị, một người là Hà Đông Bùi thị, một người thuộc về Đậu thị, hiện nay lại còn có Trương Tôn Thịnh đứng ở phía sau.

Cho nên đối với sự sắp xếp cho Trịnh Thế An, Trịnh Nhân Cơ vô cùng dụng tâm.

Chỗ ở của Trịnh Thế An là một nơi tiếp giáp Động Lâm hồ phong cảnh vô cùng động lòng người.

Đối với một lão nhân mà nói, sự sắp xếp này vô cùng thích đáng.

Hiện nay ở trong trạch viện của Trịnh Thế An, còn có Mao Tiểu Niệm và Thẩm Quang.

Cỗ xe dừng lại ở cửa sân, Trịnh Thế An dưới sự trợ giúp của Bùi Thục Anh mà tiến vào bên trong.

- Bùi nương tử, xin nương tử cứ để tiểu gia hỏa kia đến gặp ta, nơi này đều là người của ta không cần phải lo.

Bùi Thục Anh cười cười:

- Trịnh thúc thúc chúng ta cứ vào nhà nói chuyện.

Sau đó nàng quay đầu kéo Trịnh Ngôn Khánh tới.

- Tiểu nha đầu ngươi cũng đến đây.

- Thiếu gia.

Mao Tiểu Niệm vừa đi ra khỏi chính đường, trông thấy hình bóng quen thuộc liền chạy tới, nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh thoáng chốc nàng đã ngẩn cả người.

Trịnh Ngôn Khánh mỉm cười:

- Gia gia, mọi người cứ tiến vào phòng nói chuyện đã. Thẩm đại ca, huynh sắp xếp ngựa cho tốt.

Thẩm Quang lúc này nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh cũng giật mình.

Nhưng dù sao hắn cũng đã chứng kiến rất nhiều người trong xã hội cho nên khác với Mao Tiểu Niệm, hắn che giấu được sự kinh ngạc của mình.

- Chuông ngựa ở bên cạnh, xin mời đi theo ta.

Trịnh Ngôn Khánh gật gật đầu, rồi dắt ngựa đi, Trịnh Thế An cảm thấy hồ đồ, Trịnh Ngôn Khánh đang làm chuyện gì vậy, đem ngựa giao cho Thẩm Quang là được tại sao phải tự mình đi.

Bùi Thục Anh nói:

- Trịnh thúc thúc, chúng ta vào nhà nói chuyện.

Bùi Thục Anh chỉ ở Động Lâm hồ có một ngày.

Nhưng nàng tới đây chỉ đến xem Trịnh Thế An, ngoài ra nàng không gặp bất kỳ người nào ở Huỳnh Dương.

Sáng sớm hôm sau Bùi Thục Anh đã đi.

Chỉ là nàng vẫn để lại bốn hộ vệ và một tên sai vặt phụ trách chiếu cố của Trịnh Thế An, hành động này vô cùng đơn giản nhưng ẩn chứa nhiều thâm ý bên trong, ánh mắt của Trịnh thị thất phòng đều nhìn về phía trạch viện này.

Trịnh Thế An mỗi ngày làm gì, cho dù là thấp hương cũng có người nhìn chăm chăm vào.

Bùi Thục Anh đi tới ngày thứ ba có người kìm nén không được gõ cửa động lâm ven hồ này.

- Trịnh huynh, huynh đúng là nhàn nhã.

Người đến đúng là tộc nhân của Trịnh thị luận bối phận thì đúng là huynh đệ của Trịnh Thế An.

Hắn là tộc lão của chi thứ hai, còn có thân phận chính là phụ thân của Trịnh ViThiện, Trịnh Vi Thiện và Trịnh Thế An có giao tình không kém, Trịnh tổ đến báiphổng cũng là điều vô cùng phù hợp.

Trịnh Tổ nhẹ nhàng đi tới, chỉ mang theo một gã sai vặt.

182. Chương 77: Điều Có Tâm Cơ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 77: Điều có tâm cơ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Thế An ra mặt đón chào và cười ha hả:

- Nhị gia, tại sao lại tới đây, khách quý thật là khó gặp.

Mao Tiểu Niệm tiến tới dâng trà sau đó lui về phía sau.

Trịnh Tổ thừa cơ quan sát căn phòng này, trang trí rất cổ xưa không có gì là xa hoa.

Hắn cười nói:

- Trịnh huynh, huynh hẳn là đang trách cứ ta, ha ha, nói thật ta cũng hơi thất lễ, huynh tới đây hơn nửa năm mà ta vẫn chưa tới báiphổng, Trịnh huynh là người biết chuyện dĩ nhiên cũng biết nỗi khó xử của ta.

Trịnh Thế An liên tục khoát tay:

- Nhị gia đừng nói vậy, ta làm sao dám trách cứ.

- À, từ khi đại huynh mất xong, Quang Vinh đường chúng ta vẫn muốn giúp đỡ nhưng không có năng lực.

- Đúng rồi, mấy bữa trước chất nữ của ta tới đây nhưng thần thái vội vàng ngay cả gặp mặt cũng không được.

Tính bối phận thì Trịnh Tổ và Bùi Thế Củ là đồng lứa.

Mà khuê nữ của nhị phòng Trịnh gia đã gả cho tộc nhân Bùi thị, cho nên Trịnh tổ gọi Bùi Thục Anh là chất nữ cũng không quá phận.

Hắn nói như vậy cũng là rõ ý đồ của hắn tới đây.

Bùi Thục Anh là cháu của ta, chúng ta là người một nhà.

Trên thực tế, từ lúc Bùi Thục Anh rời đi, Trịnh Nhân Cơ đã bí mật liên hệ với Trịnh Thế An.

Trịnh Nhân Cơ cũng không biết đến tột cùng trong hồ lô của Trịnh Ngôn Khánh bán thuốc gì nhưng hắn cũng nhận ra Trịnh Ngôn Khánh đang tìm cách giúp đỡ An Viễn đường.

Trịnh Nhân Cơ cũng biết, nếu lần này sáu phòng bảo trụ đường hiệu của An Viễn đường thì sẽ hẳn sẽ đề cử Trịnh Thế An gia nhập lão tộc hội, mà Trịnh Thế An cũng đã tính trước biểu thị thái độ tận tâm tận lực vì An Viễn đường.

Hiện nay An Viễn đường tranh giành đường hiệu tuy nói là Trịnh Nhân Cơ làm chủ.

Nhưng trên thực tế đã lặng lẽ chuyển đến tay của Trịnh Thế An.

Chính vì vậy nhị phòng của An Viễn đường không thể không đến đây nghe ngóng tin tức.

- Nhị gia, nghe nói Ngôn Hạo thành thân rồi sao?

Trịnh Thế An không trả lời vấn đề của Trịnh Tổ mà lại hỏi lại.

Nguyên Hạo chính là trưởng tôn của huynh trưởng Trịnh Tổ, cũng chính là trưởng tôn của nhị phòng năm nay mười bảy tuổi sắp thành gia lập thất.

Trịnh Thế An đại cục không thành nhưng nói đông nói tây hù dọa trêu chọc thì không hề tầm thường, đây cũng là bản lĩnh của quân gia, Trịnh Thế An đem thủ đoạn ngày xưa ra dĩ nhiên là thuận lợi.

Trịnh Tổ khẽ giật mình, vô thức gật đầu:

- Qua thanh minh là bắt đầu thương nghị.

- Nghe nói Nguyên Hạo cùng với Lô Thị ở Thất Dương quận thành thân với nhau?

- À, đúng thế.

Thất Dương quận Lô thị chính là một trong những phân phòng của Phạm Dương Lô Thị.

Trịnh Thế An cười nói:

- Phạm Dương Lô Thị là thế gia trăm năm, tuy Thất Dương quận Lô thị không phải là phòng lớn nhưng căn cơ cực kỳ thâm hậu, Nguyên Hạo muốn lấy người của Lô thị thì xem ra chi tiêu tốn không ít, nghe nói đại gia năm trước sinh ý không được tốt lắm phải không?

Trịnh Tổ sắc mặt biến đổi cười khổ mà không trả lời.

- Mao Tiểu Niệm, mau mang cái hộp ở trong phòng tới đây cho ta.

Bất tri bất giác, Trịnh Thế An đã làm chủ câu chuyện, hơn nữa còn chiếm thế thượng phong.

Mao Tiểu Niệm cầm cái hộp mang tới đặt trước mặt Trịnh Thế An.

- Nhị gia mở ra rồi sẽ biết.

Trịnh Thế An thần thái vô cùng nhàn nhã, đẩy cái hộp tới trước mặt Trịnh Tổ.

Trong hộp có ba bốn tấm bản đồ, còn có một khế ước, rõ ràng là khế ước phường nấu sắt của Trịnh gia.

- Trịnh huynh đây là ý gì vậy?

- Đây là đồ vật mà Ngôn Khánh nhà ta thiết kế, hiến cho đại công tử.

Phường nấu sắt hiện nay kinh doanh trì trệ nhưng nếu kinh doanh vật phẩm này thì chắc chắn sẽ tiền vào cuộn cuộn, ý của đại công tử là, hẩn lo liệu đến phường nấu sắt chuẩn bị tìm người hợp tác, nếu như nhị gia có hứng thú thì chúng ta có thể bàn lại.

Đúng rồi, tiền bạc và tơ lụa thì không cần phải lo lắng, đại công tử liên thủ với nhị gia, thì sẽ lo liệu đầy đủ.

Đây là mua chuộc trắng trợn.

Thế nhưng mà Trịnh Tổ không có cách nào từ chối.

Tình huống của nhị phòng hẩn biết rõ, nếu như phường nấu sắt này thật sự đến tay thì đối với cả gia đình hẩn chắc chắn là một sự bổ sung rất lớn, hơn nữa có Phạm Dương Lô thị trợ giúp thì chỉ vài chục năm nữa là có thể quật khởi.

Đây là một cơ hội tốt, mình tính toán vụng trộm không ngờ lại là làm chơi ăn thật.

- Còn chất nhi Bùi gia của ta?

- À, nàng ta là do đứa cháu của ta phó thác đến thông báo một tiếng.

- Bùi đại lão gia mấy ngày nữa sẽ từ Trường An trở về Lạc Dương, đứa cháu nhỏ kia phải dừng lại một chút thời gian rồi mới có thể trở về.

- Ngõng công tử muốn trở về tế tổ hay sao?

- Đúng thế, tính ra vài năm rồi nói chưa trở về.

Ngay khi đại huynh của ta mất, Ngôn Khánh cũng không về thăm được. Lần này phải để Ngôn Khánh trở về, mấy năm sau không chừng nó sẽ thành gia lập thất.

Trong lời nói ẩn chứa rằng An Viễn đường và Bùi thị có khả năng thành thông gia với nhau.

Trịnh Ngôn Khánh thành thân với ai?

Hiện nay người ngoài có ai không biết, hắc và Mạch Tử Trọng tranh giành mỹ nhân với nhau, hình thành nên một hồi cục chiến, cuối cùng Mạch Tử Trọng thua cuộc phải ảm đạm rời khỏi Lạc Dương.

Ngoại trừ Bùi Thúc Vân thì còn có thể là ai?

Trịnh Tổ lộ vẻ hiếu kỳ nhẹ nhàng gật đầu.

- Nếu như Ngôn Khánh có thể cùng với Bùi tài nữ thành thân thì đúng là sẽ thành một hồi giai thoại.

Trong lòng của hắc đã thầm có chủ trương.

Dù sao thất phòng cùng với An Viễn đường(lục phòng) tranh giành đường hiệu, nhị phòng đối với An Viễn đường quan hệ thân mật hơn mà đối với Trịnh Sĩ Cơ thì hơi bất hòa.

Thoạt nhìn An Viễn đường là lục phòng đang quật khởi.

Ngày sau Trịnh Ngôn Khánh phát triển thêm dĩ nhiên sẽ tăng thêm độ mạnh của lục phòng, thậm chí có thể đi tranh đoạt lấy Kinh Đường.

Đi theo lục phòng đúng là một lựa chọn không tệ.

Ít nhất với tình huống của lục phòng ngày hôm nay thì lợi ích từ lục phòng đưa ra cũng khó có thể không tiếp nhận.

Nghĩ tới đây Trịnh Tổ liền cầm lấy cái hộp mà đứng dậy cáo từ.

Hắc còn phải trở về thương nghị với lão đại, chuyện này một mình hắc không thể làm chủ.

Lúc đi ra cửa, nhìn thấy bốn nam tử hùng tráng đang luyện tập ở trong sân thì hỏi:

- Nam tử hùng tráng như vậy Trịnh huynh tìm từ đâu mà có vậy?

- À, là do Bùi gia chất nữ kia thấy ta ở đây trống trải không có người hộ vệ cho nên để bọn họ lại hỗ trợ ta.

Trong lời nói của Trịnh Thế An có một vẻ kiêu ngạo.

183. Chương 78: Trịnh Châu Thôi Thị

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 78: Trịnh Châu Thôi Thị

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

- Đúng thế, đúng thế.

Trịnh Tổ cười ha ha, lúc này lão càng khẳng định, lục phòng cùng với Bùi gia quan hệ thông gia với nhau đã thành kết cục.

Trong lòng hắn không khỏi có hơi chua chát.

Ngẫm lại khuê nữ nhà mình gả cho Bùi gia, lạ không oanh liệt bằng tên yêm cầu này, có vận khí thu được một cái tôn nhi, hôm nay có thể tha hồ khoe khoang... Aizz, tại sao mình không có vận khí này chứ?

Hắn đi lên trên xe ngựa rời khỏi phủ đệ của Trịnh Thế An.

Trịnh Thế An nhìn theo cỗ xe ngựa dần đi xa, trên mặt hiện ra một vẻ vui mừng.

- Đại lão gia, Bùi nương tử thật sự thành thân với Bùi thiếu gia sao?

Mao Tiểu Niệm cắn môi nhút nhát e lệ nói.

Trong lòng nàng bỗng nhiên dấy lên một sự chua xót, mặc dù sớm biết kết quả như vậy nhưng khi nghe được nàng cũng đau đớn không thôi.

Trịnh Thế An dùng bàn tay thô ráp khẽ xoa đầu của Mao Tiểu Niệm.

- Tiểu Niệm à con đừng nghĩ quá nhiều.

- Trịnh gia gia có thể cam đoan với con mặc kệ Ngôn Khánh sau này thành thân với ai đều nhất định sẽ cho con một danh phận, hiểu chưa?

Trịnh Thế An chán ghét Mao Tiểu Tám nhưng đối với Mao Tiểu Niệm lại có sự yêu thương.

Bốn năm ở chung, Mao Tiểu Niệm ngày càng lớn ngày càng xinh đẹp, hiện tại Ngôn Khánh thanh danh vang dội lấy Mao Tiểu Niệm là chính thê thì không thể nhưng cho nàng một danh phận thì không vấn đề gì.

Hiện nay những người có bản lĩnh ai mà không ba vợ bốn nàng hầu.

Mao Tiểu Niệm đỏ cả khuôn mặt mà khẽ cúi đầu, tuy trong lòng nàng không thoải mái nhưng vẫn có một chút chờ đợi, chỉ cần được ở cạnh bên thiếu gia thì nàng làm gì cũng được.

- Lão thái gia, thiếu gia đi đâu vậy?

Trịnh Thế An cười cười:

- Hắn có chuyện của hắn, con đừng hỏi nhiều.

Trịnh Ngôn Khánh hiện nay cùng với Thẩm Quang đều không ở Huỳnh Dương.

Bọn họ chạy tới nơi nào?

Thời gian từng ngày trôi qua, ảnh hưởng của Bùi Thục Anh cũng dần yếu đi.

Trịnh Sĩ Cơ và Trịnh Sĩ Tác hai huynh đệ bọn họ thăm viếng tất cả mọi nhà, lần lượt tới báỉ phỏng. mà Trịnh Nhân Cơ thì lộ vẻ bình tĩnh.

Bây giờ cách thanh minh còn chừng mười lăm ngày, hắn cần phải tắm rửa bảo vệ trai giới.

Ai cũng biết Trịnh Nhân Cơ không tin phật tổ.

Lúc này tự nhiên tắm rửa để trai giới rốt cuộc là để làm gì khiến cho mọi người đều suy đoán.

Hắn là lục phòng đã chấp nhận bỏ cuộc sao?

Đúng lúc mọi người phỏng đoán thì một vị khách không mời đột nhiên xuất hiện ở Huỳnh Dương.

Người đến chính là tộc lão Trịnh Châu Thôi Thị.

Chỉ là hắn tới đây biểu thị chỉ là thăm chất nữ của mình, là vợ của Trịnh Nhân Cơ. Từ khi Trịnh Nhân Cơ trở về từ Lạc Dương, Thôi thị không thêm để mắt tới Thôi phu nhân.

Không hiểu tại sao hôm nay lại tới đây.

Nói chung thất phòng ai mà chả có thân thích ngoại tộc.

Nhưng để cho bọn họ đứng ra hò hét trợ uy thì thân phận phải cực kỳ đặc thù, nếu không thì tuyệt không có khả năng.

Liệu trong nhà của Thôi phu nhân có biến hóa?

Các tộc lão trong Thôi thị không ngờ lại chuyển biến chủ ý.

Bọn họ lại nghĩ đến chuyện Bùi Thục Anh trước kia tới đây, xem ra lục phòng ẩn chứa rất nhiều thế lực ở đằng sau.

Khi thời gian cách thanh minh còn chừng năm ngày, tộc trưởng của Trịnh thị thị tộc trưởng phía nam Trịnh Uy.

Nhiều ngày bị giày vò, Trịnh Sĩ Cơ và Trịnh Sĩ Tắc hai huynh đệ cuối cùng cũng thở ra một hơi.

- Đại huynh, Trịnh Uy bọn hắn cuối cùng cũng đã đến.

Đại huynh trong miệng của Trịnh Sĩ Cơ chính là gia chủ Kinh Đường, Trịnh Thiện Nguyên.

Trịnh Thiện Nguyên thân cao bảy xích, mặt tròn mập mạp, lông mi có vẻ hơi trắng, tuy nhiên trên mặt luôn mang theo một vẻ tươi cười. Trịnh gia ngày càng suy sụp, thân là tộc trưởng Trịnh Thiện Nguyên cũng lòng như lửa đốt.

Chỉ là hẳn cho rằng Trịnh gia sở dĩ như vậy là do gia tộc không thể đồng tâm hiệp lực.

Cũng giống như chuyện tranh giành thái tử nếu như An Viễn đường toàn lực ủng hộ Trịnh Thiện Nguyên thì chưa chắc Dương Dũng đã có thể thất bại.

Kể cả chuyện hán vương Dương Lượng, lần đó An Viễn đường cũng quấy phá.

Trịnh Thiện Nguyên sở dĩ muốn có lục phòng là hi vọng có thể sắp xếp một người vào đó khống chế An Viễn đường.

Thất phòng tuy nói là nhân tài rất nhiều nhưng nếu như muốn chiếm được lục phòng thì dựa vào quyền uy của Trịnh Thiện Nguyên là chưa đủ.

Dòng họ thời Tùy Đường vô cùng đáng sợ.

- Lão Trịnh, tình huống bên kia thế nào rồi?

- À, lão Trịnh sau khi đến đã từ chối tiếp khách, ai cũng không gặp.

- Vậy thì được rồi ta sẽ phái người qua hỏi thăm, đến kỳ tế tổ sẽ sắp xếp cho hắn.

- Chỉ là hẳn có một yêu cầu.

- Sao?

- Lão Trịnh nói để Trịnh thị phía nam gia nhập Trịnh gì thì phải để cho hắn hai danh ngạch tộc lão.

- Hai danh ngạch?

- Không sai, đến lúc đó có khả năng khiến cho các người ủy khuất một chút.

- Sĩ Tắc người nhường lại một danh ngạch, sau khi đánh bại An Viễn đường, ta sẽ đem danh ngạch tộc lão của An Viễn đường nhường lại cho người.

Hiện nay lục phòng chỉ giấy chết mà thôi, ngay cả Thôi thị cũng kéo ra.

- Hắc hắc, chỉ là không sao, chỉ cần Trịnh Uy có thể chứng minh thực lực thì mười tám tộc lão chúng ta đánh hai người bọn họ thì có khó gì, lúc đó cho dù Trịnh Nhân Cơ không đồng ý thì ưu thế cũng đã nằm trong tay chúng ta.

Trịnh Sĩ Tắc tuy không tình nguyện, nhưng hắn cũng biết tình huống trước mắt không thể so đo được mất.

Chỉ có thể đem lục phòng đuổi khỏi An Viễn đường, hấn làm chủ An Viễn đường thì sớm muộn danh ngạch tộc lão cũng nằm trong tay của hấn.

- Ta sẽ nghe đại huynh phân phó.

Trịnh Thiện Nguyên gật gật đầu, toát ra một nụ cười thỏa mãn.

Đúng lúc này ngoài cửa truyền ra một hồi ồn ào.

Cửa phòng được đẩy ra, Trịnh Nguyên Xán và Trịnh Nguyên Tuân hai vị huynh đệ xông vào bên trong.

Trịnh Thiện Nguyên không khỏi hơi giật mình, hấn và tam huynh đệ đích chi gần đây quan hệ không quá tốt, tại sao lại tới đây.

- Nguyên Tổng đệ, mọi người tại sao lại tới đây?

- Đại huynh, Trịnh lão tam trở về rồi.

- Sao?

Trịnh Thiện Nguyên không khỏi giật mình, Trịnh lão tam chính là Trịnh Thiện Quả.

Hấn là do huynh đệ Trịnh Thiện của Trịnh Thiện Nguyên sinh ra, gần đây giữ mình trong sạch không tham dự tranh chấp trong nhà.

Ở trong kinh đường hấn chỉ xếp dưới Trịnh Thiện Nguyên và Trịnh Nguyên Thọ.

codon.tra

184. Chương 79: Giác Đấu

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 79: Giác đấu

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Sĩ Cơ nói:

- Trịnh Tam ca trở về có gì lạ đâu?

- Lần này hấn thanh minh về tế tổ, cũng bình thường, huynh có gì mà phải ngạc nhiên.

- Ta ngạc nhiên sao?

Trịnh Nguyên Tuân nhỏ tuổi nóng tính nhất, cười lạnh một tiếng:

- Vậy sau khi hấn trở về, đến An Viễn đường thì người cũng đừng ngạc nhiên.

Trịnh Thiện Nguyên nghe được thì cả kinh:

- Lão tam đi An Viễn đường?

- Ừ, chúng ta tận mắt nhìn thấy.

- Ngũ đệ người im miệng.

Trịnh Nguyên Tổng quát bảo Trịnh Nguyên Tuân sau đó nói với Trịnh Thiện Nguyên:

- Đại huynh vốn chúng ta không muốn nói chuyện này, nhưng thực sự Trịnh Thiện Quả xem ra đã liên thủ với lục phòng. Ta cũng thấy Kinh Đường chúng ta có tư cách gì mà nhúng tay vào chuyện của các phòng khác, ta muốn hỏi một câu, Trịnh Sĩ Cơ lần này chúng ta ủng hộ người thì có lợi ích gì.

Người này đúng là quá phận, đòi hỏi chỗ tốt.

Chỉ là nghĩ lại cũng bình thường, Trịnh Nguyên Thọ lần này được Trịnh Thiện Nguyên phân phó, nếu như không có lợi hẳn há có thể ra tay.

Trịnh Thiện Nguyên ra vẻ trấn an:

- Tam lang và thất phòng xưa nay có quan hệ không tệ, hẳn đi bái phỏng An Viễn đường cũng là chuyện bình thường.

Muốn có chỗ tốt không dễ dàng như vậy đâu.

Trịnh Thiện Quả gần đây ở vị trí trung lập, hơn nữa cho dù hẳn đứng ở bên cạnh An Viễn đường, Trịnh Thiện Nguyên vẫn tự tin có thể thắng cuộc.

Trịnh Nguyên Tuân cười lạnh nói:

- Đại huynh chớ quên, tam ca Chí Hiếu cũng có thâm thâm xuất thân từ Thôi họ.

Trong lòng Trịnh Thiện Nguyên thâm kinh ngạc, tựa hồ đã minh bạch nguyên nhân họ Thôi đến đây.

Mà Trịnh Nguyên Tổng lắc đầu trầm giọng nói:

- Đại huynh đã không thêm để ý vậy ta đây cũng không nói gì, chỉ là ta phải nhắc nhở đại huynh một chút mà thôi.

- Khoan đã.

Trịnh Thiện Nguyên lộ ra vẻ xấu hổ do dự một chút rồi nói:

- Tứ lang nói không sai chúng ta là người một nhà dĩ nhiên phải đoàn kết... Nguyên Thọ, hẳn muốn gì vậy?

Trịnh Nguyên Thọ trời sinh cao lớn tướng mạo đường đường.

Trịnh Nguyên Thọ có hai niềm yêu thích lớn một chính là ngâm mình trong bồn tắm, hai chính là nhìn người khác giác để.

Giác đấu là sự kết hợp của đấu vật Trung Quốc và đô vật Nhật Bản với nhau, đã bắt đầu thịnh hành từ thời Đông Hán.

Trịnh Nguyên Thọ mỗi lần nhìn người khác giác đấu là nhập thần, thậm chí còn không ăn không uống, ngẫu nhiên hào hứng còn đánh bạc một phen, đàm luận thắng thua.

Người ở Huỳnh Dương ai mà không biết hẳn thích cái này.

Thậm chí ở các trường đấu giác đấu còn thiết lập nguyên một vị trí phía tây để cho Trịnh Nguyên Thọ xem cuộc chiến.

Trịnh Thiện Nguyên và Trịnh Nguyên Tông hai vị huynh đệ cò kè mặc cả với nhau thì Trịnh Nguyên Thọ đã đem theo một đám nô bộc đi vào góc tường phía tây.

Người canh cổng nhìn thấy là Trịnh Nguyên Thọ thì vội vàng tiến tới cung kính kêu lên một tiếng:

- Đại tướng quân.

- Đại tướng quân, ngài ngày hôm nay tới có hơi chậm bên trong đã diễn ra ba hiệp.

- Tây vực cuồng sư đã thắng liên tiếp hai trận, người mới tới.. ha ha bằng hữu của Đại Tướng quân đã đợi lâu rồi...

- Bằng hữu?

Trịnh Nguyên Thọ khẽ giật mình:

- Bằng hữu gì?

- Bên trong không phải có một vị bằng hữu đang chờ tướng quân sao, còn có một tiểu công tử nữa.

Trịnh Nguyên Thọ trong lòng cảm thấy kỳ quái hẳn liền mở đường đi lên phía trước.

Đã gọi là bằng hữu của mình, còn chiếm lấy vị trí của mình, thì chắc hẳn mình cũng nhận thức, hẳn cũng không có ác ý gì.

Hắn vừa kéo cửa đi vào thì bên trong đã truyền tới một thanh âm:

- Hay.

Thanh âm kia tựa hồ non nớt không giống như là người trưởng thành, Trịnh Nguyên Thọ càng thêm kỳ quái, chẳng lẽ đây lại là bằng hữu của mình? Mà lúc này ở trong trường, Thập Tự đã khóa cổ đối thủ của mình lại, đem hắn dời tới góc chết.

Bị dồn như vậy, tình huống trận đấu dĩ nhiên là do Thập Tự làm chủ, đem đối thủ đánh cho đến chết, cho dù giết chết cũng không phải đền mạng.

Trịnh Nguyên Thọ đi vào phòng thì ngăn cả người.

Chỉ thấy một thanh niên áo trắng tuổi chừng mười hai mười ba tuổi đang đứng ở lan can khe võ tay.

Ở bên cạnh hắn còn có một thiếu niên cơ bắp, niên kỷ chừng mười lăm mười sáu tựa hồ là bảo tiêu của thiếu niên áo trắng kia.

- Các người là con cái nhà ai?

Trịnh Nguyên Thọ nhăn mày lại mà quát hỏi.

Thiếu niên áo trắng kia xoay người lại cười ha hả mà nói:

- Trịnh thúc thúc tiểu chất tới đây làm lễ ra mắt.

Gọi ta là thúc thúc, là con cái nhà ai tại sao ta chưa từng thấy qua.

Trịnh Nguyên Thọ nghi hoặc nhìn thiếu niên thanh tú kia, dò xét từ đầu tới cuối rồi hỏi:

- Người đến tốt cùng là ai, vì sao gọi ta là thúc phụ? Đại nhân nhà người ở đâu?

- Tiểu chất là Trịnh Ngôn Khánh, hôm nay đặc biệt tới bái phỏng thúc phụ.

Trịnh Ngôn Khánh?

Trịnh Nguyên Thọ khẽ giật mình, sau đó há to miệng nói:

- Người trở về Huỳnh Dương khi nào vậy?

Lại nói tiếp, Trịnh Ngôn Khánh cũng không phải là chưa từng gặp qua Trịnh Ngôn Khánh, bốn năm trước Ngôn Khánh theo Trịnh Thế An quy tông nhận tổ, Trịnh Nguyên Thọ đã nhìn qua, nhưng lúc đó Ngôn Khánh chỉ có sáu tuổi, hơn nữa trong mắt Nguyên Thọ cũng không coi hắn ra gì.

Sau bốn năm, Ngôn Khánh đã cao hơn rất nhiều, hình dáng biến hóa.

Nếu không phải Ngôn Khánh tự mình giới thiệu thì Nguyên Thọ cũng không nhận ra.

Dù sao thất phòng Trịnh gia đối với một hài đồng nhỏ như vậy làm sao có khả năng chú ý được.

- Tiểu chất hai mươi bốn ngày trước đã trở lại rồi.

- Vậy à?

- Vấn muốn tới bái phỏng thúc phụ, nhưng vì chút chuyện nên chậm trễ, hôm nay mạo muội tới đây, xin thúc phụ chớ trách.

Rõ ràng là một đồng tử mười tuổi, mà hết lần này tới lần khác cho thấy là một người trưởng thành nói chuyện.

Trách không được người canh cổng nói tiểu công tử tới đây.

Nhớ rõ hai mươi bốn ngày trước....

Trịnh Nguyên Thọ há hốc mồm, tựa hồ nghĩ ra điều gì.

Hai mươi bốn ngày trước không phải là ngày Bùi Thực Anh tới Huỳnh Dương hay sao

Lúc đó hắn đã về rồi tại sao vẫn một mực không xuất hiện?

Trịnh Nguyên Thọ bất tri bất giác coi Trịnh Ngôn Khánh như một người trưởng thành.

Cũng khó trách Trịnh Ngôn Khánh cho hắn cảm giác hành sự ồ ạt, ồ ạt không giống như đồng tử mười tuổi.

Hai mươi bốn ngày trước, Bùi Thực Anh tới đây đã dẫn đến một hồi oanh động, vài ngày trước, Thôi đại nhân cũng tới Huỳnh Dương, lại khiến cho Trịnh thị từ trên xuống dưới cảm nhận một nỗi áp lực không hiểu, nếu tất cả điều này xuất phát từ thủ bút của đồng tử kia, thì chẳng lẽ hắn hôm nay tìm tới mình chính là muốn trao đổi chuyện đường hiệu?

codon.tra

185. Chương 80: Thắng Cuộc.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 80: Thắng cuộc.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ngôn Khánh, hai người chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, mau ngồi xuống đi.

Trịnh Ngôn Khánh lắc lắc đầu nói:

- Thúc phụ quên rồi, đây là lần thứ hai chúng ta gặp mặt, bốn năm trước tộc trưởng bởi vì bị bệnh cho nên không thể chủ trì đại diện lễ tế tổ cho nên thúc phụ phải đứng ra làm chủ, phong độ tư thái của thúc phụ lúc đó vẫn hiện ra trước mặt tiểu chất.

Trịnh Nguyên Thọ cảm thấy vô cùng dễ nghe, nụ cười trên mặt trở nên gia tăng rất nhiều.

- Ha ha, Ngôn Khánh, khó trách Nhân Cơ hiền đệ nói ngươi là một tiểu yêu tinh, hôm nay mới thấy quả nhiên là vậy.

Hắn vừa ngồi xuống đã có gia tướng mang rượu và thức ăn lên.

- Truyền xuống hôm nay ta ai cũng không gặp.

Trịnh Nguyên Thọ nhàn nhạt truyền xuống một câu.

- Nói đi, hôm nay ngươi tới đây có chuyện gì?

Trịnh Nguyên Thọ cũng không dài dòng mà đi thẳng vào câu chuyện.

- Tiểu chất đến đây là làm một giao dịch nho nhỏ với thúc phụ.

- Giao dịch?

Trịnh Nguyên Thọ cất tiếng cười to sau đó đột nhiên lạnh lùng nói:

- Tiểu gia hỏa, ngươi cho rằng ngươi là ai mà muốn làm giao dịch với ta?

- Cho dù là Trịnh Nhân Cơ, cũng không dám can rở như vậy, ngươi chỉ là một tên ranh con miệng còn hôi sữa mà cũng dám giao dịch với ta, ngươi có tin chỉ một câu nói kia của ngươi ta có thể khiến ngươi da tróc thịt bong.

Trịnh Nguyên Thọ không hổ danh xuất thân binh nghiệp, lúc tức giận càng thêm vài phần uy nghiêm.

Chỉ là đối với Ngôn Khánh, hắn không coi ra gì, đối với sự uy hiếp của Trịnh Nguyên Thọ so với Ngự Câu La, Trưởng Tôn Thịnh thì không đáng chút nào, Ngôn Khánh thờ ơ cười cười, rót đầy một chén rượu cho hắn, sau đó lui về im lặng ngồi xuống, không thêm để ý.

Trịnh Nguyên Thọ thấy không thể dọa nạt được Trịnh Ngôn Khánh thì thẹn đỏ cả mặt.

Ngôn Khánh nói:

- Tiểu chất nghe nói, đại tướng quân đam mê giác đấu, Tây Vực cường sư này có phải là thủ hạ của đại tướng quân không?

Ngôn Khánh đột nhiên đối xứng hô với Trịnh Nguyên Thọ làm hắn do dự.

- Đúng thế, người cũng biết tây vực cường sư này sao?

- Đại tướng quân không bằng tướng quân làm giao dịch với tiểu chất... chúng ta đánh bạc được không?

- Đánh bạc thế nào?

- Vị huynh đệ này của tiểu chất đối với giác đấu trình độ cũng không kém.

Để cho huynh ấy và Tây Vực cường sư đấu với nhau một hồi, nếu như huynh ấy thua tiểu chất sẽ bước đi không nhắc tới chuyện giao dịch, chỉ là nếu như tiểu chất thắng...

Trịnh Nguyên Thọ nhìn theo hướng ngón tay của Trịnh Ngôn Khánh thấy thiếu niên cơ bắp kia thì mặt không có một chút biểu tình.

- Hiền chất người có biết rằng giác đấu này không phải là trò chơi của trẻ con không?

- Vị cường sư kia của ta chỉ cần dồn hắn vào trong góc thì tiểu bằng hữu này khó có thể toàn mạng.

- Thảm đại ca huynh nghĩ thế nào?

Thẩm Quang nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng bóc.

- Nếu bình thường ta cũng tham gia, nhưng mà chỉ sợ đại tướng quân thua mà thẹn quá hóa giận.

Trịnh Nguyên Thọ nghe được thì giận tím mặt:

- Ta thua nổi sao.

Hắn không khỏi cười to ba tiếng:

- Tiểu tử người muốn tìm cái chết thì ta sẽ cho người thỏa mãn tâm nguyện, nếu như ta thua thanh Ngự Tứ Long Hoàn Kiếm này của ta sẽ cho người, về phần giao dịch chỉ cần người có thể thuyết phục những người khác thì ta sẽ giúp người một phen.

Nói xong Trịnh Nguyên Thọ cởi thanh kiếm ra.

Thanh kiếm mỏng như cánh ve, mềm nhũn như một con linh xà.

- Đây là thứ mà lý suất Ninh Mãnh Lực năm đó được tiên hoàng ban tặng.

Bệ hạ gọi nó là Long Hoàn, ban cho tiên phụ thanh kiếm này, sắc bén vô cùng, có thể chém sắt như chém bùn, giết người không thấy máu.

Tiểu gia hỏa nếu vị bằng hữu kia của người thực sự có thể thắng thì ta sẽ đem thanh kiếm này tặng cho người.

Chỉ là nếu người thua muốn vô mộng rồi đi thì không được, hắc hắc người có gì để cá không nào?

Trịnh Ngôn Khánh mặt không có biểu tình, bình tĩnh nói:

- Ta có thể đáp ứng đại tướng quân ba điều kiện.

Trịnh Nguyên Thọ khê giật mình kinh ngạc nhìn Trịnh Ngôn Khánh, sau đó cười ha hả.

Hơn nửa ngày Trịnh Nguyên Thọ mới ngưng cười lại.

- Tiểu gia hỏa ngươi không hổ là tiên trong rượu, chỉ bằng vào câu này của ngươi là được rồi. Người đâu để cho sư tử chuẩn bị lên sân khấu.

Thẩm Quang nói nhỏ bên tai Trịnh Ngôn Khánh hai câu sau đó bước ra khỏi phòng.

Trịnh Nguyên Thọ nhìn nhìn Trịnh Ngôn Khánh, cũng không nói thêm gì nữa, sau đó trong trường đột nhiên truyền tới từng tiếng hoan hô chỉ thấy có một đại hán da ngăm đen, mũi cao mục sâu bước lên trường đấu.

Cùng lúc đó ở góc trường đấu mấy ngọn đèn cũng được nhóm lên.

Đây là quy củ của giác đấu, khi ngọn đèn bốn phía sáng lên đại biểu cho một hồi đánh nhau thảm thiết.

Tây Vực sư tử rõ ràng không phải là người hán thân hình của hắn có hơi giống như người ba tư hoặc người phi châu.

Hình thể của hắn khá lớn, cả người tràn ngập cơ bắp.

Ngôn Khánh cũng là lần đầu tiên xem giác đấu này chỉ khi Tây vực sư tử này xuất hiện liền linh cảm rú, Ngôn Khánh vẫn không coi ra gì.

- Tiểu gia hỏa, bây giờ hồi hận vẫn còn kịp.

- Đại tướng quân, hiện tại ông hồi hận vẫn còn kịp, nếu không coi chừng mất đi một đầu sư tử tốt.

- Hừ.

Trịnh Nguyên Thọ hừ lạnh một tiếng không nói gì.

Khi Thẩm Quang xuất hiện ở bên trong truyền tới một hồi bạo động.

Nguyên nhân rất đơn giản, Thẩm Quang so với tây vực sư tử kia thì quá gầy nhỏ, căn bản không cùng một đẳng cấp.

- Đinh đinh đinh đinh.

Một hồi thanh âm vang lên, song phương bắt đầu thực hiện cuộc chiến sinh tử.

Nhân loại là một loài sinh vật vô cùng khát máu.

Đối với những tràng diện thảm thiết bọn họ có hứng thú mãnh liệt.

Trịnh Nguyên Thọ ngồi ngay ngắn, liếm liếm môi mà nói:

- Tiểu gia hỏa, đã bắt đầu rồi.. giờ ngươi muốn rời khỏi cũng đã chậm.

Lúc này một tiếng chiêng bỗng nhiên vang lên.

Tây vực cuồng sư gào thét một tiếng, râu tóc sôi sục cất bước tiến tới bên cạnh Thẩm Quang trong chốc lát, Thẩm Quang đột nhiên vươn cánh tay ra, hướng về phía Tây Vực cuồng sư làm nên hành động cắt yết hầu, khiến cho bốn phía sôi trào.

Từ khi Trịnh Ngôn Khánh ở trong thành sử dụng hành động cắt yết hầu này, cái này đã là lễ tiết trước khi quyết đấu.

Huỳnh Dương cách Lạc Dương không xa, Tây Vực cuồng sư lẽ nào không biết ý nghĩa của hành động này, trong chốc lát hắn tức giận gầm lên một tiếng, thả người đánh về phía Thẩm Quang.

Trịnh Nguyên Thọ cười ha hả, đúng là gần sơn thì đỏ, gần mực thì đen.

Thẩm Quang dùng hành động này đúng là học theo Trịnh Ngôn Khánh.

Mà lúc này Trịnh Ngôn Khánh đang khoanh tay ngồi tỏ vẻ rất bình thản.

Hắn căn bản hầu như không thèm quan tâm đến quyết đấu trong sân, hai mắt nhắm nghiền, thần thái nhàn nhã.

Nhưng thực tế, Trịnh Ngôn Khánh trong lòng rất lo lắng, hắn đã nghiên cứu về Trịnh Nguyên Thọ, người này không tham nữ sắc không muốn tài hàng, danh lợi tuy nặng nhưng không đủ để cho hắn phản bội cho nên Trịnh Ngôn Khánh quyết định làm nên vụ cá cược này.

Trước đó hắn và Thẩm Quang đã xem qua rất nhiều trận của Tây Vực cuồng sư

codon.tra

186. Chương 81: Tế Tự.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 81: Tế tự.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Thẩm Quang nói:

- Người này đáng người lực lưỡng, kỹ thuật tinh xảo lãnh khốc vô cùng không dễ đối phó.
- Thẩm đại ca, huynh có nắm chắc không? Nếu không thì chúng ta nghĩ biện pháp khác.
- Không đánh qua thì không biết được, nếu như độ sức thì thuộc hạ chưa chắc đã thua hắn.
- Có mấy phần nắm chắc?
- Năm phần, phải vào trong trường mới biết được kết quả.

Ngôn Khánh không hi vọng Thẩm Quang tham gia giác đấu này, nhưng từng ngày từng ngày trôi qua, Thẩm Quang càng ngày càng có hứng thú với cuồng sư Tây Vực này cho nên cuối cùng hắn cũng đã thuyết phục Ngôn Khánh thành công.

Thành bại ở lần cá cược này.

Tây vực cuồng sư này dĩ nhiên là rất hung mãnh, như một con sư tử nổi giận.

Từ sau khi bắt đầu giác đấu hắn bắt đầu phát động tấn công mạnh mẽ, Thẩm Quang lại linh hoạt giống như một con khỉ, liên tục chớp động tránh né công kích của Tây vực cuồng sư.

Trịnh Nguyên Thọ cười nói:

- Chỉ dựa vào tránh né không thắng nổi được sư tử.

Trịnh Ngôn Khánh thì mặt không biểu tình bình tĩnh trả lời:

- Dĩ thú hung mãnh không thắng được thợ săn thông minh, đại tướng quân, sư tử này đúng là không tệ nhưng so với vị đại huynh kia của ta thì vẫn còn kém một bậc.
- Tiểu gia hỏa miệng lưỡi của người lợi hại cũng vô dụng thôi, ở trên giác đấu mới là thực lực chân chính.

Trịnh Ngôn Khánh và Trịnh Nguyên Thọ ở trong phòng đánh võ mồm, nhưng phải thừa nhận rằng Tây vực sư tử kia kỹ thuật cực kỳ tinh xảo, căn cơ vững chắc.

Hình thể của hắn tuy to lớn nhưng cũng không hề chậm chạp, Thẩm Quang mấy lần suýt bị hắn bắt lấy, mà Tây vực cuồng sư sau khi công kích thất bại thì cũng đã cảm thấy hơi nóng.

Thỉnh thoảng hắn lại gào thét giống như là chọc tức Thẩm Quang. Thẩm Quang cũng không dám độ sức chính diện cùng hắn, hai người bắt đầu ứa ra đầy mồ hôi.

Đúng lúc này, Tây Vực cuồng sư ngã về sau, dưới chân mềm nhũn.

Cũng không biết là tại vì sần đầu ẩm ướt hay là công kích liên tục thất bại mà hần lão đảo một cái, suýt nữa té ngã, Thẩm Quang nhìn thấy hần có sơ hở lớn thì đôi mắt sáng ngời lập tức đánh tới.

Nhìn thấy Thẩm Quang tới, Tây vực sư tử liền nở ra nụ cười quỷ dị.

Không tốt.

Thẩm Quang kinh hãi biết rằng mình đã trúng kế.

Nhưng hần chưa kịp phản ứng thì Tây Vực sư tử đã xoay người, hai chân tách ra, thân thể nghiêng lại về phía trước.

Bàn tay của Tây vực cuồng sư vươn ra, thế như bài sơn đảo hải, động tác này hần đã luyện tập đến mức xuất thần nhập hóa.

Cho dù là một ách tường bị một kích này của hần đánh tới cũng biến thành phế tích.

Nếu đẩy lên trên thân người, nhẹ thì bị gãy vụn xương cốt nặng thì vong mạng, Tây vực cuồng sư đã dùng chiêu này, đánh chết không dưới mười lăm người, hần sử dụng chiêu thức này cũng đại biểu cho trận giác đấu đã chấm dứt.

Thẩm Quang hai chân ngừng lại, vận khí vào tay, ngăn cản lại.

Chỉ ngay một thanh âm rầm rầm vang lên, lúc này giống như có mười cây chùy lớn đánh lên cánh tay của Thẩm Quang, nếu như cánh tay của Thẩm Quang chưa rèn luyện đến mức đỉnh phong cốt cách kiên cường dẻo dai thì không chừng đã gãy rời.

Mặc dù không bị gãy xương, nhưng Thẩm Quang biết cánh tay của mình đã bị trọng thương khó mà sử dụng lực lượng nữa.

Hần nhe răng vững thân hình lại, ngưng mắt nhìn Tây vực sư tử mà tây vực sư tử sau khi luân phiên công kích nhìn thấy Thẩm Quang cánh tay buông thõng nhưng vẫn không chịu bỏ cuộc thì gầm lên giận dữ mà lao tới tấn công.

- Tiểu gia hỏa, xem ra thắng bại đã định.

Trịnh Nguyên Thọ cười ha hả nói với Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Ngôn Khánh vẫn lộ vẻ như cũ, như là lão tăng nhập định, nhưng thật ra trong tích tắc mà Thẩm Quang trúng kế hần rất lo lắng.

- Nếu là giác đấu, chưa thấy sinh tử thì thắng bại khó định.

- Ha ha, ta thích tính tình này của ngươi, con vịt sắp chết mà còn mạnh miệng, chỉ là ta muốn xem xem ngươi mạnh miệng tới khi nào.

Trịnh Nguyên Thọ đứng dậy nghiêm nghị quát:

- Sư tử, giết hần đi.

Tây vực cuồng sư gào thét một tiếng, ý nói rằng ta đã biết.

Hần không để cho Thẩm Quang khôi phục lại một lần nữa nhào tới.

- Tiểu tử, ngươi có chạy cũng vô dụng mà thôi, có giỏi thì quyết chiến với sư tử.

Trịnh Nguyên Thọ khoa chân múa tay, gào rú không ngừng.

Mà Ngôn Khánh lúc này cũng mở mắt, lo lắng nhìn cuộc đấu trong trường. Chỉ thấy Thẩm Quang trốn chạy như bay, nhưng Tây Vực sư tử vẫn đuổi theo không bỏ. Mắt thấy phía trước là đài cao, Thẩm Quang không queo sang hướng khác mà nhảy lên, sư tử Tây vực gào rú không ngừng trong tích tắc đã đánh thẳng tới.

Tây Vực sư tử không thu thế được bỗng nhiên đâm thẳng vào vách tường.

Thì ra trong tích tắc Tây Vực sư tử độn vào tường cao, Thẩm Quang đã lộn ngược người về sau, giờ đầu gối hung hăng đâm vào cổ của hắn, xương cổ là chỗ nguy hiểm nhất, Thẩm Quang một đòn này đã dùng toàn bộ sức lực, Tây Vực sư tử gào lên một tiếng đầu chạm vào tường rồi xoay người té xuống mặt đất.

Thẩm Quang lại nhảy cao người lên, quỳ gối xuống người của hắn.

Trịnh Nguyên Thọ nhìn không được mà hét lên một tiếng kinh hãi.

Không đợi tiếng kêu của hắn chấm dứt, Tây Vực sư tử đã phát ra một tiếng kê thảm thiết, hóa ra một đầu gối của hắn đâm vào trên cổ của Tây Vực cuồng sư, một đầu gối thì đánh thẳng vào huyết thái dương.

Hai kích này đánh tới xong, Tây Vực cuồng sư ngay cả một tiếng thét cũng không còn nữa.

Máu tươi từ thất khiếu của hắn chảy ra, từng bộ phận trên huyết thái dương bị đâm cho nát nhừ.

Một chất lỏng trắng đục cùng với máu đỏ tươi chảy ra, bốn phía lặng ngắt như tờ.

Hai đầu gối của Thẩm Quang cũng muốn nát nhừ rồi, hắn từ từ đứng lên ngẩng đầu nhìn bốn phía.

Trịnh Ngôn Khánh lúc này cũng đứng dậy đi tới trước mặt Trịnh Nguyên Thọ.

- Đại tướng quân, ông thua rồi.

Sắc mặt Trịnh Nguyên Thọ trở nên tái nhợt vô cùng khó coi.

Biến hóa ở trên giác đấu khiến cho mọi người không tưởng tượng nổi, nhưng hắn không phải là người thua không trả tiền, Trịnh Nguyên Thọ đứng lên, hướng về phía Thẩm Quang mà giơ lên một ngón tay cái.

- Tiểu gia hỏa, ta thua rồi...

- Đã vậy thì chất nhi xin cáo từ.

- Được..

Trịnh Nguyên Thọ cùng với Trịnh Ngôn Khánh đơn giản nói chuyện xong, Ngôn Khánh đã quay đầu ra ngoài.

- Tiểu tử, về chuyện chúng ta nói với nhau, tại thời điểm mấu chốt ta sẽ ra tay nếu các ngươi bảo trì được sự cân đối còn nếu như các ngươi ngay cả cân đối cũng không làm được thì ta ra tay cũng không có tác dụng. Ha ha, bằng hữu của ngươi, rất không tệ.

- Đa tạ thúc phụ khích lệ.

Trịnh Ngôn Khánh đưa tay lấy Long Hoàn kéo của phòng mà cất bước rời đi.

Hắn kéo Thẩm Quang đi, thương thế của Thẩm Quang đúng là không nhẹ.

Đồng thời trong lòng của Trịnh Ngôn Khánh của hắn cũng tràn đầy vui sướng.

Trịnh Nguyên Thọ đã đồng ý, phần thắng của hắn lại tăng lên một chút.

Hôm sau, mưa liên tục.

Thanh minh mưa rơi, đây là thời cơ tốt nhất để bái tổ tiên.

Trịnh Ngôn Khánh cùng với đám người Trịnh Thế An, theo lưng của Trịnh Nhân Cơ xuất hiện tại tổ miếu khiến cho nhiều người chú ý.

An Viễn đường cuối cùng cũng xuất hiện.

Tế tự tổ tiên là một chuyện vô cùng quan trọng.

Ngôn Khánh theo mọi người ở trong miếu tế tổ hoàn tất thì lui ra, mà Trịnh Nhân Cơ, Trịnh Thiện Nguyên hai người thì ở lại tổ miếu, lại có Trịnh thị tộc trưởng Trịnh Uy ở phía nam xuất hiện, đọc lời tuyên thệ quy tông, tế bái tổ tiên Trịnh thị.

Trịnh Thiện Nguyên tuyên bố, lần này Trịnh thị phía nam sẽ có hai người tiến vào trong tộc lão hội.

Sau đó tổ miếu sẽ đóng cửa, tộc lão hội sẽ ở trong miếu thương nghị chuyện trọng yếu nhất.

biglove

187. Chương 82: Danh Ngạch Tộc Lão.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 82: Danh ngạch tộc lão.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ngôn Khánh ca ca, phụ thân đệ không sao chứ?

Trịnh Hoành Nghị kéo tay của Trịnh Ngôn Khánh, lo lắng mà hỏi thăm.

- Hoành Nghị yên tâm, Trịnh thúc sẽ không có chuyện gì đâu, chúng ta ở đây chờ đợi sẽ nhanh chóng có kết quả.

Trịnh Hoành Nghị gạt đầu, kéo Trịnh Ngôn Khánh tới một chỗ gần đó mà ngồi xuống.

Không chỉ có bọn họ mà mọi người ở trong gia tộc đều tập trung lại, bọn họ đều biết trong tổ miếu đang có một cuộc chiến khốc liệt, bất kể ai thắng ai thua thì Trịnh gia sau này cũng sẽ có biến hóa rất lớn.

- Trịnh đại huynh, lần này nam tổ Trịnh thị quy tông, là chuyện vô cùng long trọng từ thời Tây Tấn tới nay.

Trịnh Thiện Nguyên mặc một thân hoa phục ngồi ở vị trí chủ vị.

Sau đó lão lại nói tiếp:

- Chỉ là từ khi bắc tổ khai lập, thất phòng phân định, Trịnh đại huynh lần này quay trở về cần chọn một chi trong thất phòng để đầu nhập vào, không biết Trịnh đại huynh đã chọn trúng chi nào chưa?

Trịnh Uy đứng lên, trong tay cầm một cuốn gia phả.

Thần sắc của hắn ngưng trọng đi đến trước bài vị của thất phòng, hai tay giơ gia phả cao lên, hướng về phía Trịnh thị tổ tiên mà khấu đầu chín cái.

Trên khuôn mặt của Trịnh Thiện Nguyên toát ra vẻ không vui, mà Trịnh Sĩ Cơ thì nắm chặt tay nhìn Trịnh Uy.

Các tộc lão khác thì sắc mặt đều không giống nhau.

Có người hờ hững có người mỉm cười, có người lộ vẻ vô cùng cổ quái.

- Từ thời Tây Tấn tới nay, nhaoáng cái đã ba trăm năm, Trịnh thị tộc nhân nam bắc chia lìa, huyết mạch không được tương liên.

- Hôm nay Trịnh Uy, dùng danh tiếng của liệt tổ liệt tông phía nam, quay về nguyện quy về phía lục phòng của Liên Sơn công.

- Tại sao lại là như vậy?

Trịnh Sĩ Cơ đứng dậy mở hai mắt nhìn:

- Trịnh huynh, huynh đây là có ý gì? Chúng ta không phải đã nói...

Mà Trịnh Nhân Cơ cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Về phần Trịnh Thiện Nguyên thì sắc mặt trở nên tái nhợt.

Trịnh Vân Tống, Trịnh Nguyên Thọ, Trịnh Thiện Quả, Trịnh Tổ bốn họ đều kinh ngạc không thôi, người nào cũng mở to mắt nhìn Trịnh Uy.

Vì trước đây bốn họ đều nhận được tin tức Trịnh Uy nam tông sẽ quy về dưới thất phòng.

Trịnh Uy không thêm để ý tới Trịnh Sĩ Cơ đem gia phả cung kính đặt trước tông bài của lục phòng.

- Đây là âm mưu, tuyệt đối không có khả năng, Trịnh huynh huynh không thể đùa giỡn ở nơi này.

Trịnh Sĩ Cơ vùng vẫy cánh tay lớn tiếng gọi, Trịnh Nguyên Thọ bỗng nhiên nghiêm nghị quát:

- Trịnh Sĩ Cơ, ngươi xem nơi này là nơi nào mà dám lớn tiếng gọi?

- Thế nhưng, thế nhưng...

Trịnh Sĩ Cơ dùng một ngón tay chỉ về phía Trịnh Nhân Cơ:

- Trịnh Nhân Cơ, đây là âm mưu của ngươi.

Chợt nghe Trịnh Thiện Quả nói:

- Trịnh Sĩ Cơ, Trịnh đại huynh quy tông nhận tổ, nguyện nhập vào phòng nào đó là lựa chọn của huynh ấy, cái gì là âm mưu?

Trịnh Nhân Cơ mỉm cười nói:

- Đa tạ tam ca bênh vực lẽ phải.

Trịnh Uy không nói một lời, quay trở về chỗ ngồi của mình, hai tay khép lại, mắt nhắm kín.

Mặc cho Trịnh Sĩ Cơ và người khác tranh giành, Trịnh Uy và một tộc lão đến từ phía nam thủy chung không nói một lời.

- Đủ rồi.

Trịnh Thiện Nguyên đứng lên hô lớn:

- Các ngươi nhao nhao cái gì?

Trong lòng hân kỳ thực căm tức hơn tất cả mọi người.

Lúc này mưu kế đã hoàn toàn thất bại không những không thu nhập được Nam tổ dưới trướng mà còn mất đi hai danh ngạch tộc lão.

Nhưng đây là tổ miếu không phải là chỗ chợ búa cho nên Trịnh Thiện Nguyên không thể cãi nhau. Trịnh Thiện Nguyên biết rõ, sau khi nam tổ về An Viễn đường, đã khiến cho An Viễn đường ngày càng kiên cố, muốn trục xuất lục phòng ra khỏi An Viễn đường là điều không thể. Cho nên trong lòng Trịnh Thiện Nguyên mặc dù mắng chửi Trịnh Nhân Cơ, mắng chửi Trịnh Uy nhưng cũng không thể không đối mặt với kết cục thảm bại này.

Lão đang định chấm dứt tộc lão hội thì bỗng nhiên Trịnh Tổ đứng dậy.

- Từ khi Đại Sĩ huynh mất đi thì đã là 148 ngày.

Thế nhưng An Viễn đường đến bây giờ vẫn chưa có người tiếp nhận chức vị tộc lão của Đại Sĩ huynh thì vẫn chưa có ai tiếp nhận.

- Chư công nghĩ thế nào?

Trịnh Thiện Nguyên thâm kinh ngạc trong lòng, ánh mắt vô cùng lăng lệ nhìn Trịnh Tổ.

Cái tên lão cầu An Viễn đường này.

Trịnh Thiện Nguyên thâm chử trong lòng, vốn hân định vận chuyển danh ngạch tộc lão của An Viễn đường cho Trịnh Sĩ Tắc không ngờ Trịnh Nhân Cơ lại từng bước ép sát, không nhân nhượng chút nào, người này không ngờ lại thâm tàng bất lộ như vậy.

- Trịnh Tổ thúc thúc nói rất đúng, bổ sung thành viên tộc lão là chuyện cấp bách, cần phải quyết đoán.

Trịnh Thiện Quả cũng giơ tay gật đầu.

- Đã như vậy không biết Nhân Cơ hiền đệ đã tìm ra người thích hợp chưa?>

Trịnh Nhân Cơ nhìn xung quanh rồi lập tức đứng lên:

- Phụ thân mất, đây là một sự tổn thất vô cùng lớn đối với An Viễn đường, muốn tuyển được một người tài đức vẹn toàn vô cùng khó, theo ta thấy thì Trịnh Thế An ở An Viễn đường, tuy là bàng chi của lục phòng nhưng đức hạnh tinh khiết, phụ thân ta lúc còn sống cũng được Trịnh Thế An thúc thúc hỗ trợ rất nhiều, hơn nữa cháu của Trịnh Thế An thúc thúc là Ngôn Khánh, mười tuổi đã có được tước vị Văn Kỵ Úy, làm ra Vĩnh Ngõng thê, thi thư song tuyệt, cho nên ta đề nghị Trịnh Thế An.

Trịnh Thiện Nguyên phun ra một ngụm nước, thiếu chút nữa thì chết sặc.

Mà Trịnh Sĩ Cơ cũng mở to hai mắt ra mà nói:

- Một kẻ yêm nô mà cũng dám xưng là tài đức vẹn toàn, An Viễn đường người không còn ai sao?.

- Trịnh hiền chất, Thế An hiền đệ năm đó vì cứu Đại Sĩ mới trở nên tàn tật.

- Sao lại gọi là yêm nô, ta thấy người nên xem lại bối phận của mình, Thế An hiền đệ là tộc thúc của người, hấn trung trực tấn trách, người làm như vậy lan truyền ra ngoài không phải sẽ khiến người ta đàm tiếu rằng Trịnh thị ta không có đức sao?

Trịnh Tổ nghiêm nghị quát lớn, Trịnh Sĩ Cơ liền ngấp ngừng, hậm hực ngồi xuống.

Lúc này, Trịnh Nguyên Thọ mới hiểu được Trịnh Ngôn Khánh muốn cùng hấn giao dịch điều gì.

Vốn hấn cho rằng đó là chuyện của An Viễn đường, nhưng thoát nhìn chuyện này đã được lên giải quyết, không biết Trịnh Nhân Cơ dùng thủ đoạn gì mà lại thu phục được bọn Trịnh Uy, Trịnh Nguyên Thọ đánh giá việc này nhất định có quan hệ với Trịnh Ngôn Khánh.

Đột nhiên hấn cảm thấy hối hận hôm qua không nên cậy mạnh.

Sớm biết như vậy ưng thuận giao dịch cùng với Trịnh Ngôn Khánh, dù được Ngôn Khánh hứa hẹn cũng là một chuyện tốt.

Thật không ngờ...

Trịnh Nguyên Thọ thầm cười khổ trong lòng, đồng thời cũng cảm khái vô cùng:

- Tiểu hài tử này hôm nay khí thế cực kỳ khủng khiếp, xem ra mưu đồ thực sự của Trịnh Ngôn Khánh mới chính là đem Trịnh Thế An cho vào trong tộc lão hội.

Đứa nhỏ này không phải là cá ở trong ao hồ.

Bên kia Trịnh Thiện Nguyên cũng không tự tiện quyết định mà nói:

biglove

188. Chương 83: Lợi Ích Cho Trịnh Uy.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 83: Lợi ích cho Trịnh Uy.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

- Lục phòng đã đề cử Trịnh Thế An tiến vào trong tộc hội, đề nghị mọi người thống nhất ý kiến.

- Chúng ta giơ tay lên biểu quyết, ai đồng ý để Trịnh Thế An gia nhập vào trong tộc lão hội thì giơ tay lên.
Trịnh Thiện Nguyên còn chưa dứt câu thì Trịnh Nguyên Thọ đã giơ tay lên:

- Ta đồng ý.

Hắn đứng dậy, ánh mắt quét quanh nhìn mọi người, trầm giọng mà nói:

- Trịnh tộc thúc tài đức vẹn toàn, ta đồng ý để cho vào trong tộc lão.

Trong chốc lát, Trịnh thiện Nguyên há miệng ngơ ngác nhìn Trịnh Nguyên Thọ, đầu óc trống rỗng.

Đối với những người chờ đợi ở bên ngoài, kết quả bên trong tổ miếu thực sự vượt qua dự đoán của bọn họ.

Bọn họ vốn cho rằng sẽ dẫn tới một trường cãi lộn dài dòng không ngờ chưa đầy nửa canh giờ mọi thứ đã được quyết định xong.

Lục phòng tiếp tục chấp chương An Viễn đường, nam tổ Trịnh thị trên danh nghĩa quay về lục phòng, điều này khiến cho An Viễn đường đang hấp bệnh bỗng nhiên trở nên vô cùng kiên cố. Quan trọng là, An Viễn đường đã có được thêm hai danh ngạch.

Trịnh Nhân Cơ chưa hẳn đã không chế được huynh đệ Trịnh Uy nhưng An Viễn đường vì vậy mà đã có được năm danh ngạch tộc lão, vượt qua cả Kinh Đường.

Ít nhất là trong đời thứ ba, An Viễn đường chắc chắn sẽ vững chắc.

Trịnh Thế An trở thành tộc lão, tiếp nhận vị trí của Trịnh Đại Sĩ cũng là chuyện mà đại đa số mọi người không đoán trước được.

Một người không đủ ngũ thể, xuất thân gia nô không ngờ cũng được gia nhập tộc lão.

Người có thể không phục nhưng cũng phải chấp nhận sự thật, tất cả mọi người đều hiểu rõ cho nên chỉ có thể vụng trộm nghị luận chửi thầm trong lòng.

- Trịnh huynh, chúc mừng, chúc mừng.

Trịnh Uy huynh đệ đi ra cùng với Trịnh Nhân Cơ, gặp được Trịnh Thế An liền cất tiếng chúc mừng.

Hai người liên tục vấn an, Trịnh Thế An sau khi kinh ngạc một hồi liền lập tức hoàn lễ.

Trịnh Ngôn Khánh lúc trước đã nói với Trịnh Thế An là sẽ đưa ông vào trong tộc lão hội, lúc đó Trịnh Thế An chỉ xem đó là một truyện cười.

Nhưng hai mươi lăm ngày sau, ông đã thực sự trở thành một trong mười tám tộc lão ở Trịnh thị, điều này giống như là nằm mơ vậy. Trong lúc nói chuyện với đám người Trịnh Nhân Cơ, Trịnh Thế An vụng trộm nhìn Trịnh Ngôn Khánh đang chơi đùa với Trịnh Hoành Nghị, mà ngay cả Trịnh Nhân Cơ lúc này cũng đang dò xét Trịnh Ngôn Khánh.

Đứa nhỏ này, rốt cuộc là làm thế nào?

Trịnh Uy trước khi quyết định, Trịnh Nhân Cơ không đến cầu tình Trịnh Uy.

Đừng nhìn hắn ở trong tổ miếu lộ vẻ bình tĩnh, thực tế sau khi Trịnh Uy tuyên bố trở về lục phòng, Trịnh Nhân Cơ vô cùng kinh ngạc.

Trịnh Nhân Cơ hôm nay so với Trịnh Nhân Cơ trước kia khác nhau nhất lớn.

Hắn nhìn Ngôn Khánh, trong đầu hiện ra lời nói của Trịnh Đại Sĩ trước khi lâm chung:

- Nhân Cơ, tính tình con nông nổi không đủ trầm ổn để tiếp nhận lục phòng, nói thật vì phụ vô cùng lo lắng, con cần phải quyết đoán một chút, nhớ kỹ, nhất định phải lôi kéo Trịnh Thế An cho bằng được, bằng mọi cách. Mà Ngôn Khánh, tiểu tử đó không phải là cá trong ao, con muốn lôi kéo cũng không được, chỉ cần lôi kéo Trịnh Thế An ở lại.

- Dù tiểu tử kia vì Trịnh Thế An mà mưu cầu lợi ích, thì nhớ kỹ, cuối cùng chúng ta vẫn được lợi.

- Cho nên con đã không khống chế nổi hấn thì đừng e ngại mà giữ Trịnh Thế An lại, lúc đó chúng ta có thể ngồi vững chắc ở An Viễn đường.

Lúc ấy, Trịnh Nhân Cơ không cho là đúng.

Sau đó Trịnh Ngôn Khánh được thụ phong Văn Kỵ Ủy, báii Trưởng Tôn Thịnh làm sũ trưởng đã khiến cho Trịnh Nhân Cơ hiểu được hàm nghĩa trong lời nói của Trịnh Đại Sĩ.

Con đường của Ngôn Khánh ngày càng trải rộng, Trịnh gia đã không thể trói buộc được.

Đã không cách nào trói buộc thì chỉ còn cách ủng hộ Trịnh Ngôn Khánh, cho nên trước kia hấn đã bảo Trịnh Vi Thiện đem ý đồ của hấn chuyển đến cho Trịnh Ngôn Khánh, Trịnh Nhân Cơ lúc đó cũng không tin tưởng rằng Trịnh Ngôn Khánh có thể cải tử hoàn sinh nhưng vẫn muốn thử một phen.

Dù sao tình huống đã vô cùng xấu, chẳng lẽ có thể xấu hơn sao?

Nhưng hành động của Trịnh Ngôn Khánh thật khiến cho Trịnh Nhân Cơ phải giật mình.

Hấn rõ ràng làm được, thủ đoạn cao như vậy khiến cho Trịnh Nhân Cơ không thể hiểu nổi.

Ngôn Khánh làm sao có thể thuyết phục nam tổ Trịnh thị cải biến chủ ý?

Hấn làm sao có thể thuyết phục Thôi đại nhân đến ra mặt, khiến cho Trịnh Thiện Quả phải đến nhà của mình?

Lại còn Trịnh Nguyên Thọ, tại sao cũng đứng về phe của Trịnh Ngôn Khánh?

- Trịnh huynh, nghe nói Ngô huyện Trương gia quan hệ không tệ với huynh?

Trịnh Uy thăm dò một câu, khiến cho Trịnh Nhân Cơ phải chú ý.

Trịnh Thế An nói:

- Ta cùng với Trương Tam lang có một chút sinh ý vãng lai với nhau, quan hệ cũng không tệ.. mà đứa cháu nhỏ của ta thì quan hệ rất thân mật với Trương Tam Lang.

Trịnh Uy sững sờ sau đó quay đầu nhìn lại Trịnh Ngôn Khánh.

Trương Tam Lang... Trịnh Uy cảm thấy được Trịnh Thế An gọi tên Trương Trọng Kiên mang theo một sự kiêu ngạo của trưởng bối.

Hiện nay Trương Trọng Kiên ở phía nam đã là một ông chủ lớn.

Hấn nắm giữ hơn phân nửa tơ lụa gấm vóc ở Giang Nam, lại nắm giữa điền mĩa vô cùng quan trọng.... cùng với bí pháp sản xuất đường cát, khiến cho hấn trở thành thương gia giàu có nhất ở Giang Nam, Nam Tổ Trịnh Thị từ thời Ngũ đại tới nay, đã xuống dốc không còn như xưa nữa.

Nếu không phải như vậy, Trịnh Uy đã không nghĩ tới việc quy tông.

Trịnh Uy nghĩ tới đây, lập tức nảy sinh tâm tư giao hảo với Trịnh Thế An.

Trịnh gia ở phía nam dĩ nhiên là giàu có đông đúc nhưng so với Trương gia thì chênh lệch quá nhiều.

- Trịnh Uy, các người đến tột cùng là có ý gì?

Đúng lúc Trịnh Uy đang nghĩ làm sao để giao hảo với Trịnh Thế An thì một thanh âm tức giận truyền tới, chỉ thấy Trịnh Sĩ Tắc từ bên trong chạy ra, vọt tới trước mặt Trịnh Uy mà nói:

- Trước chúng ta đã bàn bạc với nhau, tại sao người cuối cùng lại thay đổi ý đồ?

Trịnh Sĩ Tắc dĩ nhiên vô cùng tức giận.

Vì lời kéo Trịnh Uy hấn đã nhường lại một danh ngạch tộc lão.

Hiện tại Trịnh Uy đã gia nhập An Viễn đường, danh ngạch tộc lão của hấn cũng mất đi.

Trịnh Uy ngẩng đầu cười nói:

- Sĩ Tắc hiền chất, người đã hỏi thì ta cũng không ngại trả lời rõ ràng.
- Trịnh Thị phía nam chúng ta tuy muốn quy tông nhận tổ nhưng căn cơ cũng ở Giang Nam.
- Vậy thì sao?
- Ngô huyện Trương thị đã đáp ứng nhượng An Tuyên hai quận mía điền, chia đều lợi ích sinh ý đường cát ở hai quận này.
- A...
- Với điều kiện là ta phải gia nhập lực phòng.

Trịnh Uy thần sắc bình tĩnh, tựa hồ không hề có chút nào xấu hổ, đối với việc nam tử sau thời ngũ đại, Trịnh Thị cố gắng phát triển buôn bán, chỉ là hiện tại đã đến giai đoạn bình cảnh, cần phải kích thích lớn mạnh.

Tuyên quận, An quận ước chừng là khu Giang Tây đời sau.

Những khu vực này rất thích hợp trồng mía nhưng mà Trịnh Uy thu hoạch khá khó khăn, Trương thị lần này phái Trương Trọng Kiên tới thương nghị, liên thủ phát triển trồng mía ở nơi này khiến cho Trịnh gia vô cùng mừng rỡ.

biglove

189. Chương 84: Ly Gián Không Thành.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 84: Ly gián không thành.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Uy nói:

- Sĩ Tắc, ta là thương nhân, ai mang tới cho ta lợi ích thì ta hợp tác với người đó.
- Ta vô cùng rõ ràng, ta liên lạc với các người ngoại trừ lợi ích hai danh hiệu tộc lão thì không còn gì khác... Ta nhiều năm ở phía nam, được hai danh hiệu tộc lão thì có ích gì, nhưng liên thủ với lực phòng thì lợi ích bội thu.

Người có thể cười ta là con buôn, nhưng ta cũng nói với người, thiên hạ ai không vì lợi ích của mình, cho nên Sĩ Tắc ta chỉ có thể xin lỗi người mà thôi.

Trịnh Nhân Cơ thì vui vẻ.

Trịnh Uy sẽ không ở lâu ở Huỳnh Dương, đối với hắn là một chuyện tốt để không chế An Viễn đường.

Trịnh Sĩ Tắc tức giận đến đỏ cả khuôn mặt, chỉ vào Trịnh Uy cả buổi không nói nên lời.

Lúc này, Trịnh Thiện Nguyên mang theo đám người Trịnh Sĩ Cơ đi tới, quát bảo Trịnh Sĩ Tắc không được vô lễ, sau đó cười cười:

- Nhân Cơ hiền đệ, thủ đoạn quả nhiên là ghê gớm... còn có Trịnh thúc phụ nữa, chúc mừng thúc phụ đã tiến vào trong tộc lão hội, sau này Trịnh gia phát triển còn phải phiền thúc phụ hao tâm tổn trí.

Mang theo một vẻ khen chê, Trịnh Thiện Nguyên đã mang người đi.

Trịnh Thế An bưng tỉnh, câu nói kia của Trịnh Thiện Nguyên rõ ràng ẩn chứa ý đồ châm chọc.

Vì vậy khi Trịnh Thiện Nguyên bước đi, ông liền nói:

- Nhân Cơ hiền chất, chuyện hôm nay ở Huỳnh Dương đã định, ta ở đây cũng không có ý nghĩa gì nữa, Ngôn Khánh cũng cần phải tiếp tục đi học, ta muốn mấy ngày nữa trở về Lạc Dương.

- Về phần chuyện điền trang sau khi trở về Lạc Dương ta cũng sẽ phái người qua chiêu cố.

Ta không cần tranh quyền với người, vô tình vô ý có được một chức vị tộc lão là cảm thấy mỹ mãn rồi.

Cho nên ta rời khỏi Huỳnh Dương.

Trịnh Ngôn Khánh vẫn một mực lắng nghe động tĩnh bên này, thấy Trịnh Thế An nói như vậy hẳn là không được gờ một ngón tay mà khen cao mình.

Gia gia không vì biến đổi thân phận mà đặc ý.

Trái lại ông rất tỉnh táo, biết rõ lấy lùi làm tiến, lần này ông quay trở về Lạc Dương, cũng biểu lộ thái độ, bỏ đi sự bần khoản của Trịnh Nhân Cơ. Dù nhìn Trịnh Thế An bề sự không cao, nhưng nhìn mặt nói chuyện, phỏng đoán nhân tâm thì vượt xa hơn so với những người khác. Trịnh Ngôn Khánh thấy vậy thì thâm gật đầu.

Trịnh Nhân Cơ cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Trịnh Thiện Nguyên nói câu kia khiến cho hắn rất cố kỵ.

Nhưng sau khi Trịnh Thế An bày tỏ thái độ thì hắn lập tức bỏ đi sự cố kỵ, người ta kính mình một xích mình kính lại người ta một trượng, đạo lý này Trịnh Nhân Cơ vô cùng tinh tường.

- Ngôn Khánh, tiền đồ là chuyện lớn, thúc phụ quay về Lạc Dương cũng là lẽ phải.

- Hôm nay Ngôn Khánh báai Trưởng Tôn đại nhân làm môn hạ, cũng cần phải ở lại Lạc Dương, thúc phụ quay về Lạc Dương là đúng, chỉ là tiểu chất cầu xin thúc phụ, quản lý sản nghiệp bên Lạc Dương một chút, đám lão quân kia đối với thúc phụ rất tôn kính, thúc phụ quản lý so với Vi Thiện thì tốt hơn rất nhiều... Vừa rồi đại tướng quân đã lên nói với tiểu chất, hẳn sắp phải từ chức Võ Hầu đại tướng quân, bộ hạ phong hắn là Vĩnh Yên thái thú, Vi Thiện có một thân võ nghệ, ở lại Lạc Dương cũng uống phí chi bằng để cho đi theo đại tướng quân thì tốt hơn.

Trịnh Nguyên Thọ được thăng quan rồi sao?

Trịnh Ngôn Khánh nghe được tin tức này thì kinh ngạc.

Xem ra Trịnh Nguyên Thọ vốn đã có giao hảo với Trịnh Nhân Cơ, chỉ là trước đây không để lộ ra.

Vĩnh An quận, chính là Sơn Tây quận đời sau, diện tích vô cùng rộng.

Bởi vậy có thể thấy được Tùy Dạng đề tụy đối với Trịnh Thiện Nguyên không hài lòng lắm nhưng đối với Trịnh Nguyên Thọ thì vẫn vô cùng hợp ý.

Trịnh Nhân Cơ nói không sai, Trịnh Vi Thiện có một thân võ nghệ, ở Lạc Dương đúng là đáng tiếc.

Chẳng bằng theo Trịnh Nguyên Thọ tiến về Vĩnh Yên, ít nhất cũng có công danh, chuyện này đối với Trịnh Vi Thiện và nhị phòng đều có lợi ích lớn.

- Đã như vậy, lão hủ cũng không sĩ diện, thừa dịp còn sống dốc một phần sức lực vì An Viễn đường.

Trịnh Thế An vui vẻ đáp ứng.

Ông biết rõ khi nào thì cần phải khiêm tốn, khi nào thì cần phải nhiệt tình.

Khiêm tốn quá phận ngược lại sẽ khiến cho Trịnh Nhân Cơ cảm thấy trong lòng của ông có mưu đồ gì đó, còn thông khoái đáp ứng sẽ khiến cho Trịnh Nhân Cơ cảm thấy yên tâm. Lão nhân này đối với tâm tư con người vô cùng nắm chắc, có thể nói là lô hỏa thuần thanh.

- Ngôn Khánh, ca ca huynh phải đi Lạc Dương sao?

Trịnh Hoàn Nghi không nỡ, kéo tay Trịnh Ngôn Khánh mà nhẹ giọng hỏi:

- Huynh không ở đây, Từ đại ca cũng không ở đây, không có người nào chơi đùa, cũng không có ai kể chuyện cho đệ.

Trịnh Ngôn Khánh ôm Trịnh Hoàn Nghi mà khẽ nói:

- Nam nhi chí ở bốn phương, Hoàn Nghi đệ cũng không còn nhỏ nữa rồi, hãy học cho tốt để chia sẻ ưu sầu với thúc phụ.

Lần này đệ lên phái người nói cho ta biết, ta vô cùng cao hứng, tuy ta ở Lạc Dương nhưng luôn để ý tới đệ, đệ phải ở đây học hành cho tốt, sau khi Nhan tiênsinh trở về phát hiện ra đệ chậm trễ sách vở thì sẽ bị trách cứ đó, khi nào rảnh ta và Từ đại ca sẽ tới thăm đệ.

Trịnh Hoàn Nghi lúc này mới nở ra một nụ cười.

Nói thì nói vậy chứ không phải đi ngay được.

Trịnh Thế An đã trở thành tộc lão, địa vị thân phận tăng vọt, có nhiều việc cần phải làm.

Trịnh Tổ nghe nói Trịnh Vi Thiện có thể làm quan trong lòng vô cùng vui vẻ.

Đặc biệt là Trịnh Tổ, Trịnh Vi Thiện là cốt nhục của hắn, hiện nay có tiền đồ hẳn là người làm cha dĩ nhiên là vô cùng vui mừng, trong tiệc rượu vô cùng thân mật với Trịnh Thế An, lão cũng biết Trịnh Vi Thiện có tiền đồ này không phải là nhờ vào Trịnh Nhân Cơ mà là gần Trịnh Thế An, cho nên đối với Trịnh Thế An càng thêm thân thiết.

Nơi ở của Trịnh Thế An trước kia dĩ nhiên không thể ở lại.

Thân là tộc lão, không thể ở chỗ quá mức khó coi, như vậy không phải ném đi thể diện của Trịnh gia hay sao?

Vì vậy đám người Trịnh Nhân Cơ thương lượng một lúc với nhau liền khởi động công trình ở ven hồ Động Lâm, xây dựng một toà nhà lớn.

Toà nhà này chiếm diện tích chừng trăm khoảnh, đây là do Trịnh Thế An liên tục yêu cầu giảm bớt.

Ở bên trong có ba phần tiền trung hậu viên, hậu trạch là hoa viên, tiếp cận với Động Lâm Hồ.

Nước chảy quanh, đình đài lầu các xa hoa.

Trịnh Thế An nhìn bản vẽ này xong thì cảm khái một hồi.

Chưa bao giờ ông nghĩ rằng sẽ có một ngày mình sẽ trở nên như vậy, ở đây an trỉ vô cùng tốt, đứng ở trên lầu các có thể nghe được thanh âm thiên phạm, còn có cảnh hồ nước thơ mộng, lúc rảnh rồi có thể cùng với bạn bè tới đây gặp nhau nâng cốc chung vui, đích thực là một chỗ vô cùng tốt. Mà Trịnh Ngôn Khánh không có việc gì làm đang chú ý tới thương thế của Thẩm Quang.

190. Chương 85: Vương Cảnh Văn.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 85: Vương Cảnh Văn.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Thẩm Quang sau khi đánh một trận với cường sư Tây Vực, kinh mạch bị tổn thương, theo lang y nói, cần phải tư dưỡng hơn trăm ngày, phối hợp nhiều dược liệu, tổn hao dĩ nhiên là khá lớn.

Cũng may Ngôn Khánh hiện nay không thiếu tiền, cho nên không hề do dự để cho lang y phân phối phương thuốc.

Thẩm Quang trong lòng thầm cảm động: Vị tiểu thiếu gia này, chẳng những tài hoa xuất chúng mà tâm trí cũng hơn người, đối với người khác vô cùng tốt.

Từ sau khi hán vương Dương Lượng thất bại, Thẩm Quang lưu lạc bốn phía.

Thân thể của hắn không tệ, võ nghệ không tầm thường nhưng sau khi bị thương lại bị chủ của mình vứt bỏ, chán nản ảm đạm.

So sánh lại thì vận khí của mình không tệ.

Có được một người chủ tốt, hơn nữa còn là tiền đồ rộng lớn, trong lòng Thẩm Quang bắt đầu tính toán.

- Tiên sinh, đơn thuốc này thật sự có công hiệu sao?

Trịnh Ngôn Khánh cầm tờ dược phương nghi hoặc hỏi.

Lang y khám bệnh cho Thẩm Quang tuổi tác ước chừng hơn sáu mươi, hắn khẽ nói:

- Công tử yên tâm, dược phương này tuyệt đối hữu hiệu.

- Công tử biết Thiếu Lâm tự không?

- Có võ tăng bên kia, kinh mạch bị tổn thương, dùng đơn thuốc này khơi thông kinh mạch, ta không dối gạt công tử, đơn thuốc này là do một chất nhi bảy tuổi của ta xuất gia ở Thiếu Lâm tự, nhận Xán pháp sư ở đó làm sư phụ, lén đem tờ dược phương này mang về cho ta.

- Xán pháp sư?

Chẳng lẽ lại là thiên tông tam tổ, Tăng Xán pháp sư sao?

Trịnh Ngôn Khánh giật nảy mình, hắn kinh ngạc nhìn lang y kia:

- Nhưng không biết chất nhi của tiên sinh pháp danh là gì?

- À nó bảy tuổi đã xuất gia, pháp danh là Đạo Tín.

- Về sau bá Xán pháp sư làm sư phụ, chất nhi bản họ là Tư Mã, nên có người gọi nó là Tư Mã Đạo Tín.

- Tư Mã Đạo Tín?

Trịnh Ngôn Khánh lúc này vô cùng kinh hãi.

Hóa ra đây chính là Tư Mã Đạo Tín, người này chính là chất nhi của lang y này sao?

Kiếp trước của Ngôn Khánh, cũng nghiên cứu về Phật pháp nên hiểu rõ.

Thiếu Lâm tự, ta làm sao có thể không biết Thiếu Lâm tự.

Đời sau Thiếu Lâm tự vô cùng nổi danh, hiện tại Thiếu Lâm tự cách Huỳnh Dương cũng không xa, chỉ là lúc trước không có ai nhắc tới nên Ngôn Khánh cũng đã quên mất.

Hiện tại, chuyện mười ba thần tăng cứu Đường vương chưa xảy ra cho nên danh khí của Thiếu Lâm tự không vang dội bằng đời sau.

Trái lại Bạch Mã tự, Hương Sơn tự, Huỳnh Dương Động Lâm tự lại có danh khí lớn hơn Thiếu Lâm tự rất nhiều.

Hắn nhìn dược phương trong tay đã tin tám phần.

Người có thể dối gạt một số tăng nhân nhưng đơn thuốc lưu truyền của Đạo Tín pháp sư thì có thể tin tưởng.

Ngôn Khánh lấy ra một trăm đồng mua đơn thuốc này.

Sau khi về nhà, hắn lại phái cho Mao Tiểu Niệm đi mua thuốc, rồi lấy ra một chậu nước, đem một thùng nước hòa thuốc vào.

Cánh tay của Thẩm Quang được ngâm trong thuốc này nóng rát và đau nhức không thôi.

Nhưng Thẩm Quang vô cùng cảm kích Ngôn Khánh không tiếc số tiền lớn vì mình mà mua thuốc.

Chỉ là hiện tại Thẩm Quang vẫn đem sự cảm kích dấu kín trong lòng.

Đêm đó Ngôn Khánh nhìn Thẩm Quang chìm vào giấc ngủ, đang chuẩn bị trở về phòng thì bị Trịnh Thế An gọi tới.

- Ngôn Khánh, chuyện nơi này đã tốt rồi, con cũng tìm thời gian trở lại Lạc Dương đi.

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình:

- Gia gia, ông không về sao?

- Dương nhiên là phải về, chỉ là phòng xá đang khởi công, cũng cần có thời gian coi sóc, sau khi mọi chuyện quay về quỹ đạo ta sẽ trở về Lạc Dương.

Trịnh Ngôn Khánh nghĩ nghĩ rồi gật nhẹ đầu.

Tuy nói Trịnh Thế An hôm nay đã là tộc lão nhưng tính tình có chút không cải biến được.

Phòng Xá phá thổ thi công dĩ nhiên là một chuyện đại sự, Trịnh Thế An tuy không cần phải nhìn toàn bộ quá trình nhưng khi phá thổ thi công thì phải có mặt, đây là một chuyện vui, đối với người bình thường mà nói là đại sự trăm năm.

- Đã vậy ngày mai con sẽ lên đường.

Ngôn Khánh đột nhiên hỏi:

- Gia gia sau này ông tiếp nhận Lạc Dương, một mình mình có thể coi sóc được sao?

- Cần phải có người giúp đỡ.

- À, chuyện này ta đã nói qua với đại công tử... à Nhân Cơ, thế nhưng tìm được người phù hợp thật không dễ dàng. Con cũng biết hiện nay Trịnh gia người tài không nhiều lắm, đời thứ ba toàn là những thế hệ chơi bởi lâu lỏng, đi Lạc Dương chỉ sợ lại gây chuyện.

Trịnh Ngôn Khánh cũng là tộc nhân đời thứ ba.

Giống như Trịnh Ngôn Khánh, Trịnh Hoành Nghị cũng thuộc về đời thứ ba, niên kỷ vẫn còn hơi nhỏ.

Chỉ là đời thứ ba cũng có người lớn tuổi chừng hai mươi cũng không ít, chỉ là bọn họ không có tài năng.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

- Nhân Cơ có một nhân tuyển tốt nhưng lại không an toàn.

- Ai?

- Ngôn Khánh, con còn nhớ năm năm trước, nhị lão gia... không nhị huynh đệ từ Thái Nguyên trở về mang theo người kia không?

Trịnh Ngôn Khánh sững sờ sau đó thét lên một tiếng kinh hãi:

- Chẳng lẽ là, Vương Cảnh Văn?

Làm sao hắn không nhớ chuyện này cho được, chính vì chuyện này mà Đóa Đóa cùng với Từ mẫu đã rời khỏi Huỳnh Dương, lần đó là lần đầu tiên trong đời hắn giết chết một người, người đó tên là gì nhỉ?

Trịnh Ngôn Khánh không nhớ nổi cái tên gia hỏa bị hắn giết là gì, chỉ là nhớ mang máng hắn họ Bùi, tộc nhân của Bùi thị Hà Đông, chỉ là địa vị chắc không quá cao nếu không thì Bùi thị tại sao một chút phản ứng cũng không có.

Trịnh Thế An nói:

- Người kia họ Vương, gọi là Vương Cảnh Văn.

- Đại lão gia không giết chết hắn?

Trịnh Thế An lắc đầu.

- Lúc ban đầu đại lão gia định dùng hán để ổn định hán vương cho nên vẫn giữ hán ở lại, sau này phát hiện ra, Vương Cảnh Văn này đúng là có thực học, sau khi bệ hạ lên ngôi, Vương Cảnh Văn từng khuyên bảo đại lão gia không nên quan hệ chặt chẽ cùng với Việt Quốc công nhưng đại lão gia không chịu nghe, về sau đại lão gia vẫn giữ hán lại.

Việt Quốc công khi còn tại thế từng hỏi qua người này nhưng đại lão gia lại nói đã đem hán giết đi.

Về sau Việt Quốc công chết đi, triều đình cũng hỏi qua hán, người này là một hảo thủ, đa mưu túc trí, hơn nữa tầm mắt vô cùng lớn, đem tới Lạc Dương chỉ sợ có người nhận ra, chọc tới một phiền toái lớn.

Ta mấy ngày nay do dự không biết có nên dùng người này không.

- Một phương diện, ta cần người giúp đỡ nhưng một phương diện khác cũng phải tính đến sự nguy hiểm.

- Ý của đại công tử là?

- Đại công tử đối với hán cũng khó khăn, một phương diện muốn dùng hán một phương diện lại không dám dùng, ta cũng đang lo lắng, không biết phải xử lý chuyện này thế nào.

191. Chương 86*: Trở Về Lạc Dương.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 86*: Trở về Lạc Dương.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

*

Mang Vương Cảnh Văn về Lạc Dương, nguy hiểm quá lớn, Trịnh Ngôn Khánh cũng không muốn mạo hiểm, nếu như ở Huỳnh Dương hoặc giết hán đi thì lại thật đáng tiếc, dù sao hán cũng là nhân tài khó có, được Trịnh Đại Sĩ tán thưởng, thậm chí được hán vương nể trọng, Dương Tổ thương nhớ thì người này nhất định không phải là người bình thường, giết đi thì vô cùng đáng tiếc.

Trịnh Ngôn Khánh suy nghĩ thật lâu đột nhiên hai mắt sáng ngời.

- Gia gia, con có một chủ ý.

- Sao?

Trịnh Ngôn Khánh ghé vào bên tai Trịnh Thế An mà nói:

- Sự phụ của con hiện nay cũng cần có người giúp đỡ, Vương Cảnh Văn kia đã không thể lộ ra ngoài sáng thì đem hán cho sự phụ ít nhất cũng an toàn hơn.

- Kỳ thật đem Vương Cảnh Văn ở lại Huỳnh Dương cũng không phải là kế lâu dài.

- Dù sao người ở đây cũng khá đông, vạn nhất lúc nào đó không lưu ý không chừng để lộ sơ hở, chọc đến tai họa, tốt nhất là con viết một lá thư hỏi sự phụ để người định đoạt.

Người bình thường sợ liên quan nhưng Lý Cơ ở Cổ Châu thì không sợ.

Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy, Lý Cơ thu nhận được Vương Cảnh Văn không chừng sẽ có một sự trợ giúp rất lớn.

Như vậy sau này Lý Cơ ở vương triều Lý Đường cũng càng thêm vững chắc địa vị, không chừng có thể kết minh với Vương thị.

Giải quyết xong nỗi lo của An Viễn đường, lại có thể sắp xếp một người tốt bên cạnh Lý Cơ.

Lý Cơ có thêm một người giúp đỡ thì mình sau này cũng có lợi, tại sao lại không làm?

Trịnh Thế An nghe xong thì liên tục gật đầu.

- Nếu như vậy thì chuyện này giao cho con xử lý.
- Chuyện này ta sẽ nhanh chóng giải quyết, con viết thư cho sư phụ xong, ta sẽ lập tức sai người đem hản qua.
- Nhưng mà chuyện của Vương Cảnh Văn đã được giải quyết còn chuyện của chúng ta thì vẫn chưa xong.

Trịnh Ngôn Khánh nghe được không khỏi nở ra một nụ cười xấu hổ.

Đúng thế mình giải quyết xong chuyện của Vương Cảnh Văn nhưng chuyện của nhà mình thì phải giải quyết thế nào đây?

- Gia gia chuyện này cứ để từ từ cũng được, sau này chúng ta tới Lạc Dương rồi tìm kiếm.
- Dù sao người ở Lạc Dương cũng nhiều, có thể từ từ chọn lựa.
- Đã vậy thì theo ý của con.

Chuyện chọn lựa phụ tá không phải là chuyện gấp.

Hai ngày sau, Trịnh Ngôn Khánh theo Trịnh Thế An bái phỏng tất cả gia chủ các phòng, rồi sau đó quay trở về Lạc Dương. Lúc này Trịnh Thế An đã là tộc lão, gia tướng gia nô dĩ nhiên không thể thiếu.

Ngoại trừ một số người chăm sóc nhà cửa ở Huỳnh Dương thì Ngôn Khánh cũng cần phải mang theo một số.

Trịnh Ngôn Khánh không muốn phiền toái như vậy nhưng Trịnh Thế An lại không đồng ý, dù sao bây giờ Trịnh Ngôn Khánh cũng có chút danh vọng.

Hôm nay Trịnh Ngôn Khánh đã là Vân Kỳ Úy, thanh danh vang dội.

Dĩ nhiên là phải phô trương một chút.

Cho nên Trịnh Nhân Cơ phái mười tên võ sĩ trong tộc theo Trịnh Ngôn Khánh trở về Lạc Dương.

Đối với mười tên võ sĩ này, bọn họ cũng kỳ vọng có thể theo Ngôn Khánh mà có được tiền đồ tốt, đồng thời Trịnh Nguyên Thọ cũng phái tới năm giác đầu võ sĩ, theo Trịnh Ngôn Khánh để hộ vệ.

Hơn nữa, Bùi Chương, Đẳng Sĩ Kiệt tam huynh đệ cùng Thẩm Quang cũng đi theo.

Cùng với Mao Tiểu Niệm và người của Trịnh Thế An phái theo thì đội ngũ tới hơn hai mươi người, tất cả là năm cỗ xe ngựa từ sáng sớm đã rời khỏi Huỳnh Dương.

- Tiểu tử kia đi chưa?

Ở trong tửu lâu Huỳnh Dương, Trĩ Sĩ Tắc nâng chén rượu lên rồi dẫn mạnh xuống bàn.

Sắc mặt của hản vô cùng đáng sợ nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Nhị đầu xà ở Thủ Dương Sơn đã liên lạc được chưa?
- Khởi bẩm nhị lão gia, đã liên lạc.
- Nhị đầu xà nói chỉ cần bọn chúng đi ngang qua nhất định sẽ xử lý thật tốt, tuy nhiên giá tiền hơi cao.
- Lập tức phái người cho nhị đầu xà biết, tiền bạc không thành vấn đề, ta muốn mạng của tên tiểu tử kia, Trịnh Thế An, lão yểm cầu này, đoạt tước vị lão tộc của ta, hừ lão tử sẽ khiến người đoan tử tuyệt tôn.

Thanh Minh mưa giăng đầy trời.

Đây cũng là thời kỳ cày bừa vụ xuân, là lúc mà người dân mong mỏi trong năm.

Mấy năm gần đây sông Lạc mưa thuận gió hòa, thu hoạch không tẻ, chỉ là Tùy để lạm dụng sức dân làm nên một số vùng đất đai hoang vu, lưu dân xuất hiện rất nhiều, cho nên bề ngoài thì cơ nghiệp hùng hậu chỉ là theo thời gian bắt đầu dẫu trở nên thối rữa.

Ngôn Khánh cười Ngọc Đề Tuấn, từ từ theo đoàn xe mà tiến lên.

Nhìn cảnh tượng phồn hoa trước mắt trong lòng hẳn thầm cảm thán, ai ngờ rằng trong vài năm ngắn ngủi, một đế quốc tươi đẹp như vậy lại sụp đổ.

Đoàn xe cũng không có tiến độ quá nhanh, lúc này đang thẳng tiến tới Yến Sư.

Thời tiết không tẻ nhưng sau giờ Ngọ trên bầu trời đã giăng đầy mây đen, trong mây ầm ầm tiếng sấm.

Bùi Chương thúc ngựa tới trước Trịnh Ngôn Khánh mà nói:

- Trịnh thiếu gia, xem tình hình này chỉ sợ phía trước có dông, chúng ta có nên tìm nơi trú mưa không?

Ngôn Khánh ngẩng đầu nhìn sắc trời.

- Phía trước không có thôn xóm, chúng ta làm sao tìm được chỗ trú mưa?

- Qua quả đồi này là tới Thủ Dương Sơn, từ đây tới Yến Sư còn khá xa, vạn nhất trên đường có mưa mà trời tối thì chúng ta cũng chưa thể đi tới Yến Sư được, không bằng chúng ta đi về phía tây bắc.

Tiểu nhân hồi trước cùng với Bùi lão gia tiến về Giang Đô, đã từng đi qua một cổ miếu, mặc dù bị tàn phá nhưng vẫn có thể chống lại mưa gió được.

- Đã như vậy thì chúng ta tới cổ miếu tránh mưa.

Dù sao cũng còn hai ba dặm lộ trình nữa, Trịnh Ngôn Khánh cũng không nóng lòng.

Lúc này cơn dông có vẻ khá lớn, tốt nhất là tránh né một chút, tránh cho trở thành một cơn chuột lệt.

Vì vậy, Ngôn Khánh để cho Bùi Chương dẫn theo ba bốn người đi trước dò đường, hẳn cũng hạ lệnh cho đoàn xe nhanh chóng tiến lên phía trước, đúng lúc này từ phía đối diện chạy tới hai con ngựa, vọt qua khỏi đoàn xe.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không để ý, đem đoàn xe chạy qua khỏi khu vực đồi núi này, người mà Bùi Chương phải đi thám thính trước đã quay về báo rằng cổ miếu vẫn còn, không có một bóng người, có thể che mưa tránh gió.

- Mọi người mau chuẩn bị, nhìn dáng vẻ này thì cơn dông sẽ nhanh chóng tới.

Trịnh Ngôn Khánh không ngừng thúc giục xe ngựa, trong mây đen tiếng sấm ngày càng vang vọng.

Tại chỗ đường rẽ bỗng nhiên lại có một kỵ sĩ xẹt qua đoàn xe.

Thẩm Quang là người từng trải nhìn thấy cảnh tượng này thì không khỏi nhú mày một cái.

- Công tử.

Hắn ở trên xe ngựa kêu lên một tiếng, Ngôn Khánh liền thúc ngựa tới.

Thẩm Quang vẫn còn bị thương ở tay, không cách nào cưỡi ngựa, chỉ có thể đi xe, Ngôn Khánh có ý muốn để cho hắn ở Huỳnh Dương chữa trị cho lành thương thế rồi cùng với Trịnh Thế An trở về Lạc Dương nhưng Thẩm Quang không đồng ý. Mà Lạc Dương điều kiện cũng tốt hơn Huỳnh Dương, danh y nổi tiếng nhiều, dược vật cũng phong phú, Thẩm Quang sau khi về có thể an dưỡng yên tĩnh ở Trúc viên, khôi phục cũng trở nên thuận tiện.

Cho nên Trịnh Ngôn Khánh liền mang Thẩm Quang trở về.

192. Chương 87: Tà Thị.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 87: Tạ thị.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

- Công tử, có chuyện lạ.

- Chuyện gì?

Thẩm Quang nói:

- Vừa rồi một người một ngựa vọt qua chúng ta, lúc trước lại có hai người hai ngựa.

- Tuy bọn họ mặc đồ bình thường, nhưng ta vẫn nhận ra được.

- Đây là lục lâm thường xuyên xuất hiện ở đây, ta lo lắng rằng chúng ta đã bị kẻ cướp theo dõi.

Bị cường đạo theo dõi?

Trong lòng Ngôn Khánh khẽ tun lên, hắn đã từng nghe nói qua, hai năm nay ở sông Lạc cũng không hề yên tĩnh, đặc biệt là năm ngoái xây dựng kênh mương rầm rộ đã khiến cho sông Lạc xuất hiện rất nhiều lưu dân, có người dựa vào con đường trộm cướp để sinh sống.

Phía trước là khu vực Yến Sư.

Trịnh Ngôn Khánh hơi do dự, có nên đội mưa tới Yến Sư hay không?

Tuy nhiên đúng lúc này một tiếng sét vang lên, mưa bắt đầu như từng hạt gạo đổ xuống, tạo nên cảm giác lạnh buốt, trước mặt mênh mông một màn mưa, căn bản không nhìn rõ đường.

- Nói mọi người nhanh hơn tránh mưa ở cổ miếu.

Mưa to gió lớn như vậy, đừng nói là chạy đi cho dù chuyển động cũng khó khăn rồi.

Nếu tiếp tục đi tới Yến Sư thì thật bất khả thi, chỉ là Trịnh Ngôn Khánh cũng cảm thấy bên mình nhiều người như vậy, ngay cả nô bộc gia tướng cũng hơn mười người, đạo phỉ dám ăn cướp sao?

- Chúng ta tới cổ miếu tránh mưa, đợi tạnh rồi tính tiếp.

Loại thời tiết quái quỷ này chỉ sợ đám cường đạo cũng không làm chuyện buôn bán.

- Con mẹ nó, cái thời tiết mắc toi này, buổi sáng còn tốt tại sao buổi chiều lại thay đổi.

Thẩm Quang cũng cười khổ, gật đầu đồng ý.

Hắn cũng biết rằng thời tiết như vậy tiếp tục đi sẽ càng thêm nguy hiểm.

Vì vậy đoàn xe vội vàng chạy tới cổ miếu phía trước, không biết đây là cổ miếu xây dựng từ đời nào, chỉ là tường viện đã muốn sập đổ, trong miếu có đại hùng bảo điện, chừng hơn mười gian, thờ phụng quan thế âm bồ tát. Bức tượng vì lâu năm chưa tu sửa nên sơn nước đã bị tróc ra.

Bùi Chương sai người quét dọn Đại Hùng bảo điện, tìm trong điện được hơn mười giá nền đồ chót.

Dưới ánh nền sáng ngời, vẻ âm u của miếu cổ đã bị quét sạch.

Trịnh Ngôn Khánh để cho Mao Tiểu Niệm và Thẩm Quang đi vào trước, sau đó chỉ huy người xuống xe dắt ngựa, tụ tập bọn nó lại một chỗ.

Cổ miếu cũng không quá nhỏ, cuối cùng cũng tìm một chỗ để làm chuồng ngựa.

Ngọc Đề Tuấn dĩ nhiên không chịu ở cạnh với những con ngựa này, Trịnh Ngôn Khánh bắt buộc phải đặt nó ngoài hiên đại hùng bảo điện.

Lúc này mưa càng lúc càng lớn.

Đại điện cổ miếu cuối cùng cũng đã dột nước mưa xuống.

Mưa từ vách tường chảy xuống, tạo thành một bãi nước dưới mặt đất.

Thẩm Quang vẫn cảm thấy không tốt nên nhẹ giọng nhắc nh. Trịnh Ngôn Khánh chỉ huy ba huynh đệ Đảng Sĩ Kiệt ở sương phòng dần xếp nấu cơm và quét dọn phòng cho sạch sẽ.

- Công tử nên chú ý một chút, trông chừng tình hình bốn phía.

Trịnh Ngôn Khánh không cần Thẩm Quang nhắc nhở đã dẫn người đi xem quanh cổ miếu một vòng.

Bọn họ ở Đại Hùng hậu điện đã tìm thấy một giếng nước, ngoài ra vách nhà cũng có vài lỗ hổng, Trịnh Ngôn Khánh liền sai người lấp mấy chỗ hổng đó lại.

- Công tử, nơi này có hơi hoang vu, nhưng chưa nghe qua có đạo phỉ gì, có phải chúng ta đã cẩn thận quá rồi không?

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Chúng ta cẩn thận một chút vẫn tốt hơn, dù sao Thẩm Quang đã lịch duyệt không ít.

Bùi Chương cảm thấy Thẩm Quang quá mức cẩn thận rồi, tuy nhiên Trịnh Ngôn Khánh đã nói vậy hẳn cũng đành phải nghe theo.

Vì vậy Trịnh Ngôn Khánh đi dạo một vòng sắp xếp mọi nơi.

Sau đó hai người quay trở về Quan Âm đại điện, chỉ thấy Mao Tiểu Niệm đã bày một đồng lửa nấu đồ ăn.

- Công tử, tình huống thế nào rồi?

- Không sao nếu thật sự có phiền toái thì chúng ta cũng ngăn cản được.

- Thiếu gia chúng ta thật sự có phiền toái sao?

Mao Tiểu Niệm ngẩng đầu kinh ngạc hỏi.

Trịnh Ngôn Khánh đi qua bảo nàng ngồi xuống.

Tứ Nhân và Tế Yêu vội vàng nhào tới, bắt đầu trêu đùa bên cạnh Trịnh Ngôn Khánh, Trịnh Ngôn Khánh không đếm xỉa tới mà nói:

- Không có phiền toái, bây giờ ban ngày ban mặt. À hiện tại cũng không phải ban ngày ban mặt nữa, không nhìn thấy mặt trời nữa rồi... Tiểu Niệm chúng ta có phiền toái.

Thẩm Quang nghe vậy thì phì ra một tiếng cười.

Mao Tiểu Niệm xấu hổ nhẹ giọng nói:

- Thiếu gia, thiếu gia lại trêu chọc tiểu nữ rồi.

- Được rồi ngoan ngoãn nấu cơm đi, ta đói bụng rồi.

- Dạ.

Mao Tiểu Niệm liền đáp ứng, cúi đầu nấu cơm tiếp.

Trịnh Ngôn Khánh cùng với Thẩm Quang đi tới trước cửa đại điện, lúc này mưa như trút nước.

- Trời mưa chết tiệt không biết khi nào mới có thể tạnh.

Trịnh Ngôn Khánh thấp giọng mắng một câu, sau đó hắn đi ra cửa điện, đứng tại hiên cửa nhìn về phía xa xa, nhìn những cây cối lung lay trong gió.

Thẩm Quang nhìn mưa rơi mà nói:

- Công tử, hôm nay không tốt xem ra chúng ta phải ngủ lại chỗ này rồi.

- Nếu như vào đêm mưa không ngớt thì cũng chỉ có thể như vậy.

Trịnh Ngôn Khánh chợt nhớ ra chuyện gì đó:

- Đúng rồi, người đi báo cho bọn Đẳng Sĩ Kiệt chuẩn bị cung tên cho tốt.

- Vâng.

Thẩm Quang khom người tuân mệnh rồi vội vã rời đi.

Ngôn Khánh đứng ở trước cửa đại điện, nhìn xem mưa không ngừng rơi, lòng mày hơi nhăn lại.

Ở ngoài kia chó bắt đầu sủa, có tiếng vó ngựa truyền tới, Trịnh Ngôn Khánh trong lòng khẽ run lên, hắt vội vàng rút thập tự bảo đao ở trong túi ra.

Hai con tuần mã mạo hiểm xông qua mưa gió, lao vào trong cổ miếu.

Trong chốc lát Trịnh gia kỵ sĩ ở trong cửa hiên hoặc là giương cung cài tên hoặc là cầm binh khí trong tay.

Hai gã kỵ sĩ nhìn thấy cảnh tượng trước mặt thì hoảng sợ, hơn mười mũi tên nhắm thẳng vào hấn, một đám đao thương chằm chằm. Một kỵ sĩ không nói nhiều lời, rút binh khí trong tay ra.

Kỵ sĩ bên cạnh vội kéo tay hấn:

- Không được vọng động.

Hấn mở rộng hai tay ra, ý tỏ vẻ mình không có ác ý rồi nói:

- Tại hạ là Tạ Hoàng, là đệ tử của Dương Hạ Tạ thị, cùng tiểu chất đi đường gặp mưa không có ác ý, các vị hảo hán chớ hiểu lầm.

Dương Hạ Tạ thị?

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng phát tay bảo mọi người ngưng lại.

- Tại hạ là Huỳnh Dương Trịnh thị Trịnh Ngôn Khánh, cũng là ở đây tránh mưa, không có dẫn dắt ác ý.

Nói xong hấn cũng đem Thập Tự đao thu lại, ở bên kia Thẩm Quang cũng sai người thu hồi cung tiễn nhưng vẫn mang theo một chút đề phòng.

193. Chương 88: Mất Ngủ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 88: Mất ngủ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Hạ tạ thị ở thời kỳ Đông Tấn đại danh đỉnh đỉnh, là danh môn thế gia, đặc biệt là Tạ An và Tạ Huyền, chỉ là sau thời Nam Bắc triều thì đã bắt đầu xuống dốc.

Đến thời Khai Hoàng Tạ thị đệ tử không có nhân tài xuất hiện, so với Huỳnh Dương Trịnh thị thì còn thê thảm hơn vài phần.

Nhưng không nên xem thường bất kỳ thế gia nào.

Giống như những gia thế môn phiệt nhà cao cửa rộng tuy rằng sinh mệnh mỏng manh nhưng không biết bất kỳ lúc nào bọn họ có thể quật khởi.

Cho nên Ngôn Khánh không hề dám có chút nào đón tiếp không chu đáo.

Chú cháu Tạ Hoàng lập tức nhảy xuống, bùn nước văng khắp nơi mà nói:

- Các hạ là Trịnh Ngôn Khánh? Hẳn là tiên trong rượu, Bán Duyên Quân đại danh鼎鼎 đúng không?

Tạ Hoằng nhìn qua Trịnh Ngôn Khánh, vứt bỏ áo mưa trên người lộ ra một khuôn mặt uy vũ hùng tráng.

Tạ Khoa bên cạnh hẳn cũng cởi áo mưa ra.

Nhìn hẳn ước chừng khoảng mười ba mười bốn tuổi, bàn tay vô cùng lớn, ngón tay dài nhỏ, đặc biệt là ngón trỏ và ngón cái có vết chai cho thấy người này về tiền thuật không hề tầm thường. Lòng mày như kiếm, cặp môi đỏ son, hàm răng trắng toát lưng đeo đai ngọc, còn có một túi thơm trên đó.

Phàm là đệ tử thế gia đều đeo túi thơm, đây là phong tục đã được lưu truyền từ thời kỳ Đông Tấn tới nay.

Nghe nói tổ tiên của Dương Hạ Tạ thị là Tạ Huyền lúc còn trẻ cũng rất thích đeo túi thơm, chỉ tiếc Tạ Huyền mất sớm lúc tráng niên, trước khi chết vẫn vuốt vuốt túi thơm không ngớt.

Dân gian lưu truyền Tạ gia đều là người phong lưu nho nhã.

Trịnh Ngôn Khánh chấp tay nói:

- Tiên sinh quá khen, Ngôn Khánh bất quá chỉ là một tiểu tử, là tiên trong rượu hay Bán Duyên Quân thì không dám nói.

Nói xong, người nhà họ Trịnh liền giúp đỡ dắt ngựa của hai chú cháu Tạ Hoằng qua một bên.

Tạ Khoa rút túi đồ trên lưng ngựa ra, đặt ở đại điện, trong đó có răng sói, còn có một cây hoành đao bốn xích, và một cây cung, nhìn qua là biết không hề nhẹ chút nào.

Trịnh Ngôn Khánh tranh thủ dẫn Tạ Hoằng vào đại điện.

- Thời tiết này thật là đồ bỏ, may mà gặp được tòa miếu này, mạo muội quấy rầy thật là có lỗi.

Tạ Hoằng phong lưu nho nhã, nhìn lên có phong độ của một người trí thức.

Trịnh Ngôn Khánh đem lửa tới, Mao Tiểu Niệm cũng chuẩn bị đồ ăn phân phát cho mọi người.

- Tạ tiên sinh nếu không chê thì dùng cơm một chỗ với chúng ta.

- Ha ha, đi ra ngoài có cơm canh nóng hổi, vô cùng thỏa mãn, làm sao có thể chê được?

Tạ Hoằng tiếp nhận một bát canh và một chén thịt, há miệng bắt đầu ăn.

Tạ Khoa thì phong lưu văn nhã, từ từ nhai nuốt, tựa hồ cảm nhận tư vị của từng món ăn.

- Tạ tiên sinh muốn đi đâu vậy?

- À, chất nhi của ta học ở Trường An không lâu, huynh trưởng ta gửi thư tới thông báo, chất nhi của ta được tiến cử làm tú tài ở bản địa cho nên chúng ta từ Trường An trở về Dương Hạ.

- Đây là chuyện tốt, chúc mừng Tạ huynh.

Ngôn Khánh chấp tay, Tạ Khoa cũng vội vàng hoàn lễ, khẽ nói:

- Chỉ là tú tài, không sánh được với uy phong của Trịnh huynh.

Trịnh Ngôn Khánh có được tước hiệu Văn Kỵ Úy, cái này ở Lạc Dương cũng không có gì quá kỳ lạ quý hiếm.

Lời nói của Tạ Khoa cũng có ý hâm mộ ở trong đó, hẳn hỏi:

- Vừa rồi Trịnh huynh giương cung bạt kiếm tựa hồ có hơi cảnh giác, không biết có chỗ nào không ổn vậy?

Hắn hỏi trực tiếp ngữ khí vô cùng nhu hòa khiến người nghe vô cùng thoải mái.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Cũng không có gì không ổn chỉ là trên đường phát hiện có mấy người nên cẩn thận một chút thôi, cộng thêm với nhị vị đến đột nhiên cho nên lúc này mới có chút đắc tội, kính xin đừng trách.

- Đã ra bên ngoài dĩ nhiên phải coi chừng một chút.

Tạ Hoảng liên tục khoát tay rồi nhẹ than một tiếng:

- Chỉ là hai năm qua, sông Lạc đúng là hơi không yên tĩnh.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không muốn nói nhiều đến vấn đề này nữa, gây chuyện không tốt chỉ sợ sẽ khiến mang đến tội danh vọng nghị triều chính.

Mà Tạ Hoảng cũng có chừng mực đem cuộc nói chuyện chuyển đến chuyện khác.

Tạ Hoảng làm quan ở Trường An, đối với triều chính dĩ nhiên hiểu rõ hơn so với Trịnh Ngôn Khánh, cho nên bắt đầu mở lời không dứt.

Chỉ là Trịnh Ngôn Khánh cũng cảm thấy, Tạ Hoảng này không giống như thế gia đại tộc bình thường.

Lời nói cử chỉ hơi có vẻ của một người xuất thân, khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời, đặc đạo cao nhân.

Ngôn Khánh hỏi:

- Tạ huynh đã được tú tài, vậy chắc cũng có danh tự rồi?

- À, nó còn nhỏ, nhưng đã được Vương Viễn Tri Vương lão thần cho nên hiệu là Ánh Đăng.

Tạ thị trầm luân gần trăm năm, có được nhân tài như vậy dĩ nhiên vô cùng kích động.

Trịnh Ngôn Khánh trong lòng khê động.

Tạ Ánh Đăng, người này chính là Tạ Ánh Đăng hay sao?

Hắn kinh ngạc nhìn Tạ Ánh Đăng, danh tiếng của Tạ Ánh Đăng hắn đã nghe qua, ở trong Tùy Đường Diễn Nghĩa, Tạ Ánh Đăng chính là một trong bốn mươi sáu người của Ngõa Cương Trại.

- Huynh nhìn ta gì vậy?

Tạ Khoa nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh nhìn mình chằm chằm thì không nhìn được mà cất tiếng hỏi.

Ngôn Khánh vội nghiêm mặt nói:

- Không có gì, chỉ là ta đang nghĩ Tạ huynh có được công danh, không lâu sau nhất định có thể thăng chức rất nhanh.

Tạ Hoảng nghe được thì cười ha hả:

- Đa tạ Bán Duyên Quân đã cho cát ngôn.

Mưa to bỗng nhiên dừng lại rồi bỗng nhiên lại tiếp tục.

Dứt quãng dằng co hai ba lần, cuối cùng cũng đã yếu bớt.

Lúc này, đã đến buổi tối, Ngôn Khánh thấy cảnh tượng này thì dứt khoát qua đêm ở đây.

Bởi vì mưa lớn nên đường chắc chắn sẽ vô cùng lầy lội.

Chú cháu Tạ Hoảng cũng không rời khỏi, Trịnh Ngôn Khánh xuất ra một sương phòng cho bọn họ nghỉ ngơi.

Những người còn lại thì được Bùi Chương sắp xếp, người trực đêm, người nghỉ ngơi, cổ miếu nhanh chóng được an tĩnh lại.

Tiểu Niệm là nữ hài tử cho nên được sắp xếp nghỉ ngơi ở hậu điện.

Trịnh Ngôn Khánh, Thẩm Quang Bùi Chương còn có Đăng gia ba vị huynh đệ thì an giấc ở trong đại điện.

Mưa từ từ ngừng lại đã đến nửa đêm, mây đen trôi đi lộ ra ánh trăng tỏ tròn, sao lập lòe giữa bầu trời.

Bốn phía đang yên tĩnh ngẫu nhiên truyền tới thanh âm chiến mã phì phì.

Trịnh Ngôn Khánh ngủ không được vì vậy lẳng lặng ngồi dậy im lặng lau hai thanh đao.

Dưới chân hắn là Tế Yêu và Tứ Nhân, bọn chúng thấy động tĩnh khê nhếch mắt lên rồi lại cụp xuống.

194. Chương 89: Gặp Đạo Tặc.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 89: Gặp đạo tặc.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

- Công tử, không ngủ được sao?

Trịnh Ngôn Khánh gật gật đầu:

- Ta không biết tại sao trong lòng hơi lo lắng.

- Thuộc hạ cũng vậy.

Thẩm Quang ngẩng đầu, nhìn những ngôi sao phía chân trời:

- Công tử, có phải người nghi ngờ Tạ gia chú cháu không?

- Không có.

Trịnh Ngôn Khánh ngẩng đầu nghi hoặc hỏi:

- Huynh tại sao lại nghĩ như vậy?

Thẩm Quang nói:

- Vừa rồi, thuộc hạ thấy lúc Tạ Hoàng nói đến danh tự của Tạ Khoa, ánh mắt của công tử rất kinh dị, có phải công tử phát hiện ra bọn họ có sơ hở gì không? Danh tự của Tạ Khoa rất đặc biệt sao?

- À, nếu ta nói Tạ Khoa này tương lai rất nổi danh người có tin không?

Thẩm Quang khẽ giật mình, do dự một chút rồi nói:

- Thuộc hạ tin.

Trịnh Ngôn Khánh nở ra một nụ cười:

- Huynh tin mới là chuyện lạ, ta không phải là thần tiên, không biết trước được chuyện sau này, làm sao huynh tin được?

- Không, thuộc hạ nói thật thuộc hạ thật sự tin.

Thẩm Quang nghiêm mặt nói:

- Công tử, công tử lần này trở về Huỳnh Dương, cục diện đã được công tử cải tử hồi sinh.

- Người bên ngoài đều nói là nhờ đại công tử và lão thái gia bày mưu tính kế nhưng thuộc hạ biết rõ là công lao của đại công tử.

- Cho nên thuộc hạ tin công tử.

- Vậy ta nói ta kỳ thật không phải là người của thời đại này người có tin không?

- À, thuộc hạ tin.

Thẩm Quang tựa hồ hơi do dự.

- Vậy ta nói, Đại Tùy có khả năng bị diệt vong người có tin không?

Thẩm Quang biến sắc nghi nghi rồi nói:

- Thuộc hạ tin.

- Vậy ta nói với người, những lời ta nói này giờ đều là chuyện phiếm, người có tin không?

Thẩm Quang kinh ngạc đột nhiên phì cười:

- Chuyện này thì thuộc hạ tuyệt đối tin tưởng.

Thẩm Quang vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Cái này thì nhất định phải tin...

Hai người nhìn nhau nở nụ cười, Trịnh Ngôn Khánh thật thật giả giả mà Thẩm Quang thì nói đùa, lúc này khoảng cách chủ tớ đã giảm đi rất nhiều, trở thành một tình bạn nồng đậm.

Đột nhiên Tứ Nhã và Tế Yêu dựng thẳng tai lên, lao ra đại điện sửa một hồi không ngớt.

Trịnh Ngôn Khánh và Thẩm Quang nhìn nhau rồi đồng thời đứng dậy, bước ra cửa hiên của đại điện, Ngôn Khánh nhìn về phía xa xa mờ mờ có thể thấy trong bóng tối có thanh âm ngựa hí.

- Bẩm công tử, từ Thủ Dương Sơn có một đám người phóng tới, tay cầm binh khí.

- Bảo mọi người toàn bộ đứng lên.

Trịnh Ngôn Khánh ra lệnh sau đó xoay người nhảy xuống cửa hiên, vọt cổ ra khỏi cửa miếu.

Cổ miếu này được lợi thế và địa thế, hơi cao hơn một chút, đứng ở trước cửa ánh mắt vô cùng bao quát.

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

Chú cháu Tạ Hoằng cũng bị kinh động, ra khỏi sương phòng cất tiếng hỏi Trịnh Ngôn Khánh.

- Hình như có một đạo nhân mã kéo tới đây ý đồ tựa hồ như là không tốt, Tạ tiên sinh, ta đoán chừng mục tiêu của những người này chính là chúng ta, ban đêm bọn họ tới điều tra, thừa dịp bọn họ chưa tới đây hai người mau chạy đi.

- Chuyện này sao có thể được?

Tạ Ánh Đăng mở to hai mắt rồi nói:

- Lâm trận mà bỏ trốn, truyền ra ngoài từ nay về sau ta làm sao có thể giáp mặt với người khác.

- Đúng vậy.

Tạ Hoằng cũng liên tục gật đầu, tỏ ý khen lời nói của Tạ Ánh Đăng.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không thừa thời gian dây dưa với bọn họ, ánh mắt không ngừng nhìn về phía xa xa. Trong đêm tối ánh lửa kia ngày càng đến gần hơn, tiếng ngựa hí cũng ngày càng lớn.

- Thiếu gia chúng ta phải làm sao bây giờ?

Trịnh Ngôn Khánh căn môi, xem ra ánh lửa kia di động về chỗ này rất nhanh, nhìn có vẻ đối phương có không ít ngựa.

Trung Nguyên xưa nay thiếu ngựa đặc biệt là khi luân phiên chiến trận, ngựa càng khan hiếm.

Cho nên Tùy Văn Đế mở phố mua sắm dự trữ ngựa, đến thời Tùy Dạng Đế sau khi đánh tan dân tộc Thổ Dục Hồn, tăng cường trao đổi giữa Tây Vực và Trung Nguyên, số lượng ngựa trở nên dồi dào cho nên lúc này sơn tặc muốn có nhiều ngựa cũng không khó.

Trịnh Ngôn Khánh đang tính toán thì Đăng Sĩ Kiệt đã nói:

- Thiếu gia người tới đây nhân số không ít, chúng ta chạy đi.

- Không thể chặn được, chúng ta mau ngăn lại.

- Đối phương di động rất nhanh, hiển nhiên có một đội kỵ mã, chúng ta bên này tuy có ngựa nhưng phần lớn là súc vật kéo xe, chạy không thể nhanh được, nhất định sẽ bị truy kích, đến lúc đó càng thêm nguy hiểm, ta không tán thành rút lui.

Bùi Chương cũng nói:

- Chạy đúng là không phải biện pháp tốt.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Thủ vững dựa vào cổ miếu, chúng ta có thể dựa vào căn miếu mà chống đỡ được một lúc, nếu như bây giờ rời khỏi thì sẽ lập tức bị giết chết.

- Dem tất cả xe ngựa tới đây ngăn lỗ hổng lại, Đặng Sĩ Kiệt, Đặng Sĩ Anh, các người mang năm người chuẩn bị tên, giữ vững những lỗ hổng, những người khác không giúp được gì thì trốn vào trong hậu điện, không cho phép lên tiếng...

Những người khác thì theo ta, tử thủ sơn môn.

Trịnh Ngôn Khánh lớn tiếng nói:

- Dem tất cả ngựa lại đây, một khi miếu bị phá thì lui lại giữ Quan Âm đại điện.

Ở phía xa xa những bó đuốc ngày càng nhiều, tiếng người ngày càng rõ ràng.

Nhìn tình thế cho thấy có tới mấy trăm người.

Tạ Hoàng cầm trong tay bảo cung, còn rút ra hai mũi tên.

Nhìn thấy tình hình này hắn hít một hơi thật sâu:

- Trịnh hiền chất, người tới không ít, chỉ sợ không thủ được.

- Đúng thế.

Trịnh Ngôn Khánh thần sắc cũng trở nên rất ngưng trọng.

Lúc này mọi con mắt ngoại trừ chú cháu Tạ gia đều ký thác vào cậu bé gần mười tuổi này.

- Chúng ta lao ra đi?

- Sao?

- Một người lao ra tới Yển Sư cầu nguyện.

- Làm sao lao ra được?

Tạ Hoằng nhăn mày lại.

- Bọn họ giống như đã vây khốn cả sơn môn, bên ngoài đông nghịt mấy trăm người còn có rất nhiều ngựa, đã tới trước cổ miếu, mỗi người tay đều cầm đao thương, đằng đằng sát khí.

Trịnh Ngôn Khánh đưa mắt nhìn qua Tạ Hoằng ra ý.

Tạ Hoằng gật đầu, đứng trước cửa lớn tiếng hỏi:

- Hảo hán bên ngoài là ai, chúng ta đi đường qua nơi này, chưa kịp tới bái phỏng mong các vị có thể bỏ quá cho.

Một hắc y kỵ sĩ lao tới, nghiêm nghị quát:

- Người bên trong nghe đây, chúng ta phụng lệnh của nhị đầu xà ở Thủ Dương Sơn đến đây cướp giết, nếu các người thức thời thì ra ngoài đây cho ta, ta cho mỗi người một nhất, để các người toàn thân.

- Nếu như không ra thì đừng trách bọn ta vô tình, đợi đến khi bọn ta tới cổ miếu thì sẽ dùng vạn đao cắt lên người các người, đến lúc đó sống không bằng chết.

- Công tử, chúng ta đúng là không xong rồi.

195. Chương 90: Phòng Thủ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 90: Phòng thủ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Thảm Quang thấp giọng nói:

- Không biết đối phương có đội ngũ thế nào?

Trịnh Ngôn Khánh nghĩ nghĩ rồi bước lên nói:

- Ta chính là Vân Kỳ Úy Trịnh Ngôn Khánh bọn giặc cỏ các người dám giết mệnh quan triều đình không sợ bị liên lụy tới cửu tộc sao?

Vân Kỳ Úy tuy là võ tán quan nhưng cũng thực sự là mệnh quan triều đình, không hề nói quá.

Hắc y kỳ sĩ kia cười nói:

- Vân Kỳ úy chó má, tiểu tử ngươi là Trịnh Ngôn Khánh đúng không, người mà chúng ta muốn lấy đầu chính là người đó.

Ngôn Khánh biến sắc:

- Hảo hán hình như chúng ta chưa từng gặp mặt.

- Chúng ta xưa nay không thù không oán, tại sao phải giết ta? Không bằng ta bỏ ra một vạn quan mua tính mạng của ta, thế nào?

- Con chó nhỏ, muốn biết ai muốn giết ngươi sao? Cứ để các vị lão gia chặt bỏ đầu của ngươi rồi nói chuyện.

Hắn nói xong giơ binh khí trong tay lên.

Chỉ nghe thấy hắn hạ lệnh công kích, bỗng nhiên từ phía trước truyền tới một thanh âm dây cung, một mũi tên bén nhọn bay ra, cắm ngay cổ họng của hắn.

Bọn cướp lập tức đại loạn, chợt nghe thấy một giọng quát lớn:

- Tiểu tặc càn rỡ, sắp chết đến nơi rồi mà còn dám cậy mạnh, các vị huynh đệ, xông lên cho ta.

Theo tiếng ra lệnh, đám người lập tức tách ra.

Chỉ nghe thấy một đám mã tặc phóng lên, trong tay múa một cây đại búa, khí thế hung hăng, đùng đùng sát khí.

Tạ Khoa cũng lấy cung của mình ra lắp tên vào.

Chỉ thấy một mũi tên bắn ra, Trịnh Ngôn Khánh cũng lui về sơn môn, gương cung cài tên, hướng về phía tọa kỵ của đám mã tặc mà bắn tới.

Mã tặc nhấc đao lên, đập rớt tên của Tạ Khoa.

Nhưng mũi tên của Trịnh Ngôn Khánh thì bắn trúng ngay tọa kỵ của hắn, mã tặc đầu óc choáng váng ngã nhào, đại đao cũng không biết bay đi nơi nào.

Chỉ là người này công phu đúng là không kém.

Hắn lập tức xoay người vững thân thủ lại, Trịnh Ngôn Khánh tập trung tinh thần, gương cung bắn ra, phụt phụt hai tiếng.

Hai mũi tên liên châu bắn ra, chỉ nghe mã tặc kêu lên thảm thiết, người bắn ra đầy máu mà ngã xuống.

Trịnh Ngôn Khánh hai mũi tên đều bắn trúng giết chết mã tặc.

- Bắt người trước hết phải bắt ngựa.

Trịnh Ngôn Khánh lạnh lùng phát ra thanh âm.

Trong nhất thời thanh âm của mã tặc ngoài sơn môn đã hoàn toàn yên tĩnh.

- Bắn hay lắm.

Ngôn Khánh lãnh khốc bắn ra hai phát tên liên tục khiến cho Tạ Khoa phải tán thưởng.

Lúc trước Tạ Khoa xem thường Trịnh Ngôn Khánh là một kẻ thư sinh, không có chút đảm lược nào lai còn thương lượng với mã tặc mua tính mệnh của mình, thật quá mất mặt, quá mềm yếu.

Sau đó Ngôn Khánh dùng hai phát tên giết chết, khiến Tạ Khoa vô cùng kinh ngạc.

Hắn cũng là người tinh thông tiễn thuật, làm sao không nhìn ra tiễn thuật của Ngôn Khánh là được cao nhân chỉ điểm. Trịnh Ngôn Khánh theo Trường Tôn Thịnh, đệ nhất xạ thủ ở Đại Tùy học bắn tên, người bình thường há có thể theo kịp.

Tạ Khoa tuy còn nhỏ nhưng đã vô cùng tâm cao khí ngạo.

Chỉ là lúc này hắn đã sinh kính nể với Trịnh Ngôn Khánh, không hổ là người viết ra Tam Quốc Diễn Nghĩa, Bán Duyệt Quân quả thực rất cao minh.

Biến hóa ấy ở trong lòng hắn đều rơi vào mắt của Tạ Hoàng.

Tạ Hoàng âm thầm thở dài một tiếng:

- Đúng là vẫn không thể so được với Bán Duyệt Quân.

Trịnh gia có Bán Duyệt Quân, xuất hiện dấu hiệu sống lại.

Điều này cũng khiến cho các đại thế gia, đặc biệt là Tạ gia càng thêm bồi dưỡng nhân tài hào kiệt. Tuy nhiên hiện tại có thể xem ra, ít nhất về phương diện bắn tên, Tạ Khoa yếu hơn Trịnh Ngôn Khánh không ít.

Đối với Trịnh Ngôn Khánh mà nói, có thể dùng tên giải quyết thì không thành vấn đề.

Tuy nhiên hắn giả bộ như vậy là muốn dò xét một số tin tức từ trong miệng của đối thủ.

Chỉ tiếc Tạ Khoa không nhận được phát tên trước, một mũi tên khiến cho Trịnh Ngôn Khánh không thể không cải biến thái độ, tuy nhiên hắn vẫn nhìn ra được một chút ẩn tình trong này, đám mã tặc này là Thủ Dương Sơn, đầu lĩnh dĩ nhiên là Nhị Đầu Xà, hiển nhiên đây không phải là tên người mà chỉ là một danh hiệu của hắn mà thôi, hắn sợ dĩ tìm tới mình là do có người khác sai sử.

Một vạn quan mua tính mạng của mình?

Đây chính là một thủ bút xa xỉ... người ủy thác chắc chắn có địa vị không tệ, nhà bình thường đừng nói là một vạn quan ngay cả một trăm quan bỏ ra cũng không phải là điều dễ dàng, hơn nữa Nhị Đầu Xà biết mình là Vận Kỳ Ủy mà vẫn hành động chứng tỏ hắn không hề sợ hãi.

Nói cách khác, hắn nhận sự ủy thác của người khác, người này bối cảnh không hề tầm thường.

Cẩn thận tính toán, người có cừu hận không thể hóa giải với Trịnh Ngôn Khánh cũng không nhiều.

Mạch Tử Trọng sao?

Không có khả năng, người này tuy bướng bỉnh nhưng tuyệt đối không làm ra chuyện này.

- Người của Vũ Văn gia?

Không có khả năng, Vũ Văn Thuật lần trước rõ ràng có ý hòa giải, làm sao có thể tìm hắn gây phiền phức được? Còn nữa Trịnh Ngôn Khánh cùng với người của Vũ Văn gia không có thù hận gì không thể hóa giải, Vũ Văn Thành Chỉ mặc dù thích Bùi Thúy Vân, có quan hệ với Trịnh Ngôn Khánh nhưng vì chuyện này

mà mua chuộc giết người thì tuyệt đối không phải là cách làm của Vũ Văn Thuật, chỉ sợ hắn cũng khinh thường thủ đoạn này.

Còn có Vương Thông người mấy năm trước bị mình làm cho mất mặt và Trịnh thị trong kỳ tế tổ lần này.

Vương Thông không phải là người có thủ đoạn như vậy.

Nói toạc ra hắn là người thích thanh danh, có khí khái kiêu ngạo mà thôi.

Không phải Vương Thông vậy đáp án là...

Ngoại trừ Trịnh gia không có khả năng là người khác.

Nhưng cụ thể là phòng nào? Do ai sai sử? Trịnh Ngôn Khánh không rõ ràng lắm, nhưng cái này cũng không khó truy tra, chỉ cần Ngôn Khánh còn sống thì có thể có được đáp án.

Trải qua một phen rối loạn, mã tặc bên ngoài đã ổn định lại.

Nhưng Trịnh Ngôn Khánh vẫn chưa phát hiện ra chỗ ở của đầu lĩnh nên trong lòng không khỏi ngạc nhiên.

Một đội quân như vậy mà không có đầu lĩnh, đến tột cùng là ai ra lệnh đây? Từ khi mới bắt đầu nhị đầu xà vẫn chưa xuất hiện, Trịnh Ngôn Khánh có thể khẳng định nhị đầu xà nhất định là ở trong đám mã tặc này.

- Tạ tiên sinh, đã phát hiện ra đầu lĩnh của đám cướp chưa?

Tạ Hoằng yên lặng quan sát rồi khẽ nói:

- Chưa phát hiện.

Chưa đợi thanh âm của hắn dứt thì đã nghe thấy mấy tên cướp kêu lên, chia làm ba đường, dùng mấy chục kỵ mã làm chủ lực, hướng về phía sơn môn mà trùng kích, đồng thời kẻ cướp bộ hành thì chia làm hai đội, hướng về phía nam và phía bắc đánh tới.

Bọn họ công kích rất có kết cấu.

Những người xông lên trước tay đều cầm mộc thuẫn, mà những người ở phía sau, nhìn thì chậm chạp nhưng lại vô cùng nhanh chóng xông lên trước.

Trịnh Ngôn Khánh thầm kêu lên không tốt.

- Tạ tiên sinh, tiên sinh mau dẫn người ngăn cản sơn môn.

Nói xong hắn bắt chấp tất cả phóng về phía nam.

196. Chương 91: Huyết Chiến Quan Âm Điện.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 91: Huyết chiến Quan Âm điện.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Cổ miếu này có ba lối vào, nếu bàn về sức chiến đấu thì phía nam chính là yếu nhất, người canh giữ lỗ hổng phía nam Đẳng Sĩ Anh.

Về phần phía bắc, tuy nói lỗ hổng lớn nhưng đã có Bùi Chương canh giữ, người này đã trải qua chinh chiến, chắc chắn đây không phải là vấn đề lớn với hắn. Mà Đẳng Sĩ Anh thì tương đối yếu kém, tuy nói dưới tay hắn cũ có gia tướng nhiều năm, nhưng lực chiến chưa đủ.

Trịnh Ngón Khánh nhanh chóng bước về phía nam, mà Tạ Hoàng chú cháu thì lấpcung tiến lên, bắn một loạt mũi tên phong bế đường đi của đám kỵ mã, tuy nói mấttặc có đề phòng nhưng hơn mười cung nỏ cùng lúc phát ra, thỉnh thoảng lại có thanh âm ngựa hí truyền tới, tọa kỵ của hai gã mã tặc đã nằm dài trong vũng máu.

Cùng lúc đó, Ngón Khánh đã chạy tới phía nam.

Nhìn thấy kẻ cướp ngày càng tiến tới gần, Đẳng Sĩ Anh quả nhiên hơi bối rối.

- Đừng hoảng hốt, giữ lại hai người cùng bắn với ta, Đẳng Sĩ Anh ngươi mang hai người khác canh giữ, nếu như có kẻ cướp tới gần thì lập tức giết chết.

Đừng nhìn Ngón Khánh nhỏ tuổi, lời nói của hắn thốt ra có hiệu quả thần kỳ.

Hắn đem một mũi tên lấp vào cung, ý thần tượng hợp với nhau nhắm thẳng về phía trước.

Trong chớp lát đã tiến nhập tới trạng thái huyền diệu.

Trong nguy cơ, Trịnh Ngón Khánh đã tiến tới trạng thái bắn tên vô cùng tinh yếu.

Ngón tay của Trịnh Ngón Khánh đột nhiên buông ra, trong tích tắc lực lượng kỳ diệu đã đẩy tiễn về phía trước.

Chỉ nghe phập một tiếng, mũi tên đã xé rách mặc thuẫn, cơ hồ đúng lúc này, Trịnh Ngón Khánh đã phóng ra một mũi tên nữa.

Sơn tặc kêu lên thảm thiết, một màn huyết quang bắn ra.

Bức tường thuẫn bị phá một lỗ hổng, cung tên từ bên trong bắn ra như lưu tinh.

Trong chớp mắt ba sơn tặc đã ngã xuống mặt đất, kêu rên không ngớt.

Mã tặc đầu lĩnh có lẽ là một nhân vật nhưng những sơn tặc này thì đúng là một đám ô hợp.

Dưới tràng cảnh bối rối, sơn tặc liền thất kinh kêu lên, liền tiếp lui về phía sau, Trịnh Ngón Khánh vươn người dậy, tâm phẳng lặng như nước, ba mũi tên liên tục bắn ra.

Lại tiếp tục ba sơn tặc bỏ mình trong vũng máu, không một tiếng động.

Ngón Khánh lãnh huyết bắn chết làm cho bọn sơn tặc vô cùng khiếp vía, trong chớp lát tất cả như thủy triều lui về phía sau, mà Ngón Khánh cũng chấp cung lại, yên lặng nhìn đám sơn tặc phía trước, bỗng nhiên có người quát lớn, đám sơn tặc này nhanh chóng trấn tĩnh lại, kích động mà tiếp tục công kích.

Không đúng, nhị đầu xà này có thủ đoạn gì mà có thể trấn an thủ hạ của hắn nhanh như vậy?

- Công tử, đám cường nhân này hình như không biết sợ?

- Người cũng nhìn ra?

- Đúng thế.

Thẩm Quang nói:

- Thuộc hạ một mực quan sát thì thấy bọn họ không có cường cung phần lớn là cung tên đi săn, cho nên lúc đầu bọn họ không thể bắn nhau với chúng ta, bởi vì uy lực cung tiễn của bọn họ không thể so sánh với chúng ta.

- Đám người này sau khi mỗi lần tán loạn, lại chạm vào ngực trái, giống như cầunguyệt gì đó rồi lại phát động công kích.

- Phì.

Trịnh Ngón Khánh nhin không được phun ra một tiếng:

- Con mẹ nó, thật là tà môn, đám gia hỏa này đúng là kỳ quái.

- Còn nữa, Nhị Đầu Xà đến giờ vẫn chưa xuất hiện.

- Nếu như có thể tìm được Nhị Đầu Xà thì không chừng có thể giải quyết trận chiến này, còn không chúng ta bắn một hồi sẽ bị hết tên.

Dù sao cũng không phải là hành quân chiến tranh, đám người Trịnh Ngôn Khánh cũng không mang nhiều tên theo.

Đây mới là vấn đề nghiêm trọng nhất của bọn họ.

- Không được, chúng ta phải nghĩ ra biện pháp phái người ra ngoài tìm viện trợ.

Thẩm Quang nhướn mày:

- Nếu như cánh tay của thuộc hạ không bị thương thì có thể mạo hiểm ra ngoài.

- Chỉ là công tử, thuộc hạ dùng Du thân thủ toàn lực yểm hộ thì có thể giúp công tử thoát khỏi vòng vây.

Trịnh Ngôn Khánh lắc đầu nói:

- Ai ra ngoài cũng được chỉ có ta là không thể.

- Kẻ cướp muốn giết ta, mà nơi này mọi người dùng ta làm chủ, nếu ta cầu an cho bản thân, tìm cơ hội chạy trốn thì mọi người sẽ càng thêm hoảng sợ, khó mà ngăn cản được bọn sơn tặc này.

Thẩm đại ca, Tạ Hoằng chú cháu là người vô tội không liên quan mà không cam chịu lâm trận lùi bước, Trịnh Ngôn Khánh ta nhất quyết không lùi.

Không lùi quyết không thể lùi.

Câu nói cuối cùng của Trịnh Ngôn Khánh thanh âm đột nhiên đề cao.

Trong nhất thời những người ở trong cổ miếu đều nhìn về phía hắn, trong ánh mắt của tất cả đều toát ra thần thái kiên định.

Chỗ này có vẻ thiếu một đoạn, mình đã tìm khắp các nguồn truyện nhưng vẫn không thấy.

Nhị đầu xà nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì vô cùng tức giận.

Hắn nắm lấy y phục trên người dùng sức kéo một cái, roạt roạt, một hồi thanh âm vang lên, cái áo đã bị xé rách làm hai lộ ra áo bào trắng toát ở bên trong.

Trên ngực có một tòa sen đỏ như máu.

Nhị đầu xà dữ tợn nghiêm nghị quát:

- Phạt Di Lặc, bảo vệ ta, giết cho ta.

Bọn tặc nhân áo đen nhao nhao bỏ lớp áo bào màu đen ra, lộ ra xiêm y trắng toát.

Trịnh Ngôn Khánh suýt nữa tức nghẹn, hắn liên tục ho khan:

- Con mẹ nó, đám này toàn là phản tặc, mọi người coi chừng.

Những người muốn giết ta hôm nay không ngờ đều là phản tặc.

Trịnh Ngôn Khánh thoáng chốc đã nhảy lên trên, mũi tên trong tay bắn ra không ngừng, đối với đám cướp này, chú cháu Tạ Hoằng cũng ngưng trọng, tên không ngừng phát ra.

- Lui vào trong đại điện lui vào trong đại điện.

Trịnh Ngôn Khánh hét lớn một tiếng sau đó lại bắn tên giết chết một tên cướp.

Trong nháy mắt bọn cướp đã bị bắn chết sáu bảy tên, chú cháu Tạ Hoằng cũng đã bắt đầu thôi lui vào trong Quan Âm đại điện, nhưng đúng lúc này đã có tới mười tên cướp từ phía trên vung đao xuống đánh Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Ngôn Khánh dùng sức dưới chân, đột nhiên lui về phía sau, thuận thế rút ra một mũi tên, hai chân trong tích tắc rơi xuống mũi tên bay ra, bắn trúng một tên cướp. Mà một tên cướp khác thừa cơ lọt vào

trong cổ miếu, vung đao chém về phía Trịnh Ngôn Khánh. Trịnh Ngôn Khánh cúi đầu một cái, đá vào hạ bộ của hắn, đảo người dưới đất né tránh công kích, quỳ gối đứng dậy, trong tay đã cầm thêm một mũi tên.

- Ngôn Khánh lui vào.

Chú cháu Tạ Hoằng đứng ở ngoài bậc thang của Quan Âm đại điện bắn ra một loạt mũi tên, làm cho hai tên cướp đang lao tới Trịnh Ngôn Khánh bị bắn ngã.

- Đẳng Sĩ Kiệt bắn tên ngăn bọn chúng lại.

Đẳng Sĩ Kiệt lúc này đã lui vào trong Quan Âm đại điện, cùng với bọn võ sĩ phóng tên ra như mưa, đám sơn tặc lập tức bị ngăn thế công lại.

- Đưa cung tiễn cho ta.

197. Chương 92: Kể Chuyện Lúc Huyết Chiến.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 92: Kể chuyện lúc huyết chiến.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Một gia tướng lập tức đưa cung tiễn qua, Ngôn Khánh không nói nhiều lời, phát tên bắn liên tục về phía trước.

Xoẹt xoẹt xoẹt.

Từng thanh âm chói tai vang lên, mũi tên ba ra khỏi đình viện, Trịnh Ngôn Khánh không hề quan sát tình hình của sơn tặc mà chỉ dựa vào cảm giác mà bắn.

Chiến đấu giằng co chừng một thời gian, bọn sơn tặc không chống nổi cung nỏ trong đại điện nhao nhao rời khỏi miếu.

Trịnh Ngôn Khánh thở hồng hộc, đặt móng ngồi xuống, lúc này nếu như bọn sơn tặc kiên trì thêm chút nữa thì chỉ sợ hắn đã chống không nổi.

Chỉ là hiện tại sơn tặc tuy đã rời khỏi đình viện cổ miếu nhưng khoảng cách với đại điện cũng không còn xa, lần công kích tiếp theo nhất định là có cung đi sẵn yểm hộ, thế công sẽ càng thêm mãnh liệt.

Sớm biết đối phương không phải đám quân ô hợp mà là tà giáo phản loạn thì Trịnh Ngôn Khánh nhất định đã không ở đây liều mạng.

Cánh tay của hắn vì liên tục giương cung mà đau nhức không thôi.

Hắn nhìn mọi người ở trong đại điện:

- Thương vong thế nào rồi?

- Chết năm người.

Tạ Hoằng khẽ nói:

- Còn có hai người bị trọng thương, đoán chừng không cách nào chiến đấu.

- Tiểu Niệm.

- Công tử, tiểu nữ ở đây.

Mao Tiểu Niệm từ trong đám người chạy tới, khuôn mặt trắng bệch.

Đối với tiểu nha đầu này mà nói, nàng cả đời này vẫn chưa nhìn thấy tràng diện đáng sợ như vậy.

Trịnh Ngôn Khánh ôm nàng vào trong lòng mà nói:

- Tiểu Niệm, người nghe ta nói, chút nữa nếu tình huống không ổn, người cùng với Thẩm đại ca, mang theo Tế Yếu và Tứ Nhân trốn ở trong giếng khô hậu điện, sau này báo thù cho ta.
- Nhớ kỹ là Kinh đường và thất phòng liên thủ với nhau, cấu kết với phật di lạc áo trắng tà giáo mà giết ta.
- Nhất định phải nhớ kỹ, nếu như người có thể sống được thì phải đem lời này chuyển đến cho gia gia của ta, còn có sự phụ của ta nữa.

Mao Tiểu Niệm mở to hai mắt, hoảng sợ nhìn Trịnh Ngôn Khánh, bàn tay nhỏ bé nắm chặt quần áo của Ngôn Khánh.

- Nhớ kỹ chưa?
- Tiểu Niệm nhớ kỹ.

Trịnh Ngôn Khánh thầm nói: Trịnh Thiện Nguyên đáng chết, con mẹ nó, người muốn lấy mạng của ta, lão tử cho dù chết cũng không để cho người được thoải mái.

- Mọi người xem trong tay có binh khí gì không, nếu như đại điện bị công phá, chúng ta chỉ có thể huyết chiến đến cùng.
- Mao Tiểu Niệm, Thẩm đại ca hai người tới đây với ta.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không quay đầu đi ra sau hậu điện.

Hai con chó ngao theo sát phía sau hắn, Mao Tiểu Niệm cũng đi theo Trịnh Ngôn Khánh.

Mọi người ở trong nhao nhao chuẩn bị.

Ngôn Khánh đã đi đến hậu điện, bảo Thẩm Quang tới đây, hắn làm ra bộ dạng nhẩn nha. Thẩm đại ca, huynh tới đây, ta có lời muốn nói cho huynh biết.... Tiểu Niệm, coi chừng...

Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên lộ vẻ hoảng sợ, Thẩm Quang càng hoảng sợ hơn quay đầu về phía sau.

Chỉ thấy Mao Tiểu Niệm vẫn bình thường ở chỗ cũ, hắn hơi giật mình nhưng lập tức có phản ứng, thầm kêu một tiếng không hay, đúng lúc này Trịnh Ngôn Khánh đã ở phía sau bỏ một chưởng vào cổ của hắn, Thẩm Quang đã ngã xuống mặt đất.

Trịnh Ngôn Khánh tìm một sợi dây thừng trói Thẩm Quang lại, sau đó quay đầu quát:

- Tiểu Niệm mau tới đây hỗ trợ.

Mao Tiểu Niệm cũng không kháng cự vội vàng đi tới, cùng với Trịnh Ngôn Khánh đem Thẩm Quang bỏ vào cái giếng cạn.

- Người cũng xuống dưới đi.
- Thiếu gia...
- Có nghe không, mau xuống dưới....

Mao Tiểu Niệm hai mắt rưng rưng, cắn răng gạt nhẹ đầu sau đó theo dây thừng đi xuống cái giếng khô, Ngôn Khánh cũng sắp xếp cho hai con chó ngao xuống dưới đó.

- Tiểu Niệm, nếu như ta thật sự có gì ngoài ý muốn thì nói cho Đại Hải ca, không được buông tha cho bất kỳ cừu nhân nào của ta.

Mao Tiểu Niệm run giọng trả lời:

- Thiếu gia, Tiểu Niệm nhớ kỹ.
- Không được phép lên tiếng, hãy sống cho thật tốt báo thù cho ta.

Trịnh Ngôn Khánh nói xong trên khuôn mặt nở ra một nụ cười rực rỡ, sau đó quay người về hậu điện.

Tiểu Niệm vẫn cất tiếng khóc từ phía đằng sau.

Nhưng Trịnh Ngôn Khánh lúc này không có chút nào sợ hãi.

Lão tử đã chết một lần rồi, sống được mười năm, chết bây giờ chỉ đáng tiếc là không biết ai là cha ruột của mình thôi.

Hắn đi vào trong Quan Âm điện, đám người Tạ Hoàng liền nhẹ nhàng gạt đầu.

- Tình huống bên ngoài thế nào rồi?

- Những người kia tựa hồ là đệ tử của phật di lạc, hiền chất đã an bài thỏa đáng chưa?

Trịnh Ngôn Khánh cũng biết hành động vừa rồi của hắn cũng không giấu diếm được Tạ Hoàng nên nhẹ nhàng gạt đầu.

- Tạ tiên sinh, thật sự có lỗi đã làm hai người bị liên lụy.

- Ha ha, cái này thì đáng gì, người đường đường là Bán Duyên Quân cũng không sợ hãi, chúng ta làm sao có thể sợ được?

- Người không sợ, ta cũng không sợ.

Tạ Khoa tiếp tục nói:

- Chỉ tiếc là Tam Quốc Diễn Nghĩa kia ta lại vô duyên không được nghe hết.

Người muốn nghe Tam Quốc Diễn Nghĩa?

- Ha ha, đâu chỉ là hắn thích, mà ngay cả ta cũng thích.

Trịnh Ngôn Khánh nghe được không khỏi bật tiếng cười lớn:

- Mọi người đã thích nghe thì ta hôm nay sẽ kể cho mọi người một đoạn, có tên là hỏa thiêu Xích Bích.

Ánh mắt của hắn quét về hậu điện, Tạ Hoàng gạt nhẹ đầu, tỏ vẻ minh bạch.

- Lại nói, Tào Tháo thống nhất phương bắc...

Trịnh Ngôn Khánh dùng thanh âm non nớt, kể câu chuyện khiến cho mọi người trong đại điện mất dần sợ hãi, bỗng nhiên vèo một tiếng, một mũi tên xuyên qua cửa sổ, cắm vào ngực của một gã gia nô.

- Ngôn Khánh, bọn cướp bắt đầu tiến công.

Trịnh Ngôn Khánh đứng dậy, miệng cũng không ngừng câu chuyện, nhìn về phía bên ngoài.

Bọn sơn tặc bắt đầu dùng cung sắn công kích vào Quan Âm điện.

Xem ra Nhị đầu xà cũng biết rằng, sau khi Bùi Chương phá được vòng vây ra bên ngoài, hai canh giờ sau quan quân sẽ tiến tới đây cứu viện, cho nên bọn họ lúc này cấp tốc công kích.

Cần phải giành chiến thắng trong vòng một canh giờ sau đó nhanh chóng rút khỏi trốn vào Thủ Dương Sơn trước khi quan quân tới.

Một đám sơn tặc phát ra tiếng gào thét vang vọng.

Trịnh Ngôn Khánh cầm lấy một cây cung cứng, lắp tên vào trong đó mà bắn ra.

Đảng gia tam huynh đệ mang theo gia nô giữ vững vị trí cửa chính.

Mà đám người Trịnh Ngôn Khánh thì dùng cung tiễn đánh trả.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không biết vì nguyên gì mà lúc bắn tên vẫn giảng giải chuyện hỏa thiêu xích xích, trong tay không ngừng bắn ra từng mũi liên châu.

Tiếng kêu càng thảm thiết Trịnh Ngôn Khánh càng bình tĩnh.

Rất khó hiểu, tại sao hắn lại có tâm tình này.

Lại một phát tên nữa được bắn ra giết chết một tên cướp, Trịnh Ngôn Khánh vừa lui ra sau vừa nghiêm nghị quát:

biglove

198. Chương 93: Hắc Diện Tăng Nhân.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 93: Hắc diện tăng nhân.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

- Đem tên đến đây.

Một tên gia nô chạy tới phía trước, đem một mũi tên gia cho Trịnh Ngôn Khánh, Trịnh Ngôn Khánh tiếp tục chuyển động tay chân, đưa tay bắn tên sơn tặc gần cửa sổ, mà tên gia nô cũng cầm một lưỡi dao xông lên, đem tên sơn tặc kia chém thành thịt vụn.

Mà Ngôn Khánh thì tiếp tục kể Tam Quốc diễn nghĩa.

Cũng không biết ở trong đại điện rốt cuộc có bao nhiêu người nghe Trịnh Ngôn Khánh kể chuyện nhưng càng lúc lời nói của Ngôn Khánh càng nhanh, mà tên bắn cũng liên tục.

Một tràng tên đã nhan chóng bắn hết.

Ngôn Khánh lại cất tiếng hét lớn:

- Đem tên đến đây.

- Công tử, đây đã là hũ tên cuối cùng rồi.

Một gia nô đem hũ tên đến giao cho Trịnh Ngôn Khánh, lớn tiếng hồi bẩm, nhưng hắn chưa kịp nói xong thì một đoàn tiên đã bắn trúng cổ họng của hắn.

Hắn trợn tròn mắt, ngã xuống một vũng máu.

Trịnh Ngôn Khánh giống như không nhìn thấy, lúc này ánh mắt của hắn đã trở nên đỏ rực.

Ngôn Khánh bắn tên thật là quá nhanh.

Trong nháy mắt, ước chừng có tới năm mươi mũi tên trúng đích, Trịnh Ngôn Khánh hiện tại đã đạt đến trạng thái phải nói là tiền vô hư phát, không cách nào bắn hụt được, vô cùng chuẩn xác.

Tạ Khoa ở gần Trịnh Ngôn Khánh như vậy mà cũng không hiểu được Trịnh Ngôn Khánh đang nói gì.

Tuy không nghe rõ, nhưng nếu không nghe nữa thì hắn thật không yên lòng.

Không hổ là Bán Duyên Quân, không hổ là môn sinh đặc ý của Trương Tôn Thịnh đại tướng quân, không hổ là thần tượng của Tạ Khoa...

Tiền thuật của Tạ Khoa tuy không được tinh chuẩn như là Trịnh Ngôn Khánh, nhưng cũng không hề tầm thường. Chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm bên tai, một gã gia nô sắp bị đánh bay vào trong đại điện biểu thị cho đại điện sắp bị phá.

Hắn không hề nghĩ ngợi, bắn ra một mũi tên.

Hoành đao của nam tử áo trắng đánh bay mũi tên này đi.

Chỉ nghe hắn nổi giận đùng đùng, chém chết một gã gia nô, xông vào bên trong.

Mấy nam tử áo trắng xông lại, trong thoáng chốc đã trở nên ngậy đại.

Đúng lúc này, Trịnh Ngôn Khánh đã bắn ra một mũi tên, cắm vào cổ họng của nam tử áo trắng.

Nam tử áo trắng kia té lăn ra đất, hoành đao bay ra ngoài, ngã xuống bên chân của Tạ Khoa.

Mà Trịnh Ngôn Khánh lúc này dựa như phát điên, tên liên châu toàn bộ bắn ra.

Sau khi hết tên, hắn cầm lấy thập tự đao, quát to một tiếng, đánh tới sơn tặc đang chui vào cửa sổ.

Sơn tặc kia chưa xông vào đã bị Trịnh Ngôn Khánh dùng đại hoành đao chém chết... Tiểu hoành đao cũng rút ra từ trong áo, chém đầu của sơn tặc xuống đất.

Máu tươi ầm ập phun lên đầy mặt Trịnh Ngôn Khánh.

Tình cảnh như vậy, sao quen thuộc?

Mười năm trước, mẫu thân cũng vì bảo vệ hắn mà cố gắng tránh mũi tên đâm thủng thân thể của hắn.

Trịnh Ngôn Khánh hét to lên một tiếng, ánh đao lập lòe, một lần nữa chém ngã một tên sơn tặc xuống đất.

Lúc này cửa chính đại điện đã bị sơn tặc công phá.

Đàn gia tam huynh đệ đã bị mười mấy sơn tặc vây quanh, đang liều mình chống lại.

Mà những gia nô gia tướng kia có người chết có người bị tổn thương, có người có thể tiếp tục chiến đấu nhưng không nhiều.

- Tạ tiên sinh, châm lửa đi.

Trịnh Ngôn Khánh đánh tiếp về phía một nam tử áo trắng, hắn thậm chí không biết rằng nam tử này chính là Nhị đầu xà.

Nhị Đầu Xà sắc mặt tái nhợt, trong lòng vô cùng tức giận.

Vốn hắn tưởng rằng có thể dễ dàng lấy được một vạn quan, không ngờ kết quả trong ba trăm sơn tặc có tới gần trăm người bị giết.. đây là toàn bộ gia sản của hắn khiến cho sự đau đớn trong lòng không cách nào hình dung được.

Thấy Trịnh Ngôn Khánh nhào về phía trước, khuôn mặt của hắn lộ vẻ dữ tợn.

- Tiểu tạp chủng, chết đi cho ta.

Hoành đao đánh về phía trước, chân đạp vào ngực của Trịnh Ngôn Khánh, Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy thân thể của mình giống như bị một thanh chùy lớn đánh trúng vậy hắn phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống mặt đất.

- Ngôn Khánh coi chừng.

Tạ Hoảng ở cách đó không xa, trường mâu trong tay đã bị ba gã sơn tặc đoạt mất, nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh hôn mê bất tỉnh, hắn không khỏi sợ hãi.

Nhị Đầu Xà nghiêng răng nghiêng lợi, vọt tới trước mặt Trịnh Ngôn Khánh.

Ánh đao sáng loáng vung lên cao, hung hăng chém lên trên đầu Trịnh Ngôn Khánh.

Một đao kia nếu như chém trúng thì Trịnh Ngôn Khánh sẽ phải đi đời nhà ma.

Nói thì chậm nhưng mà rất nhanh, đúng lúc này, một quả thiết cầu màu đen bay vào, ngăn thanh đao của nhị đầu xà lại. Nhị đầu xà chỉ thấy cánh tay của mình chấn động, suýt chút nữa thì không nắm lại được.

Trong lòng hắn cả kinh, vội vàng lùi về phía sau.

Cùng lúc đó chỉ thấy một thân ảnh vô cùng lớn, từ cửa sổ vọt lên, đứng vững trên mặt đất.

- A di đà phật, thí chủ cần gì phải đuổi tận giết tuyệt.

Trong Quan Âm đại điện, máu đã chảy thành sông.

Trịnh Ngôn Khánh nằm trong vũng máu, hôn mê bất tỉnh, vô cùng đáng thương.

Người xâm nhập vào trong đại điện là một tăng nhân.

Thân cao ước chừng tám thước, trước ngực là một bộ lông màu đen hùng vĩ, mày hổ mắt rậm.

Một thân tăng bào màu trắng làm cho lộ ra một khí tức hùng tráng.

Lúc hắn nhìn Trịnh Ngôn Khánh, trong mắt hiện ra một hào quang kỳ dị, thần sắc hơi kích động. Hai tay cầm thiết liên, thiết liên có hai đầu, một đầu đen nhánh đúc thành viên cầu bằng sắt.

Thiết cầu này ước chừng tới bốn mươi cân.

Người này cầm thiết liên khiến cho Nhị đầu xà cũng phải giật mình, kinh hoàng nhìn bốn phía, hắn phát hiện ra ở trong cổ miếu lúc này xuất hiện không chỉ một tăng nhân.

Ở bên ngoài, cung sấn xạ thủ ngã xuống đất, một tiếng thét cũng không có.

Mà ở trong đình viện cổ miếu, đang có sáu bảy tăng nhân khôi ngô hùng vĩ đứng vững.

Trong tay hoặc là côn bổng hoặc là đao kiếm, thông dong đi lại vô thanh vô tức giêu diệt những tay cung kia. Xem ra võ nghệ của những tăng nhân này tuyệt đối phía trên bọn họ, đừng nhìn sơn tặc nhân số đông, nhưng đều không dám làm gì đám tăng nhân này.

- Vị đại sư này, không biết tu hành ở đây, tới đây định làm gì?

Nhị đầu xà tựa hồ cũng hơi hàm hồ, cẩn thận hỏi thăm tăng nhân trong đại điện.

Hắc diện tăng nhân không thèm để ý tới hắn mà đi tới bên cạnh Trịnh Ngôn Khánh.

Chú cháu Tạ Hoảng thấy vậy thì lùi về phía sau, tay cầm bó đuốc.

Mà Đẳng gia huynh đệ lúc này cũng mình đầy thương tích, lui vào trong Quan Âm đại điện.

Tăng nhân xoay người, ôm Trịnh Ngôn Khánh lên.

Y duỗi bàn tay to ra, xóa lớp đất trên mặt Ngôn Khánh đi, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Nhị Đầu Xà:

- Người muốn giết hắn?

- Đúng thế...

- Ta không đồng ý...

Nói xong Y đem Ngôn Khánh đặt lên trên hương án.

biglove

199. Chương 94: Sào Nguyên Phương

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 94: Sào Nguyên Phương

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

- Đây là Bồ Tát bảo điện há có thể lạm sát người vô tội, thí chủ toàn thân lộ huyết khí, sao không sớm buông đao, để tránh ngày sau khỏi rơi vào A Tì Địa Ngục mà chịu khổ?

Tăng nhân bình thần mà nói.

Hai tay của tăng nhân này cầm lấy thiết liên, cánh tay rung lên.

Nhị Đầu Xà biến sắc.

Hắn biết rằng thứ trong tay của tăng nhân này kỳ thật là một binh khí kỳ môn, có tên là Phi Long Thiên Chùy.

Vừa rồi, tăng nhân này vừa ra tay đã khiến cho hắn phải kinh hãi.

Tuy nhiên mọi chuyện đã đến tình cảnh này rồi, hắn tổn thất cũng tới trăm người, vất vả mới có được miếng thịt mỡ, há có thể nhả ra?

Nhìn cảnh tượng chung quanh, trong đại điện có tới mười mấy sơn tặc.

Mà bên Trịnh Ngôn Khánh, ngoại trừ Tạ Hoàng thì không ai có thể tham chiến được nữa.

Chân của Tạ Khoa cũng đã bị đâm cho bị thương, máu chảy không ngừng. Bên cạnh hương án, ba huynh đệ họ Đổng mình đầy thương tích, ngay cả binh khí cũng bị đánh mất, còn những người khác thì hoặc chết hoặc bị thương.

Bên phía Nhị đầu xà còn hơn hai trăm sơn tặc chưa dùng.

Cho dù tăng nhân này là cao thủ, cũng chưa chắc có thể ngăn cản được hắn.

Nhị Đầu Xà nghĩ tới đây, dững khí đột nhiên tuôn tràn.

Hắn cười lạnh một tiếng:

- Đại sư, có đạo là quân tử không cản đường tài lộ của người khác. Tại hạ khổ chiến lâu như vậy, tổn thương trầm trọng, đại sư nói ta buông tay không khỏi quá cao thường ta. Nói thật cho đại sư biết, tên Trịnh Ngôn Khánh này ta nhất định phải giết hắn.

- Nếu đại sư không buông ra, đao thương không có mắt, chớ trách bị táng mạng.

Hắn không nói thì còn tốt, hắn vừa nhắc tới ba chữ Trịnh Ngôn Khánh, khoe miệng của tăng nhân khê run lên.

Chỉ thấy hắn quay người, mắt hổ trợn lên, nhìn Ngôn Khánh trên hương án mà run giọng nói:

- Đứa nhỏ này tên là Ngôn Khánh?

Tạ Ánh Đăng ho khan một tiếng:

- Đúng vậy, người này chính là Ngõng công tử đại danh đỉnh đỉnh, Bán Duyệt Quân Trịnh Ngôn Khánh.

Tăng nhân mở to mắt, thở dài mà nói:

- Đã vậy thì ta không thể để ngươi giết hắn.

- Ngươi muốn chết.

Nhị Đầu Xà hạ thấp tư thế, không ngờ tăng nhân kia không thêm để ý đến lời của mình nói, hắn mang theo một sự tức giận mà cất tiếng:

- Cho ngươi mặt mũi mà ngươi không biết xấu hổ, con lừa trọc ngươi đúng là muốn chết.

Nào ngờ tăng nhân kia ngay cả nhìn cũng không thêm, chỉ nghe ầm một tiếng, đại chùy từ dưới bay lên, bắn thẳng về trước ngực Nhị Đầu Xà.

- Các vị huynh đệ, yêu ma hoành hành chúng ta đành phải trừ yêu.

Một tăng nhân cười nói:

- Đàm Tông sư huynh quyết ý trừ yêu trừ ma, chúng tiểu đệ đành phải nghe theo.

Trong chốc lát, ở trong cổ miếu đình viện từng tiếng binh khí va đập vang lên, lại có từng tiếng kêu thảm thiết truyền ra bên ngoài.

Tạ Hoàng thấy vậy thì trợn mắt há hốc mồm, đám hòa thượng này, tại sao lại hung dữ như thế?

Nhị đầu xà vùng đại hoành đao bổ về phía tạ xích, phát ra một lực lượng giòn vang, Nhị Đầu Xà phải lùi vài bước mới có thể đứng vững được thân hình.

- Mọi người mau vào đây vây công, tên này đúng là cao thủ.

Chỉ một hiệp hắn đã biết mình không phải là đối thủ của tăng nhân này, đành để cho mười mấy sơn tặc ủa lên, tay cầm đao thương.

Mà hắc diện áo trắng tăng nhân lại vùng xích lên, trong chốc lát dùng chiêu hoành tảo thiên quân khiến cho đám sơn tặc phải sợ hãi, không thể tiếp cận.

Tăng nhân xoay tròn thân thể, Phi Long Thiên Chùy dùng tâm của y làm trung tâm mà chuyển động.

Từng tiếng leng keng không dứt, thiết cầu mang theo một lực lượng mãnh liệt khiến cho đám sơn tặc phải lui liên tiếp về phía sau.

- Ác tặc ngươi dám đánh lén?

Tạ Hoảng đưa mắt nhìn qua thân ảnh chớp động kia, quay đầu nhìn lại, Nhị Đầu Xà đã đánh về phía Trịnh Ngôn Khánh.

Tạ Hoảng cầm một cây trường mâu đánh tới Nhị Đầu Xà, chỉ thấy Nhị Đầu Xà đã gạt trường mâu ra, sau đó vùng đao thật nhanh về phía Trịnh Ngôn Khánh.

Nói thì chậm nhưng lúc đó thì rất nhanh, một khối đen sì đã đánh về phía Nhị Đầu Xà.

Ai cũng không thấy rõ ràng thiết cầu kia xuất hiện thế nào thế nhưng lại mang theo lực lượng âm trầm, Nhị Đầu Xà sợ hãi kêu lên một tiếng.

- Ta đã nói rồi, đây là Bồ Tát bảo điện không được lạm sát kẻ vô tội.

Thanh âm của hắc diện tăng nhân lạnh như băng không có một chút tình cảm nào.

Mười năm khổ luyện, Phi Long Thiên Chùy trong tay của y đã luyện tới mức xuất thần nhập hóa, Nhị Đầu xà lại không kịp đề phòng bị chùy đánh ngay giữa ngực, xương cốt vỡ vụn, một lực lượng kỳ dị tràn vào thân thể.

Nhị Đầu Xà bị đánh bay lên, miệng phun ra máu tươi mà phát ra thanh âm thảm thiết.

Pho tượng Quan Âm tuy nói là bị tàn phá nhưng đài sen vẫn còn nguyên, lông cốt thò ra, đâm thủng thân thể của Nhị Đầu Xà.

Thi thể của Nhị Đầu Xà lắc lư giữa đài sen, máu tươi tuôn ra, trong nháy mắt nhuộm đỏ rực.

Bọn cướp thấy tình cảnh này thì không khỏi kêu la một hồi.

Quần long vô thủ, Nhị đầu xà vừa chết đi, đám kia đã mất hẳn dũng khí chiến đấu.

Hắc diện tăng nhân vùng chùy bay múa, liên tục đập vỡ hai đầu của sơn tặc, đám sơn tặc thấy vậy thì la lên:

- Đại đầu lĩnh chết rồi, đại đầu lĩnh chết rồi.

Trong đình viện sơn tặc nghe thấy vậy liền sợ hãi.

Cũng không biết ai là người đầu tiên vứt bỏ binh khí mà bỏ chạy, nhưng trong khoảnh khắc hàng trăm bọn cướp lập tức giải tán, thậm chí không ai chú ý tới thi thể của Nhị Đầu Xà.

Hắc diện tăng nhân đi tới trước pho tượng quan âm, miệng tụng kinh văn

Một đám tăng nhân cũng đi tới, Tạ Hoảng kiểm tra thương thế của Tạ Khoa rồi nhìn Trịnh Ngôn Khánh đang bất tỉnh, trong lòng không khỏi bối rối.

- Đại sư, Trịnh công tử có sao không?

Hắc diện tăng nhân quay đầu nói:

- Chí Thao, người cùng với Huệ Tháp dẫn người đi xung quanh xem có ai bị thương thì chữa trị.

Sau đó ông đi tới bên cạnh Trịnh Ngôn Khánh, dò xét hơi thở của hắn.

- Vị tiểu công tử này, thương thế chỉ sợ hơi phiền phức.

- Hắn bị thương tại tâm mạch, nếu như cứu chữa chậm trễ thì sẽ nguy tới tính mạng.

- Sao?

Đặng Sĩ Kiệt thét lên một tiếng kinh hãi vội vàng tiến tới nói:

- Đại sư, kính xin đại sư cứu công tử nhà ta.

Tăng nhân gãi gãi cái đầu trục:

- Bần tăng chỉ biết sát nhân, người có tài cứu chữa là Huệ Tháp, y thuật của hắn tinh thông, Huệ Tháp, người mau tới đây xem.

Một tăng nhân trẻ tuổi tiến tới, kiểm tra thân thể của Trịnh Ngôn Khánh, rồi lộ ra vẻ khó xử.

- Thương thế của vị công tử này không nhẹ hơn nữa lại bị tổn thương vào tâm mạch, thứ cho bần tăng cũng bất lực.

- Như vậy...

- Vị trưởng lão này không cần phải bối rối, bần tăng mặc dù bất lực nhưng không có nghĩa là người khác cũng bất lực, ta biết có một người có thể cứu chữa cho vị công tử này, chính là Sào Nguyên Phương Sào tiên sinh, hắn từng luyện chế một viên Cửu Cửu đan. Hiện tại Sào tiên sinh đang ở Lạc Dương thái y viện, đường xá xa xôi chỉ sợ khó có thể đuổi tới.

- Sào Nguyên Phương sao?

Tạ Hoảng vội vàng nói:

- Ta biết hắn, để ta mời hắn tới.

- Nhưng mà....

Huệ Tháp gãi gãi đầu rồi nói:

- Chỉ sợ thời gian không kịp.

Hắc diện tăng nhân đột nhiên nói:

- Huệ Pháp, nếu dùng đại hoàn đan của chùa chúng ta thì có thể kéo dài tính mạng của thí chủ này không?

- Nếu là đại hoàn đan thì có thể.

Thanh âm của Huệ Pháp trầm xuống:

- Sư huynh, không phải huynh muốn...

200. Chương 95: Bùi Thục Anh Lo Lắng.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 95: Bùi Thục Anh lo lắng.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Hắc diện tăng nhân không nói gì, lấy ra từ trong người một hộp gỗ, bên trong có một viên đan dược to bằng quả trứng chim bồ câu, bao bọc bởi một viên sáp màu trắng. Hắc diện tăng nhân hơi do dự rồi bóp nát, đem đan dược cẩn thận đút vào trong miệng của Trịnh Ngôn Khánh, bàn tay điểm huyệt vị quanh người của hắn, kích hoạt dược lực của đan dược.

- Hắn thật sự tên là Ngôn Khánh sao?

Tạ Hoằng khê giật mình rồi trả lời:

- Người trong thiên hạ ai cũng gọi hắn là Trịnh Ngôn Khánh, còn về phần Trịnh Ngôn Khánh có phải tên thật của hắn hay không thì thứ cho tại hạ không biết.

Huệ Thập hít một hơi thật sâu rồi khê gật đầu.

- Đại Hoàn đan này là đan dược bí chế của Thiếu Lâm chúng ta, có thể bảo vệ kinh mạch khí huyết, kéo dài tính mạng.

- À, đứa nhỏ này là đệ tử của Huỳnh Dương Trịnh thị đúng không?

- Đúng thế.

Hắc diện tăng nhân khê vuốt ve hai gò má của Trịnh Ngôn Khánh mà dịu dàng nói:

- Quả nhiên là vậy.

Sau đó hắc diện tăng nhân lại chấp tay với Tạ Hoằng:

- Bần tăng chỉ có thể làm được như vậy thôi, chúng ta còn có chuyện thật sự không thể ở lại, Chí Thao, lục sư đệ, thất sư đệ để lại cho mấy vị thí chủ này ba con ngựa.

Tạ Hoằng vui mừng, cúi đầu hành lễ:

- Đa tạ đại sư, không biết đại sư tu hành ở đâu, ngày sau chúng ta sẽ tới bái tạ.

- Người xuất gia chúng ta từ bi, nói gì đến chuyện bái tạ.

- Đã gặp phải dĩ nhiên là phải rút đao tương trợ, chư công chúng ta còn có chuyện thứ cho không thể ở lại phụng bồi.

Hắc diện tăng nhân nói xong đem Phi Long tạ xích cất đi mang theo sáu tăng nhân rời khỏi cổ miếu.

Vừa ra khỏi cổ miếu, Huệ Pháp đã hỏi:

- Sư huynh, huynh biết đứa bé kia?

- Không biết.

- Vậy sao huynh...

Hắc diện tăng nhân khê nói:

- Ta chỉ cảm thấy đứa bé kia so với hài nhi của tiểu muội ta lúc ta còn tục gia giống nhau mà thôi. Hài nhi kia dùng hai câu Ngôn Dương Hành Cử Khánh Vân Tường Phụng gọi là Ngôn Khánh.

- Cho dù hắn không phải là hài nhi đó, ta cũng không nhận được đem đại hoàn đan cho hắn ăn...

- Chỉ là hài nhi kia không phải là người của Trịnh gia, hôm nay sống hay chết không rõ ràng.

- Liệu có thể....

Hắc diện tăng nhân biết rõ Huệ Thập nói gì liền lắc đầu nói:

- Trịnh gia oa nhi nhìn có vẻ đã mười ba tuổi, mà đứa trẻ năm đó của sư muội ta nếu còn sống thì mới mười tuổi, cho nên tuyệt đối không phải.

Huệ Thập gật gật đầu:

- Chuyện này thật đáng tiếc nếu đại sư huynh có thể gặp lại cháu của mình thì thật là một chuyện tốt.

- Đúng thế.

Hắc diện tăng nhân thở dài:

- Ta không cầu hài nhi của tiểu muội được như đứa bé kia, công thành danh toại, chỉ cần nó còn sống là ta đã cảm thấy mỹ mãn rồi.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn lên trên bầu trời.

Trên đó ánh sao lập lòe, chói sáng động lòng người.

Trịnh Ngôn Khánh ở Thủ Dương Sơn bị sơn tặc đánh lén, bản thân bị trọng thương sống chết không rõ, tin tức này nhanh chóng truyền khắp sông Lạc.

- Phụ thân.

Bùi Thục Anh trong bộ đồ trắng như tuyết lòng như lửa đốt xông vào thư phòng mà hỏi:

- Con nghe nói Ngôn Khánh bị sơn tặc tập kích, sống chết không rõ?

Bùi Thế Củ ngẩng đầu, hai má gầy gò không lộ chút biểu tình nào.

Hắn yên lặng gật đầu, sau đó khép quyển sách trên tay lại:

- Bên ngoài truyền tới tin tức, Ngôn Khánh bốn ngày trước ở dưới chân Thủ Dương Sơn gặp phải tập kích, người ra tay tập kích là nhị đầu xà, tiểu lang quân kia cố gắng chiến đấu, bản thân bị trọng thương, may mà lúc đó Dương Hạ Tạ Thị ở Trường An, Tạ Hoằng có ở đó, suốt đêm cưỡi khoái mã tới Lạc Dương, mời Sào Nguyên Phương chữa trị cho hắn, tuy nhiên Sào Nguyên Phương có nói rằng, tâm mạch của hắn bị hao tổn, thương thế có hơi nghiêm trọng.

- Thủ Dương Sơn, Nhị Đầu Xà?

Bùi Thục Anh giận tím mặt:

- Thủ Dương Sơn này chính là môn hộ phía đông Lạc Dương, có một tên tội phạm như vậy, tại sao không ai biết được. cái tên Hà Nam Doãn Phòng Ngạn Khiêm kia làm gì cũng không biết, để con đi tìm hắn.

- Thục Anh, con đứng lại.

Bùi Thế Củ đột nhiên quát một tiếng.

Thanh âm tuy không lớn nhưng cũng đủ để Bùi Thục Anh phải đứng lại.

- Con chỉ là một tiểu nữ tử, dựa vào đâu mà đòi gặp Phòng Ngạn Khiêm. Hơn nữa, Phòng Ngạn Khiêm hiện tại cũng không ở phủ nha, hắn sau khi nhận được tin tức thì đã tới chỗ của Trưởng Tôn Thỉnh đại tướng quân, suất lĩnh quan quân tiến về phía Yến Sư.

- Con cho rằng hắn có thể ngồi không được sao?

Trịnh Ngôn Khánh bản thân bị trọng thương, hắn khó tránh khỏi tội trạng. Chỉ trong hôm nay đã có hai mươi danh sĩ tiến về phía Hà Nam doãn, đặc biệt là Ngôn Từ Gian, vô cùng bất mãn với Phòng Ngạn Khiêm. Trưởng Tôn Thỉnh đại nhân cũng đã hạ lệnh xuất quân dẹp yên đạo phỉ ở Thủ Dương Sơn, chuyện này hiện tại mới bắt đầu con chờ tùy tiện hành động, gây chuyện không tốt có thể cuốn vào trong vòng xoáy, thậm chí liên lụy đến người trong tộc.

Bùi Thục Anh cắn răng ngà không nói gì.

- Còn nữa, hai ngày nay, Lý Đức Vũ chỉ sợ đã về đến, người quyết định rồi sao?

Bùi Thục Anh khẽ run người lên, từ từ xoay người rồi nói:

- Phụ thân cái tên phụ tình kia người chờ nhắc tới nữa, con vì hắn mà khổ sở chờ đợi tám năm, không ngờ hắn ở Lĩnh Nam tiêu dao khoái hoạt, chẳng những cưới người khác mà còn có con trai.

Chuyện này cũng thôi, con còn chịu được.

Nhưng hần hết lần này tới lần khác nói là muốn trở về, bỏ bê vợ con, phụ thân người bạc tình bạc nghĩa như vậy con còn có thể lưu luyến gì nữa, đợi khi hần trở về con sẽ cùng hần ân đoạn nghĩa tuyệt, đáng hận là trước kia con bị mù mắt.

Bùi Thục Anh nước mắt như mưa rơi xuống.

Một thân xiêm y trắng thuần hiện ra đáng vẻ lê hoa đái vũ.

Bùi Thế Củ thở dài một hơi, đi tới bên cạnh Bùi Thục Anh, đem nàng khẽ ôm vào ngực:

- Nha đầu ngốc, lúc trước ta đã nói với con, tên Lý Đức Vũ kia không phải là người chung thủy thế mà con lại không nghe, chỉ là hiện tại cũng tốt, chúng ta tìm một nhà khá giả khác gả con vào, cũng không phải là điều khó khăn.

- Con không thành gia lập thất đâu.

Bùi Thục Anh nghe xong thì giãy giụa khỏi ngực Bùi Thế Củ.

- Không lấy chồng, vậy làm sao được, chẳng lẽ con định cả đời này...

- Phụ thân con gái đã quyết định cả đời này không thành gia lập thất, phụ thân chớ vì con mà phải lo nghĩ.

Bùi Thục Anh nói xong liền quay đầu bước đi.

Bùi Thế Củ nhìn theo bóng lưng của nàng, miệng ngậm ngừng không biết nói gì.

Hần hiểu rõ đứa con gái này của mình cương ngạnh đến mức nào, nhớ năm đó Lý Đức Vũ sung quân ở Lĩnh Nam, Bùi Thế Củ khuyên Bùi Thục Anh thế nhưng mà nàng lại cương cường không chịu.

Hôm nay Bùi Thục Anh lại kiên quyết tách rời Lý Đức Vũ kia, quyết định độc thân cả đời.

Bùi Thế Củ không dám bức bách quá, hần hiểu rất rõ, nữ nhi này của mình tính tình vô cùng bướng bỉnh.

Cứ để mọi chuyện lắng xuống rồi từ từ khuyên bảo.

Chỉ là trong lòng Bùi Thế Củ không khỏi cảm thấy cổ quái:

201. Chương 96: Bùi Thế Củ Suy Đoán

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 96: Bùi Thế Củ suy đoán

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Thục Anh trước kia ngoại trừ Lý Đức Vũ thì không quan tâm ai nữa, tại sao hiện tại lại quan tâm tới một đồng tử của Trịnh gia, lại còn chạy tới đây hỏi thăm, chuyện này tựa hồ thật không đúng. Còn nữa nó còn muốn dùng thân phận của Bùi gia, đi đến Huỳnh Dương.

Đặc biệt là Bùi Thục Anh còn lưu Bùi Chương ở lại Huỳnh Dương.

Bùi Chương theo Bùi Thế Củ đã lâu, Bùi Thục Anh bình thường cũng vô cùng coi trọng hần, lúc này tại sao... Bùi Thế Củ lúc trở về Lạc Dương cũng không hiểu được chuyện này.

Chẳng qua ông cũng không nghĩ quá nhiều, hôm nay biểu hiện của Bùi Thục Anh lại khiến cho Bùi Thế Củ cảm thấy kỳ quái.

- Quản gia.

- Lão gia có gì phân phó.

- Lần trước tiểu thư ra ngoài dẫn theo những người nào, sau khi trở về phản ứng ra sao?

Lão quản gia cũng là người tâm phúc của Bùi Thế Củ liền nghĩ nghĩ rồi nói:

- Tiểu thư lần trước rời khỏi Lạc Dương, nói là muốn trở về Hà Đông.

- Tiểu nhân nhớ tiểu thư mang theo không nhiều người, ngoài Bùi Chương còn có mấy người Bùi Nghĩa.

- Chỉ là khi Bùi Nghĩa trở về đã bị thương, tình huống cụ thể tiểu nhân cũng không dám hỏi nhiều, lão gia, ông cũng biết tiểu thư tính tình cổ quái, không thích người khác nói đến chuyện của mình. À, lúc tiểu thư trở lại, tiểu nhân cũng cảm thấy kỳ quái.

- Đại tiểu thư lúc tức giận rời khỏi Lạc Dương quay về Huỳnh Dương tâm tình rất không tốt nhưng khi trở lại nàng đã trở nên khá hơn rất nhiều.

- Gọi Bùi Nghĩa tới đây.

Lão quản gia vâng dạ rồi rời đi.

Bùi Thế Củ ngồi trong thư phòng, càng nghĩ càng thấy đứa con gái này của mình thật là kỳ quái.

Bùi Nghĩa nhanh chóng đi tới, bởi vì hắn bị thương không thuận tiện nên từ từ đi vào vái chào Bùi Thế Củ.

- Bùi Nghĩa, ta hỏi người lần trước người theo đại tiểu thư trở về Hà Đông, trên đường có chuyện gì xảy ra? Nhớ rõ người một năm một mười kể rõ ràng, không được che giấu điều gì.

Bùi Nghĩa vội vàng vâng dạ, đem mọi chuyện xảy ra ở trên đường và Huỳnh Dương nói một lần.

- Người nói, các người trên đường gặp tiểu lang quân Trình gia kia sao?

- Đúng thế, ngay ở giữa chân núi Thạch Lâm, tại căn nhà gỗ, ty chức trên đồi bị thương cũng là do hiểu lầm với vị công tử đó.

Bùi Thế Củ lộ ra một vẻ đặc sắc trên khuôn mặt.

Hắn tựa hồ nhin cười không được mà cất tiếng:

- Người nói.. đại tiểu thư và Bán Duyên Quân cả đêm đều ở trong gian nhà gỗ với nhau?

- Phải, hôm sau còn có một chuyện lạ, đại tiểu thư sai người đi tới thôn xóm quanh đó mua bánh cùng ăn với tiểu công tử kia.

- Được rồi, người xuống dưới đi.

Bùi Thế Củ càng ngày càng cảm thấy hồ đồ.

Dù sao Ngôn Khánh cũng kém Bùi Thục Anh tới mấy chục tuổi, nhưng Bùi Thế Củ vẫn suy nghĩ, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, mà lại khiến cho Bùi Thục Anh vốn rất quật cường lại cải biến chủ ý.

Không được vẫn phải đi dò xét khẩu khí của nó một lúc.

Bùi Thế Củ nghĩ tới đây, đứng dậy chuẩn bị đi tìm Bùi Thục Anh nói chuyện.

Không ngờ lúc này, quản gia đã bẩm báo có Tô Uy tới bái phỏng.

Tô Uy năm ngoái bị bãi miễn chức quan, đầu năm đã được tham dự triều chính lại, tuy nhiên chưa được bao lâu, con của hắn ở trên Lạc Dương cùng với một đám thương nhân người hồ ở trên thành Lạc Dương phát sinh xung đột, thất thủ đánh chết một người, tin tức truyền ra đến lỗ tai của Tùy Dạng Đế.

Có lẽ Tùy Dạng Đế cũng không ưa thích hắn cho nên truyền ý chỉ, bãi miễn chức quan của Tô Uy.

Hiện nay đứa con của Tô Uy vẫn bị giam trong nhà lao Lạc Dương, thuộc sự quản lý của Hà Nam doanh. Hết lần này tới lần khác, Tô Uy tới cầu tình nhưng Phòng Ngạn Khiêm thiết diện vô tư, không hề ưu ái chút nào.

Hắn tìm Bùi Thế Củ, muốn thông qua Bùi Thế Củ mà chiếu cố cho nhi tử của mình một chút.

Nhìn thấy đồng liêu ngày xưa hôm nay vì con mình mà cầu tình như vậy, Bùi Thế Cử cũng nhin không được mà cảm khái.

Đáng thương tấm lòng của cha mẹ trong thiên hạ, Tô Uy vì con cái như vậy cũng là bình thường.

Hai lão đầu nói chuyện một lúc.

- Lão Tô à, ông cũng không cần phải lo lắng, Phòng Ngạn Khiêm tuy thiết diện vô tình nhưng sẽ không quá đáng làm khó người khác.
- Con của ông ở bên trong lao ngục cũng không phải chịu sự khổ sở gì quá lớn, chỉ là nếu tương trợ thì ta thật sự không thể giúp được.
- Cho nên ta chỉ cho ông một con đường, đi tìm Vũ Văn Thuật lão gia hỏa kia, hắn là Tư Lệ Đài đại phu, giám sát tuần án, gần đây Phòng Ngạn Khiêm gặp chuyện Bán Duyên Quân bị tập kích hắn đang rối tung lo chuyện đó cho nên không có thời gian quan tâm đến chuyện này nữa đâu.

Tô Uy suy nghĩ, xem ra cũng chỉ có cách này.

Tuy Bùi Thế Cử không giúp Tô Uy điều gì nhưng cuối cùng cũng suy nghĩ được một chủ ý cho hắn.

Tô Uy là lão thần khai hoàng, hôm nay đã ngoài thất tuần.

Quan trường chìm nổi khiến cho lão vô cùng mệt mỏi, lão cất tiếng nói:

- Thế Cử, lần này Bán Duyên Quân gặp chuyện không may, sợ rằng sẽ có một số biến hóa, ta nghe nói rất nhiều sĩ lâm bất mãn với trị an ở Lạc Dương.
- Ta thì không trách Phòng Ngạn Khiêm, hắn đã làm tốt trọng trách của mình.
- Tuy nhiên ta nghe nói ông và hắn quan hệ không tệ tốt nhất vẫn nên khuyên hắn một chút, chớ nên quá cương trực.
- Cứng quá thì dễ gãy, bản tâm hắn tuy tốt nhưng không khéo đưa đẩy thì sẽ gây chuyện không tốt, bị người ta trù dập.
- Cái tên Phòng hắc tử đó mà chịu nghe lời khuyên thì cũng đã tốt rồi.
- Tuy nhiên ta có hơi kỳ quái, Bán Duyên Quân lần này êm đẹp về nhà, tại sao lại bị tập kích?
- Tất cả mọi người đều nói là ngẫu nhiên gặp sơn tặc nhưng ta thấy không đơn giản như vậy.

Thử nghĩ mà xem, sơn tặc nào mà lại dùng thủ đoạn thâm liệt như vậy, sống mãi với một thế gia đệ tộc, chuyện này chỉ sợ còn có biến hóa về sau.

Hai lão nhân ở trong thư phòng nói chuyện với nhau, đợi đến khi trời chạng vạng tối, Tô Uy liền cáo từ.

Bùi Thế Cử đứng dậy chuẩn bị đi tìm Bùi Thục Anh nói chuyện, nào ngờ lão quản gia đã chạy về, biến sắc mà nói:

- Lão gia, chuyện lớn không hay rồi.
- Sao vậy?
- Sau giờ Ngọ, tiểu thư đột nhiên đi ra khỏi Tây phủ mang theo hơn trăm người trong phủ tiến ra bên ngoài.

Bùi Thế Cử nhăn mày lại:

- Chuyện này thì có gì lạ, nó tâm tình không tốt, dẫn người đi ra ngoài du ngoạn cũng là bình thường.
- Không phải, tiểu nhân đã phái người nghe ngóng, tiểu thư lúc ra khỏi thành đã nói rằng dẫn người đi tới Yến Sư.
- Nó tới Yến Sư?

codon.tra

202. Chương 97: Vây Bắt Di Lặc.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 97: Vây bắt Di Lặc.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Bùi Thế Cử giật mình, nhú mày lại.

- Nha đầu kia bây giờ lại chạy tới Yển Sư, không phải là gây thêm phiền toái hay sao?
- Đúng rồi, trong nhà Nhân Cơ có động tĩnh gì không, ta nghe nói khuê nữ của hần và Trịnh Ngôn Khánh... Tại sao không có hành động gì?
- Chuyện này tiểu nhân không rõ lắm.
- Người đi nghe ngóng một lúc, nói với Nhân Cơ để Nguyên Khánh tử đệ đi Yển Sư, điều tra một lúc.

Phòng Ngạn Khiêm hiện tại chưa hơn bốn mươi tuổi nhưng râu tóc của y đã xám trắng nhìn bề ngoài thì lớn hơn tuổi tác thực rất nhiều.

Hần vốn là một nam tử nho nhã, da mặt trắng nõn, tướng mạo hùng hùng.

Rất khó tin người như vậy mà lại có tên hiệu là Phòng hắc tử.

Sở dĩ gọi hần là hắc không phải vì hần đen mà là vì Phòng Ngạn Khiêm rất cương trực, thủ đoạn xử lý rất cương nghị.

Rất nhiều vương công hoàng thất đệ tử cũng phải e ngại Phòng Ngạn Khiêm.

Đối với một người như vậy, người có thể hận hần, nguyên rửa hần, nhưng đứng trước mặt hần lại không thể không tôn kính.

Chỉ là lúc này, Phòng Ngạn Khiêm đang đứng trước một cái giường.

Trịnh Ngôn Khánh sắc mặt khô héo, hai mắt nhắm lại đã hôn mê bất tỉnh.

Hai chân của hần vẫn không hề nhúc nhích, lúc này ngoài Phòng Ngạn Khiêm thì còn có Trương Tổng huyện lệnh của Yển Sư huyện, còn có huyện úy của Yển Sư huyện, kiêm hữu kiêu vệ quân phủ Đạt Hề Thiện Ý.

Đạt Hề là một dòng họ Tiên Ti.

Thủy Tổ chính là Thác Bạt Đạt Hề, thời kỳ bắc ngụy chính là đệ đệ của Thác Bạt Hoàng, Hiếu Văn hoàng đế.

Bởi vì Đạt Hề dùng tên mình làm họ cho thuộc hạ cho nên mới có tộc Đạt Hề.

Đạt Hề số người tài năng cũng xuất hiện trùng trùng lớp lớp.

Thời kỳ nhà Tùy, Đạt Hề Trường Nho cũng là một trong số đó.

Đạt Hề Thiện ý năm nay ba mươi tuổi, tiếp nhận tước vị của tổ tiên, đảm nhiệm chức vụ hữu kiêu vệ quân phủ, khống chế sự vụ ở Yển Sư.

Lại nói tiếp, Trịnh Ngôn Khánh lần này bị tập kích, nằm trong phạm vi quản hạt của Đạt Hề Thiện Ý.

Giờ phút này, trong lòng Đạt Hề Thiện Ý đang thâm hoảng sợ.

Dáng người của hần khôi ngô, hình thể cao lớn, so với Phòng Ngạn Khiêm thì còn cao hơn nửa cái đầu, đứng ở sau Phòng Ngạn Khiêm, hần cảm thấy một hàn ý không hiểu nổi. Nghe nói người hôn mê bất tỉnh kia là

Trịnh Ngôn Khánh, môn sinh đắc ý của Trưởng Tôn Thịnh đại nhân, mà Đạt Hề Thiện Ý lại là người lãnh đạo trực tiếp quan binh ở đây, Trưởng Tôn Thịnh đại nhân cũng đã hạ lệnh, phải dẹp yên Thủ Dương Sơn.

Nếu như không dẹp yên được, tội danh của Đạt Hề Thiện Ý nhất định rất to.

Không chỉ là không làm tốt nhiệm vụ mà Ngôn Khánh nếu như xảy ra chuyện gì thì hắn cũng xong rồi.

Nhìn Ngôn Khánh đang hôn mê bất tỉnh, Đạt Hề Thiện Ý trong lòng lúc này đang lo lắng vô cùng.

Phòng Ngạn Khiêm thở ra một hơi, nhìn Trịnh Ngôn Khánh rồi nhìn sang Mao Tiểu Niệm mà hỏi:

- Trịnh công tử vẫn chưa tỉnh lại sao?

- Mao Tiểu Niệm nước mắt trào dâng, sắc mặt tái nhợt, tựa hồ vẫn chưa qua cơn kinh hãi.

Nàng khẽ nói:

- Bẩm Phòng đại nhân, hai ngày trước Sào Nguyên Phương Sào tiên sinh cho công tử ăn Cửu Cửu đan, dùng thủ pháp đặc thù, công tử nhà con từ từ tỉnh lại, thổ ra hai cục máu, tinh thần tốt hơn một chút.

Nhưng khi tới, công tử nói là muốn xem sách.

Con lấy một quyển sách cho công tử, cuối gù công tử khi xem đột nhiên thổ ra cục máu tươi, rồi hôn mê cho tới bây giờ.

- Trịnh công tử xem sách gì?

- À hình như là quyển sách mà Tiết Công tử tặng cho, xin đại nhân chờ trong chốc lát.

Mao Tiểu Niệm nói xong đi lấy một quyển sách cung kính giao lên cho Phòng Ngạn Khiêm.

Đây là bản Tiết Đạo Hành thi tập, phần lớn là tác phẩm của hắn.

Bản thi tập này trên thị trường có lưu thông, ánh mắt của Phòng Ngạn Khiêm ngưng tụ đảo qua rồi mở tới, bản thi tập này so với bên ngoài có hơi bất đồng, nhất là ở cuối có Thái Bình luận do Tiết Thu làm nên, trên đó tràn đầy vết máu, hiển nhiên Trịnh Ngôn Khánh lúc xem quyển sách này gây nên sự cố.

Thái Bình Luận, Phòng Ngạn Khiêm cũng đã đọc qua.

Sắc mặt của hắn đột nhiên vô cùng trang trọng:

- Công tử trước khi hôn mê còn nói gì không?

- Hình như là cái gì đương lập, cái gì giáp...

- Hoàng Thiên Đương Lập, Tuế Tại Giáp Tử?

- À, đúng là câu này, công tử sau khi xem xong sắc mặt vô cùng khó coi, không ngừng thầm nói hai câu này rồi đột nhiên hôn mê.

- Ta hiểu rồi.

Phòng Ngạn Khiêm đứng dậy, cầm quyển sách kia, bảo Trương Tổng và Đạt Hề Thiện Ý ra khỏi căn phòng rồi khẽ nói:

- Đạt Hề huyện úy, ông đi tới Bạch Tước Tự, có phát hiện ra chỗ nào cổ quái không?

- Bẩm đại nhân, mặt tướng đi tới Bạch Tước Tự thì bọn cướp đã tản đi.

Ở bên trong Quan Âm điện, khắp nơi đều là tử thi, ngoại trừ tử thi của tùy tùng Trịnh công tử thì thi thể dưới đất toàn bộ ăn mặc áo trắng, trước ngực có đài sen màu đỏ, mặt tướng và Trương huyện lệnh chưa từng thấy qua y phục như vậy bao giờ.

Về sau từ trong miệng một tên lính mà biết được, trước đó có rất nhiều lưu dân đi tới Yến Sư.

Trong đó có Di Lặc áo trắng, tán thi phù thủy, cứu tế lưu dân, trang phục của bọn họ cũng tương tự như vậy.

- Hoàng Thiên Đường Lập Tuế Tại Giáp Tử.

Phòng Ngạn Khiêm đột nhiên cất tiếng:

- Ta thân là quan quân triều đình mà không bằng Trịnh công tử, hần tuổi tuy còn nhỏ nhưng đã lo cho nước cho dân, thật xấu hổ cho đám chúng ta ăn bám.

Trương Tổng cùng với Đạt Hề Thiện Ý cũng không phải là người ngu ngốc.

Hai người nhìn nhau run giọng hỏi:

- Phòng đại nhân, ý ngài là...

- Trịnh công tử muốn nhắc nhở chúng ta, Di Lặc áo trắng mang lòng phản loạn.

- Cuối thời Đông Hán, có huynh đệ Trương Giác tán thi phù thủy, tà thuyết mê hoặc dân chúng, xưng là Hoàng Thiên Đường Lập, Tuế Tại Giáp Tử, chúng mưu đồ phản nghịch làm đảo động cơ nghiệp của đại hán mấy trăm năm, thủ đoạn của di lặc áo trắng này sao mà tương tự với giặc khăn vàng.

- Đại nhân...

- Di Lặc áo trắng phạm vi hoạt động rất rộng.

Trương Huyện lệnh, Đạt Hề giáo úy, hai người mau chóng đi kiểm tra khắp thị trấn Yến Sư, nơi nào phát hiện ra Di Lặc áo trắng thì lập tức bắt về, nếu như phản kháng thì lập tức giết chết.

Bốn quan lập tức quay về Lạc Dương, ngăn cản Trương Tôn Thịnh đại nhân tự tiện hành động... Ta đoán rằng Lạc Dương Di Lặc áo trắng hiện tại không hề ít so với Yến Sư, tình huống phía trước xem ra rất phức tạp.

Phòng Ngạn Khiêm lập tức sai người chuẩn bị xe ngựa quay về.

Nếu Trương Tôn Thịnh điều động binh mã tới sông Lạc chỉ sợ dẫn tới hậu quả nghiêm trọng.

Cho nên hần nhất định phải quay về Lạc Dương, cùng với Trương Tôn Thịnh thương nghị mọi chuyện, hơn nữa còn điều tra chuyện của Di Lặc áo trắng.

Trương Tổng cùng với Đạt Hề Thiện Ý nhì nhau, trong mắt cả hai đều xuất hiện sát ý nồng đậm.

Truyền mệnh của ta, phong bế Yến Sư tới nay, truy nã di lặc áo trắng, nếu ai che giấu thì chính là mưu nghịch.

Trương Tổng phát ra mệnh lệnh, Đạt Hề Thiện Ý lập tức chạy tới thành trì, cùng với binh mã tam phủ hợp lại.

Đối với chuyện Phòng Ngạn Khiêm rời khỏi, Trương Tổng và Đạt Hề Thiện Ý hành động, Trịnh Ngôn Khánh đều biết. Đột nhiên hần mở to mắt, trên khuôn mặt khô héo nở ra một nụ cười thần nhiên.

codon.tra

203. Chương 98: Giả Vờ Hôn Mê.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 98: Giả vờ hôn mê.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

- Thiếu gia bọn họ đều đi rồi.

Mao Tiểu Niệm khẽ cười mà nói.

- Mau đi, ta sắp bị kèm nén đến chết rồi.

Trịnh Ngôn Khánh cất tiếng nói, nhìn dáng vẻ này không hề giống một người hấp hối bị thương chút nào.

Hắn ngồi ở trên giường kêu lên:

- Tiểu Niệm, người mau chữa sổ ra, mùi ở trong phòng thật sự là khó ngửi.

- Hóa ra, Trịnh Ngôn Khánh từ lúc được Sào Nguyên Phương cho ăn Cửu Cửu đan dùng kỹ thuật châm cứu thì cơ bản đã không có vấn đề gì nữa, chỉ là tâm mạch của hắn bị tổn thương, cho nên mới cần điều dưỡng từ từ, không phải ngày một ngày hai mà có thể xong được.

Trịnh Ngôn Khánh sau khi tỉnh lại liền hỏi tình hình của nhà mình.

Tất cả tùy tùng nô bộc, cộng thêm mười lăm gia tướng Trịnh phủ đều tổn thất thảm trọng, người sống sót ngoại trừ Đẳng gia tam huynh đệ, chú cháu Tạ Hoằng, Thẩm Quang và Tiểu Niệm thì chỉ có bốn năm người, trong đó có hai người bị tàn tật, ba người thì nằm liệt trên giường, đoán chừng không quá trăm ngày thì không hồi phục lại được.

Trịnh Ngôn Khánh trùng sinh mười năm chưa từng chịu sự thiệt thòi như vậy bao giờ.

Hơn ba mươi người, hơn ba mươi tính mạng hôm qua còn sống mà giờ không còn nữa.

Trịnh Ngôn Khánh làm sao có thể nuốt được cơn tức này, hắn nhất định phải trả thù, không chỉ Di Lặc áo trắng mà còn là người ngấm ngấm sai sử.

Muốn đạt tới mục đích này thì phải công phu một phen.

Cho nên một mặt Trịnh Ngôn Khánh phái Thẩm Quang bí mật trở về Huỳnh Dương, báo cho Trịnh Thế An là mọi chuyện yên ổn, một mặt bày binh bố trận làm trò hay.

Hắn biết rõ, Phòng Ngạn Khiêm là người tình cảm rất trọng, tuy hắn chưa từng biểu đạt thiện ý gì, nhưng hắn sẽ vì Ngôn Khánh mà trả thù.

Di Lặc áo trắng?

Trịnh Ngôn Khánh không cho rằng lực lượng của mình có thể đối phó được.

Như vậy phương thức đơn giản và hữu hiệu nhất chính là dùng lực lượng quan phủ thu thập tổ chức tà giáo này.

Đáng tiếc cho tới bây giờ, di lặc áo trắng vẫn ẩn náu vô cùng tốt.

Đã không tìm thấy đầu mục của bọn chúng thì cần phải trừ bỏ tà giáo này trong dân gian.

Hắn hiện tại cần nhắc làm sao dùng chuyện này để thu hoạch lợi ích.

- Tạ gia chú cháu có khỏe không?

- Tạ Hoằng tiên sinh hôm qua nói xảy ra chuyện lớn như vậy tiên sinh phải về Dương Hạ bẩm báo với gia tộc.

- À.

Chỉ là Tạ Khoa còn ở nơi này, chân của hắn bị thương, chưa rời khỏi giường nên còn phải ở đây.

- Hi hi Tạ Khoa hôm nay còn muốn đi tìm thiếu gia nhưng tiểu nữ nói, thiếu gia đang hôn mê bất tỉnh, không thể gặp người, biểu hiện của hắn lúc đó vô cùng lo lắng.

Trịnh Ngôn Khánh gật gật đầu:

- Người nói với Bùi Chương, để cho hắn ở bên ngoài canh chừng một chút.

- Đúng rồi, ta muốn ăn, bụng đói lắm rồi.

Mao Tiểu Niệm vội vàng đáp ứng, lập tức rời khỏi phòng.

Biết Trịnh Ngôn Khánh không bị sao, không có nhiều người lắm, Bùi Chương là một trong số đó.

Mao Tiểu Niệm nói một hai câu với Bùi Chương, sau đó từ phòng bếp mang ra một bát cơm gà tràn ngập mùi thơm, Ngôn Khánh vừa ăn vừa nói chuyện.

- Tiểu Niệm, người nói là mấy tăng nhân đã cứu chúng ta sao?

Trịnh Ngôn Khánh vừa cầm chén canh gà, vừa cầm một cái đùi gà một bên vừa ăn vừa hỏi.

Hắn đối với chuyện xảy ra ở Bạch Tước tự về sau đều rất hiếu kỳ đặc biệt là tăng nhân thần bí kia.

- Ủ, mấy tăng nhân đó thật sự vô cùng lợi hại.

Trong đó người cầm đầu là hòa thượng mặt đen, theo như Tạ tiên sinh nói, người này cầm Phi Long Liên Chùy, đánh một cái đã khiến cho tên Nhị Đầu Xà gian xảo táng mạng.

- Lợi hại như vậy sao?

Trịnh Ngôn Khánh cũng là người luyện võ dĩ nhiên là biết vũ khí này.

Hắn hưng hăng cắn một cái đùi gà, trên miệng dính đầy mỡ, Mao Tiểu Niệm lấy ra một cái khăn, cười hì hì lau cho hắn.

- Thẩm đại ca về sau suy đoán, mấy tăng nhân này có thể là Tung Sơn Thiếu Lâm tự, nhưng Thẩm đại ca rất không cao hứng nói với tiểu nữ, công tử đánh bất tỉnh huynh ấy, huynh ấy về sau không thể tin công tử được nữa.

Trịnh Ngôn Khánh cười cười, hắn cũng biết Thẩm Quang nói đùa.

Chỉ là Trịnh Ngôn Khánh cũng hiếu kỳ mà hỏi:

- Tiểu Niệm, Tung Sơn Thiếu Lâm tự cách xa nơi này không?

- À, nghe nói cũng không quá xa, đi một ngày đường là tới, thiếu gia, thiếu gia muốn đi tới đó bái tạ sao?

Trịnh Ngôn Khánh gật gật đầu:

- Dù sao cũng là ân cứu mạng, tại sao lại không đến bái phỏng.

Tuy nhiên chuyện này hãy để thời gian qua đi, sau này ta sẽ mang người tới đó.

Tiểu Niệm nghe được thì cao hứng vô cùng.

Nàng liên tục gật đầu, đang định nói chuyện thì đột nhiên nghe thấy một hồi bước chân vội vã.

Từ trước nhà có một thanh âm quen thuộc truyền tới:

- Tiểu Yêu, Tiểu Yêu không có chuyện gì chứ, Bùi Chương, tại sao người lại cản đường của ta?

Lời còn chưa dứt cửa phòng đã bị đẩy ra.

Bùi Thục Anh trong trang phục áo trắng xông vào bên trong.

Chỉ là khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, nàng há hốc miệng, ở trên giường Trịnh Ngôn Khánh đang cầm nửa cái đùi gà, hắn cũng sững sờ nhìn Bùi Thục Anh.

Huỳnh Dương sau giờ Ngọ, một trận mưa trút xuống.

Đã gần đến cuối xuân, mưa đã ngớt hơn trước rất nhiều, tuy không lớn nhưng đối với hoa màu cực kỳ có lợi.

Trịnh Sĩ Tắc đến nhà huynh trưởng Trịnh Sĩ Cơ nhưng Trịnh Sĩ Cơ lại không có ở nhà.

Hắn đứng ngồi không yên ở ngoài hoa viên mà đi tới đi lui, cuối cùng dứt khoát đi vào bên trong nhìn cảnh xuân.

Trong hồ cánh hoa tàn rơi, cảnh tượng trước mắt khiến cho Trịnh Sĩ Tắc hiện ra một dự cảm không rõ.

Hắn không phục chuyện tộc lão của mình thất bại, thống hận Trịnh Nhân Cơ âm thầm sử dụng thủ đoạn rút củi dưới đáy nồi khiến cho tâm huyết một năm của Trịnh Sĩ Tắc trở nên đổ bể, không chỉ có thế, Trịnh Sĩ Tắc còn trở thành trò cười cho tộc nhân, có người sau lưng hắn chỉ tỏ nhạo báng hắn không biết tự lượng sức mình, làm nên trò chấu chấu đá xe.

Là chấu chấu đá xe sao?

Trịnh Sĩ Tắc không cho là vậy.

Hắn lúc trước rất tự tin, lúc phòng lúc đó vô cùng suy yếu, nếu như không phải Trịnh Uy cải biến chủ ý thì thất phòng nhất định có thể lấy được An Viễn đường của lục phòng. Trịnh Sĩ Tắc sau đó tâm phiền ý loạn vô cùng.

Cho nên trong cơn giận dữ, hắn sai người liên lạc với Nhị Đầu Xà ở Thủ Dương Sơn, xuất tiền mua mạng của Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Nhân Cơ cũng tốt, Trịnh Thế An cũng thế, hai người này hắn không thể động vào được, Trịnh Thế An là tộc lão của Trịnh thị, chấp chương sản nghiệp ở Lạc Dương, tùy tùng mang đi theo khi quay về tuyệt đối không thiếu.

Nhị Đầu Xà dĩ nhiên không dám vây đại đội nhân mã.

Mà Trịnh Ngôn Khánh thì khác, tùy tùng nô bộc liên quan chỉ là bốn năm mươi người mà thôi.

codon.tra

204. Chương 99: Giết Trịnh Sĩ Tắc.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 99: Giết Trịnh Sĩ Tắc.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhị Đầu Xà đụng vào Trịnh Ngôn Khánh thì dễ dàng hơn nhiều.

Trịnh Sĩ Tắc nghĩ cách thì rất tốt, nhưng kết quả lại khiến hắn hãi hùng khiếp vía.

Đầu tiên là Trịnh Ngôn Khánh không chết.

Ngược lại Nhị Đầu Xà lại bị táng mạng... chỉ là bản thân của Trịnh Ngôn Khánh đã bị trọng thương, làm cho hắn vô cùng thống khoái, ta dù không lấy được mạng của người cũng phải bóc một lớp da của người. Tuy nhiên kế tiếp truyền tới một tin tức mà khiến cho Trịnh Sĩ Tắc phải kinh hãi.

Hà Nam doãn Phòng Ngạn Khiêm suất lĩnh binh mã tam phủ, tiêu diệt toàn bộ tộc nhân Thủ Dương Sơn.

Chuyện này cũng không tính là gì, nhưng Trịnh Sĩ Tắc lại nhận được tin, Nhị Đầu Xà kia chính là đệ tử của Di Lạc áo trắng, mà chuyện này sau khi xảy ra, Nhị Đầu Xà lập tức bị phán tội danh là tà giáo phản tộc khiến cho Trịnh Sĩ Tắc bị bất ngờ.

Nhị Đầu Xà trở thành phản tộc?

Mình cấu kết với Nhị Đầu Xà, cướp giết Trịnh Ngôn Khánh thì không phải là đồng đảng của phản tộc, phạm vào tội phản nghịch hay sao?

Trịnh Sĩ Tắc bắt đầu sợ hãi.

Hắn ngay lập tức nghĩ tới chuyện hưng suy của gia tộc cho nên không dám giấu diếm.

Ngay lập tức Trịnh Sĩ Tắc tìm tới Trịnh Sĩ Cơ thương nghị mọi chuyện, không ngờ Trịnh Sĩ Cơ sau giờ Ngọ lại bị Trịnh Thiện Nguyên mời tới, khiến cho Trịnh Sĩ Tắc phải mệt mỏi chờ đợi.

Sớm biết thế này, lúc trước cần gì phải làm vậy.

- Nhị lão gia, đại lão gia đã trở về, đang ở trong phòng chờ đợi.

Quản gia tiến tới thông bẩm, Trịnh Sĩ Tắc lập tức buồn bã sửa sang lại y quan, cất bước đi ra ngoài.

Hắn theo quản gia đi vào trong hậu viện tiến tới thư phòng của Trịnh Sĩ Cơ, chỉ thấy Trịnh Sĩ Cơ hiện tại đang ở trong đó, bày rượu và thức ăn chờ đợi.

- Đại ca.

Trịnh Sĩ Cơ tiến tới, nhìn Trịnh Sĩ Tắc rồi ý bảo hắn ngồi xuống.

- Huynh đệ, đệ tìm ta có chuyện gì không?

Trịnh Sĩ Tắc nói:

- Đại ca, tiểu đệ gây họa rồi.

Trịnh Sĩ Cơ khẽ nhắm mắt lại rồi thở dài nói:

- Có phải là chuyện tập kích tiểu tử kia không?

- Sao?

Trịnh Sĩ Tắc cả kinh nhìn Trịnh Sĩ Cơ mà kinh hãi:

- Đại ca, sao huynh biết.

- Muốn người khác không nghe, chi bằng chớ nói, muốn người khác không biết chi bằng chớ làm.

Trịnh Sĩ Cơ nói mấy câu này, khiến cho Trịnh Sĩ Tắc nghe xong thì xấu hổ.

- Chuyện này có những ai biết được?

- Ngoại trừ ta và quản gia phụ tử thì không ai biết.

Trịnh Sĩ Cơ nói xong liền cầm bầu rượu lên đột nhiên dừng lại:

- Sĩ Tắc, đại ca có vài lời muốn nói, không biết đệ có nghe không?

Trịnh Sĩ Tắc vội vàng đáp:

- Huynh trưởng cũng không khác gì cha, ca ca cứ nói đi.

- Những năm gần đây, đệ một mực vì thất phòng mà xuất lực, có thể là tổn hao rất nhiều tâm tư vì thất phòng chúng ta, nhớ năm đó, thịnh vượng phồn vinh, thất phòng chúng ta có rất nhiều tinh anh nhưng hiện tại đã xuống dốc.

- Vì huynh những năm gần đây cẩn thận từng ly từng tý.

- Cũng nhờ đệ giúp, bỏ vô số tâm huyết mới có được thành tựu ngày hôm nay.

- Nhưng lúc này, đệ đã hồ đồ rồi, chuyện lần trước lục phòng sắp đặt, đệ không thoải mái vì huynh cũng rất không thoải mái, đi trăm dặm đường, không ngờ thất bại chỉ trong gang tấc, nhưng ta vẫn cảm thấy chỉ cần cơ nghiệp chúng ta còn, dù lần này thất bại nhưng vẫn có thể có lần sau.

Trịnh Sĩ Cơ nói đến đây liền thở dài một hơi.

Mà Trịnh Sĩ Tắc thì yên lặng lắng nghe, không dám ngắt lời.

- Trịnh Ngôn Khánh hiện tại hôn mê bất tỉnh, chỉ sợ sau khi tỉnh lại hắn không bỏ qua.

Trịnh Sĩ Tắc liền hỏi:

- Huynh trưởng, vậy huynh nói đi, hiện tại đệ nên làm gì.

- Uống rượu đi.

Trịnh Sĩ Cơ rót cho Trịnh Sĩ Tắc một chén rượu, trong lúc rót khẽ run run tay nhưng Trịnh Sĩ Tắc cũng không để ý, nhìn Trịnh Sĩ Cơ mà lộ vẻ chờ đợi.

Trịnh Sĩ Cơ nâng chén rượu lên mà nói:

- Huynh đệ, mời uống rượu.

Trịnh Sĩ Tắc không hề hoài nghi, tiếp nhận chén rượu mà uống sạch.

Sau khi hần bỏ cốc xuống, trong mắt của Trịnh Sĩ Cơ hiện ra vẻ đau khổ run rẩy, cũng rót rượu uống cạn nhưng không biết là do nguyên nhân uống gấp hay nguyên nhân khác mà lập tức bị sặc, kịch liệt ho khan.

- Huynh trưởng huynh không sao chứ?

- Ta không sao.

Trịnh Sĩ Cơ đỏ hoe hai mắt, nắm cánh tay của Trịnh Sĩ Tắc:

- Huynh đệ đừng trách ta.

- Sao?

- Từ Yển Sư truyền tới tin tức, lục phòng đã biết, Nhị Đầu Xà cướp giết Trịnh Ngôn Khánh là do có người chịu bỏ ra vạn quan tiền mua mạng hắn, nếu Trịnh Ngôn Khánh chết thì phải có người chịu tội thay, nếu Trịnh Ngôn Khánh còn sống thì cũng cần có người đứng ra, huynh đệ, vì huynh không còn lựa chọn nào khác, vì tương lai của thất phòng, chỉ có thể như vậy.

- Huynh trưởng, lời nói này của huynh là có ý gì?

Cảm xúc của Trịnh Sĩ Cơ đột nhiên ổn định lại.

Hắn nâng hũ rượu tới trước mặt Trịnh Sĩ Tắc, Trịnh Sĩ Tắc mở ra thấy bên trong có hai lá gan thì lập tức kinh hô một tiếng:

- Càn khôn hũ?

- Hồ trung kiên khôn, nhất tử nhất sinh

Ánh mắt của Trịnh Sĩ Cơ đột nhiên trở nên lạnh lẽo:

- Sĩ Tắc, ngươi nếu không chết thì thất phòng sẽ phải gặp hung hiểm.

- Chuyện của Thôi Quân Xước năm đó vẫn rõ mồn một.

- Vì huynh muốn bảo trụ tông thất phòng cho nên mới phải bắt đắc dĩ.

- Người muốn trách thì phải trách người quá ngu xuẩn, ngay cả lai lịch của Nhị Đầu Xà, chưa điều tra rõ ràng mà đã ra tay.

Bụng của Trịnh Sĩ Tắc đột nhiên quặn đau.

Trịnh Sĩ Tắc trợn trừng hai mắt, phun ra một ngụm máu tươi bắn vào rượu và đồ ăn.

- Người đâu.

Sau khi ổn định tâm thần hắn liền cất tiếng:

- Dem nhị lão gia bí mật an táng, sau đó phái người tới nhà Nhị lão gia, nói rằng nhị lão gia phụng chỉ của ta, ra ngoài quản lý sự vụ.

Tất cả tiền tiêu hàng tháng đều cung cấp cho bọn họ.

Quản gia đứng ở hành lang liền khom người tuân mệnh.

Trịnh Sĩ Cơ quay đầu vào thư phòng, chỉ thấy đằng sau tấm bình phong có người xuất hiện, chính là Trịnh Thiệu Nguyên tràn ngập phiền muộn đi tới.

- Sĩ Cơ làm khó cho người rồi.

Trịnh Sĩ Cơ run người lên, cười lớn nói:

- Đại huynh, xử trí như thế không lẽ có vấn đề?

- Trịnh Ngôn Khánh sinh tử không rõ, hiện tại vẫn còn chưa nói được, chuyện này lục phòng chắc chắn không bỏ qua, ta đã chuẩn bị một số tiền để đền bù tổn thất, Sĩ Tắc có hai nghìn khoảnh ruộng, ta sẽ đem danh nghĩa của mình lấy ra một nghìn khoảnh nữa cho đủ ba nghìn khoảnh, quy về danh nghĩa lục phòng.

- Sao?

codon.traí

205. Chương 100: 3000 Khoảnh Ruộng.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 100: 3000 khoảnh ruộng.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Sĩ Cơ đau khổ nói:

- Ba nghìn khoảnh này ít nhất cũng phải mười lăm vạn quan.

Trịnh Thiện Nguyên cười khổ lắc đầu:

- Sĩ Tắc muốn cả tính mạng của người ta.

Trịnh Thế An lâm yên nô kia hiện tại đã vào tộc hội, giao tình thâm hậu với hơn nửa gia tộc, truyện này nếu như hắn mà truy cứu thì thật không hay.

Đến lúc đó, đừng nói là mười lăm vạn quan, chỉ sợ cả tộc phòng chúng ta đều bị tiêu diệt.

Nhịn một chút là chuyện cấp bách, hiện tại cần phải dẹp lửa giận của lão yên nô kia đi.

Thế gia đại tộc, con đường làm quan chỉ là bề ngoài sản nghiệp mới là chính, Trịnh gia và các thế gia vọng tộc có tài phú vô cùng lớn.

Cho nên thời Tùy Đường đối phó với thế gia đại tộc thường thường không phải đuổi cùng giết tuyệt mà là đoạt lấy sản nghiệp của bọn họ, khiến bọn họ mất đi sự sinh tồn. Thôi Quán Xước trước kia bị đoạt mất sản nghiệp, không thể có tiền tiêu hàng tháng cho gia tộc, kết quả vô cùng thảm.

Trịnh Sĩ Cơ đau lòng không thôi, nhưng hắn cũng biết lời của Trịnh Thiện Nguyên là sự thật.

Trịnh Sĩ Tắc muốn làm người ta tuyệt tử tuyệt tôn, trả lại mười lăm vạn quan vẫn là quá nhẹ.

Trịnh Sĩ Cơ cười khổ gật đầu:

- Đại huynh đã nói như vậy, tiểu đệ chỉ có thể tuân mệnh, mười lăm vạn quan kia hi vọng có thể làm lão yên nô kia thỏa mãn.

Trịnh Ngôn Khánh cuối cùng đang chờ Trịnh Thế An tới.

Hiện nay Trịnh Thế An đã làm tộc lão của Trịnh thị, tuy nói địa vị của Trịnh Thế An hiện tại khá cao nhưng căn cơ lại không đủ thâm hậu, chuyện này không phải là do nhân mạch bối cảnh mà là do vấn đề ruộng đồng.

Cổ nhân vô cùng coi trọng ruộng đồng.

Dù có gia tài bạc triệu mà không có mảnh đất nào cho mình thì cũng giống như không có gốc rễ, trong lòng thật không yên tâm.

Từ khi hợp tác với Trương thị, Trịnh Thế An không thiếu tiền.

Bằng vào của hàng Hùng Ký, đủ cho Trịnh Thế An không lo vấn đề cơm áo, tiêu dao khoái hoạt nhưng Trịnh Thế An vẫn cảm thấy không yên tâm.

Ở trong gia tộc ông chỉ có 20-300 khoảnh thổ địa, quả thật không coi được.

Có tiền mà không có đất cũng bằng không.

Việc mua bán đất đai lại bị quan phủ khống chế nghiêm ngặt, cho nên chuyện này không thể làm được, hơn nữa ngoại trừ lộ điền của quan phủ thì bên ngoài đã phân phối hết cho các thế gia đại tộc. Đối với bọn họ mà nói, ruộng đất là để bọn họ thu thập người phụ thuộc vào mình, làm cho gia tộc mình lớn mạnh.

Mỗi một khoảnh ruộng đất đều bị các gia tộc và các phòng tranh đoạt kịch liệt.

An Viễn đường sở dĩ hấp dẫn người bên ngoài ngoại trừ phùng nấu sắt của Trịnh gia thì cũng nhờ có mấy nghìn khoảnh ruộng ở Lạc Dương, mấy nghìn khoảnh này đủ để nuôi sống nhân thủ, đã có nhaan thủ thì mới có thể vững chắc. Cho nên đây cũng là khối lợi ích mà thất phòng rất muốn tranh đoạt.

Trịnh Thế An lấy được thân phận tộc lão, nhưng An Viễn đường không cách nào chu cấp đầy đủ ruộng đất cho ông.

Điều này khiến cho địa vị của Trịnh Thế An ở Trịnh thị cũng hơi xấu hổ, mà sau khi Trịnh Sĩ Tắc náo loạn gây ra chuyện cướp giết, Trịnh Ngôn Khánh lập tức liền liên tưởng đến thất phòng, đặc biệt là ruộng đất của Trịnh Sĩ Tắc, Trịnh Ngôn Khánh dĩ nhiên không bỏ qua cơ hội.

Mượn chuyện của Di Lạc áo trắng, quan phủ bắt đầu càn quét Di Lạc giáo phái.

Kỳ thật cái này chắc chắn sẽ gây áp lực với thất phòng, hẳn giả bộ hôn mê ở Yến Sư mà Trịnh Thế An cũng không có hành động gì.

Các phòng đều khẩn cầu tộc lão điều tra chuyện cướp giết ở Bạch Tước tự.

Nếu như Trịnh Sĩ Cơ không thành thật cắt ra một khối thịt thì chuyện này sớm muộn cũng không thể văn hồi.

Thế gia vọng tộc có quy củ của thế gia vọng tộc.

Chúng ta tranh quyền đoạt lợi với nhau, nhưng bên trong tất cả đều phải tuân theo quy tắc.

Trịnh Sĩ Tắc cấu kết với Di Lạc giáo cướp giết Trịnh Ngôn Khánh chính là đã vi phạm quy tắc này.

Cho nên mặc dù Trịnh Sĩ Cơ muốn bảo vệ Trịnh Sĩ Tắc cũng không thể nào làm được.

Vì vậy, Trịnh Thế An đã được ba nghìn khoảnh ruộng tốt, đồng thời vững vàng bước chân ở tộc lão.

Chỉ là Trịnh Thế An cũng phải đáp ứng điều kiện là không truy cứu chuyện ở Bạch Tước Tự, coi như chưa bao giờ xảy ra.

Nếu như Trịnh Ngôn Khánh thật sự có nguy hiểm, thì Trịnh Thế An cho dù liều mạng cũng không muốn ba nghìn khoảnh ruộng kia, phải truy cứu đến cùng.

Nhưng vấn đề là Trịnh Thế An đã nhận được tin tức, Trịnh Ngôn Khánh cũng sống tốt không có gì trở ngại.

Cái gọi là hôn mê bất tỉnh chỉ là để cho Trịnh Thế An thu được lợi ích mà thôi. Mà Trịnh Thế An lúc này cũng bất chấp ba nghìn khoảnh ruộng và khu nhà mới xây, vội vàng chạy tới Yến Sư thăm Trịnh Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh đang sống trong cảnh dầu sôi lửa bỏng.

Bùi Thục Anh dĩ nhiên là người rất thông minh, nàng sau khi tới Yến Sư, nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh tốt đẹp không có việc gì đang gặm đùi gà thì dĩ nhiên là đoán được ẩn tình bên trong, lập tức nàng giận tím mặt, nhéo lỗ tai của Trịnh Ngôn Khánh mà quả trách một hồi.

Cũng chỉ có thể nói là Trịnh Ngôn Khánh không may.

Nếu như đổi lại là bất kỳ người nào khác thì Bùi Chương cho dù can không được thì cũng nghĩ được biện pháp kéo dài thời gian để Ngôn Khánh chuẩn bị tốt.

Nhưng mà người tới lại là Bùi Thục Anh, chủ nhân của Bùi Chương, mặc dù Bùi Chương là do Bùi Thục Anh để lại để giúp Trịnh Ngôn Khánh, nhưng dù sao nàng vẫn là chủ nhân của hắn, cho nên kết quả là Bùi Thục Anh xông vào trong phòng, vạch trần âm mưu quỷ kế của Trịnh Ngôn Khánh. Trịnh Ngôn Khánh đành phải xấu hổ nhận tội với Bùi Thục Anh.

Thực sự, Bùi Thục Anh làm sao có thể trách tội Trịnh Ngôn Khánh.

Nàng vừa nghe được tin tức Trịnh Ngôn Khánh hôn mê bất tỉnh thì hoảng mang lo sợ, ngay cả cha mình cũng không nói qua, lập tức mang hơn trăm tộc nhân của Bùi thị gia tộc tới đây.

Đối với Trịnh Ngôn Khánh, Bùi Thục Anh có một tình cảm không thể nói rõ ràng.

Tiểu lang quân này so với những bạn cùng lứa tuổi thì không giống nhau, rất thành thực và ổn trọng.

Buổi tối hôm đó, Bùi Thục Anh uống rượu say ôm Trịnh Ngôn Khánh, chuyện đó nàng vẫn khắc ghi trong lòng.

Đây là tình yêu nam nữ?

Bùi Thục Anh tuyệt đối không thừa nhận, nàng cho rằng đây là một loại tình thương của mẹ.

Đúng thế, giống như mẫu thân.

- Xú tiểu tử, tuổi nhỏ không lo học cho giỏi lại còn giả bộ hôn mê.

Bùi Thục Anh mỗi khi nghĩ tới chuyện này thì lại không kìm được tức giận mà cắn nhai, nắm lấy lỗ tai của Trịnh Ngôn Khánh mà quở trách.

- Người có biết vì chuyện này mà sự phụ của người thiếu chút nữa thì huy động toàn bộ quân phủ dưới trướng, dẹp loạn sông Lạc không? Đứa nhỏ này, tại sao người lại không để người ta bớt lo cho mình chứ?

Trịnh Ngôn Khánh im lặng không dám cãi lại.

Bên cạnh Mao Tiểu Niệm chỉ có thể vụng trộm cười không ngừng.

Khó mà có thể nhìn thấy cảnh thiếu gia giống một tiểu hài đồng như vậy, cảm giác này vô cùng kỳ diệu, hóa ra thiếu gia thủy chung vẫn là con nít.

Trịnh Ngôn Khánh có nỗi khổ không nói nên lời.

Nhưng mà dù sao người ta cũng từ xa tới, phát hiện ra mình bị lừa trong lòng nhất định không thoải mái.

Aizz nữ nhân...

Thực sự là rất phiền...

Đương nhiên những lời này Ngôn Khánh cũng chỉ thốt ra trong lòng, nếu nói ra ngoài chỉ sợ Bùi Thục Anh lại càng thêm hung hãn cắn nhai hơn.

Cũng may là ngày hôm sau Bùi Hành Nghiễm cũng đã tới.

Vốn Bùi Thúc Vân cũng đã tới, không ngờ trong nhà nàng lại có một bằng hữu tới thăm, khiến cho nàng không thể không ở lại Lạc Dương tiếp khách.

206. Chương 101: Lý Vân Tú.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 101: Lý Vân Tú.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

- Là người nào tới mà khiến cho Thúy Vân ngay cả tiểu lang quân nhà mình cũng không tới thăm vậy?

Dám nói như vậy ngoại trừ Bùi Thục Anh thì không có ai khác.

Mà Bùi Hành Nghiễm đối với chuyện này cũng khó xử, tình cảm của hắn và Trịnh Ngôn Khánh không tệ, hắn cũng hi vọng tỷ tỷ của mình có thể có được một lang quân tốt như Trịnh Ngôn Khánh, một phương diện khác hắn lại không hi vọng, bởi vì Bùi Thúy Vân lấy Trịnh Ngôn Khánh thì không phải Trịnh Ngôn Khánh đã thành tỷ phu của hắn sao?

- Là tam nữ của Đường Quốc Công, Lý Vân Tú.

- À, hóa ra là nàng ta, khó trách Thúy Vân không tới. Tiểu Yêu, người cũng chớ tức giận, Lý Vân Tú là khuê trung hảo hữu của Bùi Thúy Vân, trước kia ở Trường An thường xuyên ở cùng một chỗ với nhau.

Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy dở khóc dở cười, cũng không biết phải giải thích thế nào.

Hắn vẫn chưa tới mười một tuổi, làm sao có thể có tình cảm nam nữ với Bùi Thúy Vân được.

- Đúng rồi, Lý Vân Tú tới Lạc Dương làm gì vậy cô cô?

- À, ta trước khi đến đã nghe nói, Lý thị đã quy tông nhận tổ, gia nhập Lý thị gia tông Lũng Tây, nhập dưới phòng Bình Lương.

- Lý phiệt, được đưa về Lũng Tây rồi sao?

- Đúng thế.

- Chuyện này xảy ra khi nào?

- À, trước thanh minh, Lý Vân Tú tới đây hẳn là vì chuyện này.

Bùi Thục Anh khẽ nói:

- Lý Uyên quả là nhân vật khoan dung, đưa cả tộc về Lũng Tây đường, đối với thanh danh của hắn có lợi rất lớn.

Mà Trịnh Ngôn Khánh cũng cảm thấy giật mình.

Kiếp trước hắn nhớ mang máng, Lý Uyên gia tộc đường như là một chi của Lũng Tây đường, gọi là Tĩnh Ninh, tựa hồ nằm dưới Tây Lương phòng.

Nhưng vấn đề là Lý Uyên không phải vốn thuộc Lũng Tây đường sao?

Đối với việc các thế gia môn phiệt phân phòng rồi sát nhập, Trịnh Ngôn Khánh không rõ ràng lắm.

Chỉ là hắn cũng hiểu được, Lý Uyên lần này hành động khá lớn, xem ra Lý Cơ ở Lũng Tây đường đã đi một bước thành công. Dương Quảng xem ra càng thêm cố kỵ với Lý Uyên, không thể không cân nhắc tới phản ứng của Lũng Tây đường Lý thị gia tộc.

Lũng Tây Lý thị có mười ba phòng, số người phụ thuộc tới hơn mười vạn, vô số người cư trú trong phạm vi quản lý của Lý thị tộc nhân ở Tây Lương.

Thiện hạ này, tinh binh xuất phát từ Tây Lương không hề ít.

Lý Uyên phái Lý Vân Tú tới Lạc Dương, hẳn là có dụng ý rất sâu.

Đúng lúc Trịnh Ngôn Khánh còn đang tràn đầy cảm xúc về chuyện của Lý Uyên thì Trịnh Thế An đã tới bên ngoài Yên Sư.

Nhìn thấy Ngôn Khánh bình yên vô sự, Trịnh Thế An cuối cùng cũng đã yên tâm.

- Ngôn Khánh, chúng ta chuẩn bị trở về Lạc Dương thôi.

Bùi Thục Anh nghe được thì vội vàng nói:

- Trịnh thúc thúc, lúc này quay về Lạc Dương có chút trở ngại, tin tức Tiểu Yêu bất tỉnh nhân sự đã truyền ra ngoài, bây giờ hẳn trong tư thái một người bệnh trở về chỉ sợ có người nhìn ra sơ hở.

- Vẫn là chất nhi cần nhắc chu đáo, ta suýt nữa không để ý tới chuyện này.

Trịnh Ngôn Khánh phát hiện trên khuôn mặt của Bùi Thục Anh hiện lên một vẻ giảo hoạt.

Hắn lập tức minh bạch vị cô cô này đang muốn giầy vò mình, muốn hoạt động một chút cũng khó khăn.

- Trịnh thúc thúc, lần này thúc trở về phải chấp chương sự nghiệp ở Lạc Dương, nên để tiểu Yêu ở trong thành.

- Ủ, ta cũng cần nhắc như vậy.

Trịnh Thế An gật đầu liên tục:

- Trúc viên phong cảnh mặc dù tốt nhưng lần này Ngôn Khánh trêu chọc tới Di Lạc áo trắng, chỉ sợ sẽ gặp phải phiền toái, ở trong thành vẫn tốt hơn.

Thế nhưng, ta không muốn ở trong thành.

Trịnh Ngôn Khánh muốn phản đối thì đã thấy Bùi Thục Anh mắt hạnh trợn lên, trừng mắt liếc hắn một cái.

Trong lòng hắn hơi run lên, lời nói ra tới miệng lại nuốt vào, sau này nghìn vạn lần không nên đắc tội với nữ nhân.

Còn rất nhiều chuyện phải xử lý, đầu tiên là phải tuyên bố với bên ngoài là Trịnh Ngôn Khánh đã tỉnh lại, sau đó còn các việc rườm rà như là tới bái phỏng Trương Tổng và Đạt Hề Thiện Ý, cảm kích bọn họ cứu viện kịp thời, sau đó còn chiếu cố Trịnh Ngôn Khánh.

Còn một số chuyện phải làm nữa, ví dụ như là trấn an Trịnh thị ở Huỳnh Dương, thông bẩm với Trương Tôn Thịnh và Phòng Ngạn Khiêm.

Đồng thời cũng phải đợi người từ Dương Hạ tới, chú cháu Tạ thị lần này vô duyên vô cớ vướng vào tròng phong ba này, Tạ Khoa vì vậy mà cũng bị thương đổ máu, nếu như không chào hỏi người nhà họ Tạ, buông tay mà đi thì về tìn về lý đều không được, truyền ra ngoài dễ bị người ta đàm tiếu.

Dương Hạ tạ thị, tuy nói hiện tại không bằng trước kia.

Nhưng Bọn họ dù gì cũng là thế gia đại tộc.

Cho nên mọi chuyện cần phải xử lý, cũng may là Trịnh Thế An khéo léo, Bùi Thục Anh thông minh tinh xảo.

Có hai người này, chuyện lớn chuyện nhỏ cũng không cần Trịnh Ngôn Khánh phải hao tâm tổn trí.

Hắn chỉ cần ở lại đích quán, tiếp tục giả vờ bị bệnh, mọi chuyện đều có Trịnh Thế An và Bùi Thục Anh quản lý, ngoại trừ không được tự do đi lại ra bên ngoài thì Trịnh Ngôn Khánh đều tiêu điều tự tại.

Bình thường hắn ở trong dịch quán tâm sự với Tạ Khoa hoặc Mao Tiểu Niệm, rảnh rỗi thì đi thăm Đổng Sĩ Kiệt tam huynh đệ.

Thương thế cánh tay của Thẩm Quang nhờ bí phương trị liệu của Thiếu Lâm tự đã dần khôi phục lại, trở nên bình thường.

Tuy kinh mạch vẫn không vận hành tốt được như trước nhưng cánh tay đã có thể sử dụng khí lực, chỉ không thuận tiện một chút mà thôi, tuy nhiên những ngày gần đây Thẩm Quang không cho Trịnh Ngôn Khánh sắc mặt tốt, hẳn là chuyện Trịnh Ngôn Khánh đánh hắn bất tỉnh hẳn vẫn để trong lòng.

Hắn là hộ vệ, một vệ sĩ của Trịnh Ngôn Khánh.

Vậy mà không hoàn thành chức trách của một vệ sĩ, khi Ngôn Khánh nguy hiểm nhất lại không thể động thân cho nên canh cánh trong lòng.

Trịnh Ngôn Khánh cũng biết tâm tư của hắn cho nên cười đùa tí tởn, mà Thẩm Quang cũng không biết xử lý thế nào.

- Công tử, người dù gì cũng là một nhân vật nổi danh, nhưng lại tỏ vẻ giống như du côn, chuyện này truyền ra ngoài thật là không tốt.

Thẩm Quang ở trong đình viện đánh quyền, Trịnh Ngôn Khánh thì ở hành lang bên cạnh Mao Tiểu Niệm hầu hạ không ngừng vỗ tay trầm trồ khen ngợi, giống như là Thẩm Quang đang làm xiếc vậy.

Nếu đổi là người khác, Thẩm Quang đã sớm tiến lên, đấm một cái cho hắn đẹp mặt.

Nhưng Trịnh Ngôn Khánh thì hắn không thể làm gì.

Hắn đành phải dừng quyền ngừng cước, cười khổ trách cứ Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Ngôn Khánh hồn nhiên không thèm để ý tiếp nhận khăn mặt trong tay của Mao Tiểu Niệm, xoa xoa tay bước ra khỏi hành lang.

- Thẩm đại ca, ta thấy huynh cánh tay vẫn chưa linh hoạt, chắc là kinh mạch vẫn chưa thông.

- Ta có một bộ quyền pháp có thể khơi thông kinh mạch, chỉ là không biết huynh có nguyện ý để học không.

- Quyền pháp gì?

- Đó là quyền pháp mà Tôn tiên sinh năm đó dạy cho ta, dung hợp với Ngũ Cầm Hí, tên gọi là Ngũ Cầm quyền, ông ấy nhiều năm hành tẩu trong rừng núi, toàn bộ đều nhờ bộ quyền này hộ thân, đối với thân thể rất có diệu dụng.

207. Chương 102: Đóa Đóa Xuất Hiện

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 102: Đóa Đóa xuất hiện

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Thẩm Quang biết rõ, TrịnhNgôn Khánh kết giao với Tôn Tư Mạc, cũng học qua một bộ quyền pháp.

Kỳ thật, Trịnh Ngôn Khánh ở trúc viên cũng đã thường xuyên luyện tập, ThẩmQuang vì e ngại quy củ giang hồ cho nên không đi quan sát.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Thương thế của huynh bị như vậy trở về Lạc Dương không chừng có phiền toái khi đánh nhau với người ta, hắc hắc nếu huynh muốn học thì ta có một điều kiện, đó là cười một cái.

Thẩm Quang bị Trịnh Ngôn Khánh làm cho thở không ra.

Cuối cùng hắn cũng nhịn không được mà lộ ra một vẻ tươi cười.

- Huynh nhìn xem, huynh cười rất đẹp, Tiểu Niệm có đúng hay không?

Tiểu Niệm che miệng gật nhẹ đầu.

Mái tóc búi của nàng cũng hơi rung rung, hiển nhiên là bị hành vi vô lại của Trịnh Ngôn Khánh chọc cười.

Thẩm Quang dở khóc dở cười.

Trịnh Ngôn Khánh cởi áo ngoài ra, bên trong là một cái áo ngắn tay.

Hắn ở trong đình viện đứng vững thân hình, sau đó đánh ra một bộ Ngũ Cầm Quyền, khí thế hành vân lưu thủy.

- Hồ vồ, hươu chạy, vượn tung, gấu ôm, hạc múa.

Ngũ Cầm Hí này, chỉ trăm bước là đủ mồ hôi, dung hợp với dẫn đạo thuật ảo diệu vô cùng.

bộ Ngũ Cầm Quyền này sau khi đánh xong, Trịnh Ngôn Khánh đã chảy mồ hôi đầm đìa.

Tuy nhiên sau khi đổ mồ hôi hắn đã cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Sau đó Trịnh Ngôn Khánh đem những chỗ tinh yếu của Ngũ Cầm Quyền nói cho Thẩm Quang.

Nếu nói về võ nghệ căn bản, Thẩm Quang so với Trịnh Ngôn Khánh hiểu biết thâm sâu hơn, cho nên hắn liên tục gạt đầu, hiểu rõ sự ảo diệu bên trong.

- Thẩm đại ca tựa hồ thích hợp với bộ pháp này hơn ta.

Trịnh Ngôn Khánh nói với Mao Tiểu Niệm.

Mao Tiểu Niệm không nhìn ra sự khác biệt trong đó nên không đồng ý nói:

- Nhưng mà tiểu nữ vẫn cảm thấy, thiếu gia luyện tập vẫn đẹp nhất.

Trịnh Ngôn Khánh nghe được không nhịn được mà cười cười nhìn Mao Tiểu Niệm.

Đã đến đầu hạ, nhiệt độ không ngừng tăng.

Tiểu Niệm mặc một bộ thúy sắc, phía trước mái tóc đen nhánh xõa ra, cái cổ thon dài trắng như tuyết, không biết từ lúc nào, Trịnh Ngôn Khánh đã nhận ra, Mao Tiểu Niệm càng lúc càng có mùi vị nữ nhân.

Đứng vào lúc này, chỉ nghe Thẩm Quang hét to một tiếng:

- Người nào?

Hắn bước tới đầu tường, đồng thời một ngọn ám tiễn phóng ra, mang theo âm thanh rít gào.

Từ đầu tường xuất hiện một thân ảnh uyển chuyển, bổ về phía Thẩm Quang.

Trong tích tắc, trong tay Thẩm Quang đã có một thanh kiếm lông lánh, lưỡi mỏng như cánh ve, chính là thanh Long Hoàn Kiếm mà trước kia Trịnh Ngôn Khánh thắng cuộc với Trịnh Nguyên Thọ.

Cuộc giác đấu đó, Thẩm Quang đã quên mình mà thắng lợi.

Thứ mà Trịnh Ngôn Khánh cần đã có, cho Long Hoàn kiếm chỉ là thu hoạch thêm mà thôi cho nên hắn cũng không để ý nhiều.

Cuối cùng đem Long Hoàn kiếm này tặng cho Thẩm Quang.

Bởi vì Trịnh Ngôn Khánh thấy rằng thanh Long Hoàn Kiếm này ở trong tay Thẩm Quang thì phát huy tác dụng tốt hơn so với ở trong tay mình.

Hiển nhiên người tới không ngờ rằng Thẩm Quang lại có lợi kiếm như vậy, nhìn thấy Thẩm Quang đâm ra, nàng hơi hoảng sợ, chỉ là võ nghệ của nàng cũng không kém, trở tay một cái, thanh kiếm đã khóa Long Hoàn kiếm của Thẩm Quang, sau đó nàng hoành kiếm ngang ngực, mắt phượng lộ ra vẻ lập lờ.

Thanh kiếm trong tay nàng phẩm chất cũng không tệ.

Mặc dù không thể so sánh với Long Hoàn kiếm.

Giao phong một cái, bảo kiếm của nàng đã xuất hiện một vết mẻ.

Thẩm Quang thấy vậy, muốn lao tới nữa, chợt nghe Trịnh Ngôn Khánh la lên:

- Thẩm đại ca, dừng tay.

Thẩm Quang vội vàng lui về phía sau, kinh ngạc nhìn lại Trịnh Ngôn Khánh.

Chỉ thấy thần sắc của Trịnh Ngôn Khánh hơi kích động, nhanh chóng quay trở lại, nhìn người mới tới, kinh ngạc không nói ra lời.

Người mới tới là thiếu nữ tuổi chừng mười bốn mười lăm, áo trắng đai lưng ngọc, mái tóc xõa ra, đôi mắt như hồ thu, hàm răng trắng toát.

Nàng khẽ cắn cặp môi đỏ mọng, thần sắc phức tạp nhìn Trịnh Ngôn Khánh, một lát sau khẽ nói:

- Tiểu Tú, người có khỏe không?

- Đóa Đóa, thật sự là người sao?

Nghe thấy xưng hô quen thuộc kia lọt vào trong tai, Trịnh Ngôn Khánh hưng phấn lớn.

Hắn chạy tới bên cạnh thiếu nữ, dừng lại trước mặt nàng, cất tiếng:

- Đóa Đóa, đúng là người.

Thấy Trịnh Ngôn Khánh và người mới tới quen biết nhau, Thẩm Quang liền thu hồi Long Hoàn kiếm.

Chỉ là hắn vẫn như cũ, cảnh giác nhìn đối phương, lúc này cô gái kia cũng thu hồi bả kiếm đi về phía Trịnh Ngôn Khánh.

- Tiểu Niệm, công tử dường như nhận thức nàng ta?

Tiểu Niệm thần sắc không đổi nói:

- Muội không biết, chưa từng nhìn thấy qua nữ nhân này.

- Nàng ta võ nghệ không tệ.

Thẩm Quang nhẹ nhàng khen một tiếng, bỗng nhìn thấy sắc mặt âm lãnh của Mao Tiểu Niệm thì lập tức im bặt.

Lúc này tốt nhất là không nên nói chuyện, xem ra công tử và cô nàng này nhận thức sau lại làm cho Tiểu Niệm mất hứng, công tử tuổi tác không lớn mà lại có thủ đoạn khá cao cường, lúc trước thì có Bùi gia nương tử, trong nhà lại có Tiểu Niệm, hôm nay lại xuất hiện một hồng nhan tri kỷ võ nghệ cao cường, không biết hắn có bao nhiêu bí mật nữa.

Người tới rõ ràng là Đóa Đóa.

Sau năm năm, Đóa Đóa đã trở nên duyên dáng yêu kiều, trở thành một đại cô nương.

Trịnh Ngôn Khánh tuyệt đối không ngờ lại gặp Đóa Đóa ở Yến Sư. Trong mắt của nàng vẫn như trước, chứa đựng một sự phòng bị nồng đậm, chỉ là vẫn lộ ra vẻ quan tâm, thần thái kỳ dị.

- Người có khỏe không?

- Ta rất tốt, nhìn người cũng có vẻ không tệ.

- Đóa Đóa.

- Tiểu Tú.

Hai người cơ hồ cùng lúc thốt ra, Đóa Đóa nhìn không được mà phì cười, Trịnh Ngôn Khánh cũng thế nở ra một nụ cười.

Tiểu Tú, năm năm không gặp không ngờ người đã trở thành Bán Duyên Quân, Ngõng công tử tiếng tăm lừng lẫy.

Đóa Đóa khẽ nói, trong mắt hiện ra một vẻ quan tâm.

- Ta nghe nói người bị thương, bây giờ thấy người tốt như vậy ta rất an tâm.

Ở trong hành lang, Thẩm Quang nhìn được mà thầm nói:

- Tiểu Niệm hai người bọn họ xem ra rất quen thuộc.

- Thẩm đại ca huynh im đi.

Mao Tiểu Niệm hung hăng trợn mắt nhìn Thẩm Quang, nghĩ nghĩ một lúc rồi bưng khay nước nhẹ nhàng tiến tới.

- Công tử, đây là bằng hữu của công tử sao?

codon.traí

208. Chương 103: Di Lặc Là Thuộc Hạ Của Ta.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 3

Chương 103: Di Lặc là thuộc hạ của ta.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Đóa Đóa nhìn thấy Mao Tiểu Niệm, ánh mắt trở nên ngưng tụ.

Tiểu Niệm lúc này trong lòng tràn ngập ghen tuông, nhưng vẫn cắn răng đi lên phía trước.

- Tiểu Niệm, để ta giới thiệu cho người, đây là hảo hữu lúc nhỏ của ta, Đóa Đóa.

- Đóa Đóa, đây là tiểu Niệm.

Trịnh Ngôn Khánh nói xong nắm lấy tay của Đóa Đóa, Đóa Đóa hơi đỏ mặt lên, có ý muốn tránh nhưng cuối cùng do dự một lúc, vẫn để cho Trịnh Ngôn Khánh nắm chặt lấy.

Bàn tay của nàng hơi thô ráp, ngón tay so với nữ hài tử bình thường thì rộng hơn một chút.

Chắc hẳn, đây là do nàng luyện võ nhiều năm, Trịnh Ngôn Khánh kéo cánh tay của nàng, đi vào bên trong.

- Đóa Đóa, người tại sao lại leo tường vào đây?

- Hừ, người bây giờ thật khó lường, cửa ra vào có một tên gia hỏa canh giữ, ta thấy có nhiều người đến đây đều bị hắn ta cản lại, ta là một nữ tử yếu ớt, lại không có danh khí gì, người ta làm sao có thể cho ta vào. Vốn ta còn tưởng người bị trọng thương nên tối hãm, không ngờ người vẫn rất nhàn nhã, không hề có vẻ bị thương gì cả.

Trịnh Ngôn Khánh gãi gãi đầu cười ha hả.

Tiểu Niệm ở bên cạnh liền chen vào.

- Ai bảo công tử nhà ta không bị thương, hắn bị tên cướp kia đâm thương tới tận tâm mạch, nếu như trên đường không phải nhờ Thiếu lâm đại sư dùng đại hoàn đan kéo dài tính mạng rồi sau đó suốt đêm mời Sào Nguyên Phương tiên sinh tới dùng Cửu Cửu đan cùng thuật châm kim cứu chữa thì chỉ sợ đã nguy hiểm rồi.

- Bị thương tâm mạch sao?

Trên khuôn mặt của Đóa Đóa lộ ra vẻ lo lắng, chuyện này lại khiến cho Tiểu Niệm ở bên cạnh tối tăm phiền muộn.

Trịnh Ngôn Khánh lúc này cũng phát hiện ra hai cô gái này ở cạnh nhau có gì đó không thích hợp.

- Tiểu Niệm người đi xem Tứ Nhân và Tế Yêu đi.

- Vừa rồi ta nhìn thấy chúng hơi uể oải, Thẩm đại ca huynh cũng đi qua thuận tiện giúp tiểu Niệm một lúc.

Ở đây không khí quá khẩn trương, Thẩm Quang ước gì có thể chạy đi.

Tiểu Niệm mặc dù không tình nguyện nhưng nàng cũng quan tâm Tứ Nhân và Tế Yêu, do dự một lúc rồi cùng đi với Thẩm Quang.

- Tiểu tử này, cô gái kia tựa hồ rất quan tâm tới người.

Trịnh Ngôn Khánh nghe được không nhịn được cười nói:

- Đóa Đóa, người vẫn như cũ.

- Hừ.

Đóa Đóa hơi lộ vẻ mất hứng sau đó lấy từ trong người ra một cái hộp bạch ngọc đặt trong tay của Trịnh Ngôn Khánh.

- Đây là gì vậy?

- Ta nghe nói người bị thương cho nên mang nó tới đây, đây là một viên Bích Ngọc đan.

- Nó dùng tài liệu thượng đẳng chế thành, chưa chắc có tác dụng bằng đại hoàn kia nhưng cũng rất trân quý, chỉ là hiện tại nhìn người sinh long hoạt hổ, xem ra không cần tới nó nữa.

Trịnh Ngôn Khánh lấy Bích Ngọc đan ra:

- Ai nói là không cần, ta buổi sáng còn ho khan đây này.

Đóa Đóa cười phì phì:

- Bích ngọc đan này là do bí phương chế tạo, nếu để Cáp công công trị liệu ho khan, không tức chết mới là lạ, tuy nhiên hiện tại thấy người không có gì trở ngại ta cũng không yên tâm lắm.

Trịnh Ngôn Khánh trong lòng cảm thấy ấm áp, nắm lấy bàn tay mềm mại của Đóa Đóa.

- Đóa Đóa, người ngày đó đi đâu vậy.

Đóa Đóa khẽ nói:

- Kỳ thật ngày đó ta cùng mẹ phải đi tìm bộ hạ của cha ta lúc trước, chỉ là mẹ ta thấy không chào mà đi cũng không tốt, cho nên một mực tìm cơ hội, ngày đó sự tình xảy ra, mẹ sợ hãi liền lụy đến người cho nên quyết định khởi hành rời khỏi, tiểu Tú, mấy năm nay ta một mực nghe tới tên người, nào là Ngổng công tử, Bán Duyệt Quân ta còn chưa tin về sau mới biết được thật sự là người.

- Mẹ còn dạy đệ đệ là phải học người.

- Đệ đệ của người?

- Đúng thế, ta không phải đã nói, nhà ta có một đệ đệ, tuổi cùng với người không khác biệt lắm, nhưng hình như còn nhỏ hơn cả người.

- Từ mẫu dạo này sao rồi?

Trịnh Ngôn Khánh đối với Từ mẫu rất có cảm tình.

Dù sao lúc hấn còn là hài nhi, cũng nhờ sữa của Từ mẫu nuôi dưỡng.

Từ lúc nào, Từ mẫu đã giống như mẫu thân của hấn.

- Mẹ ta chết rồi.

- Sao vậy?

- Đầu xuân năm ngoái mẹ ta bệnh nặng, sau đó triển miên trên giường, đến trời thu thì...

Trịnh Ngôn Khánh đau xót trong lòng, hấn theo bản năng vươn tay ra khẽ ôm Đóa Đóa vào trong người.

Hấn và Đóa Đóa ôm nhau, qua lớp xiêm y hấn có thể cảm nhận được da thịt mềm mại của nàng. Năm năm trôi qua Đóa Đóa đã trưởng thành, mang theo khí tức của thiếu nữ thành thục, Ngôn Khánh cũng cảm nhận được lúc hấn ôm nàng vào lòng, cánh tay khẽ run rẩy.

Kỳ thực Đóa Đóa không thích bị ôm như vậy.

Năm năm trước sau một màn kia đã lưu lại trong trí nhớ của nàng rất sâu.

Nhưng không hiểu tại sao nàng không cách nào cự tuyệt việc bị Trịnh Ngôn Khánh ôm, nhớ năm năm trước, Ngôn Khánh cũng ôm nàng như vậy, lúc đó nàng cảm thấy rất bình yên, hôm nay lại có một hưởng thụ kỳ diệu.

- Vậy người những năm nay vẫn ở đâu?

- Hán Nam.

- Hán Nam?

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình:

- Người mấy năm nay vẫn một mực ở quận Tương Dương sao?

- À ngay từ đầu ta cùng với mẹ ta vẫn ở Tương Châu, về sau Cáp Công Công giới thiệu cho ta một vị sư phụ cho nên ta đi Hán Nam.

Hán Nam chính là thành Hồ Bắc ngày sau.

Ngôn Khánh có thể cảm nhận được cảm xúc của Đóa Đóa, vì vậy chuyển chủ đề:

- Công phu của người hiện tại nhất định rất lợi hại.

Đóa Đóa giãy dụa ở trong người của Trịnh Ngôn Khánh ra, má lúm đồng tiền đỏ bừng, giống như hoa anh đào tháng ba.

Nàng xoa vệt nước mắt trên người mà khẽ nói:

- Dù sao so với việc bị tên tiểu tử nào đó làm thương tâm thì vẫn tốt hơn rất nhiều.

Câu nói này ẩn chứa chút dư vị mập mờ.

Đóa Đóa đỏ mặt không dám nhìn thẳng Trịnh Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh cầm lấy bàn tay mềm mại của nàng:

- Đóa Đóa, vậy người lần này trở về còn đi nữa không?

- Phải đi.

Đóa Đóa nói xong rút bàn tay mềm mại ra, nàng khẽ nói:

- Ta lần này, muốn nói hai từ xin lỗi với người.

- Xin lỗi?

Trịnh Ngôn Khánh nghe được thì hơi giật mình:

- Người xin lỗi gì ta vậy?

Đóa Đóa hơi khó xử, không biết phải mở miệng thế nào.

Nàng như vậy nửa ngày, sau đó mới dùng thanh âm trầm thấp mà nói:

- Kỳ thật, Di Lạc áo trắng là thuộc hạ của ta.

codon.tra

209. 210

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 1: Tiểu quận chúa.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Dựa theo sự phỏng đoán của Đóa Đóa, Ngôn Khánh nghe tin tức này xong chắc chắn sẽ khiếp sợ, thậm chí là tức giận.

Nàng nào biết được Trịnh Ngôn Khánh phản ứng vô cùng bình tĩnh, chỉ ừ một tiếng.

Hắn phản ứng như vậy lại khiến cho nàng cảm thấy bối rối.

- Người nói Cáp công công, có phải là chủ nhân của Đại Định tửu lâu, Cáp Sĩ Kỳ không?

- A....

Đóa Đóa đứng lên, lui về phía sau hai bước, khiếp sợ mà nói:

- Người, người làm sao mà biết được?

Ngôn Khánh lộ ra vẻ tươi cười.

Kỳ thật trong lòng hắn cũng rất kinh hãi.

Tuy nhiên hắn có thói quen không để biểu lộ thái độ cảm xúc ra khuôn mặt, với kinh nghiệm của Đóa Đóa cũng không thể nhìn thấu nội tâm của hắn. Hơn nữa vừa rồi Đóa Đóa nói nàng trước kia đi Tương Châu tập võ, Trịnh Ngôn Khánh dĩ nhiên là tự nhiên liên tưởng đến ông chủ của Đại Định tửu lâu trong thành Lạc Dương, Cáp Sĩ Kỳ.

Hắn liên tưởng rất nhiều chuyện.

Năm năm trước Đóa Đóa viết bài Biệt phủ phái người mang tới cho hắn, người kỵ sĩ kia ăn mặc không phải giống hệt như Di Lạc áo trắng sao. Nếu như những người kia là Di Lạc áo trắng mà Đóa Đóa tới Tương Châu tập võ, Trịnh Ngôn Khánh dĩ nhiên là tự nhiên liên tưởng đến ông chủ của Đại Định tửu lâu trong thành Lạc Dương, Cáp Sĩ Kỳ.

- Ta đoán.

Trịnh Ngôn Khánh mỉm cười, nắm chặt hơn bàn tay nhỏ bé kia.

- Đóa Đóa, người có thể cho ta biết, đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra không? Đang yên bình, tại sao người lại cấu kết với Di Lạc áo trắng.

Đóa Đóa dùng sức một cái, muốn giãy tay khỏi tay của Trịnh Ngôn Khánh.,

Thế nhưng Trịnh Ngôn Khánh khí lực cũng không hề nhỏ, Đóa Đóa vùng vẫy hai cái không thoát khỏi tay của Trịnh Ngôn Khánh nên đành chỉ chống cự.

Nàng cúi đầu không nói một lời, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

Mà Trịnh Ngôn Khánh thì khẽ nói:

- Kỳ thật ta đã chú ý đến Di Lạc áo trắng đã rất lâu rồi bốn năm trước, Đóa Đóa người có thể nói cho ta biết, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra không?

- Ta....

Đóa Đóa trong lòng khó xử vạ phần.

Kỳ thật lúc nàng tới đây đã muốn đem chân tướng nói cho Trịnh Ngôn Khánh biết.

Nàng tin tưởng người mà nàng xem là tiểu đệ đệ từ nhỏ đến lớn này sẽ tuyệt đối không bán đứng nàng. Lúc Trịnh Ngôn Khánh ôm nàng vào trong ngực, nàng biết rõ hắn và trước kia chưa hề thay đổi.

Đúng thế, hoặc nếu có thay đổi cũng không nhiều lắm.

Tuy nhiên những lời kia sắp tới miệng, Đóa Đóa lại không dám nói.

Nàng sợ, nàng sợ... nếu như nàng nói ra sự thật kia sẽ mãi mãi mất đi hoài bão mà nàng ôm ấp.

Nhưng nàng... nhất định phải nói.

- Kỳ thật ta không họ Từ cũng không phải là Từ Đóa, đây chẳng qua là họ của mẹ ta.

Trịnh Ngôn Khánh lại nắm chặt bàn tay nhỏ bé, hần cảm thấy trong lòng Đóa Đóa đang lạnh buốt nên khẽ kéo nàng ta ngồi xuống, im lặng lắng nghe.

- Ta... ta kỳ thật là họ Vũ Văn.

- Họ vũ Văn?

Lần này, Trịnh Ngôn Khánh vô cùng kinh hãi, ở Đại Tùy, ai cũng biết đến họ Vũ Văn, đặc biệt là Tư Lệnh đại phu, Bộc Dương quận công Vũ Văn Thuật.

Đóa Đóa tựa hồ như đã dễ thở hơn một chút, nàng hít sâu một hơi rồi nói:

- Ta tên là Vũ Văn Đóa, thuộc hoàng tộc Bắc Chu Triệu vương, cháu gái của Vũ Văn Thương.

Trịnh Ngôn Khánh vô ý thức lại nắm chặt bàn tay mềm mại của Đóa Đóa.

Hắn dùng lực hơi lớn, Đóa Đóa khẽ nhăn mày lại nhưng không lên tiếng, chỉ mở to hai mắt nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Ngôn Khánh cười khò một tiếng:

- Vậy ta không phải phải gọi ngươi một tiếng quận chúa sao?

Đóa Đóa cứng họng không biết trả lời thế nào.

Nàng nghĩ đến rất nhiều phản ứng, thậm chí nghĩ đến Trịnh Ngôn Khánh sẽ phản bội nàng, nhưng nàng lại không ngờ hết lần này tới lần khác Trịnh Ngôn Khánh lại nói một câu như vậy, thế nên những lý do mà nàng chuẩn bị để thoái thác đều trở nên vô dụng.

Tại sao mỗi lần nói chuyện với tiểu nam nhân này mình lại không có khí lực?

Tại sao này giờ mình muốn chiếm quyền chủ động nhưng lại không lần nào có thể thành công?

Trịnh Ngôn Khánh luôn có những phản ứng khiến cho người khác không dự đoán được, cho nên hắn luôn giữ quyền chủ đạo khi nói chuyện.

Nghĩ tới đây, Đóa Đóa đột nhiên có một cảm giác buồn rầu vô lực, nhìn nam nhân trước mặt nàng không biết phải trả lời thế nào.

Trịnh Ngôn Khánh liền nở ra nụ cười.

Loại khổng chế ngôn ngữ này, trong con đường làm quan phải thường xuyên sử dụng. Thực sự trong lòng hắn khi nghe Đóa Đóa nói vô cùng kinh hãi, Triệu vương Vũ Văn Thương, đó không phải là vương gia thờ nhà Tùy mà chính là Bắc Chu Triệu vương năm đó Dương Kiên cướp được vương triều Bắc Chu, Triệu vương Vũ Văn Thương không tuân theo Dương Kiên, lại còn chống mặt, kết quả là cả nhà bị tru diệt, tuy nhiên tình huống cụ thể thì Trịnh Ngôn Khánh không rõ ràng, chỉ biết là có chuyện như vậy.

Một phương diện nữa là do Dương Kiên đoạt được Bắc Chu đã khổng chế đủ loại chủ đề.

Mà phương diện khác, những người bình thường cũng không dám đem chuyện này ra luận đàm, những người biết nội tình không thể nói rõ ra cho nên Trịnh Ngôn Khánh đối với Vũ Văn Thương cũng không hiểu rõ lắm.

Đóa Đóa hai lần có ý đồ cướp lấy quyền chủ động đều không thành công.

Nàng liền khẽ nói:

- Tiểu Tú, ngươi có nhớ năm đó khi ngươi được Trịnh gia nhận làm cháu nuôi không?

- À, gia gia ta cũng đã nói qua, lúc ta vừa sinh ra thì bị vứt bỏ ở nơi hoang dã, ông ấy ôm ta trở về rồi nuôi dưỡng thành người.

- Trình gia gia là người tốt.

Đóa Đóa khẽ nói:

- Kỳ thật lúc Trình gia gia nhận người làm con nuôi cũng chính là lúc Dương tặc đuổi giết chúng ta, khi gia tổ ta gặp nạn lúc đó cha ta và Cáp tổng quản đi ra ngoài mới thoát khỏi, về sau cha ta và Cáp tổng quản tới Lạc Dương triệu tập bộ hạ cũ của gia tổ ta ngày xưa, từ từ tích sức lực lượng, mưu đồ báo thù rửa hận.

Thật không ngờ, người bán đứng chúng ta lại chính là bọn Hạ Nhược Bật.

Mẫu thân mang theo ta mà lưu lạc, trong lúc thất lạc mẹ ta quyết định tìm một chỗ để che chở, vì vậy liền tới Trình gia, thật không ngờ năm năm trước, Cáp tổng quản đã điều tra ra được, phái người tìm chúng ta, lúc đó chúng ta mới biết, Cáp tổng quản đã mang theo đệ đệ của ta phả lóp vòng vây, về sau nương theo tài phú còn lại của gia phụ năm đó, tại Tương Châu đứng vững, dùng tên giả là Cáp Sĩ Kỳ, trở thành thương gia giàu có nhất địa phương.

Chỉ là nói lý ra, Cáp tổng quản chưa bao giờ bỏ qua ý niệm báo thù của gia phụ.

Hiện nay triều đình Dương Tặc dần ổn định, mặc dù đã trải qua sự tranh giành thái tử nhưng cũng không suy sụp gì, Cáp tổng quản lúc đó ở Tương Châu thấy Di Lạc áo trắng hoành hành, liền dùng một số tiền lớn gia nhập vào đó, nhanh chóng trở thành thủ lĩnh nơi này, bí mật tích sức lực lượng.

codon.tra

210. Chương 2: Khuyên Bảo.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 2: Khuyên bảo.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

TrìnhNgôn Khánh im lặng nghe không ngắt lời của Đóa Đóa.

- Đã như vậy, các người tại sao không phát triển tốt ở Tương Châu mà lại tới Lạc Dương?

- Cáp tổng quản cho rằng, Tương Châu tuy vững chắc nhưng dù sao cũng vắng vẻ không phải là đại thành trấn khó có thể mở rộng tiền đồ.

Phát triển ở Tương Châu chỉ sợ khó thành khí.

Cho nên Cáp tổng quản cùng với các hộ pháp thương nghị đến Lạc Dương phát triển, thứ nhất ở Lạc Dương người đông đúc, thích hợp cho truyền giáo, thứ hai ở Lạc Dương có rất nhiều thế gia gia môn, năm đó cũng có giao tình với gia phụ, nếu như được sự ủng hộ của bọn họ đối với nghiệp lớn của chúng ta sẽ có ích rất nhiều, cho nên năm ngoái chúng ta đã tới Lạc Dương.

Đóa Đóa không giấu diếm, đôi mắt sáng lên nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Ngôn Khánh.

Nàng hi vọng có thể tìm trên mặt của Ngôn Khánh một chút tâm tư nào đó.

Chỉ tiếc bàn về bản lĩnh hỉ nộ không lộ thì Đóa Đóa cho dù tu luyện mười năm nữa cũng không thể nhìn thấu tâm tư của TrìnhNgôn Khánh.

Nói xong những lời này, trong lòng Đóa Đóa liền cảm thấy nhẹ nhõm.

Nàng khẽ thở ra một hơi:

- Thủ Dương Sơn Nhị Đầu Xà vốn có tên là QuáchHiếu Khắc là người mà Cáp tổng quản để lại Yến Sư, một mặt thu thập lưu dân mộtmặt khác là khởi sự vì tương lai, sau này có thể hành động phá Lạc Dương, dẫn sĩ mã sơn đông tiết tới chiếm Lạc Dương.

- Chỉ là không ngờ bọn hán lại....

- Ta và Cáp tổng quản một chút tin tức cũngkhông biết, đến thanh minh ta đến Lạc Dương mới nghe tin người bị tập kích...Tiểu Tú chuyện này thật sự là hiểu lầm, ta tới đây chỉ muốn xin lỗi người...

Nói những lời này xong Đóa Đóa giống như đãtrút được nỗi niềm, cúi thấp đầu xuống.

Trịnh Ngôn Khánh đưa tay khẽ vuốt mái tóc đenmềm mại của nàng.

- Ta dĩ nhiên biết rõ chuyện này, quan hệ giữachúng ta không tệ, người không cần phải xin lỗi ta. Hơn nữa ta đoán người lầnnày tới đây là lên chạy tới, đúng không?

- A, sao người biết vậy?

Đóa Đóa ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Trịnh NgônKhánh.

Ngôn Khánh cười cười:

- Nếu ta là Cáp Sĩ Kỳ, ta quả quyết không chongười nói cho ta biết chuyện này.

- Thế nhưng mà...

- Đóa Đóa, người tin được ta không?

Đóa Đóa ngây ngốc một chút rồi gật đầu.

- Tiểu Tú, ta không có bằng hữu gì, mặc dù làthánh nữ của Di Lạc giáo, mọi người kính sợ ta, nhưng nói về bằng hữu thì...chỉ có mình người.

Ngôn Khánh lộ ra vẻ ôn hòa tươi cười trênkhôn mặt.

- Lập tức đình chỉ truyền giáo ở Lạc Dương,quay trở lại Tương Châu đi.

- Tại sao?

- Các người làm như vậy không có tác dụng chútbao.

Ngôn Khánh đứng dậy dò xét bốn phía rồi khẽnói:

- Đóa Đóa, người có đọc qua Tam Quốc DiễnNghĩa mà ta chép không?

Đóa Đóa nói:

- Ta có xem qua.

- Năm đó, Thái Bình Đạo Trương Giác tín đồ lêngười mấy chục vạn người, làm cho giang sơn đại Hán phải nghiêng ngả, vậy mà vẫnthất bại trong chớp lát, nguyên nhân rất đơn giản vì bọn họ chỉ là một đám ô hợp, không biết đánh trận, nói thật ta rất chán ghét thủ đoạn khởi sự như vậy.

Hiện nay Tùy thất đang hưng thịnh, có TrươngTôn Thịnh, Ngư Câu La, rất nhiều danh tướng, các người lúc này dùng phương thứckhởi sự của Thái Bình đạo thì đúng là si tâm vọng tưởng, tuyệt không thể thànhcông. Còn chuyện các người muốn dựa vào các thế gia vọng tộc, người đã từng ởTrịnh gia nên cũng biết, thế gia vọng tộc bọn họ đầu tiên nghĩ đến chính là lợiích của gia tộc mình, các người không cách nào cho bọn họ lợi ích, không chú ýsẽ bị bọn họ chém từ phía sau cho một đao.

- Thế nhưng mà...

- Đóa Đóa người có nghe ta nói không, không cóthế nhưng mà...

- Ta đã đọc qua lịch sử, đối với thủ đoạn củacác người ta rất hiểu, theo ta phỏng đoán tình hình ở Lạc Dương nhất định khôngtốt.

- Người nhìn xem, chỉ nguyên Phòng Ngạn Khiêm, một Hà Namdoãn mà thôi, các người đã không chịu nổi rồi.

Nếu là Tùy thất hoàng đế hạ lệnh, Di Lạc áo trắng các người còn có thể tồn tại được không?

Đóa Đóa nghe được thì không khỏi trầm ngâm.

Nàng đến đây lần này thật sự là tồn tại ý niệm này.

Phòng Ngạn Khiêm ở Lạc Dương đem Di Lạc áo trắng nói là phản tặc, hạ lệnh những người nào gia nhập giáo phái trong vòng mười ngày phải tự thú, chuyện cũ sẽ bỏ qua, nhưng mười ngày sau quan phủ sẽ tiến hành biện pháp truy quét, lúc đó xác định ai là đệ tử của Di Lạc áo trắng thì sẽ bị giết chết bất luận tội.

Chỉ một thông báo này đã khiến cho những giáo đồ Di Lạc ở Lạc Dương phải bàng hoàng.

trong thời gian ngắn ngủi ba ngày, những người đến đầu hàng quan phủ vô số, mà những giáo chúng cũng nhao nhao bàn nhau phá hủy hơn mười giáo đàn, thậm chí có mấy đại hào phú, bị Phòng Ngạn Khiêm dùng thế sét đánh không kịp bưng tai đuổi bắt, nghe nói những người này bị quy cho tội phản nghịch, bắt về chờ chém đầu.

Lại nói tiếp, Cáp Sĩ Kỳ đến Lạc Dương phát triển nhất định là có thủ đoạn và phương pháp của hắn.

Thế nhưng Đóa Đóa phát hiện ra, Di Lạc áo trắng kia sau khi bị quan phủ trấn áp thì đã thất bại hoàn toàn.

Trịnh Ngôn Khánh vươn tay, khẽ đem thân thể mềm mại của nàng ôm vào trong ngực.

- Đóa Đóa, nghe lời của ta, đừng làm chuyện điên rồ.

- Người đi nói với Phòng Ngạn Khiêm, không được sao?

- Ai nói đều không có tác dụng, trừ phi là Tùy thất hoàng đế hạ chiếu nếu không thì không ai có khả năng ngăn trở sự tẩy trừ Di Lạc áo trắng này.

- Đóa Đóa, người đừng trách ta, ta thật sự không có cách.

Đóa Đóa trở nên trầm ngâm.

Nàng biết rõ Ngôn Khánh không hề thoái thác mà là nói sự thật.

Nhưng nàng cũng không trách Ngôn Khánh, nếu muốn trách thì trách nhị đầu xà Quách Hiếu Khác tham tài dẫn đến trận tẩy trừ này.

So với năm năm trước, Đóa Đóa đã thành thục hơn rất nhiều.

Nàng cố gắng giã ra khỏi người Ngôn Khánh, sắc mặt trắng bệch.

- Tiểu Tú, một chút biện pháp người cũng không có sao?

- Có.

- Biện pháp gì.

- Rời khỏi Lạc Dương, quay trở lại Hán Nam, trở lại Tương Châu, từ nay về sau chỉ liên quan đến Di Lạc áo trắng nữa, quan sát chờ thời cuộc biến hóa, ngoài ra không còn biện pháp nào khác.

Trịnh Ngôn Khánh lần này nói thật.

Hắn không có khả năng nói cho Đóa Đóa biết:

- Các người trở về chờ đợi vài năm nữa là Đại Tùy sụp đổ rồi.

Tối đa hắn cũng chỉ có thể nói cho Đóa Đóa rằng chờ xem sự biến hóa ở tương lai.

Đóa Đóa cắn chặt răng ngà, kinh ngạc nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

Đột nhiên nàng xoay người đi.

Trịnh Ngôn Khánh ở sau lưng nàng hô lên:

- Đóa Đóa, người đi đâu?

- Tiểu Tú... ta tin tưởng người.

Trên khuôn mặt Đóa Đóa nở ra nụ cười tươi như hoa.

211. Chương 3: Trở Về Trịnh Phủ

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 3: Trở về Trịnh phủ

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

- Tiểu Tú nếu như, ta nói là nếu như một ngày ta xin người hỗ trợ, người có giúp ta không?

Trịnh Ngôn Khánh cơ hồ không hề có cân nhắc mà gật đầu nói:

- Ta nguyện ý.

Đóa Đóa tươi cười, nụ cười càng thêm xán lạn.

- Nhớ rõ đó, người đã đáp ứng ta, tương lai nhất định phải giúp ta.

- Đóa Đóa, chúng ta còn có thể gặp lại sao?

- đương nhiên là có thể, có lẽ là không bao lâu nữa.

Đóa Đóa cười hì hì, cất bước nhảy lên tường, giống như là linh yển

- Tiểu Tú, ta đi rồi...

Thanh âm như chuông bạc vẫn vang vọng bên tai của Trịnh Ngôn Khánh, nhưng thân hình đã xa xăm vô tung.

Đóa Đóa đi rồi.

Ngôn Khánh không hề cảm thấy nhẹ nhõm, thậm chí trong lòng của hắn lại càng thêm lo lắng.

Đóa Đóa chính là nữ nhân đầu tiên hắn nhận thức sau khi đi tới thế giới này.

Mẫu thân của nàng là Từ mẫu đã đi rồi, điều này khiến cho Ngôn Khánh đối với Đóa Đóa càng thêm nhớ mong.

Nếu như hắn không gặp Đóa Đóa thì sẽ không có lo lắng lớn lao như vậy, trên thực tế Ngôn Khánh đã phỏng đoán, Đóa Đóa không tầm thường, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng nàng lại là thánh nữ của Di Lạc áo trắng.

Tuy Trịnh Ngôn Khánh đối với tổ chức của Di Lạc không hiểu rõ lắm.

Thế nhưng theo cách mà Đóa Đóa gọi nhị đầu xà Quách Hiếu Khác bằng tên chức vụ thì hắn biết đây là thiết trí thời Bắc Chu.

Xem ra Đóa Đóa đã lún sâu vào tổ chức này lắm rồi.

Ngôn Khánh sợ rằng Đóa Đóa ở bên trong sẽ bị thương tổn.

Không được, sau khi về Lạc Dương cần phải gặp Cáp Sĩ Kỳ nói chuyện một chút.

Trước đó, Trịnh Ngôn Khánh đặc ý vì tuổi mình còn nhỏ, cho nên rất nhiều chuyện hấn lẳng lẽ ở phía sau, nhưng hiện tại, tuổi tác nhỏ bé này lại bất lợi, một đồng tử mười tuổi, Cấp Sĩ Kỳ rất khó tin được hấn, điều này khiến cho Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy lo lắng.

Mấy ngày sau, Dương Hạ Tạ gia cuối cùng cũng có người tới.

Người tới chính là phụ thân của Tạ Khoa, Tạ Huệ, tuổi tác chừng bốn mươi, nhìn rất nho nhã, cho thấy đây là người đọc sách.

Tạ Khoa thương thế đã tốt hơn nhiều.

Chân của hấn tuy bị tổn thương nhưng không nghiêm trọng, không ảnh hưởng tới gân cốt.

Tuy nhiên phải rời xa Trịnh Ngôn Khánh, Tạ Khoa có phần không vui, mấy hôm nay Tạ Khoa có quan hệ với Bùi Hành Nghiễm vô cùng tốt, đương nhiên hấn với Ngôn Khánh cũng có quan hệ tốt, đối với chuyện này, Tạ Huệ rất vui.

- Nguyên Khánh, nghe cô nói, người cùng với Tạ gia đính hôn rồi sao?

- Không có, người từ đâu mà nghe được tin tức này vậy?

Sau khi Tạ Huệ phụ tử ra về, Trịnh Ngôn Khánh thần thần bí bí kíp Bùi Hành Nghiễm qua một bên mà tuôn ra một tin tức kinh người.

Quả nhiên Bùi Hành Nghiễm nghe xong thì kinh hãi.

- Hắc hắc, buổi sáng cô cùng ta đưa tiễn Tạ tiên sinh đi, ta nghe Tạ tiên sinh nói có chuyện gì đó nhờ cô, sau đó cô cũng đồng ý, nhất định là chuyển cáo với phụ thân người về chuyện hôn sự của người.

Bùi Hành Nghiễm há to miệng, kinh hãi nói:

- Ta tại sao lại không biết?

- Hắc hắc, người khi trở về... sẽ nhanh chóng biết thôi.

Trịnh Ngôn Khánh nói xong liền thở dài:

- Chỉ là ta thấy, nếu người cưới tộc muội của Tạ Khoa, chẳng phải là...

Bùi Hành Nghiễm cứng họng, trong lòng bắt đầu lo lắng.

Tiểu tử trước mặt hấn có khả năng trở thành tỷ phu của hấn, hiện tại hấn lại có khả năng phải cưới muội muội của tên gia hỏa Tạ Khoa kia, điều này khiến Bùi Hành Nghiễm khóc không ra nước mắt.

Trịnh Ngôn Khánh không nhận được mà cười ha hả, rung đùi đắc ý mà đi.

Đây cũng là khoái hoạt duy nhất của hấn.

Có thể giảm bớt sự lo lắng của hấn về Đóa Đóa.

Ba ngày sau, Trịnh Thế An cùng Bùi Thục Anh cuối cùng đã xử lý xong mọi chuyện, rời khỏi Yến Sư.

Ở Yến Sư, lão bản Thủ Dương tửu lâu cũng đến bái phỏng, hi vọng Trịnh Ngôn Khánh tới chơi lưu lại vài chữ.

Năm năm trước, Trịnh Ngôn Khánh ở Thủ Dương tửu lâu làm ra Vịnh Ngỗng thể, từ đó nhận được vinh dự Ngỗng công tử.

Mà sinh ý của Thủ Dương tửu lâu nhờ vậy mà cũng càng ngày càng thăng tiến.

Về sau Thủ Dương tửu lâu đổi tên thành Ngỗng uyển, sinh ý ngày càng thịnh vượng, may mà Ngôn Khánh biết rằng ông chủ đứng đằng sau là Trương Trọng Kiên, Trương Trọng Kiên vừa giúp hấn một việc, phần nhân tình này không thể không báo.

Cũng may Bùi Thục Anh ra mặt ngăn cản, nói Ngôn Khánh trên người có thương tích không thể hao tâm tổn trí, cho nên Trịnh Ngôn Khánh đành múa bút viết một chữ “Ngỗng”, đem tặng cho ông chủ Ngỗng Uyển.

Chữ “ngõng” này là một chiêu bài của Ngõng Uyển, về sau được khắc lên dựng trước tửu lâu.

Sau khi Trịnh Ngôn Khánh rời khỏi Yến Sư, hắt lên xe, một ngày sau đã tới Lạc Dương.

Lần này Ngôn Khánh trở về Lạc Dương so với bốn năm trước thì không giống nhau, lần này Trịnh Vi Thiện suất lĩnh quân sự lớn nhỏ ở trong thành Lạc Dương ra nghênh đón, còn có đám lán giềng ở Thiên Tân Kiều phố. Trịnh Thế An ngồi trong xe, cũng cảm khái vô cùng.

Không ngờ năm năm trôi qua mình lại có phong quang như vậy.

Quay đầu nhìn Trịnh Ngôn Khánh đã ngủ, Trịnh Thế An nở ra một nụ cười trên khuôn mặt.

- Ngôn Khánh, chúng ta đến rồi.

Trước khi tới Lạc Dương, Bùi Thục Anh cùng Bùi Hành Nghiễm hai cô cháu phải về phía bắc Lạc Thủy, mà Ngôn Khánh thì đi về phía nam cho nên phải tách ra.

Hướng hồ nơi này còn là Lạc Dương.

Đám người Trịnh Thế An có hơn trăm người, dĩ nhiên không cần lo lắng xảy ra sự cố gì.

Trưởng Tôn Thịnh và Phòng Ngạn Khiêm ở đây, ai dám trêu chọc Trịnh Ngôn Khánh? Người này nếu không phải ăn no rồi việc thì đầu óc cũng có vấn đề.

Cho nên Bùi Thục Anh cũng yên tâm về nhà.

Nàng lên đi tới Yến Sư đã hơn mười ngày trời, trở về nhất định phải giải thích với cha mình một phen.

Bùi Thục Anh đang đau đầu chuyện này, làm sao giải thích với Bùi Thế Củ đây?

Ở trong Trịnh phủ, đám lán giềng Thiên Tân Kiều phố cũng túm tụm lại, tổ tôn Trịnh Thế An nhanh chóng đi vào thành Lạc Dương.

Ở trước cổng chính Trịnh phủ, Ngôn Khánh cùng với Mao Tiểu Niệm từ từ đi vào bên trong

Sau khi sắp xếp thỏa đáng, Trịnh Vi Thiện đem sản nghiệp trên danh nghĩa của Lạc Dương Trịnh phủ giao cho Trịnh Thế An. Hiện tại Trịnh Vi Thiện không dám trì hoãn nữa, cấp tốc trở về Huỳnh Dương, hẳn đã nhận được tin theo Trịnh Nguyên Thọ tiến về vĩnh yên, đảm nhiệm chức vụ pháp tào Hoắc Ấp.

Pháp tào so với chức công an sở đời sau cũng có phần tương tự nhau.

Nếu không phải Trịnh Ngôn Khánh bị thương, Trịnh Thế An chậm chạp tới Lạc Dương thì Trịnh Vi Thiện đã sớm đi rồi.

Ngày hôm sau, Ngôn Khánh muốn đến Đông Sĩ phường, bái kiến Trưởng Tôn Thịnh.

Thẩm Quang đánh xe cho hắn, Trịnh Thế An sai mười tên võ sĩ bảo hộ cho Trịnh Ngôn Khánh .

Ngôn Khánh cũng không từ chối sự quan tâm của gia gia nên liền đáp ứng.

212. Chương 4: Gặp Lý Vân Tú.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 4: Gặp Lý Vân Tú.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Đi vào trong Đông Sĩ phường, không ngờ Trương Tôn Thịnh không có ở nhà.

Bọn họ nhân nói, Trương Tôn Thịnh sáng sớm đã đi dò xét khắp nơi, đoán chừng liên quan đến chuyện của Di Lạc áo trắng.

Cao phu nhân cũng đã mang theo Trương Tôn Vô Cấu và Trương Tôn Vô Kỵ đi chùa Hương Sơn dâng hương, buổi tối mới trở về.

Cho nên trong phủ, ngoại trừ thê thiếp của Trương Tôn Thịnh thì không còn ai cho nên Ngôn Khánh cũng không mạo muội bái kiến, để lại danh thiếp, mong khi Cao phu nhân trở về thì quản gia chuyển cáo một tiếng.

Rời khỏi Đông Sĩ phường, Trịnh Ngôn Khánh đi thăm Hùng Đại Hải bị nhốt ở trong ngục.

Thoạt nhìn, Hùng Đại Hải không tệ, mặt mày hồng hào, cơ thể béo tốt.

Sống một mình trong một căn phòng, hẳn ngoại trừ thiếu tự do thì tất cả đều rất tốt, chỉ là thời tiết càng ngày càng nóng, trong nhà tù càng thêm oi bức, vì vậy Trịnh Ngôn Khánh liền bỏ một chút tiền, mong Đồng Hoàn có thể đổi một tù thất cho Hùng Đại Hải.

Nhà tù tận trong cùng trước kia nay đã được đổi gần cửa ra vào hơn.

Ở đây thông gió mát mẻ, ít nhất là không bị oi bức như trước, dù sao Hùng Đại Hải cũng không có khả năng chạy trốn, đa phần thời gian hẳn đều luyện công đánh quyền.

Có tiền có thể xui ma khiến quý.

Thăm xong Hùng Đại Hải, Trịnh Ngôn Khánh đã hơi mệt mỏi.

- Chúng ta trở về.

Hắn vốn định đi Đại Định từ lâu nhưng ngẫm lại, nơi đó nguy long hỗn tạp, Đóa Đóa cũng chưa chắc sẽ xuất hiện.

Không gặp đoạt, thì tới Đại Định từ lâu ý nghĩa cũng không lớn.

Vì vậy Thẩm Quang đánh xe, đưa Ngôn Khánh trở về Trịnh phủ.

- Thẩm đại ca, Lạc Dương so với trước kia thì tiêu điều đi không ít.

Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên mở miệng nói.

Thẩm Quang gật gật đầu:

- Đâu chỉ là tiêu điều hơn, Phòng đại nhân tăng cường sửa trị Di Lạc áo trắng, đặc biệt đối với tín đồ vô cùng cần quét, khó tránh khỏi tình huống dẫn đến thế này, ta nghe nói, bởi vì chuyện của Di Lạc mà có rất nhiều người liên quan, hiện tại mấy nghìn người không dám ra khỏi cửa, sợ bị liên lụy.

Chỉ là mấy ngày nay đã tốt hơn nhiều, đặc biệt là những tín đồ vô tri sau khi bị giải phóng về, mọi người đã an tâm hơn.

Rất khó tưởng tượng, mười ngày trước thành Lạc Dương có cảnh tượng gì.

Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên cảm thấy sợ hãi: Nếu như mình sống ở thời kỳ Tam Quốc, đối mặt với thảm họa Thái bình kia thì làm sao có thể sinh tồn?

Phải biết rằng, loạn Thái Bình đạo về quy mô đáng sợ hơn nhiều so với Di Lạc hôm nay.

- A, đây không phải là Nhục Phi Tiên hay sao?

Một thanh âm quen thuộc truyền đến khiến Trịnh Ngôn Khánh đang miên man suy nghĩ thì trở lại thực tại.

Hắn thăm xem xét thì chỉ thấy Bùi Thục Anh đang cưỡi một con ngựa, cùng với mười mấy tên gia nô từ phía đối diện mà đi tới.

Bùi Thục Anh không nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh nhưng lại nhìn thấy Thẩm Quang.

Ở Yến Sư một thời gian ngắn, nàng đối với Thẩm Quang càng thêm hiểu rõ, biết hẳn ở Thông Xa phố từng có thanh danh Nhục Phi Tiên.

- Tiểu Yêu, người tại sao cũng ở đây?

Bùi Thục Anh sau khi nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh thì cũng lập tức phóng ngựa tới.

Nàng khẽ uốn lưng eo, duỗi bàn tay thon ngọc nắm chặt lỗ tai của Trịnh Ngôn Khánh.

- Ta không phải đã bảo người ở nhà cho tốt hay sao, tại sao người không nghe lời? Hôm qua vừa trở về, hôm nay tại sao đã ra khỏi rồi?

Thời gian đầu hạ, xiêm y trên người có hơi mỏng manh.

Bùi Thục Anh khẽ cong eo, Trịnh Ngôn Khánh có thể nhìn thấy được khe rãnh trắng nõn bên trong, còn có hai điểm đỏ tươi.

- Cô cô, cô cô nhẹ một chút đi, ta không phải chạy loạn mà đi tới Đông Sĩ phường, bái kiến sư phụ.

Chà, khe rãnh của cô cô quả nhiên là lợi hại.

Trịnh Ngôn Khánh trong mắt đảo quanh, cố gắng tránh khỏi địa phương mê người kia, nhưng hết lần này tới lần khác lại nhìn không được lại đưa mắt nhìn.

Tuy nhiên Bùi Thục Anh không cho hắn có cơ hội nữa.

Nàng buông lỏng lỗ tai của Trịnh Ngôn Khánh mà ngồi thẳng lên:

- À, hóa ra là như vậy, báo đáp ân tình cũng tốt, chỉ là ta nghe phụ thân nói, đại tướng quân đã đi dò xét quân phủ các nơi, đoán chừng hai ba ngày nữa mới trở về, chỉ sợ người lần này đến không gặp.

- Nhưng mà tại sao người không nói ngay từ đầu?

Bà cô này, có cho ta nói đâu.

Trịnh Ngôn Khánh xoa xoa lỗ tai, đối với việc Bùi Thục Anh không nói đạo lý, hắn không thể làm gì.

- Tuy nhiên người đã ra khỏi nhà thì hãy theo ta đi dự tiệc.

- Sao?

Bùi Thục Anh cười cười:

- Tiểu nương tử nhà người muốn khoản đãi khách nhân, cho nên bao nguyên một chiếc thuyền trên Lạc Thủy, ta cũng muốn đi qua.

- Vốn ta cũng không muốn đi nhưng ở trong nhà đúng là phiền muộn.

- Vừa vặn gặp người, vậy thì đi cùng ta.

Cái gì là tiểu nương tử nhà ta?

Trịnh Ngôn Khánh dĩ nhiên là hiểu Bùi Thục Anh nói tới ai.

Mặt hắn nhất thời đỏ bừng, muốn cự tuyệt nhưng không có cách nào, Bùi Thục Anh liền ra lệnh với Thẩm Quang:

- Nhục Phi Tiên người cũng đi.

Thẩm Quang nhìn thoáng qua Trịnh Ngôn Khánh, thấy Trịnh Ngôn Khánh gật đầu thì cũng đi theo.

Một đoàn người từ từ đi tới cửa sông Lạc Thủy.

Một chiếc thuyền đang neo đậu ở bờ sông, Bùi Thục Anh xuống ngựa, kéo theo Trịnh Ngôn Khánh bước lên đó. Bùi Thục Anh hôm nay mặc một bộ quần áo màu xanh nhạt, thanh tú động lòng người.

Đứng bên cạnh Bùi Thục Anh là một thiếu nữ áo trắng, vừa mềm mại lại vừa oai hùng.

Bùi Thúy Vân nhìn thấy Bùi Thục Anh lại nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh thì không khỏi khẽ giật mình, trên khuôn mặt khẽ hiện ra một vẻ ngượng ngùng.

- Thúy nhi, đang yên bình, người xấu hổ cái gì?

Thiếu nữ áo trắng cảm thấy thái độ ngượng ngùng của Bùi Thúy Vân thì cất tiếng hỏi.

Tuy nhiên Bùi Thúy Vân chưa trả lời nàng cũng nhận ra Bùi Thục Anh nên lập tức cười vui vẻ nói:

- Bùi cô cô, đi qua bên này.

Sau đó nàng thấp giọng nói:

- Thúy nhi, cô cô tại sao lại mang theo một tiểu nam sinh, chưa từng nghe qua cô cô có hài tử.

Bùi Thúy Vân đỏ mặt, vội vàng giải thích:

- Vân Tú, người chớ nói lung tung, đây không phải là hài nhi của cô cô mà là Trịnh công tử.

Thiếu nữ kia tên là Lý Vân Tú, Ngôn Khánh cũng hiểu kỳ dò xét, trong lòng thầm cảm thán: Nàng ta hẳn là Bình Dương công chúa?

Trong lịch sử, trong chư nữ của Lý Uyên thì tam nữ là người có hào khí lớn nhất.

213. Chương 5: Nam Nhân Bị Cô Cô Thống Hận.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 5: Nam nhân bị cô cô thống hận.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Trong thời kỳ đại loạn, Lý Uyên ở Thái Nguyên khởi binh, lúc đó tam nữ của hắn và con rể là Sài Thiệu đều ở Trường An, sau khi nghe được tin tức, Sài Thiệu rời khỏi Trường An, mà tam nữ cũng về Lũng Tây quê quán mà tập hợp đội ngũ, thu nhập đạo phỉ thương nhân ở đó, lần lượt đánh lui quân tướng, trợ giúp Lý Uyên hành động.

Đáng tiếc nữ trung hào kiệt này vận mệnh không lâu dài.

Lý Uyên sau khi lập quốc thì nàng ta đã hưởng tiêu ngọc vẫn.

Lý Uyên phong nàng làm Bình Dương công chúa, Lý Tú Ninh ở trong Đại Đường Song long truyện cũng chính là nàng.

Trịnh Ngôn Khánh đối với vị nữ trung hào kiệt này có hơi kính trọng.

Hắn cẩn thận đánh giá Lý Vân Tú thì thấy nàng không nhu nhược như Lý Tú Ninh trong Đại Đường Song long, lông mày hơi rậm, hiện ra một tư thái hiên ngang.

Mà Lý Vân Tú lúc này cũng dò xét Trịnh Ngôn Khánh.

Nàng không phải một lần nghe phụ thân nhắc tới tiểu niên anh tuấn này, người này tuy không oai hùng giống như hai huynh đệ của nàng, nhưng Lý Vân Tú cũng biết, một người có thể bắn chết mấy mươi tên sơn tặc, thì làm sao có thể tầm thường.

- Người là Trịnh Ngôn Khánh?

- Đúng là tiểu tử.

- Hì hì, nhìn không ra người thanh tú mềm yếu như vậy mà khi giết người lại không hề tầm thường.

Chỉ là người có tướng mạo như vậy khi lên chiến trường sẽ khó có uy với bọn tướng cướp.

Lý Vân Tú nhanh nhẹn nhanh miệng khiến cho Trịnh Ngôn Khánh không biết phải mở lời thế nào cho tốt.

Bùi Thục Anh bên cạnh cũng không cam tâm liền nói:

- Vân Tú, người là nữ hài tử, suốt ngày hô đánh hét giết còn ra thể thống gì nữa?

- Cô cô, đại trượng phu thì phải...

- Được rồi, người đừng nói nữa, hiện tại là thái bình thịnh thế, người tại sao suốt ngày nói tới chém giết. Ta chỉ hi vọng có thể bình an mà thôi.

Bùi Thục Anh nhìn Trịnh Ngôn Khánh nói chuyện nhưng thực tế là đang nhắc nhở Lý Vân Tú.

Đương kim thánh thượng tự phụ mình là chủ nhân phong lưu, người cả ngày nói đến chém giết không phải là hi vọng gầm trời này phát sinh chuyện sai lầm sao?

Bùi Thục Anh lo lắng cũng đúng, nếu như những lời này rơi vào tai của Dương Quảng thì hậu quả khôn lường.

Phải biết rằng Dương Quảng đang nghi ngờ Lý Uyên, nếu như hắn tìm ra chứng cứ thì cha của người sẽ bị tiêu diệt.

Lý Vân Tú thè hè lưỡi, không đem đề tài này nói tiếp, kéo Bùi Thục Anh lên trên mạn thuyền. Bùi Thúy Vân và Ngôn Khánh rơi ở phía sau, hai người bọn họ cũng biết là do Bùi Thục Anh và Lý Vân Tú vô tình cố ý xếp đặt như vậy.

- Người không sao chứ?

- Làm phiền tỷ tỷ lo lắng, tiểu đệ đã không có gì đáng ngại.

- Vậy thì tốt rồi, ta vốn muốn cùng với Nguyên Khánh đi thăm người, nhưng không ngờ Vân Tú tỷ tỷ tới đây, người không trách ta chứ?

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng lắc đầu:

- Tỷ tỷ quan tâm, tiểu đệ sao dám trách cứ.

Bùi Thúy Vân tính tình rất nhu hòa, lúc nói chuyện hơi cúi đầu xuống tựa hồ không dám nhìn thẳng Trịnh Ngôn Khánh.

Ở bên kia, Bùi Thục Anh khẽ kêu một tiếng.

Ngôn Khánh và Bùi Thúy Vân liền đi lên, Ngôn Khánh thì ngồi bên cạnh nàng cùng với Lý Vân Tú và Bùi Thúy Vân thì cười nói với nhau.

Tuy hai nữ tử này là chất nhi của nàng, nhưng có thể nhìn ra được, ba người rất hợp ý với nhau.

Hai bên bờ sông, phong cảnh như vẽ, thỉnh thoảng lại có thuyền chạy qua, Lý Vân Tú cùng với Thúy Vân đánh cờ song lục, Trịnh Ngôn Khánh ngồi ở bên cạnh nhìn thấy không thú vị, liền cất bước đi nhìn cảnh sắc hai bên bờ.

Trịnh Ngôn Khánh đối với trò chơi này không thích cho lắm.

Bởi vì trong mắt của hắn, trò chơi này tính ngẫu nhiên quá lớn.

May mắn là một yếu tố rất huyền diệu, rất khó có thể nói rõ ràng.

Trên mặt sông, không khí rất nhu hòa.

Thối vào khiến cho người ta có cảm giác rất thoải mái.

Bùi Thục Anh đi tới, cười hì hì mà nói:

- Thế nào, có phải người cảm thấy rất nhàm chán không?

Trịnh Ngõn Khánh suy nghĩ một chút rồi khẽ gật gật đầu.

- Thật không hiểu đứa nhỏ nhà người rốt cuộc yêu thích cái gì, Nguyên Khánh còn lớn hơn người, đối với song lục và kích cú đều rất say mê, còn người, tiểu Yêu, người thích gì?

Trịnh Ngõn Khánh lắc đầu lộ ra một vẻ bất đắc dĩ.

Hắn cũng không thể nói rõ ràng là hắn thích gì, kiếp trước có một giai đoạn hắn thích đánh golf, về sau hắn cũng không có nhiều thời giờ, có khi thì thưởng thức trà, có khi thì xem sách, cùng với tri kỷ nói chuyện phiếm.

Nhưng nói đến hứng thù thì hắn thật sự nói không ra.

Mặc dù đã trùng sinh mười năm nhưng đến nay phần lớn thời gian hắn đều dùng để đọc sách và luyện võ.

Cho nên khi Bùi Thực Anh hỏi đến hắn thật sự không biết phải trả lời thế nào.

- Người đó, đừng để mình giống như một tiểu lão đầu, thật không thú vị chút nào.

Bùi Thực Anh khẽ nói:

- Tại sao không tiêu sái một chút, ta ở cùng người không lâu nhưng có thể cảm nhận trong lòng người tựa hồ có rất nhiều tâm sự, nếu như người tin được cô thì có thể thổ lộ hết với ta được không?

Trịnh Ngõn Khánh gãi gãi đầu, nhìn về phía xa xa.

Ánh mắt của hắn hơi thâm thúy, cho người ta biết được hắn đang dăm chiêu.

Kỳ thật hắn cũng không có tâm sự gì chỉ là tính cách không cho phép hắn phóng túng, mỗi bước đi hắn đều phải cẩn thận từng li từng tí.

- Cô cô.

Ngõn Khánh mở miệng, bỗng nhiên con thuyền bị lay động kịch liệt.

Trịnh Ngõn Khánh luyện võ nên thân hình ổn trọng, chỉ là Bùi Thực Anh không có công phu này lão đảo một cái suýt nữa thì ngã.

Ngõn Khánh nhanh tay lẹ mắt ôm lấy nàng.

Tầm thân ôm nhu ngã vào lòng mình khiến cho Ngõn Khánh không khỏi cảm thấy rung động.

Hiện nay là đầu hạ, quần áo trên người mọi người cũng hơi mỏng manh một chút, thậm chí là có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của nhau.

Trịnh Ngõn Khánh ôm lấy Bùi Thực Anh, cố gắng ổn định tâm thần nhưng đụng chạm thân thể lại khiến cho cơ thể của hắn phát sinh phản ứng.

Bùi Thực Anh cũng cảm thấy Trịnh Ngõn Khánh dị thường, má lúm đồng tiền liền đỏ lên.

- Tiểu Yêu, người...

Trịnh Ngõn Khánh xấu hổ luống cuống tay chân, đỡ Bùi Thực Anh đứng dậy, mà Bùi Thực Anh tim lúc này cũng đập nhanh hơn, khuôn mặt lộ ra vẻ xấu hổ, bàn tay khẽ vuốt tóc lại. Ở phía xa xa bỗng nhiên truyền tới một thanh âm tức giận:

- Bùi Thực Anh, người làm ra chuyện tốt lắm.

Bùi Thực Anh theo thanh âm nhìn lại, sắc mặt bỗng nhiên trở nên trắng bệch.

Chiếc hoa thuyền trước mặt lắc lư từ từ đi tới.

Đây là một chiếc hoa thuyền trước mặt là một thanh y nam tử, hai mắt của hắn tròn tròn, ngón tay run rẩy chỉ Bùi Thực Anh.

- Tiệp nhân nhà người khó trách ta sau khi trở về người đoạn tuyệt quan hệ hóa ra là đã vụng trộm với người đàn ông khác.

214. Chương 6: Đánh Lý Đức Vũ

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 6: Đánh Lý Đức Vũ

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

- Lý Đức Vũ, người đừng vội ngậm máu phun người.

Bùi Thục Anh vì tức giận mà hai má trở nên đỏ ửng.

Lúc này Lý Vân Tú và Bùi Thúc Vân nghe thấy tiếng động cũng đã bước ra, nhìn thấy thanh y nam tử phía trước, Bùi Thúc Vân bỗng hiện lên một vẻ khinh thường.

- Ta ngậm máu phun người?

- Người trên thuyền đều thấy, người ban ngày ban mặt ôm ấp gian phu, còn nói ta ngậm máu phun người?

- Ta từ Lĩnh Nam xa xôi quay về, không ngờ người lại làm chuyện như vậy.

Trên hoa thuyền đứng đầy mấy thanh niên, còn có mấy ca kịch, có người nhận thức Trịnh Ngôn Khánh, nhìn thấy cảnh tượng này thì không khỏi kinh ngạc.

Trịnh Ngôn Khánh muốn đứng ra nói chuyện thì bị Bùi Thục Anh ngăn lại.

- Lý Đức Vũ, đến tốt cùng là ai đổi trắng thay đen. Người nói là ta làm nhục người sao? Ha ha, Lý Đức Vũ người lúc trước bị đày đi Lĩnh Nam, ta đau khổ chờ đợi người tám năm, vậy mà người không nghĩ đến, người ở Lĩnh Nam thật khoái hoạt, lấy vợ sinh con.

- Vốn ta cũng có thể nhịn...

- Nhưng mà khi ta nghe nói, người sau khi nhận được đại xá, bỏ vợ bỏ con ngay cả cốt nhục mới sinh ra cũng không thêm để ý, vậy người có tư cách gì ở trước mặt ta nói ta vô tình? Lý Đức Vũ, người nhìn rõ rồi hãy nói, đây là hôn phu chất nhi của ta, Bùi Thục Anh cho dù không biết xấu hổ cũng không vô sỉ như người.

Bùi Thúc Vân đỏ cả mặt lên.

Mặc dù bên ngoài truyền lưu chuyện xấu của nàng với Trịnh Ngôn Khánh thì cũng không trắng trợn nói ra như Bùi Thục Anh.

Ngôn Khánh cũng cảm thấy xấu hổ, gãi gãi đầu nhưng cũng không biết phải mở miệng thế nào.

- Lý huynh có phải huynh bị hoa mắt không?

Người cũng thuyền cũng đứng ra nói chuyện:

- Tiểu lang quân kia là Bán Duyên Quân đại danh鼎鼎, huynh làm sao có thể hồ ngôn loạn ngữ được?

- Ta vừa rồi thấy rõ ràng bọn họ ở cùng một chỗ ôm nhau.

Trịnh Ngôn Khánh lúc này cũng biết ngọn nguồn sự tình, hóa ra nam tử này chính là người chồng trước của Bùi Thục Anh, Lý Đức Vũ.

Nhìn thấy ngọc thể của Bùi Thục Anh run rẩy, sắc mặt tái nhợt, Trịnh Ngôn Khánh bùng lên một cỗ lửa giận.

Chỉ thấy hắn không nói nhiều lời đã bay lên trời, thoáng chốc đã lên chiếc thuyền hoa bên kia.

Lý Đức Vũ tuy cao hơn Trịnh Ngôn Khánh một cái đầu nhưng Trịnh Ngôn Khánh không sợ hắn, lập tức đem quyền đánh lên người của Lý Đức Vũ.

Trong chốc lát thuyền hoa trở nên bạo động.

Có mấy bằng hữu của Lý Đức Vũ xông lên.

- Chưa vị không được đánh, không được đánh.

Có mấy người nhận ra Trịnh Ngôn Khánh lớn tiếng gọi, chỉ là Lý Đức Vũ lúc này đã mất đi lý trí, hắn trở lại Lạc Dương chuyện đầu tiên gặp phải là bị Bùi Thục Anh cự tuyệt quan hệ, hắn đối với chuyện này vô cùng tức giận và xấu hổ.

Hắn đứng lên giường nanh múa vuốt muốn đánh về phía Trịnh Ngôn Khánh, nào ngờ chỉ thấy thân ảnh trước mắt lắt lự, một người khác đã nhảy lên chiếc thuyền hoa, động tác so với Trịnh Ngôn Khánh thì còn lăng lẹ hơn, ác liệt tấn công.

Lý Đức Vũ kêu lên một tiếng, cánh tay bị nắm, cả người đã bị đè xuống boong thuyền.

Ở bên chiếc thuyền kia, Lý Vân Tú mày ngài xéch lên, tức giận nói:

- Cô cô, tên gia hỏa kia chính là người vô tình vô nghĩa sao?

Không đợi Bùi Thục Anh mở miệng Bùi Thúy Vân đã trả lời:

- Đúng là hắn.

- Ngôn Khánh chớ buông tha cho hắn, hắn làm nhục cô cô, chính là làm nhục Bùi thị gia tộc người hãy giáo huấn hắn cho tốt.

Tiếng nói chưa dứt thì Thẩm Quang đã níu lấy tóc của Lý Đức Vũ mà đè xuống.

Ngôn Khánh cũng không khách khí tiến lên mà vung tay tát mấy cái, đừng nhìn Ngôn Khánh nhỏ tuổi, hắn luyện võ lâu năm, khí lực trên tay không hề nhẹ, tát vài cái, hai má của Lý Đức Vũ đã sưng lên, miệng ứa đầy máu.

Bùi Thục Anh nhìn thấy có hơi không đành lòng nên vội vàng nói:

- Tiểu Yêu, dừng tay buông hắn ra.

Trịnh Ngôn Khánh lúc này mới thu tay, ý bảo Thẩm Quang buông Lý Đức Vũ ra.

Lý Đức Vũ lúc này vô cùng nổi giận, Thẩm Quang vừa buông lỏng hắn hắn đã giang hai cánh tay ra, đánh về phía Trịnh Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh lúc này vừa quay người nói chuyện với Bùi Thục Anh.

Chỉ nghe thấy Bùi Thục Anh hoảng sợ kêu lên:

- Tiểu Yêu, coi chừng.

Hắn vô thức nghiêng người trốn tránh, không ngờ Lý Đức Vũ dùng quán tính rất lớn, bị đẩy đến nỗi một chân cũng trôi ra khỏi boong tàu, thân thể sắp ngã xuống sông, nói thì chậm nhưng khi đó Ngôn Khánh đã dồn khí vào đan điền, phát lực đẩy vào cánh tay của Lý Đức Vũ.

Chỉ thấy hắn xoay tròn trên boong thuyền, trọng tâm đã ổn định.

Còn Lý Đức Vũ thì bị bay ra ngoài, ồm một tiếng, đã rơi xuống sông Lạc Thủy.

Trong lòng Trịnh Ngôn Khánh hơi kinh hãi.

Sau đó trở nên giận tím mặt.

- Thẩm Quang, đưa kiếm cho ta.

Thẩm Quang không nói nhiều lời đưa Long Hoàn kiếm cho Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Ngôn Khánh giơ Long Hoàn kiếm lên, định đánh Lý Đức Vũ thì đúng lúc này, Bùi Thục Anh đã mở miệng:

- Tiểu Yêu buông tha cho hần.

Trịnh Ngôn Khánh do dự một chút thu hồi Long Hoàn kiếm, nhảy về chiếc thuyền có Bùi Thục Anh.

- Cô cô, chẳng lẽ cứ như vậy mà bỏ qua cho hần sao?

Bùi Thục Anh sắc mặt vẫn tái nhợt như trước.

Nàng nhìn qua Trịnh Ngôn Khánh, theo thói quen mà vươn tay ra, muốn xoa đầu của hần nhưng đến nửa chừng thì lại rút về.

- Ta mệt mỏi quá, chúng ta về thôi.

Trong chốc lát Bùi Thục Anh đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng như trước, nhẹ giọng nói một câu rồi đi vào căn phòng trên tàu.

Lý Vân Tú và Bùi Thúy Vân cùng với Ngôn Khánh đứng ở trên đầu thuyền, chỉ thấy Lý Đức Vũ đã bò lên chiếc thuyền hoa, ở bên đó mà gào lên:

- Bùi Thục Anh, ta nhất định không để cho ngươi yên ổn.

Quay đầu nhìn Lý Đức Vũ, Trịnh Ngôn Khánh bỗng nhiên hiện lên sát ý trong lòng.

Hần nói với Thẩm Quang ở bên cạnh:

- Thẩm đại ca, theo dõi hần, tìm cơ hội thích hợp dừng cho người khác biết.

Trong lòng Thẩm Quang không khỏi rung mình.

- Công tử yên tâm, chuyện này cứ giao cho Thẩm Quang xử lý.

Ở trong nội viện, liễu rủ trong gió bay chập chờn, ở góc cửa sổ hiện lên hình ảnh đong đưa.

Trịnh Ngôn Khánh ngâm mình ở trong bồn tắm, trong đầu hiện ra đủ loại tình huống.

Mỗi một cái nhăn mày mỗi một nụ cười của Bùi Thục Anh đều hiện ra trước mắt hần.

Hần rất thích cô cô này, thông minh nhưng không xảo quyệt, dịu dàng nhưng không mất đi sự kiên cường.

Giống như ở kiếp trước, những nữ nhân như vậy rất dễ khiến hần phải động lòng.

215. Chương 7: Tâm Sự.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 7: Tâm sự.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Trưởng Tôn Vô Cầu cũng được, Bùi Thúy Vân cũng thế, kể cả Đóa Đóa.

Ngôn Khánh rất thích các nàng.

Nhưng đa phần thời điểm, hần ưa thích chỉ là một cảm giác của trưởng bối thương yêu vẫn bối, ví dụ như Trưởng Tôn Vô Cầu, nha đầu này thỉnh cầu gì, Trịnh Ngôn Khánh chưa bao giờ từ chối.

Ngôn Khánh ở chung một chỗ với cô cô, có rất nhiều điều có thể trao đổi.

Nhưng hắn lại sợ hắn ở chung với cô cô lại để lộ sơ hở, vì cô cô của hắn rất thông minh.

Lúc này Lý Đức Vũ khiêu khích thực sự đã chọc giận Trịnh Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh không phải là một con người độc ác, hắn mặc dù giết người nhưng đại đa số thời điểm đều là bất đắc dĩ. Đây là lần đầu tiên sau năm năm hắn chủ động giết người, tâm tư thật giống lúc Bùi An khi nhục Đóa Đóa.

Mặc dù Bùi Thục Anh là trưởng bối của hắn.

Nhưng cảm giác khi thấy Bùi Thục Anh sắc mặt tái nhợt, thân thể run rẩy lại khiến người ta rất đau lòng.

Năm năm trước, Đóa Đóa cũng đã từng trải qua vẻ tuyệt vọng này, Trịnh Ngôn Khánh lúc đó cũng giết người đầu tiên.

Còn lần này hắn quyết ý muốn giết Lý Đức Vũ vì câu nói sau cùng của hắn Trịnh Ngôn Khánh không thể nào tiếp nhận được.

Trong lòng Trịnh Ngôn Khánh không chỉ một lần nói với mình, ta và cô cô không có quan hệ tình yêu.

Nhưng dường như cách thức tự thôi miên này không có tác dụng gì với hắn.

Nếu đổi là người khác hắn có hành xử như vậy không? Chỉ sợ là không, sự căm ghét của hắn với Lý Đức Vũ có phần ghen tị trong đó.

Đúng lúc này có tiếng của Tiểu Niệm vang lên:

- Thiếu gia, thiếu gia ở bên trong cả đêm rồi nếu không ra chỉ sợ bị bệnh mất.

Tiểu Niệm ở bên ngoài nhu hòa nhắc nhở.

Trịnh Ngôn Khánh đáp ứng, hắn từ từ đứng lên khỏi buồng tắm, lau khô người rồi mặc một bộ y phục khác vào.

- Thiếu gia, thiếu gia không có chuyện gì chứ?

Mao Tiểu Niệm quan tâm cất tiếng hỏi.

- Ta không sao đâu.

Trịnh Ngôn Khánh gật nhẹ đầu, từ từ trở về chỗ của mình.

Hai con chó ngao tựa hồ đã thích ứng với hoàn cảnh, phủ phục trên chần nệm mà chớp mắt lại.

Ngôn Khánh đi vào nhà, hai con chó ngao cũng không mở mắt ra.

Bởi vì chúng đã quen thuộc tiếng bước chân của Trịnh Ngôn Khánh. Nếu là người khác ỉm sợ đã mở to mắt ra.

Trịnh Ngôn Khánh ghé vào cửa sổ, ngơ ngác nhìn hồ nước đang gợn sóng.

Cùng lúc này ở một tiểu lâu phía bắc Lạc Thủy, Bùi Thục Anh cũng ngồi bên cạnh cửa sổ, cánh tay như sen trắng đặt lên bệ cửa sổ, cằm dựa vào đó, hồi lâu si ngốc không nhúc nhích... Lư hương ở trong lầu nhỏ tỏa ra từng mùi thơm, dạo này muối rất nhiều, mùi hương này rất nhu hòa có bổ ích với cơ thể nhưng lại là thứ trí mạng với những con muỗi.

Phản ứng thân thể của Ngôn Khánh lúc ban ngày, làm sao có thể giấu diếm được nàng.

Lúc đầu Bùi Thục Anh có hơi tức giận nhưng khi nàng ngã vào trong ngực của Trịnh Ngôn Khánh thì tức giận không còn thấy đâu, mà chuyển biến thành một loại hưng phấn, thân thể không tự giác mà nóng lên, vừa nghĩ tới cái vật nóng bỏng và cứng rắn kia, trái tim của Bùi Thục Anh lại không ngừng nhảy loạn.

Tuy về sau Bùi Thục Anh đã tỉnh lại, ngồi vững xuống ghế nhưng trong lòng vẫn kinh hoàng không dứt.

Ngôn Khánh vô lễ làm nàng tức giận.

Nhưng trong sự tức giận lại mang đến một sự hưng phấn, điều này khiến cho nàng cảm thấy là tội ác.

Nàng là trưởng bối của Bùi Thúy Vân, mà Ngôn Khánh lại là tình nhân của nàng ta, nói cách khác, Trịnh Ngôn Khánh nhỏ hơn Bùi Thục Anh hơn mười tuổi, nàng sợ dĩ chú ý tới Trịnh Ngôn Khánh có xuất phát từ sự quan tâm của trưởng bối tới vãn bối.

Nếu như Trịnh Ngôn Khánh không phải là tình nhân của Bùi Thúy Vân, thì Bùi Thục Anh cũng mặc kệ.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Bùi Thục Anh cùng Trịnh Ngôn Khánh tiếp xúc thân mật với nhau, tình cảm dần trở nên biến hóa.

Bùi Thục Anh vẫn cho rằng nàng thích Trịnh Ngôn Khánh chỉ là một loại yêu mến mẫu thân mà thôi.

Nhớ năm đó nàng thành thân không lâu, Lý Đức Vũ bị đầy đi Lĩnh Nam, Bùi Thục Anh vô cùng cô đơn. Ngày đó nàng ôm Ngôn Khánh ngủ say trong gian nhà gỗ, cũng không có nhiều phản ứng, nhưng ngấm lại, rung động hôm đó quả thực....

Nghĩ tới đây suy nghĩ của Bùi Thục Anh liền trở nên rối loạn.

Theo bản năng, nàng biết rằng mình không nên nghĩ ngợi lung tung.

Nhưng nàng không đành lòng cũng không muốn... tiểu nam nhân kia mang tới cho nàng một cảm thụ vô cùng kỳ diệu, kỳ diệu đến mức Bùi Thục Anh khó có thể kìm chế.

Cho tới khi Trịnh Ngôn Khánh bị tao ngộ cướp giết, bản thân bị trọng thương, nàng lập tức tiến tới Yến Sư. Hôm nay nghe Lý Đức Vũ chửi bới mình, nàng bắt đầu dao động.

Sắc mặt của nàng lúc đó trở nên tái nhợt.

Nhưng thực tế nàng không có cảm giác xấu hổ, tiểu nam nhân kia tương lai có thể là phu quân chất nhi của mình, nàng làm sao có thể thích hắn?

Bùi Thục Anh rất rõ nàng muốn không nghĩ tới nữa, nhưng lại không làm được.

Hít một hơi thật sâu nàng đứng dậy.

Trịnh Ngôn Khánh cả đêm ngủ say, chìm trong mộng đẹp, đến khi ngủ dậy hắn phát hiện ra đũng quần mình có chất gì đó dính dính khiến hắn cả kinh.

Hắn không ngờ đã xuất tinh trong mơ.

Trong lòng hắn càng cảm thấy thẹn thùng, lúc này trời tờ mờ sáng, hắn vội cởi quần lót, thay một chiếc khác.

Thật giống như một tiểu nam sinh, lén lút cầm quần lót đi ra khỏi phòng mình.

Ở một chỗ hẻo lánh mà vứt đi.

Trong lòng Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy trống trải.

Kiếp trước hắn không phải là một người háo sắc, đặc biệt là sau khi làm quan hắn càng hi vọng có thể thăng tiến nên đối với phương diện này càng trở nên nghiêm khắc, dĩ nhiên có dịp chơi bời cũng không phải là không có nhưng đại đa số thời điểm hắn đều giữ nguyên tắc của mình.

Nhưng bây giờ, Ngôn Khánh cảm thấy mình đã phạm vào tội ác.

Bởi vì trong mộng của hắn, người cùng hắn lại chính là cô cô mà hắn một mực quan tâm, bảo vệ mình, điều này khiến hắn rất lo lắng, cho dù chỉ là nằm mơ, cũng khiến cho hắn cảm thấy tội ác.

Kỳ thật cũng không trách được hắn.

Thân thể của hắn đã tiến tới thời kỳ sinh trưởng, bốn năm nay bất kể mưa gió hắn đều luyện dẫn đạo thuật, khiến cho thân thể phát dục, so với những đám bạn cùng lứa thì đã trưởng thành sớm hơn.

Cho nên vấn đề sinh lý thay đổi cũng là điều bình thường.

Mấu chốt chính là đối tượng mà hắn muốn thật sự là cấm kỵ.

Hừng đông sáng hôm sau, Từ Thế Tích cùng với Vương Chính đi tới Trịnh phủ.

Ngôn Khánh không ở Trúc viên nữa, hai người bọn họ cũng không ở đó.

Vốn Trịnh Thế An cũng có ý định đưa vợ chồng Mao Vượng về đây.

Nhưng vợ chồng Mao Vượng đã từng ở trong tòa phủ đệ này mà bị đánh gãy chân, không biết là trong lòng bọn họ có áp lực hay là ở trúc viên đã thành thói quen mà không muốn qua bên này.

Trịnh Thế An cũng không ép buộc.

Dù sao bên Trúc viên cũng cần phải có người coi sóc.

216. Chương 8: Trưởng Tôn Thịnh Cho Mời.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 8: Trưởng Tôn Thịnh cho mời.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Mao Vượng phu phụ đã không muốn qua đây hẳn cũng không miễn cưỡng.

Mao Tiểu Niệm thì lại muốn đi khỏi Trúc Viên, muốn khuyên bảo vợ chồng Mao Vượng, cuối cùng bọn họ không chịu rời qua, nàng đành hỏi ý kiến của Trịnh Ngôn Khánh:

- Thiếu gia, cha mẹ tiểu nữ không muốn đi qua, phải làm sao bây giờ?
- À, vậy thì ở lại bên kia đi.

Trịnh Ngôn Khánh đáp bừa một tiếng sau đó tiến vào trong thư phòng suốt một ngày, ngoại trừ khi Từ Thế Tích tới hẳn cũng không lộ mặt ra bên ngoài.

Đối với biểu hiện khác thường của hẳn, Mao Tiểu Niệm muốn hỏi thăm nhưng lại không dám.

Dù sao Ngôn Khánh cũng là chủ nhân của nàng, nàng chỉ là một... nha hoàn, cho dù Trịnh Thế An hứa cho nàng một thân phận nhưng hiện tại nàng cũng không dám quá phận của mình.

Ngày hôm sau, tâm tình của Trịnh Ngôn Khánh dường như trở nên tốt đẹp hơn, hẳn ra ngoài thư phòng nói đùa với Từ Thế Tích.

Thấy hẳn khôi phục lại vẻ bình thường, mọi người cũng yên tâm.

mà Ngôn Khánh cũng tạm thời quên đi sự phiền lòng trước kia, sau khi trở nên bình thường liền luyện võ độc sách.

Liên tục mấy ngày Bùi Thục Anh không đến thăm hẳn.

Bùi Hành Nghiễm có hai lần, nhưng lần nào đến cũng lộ vẻ sầu khổ.

- Tà gia đã phái người đến.
- Sao?

Cha ta đã đồng ý, mẹ ta cũng vậy, bây giờ chẳng phải ta đã trở thành muội phu của tên tiểu tử Tà Khoa kia sao?

Bùi Hành Nghiễm buồn rầu nhưng Từ Thế Tích gần đây thì rất vui vẻ, trong nhà truyền tới một tin tức, Trịnh Nhân Cơ đã cùng với Từ Cái thương nghị, đem con gái là Trịnh Lệ Châu gả cho Từ Thế Tích.

Sau này Trịnh Nhân Cơ cũng sẽ có được một cường viện.

Đối với Từ gia cũng tốt, Trịnh Nhân Cơ cũng tốt.

Từ gia mượn chuyện này làm hôn nhân, chính là nâng cao dòng dõi nhà mình lên, mà Trịnh Nhân Cơ có thể dựa vào tài lực của Từ gia, tiến thêm một bước khống chế quyền lực ở An Viễn đường.

Về phần Từ Thế Tích, hẳn đối với việc hôn nhân này cũng không có ý kiến.

Một mặt khác hẳn biết rằng phản đối cũng không có tác dụng gì.

Nhìn thấy Từ Thế Tích cười ngửa phóng giáo ở trong võ trường, Trịnh Ngôn Khánh cùng Bùi Hành Nghiễm ở trên bậc thang, bỗng trở nên sững sờ.

- Thiếu gia, thiếu gia.

Mao Tiểu Niệm vội vàng chạy tới:

- Bên ngoài có người đến, nói là Trưởng Tôn Thịnh đại tướng quân ở Đông Sĩ phường mời thiếu gia lập tức qua.

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình:

- Trưởng Tôn Thịnh trở về rồi sao?

Trưởng Tôn Thịnh trở về.

Tuy nhiên hẳn lại mang theo một tin tức không tốt.

Khi Trịnh Ngôn Khánh đi tới Phích Lịch đường, bọn hạ nhân trực tiếp dẫn hắn vào trong hậu hoa viên, ở bên ngoài có mấy tên võ sĩ thủ vệ, Trịnh Ngôn Khánh từ xa đã cảm nhận được đám người này tràn ngập sát khí.

- Sư phụ.

Trịnh Ngôn Khánh đi vào trong hoa viên, đã nhìn thấy Trưởng Tôn Thịnh và Hà Nam doãn Phòng Ngạn Khiêm ở đó.

Hắn trước hết vẫn an Trưởng Tôn Thịnh, sau đó lại hành lễ Phòng Ngạn Khiêm. Phòng Ngạn Khiêm nở ra một nụ cười ôn hòa ý bảo Trịnh Ngôn Khánh ngồi xuống.

- Trịnh công tử, đây là lần thứ hai chúng ta gặp mặt, xem ra công tử đã khôi phục không tệ.

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng khom người nói:

- Tiểu chất sau khi tỉnh lại đã nghe bọn hạ nhân nói qua, làm phiền thúc phụ quan tâm.

Trưởng Tôn Thịnh ho khan một tiếng, cất đứng sự khách sáo của Trịnh Ngôn Khánh và Phòng Ngạn Khiêm.

- Ngôn Khánh, hôm nay ta tìm ngươi tới đây là có một chuyện trọng yếu, còn có một chuyện muốn hỏi ngươi.

Trịnh Ngôn Khánh giật mình:

- Không biết sư phụ muốn hỏi chuyện gì?

- Ngươi....

Trưởng Tôn Thịnh do dự một chút rồi nói:

- Ngươi thật sự cho rằng, Di Lạc áo trắng thật sự có thể tạo ra loạn lạc giống như Thái Bình loạn, hoặc giống như Tôn Ân chia loạn sao?

Tôn Ân chi loạn là loạn lạc vòa những năm cuối thời Đông Tấn.

Tính chất của cuộc loạn lạc này cũng giống như Thái Bình đạo của Trương Giác, phá hủy Tư Mã thị vương triều, tạo nên cục diện hỗn loạn Nam Bắc triều.

Trịnh Ngôn Khánh vô cùng nghi hoặc và khó hiểu, không hiểu Trưởng Tôn Thịnh và Phòng Ngạn Khiêm tại sao lại trưng bày ý kiến của hắn.

Nhưng ngẫm lại thì cũng có thể hiểu được.

Dù sao tiêu diệt toàn bộ Di Lặc áo trắng ban đầu cũng là do Trịnh Ngôn Khánh mở màn.

Không đầy một tháng, ở khu vực sông Lạc đã tiêu diệt toàn bộ ba vạn tín đồ Di Lặc, trong đó không ít là người địa phương.

Có lẽ Phòng Ngạn Khiêm lúc này đã cảm nhận được một chút áp lực.

Trong nháy mắt, Ngôn Khánh đã hiện ra vô số ý niệm.

Trong ấn tượng của hắn, Tùy loạn Đường hưng, cũng chưa từng nghe qua chuyện của Di Lặc, xem ra Di Lặc áo trắng cũng không tạo ảnh hưởng quá lớn.

Nếu như chưa gặp Đóa Đóa, Trịnh Ngôn Khánh đã quyết định đuổi cùng giết tuyệt Di Lặc áo trắng này.

Bởi vì hắn đối với mấy tổ chức tà giáo này hảo cảm không nhiều.

Nhưng hiện tại sự tình liên lụy đến Đóa Đóa, Trịnh Ngôn Khánh không thể không cân nhắc cho nàng ta, Đóa Đóa đã rút lui khỏi Lạc Dương cần phải có thời gian, nhưng hắn phải giải vây thế nào đây?

Mọi chuyện cũng là do hắn xui khiến.

Hiện tại nếu như không tỏ vẻ dả đảo chuyện này thì nhất định sẽ khiến cho Trương Tôn Thịnh và Phòng Ngạn Khiêm nghi ngờ nhưng nếu như dả đảo thì Trương Tôn Thịnh và Phòng Ngạn Khiêm tiếp tục truy tra, nói không chừng sẽ mang theo tai họa cực lớn cho Đóa Đóa.

- Sư phụ, vấn đề này đệ tử không biết trả lời sao cho tốt.

- Bởi vì đệ tử không biết Di Lặc áo trắng này hiện tại tình huống thế nào, có quy mô lớn như Thái Bình đạo trước kia hay không, nếu như quy mô lớn, một tiếng triệu hoán, tám châu hưởng ứng thì vô cùng nguy hiểm, cho nên cần phải xem xét ảnh hưởng của chúng thế nào.

Trương Tôn Thịnh nói:

- Nếu như ảnh hưởng không lớn thì phải làm sao?

- Đệ tử cho rằng, nếu như ảnh hưởng không lớn thì mọi chuyện cũng không phiền toái, dù sao Đại Tùy chúng ta so với nhà Hán thời cuối cùng chênh lệch xa vạn dặm, hiện tại chúng ta giang sơn cường thịnh, không giống như nhà Hán tàn suy lúc trước.

- Cho nên tình huống này đệ tử thấy rằng, kìm nén bọn chúng là chủ, tiêu diệt toàn bộ là phụ.

- Thừa dịp bọn Di Lặc áo trắng chưa ra hồn, chúng ta kìm nén, bọn chúng sẽ tự nhiên diệt vong.

Nếu như thanh thế của Di Lặc áo trắng như thời Thái Bình đạo, Trịnh Ngôn Khánh muốn ngăn cản cũng không có tác dụng.

Nhưng nếu hình thức chỉ như ban đầu, vậy chèn ép sẽ có hiệu quả. Trịnh Ngôn Khánh không biết Đóa Đóa có thể thuyết phục Cáp Sĩ Kỳ đi không nhưng hắn cũng biết rằng cho dù Cáp Sĩ Kỳ không đi thì Đóa Đóa cũng sẽ rút khỏi mảnh đất thị phi Lạc Dương này.

Hắn hiện tại vì Đóa Đóa mà tranh thủ thời gian.

Về phần kết quả của Di Lặc áo trắng thế nào, Trịnh Ngôn Khánh cũng không quan tâm, dù sao hắn chỉ nghĩ tới một mình Đóa Đóa là đủ.

217. Chương 9: Phòng Ngạn Khiêm Cảnh Cáo.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 9: Phòng Ngạn Khiêm cảnh cáo.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Phòng Ngạn Khiêm gật gật đầu:

- Thanh thế của Di Lạc áo trắng tuy chưa tạo thành nhưng mà sự nguy hại của bọn chúng lại khiến cho người khác phải lo lắng.
- Tuy nhiên Trịnh công tử nói cũng không sai, nếu như cưỡng ép trấn áp thì không chừng hiệu quả sẽ hoàn toàn ngược lại. Chúng ta không lạm dụng vũ lực, Lạc Dương cũng nhanh chóng trở nên phồn vinh, bệ hạ cũng không trách tội.

Chuyện này tại sao lại liên quan đến Dương Quảng?

Trịnh Ngôn Khánh không khỏi nghi hoặc nhìn lại về phía Trưởng Tôn Thịnh.

Chỉ thấy Trưởng Tôn Thịnh khẽ gật đầu:

- Đã như vậy, ta sẽ định phối hợp với Phòng phủ doãn, mau chóng dẹp loạn Di Lạc.
- Ta phải trở về sắp xếp mọi chuyện không thể ở đây tiếp tục quấy rầy.
- Phòng phủ doãn đi thông thả.

Phòng Ngạn Khiêm đứng dậy đi ra ngoài, lúc đi qua bên cạnh Ngôn Khánh, bỗng nhiên dừng bước khẽ xoa xoa đầu Trịnh Ngôn Khánh.

- Trịnh công tử công tử nghe ta nói mấy câu, trước đây công tử từng đánh người xuống sông Lạc Thủy đúng không?
- Đúng thế.
- Công tử không cần phải lo lắng, ta cũng không trách phạt.

Phòng Ngạn Khiêm nghiêm mặt nói:

- Chỉ là công tử hiện tại cũng là người có danh tiếng, đừng để việc làm của mình trở thành câu chuyện để người khác bàn tán.
- Công tử cần biết có rất nhiều người xem công tử là tấm gương, nhất cử nhất động của công tử vì thế mà cũng bị thế nhân chú ý.

Nói là không trách tội nhưng cũng khiến cho Trịnh Ngôn Khánh phải run rẩy.

Phòng hắc tử này vẫn nổi danh là thiết diện vô tư, lục thân bất nhận, hẳn thật sự đang dùng phương thức này để cảnh cáo Trịnh Ngôn Khánh, đừng làm chuyện xâm phạm đến luật pháp.

Ngôn Khánh vội vàng khom người đáp ứng, từ từ tiễn Phòng Ngạn Khiêm đi.

- Người cùng với ai xảy ra xung đột vậy?

Phòng Ngạn Khiêm vừa đi, Trưởng Tôn Thịnh liền tò mò hỏi.

Trịnh Ngôn Khánh trả lời:

- Kỳ thật cũng không phải là xung đột mấy ngày trước Bùi cô cô dẫn đệ tử đi du sông, không ngờ gặp phải Lý Đức Vũ chồng trước của nàng, Lý Đức Vũ kia miệng toàn uế ngữ, chửi bới cô cô, đệ tử nhất thời không nhịn được nên đánh hắn, ném hắn xuống thuyền.

- Lý Đức Vũ sao?

Trưởng Tôn Thịnh gật gật đầu:

- Người nói Bùi gia cô cô hẳn là Bùi Thục Anh, tên Lý Đức Vũ kia ta cũng không để vào mắt, nhớ ngày đó hẳn làm phụ tá ở Đông Cung, ý vào mấy bài thơ được Thục Anh muội tử ưu ái, chỉ là người vẫn nên coi chừng một chút, tên đó là một tiểu nhân, không chừng sẽ mang lại phiền toái cho người.

Trịnh Ngôn Khánh trong lòng khẽ hừ một tiếng.

Ngay cả Trương Tôn Thịnh cũng gọi hẳn là tiểu nhân vậy thì càng không thể bỏ qua cho hẳn.

Xem ra khi trở về phải thúc giục Thẩm Quang nhanh chóng hành động mới được.

- Tiết đại gia... đi rồi.

Trương Tôn Thịnh nhìn cảnh vật phía trước đột nhiên không đầu không đuôi nói một câu.

- Sao?

- Bệ hạ lần này đi tây tuần, kết quả Tiết đại gia đã bị bệ hạ ban cho cái chết.

- Tại sao vậy?

Trương Tôn Thịnh nhìn Trịnh Ngôn Khánh, cười khổ một tiếng:

- Lại nói tiếp, Tiết đại gia chết cũng có chút liên quan tới người.

- Có liên quan tới con?

Trịnh Ngôn Khánh kinh ngạc không hiểu, vẻ mặt mờ mịt.

Hắn chưa từng nói chuyện với Tiết Đạo hành, Tiết Thu với hẳn chỉ tiếp xúc một thoáng ở cức chiến mà thôi.

Trương Tôn Thịnh khẽ xoa xoa gò má rồi nói:

- Người ở Bạch Tước Tự bị tập kích, sau đó liên quan đến chuyện Di Lạc áo trắng, Tiết đại gia sau khi nghe nói liền hơi bất mãn nói một câu: Nếu như Cao Dĩnh công còn tại thế thì làm gì có những chuyện này.

Cũng không biết tại sao những lời này truyền tới trong tai của bệ hạ.

Bệ hạ sau khi nghe xong liền vô cùng tức giận, nói Tiết đại gia phỉ báng triều chính, cho nhận cực hình.

Trịnh Ngôn Khánh á khẩu không nói được gì.

Hắn thật sự không biết phải nói sao cho tốt.

Câu nói này của Tiết Đạo Hành, chính là vì Ngôn Khánh mà nói, bất mãn với việc Dương Quảng trước kia giết Hạ Nhược Bất và Cao Dĩnh. Hẳn ở Bạch Tước Tự bị cướp giết, dẫn tới bức tức của Tiết Đạo Hành, tạo cơ hội cho Dương Quảng, kỳ thực Dương Quảng đã sớm có tâm giết Tiết Đạo Hành rồi.

Trịnh Ngôn Khánh biết Tiết Đạo Hành sẽ chết nhưng không ngờ cái chết của hẳn ta lại liên quan tới chính mình.

Cái này không phải là ta không giết người, nhưng người vì ta mà chết sao?

- Người biết tại sao vừa rồi ta nói những lời kia không?

- Đệ tử không biết.

- Bệ hạ sắp quay trở lại Trường An, tháng chạp sẽ triệu tập các tù trưởng ở Lạc Dương, mà phủ doãn Lạc Dương lại trắng trợn đuổi bắt Di Lạc áo trắng, khiến cho Lạc Dương trở nên tiêu điều không ít, bệ hạ rất không vui, sai người trách cứ Phòng phủ doãn.

Phòng phủ doãn cũng rất khó xử.

Nếu như hẳn không đem Di Lạc áo trắng diệt trừ chỉ sợ sẽ làm nên một hồi loạn lạc như Thái Bình đạo, nhưng đồng thời bệ hạ cũng không muốn thừa nhận chuyện này, lần này bệ hạ ở Lạc Dương hội tụ các tù trưởng, được danh tiếng Thiên Khả Hãn, đặc chí vô cùng, nếu như những tù trưởng kia nhìn thấy Lạc Dương bị tiêu điều thì mặt mũi của bệ hạ chẳng phải cũng bị rơi xuống sao?

- Cho nên bệ hạ ra lệnh, đình chỉ sự trấn áp với Di Lạc, khôi phục Lạc Dương trở nên phồn hoa như trước, Ngôn Khánh à, trong lời nói bệ hạ dường như cũng có ý bất mãn với người.

- Bất mãn với đệ tử?

Trong lòng Trịnh Ngôn Khánh cũng thâm kinh hãi, nhìn về phía Trương Tôn Thịnh.

Trương Tôn Thịnh cười khổ nói:

- Bệ hạ cho rằng người và Tiết Thu trước kia làm ra Thái Bình luận, căn bản là những lời nói vớ vẩn, chỉ là người cũng đừng quá lo lắng, Tiêu hoàng hậu có nói giúp người hai câu, không có gì trở ngại.

Tiêu hoàng hậu biện hộ cho ta?

Trịnh Ngôn Khánh càng thêm hồ đồ.

Hắn thậm chí còn chưa gặp qua Tiêu hoàng hậu, Tiêu hoàng hậu tại sao lại nói giúp cho hắn?

Trương Tôn Thịnh nói:

- Tóm lại người về sau cần phải cẩn trọng từng lời nói, từng việc làm, đừng đi theo vết xe đổ của Tiết đại gia, người nhớ kỹ trong lòng là được, ngày mai tới đây học bình thường, ít đi lại trên phố một chút.

Trịnh Ngôn Khánh khom người tuân mệnh.

Trương Tôn Thịnh kéo hắn lại, hỏi thăm bài học chốc lát rồi mới để hắn rời đi.

Ngôn Khánh trở về xong, Trương Tôn Thịnh đã ủ rũ chau mày, tâm sự nặng nề. Từ khi Dương Quảng tru sát Hạ Nhược Bất, hắn cảm thấy Dương Quảng đã biến hóa không còn như trước kia, nghe người ta nịnh bợ trở nên đắc chí, và kiêu ngạo, đối với chuyện này Trương Tôn Thịnh cũng bất lực.

Hắn đứng cạnh ao sen, nhìn lá sen trên mặt nước, trong lòng có một nỗi niềm không rõ.

Cứ như vậy, giang sơn Đại Tuyền sẽ đi về nơi nào?

Trương Tôn Thịnh trong lòng thật sự lo lắng.

218. Chương 10: Luyện Giáo

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 10: Luyện giáo

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Ánh nắng chói chang tựa như đã biến thành Lạc Dương trở thành một lò lửa.

Tiến vào tháng năm, thời tiết bắt đầu trở nên nóng bức vô cùng, mấy ngày nay không có một giọt mưa nào, nhiệt độ cao vô cùng, tuy không sánh được với những lò lửa thành thị đời sau nhưng cũng vô cùng nóng. Đây cũng là năm nóng nhất trong mười năm Trịnh Ngôn Khánh trùng sinh vào thời đại này.

Kể có tiền thì vào trong núi nghỉ mát hoặc kiếm một khối băng đặt ở trong nhà, làm nhiệt độ giảm xuống.

Người bình thường thì không được hưởng thụ đãi ngộ như vậy, chỉ có thể ẩn mình dưới bóng cây hoặc bước chậm bên bờ sông Lạc Thủy, ít nhất cũng cảm thấy mát hơi một chút, trong lòng sẽ thoải mái.

Trịnh Ngôn Khánh ngồi trên lưng ngựa, thần sắc ngưng trọng.

Khí nóng tựa hồ cũng không mang lại nhiều ảnh hưởng với hắn, hai tay của hắn để trần mồ hôi túa ra, nhưng nhìn biểu lộ bình tĩnh của hắn thì sẽ không ai tin hắn cảm thấy nóng.

Cây mã giáo nặng bốn mươi cân trong tay hắn đang được giơ cao.

Ngôn Khánh một tay cầm cương, một tay cầm mã giáo dài hai thước, dưới ánh mặt trời lộ ra vẻ sáng quắc lấp lờ.

Ở trước mặt hắn lúc này là mười pho tượng bằng gỗ.

Từng pho tượng cách nhau chừng năm mét, chân đều được đỡ bằng một khối sắt nặng trịch.

Đây cũng là bài tập học giáo cơ bản.

Động tác cơ bản của giáo chính là đâm kích.

Trịnh Ngôn Khánh phải phóng ngựa hai mươi mét, trong thời gian đó cần phải dùng động tác đâm, không những đâm trúng mà còn phải làm những pho tượng kia bị ngã, ít nhất phải đâm được năm pho tượng mới được gọi là qua kiểm tra.

Ở bên cạnh võ đài, Trương Tôn Thịnh ngồi ở trong một cái chòi che nắng, nhìn Trịnh Ngôn Khánh ở trong sân.

- Tiểu ca ca, cố lên.

Trương Tôn Vô Cấu vung vẩy cánh tay, lớn tiếng cổ vũ cho Trịnh Ngôn Khánh.

Trương Tôn Vô Kỵ ở bên cạnh cũng thắm đẫm mồ hôi, nhìn thấy Trương Tôn Vô Cấu la lên, hắn nhin không được mà khẽ nói:

- Muội rốt cuộc là muội muội của ta hay là muội muội của hắn, tại sao lúc này ta luyện giáo không nghe thấy muội hô lên hăng say như vậy?

Trương Tôn Vô Cấu lộ ra một bộ mặt nghiêm túc mà nói:

- Muội đương nhiên là muội muội của huynh, nhưng mà huynh không kể chuyện cho muội nghe.

Trương Tôn Vô Cấu nghe vậy thì lộ ra vẻ khổ sở.

- Bắt đầu.

Trương Tôn Thịnh hô lên một tiếng, chỉ thấy Trịnh Ngôn Khánh thúc ngựa, Ngọc Đề Tuấn hí lên một tiếng tung vó chạy như điên, Trịnh Ngôn Khánh trên ngựa cánh tay chuyển động miệng thì hét to, đem mộc nhân đầu tiên đâm ngã xuống, trên ngực mộc nhân đã xuất hiện một lỗ tròn nhỏ.

Trịnh Ngôn Khánh sau đó lại vung mã giáo lên, đâm vào một mộc nhân khác.

Tay của hắn phát ra âm thanh vù vù, càng lúc càng nhanh và mãnh liệt.

Hai mươi mét cuối cùng cũng đã kết thúc.

Trịnh Ngôn Khánh đâm ngã sáu người gỗ, thành tích quả nhiên không tệ.

Hắn thúc ngựa chạy vào trong cái chòi mát, Thẩm Quang và Mã Tam Bảo nhanh chóng đi lên, một người dắt ngựa một người cầm mã giáo.

Ngôn Khánh lập tức khom người hướng về phía Trương Tôn Thịnh mà hỏi:

- Sư phụ, đệ tử kích giáo hoàn tất mong sư phụ chỉ điểm.

Tổng thể mà nói, Trương Tôn Thịnh đối với kết quả như vậy đã vô cùng thoả mãn.

- Ngôn Khánh, người đã học qua mã giáo phổ, cũng biết khi dùng giáo, không đâm thì thôi, đã đâm thì phải toàn lực.

- Người tuy đã nắm được sự ảo diệu của khí lực nhưng vẫn chưa thuần thực, vừa rồi nếu như người vận dụng thuần thực hơn nữa ít nhất có thể đâm ngã thêm hai người gỗ.

Cái gọi là đã không đâm thì thôi đã đâm thì phải dùng toàn lực.

Đại khái là không thể dùng lực kém cỏi dùng giáo, khi đâm cần phải lưu lại ba phần kinh lực mới khiến cho nó trở nên mượt mà, Trịnh Ngôn Khánh cũng biết đạo lý này, nhưng biết và thực hành là hai chuyện khác nhau hoàn toàn.

Trưởng Tôn Thịnh là một nghiêm sư, đối với Trịnh Ngôn Khánh yêu cầu cũng rất cao.

Nếu không Trịnh Ngôn Khánh đâm ngã được sáu mộc nhân, thành tích này đã có thể vượt qua kiểm tra nhưng Trưởng Tôn Thịnh vẫn bắt hắn tiếp tục luyện tập.

- Cha, cưỡi ngựa đâm ngã mười người không khó quá khó khăn.

Trưởng Tôn Vô Kỵ không kìm được mà thay Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Cha đối với Ngôn Khánh có yêu cầu quá nghiêm khắc rồi, đâm ngã mười người tuyệt đối không có khả năng.

Hắn sợ dĩ nói giúp cho Ngôn Khánh không phải là không có nguyên nhân.

Trưởng Tôn Vô Kỵ chỉ đâm ngã ba mộc nhân, so với thành tích đâm ngã sáu mộc nhân thì kém xa.

- Không thể sao?

Trưởng Tôn Thịnh sắc mặt trầm xuống, ý bảo gia tướng đem chiến mã tới.

Chỉ thấy hắn phi thân dạng chân ra, cầm cây mã giáo, phóng ngựa tới đâm ngã từng mộc nhân xuống, Trưởng Tôn Thịnh ra tay so với Trịnh Ngôn Khánh cũng có phần khác nhau, Ngôn Khánh vung giáo đâm trúng mộc nhân, tất có tiếng vang mảnh gỗ bay lả tả.

Nhưng Trưởng Tôn Thịnh đâm chết mộc nhân thì khác, không hề phát ra thanh âm nào.

Hơn nữa miệng vết thương chiều sâu như nhau, ra tay xảo diệu, Trịnh Ngôn Khánh không thể so sánh.

Trưởng Tôn Thịnh sau khi xuống ngựa ho khan vài tiếng thì Trịnh Ngôn Khánh và Trưởng Tôn Vô Kỵ đã chạy tới, xem xét mộc nhân, chắc lưỡi tán thưởng.

- Phụ thân thật là lợi hại.

Trưởng Tôn Vô Cấu cầm một cái khăn ướt, lau mồ hôi cho Trưởng Tôn Thịnh, Trưởng Tôn Thịnh cũng mỉm cười, tựa hồ vô cùng hưởng thụ sự hiếu thuận của con gái mình. Chỉ thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ nhếch miệng nói:

- Tiểu nha đầu.

- Ca ca, để muội lau mồ hôi cho huynh.

Trưởng Tôn Vô Cấu đã mang khăn mặt tới, Trưởng Tôn Vô Kỵ thấy vậy thì nở ra một nụ cười thỏa mãn, vươn tay ra.

Nào biết, Trưởng Tôn Vô Cấu không chạy tới bên cạnh hắn, đem khăn mặt cho Trịnh Ngôn Khánh đang tươi cười.

- Quan Âm tỷ thật biết nghe lời.

Trịnh Ngôn Khánh lau mồ hôi, khẽ xoa đầu nhỏ của Trưởng Tôn Vô Cấu.

Chỉ thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ thẹn đến đỏ bừng khuôn mặt, trong tiếng cười lớn của Trưởng Tôn Thịnh chạy về chòi hóng mát, tiếp nhận khăn mặt của gia tướng đưa cho.

- Nếu như dùng giáo đâm vào bảy phần thì mới đúng là trí mạng.

Đời nay danh gia sử dụng giáo rất nhiều, ví dụ như như Châu Tây trấn thủ Uất Trì Gia Là, giáo pháp tinh diệu, nhưng nói đến sử dụng giáo tốt nhất hiện tại thì chính là Ngư thái thú, hắn có thể đem mười mộc nhân toàn bộ đánh ngã, hơn nữa còn toàn bộ đâm sâu vào bên trong bảy phần, người bị hắn đâm trúng tuyệt đối khó bảo toàn mạng sống.

- Châu Tây trấn thủ, Uất Trì Gia Là?

Trịnh Ngôn Khánh lần đầu tiên nghe được danh tự này không khỏi hiếu kỳ.

Trưởng Tôn Thịnh gật đầu:

- Người này chính là hậu nhân của Uất Trì tướng quân, sát pháp dũng mãnh, võ nghệ cao cường, chỉ là tính tình của hắn không phải quá tốt, tiên hoàng đối với hắn cũng không thích,

- Được rồi hôm nay tập tới đây.

219. Chương 11: Gặp Cáp Sĩ Kỳ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 11: Gặp Cáp Sĩ Kỳ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Trưởng Tôn Thịnh nói xong đứng dậy:

- Người từ nay về sau cần phải nhận thức sự ảo diệu của kinh lực, tuy nhiên cũng cần phải nghiên cứu binh pháp, đến lúc ta kiểm tra thấy binh pháp của người chưa tiến bộ thì đừng trách ta trách móc.

Trưởng Tôn Thịnh đi rồi, Vô Cấu liền lập tức tiến tới.

- Tiểu ca ca, mau kể chuyện xưa cho muội nghe.

Tiểu nha đầu này ở đây cũng vì chuyện này, muốn Ngôn Khánh kể chuyện, Ngôn Khánh không khỏi cười khổ nhìn thoáng qua Trưởng Tôn Vô Kỳ.

Mà Trưởng Tôn Vô Kỳ thì lại hiện ra một vẻ khẩn cầu.

Ngôn Khánh cười hắc hắc, kéo cánh tay nhỏ bé của nàng:

- Đi, hôm nay ca ca kể cho muội nghe câu chuyện về tiểu Thiển.

- Có hay không?

- Có dọa người không?

- À, rất dọa người, không biết Quan Âm tỷ có dám nghe không?

Quan Âm tỷ lúng liếng đôi mắt đen, trong mắt hiện ra vẻ sợ hãi nhưng cũng có vài phần khát vọng.

Trưởng Tôn Vô Kỳ vỗ vỗ trán một cái:

- Xong rồi chỉ mong tiểu nha đầu kia nửa đêm không làm ta sợ.

Trịnh Ngôn Khánh rời khỏi Phích Lịch đường thì trời đã chạng vạng tối.

Gió thổi cũng không làm cho người ta cảm thấy mát, vì gió cũng là gió nóng.

Ngôn Khánh mặc một bộ thanh sam đơn bạc, cùng Thảm Quang và Mã Tam Bảo trở về.

Mã Tam Bảo đã hoàn thành nhiệm vụ mà Ngôn Khánh giao cho, khi trở về Ngôn Khánh cũng trọng dụng, một phần vì hắn làm việc rất tốt thứ hai hắn là người được Lý Cơ giới thiệu nên Ngôn Khánh cũng rất tin nhiệm.

Ba người từ từ đi qua Thông Xa phố, đột nhiên có người cản đường bọn họ lại.

- Xin hỏi, ai là Trịnh công tử?

Ngôn Khánh khẽ giật mình, không biết người tới là ai, hần gật đầu nói:

- Tại hạ chính là Trịnh Ngôn Khánh.

- Tiểu thư nhà ta muốn cho ngài một chữ.

- Tiểu thư nhà ngươi là ai, thật xin lỗi ta không biết.

- Trời cũng đã muộn rồi, ta cũng phải về nhà, thật xin lỗi.

- Tiểu thư nhà ta nói nhất định phải mời ngài tới.

Nói xong hần vươn tay ra.

Thẩm Quang vô ý thức đặt tay lên chuôi đao, chăm chú nhìn người kia.

Ngôn Khánh vội vàng khoát tay ý bảo Thẩm Quang không cần lo lắng.

Tay của người kia viết một chữ Đóa, bàn tay kia mở ra, trong đó nắm một khối ngọc bội, phía trên khắc một đóa hoa sen.

Là Đóa Đóa?

Trịnh Ngôn Khánh khẽ rung động.

Hần nhớ lúc ở Yến Sư Đóa Đóa đã từng nói qua sẽ gặp lại hần.

Chẳng lẽ nàng chưa rời khỏi Lạc Dương hay sao? Nha đầu ngọc tại sao vẫn còn ở Lạc Dương, không sợ gặp nguy hiểm sao?

Phòng Ngạn Khiêm dùng biện pháp chiêu an để đối phó với Di Lạc áo trắng, tìm ra rất nhiều giáo đàn, bắt được hơn mười Di Lạc đệ tử, cộng thêm Trưởng Tôn Thịnh và Vũ Văn Thuật không ngừng gây áp lực lên sông Lạc, khiến cho không gian sinh tồn của Di Lạc càng thêm nhỏ hẹp.

Nha đầu kia ở Lạc Dương, không chừng sẽ bị người khác phát hiện.

Ngôn Khánh lông mày hơi nhăn lại mà khẽ nói:

- Nếu thế thì ta đi cùng ngươi.

Sau đó hần nói với Mã Tam Bảo:

- Tam Bảo, ngươi trở về nói với lão thái gia, buổi tối nay ta còn có việc không về dùng cơm được.

Mã Tam Bảo ứng tiếng rồi thúc ngựa rời đi.

- Thẩm đại ca, theo cùng ta đi.

So về sự tin tưởng thì Thẩm Quang vẫn được Trịnh Ngôn Khánh tín nhiệm hơn, không chỉ Thẩm Quang võ nghệ cao cường mà đã từng kề vai chiến đấu, đối với Thẩm Quang hần hiểu rõ hơn Mã Tam Bảo.

Thẩm Quang không phải là người lăm mồm.

Điểm này Ngôn Khánh rất yên tâm.

Hai người bọn họ tiến vào Phong đô thị, vòng vo một chút ba người bọn họ cũng đã dừng chân trước một tiệm tạp hóa nhỏ, từ bên trong đi ra hai người cản Thẩm Quang lại.

- Trịnh công tử, thật sự xin lỗi, tiểu thư nhà chúng ta chỉ muốn gặp một mình công tử.

Trịnh Ngôn Khánh nhăn mày lại, trong lòng rất không vui:

- Đây là hầu cận của ta.

- Chúng tiểu nhân biết rõ, nhưng đại tiểu thư nói qua chỉ muốn mời một mình công tử.

- Đã vậy thì được.

Trịnh Ngõn Khánh nhìn thoáng qua Thẳm Quang sau đó xoay người xuống ngựa giao dây cương cho Thẳm Quang.

- Thẳm đại ca, phiên huynh ở đây chờ một chút.

Thẳm Quang gật đầu khẽ nói:

- Công tử cẩn thận một chút, ta thấy những người này có vẻ không lương thiện.

- Ta biết.

Trịnh Ngõn Khánh dứt lời theo ba hạ nhân xuyên qua hậu đường tiến vào trong một tiểu viện.

- Khởi bẩm thánh nữ, Trịnh công tử đã tới.

- Mau mau mời vào.

Thanh âm kia quá quen thuộc với Trịnh Ngõn Khánh đúng là thanh âm của Đóa Đóa.

- Trịnh công tử mời.

Ngõn Khánh hít sâu một hơi, cất bước tiến lên, đẩy cửa phòng ra hần chỉ thấy bên trong bày ra một bàn rượu và thức ăn.

Đóa Đóa yêu kiều duyên dáng ở trong phòng, má lúm đồng tiền cười cười lẳng lẳng nhìn Trịnh Ngõn Khánh.

- Tú tài người thật sự đã đến.

Trịnh Ngõn Khánh cười nói:

- Đóa Đóa tỷ tỷ đã mời tới, Tiểu Tú làm sao không dám tuân mệnh.

Lúc trước ở Trịnh gia Đóa Đóa luôn bắt Trịnh Ngõn Khánh gọi nàng là tỷ tỷ, khi đó Ngõn Khánh đối với nàng có vài phần sợ hãi, dù sao đối với một nữ hài nhi động chút là rút dao, hần vẫn hơi lo lắng.

Từ lúc nào bọn họ đã đổi cách xưng hô?

Trịnh Ngõn Khánh không nhớ rõ lắm, nhưng hần biết rằng sau đêm mình giết người, hần đã bắt đầu tin tưởng cô gái này.

- Đóa Đóa, người tìm ta có chuyện gì không?

- Ta không phải đã nói với người, đừng ở Lạc Dương, nơi này rất nguy hiểm, quan phủ tuy đã buông lỏng gây áp lực với các người nhưng trên thực tế vẫn không hề xem nhẹ, các người nếu tiếp tục chỉ sợ rất nguy hiểm.

Thấy vẻ trang trọng của Trịnh Ngõn Khánh, Đóa Đóa rất vui vẻ.

Một tháng nay, nàng đã nghe rất nhiều chuyện xấu của Trịnh Ngõn Khánh, trong đó có chuyện Ngõn Khánh cùng với Bùi cô nương, nhưng trong mắt của Đóa Đóa, Trịnh Ngõn Khánh không phải là người hoa tâm.

- Tiểu Tú, hôm nay kỳ thật ta không phải tìm người mà là có người muốn gặp người.

Cùng với Ngõn Khánh sống vai ngồi chung một chỗ, Đóa Đóa do dự nói:

- Ta đã đem những lời người nói cho Cáp công công nghe, Cáp công công nói muốn gặp người nói chuyện cho nên ta mời người tới đây.

- Cáp công công, là Cáp Sĩ Kỳ sao?

Trong lòng Trịnh Ngõn Khánh cả kinh, nhưng sau đó hần trấn định lại.

Đóa Đóa nói Cáp Sĩ Kỳ tới đây chắc chắn là không có ác ý.

Nhưng mà hần muốn nói gì với mình? Trịnh Ngõn Khánh trong lòng còn đang nghi hoặc thì đã thấy ngoài cửa có tiếng bước chân, cánh cửa bị người khác kéo ra.

220. Chương 12: Vũ Văn Á.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 12: Vũ Văn Á.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Cáp Sĩ Kỳ xuất hiện, đi bên cạnh còn có một tiểu nam sinh.

Cáp Sĩ Kỳ ngồi xuống, cất tiếng hỏi Trịnh Ngôn Khánh:

- Ta đã nghe Đóa Đóa nói qua, xin hỏi Trịnh công tử tại sao công tử nghĩ rằng chuyện ta sử dụng Di Lặc áo trắng lại là vô ích?

- Là do thời cuộc không giống nhau., kết quả chắc chắn là không giống nhau, Cáp tiên sinh, Di Lặc còn chưa có thành tựu, cho dù có thì cũng không thể so sánh với Thái Bình đạo thậm chí là Tôn Ân chi loạn.

Tiên sinh hôm nay mời ta ra chắc hẳn đã quyết đoán.

Ta với Đóa Đóa từ nhỏ lớn lên cùng nhau tuyệt đối không làm hại nàng ta, cơ nên tiên sinh muốn noi theo Thái Bình đạo thì tuyệt đối là hoang tưởng viễn vông.

Ngôn Khánh không khách khí, khiến cho Đóa Đóa sợ hãi, khẽ giật ống tay của hắn.

Nào biết Ngôn Khánh lại trở tay nắm chặt bàn tay mềm mại của nàng lại.

Trước mặt Cáp Sĩ Kỳ, trái tim của Đóa Đóa khẽ đập nhanh, má lúm đồng tiền đỏ bừng, giống như là bị nắng chiều chiếu vào.

Ngôn Khánh vỗ vỗ nhẹ tay của Đóa Đóa, ý bảo nàng không cần phải lo lắng.

Trong tích tắc khi Trịnh Ngôn Khánh buông tay nàng ra Đóa Đóa đã hung hăng bấm một cái lên đùi của hắn.

Hành động của hai người há qua được con mắt của Cáp Sĩ Kỳ, chỉ là hắn không giận ngược lại còn vui vẻ nở ra một nụ cười.

- Trịnh công tử hơi khuếch đại rồi, dân tâm nếu như an lành thì há có thể có nhiều người đồng ý gia nhập Di Lặc áo trắng như vậy?

Ngôn Khánh nghiêm mặt nói:

- Mọi người sợ dĩ gia nhập Di Lặc áo trắng là bởi vì bọn họ muốn cầu yên ổn sinh hoạt, Cáp tiên sinh nói ta khoa trương ta ngược lại cảm thấy ta đã nói nhẹ nhàng rất nhiều, Cáp tiên sinh về sự khống chế Di Lặc không hề lớn như ngài tưởng tượng.

Nhị Đầu Xà Quách Hiếu Khác vì vạn quan tiền mà giết ta.

Ta biết nếu như ngài biết chuyện này nhất định không đồng ý, còn nữa, triều đình hiện tại chèn ép Di Lặc cho tới nay, cơ hồ không cần tốn nhiều sức, nếu như ngài muốn thật sự khởi sự, trừ một số người trung thành thì có mấy ai đi theo?

Được rồi chúng ta nói khả năng khác.

Nếu như Di Lặc áo trắng thật sự khởi sự rồi, có bao nhiêu người nguyện ý hưởng ứng?

- Có thể Cáp công công làm được như thời kỳ Thái Bình đạo thì một tiếng hô bát phương có thể tuân theo không? Thái Bình đạo thanh thế khổng lồ như vậy, kết quả vẫn là thảm bại mà thôi. Lại nói cách khác,

sau khi tiên sinh khởi sự, mấy năm sau thiên hạ có thể dẹp yên không? Nếu không thể thì người trong giáo nhất định sẽ sinh ra chia rẽ, cuối cùng vẫn là một hồi hỗn chiến, đồ thần trăm họ.

- Tại sao người biết chúng ta không thể dẹp yên thiên hạ?

Tiểu nam sinh kia không phục, mở miệng hỏi.

- Á Á, đệ không được quấy rối.

Tiểu nam sinh kia tựa hồ rất sợ Đóa Đóa, cái miệng vênh lên không nói gì nữa.

- Hắn là đệ đệ của ta, tên là Vũ Văn Á.

Trịnh Ngôn Khánh cười nói:

- Á Á, cái này có thể hoặc không thể, đây là một chuyện không thể xác định được, nếu không thể xác định được thì tại sao phải đem tính mạng đặt vào trong đó? Người thông minh chắc không muốn, ta cũng không muốn.

- Người đồng ý lời ta nói chính là thông minh, còn không đồng ý...

Ngôn Khánh cười đùa, khiến cho Vũ Văn Á á khẩu không trả lời được.

Mà Cáp Sĩ Kỳ thì lại nở ra một nụ cười vui vẻ.

Hắn là người vô cùng thông minh, kỳ thật lúc Đóa Đóa đem lời nói của Ngôn Khánh chuyển cáo cho hắn, hắn bắt đầu do dự, chỉ là cơ nghiệp vất vả gây dựng, thoáng chốc buông tha, Cáp Sĩ Kỳ thật cảm thấy không cam lòng, hôm nay hắn gặp Trịnh Ngôn Khánh, một mặt muốn quan sát thật tốt một mặt thì hi vọng hắn có thể thuyết phục chính mình.

- Tiểu quận chúa, quận chúa cùng với tiểu chủ trước hết tránh một chút, ta có mấy lời muốn đùa nghịch cùng với Trịnh công tử.

- Cáp công công, công công...

- Yên tâm ta tuyệt đối không gây bất lợi với Trịnh công tử.

Cáp Sĩ Kỳ hữu ý vô tình nhìn thoáng qua Đóa Đóa, trong mắt hiện ra một vẻ nhu hòa.

Đóa Đóa khẽ kéo tay của Vũ Văn Á, rời khỏi gian phòng.

- Trịnh công tử chúng ta lần này gặp là lần thứ hai.

Cáp Sĩ Kỳ nói:

- Lần trước ta gặp công tử ở Lạc Phố thư quán, lúc đó vẫn cho rằng công tử là một hài tử chưa lớn, nên vẫn không chú ý, lần này nghe tiểu quận chúa nhắc tới công tử, trong lòng ta thật sự có chút không thừa nhận. Trịnh công tử, ta hỏi công tử một câu, công tử có đồng ý với lão phu là sẽ chăm sóc tiểu quận chúa và tiểu chủ thật tốt không?

Trịnh Ngôn Khánh không hề do dự mà nói:

- Đương nhiên nguyện ý.

- Như vậy thì lão phu cũng yên lòng.

Cáp Sĩ Kỳ nói xong lấy ra một gói gia trâu đem ra đưa cho Trịnh Ngôn Khánh.

- Ta từng nghe nói, Cam La mười hai tuổi đã làm thừa tướng, nói thật là ta không tin.

- Ta phụng dưỡng Triệu Vương Tam thế, đến nay đã gần đến thất tuần, nói thật thiếu niên tài tử ta đã thấy nhiều rồi, nhưng duy chỉ công tử ta trò chuyện mới cảm thấy tin tưởng. Tiểu quận chúa tuổi nhỏ phiêu linh, đối với người khác tất có đề phòng, vậy mà đối với công tử thì tôn sùng vô cùng.

Lão phu hi vọng, công tử chớ phụ nài ta.

- Đây là bản đồ cung điện dưới lòng đất hậu viện Đại Định tửu lâu, cái này ta làm ra phòng vạn nhất xảy ra sự cố, còn có thể có đường lui. Con đường này nối thẳng tới sông Y Thủy, ngoại trừ ta không có ai biết, trong đó có 300 thiết giáp và binh khí, cũng là ta chuẩn bị cho vạn nhất.

- Ta đã quyết tâm rời khỏi Lạc Dương.

- Địa đạo này dĩ nhiên là không cần tới, công tử, công tử có thể lấy dùng trong bất kỳ tình huống nào.

- Mặt khác, ở bên trên còn có một số giáo đồ, bọn họ đều là tâm phúc của ta bất cứ lúc nào cũng có thể giúp đỡ công tử.

- Chỉ cần công tử cầm chiếc lệnh bài này tới mặc kệ ta có ở đó hay không bọn chúng đều nghe lệnh công tử.

Trịnh Ngôn Khánh mở tấm bản đồ da trâu ra, nhìn lướt qua sau đó thu vào trong ngực.

- Mong công công yên tâm, Ngôn Khánh nhất định sẽ chiếu cố Đóa Đóa cho thật tốt.

- Như thế thì ta cũng yên lòng rồi, ha ha mười ngày sau, ta sẽ rút khỏi Lạc Dương, đến lúc đó không gặp mặt công tử được nữa, về sau công tử cần gì thì phái người tới Tương Châu một chuyến, ta sẽ làm hết khả năng.

Cáp Sĩ Kỳ đứng người lên, vươn tay ra.

Trịnh Ngôn Khánh cũng đứng dậy đi qua, Cáp Sĩ Kỳ vỗ tay ba cái, làm thệ ước.

Hai người vỗ tay xong liền rời khỏi phòng, Cáp Sĩ Kỳ đem Vũ Văn Đóa và Vũ Văn Á đi rồi, Trịnh Ngôn Khánh cũng như trút được gánh nặng, tụ hợp lại cùng với Thẩm Quang rồi trở lại gia trang.

- Công tử, những người kia là ai, tại sao lại thần bí như vậy?

Ngôn Khánh khẽ mỉm cười:

- Những bằng hữu kia, sau này có lẽ sẽ trở thành người một nhà.

221. Chương 13: Hồ Lực Diệt

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 13: Hồ Lực Diệt

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Ở trên sông du thuyền lưu chuyển, hiện tại dưới thời tiết nóng bức này, chèo thuyền trên mặt nước có thể nói là một sự cảm thụ vô cùng, hai bên bờ sông liễu rủ chập chờn, sóng nước nhộn nhạo thỉnh thoảng phát ra thanh âm ca múa, lộ ra khí tức phong nhã.

Chiếc thuyền rất lớn từ từ tiến lên.

Trên thuyền cắm một lá cờ màu đen, trên đó có ghi hai chữ Vũ Văn, đã cho thấy lai lịch của chiếc thuyền này.

Ở trên sông, bỗng nhiên có một chiếc thuyền nhỏ đang từ từ tiến tới chiếc thuyền này.

Chỉ thấy trên chiếc thuyền lớn tung ra một cầu thang, một trung niên nam tử nhanh chóng đi lên mạn thuyền bên kia, sau đó thuyền nhỏ lập tức biến mất khỏi mặt sông.

Trung niên nam tử này thân cao tám thước, dãn người gầy gò.

Trên đầu của hắn đội một cái mũ, che lấp khuôn mặt, trên người thì khoác một bộ quần áo màu đen, sau khi nói vài câu mật ngữ với gia tướng Vũ Văn thị, đám gia tướng kia liền lộ vẻ cung kính nhường đường đi tới.

Con thuyền chia làm hai phòng, một phòng là đại sảnh, bày biện cực kỳ xa hoa.

Có vô số ca cơ vũ cơ ở trong đó thổi kéo đàn hát, cực kỳ náo nhiệt. Trung niên nam tử sau khi lên thuyền liền được dắt vào bên trong khoang thuyền, từ bên trong thuyền ra thanh âm nam nữ reu chọc.

- Tiểu công tử, Hồ tiên sinh đã tới.

Nữ tử trong thuyền có bộ ngực cao ngất, trên người chỉ mặc một lớp lụa mỏng, mơ hồ có thể nhìn thấy xuân sắc bên trong, khuôn mặt của nàng vẫn còn mang theo một chút xuân tình, hơi bất mãn nhìn ra ngoài rồi đi xuống lầu thuyền.

- Hồ tiên sinh, xin mời.

Gia tướng khoát tay xin mời, hắc y nam tử liền đưa người đi vào trong căn buồng nhỏ kia.

Ở trong khoang thuyền mát mẻ hơn bên ngoài rất nhiều, chỉ thấy hai bên đặt rất nhiều khối băng cực lớn, thuyền ra hơi lạnh khiến cho khoang thuyền này vô cùng dễ chịu, trong không khí còn tràn ngập hương vị son phấn nữ nhân. Chỉ thấy ở bên trong có một nam tử chừng hơn ba mươi tuổi mặc một áo bào màu trắng đang rót rượu tự uống, vô cùng tiêu dao.

Hắc y nam tử tiến lên một bước cất tiếng nói:

- Hồ Lực Diệt bá kiến tam công tử.

- Hồ Tử, chúng ta là bằng hữu, người không cần đa lễ như vậy, hắc hắc, người đến hơi sớm, làm hư mất chuyện tốt của ta.

- Vừa rồi, nha đầu kia rất có tư vị, nếu người không tới sớm, ta nhất định phải giày vò nàng ta một phen.

Tam công tử hình dáng đường đường, tiêu sái khí độ.

Tuy nhiên trong lời nói lại có vẻ hạ lưu, hắc y nam tử nghe được thì cũng phải ha ha cười theo.

Hắn biết rằng Tam công tử nói như vậy đã coi hắn là người một nhà.

- Nếu vậy thì tiểu nhân thật là không đúng, chỉ là tam công tử nói không sai, tiểu cô nương kia thật sự có mị cốt, vừa rồi tiểu nhân ở ngoài đưa mắt nhìn vào cũng phải mất hồn, tiểu mỹ nhân như thế, cũng chỉ có công tử mới chế phục được.

Tam công tử cười to liên tục:

- Hồ tử, người cũng rất biết nói chuyện.

- Đa tạ công tử khích lệ.

Nam nhân trên đời cũng chỉ muốn mặt mũi.

Mặt mũi từ đâu mà đến? Một là quyền thế, hai là nữ nhân.

Hồ Tử vừa nói gài đúng chỗ ngứa của Tam công tử.

- Được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa, Hồ Tử, mọi chuyện người làm tới đâu rồi?

Hồ Tử lộ ra vẻ sầu khổ:

- Cũng là tiểu nhân vô lực, sự vụ trong giáo đều là do Cáp Sĩ Kỳ một tay nắm giữ, tiểu nhân tuy có tâm nhưng không có khả năng xuất lực, Cáp Sĩ Kỳ một mực muốn rút khỏi Lạc Dương, tiểu nhân tranh luận mấy lần nhưng đều không được, hắn võ nghệ cao cường, quyền hành rất lớn, tiểu nhân không thể đấu lại.

- Lão Yêm cầu kia muốn rút khỏi Lạc Dương sao?

- Đúng thế.

- Tại sao?

- Cáp Sĩ Kỳ nói, hiện nay triều đình đang theo dõi chúng ta, ở Lạc Dương, sớm muộn gì cũng bị triều đình phát hiện.

Hôm nay hần ra lệnh cho tiểu nhân đình chỉ truyền giáo, nhanh chóng rút khỏi Lạc Dương.

- Aizzz, tam công tử, tiểu nhân thật sự không muốn rời khỏi, hiện nay triều đình chú ý tới chúng ta, chúng ta cứ từ từ chờ đợi sẽ có thời cơ. Bây giờ tới Tương Châu, phải vận chuyển vô số tài hàng, Lạc Dương vừa mới đứng vững mà đã phải rời khỏi, chẳng phải là bỏ một phen tâm huyết sao?

Tam công tử lắc đầu:

- Hồ tử, người sai rồi.

- Sao? Xin công tử chỉ điểm.

- Lão yêm cầu kia là phụ thần tam thế, từ lúc theo Triệu vương cho tới bây giờ kinh nghiệm mưa gió rất nhiều, lời hần nói không sai, chuyện hôm nay nếu như các người tiếp tục ở Lạc Dương chỉ sợ sẽ bị bại lộ thân phận, theo ta biết được tên Phòng hắc tử tuy ngoài mặt buông lỏng nhưng bên trong vẫn đang truy kích và tiêu diệt.

- Hiện nay ở tại Lạc Dương truyền giáo đúng là không tốt.

- Ha ha, nếu không có lão Yêm cầu kia biến báo thì không biết sẽ trở nên thế nào.

Sắc mặt của Hồ tử liền trở nên xấu hổ.

Hần vừa nói Cáp Sĩ Kỳ hồ đồ, Tam công tử lại bênh Cáp Sĩ Kỳ, điều này không phải là nói hần ngu ngốc sao? Cho nên Hồ Tử chỉ có thể cười cười rồi cúi đầu xuống không nói gì.

- Hồ Tử, người không nhiều kinh nghiệm bằng lão yêm cầu kia có một số việc nhìn không thấu.

- Chỉ là cái này cũng không sao, tương lai người lịch lãm nhiều rồi sẽ khá hơn, hôm nay ta tìm người là muốn hỏi người một câu: Hồ tử, người chẳng lẽ cả đời muốn ở phía dưới lão yêm cầu kia sao.

Hồ Lực Diệt trở nên trầm mặc.

- Ha ha, kỳ thực tình thế hôm nay đã cho thấy các người không cách nào dừng chân ở Lạc Dương được nữa, chỉ có thể rời khỏi đây, nhưng vấn đề là trở về Tương Châu, Cáp Sĩ Kỳ vẫn làm chủ, người có tư cách nào nói chuyện không? Tương lai khi Cáp Sĩ Kỳ đi rồi, có Vũ Văn Á tiếp nhận giáo vụ, người vẫn là một tiểu nhân vật, người đã nghĩ đến những chuyện này chưa?

Sắc mặt của Hồ Lực Diệt liền trở nên khó coi.

- Bởi vì đại trượng phu không thể không có quyền, Hồ tử, ta thấy người là một nhân vật nên muốn nhắc nhở người một chút.

Họ Vũ Văn đã sớm biến thành một đồng xương khô, Vũ Văn Thương cũng đã chết cách đây vài chục năm, lần này hoàng đế tuần du, Tuyên thái hậu đã ốm chết bất ngờ, vinh quang ngày xưa khó có thể khôi phục lại được, Hồ Tử người cần phải nhìn xa một chút, trước hết nếu người vẫn ôm mộng tưởng thì cũng sẽ bị chết mà thôi.

Hồ Lực Diệt chính là trưởng lão của Di Lạc giáo đồng thời cũng là hậu duệ của gia thần triều vương.

Soán Đường

[Quyển 4] Chương 14: Bùi Hành Nghiễm đính hôn.

- Tam công tử đã nói vậy ta vô cùng minh bạch, không nghĩ đến chuyện báo thù cho Triệu vương nữa, chuyện phục hưng vương triều đại chu là không thể nào.

Tuyên thái hậu chính là trưởng nữ của Tùy Văn đế Dương Kiên, cũng là Dương Lệ Hoa, Bình Dương công chúa.

- Dương Lệ Hoa chết đi coi như cắt đứt huyết mạch của Bắc Chu, hiện nay ngoại trừ con gái của Dương Lệ Hoa là Vũ Văn Tú Nga ở bên ngoài thì không còn ai, người chẳng lẽ lại muốn phò tá một nữ nhân làm hoàng đế? Hơn nữa, Vũ Văn Tú Nga kia cũng không có bản sự đó.

- Vậy mong công tử chỉ điểm.

Tam công tử cười cười, rót cho hồ tử một chén rượu sau đó lại rót đầy ly cho mình.

- Vũ Văn Á, Vũ Văn Đóa tỷ đệ không đáng lo, về phần nếu không có Cáp Sĩ Kỳ, ai nghe lệnh bọn chúng?

- Ý của tam công tử là?

- Hồ Tử, người rất thông minh.

- Ta thích nói chuyện với những người thông minh như ngươi, nếu như ngươi có thể không chế Di Lặc áo trắng, sau đó ta từ từ hòa giải, ủng hộ sau lưng thì sẽ làm nên chuyện gì? Đừng nói với ta là ngươi chưa từng nghĩ qua, ha ha, ta nhìn vào mắt của ngươi là biết, ngươi rất muốn có ngày hôm nay, chỉ là ngươi có nguyện ý hay không mà thôi.

Trong mắt của Hồ Lực Diệt toát ra một vẻ nóng bỏng.

Lời nói của Tam công tử đã đã động vào hấn rất sâu.

Cùng Cáp Sĩ Kỳ trốn đông trốn tây nhiều năm thật là vất vả, hiện tại có một cơ nghiệp lại phải giao vào tay một đứa bé.

Hồ Lực Diệt làm sao có thể nguyện ý?

Ở bên trong hấn chính là nhị đương gia, dưới một người trên vạn người nhưng thực tế ai đang quản lý hấn?

Cáp Sĩ Kỳ, chính là Cáp Sĩ Kỳ phân phó cho hấn.

Nếu Cáp Sĩ Kỳ đi rồi, hấn cũng phải nâng đỡ tên tiểu súc sanh kia lên, vĩnh viễn không bao giờ có thể trở thành nhân vật chính.

- Thế nhưng mà lão Yêm cầu kia võ nghệ cao cường, đương thời sợ ít có người nào có thể sánh bằng.

Năm đó Hạ Nhược Bất đã liên hiệp với cao thủ ở Lạc Dương cũng không lấy được tính mạng của hấn.

- Ha ha, Hạ Nhược Bất là đồ ngu, dĩ nhiên là không giết được Cáp Sĩ Kỳ.

Nhưng nếu cộng thêm Trương Tôn Thịnh, Vu Trọng Văn, Thổ Văn Tự cùng với Mạch Thiết Trọng bốn người lại còn chất nhĩ của ta, Thiên Bảo tướng quân thì hấn há có thể động tay động chân?

Hồ Lực Diệt nghe được thì không khỏi cả kinh.

Tam công tử nói những người này đều là danh tướng đương thời.

- Mạch đại tướng quân cùng với Thiên bảo tướng quân không phải đang hộ giá ở Trường An hay sao?

- Ha ha, bọn họ đã bí mật trở về Lạc Dương, hai mươi ngày sau hoàng đế cũng quay trở về Lạc Dương, cho nên người cần phải sớm quyết định chủ ý.

Hồ Lực Diệt khẽ cắn môi:

- Nguyện nghe theo sự phân phó của công tử.

- Hồ tử, ngươi đừng sợ, hiện nay Vũ Văn Á chỉ là một đứa trẻ con không cần phải sợ hãi, Vũ Văn Đóa cũng chỉ là một con nha đầu, không có khả năng làm gì được ngươi, chỉ cần ngươi tiêu diệt được Cáp Sĩ Kỳ, có thể không chế Di Lặc áo trắng khi đó có quyền lực, ta cũng sẽ âm thầm giúp đỡ ngươi phát triển Di Lặc áo trắng mạnh lên, chẳng phải hoàn mỹ lắm sao?

- Nhưng phải làm sao để tiêu diệt được Cáp Sĩ Kỳ?

Tam công tử khoát tay bảo:

- Ngươi ghé tai vào đây.

Hắn ghé vào tai của Hồ Lực Diệt, thấp giọng mà nói không ngừng, Hồ Lực Diệt liền gật gật đầu, phát ra hai tiếng tán thưởng.

- Tam công tử, Hồ Tử khi chấp chương Di Lạc áo trắng nguyện cúi đầu nghe lệnh công tử.

- Ha ha, không cần phải nhắc tới chuyện này, ta coi ngươi là huynh đệ nên mới giúp ngươi.

- Có huynh trưởng là tam công tử, Hồ Lực Diệt thật là tam sinh hữu hạnh.

Tam công tử hào sảng cười to:

- Được rồi mọi chuyện đã xong, ngươi cũng nên đi đi.

- Tam công tử muốn đi đâu?.

- Hắc hắc hôm nay cháu của ta trở về, cha ta ở trong phủ thiết hạ gia yến, ta còn phải quay lại khoản đãi thiên bảo tướng quân .

- Ngươi hãy ở đây hưởng thụ thoải mái một lúc, những tiểu mỹ nhân ở đây tùy ý ngươi hưởng dụng, Hồ Tử ngươi cũng cần kìm chế một chút, những tiểu mỹ nhân kia rất lợi hại, chớ để ngày mai dậy không nổi, ta sắp xếp thỏa đáng xong sẽ báo cho ngươi biết.

Nói xong tam công tử đứng dậy đi ra khỏi thuyền.

Cửa khoang từ từ đóng lại, Hồ Tử đang định đứng dậy thì bên ngoài khoang thuyền truyền tới một thanh âm nhẹ nhẹ, chén dẫu bị dập tắt, khoang thuyền từ từ tối xuống.

Hồ Tử cả kinh, quay người khê quát:

- Ai?

Lời còn chưa dứt thì cửa ngấm đã được mở ra, nữ tử xinh đẹp lúc trước đã xuất hiện trong ánh sáng mờ mờ, từ từ đi tới.

- Tiểu tỷ phụng mệnh tam công tử tới hầu hạ đại gia.

Thanh âm mềm mại đáng yêu kèm theo một chút mỉa ý.

Trong chốc lát Hồ Tử đã há hốc mồm, nữ tử xinh đẹp đã tiến tới ghé sát vào lỗ tai của hắn:

- Lão gia sao không cởi áo ra tắm rửa, để tiểu tỷ hầu hạ?

Hồ Tử hô hấp trở nên dồn dập.

Cáp Sĩ Kỳ lúc này đang ngồi đối diện dò xét Trịnh Ngôn Khánh, nói rất nhiều.

Đóa Đóa thì ngồi bên cạnh hắn, lắng nghe cuộc đối thoại.

Có thể nhìn ra được, Cáp Sĩ Kỳ không vì Trịnh Ngôn Khánh nhỏ tuổi mà có chút gì khinh thị, ngược lại hắn rất coi trọng Trịnh Ngôn Khánh, không ngừng hỏi thăm ý kiến, Trịnh Ngôn Khánh đối với loạn khăn vàng thời Hán, rất có hiểu biết.

Nếu là những chuyện khác hắn không biết phải trả lời thế nào.

Nhưng đối với loạn khăn vàng, hắn đã học rất nhiều, xem qua vô số lần.

Cho nên đối với sự tình Thái Bình đạo, Ngôn Khánh không hề e sợ.

- Cáp tiên sinh, thời cuộc hiện nay so với cuối đời nhà Hán có bất đồng.

- Hoàng đế mặc dù xây dựng rầm rộ, gia tăng kế địch, tuy hao người tổn của nhưng Khai hoàng đến nay vẫn nhiều tài phú, không hề nghèo khổ giống như thời cuối nhà Hán.

Đề nghị của Trịnh Ngôn Khánh để mọi người rút khỏi Lạc Dương đúng là sáng suốt.

Bất luận là Cáp Sĩ Kỳ cũng tốt, Đóa Đóa cũng tốt, Trịnh Ngôn Khánh cũng thế.

Mấy ngày kế tiếp, tâm tình của hắn trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Mỗi ngày hắn ở Trường Tôn gia luyện tập võ nghệ sau đó cùng với Vô Cấu huynh muội nói chuyện phiếm.

Về nhà thì có Tiểu Niệm hầu hạ, Bùi Thúy Vân thì ngẫu nhiên tới phủ bái phỏng, cuộc sống yên bình trôi qua.

Bùi Hành Nghiễm đã đính hôn.

Chỉ là hắn đối với chuyện này cũng hơi mất hứng.

Ở trong mắt hắn, đính hôn cũng chính là hắn xác định danh phận là muội phu của Tạ Ánh Đăng, cho nên vô cùng không hào hứng, muội muội của Tạ Ánh Đăng tên là Tạ Ninh, tuổi mới mười ba, so với Bùi Hành Nghiễm thì nhỏ hơn hai tuổi.

222. Chương 14: Bùi Hành Nghiễm Đính Hôn

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 14: Bùi Hành Nghiễm đính hôn

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

- Tam công tử đã nói vậy ta vô cùng minh bạch, không nghĩ đến chuyện báo thù cho Triệu vương nữa, chuyện phục hưng vương triều đại chu là không thể nào.

Tuyên thái hậu chính là trưởng nữ của Tùy Văn đế Dương Kiên, cũng là Dương Lệ Hoa, Bình Dương công chúa.

- Dương Lệ Hoa chết đi coi như cắt đứt huyết mạch của Bắc Chu, hiện nay ngoại trừ con gái của Dương Lệ Hoa là Vũ Văn Tú Nga ở bên ngoài thì không còn ai, người chẳng lẽ lại muốn phò tá một nữ nhân làm hoàng đế? Hơn nữa, Vũ Văn Tú Nga kia cũng không có bản sự đó.

- Vậy mong công tử chỉ điểm.

Tam công tử cười cười, rót cho hồ tử một chén rượu sau đó lại rót đầy ly cho mình.

- Vũ Văn Á, Vũ Văn Đóa tỷ đệ không đáng lo, về phần nếu không có Cáp Sĩ Kỳ, ai nghe lệnh bọn chúng?

- Ý của tam công tử là?

- Hồ Tử, người rất thông minh.

- Ta thích nói chuyện với những người thông minh như ngươi, nếu như ngươi có thể khống chế Di Lạc áo trắng, sau đó ta từ từ hòa giải, ủng hộ sau lưng thì sẽ làm nên chuyện gì? Đừng nói với ta là ngươi chưa từng nghĩ qua, ha ha, ta nhìn vào mắt của ngươi là biết, ngươi rất muốn có ngày hôm nay, chỉ là ngươi có nguyện ý hay không mà thôi.

Trong mắt của Hồ Lực Diệt toát ra một vẻ nóng bỏng.

Lời nói của Tam công tử đã đả động vào hắn rất sâu.

Cùng Cáp Sĩ Kỳ trốn đông trốn tây nhiều năm thật là vất vả, hiện tại có một cơ nghiệp lại phải giao vào tay một đứa bé.

Hồ Lực Diệt làm sao có thể nguyện ý?

Ở bên trong hắn chính là nhị đương gia, dưới một người trên vạn người nhưng thực tế ai đang quản lý hắn?

Cáp Sĩ Kỳ, chính là Cáp Sĩ Kỳ phân phó cho hắn.

Nếu Cáp Sĩ Kỳ đi rồi, hắn cũng phải nâng đỡ tên tiểu súc sanh kia lên, vĩnh viễn không bao giờ có thể trở thành nhân vật chính.

- Thế nhưng mà lão Yêm cầu kia võ nghệ cao cường, đương thời sợ ít có người nào có thể sánh bằng.

Năm đó Hạ Nhược Bật đã liên hiệp với cao thủ ở Lạc Dương cũng không lấy được tính mạng của hắn.

- Ha ha, Hạ Nhược Bật là đồ ngu, dĩ nhiên là không giết được Cáp Sĩ Kỳ.

Nhưng nếu cộng thêm Trưởng Tôn Thịnh, Vu Trọng Văn, Thổ Văn Tự cùng với Mạch Thiết Trượng bốn người lại còn chất nhĩ của ta, Thiên Bảo tướng quân thì hắn há có thể động tay động chân?

Hồ Lực Diệt nghe được thì không khỏi cả kinh.

Tam công tử nói những người này đều là danh tướng đương thời.

- Mạch đại tướng quân cùng với Thiên bảo tướng quân không phải đang hộ giá ở Trường An hay sao?

- Ha ha, bọn họ đã bí mật trở về Lạc Dương, hai mươi ngày sau hoàng đế cũng quay trở về Lạc Dương, cho nên người cần phải sớm quyết định chủ ý.

Hồ Lực Diệt khê cần môi:

- Nguyên nghe theo sự phân phó của công tử.

- Hồ tử, người đừng sợ, hiện nay Vũ Văn Á chỉ là một đứa trẻ con không cần phải sợ hãi, Vũ Văn Đóa cũng chỉ là một con nha đầu, không có khả năng làm gì được người, chỉ cần người tiêu diệt được Cáp Sĩ Kỳ, có thể khống chế Di Lạc áo trắng khi đó có quyền lực, ta cũng sẽ âm thầm giúp đỡ người phát triển Di Lạc áo trắng mạnh lên, chẳng phải hoàn mỹ lắm sao?

- Nhưng phải làm sao để tiêu diệt được Cáp Sĩ Kỳ?

Tam công tử khoát tay bảo:

- Người ghé tai vào đây.

Hắn ghé vào tai của Hồ Lực Diệt, thấp giọng mà nói không ngừng, Hồ Lực Diệt liền gật gật đầu, phát ra hai tiếng tán thưởng.

- Tam công tử, Hồ Tử khi chấp chương Di Lạc áo trắng nguyện cúi đầu nghe lệnh công tử.

- Ha ha, không cần phải nhắc tới chuyện này, ta coi người là huynh đệ nên mới giúp người.

- Có huynh trưởng là tam công tử, Hồ Lực Diệt thật là tam sinh hữu hạnh.

Tam công tử hào sảng cười to:

- Được rồi mọi chuyện đã xong, người cũng nên đi đi.

- Tam công tử muốn đi đâu?.

- Hắc hắc hôm nay cháu của ta trở về, cha ta ở trong phủ thiết hạ gia yến, ta còn phải quay lại khoản đãi thiên bảo tướng quân .

- Người hãy ở đây hưởng thụ thoải mái một lúc, những tiểu mỹ nhân ở đây tùy ý người hưởng dụng, Hồ Tử người cũng cần kìm chế một chút, những tiểu mỹ nhân kia rất lợi hại, chớ để ngày mai dậy không nổi, ta sắp xếp thỏa đáng xong sẽ báo cho người biết.

Nói xong tam công tử đứng dậy đi ra khỏi thuyền.

Cửa khoang từ từ đóng lại, Hồ Tử đang định đứng dậy thì bên ngoài khoang thuyền truyền tới một thanh âm nhẹ nhàng, chén dẫu bị đập tắt, khoang thuyền từ từ tối xuống.

Hồ Tử cả kinh, quay người khê quát:

- Ai?

Lời còn chưa dứt thì cửa ngăm đã được mở ra, nữ tử xinh đẹp lúc trước đã xuất hiện trong ánh sáng mờ mờ, từ từ đi tới.

- Tiểu tỷ phụng mệnh tam công tử tới hầu hạ đại gia.

Thanh âm mềm mại đáng yêu kèm theo một chút mỉa ý.

Trong chốc lát Hồ Tử đã há hốc mồm, nữ tử xinh đẹp đã tiến tới ghé sát vào lỗ tai của hắn:

- Lão gia sao không cởi áo ra tắm rửa, để tiểu tỷ hầu hạ?

Hồ Tử hô hấp trở nên dồn dập.

Cấp Sĩ Kỳ lúc này đang ngồi đối diện dò xét Trịnh Ngôn Khánh, nói rất nhiều.

Đóa Đóa thì ngồi bên cạnh hắn, lắng nghe cuộc đối thoại.

Có thể nhìn ra được, Cấp Sĩ Kỳ không vì Trịnh Ngôn Khánh nhỏ tuổi mà có chút gì khinh thị, ngược lại hắn rất coi trọng Trịnh Ngôn Khánh, không ngừng hỏi thăm ý kiến, Trịnh Ngôn Khánh đối với loạn khăn vàng thời Hán, rất có hiểu biết.

Nếu là những chuyện khác hắn không biết phải trả lời thế nào.

Nhưng đối với loạn khăn vàng, hắn đã học rất nhiều, xem qua vô số lần.

Cho nên đối với sự tình Thái Bình đạo, Ngôn Khánh không hề e sợ.

- Cấp tiên sinh, thời cuộc hiện nay so với cuối đời nhà Hán có bất đồng.

- Hoàng đế mặc dù xây dựng rầm rộ, gia tăng kế địch, tuy hao người tổn của nhưng Khai hoàng đến nay vẫn nhiều tài phú, không hề nghèo khổ giống như thời cuối nhà Hán.

Đề nghị của Trịnh Ngôn Khánh để mọi người rút khỏi Lạc Dương đúng là sáng suốt.

Bất luận là Cấp Sĩ Kỳ cũng tốt, Đóa Đóa cũng tốt, Trịnh Ngôn Khánh cũng thế.

Mấy ngày kế tiếp, tâm tình của hắn trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Mỗi ngày hắn ở Trường Tôn gia luyện tập võ nghệ sau đó cùng với Vô Cấu huynh muội nói chuyện phiếm.

Về nhà thì có Tiểu Niệm hầu hạ, Bùi Thúy Vân thì ngẫu nhiên tới phủ bái phỏng, cuộc sống yên bình trôi qua.

Bùi Hành Nghiễm đã đính hôn.

Chỉ là hắn đối với chuyện này cũng hơi mất hứng.

Ở trong mắt hắn, đính hôn cũng chính là hắn xác định danh phận là muội phu của Tạ Ánh Đăng, cho nên vô cùng không hào hứng, muội muội của Tạ Ánh Đăng tên là Tạ Ninh, tuổi mới mười ba, so với Bùi Hành Nghiễm thì nhỏ hơn hai tuổi.

223. Chương 15: Mưa Lớn.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 15: Mưa lớn.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Trịnh Ngôn Khánh đã xem qua bức họa của Tạ Ninh, nghe nói là do danh gia đương thời thủ bút.

Bên trong bức họa vẽ Tạ Ninh rất đoan trang thanh tú mềm mại, khí chất rất cao.

Chớ nói đến cái gì là coi trọng phẩm đức không coi trọng tướng mạo.

Nam nhân đều mắc một bệnh chung, nếu như nữ hài tử không đẹp như bọn họ muốn, muốn bọn họ chủ động là điều khó khăn.

Vì thế, Trịnh Ngôn Khánh đã bí mật giấu cột Bùi Hành Nghiễm một phen, chỉ là Bùi Hành Nghiễm cũng không có phản ứng gì.

Một ngày sau thay đổi bất ngờ.

Liên tục mười ngày mặt trời chiếu oi bức, lúc này mây đen bỗng trở nên dày đặc, gió nổi lên, hơn nữa còn rất lớn, đập hư một mảng tường trước Trịnh phủ.

Chỉ là mọi người vẫn rất vui vẻ.

Bởi vì mây đen dày đặc biểu thị cho một cơn mưa to sắp đến, làm cho thời tiết bớt khô liệt đi, nếu không thời tiết tiếp tục nóng bức như vậy thì đúng là một loại tra tấn cho con người.

Ngôn Khánh ở ngoài cửa hiên thư phòng, khẽ uống mai thang giải nóng.

Tiểu Niệm ở trong phòng thì thu dọn đồ đạc, hai con chó ngao thì phủ phục ở cửa ra vào, híp mắt lại. Một năm trôi qua bọn chúng lớn lên không ít, hàm răng ngày càng trở nên sắc bén, dai dả số thời điểm bọn chúng đi theo Ngôn Khánh đều lộ ra vẻ ôn hòa nhưng nếu người nào có ý đồ trêu chọc thì hàm răng nhọn của chúng sẽ giương lên.

Hai ngày trước Bùi Hành Nghiễm mang theo một con chó trưởng thành tới.

Cũng không biết nó trêu chọc Tế Yêu và Tứ Nhân thế nào, trong chớp mắt đã bị hai con này xé thành hai nửa, hình dạng thê thảm vô cùng.

Điều này khiến cho Bùi Hành Nghiễm vạn phần đau lòng, Ngôn Khánh khuyên giải thế nào cũng không có tác dụng.

Mãi đến khi Trịnh Ngôn Khánh cam đoan nếu như hai con chó ngao có hậu nhân sẽ cho Bùi Hành Nghiễm, lúc này hắn mới vui mừng nín khóc mỉm cười.

- Thiếu gia, tại sao cả ngày đều không nhìn thấy Thẩm đại ca?

Tiểu Niệm đột nhiên hỏi một câu.

Bình thường lúc này Thẩm Quang khẳng định đã cùng với Trịnh Ngôn Khánh ở cùng một chỗ nhưng hôm nay không hiểu tại sao sáng sớm đã đi ra ngoài.

Ngôn Khánh cười cười:

- Lão Thẩm đã lớn như vậy hắn có chân ở trên người ai có thể quản được hắn.

Mao Tiểu Niệm nói:

- Nói thì nói như vậy nhưng cũng không thể không chào hỏi mà đi, vừa rồi Đổng Sĩ Kiệt tìm hắn, tiểu tỳ sợ chậm trễ sự việc.

- Lão Đổng tìm hắn uống rượu mà thôi, không có đại sự gì đâu.

Trịnh Ngôn Khánh không thèm để ý uống một ngụm mai thang.

Hắn đương nhiên là biết rõ lão Thẩm đi làm gì, Thẩm Quang thông qua những đám bằng hữu kia mà biết được, Lý Đức Vũ sau khi mất mặt ở trên Lạc Thủy đã không ngừng ở trên phố truyền bá bậy bạ Bùi Thực Anh trong miệng của hắn đã trở thành một dâm phụ, chuyện này cũng liên quan đến Trịnh Ngôn Khánh.

Cũng không biết là vì nguyên nhân gì mà Bùi gia không có phản ứng.

Bùi Thế Cử chạy tới Trường An, nghênh đón Dương Quảng, mà Bùi Thục Anh không đứng ra làm rõ sự thật.

Bùi Thục Anh không xuất đầu nhưng không có nghĩa Trịnh Ngôn Khánh chịu được sự vu oan này.

Đúng thế hẳn với cô cô có một chút tình cảm kị kỵ nhưng cũng chỉ giấu ở trong lòng, Lý Đức Vũ lại dám ăn nói bậy bạ, Ngôn Khánh với hẳn đã có sát ý, hôm nay dĩ nhiên không thể buông tha.

Ầm ầm, tiếng sấm vang lên.

Mưa càng trở nên to hơn, một canh giờ sau cuối cùng như nước trút xuống.

Ánh chớp bay múa trên bầu trời phá rách trời xanh.

Mấy ngày liên màn mưa này khiến cho Trịnh Ngôn Khánh liên tưởng đến màn huyết chiến ở bên trong Bạch Tước Tự.

Lúc diễn ra màn huyết chiến kia chẳng phải cũng có một cơn mưa lớn như vậy sao.

Cũng không biết là vì nguyên nhân gì mà trong lòng Ngôn Khánh đột nhiên rung động, có một báo hiệu không rõ ràng.

- Ngôn Khánh.

Từ Thế Tích giống như bị nước xối ướt sũng chạy vào bên trong thư phòng.

Tiếp nhận lấy khăn mặt trong tay của Trịnh Ngôn Khánh, hẳn lấy ra một cái túi trong đó có một quyển sách nhỏ.

- Từ Ngạn Thịnh ta phái đi đã trở về.

Người muốn ta chú ý tới Đại Định tử lâu ta đã phân phó cho Từ Ngạn Thịnh ở nơi đó, nay hẳn đã trở về, đúng rồi lần trước người không phải bảo vợ chồng Mao Vượng muốn ở Trúc Viên sao, hay là để cho Từ Ngạn Thịnh ở bên đó, người thấy thế nào?

Từ Ngạn Thịnh là người hầu Từ gia, ba mươi tuổi.

Lúc trước Trịnh Ngôn Khánh bảo Từ Thế Tích chú ý đến Đại Định tử lâu, Từ Thế Tích đã viết thư cho Từ Cái, Từ Cái liền phái tới một người.

Nhìn vào điểm này, cho thấy Từ Thế Tích rất cẩn thận.

Hắn không cách nào sử dụng người của Trịnh gia, cũng không thể chính mình ra mặt bởi vì có khả năng sẽ có người nhận ra, cho nên dùng Từ Ngạn Thịnh với tư cách người bán hàng mới tới, dừng lại ở gần Đại Định tử lâu thuận tiện giám thị quán rượu.

Tuy nhiên sau khi biết Đóa Đóa là thánh nữ Di Lạc áo trắng, Trịnh Ngôn Khánh cũng không muốn giám sát nữa.

Vậy là hẳn bảo Từ Thế Tích đem Từ Ngạn Thịnh rút về, sắp xếp làm việc khác.

- Lão Từ gần đây cũng khổ cực, nếu như hẳn nguyện ý thì ta đương nhiên không có vấn đề gì để hẳn ở trúc viên trông giữ.

Nói xong Ngôn Khánh cầm lấy cuốn sách nhỏ kia, lật ra xem.

Ở phía trên ghi lại tình huống hàng ngày ở Đại Định tử lâu, theo Từ Ngạn Thịnh theo dõi thì mãi cho đến hôm qua vẫn không phát sinh chuyện gì lớn.

- Đại Định tử lâu còn có một vị nhị lão gia?

- Đúng thế.

Trịnh Ngôn Khánh nghe thấy cái tên Hồ Lực Diệt thì cảm thấy hơi kỳ quái.

Hắn chưa từng nghe Đóa Đóa nhắc tới một nhị lão gia như vậy.

Nhưng hần cũng không quá để tâm, lật qua một lần liền để lên trên thư án, triển khai cờ vây đánh với Từ Thế Tích.

Một lúc sau, Thẩm Quang đã trở về toàn thân ướt sũng.

- Công tử, đã giải quyết xong.

Trịnh Ngôn Khánh vẫn về một con cờ:

- Không có phiền toái gì chứ?

- Ha ha, có thể có phiền toái gì chứ?

Thẩm Quang nói:

- Tất cả đều thuận lợi, thuộc hạ cắt hần vào trong rừng, vận chuyển lên một con thuyền, đoán chừng sáng mai sẽ rời khỏi Lạc Dương, rừng hòm đèn có người xử lý sạch sẽ, thiếu gia yên tâm.

- Các người nói gì vậy?

Từ Thế Tích gãi đầu nghi hoặc hỏi.

Trịnh Ngôn Khánh bình tĩnh cười:

- Không có gì, chỉ là xử lý một khối rác rưởi.

- A...

Từ Thế Tích tuy không phải là đệ tử thế gia vọng tộc nhưng kiến thức hần rộng rãi, hần lập tức hiểu rõ, Trịnh Ngôn Khánh để cho Thẩm Quang xử lý người nào,

Mao Tiểu Niệm lấy ra một bộ quần áo để cho Thẩm Quang thay ra trong phòng.

224. Chương 16: Đóa Đóa Tới.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 16: Đóa Đóa tới.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

- Đúng rồi, ta vừa mới trở lại nhìn thấy có không ít người ở trên bến thuyền Thông Xa phố không biết là làm trò gì?

- Bến thuyền Thông xa phố?

- Đúng thế, rất nhiều người, có khoảng bốn năm trăm người.

- À, xem ra bọn họ tụ tập đánh bạc, Thông Xa phố những thương nhân người hồ kia thích nhất là như vậy, ta nghe nói mấy ngày trước có một trăm người cũng tụ tập chơi gà, chỉ sợ hiện tại cũng giống như vậy.

Sau giờ Tuất Từ Thế Tích và Thẩm Quang đều đi nghỉ ngơi, Trịnh Ngôn Khánh cũng bảo Mao Tiểu Niệm đi nghỉ, hần một mình ngồi trước hiên cửa nhìn mưa rơi vừa uống một ngụm trà, đang chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi thì trong tích tắc, Tứ Nhân và Tế Yêu đột nhiên đứng lên, phát ra tiếng hô trầm thấp.]

Ngôn Khánh khẽ giạt mình.

- Người nào?

- Tiểu Tú, là ta, Đóa Đóa.

Thanh âm quen thuộc truyền tới, chỉ thấy Đóa Đóa trong một bộ đồ màu đen, từ sau tường viện nhảy xuống.

Ngôn Khánh vội vàng ngăn Tứ Nhân và Tứ Yêu lại sau đó cất bước lên nghênh đón:

- Đóa Đóa, tại sao ngươi lại tới đây?

Nha đầu kia giống như là vừa leo tường xong.

Trước đó nàng bị Thẩm Quang phát hiện, lần này vẫn không chừa.

Mái tóc của Đóa Đóa ướt sũng, hai bàn tay lạnh buốt, Trịnh Ngôn Khánh vội vàng kéo nàng vào trong phòng, miệng khẽ trách cứ:

- Mưa lớn như vậy sao ngươi lại tới đây?

Đóa Đóa nói:

- Tiểu Tú, ta phải đi rồi.

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình, chợt minh bạch ý của Đóa Đóa.

Trong lòng hắn hiện ra một cảm giác không nữ, hắn nhẹ giọng hỏi:

- Khi nào thì đi?

- Trời sáng ta phải đi.

đo nói xong lấy ra một xấp khế đất nhét vào trong tay của Trịnh Ngôn Khánh mà khẽ nói:

- Vốn ta định đem Đại Định tửu lâu cho ngươi nhưng Cáp công công đã nói, Đại Định tửu lâu quá lộ, chỉ sợ khiến ngươi bị bất lợi, những năm nay Cáp công công ở Lạc Dương đã dùng danh nghĩa mẹ ta mua không ít đất, ta nghĩ sau này ngươi cần phát triển cũng cần căn cơ, cho nên chuyển qua tên của ngươi.

- Sao?

Trịnh Ngôn Khánh lắp bắp kinh hãi, theo bản năng muốn cự tuyệt.

Nhưng nhìn thấy ánh mắt chờ mong của Đóa Đóa, hắn không nhẫn tâm vì vậy nghĩ nghĩ rồi thu khế đất vào trong ngực.

- Vậy trước hết giao cho ta, khi thời cuộc ổn định ta sẽ trả lại.

- Đúng rồi ngươi bao giờ trở về?

- Cáp công công nói về Tương Châu trước, xử lý sản nghiệp bên đó thỏa đáng xong sẽ đi tới Thục Trung một hai năm, cuối cùng trở về, đến lúc đó không cần phải lo bị người vạch trần nữa.

Cáp Sĩ Kỳ này dụng tâm quả là kín đáo.

Ngôn Khánh nói:

- Như vậy cũng tốt, trước hết cứ ổn định đã, ta nếu như nhàn rỗi sẽ tới Thục Trung thăm ngươi.

- Thật sao?

- Đại trưởng phu nói một lời, tứ mã nan truy.

Trên khuôn mặt Đóa Đóa hiện ra nụ cười tươi.

Nàng đột nhiên ôm lấy eo Trịnh Ngôn Khánh, chôn đầu vào trong ngực của hắn, dùng thanh âm cực kỳ yếu ớt mà thốt ra:

- Vậy ta muốn ngươi cam đoan, phải tới thăm ta sớm.

Trong lòng Ngôn Khánh nảy sinh ra một tình cảm thương yêu, hắn dùng sức ôm Đóa Đóa vào trong ngực.

- Yên tâm, ta nhất định sẽ tới thăm ngươi.

Trên sông lạc thủy nổi lơ lửng một màn hơi nước nhàn nhạt, giống như là một thiếu nữ xinh đẹp mặc lụa mỏng.

Nhiệt độ cũng đã được hạ xuống, trải qua trận mưa gió đã mang theo khí lạnh thoải mái, quét lên trên người tạo ra cảm giác thoải mái dễ chịu.

Có lẽ từ đầu hạ tới bây giờ đây là ban đêm khiến người ta cảm thấy thoải mái dễ chịu nhất.

Cáp Sĩ Kỳ thu thập hành lý xong, nhìn sắc trời thì thấy đã qua giờ Tý.

Đóa Đóa đã ra ngoài hai canh giờ, chắc cũng đã sắp về, bọn họ lần này phải rời khỏi Lạc Dương, dựa theo lời nói của Trịnh Ngôn Khánh thì chính là ẩn núp, hẳn tuy không nói gì thêm nhưng Cáp Sĩ Kỳ có một cảm giác rất tin tưởng Trịnh Ngôn Khánh.

Đồng thời Cáp Sĩ Kỳ cũng có một cách nghĩ kỳ quái.

Nếu như quận chúa tương lai thật sự có thể gả cho Trịnh Ngôn Khánh thì bằng vào năng lực của tiểu gia hỏa này, cùng với Trịnh thị gia tộc phía sau lưng hẳn nói không chừng có thể phục hưng đại Chu vương triều, Á Á cũng có một người giúp đỡ.

Nghĩ tới đây, Cáp Sĩ Kỳ đứng dậy đi vào trong phòng ngủ.

Vũ Văn Á hiện tại đã nằm trên giường mà ngủ.

Đối với hài tử từ nhỏ một tay nuôi lớn này, Cáp Sĩ Kỳ có một cảm giác giống như tổ phụ yêu mến, cũng tương tự như Trịnh Thế An, hẳn đã mất đi công năng sinh dục, từ nhỏ đã nuôi lớn một đứa con ít.

Chỉ là không giống như Trịnh Ngôn Khánh, Vũ Văn Á còn cần phải cần Cáp Sĩ Kỳ quan tâm tới.

Dù sao... trên đời này có một người yêu nghiệt như Trịnh Ngôn Khánh là đủ rồi.

Dường như trong giấc mộng, Vũ Văn Á mơ thấy điều gì đó tươi đẹp khuôn mặt nở ra một nụ cười rất tươi.

- Đại sư bá, đã xảy ra chuyện.

Cửa phòng bị đẩy ra, người xông vào là một thanh niên mười bảy mười tám tuổi.

Thân hình hắn gầy gầy cao cao, nhìn có vẻ rất văn nhợc.

Tóc đen rối tung, hắn hấp tấp đi tới, thoáng cái đã đánh thức Vũ Văn Á thức dậy.

Mao Tiểu Tám, ngươi bối rối gì vậy?

Nếu như Trịnh Ngôn Khánh ở đây có thể nhận ra người này chính là Mao Tiểu Tám, người vứt bỏ gia đình năm đó.

- Sư bá, sư phụ ông ấy...

Cáp Sĩ Kỳ nhăn mày lại:

- Sư phụ ngươi làm sao, từ từ mà nói, đừng hoảng hốt.

- Sư phụ ông ấy mang người nói là muốn tiến vào hoàng thành lấy đầu hoàng đế.

- Người nói cái gì?

- Sư phụ ông ấy chỉ sợ đã xông vào hoàng thành rồi.

Cáp Sĩ Kỳ kinh hãi một tiếng.

- Sư phụ ngươi tại sao lại xông vào trong hoàng thành?

Mao Tiểu Tám do dự một chút rồi khẽ nói:

- Sư phụ nói, đại sư bá sống an nhàn sung sướng muốn rút khỏi Lạc Dương, quên đi thâm cừu đại hận ngày xưa cho nên sư phụ nói ông ấy thà chết trận chứ không sống qua ngày, vừa rồi ông ấy đã triệu tập 500 giáo chúng đệ tử, đi về phía cửa thành.

Cáp Sĩ Kỳ luống cuống tay chân, không biết phải làm sao.

- Hồ Tử chết tiệt, hắn điên rồi sao?

Cáp Sĩ Kỳ tức giận chửi bới:

- Hắn có biết như vậy sẽ khiến chúng ta rơi vào tình cảnh nguy hiểm không?

- Không được ta cần phải ngăn hắn lại.

- Mao Tiểu Tám, sư phụ người khi nào hành động.

- Ông ấy đi rồi, lúc trời còn mưa lớn đã triệu tập giáo chúng đệ tử, tới thông xa phổ tập hợp lại.

- Đệ tử ngăn ông ấy không được nên đành phải chạy về báo cho sư bá, chỉ sợ lúc này sư phụ đã khởi hành.

225. Chương 17: Mắc Bẫy.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 17: Mắc bẫy.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Cáp Sĩ Kỳ cố gắng trấn tĩnh, sau đó đi quanh phòng hai lần.

- Á Á, công tử ở đây chờ đến khi tỷ tỷ của công tử về, nếu như hừng đông ta vẫn chưa quay lại thì mọi người cũng không cần phải chờ ta, công tử lập tức rời khỏi Lạc Dương, sau khi ta thoát hiểm sẽ đi tìm.

Mao Tiểu Tám, người ở đây chiếu cố cho thánh tử.

- Đợi thánh nữ về xong, người cùng với bọn họ khởi hành, quay trở lại Tương Châu, nhớ kỹ không được để thánh nữ hành động thiếu suy nghĩ.

Mao Tiểu Tám vội vàng đáp ứng, Cáp Sĩ Kỳ không nói nhiều lời, cầm lấy hoành đao nhanh chóng lao ra.

Hắn cười một con ngựa, nhay chóng hướng về phía cửa thành.

Nếu như Hồ Tử mới bắt đầu hành động thì hắn mới tới cửa thành, người này bình thường rất thông minh tại sao hiện tại lại bốc đồng như vậy? Với lại hôm nay hoàng đế không ở Lạc Dương, hắn xông vào thì có ích lợi gì, vấn đề này thật không tốt, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến tương lai của tiểu quận chúa và tiểu chủ.

Cáp Sĩ Kỳ càng nghĩ càng thấy lòng như lửa đốt.

Cũng may trên đường không có người nào chặn lại, bình thường thời điểm này đều có vệ sĩ tuần tra, nhưng tối nay mưa rất lớn, những vệ sĩ kia cũng không xuất hiện, nên Cáp Sĩ Kỳ đi thẳng tới cửa thành.

Cáp Sĩ Kỳ vừa đi xong, Mao Tiểu Tám ngồi ở trước cánh cửa, thỉnh thoảng lại xem sắc trời.

- Người nhìn gì vậy?

- Thánh tử, tiểu nhân lo lắng, nếu như sự tình thất bại thì chỗ ẩn thân này sẽ bị bại lộ.

- Sao?

Vũ Văn Á lấp bắp kinh hãi, liền vội vàng hỏi:

- Vậy làm sao bây giờ?
- Thánh tử, tiểu nhân nghĩ chúng ta phải mau rời khỏi đây.
- Nhưng mà tỷ tỷ ta vẫn chưa quay về.
- Thánh nữ đi đâu?

Vũ Văn Á do dự một chút rồi nói:

- Tỷ tỷ đi thăm một người bạn, nói là sẽ mau chóng quay về.

Cáp Sĩ Kỳ đã nói với Vũ Văn Á không cho ai biết chuyện giữa Đóa Đóa và Trịnh Ngôn Khánh, cho dù là người thân cận nhất.

Vũ Văn Á tuy còn nhỏ, nhưng trí nhớ cũng không quá kém.

Mao Tiểu Tám hỏi thăm, nó cũng chỉ do dự một chút nhưng cũng không nói rõ cho Mao Tiểu Tám biết.

- Thánh tử, ta hiện tại lo lắng, chỉ sợ khi sự tình phát tác, thành trì cảnh giới nghiêm ngặt đến lúc đó chúng ta ra ngoài càng trở nên khó khăn, bằng không vậy đi, ta có một nơi ẩn náu, chúng ta qua đó rồi trở về, rồi chờ thánh nữ, như vậy cũng sẽ đảm bảo an toàn cho thánh tử.
- Nhưng Cáp tổng quản nói, muốn ta ở đây chờ tỷ tỷ quay về.

Mao Tiểu Tám liền nộ ra một nụ cười hiền lành:

- Thánh tử, việc này xảy ra đột ngột nên đại sư bá cũng không cân nhắc chu toàn.
- Ta ở Lạc Dương đã lâu, đối với tình huống này vô cùng quen thuộc, tiểu nhân trước hết mang thánh tử tới nơi an toàn, sau đó tìm sư bá và thánh nữ tụ hợp lại không phải thỏa đáng sao? Trái lại nếu như thánh tử ở nơi này thì càng thêm nguy hiểm.

Vũ Văn Á nghĩ nghĩ, cảm thấy Mao Tiểu Tám nói không phải không có đạo lý.

- Được, vậy chúng ta rời khỏi đây.

Hai người nói chuyện xong từ trong phòng đi ra, Mao Tiểu Tám cầm cái túi nặng trĩu, dắt ba con ngựa.

Hắn đem hành lý đặt lên một con ngựa, sau đó lại dìu Vũ Văn Á lên.

- Tiểu Tám, lúc này cửa thành đều đóng, chúng ta đi đâu.

Mao Tiểu Tám nói:

- Thánh tử yên tâm, ở Thông Xa phố ta có một bằng hữu, chúng ta có thể ngồi thuyền nhanh chóng đến đó.
- Chỗ kia đến tột cùng là nơi nào?
- Trúc viên.

Mao Tiểu Tám khẽ nói:

- Thánh tử chắc cũng biết trúc viên, đó là nơi ở trước kia của Vân Kỳ Úy, Bán Duyệt Quân Trịnh công tử đại danh鼎鼎, hiện tại cha mẹ ta đang coi sóc ở đó, nếu như triều đình tìm kiếm cũng không tìm kiếm tới trúc viên.

- Người biết Ngôn Khánh ca ca?

Mao Tiểu Tám nghe thấy Vũ Văn Á xưng hô như vậy thì không khỏi giật mình.

- Thánh tử vừa rồi xưng hô với Trịnh công tử là gì?
- Ngôn Khánh ca ca, hắn và tỷ tỷ của ta đã quen biết nhiều năm, Cáp tổng quản còn nói, Ngôn Khánh ca ca một ngày nào đó sẽ trở thành tỳ phu của ta.

Sắc mặt của Mao Tiểu Tám càng trở nên khó coi.

- Hóa ra thánh tử và Trịnh công tử còn có một tầng quan hệ như vậy.

Trông mắt hần đảo quanh, nhanh chóng suy nghĩ cẩn thận, thánh nữ đi thăm bằng hữu, nhất định có thể là Trịnh Ngôn Khánh.

Mao Tiểu Tám trong khoảnh khắc đã cấp bách xoay chuyển ý nghĩ.

Hần xuất thân từ tá điền, dựa vào chuyện trồng trọt thay cho người khác mà sống, hồi nhỏ hần phải dắt ngựa cho Trịnh Ngôn Khánh, trong lòng đã có một sự khô cam, hần mặc dù xuất thân tá điền, nhưng cũng là xuất thân bất đẳng, so với Trịnh Ngôn Khánh thì xuất thân còn cao hơn.

Vậy mà hần phải dắt ngựa cho Trịnh Ngôn Khánh.

Cho nên khi tỷ phu của hần tìm hần, vu oan cho Trịnh Ngôn Khánh, Mao Tiểu Tám đáp ứng không hề do dự.

Chỉ là khi nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh cũng có một đai lưng ngọc giống hết, Mao Tiểu Tám đã có một ý niệm.

Vừa vặn Di Lặc áo trắng kia tới truyền giáo khiến cho Mao Tiểu Tám phải động tâm tư.

Cho nên Mao Tiểu Tám liền mang đai lưng ngọc, bái Hồ Lực Diệt làm môn hạ, chuyên cần học võ công, thậm chí cũng đọc sách,, học được một thân bản lĩnh, cuối cùng theo Hồ Lực Diệt quay trở lại Lạc Dương, không ai ngờ rằng Mao Tiểu Tám người trộm đi đai lưng ngọc năm đó hiện tại đã là quản sự của quán rượu, bên trong hần đã là đệ tử hạch tâm, so với tên tiểu tử Mao Tiểu Tám năm nào thì bây giờ đã rất uy phong.

Hần cũng đã nghe nói chuyện của cha mẹ mình, trong lòng cũng cảm thấy hơi áy náy.

Nhưng mà áy náy này chỉ thoáng qua, ai bảo họ sinh ta ra ở trong gia đình tá điền, nếu không ta há có thể chênh lệch như vậy với Trịnh Ngôn Khánh?

Hần tự cho rằng mình phát triển vô cùng nhanh.

Nhưng không ngờ Trịnh Ngôn Khánh còn leo nhanh hơn hần.

Ngôn Khánh hiện tại không còn xuất thân cửu đẳng nữa mà đã trở thành một viên minh châu trong Trịnh thị gia tộc.

Ngôn Khánh lúc trở về Huỳnh Dương, Mao Tiểu Tám cũng vụng trộm gặp cha mẹ mình.

Vợ chồng Mao Vượng đối với hần hận thấu xương nhưng không cách nào bỏ qua được tình cốt nhục, Mao Tiểu Tám sợ dĩ gặp lại họ là hi vọng có thể tìm được một chỗ ẩn thân, đặc biệt là khi Phòng Ngạn Khiêm đang rao rết truy lùng đệ tử Di Lặc áo trắng, Mao Tiểu Tám ở trú viên chắc chắn là một nơi ẩn thân tốt nhất.

Hiện tại hần cũng đoán được Trịnh Ngôn Khánh và Di Lặc áo trắng có quan hệ trong đó, trong lòng liền sinh ra một cổ kị.

Sư phụ nhân gia ông ta có chỗ dựa lớn nhưng có thể đấu nổi Trịnh gia sao? Hơn nữa Trịnh Ngôn Khánh bây giờ không giống như ngày xưa, thực lực của hần vượt xa sự tưởng tượng của Mao Tiểu Tám.

Mao Tiểu Tám suy nghĩ một hồi, rồi mang theo Vũ Văn Á đi tới bến thuyền Thông Xa phố.

Ở đó có một chiếc thuyền đang neo đậu.

Mao Tiểu Tám sau khi đưa Vũ Văn Á lên thuyền lại nhìn bóng lưng nhỏ gầy của nó, trong mắt đột nhiên hiện lên sát cơ.

226. Chương 18: Biến Sự

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 18: Biến sự

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Cáp Sĩ Kỳ phóng ngựa như bay, theo con đường mòn chạy thẳng tới Kiến Quốc môn.

Từ phía xa xa đã thấy một đội bách y áo trắng, đầu đội vòng vàng, từ từ đi lên Thiên Tân kiều.

- Toàn bộ đều dừng lại cho ta.

Cáp Sĩ Kỳ cao giọng la lên, phóng tới Thiên Tân kiều.

- Hồ Tử, người rút ra đây nhanh cho ta.

- Bái kiến tổng quản đại nhân.

Ở bên cạnh một di lạc đệ tử thấy Cáp Sĩ Kỳ tới thì vội vàng lớn giọng hoan hô.

- Tổng quản đại nhân đã đến, lần này chúng ta nhất định toàn thắng.

Cáp Sĩ Kỳ vọt tới trước mặt của một đệ tử Di Lạc, nổi giận kêu lên:

- Hồ Tử đâu, nhị tổng quản đâu?

- Nhị tổng quản không ở đây.

- Cái gì?

Cáp Sĩ Kỳ nghe được trong lòng liền khê giật mình:

- Nhị tổng quản đi đâu, hắn không ở cùng một chỗ với các người sao?

Di Lạc đệ tử nói:

- Nhị tổng quản nói ông ấy đi triệu tập những đệ tử khác, cho nên bảo chúng ta tới đây.

- Hắn còn nói chúng ta có Di Lạc bảo hộ, cho dù thiên quân vạn mã cũng không ngăn cản được.

Cáp Sĩ Kỳ giật mình: Không tốt, bị lừa rồi.

Hắn lập tức ý thức được chuyện gì xảy ra.

Chỉ sợ Hồ Tử cố ý dẫn hắn tới đây, về chuyện vì sao lại dẫn tới đây Cáp Sĩ Kỳ cũng có thể mơ hồ đoán ra được một chút, Cáp Sĩ Kỳ không chịu nổi sự quản lý của mình nên sắp đặt hăm hại.

- Mọi người đi mau, mau rời khỏi đây.

Cáp Sĩ Kỳ đột nhiên lên ngựa.

Mà một đám đệ tử Di Lạc không hiểu chuyện gì xảy ra:

- Địa tổng quản, tại sao lại rời khỏi?

- Đừng nói nhảm, nhị tổng quản phản bội chúng ta, chúng ta đều bị lừa rồi, mau rời khỏi đây.

Cáp Sĩ Kỳ quay đầu ngựa rồi rút khỏi.

Đúng lúc này chỉ nghe thấy thanh âm leng keng dồn dập, từ dưới cầu, xuất hiện vô số quân tốt, còn có tiếng quát nghiêm nghị:

- Mưu nghịch phản tặc, làm sao có thể để các người đi, bắn tên.

Trong chốc lát, bốn phương tám hướng, vạn tên cùng bắn.

Đám đệ tử Di Lạc đối mặt với tình huống tên bay như mưa nhất thời luống cuống tay chân.

Những thanh âm trầm thiết vang lên liên tục, mỗi một gã đệ tử Di Lạc đều bị trúng tới bốn mươi năm mươi mũi tên, cả người giống như nhím, ngã xuống vũng máu, Cáp Sĩ Kỳ cười ngựa rút hoành đao múa giữa không trung.

Con chiến mã hí lên tiếng thê thảm, toàn thân toàn bộ đều là tên cắm vào.

Đám quan quân nhận ra thủ lĩnh liền bắn tên thẳng vào Cáp Sĩ Kỳ.

Liên tục là những mưa tên, Cáp Sĩ Kỳ cầm đao múa liên tục.

Ở sau lưng hắn, đã có rất nhiều đội ngũ.

Tất cả đều cầm trường mâu sáng loáng nhắm về phía Cáp Sĩ Kỳ, trong bóng tối lập lòe dị quang.

Sắc mặt Cáp Sĩ Kỳ trở nên tái nhợt.

Tiểu Tú, trời không còn sớm, ta phải đi, nếu không Cáp Công công sẽ lo lắng.

Đóa Đóa khẽ giãy tay ra khỏi tay của Trịnh Ngôn Khánh.

Nàng nhìn sắc trời, buồn bã nói:

- Tiểu Tú, nhớ tới thăm ta, chớ để ta ở Thục Trung phải chờ quá lâu.

Trịnh Ngôn Khánh khẽ gật đầu:

- Để ta tiễn người.

- Không cần ta có thể tự mình trở về.

- Ta không tiễn người chẳng lẽ lại để người leo tường tiếp sao?

Trịnh Ngôn Khánh cười hì hì nói một câu khiến cho Đóa Đóa đỏ bừng cả mặt. Hiện tại cũng đã muộn, đám người Trịnh Thế An cũng đã đi ngủ sớm.

Ngôn Khánh cùng với Đóa Đóa dọc theo hành lang, xuyên qua phòng chính tiến về phía đại môn phía sau.

Tối nay người trực là Đẳng Sĩ Hùng.

Hắn kỳ quái nhìn Đóa Đóa ở bên cạnh Trịnh Ngôn Khánh, trong lòng không khỏi thầm nói: Tiểu nương tử này là người nào, tại sao chưa từng thấy đi vào phủ, chỉ là tiểu công tử quả nhiên lợi hại, bên cạnh có một Bù tiểu thư thiên kiều bá mị, vị tiểu nương tử này cũng xinh đẹp như hoa... ha ha không biết tiểu công tử chọn lựa thế nào.

Trịnh Ngôn Khánh đương nhiên không rõ được tâm tư của Đẳng Sĩ Hùng, hắn cùng Đóa Đóa đi ra khỏi Trịnh phủ.

Hắn bảo Đẳng Sĩ Hùng dắt tới một con ngựa, tự tay đỡ Đóa Đóa lên đó.

- Tiểu Tú, người cũng không cần theo ta, từ nơi này đến chỗ ta cũng không quá xa.

- Vậy làm sao được, hiện tại trời tối mịt mờ, để người một mình đi ta sao có thể yên tâm?

Nói xong Trịnh Ngôn Khánh vịn lên yên ngựa, tiếp nhận đèn lồng trong tay của Đẳng Sĩ Hùng:

- Được rồi đừng tranh cãi nữa, ta tiễn người rồi chút nữa trở về.

Đóa Đóa tuy ngoài miệng cự tuyệt nhưng trong lòng lại rất vui.

Nàng không từ chối nữa, cùng Trịnh Ngôn Khánh đi ra bên ngoài.

Nhìn theo bóng lưng của hai người, Đẳng Sĩ Hùng liền lắc đầu: Người ta nói những người đọc sách đều phong lưu, công tử còn nhỏ tuổi đã có danh sĩ chi phong.

Trịnh Ngôn Khánh không biết suy nghĩ của Đẳng Sĩ Hùng, cho dù biết cũng không làm gì được hắn.

Đến giờ tỵ, dự theo quy của, ở đại môn Hoài Nhân phường đều bị cấm qua lại.

Tuy nói là đóng cửa, nhưng nếu có người kêu cửa vẫn có cách đi ra ngoài.

Ít nhất là với Trịnh Ngôn Khánh, chỉ cần hấn hô mở cửa những người trực đêm lập tức mở ra.

Phường môn bị đóng lại, Trịnh Ngôn Khánh thúc mã tới, vừa định gọi thì ở bên trong đã có một đội quân sĩ đi ra, ngăn hấn lại.

Từ khi lên ngôi, Tùy Dạng Đế đối với quản lý hộ tịch càng ngày càng nghiêm khắc.

Người canh cửa ở Hoàn Nhân phường họ Vương, có quan hệ sâu xa với Trịnh gia.

Trước kia hấn cũng là người phụ thuộc Trịnh gia, về sau lập nhiều công trạng cho nên được thưởng ruộng đồng, tên là Vương Lý Chính, Vương Chính cũng chính là bà con xa của hấn, kết giao mật thiết với Trịnh Thế An.

- Vương Lý Chính.

Trịnh Ngôn Khánh kinh ngạc, nhìn về phía Vương Lý Chính.

Wương Lý Chính cũng nhận ra Trịnh Ngôn Khánh, lập tức bảo quân sĩ hai bên thu hồi binh khí tiến tới cất tiếng:

- Hóa ra là Trịnh công tử, đã trễ như vậy công tử muốn đi đâu vậy, vị nương tử này là.....

- À đây là một bà con xa của ta, muốn tới Thục Trung, sắc trời đã tối, ta lo lắng cho nàng trở về nguy hiểm cho nên đưa nàng trở về khách sạn.

Wương Lý Chính nhìn thoáng qua quân tốt sau lưng:

- Trịnh công tử, công tử chờ một lát.

Hấn vội vàng đi tới bên cạnh một gã quan quân, khẽ nói vài câu, thời gian từ từ trôi qua, trên khuôn mặt của người kia nở ra nụ cười rồi cùng Vương Lý Chính tiến tới.

- Ty chức là Vương hổ, là hữu kiều vệ đại tướng quân huy, tham kiến Văn Kỵ Ủy Trịnh công tử.

Dưới trướng Tùy thất phải tuân theo nội quy quân đội.

Trịnh Ngôn Khánh đã nghe qua quân chức của tên Vương Hổ này, trong lòng hấn không khỏi kinh hãi.

Tại sao hôm nay lại đổi thành quan quân trực đêm, cho tới nay ở trong phường trực đêm đều là võ tốt, phần lớn đều là những người cường tráng ở trong phường làm chủ, hôm nay tại sao lại thành ra như vậy? Hiển nhiên có sự cố nào đó xảy ra.

Hữu kiều vệ chính là dưới trướng của Trưởng Tôn Thịnh.

Buổi trưa ở Phích Lịch đường, Trưởng Tôn Thịnh cũng không hề nhắc đến chuyện này.

227. Chương 19: Bao Vây.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 19: Bao vây.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Ngôn Khánh vội vàng xuống ngựa, đồng thời ý bảo Đóa Đóa cũng xuống.

- Vương đội trưởng.

- Ha ha, Trịnh công tử chứ khách khí, thúc tổ của ta vẫn ở trong phủ tỉnh đường., vẫn chưa nói lời cảm tạ với công tử được...

- Thúc tổ của ngài có phải là lão hổ gia gia.

- Đúng thế.

Vương Hổ chưa dứt lời đã kéo tay Trịnh Ngôn Khánh tới bên cạnh:

- Trịnh công tử tối nay tốt nhất hãy ở trong nhà, chớ đi ra ngoài, đại tướng quân, Phòng phủ doãn, cùng với Bộc Dương quận công đều ký tên vào quân lệnh, tối nay đóng chặt tất cả cửa phòng, bất kỳ kẻ nào cũng không được tự tiện ra ngoài. Nếu như vừa rồi không phải Vương Lý Chính nhận ra công tử chỉ sợ đã dẫn tới phát sinh xung đột.

Trưởng Tôn Thịnh, Phòng Ngạn Khiêm, Vũ Văn Thuật ba người đều ký tên vào quân lệnh?

Trong lòng Trịnh Ngôn Khánh liền trở nên khẩn trương.

- Chuyện này tại sao phải làm như vậy?

- Nghe nói... hình như có phản tặc, đại tướng quân đã hạ quân lệnh, phàm sau nửa đêm ai còn ở trong phòng đi lại, lập tức bắt về, tuy nhiên ngài là đệ tử của đại tướng quân dĩ nhiên không có vấn đề gì.

- Tuy nhiên quân lệnh như sơn, ty chức không thể làm bậy được, hay là công tử để cho vị bằng hữu kia ở tại quý phủ một đêm, hừng đông rồi hãy khởi hành, đi ra ngoài bây giờ vô cùng nguy hiểm.

Trịnh Ngôn Khánh thâm hít sâu một hơi.

Hắn cố gắng lộ ra nét mặt tươi cười mà chấp tay nói:

- Nếu không có Vương đại ca chỉ bảo ta suýt nữa đã chọc phải tai họa.

- Như vậy đi ta về trước.

Nói xong hắn một lần nữa nói lời cảm tạ, đem đèn lồng cắm lên trên yên ngựa, nắm lấy cánh tay của Đóa Đóa:

- Tỷ tỷ đêm nay trong thành cấm người đi lại, theo ta thấy tỷ ở nhà ta một đêm, ngày mai đi.

Thấy Trịnh Ngôn Khánh dùng sức nắm tay mình, Đóa Đóa đã biết sự tình không ổn.

Nàng muốn giãy ra nhưng lại bị Trịnh Ngôn Khánh tròng mắt hổ lập tức đình chỉ phản kháng.

Nàng yên lặng đi theo Trịnh Ngôn Khánh trở về, Trịnh Ngôn Khánh thấp giọng nói:

- Đừng quay đầu lại về đến nhà rồi nói sau.

Đảng Sĩ Hùng ở bên kia chuẩn bị đóng cửa, phát hiện ra Trịnh Ngôn Khánh và Đóa Đóa đã quay về.

Hắn bước lên phía trước định cất tiếng hỏi thì Trịnh Ngôn Khánh đã đem dây cương ném cho hắn, rồi kéo Đóa Đóa vội vã vào trong phủ.

- Tại sao mới đi ra ngoài đã trở về gấp vậy.

Hắn gãi gãi đầu nghĩ mãi mà không hiểu được.

Đầu Thiên Tân Kiều, tiếng thét vang lên liên tục.

Quân đội từ bốn phương tám hướng vọt tới lên tới chục nghìn người.

Có người cầm giáo có người cầm trường mâu, còn lại thì cầm đao, Cáp Sĩ Kỳ bị vây trong ba tầng.

Hơn mười tên sĩ tốt cầm giáo xông lại, Cáp Sĩ Kỳ trợn mắt quát lên một tiếng, vung đao tiến tới.

Đao pháp của hắn vô cùng đơn giản chỉ dài có bốn xích, cho dù đặc chế cũng chỉ khoảng ba bốn mươi cân nhưng đối mặt với những cây giáo kia, hoành đao à giáo va chạm thì giáo lại sụp đổ, sĩ tốt từng người bị Cáp Sĩ Kỳ đánh bay ra ngoài. Từng quân lính lao tới tập nập nhưng Cáp Sĩ Kỳ hoàn toàn không hoảng sợ,

hắn quát hô không ngừng, hoành đao tung bay,, quan tướng bị giết khiến cho quân lính liên tục phải lui về sau.

Ở phía xa xa trên đầu thành, Phòng Ngạn Khiêm và Vũ Văn Thuật đều lộ vẻ khiếp sợ.

- Hai mươi năm không gặp, võ nghệ của Cáp Sĩ Kỳ ngày càng đáng sợ.

Vũ Văn Thuật nhìn thấy võ nghệ của Cáp Sĩ Kỳ thì nhin không được thốt ra một tiếng thán phục.

Phòng Ngạn Khiêm cũng nhíu chặt lông mày mà khẽ nói:

- Quận công tên Cáp Sĩ Kỳ này không hổ là Trường An đệ nhất cao thủ năm đó.

Vũ Văn Thuật không nói tiếng nào chỉ im lặng, nhìn chiến sự trên đầu Thiên Tân Kiêu.

Cáp Sĩ Kỳ tả xung hữu đột không rõ là giết bao nhiêu quan quân, chỉ thấy mỗi lần hắn bức quan quân lui về phía sau nhảy lên kiếm đường đào tẩu thì trong quan quân hình như có một gã cao thủ, mỗi lần Cáp Sĩ Kỳ nhảy lên đều bắn ra một mũi tên, bức Cáp Sĩ Kỳ phải rơi xuống, một lần nữa rơi vào vòng khổ chiến.

- Trường Tôn Thịnh có gan thì tiến hành một trận chiến với ta.

Cáp Sĩ Kỳ râu tóc sôi sục, toàn thân đầm máu nghiêm nghị quát:

- Núp trong bóng tối bắn trộm không phải là anh hùng hảo hán.

- Cáp tổng quản, hạ quan hôm nay phụng chỉ giết tặc không thể cùng tổng quản tranh giành khí phách.

- Ta biết tổng quản võ nghệ cao cường hai mươi năm trước ở Trường An là đệ nhất cao thủ, hạ quan xin cam bái hạ phong.

- Vô sỉ.

Cáp Sĩ Kỳ nổi giận gầm lên một tiếng chớp lấy một thanh hoành đao, làm nên chiêu hoành tảo thiên quân khiến cho vài tên quan quân bị mất mạng ngay tại chỗ.

Trường Tôn Thịnh thấy tình huống này thì không khỏi nhíu mày.

Võ công của Cáp Sĩ Kỳ quả nhiên đã đạt đến tuyệt hảo, nếu như tiếp tục vậy đánh chỉ sợ quân sĩ sẽ bị tổn thương thảm trọng.

- Mạch trụ quốc, xin trụ quốc dẫn theo bộ thuộc thu phục hắn, ta ở bên cạnh phối hợp.

- Được.

Ở sau lưng Trường Tôn Thịnh, một đại tướng nghiêm nghị quát:

- Các người mau tránh ra, để ta đối phó với lão già này.

Hắn vừa nói chuyện vừa phóng ra như bay, hoành đao trong tay bổ về phía Cáp Sĩ Kỳ, Cáp Sĩ Kỳ trở tay nghiêng một cái, tránh khỏi đao của Mạch Thiết Trượng rồi vung ra một quyền hung hăng đánh về phía Mạch Thiết Trượng.

Mạch Thiết Trượng không biết Cáp Sĩ Kỳ lợi hại chỉ lạnh lùng cười trở mình hoành đao đánh ra.

Chỉ nghe ầm một tiếng cánh tay của Mạch Thiết Trượng run lên, hổ khẩu vỡ toang máu tươi cũng trở nên đầm đìa thiếu chút nữa không cầm được binh khí trong khi nắm đấm của Cáp Sĩ Kỳ vẫn bình yên vô sự, hắn âm hiểm cười rồi lại đâm thêm một đao nữa.

Cùng lúc đó chỉ thấy từ trong không trung truyền tới thanh âm gió rít.

Một mũi tên nhọn phá không lao tới bắn thẳng về phía Cáp Sĩ Kỳ, Cáp Sĩ Kỳ không thể không buông Mạch Thiết Trượng xoay người dùng đao chém vào mũi tên, mà hoành đao của Cáp Sĩ Kỳ cũng bị chấn động hắn phải lùi về hai bước.

- Hảo xạ thuật, đây chính là Tầm Lịch Tiễn của Phích Lịch đường sao?

- Kính xin tổng quản chỉ giáo.

Trưởng Tôn Thịnh nói xong hít sâu một hơi rồi lại giương cung cài tên, hàng loạt mũi tên phát ra.

Cấp Sĩ Kỳ không thể không liên tục ngăn cản một phương diện khác còn phải chống lại sự công kích từ sĩ tốt.

Đúng lúc này chỉ nghe một thanh âm hổ gầm:

- Tất cả đều tránh ra cho ta, để bốn tướng quân tru sát lão già này.

Một thốt hồng tuấn mã từ trong đám người lao tới, ngựa như Giao Long người như mãnh hổ, trong tay cầm một cây Phượng Sí Lưu Kim Thang, chỉ thấy người tới cánh tay khuấy động trong chớp mắt đã tới trước mặt Cấp Sĩ Kỳ, không nói nhiều lời, hung hăng giáng xuống.

228. Chương 20: Thiên Bảo Tướng Quân.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 20: Thiên Bảo tướng quân.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Cấp Sĩ Kỳ không kịp trốn tránh vung đao nghênh đón chỉ nghe keng một tiếng, Cấp Sĩ Kỳ phải lùi lại mấy bước há miệng phun ra một ngụm máu tươi mà chiến mã cũng lùi về phía sau không ít.

Viên đại tướng kia mình cao chín xích, mặt như quan ngọc, trên mình đeo một bảo giáp Đường Nghê, tay cầm binh khí không ngừng run rẩy.

- Thiên Bảo tướng quân?

- Không hổ là Trường An đệ nhất cao thủ, quả nhiên là lợi hại.

Đại tướng kia lập tức nghiêm nghị mà quát:

- Chỉ tiếc một thân bản lĩnh của ngươi lại không vì nước vì dân lại mưu đồ bí mật làm loạn.

- Hôm nay Vũ Văn Thành Đô ta phụng chỉ giết Cấp Sĩ Kỳ, ăn một thang của ta.

Con ngựa phía dưới hí dài một tiếng, phó về phía Cấp Sĩ Kỳ.

Cùng lúc đó Mạch Thiết Trượng cũng xách đao lao tới, Cấp Sĩ Kỳ không có cách nào trốn tránh chỉ có thể lấy cứng đối cứng.

Lại một lần nữa hoành đao giao phong với Vũ Văn Thành Đô bị bẻ gãy, tuy nhiên sau đó hắn gầm lên một tiếng, tránh qua Phượng Sí Lưu Kim Thang của Vũ Văn Thành Đô, bức lui Mạch Thiết Trượng về sau rồi quay người bay lên trời đánh về phía Vũ Văn Thành Đô.

Nói thì chậm nhưng lúc đó thì khá nhanh trong chớp lát Cấp Sĩ Kỳ đã tới trước mặt Vũ Văn Thành Đô.

Hắn cũng biết mình lần này chỉ sợ không thoát được, nếu vậy thì phải giết cho thống khoái, đúng lúc này Vũ Văn Thành Đô dồn khí vào đan điền vung mạnh quyền oanh kích Cấp Sĩ Kỳ, trong nhất thời Cấp Sĩ Kỳ không cách nào quay lại đành lao tới chui xuống dưới háng huyết bảo mã, vung nắm đấm lên.

Chỉ thấy bảo mã kia gào thảm lên một tiếng máu tươi phun ra.

Nắm đấm của Cấp Sĩ Kỳ như là dao nhọn chui thẳng vào trong ngực của nó.

Chỉ thấy toàn thân của Cáp Sĩ Kỳ đầy máu, hấn hét lớn một tiếng, đem bảo mã đầy máu ném xuống mặt đất đè lên thân thể của Vũ Văn Thành Đô, thân thể sau đó lao tới đánh tiếp, đúng vào lúc này một loạt mũi tên do Trương Tôn Thịnh phát ra đã đến trước người hắn.

Một loạt mười ba mũi tên, mang theo sự biến hóa kỳ lạ.

Cáp Sĩ Kỳ không đề phòng một mũi tên bị bắn trúng đùi, chân mềm nhũn thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống đất.

Lúc này lại có một viên đại tướng giục ngựa cầm thương từ trong đám người đánh về phía Cáp Sĩ Kỳ, Cáp Sĩ Kỳ vội vàng quay cuồng tránh thoát một thương này, hấn vừa muốn đứng lên thì Mạch Thiết Trọng đã từ phía sau nhào tới một đao bổ về đầu vai của hắn.

Máu tươi phun ra, Cáp Sĩ Kỳ như mất đi toàn bộ tri giác, đùi phải chuyển động tại chỗ, một quyền đánh vào vai của Mạch Thiết Trọng.

Một quyền này khiến cho Mạch Thiết Trọng phải gào to một tiếng, vứt bỏ cả đao, đúng lúc này Trương Tôn Thịnh sau khi phát ra mười ba mũi tên, dùng khí ở đan điền lại ho khan kịch liệt một hồi, hấn không thể kìm nổi máu tươi phun ra.

Máu tươi...

Mẹ nó, đúng lúc này thì bệnh cũ lại tái phát.

Trương Tôn Thịnh có bệnh không thể dùng sức quá mạnh gần đây hấn sở Lạc Dương cũng vì nguyên nhân này.

Thế nhưng mà cuộc chiến đã đến giai đoạn gay cấn, Trương Tôn Thịnh không thể không ngồi thẳng lên một lần nữa hấn hít sâu vào một hơi, hàng loạt mũi tên phát ra, Cáp Sĩ Kỳ hiện tại đã bị thương mà Vũ Văn Thành Đô cũng đã mất đi chiến mã, hấn hai tay múa Lưu Kim Thang, thanh thế càng trở nên hung mãnh, mà Mạch Thiết Trọng tuy bị thương ở vai nhưng vẫn chỉ huy quân sĩ ulla lên.

Đáng sợ nhất là còn có hai viên đại tướng.

Vu Trọng Văn, Thổ Vạn Tự hai người mỗi người cầm trường thương, một người cầm song tiên, gắt gao đánh vào Cáp Sĩ Kỳ, chân trái của Cáp Sĩ Kỳ đã bị trọng thương, Phụng Sứ Lưu Kim Thang của Vũ Văn Thành Đô mạnh mẽ cỡ nào, một thang này vung lên đã khiến cho nửa cái chân của Cáp Sĩ Kỳ bay ra ngoài, Cáp Sĩ Kỳ kêu to một tiếng hàng loạt mũi tên của Trương Tôn Thịnh bay tới, ầm ầm ầm thân thể của Cáp Sĩ Kỳ liên tục trúng tên, Thổ Vạn Tự thừa thế xông đến, trước hết đánh vào vai của hắn.

Thân thể của hắn bị trường mâu xuyên thấu.

Miệng của Cáp Sĩ Kỳ thổ ra một ngụm máu, chân sau vẫn đứng tại Thiên Tân Kiều.

Đã qua giờ sủ, Mạch Thiết Trọng và Trương Tôn Thịnh được người đỡ tới phía trước.

Trương Tôn Thịnh kịch liệt ho khan không ngừng mỗi lần ho khan lại vô cùng khó chịu.

- Đem thi thể của hấn an táng cho tốt.

Vũ Văn Thành Đô đột nhiên nói:

- Một anh hùng như thế, không thể để thi thể không được toàn thây, gia gia cha thấy thế nào?

Bộc Dương quận công Vũ Văn Thuật và Phòng Ngạn Khiêm cũng đều tiến tới.

Thiên Tân Kiều trải qua trận chém giết thảm thiết này ngoại trừ Mạch Thiết Trọng bị phế cánh tay, Trương Tôn Thịnh bệnh cũ tái phát thì con hấn huyết bảo mã của Vũ Văn Thành Đô cũng bị chết trận ngoài ra có 200 quân sĩ cũng bị giết chết.

Tất cả điều này chỉ để giết chết một người?

Vũ Văn Thuật không khỏi âm thầm cười khở, tiến lên nhẹ giọng nói:

- Đại tướng quân các người thấy thế nào?

Mạch Thiết Trượng bị đánh nát bả vai, hấn được người khác dìu tới, cất to tiếng:

- Thiên Bảo tướng quân nói không sai, đây là chân hào kiệt.

Trưởng Tôn Thịnh che miệng lại không ngừng ho ra máu nhưng đối với ý kiên của Vũ Văn Thành Đô cũng tỏ vẻ đồng ý:

- Cáp Đức tiên sinh tuy là dư nghiệt của tiền triều nhưng trung trinh, anh hùng cỡ này thật khiến cho chúng ta kính nể, nên lưu toàn thân.

Vu Trọng Văn, Thổ Vạn Tự cũng hiện lên vẻ tôn kính.

- Đã Như vậy theo ý của chư vị tướng quân.

Phòng Ngạn Khiêm tiến tới hỏi thăm, chỉ thấy Trưởng Tôn Thịnh sắc mặt vàng như nến, hấn hơi bận tâm nói:

- Đại tướng quân tướng quân tốt chứ?

- Ta lần đầu tiên trong đời gặp người hung hãn như vậy... người này đúng là yêu quái.

Ta không sao chỉ là bệnh cũ tái phát mà thôi, về nhà nghỉ ngơi một chút là tốt rồi, Phòng phủ doãn chớ lo lắng, ông còn một số việc cần phải xử lý, Cáp Sĩ Kỳ vừa chết dư nghiệt của Đại Chu chắc chắn không kịp phản kháng, việc cấp bách là tìm ra được cốt nhục của Triệu vương.

Sau hừng đông, còn phải trấn an dân chúng Lạc Dương... mọi chuyện đành phải giao cho Bộc Dương quận công và phủ doãn đại nhân xử lý.

- Bệ hạ ba ngày sau tới Lạc Dương, mấy vị tướng quân xin nghỉ ngơi và hồi phục cho thật tốt.

Đám người Trưởng Tôn Thịnh theo hộ vệ quay trở lại gia trang của mình.

Vũ Văn Thành Đô thì ở lại phụ trách công việc kết thúc, nhìn thấy thi thể khắp nơi, Phòng Ngạn Khiêm và vũ Văn Thuật đều lộ vẻ bất đắc dĩ.

Chỉ là trong lòng hai người lại có một cảm giác nhẹ nhõm trút được gánh nặng.

229. Chương 21: Ở Lại Trịnh Phủ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 21: Ở lại Trịnh phủ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Trịnh Thế An còn đang ngủ say thì Trịnh Ngôn Khánh đã phẩy người tới thức tỉnh dậy.

Ông mơ màng đi vào trong hậu viên thư phòng thì đã nhìn thấy Mao Tiểu Niệm đang cùng với một thiếu nữ khác hơi quen mặt nói chuyện, Trịnh Ngôn Khánh thì đang ở hành lang đi tới đi lui, thần sắc lo nghĩ.

- Ngôn Khánh, xảy ra chuyện gì vậy?

Trịnh Thế An ngẩn cả người.

Ông tuy lớn tuổi nhưng không giống như người bình thường, tiến vào trong sân nhỏ đã cảm thấy một không khí khẩn trương.

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng tiến ra nghênh đón.

Hoàn Nhân phường cửa lớn đã bị đóng chặt, triều đình điều quan quân trú ở thành Lạc Dương, thực hiện lệnh cấm nghiêm khắc đồng thời bắt đầu kiểm tra những người từ Lạc Dương ra ngoài tất cả biểu thị cho triều đình đã có động tác đối phó với di lạc áo trắng.

Về phần tại sao đột nhiên ra tay Ngôn Khánh nghĩ mãi mà không ra.

Tuy nhiên hẳn vẫn có thể mơ hồ suy đoán rằng bọn Cáp Sĩ Kỳ đã bị bại lộ còn bại lộ thế nào thì Trịnh Ngôn Khánh không rõ ràng lắm.

Theo lời nói của Đóa Đóa thì Di Lạc áo trắng không phải không có chỗ dựa.

Tại sao hôm nay lại bại lộ trong mắt quan phủ.

- Trừ phi...

Có nội gián.

Vấn đề này liên lụy rất lớn cho nên Đóa Đóa không thể xuất đầu lộ diện, Trịnh Ngôn Khánh quyết định đem nàng giấu ở Trịnh phủ rồi sau đó tìm cơ hội tiễn nàng ra khỏi Lạc Dương, nhưng vấn đề là nhân thủ ở Trịnh phủ không hề ít, Đóa Đóa ở đây sớm muộn gì cũng có người phát hiện.

Cho nên chuyện này Trịnh Ngôn Khánh không thể không nói rõ ngọn ngành với Trịnh Thế An.

Người già thành tinh.

Trịnh Thế An tuy đọc sách không nhiều nhưng kinh nghiệm và thủ đoạn xử lý đã không ít, Ngôn Khánh mặc dù có bốn mươi năm kinh nghiệm của người trưởng thành nhưng không thể so sánh với Trịnh Thế An về vấn đề khéo léo, cho nên chuyện này Ngôn Khánh phải được sự đồng ý của Trịnh Thế An.

Mao Tiểu Niệm đối với Đóa Đóa có một chút địch ý.

Bởi vì nàng lo lắng Đóa Đóa sẽ chiếm đi một phần quan tâm của Trịnh Ngôn Khánh, dù sao chuyện của Ngôn Khánh với Bùi Thúy Vân đã khiến nàng mất đi một phần yêu thương, nếu như mất thêm nữa thì nàng còn được bao nhiêu?

Nhưng sau khi nàng nghe Ngôn Khánh nói đến chuyện của Đóa Đóa.

Đương nhiên Ngôn Khánh không thể đem thân phận của Đóa Đóa nói toàn bộ cho Mao Tiểu Niệm biết, nếu không sẽ khiến nàng khủng hoảng.

Tâm tình nữ nhi đúng là cổ quái.

Mao Tiểu Niệm nghe Đóa Đóa nói vì tránh né cười gia mà bốn phía phiêu linh, thái độ đối với Đóa Đóa cũng trở nên cải biến hơn rất nhiều, thực tế Đóa Đóa với Ngôn Khánh còn quen biết sớm nhất, nàng có tư cách gì mà ghen tuông.

Tiểu Niệm, người ở ngoài canh chừng có người tới lập tức báo cho ta biết.

Mao Tiểu Niệm đáp ứng, vội vàng đi ra cửa phòng.

Tuy nàng không rõ lắm, đến tốt cùng có chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn thần sắc nghiêm túc của Trịnh Ngôn Khánh thì trong lòng cũng hiểu được một chút.

- Gia gia, còn nhận ra nàng ta không?

Trịnh Ngôn Khánh kéo Trịnh Thế An ngồi xuống, sau đó kéo tay Đóa Đóa đi tới.

Trịnh Thế An nheo mắt lại dò xét từ đầu đến cuối rồi lắc đầu:

- Nhìn rất quen nhưng ta nhận không ra.

- Nàng ta là Đóa Đóa, gia gia còn nhớ không?

- A...

Trịnh Thế An lắp bắp kinh hãi, nhìn lại lần nữa rồi mới gật đầu:

- Đóa Đóa, đúng là người sao?

Nhớ năm đó mẹ con Từ mẫu ở Trịnh gia né tránh năm năm, một mực ở nhà của Trịnh Thế An, Đóa Đóa hồi đó hiện tại đã trở thành một thiếu nữ yêu kiều xinh đẹp Trịnh Thế An làm sao có thể nhận ra nàng ta được.

Từ mẫu mẹ con trước kia vì sợ liên lụy đến Trịnh Ngôn Khánh nên đã rời khỏi Trịnh gia nhưng sự thực không phải vậy. Trong lòng Trịnh Thế An vẫn luôn nhớ tới bọn họ, chỉ là ông cũng biết mẹ con họ không phải là người bình thường, một người bình thường không thể làm cho Trịnh Đại Sĩ biến sắc như vậy, thậm chí còn không lưu lại bức thư để lại, đủ thấy thân thế của hai mẹ con này bất thường thế nào. Cho nên Trịnh Thế An sau khi nhận ra Đóa Đóa sắc mặt vẫn giữ vẻ tôn kính.

- Gia gia, ông gần đây tốt chứ?

Đóa Đóa nói xong hai mắt đỏ lên.

Mà Trịnh Ngôn Khánh lúc này cũng ở bên tai Trịnh Thế An mà thấp giọng nói mấy câu, Trịnh Thế An ban đầu vẫn cười tủm tỉm nhưng thời gian trôi qua lời nói của Trịnh Ngôn Khánh đã khiến cho Trịnh Thế An trở nên trắng bệch cả khuôn mặt.

- Ngôn Khánh.. con... điên rồi.

Đóa Đóa nói:

- Gia gia, chuyện này không liên quan đến Trịnh công tử, ông yên tâm đây là chuyện của con con bây giờ sẽ đi.

- Đóa Đóa, đứng lại.

Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên quát một tiếng chói tai, Đóa Đóa kinh ngạc nhìn hẩn.

- Gia gia.

Ngôn Khánh quỳ xuống:

- Đóa Đóa từ nhỏ lớn lên cùng con, lúc này nếu như để nàng ta đi thì không phải đưa nàng vào trong vòng nguy hiểm sao? Còn nữa, nàng ta xuất thân ở đâu thì cũng đâu thể không chế được ân oán của tổ tông nàng, cho nên tôn nhi xin gia gia, giúp nàng ta một chút đường để nàng ta phải mạo hiểm.

Trịnh Ngôn Khánh quỳ xuống khiến cho Đóa Đóa khẽ ướm ướm đôi mắt.

Nàng cũng vội vàng quỳ xuống, nắm lấy cánh tay của Trịnh Ngôn Khánh:

- Tiểu Tú, chuyện này không liên quan tới người người không cần phải hao tâm tổn trí vì ta.

- Được rồi, tất cả đứng lên đi.

Trịnh Thế An cười khỏ, đem Trịnh Ngôn Khánh và Đóa Đóa kéo lên.

- Ngôn Khánh gia gia cũng không phải trách con, và muốn đuổi Đóa Đóa rời khỏi, chỉ là con làm ra chuyện này, gia gia một chút cũng không chuẩn bị kịp, Đóa Đóa con dù sao cũng được ta nhìn thấy từ nhỏ đến lớn, ta cũng không thể trở mặt nhìn con đi vào hiểm cảnh, từ giờ trở đi ta không cần biết con có thân phận gì, con hiện tại chính là bà con xa của ta.

- Con tên là Trịnh Đóa từ Thục Trung tới.

- Ngôn Khánh con bây giờ muốn chuẩn bị thế nào?

Trịnh Ngôn Khánh nghĩ nghĩ:

- Hiện nay bên ngoài chỉ sợ rất loạn, đến tột cùng tình huống thế nào chúng ta cũng không biết rõ.

- Tuy nhiên Vương Hồ đã nói quan quân vào thành đoán chừng thủ vệ nội thành sẽ quản lý vô cùng nghiêm khắc, con đi nghe ngóng tình huống một chút, thuận tiện xác định xem đến tột cùng đã có chuyện gì xảy ra, còn nữa Cáp tổng quản hiện tại không biết tình huống thế nào rồi.

- Đóa Đóa từ giờ trở đi mọi chuyện người phải nghe theo sự sắp xếp của ta.
- Ta sẽ để cho Tiểu Niệm ở cùng một chỗ với người, người không được tự mình chủ trương, nếu như tự mình hành động, nếu như, ta nói nếu như Cáp tổng quản xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì người sẽ làm sao?
- Cáp công công không thể xảy ra chuyện gì, ông ấy võ công rất lợi hại.
- Ta nói là nếu như.

Trịnh Ngôn Khánh trầm sắc mặt xuống, Đóa Đóa lập tức ngậm miệng lại.

Lúc này đúng là nàng rất bất lực.

230. Chương 22: Gặp Vũ Văn Thành Đô.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 22: Gặp Vũ Văn Thành Đô.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Trước kia tuy cũng đã trải qua nguy cơ như vậy nhưng đã có mẹ nàng quyết định, bảo hộ nàng, về sau lại có Cáp Sĩ Kỳ, tất cả mọi việc nàng cần làm là luyện công cho tốt, không cần phải lo lắng những chuyện khác, nhưng bây giờ nếu Cáp Sĩ Kỳ thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì nàng phải làm sao cho phải? Đóa Đóa rất mờ mịt, nàng căn bản không biết nên sắp xếp chuyện này thế nào, chỉ có tiểu Tú là có thể dựa vào.

- Nếu như triều đình nhằm vào Cáp tổng quản, Đóa Đóa người nghe đây nếu như Cáp tổng quản xảy ra chuyện ngoài ý muốn người phải nghe theo sự sắp xếp của ta.

Đóa Đóa khước mắt đảo quanh, nhẹ nhàng gạt đầu.

Dáng vẻ mềm mại vô lực kia vô cùng đau lòng, Trịnh Thế An thở dài rồi ôm nàng vào trong ngực:

- Đóa Đóa con hãy nghe Ngôn Khánh, hiện tại chúng ta ai cũng không làm được gì, tất cả giao cho Ngôn Khánh xử lý.
- Đóa Đóa hãy theo ta, con đi nói với tiểu Niệm chờ đi nói lung tung, sau hừng đông chúng ta đi thăm dò xem chuyện gì đã xảy ra.

Trịnh Ngôn Khánh đáp ứng ngồi ở trong thư phòng, một lúc sau đã tràn vào hôn mê.

Sau hừng đông Trịnh Ngôn Khánh cưỡi ngựa, rời khỏi Trịnh phủ đại môn, hướng về phía Hoài Nhân phường mà đi tới, lúc này Vương Lý Chính và Vương Hồ mang theo hộ vệ cường tráng đi từng nhà kiểm tra.

- Trịnh công tử, sáng sớm như vậy mà công tử đã ra ngoài rồi sao?

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Đúng vậy ta muốn đi qua nhà sư phụ gặp một chút.
- À, vậy thì công tử cẩn thận một chút.

Vương Hồ còn đặc biệt dặn dò:

- Trịnh công tử, hai ngày nay công tử đừng gây ra chuyện tình huống của nội thành rất phức tạp.
- Đa tạ Vương đại ca nhắc nhở, đúng rồi mọi người có đi qua nhà ta kiểm tra một chút không?

Vương Lý Chính nở ra nụ cười:

- Trịnh công tử nói đùa, tình huống của quý phủ ta đã quá tình tường, không cần phải kiểm tra nữa.

Vương Hổ cũng nói:

- Đúng thế, thúc tổ ta cũng ở quý phủ nếu như ta mà đi qua thì không phải sẽ bị ông ấy thóa mạ hay sao? Trịnh công tử cứ yên tâm làm việc bên này đã có ta coi sóc, cam đoan không có người quấy rầy quý phủ.

- Vậy thì vất vả rồi.

Trịnh Ngôn Khánh đánh ngựa gíơ roi mà rời đi.

Ra khỏi Hoàn Nhân phường hấn lập tức cảm nhận được khí tức khẩn trương ở trong thành.

Năm cửa thành của Kiến Quốc môn lúc này chỉ có hai cửa mở, một ra một vào, những người qua lại trên đường cần phải cẩn thận kiểm tra mới đi vào được, ở ven đường Kiến Quốc môn khắp nơi đều thấy sĩ tốt tuần tra, thỉnh thoảng người đi đường lại bị ngăn lại, tiến hành tra hỏi.

Trịnh Ngôn Khánh cũng bị cản lại ba lần.

Chỉ là sau khi hấn giới thiệu về mình xong, đối phương lập tức cho đi.

Dù sao thanh danh hiện tại của Trịnh Ngôn Khánh cũng là đệ tử của kiêu vệ đại tướng quân Trưởng Tôn Thỉnh, đồng thời còn có quan hệ rất tốt với Phòng Ngạn Khiêm, sau lưng còn có Trịnh thị gia tộc cho nên cũng không có người nào cố ý làm khó hấn.

Sau khi đi qua Thông Xa phố, kiểm tra ngày càng trở nên nghiêm khắc.

Trịnh Ngôn Khánh một lần nữa lại bị cản đường, đành phải xuống ngựa tự giới thiệu:

- Tại hạ là Trịnh Ngôn Khánh, nhà ở Hoàn Nhân phường Trịnh phủ, đi tới Đông Sĩ phường Phích Lịch đường.

- Người chính là Trịnh Ngôn Khánh?

Trước đây Trịnh Ngôn Khánh bị cản lại báo tên là có thể rời đi.

Nhưng lúc này có một thiếu niên tướng lĩnh hai mươi tuổi lại ngăn hấn lại, hiếu kỳ dò xét cao thấp.

Hấn cao chừng chín xích, mặt như phấn ngọc, răng trắng môi hồng, eo mang đai lưng ngọc, bên người còn có một thanh trường đao nặng trịch, uy phong lẫm lẫm.

Trịnh Ngôn Khánh ở trước mặt hấn liền cảm thấy áp lực.

Bởi vì người này tướng mạo quá lớn, so với chú cháu Hùng Đại Chuy cũng không chênh lệch nhiều.

Hấn chấp tay nói:

- Tại hạ chính là Trịnh Ngôn Khánh.

- Hóa ra là Tiên trong rượu, Bán Duyệt Quân?

- Đúng là ta.

Thanh niên tướng lĩnh kia nở ra một nụ cười:

- Ta chính là đại tướng quân Thiên Bảo, cháu của Bộc Dương quận công, Vũ Văn Thành Đô.

- A...

Trịnh Ngôn Khánh cả kinh, nhìn lại rồi cất tiếng:

- Đại tướng quân không phải ở Lạc Dương hộ giá sao, tới Lạc Dương khi nào vậy?

- Đã tới ba ngày.

Vũ Văn Thành Đô cười nói:

- Ta ở Trường An nghe qua mỹ danh của Bán Duyệt Quân, hôm nay nhìn thấy quả nhiên là bất phàm. Bán Duyệt Quân hôm nay muốn đi tới Trưởng Tôn phủ sao?

Đối với hảo hán đứng thứ hai trong Tùy Đường truyền thuyết này, Trịnh Ngôn Khánh liền cảm thấy áp lực gia tăng.

Hắn cố gắng trấn tĩnh:

- Đúng thế, đi tới vẫn an sự phụ.

Vũ Văn Thành Đô gật đầu:

- Khi gặp đại tướng quân, vẫn an thay cho ta. Đúng rồi, chuyển cáo đến đại tướng quân, ông ấy cứ yên tâm dưỡng bệnh, chuyện khác không cần phải lo lắng, à Bán Duyệt Quân, Tam Quốc diễn nghĩa người viết ra không tệ, ta rất thích.

- Đa tạ Thiên Bảo tướng quân yêu thích.

Vũ Văn Thành Đô định nói tiếp thì phía xa xa bỗng truyền tới một hồi rối loạn:

- Có chuyện gì vậy?

- Bẩm tướng quân, ở phía Thông Xa phố đường như phát hiện ra một cỗ thi thể.

Vũ Văn Thành Đô biến sắc:

- Lập tức đi qua điều tra.

Sau đó hắn chấp tay về phía Trịnh Ngôn Khánh:

- Bán Duyệt Quân, ta công vụ tại thân không thể nói chuyện tiếp, ngày sau có cơ hội ta sẽ đến nhà bái phỏng.

Ngôn Khánh vội vàng hành lễ, đưa mắt nhìn Vũ Văn Thành Đô mang sĩ tốt rời đi.

Lưng áo của hắn hiện tại đã ướt đầm, hảo hán đứng thứ hai thời Tùy đường mang đến áp lực cho người ta thật không tầm thường.

Luận về vóc dáng, Vũ Văn Thành Đô cùng với Hùng Đại Chuy cũng không khác biệt nhau lắm.

Luận về sát khí thì Hùng Đại Chuy lúc tức giận vô cùng cuồng dã nhưng về phương diện khí chất thì vẫn chênh lệch so với Vũ Văn Thành Đô khá xa cho nên Ngôn Khánh chỉ nói mấy câu với Vũ Văn Thành Đô đã cảm nhận thấy áp lực vạn phần.

Vũ Văn Thành Đô rõ ràng ở Lạc Dương?

Trịnh Ngôn Khánh trong lòng không khỏi run lên, hắn cảm thấy có gì đó không hay liền phóng ngựa chạy như bay.

Dọc theo con đường này không có người ngăn cản hắn cho nên Trịnh Ngôn Khánh đến Phích Lịch đường rất nhanh, ở bên ngoài cửa có gã sai vặt tiến ra nghênh đón, tiếp nhận ngựa trong tay của Trịnh Ngôn Khánh.

- Sư phụ sao rồi?

- Đại tướng quân hôm nay thân thể không khỏe, lúc này còn ở trong phòng nghỉ ngơi, chỉ là đại tướng quân nói, Trịnh công ử nếu tới thì không cần phải thông báo.

231. Chương 23: Trưởng Tôn Thịnh Bệnh Nặng.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 23: Trưởng Tôn Thịnh bệnh nặng.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Trịnh Ngôn Khánh trong lòng cảm thấy kỳ quái, Trưởng Tôn Thịnh tại sao thân thể lại không được tốt.

Trước đó vài ngày không phải vẫn còn tốt sao, có thể lên ngựa dùng giáo, tại sao bây giờ lại thành ra như vậy.

Liên tưởng đến lời nói của Vũ Văn Thành Đô, Trịnh Ngôn Khánh liền cảm thấy trong lòng hơi lo lắng, hần lập tức đi vào trong Phích Lịch đường, tiến vào trong phòng chính chỉ thấy có một lão giả áo bào màu xanh tóc bạc trắng đang nói chuyện với Cao phu nhân.

Ngôn Khánh nhận ra lão giả này, chính là Sào Nguyên Phương.

- Sào tiên sinh.

- A, là Bán Duyên Quân.

Sào Nguyên Phương và Ngôn Khánh bắt chuyện, sau đó Sào Nguyên Phương lại nói với Cao phu nhân:

- Đại tướng quân tình hình không được tốt lắm, phu nhân cần phải lưu ý nhiều hơn, đừng để cho tướng quân phải tức giận, từ từ điều dưỡng... phương thuốc đã để lại nếu như có gì không ổn thì bất cứ lúc nào cũng có thể phái người tìm ta.

- Làm phiền Sào tiên sinh rồi.

Cao phu nhân nghiêng người đưa tiền đồng thời nói với Trịnh Ngôn Khánh:

- Ngôn Khánh, ngươi đi vào phòng ngủ, ta còn có việc phải làm.

- Tuân mệnh.

Đối với Trưởng Tôn gia, Trịnh Ngôn Khánh như là người trong nhà.

Cho nên Cao phu nhân cũng không cần phải khách sáo, đưa tiền cho Sào Nguyên Phương sau đó rời khỏi Trịnh phủ, Trịnh Ngôn Khánh gãi gãi đầu trong lòng tràn đầy tâm sự.

ở trong phòng sắc mặt của Trưởng Tôn Thịnh vàng vọt, hần kịch liệt ho khan.

Trịnh Ngôn Khánh nhìn thấy dáng vẻ ốm đau của Trưởng Tôn Thịnh thì kinh ngạc, bệnh của Trưởng Tôn Thịnh hiện tại xem ra đã nặng hơn lúc trước rất nhiều.

Ngôn Khánh lúc tiến vào thì Trưởng Tôn Thịnh đang nói chuyện với một trung niên nam tử.

Người này tuổi tác nhỏ hơn Trưởng Tôn Thịnh, gương mặt hình cầu, trán có một khối hơi lồi ra, râu đen mắt trắng, chứa chấp dáng vẻ thư sinh, Ngôn Khánh nhận ra người này là huynh đệ trong tộc của Trưởng Tôn Thịnh, tên là Trưởng Tôn Thuận Đức, nhậm chức hữu vệ tướng quân.

Chú ý là tướng quân chứ không phải đại tướng quân.

Trong lịch sử người này rất có thanh danh, về sau Lý Uyên khởi binh ở Thái Nguyên, người này từng lập nhiều công lao hãn mã, Lý Uyên sau khi đăng cơ đã phong hần là kiêu vệ đại tướng quân làm Tiết quốc công.

Về sau khi biến sự ở Huyền Vũ môn xảy ra, hần đã giúp Lý Thế Dân lên ngôi hoàng đế.

Về phần hần có leo tới vị trí Lăng Yên các hay không, thời gian đã quá xa, Trịnh Ngôn Khánh đã không nhớ rõ.

Nhưng hần biết rõ, Trưởng Tôn Thuận Đức này là một người rất tinh mắt, bổn sự không hề kém.

Trưởng Tôn Thuận Đức khá thân cận với Trịnh Ngôn Khánh, mỉm cười bắt chuyện với hần.

- Đại huynh, ta đi trước, chuyện ở trong phủ huynh không cần phải lo lắng, cứ yên tâm mà dưỡng bệnh.

Trưởng Tôn Thịnh gật đầu:

- Ngôn Khánh giúp ta tiến một chút.

Những chuyện như vậy đa số là do con cháu thân thích làm, Trương Tôn Thịnh phân phó cho Trịnh Ngôn Khánh tiến khách cũng biểu thị cho hân đối với Trịnh Ngôn Khánh coi như con cháu.

- Thúc phụ, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra vậy ?

Trương Tôn Thuận Đức nói:

- Bắc Chu dư nghiệt làm loạn, hôm qua đại huynh cùng với Thiên Bảo tướng quân và Mạch quốc trưởng ở dưới đại môn hiệp lực giết phản tặc, chỉ là phản tặc kia quá hung hãn, thế nên đại suy khi tiểu sát đối phương thì bệnh cũ tái phát, mới trở nên như vậy. Người kia không hổ là Trường An đệ nhất cao thủ, ta sáng nay ra Thiên Tân Kiều thì thấy cảnh tượng thật là thê thảm, người kia giết gần hai trăm cấm quân, bị năm đại cao thủ vây kín mà vẫn làm cho Mạch trụ quốc bị thương, Thiên Bảo tướng quân bị mất yêu kỵ, con mẹ nó đúng là một lão yêu quái.

Trương Tôn Thuận Đức thấy bốn bề vắng lặng liền hạ giọng nói:

- Hắn chính là tổng quản Cáp Đức của Đại Chu tiền triều, nay đã sửa lại danh tự gọi là Cáp Sĩ Kỳ. À Đại Định từ lâu chính là do hắn làm chủ, người không đoán được đâu Di Lạc áo trắng ở Bạch tước tự muốn giết người cũng là do hắn cầm đầu, người thấy có dọa người không?

- Ta vẫn thường xuyên ở Đại Định ăn cơm đây này, gây chuyện không tốt không chừng một nửa triều thần cũng phải mất mạng.

Trương Tôn Thuận Đức nói đến đây vô ý thức run một cái, lắc đầu liên tục tựa hồ nghĩ tới mà sợ.

Trịnh Ngôn Khánh trong lòng cũng kinh hãi.

Cũng may là công phu hàm dưỡng của hắn không tệ cho nên trên mặt cũng không biểu lộ ra cảm xúc gì.

Mà hắn lại lộ ra một bộ dạng khiếp sợ:

- Trong thành Lạc Dương có quái vật lợi hại như vậy sao, Cáp Đức kia hiện tại thế nào rồi?

Trương Tôn Thuận Đức cười cười:

- Xuất động ba nghìn cấm quân để giết hắn, lại có năm đại cao thủ ra tay nếu như để cho hắn đào tẩu thì thể diện của bộ hạ không phải đã bị ném đi rồi sao? Chết rồi, thì thể diện của tên kia nghe nói đã được Thiên Bảo tướng quân phụ trách xử lý cho tốt, chôn ở dưới chân núi Hương Sơn, chết rồi, chết là tốt rồi.

Trịnh Ngôn Khánh tiễn Trương Tôn Thuận Đức rồi đi sau đó quay về phòng ngủ.

Trương Tôn Thịnh rất mệt mỏi song mắt nhắm chặt, tựa trên đệm giường mà nằm ngủ.

Trịnh Ngôn Khánh bước chân nhẹ nhẹ, kéo chăn đắp kín lại cho Trương Tôn Thịnh.

- Ngôn Khánh, hai ngày nay ta không cách nào đốc thúc việc học của người, nhưng người cũng không được buông lỏng, À người đi ra ngoài thăm Quan Âm tỷ, buổi sáng ta bệnh tình phát tác khiến cho nó sợ hãi, lúc này Vô Kỵ ở với nó nhưng có lẽ không có tác dụng, đứa bé kia rất thích người người đến thăm nó đi đừng quan tâm tới ta nữa.

- Vâng.

Trịnh Ngôn Khánh đứng dậy chuẩn bị rời khỏi.

Đúng lúc hắn đi ra ngoài, Trương Tôn Thịnh đột nhiên gọi hắn lại.

-Ngôn Khánh.

- Có đệ tử.

Trương Tôn Thịnh do dự một chút rồi nói:

- Một ngày kia, nếu như ta mất, kính xin người tốn nhiều tâm tư chiếu cố cho Quan Âm tỷ.

- Sư phụ, người nói gì vậy?

Trịnh Ngôn Khánh càng hoảng sợ:

- Vừa rồi Sào tiên sinh nói rằng chỉ cần sư phụ tỉnh dưỡng cho tốt thì sẽ không xảy ra chuyện gì.
- Người lo lắng như vậy làm gì?

Trưởng Tôn Thịnh nở ra nụ cười:

- Ta cũng chỉ là tùy tiện hỏi mà thôi, chỉ là mấy ngày nay người chiếu cố cho Quan Âm tỳ tốt một chút, nó còn nhỏ tính tình mềm yếu, cần một người bên cạnh dỗ dành.
- Sư phụ yên tâm, đệ tử nhất định sẽ chiếu cố Quan Âm tỳ thật tốt.

Trưởng Tôn Thịnh nhắm mắt lại, Trịnh Ngôn Khánh nhẹ chân rời khỏi phòng, rồi kéo cửa phòng đóng lại.

Đi trên đường hẩn nhìn thấy Cao phu nhân, nhìn thần sắc thì thấy bà có vẻ hơi sầu lo, nhìn thấy Ngôn Khánh cũng không chào hỏi mà chỉ gật nhẹ đầu, sau đó vội vã đi vào trong phòng ngủ.

Ngôn Khánh ở trong hoa viên dỗ dành Vô Cấu một lúc mãi đến khi nàng lộ vẻ tươi cười hẩn mới yên tâm.

Đã qua giữa trưa, Trịnh Ngôn Khánh dụ dỗ Vô Cấu ngủ trưa.

Sau khi dùng cơm trưa ở nhà Trưởng Tôn, Trịnh Ngôn Khánh mới cáo từ đi.

232. Chương 24: Trúcviên Xảy Ra Chuyện

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 24: Trúcviên xảy ra chuyện

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Mặc kệ chuyện gì xảy ra biểu hiện của hẩn vẫn vô cùng bình thường, trong mắt rất nhiều người Trịnh Ngôn Khánh không thể có quan hệ với Di Lạc áo trắng, mà đây cũng là vũ khí tốt nhất để hẩn bảo vệ Đóa Đóa. Chỉ là không biết khi Đóa Đóa biết tin Cáp Sĩ Kỳ đã chết thì sẽ xảy ra chuyện gì.

Nghĩ tới đây Trịnh Ngôn Khánh liền cảm thấy đau đầu.

Chuyện này còn liên lụy tới Trưởng Tôn Thịnh, Đóa Đóa nếu biết được chỉ sợ sẽ muốn báo thù.

Đây đúng là không dễ dàng xử lý được.

Còn nữa, Cáp Sĩ Kỳ được chôn cất ở hương sơn?

Trịnh Ngôn Khánh không quá tin về điều này, hẩn cho rằng đây chỉ là một cái bẫy hấp dẫn đồng đảng của Cáp Sĩ Kỳ, mà Vũ Văn Á hiện tại thế nào, có gì nguy hiểm không?

Ngôn Khánh càng lúc càng cảm thấy đau đầu.

Ở trên đường đi hẩn trong tâm sự mà trở về Trịnh phủ.

Đóa Đóa hiện tại đang trông chờ tin tức của hẩn, kỳ thật buổi trưa nay tin tức về Di Lạc áo trắng truyền ra, Trịnh Thế An đương nhiên không phải là không nghe được, Đóa Đóa cũng biết được phong thanh tuy nhiên nàng vẫn muốn nghe đáp án từ trong miệng của Trịnh Ngôn Khánh.

Tuy nhiên đám án của Ngôn Khánh lại khiến cho Đóa Đóa tuyệt vọng.

- Ta muốn đi giết bọn chúng.

Đóa Đóa cầm lấy bảo kiếm muốn đi ra ngoài.

Trịnh Ngôn Khánh ôm chặt lấy nàng:

- Đóa Đóa đừng xúc động, hoàng đế hiện tại không ở Lạc Dương, người ra ngoài đó chỉ là một con đường chết.

- Tỉnh táo một chút đi, đừng xúc động.

Cáp tổng quản tuy tao ngộ bất hạnh, nhưng vẫn còn có Á Á, nếu như người xảy ra chuyện thì Á Á phải làm sao bây giờ?

Đóa Đóa cắn chặt cánh tay của Trịnh Ngôn Khánh, Ngôn Khánh nhin không được mà khẽ kêu lên.

Mao Tiểu Niệm muốn xông tới kéo Đóa Đóa ra nhưng Trịnh Ngôn Khánh dùng ánh mắt ngăn lại, hẩn chăm chú ôm Đóa Đóa, để Đóa Đóa tùy ý cắn cánh tay của mình.

- Đóa Đóa nghe ta.

Ngôn Khánh một tay vuốt ve tóc của Đóa Đóa:

- Muốn khóc thì hãy khóc lên nhưng đừng khóc quá lâu chúng ta còn phải đi tìm Á Á.

Trong cổ họng của Đóa Đóa phát ra thanh âm nghẹn ngào, từ từ không cần nữa.

Trịnh Ngôn Khánh ý bảo Mao Tiểu Niệm lui xuống sau đó ôn nhu nói:

- Cáp tổng quản đi rồi nhưng mà người còn có tiểu Tú ta, ta tuy thân thủ không bằng Cáp tổng quản nhưng nhất định sẽ giúp người. Lại nói lần này tuy hoàng đế hạ chỉ nhưng ta cảm thấy được mọi chuyện không hề đơn giản, nhất định là có nội ứng quấy phá chứ Cáp tổng quản không thể bạo lộ thân phận.

Ta nghe nói Di Lạc áo trắng đều bị mai phục ở đầu Kiến Quốc môn.

Cáp tổng quản nếu như đã muốn rút khỏi tại sao còn tụ tập nhân thủ ở đó làm gì, làm ra chuyện rất không khôn ngoan?

Đóa Đóa từ từ ngẩng đầu lên.

Hai mắt của nàng sưng đỏ lệ rơi đầy mặt.

- Không phải là Á Á, ở trong giáo đệ tử hầu như không biết đến sự tồn tại của Á Á, những người biết chỉ có ta Cáp tổng quản và Hồ Lực Diệt.

- Hồ Lực Diệt là ai?

- Cũng là tổng quản trong giáo, cũng giống như Cáp công công hẩn trước kia là hộ vệ của cha ta.

- Di lạc áo trắng đều là do Cáp Công công và hẩn một tay dựng nên. Thế nhưng mà đang êm đẹp tại sao hẩn lại bán đứng Cáp công công?

- Tên Hồ Lực Diệt kia hiện tại ở nơi nào?

- Ta không rõ lắm, Cáp công công sắp xếp hẩn cùng chúng ta tách ra hành động, vài ngày trước không thấy hẩn đâu, chỉ có Cáp công công mới biết hẩn đi nơi nào.

Ngôn Khánh lập tức nghĩ tới quyển sách mà Từ Ngạn Thịnh chép lại.

Hẩn vội vàng lấy ra cẩn thận mà đọc.

Căn cứ như sự ghi chép của Từ Ngạn Thịnh thì nhị chương quỹ của Đại Định tấu lâu chính là Hồ Lực Diệt, hẩn xuất hiện rất nhiều lần, tiếp xúc với người khác không ít.

- Đóa Đóa các người cùng với Bộc Dương quận công có lui tới?

Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên phát hiện một cái tên trong ghi chép.

Đóa Đóa nghĩ nghĩ:

- Người này ta không rõ ràng lắm, người nói là Phá Dã Đầu sao, ta chưa nghe Cáp công công nói nhiều chỉ là đã từng thấy Phá Dã Đầu dừng ở Đại Định tử lâu.

- Hắc và Phá Dã đầu liên hệ với nhau chuyện này Hồ Lực Diệt một tay xử lý.

Ngôn Khánh nói:

- Mấy tháng trước ta phát hiện ra một người quen đi vào trong cửa hông của Đại Định tử lâu nên sinh ra hiếu kỳ có nhờ người âm thầm giám thị tử lâu này, người này có ghi chép, Hồ Lực Diệt rất nhiều lần khi đi ra ngoài đều lên xe của Bộc Dương quận công.

- Người nói Hồ Lực Diệt và Phá Dã Đầu bán rẻ chúng ta sao?

Trịnh Ngôn Khánh gật gật đầu:

- Rất có thể.

- Ta muốn giết hắc.

Trịnh Ngôn Khánh quát một tiếng:

- Đóa Đóa, buông kiếm, nếu như Hồ Lực Diệt bán rẻ các người hắc hiện tại đang ở chỗ Bộc Dương quận công có rất nhiều người bảo vệ, ở trên đường đi tới nhà sư phụ ta đã gặp Thiên Bảo tướng quân Vũ Văn Thành Đô.

- Ngay cả Cáp công công cũng chết dưới tay của hắc, người làm sao có thể là đối thủ.

Người xúc động như vậy làm sao ta có thể giải quyết vấn đề, ta cho người biết chuyện này vẫn chưa kết thúc đâu ở trên phố vẫn chưa kết thúc lời đồn đãi Cáp công công được chôn cất trên núi Hương Sơn, ta đoán chừng đây là một cái bẫy chờ các người tới mắc lừa.

- Tiểu Tú ta ta...

Đóa Đóa đột nhiên cất tiếng khóc lớn:

- Ta thật vô dụng, Cáp công công chết rồi ta không có cách nào nữa, ta thật vô dụng.

Ngôn Khánh đi qua ôm Đóa Đóa vào trong ngực.

- Đóa Đóa nghe ta nói, ta nhất định sẽ báo thù cho người.

Nhưng người nhất định phải nghe lời của ta, hiện tại việc cấp bách chúng ta phải làm là tìm cho được Á Á sau đó đem các người rời khỏi Lạc Dương an toàn, về phần Hồ Lực Diệt ta tin rằng sớm muộn gì hắc cũng xuất hiện, Đóa Đóa việc chúng ta cần làm là chờ đợi.

- Thế nhưng mà phải đợi tới khi nào?

Trịnh Ngôn Khánh lộ ra vẻ trầm tư hắc khẽ nói:

- Sẽ không quá lâu, ta tin rằng không quá lâu.

Đóa Đóa vô ý thức ôm chặt eo của Trịnh Ngôn Khánh, đem má phần ghé vào ngực của hắc.

Lúc này cũng chỉ có tiểu Tú mới khiến cho nàng cảm thấy an toàn.

- Thiếu gia.

Cửa phòng đột nhiên bị kéo ra, Mao Tiểu Niệm và Từ Thế Tích xông vào bên trong:

- Trúc viên, trúc viên đã xảy ra chuyện.

- Trúc viên xảy ra chuyện gì?

Từ Thế Tích dồn dập nói:

- Ta sau giờ Ngọ tiễn Từ Ngạn Thịnh đi trúc viên nhưng vừa tới nơi thì phát hiện vợ chồng Mao Vượng đã bị người khác giết chết.

- Người nói cái gì?

Mao Tiểu Niệm nước mắt đã lăn xuống, thất hồn lạc phách không biết nói sao cho phải.

- Thiếu gia cha mẹ ta.

Đóa Đóa cũng đi qua, đỡ Tiểu Niệm lên.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Từ đại ca rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Sau giờ Ngọ ta đưa tiễn Từ Ngạn Thịnh tới trúc viên thì không thấy vợ chồng Mao Vượng đâu ta tìm một hồi đã phát hiện hai cỗ thi thể lớn nhỏ bên trong về sau ở trong phòng bếp lại tìm thấy được hai cỗ thi thể của vợ chồng Mao Vượng. Từ Ngạn Thịnh hiện tại vẫn ở trúc viên coi sóc.

233. Chương 25: Cầm Thú.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 25: Cầm thú.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Trịnh Ngôn Khánh chợt cảm thấy sờn cả gai ốc.

Trong lòng hắn dâng lên một báo hiệu xấu.

- Đóa Đóa, người cùng với Tiểu Niệm ở đây, ta chưa về thì không cho phép rời khỏi đây nửa bước.

- Thảm Quang chuẩn bị ngựa.

- Từ đại ca người lập tức kêu Đặng Sĩ Kiệt và Đặng Sĩ Anh, chúng ta mau chóng đến trúc viên, xem chuyện gì xảy ra.

Đóa Đóa nghi hoặc nhìn theo Trịnh Ngôn Khánh, mơ hồ cảm thấy hắn có vẻ phẫn nộ.

- Tiểu Tú, người làm sao vậy?

- Đóa Đóa người đã từng nghe nói qua cái tên Mao Tiểu Tám không?

Đóa Đóa gãi đầu:

- Trong ấn tượng dường như không có, người không phải nói người người muốn theo dõi là Mao Tiểu Tám?

Mao Tiểu Niệm cũng ngẩng đầu dùng ánh mắt khó tin nhìn Ngôn Khánh.

- Thiếu gia, ý của thiếu gia...

Trịnh Ngôn Khánh không để ý tới Mao Tiểu Niệm:

- Đóa Đóa người còn nhớ ở Lạc Dương người còn ấn tượng với người nào họ Mao không?

- À ta nhớ rồi.

Đóa Đóa đột nhiên kêu to:

- Hồ Lực Diệt có một đệ tử, họ Mao chỉ là không gọi là Mao Tiểu Tám mà gọi là Mao Công Toại, đại khái mười bảy mười tám tuổi, nói chuyện rất dịu dàng, tính tình rất tốt.

- Các người ở đây, trước khi ta trở lại ai cũng không được rời khỏi đây.

Trịnh Ngôn Khánh nói xong đã quay đầu chạy ra khỏi gian phòng.

Hắn ở bên ngoài cửa phủ quay mình lên ngựa, cùng với đám người Thảm Quang rời khỏi Hoài Nhân phường.

- Khó trách vợ chồng Mao Vương sống chết gì cũng không chịu đến ở nội thành mà ở tại trúc viên vắng vẻ.

Trước đây Trịnh Ngôn Khánh còn cho rằng bọn họ không thích ở trong thành giờ nghĩ lại hắn là vợ chồng Mao Vương đã tìm được Mao Tiểu Tám, ở lại trúc viên để thuận tiện gặp hắn, Trịnh Ngôn Khánh quên mất Mao Tiểu Tám người này, để vợ chồng bọn họ ở lại đó, bọn họ cốt nhục tình thâm, huyết mạch tương liên làm sao bỏ con mình được.

Trúc viên lúc này đã trở thành một đồng bừa bộn.

Trịnh Ngôn Khánh trước hết tới xem xét thi thể vợ chồng Mao Vương, Mao thối thì ngã xuống bên cạnh bếp, trên đầu bị một vết thương nặng, ngựa mặt lên trời, vết thương nhuộm đỏ cả mặt đất, Mao Vương thì ngồi ở cửa ra vào, dựa lưng vào tường, bị một cái que cời than xuyên thấu qua cơ thể. Trên khuôn mặt chắc nịch của ông mang theo một vẻ tức giận vô cùng.

Chuyện này so với trong tưởng tượng của Ngôn Khánh có phần không giống nhau.

- Mau đưa ta đi xem hai cỗ thi thể khác.

Từ Ngạn Thịnh vội vàng dẫn Trịnh Ngôn Khánh đi tới một tòa trúc lâu.

Tòa trúc lâu này ban đầu là để Đỗ Như Hối ở lại, về sau Từ Thế Tích rời qua, vợ chồng Mao Vương không quen thân phận nên không ở tòa trúc lâu chính giữa trước kia Ngôn Khánh ở mà ở lại tòa này.

Dựa theo sự tưởng tượng của Ngôn Khánh, liệu hai khối thi thể ở bên trong có thể có một người là Mao Tiểu Tám không?

Nhưng khi hắn vào xem xét thì lại ngỡ người.

Cỗ thi thể lớn tuổi tác chừng bốn mươi năm mươi, Trịnh Ngôn Khánh vô cùng lạ lẫm nhưng cỗ thi thể nhỏ thì hắn rất quen thuộc, người này chính là Vũ Văn Á, đệ đệ của Đóa Đóa.

Wũ Văn Á tại sao lại ở đây?

Lúc này Từ Ngạn Thịnh ở bên cạnh Từ Thế Tích bỗng nhiên khẽ nói một câu:

- Ngôn Khánh người này là Hồ Lực Diệt?

- Người nói gì?

- Ngạn Thịnh nhận ra người này hắn chính là nhị đương gia của Đại Định tửu lâu, Hồ Lực Diệt.

Đầu của Trịnh Ngôn Khánh bỗng ông ông kêu lên một tiếng:

- Từ Ngạn Thịnh người nhìn rõ rồi chứ, người này đúng là Hồ Lực Diệt sao? Chính là nhị đương gia của Đại Định tửu lâu sao?

Từ Ngạn Thịnh bước lên phía trước khom người mà nói:

- Khởi bẩm Trịnh công tử, tiểu nhân tuyệt đối không nhìn lầm, người này chính là Hồ Lực Diệt.

- Ở bên mắt trái của hắn còn có một nốt ruồi ta làm sao có thể nhận lầm được.

- Nếu vậy thì người này đúng là Hồ Lực Diệt.

- Nhưng Hồ Lực Diệt tại sao lại ở trúc viên?

Trịnh Ngôn Khánh kinh sợ không thôi, người chết là Vũ Văn Á và Hồ Lực Diệt, vậy Mao Tiểu Tám ở đâu?

- Các người lúc tới đây có nhìn thấy ai khác không?

- Không có lúc chúng ta tới đây bên trong củi lửa đã bị thiêu thành tro tàn, hắn là thảm án diễn ra ở sáng sớm.

Thẩm Quang ngồi xổm xuống cạnh thi thể, đột nhiên đứng lên mà nói:

- Công tử hai người này vì trúng độc mà chết?

- Trúng độc?

Thẩm Quang gật đầu:

- Trong miệng của hắn có mùi thơm hạnh nhân, hẳn là độc được cùng loại với Hạc Đỉnh Hồng, ở trong phòng đồ ăn bố trí cũng rất nhiều, tiểu hài tử này có lẽ mất mạng ngay tại chỗ, người trung niên thì vừa chạy ra ngoài độc tính đã phát tác.

Trịnh Ngôn Khánh nhắm mắt lại hai tay dùng sức chà vào hai má.

Trong đầu hắn hiện ra hình ảnh kỳ quái: Mao Tiểu Tám muốn đầu độc thức ăn Mao Thẩm ngăn cản bị hắn xô té ngã xuống góc bếp óc vỡ toang, Mao Vượng vừa tiến tới nhìn thấy cảnh tượng này tức giận không thôi, bị Mao Tiểu Tám đẩy ngã xuống đất dùng que cời lò xuyên thấu thân thể.

Rồi sau đó, Mao Tiểu Tám cho độc vào đồ ăn mang lên trúc lâu.

Vũ Văn Á và Hồ Lực Diệt ở đây chờ đợi cả đêm dĩ nhiên là ăn như hổ đói, Vũ Văn Á tuổi còn nhỏ dĩ nhiên bị mất mạng tại chỗ, Hồ Lực Diệt thì cảm thấy gì đó muốn đi ra ngoài tuy nhiên vừa tới cửa thì đã bị tử vong.

Điều này cũng giải thích rõ ràng tại sao vợ chồng Mao Vượng và Hồ Lực Diệt lại chết.

Chuyện này có thể suy luận tới việc xa hơn trước.

Hồ Lực Diệt xếp đặt thiết kế hãm hại Cáp Sĩ Kỳ, rồi lại sợ Cáp Sĩ Kỳ võ nghệ cao cường, nhất thời không chết cho nên hắn không dám xuất hiện ở nội thành mà ẩn núp ở đây, chờ đợi kết quả.

Mao Tiểu Tám thì dụ được Vũ Văn Á tới trúc viên.

Nhưng dụ dễ thế nào thì Trịnh Ngôn Khánh phán đoán không được.

Đóa Đóa nói Cáp Sĩ Kỳ khi chuẩn bị ly khai nhất định sẽ chuẩn bị hành lý vậy mà ở trúc lâu lại không có gì.

Năm đó Mao Tiểu Tám không thèm để ý tới cha mẹ mình mà lấy đi đai lưng ngọc.

Hiện nay hắn cũng có thể nổi máu tham, một lần nữa lặp lại hành vi phạm tội ngày xưa.

Ngôn Khánh đối với Mao Tiểu Tám hiểu rõ người này cực đoan ích kỷ phụ bạc tình nghĩa, ngay cả sống chết của cha mẹ cũng không để ý tới thì điều gì mới làm hắn cố kỵ. Năm năm trước hắn có thể làm như vậy thì năm năm sau cũng có thể.

Trong đầu Ngôn Khánh hiện ra hình ảnh như vậy nhưng hắn lại không muốn thừa nhận.

Nếu như thật sự như vậy thì Mao Tiểu Tám kia đúng là một cầm thú.

- Công tử làm sao bây giờ?

234. Chương 26: Báo Án

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 26: Báo án

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Trịnh Ngôn Khánh trầm ngâm một lát sau đó tiến tới bên cạnh thi thể Vũ Văn Á mà ôm lên:

- Từ đại ca, huynh lập tức tới chỗ Phòng phủ doãn báo án.

- Báo án?

- Chết nhiều người như vậy, có giấu diếm được không?

- Chỉ là cá người nhớ kỹ chỉ chết ba người, nghe không, là ba người không phải là bốn người.

Nhìn Vũ Văn Á trong ngực của Trịnh Ngôn Khánh, bọn Thẩm Quang liền ngầm hiểu.

Về phần Từ Ngạn Thịnh, tuy nói không rõ nguyên nhân trong đó nhưng Trịnh Ngôn Khánh đã phân phó như vậy thì hẳn cũng không có ý kiến.

Trên thực tế chết mấy người đối với bọn họ cũng không có gì khác nhau.

Dù sao bọn họ với mấy người này cũng không có quan hệ gì mật thiết.

- Thẩm đại ca.

- Có thuộc hạ.

- Đại ca mang theo cỗ thi thể này, tới Long môn sơn, tìm tới một nơi phong cảnh đẹp để đem hẩn chôn xuống, lưu lại ký hiệu.

- Ta lập tức rời đi.

Thẩm Quang ôm lấy thi thể của Vũ Văn Á mà rời đi.

Trịnh Ngôn Khánh tức thì cùng với Đảng Sĩ Kiệt và Đảng Sĩ Anh hai huynh đệ đi ra khỏi trúc lâu, yên lặng không nói.

- Thiếu gia là ai làm ra chuyện này?

- Cầm thú.

Trịnh Ngôn Khánh cắn chặt hàm răng, từ trong kẽ răng phát ra hai chữ này.

- Chỉ mong là ta đoán sai nếu không thì người có thể đúng không bằng cầm thú.

Phòng Ngạn Khiêm nghe thấy báo án liền lập tức gọi Vũ Văn Thành Đô tới trúc viên xem xét.

Sau khi nhìn thi thể của Hồ Lực Diệt, Phòng Ngạn Khiêm cũng cảm thấy nghi hoặc, là ai làm ra chuyện này? Trịnh Ngôn Khánh cũng không biết trả lời thế nào, bởi vì hẳn cũng không có chứng cứ, không thể nói ra Mao Tiểu Tám. Chỉ thấy Vũ Văn Thành Đô ở trong trúc viên đi mấy vòng khi trở về nói cho Phòng Ngạn Khiêm Trịnh Ngôn Khánh nói rằng trước khi tới đây trong trúc viên nhất định có năm người.

Chết ba người còn hai người nữa đi đâu?

Nhưng bất kể là ai đều không đem chuyện này liên hệ tới Trịnh Ngôn Khánh.

Cho nên sau khi nghi vấn một lúc, Phòng Ngạn Khiêm chỉ có thể kết luận: Hồ Lực Diệt mang thuộc hạ ẩn thân ở đây, bị vợ chồng Mao Vượng phát hiện.

Vợ chồng Mao Vượng hạ độc, muốn giết Hồ Lực Diệt nhưng đã bị hẩn sát hại.

Hồ Lực Diệt thì trúng độc mà chết hai người khác thì suốt đêm bỏ trốn.

Cái kết luận này có rất nhiều sơ hở trong đó nhưng Phòng Ngạn Khiêm cũng lười suy cứu. Cáp Sĩ Kỳ chết rồi, Hồ Lực Diệt chết rồi trên cơ bản đã đạt được mục đích của hẳn.

Về phần Vũ Văn Đóa và Vũ Văn Á xem ra đã chạy mất.

Phòng Ngạn Khiêm cũng không để hai người này trong lòng, dù sao đuổi cùng giết tuyệt hai tiểu hài tử này thì được gì. Hơn nữa hoàng đế cũng sắp quay trở lại Lạc Dương, cần phải nhanh chóng dẹp loạn tình thế ở nơi này.

- Trịnh công tử.

Đúng lúc Trịnh Ngôn Khánh chuẩn bị rời đi, Vũ Văn Thành Đô đột nhiên gọi hắn lại.

Trong mắt của hắn phát ra một vẻ cổ quái, hắn kéo Trịnh Ngôn Khánh tới bên cạnh:

- Buổi trưa hôm nay chúng ta chặn đường một chiếc thương thuyền..

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình không rõ ý của hắn.

- Kết quả ở trên thuyền chúng ta phát hiện ra một cái rương, trong đó có một cỗ tử thi.

Sau khi xác minh thì biết được tử thi đó tên là Lý Đức Vũ... Trịnh công tử nghe nói người này tối qua bị giết.

Trịnh Ngôn Khánh trong lòng hơi kinh hãi, hắn thềm nuốt nước miếng.

Đáng chết mình quên mất chuyện này.

Cả ngày hôm nay hắn gặp qua rất nhiều chuyện, không nhớ đến chuyện đêm qua Thẩm Quang giết Lý Đức Vũ. Hiện tại ngẫm lại Thẩm Quang cất thi thể của Lý Đức Vũ vào trong hòm, chiếc thương thuyền này hừng đông rời khỏi Lạc Dương, không ngờ xảy ra chuyện đặc biệt.

Cho nên chiếc thương thuyền không cách nào rời đi được.

Hôm nay toàn thành giới nghiêm đều kiểm tra đội thuyền, vô cùng nghiêm khắc.

Hắn cười cười một tiếng:

- Ta biết người này.

- Ha ha ta đoán Trịnh công tử nhất định biết rõ, hắn bị người ta giết chết hơn nửa người này còn là một cao thủ, một đao trí mạng, ta đã kiểm tra bọn tiểu thương trên thuyền, bọn tiểu thương nói cái hòm kia là có người ra tiệm đặt bọn họ chở đi. Trịnh công tử công tử thấy chuyện này thế nào?

- À,... ta làm sao có thể có ý kiến gì.

Trái tim của Trịnh Ngôn Khánh khẽ nhảy lên.

- Ta chỉ gặp Lý Đức Vũ một lần, cùng với hắn cũng không có thâm cừu đại hận gì, tuy nói là có xung đột nhưng là do hắn vũ nhục Bùi gia cô cô nên ta mới nhắc nhở hắn, về sau ta cũng tập trung luyện công chưa từng gặp lại người này.

Vũ Văn Thành Đô gật đầu liên tục:

- Ta cũng biết chuyện này không có quan hệ với Trịnh công tử, nói thật ta cũng chán ghét tên Lý Đức Vũ này, không tài không đức.

Trịnh Ngôn Khánh gãi đầu:

- Có thể là hắn gây chuyện bị người ta theo dõi.

- À cái này rất có thể, mà cũng có thể là Di Lạc áo trắng nhìn trúng tài hàng trên người của hắn, thừa cơ động thủ, sau khi phát hiện ra thân phận của hắn liền cho người vận chuyển ra khỏi Lạc Dương, hủy thi diệt tích.

Hai mắt của Trịnh Ngôn Khánh liền trở nên sáng ngời.

Hắn nghe ra được Vũ Văn Thành Đô đang giải vây cho hắn.

Mặc dù giải thích này cũng không quá hợp lý nhưng chuyện đã liên quan tới Di lạc áo trắng ai dám truy cứu tiếp tục đây?

Chỉ là hấn không rõ, Vũ Văn Thành Đô tại sao lại bán nhân tình này cho hấn.s

- Cũng có thể như vậy.

Trịnh Ngôn Khánh trịnh trọng trả lời.

Vũ Văn Thành Đô nở ra nụ cười:

- Đã như vậy thì ta báo cáo với Tư Lệ đài như vậy, Trịnh công tử vụ án này đã định, đa tạ công tử.

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng chấp tay tạm biệt Vũ Văn Thành Đô.

Trên đường trở về, Từ Thế Tích hiếu kỳ nghe ngóng mà nói:

- Thiên Bảo tướng quân này ta đã từng nghe nói qua hấn rất lợi hại.

Trịnh Ngôn Khánh không rõ ràng trong hồ lô của Vũ Văn Thành Đô đến tột cùng là bán thuốc gì đây, chỉ là hấn cũng không có ý xấu, tuy nhiên vấn đề hiện tại là phải giải thích với Đóa Đóa và Mao Tiểu Niệm thế nào? Đóa Đóa đã mất đi người thân trên đời duy nhất của nàng, nhất định sẽ rất khổ sở, mà Mao Tiểu Niệm thì cũng gặp phải một thảm án nhân luân.

Nếu như nàng biết người giết vợ chồng Mao Vượng là ca ca ruột của mình thì không hiểu có chịu đựng được không.

Nghĩ tới chuyện này Ngôn Khánh liền cảm thấy đau đầu.

Hai nữ nhân hai thảm án.

Không nếu như chuyện Lý Đức Vũ bị giết truyền đi thì hấn còn phải đối phó với một nữ nhân khác, chính là Bùi Thục Anh.

235. Chương 27: Sắp Xếp Cao Minh.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 27: Sắp xếp cao minh.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Ba ngày sau Tùy Dạng Đế đã tới Lạc Dương.

Tây Tuần nửa năm cuối cùng cũng đã hạ màn.

Sự kiện Di Lạc áo trắng được Dương Quảng đèn nén xuống, không hề truy tra như trước đây nữa.

Dân chúng Lạc Dương được phen thở dài một hơi.

Bảy ngày sau con của Khải Dân khả hấn là Kỳ Tử Đốt Cát tiếp chưởng chức vị của hấn, tự xưng là Thủy Tắt Khả Hấn.

Thủy Tắt Khả Hấn sau khi kế vị liền viết thư thỉnh cầu lấy Nghi Thành công chúa làm vợ, vị Nghi Thành công chúa này là tôn thất nhà Tùy, được Tùy Văn Đế gả cho Khải Dân Khả Hấn. Vị Nghi Thành công chúa này tính ra là mẫu thân của Thủy Tắt Khả Hấn, nhưng theo dân tộc Đột Quyết con lấy mẹ là chuyện bình thường, Dương Quảng cũng hạ chiếu đồng ý.

Cùng tháng, Tùy Dạng Đế Dương Quảng hạ chiếu thiết lập Lạc Dương thành Đông Đô Tùy thất, tồn tại cũng Trường An.

Để mừng Đông Đô được thiết lập Dương Quảng ở đầu tháng bảy đã tế trời, hạ chỉ đặc xá tù tội ở Lạc Dương, miễn trừ ba năm thuế má, cộng với việc Lạc Dương thành khi xây dựng hoàn thành đã được miễn năm năm thuế má.

Hiện nay đã qua bốn năm đầu, năm thứ năm còn chưa tới, lại kéo dài ba năm nữa.

Đồng nghĩa với việc dân chúng Lạc Dương trong vòng bốn năm nữa không phải nộp thuế, dân chúng hoan hô tung tăng như chim sẻ, thế gia hào phú mừng rỡ vô cùng, bọn họ còn tưởng rằng Dương Quảng trở về sẽ truy cứu trách nhiệm chuyện Di Lạc không ngờ rằng còn xác lập danh phận Đông Đô của Lạc Dương, những quan viên ở Lạc Dương vô duyên vô cớ được nâng cao thêm một cấp.

Quan ở kinh thành với quan ở bên ngoài dĩ nhiên là không giống nhau.

Tuy nhiên Phòng Ngạn Khiêm lại mất đi chức vụ Hà Nam doãn.

Sau nửa năm làm phủ doãn Hà Nam, Phòng Ngạn Khiêm đã bị cất chức, đảm nhiệm chức Tư Lệ Đài, Lạc Dương biệt giá, tiêu trừ tai họa ngầm của Di Lạc áo trắng, cũng đảm nhiệm chức vụ Thông Nghị đại phu.

Thông Nghị đại phu là một trong chín đại phu.

Dương Quảng sau khi lên ngôi đã thiết lập lại tước vị, mười một đô đốc đã bị hủy bỏ, biến đổi thành Quang Lộc, Tả Hữu Quang Lộc, Kim Tử, Ngân Thanh, Chính Nghị, Thông Nghị, Triều Thỉnh, Triều Tán chín vị đại phu.

Ủy nhiệm này rất nhiều người bất ngờ.

Tất cả mọi người đều biết rõ, Phòng Ngạn Khiêm ngồi trên ghế Hà Nam doãn kia không được lâu, hẳn dùng thủ đoạn cứng rắn, khó có thể có một kết cục tốt nhưng mà Phòng Ngạn Khiêm từ chức vụ Hà Nam doãn chuyển thành Lạc Dương biệt giá tước vị đề cao hơn một chút, địa vị của hắn cũng trở thành quý tộc ở Lạc Dương.

Cùng năm, con của Phòng Ngạn Khiêm là Phòng Huyền Linh vì công lao to lớn đã được thăng chức từ Huỳnh Dương quận quân thành Huỳnh huyện lệnh.

Từ một thành trì nghèo nàn đã được điều đến cai quản một nơi ở trung nguyên.

Điều này không chỉ là tăng quan nửa phẩm mà còn đại biểu cho Phòng Huyền Linh chính thức trở thành con cháu quý tộc.

Dương Quảng điều động thay đổi như vậy khiến cho mọi người đều không hiểu hắn tính toán điều gì.

Tuy nhiên Trịnh Ngôn Khánh lại biết Dương Quảng điều động thay đổi như vậy vô cùng chính xác.

Phòng Ngạn Khiêm tính tình vô cùng cương trực nếu như tiếp tục ngồi lên trên ghế Hà Nam doãn, sớm muộn gì cũng phải thân bại danh liệt, ngược lại hắn trở thành Lạc Dương biệt giá, thích hợp với hắn hơn, mặc dù không thể thay đổi sự vụ nhưng có thể tiến hành giám sát, mà Lạc Dương thế gia vọng tộc hào phú cũng có thể buông lỏng một chút. Mất đi Phòng Hắc tử cuộc sống của bọn họ sẽ thoải mái hơn nhiều, bọn họ cũng không cần phải đi tìm Phòng Ngạn Khiêm gây phiền toái.

- Hoàng đế sắp xếp như vậy thật là cao minh.

Trịnh Ngôn Khánh ở trong hoa viên của Trịnh phủ, không khỏi cảm khái, ai bỏ Dương Quảng là hôn quân? Chỉ riêng sắp đặt người thật là xảo diệu.

Chức trách của Phòng Ngạn Khiêm hôm nay có phần tương tự ban kỷ luật thanh tra đời sau.

Mà người tiếp nhận Hà Nam doãn lại chính là Lô Sở.

Lô Sở vốn là hữu tư lang thượng thư tỉnh, tiếp nhận Hà Nam doãn theo chức quan mà nói là cùng cấp điều động.

Xuất thân của Lô Sở so với Phòng Ngạn Khiêm thì mạnh mẽ hơn rất nhiều, hẳn thuộc về Phạm dương Lô Thị, nhị phẩm xuất thân, so với xuất thân tì phẩm của Phòng Ngạn Khiêm thì không thể nào so sánh. Hẳn tính tình cũng cương trực dám mạo phạm cả quyền quý khiến triều thần cũng phải kiêng kỵ vài phần.

Xuất thân tốt lại từ Thượng Thư tỉnh đi ra, đời sau gọi là cán bộ nhảy dù.

Một người như vậy khiến cho tất cả phú hào đều không nói được điều gì. Các người không phải nói Phòng Ngạn Khiêm xuất thân ti phẩm sao? Được hiện tại ta để cho một đệ tử thế gia vọng tộc xuất hiện các người đối với hào phú thế gia vọng tộc này còn có thể nói gì?

Đồng thời, Dương Quảng cũng đem Lũng Tây thái thú Phàn tử tới Lạc Dương.

Người này thuộc về dòng dõi con cháu Khai Hoàng phía nam, được phong làm Thượng thái huyện công, cũng là một nhân vật trong quý tộc, là một nhân vật thủ đoạn vô cùng ghê gớm, trong cuộc chiến với dân tộc Thổ Dục Hồn hẳn từng tàn sát không ít, cũng là một nhân vật giết người không chớp mắt.

Hai người này xuất hiện ở Lạc Dương, một người chấp chương phủ doãn Hà Nam, một người cầm quân quyền Lạc Dương, ai dám mạo phạm?

Cho nên Ngôn Khánh sau khi nghe thấy thì không tìm được mà tán thưởng.

Đóa Đóa và Mao Tiểu Niệm hiện tại đều ở bên cạnh hắn, cả hai đều mặc một bộ tang phục.

Tin tức Á Á chết truyền tới khiến cho Đóa Đóa phải hôn mê mà Mao Tiểu Niệm cũng không khá hơn bao nhiêu, suýt nữa khóc chết.

Một người mất đi huynh đệ một người mất đi cha mẹ.

Hung thủ sát hại... lại chính là Mao Tiểu Tám.

Quan hệ phức tạp ở đây khó có thể nói rõ, nhưng hai nàng không hẹn mà có chung địch nhân.

Đối với chuyện hưng phục Đại Chu, Đóa Đóa không có nhiều hứng thú.

Nhưng mà sau khi đệ đệ ruột của nàng bị Cáp Sĩ Kỳ giết, Đóa Đóa vô cùng bi phẫn, nàng muốn đi giết Dương Quảng, nhưng lại bị Trịnh Ngôn Khánh nghiêm nghị quát lớn:

- Người muốn đi báo thù hay là đi chịu chết?

- Nếu như muốn báo thù thì hãy ngoan ngoãn nghe ta sắp xếp, tương lai nhất định có hi vọng, còn nếu như muốn đi chịu chết thì chưa tiếp cận được hoàng đế người đã bị bắn thành một con nhím.

Luận võ nghệ, người có thể so sánh được với Cáp tổng quản sao? Luận thủ đoạn người có thể đấu với những lão gia hỏa trong triều sao?

- Đóa Đóa nếu như người muốn Cáp tổng quản chết không được nhắm mắt, Á Á không minh bạch rời khỏi trần thế, thì ta sẽ cùng với người đi chết là được.

Quen biết Trịnh Ngôn Khánh lâu như vậy, Đóa Đóa chưa bao giờ nhìn thấy Ngôn Khánh biểu lộ ra vẻ nghiêm khắc như thế.

Đóa Đóa bị dọa chỉ có thể nắm chặt tay của Trịnh Ngôn Khánh, không biết phải làm sao cho phải.

- Đóa Đóa người ở kiếp này, cần phải sống cho tốt chờ cơ hội, chỉ cần còn sống là có cơ hội.

- Một ngày nào đó người sẽ phát hiện ra báo thù cũng không quá khó khăn.

236. Chương 28: Hùng Đại Hải Ra Tù

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 28: Hùng Đại Hải ra tù

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Sau khi trấn an Đóa Đóa, Trịnh Ngôn Khánh còn phải đi an ủi Mao Tiểu Niệm.

Tình huống của Tiểu Niệm so với Đóa Đóa cũng không tốt hơn bao nhiêu, hơn nữa hung thủ sát hại cha mẹ của nàng rất có thể là ca ca ruột của nàng.

Tâm tư của Mao Tiểu Niệm còn tệ hơn cả Đóa Đóa.

Trịnh Ngôn Khánh cũng phải tận tình khuyên bảo, hấn tổn nước bọt một hồi cuối cùng cũng đã khiến cho Mao Tiểu Niệm ổn định.

Hai nữ hài tử đồng mệnh tương liên, thời khắc này tựa hồ đã tìm được tiếng nói chung.

Các nàng cả ngày sống chung một chỗ, an ủi lẫn nhau, thời gian dần dần qua đi, Đóa Đóa dạy Tiểu Niệm kiếm thuật mà tiểu Niệm thì cũng chiêu cố Đóa Đóa rất tốt, cả hai nàng đều có một mục tiêu là tìm ra Mao Tiểu Tắm, đem tên cầm thú này giết đi.

Ngôn Khánh không khỏi cảm thấy mình may mắn.

May mà hai nữ nhân này có thể ở bên cạnh ủng hộ an ủi nhau, chiêu cố lẫn nhau.

Nếu không thì hấn còn phải tốn công phu để an ủi hơn nữa.

Dương Quảng sau khi trở lại Lạc Dương, Trịnh Ngôn Khánh cũng không đình chỉ sự chú ý với bên ngoài.

Mặc dù Dương Quảng ra chiếu thư không truy cứu chuyện của Di Lạc áo trắng nhưng Trịnh Ngôn Khánh cũng không hề cảm thấy an tâm.

Bởi vì cửa thành Lạc Dương vẫn kiểm tra nghiêm mật như cũ.

Hơn nữa bên cạnh phần mộ Hương Sơn của Cáp Sĩ Kỳ, vẫn có quan quân đóng ở đó.

Trưởng Tôn Thịnh nói với Trịnh Ngôn Khánh:

- Bệ hạ đối với sự trung trinh của Cáp Đức rất tán thưởng, đã hạ chiếu mang quan tài của hấn trở về Trường An, bí mật an táng bên cạnh lăng mộ của Chu Tĩnh đế Vũ Văn Diễn, để cho hấn ở dưới cửa tuyền tiếp tục hộ vệ Vũ Văn Diễn.

Lại nói tiếp, Chu Tĩnh đế Vũ Văn Diễn chính là ngoại tôn của Tùy Văn Đế Dương Kiên, cũng là tổ ngoại của Dương Quảng.

Về phần phần mộ hương sơn kia chỉ là một nguy trang hấp dẫn dư nghiệt Bắc Chu.

Trịnh Ngôn Khánh không khỏi cảm thấy mình may mắn, lúc trước không tin tin tức mà Trưởng Tôn Thuận Đức truyền ra nếu không thì hấn đã gặp nguy hiểm rồi.

- Các người hừ cái gì?

Trịnh Ngôn Khánh cười nói:

- Hay chính là hay, ta tán thưởng thủ đoạn của hoàng đế chứ không tán thưởng những thứ khác.

- Nếu như chúng ta bị cừu hận che mắt, ngay cả ưu điểm của người khác cũng không nhìn ra thì nói gì đến chuyện báo thù rửa hận.

- Tiểu Tú, nếu người làm hoàng đế thì nhất định sẽ còn giỏi hơn cả hấn.

Trịnh Ngôn Khánh sợ tới mức biến sắc vội vã bưng kín miệng Đóa Đóa.

- Ta van người lần sau đừng có nói như vậy bằng không chưa báo thù thì ta đã bị người khác giết chết.

Đóa Đóa lườm Ngôn Khánh một cái không nói gì nữa.

- Thiếu gia, khi nào thì có thể đưa Đóa Đóa rời khỏi đây?

- Nàng ta nếu tiếp tục ở lại Lạc Dương thì thật sự quá nguy hiểm, nội thành này khắp nơi đều có quan quân kiểm tra thật sự là không an toàn.

Ngôn Khánh gãi gãi đầu khẽ nói:

- Ta cũng đang lo nghĩ chuyện này.

Ngày hôm qua ta đi bái phỏng Thiện Quả thúc phụ, ông ấy nói, Dân bộ thị lang ngày hôm qua tấu lên triều đình, tiền hành tổng điều tra nhân khẩu đối với việc thiết lập tam trường chế, triều đình phúc đáp rất nhanh sẽ tiến hành bắt đầu từ Lạc Dương và Trường An.

Mao Tiểu Niệm hiểu kỳ hỏi:

- Tam trường chế gì vậy?

Ngôn Khánh chưa trả lời thì Đóa Đóa đã nghiêm mặt nói:

- Tam Trường chế là ba chế định mà triều đình thiết lập dân tịch.

- Nhưng hiện tại sẽ tăng thêm một cái là cho phép người dân tố giác.

Trịnh Ngôn Khánh khẽ nói:

- Nếu như là thế, Trịnh phủ chúng ta chỉ sợ bị người khác nhìn chăm chăm vào, nhất cử nhất động đều bị chú ý, nếu bị tố giác đúng thì sẽ bị mang đi lao dịch.

- Vậy thì phải làm sao bây giờ?

Đóa Đóa cũng lo lắng.

- Đừng có gấp, ta đoán chừng việc này có thông qua thì cũng phải đợi tới năm sau mới chấp hành.

Trước khi tới năm sau ta sẽ nghĩ cách đưa người rời khỏi Lạc Dương, nếu như có khả năng sẽ cho người gia nhập tộc thị của ta.

Đóa Đóa gật đầu tỏ vẻ minh bạch.

Hôm nay nàng đã đem tất cả niềm tin ký thác lên trên người của Trịnh Ngôn Khánh.

Đóa Đóa tin rằng nam nhân này tuy tuổi nhỏ hơn nàng nhưng nhất định sẽ xử lý mọi chuyện tốt.

Lúc này Thẩm Quang cũng đã đi vào trong lương đình.

- Công tử, lão thái gia phái thuộc hạ đến thúc giục công tử, Hùng lão gia đã đến Hoài Nhân phường, đừng để chậm trễ thời gian.

- À, ta lập tức đi ngay.

Trịnh Ngôn Khánh nói xong liền đi ra ngoài lương đình.

Đóa Đóa nghi hoặc mà hỏi:

- Hùng lão gia là ai?

- À, chính là hào hữu của lão thái gia, trước kia cũng là mãnh hổ thị tòng, cháu trai của ông ấy năm ngoài vì giết sứ giả của Uy Nô quốc nên bị quan phủ truy nã, thiếu gia sau đó nghĩ biện pháp giữ lại tính mạng cho hần.

- Vốn hần bị giam cầm ba năm không ngờ đông đô được thiết lập được đại xá cho nên ra sớm.

- Vậy tại sao tiểu Tú phải đi tiếp hần?

- Hùng Đại Hải ca ca kia... hi hi kỳ thật hần lớn hơn thiếu gia nhưng cũng tại Hùng lão gia nói thiếu gia đối với hần có ân tái tạo cho nên đã bái thiếu gia làm ca ca Đóa Đóa người không biết đâu, Hùng Đại Hải kia rất cao lớn.

- Thì ra là thế.

Trịnh Ngôn Khánh thay đổi quần áo rồi đi ra ngoài.

Trịnh Thế An, Hùng Đại Chuy cùng Vương Chính đều lên trên xe ngựa, quanh đó có hàng chục hộ vệ của Trịnh gia, một đoàn người từ từ đi.

Lần đại xá này khiến cho tù thất ở Lạc Dương có không ít phạm nhân được ra ngoài.

Vốn ngày hôm qua Hùng Đại Hải đã có thể rời đi nhưng lại bị Hùng Đại Chuy cản lại.

Ông cho rằng ra tù là một chuyện rất quan trọng cần phải long trọng một chút.

Cần phải chọn thời điểm tốt sau đó còn phải tiến hành nghi thức xua đi xui xẻo, về sau không gặp chuyện không may nữa.

Cho nên Hùng Đại Chuy đã tới chùa Bạch mã xin ngày giờ tốt.

Vừa tới bên ngoài ngục thất, Đồng Hoàn nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh đã sớm tới nghênh đón.

Hắn lập tức nói:

- Trịnh công tử may mà mọi người đã đến nếu không Đại Hải huynh đệ không thể kiên nhẫn được nữa.

- Đã làm phiên Đồng đại ca rồi.

Trịnh Ngôn Khánh vừa nói chuyện vừa thần không biết quỷ không hay nhét hai quan tiền vào trong tay của Đồng Hoàn.

Nắm chặt tiền trong tay, Đồng Hoàn cảm khái vạn phần.

Nói thật hắn không hi vọng Hùng Đại Hải có thể đi ra ngoài, bởi vì Trịnh Ngôn Khánh mỗi lần đến đây đều mang theo một chút tâm ý những tâm ý này cộng lại vượt xa bổng lộc hai năm của hắn, Hùng Đại Hải lần này đi ra tù sẽ làm ngắn đi con đường tài lộ của hắn.

Trong lòng hắn cảm thấy đáng tiếc nhưng vẫn nở ra một nụ cười

237. Chương 29: Tẩy Rửa Xui Rủi

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 29: Tẩy rửa xui rủi

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Trong lòng hắn cảm thấy đáng tiếc nhưng vẫn nở ra một nụ cười.

- Đại Hải mau cởi hết quần áo ra.

Hùng Đại Chuy sai người mang tới một tấm vải bố lớn, chặn ba mặt của nhà tù lại chỉ chừa cánh cửa, sau đó sai người mang tới một thùng gỗ lớn, bên trong chứa đầy nước đặt trước cửa lớn, lại để một chậu than trước đó.

- Gia gia con cởi rồi làm sao đi ra ngoài đây?

- Ta kêu người cởi thì cởi đi, mau lên.

Hùng Đại Chuy cầm lá bưởi cùng với Trịnh Ngôn Khánh đứng ở bên trong nhìn Hùng Đại Hải. Thấy Hùng Đại Hải giống như là tức phụ nhi vậy, đem quần áo cởi sạch ra, tay che lại hạ bộ, trần truồng bước ra qua chậu than.

- Mau tắm rửa, đem xui rủi xua đi.

Ở bên kia Hùng Đại Chuy hét lớn, đem lá bưởi chuyển cho đám người Trịnh Thế An và Vương Chính.

Sau khi Hùng Đại Hải ngâm mình trong thùng gỗ được một lúc, Hùng Đại Chuy và Hùng Vĩ liền tiến tới cầm lấy thùng gỗ trút nước từ trên đầu trút xuống, Trịnh Thế An và Vương Chính sau đó tức thì đi qua dùng lá bưởi chà sát thân thể của Hùng Đại Hải, trong miệng còn lẩm bẩm các câu chúc phúc.

Người lớn.... chim cũng lớn...

Nhìn một đồng vật ở giữa háng của Hùng Đại Hải, Trịnh Ngôn Khánh nảy ra tự ti.

Cũng may cái tự ti này không diễn ra quá lâu, sau khi thân thể của Hùng Đại Hải lau khô, thay đổi một bộ y phục sạch sẽ thoải mái dễ chịu khác hẳn liền tiến tới trước mặt Trịnh Ngôn Khánh, dập đầu một cái:

- Đã làm phiên đại ca chiếu cố.

Cho dù lớn, cũng phải gọi ta là ca ca.

Trịnh Ngôn Khánh trong lòng cảm thấy thoải mái vội vàng đỡ Hùng Đại Hải lên.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không tính là quá thấp nhưng đứng trước mặt của Hùng Đại Hải thì vẫn thấp hơn một cái đầu.

Đầu của người này chắc cũn sắp vượt qua Vũ Văn Thành Đô.

Trịnh Ngôn Khánh nhin không được mà cảm thán:

- Đại Hải, người ở trong lao thật không tệ, con mẹ nó lại lớn thêm rồi.

- Thân hình thì lớn, nhưng đầu óc thì lại không lớn lên.

Hùng Đại Chuy nói xong vỗ vỗ đầu Hùng Đại Hải, Hùng Đại Hải cười khờ khạo gãi gãi đầu.

- Đi chúng ta quay trở về.

Hùng Đại Chuy cười nói:

- Trịnh gia đã bày tiệc rượu ở Phong Khánh lâu, đang chờ người đây này.

Hôm nay thân phận của Trịnh Thế An đã thay đổi không còn là quản gia Trịnh gia mà là tộc lão đứng đầu.

Điều này cũng khiến cho Vương Chính và Hùng Đại Chuy bất tri bất giác cải biến xưng hô với Trịnh Thế An, không còn gọi là mũi to như trước nữa. Dù sao thân phận của Trịnh Thế An còn đó bọn họ đâu dám bày bạ.

Thẩm Quang cũng mang tới một thớt hắc mã dắt tới trước mặt Hùng Đại Chuy.

- Ta không biết cưỡi ngựa.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Không biết thì từ từ học chỉ là cũ không cần phải lo lắng, con ngựa này rất hiền lành ngoan ngoãn, chờ khi người cưỡi ngựa giỏi lên ta sẽ đem một thớt ngựa tốt khác đến.

Bên kia đám người Trịnh Thế An cũng đã lên xe.

Hùng Đại Hải cưỡi ngựa, có người hầu tiến tới giữ chặt dây cương.

Trịnh Ngôn Khánh tức thì đi tới trước mặt Đồng Hoàn:

- Đồng đại ca, hôm nay huynh đệ nhà ta đại hỉ, không biết Đồng đại ca có thời gian đi qua uống một chén không? Tiểu tử này ở đây một năm may mà có Đồng đại ca chiếu cố.

- À, ta đến, sẽ đến.

Đồng Hoàn mừng rỡ vạn phần.

Không ngờ rằng huynh đệ của hắn ra tù rồi mà vẫn cho ta mặt mũi.

Đồng Hoàn sinh hoạt ở tầng xã hội thấp nhất là một tiểu nhân vật, đừng nhìn hắn là một đội trưởng nhà lao, ở trong thành Lạc Dương tuy là lỗi quất nạt các phạm nhân om sòm nhưng đối với người khác hắn chẳng là gì cả.

Trịnh Ngôn Khánh là ai?

Đó là đệ tử Huỳnh Dương Trịnh thi, cháu trai của Trịnh gia tộc lão đồng thời còn là tài tử trong sĩ lâm, hắn có thể viết ra Tam Quốc, số người hâm mộ vô số, có thể gọi là minh tinh, trong quan trường hắn là môn sinh đặc ý của đại tướng quân Trương Tôn Thịnh, đường đường là Văn Kỳ Úy, tiền đồ rộng lớn.

Mặc kệ về lĩnh vực nào Đồng Hoàn cũng phải nịnh bợ vài phần.

Hôm nay Trịnh Ngôn Khánh lại chủ động mời hắn, trong lòng Đồng Hoàn liền nóng hổi... Trịnh công tử này đúng là người tốt, ngày sau ta vì hắn mà tan xương nát thịt cũng toại nguyện.

Đồng Hoàn vội vàng sắp xếp xong xuôi.

Dù sao trong lao cũng không có phạm nhân hắn là đội trưởng cho nên tùy ý định đoạt.

Đồng Hoàn cười một con hắc lừa rồi đi trong sự ngưỡng mộ của lính cai ngục.

Vương Chính và Hùng Đại Chuy chứng kiến cảnh đó thì trong lòng vô cùng cảm khái:

- Lão Trịnh, cháu trai của người tương lai nhất định khó lường.
- Tuổi còn nhỏ đã có thể khiêm tốn lời kéo nhân tâm như vậy tương lai nhất định sẽ rất thành công.

Trịnh Thế An nghe được thì khuôn mặt tươi cười như hoa.

Hùng Đại Hải ngày hôm sau ra tù đã làm thủ tục chuyển nhập.

Tuy nhiên nhìn khuôn mặt của hắn thì có vẻ lo lắng, mãi đến khi Trịnh Ngôn Khánh từ hành lang đi ra hắn mới cảm thấy thả lỏng một chút.

Đêm qua Hùng Đại Chuy đã nói với hắn:

- Đại hắc tử tuổi của con cũng không còn nhỏ, ở trong nhà ta tuy nói là không thiếu cơm, nhưng ở đây tương lai của con cũng chỉ là một cái túi cơm mà thôi. Con không biết quản lý sinh ý cũng không biết cách kết giao với người bên ngoài, ở trong nhà cũng không giúp được thúc phụ cho nên thúc phụ suy nghĩ thật lâu cuối cùng quyết định để con theo Trịnh gia.
- Tương lai của Khánh oa nhi nhất định vô cùng rực rỡ, nó lại là đại ca của con, con đi theo hắn thúc gia cũng có thể yên tâm.

Đối với Trịnh Ngôn Khánh, Hùng Đại Hải tuy mang theo một phần tôn kính nhưng cảm kích cũng rất lớn.

Cho nên để cho hắn đi theo Trịnh Ngôn Khánh hắn cũng không có ý kiến gì, chỉ là Hùng Đại Chuy nói rất nhiều về Trịnh Ngôn Khánh, Hùng Đại Hải tuy không thông minh chậm chạp nhưng cũng không đến mức si đần không hiểu nổi.

Hắn biết rằng ca ca của hắn có một danh khí rất lớn.

Cho nên Hùng Đại Hải không khỏi cảm thấy một vẻ lo lắng.

Hắn sợ hãi chính là mình làm không tốt, Trịnh Ngôn Khánh sẽ đuổi hắn về như vậy thì thật là xấu hổ chết người.

Hùng Đại Chuy và Trịnh Thế An ở bên phòng nói chuyện khiến cho Hùng Đại Hải không khỏi tâm tình bất an.

Tuy nhiên khi nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh tâm tình của hắn đã giảm đi rất nhiều lo lắng, Trịnh Ngôn Khánh tới thăm hắn vô số lần ở nhà lao, mỗi lần thấy Trịnh Ngôn Khánh đến, Hùng Đại Hải đều cảm thấy nhẹ nhàng.

- Ca ca.

Hắn ngu ngơ tiến lên vẫn an, chỉ là thanh âm vẫn còn chút lo lắng.

Hóa ra ca ca này của mình là một vị quan hơn nữa còn là một nhân vật khó lường.. Trịnh Ngôn Khánh nghi hoặc nhìn Hùng Đại Hải:

- Đại Hải, người đứng đây làm gì vậy, thúc gia của người đâu?
- Thúc gia đang ở trong phòng nói chuyện với Trịnh gia gia.
- À.

238. Chương 30: Đóa Đóa Ra Tay

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 30: Đóa Đóa ra tay

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Trịnh Ngôn Khánh đương nhiên biết rõ, Hùng Đại Hải sẽ đi tới Trịnh phủ.

Cho nên hắn khẽ vỗ vỗ hông Hùng Đại Hải sau đó cất bước đi vào trong phòng chính.

- Ngôn Khánh, con tới vừa lúc, Đại Chuy tử đã đem Đại Hải đến đây.
- À, con thấy rồi.

Trịnh Ngôn Khánh trước tiên tiến tới hành lễ với ba người Trịnh Thế An, sau đó lui về phía sau lưng Trịnh Thế An mà tỏ mò hỏi:

- Hùng gia gia, gia gia nói gì với đại hắc tử vậy? Con thấy hắn rất lo lắng đó, ở bên ngoài cứ thập thò.
- Ta nói với hắn là để hắn đi theo con, nghe lời con, bảo vệ an toàn của con cho tốt.
- Nếu như nó chọc phải tai họa bị đuổi về thì ta cũng không nhận đứa cháu trai này. Khánh oa nhi, về sau vất vả cho con rồi, con hãy chiếu cố cho tiểu tử ngốc này một chút, cần mắng cứ mắng, ngàn vạn lần không cần phải khách khí.

Ngôn Khánh nghe được nhin không được mà cười lên.

- Không nghiêm trọng như vậy chứ, Đại Hắc Tử rất không tệ.
 - Hùng gia gia... gia gia hù hắn đến mức hắn trở thành như vậy rồi kìa. Được rồi con sẽ cho hắn đi theo con, Hùng gia gia cứ yên tâm con sẽ đối xử tử tế với đại hắc tử.
- Đã có những lời này của Trịnh Ngôn Khánh, Hùng Đại Chuy cũng yên tâm.

Vì vậy Ngôn Khánh khi rời khỏi phòng chính đã dẫn theo Hùng Đại Hải tới trụ sở của mình. Trụ sở của Trịnh Ngôn Khánh là một khu nhà độc lập ở hậu viện, oằn giữa có năm gian, kế bên còn có ba gian nữa, còn có một chuồng ngựa, trong đó có bốn năm con, tuy nhiên Ngọc Đề Tuấn không ở chỗ này mà nó ở trong hoa viên độc lập.

Ngoại trừ Trịnh Ngôn Khánh, Đóa Đóa và Tiểu Niệm cũng ở mỗi người một gian.

Trịnh Ngôn Khánh lấy làm thư phòng một gian, Thảm Quang chiếm một gian, còn một gian nữa là trụ sở của Tứ Nhân và Tế Yêu.

Trịnh Ngôn Khánh đem Hùng Đại Hải giới thiệu cho mọi người.

Sau đó hắn nói:

- Đại hắc tử từ nay về sau ngươi thấy thiếu gì thì cứ nói, đi ra ngoài quẹo phải chính là hậu hoa viên, đi về phía bên trái chính là luyện võ trường. Ở đây luyện võ trường không có nhiều quy củ, chỗ nào ngươi không hiểu thì có thể tìm Thẩm đại ca thỉnh giáo. Ừ đại khái như vậy, ngươi nhớ kỹ lấy.

Hùng Đại Hải gật đầu:

- Nhớ kỹ.
- Đại hắc tử, bình thường ngươi thích làm gì?
- À, trước kia lúc ở nhà ta giúp thúc thúc rèn đúc hoặc là đưa hàng.
- Về sau ở trong lao chỉ đánh quyền luyện công phu mà ca ca chỉ cho ta.
- Một khối chất liệu tốt như vậy mà không luyện võ thì thật đáng tiếc.

Đóa Đóa nhìn thân thể của Hùng Đại Hải, khẽ nói:

- Tiểu Tú, không bằng để cho đại hắc tử theo ta học võ, ta thấy hắn đọc sách dù sao cũng không được không bằng để hắn chuyên tâm luyện tập võ nghệ.
- Ừ đúng rồi, Cáp công công sáng chế ra Hàng Long Phục Hổ công, rất thích hợp với hình thể của hắn.

Trịnh Ngôn Khánh kinh ngạc nói:

- Hàng Long Phục Hổ công, cái này với Hàng Long công trước kia người dạy cho ta có liên hệ gì không?

Đóa Đóa cười khanh khách:

- Khách biệt khá lớn... Hàng Long công chỉ là một môn trúc cơ công phu.

Hàng Long Phục Hổ công thì khác, Cáp Công công mười năm sáng chế ra, công phu không tính phức tạp về sau muốn truyền cho đệ tử nhưng không tìm thấy người thích hợp cho nên một mực bảo tồn ở chỗ ta.

Nếu là công phu mà Cáp Sĩ Kỳ sáng tạo ra nhất định không tầm thường.

Phải biết rằng Trương Tôn Thịnh không chỉ một lần khích lệ công phu của Cáp Sĩ Kỳ, Trương Tôn Thịnh không ít lần nói, Cáp Sĩ Kỳ thực xứng danh thiên hạ đệ nhất cao thủ.

Đơn đả độc đấu chỉ sợ không ai có thể đánh lại hắn.

Đây cũng là lý do mà Dương Quảng mật lệnh cho Phòng Ngạn Khiêm và Trương Tôn Thịnh cần phải diệt trừ Cáp Sĩ Kỳ, bởi vì thử nghĩ mà xem, một người như vậy nếu như còn sống sẽ là một thanh kiếm treo trên đầu của Dương Quảng, làm cho hắn vĩnh viễn không được yên tâm.

- Đại hắc tử, ngươi về sau cần phải học tập Đóa Đóa tỷ tỷ cho tốt.

Nào biết, Hùng Đại Hải có phần không tình nguyện:

- Một tiểu nương tử không nhẽ như vậy, ta một ngón tay cũng có thể làm cho nàng ta ngã.

Đóa Đóa nghe xong thì lập tức không vui.

- Hắc tử, ngươi xem thường ta đúng không?
- Ta không xem thường ngươi nhưng ngươi nhỏ và gầy như vậy....
- Vậy ngươi có dám cùng với ta đọ sức một lát không?
- Thật sao, chỉ là ta sợ rằng ngươi nhỏ nhắn xinh xắn như vậy vạn nhất ta đã thương ngươi, ca ca ta chẳng phải mất hứng sao?

Trịnh Ngôn Khánh và Thẩm Quang nhin không được mà cười ha hả.

Chỉ thấy má phấn của Đóa Đóa đỏ bừng:

- Được, ta muốn nhìn xem đến tột cùng là ai làm tổn thương ai.

Trịnh Ngôn Khánh định bước tới ngăn cản nhưng Đóa Đóa chết sống gì cũng phải tử thí với Hùng Đại Hải, Ngôn Khánh đành phải đáp ứng.

Tuy nhiên Thẩm Quang lại khê nói:

- Công tử không cần lo lắng, theo ta thấy đại hắc tử không phải là đối thủ của tiểu nương tử.

- Sao?

- Kiến thức căn bản của tiểu nương tử so với ta còn vững chắc hơn, hiển nhiên nàng được cao nhân chỉ điểm. Luận về khí lực hiển nhiên nàng không phải là đối thủ của đại hắc tử nhưng nếu là độ sức thì hai đại hắc tử cũng chưa chắc có thể thắng được nàng. Chớ quên nàng ta là đệ tử của ai.

Đúng thế, Đóa Đóa tuy không phải là đệ tử của Cáp Sĩ Kỳ, nhưng Cáp Sĩ Kỳ cũng chỉ điểm qua cho nàng, Trịnh Ngôn Khánh tin rằng võ nghệ của nàng hiện tại rất cao cường.

Vì vậy Trịnh Ngôn Khánh liền để Đóa Đóa và Hùng Đại Hải đi tới diễn võ trường.

- Thẩm đại ca, huynh nói khổ người của đại hắc tử dùng vũ khí gì thì tốt?

- Bộ dạng của hắn theo ta thấy dùng đao kiếm thương bổng đều không thích hợp, tốt nhất là dùng binh khí nào trầm trọng một chút.

Người này khí lực rất lớn, lên chiến trường không cần kỹ xảo gì, chỉ cần đánh đánh giết giết, tuyệt đối trở thành một mãnh tướng.

- A...

Trịnh Ngôn Khánh nghe vậy định mở miệng thì bỗng nhiên nghe thấy trong trường ầm một tiếng, quay đầu nhìn lại chỉ thấy Hùng Đại Hải đã ngồi dưới đất, kinh ngạc nhìn Đóa Đóa mà nói lớn:

- Chuyện này không thể, người chơi xấu, chúng ta đấu lại.

Nói xong hắn làm ra dáng vẻ hổ vồ xông về phía Đóa Đóa.

Đóa Đóa cũng không bối rối, bước về phía bên cạnh nhường lối, đầu ngón tay đặt lên cánh tay của Hùng Đại Hải, dưới chân ngáng một cái, thân thể mềm mại đột nhiên phát lực, Hùng Đại Hải không dừng chân lại được, ngã sấp xuống mặt đất.

- Có phục hay không?

- Không phục.

Ngôn Khánh lúc này liền nhận ra thân thủ của Đóa Đóa tuyệt đối xếp phía trên Hùng Đại Hải.

Nàng sử dụng chiêu thức này theo nguyên lý chín lạng gạt nghìn cân, chiêu chiêu ẩn chứa sát cơ, Hùng Đại Hải không thể cùng một cấp bậc với nàng.

239. Chương 31: Hắc Toàn Phong.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 31: Hắc Toàn Phong.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên hỏi:

- Thẩm đại ca, huynh nói cho hắc học búa thì thế nào?
- Trường búa sao?
- Không phải là trường búa mà là song phủ.

Chẳng hiểu tại sao trong đầu của Trịnh Ngôn Khánh lại hiện ra hình ảnh của hắc toàn phong Lý Quỷ trong truyện thủy hử.

- Song phủ thì có vẻ đơn giản một chút, dễ dàng luyện được.

Thẩm Quang cũng gật nhẹ đầu:

- Tuy nhiên đại hắc tử sử dụng song phủ thì chỉ có thể ở dưới đất, không thể lên lưng ngựa.
- Ở dưới đất cũng được, huynh xem tuổi tác của hắc đã chừng này rồi học cưỡi ngựa kỹ thuật chỉ sợ cũng khó có thể tinh xảo, người này chỉ cần xông lên chiến trường, vạn phu khó chống.
- Ừ nếu hắc dùng song phủ ta nghĩ ra hắc nên dùng tên hiệu Hắc Toàn Phong.

- Danh tự này rất hay, so với cái tên Nhục Phi Tiên của thuộc hạ còn lợi hại hơn, công tử quả nhiên lợi hại, thuận miệng nói ra cũng vượt xa người khác.

Thẩm Quang liên tục gật đầu tỏ vẻ tán thưởng, Trịnh Ngôn Khánh cười mắng một câu hắc quay lại thì thấy Hùng Đại Hải đã bị Đóa Đóa đánh bay ra ngoài, cứ như vậy mấy lần, may mà Hùng Đại Hải da thịt béo mập đổi lại là người khác chỉ sợ đã gãy xương dân cốt ra rồi.

- Phục rồi, ta phục rồi.

Hùng Đại Hải nằm rạp trên mặt đất không ngừng kêu to

Mao Tiểu Niệm ở bên cười khanh khách không ngừng:

- Đại hắc tử ngươi đã nguyện ý đi theo tỷ tỷ học chưa?
- Tỷ tỷ, ta nguyện ý.

Hùng Đại Hải lớn tiếng trả lời.

Tuy nhiên tuổi của hắc lớn hơn Đóa Đóa một chút, gọi Đóa Đóa là tỷ tỷ khiến cho Đóa Đóa vô cùng xấu hổ.

Trịnh Ngôn Khánh đứng dậy:

- Đại hắc tử, từ hôm nay ngươi theo Đóa Đóa tập võ, nghe theo sự phân phó của nàng ta.
- Ta đi tìm Chuy Tử gia gia, kêu ông ấy chế tạo cho ngươi một binh khí vừa tay.
- Được rồi, hiện tại đầu tóc ngươi dính đầy bụi rồi, mau đi tắm rửa đi kéo chỗ nữa Hùng gia gia nhìn thấy còn tưởng rằng ta khi dễ ngươi.

Hùng Đại Hải gật đầu nở ra nụ cười chất phác.

Cứ như vậy, Hùng Đại Hải ở Trịnh gia được dần xếp như vậy.

Thời tiết dần dần chuyển sang mát lạnh, vừa mới tới đầu tháng mười nhiệt độ đã hạ xuống, trở nên rét lạnh.

Những năm qua thời điểm này chưa cần phải dùng lò sưởi.

Nhưng năm nay vừa mới tới tháng mười lò sưởi đã được dân cư chen nhau sử dụng, cũng khiến cho giá than trên phố Lạc Dương trở nên tăng chóng mặt, những người bán than sinh ý trở nên náo nhiệt.

Bệnh tình của Trương Tôn Thịnh sau mùa đông đã nặng thêm.

Vào cuối thu, bệnh tình của Trương Tôn Thịnh đã có chuyển biến tốt đẹp thậm chí một thời gian ngắn còn có thể chỉ điểm cho Trịnh Ngôn Khánh luyện tên.

Cưỡi ngựa đánh giáo thì dĩ nhiên không thể được kể cả khi truyền thụ tiền thuật cũng là dùng miệng.

Chỉ là tình huống lúc đó của Trương Tôn Thịnh xác định là chuyển biến tốt đẹp.

Thậm chí ngay cả Sào Nguyên Phương tới thăm cũng nói rằng không có vấn đề gì lớn, sau đó hân phụng chỉ trở về Trường An, rời khỏi Lạc Dương. Lúc đó mọi người đều cho rằng Trương Tôn Thịnh có thể hồi phục rất nhanh.

Tuy nhiên sau khi mùa đông tới, lại khiến cho bệnh tình của Trương Tôn Thịnh trở nên chuyển biến bất thường.

Cho nên tất cả mọi người đều không chuẩn bị kịp, Dương Quảng cũng hạ chỉ cho Sào Nguyên Phương nhanh chóng từ Trường An trở về nhưng đã muộn. Dựa theo lời nói của Sào Nguyên Phương: Đại tướng quân lần này bệnh cũng tái phát, lần trước tiểu sát Cáp Sĩ Kỳ, đã bị thương tới nội phủ, khiến cho hàn khí tới tận xương, lần này tái phát, bệnh tình vô cùng nguy kịch, hơn nữa còn là chậm trễ cứu chữa.

Ngự ý là: Ông ấy chết chắc rồi.

- Phu nhân bọn nhỏ đâu rồi?

Trương Tôn Thịnh từ trong hôn mê tỉnh lại, hiện tại đã là nửa đêm.

Ở trong phòng bày ba chậu than nóng cháy hừng hực khiến cho căn phòng càng thêm oi bức.

Cao phu nhân khẽ nói:

- Hành An cùng với Hành Thao mấy ngày liền vất vả, thiếp đã để cho bọn họ trở về phòng nghỉ ngơi, Vô Kỵ thì ở bên Cao Kiệm, Quan Âm tỷ không chịu ngủ trưa, nhờ có Ngôn Khánh dỗ dành nên đã đi ngủ rồi.

- Ngôn Khánh còn chưa đi sao?

Cao phu nhân hai mắt đỏ lên mà khẽ nói:

- Nếu như không phải nhờ Ngôn Khánh chiếu cố Quan Âm tỷ, thì không biết nó đã loạn thể nào rồi.

- Phu quân, ông thu được một đồ đệ rất tốt ngay cả Bùi công cũng nói chàng có phúc khí.

- Triều đình bên kia....

- Chuyện này bệ hạ đã ủy thác cho hoàng hậu đến đây, nói ông tỉnh dưỡng cho thật tốt, hoàng hậu nói bệ hạ tạm miễn chức vụ kiêu vệ đại tướng quân của ông, đồng thời điều Vi Vân Khởi tới đây, sau khi thân thể của ông tốt lên có thể ủy thác trách nhiệm... Hoàng hậu còn nói, bệ hạ đang chiêu mộ các danh y tới Lạc Dương vì ông mà khám bệnh.

Nhìn ra được Dương Quảng đối với Trương Tôn Thịnh vô cùng quan tâm.

Trương Tôn Thịnh gật nhẹ đầu:

- Nếu như có Vi lang quân tiếp nhận kiêu vệ thì ta đã có thể yên tâm.

Vi lang quân chính là Vi Vân Khởi người này thuộc về môn phiệt vi thị, là hậu nhân của danh tướng Vi Hiếu Khoan thời bắc chu, từng có công ổn định bốn vạn tù binh Khiết Đan khiến cho người Khiết Đan sau này không có dị tâm.

Tùy Dạng Đế sau khi biết được phong cho hân chức tùy tùng ngự sử.

Bất kể là binh pháp hay là thủ đoạn, chiến thuật tư tưởng, Vi Vân Khởi đều là người nổi nghiệp đặc ý của Trương Tôn Thịnh.

Trương Tôn Thịnh thở phào một hơi, trong lòng như cất được tảng đá lớn.

Thân thể của mình hân tinh tường.

Trương Tôn Thịnh trong lòng rất rõ ràng, hân khả năng không trụ được... kỳ thực từ hai ba tháng trước hân vì tiểu sát Cáp Sĩ Kỳ, bệnh cũ phát tác trải qua trị liệu thương thể đã ngăn lại được.

Nhưng thời tiết đột nhiên biến hóa, hắn không chuẩn bị được, hiện tại thương hàn đã tới tận xương, chỉ sợ thần tiên tới cũng khó có thể cứu sống.

Sống 58 năm lập nhiều chiến công hiển hách.

Có môn sinh đặc ý, vì hắn mà làm bài Xuất Tắc thơ, cả đời này không còn gì hối tiếc.

Chỉ du nhất hai chuyện hắn còn lo lắng: Một là chưa ai kế nhiệm chức vụ của hắn, hai là tương lai của thế nhi.

- Phu nhân nếu như ta gặp bất trắc thì nhớ nghe kỹ hai câu của ta.

- Cao phu nhân nghe được thì thất sắc:

- Phu quân ông nói gì?

- Phu nhân chuyện nhà mình, phu nhân tinh tường, ta trải qua chém giết vô số có thể chết ở giường ầm nệm êm đã đủ may mắn, tuy nhiên ta còn một số lo lắng, Hằng An hẹp hòi, Thúc Đức ích kỷ, hai người này không đáng tin.

Cao Kiệm thuộc lòng thi thư nhưng tính toán cũng rất nhiều, mọi thứ chỉ cầu hiệu quả và lợi ích, cũng khó dựa vào.

Cho nên sau khi ta chết gặp chuyện có thể thương nghị với Ngôn Khánh, đứa bé kia tuy tuổi còn nhỏ nhưng không kém gì người trưởng thành. Theo ta thấy bề hạ hiện tại tuy chưa trọng dụng hắn nhưng tương lai của hắn cũng sẽ vô hạn lượng... cho nên ta muốn đem Quan Âm tỳ phò thác cho hắn, tương lai của Vô Kỳ cũng có người chiếu ứng.

240. Chương 32: Di Ngôn.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 32: Di ngôn.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Cao phu nhân khẽ giật mình rồi gật đầu nói:

- Phu quân yên tâm, thiếp nhất định không quên lời phu quân nói.

- Phiền phu nhân gọi Trịnh Ngôn Khánh tới đây.

- Nó hiện tại không có ở đây.

Cao phu nhân khẽ nói:

- Dù sao cũng đã muộn, phu quân đã tỉnh lại chờ tới hừng đông rồi tính sau.

- Gọi hắn tới đây ta có chuyện trọng yếu cần nói với hắn.

Cao phu nhân gật gật đầu:

- Thiếp đi gọi hắn.

Từ khi Trương Tôn Thịnh gặp bệnh nặng, Trịnh Ngôn Khánh vẫn ở Phích Lịch đường, chưa từng rời khỏi.

Hắn có một trực giác, bệnh tình của Trương Tôn Thịnh lần này chỉ sợ khó có thể qua khỏi, cho nên hắn ở lại tránh cho bỏ lỡ lần gặp mặt cuối cùng.

Không chỉ bởi vì Trương Tôn Thịnh là ân sư thụ nghiệp của hắn.

Hà trên thực tế, Trịnh Ngôn Khánh hiểu được những công huân mà Trương Tôn Thịnh lập được không tránh khỏi mà kính trọng hắn.

Công lao sự nghiệp của hắn thậm chí đã vượt qua đại tướng quân Lý Quảng.

Đơn giản vì vấn đề huyết thống cho nên không bằng Lý Quảng trước kia, thậm chí có người không biết đến cái tên Trương Tôn Thịnh, đa phần biết đến cũng bởi vì nữ nhi và nhi tử của hắn.

Thậm chí có rất người biết được câu thành ngữ một mũi tên bắn trúng hai con nhạn là xuất phát từ Trương Tôn Thịnh.

Người này nghiêm khắc với bản thân, đối đãi với người khác rất rộng lượng, Trịnh Ngôn Khánh tiếp xúc với Trương Tôn Thịnh càng lâu càng sinh phần kính ý.

Trịnh Ngôn Khánh đang hơi mệt mỏi ở trong sương phòng ngủ gắt, nghe nói Trương Tôn Thịnh muốn gặp, Trịnh Ngôn Khánh không nói nhiều lời, lập tức cùng Cao phu nhân đi.

Trước khi bước đi, hắn còn sửa sang lại y quan, dùng tuyết đọng trên mặt tẩy đi vẻ ủ rũ.

Chỉ nguyên động tác này thôi đã khiến cho Cao phu nhân có nhiều hảo cảm với hắn hơn, bà mỉm cười đứng ở cửa ra vào, nhìn Trịnh Ngôn Khánh sắp xếp thỏa đáng rồi khẽ nói:

- Ngôn Khánh, sự phụ của con ở bên trong chờ con, mau đi vào đi.

Trịnh Ngôn Khánh kéo cửa ra, lập tức cửa phòng ngủ được khép lại.

- Ngôn Khánh, con đã tới rồi.

Trịnh Ngôn Khánh ngồi xuống bên cạnh giường của Trương Tôn Thịnh:

- Sự phụ, người cảm thấy thế nào?

- Ha ha, không sao nghe nói người mấy ngày nay cũng không quay về, ở lại chào hỏi khách khứa và chiếu cố Quan Âm tỳ, khổ cực cho người rồi.

- Một ngày làm thầy cả đời là cha, đây là nghĩa vụ của đệ tử, nào dám quản vất vả.

Trên mặt Trương Tôn Thịnh tràn ngập sự vui vẻ.

Hắn lại ohir bài học của Trịnh Ngôn Khánh gần đây, thấy Trịnh Ngôn Khánh không bỏ bê liên lộ ra vẻ tán thưởng.

- Ngôn Khánh, còn nhớ lần trước con đáp ứng chuyện gì với ta không?

Trịnh Ngôn Khánh nghe được trên khuôn mặt lộ ra vẻ nghi hoặc rồi lại lắc đầu.

- Lần trước ta bị bệnh từng phó thác cho con chăm sóc Quan Âm tỳ cho tốt.

Hiện nay ta muốn hỏi con một lần nữa, nếu như ta thật sự không qua khỏi, con có nguyện ý thay ta chiếu cố Quan Âm tỳ cả đời không?

Trịnh Ngôn Khánh giật nảy mình, hắn vội vàng quỳ xuống:

- Sự phụ vì sao lại nói những lời này.

- Người chớ để ý, ta chỉ hỏi người người có đồng ý không?

Trịnh Ngôn Khánh đã minh bạch ý của Trương Tôn Thịnh, hắn muốn mình lấy Trương Tôn Vô Cấu làm vợ.

Hắn ngập ngừng, Trương Tôn Thịnh lại lộ vẻ chờ đợi mang theo ánh mắt soi mói, Trịnh Ngôn Khánh thật sự không tìm ra cớ để từ chối đành cất tiếng:

- Đệ tử nguyện ý.

Trương Tôn Thịnh như trút được gánh nặng, thở phào một hơi.

- Quan Âm từ tính tình nhu nhược, chỉ sợ ngày sau liên lụy nhiều tới người, tuy nhiên nàng ta là hảo haid tử... Ta cũng biết chuyện của người và Bùi gia tiểu nương....

- Theo đạo lý mà nói, thế gia đại tộc thông hôn là chuyện bình thường, tuy nhiên có một điều là Bùi Thế Cử tuy coi trọng tài hoa của người nhưng chưa chắc đã mạo hiểm để bệ hạ nghi kỵ. Hiện nay Bùi gia như mặt trời ban trưa, Bùi Thế Cử xuất thân từ Đông quyền, danh tiếng vô lượng, mà người ngày sau dĩ nhiên cũng sẽ được bệ hạ trọng dụng, nếu như Bùi Trịnh hai nhà kết hợp với nhau, ảnh hưởng sinh ra chỉ sợ bệ hạ cũng không muốn nhìn thấy, thậm chí các gia tộc khác cũng chưa chắc đồng ý.

Nếu như là vậy, không chỉ Bùi gia mà cả người đều có họa sát thân.

Trịnh Ngôn Khánh gật đầu:

- Đệ tử minh bạch.

Trưởng Tôn Thịnh đúng là đã nói một sự thật.

Hiện nay cường thịnh nhất là Bùi gia, tương lai Trịnh gia cũng có thể cường thịnh, nếu như đem hai nhà này kết hợp vào một chỗ thì sẽ mang tới kết quả gì?

Ai cũng không thể nói rõ... nhưng mà để Ngôn Khánh thối lui như vậy hẳn thật không nguyện ý.

Đối với Bùi Thúy Vân, hẳn có thể không có tình yêu nhưng vô cùng có hảo cảm, có thể cùng hẳn nói chuyện chỉ sợ ngoài Bùi Thục Anh cũng chỉ có nàng.

Điểm này Đóa Đóa cũng không thể so được.

Trưởng Tôn Thịnh khẽ nói/l

- Tuy nhiên nếu như Bùi gia nương tử có thể đoạn tuyệt quan hệ với Bùi gia thì cũng không sao.

Nói xong những lời này hẳn mở trường hai mắt nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh khẽ giật mình, hẳn chợt hiểu hàm nghĩa trong lời của Trưởng Tôn Thịnh, Trưởng Tôn Thịnh biết rõ, Trịnh Ngôn Khánh chưa chắc có thể bỏ được Bùi Thúy Vân cho nên cùng Bùi Thúy Vân cũng không phải là không có hi vọng, tuy nhiên có làm được hay không thì phải xem thủ đoạn của Trịnh Ngôn Khánh.

Hiện nay ba vợ bốn nàng hầu là chuyện bình thường.

Trưởng Tôn Thịnh cũng biết tương lai Trịnh Ngôn Khánh chưa chắc sẽ chỉ có Vô Cấu là vợ.

Vô Cấu có tính tình ngây thơ rực rỡ, niên kỷ lại nhỏ, chưa chắc nắm được trái tim của Trịnh Ngôn Khánh, vì có thể để Vô Cấu có một chỗ dựa, Trưởng Tôn Thịnh không ngại đồng ý cho Trịnh Ngôn Khánh và Bùi Thúy Vân đến với nhau với điều kiện là Bùi Thúy Vân phải thoát ly khỏi Bùi gia.

Bùi Thúy Vân là một nữ tử thiện lương.

Nếu như nàng ta không còn quan hệ với Bùi gia thì cũng nhất định không thể nào trở thành chính thất của Trịnh Ngôn Khánh.

Trưởng Tôn Thịnh tính toán rất sâu nhưng có thể thành công hay không thì chỉ có thể dựa vào thủ đoạn của Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Ngôn Khánh tuy cũng có tâm kế nhưng lại không ngờ rằng Trưởng Tôn Thịnh lại tính toán vào lúc này.

Hắn hiện tại xấu hổ muốn giải thích với Trưởng Tôn Thịnh một phen thì Trưởng Tôn Thịnh đã mở miệng, Trịnh Ngôn Khánh không biết phải làm thế nào.

- Ngôn Khánh đem quyển trục kia ra đây.

Trịnh Ngôn Khánh đứng dậy, đi tới bên cạnh thư án cầm lấy một quyển trục.

Hắn mở ra, chính là bài Xuất tặc hẳn tặng Trưởng Tôn Thịnh khi xưa.

Trưởng Tôn Thịnh từ lúc có được luôn mang theo bên người, cực kỳ quý trọng.

Trịnh Ngôn Khánh đem quyển trục đưa tới tay của Trương Tôn Thịnh.

Trương Tôn Thịnh yên lặng mở ra, trên mặt hiện ra một vẻ tươi cười.

241. Chương 33: Trương Tôn Thịnh Qua Đời.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 33: Trương Tôn Thịnh qua đời.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Hắn đem quyển trục đặt ở trước ngực, hai mắt nhắm lại rồi đột nhiên nói:

- Ngôn Khánh ta nhớ lúc trước khi ngươi viết Tam Quốc Diễn Nghĩa từng làm một bài thơ Lâm Giang Tiên đúng không? Ha ha, ngươi có thể ca một khúc cho ta nghe được không?

Ngôn Khánh gật gật đầu nhìn đàn cổ trong gian phòng.

Ở trúc viên bốn thứ cầm kỳ thi họa không thể thiếu trong việc giải trí, Trịnh Ngôn Khánh đối với thư pháp là sau nhất, kế đến là vẽ tranh, thứ ba là đánh cờ, mà âm luật thì kém cỏi nhất, xếp hạng chót, tuy nhiên hắn cũng có thể đánh đàn.

Hắn đem đàn cổ ngồi xuống, bắt đầu chỉnh dây đàn.

Tập trung tư tưởng một lúc, Trịnh Ngôn Khánh dùng ngón tay gảy đàn phát ra tiếng thanh nhã:

- Nước Trường Giang về đông chảy xiết

Sóng cuốn trôi đi hết anh hùng.

Ngôn Khánh giương cổ mà hát, ca âm mặc dù non nớt nhưng rất có hàm súc.

- Thị phi thành bại quay đầu không, núi xanh như trước tại, vài lần trời chiều hồng.

Trương Tôn Thịnh nhắm hai mắt lại, vô ý thức ôm chặt quyển trục xuất tặc, khóe mặt từ từ có hai dòng nước đục ngầu chảy ra nhưng trên mặt lại hiện ra vẻ thỏa mãn.

- Bạc trắng ngư tiêu, đảo trên sông

Gió trăng thu lại xuân nồng

Ở ngoài phòng, Cao phu nhân nghe được lẳng lặng cắn cặp môi đỏ mọng, lộ ra vẻ đau thương.

Quyển trục của Trương Tôn Thịnh lặn xuống đất, trong lòng Trịnh Ngôn Khánh cũng quặn đau một hồi, trong chốc lát hắn nhận không được hai hàng nước mắt tràn ra.

Sáng sớm mưa bắt đầu trút xuống.

Mưa rơi không lớn chỉ lất pha lất phát nhưng rơi vào trên người lại có cảm giác lạnh thấu xương. Ở bên ngoài Phích Lịch đường, có mười sáu chiếc đèn lồng lớn nhỏ treo lên, cáo chỉ thể nhân: Hữu kiều vệ đại tướng quân Trương Tôn Thịnh đã quy thiên.

Trịnh Ngôn Khánh ngồi ở trong xe ngựa, vô ý thức nắm chặt áo choàng trên người.

- Đại Hải, chúng ta về nhà thôi.

Trương Tôn Thịnh đã quy thiên, chuyện mai táng của hắn thì cần phải bẩm cáo với triều đình trước, rồi sau đó chuyển cho triều đình sắp xếp việc an táng.

Trong này đủ loại thủ tục, đủ loại nghi thức, vô cùng phức tạp, địa vị của Trương Tôn Thịnh ở trong triều đình tuyệt đối không phải là nhỏ, cho nên Trịnh Ngôn Khánh đã thức trắng ba ngày đêm không nghỉ, vô cùng mệt mỏi nên Cao phu nhân để cho hắn về phủ nghỉ ngơi trước, thay đổi ăn mặc rồi qua.

Hùng Đại Hải vội vàng lên xe.

Bánh xe nghiền nặng trên mặt đất, phát ra tiếng cút kít, ở trong mùa đông tĩnh mịch tạo ra sự tịch liêu đặc biệt.

Ngôn Khánh đã từng giết người kiếp trước cũng đã trải qua sinh ly tử biệt.

Nhưng mà từ khi trùng sinh cho tới nay đây là lần đầu tiên hắn phải đối mặt với chuyện như vậy, Cáp Sĩ Kỳ chết hắn không có cảm giác gì, bởi vì cả hai cũng không phải là chi giao, Á Á chết cũng không có cảm giác, dù sao cũng chỉ gặp mặt một lần. Vợ chồng Mao Vượng có chết đi, Trịnh Ngôn Khánh cũng không cảm thấy đau nhức tận đáy lòng nhưng hôm nay Trương Tôn Thịnh đi rồi hắn đã cảm nhận được đau khổ... Cảm giác đau đớn này giống như mất đi cả linh hồn.

Trịnh Ngôn Khánh tiếp xúc với Trương Tôn Thịnh chưa đầy một năm.

Thậm chí sau thanh minh trở về, Trương Tôn Thịnh trì hoãn hai tháng thì tổng thời gian hắn tiếp xúc chỉ có bảy tám tháng mà thôi, tuy nhiên Trương Tôn Thịnh đã coi hắn như con ruột.

Kiểu quan tâm này không giống như sự quan tâm của Lý Cơ.

Tình thầy trò này, so với tình thầy trò đời sau này hoàn toàn không giống nhau.

Trương Tôn Thịnh đối với hắn là hết lòng truyền thụ, thậm chí tiền thuật của mình cũng không hề giữ lại mà truyền cho Trịnh Ngôn Khánh.

Hiện nay Trương Tôn Thịnh đã đi rồi, Trịnh Ngôn Khánh cũng mất đi chỗ dựa, quan trọng nhất là mất đi một người quan tâm hắn, vì hắn mà truyền thụ.

Nghĩ đến đây, Trịnh Ngôn Khánh lại cảm thấy trong lòng quặn đau.

Trở lại Hoài Nhân phường đại môn Trịnh phủ đã mở ra.

Mấy lão bộc hiện tại đang quét sạch mấy bậc thang, nhìn thấy xe ngựa dừng lại bọn họ liền tiến tới nghênh đón.

- Công tử, ngài trở về rồi hả?

Trịnh Ngôn Khánh từ trên xe ngựa đi xuống, đem áo khoác phủ kín lại.

Nói thật với thân thể và bản lĩnh của hắn khí trời như vậy cũng không làm hắn rét lạnh, cái hắn rét lạnh là rét lạnh ở trái tim.

- Lập tức truyền lệnh của ta, cả nhà đốt giấy để tang.

Trịnh Ngôn Khánh tiếp tục phân phó:

- Gỡ những đèn lồng màu đỏ kia xuống thay đổi bằng đèn lồng màu trắng.

Mấy vị lão bộc không khỏi giật mình: Trong nhà có tang lễ gì vậy?

Tuy nhiên không ai dám hỏi thăm, bởi vì tiểu thiếu gia bình thường hoà ái hiện tại đã tới tầm phiền muộn, khiến cho người ta phải hải hùng khiếp vía.

Trịnh Ngôn Khánh để cho Hùng Đại Hải đi nghỉ trước, còn mình thì về thư phòng.

Đóa Đóa cùng với tiểu Niệm lúc này đã thức dậy, thấy Ngôn Khánh tâm tình không tốt, thì cũng không dám hỏi nhiều, tiểu Niệm đi chuẩn bị bữa sáng cho Ngôn Khánh mà Đóa Đóa thì đi vào thư phòng thấy Ngôn Khánh ngơ ngác ở bên cạnh thư án thì thất hồn lạc phách.

- Tiểu Tú..

Trịnh Ngôn Khánh ngẩng đầu:

- Sư phụ đi rồi.

- Sao?

Đóa Đóa cũng lấp bắp kinh hãi.

Đối với Trương Tôn Thịnh, nàng không có hảo cảm, dù sao nàng cũng biết rõ, Trương Tôn Thịnh chính là người tham gia tiểu sát Cáp Sĩ Kỳ, tuy là phụng chỉ nghe lệnh nhưng trong lòng nàng vẫn xem Trương Tôn Thịnh là cừu nhân.

Vốn nàng tưởng rằng khi nghe tin Trương Tôn Thịnh chết nàng sẽ rất vui nhưng hiện tại Đóa Đóa cũng không cảm thấy nhẹ nhõm bao nhiêu, trong lòng thậm chí cảm thấy vắng vẻ, giống như mất đi điều gì đó.

- Đóa Đóa, chớ ghi hận sư phụ, kỳ thật ông ấy... không có gì sai.

- Ừ.

Đóa Đóa cúi đầu khẽ đáp ứng.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Kỳ thật đúng đúng sai sai làm sao có thể nói tình tường. Nhớ năm đó tổ phụ người ám sát tiên đế là vì đoạt lại cơ nghiệp cũng không có gì sai lầm, tiên đế đuổi giết phụ thân người cũng vì dẹp yên thiên hạ cũng không có gì sai, thậm chí ngay cả hôm nay hoàng đế tru sát Cáp công công, sư phụ cũng chỉ theo hấn phụng chỉ làm việc, người có thể nói ai đúng sai sai sao?

Đứng trên góc độ khác nhau, mọi chuyện sẽ khác nhau.

Cáp công cô muốn vì các người mà đoạt lại vinh quang cũng không có gì sai, thế nhưng đứng trên góc độ hoàng đế ông ấy lại là mưu nghịch. Loại chuyện này, ai đúng ai sai sao có thể giải thích tình tường.

242. Chương 34: Túc Trực Linh Cữu.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 34: Túc trực linh cữu.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Đóa Đóa im lặng vô ý thức nắm chặt tay của Trịnh Ngôn Khánh.

Buổi sáng sớm, tin Trương Tôn Thịnh chết đã truyền vào cung.

Dương Quảng sau khi biết được cất tiếng khóc lớn, tuyên bố không quản tới chính sự, không thiết triều ba ngày.

Buổi trưa, Tiều hoàng hậu đích thân tới Phích Lịch đường, đại biểu cho Dương Quảng đi tế bái Trương Tôn Thịnh, về sau quan viên lớn nhỏ trong thành Lạc Dương, thậm chí là môn phiệt đệ tử cũng nhao nhao tới tế bái, Phích Lịch đường mở cửa nghênh đón suốt một ngày, những người tới tế bái liên tục làm cho Ngôn Khánh mệt mỏi không chịu nổi.

- Hiền đệ nghỉ ngơi một chút đi

Cùng hấn ở trước cửa phủ tiếp đãi khách tới thăm còn có con thứ ba của Trương Tôn Thịnh, Trương Tôn Hành Thao, hấn so với Trịnh Ngôn Khánh thì hơn tới mười tuổi.

Nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh lộ vẻ mệt mỏi, Trưởng Tôn Hành Thao nhin không được thăm cảm thán, phụ thân đã thu được một đệ tử giỏi.

Trịnh Ngôn Khánh quả thật nhin không được.

Sáng sớm trở về, hần thiếp đi một canh giờ đã vội vàng trở về phích lịch đường.

Nguyên một ngày bề bộn, hần chỉ uống vài ngụm nước còn lại không ăn gì cả.

Đặc biệt khi Tiêu hoàng hậu tới, Trịnh Ngôn Khánh ở bên ngoài lo liệu, không chỉ dẫn hoàng hậu tới linh đường tế bái mà còn sau đó phải trở về gấp đem tiếp đón những quan lại trong triều, thuộc hạ của hoàng hậu một người cũng không thể sơ sót.

Trưởng Tôn Hành Thao là người mê đọc sách những chuyện này hần không quá thông thạo.

Vốn Cao phu nhân cùng Trưởng Tôn Thuận Đức muốn Trịnh Ngôn Khánh qua giúp đỡ Trưởng Tôn Hành Thao, cuối cùng lại trở thành Ngôn Khánh vội vàng ở bên ngoài, Hành Thao ở bên cạnh giúp đỡ. Cũng may hần tính tình nhu hòa không thêm để ý tới việc này.

- Tam ca, đệ đi nghỉ một chút, huynh ở bên trong nếu như có chuyện gì thì tìm người gọi ta.

Trịnh Ngôn Khánh nói xong cũng không khách khí quay người đi vào trong phòng.

Cuối cùng thân thể mình cũng không phải làm bằng sắt, Trịnh Ngôn Khánh ngồi xuống, hạ nhân bưng tới đồ ăn, phần lớn là các món làm bằng bột ngô, nhưng đối với Trịnh Ngôn Khánh lại là mỹ vị.

Hần vươn người ra, mấy ngày liền vất vả hần đã hao tổn quá nhiều.

Nếu như không phải sáng sớm trở về nhà ăn hết năm cái bánh bao, uống hai chén sữa đậu này thì chỉ sợ hiện tại đã gục xuống.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không khách khí cầm lấy một miếng bánh bột ngô từ từ nhai nuốt, cho dù bụng đói vô cùng Ngôn Khánh cũng không ăn như hổ đói trừ phi là tình huống đặc biệt, hần không thể không làm vậy, đại đa số thời điểm đều ăn uống vô cùng văn nhã.

Hai khối bánh bột ngô vào bụng, thân thể Trịnh Ngôn Khánh giống như đã có khí lực.

Trịnh Ngôn Khánh đang định nghỉ ngơi một lúc thì nghe thấy từ bên ngoài truyền tới từng tiếng xe ngựa.

- Lúc này là đại nhân nhà ai tới tế bái?

Sắc trời đã tối, Ngôn Khánh không khỏi hơi tò mò.

Người hầu lập tức đến trả lời:

- Công tử là Hà Đông Bùi lão gia tới.

- Bùi lão gia?

Trịnh Ngôn Khánh lập tức có phản ứng, chỉ sợ là tộc trưởng của Hà Đông Bùi thị, đại phu Bùi Thế Cử tới.

Hần vội vàng đứng dậy đi ra cửa phòng.

Lúc này Trưởng Tôn Hành Thao còn si ngốc đứng ở cửa, không biết nghênh đón thế nào.

Ban ngày hần nhin Ngôn Khánh xử lý mọi chuyện vô cùng nhẹ nhõm, nhưng khi hần tự mình làm thì lại cảm thấy không được tự nhiên.

- Tam qua mau tới nghênh đón.

Trưởng Tôn Hành Thao lúc này mới tỉnh lại từ trong mộng, từ trên bậc thang đi xuống.

Trịnh Ngôn Khánh đi sát sau lưng của Trưởng Tôn Hành Thao, lúc này từ xe ngựa đi xuống một lão đầu năm mươi tuổi, râu tóc xám trắng, hai má thon gầy mang theo một khí thế tinh anh, chỉ là đôi mắt kia cũng có thần thái khiến hần trẻ hơn lại rất nhiều.

Nếu bàn về tuổi tác Trưởng Tôn Thịnh đã đến 60

Nhưng tinh thần của hắn rất tốt mặc dù vất vả nhưng vẫn chú ý tới vấn đề bảo dưỡng thân thể nên trẻ hơn không ít.

- Tam công tử.

Bùi Thế Củ hướng về phía Trưởng Tôn Hành Thao mà gật đầu.

Ngôn Khánh thấy Hành Thao không có phản ứng vì vậy khẽ đẩy Hành Thao một cái.

Trưởng Tôn Hành Thao lúc này mới có phản ứng, vội vàng chấp tay chào.

- Tam công tử, nén bi thương.

Bùi Thế Củ nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh có vẻ mờ ám tuy nhiên cũng không có gì bất mãn.

Tuy nhiên trong mắt của ông lại toát ra một vẻ đáng tiếc, trong lòng thầm thở dài:

- Con nối dõi của Trưởng Tôn Thịnh, đúng là không bằng người kế thừa y bát của y.

Trưởng Tôn Thịnh là nhân vật hùng tráng cỡ nào, nhưng mà trong bốn người con trai, Trưởng Tôn Vô Kỵ còn nhỏ không bàn đến, người con trai trưởng Hành Bồ có phong cách nhất nhưng lại chết sớm, thứ tử Hành An thì bụng dạ hẹp hòi tính toán chi ly, chỉ sợ khó thàn đại khí, về phần Hành Thao, tác phong nho nhã nhưng mang dáng vẻ của thư sinh quá nặng, ngày sau dưng chân ở sĩ lâm thì được nhưng con đường làm quan khó thành châu báu.

So sánh lại thì đệ tử của Trưởng Tôn Thịnh... Trịnh Ngôn Khánh thật khiến người ta phải thở dài.

- Bùi công tử tiến tới bái tế tiên sư, mời đi theo tiểu tử.

- Làm phiền Bán Duyên Quân dẫn đường.

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình, nghi hoặc nhìn Bùi Thế Củ muốn nói vài lời, hắn về Bùi Thế Củ tuy biết nhau rất sớm nhưng vì đủ loại duyên cớ hai người chưa từng gặp mặt.

Từ Bán Duyên Quân cũng là từ trong miệng của Bùi Thế Củ mà ra, Bùi Thế Củ làm sao có thể không chú ý tới hắn.

Trịnh Ngôn Khánh cung kính đem hương nến giao cho Bùi Thế Củ, ở trước dẫn đường đi tới linh đường.

Bùi Thế Củ dọc theo con đường cũng không cùng với Trịnh Ngôn Khánh nói chuyện với nhau, thần sắc nghiêm túc và trang trọng.

Lúc này ở trong linh đường cũng nhận được tin tức, Trưởng Tôn Thuận Đức liền lên tiếng gọi Cao phu nhân và đám con nhỏ tiến lên cửa trước nghênh đón Bùi Thế Củ.

Bùi Thế Củ thượng hương không thể thiếu được một phen nghi thức.

Trịnh Ngôn Khánh ở ngoài linh đường vụng trộm nhìn cảnh tượng bên trong.

Chỉ thấy sắc mặt Cao phu nhân tái nhợt vành mắt sưng đỏ, thần sắc lộ vẻ ngưng trọng.

Vô Cấu quỳ gối bên cạnh Vô Kỵ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn kèm theo một vệt nước mắt, như lê hoa đá vỡ, làm cho người khác phải thấy đau lòng.

Tuy nhiên sắc mặt của Trưởng Tôn Hành An lại có vẻ hơi mất kiên nhẫn.

Đối với vị nhị công tử này, Ngôn Khánh cũng không có cảm giác tốt với hắn, hơn nữa còn cảm thấy không thích không được trầm ổn giống như Trưởng Tôn Thịnh, lông mày của Trịnh Ngôn Khánh khẽ nhăn lại trong lòng hơi sinh ra một chút bất mãn.

- Vô Kỵ, đã ăn gì chưa vậy?

Ngôn Khánh khẽ chạy vào linh đường, đi tới bên cạnh Vô Kỵ quỳ xuống mà nhẹ giọng hỏi.

- Ăn không vô.

- Ăn không vô cùng phải ăn, chúng ta phải canh giữ bảy ngày, đây mới là ngày đầu tiên sau này còn rất nhiều chuyện phải làm, người không ăn thì làm sao mà chịu được?

243. Chương 35: Bù Thế Củ Tím

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 35: Bù Thế Củ tím

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Trịnh Ngôn Khánh thừa dịp mọi người không chú ý đem khối bánh bột ngô nhét vào trong tay của Vô Kỳ.

- Người là nam nhân, phải gánh vác chuyện chiếu cố phu nhân và Vô Cấu, ăn một chút đi, nếu không thân thể không chịu được, thì chẳng phải đã làm phu nhân lo lắng sao?

Vô Kỳ cầm lấy một cái bánh bột ngô, đưa mắt nhìn Trịnh Ngôn Khánh lộ vẻ cảm kích.

Trịnh Ngôn Khánh lại nhẹ giọng an ủi Trương Tôn Vô Cấu, nha đầu này đau nhức mắt phụ thân trong lòng vô cùng khổ sở, Trịnh Ngôn Khánh thấy tình huống của nàng thì thấy so với Cao phu nhân còn nghiêm trọng hơn, trong lòng không khỏi lo lắng nhưng lại không có cách nào khác.

Bù Thế Củ ở ngoài tế điện hoàn tất để lại lễ vật rồi sau đó cáo từ.

Lúc này đã sắp tới giờ Tuất dựa theo quy củ, cả nhà Cao phu nhân còn phải túc trực bên linh cữu.

Vốn Trịnh Ngôn Khánh cũng muốn lưu lại nhưng Cao phu nhân nhìn thấy hấn mệt mỏi cũng không đành lòng.

- Ngôn Khánh, về nghỉ ngơi đi.

Cao phu nhân dịu dàng nói:

- Mấy ngày hôm nay người ở bên chiếu cố cho sư phụ, hôm nay lại bề bộn cả ngày, thân thể sẽ không tốt, biết người có tâm tư này ta đã rất vui vẻ.

Nếu như con ngã bệnh thì không phải khiến cho sư phụ con ở cửu tuyền phải khổ sở sao? Hơn nữa sau này còn có sáu ngày canh giữ linh đường, còn phải nhờ con rất nhiều.

Chuyện của nhà Trương Tôn Thịnh Trịnh Ngôn Khánh biết hấn cố gắng chống đỡ cũng không có tác dụng gì.

Vì vậy hấn nhẹ nhàng an ủi Vô Cấu rồi mới cáo từ.

Thẩm Quang ở bên ngoài đã chuẩn bị xe ngựa, Ngôn Khánh trước khi lên xe chỉ nói một câu:

- Về nhà.

Hiện tại hấn không muốn nói gì hấn chỉ cảm thấy mệt mỏi, muốn ngâm mình trong nước nóng rồi ngủ một giấc.

Thẩm Quang đáp ứng vội vàng đánh xe rồi đi.

Thế nhưng mà khi rời khỏi Đông Sĩ phường, có hai gã kỵ sĩ đột nhiên ngăn cản bọn họ lại.

- Xin hỏi là Trịnh công tử phải không?

Thẩm Quang vô ý thức nắm lấy trường đao, cảnh giác nhìn đám người kia trầm giọng quát hỏi:

- Các người là ai, vì sao cản đường?

Kỵ sĩ lập tức duỗi tay ra, lộ vẻ mình không có ác ý.

- Chúng ta là gia thần của Bùi lão gia, phụng mệnh lão gia ở đây chờ Trịnh công tử đã lâu.... lão gia nhà chúng ta đã lên xe trước, có chuyện quan trọng thương nghị với Trịnh công tử, kính xin công tử không hiểu lầm.

Nói xong hần lùi ra hai bên nhường một con đường.

Cách đó không xa có một chiếc xe lẳng lẳng đậu.

Trên xe giắt đèn lồng của Bùi phủ, trong lòng Trịnh Ngôn Khánh thầm nghi hoặc,. Bùi Thế Củ tìm ta sao?

Ở trong xe khá rộng rãi, giống như là một gian phòng di động.

Bùi Thế Củ công vụ bề bộn lui tới Trường An và Lạc Dương, cũng có trách nhiệm câu thông tới Tây Vực cho nhiều khi phải bôn tẩu trên đường, cho nên chiếc xe ngựa này hần cố ý sắp đặt thiết kế.

Ở đây không chỉ có lò sưởi mà còn có giá sách.

Ở trên xe phủ một tấm da lông dã thú, ngồi trên đó mềm mại ấm áp, cảm giác thật thoải mái.

Trên chiếc thư án còn chồng chất một loạt công văn.

Bùi Thế Củ mặc một bộ thanh sam ở trên thư án đọc công văn, lúc Trịnh Ngôn Khánh lên xe ngựa hần khẽ gạt đầu ý bảo Ngôn Khánh ngồi xuống, sau khi đã phê chuẩn công văn hoàn tất, hần lúc này mới ngừng đầu lên chăm chú dò xét Trịnh Ngôn Khánh.

- Bùi công, gọi đệ tử đến đây không biết có gì phân phó không?

Bùi Thế Củ khuôn mặt nhu hòa, ánh mắt cực kỳ lợi hại giống như có thể nhìn thấu tâm tư người khác, Trịnh Ngôn Khánh có thể che giấu tâm tư rất giỏi nhưng trước mặt Bùi Thế Củ cũng không khỏi chột dạ.

Vì sao lại chột dạ?

Trịnh Ngôn Khánh cũng không rõ ràng.

- Người giết Lý Đức Vũ?

- Sao?

- Không phải là Di Lặc áo trắng.

Bùi Thế Củ giọng nói rất nhu hòa, nhưng lại khiến cho người khác phải sợ hãi, đôi mắt của lão sáng quắc ngưng thần nhìn Trịnh Ngôn Khánh:

- Tuy Hà Nam doãn kết luận là Di Lặc áo trắng gây nên, Tư Lệ Đài cũng không có gì dị nghị nhưng ta biết rõ, Lý Đức Vũ là do người giết, có đúng không?

- Không phải tiểu tử giết....

Trịnh Ngôn Khánh vừa mở miệng cãi lại đã thấy Bùi Thế Củ khẽ hừ một tiếng, hần không kịp được mà nói:

- Là tiểu tử phái người giết.

Mẹ nó tại sao lại hấp tấp như vậy.

Cho dù đối mặt với những cán bộ cấp tỉnh thậm chí là cấp trung ương hần cũng chưa bao giờ thất thố như vậy.

Thế nhưng Bùi Thế Củ lại mang đến áp lực cho hần.

Hai gò má thon gầy của Bùi Thế Củ lộ ra sự vui vẻ.

- Kỳ thật ta đã sớm muốn giết người này, ngày trước hần sung quân đi Lĩnh Nam, nếu như không phải Thực Anh cố ý ngăn cản thì Lý Đức Vũ hôm nay đã sớm thành xương khô. Nếu khi đó ta quyết tâm liều mạng

bất kể Thục Anh trách cứ cả đời thì hiện tại Thục Anh cũng không phải khổ sở như vậy.... Trịnh công tử, lão hủ đa tạ người rồi.

Đối với Bùi Thế Củ mà nói, giết Lý Đức Vũ như giết một con kiến vậy, Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy hơi hồ đồ rồi.

Hắn không biết Bùi Thế Củ cảm tạ như vậy là xuất phát từ tận tâm hay là nói giỡn.

- Không cần phải lo lắng, hôm nay ta tìm công tử không phải vì Lý Đức vũ... mà là vì Bùi gia.

- Tuy nhiên công tử giết hân không được gọn gàng...

- Tư Lệ Đài và Hà Nam doãn xử án tuy có thể che được con mắt của những người ngu ngốc nhưng không giấu được người thông minh.. Hiện tại Thục Anh phải đối mặt với áp lực rất lớn, ở trên phố có không ít lời đồn đãi rằng nàng âm thầm sai khiến, giết Lý Đức Vũ.

Bùi Thế Củ nói tới đây nhện không được dùng hai tay xoa gò má.

Đứa con gái này thật không khiến cho lão phải bớt lo.

Trước kia sống chết gì cũng không chịu nghe theo sự sắp xếp của lão, không muốn gả cho Lý Đức Vũ, về sau Lý Đức Vũ bị sung quân, Bùi Thế Củ muốn Bùi Thục Anh đoạn tuyệt quan hệ với hắn, nàng lại không nghe theo, không biết tại sao Bùi Thế Củ lại ưa thích cá tính mạnh mẽ này của nàng nếu không thì đã sớm đoạt tuyệt quan hệ phụ tử.

Hiện nay con gái của lão đã phân rõ quan hệ với Lý Đức Vũ, lẽ ra Bùi Thế Củ phải cao hứng mới phải, nhưng Lý Đức Vũ làm mưa làm gió mà lại chết quá dễ dàng.

Bùi Thế Củ vốn định tìm một cơ hội khoác cho Lý Đức Vũ một tội danh, đem hắn sung quân ở Man Hoang, chờ thêm mấy năm gió êm sóng lặng rồi sẽ đem hắn giết đi, lúc đó đối với Bùi Thục Anh cũng không có chút ảnh hưởng nào.

Một tên tôm tép nhãi nhép mà cũng dám khiêu chiến với một gia tộc trăm năm, không ngờ Bùi Thế Củ chưa ra tay thì Lý Đức Vũ đã chết rồi.

244. Chương 36: Bùi Thục Anh Muốn Xuất Gia

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 36: Bùi Thục Anh muốn xuất gia

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Lúc mới đầu Bùi Thế Củ còn tưởng rằng là do Bùi Thục Anh gây ra, tuy nhiên về sau cảm xúc của Bùi Thục Anh rất bình thường khiến cho lão mới chú ý tới Trịnh Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh có mưu đồ khá hay, tuy nhiên sau khi thi thể của Lý Đức Vũ bị phát hiện đã xuất hiện rất nhiều sơ hở. Thật không ngờ rằng Dương Quảng buổi tối hôm đó lại ra lệnh tiểu sát Cấp Sĩ Kỳ, toàn thành giới nghiêm.

Nếu để thi thể Lý Đức Vũ biến mất trong mắt mọi người mấy năm thì sau này mọi người có phát hiện thi thể của hắn cũng không ai để ý.

Lại nói nữa, qua vài năm tiếp theo chỉ sợ thiên hạ này thâm ngã đầy đất, ai thêm chú ý tới một cỗ xương khô.

- Thục Anh cô cô của công tử, hôm nay đã muốn xuất ra làm ni cô.

Bùi Thế Cử ngưng một thoáng rồi cười khở nó:

- Ta khuyên nó không được cho nên đến tìm công tử.

- Ta biết rõ nàng vì chút tin đồn kia nên mới muốn xuất gia.

- Cho nên ta muốn tìm người đi khích lệ nàng ta một chút, bỏ đi ý định xuất gia. Trịnh công tử, ta rất yêu thương đứa con gái này, thật sự không muốn nó thành ni cô, chuyện này đúng là làm khó công tử nhưng Thục Anh rất thương công tử, lúc trước nghe công tử bị thương đã lập tức tới Yển Sư.

- Ta thấy, nếu công tử đi khích lệ nó thì không chừng có tác dụng.

Trịnh Ngôn Khánh lập tức lộ ra vẻ ngạc nhiên. Bùi Thục Anh sắp xuất gia sao? Chuyện này đối với Trịnh Ngôn Khánh không phải là một tin tức tốt.

Lý Đức Vũ bị hấn giết không ngờ lại khiến cho Bùi Thục Anh phải xuất gia.

- Bùi công, cô cô... khi nào muốn xuất gia?

Bùi Thế Cử cười khở gãi đầu:

- Nó ba ngày trước đã tới gặp phương trượng chùa Bạch Mã, khẩn cầu xuống tóc làm ni cô, nếu như không phải ta kịp thời trở về mang nó về nhà thì chỉ sợ hiện tại... Tuy nhiên ta không lay chuyển được ý định của nó, hiện tại nó đã mang tâm tu hành, bất kỳ lúc nào cũng có thể...

Ba ngày trước!

Gần đây Trịnh Ngôn Khánh lo lắng tới Trưởng Tôn Thịnh nên không có thời gian lắng nghe những lời đồn trên phố.

- Cô cô hiện nay ở đâu?

Bùi Thế Cử nói:

- Nó hiện tại đang bị ta giam ở trong nhà.

Tiểu nha đầu kia sau khi về nhà ai cũng không gặp, nếu không phải ta phái người canh chừng thì mấy ngày trước đã cạo đầu, Nam Dương công chúa, Quảng Dương công chúa những hảo hữu trước kia của nàng đến khuyên bảo đều không có tác dụng cho nên ta nghĩ tới người... Nói không chừng người có biện pháp giúp nàng ta hồi tâm chuyển ý.

Trịnh Ngôn Khánh trong lòng dĩ nhiên không hi vọng Bùi Thục Anh có thể xuất gia trở thành ni cô.

Hắn suy nghĩ một chút:

- Đệ tử đồng ý gặp cô cô, chỉ là không biết có thể khuyên bảo hay không.

Bùi Thế Cử nghe Trịnh Ngôn Khánh đáp ứng trên khuôn mặt liền lộ ra vẻ tươi cười.

Lúc này lão không còn là Bùi đại nhân nghiêm khắc ở trên triều đình cũng không còn là tộc trưởng đức cao vọng trọng mà chỉ là một phụ thân lo lắng con gái của mình.

- Đã như vậy, công tử đi theo ta.

- Bây giờ?

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình, sau đó gật đầu nói:

- Cũng tốt đêm dài lắm mộng, tiểu tử theo lão đại nhân đi một chuyến.

Xem ra Bùi Thế Cử thật sự nóng nảy!

Trịnh Ngôn Khánh đi xuống cỗ xe ngựa, leo lên cỗ xe nhà mình.

Hắn đi sau lưng Bùi Thế Cử, từ từ tới nơi ở của lão, ở ven đường có quân lính tuần tra nhưng khi nhìn thấy đèn lồng của Bùi Thế Cử thì nguyên một đám phải tự động lui qua một bên.

Sau đó rất nhanh chiếc xe ngựa đã dừng trước Bùi phủ.

Bùi Thế Cử được người hầu đỡ xuống, nhìn qua xung quanh một thoáng rồi gật đầu nói với lão quản gia:

- A Đức, người mang Trịnh công tử tới hậu hoa viên, đi bái kiến tiểu thư một lúc.

Lão quản gia tên A Đức kia hiểu kỳ nhìn Trịnh Ngôn Khánh rồi gật đầu đáp ứng.

- Trịnh công tử, xin đi theo tiểu nhân.

Hắn cầm đèn lồng, chỉ mặt dẫn đường.

Trịnh Ngôn Khánh đi theo hắn, lại phát hiện ra Bùi Thế Cử không đi cùng.

- Bùi công không đi qua sao?

A Đức bắt đầu dĩ cưỡi khố một tiếng:

- Lão gia đã trẻ như vậy còn mời Trịnh công tử nhất định là không coi công tử như người ngoài, Trịnh công tử không biết, đại nương tử gần đây ngoại trừ sự thái dạy kinh phạt cho nàng thì ai cũng không gặp.

Những người khác cũng còn tốt, nếu lão gia đi qua, đại nương tử... không hiểu tại sao đại nương tử lại không chịu gặp.

Trịnh Ngôn Khánh bắt đầu cảm thấy đau đầu.

Chỉ vì một tin đồn, với tính tình của cô cô rất khó có thể đối phó với Bùi Thế Cử với thái độ như vậy.

Chẳng lẽ còn có lý do khác?

Hai người đi qua con đường hẻm, theo con đường mòn ở hậu trạch tiến tới một tòa lầu độc lập.

Ở cửa ra vào, đã có hai tỳ nữ tiến gối ngăn cản đường đi của A Đức.

- Lão quản gia, có chuyện gì sao?

A Đức nói:

- Đi thông báo một tiếng, nói là có Trịnh công tử đến thăm ,mong gặp được đại nương tử.

- Trịnh công tử?

Tỳ nữ kia khẽ liếc nhìn Trịnh Ngôn Khánh, gật đầu sau đó khẽ nói:

- Lão quản gia thông bẩm thì có thể nhưng đại nương tử có gặp hay không thì tỳ nữ không thể làm chủ được, hai vị chờ ở đây tiểu tỳ lập tức đi thông báo.

Ở trong tiểu lầu, ánh sáng rất ít.

Đứng ở dưới lầu nhìn lên, ở trên lầu tựa hồ không có người.

Tiểu tỳ sau khi đi rồi, hồi lâu vẫn không ra, Trịnh Ngôn Khánh ngẩng đầu lên thấy phía trên có bóng người loáng thoáng chớp động, nhất định là Bùi Thục Anh đi ra ngoài xem, hắn đột nhiên lớn tiếng kêu:

- Cô cô, là tiểu yêu tới.

- Trịnh công tử, đừng làm ồn.

Tỳ nữ kia càng hoảng sợ, bước tới ngăn cản.

Nào biết Trịnh Ngôn Khánh không thèm nhìn nàng, vẫn hô to lên trên lầu:

- Cô cô, mọi chuyện là do ta làm không quan hệ tới Bùi công.

- Ta chỉ tức giận quá mà thôi... cô cô nếu cô cô bắt nạt ta thì đánh cũng được mắng cũng được.

- Tiểu yêu.

Ở trên lầu đúng là thanh âm của Bùi Thục Anh.

- Người về đi... cô cô không trách người chỉ là trong lòng có hơi loạn.
- Để cho cô cô yên lặng một chút, người chờ đến nữa, về nhà nghỉ ngơi, người khỏe mạnh là cô cô yên lòng rồi.
- Tỳ nữ kia kinh ngạc nhìn Trịnh Ngôn Khánh, trong mắt tràn ngập vẻ tò mò.
- Thế nhưng mà...
- Không có thế nhưng mà, người mau đi đi nếu không cô cô sẽ tức giận.
- Vậy thì cô cô hãy bảo trọng, xong chuyện của sư phụ ta sẽ lại tới thăm cô cô... Còn nữa không cho phép cô cô được xuất gia, nếu như cô cô xuất gia ta sẽ đi chùa Bạch Mã ở cùng với cô cô.

245. Chương 37: Suy Tính Tương Lai.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 37: Suy tính tương lai.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Ở trên lầu không có một tiếng động.

A Đức mang Trịnh Ngôn Khánh rời khỏi mà cất tiếng nói:

- Đây là lần đầu tiên trong mấy ngày gần đây đại nương tử chịu mở lời.

Mà Trịnh Ngôn Khánh cũng ca mày.

Từ trong căn phòng le lói, ngay cả gặp mặt cô cô cũng không chịu, chẳng lẽ lại là....

Nếu như đúng là tình hống hẩn suy đoán thì phải giải quyết thế nào mới tốt?

Bùi Thục Anh căn bản không gặp mặt Trịnh Ngôn Khánh Bùi Thế Cử cũng không biết phải làm sao.

Hắn thật sự nghĩ mãi mà không ra, đứa con gái quật cường này đến tột cùng là vì sao mà như vậy?

Tuy nhiên điều bất đồng là, những người khác đến đây Bùi Thục Anh ngay cả lời nói cũng không thốt chỉ cho tỳ nữ ngăn cản.

Còn lần này nàng lại đứng ra nói chuyện, Bùi Thế Cử thấy nữ tử của mình có dấu hiệu tốt, điều này cho thấy Ngôn Khánh và những người khác không giống nhau, Bùi Thế Cử cũng thêm một chút hi vọng.

Lão dặn dò Trịnh Ngôn Khánh thường xuyên tới đây hơn, cho dù không thể gặp mặt Bùi Thục Anh thì có thể cách lầu nói chuyện khuyên giải một phen cũng tốt, nhưng mà Ngôn Khánh cũng biết lúc này Bùi Thục Anh mở miệng là vì nguyên nhân không phòng bị, kế tiếp muốn nàng mở miệng thì rất khó.

Về nhà, tiểu Niệm đã nấu cho Trịnh Ngôn Khánh một nồi nước tắm.

Trịnh Ngôn Khánh đem toàn thân ngâm vào bên trong đó, sau khi tắm rửa hẩn đi nghỉ ngơi, cả ngày hôm nay mệt mỏi trong chốc lát đã chìm vào giấc ngủ.

Mãi đến khi tiểu Niệm đập cửa dồn dập mới khiến cho Trịnh Ngôn Khánh từ trong cơn mê tỉnh lại.

Hắn lau khô thân thể, thay đổi một bộ y phục đi ra khỏi phòng.

- Thiếu gia, đồ ăn nhẹ đã chuẩn bị xgo.

Trịnh Ngôn Khánh lắc đầu:

- Ta không đói, tiểu Niệm người thu thập đồ ăn, ta rất mệt muốn nghỉ ngơi.

Mệt mỗi đến cực hạn thường thường sẽ mất khẩu vị.

Tiểu Niệm thấy đáng vẻ tiêu tụy của Trịnh Ngôn Khánh thì cũng đau lòng, tiến tới trải giường hầu hạ Trịnh Ngôn Khánh nằm ngủ, lúc này mới rời khỏi, sau khi tiểu Niệm rời đi, Trịnh Ngôn Khánh ở trên giường không hiểu sao lại bối rối không ngủ được.

Đã qua nửa đêm lơ mơ có thể thấy tiếng mõ ở trên phố.

Thanh âm cô tịch trống trơ.

Ngôn Khánh lật qua lật lại ngủ không được dứt khoát đi xuống phủ thêm quần áo đi đến bên cạnh lò sưởi.

Lửa cũng không lớn nhưng cũng đủ bày ra một màu đỏ rực.

Ngôn Khánh không đốt nền lên mà chỉ ở bên cạnh lò sưởi, cầm mấy cục than ném vào bên trong.

Trường Tôn Thịnh ốm chết sẽ gây ảnh hưởng gì tới Trịnh Ngôn Khánh?

Trước đây hẳn một mực bận rộn nên không có thời gian nghĩ đến vấn đề này.

Giờ phút này đã rảnh rồi hẳn không thể không suy nghĩ, Trường Tôn Thịnh ốm chết, cũng đại biểu cho một chỗ dựa lớn sau lưng Trịnh Ngôn Khánh bị sụp đổ, cuộc sống của hẳn sẽ phát sinh biến hóa.

Tuy nhiên tuổi hẳn còn nhỏ có lẽ không có người tận lực nhắm vào hẳn.

Ngôn Khánh ngược lại không lo lắng vấn đề này.

Trường Tôn Thịnh đi rồi, hẳn vẫn còn quan hệ với Phòng Ngạn Khiêm, Bùi Thế Củ thời khắc mấu chốt cũng sẽ đứng ra giúp đỡ, tuy nhiên Phòng Ngạn Khiêm và Bùi Thế Củ cũng không thể giúp đỡ hẳn như Trường Tôn Thịnh.

Hẳn là đệ tử của Trường Tôn Thịnh, là người có quan hệ rất sâu với Phích Lịch đường.

Cho nên mặc kệ Trịnh Ngôn Khánh xảy ra chuyện gì, Trường Tôn Thịnh cũng vô điều kiện giúp đỡ hẳn.

Mà Phòng Ngạn Khiêm và Bùi Thế Củ thì không có khả năng như vậy.

Ở thành Lạc Dương này, cá sấu vô số.

Ngôn Khánh tuy có một chút quan hệ nhưng rất khó có tác dụng. Lý Cơ ở phía xa xa không thể giúp đỡ, Đậu Uy và Đậu Phụng Tiết thì một người phở Trường An, một người ở đất Thục, đều không có nhiều trợ giúp cho hẳn. Về phần Đậu Hiền tuy ở Lạc Dương, nhưng Ngôn Khánh chưa gặp mặt nên cũng không thể mạo muội quấy rầy... Về phần Trịnh gia cũng không giúp đỡ được hẳn nhiều.

Cho nên Ngôn Khánh phát hiện lá bài trong tay hẳn không hề nhiều.

Trước kia khi Trường Tôn Thịnh còn sống, trong tay của hẳn còn một lá bài tốt nhưng hiện tại không còn mấy.

Sau này hẳn sẽ gặp phải tình huống gì đây?

Trịnh Ngôn Khánh tính toán một chút, hẳn cảm giác nếu như mình tiếp tục ở lại Lạc Dương thì nhất định sẽ phải chịu nguy hiểm.

Có trời mới biết khi nào Dương Quảng phát điên muốn hẳn đi theo.

Tiến về Giang Đô?

Hay về Trường An?

Trịnh Ngôn Khánh vừa nảy ra suy nghĩ này đã bóp tắt.

Tình huống ở Trường An chưa chắc đã tốt hơn Lạc Dương.

Quan lũng quý tộc ở đó đấu tranh rất kịch liệt, đi tới Trường An gây chuyện không tốt không chừng còn tạo nên kết cục thâm thảm.

Cho nên Trường An, Lạc Dương, Giang Đô Trịnh Ngôn Khánh đều không muốn ở.

Về phần tiền Đóa Đóa đi đất thực, cái này Trịnh Ngôn Khánh đang cảm thấy khó khăn, hay là hắn cũng tiến tới đó?

À, đất Thực ngược lại là một nơi yên ổn.

Trịnh Ngôn Khánh bắt đầu tính toán, phải lấy cớ gì để hộ tống Đóa Đóa đi đất Thực đây?

Viết thư cho Đậu Phụng Tiết, nếu Đậu Phụng Tiết mời hắn tới đó thì chẳng phải là có tốt sao?

Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy hiện tại hắn chỉ có thể xử lý như vậy, tuy nhiên việc của Đóa Đóa qua đi còn chuyện của Bùi Thục Anh, chuyện của Bùi Thục Anh hắn mơ hồ cảm thấy cả hai có một tình cảm cổ quái.

Giống mẫu tử mà không giống, không phải tình nhân mà lại giống như tình nhân.

Đoán chừng nàng ta vì chuyện này cũng mới buồn rầu.

Dù sao ở bên trong liên quan đến một tầng luân lý đạo đức, đặc biệt sau khi Ngôn Khánh giết Lý Đức Vũ, lại khiến cho Bùi Thục Anh càng thêm bối rối.

Nàng muốn xuất gia cũng không phải là vì trách tội Ngôn Khánh giết Lý Đức Vũ cũng không phải lời đồn nhảm trên phố.

Chỉ sợ là không dám đối mặt với Trịnh Ngôn Khánh thế nào, dù sao tuổi của Trịnh Ngôn Khánh ở thời đại này có thể làm con của nàng.

Trịnh Ngôn Khánh cũng rất mờ mịt không biết phải xử lý thế nào.

Hắn có đầu óc của một người bốn mươi tuổi nhưng lại có thân thể của hài đồng mười một tuổi.

Hắn thích nữ nhân thành thực là Bùi Thục Anh, nhưng chuyện này cũng liên quan đến một vấn đề cổ kị.

Bùi Thục Anh căn bản không gặp mặt Trịnh Ngôn Khánh Bùi Thế Củ cũng không biết phải làm sao.

Hắn thật sự nghĩ mãi mà không ra, đứa con gái quái cường này đến tột cùng là vì sao mà như vậy?

Tuy nhiên điều bất đồng là, những người khác đến đây Bùi Thục Anh ngay cả lời nói cũng không thốt chỉ cho tỳ nữ ngăn cản.

Còn lần này nàng lại đứng ra nói chuyện, Bùi Thế Củ thấy nữ tử của mình có dấu hiệu tốt, điều này cho thấy Ngôn Khánh và những người khác không giống nhau, Bùi Thế Củ cũng thêm một chút hi vọng.

Lão dặn dò Trịnh Ngôn Khánh thường xuyên tới đây hơn, cho dù không thể gặp mặt Bùi Thục Anh thì có thể cách lầu nói chuyện khuyên giải một phen cũng tốt, nhưng mà Ngôn Khánh cũng biết lúc này Bùi Thục Anh mở miệng là vì nguyên nhân không phòng bị, kế tiếp muốn nàng mở miệng thì rất khó.

246. Chương 38: Lệnh Duyên.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 38: Lệnh Duyên.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Về nhà, tiểu Niệm đã nấu cho Trịnh Ngôn Khánh một nồi nước tắm.

Trịnh Ngôn Khánh đem toàn thân ngâm vào bên trong đó, sau khi tắm rửa hần đi nghỉ ngơi, cả ngày hôm nay mệt mỏi trong chốc lát đã chìm vào giấc ngủ.

Mãi đến khi tiểu Niệm đập cửa dồn dập mới khiến cho Trịnh Ngôn Khánh từ trong cơn mê tỉnh lại.

Hần lau khô thân thể, thay đổi một bộ y phục đi ra khỏi phòng.

- Thiếu gia, đồ ăn nhẹ đã chuẩn bị xong.

Trịnh Ngôn Khánh lắc đầu:

- Ta không đói, tiểu Niệm người thu thập đồ ăn, ta rất mệt muốn nghỉ ngơi.

Mệt mỏi đến cực hạn thường thường sẽ mất khẩu vị.

Tiểu Niệm thấy dáng vẻ tiêu tụy của Trịnh Ngôn Khánh thì cũng đau lòng, tiến tới trải giường hầu hạ Trịnh Ngôn Khánh nằm ngủ, lúc này mới rời khỏi, sau khi tiểu Niệm rời đi, Trịnh Ngôn Khánh ở trên giường không hiểu sao lại bối rối không ngủ được.

Đã qua nửa đêm lơ mơ có thể thấy tiếng mõ ở trên phố.

Thanh âm cô tịch trống trơ.

Ngôn Khánh lật qua lật lại ngủ không được dứt khoát đi xuống phủ thêm quần áo đi đến bên cạnh lò sưởi.

Lửa cũng không lớn nhưng cũng đủ bày ra một màu đỏ rực.

Ngôn Khánh không đốt nến lên mà chỉ ở bên cạnh lò sưởi, cầm mấy cục than ném vào bên trong.

Trường Tôn Thịnh ốm chết sẽ gây ảnh hưởng gì tới Trịnh Ngôn Khánh?

Trước đây hần một mực bận rộn nên không có thời gian nghĩ đến vấn đề này.

Giờ phút này đã rảnh rồi hần không thể không suy nghĩ, Trường Tôn Thịnh ốm chết, cũng đại biểu cho một chỗ dựa lớn sau lưng Trịnh Ngôn Khánh bị sụp đổ, cuộc sống của hần sẽ phát sinh biến hóa.

Tuy nhiên tuổi hần còn nhỏ có lẽ không có người tận lực nhắm vào hần.

Ngôn Khánh ngược lại không lo lắng vấn đề này.

Trường Tôn Thịnh đi rồi, hần vẫn còn quan hệ với Phòng Ngạn Khiêm, Bùi Thế Cử thời khắc mấu chốt cũng sẽ đứng ra giúp đỡ, tuy nhiên Phòng Ngạn Khiêm và Bùi Thế Cử cũng không thể giúp đỡ hần như Trường Tôn Thịnh.

Hần là đệ tử của Trường Tôn Thịnh, là người có quan hệ rất sâu với Phích Lịch đường.

Cho nên mặc kệ Trịnh Ngôn Khánh xảy ra chuyện gì, Trường Tôn Thịnh cũng vô điều kiện giúp đỡ hần.

Mà Phòng Ngạn Khiêm và Bùi Thế Cử thì không có khả năng như vậy.

Ở thành Lạc Dương này, cá sấu vô số.

Ngôn Khánh tuy có một chút uqan hệ nhưng rất khó có tác dụng. Lý Cơ ở phía xa xa không thể giúp đỡ, Đậu Uy và Đậu Phụng Tiết thì một người phở Trường An, một người ở đất Thục, đều không có nhiều trợ giúp cho hần. Về phần Đậu Hiền tuy ở Lạc Dương, nhưng Ngôn Khánh chưa gặp mặt nên cũng không thể mạo muội quấy rầy... Về phần Trịnh gia cũng không giúp đỡ được hần nhiều.

Cho nên Ngôn Khánh phát hiện lá bài trong tay hần không hề nhiều.

Trước kia khi Trường Tôn Thịnh còn sống, trong tay của hần còn một lá bài tốt nhưng hiện tại không còn mấy.

Sau này hần sẽ gặp phải tình huống gì đây?

Trịnh Ngôn Khánh tính toán một chút, hần cảm giác nếu như mình tiếp tục ở lại Lạc Dương thì nhất định sẽ phải chịu nguy hiểm.

Có trời mới biết khi nào Dương Quảng phát điên muốn hấn đi theo.

Tiến về Giang Đô?

Hay về Trường An?

Trịnh Ngôn Khánh vừa nảy ra suy nghĩ này đã bóp tắt.

Tình huống ở Trường An chưa chắc đã tốt hơn Lạc Dương.

Quan lũng quý tộc ở đó đấu tranh rất kịch liệt, đi tới Trường An gây chuyện không tốt không chừng còn tạo nên kết cục tệ thảm.

Cho nên Trường An, Lạc Dương, Giang Đô Trịnh Ngôn Khánh đều không muốn ở.

Về phần tiến Đóa Đóa đi đất thực, cái này Trịnh Ngôn Khánh đang cảm thấy khó khăn, hay là hấn cũng tiến tới đó?

À, đất Thực ngược lại là một nơi yên ổn.

Trịnh Ngôn Khánh bắt đầu tính toán, phải lấy cớ gì để hộ tống Đóa Đóa đi đất Thực đây?

Viết thư cho Đậu Phụng Tiết, nếu Đậu Phụng Tiết mời hấn tới đó thì chẳng phải là có tốt sao?

Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy hiện tại hấn chỉ có thể xử lý như vậy, tuy nhiên việc của Đóa Đóa qua đi còn chuyện của Bùi Thục Anh, chuyện của Bùi Thục Anh hấn mơ hồ cảm thấy cả hai có một tình cảm cổ quái.

Giống mẫu tử mà không giống, không phải tình nhân mà lại giống như tình nhân.

Đoán chừng nàng ta vì chuyện này cũng mới buồn rầu.

Dù sao ở bên trong liên quan đến một tầng luân lý đạo đức, đặc biệt sau khi Ngôn Khánh giết Lý Đức Vũ, lại khiến cho Bùi Thục Anh càng thêm bối rối.

Nàng muốn xuất gia cũng không phải là vì trách tội Ngôn Khánh giết Lý Đức Vũ cũng không phải lời đồn nhảm trên phố.

Chỉ sợ là không dám đối mặt với Trịnh Ngôn Khánh thế nào, dù sao tuổi của Trịnh Ngôn Khánh ở thời đại này có thể làm con của nàng.

Trịnh Ngôn Khánh cũng rất mờ mịt không biết phải xử lý thế nào.

Hấn có đầu óc của một người bốn mươi tuổi nhưng lại có thân thể của hài đồng mười một tuổi.

Hấn thích nữ nhân thành thực là Bùi Thục Anh, nhưng chuyện này cũng liên quan đến một vấn đề cố kỵ.

Ngơ ngác ngồi nhìn lò sưởi, trong đầu của Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên trống rỗng, hấn đứng dậy đi đến án thư, thấp một ngọn nến, trải rộng giấy trắng ra, mài mực nhắc bút. Trong lòng thầm quyết định: Một là Bùi Thục Anh từ bỏ ý định xuất gia, hai là vĩnh viễn không để ý tới hấn.

Ngôn Khánh đem bút lông đặt ở trên giá bút.

Hấn dùng sức hai tay xoa bóp khuôn mặt muốn thông qua chuyện này mà trấn tĩnh mình lại.

Hấn nhắc bút lại buông xuống rồi lại nhắc lên. Cứ như thế nhiều lần.

Mà thôi, liệu một phen.

Trịnh Ngôn Khánh quyết tâm nhắc bút lên viết một câu tuyệt cú:

Quân sinh ngã vị sinh, ngã sinh quân dĩ lão quân hận ngã sinh trì, ngã hận quân sinh tảo.

Quân sinh ta không sinh, ta sinh Quân đã già hận không sinh đồng thời, ngày ngày cùng quân tốt.

Dịch thơ:

Khi ta chưa chào đời

Tóc sương nàng lão ốm

Ta hận nàng sinh sớm

Nàng hận ta sinh sau

Ta chưa ra đời đâu

Thì tóc nàng đã bạc

Ước gì cùng tuổi tác

Để tháng ngày có đôi

Chép xong Trịnh Ngôn Khánh hít sâu một hơi, làm khô bút mực sau đó đem bỏ vào một phong thư, dán keo lên, đắp lên đó một con dấu.

Chết cũng phải chết cho mình bạch, bộ dạng trốn trốn tránh tránh như vậy bất kể là đối với hấn hay là Bùi Thục Anh đều là tra tấn.

Sau hừng đông, Trịnh Ngôn Khánh đã tiến tới Phích Lịch đường.

Hấn lại để cho Thẩm Quang mang thư tới Bùi phủ, sau đó mang Đại Hải rời đi.

Lại là một ngày chịu tang.

Tuy nhiên hào khí so với hôm qua thì không giống nhau, mẫu tử Trương Tôn Hành An hiện tại đang sống vai ngồi với Cao phu nhân.

Mà Cao phu nhân tuy không nói gì nhưng trên khuôn mặt lộ ra vẻ không hài lòng.

Có thể nhìn ra, Trương Tôn Hành An có vẻ không an phận, không thềm để ý tới mọi người.

Trịnh Ngôn Khánh cố tình nói hai câu nhưng Trương Tôn Thuận Đức và Cao phu nhân đều không nói lời nào.

Hấn về đến nhà thì đã là giờ Tuất.

Thẩm Quang đem một phong thư giao cho Trịnh Ngôn Khánh, nói là thơ của Bùi Thục Anh.

Ngôn Khánh sau khi tắm rửa ăn cơm xong ngồi ở trong thư phòng xem thư của Bùi Thục Anh.

247. Chương 39: Vũ Văn Hóa Cập Cầu Thân.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 39: Vũ Văn Hóa Cập cầu thân.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Cũng là một bài thơ, chữ viết xinh đẹp lại có bút lực.

Ngã sinh quân vị sinh, quân sinh ngã dĩ lão ngã ly quân thiên nhai, quân cách ngã hải giác

Ngã sinh quân vị sinh, quân sinh ngã dĩ lão hóa điệp khứ tầm hoa, dạ dạ tê phương thảo

Dịch thơ:

Khi chàng chưa chào đời

Mái tóc ta đã bạc

Trùng xa buồn man mác

Người góc bể chân trời

Khi chàng chưa chào đời

Mái tóc ta đã bạc

Đêm đêm hằng khao khát

Hoá bướm đậu nhành hoa.

Ngôn Khánh à, tâm tư của người ta cũng biết kỳ thật ta cũng chỉ có thể như vậy, giờ chúng ta khoảng cách thật sự quá xa xôi.

Bùi Thục Anh trả lời khiến cho Trịnh Ngôn Khánh phải ngồ yên lặng hồi lâu trước thư án.

Cô cô đang cự tuyệt ta sao?

Ngôn Khánh suốt cả đêm không ngủ được...

Ngày hôm sau trước khi ra ngoài hắn lại viết một phong thư.

Ngã dục dữ quân tương tri,

Trường mệnh vô tuyệt suy.

Sơn vô lăng,

Giang thuỷ vị kiệt,

Đông lôi chấn chấn,

Hạ vũ tuyết,

Thiên địa hợp,

Nãi cảm dữ quân tuyệt.

Dịch thơ:

Ta nguyện với nàng tương tri,

Mãi mãi chẳng phân ly.

Núi chưa mòn,

Sông chưa cạn kiệt,

Đông vang sấm dậy,

Hè mưa tuyết,

Trời đất hợp,

Mới cùng nàng ly biệt.

Ngôn Khánh dùng bài thơ Thượng Tà của Nhạc Phủ để diễn tả tâm tình của mình, hiện tại cũng chỉ có bài thơ này mới có thể biểu thị tình cảm của hắn với Bùi Thục Anh.

Hắn đi ra ngoài cửa trước, một lần nữa để Thẩm Quang đưa thư tới Bùi phủ.

Đóa Đóa và tiểu Niệm đối với chuyện này cũng hơi hiểu kỳ nhưng không dám hỏi thăm.

Đêm đó Thẩm Quang quay trở về.

Trịnh Ngôn Khánh kéo hắn hỏi:

- Cô cô có hồi âm không?

Thẩm quang lắc đầu:

- Đại nương tử kêu thuộc hạ trở về.

- Vậy có nói gì không?

- Không có... thuộc hạ căn bản không gặp đại nương tử, đại nương tử chỉ nói với tỳ nữ nói lại với thuộc hạ một câu.

- Nói gì?

- Đại nương tử cho người trở về.

- Sao?

- Nàng ta không trả lời thư, cũng không để lại lời nhắn, để cho thuộc hạ đi... Công tử, công tử rất cuộc đang làm gì vậy? Có chuyện gì tại sao không thể nói với đại nương tử?

Trịnh Ngôn Khánh ừ xong một tiếng rồi trở về thư phòng.

Bùi Thục Anh không trả lời là có ý gì?

Ngôn Khánh suy nghĩ cả đêm cũng không tìm ra được đầu mối.

Vì vậy ngày hôm sau hắn lại để Thẩm Quang đến Bùi phủ đưa tin.

Giá đắt Cù Đường Cổ

Triều triều ngộ thiếp kỳ

Tảo tri triều hữu tín

Giá dữ lộng triều nhi.

-Dịch Nghĩa-

Lấy phải người lái buôn ở Cù Đường

Sáng sáng lại lỗi hẹn với thiếp

Nếu sớm biết ngọn thủy triều đúng hẹn

Thà lấy người chèo thuyền cho xong.

Dịch thơ:

Làm vợ người buôn bán,

Hẹn sao chẳng nhớ lời.

Sớm hay chiều đúng buổi,

Thà lấy kẻ ra khơi.

Ngày hôm nay, Bùi Thục Anh lại không có hồi âm.

Nhưng lại sai nha hoàn truyền lại một câu:

- Không có ý vị đừng làm thơ nữa.

Trịnh Ngôn Khánh nghe xong lời nói này lập tức tỉnh táo.

Không cần biết không có ý vị là sao, chỉ cần nàng nói chuyện thì ta đã có thể có biện pháp.

Vô ngôn độc thương tây lâu,

Nguyệt như câu.

Tịch mịch ngô đồng thâm viện,

Tỏa thanh nhu.

Tiến bất đoạn,

Lý hoàn loạn,

Thị ly sầu

Biệt thị nhất ban tư vị tại tâm đầu.

Dịch:

Làm thình, đơn chiếc lên lầu,

Trắng như cầu.

Lặng lẽ ngô đồng trong viện,

Khóa mùa thu.

Cắt chẳng đứt,

Gỡ càng rồi,

Ấy ly sầu.

Biết đó chính là hương vị của tim đau.

Được nàng không cho ta làm thơ thì ta làm một bài từ vậy, Trịnh Ngôn Khánh sau đó giao thư trong Thẩm Quang rồi mang đến Bùi phủ.

Trong nháy mắt đã năm ngày để tang trôi qua.

Biểu hiện của Trưởng Tôn Hành An ngày càng rõ ràng, muốn khống chế quyền hành ở Phích Lịch đường.

Trịnh Thế An nhìn ra nhện không được đứng ra nói vài câu thì bị mẩu thân của hắc chanh chua một hồi. Mẩu thân của Trưởng Tôn Hành An là con gái bản địa, vì nguyên nhân xuất thân nên không thể trở thành chính thất, lúc Trưởng Tôn Thịnh còn sống nàng ta không dám có biểu lộ gì nhưng sau khi Trưởng Tôn Thịnh mất đi thì lập tức thay đổi sắc mặt.

Cao phu nhân tuy nói là hoàng thất xuất thân nhưng là hoàng thất Bắc Tề, là một quý tộc xuống dốc.

Mà mẩu thân của Trưởng Tôn Hành An thì không giống ở trong nhà có vạn ruộng tốt, nô bộc vô số người, trâu ngựa đầy đàn, chỉ vì nguyên nhân xuất thân cho nên không được làm chính thất. Hiện tại ở Phích Lịch đường, Trưởng Tôn Thuận Đức trên cơ bản đã trầm mặc, mà Trưởng Tôn Hành Thao là con một sách cho nên không đáng kể.

Ngôn Khánh tuy có tài hùng biện nhưng không có cách nào tranh phong với đàn bà chanh chua như vậy.

Hắn thở phì phì rời khỏi Phích Lịch đường, trong lòng vô cùng tức giận.

Trở về Trịnh phủ, hắn vừa ngồi xuống thì đã thấy Bùi Hành Nghiễm từ bên ngoài chạy vào.

- Ngôn Khánh đại sự kiện, đại sự kiện.

Tâm tình của Trịnh Ngôn Khánh không tốt nên lạnh như băng nói một câu:

- Thế nào, cha ngươi muốn người thành thân với Tạ gia nương tử sao?

Bùi Hành Nghiễm bị câu nói này khiến cho suýt thổ huyết mà chết.

Hắn run rẩy ngón tay, chỉ vào Trịnh Ngôn Khánh:

- Ngươi nói bậy...

Chỉ nguyên câu nói này của Bùi Hành Nghiễm trong lòng của Trịnh Ngôn Khánh đã khoan khoái dễ chịu hơn rất nhiều.

Hắn liền cười cười nói:

- Vậy có đại sự kiện gì, không phải người lập gia đình thì chắc là tỷ tỷ của ngươi hứa thân.

- A, làm sao ngươi biết?

Trịnh Ngôn Khánh lộ vẻ mờ mịt:

- Ta biết gì?

- Chuyện tỷ tỷ của ta hứa thân... ta đến đây là để nói cho người biết chuyện này.

Bùi Hành Nghiễm dùng sức nói ra một hơi rồi đặt miệng xuống đất:

- Gia nô Phá Dã Đầu vì con của hủn mà đến nhà ta cầu thân, cha ta hình như hơi động tâm.

- Khoan đã khoan đã, gia nô của Phá Dã Đầu là ai?

Bùi Hành Nghiễm trợn mắt:

- Ngoại trừ Vũ Văn Hóa Cập thì còn có thể là ai?

Bùi Hành Nghiễm xuất thân thượng phẩm dĩ nhiên trong miệng của hắn thường xuyên coi thường Vũ Văn Hóa Cập thường dùng từ gia nô Phá Dã Đầu để thay thế.

- Vũ Văn Hóa Cập vì con của hủn mà cầu thân?

-Ừ, chính là Vũ Văn Thành Chỉ... cha ta cũng thiệt là, biết rõ tỷ tỷ của ta thích người mà lại còn đáp ứng với tên gia nô kia.

- Ngôn Khánh ta mặc kệ.

- Ta không thể đồng ý, bất kể thế nào cũng không thể để hủn trở thành tỷ phu của ta, người phải giúp ta giải quyết bằng không thì không phải là huynh đệ của ta.

248. Chương 40: Trưởng Tôn Vô Cấu Bị Bệnh.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 40: Trưởng Tôn Vô Cấu bị bệnh.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Trịnh Ngôn Khánh nghe được thì trợn mắt há hốc mồm.

Thật đúng là không bình yên, lại gợn sóng.

Vấn đề này làm sao giải quyết cho tốt? Trong nhà Trưởng Tôn gia đang tràn ngập hương vị tranh đấu, Đóa Đóa đang ở trong vòng nguy hiểm, Bùi Thục Anh đến nay vẫn chưa thể hiện thái độ tốt, giờ lại nảy ra một chuyện cầu thân. Trịnh Ngôn Khánh nhất thời không biết phải làm sao.

Hành động ám muội này của Bùi Nhân Cơ lại khiến cho hắn hơi căm tức.

Trước khi Trưởng Tôn Thịnh tiếp ra đi, chẳng những không ngăn cản Bùi Thúy Vân và hắn tiếp xúc với nhau, mà còn thúc đẩy, hiện tại Trưởng Tôn Thịnh vừa qua đời đã thay đổi chủ ý.

- Tỷ tỷ của người nói thế nào?

- Tỷ tỷ ta vẫn chưa biết việc này, buổi tối hôm nay ta nghe lén được lập tức đến gặp người.

- Mẹ nó.

Trịnh Ngôn Khánh nhin không được tuôn ra một câu tục tĩu.

Quả nhiên là người thiện bị chèn ép, mã gãy bị cười, con mẹ nó, một tên Vũ Văn Thành Chỉ cũng dám chèn ép ta.

Con mẹ nó, sĩ khả sát bất khả nhục, không thể không tranh giành một phen.

Trịnh Ngôn Khánh sắc mặt âm trầm:

- Tốt rồi người yên tâm ta tuyệt đối không để cho Thành Chỉ thành công.

Bùi Hành Nghiễm lúc này mới hòa hoãn sắc mặt:

- Ta biết người không phải là người vô tình vô nghĩa.

Hắn dừng ở Trịnh phủ một lát rồi rời đi.

Mà Ngôn Khánh thì ở trong thư phòng bồi hồi không ngừng, trong người vô cùng hỗn loạn.

Mọi chuyện ngày càng phiền toái, nếu như Bùi Nhân Cơ gật đầu, thế gia đại tộc chuyện hôn sự của con cái đều là do cha mẹ quyết định.

Vũ Văn Thành Chỉ Ngôn Khánh cũng đã gặp qua, tuy nói hắn tuần tú lịch sự nhưng cũng có thể nhận ra hắn là một gia hỏa ham tửu ham sắc.

So với huynh trưởng Vũ Văn Thành Đô của hắn thì Vũ Văn Thành Chỉ tuyệt đối không bằng, Bùi Thúy Vân gả cho hắn thì thật đáng tiếc. Nhưng mà Trưởng Tôn Thịnh đã đi rồi, Phá Dã Đầu lại không thành thật, tuy Vũ Văn Thuật đối xử với Trịnh Ngôn Khánh có chút thân thiết nhưng Trịnh Ngôn Khánh lại không có cảm tình đặc biệt. Nhất là sau khi Cấp Sĩ Kỳ chết, Phá Dã Đầu tiếp nhận sản nghiệp Đại Định tứ lâu, lại cho Ngôn Khánh có cảm giác, cái chết của Cấp Sĩ Kỳ liên quan nhiều đến Phá Dã Đầu.

Thế nhưng mà chuyện này phải giải quyết thế nào đây?

Ngôn Khánh đột nhiên phát hiện ra hắn đã rất nhiều ngày không ngủ.

Làm như vậy chỉ sợ tinh thần suy yếu, vì vậy Trịnh Ngôn Khánh không nghĩ nữa chui vào phòng ngủ một giấc, dù sao nước tới thì đề ngăn, ta không cần phải sợ.

Tuy nhiên dường như ông trời không muốn cho hắn được yên ổn.

Hắn vừa ngủ một lúc thì đã có tiếng gõ cửa khiến cho hắn phải thức dậy.

Trịnh Ngôn Khánh trong cơn giận dữ nhện không được mà quay người lại, tức giận mà hỏi:

- Ai đó, đã trễ như vậy rồi còn có chuyện gì?

- Thiếu gia, là tiểu nữ.

Tiểu Niệm ở ngoài cửa trả lời:

- Vừa rồi Phích Lịch đường phái người tới, đưa tin là Trưởng Tôn nương tử phát bệnh, có thể ảnh hưởng tới tính mạng.

Trịnh Ngôn Khánh kinh hãi rồi...

Đêm tối thế này, tiểu Vô Cấu lại có thể bị bệnh gì đây?

Đêm khuya.

Bùi Thế Cử vẫn chưa nghỉ ngơi, lão đứng ở lương đình nhìn cảnh trí bên ngoài.

Kỳ thật thời tiết này cũng không có cảnh trí gì xem nhưng nhìn lão có vẻ vô cùng nhập thần, chấp tay lại.

Ở trên con đường mòn, hai hàng cây bên bờ đều được treo đèn lung linh.

Ánh sáng nhu hòa chiếu vào con đường mòn hơi có vẻ tịch mịch.

Bùi Thục Anh từ từ đi tới, vào trong lương đình hóng mát.

Nàng mặc một bộ quần áo màu xanh nhạt, ở khuỷu tay còn cầm một cái áo khoác dày đặc.

Nàng khẽ choàng lên trên người Bùi Thế Củ rồi cất tiếng:

- Phụ thân.

Bùi Thế Củ quay đầu bình tĩnh nói:

- Những ngày hôm nay đây là lần đầu tiên con gọi ta, thế nào con đã nghĩ thông suốt không xuất gia nữa sao?

Bùi Thục Anh không trả lời mà khẽ kéo tay của Bùi Thế Củ.

- Vừa rồi nha đầu Thúy Vân tới tìm con.

- Ta biết... có phải là chuyện Phá Dã Đầu tới cầu thân không?

- Đúng thế.

Bùi Thế Củ vỗ vỗ tay của Bùi Thục Anh?

- Thúy Vân và con cháu Phá Dã Đầu thành thân, trước mắt cho thấy phù hợp với lợi ích gia tộc.

- Ta biết con định nói gì nhưng chuyện kia tuyệt đối không có khả năng.

- Không phải tiểu lang quân kia không tốt mà là hắn quá xuất sắc, tương lai ở trong nội đường hắn sẽ có chỗ đứng.

- Điều này không phải là tốt sao?

Bùi Thục Anh nhin không được mà nói:

- Tương lai hắn có thể thăng chức rất nhanh, cũng có thể chiếu ứng cho Bùi gia.

- Con nói đơn giản quá.

Bùi Thế Củ nói:

- Lúc này còn liên lụy đến vấn đề chính phụ, ai chủ ai theo? Trịnh gia nội tình thâm hậu, luận về căn cơ thậm chí còn vượt quá Bùi gia. ta có thể khẳng định ngày sau tiểu lang quân tiến vào trong triều đình hắn sẽ khống chế Trịnh gia ngay lập tức.

Với Trịnh gia lại cộng thêm tài hoa của tiểu lang quân, không phải ta không muốn nhìn thấy cục diện này nhưng những gia tộc khác chưa chắc đã muốn thấy.

Hơn nữa Bùi Trịnh hai nhà kết thân, tuyệt đối không phải là chuyện mà bộ hạ mong muốn, mà ngược lại Phá Dã Đầu có thể giúp chúng ta củng cố địa vị.

Bùi Thục Anh nghe được sắc mặt liền trở nên âm lãnh.

- Cha cha có biết trước kia vì sao con tìm tới Lý Đức Vũ không?

- Con ghét nhất những lời này, mở miệng ra là gia tộc ngậm miệng là lợi ích giống như trên đời này ngoại trừ lợi ích gia tộc thì không còn thứ gì giá trị để mọi người quan tâm. Trước kia cha cũng như vậy hiện nay Bùi Nhân Cơ cũng thế... mọi người đem chúng con trở thành cái gì? Là quân cờ tùy ý sắp đặt sao? Cho nên con không muốn nghe những lời này.

Bùi Thế Củ mỉm cười:

- Nhưng mà sự thật chứng minh, con không nghe ta là sai lầm.

- Mặc dù sai lầm nhưng con không cúi đầu.

Bùi Thế Củ trầm mặc.

- Hiện nay mọi người dùng cả đời Bùi Thúy Vân để đổi lại lợi ích.

Vũ Văn Thành Chỉ là người thế nào, hắn mới mười mấy tuổi mà thân thể đã thế nào? Thúy Vân gả cho hắn thì có gì là hạnh phúc? Chẳng lẽ lại để cho nàng trở thành đồ vật của hắn cả đời sao?

- Con tuyệt không đồng ý.
- Con đồng ý hay không cũng vô dụng.

Bùi Thế Củ quay đầu nghiêm nghị nhìn Bùi Thục Anh:

- Mệnh của cha mẹ con cái phải nghe theo, chuyện này ngay cả ta cũng không có biện pháp nhúng tay vào, tất cả do Nhân Cơ lựa chọn.
- Trên thực tế ta thấy hắc lựa chọn rất chính xác... tiểu lang quân tuổi còn nhỏ, Trương Tôn Thịnh lại vừa đi, tình cảnh của hắc rất không hay.

Tuy hắc tài hoa hơn người, ngày sau có thể tiền đồ rộng mở, nhưng biến hóa sau này ai có thể biết được, có lẽ tương lai hắc có thể thăng chức rất nhanh nhưng cũng không xác định được. Ha ha đối ta là Nhân Cơ, ta cũng lựa chọn như vậy.

Bùi Thục Anh quay đầu bước đi.

Nhưng lại bị Bùi Thế Củ nắm cánh tay lại.

249. Chương 41: Điều Kiện Của Bùi Thế Củ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 41: Điều kiện của Bùi Thế Củ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

- Cha đã nói như vậy lại còn cản con làm gì?
- Nha đầu ta thấy con đối với tiểu lang quân kia vô cùng quan tâm...

Bùi Thục Anh trong lòng khẽ run lên nhưng lại lạnh lùng nói:

- Con quan tâm đó là chuyện của con, con muốn quan tâm thì sao?

Hai mắt của Bùi Thế Củ giống như hai thanh lợi kiếm nhìn xuyên thấu trái tim của Bùi Thục Anh.

Lão yên lặng nhìn Bùi Thục Anh một lát sau đó nói lỏng tay ra:

- Ta đời trước không biết tạo nghiệt gì mà khiến cho con trở nên như vậy... nha đầu con đang chơi với lửa, có biết hay không?
- Con...
- Nha đầu con có một chủ ý nhưng không biết con có dám hay không?
- Nếu như con dám thì có thể ngăn cản hôn sự này... tuy nhiên con phải đáp ứng điều kiện.

Bùi Thục Anh sáng ngời con mắt:

- Điều kiện gì?
- Chuyện này nếu như thành công, con nhất định phải đáp ứng ta, lập tức trở về Bùi bách thôn, từ nay về sau không bao giờ... gặp lại hắc nữa.

Bùi Thế Củ là người thế nào?

Có lẽ ngay từ đầu Bùi Thế Củ không nhìn ra quan hệ giữa Bùi Thục Anh và Trịnh Ngôn Khánh.

Nhưng sau này làm sao lão không phát giác ra được, ánh mắt của lão sáng ngời, dừng lại trên người của Bùi Thục Anh chờ nàng trả lời.

Bùi Thục Anh khẽ cắn môi:

- Con muốn biết cha có chủ ý gì?
- Con đưa lỗ tai tới đây.

Bùi Thế Cử khẽ ghé miệng vào tai Bùi Thục Anh, nhỏ nhẹ vài câu, sắc mặt của Bùi Thục Anh lập tức biến đổi.

- Chuyện này ta nếu chưa gặt đầu thì chưa có hiệu quả.
- Nhưng con phải suy nghĩ cho thật kỹ, cũng có thể cùng nàng thương nghị, tuy nhiên nếu như nghĩ thông suốt thì không được hối hận, cho dù con hận ta cả đời ta cũng phải đối phó với tiểu lang quân kia, con nên biết chuyện này kỳ thật không hề khó.

Những câu nói trước Bùi Thục Anh chưa để ý.

Nhưng câu nói hung hãn cuối cùng lại khiến cho sắc mặt của Bùi Thục Anh trở nên trắng bệch.

Với thân phận và địa vị của Bùi Thế Cử và thủ đoạn của lão... Nếu quả thật muốn đối phó với hắn thì cũng chẳng cần tốn nhiều công sức.

Bùi Thế Cử xoay người:

- Trở về suy nghĩ thật kỹ rồi trả lời ta.

Gió lách cuốn qua đường mòn, làm bay một mảng bông tuyết.

Bùi Thục Anh dọc theo con đường mòn của hoa viên, lẳng lặng rời đi không nói một câu với Bùi Thế Cử.

Ta nên đi đâu đây?

Trịnh Ngôn Khánh mang theo Thẩm Quang vội vàng chạy tới Phích Lịch đường.

Đèn lồng màu trắng của Phích Lịch đường lắc lư trong gió đêm, ánh lửa khi sáng khi tối tạo nên một cảnh tượng thê lương.

Ở bên ngoài cửa phủ có một chiếc xe ngựa đỗ lại.

Trịnh Ngôn Khánh lập tức bước đến, hắn đi vào trong đại môn đập cửa.

Một lát sau cửa đã mở ra.

Người sai vật thấy là Trịnh Ngôn Khánh đến thì không dám lãnh đạm vội vàng lách mình nhường đường.

- Trịnh công tử công tử tại sao lại tới đây?
- Nghe nói Vô Cấu phát bệnh rồi sao? Phát bệnh gì vậy tại sao lại phát bệnh/

Người sai vật hơi do dự đang nghĩ ngợi có nên nói cho Trịnh Ngôn Khánh biết không thì từ bên trong truyền tới một hồi bước chân, hắn vội vàng nhìn lại thì thấy Trương Tôn Hành Thao và một lão nhân tóc hoa râm đi tới.

Trương Tôn Hành Thao nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh thì khẽ giật mình:

- Ngôn Khánh đã trở như vậy tại sao lại tới đây?
- Ta nghe nói Quan Âm từ phát bệnh rồi sao?
- Chuyện này...

Trương Tôn Hành Thao hình như hơi xấu hổ, hắn gật đầu nghĩ ngợi không biết phải giải thích với Trịnh Ngôn Khánh thế nào.

Trịnh Ngôn Khánh chấp tay với lão nhân kia:

- Ngô tiên sinh.

- À Trịnh công tử.

Lão nhân kia chính là danh y ở Lạc Dương, tên là Ngô Cảnh Hiền, năm ngoái cánh tay của Trịnh Ngôn Khánh bị thương cũng là do Ngô Cảnh Hiền chữa trị.

Ngôn Khánh hỏi:

- Ngôn Khánh bị bệnh gì?

Ngô Cảnh Hiền vuốt chòm râu rồi khẽ nói:

- Tiểu nương tử khí tật phát tác.

- Khí tật phát tác?

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giạt mình:

- Đây không phải giống...

Hắn muốn nói đây không phải giống bệnh tình của Trương Tôn Thịnh hay sao?

Ngô Cảnh Hiền liền gật đầu:

- Công tử nói đúng, tiểu nương tử bị bệnh này từ trong bụng mẹ, tình huống giống như đại tướng uqaan nhưng lại không giống, đại tướng quân khi còn sống thể trạng to lớn, bình thường phát tác cũng không đáng ngại nhưng tiểu nương tử thể cốt... Cho nên bệnh tình của nàng hơi khó giải quyết, một khi phát tác rất dễ biến thành bệnh nặng, ta đã cho nàng ăn Thông Khí Huyết Đan, tình huống đã chuyển biến tốt đẹp, ta đang chuẩn bị về bốc thuốc.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Ta đi thăm tiểu nương tử, không trì hoãn việc bốc thuốc của tiên sinh nữa.

Nói xong hắn muốn đi vào.

Trương Tôn Hành Thao bỗng nhiên cất tiếng:

- Ngôn Khánh nghe đi xem Quan Âm tỳ, chút nữa chớ để gây thêm sự cố.

Trịnh Ngôn Khánh lạnh lùng nhìn Trương Tôn Hành Thao.

Ánh mắt thâm lãnh như là tường băng vạn năm khiến cho Trương Tôn Hành Thao phải ngượng ngùng nhưng không cách nào mở miệng.

Trịnh Ngôn Khánh mang theo Thẩm Quang đi thẳng tới hậu trạch.

Ở ven đường không có ngăn cản gì, hắn nhanh chóng tới chỗ ở của Cao phu nhân.

Trương Tôn Vô Kỵ mặt đầy tức giận đang ngồi ở hành lang, nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh hắn vội vàng tiến ra nghênh đón.

- Trước hết hãy mang ta đi thăm phu nhân và Quan Âm tỳ.

Trịnh Ngôn Khánh không đợi hắn mở miệng đã trầm giọng phân phó.

Trương Tôn Vô Kỵ khẽ giạt mình gật gật đầu, mang Trịnh Ngôn Khánh đi vào trong gian phòng.

Cao phu nhân đang ngồi ở giường bên cạnh, nhìn Quan Âm tỳ ở trên đó. Ngôn Khánh vừa đến nàng đã gật đầu.

- Phu nhân, tình huống của Quan Âm tỳ thế nào rồi?

Trịnh Ngôn Khánh đi tới, quỳ xuống bên cạnh Cao phu nhân.

Chỉ thấy khuôn mặt xinh đẹp của Trương Tôn Vô Cấu đã tái nhợt, hai mắt xinh đẹp nhắm chặt, lông mi run rẩy, mơ hồ có thể nhìn thấy lệ quang.

Nàng thỉnh thoảng lại phát ra tiếng ho khan, thanh âm hơi khó chịu.

Ngôn Khánh nhăn mày lại, vươn tay ra đặt lên trên cổ tay của Trương Tôn Vô Cấu. Hắn luyện tập dưỡng sinh thuật tuy nói không hiểu được y thuật nhưng đại khái cũng có thể phân biệt được tốt xấu, Vô Cấu đột nhiên kịch liệt ho khan, hai mắt mở ra.

- Mẹ, ngực con đau lắm.

Cái gọi là khí tật cũng giống như là bệnh suyễn đời sau, tình huống cũng khá nghiêm trọng.

Cho dù là ở đời sau, bệnh suyễn cũng không phải là một bệnh dễ chữa trị.

Ngôn Khánh cũng không hiểu y thuật cho nên không biết làm gì, hắn đi một hai vòng rồi đột nhiên đến tại Trương Tôn Vô Kỵ khẽ nói vài câu, Trương Tôn Vô Kỵ nghi hoặc nhìn hắn rồi đi ra khỏi gian phòng.

- Tiểu ca ca kể chuyện xưa đi.

Trương Tôn Vô Cấu nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh thì trên khuôn mặt nhỏ nhắn nở ra một nụ cười.

Trịnh Ngôn Khánh đi qua, khẽ cầm lấy bàn tay mềm mại của nàng:

- Quan Âm tỳ nghe lời cho tốt, dưỡng bệnh cho tốt, sau đó ca ca sẽ kể chuyện xưa cho muội nghe.

- Vâng.

Vô Cấu khẽ gật đầu, rồi dựa vào ngực của Cao phu nhân.

- Ngôn Khánh, vất vả cho con rồi.

- Phu nhân đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra?

- Aizz, gia môn bất hạnh....

250. Chương 42: Bích Ngọc Đan.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 42: Bích Ngọc Đan.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Cao phu nhân tựa hồ không dám nói tỷ mĩ chỉ có thể thở dài nói ra bốn câu.

Trịnh Ngôn Khánh có thể mơ hồ đoán ra huyền cơ ở trong đó.

Đoán chừng việc này có quan hệ với Trương Tôn Hành An... tên kia ỷ vào mình có mẹ đẻ giàu có, gần đây hung hăng càn quấy, buổi tối chỉ sợ xảy ra chuyện gì đó khiến cho Vô cấu đột nhiên phát tác bệnh tật.

Trương Tôn Vô Kỵ trở về, trong tay còn cầm hai ống trúc.

Ngôn Khánh cầm lấy ống trúc, một mặt đặt lên trên ngực của Trương Tôn Vô Cấu một mặt hướng lên dùng lỗ tai dán vào, hình như đang lắng nghe gì đó.

Đây là ống nghe nguyên thủy nhất.

Trịnh Ngôn Khánh dựa theo hô hấp của Trương Tôn Vô Cấu mà nghe được trong ngực của nàng có thanh âm như tiếng sáo vậy.

Cái này ở trong y học gọi là suyễn âm, là dấu hiệu của suyễn bệnh.

- Phu nhân, Ngô tiên sinh vừa rồi nói thế nào?

Cao phu nhân hai mắt đỏ lên, nén nước mắt mà nói:

- Ngô tiên sinh nói Vô Cấu bị bệnh ở trong bụng mẹ, chứng bệnh này không tốt lắm chỉ có thể kiên trì giảm bớt mà thôi, không có cách nào trị tận gốc, ông ấy còn nói trước kia ở tiền triều cung đình từng có một đơn thuốc trị chứng bệnh này tên là Bích Ngọc Đan, chỉ là hiện nay đơn thuốc kia đã thất truyền.

Bích Ngọc Đan?

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình.

Lúc trước hắn bị trọng thương bởi Di Lặc áo trắng không phải đã được Đóa Đóa cho một viên đan dược là Bích Ngọc Đan hay sao? Nghe nói cái này có thể khơi thông huyết mạch, điều bổ khí huyết, đối với thân thể vô cùng có lợi, tuy nhiên lúc đó Trịnh Ngôn Khánh đã chuyển biến thương thế tốt đẹp nên không phục dụng những viên luôn mang theo người để dùng khi bất ngờ.

Chỉ là không biết Bích Ngọc Đan này có phải là Bích Ngọc Đan mà Ngô Cảnh Hiền nói hay không.

- Mẹ, ngực con rất đau...

Vô Cấu ho khan không ngừng trong miệng ho ra từng chất dịch sền sệt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch, bờ môi không có một chút huyết sắc nào.

Đây cũng là dấu hiệu bệnh suyễn phát tác, Cao phu nhân cũng chỉ có thể ôm nàng thúc thủ vô sách.

Nhìn thấy bộ dáng khổ sở của Vô Cấu, trong lòng Trịnh Ngôn Khánh liền quặn đau, hắn từ từ lấy ra một hộp nhỏ, từ bên trong lấy ra một viên đan dược màu xanh lam, một mùi hương thơm ngát truyền ra, hắn khẽ cắn môi đem viên đan dược nhét vào trong miệng của Vô Cấu, sau đó khẽ vuốt vuốt lưng của nàng. Lại cầm lấy chén nước ở bên cạnh, cho Vô Cấu uống.

- Ngôn Khánh đây là...

- Phu nhân, đây là Bích Ngọc đan, chỉ là không biết có phải là Bích Ngọc đan như lời Ngô tiên sinh nói không.

Cao phu nhân khẽ nhăn mày lại, tựa hồ không hài lòng lắm với hành vi của Trịnh Ngôn Khánh, có trời mới biết đó là đan dược gì, có thể phát sinh hiệu quả hay không? Tuy nhiên nàng cũng biết Ngôn Khánh có hảo ý nên ngoài miệng cũng không trách cứ.

Nàng lo lắng nhìn Vô Cấu, thời gian trôi qua, Vô Cấu đã ho nhẹ.

Trên môi của nàng đã có huyết sắc so với bệnh trạng lúc trước thì đã chuyển biến hơn rất nhiều.

Ho khan cũng không còn nữa, ngực cũng không còn buồn bực nữa.

Vô Cấu dựa vào trong lòng Cao phu nhân, ngủ rất say.

Điều này cũng khiến cho Trịnh Ngôn Khánh thở phào nhẹ nhõm.

Trời sáng ra, Ngô Cảnh Hiền đã mang theo thuốc trở về.

Chỉ là sau khi hắn kiểm tra bệnh tình của Trưởng Tôn Vô Cấu thì kinh hỉ nói:

- Phu nhân bệnh tình của tiểu nương tử xem ra đã giảm bớt.

- Sao?

Cao phu nhân mừng rỡ vô cùng, cầm chặt tay Ngôn Khánh, cả buổi nói không ra lời.

Ngôn Khánh hỏi:

- Ngô tiên sinh, vậy khí tật này...

Ngô Cảnh Hiền lắc đầu:

- Cũng không hết được, hiện tại tiểu nương tử mặc dù bệnh tình giảm bớt nhưng ngày sau gặp kích động hoặc tình huống gì khác phát sinh thì nhất định sẽ phát tác. Bệnh tình này nằng gặp ở trong bụng mẹ, không dễ dàng mà trừ được tận gốc... Lão hủ cũng bất lực, trừ phi...

Hắn áp a áp ứng làm cho Cao phu nhân nóng nảy.

- Trừ phi thể nào?

- Trừ phi có một người thiện nghệ đến chữa.

- A, là Sào Nguyên Phương tiên sinh sao?

Ngô Cảnh Hiền nói

- Thủ đoạn của Nguyên Phương huynh cùng lão hủ cũng không khác biệt nhiều lắm, chỉ sợ hắn cũng không có biện pháp gì.

Ta nói người này, nhưng lại không biết hắn ta ở nơi nào...

- Tôn Tư Mạc... y thuật của Tôn tiên sinh rất cao minh, thời thiếu niên đã kế thừa y bát của Hoàng Cảnh tiên sinh, nói không chừng có biện pháp.

Cao tiên sinh ngậy ngẩn cả người:

- Ngài nói là Thánh Đồng sao?

- Chính là hắn.

- Nhưng mà những năm nay, hành tung của Tôn tiên sinh mịt mờ, căn bản không có người biết hắn đi nơi nào.

- Biện người mệnh mông, biết đi đâu tìm hắn?

Ngô Cảnh Hiền nói:

- Lão phu cũng chỉ có một con đường như vậy, còn thể nào tìm được hắn chỉ còn chờ vào thủ đoạn của phu nhân.

- Ở đây lão phu có một đơn thuốc, bình thường có thể từ từ điều trị, còn nếu muốn trị khí tạt tận gốc thì phải chờ Tôn tiên sinh ra tay.

Ngô Cảnh Hiền đem đơn thuốc giao cho Cao phu nhân dặn dò một phen rồi mới cáo từ rời đi.

Cao phu nhân chỉ thấy đầu óc ông ông trở nên hỗn loạn.

Tôn Tư Mạc?

Có trời mới biết hiện nay hắn ta đang du đãng ở nơi nào, làm sao tìm được?

Trở lại gian phòng, chỉ thấy Trịnh Ngôn Khánh đang ngồi bên cạnh Trưởng Tôn Vô Cấu, khuôn mặt đang nghĩ gì đó.

Trong lòng nàng rất mừng, nếu như không có đệ tử của phu quân thì không biết Vô Cấu sẽ thế nào.

- Ngôn Khánh!

Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên ngẩng đầu khẽ nói:

- Phu nhân, tiểu tử biết Tôn tiên sinh ở nơi nào.

- Sao?

- Sáu năm trước, Tôn tiên sinh đã tới núi Nga Mi tu đạo, trên đường đệ tử có duyên gặp mặt một lần, được ông ấy ưu ái truyền thụ một chút thuật dưỡng sinh, mấy năm nay tuy chưa gặp Tôn tiên sinh nhưng vẫn viết thư với nhau.

- Nếu như phu nhân không chê thì đệ tử nguyện ý hộ tống Vô Cấu tới núi Nga Mi, cầu Tôn tiên sinh chữa bệnh cho muội ấy.

- Bệnh tình của Quan Âm tỳ mặc dù đã được khống chế nhưng trừ được tận gốc ngày nào thì sớm yên tâm ngày đó.

Cao phu nhân nghe thấy những lời này thì lập tức mừng rỡ.

Nhưng nàng dò xét Ngôn Khánh từ trên đến dưới một phen rồi nói:

- Ngôn Khánh, con họ tổng Quan Âm tỳ nhập thực...

Nàng tuy không nói ra nhưng Ngôn Khánh cũng biết Cao phu nhân lo lắng tuổi tác của hần quá nhỏ nên không yên lòng.

Chuyện này đáng lẽ Cao phu nhân tự thân xuất mã đi cùng Quan Âm tỳ.

Nhưng chuyện tang lễ của Trương Tôn Thịnh chưa chấm dứt, không thể đi cùng.

251. Chương 43: Rời Khỏi Lạc Dương.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 4

Chương 43: Rời khỏi Lạc Dương.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Trong tang sách của nhà Tùy, việc tang lễ phải ít nhất trải qua một tháng.

Trong lúc này nếu như bệnh tình của Vô Cấu phát tác thì thật phiền toái.

Hơn nữa với tình huống trước mắt của Phích Lịch đường, khả năng nàng phát bệnh là quá nhiều.

Trịnh Ngôn Khánh đòi mất đảo một vòng, sau đó nảy sinh một kế, khế bàn bạc với Cao phu nhân.

Ngôn Khánh đã giải quyết được một vấn đề lớn.

Hiện tại có thể hộ tống Trương Tôn Vô Cấu đi đất thực lại còn có thể thuận tiện mang Đóa Đóa rời khỏi Lạc Dương, quả là nhất cử lưỡng tiện.

Chạy chữa cho con gái của Trương Tôn Thịnh, chắc hẳn không có người kiểm tra.

Bởi vậy thân phận của Đóa Đóa cũng không bị bại lộ.

Trời vừa sáng, Cao phu nhân đã tiến về Tây Uyển, cầu kiến Tiêu hoàng hậu.

Nàng cùng với Tiêu hoàng hậu có quan hệ không tệ, bởi vì một số việc của công chúa cũng giao cho nàng xử lý, nàng đích thật không có tiền bạc tơ lụa nhưng cũng thuộc về sĩ tộc quan đồng, một cái xuất thân tốt, về chuyện này mấy đồng tiền dơ bẩn của một số nhà giàu tuyệt đối không thể so sánh.

Cao phu nhân lần này đi hoàng thành, tranh chấp ở Phích Lịch đường cũng giảm đi rất nhiều.

Trịnh Ngôn Khánh để Trương Tôn Vô Kỵ chiếu cố cho muối muối của mình, hần thì ở ngoài cửa cùng với Trương Tôn Hành Thao nghênh đón khách tới.

Trên thực tế những người đến bái tế cũng đã tới.

Đến ngày chịu tang thứ bảy, Trịnh Ngôn Khánh cũng vô cùng thanh nhàn, phần lớn đều uống trà nghỉ ngơi.

Hần không thèm để ý đến Trương Tôn Hành Thao.

Bởi vì trong mắt của hần, Trương Tôn Hành Thao không đáng kết giao.

Một người ngay cả lẽ phải cũng không bênh vực được thì có gì đáng kết giao? Mà Trưởng Tôn Hành Thao cũng hổ thẹn trong lòng cho nên không dám nói chuyện với Ngôn Khánh như trước.

Cao phu nhân không ở đây, Trưởng Tôn Vô Kỵ lại đang chiêu cố cho Vô Cầu.

Mẫu tử của Trưởng Tôn Hành An không có đối tượng cãi nhau cho nên lặng lẽ, về phần Trưởng Tôn Thuần Đức không có tranh chấp hẳn càng mừng rỡ.

Chạng vạng tối, Cao phu nhân đã quay trở về Phích Lịch đường.

Nàng cũng không nói chuyện với Trịnh Ngôn Khánh, chỉ gật nhẹ đầu với hắn, ý bảo mọi chuyện đã xử lý thoả đáng... Một lát sau Trịnh Ngôn Khánh cũng cáo từ Cao phu nhân trở về Trịnh phủ.

- Gia gia, con chuẩn bị hộ tống Đóa Đóa nhập Thực.

Lúc ăn cơm tối, Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên cất tiếng:

- Vừa vặn Quan Âm tỳ bị bệnh cần phải nhập thực tìm Tôn tiên sinh chữa trị, lần này có thể mượn nhân mã của Phích Lịch đường, có thể thần không biết quỷ không hay đưa Đóa Đóa nhập thực.

Tuy nhiên sau khi nhập thực con trong một thời gian sẽ không trở về.

Đóa Đóa hai mắt sáng ngời, vô ý thức cắn môi cúi đầu xuống. Trong lòng nàng vô cùng cao hứng... Ngôn Khánh không quay trở lại Lạc Dương, há không phải có thể ở đất Thực với nàng sao?

Đây có lẽ là tin tức khiến Đóa Đóa cao hứng nhất trong thời gian gần đây.

- Con muốn đi đất Thực, sao vậy?

Ở trong căn phòng này ngoại trừ Trịnh Ngôn Khánh, Đóa Đóa và Tiểu Niệm, Vương Chính và Hùng Đại Chuy thì không có ai khác, Trịnh Thế An nói chuyện cũng không cần phải cố kỵ.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Không chỉ con rời khỏi Lạc Dương, mà gia gia cũng nên rời Lạc Dương.

- Sao?

Ngôn Khánh nói:

- Sư phụ mất rồi, chúng ta ở Lạc Dương sẽ mất đi sự che chở lớn, hiện tại Lạc Dương đã xác lập là Đông Đô, triều đình nhất định sẽ di chuyển trọng tâm, quyền quý hào phú tới đây cũng sẽ ngày càng nhiều.

Đến lúc đó, Lạc Dương chỉ sợ sẽ thành nơi thị phi.

Thế lực khắp nơi đánh cờ dĩ nhiên sẽ vô cùng kịch liệt, gia gia, tuy nói Thiện Quả thúc phụ ở Lạc Dương nhưng cũng không đủ để dựa vào, với tình thế trước mắt của Trịnh gia, không nên tham dự vào trong đó, cho nên vẫn chỉ có thể rời xa nơi này.

Trịnh Thế An khẽ run mi trắng lên:

- Trở lại Huỳnh Dương sao?

- Không gia gia không nên trở lại Huỳnh Dương mà hãy đi Củng huyện.

Chưa đợi Trịnh Thế An mở miệng, Hùng Đại Chuy đã mở to hai mắt liên tục nói:

- Củng huyện cũng tốt, quay trở lại Củng huyện, ta cũng đi.

Hùng gia cũng xuất phát từ Củng huyện.

Năm đó vì chiến loạn mà rời khỏi quê quán mà tới Lạc Dương ở lại.

Nhưng lá rụng về cội, Hùng Đại Chuy nghe xong muốn trở về Củng huyện, tự nhiên vô cùng đồng ý, dù sao chỗ đó tuy không có thân nhân nhưng cũng là quê quán của lão.

Cho nên, Hùng Đại Chuy rất đồng ý, nhìn qua Trịnh Thế An.

Cũng huyện...

Trịnh Thế An do dự.

- Nhưng còn 3300 khoảnh ruộng...
- Tại sao chúng ta không trở về Lạc Dương?

Trịnh Thế An trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Huỳnh Dương cũng tốt, tuy không phồn hoa bằng Lạc Dương.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Gia gia, chức vị tộc lão này của gia gia vốn là đầu cơ, ở Huỳnh Dương chúng ta cũng không đủ căn cơ mà dừng chân, trước kia sư phụ còn tại thế thì mọi người còn nể chúng ta ba phần, hiện nay lão sư đi rồi mọi người còn nể chúng ta nữa không? Hơn nữa hiện tại gia gia trở về chỉ sợ sẽ phát sinh hiểu lầm với đại công tử.

Cho nên gia gia không thể trở về Huỳnh Dương.

Ở Cũng huyện, thật ra cũng là lấy lui làm tiến, gia gia có thể kinh doanh thật tốt, cũng âm thầm kết giao với những tông phòng thân cận, như vậy đại công tử không dễ phòng gia gia, nói không chừng còn phát sinh hảo cảm.

Ngôn Khánh thao thao bất tuyệt phân tích lợi hại cho Trịnh Thế An.

Trịnh Thế An nghe xong chăm chú cân nhắc một phen, cuối cùng gật đầu đáp ứng.

Hùng Đại Chuy cùng với Trịnh Thế An trở về Cũng huyện, Vương Chính dĩ nhiên không ở lại Lạc Dương.

Ba lão đầu thương nghị với nhau, quyết định đem theo mãnh hổ thị tông năm đó trở về cùng. Hiện tại mãnh hổ thị tông chỉ còn bảy tám người, nguyện ý đi theo cũng chỉ có ba bốn người mà thôi.

Hùng Vĩ tiếp tục ở lại Lạc Dương, chiếu khán sự nghiệp bên này.

Kỳ thật Hùng Đại Chuy làm vậy cũng chẳng khác nào đem sự nghiệp ở Lạc Dương giao cho Hùng Vĩ.

- Vậy trở về nhà sắp xếp một thoáng....

Trịnh Thế An nói:

- Ta lập tức phái người tới An Viễn đường, mời Trịnh Nhân Cơ phái người tới tiếp nhận sự nghiệp ở đây.

Đóa Đóa lúc này đứng lên, đem một chồng khế đất đặt trước mặt Trịnh Thế An.

- Trịnh gia gia... những khế đất này lúc trước xây dựng Lạc thành, chúng ta có mua vào.
- Người bên ngoài căn bản không rõ ràng lắm, lần này con đi đất Thục rồi không thể giữ lại, những khế đất này không có chỗ dùng, mong gia gia xử lý một chút.

Trịnh Thế An giật mình, vô ý thức nhìn qua Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Ngôn Khánh thoải mái gật đầu:

- Con nghe nói qua năm sau sẽ có rất nhiều quan lũng chuyển tới Lạc Dương, còn có một số tù trưởng Tây vực tới đây. Gia gia cứ theo giá thị trường, xử lý bốn nghìn khoảnh đất này, con đoán chừng tách ra mà bán cũng không xảy ra vấn đề gì lớn.

Bốn nghìn khoảnh đất này xử lý sạch sẽ, không để lại đầu đuôi gì.

Ngôn Khánh đánh giá, những ruộng đất này tính theo giá thị trường cũng có ít nhất sáu bảy mươi vạn quan.

Đã có nhiều tiền và tơ lụa như vậy vào tay, địa vị của Trịnh Thế An ở An Viễn đường sẽ càng vững chắc.

Cộng thêm vào sinh ý hợp tác với Trương gia, hàng năm cũng kiếm được mấy vạn quan. Ngôn Khánh cũng thâm khiếp sợ, tài phú của Di Lạc ở đất Thục mà Cáp Sĩ Kỳ để lại cho Đóa Đóa cũng không quá ít.

Trịnh Thế An nở một nụ cười... Trong mắt của ông những ruộng đất này kỳ thật là đồ cưới để tương lai Đóa Đóa gả cho Trịnh Ngôn Khánh.

Ông cất kỹ khế đất rồi sau đó hỏi:

- Ngôn Khánh, vậy con cùng ai tiến về đất Thực? Cao phu nhân chẳng lẽ đi cùng con?
- Phu nhân nhất thời không đi được, đoán chừng muốn đi cũng phải qua năm sau mới có thể động thân.
- Lần này đi cùng con.. phu nhân đã tìm được người thích hợp, chúng ta không cần phải quan tâm.

Đối với Trịnh Ngôn Khánh, Trịnh Thế An rất yên tâm.

Ngôn Khánh đã nói không cần quan tâm thì hẳn là đã có sách lược vẹn toàn.

HẾT QUYỂN IV

252. Chương 1: Thực Đạo Nan

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 1: Thực Đạo nan

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

-

Cuối tháng ba, mưa rơi liên tục.

Liên tiếp hơn mười ngày không thấy sao trời, ngoài đình hoa anh đào hoa hạnh lần lượt rũ xuống, ửng đỏ cả con đường ẩm ướt, càng làm tăng thêm vẻ phiền muộn.

Dưới núi Nga Mi, trong lương đình của Vinh Nhạc Thành, Bùi Thực Anh lặng lẽ ngồi.

Ngoài đình mưa đã nhỏ hơn mưa tí ta tí tách đôi khi bị một luồng gió cuốn vào trong đình, phả vào người của Bùi Thực Anh và Trịnh Ngôn Khánh.

Ở phía xa xa, xe ngựa đã chuẩn bị đầy đủ.

- Cô cô, đừng đi có được không?

Trịnh Ngôn Khánh khẽ nói:

- Cô cô đem Thúy Vân tỷ tỷ đi mất, hư mất chuyện của Phá Dã Đầu, bây giờ quay trở về không phải là khó xử sao?

Nhập thực đã hai tháng, thanh minh qua đi, Bùi Thực Anh không thể không rời.

Ngôn Khánh đoàn người đã ở Vinh Nhạc Thành dưới chân núi Nga Mi ngụ lại. Năm đó Cáp Sĩ Kỳ khôn ngoan dàn xếp, ngoài Lạc Dương ở cách núi Nga Mi không xa cũng đã mua không ít sản nghiệp, Vinh Nhạc Thành này chính là Nhạc Sơn thành thị đời sau, vào thời điểm này có rất nhiều người Liêu thổ dân.

Cáp Sĩ Kỳ ở đây, có khoảng năm trăm khoảnh ruộng, dự trữ nuôi hai trăm tên võ nghệ cao cường, cùng với Liêu soái ở đây rất có giao tình, nghe nói trước kia Cáp Sĩ Kỳ ở đất Thực kinh thương đã từng giúp người Liêu tiêu trừ một nạn ôn dịch.

Cũng chính vì nguyên nhân này cho nên Cáp Sĩ Kỳ cùng với Liêu soái ở Vinh Nhạc thành đã kết bái huynh đệ.

Đóa Đóa ở đây có tên là Cốt Lan Đóa.

Nàng chính là chất nữ của Liêu soái Vinh Nhạc thành cho nên cho dù là quan phủ địa phương cũng không dám nghi vấn nàng.

Người liều cuồng dã, thường thường một người bị đánh cả tộc trả thù.

Huống chi thân phận của Đóa Đóa miễn cảm, cho nên sau khi bọn Ngôn Khánh đến Vinh Nhạc thành, quan phủ không hề lộ diện.

Ngôn Khánh đặt chân tới Vinh Nhạc thành xong đem Đóa Đóa sắp xếp thỏa đáng.

Hắn mặc dù biết Tôn Tư Mạc ở trong núi Nga Mi, nhưng núi Nga Mi lớn như vậy, Tôn Tư Mạc lại ẩn cư, rất khó tìm kiếm.

Cho nên Ngôn Khánh muốn thông qua mối quan hệ của Đóa Đóa tìm hiểu hành tung Tôn Tư Mạc.

Cũng may đất thực trời xanh nước biếc, không khí vô cùng tốt, sau khi rời khỏi Lạc Dương, Vô Cấu cũng dần dần bớt nhớ nhà, ở bên cạnh có Đóa Đóa và Bùi Thúy Vân đều yêu thương nàng, lại có ca ca thường xuyên kể chuyện xưa, cùng với Hùng Đại Hải ca ca chất phác luôn bị Bùi gia tiểu ca ca khi dễ mỗi lần cãi lộn chưa bao giờ chiến thắng, nhưng lại rất thích đấu võ mồm với tiểu ca ca.

Không có lục đục với nhau, cũng không có vênh váo hung hăng.

Tâm tình của Vô Cấu trở nên tốt đẹp... khuôn mặt nhỏ nhắn liền xuất hiện vẻ rạng rỡ.

Thúy vân và Đóa Đóa có quan hệ...

Rất kỳ quái!

Lúc vừa mới bắt đầu cả hai không thèm nhìn nhau, dần dần đi đường đã trở thành hòa hoãn.

Đặc biệt là lúc đi qua Thanh Nê lĩnh, Đóa Đóa chủ động đỡ nàng qua vách đá lởm chởm, khiến cho quan hệ của hai nàng trở nên thân mật. Tuổi tác của các nàng không chênh lệch nhau nhiều, một người lưu lạc giang hồ, kiến thức quảng bác, một người ở nhà phú quý, đọc đủ thi thư.

Kết quả đã sinh ra rất nhiều đề tài để bàn luận.

Qua Thanh Nê lĩnh xong, Bùi Thúy Vân dứt khoát cùng với Đóa Đóa ngồi trên một xe ngựa.

Thực đạo nan... đường lên bằng trời.

Kiếp trước Ngôn Khánh đã từng đi qua thành đô, nhưng bay tới bay lui cũng không có cơ hội lãnh hội, chưa chính thức cảm nhận phong thái gian nguy của đường đi đất Thực.

Lần này hắn đã hoàn toàn lĩnh hội.

Đi qua Thanh Nê lĩnh, đêm đó Bùi Thực Anh cảm thấy mệt mỏi nên hạ lệnh dã ngoại.

Bùi Thực Anh ôm lấy Vô Cấu ngồi bên cạnh đống lửa, nhìn Đóa Đóa và Bùi Thúy Vân ở phía xa xa đang nói chuyện, ở một nơi khác, Trịnh Ngôn Khánh lại cùng với Bùi Hành Nghiễm đùa giỡn với hai con tiểu ngao, trong lòng nàng sinh ra cảm xúc kỳ dị... nếu như cả đời có thể sống như vậy thì còn gì hơn.

- Tiểu yêu, đêm qua đi qua đất thực, ngươi có cảm xúc gì không?

Trịnh Ngôn Khánh cảm khái nói:

- Thực Đạo nan, đường lên như lên trời.

- Tối nay cảnh đẹp trăng sáng sao thương.

- Chúng ta ở đây, tiểu yêu ngươi tại sao không nhân cơ hội này làm một bài thơ, cũng giảm bớt đi một chút tịch liêu của đêm dài.

Đây cũng là lần đầu tiên Bùi Thực Anh cầu thơ.

Bùi Thế Củ nghe được lập tức mừng rỡ, vội vàng kêu người chuẩn bị giấy bút mành chép lại.

Ngôn Khánh không cách nào cự tuyệt được yêu cầu của Bùi Thục Anh, hấn nghĩ nghĩ trong đầu lập tức hiện ra một bài thơ thiên cổ hợp với tình hình này.

- Làm thơ không khó, chỉ là ngâm thơ cần phải có cảm hứng giá như có người nhẩy múa, tạo không khí.

Bùi Thục Anh không khỏi cười khanh khách:

- Tiểu Yêu, nếu như ngươi có thể làm thơ, ta vì ngươi mà múa cũng được.

Về tài múa hát của Bùi Thục Anh, trước kia cũng có thanh danh, tuy nhiên sau khi gả cho Lý Đức Vũ nàng đã không múa nữa khiến cho người ta thật đáng tiếc.

- Nếu cô đã có nhã hứng, tiểu tử sẽ vì cô mà khởi cổ trợ hứng.

Cổ ở đây chính là trống hạt, nghe nói xuất phát ở Yết tộc, hai mặt có dán một lớp da, phần eo trống hết ứ nhỏ, chủ yếu là dùng mười hai âm luật thượng cổ mà đánh. Có thể trở thành trống trận trên chiến trường cũng có thể dùng để diễn tấu khi ngắm cảnh.

Trịnh Ngôn Khánh dứt lời đã kêu người mang ra một cái trống hạt, cầm lấy hai đầu, tay quay tít một vòng, gõ lên mặt trống.

Trong trống thanh gió mát, tiếng trống quanh quẩn thật lâu mãi không thôi.

Trong chốc lát doanh địa lạnh ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đều đã từng nghe nói đến tài danh của Trịnh Ngôn Khánh nhưng hôm nay tận mắt chứng kiến Trịnh Ngôn Khánh thi triển tài nghệ, bọn họ đều tò mò xem xét, xem vị tài tử trong truyền thuyết, Bán Duyên Quân đại danh鼎鼎 có tác phẩm gì xuất sắc?

- Mang rượu tới.

Từ khi Cáp Sĩ Kỳ bị giết, Trương Tôn Thịnh qua đời mấy tháng qua tâm tình của Trịnh Ngôn Khánh vô cùng không tốt, hiện tại Bùi Thục Anh đã khiến cho hấn sinh lòng ca hát âm ỉ.

- Y hu hy

Nguy hồ cao tai

Thục đạo chi nan, nan ư thưởng thanh thiên

Tâm tòng cập Ngư phù

Khai quốc hà mang nhiên

Nhĩ lai tứ vạn bát thiên tuế

Bất dữ Tần tái thông nhân yên

Tây dương Thái bạch hữu điều đạo

Khả dĩ hoành tuyệt Nga Mi diên

Địa băng sơn tồi tráng sĩ tử

Nhiên hậu thiên thê thạch sạn phương câu liên

Dịch thơ:

Ôi! Ghê quá! Hiểm, cao là bấy

Thục, khó đi hơn chạy lên trời

Tâm, Ngư mở nước bao đời

Từ khi mở mặt đất trời mang mang

Đã bốn vạn tám ngàn năm đấy!

Khói bếp chưa thông ải đất Tần

Phía Tây, Thái Bạch chắn ngang
Vượt Nga Mi chỉ bằng đường chim bay
Đất núi lở vùi cây trắng sẫm
Sau, thang trời, cầu đá liền nhau
Bài thơ của thi tiên Lý Bạch không nghi ngờ là phù hợp với tình hình này.

253. Chương 2: Tiễn Bùi Thục Anh

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 2: Tiễn Bùi Thục Anh

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

-

Thục Đạo Nan này thuộc về nhạc phủ cửu thể, Lý Thái Bạch làm bài thơ này, có một khí khái hùng khởi tráng lệ ở trong đó, một hồi thanh âm trống Hạt ẩn chứa ý chí hùng hồn bên trong, thanh âm của Ngôn Khánh mặc dù non nốt nhưng phối hợp với tiếng trống lại đem sự non nốt kia giấu đi ngược lại lại có dáng vẻ cương liệt.

Tiết trống đã dừng im bật.

Bùi Thục Anh theo tiếng trống đó mà múa.

Cặp váy bông bành giống như là tiên tử, trong miệng nàng lặp lại câu cuối cùng.

- Đất núi lở vùi cây trắng sẫm

Sau, thang trời, cầu đá liền nhau

Mọi người cũng cất tiếng hòa cùng, trong núi vang lên quanh quẩn.

Trịnh Ngôn Khánh uống một ngụm rượu mạnh sắc mặt đỏ bừng, tiếng trống ngày càng dồn dập, hòa vào trong thanh âm khiến cho mọi người khí huyết sôi trào, đột nhiên tiếng trống trở nên chậm lại, vũ bộ của Bùi Thục Anh cũng theo đó mà chậm chạp, trở nên nhu hòa.

- Thượng hữu lục long hồi nhật chi cao tiêu

Hạ hữu xung ba nghịch chiết chi hồi xuyên

Hoàng hạc chi phi thượng bất đắc quá

Viên như dục độ sâu phan viên

Thanh nê hà bàn bàn

Bách bộ cửu chiết oanh nham loan

Môn Sâm lịch Tĩnh ngưỡng hiệp tức

Dĩ thủ phủ ưng toạ trường than

Dịch thơ:

- Đất núi lở vùi cây trắng sẫm

Sau, thang trời, cầu đá liền nhau
 Trên là một ngọn núi cao
 Sáu rồng uốn lượn cùng châu vàng dương
 Dưới, dòng suối cuộn cuộn, thác nhảy
 Sóng dội lên, nước chảy ngược dòng
 Hạc vàng mỗi cánh, dừng hòng
 Vượn sâu, khỉ tui, khó lòng chèo leo
 Đèo Thanh Nê ngoòng ngoèo hiểm hóc
 Trăm bước đi, ngoặt dốc chín lần
 Chạm Sâm, đập Tĩnh, ngại ngần
 Tạm ngồi vỗ bụng thở than, mệt lừ
 - Dĩ thủ phủ ứng toạ trường than

Bùi Thúy Vân ánh mắt mê man, nương theo tiếng ca cầu Trịnh Ngôn Khánh và vũ đạo của cô cô, nàng phảng phất có thể nhìn thấy được sự gian nguy trùng điệp của núi Thục.

Đóa Đóa ngừng hô hấp, ánh mắt của Vô Cấu trở nên cuồng nhiệt.

Về phần bọn người Bùi Hành Nghiễm, cũng bị tiếng ca và vũ đạo kia lôi cuốn, vớ thức cũng đắm chìm.

Ở thời Tùy Đường chưa có giáo dục cao thâm gì.

Ca múa thơ họa đã thấm vào đầu của mỗi người, bọn họ có thể hiểu được sự tráng lệ bên trong những bài thơ kia giống như người đời sau ngâm nga hai ba câu hát yêu thích. Thời Tùy Đường người ngâm thơ ca, lại hùng khởi phóng khoáng, mặc dù là lướt nhưng không mất đi sự hùng tráng.

Ngôn Khánh ở thời đại này đã sinh sống gần mười hai năm.

Linh hồn mặc dù là linh hồn trước kia nhưng thực chất bên trong đã tràn ngập phong cách thời Tùy Đường.

- Vấn quân tây du hà thời hoàn

Úy đồ sàm nham bất khả phan

Đản kiến bi điều hào cổ mộ

Hùng phi tông thư nhiễu lâm gian

Hữu văn tử qui đề dạ nguyệt

Sầu Không san

Thục đạo chi nan nan ư thưởng thanh thiên

Sử nhân thính thử điều chu nhan

Liên phong khứ thiên bất doanh xích

Khô tùng đảo quái ý tuyệt bích

Phi suyễn bộc lưu tranh huyền hôi

Phanh nhai chuyển thạch vạn hác lô

Kỳ hiểm dã nhược thử

Ta nhĩ viễn đạo chi nhân

Hồ vi hồ lai tai

Dịch thơ:

- Anh sang Tây bao giờ trở lại?

Đường chon von, chỉ ngại trèo cao

Cây già, chim quạ thương sầu

Mái bay theo trống, nối nhau trong rừng

Lại nghe tiếng quốc chùng dưới nguyệt

Núi cùng đồi rậm rịt quanh hiu

Đường đất Thục, khó đi nhiều

Khó đi hơn cả đường leo lên trời

Mới nghe thấy, rộn người, tái mặt

Núi cách trời gang tấc mà thôi

Thông khô treo ngược sườn đồi

Suối bay, thác đổ, liên hồi chen nhau

Đá rung chuyển nát nhàu sườn núi

Như ngàn cơn sấm dội hang sâu

Hiểm nguy ôi biết đường bao!

Đường xa, khách có quán nào quanh queo

- Ta nhĩ viễn đạo chi nhân hồ vi hồ lai tai. . . .

Thanh âm trầm thấp, quanh quẩn ở trong núi.

Thanh âm trống hạt cũng trở nên dồn dập, tiếng trống ngày càng vang to, càng lúc càng gấp rút, càng ngày càng sục sôi...

Vũ đạo của Bùi Thục Anh cũng càng ngày càng nhanh, nàng giống như không khống chế được thân thể của mình, hai tay uốn lượn, xoay tròn, giống như thiếu nữ lúc vui vẻ mà ca múa.

- Kiểm các tranh vanh nhi thôi ngôi

Nhất phu đang quan

Vạn phu mạc khai

Sở thủ hoặc phi thân

Hoá vi lang dữ sài

Triều tị mãnh hổ

Tịch tị trường xà

Ma nha đoãn huyết

Sát nhân như ma

Cầm thành tuy vân lạc

Bất như tảo hoàn gia

Thục đạo chi nan nan ư hướng thanh thiên

Trắc thân tây vọng trường tư ta

Dịch thơ:

- Núi Kiếm Các cheo leo cao ngất

Ải một người, đối mặt muôn người

Nơi cửa ải, kẻ trông coi

Nếu không thân, sẽ thành loài sài lang

Buổi sớm đến, tránh đàn cọp dữ

Đêm tối sang, trốn lũ rắn dài

Mài răng hút máu ghê thay!

Giết người như chặt cành gai dễ dàng

Đất Cẩm Thành tuy rằng vui thật

Nhưng chẳng bằng sớm được về nhà

Đường Thục khó, khó bao là

Ngóng về Tây, chỉ biết là thở than!

- Trắc thân tây vọng trường tư ta

Đem tiếng trống dừng lại, Bùi Thục Anh đã ngã xuống mặt đất.

Trong doanh địa một lần nữa lặng ngắt như tờ.

Hồi lâu Bùi Hành Nghiêm hét lớn lên một tiếng:

- Hay!

Trống hay? Thơ hay? Hay là Bùi Thục Anh múa hay?

Có lẽ tất cả đều hay.

Trong doanh địa, tiếng hoan hô như sấm.

Tất cả mọi người đều hưng phấn la ó, Trịnh Ngôn Khánh đi tới bên cạnh Bùi Thục Anh, đỡ Bùi Thục Anh từ dưới mặt đất đứng lên, vươn tay ra, lau đi mồ hôi trên khuôn mặt của nàng.

Da thịt ôn nhu tiếp xúc, mặc dù có nhiều người ở đây nhưng vẫn cảm thụ y nguyên được.

Bùi Thục Anh nhìn tiểu nam nhân trước mặt, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười ôn hòa.

Trên đầu vai của Ngôn Khánh lúc này cũng đã lấm tấm hạt mưa.

- Phá Dã Đầu thì sao?

Nàng mỉm cười, trong giọng nói tràn đầy tự tin.

- Tiểu Yêu yên tâm, Phá Dã Đầu không làm gì được ta, tuy hôm nay hắn có uy thế nhưng muốn xử ta thì cũng phải tự đánh giá lại mình.

- Hà Đông Bùi thị, từ xưa tới nay là gia tộc ba triều từ thời Tần Hán tới nay.

- Cần gì phải e ngại một tên nô tài (Vũ Văn Thuật vốn là nô tài của quý tộc Tiên Bi, sau đó mới được sửa lại thành họ Vũ Văn)

Bùi Thục Anh khẽ nói:

- Nếu tên Phá Dã Đầu kia không biết nặng nhẹ, ta muốn nhìn xem bọn chúng có thủ đoạn gì.

- Tiểu Yêu chớ lo lắng, cô cô kinh nghiệm rất nhiều, biết rõ nặng nhẹ.

- Nhưng mà ta không muốn cô cô trở về.

- Ta cũng không muốn nhưng cần phải trở về.

Bùi Thục Anh khẽ nói:

- Ta đã đem các người tới Vinh Nhạc, đã hoàn thành nhiệm vụ, hiện tại Cao phu nhân dường như đã khởi hành, ít ngày nữa là tới Vinh Nhạc, ta ở lại đối với người tuyệt không phải là chuyện tốt... tiểu Yêu cô cô biết rõ... ta rất vui khi người giết Lý Đức vũ, xem như là hiểu được một tâm sự, từ nay không cần phải lo lắng.

Ta trở về, không sao đâu!

Ngược lại tiểu Yêu, người ở đây một thời gian, tốt nhất đừng về Trung Nguyên.

Vũ Văn Hóa Cập lần này bị mất đi mặt mũi, hẳn không làm khó ta nhưng có thể làm khó người và Bùi Nhân Cơ... Hẳn làm việc rất ngoan độc, người để Thế An thúc phụ quay trở về Củng huyện đúng là một nước cờ tốt, sau khi ta trở về ta cũng sẽ quay lại Hà Đông, đến lúc đó sẽ giúp người chiếu cố....

- Lần này nhập Thục, đối với người chỉ có lợi mà không có hại.

- Tình huống ở Lạc Dương ngày càng trở nên phức tạp, người không nên bị cuốn quá sớm vào trong đó.

254. Chương 3: Cao Phu Nhân Tới.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 3: Cao phu nhân tới.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Trịnh Ngôn Khánh gật đầu, khẽ nói:

- Ta sẽ nhớ kỹ lời cô cô nói.

Bùi Thúy Vân ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, lúc này mây tản ra, mưa rơi lất phất.

Phía xa xa những đàn chim ở trong rừng chiêm chiêm hát.

Bùi Thục Anh cất bước đi ra khỏi lương đình:

- Ngôn Khánh ta lên đường.

- Cô cô thuận buồm xuôi gió.

Ngôn Khánh đứng ở trong lương đình, chấp tay tạm biệt Bùi Thục Anh.

Bùi Thục Anh hít sâu một hơi, đi về sau hai bước rồi dừng lại, sau đó quay lại tới trước mặt Ngôn Khánh mà ôm hắn vào trong ngực.

- Tiểu Yêu, người phải bảo trọng.

Chôn mặt ở trong bộ ngực nở nang, Trịnh Ngôn Khánh hai tay ôm chặt lấy Bùi Thục Anh, cảm nhận được ôn hương vô cùng nhu thuận.

Giờ phút này, trong lòng hắn không hề có dục niệm.

Một lúc sau, Bùi Thục Anh đẩy Ngôn Khánh ra, quay người bước nhanh.

Nàng thực không muốn rời khỏi, nhưng không thể không rời khỏi.

Xe ngựa trên con đường nhỏ để lại đá vụn đằng sau, từ từ rời xa.

Bùi Thục Anh ngồi ở bên trong, nước mắt không tự giác mà chảy xuống.

Lúc này ở bên tai còn truyền tới một hồi tiếng đàn du dương.

-Dừng lại.

Bùi Thục Anh đi ra khỏi xe ngựa, quay đầu nhìn về phía xa xa.

Ở trong lương điền, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng đàn và tiếng ca truyền tới.

- Hàn thiên thê thiết,

Đối trường đình vãn sậu vũ sơ yết.

Đô môn trưởng ẩm vô tự,

Lưu luyến xứ, lan chu thôi phát.

Chấp thủ tương khán lệ nhân,

Cánh vô ngữ ngưng yết.

Niệm khứ khứ,

Thiên lý yên ba.

Mộ ái trầm trầm, Sở thiên khoát.

Đa tình tự cổ thương li biệt,

Cánh na kham lãnh lạc thanh thu tiết?

Kim tiêu tửu tỉnh hử xứ?

Dương liễu ngạn liễu phong tàn nguyệt.

Thử khứ kinh niên,

Ứng thị lương thần hảo cảnh hử thiết.

Tiện túng hữu thiên chủng phong tình,

Cánh dữ hà nhân thuyết?

Dịch thơ:

- Ve kêu thảm thiết;

Chiều trước trường đình, trận mưa vừa hết.

Ngoài thành rượu tiễn chẳng hoài;

Còn quyến luyến, thuyền đà giục riết.

Nắm tay nhìn mắt lệ rơi,

Nghẹn ngào, khôn nói xiết.

Bước chân đi ngàn dặm xa khơi,

Trời Sở rộng mây chiều mù mịt.

Đa tình tự cổ đau li biệt;

Sao chịu thấu tiết thu tàn gió rét!

Đêm nay tỉnh rượu nơi nào?

Bờ dương liễu, gió mai trắng khuyết.

Biền biệt năm dài,

Thôi cảnh đẹp ngày vui giờ chẳng thiết.

Dẫu có muôn ngàn kẻ chung tình;

Dễ ngỏ cùng ai biết?

Mũi của Bùi Thục Anh khê cay cay, im lặng rồi lên xe.

Ngôn Khánh buồn bã trở về nơi ở.

Trong những võ sĩ ở trong trang, có rất nhiều người là bộ hạ cũ của phụ thân Đóa Đóa, còn có hộ vệ do Liêu soái phái tới. Cấp Sĩ Kỳ về phương diện chọn người rất cẩn thận.

Đây là chỗ ẩn thân cuối cùng của Cấp Sĩ Kỳ, cho nên càng thêm cẩn thận.

- Cô cô đi rồi sao?

Bùi Thúy Vân ở hiên cửa thấy Trịnh Ngôn Khánh trở về thì bưng một chén trà tới trước mặt hắn.

Nàng loáng thoáng có thể cảm nhận được sự bất thường giữa Trịnh Ngôn Khánh và Bùi Thục Anh nhưng cũng không liên tưởng đến những truyện khác.

Đây là một nữ tử bình thường, thậm chí còn là một con mọt sách.

Trịnh Ngôn Khánh gật gật đầu, hắn ngồi xuống ở cửa hiên, uống một ngụm trà Nga mi, loại trà thanh khiết này uống vào có lưu hương nhàn nhạt, thấm tận đáy lòng, hắn tâm tình vốn sa sút, uống một ngụm trà xong, đã chuyển biến rất nhiều.

Cao thủ về trà có thể đem tâm tình của mình, truyền cho người uống trà.

Ngôn Khánh cũng là cao thủ uống trà nhưng bàn về công phu pha trà hiển nhiên vẫn còn chênh lệch rất lớn so với Bùi Thúy Vân.

- Trà ngon.

Hắn nhịn không được mà khen một tiếng, sau đó hỏi:

- Đóa Đóa đâu rồi?

- À, hôm qua Liêu soái phái người tới, nói là đi thăm dò tin tức của Tôn tiên sinh.

Núi Nga Mi diện tích rất lớn, khoảng cách với Vinh Nhạc thành ước chừng ba mươi dặm, chia là đại nga mi, nhị nga mi, tam nga mi và tứ nga mi.

Dãy núi ở đây mênh mông muốn tìm được một ẩn sĩ tu đạo là điều khó khăn.

Cũng may có Đóa Đóa, thông qua quan hệ của nàng với người Liêu, Liêu soái phái ra nhân thủ, tiếp xúc với thổ dân Nga Mi, tìm hiểu tin tức.

- Qua vài ngày, Cao phu nhân sẽ đến, ta chuẩn bị mang Đại Hải lên núi.

- Chuyện này phải cẩn thận một chút mới được.

Bùi Thúy Vân mày mò ngẫm nghĩ mà khẽ nói:

- Ta nghe Đóa Đóa nói, trên núi kia còn có người Liêu hoang dã qua lại, vô cùng hung ác.

Người Liêu bình thường và người Liêu hoang dã đều thuộc cùng nguồn gốc.

Người Liêu bình thường cư trú ở Vinh Nhạc Thành, đã được giáo hóa, hoặc có thể nói là được hán hóa.

Ngoại trừ một số quần áo trang sức phồn mang theo tập tục truyền thống thì bọn họ so với người Hán cũng không khác nhau quá nhiều. Bọn họ nông canh, đánh cá và săn bắt, cuộc sống cực kỳ ổn định, mà người Liêu hoang dã thì là những người chưa được khai hóa, hung tàn dã man, vẫn giữ một số tập tục cổ xưa, ăn tươi nuốt sống, đi lại trong núi rừng, dựa vào săn bắn mà sống, vô cùng cường hãn.

Ở trong đất thực, người Liêu hoang dã chủ yếu tụ tập ở vùng núi cho nên quan phủ cũng không quản lý được.

Trịnh Ngôn Khánh lên tiếng:

- Yên tâm, ta sẽ cẩn thận một chút.

- Đúng rồi, Đại Hải vào núi cùng với ta, để Nguyên Khánh nơi này hộ vệ, Nguyên Khánh võ nghệ cao cường, ta cũng yên tâm.

Bùi Thúy Vân từ một tiếng, lại rót cho Nguyên Khánh một chén trà.

Hai người ở trước cửa hiên, ngắm ánh nắng buổi chiều, mây bay bay không khỏi ngây dại... Qua mấy ngày nữa, Cao phu nhân đã tới Vinh Nhạc thành.

Tang sự của Trương Tôn Thịnh đã chấm dứt, tranh giành quyền lực của Phích Lịch đường cũng ngã ngũ, thời gian cuối cùng, Trương Tôn Hành An cũng không có được vị trí gia chủ, mà Trương Tôn Hành Thao thì lâm trận đào ngũ, đề cử Trương Tôn Thuận Đức tiếp nhận tước vị Phích Lịch đường, Trương Tôn Hành An thất bại thảm hại, so về quyền mưu, thủ đoạn xuất thân hẳn đều xếp sau không thể không cúi đầu.

Trương Tôn Vô Kỵ cũng muốn đi theo nhưng Cao phu nhân từ chối.

Hiện nay hẳn sắp tới tuổi đi học, Cao phu nhân cũng chỉ vọng Vô Kỵ có thể ở Lạc Dương, năm sau có thể đi vào quan học.

Trương Tôn Vô Kỵ tuy không tình nguyện nhưng dù sao đây cũng là đại sự quan hệ tới tương lai, cuối cùng hẳn đành phải gật đầu.

Cao phu nhân không đem Trương Tôn Vô Kỵ giao cho Trương Tôn Thuận Đức. Qua cuộc tranh giành quyền lực này, bà phát hiện ra Trương Tôn Thuận Đức tâm cơ quá sâu, từ đầu khúm núm sau đó làm khó dễ, cướp đi sự khống chế Phích Lịch đường, giao Vô Kỵ cho người này thật không yên tâm.

Cho nên, Cao phu nhân đã đem Vô kị tới huynh đệ của nàng là Ân Sĩ Liêm, một phương diện khác học thức của Ân Sĩ Liêm cũng không tệ, Vô kị ở bên đó có thể học được rất nhiều việc, đối với tương lai của Vô Kỵ vô cùng có lợi.

Mà Nguyên Khánh lúc này cũng đã thăm dò được một số tin tức chuẩn bị khởi hành vào núi.

255. Chương 4: Tìm Tiên Y Nơi Nào?

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 4: Tìm tiên y nơi nào?

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Ngay từ đầu, Trịnh Nguyên Khánh không có ý định mang theo Đóa Đóa, nhưng mà Đóa Đóa kiên trì hẳn cũng đồng ý.

Đầu tiên, Đóa Đóa biết thổ ngữ người Liêu, có thể trao đổi thích hợp với dân bản xứ, tiếp theo Đóa Đóa bây giờ là Cốt Lan Đóa, là chất nữ của Liêu soái Vinh Nhạc thành, điều này cũng khiến cho nàng bớt đi rất nhiều phiền toái, thứ ba võ nghệ của nàng không tệ, sẽ không liên lụy tới Trịnh Nguyên Khánh.

Trịnh Nguyên Khánh nghĩ nghĩ rồi cũng đáp ứng.

Bùi Hành Nghiễm muốn đi theo nhưng Trịnh Nguyên Khánh không đáp ứng.

Khuyến bảo một phen, cuối cùng cũng khiến Bùi Hành Nghiễm bỏ đi ý định này.

Hắn nói rõ tình huống với Cao phu nhân, mời Cao phu nhân cùng Vô Cấu ở lại điền trang.

Đầu hạ, vào một sáng sớm, Ngôn Khánh, Đóa Đóa và Hùng Đại Hải ba người mang theo hành lý dẫn Tế Yêu và Tứ Nhân lên đường khởi hành.

Ba người đều thay đổi trang phục.

Họ mặc quần áo người Liêu, mang theo cung tên và đầy đủ lương thực.

Núi Nga Mi có diện tích tầm trăm dặm vuông, trong đó có bốn tòa núi lớn.

Đường đi vô cùng hiểm trở, thế núi pháp phòng, có cảnh tượng hùng vĩ.

Đại Nga Mi chủ yếu dùng chùa chiền làm chủ, thờ cúng Bồ Tát.

Tôn Tư Mạc không có khả năng ở Đại Nga Mi tu đạo, cho nên không cần phải tìm kiếm nơi này, Tôn Tư Mạc có khả năng lớn nhất là ở hai tòa núi nhị Nga Mi và tam Nga Mi, ở đó có không ít đạo quán, mặc dù Tôn Tư Mạc không ở đó nhưng cũng có thể thăm dò được tin tức của hắn. Cho nên mục tiêu của ba người Ngôn Khánh hôm nay là đi tới tam Nga Mi.

Vừa vào núi, trong núi nổi lên sương mù.

Núi Nga Mi là nơi nổi danh có nhiều sương mù, sương mù tràn ngập trong núi, biến hóa nghìn vạn, khiến cho người ta có cảm giác tiến vào tiên cảnh. Ba người Trịnh Ngôn Khánh sau khi vào trong núi, dựa theo lời mô tả của dân bản xứ kiếm được tào đạo quán của Tam Nga Mi.

Thế nhưng nghe ngóng một hồi vẫn không được hành tung của Tôn Tư Mạc.

- Tiểu Tú hình như Tôn tiên sinh nhân văn đã hạc, chỉ sợ ông ấy chưa chắc ở lại những đạo quán này.
- Có thể ông ấy ẩn nấp trong núi sâu, trong một động phủ sơn dã nào đó, thổ nạp tu hành, không để ý tới thế sự? Nếu như thế thì tìm ông ấy vô cùng khó khăn.

Ngôn Khánh lấy từ trong người ra một phong thư.

Đó là bức thư mà Tôn Tư Mạc lần cuối viết cho hắn, Tôn Tư Mạc nói là đang tu hành thật tốt, trong thư cũng nói, ông ấy ở núi Nga Mi, cùng với mấy vị hảo hữu tu đạo, có rất nhiều đạo pháp tinh thâm.

Còn nói, còn có Viên thủ thành ở cùng, trong thư tràn ngập ngôn ngữ hâm mộ.

- Rất không có khả năng.

Trịnh Ngôn Khánh thấp giọng nói:

- Tôn tiên sinh nếu như cùng với người khác tu đạo thì không thể nào ở trong sơn dã động phủ.

Trịnh Ngôn Khánh lại lấy ra bức thư của Tôn Tư Mạc đọc lại lần nữa.

- Đóa Đóa, ngươi có biết nơi này chỗ nào có nhiều chim quỳên nhất không?

Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên hỏi khiến Đóa Đóa giật mình lắc đầu:

- Chuyện này ta làm sao biết được, đây cũng là lần thứ hai ta tới Nga Mi.
- Ta tìm đạo quán nào đó hỏi đạo sĩ một chút xem.

Trịnh Ngôn Khánh nói xong cất bước chuẩn bị lên núi.

Tế Yêu và Tứ Nhân lúc này bắt đầu sửa.

Từ phía xa xa truyền tới từng thanh âm khếch khếch, mấy con khỉ lông vàng xuất hiện.

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình kinh ngạc nhìn về phía đó, không ngờ ở Nga Mi này, khỉ lại vô số.

Đời sau, khỉ ở Nga Mi thậm chí còn nhiều hơn hiện tại.

Hắn tiến lên vỗ đầu của Tế Yêu và Tứ Nhân, ý bảo chúng không sửa nữa.

- Đóa Đóa, chúng ta trở về.

Trịnh Ngôn Khánh nói xong, thò tay kéo Đóa Đóa, nhận lấy túi đồ trên người của nàng.

- Ta nhớ ở trên đường có một tòa chùa miếu, chúng ta tới đó nghe ngóng một chút, Tôn tiên sinh nói, ông cùng với bạn bè của mình trong núi thường chim quyên, chắc hẳn nơi tu hành là một nơi có nhiều chim quyên.

Đóa Đóa đáp ứng, cũng không khách khí, cầm trong tay lợi kiếm sóng vai với Trịnh Ngôn Khánh mà đi.

Bất tri bất giác, mây mù càng trở nên dày đặc.

Ba người Trịnh Ngôn Khánh đi một hồi thật dài vẫn không dừng bước lại.

- Ta nhớ tòa chùa miếu kia cũng không xa... tại sao đi lâu như vậy vẫn chưa thấy hình bóng?

Trịnh Ngôn Khánh nói xong cùng với Đóa Đóa nhìn nhau.

Trong lòng cả hia cả kinh, một ý niệm không tốt dâng lên.

Không phải mình đã đi sang đường khác chứ?

- Tiểu Tú, không thể như vậy.

Đóa Đóa nhìn sắc trời:

- Sương mù hiện tại ngày càng dày đặc, sắc trời cũng trở nên âm trầm, chúng ta nếu như tiếp tục đi sẽ gặp nguy hiểm, theo ta thấy vẫn hay là tìm một chỗ ăn một chút rồi nghỉ ngơi đợi qua đêm tới hừng đông, nhận rõ phương hướng rồi lại tìm cũng không muộn.

Đi đêm trong đường núi đích thực là hiểm nguy trùng trùng điệp điệp.

Ngôn Khánh cũng không dám mạo hiểm vì vậy gật đầu đồng ý.

Ba người ở xung quanh đã tìm được một nơi khô ráo có thể che gió che mưa. Trịnh Ngôn Khánh dùng đá lửa nhóm lên một đồng lửa, Hùng Đại Hải tìm được ở gần một con suối, đem túi nước chứa vào.

Ăn hết lương khô rồi uống nước suối.

Trịnh Ngôn Khánh để cho Đóa Đóa nằm phía sau hẳn mà nghỉ ngơi.

Hai con chó ngao phủ phục cách đó không xa, chớp mắt mà nghỉ ngơi.

Hùng Đại Hải đem song phủ nặng trĩu đặt ở bên cạnh, ngồi cạnh đồng lửa nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

Trịnh Ngôn Khánh một lần nữa lấy phong thư ra bắt đầu đọc.

Ở trong thư xuất hiện một cái tên là Hi Tiểu đạo nhân, có vẻ là bằng hữu của Tôn Tư Mạc, vị Hi Tiểu đạo nhân này tựa hồ sống ở núi Nga Mi đã lâu, người biết hẳn chắc hẳn nhiều hơn so với biết Tôn Tư Mạc.

Đem thư cất kỹ, Trịnh Ngôn Khánh hít sâu một hơi.

Trịnh Ngôn Khánh lúc tỉnh lại thì đã nghe thấy một thanh âm vui cười lơ mơ.

Hắn quay đầu nhìn thì đã không thấy bóng dáng của Đóa Đóa đâu, Hùng Đại Hải thì tựa vào tảng đá, vẫn còn đang ngủ gật, hai con chó ngao thì không thấy hình bóng đâu hết, điều này khiến cho Trịnh Ngôn Khánh cả kinh, hắn vội vàng cầm lấy thập tự đao, cảnh giác nhìn bốn phía.

Không có người nhưng lại có tiếng cười vọng lại.

Cảnh trí giờ phút này rất đẹp nhưng Trịnh Ngôn Khánh lại vô tâm thưởng thức.

Trong rừng sâu núi thẳm này, khó tránh khỏi việc dã thú qua lại, huống chi còn có người liêu hoang dã đáng sợ, tùy thời có thể xuất hiện, khiến cho Ngôn Khánh không thể không cẩn thận.

Hắn lay tỉnh Hùng Đại Hải, men theo tiếng cười mà đi.

Đi ra chừng một dặm, đã thấy một mảng rừng tùng.

Tế Yêu và Tứ Nhân chạy tới, khiến cho Trịnh Ngôn Khánh thở phào một hơi, hai con chó ngao sủa không ngừng, ánh nắng chiếu xuống rừng cây sum xuê, phía xa xa chỉ nghe thấy tiếng nước chảy, một thiếu nữ thướt tha, trần truồng đứng trong dòng nước, mái tóc mây xõa xuống.

256. Chương 5: Triệu Hi Tiếu.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 5: Triệu Hi Tiếu.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Ngôn Khánh nhìn thấy thì liền ngây người.

Cô gái kia đúng là Đóa Đóa... lại nói tiếp đây không phải lần đầu tiên Trịnh Ngôn Khánh nhìn thấy Đóa Đóa như vậy, cách đây sáu năm, tiểu nha đầu kia cũng đã lộ thân thể trước mặt hắn. Lúc này ngực của nàng đã phát lớn hơn trước kia rất nhiều, trên da thịt óng ánh bọt nước.

Cơ thể nàng đã có vài phần bộ dạng thành thực và thùy mị.

Ngôn Khánh nhìn không được mà nuốt một ngụm nước miếng, nhẹ chân rời khỏi rừng tùng.

- Đóa Đóa, Đóa Đóa.

- Tiểu Tú, ta ở đây... a người không được qua đây...

Thanh âm của Đóa Đóa mang theo vài phần ngượng ngùng, Trịnh Ngôn Khánh đáp ứng, ở rừng tùng ngồi xổm xuống.

- Đóa Đóa chúng ta phải rời đi.

- Ta biết, ta biết...

Đóa Đóa ở trong rừng vội vàng hô:

- Tiểu Tú, người ở bên ngoài chờ ta, ta lập tức đi ra.

- Ừ, vậy người nhanh một chút.

Tế Yêu và Tứ Nhân ngồi xổm trước mặt Trịnh Ngôn Khánh, tựa hồ không hiểu tại sao chủ nhân vừa tiến vào lại lui ra ngoài.

Trên khuôn mặt của Ngôn Khánh lộ ra một sự vui vẻ, bàn tay đặt ở trên môi, khẽ suyt một tiếng.

Hai con chó ngao dường như minh bạch ý của Trịnh Ngôn Khánh, gật gật đầu.

Hắn vươn tay ra, dùng sức vuốt ve hai con chó ngao, Đóa Đóa lúc này đi ra khỏi rừng, hơi ngượng ngùng nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

Hai ngày trôi đi trôi xuôi, cho nên nàng muốn đi tắm rửa.

Ngôn Khánh đứng lên, đuổi cái lưng một ra:

- Đóa Đóa, trở về ăn điểm tâm rồi chúng ta còn phải sớm rời đi.

Hắn vô cùng bình tĩnh không có rình rập.

Cho nên Đóa Đóa cũng không rõ ràng, Trịnh Ngôn Khánh đến tột cùng đã thấy gì chưa, tuy nhiên hiện tại nàng cũng tin tưởng Tiểu Tú không thấy gì.

Ăn điểm tâm xong, ba người một lần nữa khởi hành.

Ở trong sáng sớm, bọn họ nhanh chóng tìm được con đường chính xác, hơn nữa còn tìm được tòa miếu thờ hôm qua.

- Chim Quyên đẹp nhất là ở chỗ nào?

Tăng nhân ở trong chùa kia, cẩn thận suy nghĩ rồi trả lời:

- Vậy hẳn là ở Lôi Thần Bình, nơi đó có rất nhiều chim quyên, vô cùng đặc sắc.

Trịnh Ngôn Khánh lại hỏi:

- Vậy đại sư có biết, một đạo nhân tên là Hi Tiểu không?

- Hi Tiểu đạo nhân?

Tăng nhân khẽ giật mình, lộ ra vẻ hoảng sợ?

- Thí chủ nói là Hi Tiểu?

- Đúng thế...

- Hẳn ở Lôi Thần Bình... thí chủ đi tới đó, ở bên cạnh có thể nhìn thấy một tòa Lôi Thần điện, hẳn ngụ tại đó. Bất quá thí chủ, bản tăng khuyên thí chủ chớ tìm tới hẳn, Hi Tiểu hẳn là một tên điên, những năm nay không biết đã hủy đi bao nhiêu chùa chiền đạo quán, cho nên toàn núi Nga Mi, không ai dám lại gần Lôi Thần điện của hẳn.

Ngôn Khánh không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Hi Tiểu đạo nhân này dường như làm cho rất nhiều người phải sợ hãi.

Cũng không biết hẳn làm điều gì... tuy nhiên hiện tại đã có manh mối nên Trịnh Ngôn Khánh cũng tạ ơn tăng nhân kia, cho thêm hai quan tiền rồi mới cáo từ rời đi.

Lôi Thần bình ở Đại Nga mi.

Ngôn Khánh phát hiện, lúc mình bắt đầu đã bỏ gần tìm xa, luẩn quẩn.

Lôi Thần bình nổi danh với Lôi Thần điện, xây dựng vào thời nhà Hán, nghe nói Lôi Thần bình có bảy mươi hai động, có Long thần và Lôi thần.

Gặp thời tiết hạn hán, mọi người tới đó cầu mưa, thường thường sẽ có giông bão, cực kỳ linh nghiệm.

Lôi Thần điện xây dựng dựa vào vách núi đá, tương truyền nơi đó có Nữ Oa luyện thạch, Phục Hy ngộ đạo, cốc động của Quỷ Cốc tử, rất nhiều chuyện.

- Tiểu Tú, ta nghe tăng nhân nói thì người kia không phải là người lương thiện.

Trịnh Ngôn Khánh gãi gãi đầu:

- Có lẽ là không... bằng hữu của Tôn tiên sinh thì không có khả năng là người xấu, có lẽ là cử chỉ hơi quái dị mà thôi, Đóa Đóa không cần phải sợ, cho dù là người xấu ta cũng không sợ hẳn.

- Ừ.

Đóa Đóa dùng sức gật đầu tựa hồ tự động viên mình.

Nàng vô ý thức nắm chặt lợi kiếm ở trong tay, cho thấy cảm xúc lo lắng của mình.

Ngôn Khánh cười cười, đem cùng và Thập Tự đao khoác lên người, gọi Hùng Đại Hải một tiếng sau đó kéo bàn tay mềm mại của Đóa Đóa đi về phía Lôi Thần bình.

Hai cái búa của Hùng Đại Hải nặng tới một trăm cân do Hùng Đại Chuy chế tạo cắm ở hông, sau đó mang theo hành lý đuổi theo, hai con chó ngao cũng theo sát phía sau.

Lôi Thần Bình quả nhiên rất hoang vu.

Độ cao so với mặt nước biển đạt tới 2000m, ít ai lui tới.

Nhìn từ phía xa xa khi từng đàn xuất hiện, tuy nhiên bọn chúng sợ người lạ, chỉ cần có người tới là lập tức chạy tứ tán, trong nháy mắt đã vô ảnh vô tung.

Đám khí này ở Nga Mi trong ấn tượng của Trịnh Ngôn Khánh không giống nhau.

Khí đời sau ở núi Nga Mi, nguyên một đám đám công kích du khách, cướp đoạt vật phẩm ở trên đường.

Ở trong tự nhiên có đủ loại nhân tố.

Trịnh Ngôn Khánh ngược lại rất may mắn, bấy khi ở thời đại này vẫn chưa hung hăng cần quấy.

Ở trên Lôi Thần bình có một tòa Lôi Thần điện cổ xưa.

Tòa thần điện này tựa vào vách núi đá, có vài chỗ đã sụp đổ, khiến cho người ta có một cảm giác tiêu điều. Trịnh Ngôn Khánh hít sâu một hơi, kéo theo Đóa Đóa tiến tới trước Lôi Thần điện.

- Xin hỏi, Hi Tiểu đạo trưởng có ở nơi này không?

Ở bên trong Lôi Thần Điện không có tiếng người đáp lại.

- Xin hỏi, ở nơi đây có vị nào là Triệu Hi Tiểu không?

Trịnh Ngôn Khánh nhin không được mà lớn giọng, ở bên trong vẫn không có người đi ra.

Hùng Đại Hải không kiên nhẫn ,mở miệng hét lớn một tiếng:

- Triệu Hi Tiểu, có ở đây không?

Lời nói còn chưa dứt thì đã nghe ở trong Lôi Thần Điện truyền ra một thanh âm nổ mạnh, khói bụi dày đặc xen lẫn là mùi lưu huỳnh hỏa tiêu... của thuốc súng.

Một trung niên nam tử ục ịch nổi giận ùng ùng từ trong hậu điện chạy tới.

- Chết tiệt, bản đạo trốn ở trong này, các người còn không dừng tay sao? Mấy con rùa nào, rống to kêu to ở đây làm gì?

Hắn thân mặc một bộ áo choàng màu trắng, bộ tóc thì có màu vàng, áo trong là bát quái đạo bào.

Dáng người không cao, ước chừng 1m70, khuôn mặt hình cầu, bộ râu dường như bị lửa cháy trở nên mất trật tự.

Hắn nổi giận ùng ùng chạy tới đại điện, hoa chân múa tay phần nộ gầm rú.

Hùng Đại Hải nghe thấy thì lập tức nổi giận.

Người này miệng đúng là không sạch sẽ.

Không đợi Trịnh Ngôn Khánh mở miệng, Hùng Đại Hải đã bước tới phía trước, nổi giận gầm một tiếng:

- Đồ con rùa, là lão tử tìm người.

Triệu Hi Tiểu chỉ vào ngực của Hùng Đại Hải.

Chỉ thấy trên khuôn mặt đang tức giận bỗng nở ra vẻ tươi cười:

- Vị cư sĩ này, ta chính là Triệu Hi Tiểu, không biết tìm ta có chuyện gì không?

Đây là Hi Tiểu đạo nhân mà Tôn Tư Mạc trong thư đã nhắc tới?

Trịnh Ngôn Khánh thầm nghĩ chắc là mình tìm nhầm người rồi.

257. Chương 6: Gặp Tôn Tư Mạc

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 6: Gặp Tôn Tư Mạc

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Trong mắt hắn, loại người thoát tục như Tôn Tư Mạc làm sao có thể có bằng hữu như vậy? Nhưng tưởng tượng chân nhân bất lộ tướng, có khi người ta cố ý tạo nên bộ dạng như vậy.

- Đại hắc tử, không được vô lễ.

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng bảo Hùng Đại Hải ngưng lại rồi tiến tới chấp tay nói:

- Xin hỏi các hạ có phải là Hi Tiểu đạo trưởng không?

Triệu Hi Tiểu khẽ giật mình đánh giá Trịnh Ngôn Khánh một thoáng rồi nói:

- Oa nhi này, ngươi là ai, tới đây tìm Triệu Hi Tiểu có chuyện gì?

Trong ngôn ngữ hiện ra một ngạo khí bướng bỉnh.

Hùng Đại Hải giận tím mặt:

- Đồ con rùa, ngươi có phải là Triệu Hi Tiểu không.

- A, ta chính là Triệu Hi Tiểu, ngươi tìm ta có chuyện gì?

Triệu Hi Tiểu bị tiếng gầm vừa rồi của Hùng Đại Hải sợ tới mức run rẩy, cổ co rụt lại trả lời ngay.

Đóa Đóa ở bên cạnh nhìn không được mà phì cười.

Triệu Hi Tiểu cũng cảm thấy hơi xấu hổ, muốn ưỡn ngực nhưng lại thấy bộ dạng hung thần ác sát của Hùng Đại Hải, lập tức bỏ đi ý niệm đó.

Ngôn Khánh cũng dở khóc dở cười... cái gọi là ác nhân có ác nhân trị, đạo lý đại khái là vậy.

- Đại Hải, không được vô lễ với Hi Tiểu đạo trưởng.

Trịnh Ngôn Khánh quay đầu quát lớn, sau đó quay lại, chấp tay cười nói:

- Đạo trưởng, tiểu tử chính là Trịnh Ngôn Khánh, cùng với Tôn tiên sinh có quen biết, lần này đi tới Nga Mi, muốn tìm Tôn tiên sinh... chỉ là không biết ông ấy tu đạo chỗ nào, may mắn là tiên sinh trong thư có đề cập tới đạo trưởng, cho nên mạo muội, kính xin đạo trưởng thứ tội.

Triệu Hi Tiểu giật mình, ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên:

- Ngươi... chính là Ngõng công tử?

Hắn nói xong câu này đột nhiên lộ ra vẻ tức giận:

- Thánh đồng chết tiết, tại sao lại lưu tên ta lại, đáng thù ta vất vả chế luyện một lò kim đan... Tiểu tử ta mặc kệ ngươi tới tìm ai, mau trả một lò kim đan cho ta.

Cách Lôi Thần điện không xa là một ngôi chùa, ở trong đó sắp đặt Đại Hùng bảo điện và Quan Âm điện, hương khói cực kỳ thịnh vượng.

Trịnh Ngôn Khánh thật không ngờ Tôn Tư Mạc tiên sinh lại ở trong một ngôi chùa, hơn nữa quan hệ với tăng lữ bên trong lại vô cùng tốt.

Tuy nhiên tăng lữ trong chùa này đối với tên của Trịnh Ngôn Khánh thì có vẻ hơi căm thù.

Tôn Tư Mạc gặp Trịnh Ngôn Khánh, kinh hỉ một hồi:

- Ngôn Khánh, người tại sao lại tìm tới nơi này?

Sáu năm không gặp, tướng mạo của Tôn Tư Mạc đã trở nên gầy gò, so với sáu năm trước, hắn còn có vẻ gầy đi một chút, lúc này gặp lại, da thịt hồng hào hiển lộ phần nào phong thái thần tiên không khỏi khiến người khác sinh lòng cúng bái.

- Tôn chân nhân, đúng là khó tìm quá.

Trịnh Ngôn Khánh cười khổ nói:

- Đệ tử, từ Lạc Dương tới đây, vào núi đã nửa tháng mà vẫn không tìm thấy, nếu không phải trong thư chân nhân đề cập tới Chim Quyên và Hi Tiểu tiên sinh thì chỉ sợ lúc này cũng chỉ có thể tay không quay về.

Ánh mắt của Tôn Tư Mạc lướt qua bả vai của Trịnh Ngôn Khánh, thấy được Hùng Đại Hải và Triệu Hi Tiểu sóng vai đứng ở ngoài cửa.

Dáng vẻ của Triệu Hi Tiểu có vẻ hơi thê thảm, trên khuôn mặt còn có dấu vết bị lửa hun, còn chưa kịp lau sạch sẽ, Tôn Tư Mạc nhìn qua, Triệu Hi Tiểu giận tím mặt.

- Tên đáng chết này, đang êm đẹp tự nhiên viết thư.

- Người viết thư thì cũng thôi, tại sao lại nhắc đến tên của ta? Làm ta mất đi một lò kim đan, người có biết, những kim đan kia tốn bao nhiêu công phu và tâm huyết của ta không?

Hắn càng nổi giận, càng mắng to.

Tôn Tư Mạc cũng không tức giận mà cười ha hả, thấy Triệu Hi Tiểu bực tức không thềm để ý.

- Tên hắc đại cái này, quấy rầy luyện đan thì cũng thôi...

- Nhưng hắn lại khiêng ta đi, hắn coi ta là hàng hóa sao?

Triệu Hi Tiểu giống như tìm được chỗ dựa, bắt đầu quở trách Hùng Đại Hải.

Nào biết Tôn Tư Mạc không thềm nhìn hắn, kéo tay Ngôn Khánh, dò xét một phen rồi nói:

- Không tệ, đã nhanh vượt qua ta rồi... ha ha Ngôn Khánh người không cần lý tới tên điên này, hắn dáng vẻ như vậy làm sao mà luyện đan... Người luyện mười hai lần cũng chưa thấy được viên kim đan nào, lần trước nếu không phải ta ra tay cứu hắn chỉ sợ ngay cả tính mạng cũng bị mất.

Triệu Hi Tiểu hơi xấu hổ, gỡ gỡ đầu phát tay áo quay người rời đi.

- Đây, Triệu điên.

Tôn Tư Mạc gọi Triệu Hi Tiểu.

- Đừng bảo là ta không nói trước, hôm nay Pháp Thuận đại sư làm thức ăn chay, mời người ngấm trắng.

- Người nếu đi rồi, về sau đừng có hối hận.

Triệu Hi Tiểu lập tức ngừng bước chân:

- Pháp Thuận hòa thượng làm thức ăn chay, vậy ta cũng phải cân nhắc một chút.

Tôn Tư Mạc không thềm để ý tới hắn, kéo tay Trịnh Ngôn Khánh, đi tới thiện phòng:

- Ngôn Khánh, người vừa vặn tới, để ta giới thiệu người cho cao nhân.

- Ha ha, lại nói tiếp người cùng với hắn cũng có chút liên quan đấy.

- Có liên quan với ta?

Trịnh Ngôn Khánh ngạc nhiên, hắn muốn mở miệng hỏi thăm thì đã thấy Tôn Tư Mạc kéo hắn, lôi vào trong điện. Ngôn Khánh luyện công nhiều năm, hạ bàn ổn định, người khác đừng nói là kéo hắn cho dù làm hắn chuyển động một bước thôi đã rất khó khăn.

Mà Tôn Tư Mạc kéo hắn dường như là không tốn sức.

Trịnh Ngôn Khánh bị Tôn Tư Mạc kéo đi vào bên trong.

- Nữ thí chủ, hậu điện là trọng địa, thứ cho không thể nghênh tiếp, kính xin nữ thí chủ tới thiện phòng nghỉ ngơi.

Đóa Đóa muốn đi theo nhưng lại bị một gã tăng nhân ngăn lại.

Trịnh Ngôn Khánh quay đầu nói với nàng:

- Đóa Đóa, người đi tới Thiện phòng chờ ta, chút nữa ta sẽ tới tìm người.

Đóa Đóa bất đắc dĩ phải gật đầu, mang theo Hùng Đại Hải cùng với hai con chó ngao theo tăng nhân kia về nhà nghỉ ngơi, mà Triệu Hi Tiểu và những người khác thì sửa sang lại y phục.

Ngôn Khánh theo Tôn Tư Mạc đi ra ngoài hậu điện, hai người xuyên qua một mảng rừng trúc.

Dọc theo con đường này chỉ thấy truyền theo thanh âm tiếng mõ.

- Tôn chân nhân, chân nhân dẫn ta đi gặp ai vậy?

- Ha ha, người tới tự nhiên sẽ biết.

Hai người nhanh chóng chạy tới một thiện phòng, ánh nắng chiếu vào đình viện, trong nội viện còn dính sương sớm, may mà Trịnh Ngôn Khánh mặc quần áo trang sức người Liêu, nếu mặc quần áo bình thường chỉ sợ đã bị ướt nhẹp.

Trong sân có một loạt thiện phòng.

Ở bên trong có hai người, một người ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, một người kê cao gối mà ngủ.

Người kê cao gối mà ngủ kia mặc trang phục đạo gia, tựa hồ như đang ngủ say, người kia thì là một lão tăng, xếp bằng ngay ngắn, lâu lâu lại gõ mõ một lần.

Một tăng một đạo, hình dạng quái dị.

Tôn Tư Mạc ý bảo Trịnh Ngôn Khánh không lên tiếng, hai người ở bên cửa hiên ngồi xuống, lẳng lặng nhìn tăng đạo.

258. Chương 7: Sở Cầu Của Người Là Gì?

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 7: Sở cầu của người là gì?

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Soạt!

Trọn vẹn sau một thời gian uống cạn một tuần trà, tiếng mõ nhẹ vang lên, tăng đạo mở hai con mắt ra.

- Lão hòa thượng, ông thua rồi!

Lão tăng cười nói:

- Viên chân nhân, khách quý lâm ôn, tiếp tục như vậy không phải thất lễ sao?

Đạo nhân cũng quay đầu nhìn Tôn Tư Mạc và Trịnh Ngôn Khánh, khi ánh mắt chuyển tới Trịnh Ngôn Khánh, trên người của hắn khẽ rung động, trong hai con ngươi lộ ra một ánh sáng âm nhu.

- Người là ai?

- Viên chân nhân, hắn chính là Trịnh Ngôn Khánh, sáu năm trước chân nhân tới Lạc Dương nhưng không thể tương kiến.

Đạo nhân khoát tay chặn lại, ngón tay không ngừng biến hóa, ánh mắt rơi lên trên người Trịnh Ngôn Khánh, giọng nói cực kỳ nhẹ nhàng:

- Người đến tốt cùng là ai?

- Ta...

Chẳng hiểu tại sao, trong lòng Trịnh Ngôn Khánh bỗng run lên.

Hắn muốn mở miệng, nhưng lời nói vừa tới miệng đã không biết phải thốt ra thế nào.

Ta là ai?

Ta là Trịnh Ngôn Khánh, ta còn là Lý Kiến Quốc, ta là Lý Kiến Quốc, lại là Trịnh Ngôn Khánh.

- Ta là ta...

Đạo nhân kia khẽ giật mình, khóe miệng nở ra một nụ cười vui vẻ.

Mà ánh mắt của lão tăng cũng bừng sáng, sau đó lại ảm đạm xuống.

- Viên chân nhân, ông làm gì vậy?

- À không, ta chỉ đùa với hắn mà thôi.

Viên chân nhân ha hả cười ánh mắt thu hồi, duỗi cái lưng mệt mỏi ra:

- Ta ngủ một hồi ngon giấc, lão hòa thượng, ngày mai chúng ta lại đấu tiếp.

- Ngày mai?

Lão tăng cười nói:

- Chỉ sợ hơi phiền phức, sáng sớm ngày mai ta phải đi vào Thành đô phủ một chuyến.

- Viên chân nhân, chúng ta tranh giành đã nửa năm, thắng bại bất phân, hôm nay có người tới bái phỏng, không bằng chúng ta hỏi hắn thế nào là phật, thế nào là đạo?

Viên chân nhân quay đầu nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

- Tiểu thí chủ, cái gì gọi là thích đạo?

Trịnh Ngôn Khánh không ngờ rằng hắn ở đây lại gặp sự tranh giành thích đạo.

Hắn ngáp ngừng, hơn nửa ngày trời mới nói:

- Phật tức là đạo, đạo tức là phật.

- Sao?

Ánh mắt của Viên Chân nhân và lão tăng lập tức trở nên ngưng trọng.

Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy trên người có một khối đá lớn, áp lực này khiến hắn vô cùng khó chịu.

- Bò-đề vốn chẳng phải cây,

Gương sáng cũng chẳng phải đài.

Xưa nay vốn không một vật,

Chỗ nào bám được bụi nhơ?

Trong đầu của Trịnh Ngôn Khánh hiện ra một câu thiền thơ đời sau nên tự động đọc ra, Trịnh Ngôn Khánh hồi hận, mình tại sao lại lẫn vào những chuyện này, phật và đạo nhiều năm tranh giành không phân cao thấp, mình tiến vào đây không phải tự gây phiền não sao?

Dùi mõ trong tay lão tăng đập vào cái mõ.

Mà Viên chân nhân biến sắc, im lặng hồi lâu.

- Thiên đạo xa, nhân đạo xa.

Trịnh Ngôn Khánh do dự một chút, nói tiếp:

- Thích đạo mà nói, ta không cần cái gì, có quan hệ gì với ta đâu?

- Vậy người cầu điều gì?

Viên chân nhân lập tức ép hỏi.

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình, trong lòng không khỏi lâm vào mê man.

Đúng thế, ta cầu gì đây?

Trùng sinh mười một năm, hắn chưa bao giờ nghiêm túc cân nhắc vấn đề này.

Bất kể là làm văn hay làm thơ luyện võ, hắn cũng không cầu, chỉ có thể ôm đùi tiêu dao khoái hoạt là vui rồi.

Thế nhưng những điều đó là điều hắn cầu sao?

Suy nghĩ một lúc trở nên hỗn loạn, Trịnh Ngôn Khánh ngồi ở cửa hiên, thật lâu không nói gì.

Tôn Tư Mạc cũng không ngờ rằng lại biến thành tình huống như vậy, hắn muốn mở miệng giải thích vài câu nhưng thấy Viên chân nhân quét mắt nhìn, lão tăng cũng nhि hắn lắc đầu, sau đó hai người cúi xuống giống như nhập định.

Tôn Tư Mạc tuy không biết hai vị này có quỷ kế gì nhưng cân nhắc đến thân phận của cả hai liền ngậm miệng lại.

Thời gian trôi qua, bất tri bất giác đã qua giờ Ngọ.

Trịnh Ngôn Khánh ngồi ở hiên cửa trọn vẹn một canh giờ, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, toát ra hào quang kiên định.

- Tiểu thí chủ có đáp án rồi sao?

Ngôn Khánh gật gật đầu.

- Xin lắng tai nghe.

Trịnh Ngôn Khánh đứng dậy, chấp tay vái chào.

- Sở cầu của tiểu tử là

Vị thiên địa lập tâm

Vị sinh dân lập mệnh

Vị vãng thánh kế tuyệt học

Vị vạn thế khai thái bình

Dịch nghĩa:

Vì thiên hạ mà lập tâm. Vì dân sinh mà lập mệnh Trời để quyết cải thiện đời sống xã hội. Vì tiên thánh mà quyết nối cái “đại học chi Đạo” xưa bị đứt quãng. Vì thế giới vạn vật mà khai mở ra căn để cho cuộc thái bình

Những điều này đều có vẻ to lớn cao siêu.

Nhưng Trịnh Ngôn Khánh nói ra toàn là những lời tâm huyết.

Kiếp trước coi trọng vật chất, đạo đức không coi trọng, đôi khi chính mình là ai cũng không biết, lý tưởng thời thiếu niên, những lời thề theo cuộc sống vật chất mà tàn phai, không ngừng sụp đổ thành mây khói.

Ngôn Khánh không biết đến tột cùng là vì nguyên nhân gì.

Một người không có tín ngưỡng, vật chất là sự lựa chọn duy nhất.

Sống cả đời hẳn phát hiện mình có lẽ có thể cả biến điều gì đó.

Viên chân nhân và lão tăng đều kinh ngạc nhìn Trịnh Ngôn Khánh, nhất thời không biết phải nói gì cho phải.

- Vị vãng thánh kế tuyệt học

Vị vạn thế khai thái bình

Vương chân nhân đột nhiên cười ha hả, phất tay áo lên:

- Oa nhi, khẩu khí của ngươi thật là lớn, chỉ mong hai mươi năm sau, ngươi vẫn nhớ kỹ lời nói hôm nay.

Nói xong, Viên chân nhân rời khỏi thiện phòng.

Trịnh Ngôn Khánh ngây người tại chỗ, đầu óc có hơi rối loạn.

- Tôn chân nhân, ta nói sai sao?

Ánh mắt của Tôn Tư Mạc hơi mê ly, ông trầm tĩnh một lát rồi thấp giọng nói:

- Ngươi nói không sai, chỉ là ta cảm thấy, ta dường như đã sai rồi.

Hắn xuất thân hào phú, lại mê luyện tiên đạo.

Học được một thân bản lĩnh, hôm nay tính ra cũng chẳng có tác dụng gì.

Hơn mười năm, mãi cầu tiên đạo...

Kết quả phát hiện ra, so không được với một đứa bé..

Ánh mắt của lão tăng cũng hơi rời rạc, yên lặng đứng dậy mà trở về thiện phòng.

Tôn Tư Mạc hít sâu một hơi, sau đó gỡ đầu nhẹ nhàng cười khổ đi vòng quanh:

- Ngôn Khánh, ngươi hôm nay thật là yêu nghiệt, Pháp thuật đại sư hôm nay không ngờ cũng bị ngươi thuyết phục, được chúng ta trở về.

- Tôn chân nhân, chân nhân không phải muốn dẫn ta gặp người khác sao?

- Người đã gặp rồi.

Tôn Tư Mạc kéo Trịnh Ngôn Khánh ra bên ngoài:

- Viên chân nhân kia chính là Viên Thủ Thành chân nhân, xem bói và khí thuật đều là thiên hạ vô song.

Lão tăng kia chính là Pháp Thuận đại sư.

Hắn tục gia họ Đỗ, là thúc tổ của Đỗ Như hối, ta muốn dẫn ngươi đến gặp bọn họ một phen, không ngờ... Chỉ là không sao, hai người bọn họ đều không tâm thường, sẽ không trách tội ngươi.

Trịnh Ngôn Khánh gãi gãi đầu, nở ra nụ cười xấu hổ.

- Đúng rồi người từ Lạc Dương nghìn dặm xa xôi, tới đây tìm ta có chuyện gì không?

Tôn Tư Mạc tu đạo thành công, nhanh chóng bình phục tâm tình, kéo Ngôn Khánh đi tới nơi ở của hắn mà hiếu kỳ dò hỏi.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Tôn chân nhân, lần này tiểu tử tới đây là cầu chân nhân cứu người.
- Sao?

259. Chương 8: Động Binh.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 8: Động binh.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Ngôn Khánh tường thuật lại bệnh tật của Trưởng Tôn Vô Cấu, sau đó cười khổ nói:

- Bệnh tật của Vô Cấu khó chữa, ngay cả Sào tiên sinh, Ngô tiên sinh cũng thúc thủ vô sách.
- Ngô tiên sinh nói, trên đời này chỉ có Tôn chân nhân chữa được cho nên tiểu tử mang Vô Cấu tới đây.
- Trưởng Tôn đại tướng quân mất rồi sao?
- Tôn Tư Mạc sống ở thâm sơn, cũng không rõ lắm chuyện phát sinh ở bên ngoài.
- Nghe thấy Trưởng Tôn Thịnh mất đi, hắn không khỏi hơi giật mình, lông mày nhíu lại.
- Tôn chân nhân?
- À, ta nghe thấy Trưởng Tôn tướng quân đi rồi, trong lòng cảm thấy cảm khái, năm đó ta và Trưởng Tôn Thịnh có duyên gặp gỡ, không ngờ...
- Bệnh khí tật này, trị liệu đúng là một phen phiền toái.
- Chữa bệnh không có vấn đề gì, chỉ là có chữa hết được không, ta cũng không xác định, được rồi, sáng sớm ngày mai, sau khi Pháp thuận đại sư rời khỏi, ta sẽ theo người đi tới Vinh Nhạc thành một chuyến, xem tiểu nha đầu kia bị bệnh thế nào... Đúng rồi lần này người còn có ý định gì khác không?
- Thế cục Lạc Dương hiện nay phức tạp, sự phụ mất rồi, tiểu tử cũng không muốn trở về.
- Cho nên muốn ở đất thực nghỉ ngơi một thời gian, một mặt có thể chiếu cố cho Vô Cấu, một mặt khác cũng tìm nơi yên tĩnh đọc sách.
- Nếu là như vậy, người không bằng lên núi.
- Tôn Tư Mạc trầm ngâm một lát:
- Vinh Nhạc thành tuy nói là yên bình nhưng cũng là nơi hán lieu tạp cư, khó tránh khỏi phát sinh xung đột.
- Hai năm qua, lieu hán tranh giành không ít, người ở đó không chừng bị cuốn vào, lên núi thì sẽ thanh tĩnh hơn rất nhiều.
- Ngôn Khánh nghĩ nghĩ:
- Tôn chân nhân nói rất đúng, chỉ là việc này tiểu tử còn phải trở về thương lượng một chút, mới có thể đưa ra quyết định.
- Ha ha, điều này cũng đúng.

Tôn Tư Mạc nói xong trên khuôn mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Trịnh Ngôn Khánh tâm tình đã tốt hơn, tìm được Tôn Tư Mạc, xem như đã hoàn thành một mục tiêu lớn, về phần có chữa trị cho Vô Cấu khỏi bệnh hay không đã là chuyện hắn không có khả năng nhúng tay vào được, tuy nhiên nghĩ đến non xanh nước biếc, danh y khám và chữa bệnh không thiếu, cũng không có gì đáng ngại.

Tâm sự này chấm dứt , trong lòng Ngôn Khánh hiện ra một chuyện:

- Gia gia lúc này, liệu đã rời khỏi Lạc Dương chưa?

Dương Quảng mãi nguyện thỏa thê ngồi ở trong trường, xung quanh là quốc vương các nước, lần này hắn đi bắc tuần đã kết thúc tròn một năm, trong lần đi này, Dương Quảng dùng binh chiếm đoạt Lưu Cầu, tăng thêm lãnh thổ của Đại Tùy, tiến thêm một bước khổng chế vùng Liêu Đông.

Đầu năm hắn ở Lạc Dương bày biện tuyên dương uy lên.

Vào tháng hai đã công chiếm Lưu Cầu, giết chết vua Lưu Cầu là Vương Khát Thứ Đâu, và bắt được hơn một vạn bảy nghìn người.

Lúc này uy phong của Dương Quảng đã vang khắp tứ hải, khiến cho hắn càng thêm đắc ý hài lòng.

Trên thực tế hắn lên ngôi sáu năm, xây dựng kênh đào trường thành, đã thông Tây Vực, tiêu diệt Lâm Ấp quốc, đánh bại Khiết Đan, chiếm đoạt Lưu Cầu.

Tình sự kiện một thật không thẹn với hai từ: Đại Nghiệp.

Nếu như Tùy Văn Đế hai mươi năm Khai Hoành chỉ khiến cho Đại Tùy vững vàng.

Thì Dương Quảng dùng sáu năm thời gian đã khiến cho lãnh thổ Đại Tùy trở nên rộng lớn, thực lực quốc gia đạt tới cực thịnh, lần này hắn đóng 50 vạn quân ở Tây Bắc khiến cho các Khả Hãn các nước nhao nhao đến thăm.

Khải Dân Khả Hãn sau khi mất, Thủy Tắt khả Hãn Đốt Cát vẫn kính cẩn khiêm tốn trước sau như một.

Thủy Tắt Khả Hãn không ngừng tiến cống ngựa voi và tơ lụa, đại biểu cho hắn cả đời cam tâm tình nguyện ở dưới Dương Quảng, trọn đời làm thần.

Ở trong lầu ca múa không ngừng.

Dương Quảng nâng chén không ngừng mời rượu quốc vương các phương.

Hào khí tràn ngập, khách và chủ cũng vô cùng tận hứng, sau khi chấm dứt tiệc rượu, Dương Quảng hơi mệt mỗi muốn đi ngủ thì lúc này ở ngoài lầu, Vũ Văn Thành Đô đã trầm giọng nói:

- Bệ hạ, Bùi Thế Củ đại nhân có chuyện khẩn cấp cầu kiến bệ hạ.

- Có chuyện gì, bảo hắn ngày mai nói chuyện.

- Bệ hạ, Bùi công nói việc này cấp tốc, nhất định phải bẩm cáo ngay với bệ hạ.

Dương Quảng ở trên tiệc uống không ít rượu cho nên hơi mệt nhưng khi nghe Vũ Văn Thành Đô nói như vậy thì hắn không dám lãnh đạm.

Bùi Thế Củ là thần tử cốt não, hơn nữa còn biết rõ tính tình của Dương Quảng.

Đúng lúc này hắn suốt đêm cầu kiến chắc hắn là có chuyện trọng đại muốn bẩm cáo, Dương Quảng mặc dù hơi mệt mỏi nhưng vẫn coi trọng công vụ, lập tức bảo nội thị mang khăn lông tắm ướt, lau mặt cho tỉnh táo rồi mời Bùi Thế Củ vào doanh nói chuyện.

Bùi Thế Củ vội vàng vào trường, hướng về phía Dương Quảng thi lễ quân thần.

Dương Quảng khoát tay ý bảo Bùi Thế Củ ngồi xuống, sau đó ân cần hỏi:

- Ái khanh, đã trễ như vậy còn có chuyện gì trọng yếu?

Bùi Thế Củ một lần nữa đứng dậy.

- Ngồi xuống, ngồi xuống nói chuyện.

- Tạ ơn bệ hạ.

Bùi Thế Củ ngồi xuống trầm giọng nói:

- Bệ hạ thần vừa rồi uống rượu với sứ giả các quốc gia, tình cờ phát hiện ra sứ giả của nước Cao Ly đi vào trong trướng của Thủy Tắt Khả Hãn, hơn nữa biểu hiện của những người Đột Quyết kia vô cùng quỷ dị, cử chỉ vô cùng bối rối vì vậy thần thử thăm dò một câu: Sứ giả Cao Ly tại sao lại ở đây, đã tới tại sao không bái kiến Ngô hoàng? Khả Hãn có dụng ý gì đây?

Dương Quảng nghe nói xong thì lập tức tỉnh táo lại không còn cảm giác mệt mỏi nữa.

- Vậy người kia trả lời thế nào?

- Hãn nói là thần nhìn lầm rồi. Nhưng thần biết mình tuyệt không thể nhìn lầm, sứ giả Cao Ly kia chính là tộc chất của tể tướng Ất Chi Văn Đức, năm khai hoàng thứ mười, tiên hoàng đối với Cao Ly định dùng binh, khiến cho quốc vương Cao Ly vô cùng sợ hãi, vì vậy phái tể tướng Ất Chi Văn Đức tới, cho nên thần vẫn nhớ kỹ.

Dương Quảng ngồi thẳng người dậy, đôi mắt liền trở nên sáng quắc.

Đột Quyết và Cao Ly một đông một tây, vẫn là họa lớn của Trung Nguyên, chẳng qua hiện nay thanh thế của Đột Quyết trong sáu năm nay đã bị nhà Tùy dùng chiến thuật ngoại giao phân một thành hai, cũng tập trung mãnh tướng tinh binh hung hãn tấn công.

Khải Dân khả hãn thần phục, đại biểu cho Đột Quyết suy sụp.

Hiện nay Khải Dân khả hãn đã mất, Dương Quảng đối với Đốt Cát khả hãn vô cùng hữu hảo nhưng trong lòng lại có băn khoăn.

Đốt Cát đã tâm bình khí yên, không mềm yếu giống như Khải Dân khả hãn.

Hiện tại Dương Quảng ngồi ở trong trướng, hắn vụng trộm gặp mặt sứ giả Cao Ly sao? Hơn nữa vị sứ giả Cao Ly kia không hề đến bái kiến hoàng đế thiên triều, vậy thì làm sao có thể làm cho Dương Quảng vui vẻ được.

Đối với quốc gia Cao Ly này, Dương Quảng xưa nay chưa hề có hảo cảm.

Đặc biệt bọn họ từng thừa dịp Trung Nguyên đại loạn mà cấu kết với người Khiết Đan, Hàn Cúc, trắng trợn chiếm đất Liêu Đông.

260. Chương 9: Đánh Cao Ly

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 9: Đánh Cao Ly

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Đại Tùy sau khi đứng thẳng bọn chúng cũng chưa hề yên tĩnh. Tùy Đế vào năm Khai Hoàng thứ mười tám, có ý đồ chinh phạt Cao Ly nhưng không ngờ gặp phải mưa to gió lớn không thể động binh, Cao Ly sau đó thuận phục Đại Tùy, tự xưng là Liêu Đông cận bá chi thần.

Nhưng mà biểu hiện của bọn chúng về phía tây lại không ngừng khuếch trương không ngừng khởi binh đánh Triều tiên.

Ý đồ là chiếm toàn bộ bán đảo, âm thầm súc tích lực lượng.

Đối với chuyện này, Dương Quảng mở một con mắt nhắm một con mắt.

Hắn đối với Cao Ly không có hảo cảm, đồng thời một vùng đảo phái nam Bắc Tề cũng có ấn tượng không tốt, nguyên nhân cũng bởi vì năm Khai Hoàng thứ mười tám, Bắc Tề quốc mưu toan mượn đao giết người, bí mật điều động sứ giả liên hệ đại Tùy, nguyên dẫn đường cho Đại Tùy tiêu diệt Cao Ly, nhưng khi Tùy Văn Đế bắt đầu dụng binh thì Bắc Tề lại lên báo cho Cao Ly, muốn khơi mào chiến tranh song phương, cũng may quốc vương Cao Ly đã nhìn thấu mưu kế của Bắc Tề.

Kế sách vụng về này, Dương Quảng còn nhớ rõ.

Cho nên khi Cao Ly đánh Bắc Tề, hắn cũng không thêm để ý.

Năm Khai Hoàng thứ mười tám, nhà Tùy cùng với Cao Ly đã tiến hành hòa bình tới mười năm

Nhưng hôm nay Cao Ly lại...

... Tháng hai mùa xuân, Từ Thế Tích đang đi trên cầu.

Hồ mục, khắc mi, hắn đang cầm trong tay một cái dù, từ từ trong cơn mưa gào thét mà đi. Cây cầu này không cho phép ngựa đi qua cho nên Từ Thế Tích phải đi bộ, dọc chiếc cầu có thể nhìn thấy được sông Lạc đẹp tuyệt trần.

- Lão Từ.

Ở sau lưng có người la lên.

Từ Thế Tích dừng bước quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy có một thiếu niên người cao cao, đang chạy lên.

Hắn thở hồng hộc, trừng mắt nhìn Từ Thế Tích mà nói:

- Lão Từ, người đi nhanh như vậy làm gì?

- Vô Kỵ hiền đệ, có chuyện gì sao?

Thiếu niên kia đúng là Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Hắn hiện tại đã mười bốn tuổi bước vào tuổi nhập quan học.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói:

- Nguyên Khánh từ Nga Mi trở về rồi, hiện tại đang ở trong Thúc Kế lầu thiết yến, mời chúng ta tới dự.

- Những người tới dự không có người ngoài, ngoại trừ người, ta và Nguyên Khánh chỉ có hai huynh đệ Hiếu Tuyên và Thiệu Tuyên mà thôi.

Bùi Hành Nghiễm ở Nga Mi một năm cuối cùng đã trở về.

Tuy nhiên nghe nói hắn trở về là do Bùi Thế Củ sai người đưa thư tới Nga Mịch, ra lệnh triệu hồi hắn khẩn cấp về Lạc Dương.

Lúc này trở lại Lạc Dương làm gì?

Đáp án không khó đoán. Tùy Dạng Đế động viên cả nước, dùng binh với Cao Ly, mà Bùi Hành Nghiễm hiện tại cũng đã 16 tuổi, hắn không chăm lo đọc sách, làm quan bằng con đường đó tương đối khó khăn cho nên với xuất thân nhị phẩm của mình, Bùi Hành Nghiễm đi con đường có lợi nhất chính là đường võ mà thôi.

Trước đây có một ví dụ tuyệt hảo là Vũ Văn Thành Đô.

Vũ Văn Thành Đô dùng con đường võ huân mà làm quan, đánh dân tộc Thổ Dục Hồn, chém tướng đoạt cờ, lấy được sự ưu ái của Dương Quảng, mới hai mươi hai tuổi đã là quan tứ phẩm, Thiên Bảo tướng quân, hôm nay làm túc vệ trong cấm cung.

Đây là một con đường đi vô cùng tốt.

Bùi Thế Cử được phong làm dũng tướng lang tướng, theo thánh giá trở về Trác quận.

Được gọi là Dũng Tướng Lang Tướng, dưới trướng làm sao không có dũng tướng cho được? Hẳn không thể điều nhân thủ bên ngoài, cho nên người đầu tiên mà Bùi Thế Cử nghĩ đến chính là Bùi Hành Nghiễm, lập tức phái người triệu hồi Bùi Hành Nghiễm từ Nga Mi trở về Lạc Dương.

Từ Thế Tích dĩ nhiên cũng muốn đi.

Mặt khác, Hiếu Tuyên cùng với Thiếu Tuyên là người nhà họ Đậu, vì quan hệ với Ngôn Khánh cho nên cũng là bạn tốt của Từ Thế Tích.

Một phương diện khác, Trịnh Ngôn Khánh nhập thực đã hơn một năm.

Lúc này tuy có thư từ lui tới nhưng Từ Thế Tích cũng vô cùng nhớ mong.

Từ sau khi Trịnh Ngôn Khánh nhập thực, Trịnh Thế An bán sạch ruộng đồng của Đóa Đóa rời khỏi Lạc Dương. Người tiếp nhận sản nghiệp của Lạc Dương Trịnh thị chính là đường đệ của Trịnh Nhân Cơ, cùng với Từ Thế Tích cũng không có bao nhiêu giao tình, tuy nhiên hẳn lại đối xử với Từ Thế Tích vô cùng tốt, kêu con trai của hắn là Trịnh Hoàng Tuấn gọi Từ Thế Tích là ca ca.

Dựa theo luật pháp đại Tùy, hai mươi một tuổi mới là thanh niên.

Nhưng ở trong gia tộc 14 tuổi đã là trưởng thành.

Trịnh Hoàng Tuấn là một đứa bé mười một tuổi trung hậu tuấn tú, cũng dễ rất thân cận, chỉ vì Từ Thế Tích ở cùng với yêu nghiệt Trịnh Ngôn Khánh nhiều năm, cho nên ở cùng với một đứa bé mười một tuổi bình thường Từ Thế Tích cảm thấy không được tự nhiên, cho nên hắn chuyển ra khỏi Trịnh phủ, ngụ tại nhà của Vương Chính.

Vương Chính đã cùng với Trịnh Thế An đi tới Củng huyện, nhưng phòng xá vẫn còn, giao cho Hùng Vĩ quản lý.

Từ Thế Tích chuyển ra khỏi Trịnh phủ, Hùng Vĩ cũng sắp xếp phòng cho hắn, Từ Cái còn phái nô tài tới chăm sóc hắn.

Nhiều năm ở trong Hoài Nhân phường cũng thanh nhàn.

Tuy nhiên thiếu đi Trịnh Ngôn Khánh, Từ Thế Tích cảm thấy mình ở trong thành Lạc Dương cũng mất đi nhiều niềm vui thú.

Hắn rất muốn đi gặp Bùi Hành Nghiễm nghe ngóng chuyện của Trịnh Ngôn Khánh.

Nhưng mà...

Từ Thế Tích gãi đầu hơi buồn rầu:

- Ta hôm nay chỉ sợ không có cách nào đi qua, buổi trưa học xá đến báo rằng cha ta đã đến.

Ta chỉ sợ phải về nhà một chuyến xem là có chuyện gì.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhăn mày lại tiếc nuối nói:

- Vậy thì đáng tiếc, Nguyên Khánh ngày mai phải trở về Hà Đông mà điết, người nếu không đi qua thì không biết lúc nào mới có thể gặp được, tuy nhiên không sao, có gì thú vị thì ngày mai ta sẽ nói cho người biết.

Từ Thế Tích gật đầu, ở trên cầu chấp tay cáo biệt Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Hắn vừa đi trên cầu vừa suy tính mọi việc.

Từ Cái lần này đến Lạc Dương chỉ sợ có chuyện thương nghị với hắn.

Từ Thế Tích tuổi tác ngày càng lớn, hẳn mặc dù không ở gia tộc nhưng chuyện ở trong nhà... Từ Cái đều phải người hỏi thăm ý kiến của hắn.

Lúc này Từ Cái tự mình đến hẳn là có đại sự.

Từ Thế Tích trong lòng bắt đầu tính toán.

Quê quán của hắn không quá yên bình, sau khi xảy ra chuyện Vương Bạc ở núi Trường Bạch khởi binh, Địch Nhượng tụ tập tại núi Ngõa Cương, còn có Lưu Bá Đạo tàn sát bừa bãi.

Lưu Bá Đạo ngang ngược đồng thời lại là quan lại thế gia.

Người này gia sản phong phú, trong nhà nuôi dưỡng mấy trăm thực khách., mấy trăm người này cũng vì né tránh quân dịch cho nên tụ tập dân chúng làm loạn, ngoài ra ở Thanh Hà, Tôn An Tổ ám sát huyện lệnh, làm phản tại Cao Kê, Cao Sĩ Đạt cũng tạo phản tự xưng là Đông Hải Công, Trương Kim Xương cũng ở Hà Khúc làm phản, mấy lần đánh tan quan quân địa phương.

Sĩ mã Sơn Đông nhao nhao làm phản khiến cho thế cục Quan Đông trở nên khó bề phân biệt.

Chắc hẳn phụ thân của hắn cũng cảm nhận được áp lực, giặc Ngõa Cương càng lúc càng ghê gớm, cho nên lần này tới đây thương nghị với hắn chuyện này.

261. Chương 10: Lựa Chọn Của Từ Thế Tích.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 10: Lựa chọn của Từ Thế Tích.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Từ Thế Tích tràn đầy tâm sự, vừa về tới nhà, Từ Ngạn Thịnh đã tiếp nhận chiếc ô trong tay hắn:

- Công tử, lão thái gia ở bên trong hình như là có tâm sự.

- Cha ta tự mình đến sao?

Từ Ngạn Thịnh gật đầu.

Từ Thế Tích đi vào trong phòng thì thấy Từ Cái đang ở chính giữa uống trà.

- Thế Tích mau ngồi xuống.

Từ Cái năm nay bốn mươi tuổi, so với sáu bảy năm trước tiền Từ Thế Tích đi Lạc Dương thì đã già đi không ít.

Tuy nhiên trên khuôn mặt phúc hậu khí sắc vẫn còn tốt không ít.

- Ta lần này đến không báo cho bất kỳ ai biết, là có chuyện muốn cùng con thương lượng.

Từ Thế Tích vội vàng ngồi xuống, để Từ Ngạn Thịnh trông coi ở cửa ra vào.

Hắn kinh ngạc nói:

- Cha có chuyện gì mà cần phải tới Lạc Dương thương nghị với con?

- Là như thế này.

Từ Cái do dự.

- Con ở Lạc Dương chắc cũng biết, phản loạn ở núi Ngõa Cương không ít, ta lần này thật sự bận tâm bọn chúng nhìn vào nhà chúng ta.

Quả nhiên là vì chuyện này.

Tuy nhiên bị đám giặc ở Ngõa Cương nhìn vào cũng là chuyện bình thường.

Từ gia ở Hoạt huyện là đại phú hào, tài hàng phong phú, dĩ nhiên là một khối thịt mỡ trong mắt của bọn cướp kia.

Từ Cái nói:

- Từ gia chúng ta ở Hoạt huyện căn cơ cũng không đủ sâu, tuy có nô bộc đến nghìn người nhưng ta cuối cùng vẫn không yên tâm, những người kia thật sự không dùng được.
- Ta lo lắng nếu bọn cướp Ngõa Cương nhìn chăm chăm vào chúng ta, lúc bọn chúng tấn công thì chúng ta cũng không thể kháng cự.
- Tiểu nương người đưa ra một chủ ý nếu phái một người trong tộc lên núi nhập bọn thì không chừng bạo trụ được sản nghiệp Từ gia.

Tiểu nương trong miệng của Từ Cái chính là mẹ kế của Từ Thế Tích, một nữ tử địa phương.

Nàng ta sau khi gả cho Từ Cái đã sinh cho Từ Cái hai người con trai.

Hai mắt của Từ Thế Tích khê nheo lại, phát ra một vẻ lẳng lẹ.

Từ Cái thấy ánh mắt này của Từ Thế Tích thì không khỏi run lên.

Mặc dù đối mặt với những quan viên và người của Trịnh gia, hấn cũng chưa từng nhìn thấy ánh mắt sắc bén như vậy, thoát nhìn có vẻ giống như Trương Trọng Kiên. Xem ra những năm nay Từ Thế Tích sống bên ngoài cũng trưởng thành không ít.

Từ Thế Tích biết bản tính của tiểu nương, Từ Cái làm sao không biết rõ?

Chỉ sợ nàng sợ rằng gia sản của Từ Cái sẽ rơi vào tay của Từ Thế Tích.

Cho nên hôm nay nàng cho hấn lên núi theo cướp để bảo vệ sản nghiệp trong nhà, tương lai nếu như bọn cướp Ngõa Cương bị tiêu diệt, Từ Thế Tích cũng sẽ mất đi quyền kế thừa sản nghiệp, đến lúc đó gia sản kia tự nhiên rơi vào trong tay huynh đệ của Từ Thế Tích.

- Ý của cha là?

Từ Cái nói:

- Ta suy nghĩ thật lâu, những lời này của tiểu nương người cũng không phải không có đạo lý.

Từ Thế Tích chau mày, hai gò má run rẩy một chút:

- Nếu cha cũng cho là như vậy thì hài nhi lên Ngõa Cương là được rồi.

Trong lòng hấn bỗng nhiên sinh ra một hồi bi ai.

Từ Cái ho khan hai tiếng:

- Người đừng vội hãy nghe ta nói hết.

Hấn thở dài suy nghĩ một chút rồi nói:

- Tiểu nương con mặc dù có đạo lý nhưng để con từ bỏ tiền đồ bản thân thì cha không nỡ, hơn nữa con hôm nay đã có hôn sự với Trịnh gia nếu như con lên núi Ngõa Cương thì chuyện hôn sự này sẽ bị ảnh hưởng. Mà Trịnh gia hợp tác với chúng ta lâu dài cho nên ta thấy cái này có hơi không ổn.

- Vậy cha có tính toán gì không?

Từ Thế Tích sáng ngời hai con mắt, hiếu kỳ hỏi thăm.

Từ Cái nói:

- Vài ngày trước huyện nha Quân thành phái người tới nhà, phát ra một phong thư triệu lệnh.
- Triệu lệnh?

Từ Cái gật đầu:

- Huyện lệnh Quận thành Phòng Kiều muốn con đi làm binh tào, là quan bát phẩm nhưng không nhập vào phẩm trật triều đình.

Không nhập vào phẩm trật tức là không có bổng lộc.

Bởi vì theo quan chế nhà Tùy, Quận thành huyện thuộc về trung quận, có nhân số hạn chế cho nên huyện lệnh chấp chương quân chính sự vụ phía dưới chỉ có huyện úy và huyện thừa, dưới nữa thì đều là do huyện lệnh đề cử, những người này đều không có bổng lộc.

- Phòng Kiều?

Từ Thế Tích lập tức nhớ tới người này.

Mấy năm trước hắn từng cùng Đỗ Như Hối đi bái phỏng Trịnh Ngôn Khánh.

Cha của Phòng Kiều chính là Đông Đô Biệt Giá Phòng Ngạn Khiêm hiện nay.

- Phòng huyện lệnh tại sao lại đề cử con?

Từ Cái nói:

- Việc này còn phải nhờ vào Trịnh công tử ở núi Nga Mi đã sai người tiến về Quận Thành, vì chuyện này mà cầu cho con một xuất thân.

- Sao?

- Phòng huyện lệnh nói với Trịnh công tử rằng con đã nhập quan học ba năm, hẳn cho rằng con cũng có tài cho nên muốn con đến Quận thành, ha ha, Phòng huyện lệnh cũng nhớ tới con, còn thường xuyên phái người tới Lạc Dương hỏi thăm việc học của con, rồi sau đó còn gửi thư về nhà, tuy nhiên Phòng huyện lệnh cũng không miễn cưỡng, chỉ hỏ con có đồng ý tới hay không mà thôi.

Trong lòng Từ Thế Tích bỗng tuôn ra một tình cảm ấm áp.

Ngôn Khánh không đem chuyện này nói cho hắn biết, là lo lắng hắn tâm cao khí ngạo không chịu tiếp nhận hảo ý.

Trên thực tế nếu như Trịnh Ngôn Khánh trực tiếp nói cho Từ Thế Tích, hẳn đúng là chưa chắc...

Nhưng hiện tại...

Từ Thế Tích khẽ nói:

- Cha, nếu con đi Quận thành làm quan thì Hoạt huyện sẽ làm sao?

- Chuyện này con không cần phải lo lắng.

Từ Cái cười nói:

- Nếu như con đồng ý đi Quận thành thì ta sẽ bán sạch sản nghiệp ở Hoạt huyện.

Khi ta tới cũng sẽ đi bái phỏng Trịnh lão gia ở Củng huyện.

Lại nói ở Củng huyện, đất đai rất nhiều, hai năm qua vì lao dịch quá nặng nên ruộng đất đều hoang phế, nếu như chúng ta tới đó khơi thông thì cũng có thể mua không ít sản nghiệp Củng huyện nơi đó.

Ta nghĩ lại, Củng huyện cũng không tệ, phía nam thông tế kênh mương, liên thông với Giang Đô, Quận thành cách đó cũng không xa.

- Thế nhưng mà sản nghiệp ở Hoạt huyện chẳng phải là phải bán đồ bán tháo sao?

Từ Cái lắc đầu:

- Ai nói ta phải bán tháo, ruộng đồng ta sẽ giữ lại, sau khi quan phủ tiêu diệt Ngõa Cương tặng xong, tất cả vẫn thuộc về ta, dù sao hai năm hợp tác với Trịnh gia sinh ý không hề kém, cha cũng có không ít tiền bạc và tơ lụa.

Từ Thế Tích đột nhiên sinh ra một ý niệm kỳ quái.

Chẳng lẽ lúc bắt đầu thúc đẩy chuyện hôn nhân hai nhà Từ Trịnh Trịnh Ngôn Khánh đã cảm nhận được tình huống này sao?

Hắn dùng lực khẽ vỗ vỗ đầu mình, lập tức bỏ ý nghĩ này ra khỏi đầu.

Ngôn Khánh nếu như có bản lĩnh như vậy tại sao lại rời khỏi Lạc Dương.

Tuy nhiên lần này Ngôn Khánh quan tâm thật sự khiến cho Từ Thế Tích phải cảm động.

262. Chương 11: Hồn Nguyên Cầu.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 11: Hồn Nguyên Cầu.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Hắn ngẩng đầu, nhìn Từ Cái sau đó đột nhiên quyết định:

- Cha cha đã có ý định thì con sẽ nghe theo sự sắp xếp của cha.
- Con đi Quán thành.

Từ Cái nghe vậy thì cũng cao hứng vô cùng:

- Đã như vậy thì ta sẽ lập tức phái Từ Ngạn Thịnh trở về bắt tay vào công việc rút lui khỏi Hoạt huyện.

Ở bên này ta cũng sẽ thương nghị với Trịnh lão gia một chút, đặt mua sản nghiệp, con cũng thu thập một chút chuẩn bị khởi hành đi.

Lão nói xong lại cho Từ Ngạn Thịnh tiến tới, đem sự tình trình báo một phen.

Từ Cái muốn tới Cửng huyện cho nên cơm tối cũng không dùng, vội vàng rời đi.

Từ Thế Tích đem Từ Cái tiễn ra khỏi nhà, đứng ở bậc thang ngậy ngời hồi lâu đột nhiên nói:

- Người đâu lập tức chuẩn bị ngựa.
- Thiếu gia, đã trễ như vậy còn muốn đi đâu?
- Ta muốn đi Thúy Kế lâu uống rượu.

Mưa liên tục.

Tại đất thực, mưa phùn không ngừng diễn ra, trong vòng ba tháng nay, cơ hồ ngày nào cũng có mưa, khiến cho người ta có cảm giác, ở trong tận xương cốt cũng có khí tức ẩm ướt.

Trịnh Ngôn Khánh bước ra khỏi đạo quan Lôi Thần điện.

Đêm qua mưa tí tách rơi xuống, không khi sáng sớm đặc biệt trong lành.

Đứng ở Lôi Thần điện nhìn mây mù, phía trước giống như là tiên cảnh vậy, cách đó không xa chim quỳên ca hót, trăm hoa đua nở, tươi vô cùng.

Vô Cầu hiện tại ở trên núi chữa bệnh nhưng không thể ở lại trong chùa miếu.

Mà Triệu Hi Tiểu lại là một tên đan si, thường xuyên có những động tĩnh cổ quái cho nên những đạo quán và chùa miếu đều không muốn giữ hắn lại, Trịnh Ngôn Khánh đã biết rằng, ở trong chùa miếu không thể dễ

dàng cho nên trùng tu lại Lô Thần Điện, thuận tiện trùng tu cả cung điện của Nữ Oa, Phục Hy cùng với Quỷ Cốc tử, hưởng dụng hương khói.

Vốn sau khi trùng tu hương khói sẽ được tràn đầy.

Nhưng Lô thần và Long thần đều là nơi mưa gió rất nhiều.

Đây cũng là lý do mà người ta ít đến đây, mà cũng khiến cho Ngôn Khánh được yên tĩnh.

Tôn Tư Mạc cũng đến đây một phương diện là chữa bệnh cho Vô Cấu một phương diện là thảo luận chuyện luyện đan với Triệu Hi Tiểu.

Tôn Tư Mạc là một người tu đạo tuy lúc này nói chuyện với Trịnh Ngôn Khánh làm sinh ra xúc động nhưng sau khi dẹp loạn được hần nhanh chóng khôi phục lại về bình thường, dù sao không phải ai cũng như Trịnh Ngôn Khánh, kiên định vô thần, hơn nữa cho dù là Trịnh Ngôn Khánh cũng không dám nói là không tin thần linh, nhất là khi hắn đã từng một lần trùng sinh.

Tuy nhiên Ngôn Khánh lại có khuynh hướng tiếp nhận tư tưởng nho gia.

Tôn Tư Mạc sau khi đến đã cẩn thận kiểm tra Vô Cấu một phen.

Lại nói tiếp khí tật sinh ra từ trong bụng mẹ này vô cùng khó chữa, tuy nhiên sau khi Ngôn Khánh đề xuất dùng ống nghe đã khiến cho Tôn Tư Mạc hiểu rõ hô hấp của Vô Cấu hơn, cuối cùng Tôn Tư Mạc cũng đã sắp xếp một phương án trị liệu.

Tuy nhiên Tôn Tư Mạc lại nói: Những dược vật này, nếu không phải là vạn bất đắc dĩ thì không nên dùng.

Trong lời nói, Trịnh Ngôn Khánh hiểu được đạo lý, đây là thuốc nhưng cũng có ba phần độc ở trong đó.

Đồng thời cũng phải thay đổi sinh hoạt của Vô Cấu, tiến hành điều tiết hô hấp mới có thể trị tận gốc.

Thời gian buồn chán này, tuyệt không thể xong một sớm một chiều.

Trong lúc rảnh rỗi, Tôn Tư Mạc sẽ đưa Trịnh Ngôn Khánh đi du tẩu quanh núi Nga Mi, truyền cho hắn một chút y lý cơ bản.

Tại sao phải dạy cho Trịnh Ngôn Khánh những thứ này?

Tôn Tư Mạc cũng không hiểu rõ, nhưng cảm thấy rằng cho Trịnh Ngôn Khánh biết thêm một chút cũng không có gì xấu.

Hơn nữa hành tẩu trong núi là một việc làm rất tích cực, Triệu Hi Tiểu si mê luyện đan không ở cùng một chỗ với hắn, những tăng nhân khác tuy quan hệ không tệ nhưng dù sao cũng khác biệt phật và đạo cho nên Tôn Tư Mạc cũng không muốn đi cùng bọn họ, hiện tại có Trịnh Ngôn Khánh ở bên cạnh, Tôn Tư Mạc dĩ nhiên không bỏ qua.

Đảo mắt một năm trôi qua, bệnh tình của Trưởng Tôn Vô Cấu cũng đã có chuyển biến tốt đẹp.

Hai má của Vô Cấu đỏ bừng, giống như hai quả táo chín, lúc cười cũng đặc biệt vang dội không hề như trước đây. Cao phu nhân thấy Vô Cấu bệnh tình chuyển biến tốt đẹp thì bắt đầu nhớ nhi tử của mình.

Vì vậy không lâu sau, nàng cùng với Bùi Hành Nghiễm xuống núi trở về Lạc Dương.

Trước khi đi Cao phu nhân còn đem Vô Cấu phó thác cho Trịnh Ngôn Khánh.

Kỳ thật đây cũng là nguyện vọng của Trưởng Tôn Thịnh. Cao phu nhân dĩ nhiên là nhìn ra Bùi Thúc Vân và Đóa Đóa cũng rất thích Trịnh Ngôn Khánh.

Cho nên nàng đồng ý để con gái và Ngôn Khánh thân cận với nhau hơn một chút.

- Ngôn Khánh à, tiểu Vô Cấu đành phải phó thác cho cậu, lần này ta trở về Lạc Dương, đoán chừng phải mấy ngày sau mới có thể trở về.

Trịnh Ngôn Khánh rất trịnh trọng trả lời:

- Phu nhân cứ yên tâm, Vô Cấu ở đây rất tốt, con và Tôn chân nhân sẽ chiếu cố cho muội ấy thật tốt.

Nói thật Vô Cấu hôm nay đã là mười tuổi, tính tình thì vẫn ngây thơ như mấy năm trước.

Bất kể là Trịnh Ngôn Khánh hay Bùi Thúy Vân, Đóa Đóa đều vô cùng chiều cổ nàng.

Cao phu nhân lúc này mới yên tâm rời đi, là một người mẹ, đích thật là vất vả, nếu không phải bệnh tình của Vô Cấu còn đó thì không chừng bà đã mang Vô Cấu trở về Lạc Dương.

Trước cửa Lôi Thần điện có một khu đất vô cùng trống trải.

Hùng Đại Hải đứng ở trên đất bằng để trần đón lấy ánh sáng mặt trời mà luyện công.

Khí cụ mà hắn luyện công vô cùng thú vị, một quả thiết cầu năm mươi cân theo cánh tay vai và cổ của hắn nhấp nhô giống như là thuộc về cơ thể của Hùng Đại Hải vậy, theo thiết cầu kia nhấp nhô cơ bắp trên người của Hùng Đại Hải cũng phập phồng không ngừng, mồ hôi cũng trở nên đầm đìa.

Đây là Hồn Nguyên Cầu, sáng tạo độc đáo của Tôn Tư Mạc.

Ngôn Khánh biết rõ một thân bản lĩnh của Tôn Tư Mạc đều là căn cứ vào Ngũ Cầm hí diễn hóa mà thành.

Sau khi đi vào núi Nga mi, quanh năm hành tẩu, hắn dĩ nhiên sáng tạo ra phương pháp luyện công đặc biệt.

Hồn Nguyên Cầu này cũng là dựa theo nguyên lý của Đạo gia.

Hùng Đại Hải thông qua Hồn Nguyên Cầu mà phát ra lực lượng, linh ngộ pháp môn hóa kính.

Một năm qua, hắn đã luyện tập chăm chỉ ban đầu Hồn Nguyên Cầu chỉ bằng nắm tay nay đã trở thành một quả cầu vô cùng lớn.

Trịnh Ngôn Khánh dĩ nhiên cũng vui vẻ.

Bổn sự của Hùng Đại Hải càng lợi hại tương lai Trịnh Ngôn Khánh càng có nhiều tiền vốn.

Đồng thời Ngôn Khánh được Tôn Tư Mạc chỉ điểm Ngũ Cầm Hí, lại tăng cường trao đổi với tăng nhân trong núi khiến cho võ nghệ tiến bộ không nhỏ.

Ít nhất khí lực của hắn cũng đã tăng lên rất nhiều.

Thập Tự Dao có vẻ hơi nhẹ, sử dụng không phát huy hết lực đạo.

263. Chương 12: Khi Dễ

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 12: Khi dễ

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Theo Tôn Tư Mạc phỏng đoán, Ngôn Khánh sử dụng đao pháp thì ít nhất cũng phải là ba mươi cân mới có thể tiện tay, còn nếu sử dụng mã giáo thì cần phải sáu mươi đến tám mươi cân, một lần nữa cái tên Ngôn Hổ lại được nhắc đến.

- Tôn chân nhân, tại sao Ngôn Hổ cả nhà lại gặp tao ngộ bất hạnh?

Ở trên núi hái thuốc, Trịnh Ngôn Khánh nhìn không được mà hỏi thăm.

Tôn Tư Mạc trả lời:

- Ở bên ngoài truyền lưu, Ngôn Hổ bị trả thù cho nên cả nhà bị giết.

Tuy nhiên theo như ta biết thì không phải như vậy.

Hắn nhìn về bốn phía, thấy đây đã là hoang sơn dã lĩnh cho nên thấp giọng nói:

- Ta nghe người ta nói, Ngôn Hổ hình như bị liên quan đến chuyện gì cho nên triều đình ra tay, tuy nhiên triều đình hình như không phải nhằm vào Ngôn Hổ mà là nhằm vào muội phu của hắn. Chuyện này ta cũng chỉ nghe qua, nội tình thì chỉ có một số người quyền quý trong triều mới có thể biết được, ví dụ như là sư phụ của ngươi.

Trưởng Tôn Thịnh có khả năng biến rõ hoàn toàn.

Nhưng mà ông ấy đã chết.

Trịnh Ngôn Khánh đành phải bỏ đi ý niệm truy vấn, tuy nhiên đối với lai lịch của phụ thân mình lại càng hiếu kỳ.

Hùng Đại Hải luyện tập Hồn Nguyên cầu thỉnh thoảng lại phát ra từng tiếng rống.

Hai mặt hắn đỏ bừng, thiết cầu từ từ nhấp nhô trên người, sau đó lại lui ra sau, vô cùng thú vị.

Ngôn Khánh rất hâm mộ công phu này của Hùng Đại Hải.

Người này luyện tập Hồn Nguyên Cầu một thời gian, tiến bộ rất rõ ràng khiến người ta phải lú lờ.

Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy hắn luyện tập Ngũ Cầm hí dưỡng sinh thuật nhiều năm như vậy so với một năm công phu của Hùng Đại Hải còn kém hơn. Tuy nhiên môn công phu này có một khuyết điểm là không được uống rượu không được ăn mặn không được gần nữ sắc nói cách khác Hồn Nguyên cầu này cần phải có đồng tử công.

Theo lời nói của Tôn Tư Mạc:

- Đại Hải muốn luyện đến mức tận cùng của Hồn Nguyên Cầu thì chưa tới mười năm thì chưa thể thành công.

Mười năm sau khi nào quả cầu lên xuống tự nhiên, nguyên dương vững chắc, như vậy mới có thể đại thành.

- Nguyên dương vững chắc vậy là đạt tới cảnh giới gì?

- Gần như là Hoàn Hư chi cảnh.

Tôn Tư Mạc cười nói:

- Người thì không được cho dù có luyện tập Ngũ Cầm hí thì cho đến chết cũng không thể tốt bằng Đại Hải.

Hắn luyện Hồn Nguyên Cầu này mười năm, chỉ cần sống qua mười năm ta tin rằng trên đời này rất ít người có thể chống lại hắn. Hắn tâm tính chân chất, tâm tư đơn thuần, nếu đối là người khác có nhiều ý niệm thì có khi mất cả tính mạng khi luyện công.

Trịnh Ngôn Khánh cũng chỉ hỏi một chút mà thôi.

Mười năm không ăn thức ăn mặn, không được gần nữ sắc.

Hắn tự nhận mình không làm được chuyện này.

Dù sao hắn cũng có dưỡng sinh thuật và Ngũ Cầm hí, cho dù không so được với Hùng Đại Hải cũng có sức tự bảo vệ mình.

Cho nên Ngôn Khánh cảm thấy đã đủ rồi.

Tuy nhiên mỗi lần nhìn thấy Hùng Đại Hải luyện công hắn lại không khỏi cảm thấy hâm mộ.

- Hống.

Hùng Đại Hải phát ra một tiếng rống, thiết cầu lặn xuống tay của hắn.

- Đại ca.

Hắn ngu ngơ cười, đem Hồn Nguyên Cầu đặt xuống bậc thang, hiện tại hắn càng lúc càng lớn hơn.

Đứng trước mặt Trịnh Ngôn Khánh, hấn ngẩng cổ lên nói chuyện.

Trịnh Ngôn Khánh khẽ vuốt vuốt má hấn rồi nói:

- Được rồi, đi tắm rửa rồi ăn điểm tâm đi.

- Vâng.

Hùng Đại Hải thả người men theo hành lang chuẩn bị rời đi.

Đúng vào lúc này chỉ nghe trong điện có một tiếng nổ mạnh, Ngôn Khánh vội vàng quay đầu lại thì thấy trong điện toát ra một tròng khói đen cuộn cuộn.

Triệu chân nhân.

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng đi tới chỉ thấy Triệu Hi Tiểu lão đảo đi ra.

- Ngôn Khánh à, đơn thuốc của ngươi dường như không đúng.

Hóa ra Trịnh Ngôn Khánh lúc quan sát Triệu Hi Tiểu luyện đan đã phát hiện ra đan phương của hấn cũng giống như là hỏa dược trong truyền thuyết.

Triệu Hi Tiểu dùng phương pháp có phần giống luyện đan nhưng bên trong đích thật là hỏa rền.

Cũng là dùng lưu huỳnh, ka li ni trát nghiền thành bụi phấn, thêm vào mộc hương, ở trong lò luyện. Ba thứ này hỗn hợp với nhau, trên cơ bản tạo ra hỏa dược, nhưng tại vì tỉ lệ phối hợp chưa thỏa đáng cho nên mỗi lần luyện đan đều bị tạc lỗ, nguy hiểm vô cùng cũng may Triệu Hi Tiểu kinh nghiệm phong phú cho nên không bị sao.

Ngôn Khánh biết rõ thành phần hỏa dược nhưng tỉ lệ cụ thể cũng không rõ ràng.

Tuy nhiên hấn thường xuyên đưa đơn thuốc cho Triệu Hi Tiểu, đôi khi có thành công nhưng đại đa số vẫn là thất bại.

Nếu Triệu Hi Tiểu mê mẩn hỏa dược như thế.

Không chỉ một lần hấn có ý muốn cùng với Triệu Hi Tiểu chế tạo hỏa dược.

Nhưng cân nhắc tới nguy hiểm và hậu quả, Ngôn Khánh cũng chỉ có thể giậm chân tại chỗ.

Triệu Hi Tiểu cầm lấy một cuốn vở trên đó viết vài nét bút vào.

- Hắc hắc ta cũng không tin là không luyện ra kim đan.

Sau khi nói chuyện với Trịnh Ngôn Khánh một hồi, Triệu Hi Tiểu vội vàng rời đi.

Hùng Đại Hải nhin không được khẽ nói sau lưng của Trịnh Ngôn Khánh:

- Đại ca tên Triệu diện này lại bắt đầu diện rồi.

- Ủ nếu đệ không nghe lời ngày sau ta sẽ cho đệ luyện đan cùng với hấn.

Sắc mặt của Hùng Đại Hải lập tức đại biến hấn lắc đầu liên tục mà nói:

- Đại ca, đệ rất nghe lời, đệ đi tắm rửa rồi ăn cơm.

Dáng vẻ của hấn lúc đi có hơi lão đảo và chật vật.

Trịnh Ngôn Khánh nhìn theo phía sau cười ha hả không ngừng.

- Ngôn Khánh ca ca, huynh lại khi dễ Đại Hải rồi.

Một thanh âm ngây thơ truyền tới, chỉ thấy ở hành lang đã đi ra một thiếu nữ.

Nàng mặc một bộ quần áo đạo trang, đạo bào rộng thùng thình, cả người thả lỏng.

- Vô Cầu, tại sao muội lại nói ta như vậy?

Thiếu nữ kia đúng là Vô Cầu, nàng cười hì hì rồi nói:

- Muội nhìn thấy Đại Hải ca hấp tấp nhất định là huynh khi dễ huynh ấy rồi.

- Ta khi dễ hần?

Ngôn Khánh cười cười lắc đầu:

- Ta không khi dễ hần, ta chỉ nói cho hần biết nếu không nghe lời ta sẽ cho hần đi theo Triệu chân nhân luyện đan.

- Như vậy còn không tính là khi dễ huynh ấy sao?

Khuôn mặt ngây thơ của Vô Cấu khẽ nhăn lại, lộ ra vẻ hơi mất hứng.

Kỳ thật nàng cũng không mất hứng.

Tuy nhiên ngày thường Hùng Đại Hải đối với nàng vô cùng tốt, thậm chí là nói gì nghe nấy, cho nên nàng không đành lòng nhìn thấy hần chật vật như vậy.

Trịnh Ngôn Khánh đi qua véo nhẹ hai má đỏ hồng của nàng.

- Muội ăn điểm tâm chưa?

- Đã ăn rồi, Tôn chân nhân muốn muội tìm huynh, Thúy Vân tỷ tỷ phái người tới đây, dường như có chuyện gì đó xảy ra.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Vậy chúng ta đi qua xem.

Hần kéo bàn tay nhỏ bé của Vô Cấu, đi tới Thiên điện.

Vừa đi trong lòng hần vừa cảm thấy kỳ quái: Thúy Vân vô duyên vô cớ tới đây là có chuyện gì vậy?

264. Chương 13: Đóa Đóa Mất Tích.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 13: Đóa Đóa mất tích.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Đi vào thiên điện chỉ thấy một thanh niên đứng thẳng ở trong đó.

Người này tên là Từ Hưng Ba, là biểu ca của Đóa Đóa, Từ Hưng Ba phụng mệnh của Cáp Sĩ Kỳ, đi vào Vinh Nhạc thành, hiện tại ở Vinh Nhạc thành, hần là một trong số ít thân tín của Đóa Đóa.

Nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh, Từ Hưng Ba vội vàng bước tới chào.

- Từ đại ca không cần đa lễ.

Trịnh Ngôn Khánh đỡ hần dậy:

- Thúy Vân có chuyện gì mà phải sốt ruột mời huynh lên núi vậy?

Dựa theo thói quen cứ mười lăm ngày một lần là Trịnh Ngôn Khánh sẽ trở về Vinh Nhạc thành, ở lại đó mười ngày.

Theo thời gian, tháng này hần cũng sắp trở về nhưng Bùi Thúy Vân lúc này lại phái Từ Hưng Ba tới, chắc là có việc gấp.

Từ Hưng Ba vội vàng nói:

- Trịnh công tử, Đóa Đóa mất tích rồi.

Trịnh Ngôn Khánh nghe thấy không kịp phản ứng.

Cũng khó trách ở Vinh Nhạc thành tuy rằng Đóa Đóa không thể nói là xưng vương xưng bá nhưng nàng có thân phận là chất nữ của Cốt Tư Man, trong nhà có mấy nghìn khoảnh ruộng tốt, mấy trăm võ sĩ, cộng thêm với Cao phu nhân từng tới đây tỏ thân phận của mình với quan phủ cho nên quan phủ của Vinh Nhạc thành không ai lại tới trêu chọc tới Đóa Đóa, nhưng tại sao bây giờ lại không thấy?

- Khoảnh bảy ngày trước, Đóa Đóa được Cốt Tư Man mời tới khu người Liêu.

- Nhưng sau đó không thấy trở về... hiện tại ước chừng đã bốn ngày, Bùi nương tử cảm thấy không thích hợp cho nên phái ta đi hỏi thăm.

Ta đến khu ở của người Liêu thì Cốt Tư Man lại nói cho ta biết Đóa Đóa đã về nhà hai ngày trước rồi.

Bùi nương tử vô cùng sốt ruột nên phái người nghe ngóng bốn phía, còn đi tới khu ở của người Liêu nghe ngóng nhiều lần nhưng cũng không có manh mối, nên vội vàng tới đây báo cho Trịnh công tử biết, hiện tại Bùi nương tử vẫn ở vùng phụ cận tìm kiếm Đóa Đóa khắp nơi.

Sắc mặt của Ngôn Khánh liền biến hóa.

- Tại sao không sớm nói cho ta biết....

Hắn trở về trong phòng, một lát sau nói với Từ Hưng Ba.

- Người chờ ta một chút, ta lập tức theo người xuống núi tìm kiếm Đóa Đóa.

- Ngôn Khánh ca ca, Đóa Đóa tỷ tỷ đã xảy ra chuyện gì?

Vô Cấu kéo tay Ngôn Khánh thấp giọng hỏi thăm.

Ngôn Khánh cười lớn khẽ vỗ vỗ đầu của Đóa Đóa:

- Quan Âm tỷ không cần phải lo lắng, Đóa Đóa tỷ tỷ vô công lợi hại như vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, muội ngoan ngoãn ở trên núi chữa bệnh, nghe Tôn chân nhân chỉ bảo, huynh để Tế yêu ở đây lại với muội, vài ngày nữa trở về sẽ mua đồ ăn ngon cho muội.

Vô Cấu nhu thuận đáp ứng.

Sau đó Trịnh Ngôn Khánh từ biệt Tôn Tư Mạc, cùng với Hùng Đại Hải mang Tứ Nhân theo Từ Hưng Ba xuống núi.

- Từ đại ca, gần đây Vinh Nhạc thành có gì bất thường không?

Từ Hưng Ba lắc đầu:

- Không có gì bất thường, à lần trước sau khi công tử rời khỏi đã xuất hiện một đoàn quan quân.

- Quan quân?

- Ủ nghe nói là phụ trách trông coi Vinh Nhạc thương.

- Vinh Nhạc thương?

Trịnh Ngôn Khánh không rõ ràng lắm, Vinh Nhạc nội thành khi nào thì xuất hiện Vinh Nhạc thương vậy?

Đã qua một năm, phần lớn hắn ngẫu nhiên xuống núi ở tại điền trang nói chuyện với Bùi Thúy Vân và Đóa Đóa, đối với chuyện ngoài ba thực hắn không chú ý nhiều.

Từ Hưng Ba lại nói tiếp:

- Chuyện này nhắc tới cũng kỳ quái, không hiểu tại sao quan phủ lại tu kiến thanh mi Vinh Nhạc thương.

- Tuy nhiên nghĩ lại, có thể là vì Thanh Y thủy cùng với Độ thủy hai con sông giao nhau, cho nên quan phủ mới phải xây dựng Vinh Nhạc thương.

Trịnh công tử chẳng lẽ công tử cho rằng chuyện Đóa Đóa mất tính có quan hệ với Vinh Nhạc thương này sao?

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Đóa Đóa đến tột cùng là mất tích hay bị người khác giam giữ vẫn chưa có kết luận, tuy nhiên chuyện Vinh Nhạc thương... Ta thấy người nói không sai, Vinh Nhạc thành có vị trí mấu chốt, tu kiến thương đường cũng không phải là không được chỉ là ta cảm thấy chuyện này có kỳ quái, cần phải lắng nghe rồi mới phán đoán được.

Từ Hưng Ba đành chấp nhận.

Ba người đi đường suốt đêm, tới sáng sớm ngày thứ hai đã nghe thấy tiếng nước chảy.

Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên ghì cương ngựa mà hỏi:

- Từ đại ca từ đây lên Tuy sơn có xa không?

- Tuy sơn sao?

Từ Hưng Ba phân biệt phương hướng sau đó chỉ về phía Tây:

- Đi theo hướng tây nếu như ngựa không dừng vó thì buổi trưa sẽ tới.

- Trịnh công tử đó là nơi ở của người Liêu, chúng ta tới đó làm gì?

Ngôn Khánh quay đầu ngựa:

- Chúng ta đi Tuy sơn.

- Sao?

Từ Hưng Ba khẽ giật mình:

- Không phải quay về Vinh Nhạc thành hay sao?

- Từ từ rồi sẽ quay về.

Trịnh Ngôn Khánh dứt lời, phân phó cho Hùng Đại Hải mang theo Tứ Nhân quay trở về Vinh Nhạc thành trước.

Hắn nói với Từ Hưng Ba:

- Từ đại ca chúng ta tới Tuy Sơn xong, huynh là người sai vặt bên cạnh ta, cầu kiến Cốt Tư Man, hỏi thăm tình huống một chút, huynh nói: Mấy ngày nay nghe người ta nói Đóa Đóa không có rời khỏi núi.

Từ Hưng Ba khẽ giật mình, nhìn về phía Trịnh Ngôn Khánh:

- Trịnh công tử, ý của công tử...

- Ta cái gì cũng không biết.

Trịnh Ngôn Khánh nói xong thúc ngựa chạy tới Tuy Sơn, Từ Hưng Ba vội vàng đi theo, hai người trước khi tới đã đến đại bản doanh của Tuy sơn.

Cốt Tư Man ước chừng khoảng 50 tuổi hiện tại hắn đang mặc áo của người Liêu, đi chân trần.

Thanh âm của hắn rất to phát ra một khí thế hùng tráng.

Trịnh Ngôn Khánh tiến vào Tuy sơn, không nói một lời cùng với Từ Hưng Ba nói đúng thổ ngữ của người Liêu, tuy nhiên Trịnh Ngôn Khánh nhập thực mới hơn một năm, liễu ngữ không rành rọt nên đứng ở sau Từ Hưng Ba, quan sát Cốt Tư Man.

Từ Hưng Ba dựa theo lời nói của Trịnh Ngôn Khánh mà lặp lại, Cốt Tư Man liền giận tím mặt:

- Tên khốn kiếp nào chế tạo lời đồn này vậy? Từ huynh đệ, Cáp tổng quản là huynh đệ kết nghĩa của ta, Cốt Lan Đóa ta coi như con gái ruột, làm sao có thể hãm hại nàng? Người nếu không tin thì ta có thể dẫn người đi điều tra một hồi, nếu như Cốt Lan Đóa mà ở chỗ này, ta sẽ...

Từ Hưng Ba vội vàng khoát tay:

- Đô lão, không cần phải tức giận, ta tuyệt đối không tin ông gây bất lợi với Cốt Lan Đóa.
- Chỉ là ta sau khi nghe tin đồn không biết tìm kiếm nơi nào cho nên mới tới đây... kính xin ngài đừng để trong lòng.
- Cốt Lan Đóa mất tích ta cũng vô cùng lo nghĩ.

Mấy ngày nay ta đã huy động những người cường tráng trong tộc đi tìm kiếm, có nhiều chỗ ta cũng không thể cưỡng ép điều tra, những huynh đệ người Liêu hoang dã tính tình dữ dằn, cho nên ta định rằng hai ngày nữa, sẽ đi vào núi tìm bọn họ hỏi một chút.

Nói không chừng xảy ra chuyện hiểu lầm nào đó, các huynh đệ người Liêu chặn đường Cốt Lan Đóa lại.

265. Chương 14: Gặp Cổ Nhân.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 14: Gặp cổ nhân.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Đô lão là một cách xưng hô với đầu lĩnh người Liêu.

Từ Hưng Ba vội vàng cảm tạ, cùng với Cốt Tư Man nói chuyện với nhau trong dây lát rồi mới cáo từ.

Rời khỏi bộ lạc người Liêu, Từ Hưng Ba và Trịnh Ngôn Khánh đi rất xa mới ghìm ngựa lại.

- Trịnh công tử có thu hoạch không?

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Cốt Tư Man nói dối.
- Sao?
- Lúc huynh nói có người thấy Đóa Đóa không rời khỏi Tuy sơn thì ánh mắt của hần trở nên bối rối.

Tuy sau đó hần cố gắng làm ra vẻ tức giận nhưng theo ta thấy thì phần lớn là âm thanh tàn khóc, ra vẻ che giấu, Từ đại ca nếu ta đoán không sai thì hần đang che giấu Đóa Đóa.

- Nhưng mà tại sao chứ?

Trịnh Ngôn Khánh gãi gãi đầu, vẻ mặt mờ mịt.

- Chuyện này ta không rõ lắm nhưng theo những lời Cốt Tư Man nói... hần và Cáp tổng quản là anh em kết nghĩa, chuyện này đã trải qua hơn một năm, đối với Đóa Đóa hần vẫn chiếu cố cho nên ta cảm thấy hần không có khả năng có ác ý với Đóa Đóa.

Nói xong hần khẽ cười khổ.

- Như vậy chúng ta trở về Vinh Nhạc thành thương nghị trước.

Từ Hưng Ba gật gù đầu, cùng với Trịnh Ngôn Khánh đi về Vinh Nhạc thành.

Lúc trở về Vinh Nhạc thành, Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên ghìm cương nhìn về phía quân doanh.

- Trịnh công tử.

- Sao?

- Chúng ta mau vào thành.

Trịnh Ngôn Khánh chần chừ một chút sau đó quay đầu ngựa:

- Từ đại ca, người về trước đi.

- Vậy công tử đi đâu?

- Ta sao? Ta muốn đi quân doanh một chuyến.

- Quân doanh?

Từ Hưng Ba khê giật mình:

- Công tử muốn đi quân doanh làm gì?

Trịnh Ngôn Khánh không trả lời thúc ngựa đi về phía quân doanh, mà Từ Hưng Ba đối với quân doanh nhà Tùy cũng không có hứng thú, nhưng Trịnh Ngôn Khánh đã đi qua thì hẳn cũng phải đi theo, dù sao không tìm được Đóa Đóa hẳn cũng không muốn Trịnh Ngôn Khánh phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn.

Hai người đi tới gần quân doanh, chỉ nghe thủ vệ nghiêm nghị quát:

- Các người là người nơi nào? Đây là trọng địa, mau thông báo tính danh.

Trịnh Ngôn Khánh vội ghìem chiến mã lại, từ trong tay lấy ra một lệnh bài:

- Ta chính là Vân Kỵ Úy Trịnh Ngôn Khánh, tới đây bái phỏng chủ tướng trong doanh.

- Vân Kỵ Úy?

Thủ vệ nhìn nhau sau đó một người trẻ tuổi tiến tới, tiếp nhận lệnh bài trong tay của Trịnh Ngôn Khánh.

- Ở đây chờ đợi không được vọng động.

Hắn nói xong cầm lấy lệnh bài của Trịnh Ngôn Khánh, vội vàng quay trở lại quân doanh, cùng với đồng bạn nói hai câu rồi vào trong doanh.

Từ Hưng Ba đi tới bên cạnh Trịnh Ngôn Khánh nhin không được mà nhỏ giọng hỏi:

- Trịnh công tử, đang êm đẹp tới quân doanh làm gì?

- Ta muốn biết vì sao triều đình lại phải xây dựng thương đạo ở Vinh Nhạc thành.

Trịnh Ngôn Khánh nói xong xoay người nhảy xuống chiến mã.

Hắn mới mười ba tuổi khuôn mặt còn trẻ thơ thanh tú rất khó có thể để người khác liên hệ giữa hắn và Vân Kỵ Úy.

Từ Hưng Ba không biết Trịnh Ngôn Khánh rốt cuộc có ý định gì nhưng Ngôn Khánh đã xuống ngựa hẳn cũng nhảy xuống chiến mã.

Vừa đứng vững thân hình thì đã nghe bên trong quân doanh từng thanh âm vang lên.

Chỉ thấy bên trong có một đội nhân mã vọt ra.

Cầm đầu là một viên tướng lãnh, tuổi tác so với Trịnh Ngôn Khánh cũng không khác biệt lắm, hắn vừa vọt ra khỏi quân doanh đã lớn tiếng gọi:

- Ngôn Khánh, Ngôn Khánh tại sao người lại ở nơi này?

Trịnh Ngôn Khánh không khỏi giật mình, tập trung nhìn về phía tiểu tướng kia.

Sau khi nhìn thấy, trên khuôn mặt của Ngôn Khánh cũng toát ra vẻ mừng rỡ hắn lập tức đem dây cương cho Từ Hưng Ba, tiến ra nghênh đón.

Mà tiểu tướng kia cũng ghìem chặt chiến mã, nhảy xuống ôm lấy Trịnh Ngôn Khánh.

- Thúc phụ gửi thư nói người đã nhập thực... tại sao không tới thăm ta?

Trịnh Ngôn Khánh cười ha hả, cùng với tiểu tướng kia ôm một cái, sau đó dùng sức đẩy ra, cao thấp dò xét một phen:

- Đậu Phụng Tiết, người mặc một thân trang phục này thật là uy vũ.

Tiểu tướng kia đúng là bằng hữu ba năm chưa gặp, Đậu Phụng Tiết.

So với ba năm trước đây, Đậu Phụng Tiết đã cường tráng và sáng sủa hơn rất nhiều.

Trịnh Ngôn Khánh tuyệt không ngờ lại có thể gặp Đậu Phụng Tiết ở đây, kỳ thật sau khi nhập thực hãn cũng muốn tới thăm Đậu Phụng Tiết.

Nhưng mà Nga Mi cách Tư Dương quận quá ă.

Mà Trịnh Ngôn Khánh có rất nhiều chuyện, hãn vừa tiễn Bùi Thực Anh rời khỏi thì Cao phu nhân đã tới, sau đó lại cùng Đóa Đóa lên núi Nga Mi tìm Tôn Tư Mạc, sau đó lại tu sửa Lôi Thần điện mang Vô cầu vào núi, trên cơ bản không có thời gian đi thăm Đậu Phụng Tiết.

Thế nhưng thật không ngờ Đậu Phụng Tiết đã tới Vinh Nhạc thành.

- Phụng Tiết người không phải ở Tư Dương sao? Tại sao lại tới đây, còn ăn mặc một thân như vậy?

Đậu Phụng Tiết cười hì hì nói:

- Ta theo phụ thân tới đây.

- Đậu thúc phụ, ông ấy cũng tới đây sao? Ông ấy không phải là quận úy Tư Dương sao?

- À, phụ thân hiện tại là quận úy Tư Dương, lần này đến đây là được thái thú đề cử, đến đây đóng Vinh Nhạc thương, hì hì ông ấy ở trong doanh, nghe nói người tới, phụ thân ta cũng rất cao hứng, mau theo ta vào trong doanh.

Đậu Phụng Tiết nói xong kéo Trịnh Ngôn Khánh vào trong doanh.

Một thân nhung trang uy phong vô cùng, nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh tới Đậu Quỹ cũng vô cùng cao hứng. Sâu tận trong lòng Đậu Quỹ cũng cảm kích Trịnh Ngôn Khánh muôn phần ngày đó nếu không phải nhờ có Trịnh Ngôn Khánh chỉ sợ hãn và nhi tử của mình vẫn còn làm tổn thương lẫn nhau như trước kia. Sau khi đưa Đậu Phụng Tiết đi cùng, nhìn thấy mỗi ngày Đậu Phụng Tiết phát triển không hề có một chút ý bất mãn như trước.

Kỳ thật Đậu Phụng Tiết chỉ cần tình thương của cha.

Trước kia ông đi ra ngoài nhìn những hài tử khác đều nghĩ tới Đậu Phụng Tiết.

Có thể mỗi lần thấy hài tử nhà người khác, Đậu Quỹ cảm thấy Đậu Phụng Tiết không so được với những hài tử nhà người khác, nhưng sau khi đưa Đậu Phụng Tiết đi cùng mình, Đậu Quỹ phát hiện ra Đậu Phụng Tiết không hề thua kém, ngoại trừ tên Trịnh Ngôn Khánh yêu nghiệt thì không nhắc tới.

- Hiền chất, tại sao con lại ở đây?

Đậu Quỹ vui mừng tiến ra nghênh đón, khiến cho đám thân binh cũng phải há hốc mồm.

Chưa bao giờ bọn họ nhìn thấy quận úy lại dùng thái độ như vậy để đón tiếp người khác, mặc dù Đô Úy thực quân tới thăm Đậu Quỹ cũng rất nghiêm túc.

Đậu Quỹ kéo tay Trịnh Ngôn Khánh nói với đám người kia:

- Đừng vội giết mình, bài Thực Đạo Nan mà các người hát hàng ngày chính là do hãn làm ra đó, hắc hắc hắc, Ngổng công tử, Bán Duyên Quân chính là hãn đó!

Đám người hầu cận trong đại trường lập tức bùng tỉnh đại ngộ.

266. Chương 15: Vinh Nhạc Thương.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 15: Vinh Nhạc thương.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Danh tiếng của Ngõng công tử Bán Duyệt Quân bọn họ dĩ nhiên đã nghe nói qua.

Bán Duyệt Quân là người sáng tạo ra khúc nhạc Hướng Thiên Ca, về sau là Thực Đạo Nan, không thể nghĩ ngờ thi từ của Bán Duyệt Quân đúng là kinh điển, cho nên hiện tại đối với Trịnh Ngôn Khánh cũng vô cùng khách khí.

Trịnh Ngôn Khánh ngồi xuống sau đó lại nói rõ sự tình ở Vinh Nhạc thành.

Đậu Quý liên tục xin lỗi Trịnh Ngôn Khánh.

Sau đó Đậu Quý sai người dâng trà, hơi đặc ý mà nói:

- Ta trước kia còn không biết rằng Phụng Tiết còn có thể pha trà ngon như vậy, đây là Mông Đỉnh Thạch Hoa, do chính Đậu Phụng Tiết nhà ta pha, Trịnh công tử thử nếm xem thế nào.

Đậu Phụng Tiết lập tức đỏ bừng cả khuôn mặt.

Hắn học được một chút trà đạo từ Trịnh Ngôn Khánh, hiện tại bày ra không phải là mùa riu qua mắt lỗ ban sao?

Trịnh Ngôn Khánh cũng hồ đồ không thêm để ý, bưng chén trà xanh lên, thổi thổi nhấp một ngụm sau đó nhìn không được mà lớn tiếng khen:

- Cật phở tối thừa mông định vị,

Lộ nha vân dịch thẳng tỉnh hồ

Trà ngon, quả nhiên là trà ngon.

Trà Mông Sơn này, từ thời Đường về sau vô cùng nổi danh, có tiên trà có công trà.

Tuy nhiên kiếp trước Ngôn Khánh uống Mông Sơn trà cũng không được thuần chất như thời đại này, tất cả đều tự nhiên, hương vị trà thuần chất, trong một chén trà này có năm vị Cam Lộ, Hoàng Nha, Thạch Hoa, Ngân Diệp, Ngọc Diệp trong đó Thạch Hoa là thượng phẩm có tư vị lớn nhất.

Ngôn Khánh thốt lên thành thơ khiến cho Đậu Quý giật mình.

Đậu Quý lập tức có phản ứng:

- Phụng Tiết, nhớ kỹ mấy câu thi từ này.

- Lão Đậu lần này được tiện nghi rồi, hai lượng thạch hoa lại được Ngõng công tử làm thơ cho.

Nguyên lai, thạch hoa này là do một vị hảo hữu của Đậu Quý tặng cho.

Hắn tên là Đậu Úy, là đồ úy thực quận, vốn là huynh đệ trong gia tộc.

Trịnh Ngôn Khánh ngạc nhiên nhìn Đậu Quý không khỏi dở khóc dở cười, hắn thuận miệng nói bừa, không ngờ thành ra như vậy.

Hai người hàn huyên chốc lát Trịnh Ngôn Khánh đã đi vào vấn đề chính:

- Thúc phụ lần này con tới đây chính là muốn hỏi tại sao triều đình lại muốn xây dựng Vinh Nhạc thương?
Đậu Quỹ do dự khoát tay ý bảo Đậu Phụng Tiết ra ngoài tuần tra.

- Nếu là người khác hỏi ta sẽ bắt tội hán nhìn trộm quân cơ, tuy nhiên Ngôn Khánh không phải người ngoài, người đã hỏi như vậy thì ta cũng không nói dối, lần này xây dựng Vinh Nhạc Thương chính là vì quân cơ, nơi này ở phía bắc chính là một thị trấn, cộng thêm với việc liên thông Long sơn và Thục quận hai địa phương này đưa vật tư tới phải trải qua Vinh Nhạc thành, cho nên triều đình mới hạ lệnh xây tòa Vinh Nhạc thương ở đây.

Địa vị của Vinh Nhạc thương quả nhiên không hề đơn giản.

Lông mày của Trịnh Ngôn Khánh liền nhăn lại bắt đầu suy nghĩ.

Qua sông về phía Nam là Việt Tung Quận, chỗ đó chính xác chỉ là một chỗ man hoang, đất đai rộng lớn như vậy nhưng chỉ có bảy huyện hai trấn, nhân khẩu chưa đủ mười vạn.

Hơn nữa đại bộ phận đều là do man nhân làm chủ, hán nhân không nhiều, ở triều nhà Tùy, địa phương càng vắng vẻ thì triều đình lại càng tăng quân lực khống chế.

Lần này lập nên Vinh Nhạc Thương chẳng lẽ lại là....

Ngôn Khánh đột nhiên ngẩng đầu lên khẽ nói:

- Thúc phụ, chất nhi có một câu không biết có nên hỏi hay không?

- Ở đây chỉ có ta và người, nhưng có chuyện có thể trả lời có chuyện không thể trả lời, hiền chất chớ trách.

- Càng xa, càng nhiều loạn phải không?

Đậu Quỹ biến sắc nhìn Trịnh Ngôn Khánh, sau đó cười khổ một tiếng:

- Thúc tổ từng nói với ta , Bán Duyên Quân là quỷ tài đương thời, có thể từ một suy ra ba, ta vẫn chưa tin nhưng giờ thì tin rồi.

Mặc dù không chính miệng thừa nhận nhưng lời nói của Đậu Quỹ cho thấy Trịnh Ngôn Khánh không nói sai.

Man nhân Việt Tung quận làm loạn, có liên quan đến Đóa Đóa?

Ngôn Khánh mơ hồ cảm thấy hai chuyện này có liên hệ kỳ diệu.

Tuy nhiên quân cơ đại sự, mặc dù Ngôn Khánh là Văn Kỵ Úy cũng không thể hỏi đến quá nhiều, hán ở trong quân trường nói chuyện phiếm một lát, những chuyện mà Đậu Quỹ biết vẫn cố ý nói hàm hồ trả lời cho hán biết.

Dù không khẳng định nhưng Ngôn Khánh đã có đáp án mà hán cần có.

Sắc trời đã tối, Trịnh Ngôn Khánh chuẩn bị trở về Vinh Nhạc thành.

Đậu Quỹ cũng không giữ hán lại mà tiễn ra khỏi quân trường.

- Hiền chất, bằng hữu kia của người ta sẽ phái người lưu tâm nhưng bắt quá, vinh Nhạc thành hiện nay cũng an ổn không có gì đại sự, có lẽ không có chuyện gì đâu.

- Tiểu chất minh bạch.

Trịnh Ngôn Khánh cáo từ rời khỏi.

Đậu Phụng Tiết cũng theo hán đi ra khỏi quân doanh.

Cùng với Trịnh Ngôn Khánh ba năm không gặp, Đậu Phụng Tiết cũng nhung nhớ vô cùng, hôm nay Trịnh Ngôn Khánh bất ngờ gặp lại hán ở Vinh Nhạc thành hán dĩ nhiên muốn ở cạnh Trịnh Ngôn Khánh.

Đậu Quỹ cũng không ngăn cản, để Đậu Phụng Tiết theo Trịnh Ngôn Khánh rời khỏi.

Ba năm không gặp Đậu Phụng Tiết trở nên thành thục hơn rất nhiều, sau khi vào đền trang Trịnh Ngôn Khánh giới thiệu hẳn với Bùi Thúc Vân, hiển nhiên Đậu Phụng Tiết cũng đã nghe qua danh tự của Bùi Thúc Vân, trong lúc nhất thời vô cùng ngạc nhiên, ánh mắt của Ngôn Khánh và Bùi Thúc Vân, cũng thêm vài phần mập mờ.

- Ngôn Khánh chuyện của Đóa Đóa?

Bùi Thúc Vân hơi nôn nóng nhin không được mà nhẹ giọng dò hỏi.

- À , chuyện của Đóa Đóa ta đã có được một chút đầu mối, tình hình trước mắt ta không có căn cứ chính xác tuy nhiên người cũng không cần phải lo lắng, ta thấy nàng không gặp chuyện nguy hiểm gì chỉ là phát hiện ra đầu mối gì đó nên mới bị tạm giam.

- Người thật sự cho rằng là Cốt Tư Man làm khó dễ nàng?

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Nếu ta đoán không sai thì chín thành là do hẳn gây nên.

Bùi Thúc Vân đối với trí tuệ của Trịnh Ngôn Khánh vô cùng tin cậy, Ngôn Khánh đã nói chín thành thì chắc hẳn đã nắm chắc mười phần mười là Cốt Tư Man gây nên.

Đêm đó Ngôn Khánh tìm tới Từ Hưng Ba.

Hắn cẩn thận hỏi tình huống núi Liêu.

Dù sao Từ Hưng Ba cũng sinh sống ở nơi này nhiều năm, đối với núi Liêu rất hiểu rõ, tuy nói không phải như lòng bàn tay nhưng mười phần cũng rõ tới chín.

Đậu Phụng Tiết ngồi bên lắng lắng nghe.

Hắn đột nhiên xen vào:

- Từ đại ca, huynh mấy lần đi núi Liêu có phát hiện ra điều gì không bình thường không?

- Ý của ta là có người nào xa lạ xuất hiện hay người nào vô cùng quen thuộc biến mất không?

Đậu Quỹ là quận úy Tư Dương, chủ chương quân sự.

Đồng thời hắn còn quản lý vấn đề trị an, cho nên Đậu Phụng Tiết theo Đậu Quỹ ba năm, ngoài việc sắp đặt binh mã còn theo Đậu Quỹ xem xét các loại hình án sự vụ.

Sắp đặt binh mã, Đậu Phụng Tiết không cảm thấy hứng thú.

Nhưng đối với hình án, Đậu Quỹ lại có nghiên cứu, mỗi khi xử lý một vụ án, Đậu Phụng Tiết đều đi nghiên cứu một phen, dần dà tuy hắn không tính là thuộc lòng hình luận của Đại Tù nhưng đối với phá án đã có một chút kiến giải.

Ngôn Khánh tán thưởng nhìn về phía Đậu Phụng Tiết.

Nếu không có Đậu Phụng Tiết nhắc nhở thì hẳn đã không để mắt tới vấn đề này.

267. Chương 16: Cốt Lục Thác.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 16: Cốt Lục Thác.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Từ Hưng Ba nhúu mày sau đó khẽ nói:

- Nếu là cổ quái, công tử không nói thì ta đã quên mất.
- Sao?

Cốt Tư Man có tổng cộng sáu người con gái và một người con trai, người con trai tên là Cốt Lục Thác, ở bên trong thổ ngữ người liêu có nghĩa là đại dũng sĩ, Cốt Lục Thác xưa nay luôn được Cốt Tư Man yêu thương, coi như là người thừa kế của hắn, trước kia mỗi khi ta tới núi đều thường xuyên hội kiến Cốt Lục Thác, thấy Cốt Lục Thác đi bên cạnh Cốt Tư Man, nhưng mấy lần gần đây thì không thấy đâu cả.

- Vậy người có hỏi qua Cốt Lục Thác đi nơi nào không?

Từ Hưng Ba nghĩ nghĩ:

- Cái này ta vẫn không hỏi qua.
- Công tử không biết, tập tục của người liêu, mạo muội hỏi sự tình trong nhà của người khác sẽ bị coi là vô lễ, lúc đó ta vội vàng tìm Đóa Đóa nên cũng không để ý nhiều, bây giờ nghĩ lại, Đóa Đóa mất tích liệu có liên quan đến Cốt Lục Thác không?

Tong chốc lát, trong đầu Trịnh Ngôn Khánh liên tiếp hiện ra những cái tên.

Việt Tung man nhân, Cốt Lục Thác, Cốt Tư Man, Vinh Nhạc Thương, Đậu Quỹ, Đóa Đóa.

Những cái tên này hiện ra mất trật tự nhưng sau đó đã trở thành một chuỗi.

- ta đã biết.

Đậu Phụng Tiết đột nhiên quát to một tiếng.

Hắn và Ngôn Khánh nhìn nhau cơ hồ cả hai đều phát ra cùng một lúc:

- Vinh Nhạc Thương.

Đất thực gấp ghe, sơn thủy rậm rạp nếu như là Việt Tung man nhân làm loạn thì quan phủ phải tiêu diệt toàn bộ, nhất định phải có một nơi vận chuyển trong những nơi này thì không nơi nào qua được Thực quân, dù sao nơi đó cũng giàu tài nguyên, tuy nhiên muốn chuyển tới thì sẽ rất hao tổn nhân lực và vật lực.

Ngư Câu La là một người thân trải trăm trận ngay cả Trưởng Tôn Thịnh và Dương Tổ cũng phải kính nể thì làm sao không biết nguyên tắc binh mã chưa động lương thảo phải đi đầu, cho nên nhất định hắn sẽ tìm một nơi để trung chuyển lương thảo và đồ dùng tới trước, mà điểm thích hợp nhất chắc chắn là Vinh Nhạc thành.

Vinh Nhạc thương xây dựng nên, sẽ rút ngắn lộ trình.

Vinh Nhạc thương bị tập kích hoặc không ngừng bị quấy rối đối với việc dùng binh ở Việt Tung sẽ cực kỳ lúng túng.

Man nhân muốn đánh Vinh Nhạc thương, Ngư Câu La dĩ nhiên là phải khởi công xây dựng thương tòa, đồng thời còn bố trí chiến lược, thậm chí trì hoãn dùng binh, dù sao Việt Tung núi non trùng trùng điệp điệp man nhân địa phương đánh không lại thì có thể lui vào trong núi dựa vào săn bắt mà sống, còn quan quân thì không cách nào làm được.

Lúc này còn ảnh hưởng tới thời gian.

Ngư Câu La dùng binh càng muộn thì man nhân có thời gian chuẩn bị càng nhiều, sau khi khai chiến, quan quân gặp phải sự chống cự càng mạnh.

Cho nên Ngư Câu La để Đậu Quỹ tới Vinh Nhạc thành bảo vệ thương đạo.

Cũng chính vì Đậu Quỹ đột nhiên mang quan quân tới đây khiến cho Cốt Tư Man có chuyển biến, Cốt Tư Man nhiều năm gần đây quy phục và chịu giáo hóa tại sao lại làm phản? Điều này nhất định là Cốt Lục Thác bị những man nhân khác chế trụ, bức hiếp Cốt Tư Man phải nghe lệnh bọn họ.

Đóa Đóa đi lên Tuy sơn tìm Cốt Tư Man, lúc vô tình phát hiện ra chuyện này nên bị Cốt Tư Man bắt giam. Trịnh Ngôn Khánh và Đậu Phụng Tiết mỗi người nói ra một câu, dần dần mạch lạc mọi chuyện.

Từ Hưng Ba nhin không được mà vỗ tay:

- Đáng chết, tại sao ta không nghĩ ra những chuyện này.
- Đóa Đóa kia hiện tại nhất định còn bị tên Cốt Tư Man bắt gia, ta phải tụ tập những người trong điền trang tới hỏi tội hắn.
- Không được.

Trịnh Ngôn Khánh và Đậu Phụng Tiết đều đồng thanh nói.

Ngôn Khánh kinh ngạc nhìn Đậu Phụng Tiết, ba năm ngắn ngủi, Đậu Phụng Tiết đã phát triển như vậy sao?

Hắn thủ thế lại, ý bảo để Đậu Phụng Tiết giải thích.

Đậu Phụng Tiết nói:

- Nếu dựa theo ta phân tích thì hắn chỉ vạ bất đắc dĩ mới tạm giam Đóa Đóa mà thôi, trong lòng xem ra vẫn còn sợ hãi, Từ đại ca lúc này đi chẳng những không tốt cho Đóa Đóa mà không chừng còn làm cho Cốt Tư Man thẹn quá hóa giận giết Cốt Lan Đóa. Sau đó hắn sẽ triệu tập bộ chúng, lui vào trong Tuy sơn, đến lúc đó chúng ta càng khó đối phó.

Đây là bản địa của hắn, với uy danh của hắn ở Tuy Sơn Nga Mi cùng với giao tình với người Liêu ở đây, nếu tập kích chúng ta thì tình hình sẽ rất phức tạp.

- Phụng Tiết ngươi đã thay đổi rồi.

Trịnh Ngôn Khánh khẽ vỗ tay mà cất tiếng tán thưởng.

Đậu Phụng Tiết hơi cúi đầu xuống, cười hắc hắc không ngừng.

- Tuy nhiên ngươi cần phải cứng rắn một chút, ngươi nói không sai, phải làm như vậy.
- Ừ.

Đậu Phụng Tiết khẽ gật đầu, lồng ngực hơi nhô lên.

Nhìn Đậu Phụng Tiết và Trịnh Ngôn Khánh, Từ Hưng Ba cảm thấy thật kỳ quái, Ngôn Khánh dù cao hơn Đậu Phụng Tiết một chút nhưng cả hai đều là hài tử, vậy mà một người không khách khí phê bình một người lại khiêm tốn tiếp nhận.

Từ Hưng Ba trầm cảm thán: Đáng tiếc Á Á đã đi.

Nếu Á Á còn sống, chờ hắn trưởng thành bên cạnh có một đại nhân vật như Trịnh công tử phụ tá thì phục hưng Đại Chu có gì khó?

Hắn hít sâu một hơi ổn định cảm xúc lại.

- Trịnh công tử vậy theo ý kiến của công tử chúng ta nên làm thế nào đây?

Trịnh Ngôn Khánh gãi gãi đầu cất tiếng nói:

- Chuyện này ta vẫn chưa nghĩ ra sách lược vẹn toàn, Từ đại ca để ta nghĩ một hồi rồi sẽ đưa ra quyết định.

Từ Hưng Ba nói:

- Kính xin công tử sớm nghĩ ra cách, tránh để đêm dài lắm mộng, Đóa Đóa gặp bất trắc.
- Ta cùng với toàn bộ người của thôn trang nguyện nghe theo sự điều khiển của công tử.
- Nếu như có gì cần chúng ta phối hợp kính xin Trịnh công tử cứ tùy thời phân phó.

Tuy rằng Ngôn Khánh chưa có ý kiến.

Nhưng mà trong lòng của Từ Hưng Ba đã chuyển biến đi rất nhiều.

Ngôn Khánh tới Vinh Nhạc thành một năm tuy nói là nể mặt mũi Đóa Đóa, bọn họ đối với Ngôn Khánh vẫn tôn trọng nhưng trong lòng chưa hẳn chịu phục, bây giờ thì khác, Từ Hưng Ba đã cảm thấy Cấp tổng quản phó thác Đóa Đóa cho Trịnh Ngôn Khánh là đã tìm đúng người.

Trịnh Ngôn Khánh lúc này không có tâm tư cảm nhận cảm thụ của Từ Hưng Ba.

Tuy rằng đầu mối đã tìm ra nhưng phải giải quyết làm sao? Từ Hưng Ba nói không sai, đêm dài lắm mộng, thời gian kéo dài càng lâu thì Đóa Đóa càng gặp nguy hiểm.

Đáng tiếc là Thẩm Quang không ở đây.

Nếu hắn ở đây Ngôn Khánh có thể phái hắn tiến về Tuy sơn tìm hiểu tin tức.

Năng lực phân tích của Đậu Phụng Tiết không kém nhưng phương án giải quyết lại không cao, hắn cùng với Trịnh Ngôn Khánh ngồi ở cửa hiên, nhìn từng giọt mưa bên ngoài tí tách rơi.

- Ngôn Khánh nếu không ta nói cha ta lãnh binh xuất kích tập kích Tuy sơn bất ngờ?

268. Chương 17: Nơi Đóa Đóa Bị Giam Giữ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 17: Nơi Đóa Đóa bị giam giữ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Trịnh Ngôn Khánh lắc đầu:

- Cốt Tư Man ở Vinh Nhạc thành rất có uy vọng, các người bên này mà động binh chỉ sợ bên kia đã nhận được tin tức, đánh lên còn có hiệu quả còn hai bên hỗn chiến thì Đóa Đóa vẫn gặp nguy hiểm.

- Con mẹ nó, Cốt Tư Man đúng là lão bất tử, thật là đáng giận, hắn mà rơi vào tay của ta ta nhất định chém chết hắn.

- Giết hắn làm gì hắn hơn phân nửa cũng là bị người ta ép.

Trịnh Ngôn Khánh nói đến đây sau đó ngừng lại quay đầu nhìn Đậu Phụng Tiết.

Chỉ thấy Đậu Phụng Tiết trong lòng khê sợ hãi:

- Ngôn Khánh người nhìn chằm chằm ta gì đó?

Trịnh Ngôn Khánh dùng sức vỗ vỗ vai của Đậu Phụng Tiết rồi đứng dậy:

- Phụng Tiết, con mẹ nó lần này phải nhờ người.

Đậu Phụng Tiết vẻ mặt mờ mịt:

- Chuyện gì vậy?

Trịnh Ngôn Khánh không để ý tới hắn, quay về trong phòng, đến trước thư án trải một tờ giấy ra bắt đầu viết chữ.

Hắn viết xong, giao cho Đậu Phụng Tiết.

- Trời vừa sáng người lập tức trở về quân doanh đem phong thư này giao cho thúc phụ, sau đó người tạm thời không qua đây đợi thúc phụ đồng ý nếu như buổi trưa ra tay, ta sẽ toàn lực phối hợp.

Trịnh Ngôn Khánh vẫn lo lắng tin tức sẽ bị rò rỉ.

Đậu Phụng Tiết nhận thư, trịnh trọng nói:

- Ngôn Khánh chờ tin tức tốt của ta.

Cùng Ngôn Khánh kết bạn cho tới hiện nay đã bảy năm, Đậu Phụng Tiết vẫn chưa giúp được gì cho Ngôn Khánh, lần này hẳn muốn chứng minh mình xứng đáng là bằng hữu của Ngôn Khánh.

Tình cảm đôi khi nhiều quá trở thành gánh nặng.

Sáng sớm ngày hôm sau Đậu Phụng Tiết đã rời khỏi điền trang.

Trịnh Ngôn Khánh lộ ra vẻ vô cùng nhẹ nhõm, buổi trưa hắn gọi Bùi Thúy Vân ở trong lương đình bày ra một bàn cờ, kỳ lực của Bùi Thúy Vân rất cao, tuy nhiên trong lòng cả hai đều có tâm sự nên đều không đánh được.

Bàn cờ có cả trăm nghìn chỗ hở, nhìn trên tràng diện lại khó có thể phân thắng bại.

Thời gian từ từ trôi qua.

Đến buổi trưa Từ Hưng Ba đã chạy vào trong lương đình.

- Trịnh công tử quân doanh đã rút lui.

- A....

Trịnh Ngôn Khánh đứng lên suýt nữa đụng ngã bàn cờ.

Bùi Thúy Vân cũng đứng dậy cùng với Ngôn Khánh đứng lên chỗ cao nhìn về phía quân doanh quả nhiên đã không nhìn thấy bóng dáng đâu nữa.

Trịnh Ngôn Khánh hưng phấn vỗ tay một cái, quay đầu nói với Bùi Thúy Vân:

- Có thúc thúc phối hợp, Đóa Đóa không phải lo nữa, đại sự đã thành.

Ba ngày sau tùy quân đóng ở Vinh Nhạc thành đột nhiên nhổ trại rời đi.

Buổi sáng Tùy quân rút khỏi, ở giữa trưa Cốt Tư Man đã nhận được tin tức,.

- Quan quân rời đi rồi sao?

Cốt Tư Man không tin nghi hoặc hỏi:

- Đang êm đẹp tại sao bọn họ lại rời đi?

Người đến đưa tin là một công tào của Vinh Nhạc thành.

Người này vốn cũng là người Liêu chẳng qua đọc sách viết chữ nên được làm công tào của Vinh Nhạc thành, dĩ nhiên nhà Tùy để thể hiện sự công bằng cho nên đối xử Liêu Hán như nhau.

Công tào nói:

- Hôm qua huyện nha nhận được tin tức, thành đô đưa tới tin tức quan trọng là Thanh Thần đã bị tập kích.

27 chiếc thuyền bị mất tích, hơn 100 quan quân bị giết chết, chuyện này ảnh hưởng vô cùng lớn cho nên Đậu Quý không thể mang quan quân tiến về Thanh Thần, tiêu diệt cường nhân.

Thanh Thần là ở phía Tây cách Vinh Nhạc thành ước chừng một ngày rưỡi.

Tuy nhiên ở đó còn bị ngăn bởi Thanh Y thủy cho nên nhất định phải tốn thêm một ngày nữa.

Trong lòng Cốt Tư Man không khỏi rung động.

- Tin tức chính xác chứ?

- Chắc chắn.

Công Tào chắc chắn nói:

- Thanh Thần huyện phủ phái người tới, Đô úy Thục Quận là Chung Thái cũng vì chuyện này mà vô cùng cảm tức, suốt đêm đi tới Long sơn hỏi chuyện huyện úy Thanh Thần.

Cốt Tư Man nở ra một nụ cười.

Nếu như Chung Thái cũng đi thì chuyện này mười phần là thật

Cũng vì nguyên nhân này mà Đậu Quỹ mới rời khỏi Vinh Nhạc, dù sao hắn ngoại trừ phụ trách Vinh Nhạc thương còn có trách nhiệm dẹp yên kẻ cướp lương thực, lần này chết nhiều người như vậy, Đậu Quỹ mà không nóng nảy mới làm cho người khác cảm thấy kỳ quái.

Tuy nhiên chuyện này phải làm sao mới tốt?

Cốt Tư Man không khỏi lâm vào trầm tư.

Ban đêm Cốt Tư Man mang theo người đi tới một sơn động vắng lặng.

- Đô lão.

Ở bên ngoài sơn động có vài chục võ sĩ người Liêu trông coi.

Nhìn thấy Cốt Tư Man đi tới, tất cả đều đứng dậy nghênh đón.

- Nàng ta ở bên trong có khỏe không?

- Cốt Lan Đóa rất bình thường, lúc ăn thì ăn lúc ngủ thì ngủ, không có biểu lộ gì kỳ dị, mong Đô lão yên tâm.

Đóa Đóa quả nhiên là bị Cốt Tư Man tạm giam.

- Các người ở chỗ này, ta đi vào nói chuyện với Cốt Lan Đóa.

Cốt Tư Man thở dài, mang theo một gã tùy tùng cất bước vào trong sơn động.

Sơn động rất sâu.

Ở trong động có hai cầu đá, hai bên chính là vực sâu vạn trượng, mơ hồ có thể nghe thấy thanh âm quỷ khóc gào thảm thiết ở phía dưới vực, ở trên đỉnh động, những quái thạch lởm chởm, tạo thành những hình dạng dữ tợn.

Cầu đá này ước chừng 500m.

Chỉ cần giữ vững một mặt, bên trong tính sức lương thảo thì cho dù thiên quân vạn mã cũng không lao qua được, cầm đá gặp ghềnh, hình thành nên một độ dốc.

Cốt Tư Man đi được khoảng 300m thì thấy bên trong truyền ra một thanh âm chói tai:

- Là ai, xưng tên đi.

- Kêu cái gì, là ta.

Cốt Tư Man nhăn lông mày lại trầm giọng quát.

Ở phía đối diện có ánh lửa chớp động chỉ thấy bốn gã võ sĩ người Liêu đang ở bên trong.

- Tham kiến Đô lão.

- Các người lui xuống ta nói chuyện với Cốt Lan Đóa.

Cốt Tư Man phất tay bảo võ sĩ lui xuống, xuyên qua cầu đá mà đi vào bên trong 100m nữa thì chỉ thấy một hàng rào bằng sắt.

Sau hàng rào là một thạch thất.

Trong thạch thất một thiếu nữ mặc áo choàng, đầu đội khăn vàng đang dùng chân trần ngồi trên mặt đất, ở trên thạch bích khắc gì đó.

- Cốt Lan Đóa.

Thiếu nữ nghe được thanh âm liền xoay người lại, người này đúng là Đóa Đóa.

- Cốt Tư Man thúc thúc, thúc đã suy nghĩ thông suốt rồi sao?

Cốt Tư Man ngồi ở bên ngoài hàng rào bằng sắt, kinh ngạc nhìn Đóa Đóa sau đó thở dài:

- Đóa Đóa không phải là ta nghĩ không thông mà không thể không làm như vậy con cũng biết Cốt Lục Thác huynh đệ bị những người Liêu khác giam cầm, ta không làm như vậy thì tính mạng của Cốt Lục Thác khó có thể bảo toàn, ta từng này tuổi rồi không thích tranh giành cường đấu, những năm gần đây chịu triều đình giáo hóa, nhưng vì Cốt Lục Thác ta đành phải vậy.

Đóa Đóa trầm mặc.

Nàng ngồi xuống thở dài một hơi:

- Cốt Tư Man thúc thúc, thúc lần này không phải lâm vào hiểm cảnh mà là lâm vào tử địa.

- Tử địa hay không ta không biết.

269. Chương 18: Tấn Công Vinh Nhạc Thương.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 18: Tấn công Vinh Nhạc thương.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Cốt Tư Man trầm giọng nói:

- Ta hôm nay tới để nói cho người biết, quan quân đã rời khỏi Vinh Nhạc thành, vì Cốt Lục Thác ta sẽ quyết định liều một lần cho dù thành hay bại ta đều thả người ra, tuy nhiên sau đó ta phải rời khỏi Vinh Nhạc thành tiến sâu vào trong núi.

Hắn nói tới đây hai gò má trở nên run rẩy

- Cốt Lan Đóa, thúc thúc thật xin lỗi người, không thể chiếu cố tốt cho người mà làm cho người phải chịu ủy khuất.

Đóa Đóa nói:

- Cốt Tư Man thúc thúc, thúc cần phải hiểu rõ hiện tại thúc thả con ra, con có thể đi tìm nam nhân của con, người này rất thông minh, túc trí đa mưu chỉ cần hắn nguyện ý ra tay thì nhất định sẽ cứu được Cốt Lục Thác huynh đệ.

Nhưng mà nếu như thúc thật sự đánh Vinh Nhạc thương thì chính là tử tội.

Cốt Tư Man cười ha hả:

- Đóa Đóa ta biết rõ người Hán giáo hoạt, nhưng mà ta cũng không phải là kẻ ngốc, nam nhân của con là ai ta không biết, nhưng con bị giam ở chỗ này hẳn là không tìm thấy, cho thấy hẳn cũng chẳng có gì thần kỳ, Đóa Đóa con không cần khuyên ta nữa.

- Tiểu Tú nhất định sẽ tìm thấy ta, thúc nhất định thất bại.

Đóa Đóa thần sắc kiên định lớn tiếng nói.

Cốt Tư Man cười cười không cùng Đóa Đóa tranh luận nữa.

- Con nhằn nại hai ngày nữa, qua mấy ngày sau ta sẽ thả con ra.

- Cốt Tư Man thúc thúc thúc đừng làm chuyện điên rồ nữa.

Đóa Đóa thấy thế thì lớn tiếng kêu lên nhưng Cốt Tư Man không để ý tới nàng nữa, men theo con đường đi ra khỏi sơn động.

- Chúng ta lui vào núi trước, nếu như có tình huống dị thường xảy ra sẽ giết nàng ta.

Rời khỏi sơn động, Cốt Tư Man cẩn rằng khê nói.

Tuy nói là đã hạ quyết tâm nhưng trong lòng Cốt Tư Man cũng không thể bình tĩnh, hắn không thể lập tức hành động mà phải phải người tới Vinh Nhạc thành quan sát. Lúc này thám tử hồi báo Vinh Nhạc thành tất cả bình thường ngoại trừ quan quân ly khai thì huyện nha cũng tăng thêm nhân thủ cho Vinh Nhạc thương, ước chừng hai trăm người.

- Hai trăm người ngày đêm trông coi?

- Không là thay phiên nhau, theo như thuộc hạ quan sát thì Vinh Nhạc thương chia làm hai đoàn người thay phiên nhau canh gác, mỗi lần thay quân ước chừng một nén nhang.

- Khi nào thay quân?

- Rạng sáng thay quân một lần, hoàng hôn thay quân một lần.

Cốt Tư Man suy nghĩ rồi thấp giọng nói:

- Hoàng hôn hành động mục tiêu không rõ ràng không thích hợp.

- Rạng sáng hành động. Người nghĩ cách để người của chúng ta tìm cách tranh thủ thời gian một chút, ngày mai sau giờ ngọ xuất phát, từ lúc đó tới sáng sớm phải chủ động cướp được Vinh Nhạc thương.

Thám tử vội vàng ứng tiếng vội vàng rời khỏi Tuy Sơn.

Cốt Tư Man thở ra một hơi, ở trong động bồi hồi một lúc.

Nếu như đến đến bước này hắn không có cách nào rút lui, vì Cốt Lục Thác hắn đành phải mạo hiểm một phen.

Quan quân rút khỏi Vinh Nhạc thành tới ngày thứ tư thì tất cả vẫn gió êm sóng lặng.

Vào ban đêm, Vinh Nhạc thành rất nhanh tiến vào trong yên tĩnh, mà cách đó không xa Vinh Nhạc thương vẫn trầm lặng.

Quan tốt tuần tra quanh Vinh Nhạc thương đề phòng sâm nghiêm.

Cốt Tư Man từ lúc đi tới bên ngoài Vinh Nhạc thương đã phủ phục ở sơn linh lắng lắng quan sát động tĩnh, theo như hắn thấy thì Vinh Nhạc thương không có động tĩnh đặc thù, tuy nhiên Cốt Tư Man vẫn hồi hộp tìm đập liên tục.

Theo sau hắn là gần nghìn tên võ sĩ ở Tuy Sơn.

Tất cả đều mặc y phục người Liêu, trên mặt bôi trét đủ thứ ký hiệu, giữa đêm khuya khoắt nhìn trông như quỷ lệ vậy. Mà Cốt Tư Man cũng cầm trong tay một cây Cầu Long Bổng, thứ này được chế tạo bằng sản vật đặc biệt ở trong núi, trên đó lại bôi lên một lớp mỡ, cho dù thân binh lợi khí cũng không thể

làm cho nó bị hư tổn.

Cầu Long Bổng này đánh vào người thì chỉ có chết chứ không thể sống.

Đã hơn mười năm rồi hắn không dùng qua Cầu Long bổng, năm đó hắn vì tương lai con cháu mà buông Cầu Long bổng xuống, hôm nay lại vì cốt nhục của mình mà cầm Cầu Long bổng lên, nghe có vẻ buồn cười lại có vẻ hơi hoang đường.

Thời gian từng chút từng chút một mà trôi qua.

Cốt Tư Man vẫn kiên nhẫn như trước quan sát và chờ đợi.

Ở núi Liêu, những võ sĩ để tránh buồn ngủ đã nghĩ ra một phương pháp đặc thù, đem đặc sản Tinh Thần thảo của bọn họ làm thành một cái túi thơm, mang theo người không những có thể xua đi cơn buồn ngủ mà còn có thể đuổi muỗi.

Cốt Tư Man lấy Tinh thần thảo ra, đặt ở dưới mũi, tinh thần lập tức tỉnh táo.

Trời sắp sáng...

Từ Vinh Nhạc thương, đi ra một đội quan quân.

Quan quân tuần tra và quan quân thay canh gác nhanh chóng tiến vào trong thành.

Từ bên trong nội thành truyền tới từng tiếng chiêng, chắc là tập kết đội ngũ chuẩn bị thay quân.

Cốt Tư Man hô một cái, giờ Cầu Long bỗng lên trên cao hướng về phía Vinh Nhạc thương mà phóng tới, nguyên một đám chạy như bay.

Vì ở trong thành đang thay quân cho nên cửa lớn không có người thủ vệ.

Đứng nhìn Cốt Tư Man lớn tuổi tốc độ chạy của hắn có thể nói là kinh người.

Thậm chí một số người Liêu trẻ tuổi cũng không thể theo kịp, nguyên một đám không khỏi ngưỡng mộ, đúng là càng già càng dẻo dai.

Cốt Tư Man vừa chạy vừa rút ra một vật giống như cây tiêu.

Rất nhiều người Liêu cũng học theo động tác này, đem vật phẩm kỳ quái này ra, đây là thứ đồ vật dùng để thổi mũi tên lưu truyền từ trước tới nay, trong tên có tẩm chất kịch độc, người nào bị bắn trúng thì lập tức chết ngay.

Cốt Tư Man xung trận lên phía trước xông vào cửa lớn của Vinh Nhạc thương.

Chỉ thấy ở giữa Thương thành có rất nhiều người, Cốt Tư Man không nói nhiều, lập tức hít một hơi vào trong đan điền, dùng sức mà thổi, mũi tên từ trong ống bay ra, cắm lên trên một người.

Thế nhưng mà người đó vẫn không nhúc nhích.

Cùng lúc đó những người Liêu sau lưng của Cốt Tư Man cũng nhanh chóng phát ra từng mũi tên, sau đó vùng binh khí lên điên cuồng chém giết.

Nhưng không có tiếng kêu thảm thiết cũng không có cảnh máu chảy thành sông.

Rơm rạ bay đầy trời, một gã người Liêu hoảng sợ kêu lên:

- Đô Lão, những người này đều là người rơm.

Cốt Tư Man giật nảy mình, vội vàng thu hồi đồ dùng thổi mũi tên, dùng thanh âm thổ ngữ người Liêu mà hô lên:

- Trúng kế rồi, chúng ta trúng kế của người Hán rồi, mau lui về mau lui về.

Tuy nhiên tiến vào trong thương thành thì dễ, lùi ra thì không dễ như vậy.

Chỉ thấy cửa lớn của thương thành bắt đầu kết kết đóng lại, hóa ra cửa lớn này không phải dùng nhân lực mở ra mà dùng cơ quan trên tường thành khổng lồ, trong nhất thời ở trong Vinh nhạc thương tiếng người huyền não tràn ngập.

270. Chương 19: Bắt Cốt Tư Man.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 19: Bắt Cốt Tư Man.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Viên quan nhà tùy tùng đứng ở trên cổng thành, trên người đeo đai lưng, tay cầm trường đao.

- Đô lão đã đến đây thì tại sao phải vội vàng? Tư Dương quận úy Đậu Quỹ đã ở bên trong chờ Đô lão nhiều ngày.

Trong chốc lát ở trên thương thành xuất hiện từng dãy cung tiễn thủ.

Hàn quang bắn ra bốn phía binh khí phát ra hàn khí u lãnh, Cốt Tư Man nhìn thấy tình huống này thì Cầu Long bỗng rơi xuống mặt đất chán nản mà thở dài.

Trời đã sáng tỏ, Cốt Tư Man bị trời gô tới hậu đường huyện phủ.

Tai mắt của Cốt Tư Man đã bị Đậu Quỹ quét sạch từ trước, lúc này ở trong huyện nha bọn chúng đều cùng nhau quỳ xuống, cái gọi là Thanh Thần bị tập kích, tùy quân rút khỏi Vinh Nhạc thành từ đầu tới đuôi đều là một trò lừa bịp, đợi Cốt Tư Man nhảy vào tròng.

Người ta nói người Hán xảo trá, hôm nay thấy đúng là không sai.

Người ta không cần phải đổ máu cũng quét sạch binh lính tinh nhuệ người Liêu.

Nhưng mà hiện tại có lẽ Tuy sơn đã tràn ngập biển máu.

Đột nhiên Cốt Tư Man cảm thấy hối hận, vì đứa con của mình mà toàn bộ năm nghìn người của Tuy sơn đều phải liên lụy, chuyện này đến tột cùng có đáng giá không?

Những tộc nhân kia vì tin tưởng hấn cho nên mới tận tâm trung thành đi theo.

Nhưng hiện tại thì sao?

Cốt Tư Man nghĩ đến đây không khỏi cảm thấy mờ mịt.

- Tại sao lại đối đãi như vậy Đô Lão, còn không mau cởi trói.

Vượt qua ngoài dự liệu của Cốt Tư Man, Đậu Quỹ không hề quát mắng hấn mà còn trách cứ hầu cận bên cạnh.

Chỉ thấy Đậu Quỹ đứng lên, vội vã tới trước mặt Cốt Tư Man tự tay đem dây thừng cởi bỏ.

- Tiểu dân hủ lậu không có được thủ đoạn như thiên triều, đúng là lấy trứng chọi đá.... Cốt Tư Man làm sao dám nhận hậu đãi này.

Cốt Tư Man vội vàng quỳ sát xuống mặt đất.

Đương nhiên hấn còn có một lựa chọn chính là phun vào mặt Đậu Quỹ một ngụm nước bọt sau đó chửi ầm lên, thậm chí động thủ với Đậu Quỹ.

Tuy nhiên khi nhìn thấy ở cửa huyện nhan có một đại hán khoanh tay nhìn chăm chăm, Cốt Tư Man lập tức bỏ ý định này, đại hán kia tuổi tác không lớn nhưng cao tới chín xích, lưng hùm vai gấu, diện mục hung ác.

Tuy chưa hề chạm vào nhưng Cốt Tư Man có thể cảm nhận được ở bên trong hấn ẩn chứa lực lượng cuồng bạo.

Cốt Tư Man không kim được mà tán thưởng một câu: Một đại hán thật tốt.

Đậu Quỹ đỡ hấn lên, vẻ mặt tươi cười dặt tay của hấn vào trong hậu đường.

- Đô lão xin mời ngồi.

- Tội nhân làm sao dám ngồi trước mặt huyện úy.

- Ha ha, ngồi xuống đi....

Đậu Quỳ cười nói:

- Đô lão cũng là nhất thời hồ đồ... ha ha cho nên gây ra đại họa, hiện tại cũng không có gì đổ máu cho nên bốn quan mới thương nghị với huyện lệnh.

Vinh Nhạc huyện lệnh là một người địa phương, xuất thân ti phẩm, tiền đồ cũng không phải rộng lớn.

Hắn vội vàng mở miệng:

- Đô lão, ta thật không biết phải nói thế nào với ông... nói ra thì chúng ta cũng là hương thân, quen biết mười năm, luận về bối phận hạ quan còn phải kêu ông một tiếng thúc phụ. Nhưng mà nếu dựa theo Khai hoàng luật, cả tộc của ông có tội rất lớn.

Cốt Tư Man nghe được thì phủ phục xuống đất khóc lớn.

- Chuyện này đều là tội của Cốt Tư Man, cùng với tộc nhân đều không có quan hệ, kính xin quận úy và huyện lệnh xem xét.

Huyện lệnh bỗng đứng trầm mặt xuống mà nói:

- Tộc nhân của ngươi không có quan hệ, Tuy sơn của ngươi có gần nghìn người xông vào trong Vinh Nhạc thương mà nói là không có quan hệ? Đô lão tộc nhân của ông có bốn nghìn bảy trăm người, những người có thể tham gia chiến đấu không tới hai nghìn, ông đem nửa số Liêu binh đi đánh Vinh Nhạc thành, Đô lão, chuyện này truy cứu đừng nói là ông mà những hương thân kết thân với Tuy sơn cũng khó tránh khỏi tội mất đầu. Ta hỏi ông, dân chúng Vinh Nhạc thành có gì đắc tội với ông?

Cốt Tư Man nghe xong thì á khẩu không nói được.

Đậu Quỳ vội vàng khoát tay:

- Lý huyện lệnh chớ tức giận, Đô lão làm vậy chỉ sợ cũng có nỗi khổ.

- Hừ.

Lý huyện lệnh phát tay ngồi xuống, không thêm để ý tới Cốt Tư Man.

Đậu Quỳ tiến lên, một lần nữa đỡ Cốt Tư Man đứng dậy:

- Đô lão, ta tin ông không phải vô duyên vô cớ mà làm ra chuyện này, có gì thì cứ nói ra nếu như ta có thể giải quyết thì sẽ giúp ông một phen, ông thấy thế nào?

Cốt Tư Man giật mình ngẩng đầu nhìn Đậu Quỳ.

- Đậu quận úy....

Hắn vừa mở miệng không tìm được mà nghẹn ngào.

- Khóc khóc khóc.

Lý huyện lệnh tức giận nói:

- Ngươi chỉ biết khóc mà thôi, có biết hay không, Đậu quận úy đã phải chịu bao nhiêu nguy hiểm?

- Đô lão, ta nói rõ ràng nếu như ông không hối cải, đừng trách ta không niệm tình hương thân. Ở Tuy sơn, có bao nhiêu con gái gả vào Vinh Nhạc thành, có bao nhiêu binh sĩ Tuy sơn lấy nữ tử của Vinh Nhạc thành ta đều rõ ràng như lòng bàn tay.

Trong lòng Cốt Tư Man liên nhảy loạn.

Lý huyện lệnh nói những lời này không phải là đe dọa.

Hắn sinh ra ở Vinh Nhạc thành tình hình ở đây hắn nắm rõ như lòng bàn tay.

Cốt Tư Man vội vàng nói:

- Quận úy, Lý huyện lệnh, quả thực tội dân cũng không muốn tạo phản chỉ là thật sự dưới chân của ta chỉ có một đứa con hôm nay bị Đô lão Phi Đầu Liêu bắt vào trong núi muốn ta tập kích Vinh Nhạc thương, nếu ta không đồng ý bọn họ sẽ giết con cháu ta.

Tội nhân cũng là bất đắc dĩ, thật sự không có cách nào.

- Nếu không phải như thế, cho tội nhân mười lá gan tội nhân cũng không dám mạo phạm uy nghiêm thiên triều.

Lý huyện lệnh cùng với Đậu Quỹ đều không để ý tới Cốt Tư Man.

Hai người xì xào bàn tán hồi lâu khiến cho Cốt Tư Man cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

- Đô lão.

- Có tội dân.

Lý huyện lệnh nhìn qua Đậu Quỹ, Đậu Quỹ khẽ gật đầu.

Hắn ho khan một tiếng:

- Người tập kích Vinh Nhạc thương, chuyện này chúng ta sẽ để qua một bên, nhưng ta nghe nói bạn của chất nữ người báo án, chất nữ kia mất tích có liên quan tới người. Ta không nói dối người chất nữ kia của người có mấy vị khách quý, tuy không phải là đại nhân vật trong triều nhưng cũng là danh sĩ danh chấn thiên hạ, người này ta đặc tội không nổi, Đậu Quỹ người nói nên làm sao cho phải?

- sao?

Cốt Tư Man trợn mắt há hốc mồm.

271. Chương 20: Tâm Tình Của Bùi Thúc Vãn.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 20: Tâm tình của Bùi Thúc Vãn.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Đậu Quỹ nói:

- Trong đó có một vị là đại biểu đương kim sĩ lâm, có chức quan Vân Kỳ Ủy, xuất thân từ danh môn Trung Nguyên, cùng với chất nữ của người có quan hệ vô cùng mật thiết, nếu như mà tìm được chất nữ của người hẳn không chừng có thể giúp người, tuy nhiên nếu như chất nữ của người xảy ra chuyện gì, hẳn về báo cáo với đương kim thiên tử, cho dù ta muốn giúp người cũng khó khăn.

- Cháu gái của ta, Cốt Lan Đóa đang ở Tuy sơn làm khách.

Cốt Tư Man cả kinh toát mồ hôi lạnh vội vàng nói:

- Cốt Lan Đóa một chút chuyện cũng không có, chỉ vì ta có việc nhờ nàng nên lưu nàng ta lại ở trong núi.

Người Liêu rất coi trọng chữ tín.

Đến nay bọn họ vẫn còn giữ thói quen khắc lời thề lên trên mảnh gỗ, chung thân không được vi phạm nếu không sẽ bị toàn bộ tộc nhân phỉ nhổ.

Cốt Tư Man và Cáp Sĩ Kỳ là anh em kết nghĩa, cho nên tuyệt đối không bán đứng nhau, thân phận của Đóa Đóa hẳn không biết, hẳn chỉ biết rằng Cáp Sĩ Kỳ ở trung nguyên trên chóc ở cừu gia, Đóa Đóa phải bắt đắc dĩ đến trốn ở Vinh Nhạc thành, ngoại trừ điều này thân thể của Đóa Đóa hẳn đều không biết.

Trong mắt Đâu Quý hiện ra một vẻ vui mừng.

- Nếu như là vậy mọi chuyện sẽ dễ xử lý hơn một chút.

Hắn đứng dậy đi đến bên cạnh Cốt Tư Man mà ngồi xuống:

- Đâu ta có biện pháp chẳng những khiến ông có thể rửa sạch tội danh mà không chừng có thể báo cáo với thiên tử, cho ông thống nhất Liêu man ở Nga Mi sơn, tuy nhiên không biết ông đối với chuyện này có hứng thú không?

- Thống nhất Liêu man?

- Ủ nói không chừng còn có thể được phong làm Liêu vương.

Cốt Tư Man nghe xong lập tức động tâm.

Tuy nhiên hẳn cũng biết dưới gầm trời này, không có bữa ăn nào là miễn phí, Đâu Quý nói như vậy thì chắc hẳn phải có điều kiện.

- Không biết tội dân có thể làm gì?

- Thứ nhất người phải lập tức đưa Cốt Lan Đóa về, dẹp an sự bất an của Trịnh công tử thứ hai ta muốn người dẫn quân tiến về chỗ của Phi Đầu Liêu, làm nội ứng cho ta.

- Sao?

- Người yên tâm, hôm nay ta đã sai người cắt đứt đường liên lạc giữa Tuy sơn và Vinh Nhạc thương, tình huống ở đây người ngoài căn bản không biết được.

Người giả vờ tập kích thất bại, dẫn hơn một trăm tráng sĩ tụ hợp với tên Phi Đầu Liêu kia.

Sau đó ta sẽ đưa binh mã lên núi vây quét, cơ hội thích hợp ta sẽ nội ứng ngoại hợp với ông, quét một mẻ Phi Đầu Liêu, chuyện này có ba chỗ tốt, một là ông có thể thoát tội tập kích Vinh Nhạc thương.

Nói xong Đâu Quý lại nhìn lại Lý huyện lệnh.

Cốt Tư Man cũng nhìn lại về phía Lý huyện lệnh, chỉ thấy huyện lệnh khẽ gật đầu.

Đâu Quý nói tiếp:

- Thứ hai Phi Đầu Liêu là dân Liêu lớn nhất ở Nga Mi sơn, chỉ cần tiêu diệt bọn chúng thì thế lực của ông sẽ trở nên hùng hậu nhất, mượn cơ hội này chiếm đoạt tàn quân của Phi Đầu Liêu, những Liêu man còn lại làm sao không thể tâm phục khẩu phục ông?

- Như vậy ông há không phải danh chính ngôn thuận trở thành Liêu Vương?

- Về phần chỗ tốt thứ ba ông tiến vào trong Phi Đầu Liêu không phải có thể gặp con ông sao? Đến lúc đó ta và ông nội ứng ngoại hợp, cứu con của ông là điều dễ dàng.

Cốt Tư Man nghe được không khỏi hít sâu một hơi.

Đâu quận úy này quả nhiên là giáo hoạt vô cùng, sách lược thâm hiểm như vậy mà cũng có thể nghĩ ra.

Hắn chỉ là một quận úy mà đã có bốn sự đó, những nhân vật lớn hơn không biết xảo trá đến bậc nào.

Cốt Tư Man càng nghĩ càng cảm thấy rét run, vừa sợ hãi vừa hưng phấn không thôi.

Hắn vội vàng dập đầu:

- Đâu quận úy, tội dân nguyện nghe theo lời quận úy nói.

Thấy Cốt Tư Man lập tức đồng ý, Đâu Quý hài lòng, thầm thở ra một hơi cũng thầm kinh hãi.

Trong vòng ba năm, đồng tử mà ngày xưa mình hay la mắng đã trở nên lợi hại như vậy sao?

Ngôn Khánh ở trong lương đình, đang đánh cờ với Bùi Thúc Vân.

Ngôn Khánh đánh cờ khiến cho Đậu Phụng Tiết ở bên cạnh ngáp liên tục, cũng khó trách, Ngôn Khánh suy nghĩ kín đáo tính toán chuẩn xác nhưng về phương diện cờ vây thì không phải là danh thủ, kỳ lực thậm chí thua xa Bùi Thúc Vân.

- Ngôn Khánh, người...

Trịnh Ngôn Khánh trừng mắt, Đậu Phụng Tiết liền ngậm miệng lại.

Bùi Thúc Vân ở bên cạnh nhin không được mà cười không ngừng:

- Phụng Tiết người tại sao lại sợ hấn như vậy, Ngôn Khánh này gờì ta đã có chín mươi cơ hội thắng người...

- A....

Ngôn Khánh gãi gãi đầu.

Hắn đứng lên nhường vị trí cho Đậu Phụng Tiết.

Trịnh Ngôn Khánh cảm thán một câu:

- Xích có chỗ dài, thốn có chỗ ngắn mà....

(Xích: thước Trung Quốc (đơn vị đo chiều dài, bằng 1/3mét) Thốn:tắc (đơn vị đo chiều dài, 10 phân là 1 tắc, 10 tắc là 1 thước TQ))

Hắn nói câu này khiến cho Bùi Thúc Vân không nhin được lại cười khê một hồi.

Chuyện ở núi Liêu, đã được giải quyết trọn vẹn, Cốt Tư Man làm ra vẻ chiến bại, trốn về núi Tuy sơn, Đóa Đóa cũng đã quay trở về.

Trịnh Ngôn Khánh hơi lo lắng ở trong diên trang chờ đợi, lúc này sắc trời đã muộn ở phía xa xa truyền tới tiếng vó ngựa dồn dập.

- Trịnh công tử, Đóa Đóa trở về rồi.

Trịnh Ngôn Khánh nghe được lập tức bước xuống lương đình.

Chỉ thấy ở trong lương đình Bùi Thúc Vân toát ra một vẻ ảm đạm.

Nàng nhận ra được Ngôn Khánh rất thích Đóa Đóa, nàng cũng biết Đóa Đóa cũng thích Ngôn Khánh, vậy thì nàng phải làm sao bây giờ? Vì Ngôn Khánh nàng đã không tiếc một năm mà trốn khỏi nhà, hiện tại vẫn chưa về. Ngôn Khánh đối với nàng rất tốt nhưng bề ngoài vẫn nho nhã lễ độ.

Nàng không biết biểu đạt thế nào, Ngôn Khánh cũng chưa từng hứa với nàng điều gì.

Tâm tư này, khiến cho Bùi Thúc Vân vô cùng đau khổ.

Kỳ thật trong những ngày Đóa Đóa mất tích, Bùi Thúc Vân lại cảm thấy hơi vui vẻ.

Vì nàng có thể ở cùng với Ngôn Khánh, mặc dù Ngôn Khánh đánh cờ rất dở nhưng lại làm Bùi Thúc Vân rất thích thú.

Mà hiện tại Đóa Đóa đã trở về...

Đúng lúc này, Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên trở về lương đình.

Hắn nắm chặt tay Bùi Thúc Vân mà nói:

- Đi, chúng ta đi nghênh đón Đóa Đóa.

- Những ngày nay, người một mực quan tâm với Đóa Đóa, đã gây đi không ít, những ngày tiếp cũng không có việc gì, chúng ta lên núi, ít nhất có thể thanh tĩnh.

- Lên núi?

Bùi Thúc Vân khê giật mình, sau đó nói ra một câu ngốc nghếch:

- Vậy điền trang ai trông coi?

Nói xong Bùi Thúy Vân đã thấy hối hận.

Điền trang ai trông coi có quan hệ gì tới nàng đâu.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không trả lời, kéo tay Bùi Thúy Vân, dọc theo con đường mòn bước nhanh, từ phía xa xa có thể nghe thấy tiếng vó ngựa truyền tới.

Đóa Đóa càng lúc càng đến gần, khuôn mặt hiện ra trong mắt của Trịnh Ngôn Khánh.

Trong tích tắc Trịnh Ngôn Khánh nở ra một nụ cười.

272. Chương 21: Thuộc Nổ

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 21: Thuộc nổ

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Tháng tư, Đậu Quỹ đại phá Phi Đầu Liêu, chém đầu hãn, bắt được một nghìn dân Liêu hoang dã dời ra núi Tuy.

Núi Nga Mi vào giữa mùa hạ cảnh sắc càng thêm tươi đẹp.

Đứng ở trước cửa Lôi Thần điện, cảm nhận làn gió mát trong sơn công, Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy vô cùng khoan khoái dễ chịu.

Trịnh Ngôn Khánh vươn hai tay ra, hít một hơi thật sâu, cảm thấy tinh thần vô cùng phấn chấn.

Loạn Phi Đầu Liêu đã qua được một tháng.

Mà ở Mạc Quận, Ngư Câu La và Đoạn Chung Quỷ cũng xuất động, ở Dương Sơn trấn đánh bại ba nghìn quan quân man sơn, sau khi phá tan man sơn, Ngư Câu La bắt được Đô Lão của Man sơn, khiến cho Man tộc như rắn mất đầu.

Đoạn Chung Quỷ thuận thế xua quan về phía nam, đại phá hai mươi mốt man tộc, man nhân liên tục đầu hàng.

Tuy nhiên những chuyện này cũng không có bao nhiêu quan hệ với Trịnh Ngôn Khánh, hãn hiệp trợ Đậu Quỹ bắt Cốt Tư Man, cứu Đóa Đóa ra xong vì để ngăn cản phiên toái không cần thiết, Ngôn Khánh đã mang theo Bùi Thúy Vân, Đóa Đóa và Hùng Đại Hải trở về núi Nga Mi. về phần điền trang của Vinh Nhạc Thành đã có Từ Hưng Ba quản lý, không cần phải hấn quan tâm. Chỉ là đi theo Trịnh Ngôn Khánh có một hảo hữu ngày xưa, chính là Đậu Phụng Tiết.

Đậu Quỹ muốn đối phó với Phi Đầu Liêu, dĩ nhiên không muốn Đậu Phụng Tiết đi vào trong nguy hiểm.

Quân công không thể thiếu Đậu Phụng Tiết nhưng để tránh cho hãn một phần nguy hiểm cho nên Đậu Quỹ liền để Đậu Phụng Tiết theo Ngôn Khánh lên núi cùng.

Đậu Phụng Tiết đi theo Ngôn Khánh, Đậu Quỹ rất yên tâm.

Thế nhưng trong mắt của Ngôn Khánh, lão nhân này dường như muốn hấn làm bảo mẫu của Đậu Phụng Tiết.

Trở về núi xong, Vô Cầu trở nên vô cùng cao hứng.

Nàng lại có hai tỷ tỷ yêu thương, bên cạnh cũng có thêm người nói chuyện dĩ nhiên là rất vui vẻ, Ngôn Khánh sau khi trở về núi lại cực kỳ thần bí, suốt ngày ở cùng một chỗ với Triệu Hi Tiểu. Triệu Hi Tiểu và Trịnh Ngôn Khánh kết giao cũng không phải mật thiết không biết vì sao gần đây bọn họ lại vô cùng thân mật với nhau.

Trịnh Ngôn Khánh ở trước cửa nhà không ngừng làm những động tác vượn ngược, chỉ thấy Hùng Đại Hải ở trước cửa đã chạy tới.

- Ca ca, tên Triệu điên kia nói đã chuẩn bị xong, chúng ta mau đi qua.

Trịnh Ngôn Khánh nghe xong lập tức tỉnh táo tinh thần.

Hắn và Hùng Đại Hải lập tức rời khỏi Lôi Thần điện, chạy ra khỏi sơn môn.

Ở trong đình viện tản bộ, Bùi Thúc Vên thấy bộ dạng thần bí của hắn thì không khỏi tò mò:

- Ngôn Khánh, ngươi đi đâu vậy?

- À, ta cùng với Triệu Hi Tiểu chân nhân làm thí nghiệm.

Ngôn Khánh cũng không quay đầu lại lao thẳng ra sơn môn.

Bùi Thúc Vên cũng hiếu kỳ theo sau, ba người theo con đường nhỏ trong núi rất nhanh đi tới một tòa Lôi Thần điện, chỉ thấy Triệu Hi Tiểu đã chờ ở dưới đó, thấy Ngôn Khánh đi tới hắn vội vàng chạy tới đón, vẻ mặt khẩn trương hưng phấn.

- Triệu chân nhân đã chuẩn bị xong chưa?

- Xong, xong rồi.

Triệu Hi Tiểu liên tục gật đầu, sau đó chỉ vào đồng đá vụn trong sơn cốc mà khẽ nói:

- Đều đã sắp xếp thỏa đáng rồi, chỉ còn thiếu việc châm lửa cuối cùng.

Ngôn Khánh cũng lộ ra vẻ hưng phấn, ý bảo Hùng Đại Hải che cho Bùi Thúc Vên lùi ra sau.

Hắn và Triệu Hi Tiểu cầm lên một cái bình chứa đầy dầu ở bên trong, từ đồng đá vụn bắt đầu đổ từ từ ra khoảng chừng mười thước thì dầu mỡ cũng tiêu hao hết.

- Triệu chân nhân, ông lùi về sau đi.

Trịnh Ngôn Khánh phân phó một câu, Triệu Hi Tiểu vội vàng gật đầu lùi về phía sau miệng hang.

Mà Ngôn Khánh thì xoắn bước lấy từ trong cái da sói của mình ra một hỏa tập, sau đó bắt đầu đánh vào lớp dầu.

Chỉ thấy sau khi hắn vút hỏa tập ra, lập tức quay người bỏ chạy.

Hỏa tập đốt lên lớp dầu, một luồng lửa nhanh chóng truyền tới đồng đá vụn, ở trước đồng đá cũng được rót dầu, trong thoáng chốc đã bốc cháy.

Ngôn Khánh chạy đến miệng hang nhìn về phía đồng đá vụn kia mà chờ đợi.

Những ngày gần đây hắn và Triệu Hi Tiểu cùng nhau làm chính là chuyện này.

Chỉ tiếc hắn không xuất thân từ hóa học, ngoại trừ biết thành phần của hỏa dược là lưu huỳnh, các bon, kali ni trát thì tỷ lệ pha trộn đều không biết, cho nên chỉ có thể dựa vào trí nhớ của mình đưa ra một chút đề nghị.

Có khi Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy mình còn kém hơn cả Triệu Hi Tiểu.

Ngày hôm trước, Triệu Hi Tiểu nói hắn đã tìm ra tỷ lệ.

Ngôn Khánh và hắn đều vô cùng hưng phấn nhin không được mà làm một thí nghiệm tại sơn cốc dưới Lôi Thần điện, vì nơi này vắng vẻ không có ai lui tới, chỉ thấy trước mắt đại hỏa rừng rực nhưng những đá vụn kia không có chút phản ứng, Trịnh Ngôn Khánh không khỏi nhăn mày lại, lòng lạnh xuống:

- Triệu chân nhân, cái này hình như không đúng.

Triệu Hi Tiểu lộ vẻ không đúng nói:

- Ta dựa theo lời người nói, đem hỏa dược cho vào trong bình, đáng lẽ lúc này phải vang lên, tại sao không thấy động tĩnh?

- Đặt ở bên trong bình?

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình:

- Chân nhân có để trước bình vật dẫn lửa không?

- Cái này...

Triệu Hi Tiểu gãi đầu:

- Hình như không.

- Ông không dùng vật dẫn lửa thì làm sao có tác dụng?

Trịnh Ngôn Khánh thở hổn hển nói, hắn muốn cất bước đi ra khỏi sơn động thì bỗng ầm một cái, cả sơn cốc truyền tới từng tiếng nổ mạnh, một mùi thuốc súng nhanh chóng lan truyền.

Trịnh Ngôn Khánh không kịp chuẩn bị, đặt mông ngồi ngay xuống mặt đất.

Mà Bùi Thúy Vân bị tiếng nổ mạnh bất thành linh này khiến cho má phấn cũng tái nhợt.

- Ầm ầm.

Lỗ tai của Triệu Hi Tiểu trở nên ông ông.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không khá hơn là bao nhiêu, bên tai cũng vang lên tiếng nổ vô cùng lớn.

Nổ sao?

Hắn lập tức đi về phía trước, chỉ thấy phía đó có một đồng đá vụn lả tả rơi đầy đất, thanh âm vô cùng lớn, thật kinh người nhưng hậu quả chỉ là đá vụn theo vách đá chảy xuống đất, mấy viên có bắn ra ngoài thì khoảng cách cũng không xa.

Mà những đá vụn này đều không hề có sát thương.

Ngôn Khánh trong lòng kỳ dị vô cùng, hắn bước nhanh lên phía trước, nhìn cảnh bừa bộn trước mặt mà lộ vẻ thất vọng.

Đây cũng không phải là thuốc nổ trong tưởng tượng của hắn, một điểm uy lực cũng không có, chỉ có tiếng nổ lớn mà thôi.

Nếu muốn đả thương người thì không có khả năng.

- Chúng ta thành công rồi.

Triệu Hi Tiểu mừng rỡ như điên.

Có lẽ trong mắt hắn thì đã thành công rồi.

Nhưng Trịnh Ngôn Khánh thì lại dở khóc dở cười: Cái này thì thành công cái gì, một chút uy lực đều không có

273. Chương 22: Thất Bại.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 22: Thất bại.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Nhìn thấy bộ mặt vui mừng của Triệu Hi Tiểu, Trịnh Ngôn Khánh buồn bã không thôi.

Hắn gãi gãi đầu đi ra ngoài sơn cốc.

Bùi Thúy Vân bước lên phía trước mà hỏi:

- Ngôn Khánh, vừa rồi là động tĩnh gì?
- Không có gì... chỉ là một thử nghiệm thất bại mà thôi.
- Thất bại?

Triệu Hi Tiểu lúc này nghe thấy lập tức quát lớn:

- Rõ ràng là thành công rồi, tại sao ngươi lại nói là thất bại?
- Ta nói thất bại thì chính là thất bại.

Ngôn Khánh trả lời một câu, sau đó không thêm lý đến hắn nữa mà quay đầu đi.

Triệu Hi Tiểu nhìn theo bóng lưng của Ngôn Khánh mà la lớn:

- Trịnh Ngôn Khánh, ngươi nói xem nguyên do ta thất bại ở đâu.

Ngôn Khánh vẫn không thêm để ý tới hắn.

Đếm đó cảm xúc của Trịnh Ngôn Khánh mới khôi phục lại.

Hắn biết đối với Triệu Hi Tiểu mà nói, hỏa được xuất hiện đã là một phát minh lớn trong lịch sử, hỏa được thực tế từ cuối thời nhà Tùy mới xuất hiện, trải qua vô số lần nghiên cứu, đến thời kỳ bắc tống mới dùng nó phục vụ cho quân sự.

Lần phát minh này, tạo nên hiệu quả thiết thực quả là không có khả năng.

Ngôn Khánh trước hết tìm Triệu Hi Tiểu xin lỗi sau đó đem công dụng mà hắn muốn có được nói rõ ràng cho Triệu Hi Tiểu.

Triệu Hi Tiểu nghe thấy thì như nằm mộng.

Ý nghĩa này quả là quá mức quái dị.

Hắn trong lúc nhất thời chưa thể tiêu hỏa, yêu cầu của Ngôn Khánh quả thật là quá cao.

Yêu cầu của Ngôn Khánh đối với Triệu Hi Tiểu đã vượt ba trăm năm thời gian.

- Trịnh Ngôn Khánh, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ làm ra thứ đồ mà ngươi muốn.

Triệu Hi Tiểu chắc chắn nói, mà Trịnh Ngôn Khánh cũng chỉ có thể cười cười, trong lòng hắn biết rõ, yêu cầu của Triệu Hi Tiểu có hơi quá đáng.

Thời gian từ từ khôi phục.

Đậu Quỳ sau khi tiêu diệt Phi Đầu Liêu xong, dựa theo hứa hẹn của hắn trước kia không truy cứu Cốt Tư Man.

Đồng thời Mạc quận sau khi báo tin chiến thắng về, thấy chiến sự sắp kết thúc. Dù sao người man cho dù hung mãnh nhưng không thể chống lại quan quân có kinh nghiệm phong phú, đồng thời Ngự Câu La lại làm chủ soái, tức trí đa mưu, có Đoạn Chung Quỳ phối hợp, man quân làm sao cản được bước chân quan quân.

Bệnh tình của Vô Câu cũng chuyển biến thêm một bước.

Tôn Tư Mạc nghĩ ra một bộ dưỡng sinh thuật phối hợp với đồ ăn cùng dược vật. Đối với Tôn Tư Mạc mà nói, hai ba năm nữa hẳn có thể chữa trị tận gốc bệnh cho Vô Cấu, mà ông nghe của Ngôn Khánh cũng có tác dụng không nhỏ.

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, đảo mắt đã tới tháng sáu.

Tính toán thời gian, Vô Cấu lên núi chữa bệnh cũng đã một năm.

Mà Trịnh Ngôn Khánh, cũng sắp tới sinh nhật thứ 14.

14 tuổi, nếu như ở Lạc Dương thì Ngôn Khánh đã có thể nhập quan học, tuy nhiên có lẽ không quan học nào dám tiếp nhận hắn, dù sao ai cũng không đủ sức làm thầy của hắn, ở trên núi dạo chơi cũng coi như là nhàn nhã.

Tuy nhiên Ngôn Khánh có hơi nhớ nhà.

Hai năm chưa trở về không biết gia gia ở Cửu huyện thế nào.

Ngôn Khánh nhớ nhà vài ngày, Đóa Đóa và Bùi Thúy Vân đều hiểu tâm sự của hắn, Đóa Đóa thì còn không nói, nàng từ nhỏ đã phiêu linh tứ phương, không biết quê quán của mình ở nơi nào nhưng Bùi Thúy Vân cũng đã bắt đầu nhớ thân nhân của mình.

Không chỉ là Bùi Thúy Vân, kể cả Vô Cấu cũng nhớ.

Ngôn Khánh phát hiện ra tâm tình của mình trong lúc vô tình đã ảnh hưởng tới rất nhiều người, vì vậy hắn vội vàng tỏ ra phấn chấn để mọi người vui vẻ lên.

Lúc này, ở bên ngoài núi Nga Mi, nắng chói chang.

Trịnh Ngôn Khánh cùng với Hùng Đại Hải ở trước cửa nhà luyện quyền cước với nhau.

Tôn Tư Mạc thì không ở Lô Thần điện, vào núi hái thuốc, Triệu Hi Tiểu cũng không ở đây, nghe nói là hắn xuống núi Giáp Giang, đi thăm một vị bằng hữu.

Đắm chìm trong gió núi mát mẻ, Ngôn Khánh cảm thấy hơi buồn ngủ.

Hắn đứng dậy đang chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi thì đã thấy Vô Cấu đi tới, vẻ mặt lộ ra thần sắc bối rối.

- Ngôn Khánh ca ca, Ngôn Khánh ca ca không hay rồi ở dưới núi có rất nhiều người đi về phía này.

Trịnh Ngôn Khánh nghe xong lập tức ngừng bước chân.

Lúc này tại sao lại có nhiều người lên núi vậy?

Ở trong chính điện của Lô Thần điện của một lão nhân đứng ở đó.

Niên kỷ của lão ước chừng khoảng 60, tướng mạo nghiêm nghị, toát ra một khí thế tinh thuần, mái tóc xám trắng ẩn chứa trong đó ẩn chứa khí chất oai hùng. Đặc biệt là, trong mắt của lão có hai đồng tử.

Cũng chính là, trong mắt có hai ánh mắt.

Hơn nữa cánh tay của lão so với người bình thường còn thần kỳ hơn.

Trong lịch sử người trong mắt có hai đồng tử đại đa số đều là nhân vật nổi danh, trong đó có Tây sở Bá vương đại danh鼎鼎.

- Ngự trụ quốc?

Trịnh Ngôn Khánh thấy lão nhân kia thì không khỏi ngu ngơ.

Ở trong đại điện, lão nhân đang thành kính về phía lô thần long thần chính là Ngự Câu La.

Lão không phải đang chỉ huy chiến tranh ở phía Tây sao? Hiện tại sao lại xuất hiện ở nơi này?

Ngự Câu La không để ý tới Trịnh Ngôn Khánh, quay người về phía sau, lại cung kính thi lễ với tượng thần, sau đó mới đánh giá cẩn thận Trịnh Ngôn Khánh.

- Oa nhi chúng ta lại gặp mặt.

Cái gì gọi là lại gặp mặt.

Trước đó lần đầu tiên, Ngư Câu La đã ngăn cản Mạch Tử Trọng và Trịnh Ngôn Khánh ở Kiến Quốc môn quyết đấu với nhau, rồi lại khơi mào cuộc chiến.

Trong cuộc chiến, lão nhân gia thua thê thảm, về sau bị Dương Quảng phái tới đất Thục.

Tính toán thời gian hiện tại đã hai năm trôi qua, Trịnh Ngôn Khánh đã muốn quên chuyện này đi thì Ngư Câu La lại đột nhiên nhắc tới, tuy nhiên lão dường như không trách cứ Trịnh Ngôn Khánh mà dùng một biểu lộ thưởng thức đánh giá cẩn thận.

- Hai năm nay không gặp oa nhi người đã thành người lớn rồi.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không rõ ý đồ của Ngư Câu La nên cũng im lặng.

- Tới đây ngồi xuống.

- Ngư trụ quốc ở trước mặt, tiểu tử làm sao có thể ngồi.

- Người làm vậy thì thật không thoải mái, không bằng tên Mạch Tử Trọng kia, ta thật sự không biết người có gì tốt, nếu như nói người có một bụng văn hay chữ tốt làm con nha đầu Thúy Vân vừa ý thì còn có thể hiểu được nhưng mà ta nghĩ mãi không ra, Trưởng Tôn Thịnh tại sao cũng coi trọng người, còn thu người làm đệ tử, dốc lòng dạy bảo.

Tuy nhiên hiện tại ta đã hiểu ra một chút.

- Oa nhi, người làm không tệ, có tình có nghĩa, hữu dũng hữu mưu, đại sự đều lo liệu tốt.

274. Chương 23: Ngư Câu La Đến Thăm.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 23: Ngư Câu La đến thăm.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình, chợt hiểu được chỉ sợ Đậu Quỹ đã đem mọi chuyện nói cho Ngư Câu La biết.

- Kể trí nghĩ ngàn chuyện vẫn có vài chuyện bỏ qua, kẻ ngu dù lo nghĩ ngàn điều ngẫu nhiên cũng có thể trùng một.

Trịnh Ngôn Khánh nhanh chóng sửa sang lại, cung kính nói:

- Tiểu tử chẳng qua vận khí tốt nên mới nghĩ ra chủ ý này, tuy nhiên chủ ý này cũng là do Đậu gia thúc phụ thủ đoạn cao minh nếu không chủ ý của tiểu tử cũng không có chỗ dùng.

Ngư Câu La ngồi trên bồ đoàn cười ha hả:

- Oa nhi đừng nói những lời này với ta.

- Ta đánh trận giết người so với người ăn cơm còn nhiều hơn, là công lao của ai ta không có hứng thú, chỉ là khi lão Đậu phát chiến báo tới, ta liền thấy được đây không phải là phong cách của hắn, lão Đậu trước kia dốc sức liều mạng có được tên hiệu Tam Lang, ở trong chiến trận là một hảo thủ.

- Nhưng nói là mưu kế, đặc biệt là liên hoàn kế như vậy lão Đậu không thể nghĩ ra được.

- Tuy nhiên người đã muốn thành toàn cho hắn thì ta cũng không ngăn cản, lão Đậu nhập thực mười năm, ở đây cũng làm khó cho lão, oa nhi người có tâm kế lại không tham công, đúng là người làm đại sự... Ủ, ngoại trừ có hơi dối trá còn lại tất cả đều rất tốt.

Lão nhân này nói chuyện này mà không một chút khách khí.

Trịnh Ngôn Khánh đỏ tới tận mang tai, trong lòng cười khổ không ngừng.

Tuy nhiên hắn cũng không tức giận bởi vì từ trong miệng của Trương Tôn Thịnh, hắn cũng biết được Ngư Câu La là một người rất thẳng tính, có chuyện gì cũng không để trong lòng, năm đó chuyện của Lương Bá Ẩn đại tướng quân mà bị bãi miễn chức quan cũng là do một phần nguyên nhân vì tính tình này.

- Được rồi chúng ta nói tới chính đề đi.

Ngư Câu La đứng lên đi ra bên ngoài đại điện.

Trịnh Ngôn Khánh đi sát theo sau lưng hắn.

- Nghe nói nơi này đều là do người dùng tiền tu sửa sao?

- Vâng đúng thế.

- Vậy thì người có lẽ đã quen thuộc với nơi này rồi.

- Đúng vậy.

- Đã như vậy tại sao người không đi trước dẫn đường còn đi theo sau ta làm gì? Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện thuận tiện ngắm cảnh luôn.

Trịnh Ngôn Khánh đỏ cả mặt vội vàng bước lên phía trước hai bước, vượt qua Ngư Câu La.

Lão nhân này cũng không khó hầu hạ giống như người ta nói.

- Cảnh trí của Lô Thần điện đẹp nhất là Lô động đình.

- À, vậy thì mau mang ta tới xem.

Ngôn Khánh vội vàng đáp ứng, cẩn thận dẫn đường ở phía trước.

Ngư Câu La nói:

- Trương Tôn Thịnh thật đáng tiếc... Nếu như năm đó ta ở Lạc Dương, không chừng... Tuy nhiên Cáp Đức không hổ là thiên hạ đệ nhất cao thủ, mặc dù là ta đơn đả độc đấu cũng chưa hẳn là đối thủ của hắn, người này là một hảo hán khó lường, thật vô cùng đáng tiếc.

Ngôn Khánh không biết phải tiếp đề tài này thế nào.

Hắn chỉ có thể ngượng ngùng khẽ cười:

- Chỉ tiếc tiểu tử không được nhìn thấy qua bổn sự của Cáp Đức.

- Người nếu như nhìn thấy thì đoán chừng sẽ không đứng ở nơi này.

Ngư Câu La không hề khách khí, rồi sau đó xoay chuyển:

- Oa nhi, bổn sự của Trương Tôn Thịnh người học được mấy thành?

- Chuyện này... tiên sư lúc còn sống chủ yếu truyền thụ cho tiểu tử tiền thuật và binh pháp.

- A, vậy là hắn không dạy cho người cái khác sao?

- Còn có rất nhiều đạo lý đối nhân xử thế.

Ngư Câu La lắc đầu liên tục:

- Ta không phải hỏi những cái này... Ta không thích đạo đức văn vẻ....

Hai người đi một lúc đã tới Lô Động đình.

Đứng ở trong đình, Ngư Câu La nhìn biển mây quay cuồng, hít sâu một hơi, rồi bỗng nhiên ngửa mặt lên trời hét dài, tiếng hét quanh quẩn trong núi mãi không thôi.

Lão trung khí sung túc, trong tiếng hét có một lực lượng kỳ dị.

Biển mây giống như bị tiếng hét dẫn dắt, quay cuồng biến hóa cũng trở nên thất thường.

- Con mẹ nó, lão tử ở nơi này cả cút chim cũng không có hai năm, cuối cùng cũng không phụ sự ủy thác của bệ hạ, giải quyết mầm họa Tây Man.

Ngư Câu La quay đầu nói:

- Người nhất định sẽ kỳ quái, tại sao ta đang đánh trận ở phía tây lại tới nơi này phải không?

- Vâng, thật kỳ quái.

- Đồ con rùa, một đám man di vô văn hóa, ngay cả binh khí cũng gom góp không đủ mà dám khởi binh tạo phản.

Ngư Câu La cười nói:

- Lão tử trừ tính hai năm đánh một trận xong ở Dương Sơn trấn cảm thấy không có hứng thú nữa, dù sao đám còn lại cũng đều là gà đất chó kiểng, giao cho Đoạn Chung Quỷ tiểu tử kia đối phó là được. Đối phó với mấy tên tiểu gia hỏa đó nếu như Đoạn Chung Quỷ đánh cũng không thắng thì lão tử sẽ phế chức Đô úy của hắn.

- Đoạn Đô Úy bên kia....

- Không sao, hắn đánh thắng được.

- Tiểu tử kia cũng giống người ưa thích mềm mỏng cái gì là không chiến mà khuất, lão tử không thích phong cách đó nhưng đối phó với Tây man có lẽ phải như vậy. Lão tử bên cạnh không có việc gì làm nên đem binh quyền giao cho hắn, để hắn tùy ý đi thu phục lòng người.

- Oa nhi người cũng biết, sự phụ của người khi còn sống có tam tuyệt, binh pháp, tiễn thuật và dùng giáo.

- Đặc ý nhất của hắn chính là binh pháp và tiễn thuật, hai thứ này đều đã truyền thụ lại cho người rồi, vì sao lại không chỉ người cách sử dụng giáo?

Trịnh Ngôn Khánh giật mình, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Ngư Câu La.

Hắn mơ hồ đoán được nguyên nhân mà Ngư Câu La đến đây, nhưng lúc này trên khuôn mặt của lão lại nở ra nụ cười thần nhiên nên không có cách nào xác định.

- Tiểu tử từng nghe tiên sư đề cập qua, đương kim trên đời này, sử giáo vô số tất cả đều có chỗ xảo diệu.

- Nhưng đệ nhất sử giáo thì không ai có thể sánh được với Ngư trụ quốc đại tướng quân, tiên sinh còn tiếc nuối rằng ngài không ở Lạc Dương, nếu không đã xin ngài...

- Cầu ta làm gì?

Ngôn Khánh cắn răng một cái rồi trầm giọng đáp:

- Cầu Ngư lão truyền thụ sử giáo chi pháp cho tiểu tử.

Ngư Câu La nghe được nhin không được mà cười to:

- Tiểu tử, người thông minh đó.

Nếu như Trịnh Ngôn Khánh áp a áp ứng khiến cho Ngư Câu La nói móc một hồi, hắn cười ha hả mà nói:

- Trưởng Tôn Thịnh khi còn sống đã phái người đưa cho ta một phong thư, hắn cực lực tán dương người, cũng khẩn cầu ta tìm cơ hội thích hợp dạy người dùng giáo.

- A....

Những chuyện này đã ngoài dự liệu của Trịnh Ngôn Khánh.

Trong lòng của hắn không hiểu sao lại sinh ra cảm kích với Trương Tôn Thịnh.

275. Chương 24: Luyện Giáo.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 24: Luyện giáo.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Ngư Câu La nói:

- Cuộc đời ta có ba chuyện đặc ý, thứ nhất là bắn tên xa hơn Trương Tôn Thịnh, thứ hai là ở trên chiến trường đánh nhau hung hãn hơn so với Hạ Nhược Bất. Ha ha kỳ thật hai chuyện này ta chỉ an ủi mình thôi, ta khí lực mạnh hơn Trương Tôn Thịnh, có tới năm thạch cường cung, bắn dĩ nhiên là phải xa hơn hắn nhưng nếu như ở trên chiến trường, Trương Tôn Thịnh dùng mười ba mũi tên liên châu thì dĩ nhiên lấy tính mạng ta để như trở bàn tay. Về phần chiến trường... Sử Vạn Tuế cũng tốt, Hạ Nhược Bất cũng tốt, thân kinh bách chiến, nếu đấu thì ta không lại họ.

Ngư Câu La đối với chính mình nhận thức rất rõ.

Trịnh Ngôn Khánh không khỏi thêm vài phần hảo cảm với hắn, lão nhân này tuy lỗ mãng nhưng không phải không nói đạo lý.

Tính cách ngay thẳng này khó mà có được.

- Nhưng chuyện ta đặc ý nhất chính là dùng giáo.

Trước kia Vũ Văn Thành Đô làm đồ đệ của ta, ta vốn muốn đem một thân võ nghệ truyền thụ cho nó... nào biết được tên tiểu tử kia so với ta lúc nhỏ thì khí lực còn mạnh hơn, lại không thích dùng giáo, nên chọn cây Phượng Sí Lưu Kim Thang, tuy rằng khó sử dụng nhưng lại phù hợp với hắn.

Cho nên sử giáo, thứ mà ta đặc ý nhất đến nay chưa có truyền nhân.

Ngư Câu La nói đến đây đôi mắt chợt trừng lên.

- Tiểu tử, ngươi cũng không nên hiểu sai ý của ta, ta sẽ không thu ngươi làm khẩu vị, so sánh với ngươi ta coi trọng Mạch Tử hơn.

Nhưng mà Trương Tôn Thịnh đã nói vậy, một thân võ nghệ của ngươi cũng không kém, hình như cũng đã luyện qua việc dùng giáo, trụ cột rất sâu.

Tên Mạch Tử kia không thích học giáo, ta cũng không muốn để cho bốn sự này thất truyền, cho nên thuận tiện cho oa nhi ngươi.

Tuy nhiên ta nói cho ngươi rõ: Ta dạy cho ngươi dùng giáo nhưng chỉ trong vòng một tháng thời gian thôi, lão tử công vụ bề bộn ở Longn Sơn quận, không thể kiên nhẫn ở hoang sơn dã lĩnh này lâu được, toàn bộ xem vận khí của ngươi, xem như ta đã hoàn thành tâm nguyện của Trương Tôn Thịnh.

Trong một tháng có thể học được bao nhiêu, thật khó nói rõ.

Dựa theo Ngư Câu La nói thì người có ngộ tính có trụ cột mười ngày có thể nhập môn, nhưng nếu như không đủ ngộ tính thì cho dù cả đời cũng không thể thay đổi được.

Sử giáo đầu tiên là phải có yêu cầu với thân thể nhất định.

Nếu như vóc dáng quá cao, ngồi lên trên lưng ngựa múa giáo thì không thể nào đem giáo cầm ngắn lại, bình thường có những khi cần phải kéo cây giáo từ một trượng tám đến hai trượng chỉ còn bốn mét.

Nếu như thân thể thấp, cánh tay ngắn thì làm sao có thể múa giáo?

Tiếp theo là vấn đề khí lực.

Chỉ nguyên giáo bình thường cũng tới bốn mươi đến năm mươi cân người không có khí lực làm sao mà sử dụng được? Giống như mã giáo của Ngư Câu La, nặng tới chín mươi tám cân, Trịnh Ngôn Khánh thử múa hai ba cái đã thở hồng hộc.

Cách nắm giáo của Ngư Câu La cũng không giống bình thường, kẹo ở dưới nách

Dựa theo Ngư Câu La nói đây chính là một khí thế.

Bình thường phương pháp nắm giáo là nắm cách hai thước, Ngư Câu La lại không cho là như vậy hẳn nói làm vậy sẽ không cách nào khiến cho giáo lực phát huy tới mức hoàn mỹ, giáo tương đối dài, bất lợi khi giao thủ.

Cho nên Ngư Câu La kiên định cách cầm giáo ngay chính giữa.

Bởi vậy những động tác như đâm, quét, chém, bổ đều tạo nên uy lực lớn.

Đương nhiên cầm giáo ở giữa có một vấn đề là phải dụng lực lớn hơn gấp bội.

Điều này đã phức tạp lúc luyện tập càng thêm phức tạp.

Trịnh Ngôn Khánh mỗi ngày được Ngư Câu La chỉ điểm luyện khí, tới tới múa giáo, bao nhiêu vất vả chỉ có hắn là hiểu rõ nhất.

Cầm giáo không dễ dàng không tốt có khi còn tự làm mình bị thương.

Chỉ cần nhìn vào mặt mũi Trịnh Ngôn Khánh ngày nào cũng bị bầm dập là đủ biết hắn phải khổ sở đến thế nào, cho nên Trương Tôn Vô Cấu, Bùi Thúy Vân đều không nhìn Ngư Câu La bằng con mắt tốt, tuy nhiên Ngư Câu La không thèm để ý, ngày hôm sau bắt đầu thao luyện Trịnh Ngôn Khánh.

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, Ngôn Khánh dần dần cũng tìm thấy bí quyết sử dụng giáo.

Trời xế chiều, Ngư Câu La chỉ điểm Trịnh Ngôn Khánh dùng giáo, bỗng nhiên lắc lắc đầu.

Trịnh Ngôn Khánh hơi sợ hãi không biết mình đã làm gì sai.

- Không đúng nhắc tới chiều số người không có gì sai, nhưng ta vẫn cảm thấy người thiếu thiếu thứ gì đó.

Ngôn Khánh ngạc nhiên hỏi:

- Ngư trụ quốc, tiểu tử thiếu điều gì?

Ngư Câu La để cho Trịnh Ngôn Khánh cầm đứng thanh giáo lên, dạo vòng quanh Trịnh Ngôn Khánh một vòng rồi nói:

- Ta biết rõ ngươi thiếu cái gì.

- Cái gì vậy?

- Uy hiếp.

Ngư Câu La nói:

- Oa nhi ngươi chỗ nào cũng tốt bất kể là thân cao hay là lực lượng, sử giáo vô cùng phù hợp, nhưng ngươi lại quá mức thanh tú.

- Sao?

- Ngươi nhìn xem tướng mạo ta uy vũ găm lên có thể khiến người ta sợ hãi.

Ngư Câu La hơi tự đắc mà vuốt chòm râu:

- Oa nhi Thành Đô của ta cũng tương tự như người, cao lớn khí lực nhiều, thêm vào dùng binh khí đặc biệt cho nên ở trên trận có thể khiến người ta sợ hãi, còn người thì nhìn giống như là con gái vậy, nhìn thấy người người ta căn bản không thể thấy sợ hãi. Tình huống này của người cũng giống như Cao Trường Cung thời bắc tề.

Tên kia cũng thanh tú cho người, cho nên mỗi khi lâm chiến đều mang theo một cái mặt nạ.

- Oa nhi, người tìm một cái mặt nạ mang theo như vậy sau này khi lên chiến trường sẽ có thêm vài phần khí thế.

- Hoành giáo, ngạo như gia?

Trịnh Ngôn Khánh trong lòng thầm nghĩ chuyện này muốn làm được cũng là rất khó.

Ngư Câu La có thể hoành giáo ngạo như gia, Trương Tôn Thịnh cũng có thể làm như vậy, rất nhiều đại tướng cũng có thể làm như vậy.

- Đúng rồi.

Ngư Câu La đột nhiên nghĩ tới một chuyện, gọi người hầu cận theo hắn lên núi rồi nói:

- Dem bọc hành lý của ta mang tới đây.

Người hầu cận kia lập tức đáp ứng rồi rời đi, sau khi về hắn mang theo một cái túi Nang, đưa tới tay của Ngư Câu La.

Ngư Câu La mở túi nang ra, bắt đầu lấy một vật trong đó ra rồi quát lớn:

- Tìm được rồi.

- Việt Tung mọi rợ thích mang thứ này, tao ở Dương Sơn Trấn đã lấy được chiến lợi phẩm này từ một tên tiểu đô lão, vốn đã đem cái mặt nạ làm bằng vàng ròng dâng lên bệ hạ cho nên chỉ để lại một cái mặt nạ bằng bạc.

Hắn đưa mặt nạ cho Ngôn Khánh:

- Người thử đeo vào xem.

276. Chương 24: Rời Khỏi Đất Thục.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 24: Rời khỏi đất Thục.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Trịnh Ngôn Khánh nhận lấy rồi suy nghĩ một chút.

Mặt nạ này không tính là quá nặng nhưng chế tạo tinh xảo, diện mục dữ tợn, ở phía trên còn có răng nanh điêu khắc tinh xảo. Trịnh Ngôn Khánh sau khi đeo mặt nạ lên khiến cho Ngư Câu La phải liên tục gạt đầu.

- Bộ dạng như vậy mới tốt hơn nhiều.

Hắn nói xong nhìn người hầu bên cạnh.

Chỉ thấy lão quan kia cũng liên tục gạt đầu:

- Tiểu lang quân thanh tú không đủ tàn nhẫn, nay đeo cái mặt nạ này vào càng thêm sức mạnh, rất phù hợp.

Vì vậy Trịnh Ngôn Khánh đành thu cái mặt nạ này vào người.

Lại qua mấy ngày, kỳ hạn một tháng đã đến.

Ngư Câu La đưa Trịnh Ngôn Khánh tới một nơi yên tĩnh, truyền thụ cho hắn ba chiêu tán thủ công của Vô Hối thương, cái gọi là tán thủ này cũng không đơn thuần là thương pháp. Ngư Câu La ngoại trừ sử dụng mã giáo, còn có một môn tuyệt học khác là dùng roi.

Roi của Ngư Câu La được trải qua sự sắp xếp đặc thù.

Ngoại hình thì giống như là Trúc Tiết cương tiên tuy nhiên có thể khai mở, hóa thành nhuuyến tiên mười hai đốt.

Phối hợp với thương pháp thi triển có thể là ngoài dự đoán của mọi người uy lực cực lớn, Ngư Câu La không hề ẩn giấu mà toàn bộ dốc túi truyền thụ, Ngôn Khánh học cũng đặc biệt khắc khổ, tuy nhiên ba chiêu tán thủ, cũng chỉ có một chiêu giáo trong tiên là hắn học được, còn về phần Mãng Xà tiên và Tán Thủ tiên thì hắn hiện tại không thi triển nổi.

Ngư Câu La nói:

- Những thứ này sau khi người luyện tới mức lư hỏa thuần thanh rồi sẽ nhận được sự ảo diệu trong đó.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không nóng lòng, tiếp nhận đề nghị của Ngư Câu La, ngoại trừ Vô Hối thương pháp thì chỉ luyện nguyên một chiêu giáo trong tiên.

Ngày tháng nhanh chóng trôi qua.

Ngư Câu La cũng chuẩn bị rời khỏi Lôi Thần điện.

Trải qua một tháng ở chng, Trịnh Ngôn Khánh đối với Ngư Câu La đã có cảm tình rất sâu, đối với người tính tình ngay thẳng và phóng khoáng này, hắn hơi sợ hãi, trong lòng lại cảm thấy kỳ quái, tại sao trong sách sử Tùy Đường không đề cập tới Ngư Câu La này?

Hoặc có ghi lại cũng vô cùng ít, cho nên Trịnh Ngôn Khánh không nhớ được.

Hắn càng không nghĩ ra Ngư Câu La chết như thế nào một mãnh tướng như vậy tài nghệ cao cường binh pháp xuất chúng, lại khéo léo trị quân tại sao hắn một chút ấn tượng cũng không có.

- Oa nhi, ta phải đi rồi.

- Ha ha, ta biết rõ người cảm thấy thiếu ta gì đó, kỳ thật sở học cả đời của ta có người truyền thừa ta cao húng còn không kịp nữa là.

- Tương lai người làm nên đại sự có thể thăng chức rất nhanh, so với ta lăn lộn gặp nhiều rủi ro thì chắc chắn sẽ hơn rất nhiều. Ngày sau nếu như hài nhi của ta gặp rủi ro, người giúp bọn nó là được rồi, ta dù chết cũng cảm kích.

- Được rồi không nói nhiều nữa.

- Ta đi rồi, người tập võ đọc sách cho tốt.

Ngư Câu La mang theo người hầu cận mà đi, căn bản không cho Trịnh Ngôn Khánh có cơ hội mở miệng.

Từ phía xa xa truyền tới tiếng ca.

- Ôi! Ghê quá! Hiểm, cao là bấy

Thục, khó đi hơn chạy lên trời

Tầm, Ngư mở nước bao đời

Từ khi mở mặt đất trời mang mang

Đã bốn vạn tám ngàn năm đấy!

Khói bếp chưa thông ải đất Tần

Phía Tây, Thái Bạch chắn ngang

Vượt Nga Mi chỉ bằng đường chim bay

Đây chính là bài thơ Thực Đạo Nan mà Trịnh Ngôn Khánh làm.

Đừng nhìn lúc ở cạnh Trịnh Ngôn Khánh hẳn làm nên bộ dạng chẳng thêm ngó tới, nhưng trong lòng đối với thi từ của Trịnh Ngôn Khánh lại vô cùng hâm mộ.

Trịnh Ngôn Khánh ngây người hồi lâu, đến lúc thân hình của Ngư Câu La không còn đâu nữa, đột nhiên hắt quỳ gối xuống đất, lạy ba lạy.

Ngư Câu La sau khi rời đi, Lôi Thần điện lại khôi phục về yên tĩnh như trước.

Mấy ngày sau, Tôn Tư Mạc cũng trở về Lôi Thần điện bắt đầu luyện chế đan dược cho Vô Cấu, mà Đậu Phụng Tiết cũng phải rời khỏi, theo Đậu Quý trở về Tư Dương.

Tuy hẳn không nguyện ý ly biệt với Trịnh Ngôn Khánh, nhưng cân nhắc tới cha của mình ở một mình ở Tư Dương hẳn vẫn không yên lòng.

Cùng lúc đó, cuộc chiến Việt Tung cũng chấm dứt.

Hiện tại sinh nhật của Trịnh Ngôn Khánh càng ngày càng gần tới, Bùi Thúy Vân, Đóa Đóa và Vô Cấu cũng bắt đầu lu bu chuẩn bị chúc mừng hẳn một phen.

Nhưng mà hôm nay Triệu Hi Tiểu lại trở về.

Hắn còn mang theo một phong thư, một phong thư từ Huỳnh Dương chuyển tới giao cho Trịnh Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh nhìn bức thư thì không khỏi lộ ra vẻ trầm tư.

Bùi Thúy Vân nhin không được mà tò mò hỏi:

- Ngôn Khánh, trong thư nói gì vậy?

Ngôn Khánh ngẩng đầu lên nhìn Bùi Thúy Vân, khuôn mặt còn có vẻ lo lắng, nói khẽ:

- Gia gia muốn ta trở về.

Trong thư cũng không nói rõ là rốt cuộc phát sinh chuyện gì.

Thư là do Mao Tiểu Niệm viết tuy nhiên dùng giọng điệu của tta, nói Ngôn Khánh trở về Huỳnh Dương, có việc quan trọng cần thương nghị.

Cụ thể là chuyện gì lại không nói rõ... Trịnh Ngôn Khánh cầm lấy phong thư này, bắt đầu cảm thấy khó xử.

Hắn lần này đưa Đóa Đóa, Vô Cấu và Thúy Vân tới đất thực, trong nhà có chuyện gì, hẳn với tư cách là trưởng tôn của Trịnh Thế An cũng phải bàn bạc. Hia năm trôi qua, Trịnh Thế An trong lòng có lẽ tưởng niệm Trịnh Ngôn Khánh, nhưng biết Trịnh Ngôn Khánh ở đây làm gì, hiện tại gọi về nhất định có chuyện trọng yếu.

- Ngôn Khánh ca ca, huynh phải đi sao?

Vô Cấu hiện nay đã mười tuổi không còn là tiểu hài tử chuyện gì không biết như trước nữa.

Phụ thân mất cộng thêm trong nhà có kịch biết, lại suýt nữa bị mất mạng khiến cho nữ hài tử này càng mẫn cảm hơn so với những người khác hơn.

Ngôn Khánh khẽ vươn tay vuốt vuốt cái đầu nhỏ của Vô Cấu.

- Quan Âm tỷ, tiểu ca ca chắc hẳn là phải rời khỏi đây một thời gian ngắn, Quan Âm tỷ có buồn hay không?

- Không đâu.

Trưởng Tôn Vô Cấu trả lời chém đinh chặt sắt:

- Quan Âm tỳ buồn, tiểu ca ca sẽ khổ sở, nhưng vậy tiểu ca ca phải cam đoan rằng tiểu ca ca phải nhanh chóng trở về.

- Ủ nói không chừng đến lúc đó tiểu ca ca cùng với mẹ trở về, khi đó Quan Âm tỳ khỏi bệnh có thể về nhà cùng một lúc.

Về nhà?

Hai mắt của Vô Cấu sáng lên, hiện ra một vòng dị sắc.

Đối với Vô Cấu mà nói, phụ thân nàng đi rồi, nhà cũng chỉ là một danh từ có ca ca tiểu ca ca có tam ca... những nguyên tố này tụ lại chính là nhà của nàng.

- Vậy tiểu ca ca phải trở về sớm một chút.

- Một lời đã định.

Trịnh Ngôn Khánh sau khi đỡ dành Trưởng Tôn Vô Cấu xong lại đi tìm Đóa Đóa.

Vượt ngoài dự kiến của Trịnh Ngôn Khánh là Đóa Đóa không ngăn cản hẳn, hơn nữa còn chủ động nói sẽ chiếu cố Vô Cấu, việc này cũng khiến cho Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy yên tâm.

277. Chương 25: Chế Tạo Chiến Thuyền.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 25: Chế tạo chiến thuyền.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

- Ta phải về thôi.

Bùi Thúy Vân cũng nói:

- Ta cũng muốn trở về Hà Đông một chuyến.

- Trở về Hà Đông?

Bùi Thúy Vân kiên quyết gạt đầu:

- Có một số việc ta cần phải nói rõ với phụ thân, mặc kệ ông ấy có nhận đứa con gái này không thì ta vẫn cần phải nói rõ.

Thúy Vân thể hiện ra bên ngoài vô cùng kiên cường lại khiến cho Ngôn Khánh cảm thấy giật mình.

Hắn làm sao không rõ tâm ý của Bùi Thúy Vân, Bùi Thúy Vân trở về nhất định là muốn hắn nói gì đó.

Thế nhưng mà hắn có thể cho nàng một cam đoan sao?

Trịnh Ngôn Khánh đối với chuyện này cũng hơi đau đầu.

Hắn nhẹ nhàng cầm chặt bàn tay mềm mại của Bùi Thúy Vân mà khẽ nói:

- Thúy Vân tỷ tỷ, hiện tại ta không thể cam đoan điều gì nhưng có một việc ta có thể bảo đảm: Ta quyết không phụ người.

Bùi Thúy Vân bị Ngôn Khánh cầm chặt tay, trái tim nhảy liên tục.

Nàng nghe thấy câu nói này của Trịnh Ngôn Khánh thì mắt trở nên đỏ hoe.

Dứt khoát rời khỏi nhà, không tiếc phản bội người trong nhà, không phải chờ mong một lời hứa của Trịnh Ngôn Khánh sao?

Tuy Trịnh Ngôn Khánh không nói cho nàng danh phận gì.

Nhưng như vậy là đủ rồi...

Trong lòng Thúy Vân rất rõ ràng, Trịnh Ngôn Khánh do dự vì hắn có rất nhiều cố kỵ, không chỉ là Đóa Đóa, Vô Cấu hay gia tộc sau lưng hắn mà còn có một số việc không thể nói ra rõ ràng. Bùi Thúy Vân trong lòng biết rõ, Trịnh Ngôn Khánh trong lòng cũng biết.

Ngay lập tức Ngôn Khánh đi bái phỏng Tôn Tư Mạc, giải thích rằng hắn phải trở về Huỳnh Dương.

Tôn Tư Mạc lộ ra một vẻ lãnh đạm, cũng không biểu lộ sự thương cảm gì, giống hắn tu luyện nhiều năm, đối với chuyện sinh ly tử biệt đều không coi ra gì, lại há có thể đem tâm tình thể hiện ra ngoài.

Hắn lấy từ trong phòng ra một tiểu hồ lô đưa cho Trịnh Ngôn Khánh.

- Đây là khí đan, có tác dụng lưu thông máu rất hiệu quả, có thể triệu liệu khi bản thân bị trọng thương, kéo dài tính mạng, trong này còn năm mươi viên, người cầm lấy mà phòng thân.

Trịnh Ngôn Khánh ngậm ngẫn cả người.

Không lẽ hắn sắp gặp nguy hiểm sao?

Tuy nhiên hắn biết rõ, Tôn Tư Mạc về thuật bói toán tuy không được tinh thâm bằng Viên Thủ Thành nhưng cũng là nhân tài kiệt xuất.

Chẳng lẽ Tôn chân nhân thấy rằng có điều gì sắp xảy ra sao?

Không đợi hắn hỏi thăm, Tôn Tư Mạc đã mở miệng:

- Vô Cấu ở chỗ của ta, sẽ vô cùng an toàn.

- Ta sẽ chiếu cố tốt cho nàng, còn có Đóa Đóa ở phía dưới, đã có Đẩu tướng quân chiếu ứng, người không cần phải lo lắng... Ha ha, Ngôn Khánh lần này người quay trở về sẽ gặp một chút trắc trở, cần phải cẩn thận.

Tôn Tư Mạc nói xong những lời này, mặc cho Trịnh Ngôn Khánh hỏi thăm hắn cũng không chịu mở miệng.

Hắn chỉ nói một câu thiên cơ bất khả lộ.

Cho nên Trịnh Ngôn Khánh cũng không có cách nào, đành phải nhớ kỹ lời dặn của Tôn Tư Mạc vào lòng.

Tuy nói là phải về Huỳnh Dương nhưng Ngôn Khánh cũng có nhiều chuyện cần xử lý, đầu tiên là tìm bảo mẫu cho Vô Cấu, dù sao hiện tại Vô Cấu cũng đã mười tuổi, có một số việc Tôn Tư Mạc không thể hỏi đến.

Đóa Đóa lúc này ở dưới chân núi vạn nhất không có nhà thì sao?

Cho nên Ngôn Khánh cần phải suy nghĩ chu toàn.

Có đôi khi hắn thấy mình giống như phụ thân quan tâm cho nữ nhi của mình.

Cũng may tìm bảo mẫu không phải là việc khó, Đóa Đóa thông qua Lý huyện lệnh nhanh chóng mua được một nữ tử lên núi chiếu cố cho Vô Cấu.

Vừa có thể giải quyết mọi chuyện cho Vô Cấu, vừa có thể quan tâm tới Đóa Đóa.

Hắn cảm thấy, có một nữ hài tử như Đóa Đóa ở bên cạnh thật khiến cho người ta yên tâm.

Mặc dù ở Tuy sơn có Cốt Tư Man nhưng Trịnh Ngôn Khánh cũng không tin tưởng hắn, tuy hắn hiện tại là liêu vương nhưng nếu như giới thối cổ lay thì sẽ rất khó đoán trước, cho nên Ngôn Khánh tiến về phía Long sơn, thỉnh cầu Ngư Câu La hỗ trợ.

Ngư Câu La hồi âm nói:

- Lần này cuộc chiến bình man, phụ tử Đâu Quỷ công lao rất lớn cho nên ta tấu lên triều đình, cho Đâu Quỷ nhận chức Thái thú Nga Mi sơn quận.

Đã có cam đoan này Trịnh Ngôn Khánh cũng cảm thấy yên tâm.

Đâu Quỷ tới Nga Mi sơn quận làm thái thú thì Đóa Đóa cũng tăng thêm một tầng bảo hộ.

Về phần Cốt Tư Man xem Đâu Quỷ như là rắn rết, tuyệt không dám chọc tới Đâu Quỷ, chỉ cần Đâu Quỷ còn ở núi Nga Mi một ngày thì Đóa Đóa có thể an toàn một ngày, điều đáng mừng chính là, Nga Mi sơn quận là một hạ quân, thái thú hạ quân có phẩm trật tứ phẩm, so với trước kia cũng không tăng hơn quá nhiều. Tuy nhiên ở đất thực chỉ sợ Đâu Quỷ không thể khai mở quyền cước được.

Tuy nhiên vì Đóa Đóa đành phải khiến Đâu Quỷ ủy khuất một phen.

Trịnh Ngôn Khánh đem mọi chuyện xử lý thỏa đáng thì đã tới trung tuần tháng bảy.

Hắn không dám trì hoãn nữa vì vậy cùng với Bùi Thúc Vân rời đi, cáo biệt Tôn Tư Mạc rời khỏi núi Nga Mi.

Đóa Đóa cùng với Vô Cấu tiễn bọn họ đi rất xa không có sau đó mới lệ rơi chia tay.

Trong lòng Ngôn Khánh tồn tại một chuyện cần giải quyết cho nên nhanh chóng đi trên đường, ở hạ tuần tháng tam đã tiến vào Quan Trung.

Một đường phong trần mệt mỏi, bất kể là Trịnh Ngôn Khánh hay là Hùng Đại Hải đều cảm thấy mệt nhọc.

Bùi Thúc Vân sức khỏe không được tốt nên mệt mỏi vô cùng, ba người cuối cùng quyết định ở Quắc huyện nghỉ ngơi một ngày sau đó sẽ lên đường tiến về phía Đông.

Tuy nhiên lúc này Ngôn Khánh đã hơi lo lắng.

Lúc này Dương Quảng đã tập kết mười hai đội ngũ, hắn ngự giác thân chinh tới Trác quận, định sau đầu xuân sẽ phát động thế công tới Cao Ly.

Vì để tuyên dương uy nghiêm của Đại Tùy, Dương Quảng không tiếc sức dân.

Hắn ra lệnh cho chế tạo 300 chiếc thuyền lớn trong ngày đêm, đúc thúc chế tạo không được nghỉ ngơi.

Dần dà người chế tạo thuyền đã mệt mỏi đến mức chết đến ba bốn phần mười, thối rửa sinh giòi.

Tháng năm, Tùy Dạng Đế đến Trác quận.

Hắn một lần nữa ra chiếu lệnh, mệnh cho Hà Nam, Hoài Nam, Giang Nam chế tạo nhưng xa, cũng trưng thu dân phu Hà Nam Hà Bắc cung ứng quân nhu.

Tháng bảy, hắn ở Giang Hoài ra lệnh co dân phu và đội thuyền vận chuyển lương thảo tới Lê Dương và Lạc Khẩu.

Đoàn người đi tới cả nghìn dặm, dân phu trên đường có tới mười vạn người ngày đêm không dứt, cảnh tượng này tuy có vẻ phồn vinh nhưng thực tế cả nước đã chịu rất nhiều bạo động, đạo phi cũng trở nên vô cùng nhiều.

Trong lòng Trịnh Ngôn Khánh không khỏi sợ hãi.

Kết quả Tùy Dạng Đế tấn công Cao Ly hắn vẫn còn nhớ rõ.

Vốn đây là một cuộc chiến thắng dễ như trở bàn tay, nhưng vì Dương Quảng tự tin đến cực điểm, để tuyên dương uy cuối cùng đã nhận lấy kết cục thảm bại, mười vạn đại quân vứt bỏ ở trong băng thiên tuyết địa, khiến cho Cao Ly nhất thời can rõ đến cực điểm.

Đây là một cuộc chiến đánh nhanh thắng nhanh.

Nếu là một chủ soái tài năng thì cũng có thể thắng lợi.

278. Chương 26: Đến Củng Huyện.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 26: Đến Củng huyện.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Dương Quảng không đánh giấc nhưng trước đây tướng lãnh dưới trướng hắn đều có thể tự hành sự quyết đoán, khi đó nổi danh là Hàn Cẩm Hổ, Hạ Nhược Bật, còn có Cao Dĩnh, Tô Uy, Ngưu Hoằng, Dương Tổ túc trí đa mư.

Nhưng hiện tại không ít người trong số họ đã chết.

Trịnh Ngôn Khánh trước tiên đem Bùi Thúy Vân đến Văn Hỉ huyện.

Sau khi đến Văn Hỉ huyện nghe ngóng hắn mới biết được rằng Bùi Thế Củ theo Tùy Dạng Đế đã tới Trác quận, Bùi Nhân Cơ cũng rời khỏi, mà Bùi Thục Anh sau khi về Bùi bách thôn đã thay đổi trang phục nữ qua, ở núi Vương Ốc tu hành, không tiếp người.

- Ngôn Khánh, người mau quay trở lại Củng huyện đi.

Bùi Thúy Vân khuyên bảo Trịnh Ngôn Khánh:

- Ta đi núi Vương Ốc thăm cô cô, thuận tiện nghe ngóng một số chuyện, cô cô chỉ sợ không muốn gặp người người cũng đừng tìm.

Bùi Thục Anh trở thành nữ quan rồi sao?

Cái gọi là nữ quan chính là nữ đại sĩ.

Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy hơi giật mình, hắn mơ hồ cũng đoán ra lần này Bùi Thục Anh làm nên chuyện này cũng có quan hệ với hắn.

Bùi Thúy Vân nói không sai, lúc này không thích hợp gặp Bùi Thục Anh hơn nữa hắn còn phải nhanh chóng về Củng huyện xem rốt cuộc chuyện gì xảy ra. Vì vậy Ngôn Khánh tiễn Bùi Thúy Vân tới núi Vương ốc liền cùng với Hùng Đại Hải ngày đêm đi gấp qua sông Tị Thủy Quan. Vào Đại Nghiệp bảy năm chín tháng, Trịnh Ngôn Khánh đã tới Củng huyện.

Cách đây ba mươi vạn năm, ở đây đã xuất hiện dấu chân nhân loại, lưu lại văn hóa Ngưỡng Thiều văn hóa Long Sơn về sau. Ở thời kỳ Tây Chu Võ Vương cắt đất phong cho chư hầu, nơi này đã có Củng Bá.

Củng huyện ở phái Nam, ở trong dãy núi lớn Tung Sơn, phía bắc có rãnh trời Hoàng Hà.

Ở phía đông đối diện Hồ Lao, phía Tây nắm lấy Hắc Thạch quan cho nên từ xưa đến nay có thanh danh Sơn Hà Tứ Tắc, Củng Cố Bất Bất.

Củng huyện cũng vì vậy mà được gọi là nơi trấn giữ cổ đô ở Lạc Dương.

Đại Nghiệp năm thứ sáu, Trịnh Thế An đem người trở về Củng huyện.

Lão từ trong tay Trịnh thị thất phòng và Trịnh Thiện Nguyên giành được 3000 khoảnh ruộng tốt cộng thêm năm trăm khoảnh ruộng trước kia An Viễn đường từng chia cho trở thành địa chủ lớn nhất ở Củng huyện. Dọc theo Hoắc Sơn đến sông Lạc, các hộ tá điền đều cống hiến toàn bộ sức lực cho lão.

Trịnh Ngôn Khánh kiếp trước đã nhiều lần tới Củng huyện phỏng vấn.

Nhưng từ khi trùng sinh cho tới nay, đây là lần đầu tiên hắn tới đây, ở đây tất cả mọi thứ đều lạ lẫm, Củng huyện hôm nay và Củng huyện trong trí nhớ của hắn đều không giống nhau.

Ghim chặt Ngọc Đề Tuấn, Trịnh Ngôn Khánh đưa mắt nhìn về phía xa xa.

Đã đến cuối thu, vùng quê tràn ngập ý tiêu điều và khắc nghiệt.

Ở phía xa xa, sông Lạc cuộn cuộn chảy, đồi núi của Hoắc sơn cũng đặc biệt trở nên đồ sộ.

- Đại ca, tại sao lại không đi tiếp?

Hùng Đại Hải thúc mã tiến lên, hiếu kỳ hỏi một câu.

Trịnh Ngôn Khánh trên khuôn mặt hiện lên một vẻ tươi cười cầm roi ngựa chỉ về phía xa xa:

- Gia gia bọn họ tới đón tiếp chúng ta rồi.

Từ phía đằng xa đã đi tới một đám người.

Cầm đầu là một người râu tóc bạc trắng, chính là Trịnh Thế An, theo sau lão còn có Vương Chính, Hùng Đại Chuy, đi theo còn có Thẩm Quang, tam huynh đệ nhà họ Đổng, xa hơn nữa thì còn có Tiểu Niệm và một đám người, Tế Yêu và Tứ Nhân nhìn thấy cũng vội tới.

Chúng nhận ra tiểu Niệm, từ khi chúng còn nhỏ, tiểu Niệm đã một tay nuôi nấng chúng.

Ngôn Khánh là chủ nhân của bọn nó nhưng tiểu NIệm chắc chắn giống như là thân nhân của bọn nó vậy.

- Tế Yêu, Tứ Nhân.

Mao Tiểu Niệm lớn tiếng gọi chạy lên ôm hai con chó ngao, về phần bọn người Trịnh Thế An thì không để ý tới, nhanh chóng bước tới trước mặt Trịnh Ngôn Khánh.

- Tôn nhi bá kiến gia gia.

Trịnh Ngôn Khánh đi vài bước sau đó quỳ một chân xuống đất.

Mà Hùng Đại Hải thì quỳ phịch gối xuống, dập đầu rầm rầm ba cái.

Trịnh Thế An và Hùng Đại Chuy đều mừng rỡ không ngậm miệng được đem từng hài nhi dịu dẽ lên, cao thấp dò xét.

- Ngôn Khánh, con trở về rồi!

Trịnh Thế An nói:

- Nếu con trở về trễ chỉ sợ phụ một phen tâm ý của ta.

Ngôn Khánh khẽ giật mình:

- Tâm ý?

- Đi một chút về đến nhà rồi nói tiếp.

Trịnh Thế An kéo Trịnh Ngôn Khánh, lúc này bọn Thẩm Quang mới tới bá kiến Ngôn Khánh, mà Trịnh Ngôn Khánh xuống ngựa, Thẩm Quang cũng nắm chặt dây cương.

Ngọc Đề Tuấn đối với Thẩm Quang ngược lại rất biết phục tùng, dịu dàng và ngoan ngoãn.

Ngôn Khánh ôm Thẩm Quang một cái rồi nói:

- Thẩm đại ca, những năm qua vất vả cho đại ca rồi.

- Ha ha, có gì mà vất vả, lão thái gia đối với ta vô cùng nồng hậu, công tử xem này, hai năm qua, thuộc hạ đã béo lên rất nhiều.

Trịnh Thế An ở tại trụ sở của Củng huyện hoặc đi vào chân núi.

Hoắc Sơn này đời sau là một nơi vô cùng nổi danh, hoàng đế khai quốc Tống triều là Triệu Khuôn Dã đã ở chỗ này định lăng, tên là Thanh Long sơn, rồi sau đó vô số hoàng đế thời Bắc Tống và hoàng hậu của họ đều dùng Thanh Long sơn làm trung tâm, tuyển chọn chỗ ở.

Ở đây thì ra là Tống Lăng đời sau.

Ngôn Khánh không ngờ rằng Trịnh Thế An lại chọn chỗ ở tại dưới chân núi Hoắc sơn.

Ở đây cách thị trấn Củng huyện chừng ba mươi dặm, khoảng cách khá xa nhưng đây là một khối phong thủy bảo địa, Trịnh Thế An căn cứ vào địa thế mà tu kiến nhà cửa, đem điền trang thiết lập ở nơi này, trong vòng hai năm ngắn ngủi đã xây dựng được hai trăm hộ thôn xóm.

Trịnh Thế An là tộc lão, huyện lệnh không dám lãnh đạm với hắn, ủy nhiệm cho hắn làm đảng trưởng ở Hoắc Thôn.

Hôm nay Trịnh Thế An ngày càng lộ ra khí phái... con người vị trí và thân phận không giống như trước khi độ cũng phát sinh biến hóa.

Cùng Trịnh Ngôn Khánh vào trong nhà, Trịnh Thế An cũng không nóng lòng, tiểu Niệm đã đi pha nước tắm trước cho Trịnh Ngôn Khánh, để Ngôn Khánh tẩy rửa phong trần trên đường đi.

Tắm một cái, Ngôn Khánh đã thay đổi một bộ y phục mới.

Tiểu Niệm vì hắn mà cẩn thận chải tóc, khiến cho Trịnh Ngôn Khánh có cảm giác như trước đây.

- Lão thái gia đã sắp xếp rượu và thức ăn chờ công tử qua.

Tiểu Niệm hai má đỏ bừng, hiện tại nàng đã thành thục hơn rất nhiều, dáng người có lồi có lõm, thân thể thon dài, kiều tư như hoa, vô cùng hấp dẫn.... Ngôn Khánh thay đổi y phục, tinh thần phấn chấn đi vào trong phòng.

Hùng Đại Hải đã ngồi ở tiệc rượu, Trịnh Thế An và Hùng Đại Chuy, còn có Vương Chính thì ngồi ở trung tâm, bên cạnh còn có một số quần sự.

Những người này chính là những quần sự điền trang lo sự vụ bình thường cho Trịnh Thế An.

Có rất nhiều người địa phương ở Huỳnh Dương Trịnh phủ, Trịnh Thế An vừa tới điền trang đã có một đám gia hỏa xảo trá nhưng Trịnh Thế An cả đời là quân gia, những thủ đoạn này gì ông như là trò chơi con nít đối với lão vậy.

Ở Củng huyện một tháng, biểu hiện của Trịnh Thế An vô cùng yên tĩnh.

279. Chương 27: Cơ Hội Lấy Công Huân.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 27: Cơ hội lấy công huân.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Đúng lúc càng quần sự không kiêng sợ, lão đột nhiên ra tay bắt ba tên xảo trá điển hình một tên thì bị Thẩm Quang giết tại chỗ, hai tên thì bị mang tới huyện nha, chịu tội đi tới biên cương, chung thân không được trở về, trong thoáng chốc đã chấn nhiếp bọn quần sự ở trong trang.... Trong vòng ba tháng, Trịnh Thế An đã khống chế toàn bộ.

Trịnh Thế An đem các quần sự lần lượt giới thiệu cho Trịnh Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh gật đầu, hắn không dễ dàng thân cận với những người này, càng biểu lộ mình thân thiện sẽ khiến cho người ta có thể đạp lên đầu của mình, có đôi khi lộ ra vẻ cao cao tại thượng có thể khiến cho bọn họ sợ hãi và kính trọng.

- Thế Tích vài ngày trước còn tới hỏi thăm con.

- Sao?

- Hắn gần đây rất bận... hiện nay Hà Nam có hơi hỗn loạn, xung quanh thường xuyên có đạo phỉ qua lại, tập kích người trong thôn xóm, Thế Tích hôm nay được lệnh của Phòng huyện lệnh, chấp chương quản thành Hưng dũng, mấy lần đánh tan đạo phỉ xâm phạm biên giới, thanh danh sắp vượt qua con rồi.

Trịnh Ngôn Khánh trong lòng không hề mất hứng mà vô cùng vui mừng.

Từ Thế Tích này mới là Từ Thế Tích chinh chiến trong ấn tượng của hắn, không phải là một con một sách ở học xá.

Từ trong miệng của Trịnh Thế An, hắn có thể cảm nhận được Từ Thế Tích hiện nay rất tốt.

- Giữa năm, phụ thân hắn ở phía Nam sông Độ mưa không ít sản nghiệp, hiện tại nghe nói Từ Thế Tích được Phòng huyện lệnh khẩn cấp phái ra ngoài làm việc cho nên không thể đoàn tụ với con.

Ngôn Khánh gật nhẹ đầu, tỏ ý minh bạch.

Rượu qua ba tuần, các quân sự lần lượt đứng dậy, cáo từ rời đi.

Trịnh Ngôn Khánh lúc này mới có cơ hội hỏi thăm:

- Gia gia, ông ở trên thư không nói rõ ràng lần này gọi con về là có chuyện gì?

Lời kia vừa thốt ra, đã khiến cho mọi người đều nở ra một nụ cười tươi.

- Khánh oa nhi, cơ hội của con đã đến.

- Cơ hội?

Trịnh Thế An nói:

- Con gấp gáp trở về chắc cũng biết rằng bộ hạ chuẩn bị dùng binh ở Liêu đông, tập hợp binh mã thiên hạnh ở Trác quận.

Ta biết rõ ta còn biết chiến tranh này kết cục sẽ làm thảm bại mà chấm dứt.

Tuy nhiên Ngôn Khánh không cách nào nói ra, vì vậy chỉ gật đầu tỏ ý lắng nghe việc này.

- Hiện nay tất cả các gia đình thế gia đều liên tục suất lĩnh tông đoàn tiến về Trác quận tập kích, con cũng biết, tiểu quốc Cao Ly kia mà cũng dám hung hăng với bộ hạ, lần này bộ hạ dùng binh nhất định sẽ thu được toàn thắng.

Tất cả mọi người ở Trịnh thị đều muốn tham chiến, nói là kiếm Võ huân.

Ngôn Khánh nghe xong trong lòng thầm cảm thấy không ổn.

Trịnh Thế An nói tiếp:

- Nguyên Thọ thúc của con và Thiện Quả thúc đã đến Hải Minh đạo, sáng nay tiến tới Hải Châu giành quyền lợi tham chiến truyền lệnh cho đệ tử Trịnh thị biết, tông đoàn của Trịnh thị tiến về phía Đông Lai báo danh trước ngày hai mươi hai tháng chạp, nếu như báo danh chậm trễ thì không tiếp nạp.

Tính thời gian thì cũng không còn lâu nữa.

- Ta ở tộc lão đại hội đã vì con mà giành được chức Tư Mã tông đoàn, lần này cho con tiến về Đông Lai, hi vọng có thể giành võ huân thành công.

Trịnh Ngôn Khánh nghe được không khỏi hít sâu một hơi.

Điều hấn sợ đúng là điều này, quả nhiên không ngoài dự liệu của hấn, gia gia muốn hấn quay về chính là vì xuất chinh đánh Cao Ly.

Đây chẳng phải là muốn chết sao?

Trịnh Ngôn Khánh không muốn tham gia trường nào nhiệt này nhưng lần này hấn không đi thì có lý do gì từ chối đây? Hấn biết rõ kết cục của lần đánh Cao Ly này, nhưng bọn người Trịnh Thế An lại không biết kết cục.

Trong mắt bọn họ xuất chinh Cao Ly chính là một cơ hội tốt để lấy quân công.

Ngôn Khánh hiện nay lại là Vân Kỳ úy nếu như có thể lấy công huân thì sau này nhất định sẽ vô cùng có lợi.

Bỗng nhiên Ngôn Khánh nhớ ra một điều hai mắt sáng lên:

- Gia gia, đến hỗ trợ Đại tướng quân... đóng quân ở Đông Lai?

- Đúng vậy.

- Chẳng lẽ không đi Trác quận tập kết sao?

- À, cái này ta không rõ lắm.

Trịnh Thế An nói:

- Nguyên Thọ nói, đến hỗ trợ dưới trướng Đại Tướng quân, thủy quân tới tháng giêng sẽ sẽ dời trú tới Cát Ti thành, sở dĩ tập hợp ở ngày hai mươi hai tháng chạp chỉ sợ cũng là vì nguyên nhân này.

Ngôn Khánh lập tức kinh ngạc.

Cát Ti thành là ở nơi nào?

Hấn do dự một chút rồi nhẹ giọng hỏi:

- Gia gia, trong nhà còn phái người nào đi không?

- Con trai trưởng của Nguyên Thọ là Trịnh Tĩnh là chủ tông đoàn, con là Tư Mã, hiệp trợ Trịnh Tĩnh, ngoài ra còn có Hoàn Nghi.

Còn có đệ tử khắp nơi, tổng cộng là 37 người, 800 tông đoàn Trịnh thị... Ủ ta cũng định để cho Thẩm Quang và Hùng Đại Hải đi theo con tới Cát Ti thành.

Chắc chắn là gia gia có hảo ý.

Vấn đề ở chỗ, Trịnh Ngôn Khánh không cách nào tiếp nhận hảo ý này.

Đi Cát Ti thành tập hợp? Thủy quân?

Ngôn Khánh cảm thấy hơi hồ đồ, đánh Cao Ly không phải tiến binh tới Liêu Đông, qua Áp Lục giang sao? Tại sao lại thêm một nhánh thủy quân nữa?

- Ngôn Khánh, con cảm thấy thế nào?

Trịnh Thế An thấy Trịnh Ngôn Khánh không trả lời thì mở miệng hỏi thăm.

Trịnh Ngôn Khánh ngẩng đầu cười khổ mà nói:

- Gia gia, con có thể không đi không?

Những lời này vừa thốt ra ngoài miệng, tất cả mọi người kể cả Hùng Đại Chuy, Vương Chính, Thẩm Quang đều kinh ngạc nhìn lại Trịnh Ngôn Khánh.

Đây chính là cơ hội tốt để lập quân công tại sao hấn lại không muốn đi?

Viễn chinh Cao Ly dùng mười hai vạn đại quân đánh một tiểu quốc nhỏ bé, tuyệt đối không có vấn đề gì.

Trịnh Ngôn Khánh sợ hãi chiến tranh sao?

Tuyệt đối là không, nếu như hấn sợ chiến tranh thì lúc ở Bạch Trước Tự tuyệt đối không thể trấn tĩnh mà huyết chiến với sơn tặc được như vậy.

Cho nên không phải vì hấn sợ chiến tranh mà sinh ra ý cự tuyệt.

Nhưng hấn không biết phải dùng nguyên nhân gì để từ chối đây? Trịnh Ngôn Khánh không có cách nào giải thích, bởi vì việc này liên lụy quá mức phức tạp, hấn cũng biết lần này mình xuất chinh, Trịnh Thế An hấn đã hao tổn một cái giá lớn.

- Con chỉ cảm thấy hai năm qua con chưa được tận hiếu dưới gối với gia gia cho nên trong lòng hổ thẹn.

Trịnh Thế An khoát tay nói:

- Tận hiếu dưới gối sau này còn có nhiều cơ hội nhưng mà quân công võ huân thì không được để mất thời cơ, Ngôn Khánh lần này con đừng để lòng dạ nữ nhi mà làm hỏng việc, lòng hiếu thảo của con gia gia dĩ nhiên là hiểu rõ, nhưng so với tiền đồ của con thì những chuyện khác đều không quan trọng.

- Còn nữa, Cao Ly chỉ là một nơi nhỏ bé, nhấc tay lên là tiêu diệt được.

- Có lẽ không bao lâu con có thể quay trở về, đến lúc đó có thể tận hiếu, gia gia trong lòng cũng thêm vui vẻ. Được rồi con ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, đến ngày mười lăm tháng chạp, tiến về Huỳnh Dương, tụ hội cùng với những đệ tử trong tộc, chờ đợi cơ hội gian. Ta nghe nói đại tướng quân kia quân kỷ rất nặng.

- Vâng.

280. Chương 28: Cơ Hội Lấy Công Huân.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 28: Cơ hội lấy công huân.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Đúng lúc càng quân sự không kiêng sợ, lão đột nhiên ra tay bắt ba tên xảo trá diễn hình một tên thì bị Thẩm Quang giết tại chỗ, hai tên thì bị mang tới huyện nha, chịu tội đi tới biên cương, chung thân không được trở về, trong thoáng chốc đã chấn nhiếp bọn quân sự ở trong trang.... Trong vòng ba tháng, Trịnh Thế An đã khống chế toàn bộ.

Trịnh Thế An đem các quân sự lần lượt giới thiệu cho Trịnh Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh gật đầu, hấn không dễ dàng thân cận với những người này, càng biểu lộ mình thân thiện sẽ khiến cho người ta có thể đạp lên đầu của mình, có đôi khi lộ ra vẻ cao cao tại thượng có thể khiến cho bọn họ sợ hãi và kính trọng.

- Thế Tích vài ngày trước còn tới hỏi thăm con.

- Sao?

- Hấn gần đây rất bận... hiện nay Hà Nam có hơi hỗn loạn, xung quanh thường xuyên có đạo phỉ qua lại, tập kích người trong thôn xóm, Thế Tích hôm nay được lệnh của Phòng huyện lệnh, chấp chương quân thành Hưng dũng, mấy lần đánh tan đạo phỉ xâm phạm biên giới, thanh danh sắp vượt qua con rồi.

Trịnh Ngôn Khánh trong lòng không hề mất hứng mà vô cùng vui mừng.

Từ Thế Tích này mới là Từ Thế Tích chinh chiến trong ấn tượng của hấn, không phải là một con một sách ở học xá.

Từ trong miệng của Trịnh Thế An, hắn có thể cảm nhận được Từ Thế Tích hiện nay rất tốt.

- Giữa năm, phụ thân hắn ở phía Nam sông Độ mưa không ít sản nghiệp, hiện tại nghe nói Từ Thế Tích được Phòng huyện lệnh khẩn cấp phái ra ngoài làm việc cho nên không thể đoàn tụ với con.

Ngôn Khánh gật nhẹ đầu, tỏ ý minh bạch.

Rượu qua ba tuần, các quân sự lần lượt đứng dậy, cáo từ rời đi.

Trịnh Ngôn Khánh lúc này mới có cơ hội hỏi thăm:

- Gia gia, ông ở trên thư không nói rõ ràng lần này gọi con về là có chuyện gì?

Lời kia vừa thốt ra, đã khiến cho mọi người đều nở ra một nụ cười tươi.

- Khánh oa nhi, cơ hội của con đã đến.

- Cơ hội?

Trịnh Thế An nói:

- Con gấp gáp trở về chắc cũng biết rằng bộ hạ chuẩn bị dùng binh ở Liêu đông, tập hợp binh mã thiên hạnh ở Trác quận.

Ta biết rõ ta còn biết chiến tranh này kết cục sẽ làm thảm bại mà chấm dứt.

Tuy nhiên Ngôn Khánh không cách nào nói ra, vì vậy chỉ gật đầu tỏ ý lắng nghe việc này.

- Hiện nay tất cả các gia đình thế gia đều liên tục suất lĩnh tông đoàn tiến về Trác quận tập kích, con cũng biết, tiểu quốc Cao Ly kia mà cũng dám hung hăng với bộ hạ, lần này bộ hạ dùng binh nhất định sẽ thu được toàn thắng.

Tất cả mọi người ở Trịnh thị đều muốn tham chiến, nói là kiếm Võ huân.

Ngôn Khánh nghe xong trong lòng thầm cảm thấy không ổn.

Trịnh Thế An nói tiếp:

- Nguyên Thọ thúc của con và Thiện Quả thúc đã đến Hải Minh đạo, sáng nay tiến tới Hải Châu giành quyền lợi tham chiến truyền lệnh cho đệ tử Trịnh thị biết, tông đoàn của Trịnh thị tiến về phía Đông Lai báo danh trước ngày hai mươi hai tháng chạp, nếu như báo danh chậm trễ thì không tiếp nạp.

Tính thời gian thì cũng không còn lâu nữa.

- Ta ở tộc lão đại hội đã vì con mà giành được chức Tư Mã tông đoàn, lần này cho con tiến về Đông Lai, hi vọng có thể giành võ huân thành công.

Trịnh Ngôn Khánh nghe được không khỏi hít sâu một hơi.

Điều hắn sợ đúng là điều này, quả nhiên không ngoài dự liệu của hắn, gia gia muốn hắn quay về chính là vì xuất chinh đánh Cao Ly.

Đây chẳng phải là muốn chết sao?

Trịnh Ngôn Khánh không muốn tham gia trường náo nhiệt này nhưng lần này hắn không đi thì có lý do gì từ chối đây? Hắn biết rõ kết cục của lần đánh Cao Ly này, nhưng bọn người Trịnh Thế An lại không biết kết cục.

Trong mắt bọn họ xuất chinh Cao Ly chính là một cơ hội tốt để lấy quân công.

Ngôn Khánh hiện nay lại là Vân Kỳ úy nếu như có thể lấy công huân thì sau này nhất định sẽ vô cùng có lợi.

Bỗng nhiên Ngôn Khánh nhớ ra một điều hai mắt sáng lên:

- Gia gia, đến hỗ trợ Đại tướng quân... đóng quân ở Đông Lai?

- Đúng vậy.

- Chẳng lẽ không đi Trác quận tập kết sao?

- À, cái này ta không rõ lắm.

Trịnh Thế An nói:

- Nguyên Thọ nói, đến hỗ trợ dưới trướng Đại Tướng quân, thủy quân tới tháng giêng sẽ dời trú tới Cát Ti thành, sở dĩ tập hợp ở ngày hai mươi hai tháng chạp chỉ sợ cũng là vì nguyên nhân này.

Ngôn Khánh lập tức kinh ngạc.

Cát Ti thành là ở nơi nào?

Hắn do dự một chút rồi nhẹ giọng hỏi:

- Gia gia, trong nhà còn phái người nào đi không?

- Con trai trưởng của Nguyên Thọ là Trịnh Tĩnh là chủ tông đoàn, con là Tư Mã, hiệp trợ Trịnh Tĩnh, ngoài ra còn có Hoành Nghị.

Còn có đệ tử khắp nơi, tổng cộng là 37 người, 800 tông đoàn Trịnh thị... Ừ ta cũng định để cho Thẩm Quang và Hùng Đại Hải đi theo con tới Cát Ti thành.

Chắc chắn là gia gia có hảo ý.

Vấn đề ở chỗ, Trịnh Ngôn Khánh không cách nào tiếp nhận hảo ý này.

Đi Cát Ti thành tập hợp? Thủy quân?

Ngôn Khánh cảm thấy hơi hồ đồ, đoán Cao Ly không phải tiến binh tới Liêu Đông, qua Áp Lục giang sao? Tại sao lại thêm một nhánh thủy quân nữa?

- Ngôn Khánh, con cảm thấy thế nào?

Trịnh Thế An thấy Trịnh Ngôn Khánh không trả lời thì mở miệng hỏi thăm.

Trịnh Ngôn Khánh ngắc đầu cười khổ mà nói:

- Gia gia, con có thể không đi không?

Những lời này vừa thốt ra ngoài miệng, tất cả mọi người kể cả Hùng Đại Chuy, Vương Chính, Thẩm Quang đều kinh ngạc nhìn lại Trịnh Ngôn Khánh.

Đây chính là cơ hội tốt để lập quân công tại sao hắn lại không muốn đi?

Viễn chinh Cao Ly dùng mười hai vạn đại quân đánh một tiểu quốc nhỏ bé, tuyệt đối không có vấn đề gì.

Trịnh Ngôn Khánh sợ hãi chiến tranh sao?

Tuyệt đối là không, nếu như hắn sợ chiến tranh thì lúc ở Bạch Tước Tự tuyệt đối không thể trấn tĩnh mà huyết chiến với sơn tặc được như vậy.

Cho nên không phải vì hắn sợ chiến tranh mà sinh ra ý cự tuyệt.

Nhưng hắn không biết phải dùng nguyên nhân gì để từ chối đây? Trịnh Ngôn Khánh không có cách nào giải thích, bởi vì việc này liên lụy quá mức phức tạp, hắn cũng biết lần này mình xuất chinh, Trịnh Thế An hẳn đã hao tổn một cái giá lớn.

- Con chỉ cảm thấy hai năm qua con chưa được tận hiếu dưới gối với gia gia cho nên trong lòng hổ thẹn.

Trịnh Thế An khoát tay nói:

- Tận hiếu dưới gối sau này còn có nhiều cơ hội nhưng mà quân công võ huân thì không được để mất thời cơ, Ngôn Khánh lần này con đừng để lòng dạ nữ nhi mà làm hỏng việc, lòng hiếu thảo của con gia gia dĩ nhiên là hiểu rõ, nhưng so với tiền đồ của con thì những chuyện khác đều không quan trọng.

- Còn nữa, Cao Ly chỉ là một nơi nhỏ bé, nhắc tay lên là tiêu diệt được.

- Có lẽ không bao lâu con có thể quay trở về, đến lúc đó có thể tận hiếu, gia gia trong lòng cũng thêm vui vẻ. Được rồi con ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, đến ngày mười lăm tháng chạp, tiến về Huỳnh Dương, tụ hội cùng với những đệ tử trong tộc, chờ để lỡ thời gian. Ta nghe nói đại tướng quân kia quân kỷ rất nặng.
- Vâng.

281. Chương 29: Trưởng Mệnh Khóa

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 29: Trưởng mệnh khóa

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Trịnh Ngôn Khánh biểu hiện đáp ứng nhưng trong lòng thì vô cùng đắng chát.

Biết rõ là một hồ lửa mà còn phải nhảy vào, còn một đám công tử ca kia nữa, Trịnh Ngôn Khánh nghĩ đến họ thì lắc đầu.

Trong đám công tử đó ngoại trừ Trịnh Hoành Nghị thì những người khác như Trịnh Tĩnh thì Trịnh Ngôn Khánh cũng chưa từng gặp qua.

Tuy nhiên hắn đã nghe qua sự tích của bọn họ.

Trịnh Tĩnh tuổi tác so với Trịnh Ngôn Khánh thì lớn hơn không ít, hiện nay đã là mười chín tuổi.

Với tư cách là con trai trưởng của Trịnh Nguyên Thọ, Trịnh Tĩnh ở trong tộc vô cùng được thương yêu, mẹ của hắn nguyên là một khuê nữ của Phạm Dương Lô thị, trước kia chưa lấy chồng tính tình rất nóng nảy.

Trịnh Tĩnh rất được cưng chiều, hành sự càng tác oai tác quái.

Từ nhỏ hắn đã đi luyện võ, mười bốn tuổi bái nhập Tung Sơn Thiếu Lâm Tự, võ nghệ cao cường.

Tính tình hắn rất bướng bỉnh, ở trong huyện thành Huỳnh Dương thậm chí cả Quận thành đều nổi danh là tiểu bá vương, là thần tượng của vô số thiếu niên trong tộc.

Trịnh Ngôn Khánh có thể đi cùng một người như vậy sao?

Suy nghĩ một lúc sẽ cảm thấy đau đầu, Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy lần này mình đi kiểm quân công chỉ sợ sẽ phải làm bảo mẫu cho đám tiểu tử này.

Nghĩ tới những chuyện này, Ngôn Khánh chưa gặp mặt Trịnh Tĩnh đã thấy khó khăn.

Tiệc rượu qua đi, Trịnh Thế An dẫn Trịnh Ngôn Khánh đi vào thư phòng.

Trở thành lão thái gia đã hai năm, Trịnh Thế An cũng đã biết cách trang điểm cho thư phòng của mình, ở đây đặt không ít sách vở nhưng đa phần đều là để đó, dù sao Trịnh Thế An cũng từng này tuổi rồi, bắt lão đọc sách cũng là làm khó, những thứ này chẳng qua là để cho tương lai Trịnh Ngôn Khánh về đọc.

Trịnh Thế An để Trịnh Ngôn Khánh ngồi xuống sau đó tiến tới trên vách tường, lấy từ trong khe ra một cái bọc.

Trong đó có một bộ quần áo, phía trên còn có một mảnh ngọc bội, Trịnh Thế An nhẹ nhàng đặt trước mặt Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Ngôn Khánh khẽ kinh ngạc nhìn Trịnh Thế An, sau đó lại cúi đầu nhìn lại mảnh ngọc bội.

Tuy đã trải qua mười bốn năm nhưng hắn vẫn nhận ra mảnh ngọc bội này đúng là mảnh ngọc bội trong chiếc Trường Mệnh khóa trước kia của hắn.

Trịnh Ngôn Khánh biết rõ sự hiện hữu của nó nhưng sau khi lớn lên lại chưa từng thấy qua nó.

Hắn cũng biết rằng Trịnh Thế An giữ gìn những thứ này lại, nhưng hắn lại không có cơ phù hợp để hỏi thăm.

- Gia gia, đây là?

Ngôn Khánh kinh ngạc ngẩng đầu hỏi Trịnh Thế An.

Tuy hắn biết rõ lai lịch của vật này nhưng vẫn giả vờ kinh ngạc.

Trịnh Thế An cười cười ngồi xuống bên cạnh Trịnh Ngôn Khánh:

- Ngồi xuống.

Lão dùng bàn tay thô ráp sờ lên trên đầu của Trịnh Ngôn Khánh, sau đó lại cầm trường mệnh khóa.

Trong mắt hiện ra một vẻ hồi tưởng.

Lão tự nói:

- Thoáng cái đã mười bốn năm trôi qua rồi, Ngôn Khánh có một số việc gia gia cần phải nói rõ với con.

- Con không phải là cốt nhục của gia gia, chuyện này con cũng biết, năm đó gia gia theo đại lão gia từ Lạc Dương trở về Huỳnh Dương, trên đường phát hiện con bị vứt bỏ, cho nên thu dưỡng, cái khóa trường mệnh này là vật tùy thân của con năm đó.

Trịnh Ngôn Khánh vô ý thức nắm lấy ống tay áo của Trịnh Thế An.

Tuy hắn không biết cha mẹ của mình rốt cuộc ở nơi nào nhưng mà đối với cảnh chém giết thảm thiết trong đêm đó Trịnh Ngôn Khánh vẫn nhớ rõ.

Tuy nhiên hắn không ngờ rằng Trịnh Thế An lại đột nhiên nhắc tới chuyện này.

Trịnh Thế An nói:

- Trường mệnh khóa này là vật xa xỉ, đại lão gia nói vật này nhất định là của người phú quý, đại lão gia ngay từ đầu đã không đồng ý thu dưỡng con nhưng con là một tiểu sinh mệnh ta làm sao có thể trơ mắt để con bị chết còng?

Về sau ta ôm con đi, tới Tị Thủy Quan nghe ngóng bốn phía vẫn không nhận được tin tức gì.

Một năm kia có hai chuyện đại sự, một là Hán vương chinh phạt Liêu Đông thất bại hai là con của Vũ Văn Hữu ở Lạc Dương bị Hạ Nhược Bất giết chết.

- Nhưng năm gần đây ta một mực âm thầm nghe ngóng vẫn không có bất kỳ tin tức gì, Ngôn Khánh con đã lớn chuyện này con cũng phải sớm biết cho nên gia gia cũng không muốn giấu diếm con, lần này con đi xuất chinh gia gia nghĩ quyết định đem những chuyện này nói ra minh bạch, đem trường mệnh khóa này trả lại cho con, nói không chừng con có thể cùng với người nhà gặp mặt.

Trịnh Ngôn Khánh cầm chặt cánh tay của Trịnh Thế An, khẽ nói:

- Gia gia.

- Ngôn Khánh mặc kệ tương lai con có tìm được cha mẹ ruột của mình hay không, trong mắt của gia gia con thủy chung là cháu ngoan của ta. Ta cũng biết con vì sao không muốn xuất chinh, có phải là vì bọn Trịnh Tĩnh không? Kỳ thật mọi người thương nghị, Trịnh Tĩnh võ nghệ không tệ, chỉ là tính tình có hơi tùy tiện, lần này xuất chinh chính yếu vẫn là vì mưu cầu tiền đồ cho tên gia hỏa đó, nhưng cần phải có người phụ tá, trong lúc nhất thời không tìm thấy người thích hợp nên gia gia liền nghĩ tới con.

- Hai năm qua con ẩn cư ở núi Nga Mi, một mặt vì chữa bệnh cho Trương Tôn tiểu nương tử một mặt khác thì chăm sóc Đóa Đóa, tuy nhiên chuyện này làm hai năm cũng đã đủ rồi, hiện nay bệ hạ đồng chinh chính là cơ hội cho con.

- Ngôn Khánh, hôm nay mặc dù con có chức Vân Kỳ úy nhưng chưa đủ để làm người khác phục. Ta nghĩ rằng đây cũng là một nguyên nhân khiến cho bề hạ không quan tâm đến con, nếu như con có thể kiếm đủ võ huân, bề hạ nhất định sẽ trọng dụng con, cho nên lần này ngoài sáng con phụ tá Trịnh Tĩnh nhưng có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh, tự kiếm công lao cho mình, đừng mang lại lợi ích cho người khác, trước hết lo cho mình, sau đó nghĩ tới chuyện khác.

Trịnh Thế An tận tình khuyên bảo khiến cho Trịnh Ngôn Khánh không phản bác được.

Hắn gật đầu nói:

- Gia gia yên tâm, tôn nhi biết rõ.
- Biết rõ là tốt nhất, ta chỉ sợ lúc con nóng lên, sẽ làm ra việc ngu ngốc.

Trịnh Ngôn Khánh biết rõ, Trịnh Thế An nói hắn làm việc ngu ngốc chính là chuyện ở Bạch Tước Tự ba năm trước.

Lúc đó hắn có Ngọc Đề Tuấn, có rất nhiều cơ hội đào tẩu nhưng hết lần này tới lần khác vẫn ở lại kể vai chiến đấu. Trịnh Thế An vì chuyện này không chỉ nói cho Trịnh Ngôn Khánh nghe một lần, ông mặc dù không hiểu quân tâm sĩ khí là gì nhưng vẫn cảm thấy Ngôn Khánh ở lại bảo hộ người khác mới rơi vào kết quả suýt mất mạng.

Trong mắt Trịnh Thế An, tiền đồ và tính mạng của Trịnh Ngôn Khánh cao hơn tất cả.

Tuy nói đã qua ba năm, ông nhắc tới chuyện này ngữ khí đậm bạc nhưng Trịnh Ngôn Khánh vẫn cảm nhận được sự ân cần trong đó.

Trong lòng Trịnh Ngôn Khánh không khỏi cảm thấy ấm áp, mặc kệ cha mẹ của hắn là ai, nhưng bên cạnh hắn đã có gia gia bảo vệ quan tâm hắn, vậy là đã đủ rồi

282. Chương 30: Giáo Do Ngôn Hồ Chế Tạo

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 30: Giáo do Ngôn Hồ chế tạo

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Kỳ thật mặc kệ Trịnh Thế An có đem Trường Mệnh Khóa trả lại cho mình hay không, trong lòng Ngôn Khánh đã quyết định được chủ ý, nhất định phải chăm sóc Trịnh Thế An đến già.

Hắn khẽ nói:

- Gia gia, ông yên tâm.
- Yên tâm, yên tâm, ta làm sao có thể yên tâm được.

Trịnh Thế An nói xong khẽ đưa tay đeo Trường Mệnh Khóa lên trên cổ Trịnh Ngôn Khánh.

Sau đó lão kéo Trịnh Ngôn Khánh ra khỏi thư phòng tới một gian phòng bỏ trống khác.

- Về thân thể của con ta mặc dù không hỏi ra được nhiều manh mối nhưng lời mờ đoán được con có quan hệ với Ngôn Hồ.
- Ta nhặt được cái này đúng vào ngày Ngôn Hồ gặp tao ngộ bất hạnh, tuy nhiên thời gian đó Ngôn Hồ còn độc thân phía dưới không có con nối dõi nên ta cũng không rõ lắm hai người rốt cục có quan hệ gì. Tuy

nhien lúc con mười tuổi, Vương Chính mang thập tự đao tới cho con đã nhắc tới tên Ngôn Hổ, kỳ thực lực đó ta bắt đầu nghe ngóng tin tức về hắn.

Nói xong Trịnh Thế An mở một cái tủ gỗ ra.

Ở bên trong tủ bày ra một cái mã giáo dài chừng một thước tám.

Hình dạng của mã giáo giống như giáo của Ngư Câu La, trên giáo hiện ra một vẻ trầm trọng, đúng là thượng đẳng, xung quanh còn có tơ bạc vòng quanh.

- Đây là...

- Con đi ra ngoài xuất chinh, trong tay làm sao không có giáo được?

Trịnh Thế An nói xong lấy thanh mã giáo ở bên trong ra, đưa cho Trịnh Ngôn Khánh.

- Đây là thứ mà năm trước rời khỏi Lạc Dương ta đã mang theo, lúc đó ở trên chợ, Đại Chuy tử nói thanh mã giáo này là do Ngôn Hổ làm nên, ta nghe xong thì lập tức mua, người bán giáo nói nó vốn là do danh tướng Sử Vạn Tuế thời Khai Hoàng sử dụng, về sau Sử Vạn Tuế bị giết, gai sắn bị tịch thu, cây giáo kia là do người nhà vụng trộm giữ lại.

- Mặc kệ con có quan hệ gì với Ngôn Hổ hay không, chỉ là thứ đồ vật này rất tốt.

- Con thử xem xem cầm có tiện tay không?

Trịnh Ngôn Khánh khẽ gật đầu thò tay ra tiếp nhận mã giáo trong tay của Trịnh Thế An.

- Giáo tốt.

Ngôn Khánh nhin không được mà tán thưởng vài tiếng.

Không hổ là thủ bút của đại sự chế tạo giáo, bất kể làm cầm hay nắm thì lực vẫn đều, không giống như là những loại giáo bình thường.

Sức nặng khoảng 60 cân vô cùng hợp tay.

Ngôn Khánh hiện nay mới mười bốn tuổi, thân thể còn đang trưởng thành nhưng dựa theo Tôn Tư Mạc nói thì hắn có thể dùng binh khí từ 60 đến 90 cân là phù hợp.

Trịnh Thế An nhìn thấy khuôn mặt của Trịnh Ngôn Khánh lộ vẻ thích thú thì nở ra một nụ cười.

Trên đời này còn có việc gì vui vẻ hơn là mua được thứ đồ vật hợp ý của tôn nhi mình.

- Chúng ta xem tiếp thứ thứ hai này.

Trịnh Thế An nói xong mở ra một ngăn tủ khác.

Ở bên trong đặt một bộ khôi giáo, phù hợp với hình thể của Trịnh Ngôn Khánh.

- Đây là bộ khôi giáp mà ta nhờ Trịnh uy mua được ở phía Nam, chế tác tinh xảo, mặc lên người không cảm thấy nặng hơn nữa lực phòng hộ vô cùng tốt.

Ngôn Khánh cảm kích nhìn về phía Trịnh Thế An.

Tuy đến bây giờ hắn vẫn chưa nguyện ý xuất chinh nhưng đối với hảo ý này của Trịnh Thế An, hắn không thể không tâm lĩnh.

Hắn nghĩ nghĩ:

- Gia gia, con còn thiếu một cái roi thép.

- Roi thép?

Trịnh Thế An nghĩ nghĩ:

- Để ta tìm đại chuy tử thương lượng, hắn trời sinh có tài rèn sắt, sau khi chuyển tới nơi này, ở Hoắc Sơn không có gì làm nên đã xây dựng một tòa thiết lô, lâu lâu lại qua đó rèn hai ba cái.

Đoán chừng nếu như hần biết là chế tạo binh khí cho con thì không biết lão nhân kia sẽ vui vẻ thế nào đây.

Trịnh Ngôn Khánh gật gật đầu, sau đó hần cùng với Trịnh Thế An quay trở về phòng nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau Trịnh Ngôn Khánh đã tìm được Hùng Đại Chuy.

Dựa theo kiểu dáng roi thép mà Ngư Câu La nói đã xin Hùng Đại Chuy chế tạo một thanh.

Cây roi thép của Ngư Câu La thiết kế đặc thù, nặng tới 60 cân, có thể đem đá đánh thành phần vụn.

Nhưng sức nặng này đối với Trịnh Ngôn Khánh thì không phù hợp.

Cho nên Hùng Đại Chuy thí nghiệm đem sức nặng của roi sắt giảm xuống còn ba mươi sáu cân.

Lão không chỉ chế tạo roi thép mà còn vì Hùng Đại Hải chế tạo binh khí, binh khí hai năm trước của Hùng Đại Hải hiện tại đã không còn phù hợp, hiện tại sức nặng của cái búa phải tăng lên gấp đôi, búa tay phải là 120 cân, búa tay trái là 98 cân, hơn nữa ở trên núi Nga Mi, Hùng Đại Hải còn có một tuyệt chiêu.

Ở trên núi Nga Mi, Hùng Đại Hải thường xuyên tỉ thí ném đá với hầu tử, về sau Ngôn Khánh thấy vậy liền cho hần luyện tập phi búa, hiện tại ở trong vòng 30 bước, Hùng Đại Hải có thể ném búa không phát nào trật, sát thương cực kỳ mạnh.

Cho nên Hùng Đại Chuy chuẩn bị vì hần chế tạo hai mươi phi búa tùy thân mang theo.

Ngoài ra còn có khôi giáp các loại cho Hùng Đại Hải.

Công việc này tốn nhiều công phu, may mà Hùng Đại Chuy lúc rời khỏi Lạc Dương tới Cửng huyện một ít đám con cháu cũng theo qua.

Những người này trước kia cũng ở tiệm rèn Hùng Ký cho nên Hùng Đại Chuy lại có thêm mấy người trợ giúp đắc lực.

Thập Tự Dao hiện tại Trịnh Ngôn Khánh dùng không thuận tay nữa nhưng Thẩm Quang lại thấy vừa vặn.

Vì vậy Trịnh Ngôn Khánh liền đem Thập Tự Dao cho Thẩm Quang khiến cho Thẩm Quang vô cùng cảm động, Thập Tự đao tuy không phải là thần binh lợi khí gì, không phải là chém sắt như bùn nhưng giết người không thấy máu thì cũng không quá khoa trương.

Thẩm Quang thích công phu nhẹ nhàng, đối với Thập Tự đao vô cùng hợp khẩu vị.

Trong những ngày rảnh rỗi, Trịnh Ngôn Khánh thường cùng với Trịnh Thế An, Mao Tiểu Niệm đến chùa dâng hương.

Thời gian từng ngày từng ngày yên lặng trôi qua.

Hôm nay Trịnh Ngôn Khánh cùng với Trịnh Thế An ở trên một chiếc thuyền nhỏ du ngoạn trên sông Lạc.

Mao Tiểu Niệm ngồi ở bên cạnh pha trà cho hai người, tổ tôn cả hai đánh một ván cờ, kỳ lực của Trịnh Ngôn Khánh không cao mà kỳ lực của Trịnh Thế An cũng không yếu, nhìn thấy bộ dạng sầu khổ của Trịnh Ngôn Khánh, Trịnh Thế An không nhịn được mà cười to, trong mắt của lão, khiến cho tôn nhi yêu nghiệt thông minh của mình sầu muộn chính là một điều vô cùng thú vị.

Một con ngựa từ phía điền trang bỗng nhiên phi tới.

Người ở trên lưng ngựa chính là Đẳng Sĩ Kiệt.

Hần ghì chặt chiến mã ở bên bờ sông, cất tiếng la lớn:

- Thiếu gia, binh tào Quân thành Từ công tử tới bái phỏng.

283. Chương 31: Nhận Định Của Từ Thế Tích.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 31: Nhận định của Từ Thế Tích.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Ngũ Chỉ sơn, nơi này giống như là một thế giới huyền ảo. Hạp cốc sâu trùng điệp, cây cỏ toát ra mùi hương. Lúc này là mùa thu, lá đỏ rơi khắp núi.

Trịnh Ngôn Khánh và Từ Thế Tích ngồi trên đỉnh núi, nhìn cảnh sắc đẹp tuyệt trần trước mặt.

- Từ đại ca đã hai ngày trôi qua, ta cũng sắp phải xuất chinh rồi.

Từ Thế Tích nói:

- Ta cũng nghe nói, ta cũng vì chuyện này mà đến đây.

- Từ đại ca hẳn là có lời muốn nói:

Từ Thế Tích do dự một thoáng nhìn xung quanh thấy không có người thì mới hạ giọng:

- Ngôn Khánh, lần này bệ hạ dùng binh khắp nước, thanh thế to lớn, nhưng ta cho rằng chỉ sợ không dễ dàng như vậy.

- Bệ hạ không biết tình huống của Cao Ly mà mạo muội xất binh ta lo rằng sẽ có chuyện bất ngờ.

Đây cũng là điều Trịnh Ngôn Khánh biết, Dương Quảng từ sau khi muốn đông chinh đây là lần đầu tiên hắn nghe có người đưa ra ý kiến rằng chuyện này không tốt.

Tuy nhiên hắn vẫn hỏi thử một câu:

- Nghe nói lần này bệ hạ ngự giá thân chinh, tự mình chỉ huy tác chiến, ta nghĩ không có vấn đề.

- Sợ là sợ ở điểm này.

Từ Thế Tích nói:

- Bệ hạ lúc trước chỉ huy tác chiến nhưng bên trong còn có Dương Tố, ngoài ra còn có đám Hạ Nhược Bất, Hàn Cẩm hổ, những danh tướng này đốc chiến, bệ hạ không đích thân chỉ huy, nhưng lần này thì khác.... Nếu đổi lại trong triều có bất kỳ tướng lĩnh nào đứng ra thì trận chiến này tất thắng không cần lo lắng, nhưng lần này bệ hạ muốn tổng lĩnh binh quyền, ta lo lắng ở trên chiến trường sẽ có chuyện bất ngờ.

- Hơn nữa lần này mục đích của bệ hạ không phải là tiêu diệt Cao Ly.

- Lời thật không dễ nghe, lần này bệ hạ chỉ muốn khoe khoang quốc lực của Đại Tùy mà thôi, nếu mà thất bại, chỉ sợ sẽ có lần thứ hai....

- Đáng sợ nhất chính là, hiện nay Quan Đông cũng đang có loạn, bệ hạ lại không ổn định thế cục trong triều mà lại dùng binh với Liêu Đông, chỉ sợ làm cho thế cục càng thêm rối loạn.

Từ Thế Tích nói ra những lời này hiển nhiên đã dùng tất cả dũng khí.

Trịnh Ngôn Khánh trầm mặc.

Bởi vì hắn phát hiện ra những lời của Từ Thế Tích, lịch sử diễn ra đúng là như vậy. Người này chẳng lẽ có bốn sự như vậy thật sao?

- Từ đại ca, những lời này đều là do huynh suy nghĩ sao?

Từ Thế Tích do dự một chút:

- Có một số là do ta nghĩ, có một số không phải...

- Sao?

- Có một số là cách nhìn của Phòng huyện lệnh, Phòng huyện lệnh nhỏ nhỏ, chuyển cáo tới người nếu có thể không tham dự thì tốt nhất, hiện tại cả triều đình cao thấp đều không để Cao Ly vào trong mắt, nhưng trên thực tế tiêu diệt tiểu quốc kia tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng, Phòng huyện lệnh đã nghiên cứu một số tình huống của Cao Ly, cho rằng chỗ đó nếu như chiến tranh diễn ra trong vòng một năm thì không có vấn đề gì nhưng nếu như diễn ra lâu dài sẽ mang tới áp lực rất lớn cho triều đình, thậm chí có khả năng tan tác.

Mặc khác, ở Cao Ly thành trấn cũng không có nhiều, dùng lô cốt làm chủ, thành cao vách kiên cố, bên trong nếu tích súc lương thảo, nếu không đánh được thì tai họa sẽ ngập đầu. Tính tình của bộ hạ hôm nay thực đáng lẽ không nên chỉ huy tác chiến, cho nên Phòng huyện lệnh nói ta chuyển cáo người, nếu không cách nào tránh khỏi thì nên chú ý an toàn.

Trịnh Ngôn Khánh không nói một lời, nhặt một cục đá ném vào trong sơn cốc.

- Từ đại ca, nếu như thiên hạ... ta nói là nếu như thật sự xuất hiện tình huống như Phòng huyện lệnh thì huynh lựa chọn thế nào?

- Lựa chọn?

Từ Thế Tích nghĩ nghĩ rồi đột nhiên cười cười:

- Người lựa chọn thế nào thì ta lựa chọn thế đó.

Ngôn Khánh quay đầu nhìn hắn rồi khẽ nói:

- Nói không chừng lựa chọn của ta là sai lầm đó.

- Chúng ta quen biết bấy năm, người hình như chưa lựa chọn sai lầm bao giờ.

Trịnh Ngôn Khánh không tìm được nở ra một nụ cười, Từ Thế Tích cũng cười.

Từ giờ phút này, Trịnh Ngôn Khánh biết rõ, Từ Thế Tích đã bị buộc cùng hắn vào một chỗ.

Ba ngày sau Trịnh Ngôn Khánh dẫn theo Hùng Đại Hải và Thảm Quang trở về Huỳnh Dương.

Vốn hắn cũng muốn mang theo Đảng gia tam huynh đệ nhưng nghĩ lại thấy Hùng Đại Hải và Thảm Quang đi rồi, Trịnh Thế An không có người nào tín nhiệm, hơn nữa niên kỷ của ba người Đảng Sĩ Kiệt cũng không còn nhỏ, đối với chuyện này cũng không có hứng thú, cho nên sau khi thương nghị, Ngôn Khánh để cho bọn họ ở lại Cửng huyện.

Tiểu Niệm cũng muốn đi nhưng liền bị Trịnh Ngôn Khánh cự tuyệt.

Đây là ra ngoài đánh giặc không phải là du đơn ngoạn thủy cũng không phải là đưa Vô Cấu lên núi Nga Mi.

Mang theo nữ nhân còn ra thể thống gì?

Tiểu Niệm tuy không tình nguyện nhưng cũng biết Ngôn Khánh nói có lý.

Nước mắt đã rơi, Tiểu Niệm cùng với Trịnh Thế An tiễn ba người Trịnh Ngôn Khánh đi.

Trịnh Ngôn Khánh ba người dẫn theo sáu con ngựa, ngoại trừ Ngọc Đề Tuấn thì tất cả đều là bảo câu mua được ở Tây Vực.

Hùng Đại Hải thân thể cao lớn, bình khí lại nhiều, một con ngựa khó có thể chịu nổi cho nên mang theo hai con.

Ba người ở trên lưng ngựa không dừng vó, sáng sớm xuất phát giữa trưa đã đến Huỳnh Dương thành.

Ngôn Khánh trước hết tiến vào trong An Viễn đường bái kiến Trịnh Nhân Cơ, sau đó được biết tông đoàn đã tập kết hoàn tất, Trịnh Hoàn Nghi đã mang theo gia tướng tiến vào trong quân doanh.

Trịnh Ngôn Khánh thấy vậy liền từ biệt Trịnh Nhân Cơ, mang theo Thảm Quang Hùng Đại Hải đi ra bên ngoài Huỳnh Dương thành.

Chỉ thấy một quân doanh cỡ nhỏ mọc trên mặt đất.

Ổ cửa ra vào có hai binh lính, tay cầm binh khí, nhìn ra vẻ hữu khí vô lực.

Tuy nhiên bọn chúng lại cản đường của Trịnh Ngôn Khánh, lớn tiếng hỏi:

- Người nào?

- Ta chính là Trịnh Ngôn Khánh, xin thông bẩm với Trịnh Tĩnh tới đây báo danh.

- A hóa ra là Trịnh công tử.

Binh lính này nghe được liền hành lễ một người chạy vào doanh báo cho Trịnh Tĩnh, Trịnh Ngôn Khánh đứng ở ngoài cửa, lòng mày nhú chặt lại.

Rõ ràng gọi ta là công tử mà không biết ta là Tư Mã trong quân sao?

Hắn đang nghĩ ngợi bỗng nhiên nghe thấy tiếng nữ nhân vui cười ở trong quân, Ngôn Khánh khẽ giật mình mà thầm nghĩ:

- Trong quân doanh tại sao lại có nữ nhân?

Hắn cất bước vào trong doanh thì bị một binh lính ngăn cản lại.

- Trịnh công tử, Trịnh tướng quân nói không có mệnh lệnh của tướng quân bất kể ai cũng không được tự tiện vào.

- Cút ngay.

Sắc mặt của Trịnh Ngôn Khánh trầm xuống hắn nghiêm nghị quát:

- Trong doanh tại sao lại có thanh âm nữ tử cười đùa? Các người đem quân doanh này trở thành chỗ vui đùa sao?

- Nhưng mà...

Tên binh sĩ kia còn định mở miệng thì đã bị Hùng Đại Hải tiến lên, thò tay nắm chặt cổ áo của hắn.

- Ca ca ta muốn đi vào, các người còn dám ngăn trở thì ta sẽ xé thành hai nửa.

284. Chương 32: Tư Mã

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 32: Tư Mã

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Nhìn thấy Hùng Đại Hải lồng ngực đen thui, biểu lộ dữ tợn, tên binh lính kia lời nói vừa ra đến miệng lập tức nuốt trở lại.

Ngôn Khánh tiến vào trong quân doanh chỉ thấy trong đó doanh trưởng mọc lên san sát, thỉnh thoảng lại có thanh âm nữ nhân cười đùa, Trịnh Ngôn Khánh tiến tới một doanh trưởng mở cửa ra thì thấy ai thân thể trần truồng đang ôm nhau, lộ nên những hình ảnh tình dục, nam nhân kia thấy hắn thì mở miệng mắng:

- Là ai, mau cút ra ngoài.

Trịnh Ngôn Khánh mày kiếm run lên:

- Đại Hải bắt hắn ra đây cho ta.

Hùng Đại Hải không nói nhiều lời, cất bước đi vào trong quân trưởng, mặc cho nam nhân cất tiếng gọi to, nhưng vẫn bị Đại Hải cầm như một con gà kéo tới trước mặt Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Ngôn Khánh vùng chân dẫm lên trên mặt của hắn.

Lúc này thanh âm rối loạn đã kinh động đến những người khác.

Không ít người đi ra từ quân trưởng, có người trang phục xốc xếch nón trụ đội lệch, trên miệng còn mang theo dấu son môi của nữ tử.

Nhìn thấy cảnh tượng này, nguyên một đám trở nên ngây ngốc.

Trịnh Ngôn Khánh không thèm nói lý với những người này, nghiêm nghị quát.

Trong quân ban ngày tuyên dâm, y theo quân pháp, bêu đầu làm gương.

- Người mau thả ta ra.

Người khóa thân lớn tiếng gọi:

- Người là ai mà dám dương oai ở đây?

- Ta chính là Tư Mã trong quân, chấp chương hình phạt, Thẩm Quang còn không hành hình?

- Người dám giết ta, người có biết ta là ai không?

Trịnh Ngôn Khánh không thèm nhìn hắn mà buông chân ta.

Tên không mặc đồ kia bắt đầu tháo chạy, chỉ vào Trịnh Ngôn Khánh định mở miệng mắng thì Thẩm Quang đã tiến lên, không nói nhiều lời mà rút đao ra, một tay nắm chặt tóc của hắn, hoành đao cửa vào cổ, một màn máu bắn ra, chảy đầm đìa, trong chốc lát thanh âm nữ nhân hét lên chói tai, vang lên quanh quẩn trong quân không thôi.

- Đại Hải, đem đầu tên này giắt lên cao, đuổi hết nữ tử trong doanh ra ngoài.

Lời nói còn chưa dứt thì trong doanh đã rối loạn.

Một thanh niên vội vã chạy tới, thấy cảnh tượng như vậy liền càng hoảng sợ.

- Người là người nào, tại sao dám giết người ở trong quân?

Lời này vừa thốt ra Trịnh Ngôn Khánh đã biết thân phận của người tới, chỉ sợ đây là con trai trưởng của Trịnh Nguyên Thọ, Trịnh Tĩnh.

Ngôn Khánh nhìn hắn không hề hoang mang mà chấp tay nói:

- Ta là Trịnh Ngôn Khánh, chính là Tư Mã trong quân, xin hỏi các hạ có phải là Trịnh Tĩnh Trịnh đại công tử?

- Người...

Sắc mặt Trịnh Tĩnh tái nhợt, hắn đè nén lửa giận mà nói:

- Trịnh Ngôn Khánh, người là Tư Mã trong quân, muốn giết người thì cũng cần phải hỏi qua ta.

- Tư Mã trong quân thì phải chấp chương quân kỷ.

- Gặp chuyện không cần phải thông bẩm, có thể tiền trăm hậu tấu, đây là quyền lợi tộc lão phân cho ta, đại công tử nếu có bất mãn thì cứ bẩm báo tộc lão.

- Người...

Trịnh Tĩnh từ nhỏ đến lớn đều được người khác nuông chiều, làm sao chịu nổi chuyện này.

Hắn định mở miệng chửi bới thì Ngôn Khánh đã hơi híp mắt lại, dừng ở trên người hắn khiến cho những lời này của hắn phải nghẹn ở trong bụng.

- Đại công tử, ta không chỉ là Tư Mã trong quân mà còn là Vân Kỳ Úy ở trong triều, thể diện của Trịnh gia còn liên quan đến cả triều đình, công tử là chủ tướng ở trong quân chắc cũng biết được ban ngày ở trong quân mà tuyên dâm chính là tử tội... còn mấy nữ nhân này nữa tại sao lại xuất hiện ở trong quân, đừng nói tất cả đều là do công tử sắp xếp? Nếu như vậy ta sẽ bấm báo tộc lão thỉnh cầu bỏ đi chức chủ tướng của công tử.

Ngôn Khánh ngẩng cao đầu không thèm nhìn sắc mặt của Trịnh Tĩnh đang tái nhợt.

- Người đầu đem tên súc sinh này trói lại cho ta.

Trịnh Tĩnh nhịn không được mà gầm lên một tiếng.

Đúng vào lúc này chỉ nghe thấy tiếng một người nghiêm nghị quát lên:

- Ta xem ai dám trói Trịnh tư mã lại?

Tách ra khỏi đám người, Trịnh Hoành Nghị mang theo một đoàn binh sĩ xuất hiện ở trước tầm mắt của Trịnh Ngôn Khánh.

Hắn đi về phía trước, lớn tiếng nói:

- Ta thấy Trịnh Tư Mã không làm gì sai, quân doanh này vốn không giống quân doanh, đã sớm nên cần được chỉnh đốn một phen.

Ngôn Khánh nhìn thấy Trịnh Hoành Nghị đến hơn nữa còn kiên định đứng ở bên mình thì trên mặt liền nở ra một nụ cười.

Hắn nhìn về phía Trịnh Hoành Nghị gật gật đầu rồi trầm giọng quát:

- Trịnh Hoành Nghị, mệnh cho lập tức đem những nữ nhân này đuổi ra khỏi doanh, ai ngăn cản giết bất luận tội.

Hắn biết rõ, đối với thế gia đệ tử Trịnh Tĩnh này tuyệt không thể khách khí.

Dù sao đây cũng là xuất chinh chiến tranh chứ không phải là đi du sơn ngoạn thủy, quân kỷ không nghiêm nhất định sẽ có thể liên quan đến tính mạng tam quân, vì để cho Trịnh gia không thể trở thành trò người cho người khác Ngôn Khánh không ngại đắc tội với Trịnh Tĩnh, ngược lại hắn còn muốn xung đột kịch liệt một hồi với Trịnh Tĩnh.

Kết quả tốt nhất là hắn đắc tội với Trịnh Tĩnh sẽ khiến cho tộc lão không cho hắn xuất chinh.

Trịnh Hoành Nghị không nói nhiều lời lập tức phát tay ra lệnh cho binh lính, khu trục những nữ tử này ra khỏi quân, Trịnh Tĩnh đại diện cho thế lực lớn làm chủ đệ tử của Kinh Đường mà Trịnh Hoành Nghị cầm đầu cho đệ tử ở An Viễn đường. Tuy nhiên Trịnh Hoành Nghị còn nhỏ nên rơi vào thế hạ phong.

Khi Trịnh Hoành Nghị còn bé cũng đã nghe Trịnh Ngôn Khánh kể chuyện Tam Quốc.

Đối với sự vụ trong quân hắn đặc biệt có hứng thú.

Hắn và Trịnh Tĩnh không giống nhau, Trịnh Tĩnh võ nghệ cao cường nhưng luận về binh pháp thì không thể nào bằng được Trịnh Hoành Nghị, trước đây Trịnh Hoành Nghị đã muốn ngăn cản những chuyện này nhưng không biết làm sao, hôm nay Trịnh Ngôn Khánh đã tới đây, Trịnh Hoành Nghị như thấy được người tâm phúc, hơn nữa trước khi tới doanh trường, Thôi phu nhân liên tục dặn dò hắn phải nghe lời Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Tĩnh lần này mất hết mặt mũi.

Hắn hằm hằm nhìn Trịnh Ngôn Khánh và Trịnh Hoành Nghị:

- Trong doanh, ta là chủ tướng.... người đầu bắt Trịnh Ngôn Khánh và Trịnh Hoành Nghị lại.

Một đám đệ tử trong tộc lập tức tiến tới.

Trịnh Tĩnh người nhiều hơn nên thanh thế chiếm thượng phong.

Ngôn Khánh hơi híp mắt lại, nhìn Thắm Quang một lúc, Thắm Quang không nói nhiều lời, bước chân qua, thập tự đao trong tay hoành ngang một cái bức lui một gã đệ tử, sau đó bỏ dọc một cái đã tới trước mặt một trang hán.

Người này nhìn trang phục thì không phải là đệ tử thất phòng mà là hộ vệ của Trịnh Tĩnh.

Thắm Quang tiến tới trước mặt hán, nghe răng cười một tiếng rút đao bổ vào, nhẹ nhàng tiêu sái sau đó lùi một bước về phía sau.

Một luồng máu tươi phun tung tóe khiến cho những người bên cạnh Trịnh Tĩnh lặng ngắt như tờ.

Trịnh Tĩnh tuy võ nghệ cao cường nhưng dù sao vẫn chưa trải qua những cuộc chiến sinh tử, bên cạnh hán phần lớn đều là những thiếu gia ăn chơi, đâu đã nhìn thấy những tràng diện huyết tinh như vậy.

285. Chương 33: Sửa Trị Quân Kỷ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 33: Sửa trị quân kỷ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Trịnh Ngôn Khánh lạnh lùng nói:

- Đại công tử, từ giờ trở đi, ta thực hiện chức vụ Tư Mã trong quân, kẻ nào dám cãi lại quân kỷ ta tuyệt đối không tha, từ bây giờ trong một nển nhang, mọi người phải ăn mặc chỉnh tề, tập hợp trong doanh, Trịnh Hoành Nghị, người mang theo Hùng Đại Hải, kiểm tra những vật ở trong doanh trường phạm không quan hệ tới việc hành quân lập tức ném ra, ai ngăn cản lập tức chém.

Ngôn Khánh đại ca không hổ là người có thể viết ra Tam Quốc diễn nghĩa, xử lý sự tình thật là dứt khoát.

Vừa mới tới đã đem cục diện thay đổi, Trịnh Hoành Nghị vâng lời, mang người đi kiểm tra từng doanh trường một.

Sắc mặt Trịnh Tĩnh trở nên tái nhợt.

Ngôn Khánh nói với hán:

- Đại công tử nếu như bất mãn có thể trình bày với tộc lão, báo cáo tình hình, còn nữa quân doanh này không phải là nơi ăn uống đánh bạc chơi gái, ta là Tư Mã trong quân, ai dám vi phạm quân kỷ ta nhất định không lưu tình.

Trong lòng bọn họ dĩ nhiên có rất nhiều bất mãn nhưng không dám nói ra bởi vì Trịnh Ngôn Khánh vừa mới vào tông đoàn đã giết hai người thủ đoạn đẫm máu này khiến cho bọn họ sợ hãi không thôi. Hán lại ra một nhiệm vụ khác, tất cả mọi người trong quân đều phải học mười bảy cấm luật và năm mươi bốn trăm luật, nếu như không thuộc thì sẽ bị lột quần mà phạt mười lăm côn.

Tất cả đều tin rằng vị Tư Mã tướng mạo thanh tú nhưng lòng rắn như sắt trên khuôn mặt luôn mang theo nụ cười hai người này nói được thì sẽ làm được. Nguyên một đám cả đêm đều bất an.

Nếu như toàn bộ bị lột quần mà đánh thì cho dù không đau cũng mất hết thể diện.

Thời gian trôi qua, quân doanh náo nhiệt dần cũng trôi vào yên tĩnh, Trịnh Tĩnh thẹn quá hóa giận suốt đêm rời khỏi trở về Huỳnh Dương. Mong người nhà làm chủ trừng phạt Trịnh Ngôn Khánh.

Lão tiểu nương kia thực sự rất phẫn nộ.

Nhưng Trịnh Nguyên Tổng thì lạnh lùng nói:

- Luyện được một thân võ nghệ, ngay cả một tiểu oa nhi cũng không trị được, chị dâu theo đệ thấy Trịnh Ngôn Khánh không có làm gì sai, chuyện này cho dù đến tai của tộc lão thì thật mất thể diện của đại ca, một đám khốn nạn đem quân doanh trọng địa trở thành chỗ vui đùa, thật mất thể diện.

Trịnh Nguyên Tổng xưa nay vẫn kính trọng với huynh trưởng

Lão nương của Trịnh Tĩnh tuy tính tình nóng nảy nhưng cũng không dám phản bác ý kiến của Trịnh Nguyên Tổng.

Chỉ có thể an ủi Trịnh Tĩnh một phen sau đó đưa Trịnh Tĩnh trở về quân doanh.

- Thúc thúc thúc nói như vậy tuy đúng nhưng tên Ngôn Khánh kia không khỏi cũng thật là hung hăng càn quấy.

- Hung hăng càn quấy sao?

Trịnh Nguyên Tổng cười lạnh:

- Ta ngược lại lại không thấy hắn hung hăng càn quấy, chị dâu Trịnh Tĩnh được đại ca mong đợi rất nhiều, sau này còn hi vọng nó có thể chấp chưởng kinh đường, hiện tại bộ dạng này thì đừng nói là chấp chưởng kinh đường mà ngay cả gia sản này cũng khó mà giữ được. Trịnh Ngôn Khánh tuy hôm nay hành động quá phạm nhưng đối với Trịnh Tĩnh chỉ có cái tốt mà không có cái xấu.

Chị dâu chị phải nghĩ lại xem, Trịnh Tĩnh phải đi xuất chinh.

Nếu như đại tướng quân nhìn thấy dáng vẻ này của hắn thì đừng nói là lấy quân công, ngay cả xuất chinh chưa chắc đã được.

- Có Trịnh Ngôn Khánh ra mặt sửa trị quân kỷ, điều này mới tốt, chớ quên, Trịnh Tĩnh chính là chủ tướng quân đoàn cho dù Trịnh Ngôn Khánh lập bao nhiêu công lao thì phần lớn nhất vẫn thuộc về Trịnh Tĩnh.

Trịnh Nguyên Tổng nói như vậy Lô phu nhân không cần nhằn nữa.

Tuy trong lòng bà vẫn cảm thấy hơi không thoải mái nhưng mà cân nhắc lợi hại vẫn cảm thấy cho dù không thoải mái vẫn không thể nói gì.

Dù sao đạo lý vẫn ở trong tay của Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Ngôn Khánh chờ một đêm mà Trịnh gia lại không có bất kỳ hành động nào.

Điều này khiến cho hắn vô cùng thất vọng, cảm thấy kế hoạch lần này của mình đã thất bại hoàn toàn.

Trịnh Tĩnh sau khi trở về không còn xung đột với Trịnh Ngôn Khánh nữa, Trịnh Ngôn Khánh mấy ngày sau đem tông đoàn sửa trị một phen, bọn họ không ngừng kêu khổ, có một số đệ tử quyết định rời khỏi tông đoàn, nói rằng về nhà thà bị chửi chết chứ cũng không muốn tiếp tục, thủ đoạn của Trịnh Ngôn Khánh ở trong quân doanh thật sự là quá độc ác, mà Trịnh Tĩnh thì lại vô cùng mềm yếu.

Kỳ thật Trịnh Ngôn Khánh cũng không thao luyện độc ác gì.

Tuy nhiên hắn đối với những đám công tử ca này mà nói cũng hơi tàn khốc.

Mấy tên công tử ca kia có thể rời khỏi nhưng những tộc nhân binh lính ở trong tộc thì không thể đi cho nên bọn họ đành phải phó mặc cho số phận.

Ba ngày trôi qua tông đoàn bại hoại này rốt cục cũng đã có một chút bộ dáng.

Ít nhất không ẻo lả như trước nữa, lúc Trịnh Ngôn Khánh đến nguyên một đám hữu khí vô lực giống như là nữ nhân vậy, tuy nhiên hiện tại dàn trận đã có một chút quy mô.

Ba ngày sau Trịnh thị tất cả tộc lão tiến đưa tông đoàn xuất phát.

Nhìn thấy tông đoàn hiện nay biến thành một đội ngũ khí phách hiên ngang và oai vệ, những công tử rời khỏi tông đoàn đã phải hối hận.

- Trịnh Tư Mã những ngày gần đây đã làm phiền Tư mã nhiều rồi.

Trịnh Tĩnh bên ngoài cười nhưng bên trong thì không cười:

- Hôm nay đi đến Đông Lai còn cần có người phải áp giải lương thực, có đạo là binh mã chưa động lương thảo phải đi trước, ta thấy nhiệm vụ này tốt nhất vẫn phải giao cho tư mã và Hoành Nghị đảm nhiệm, lĩnh suất hai trăm người đi áp giải, ta cùng với binh mã khởi hành trước, ngày hai mươi hai tháng chạp tập kết tại Đông Lai, tư mã thấy thế nào?

Lúc luyện binh không thấy người giờ lại muốn hái quả sao?

Trịnh Hoành Nghị giận tím mặt muốn phản bác.

Nhưng Trịnh Ngôn Khánh lại ngăn hấn lại, hướng về phía Trịnh Tĩnh mà chấp tay nói:

- Trịnh Ngôn Khánh tuân lệnh.

- Ngôn Khánh ca ca tại sao phải đồng ý với hấn, huynh vất vả luyện tập ra một đám quân lại bị hấn cho áp giải lương thảo ở phía sau, hấn đến Đông Lai trước đi nào động, ca ca chuyện này làm sao có thể nhịn được.

- Ha ha, cho hấn chiếm tiện nghi làm nào động chưa hấn đã là chuyện tốt.

Trịnh Ngôn Khánh cười cười vỗ vỗ vai của Trịnh Ngôn Khánh mà nói:

- Hấn là chủ tướng muốn đi nào động là chuyện của hấn chúng ta cứ làm tốt chuyện của mình là được.

Trong tâm Trịnh Ngôn Khánh không muốn xuất chinh.

Hiện nay ở trong trọng đội mà không cần ra chiến trường tại sao mà không làm?

Dù sao chiến tranh này cũng nhất định thất bại, người nào xông lên phía trước chính là chết nhanh trước, Trịnh Ngôn Khánh không nghĩ ngờ Trịnh Tĩnh sẽ chết trận đầu tiên.

Hấn dựa theo nội quy quân đội nhà Tùy mà chia hai trăm người thành bốn đội.

Mỗi đội năm mươi người, sau khi phân công xong Trịnh Ngôn Khánh cùng với Trịnh Hoành Nghị lên đường khởi hành.

286. Chương 34: Tới Huyện Dịch.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 34: Tới huyện Dịch.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Hiện tại đang là mùa đông, sông Lạc bắt đầu dâng nước lên.

Tuyết tuy không nhiều nhưng con đường vô cùng lầy lội khó đi Trịnh Ngôn Khánh phải vô cùng cẩn thận, thà rằng đi đường xa chứ không đi đường tắt, hiện nay Hà Nam không phải là Hà nam của trước kia, đạo phí rất nhiều, Trịnh Ngôn Khánh không thể không cẩn thận.

Cũng do vậy mà tốc độ chậm đi rất nhiều.

Đến huyện dịch thuộc Đông Lai quận thì đã qua Đông chí.

Đám người dẫn quân đã mang binh mã cùng với các tông đoàn lên đường từ Lai Châu, thẳng về phía Cát Ti thành mà tập hợp.

Trịnh Tĩnh dĩ nhiên không đợi Trịnh Ngôn Khánh đi cùng, mà cùng với những người dẫn quân đi trước.

Lưu thủ ở huyện Dịch là quan viên nhà Tùy, phó tổng quản thủy quân Chu Pháp, hấn còn có nhiệm vụ tiếp đãi các lộ tông đoàn, rồi sau đó tập kết ở Cát Ti Thành, tuy nói Tùy Dạng Đế ra lệnh chế tạo 300 chiến hạm nhưng lần này quân số của nhà Tùy đã lên tới bảy vạn người.

Thủy thủ ở Giang Hoài đi nam chinh có tới một vạn người.

Ngoài ra còn có ba vạn nỗ thủ được điều động từ Lĩnh Nam tới.

Nghे nói lần này đông chinh, Tùy Dạng Đế dùng binh trên toàn quốc.

Không chỉ tả hữu mười hai vệ binh mã xuất động mà các tộc nhân của các thế gia vọng tộc, thậm chí là cả đệ tử quan lại cũng nhao nhao tham chiến.

Trong đó thái thú của Ninh Việt quận Ninh Trường Chân xuất động đến đây, tuy nhiên hấn không tới huyện Dịch mà tới thẳng Trác quận, nghe lệnh Dương Quảng.

Chu Pháp có tự là Đức Mại là tướng môn xuất thân từ thế gia, cũng là một trong năm cự phú đương thời.

Hấn nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh thì vô cùng nhiệt tình.

Lập tức sai người sắp xếp nơi ở rồi nói với Trịnh Ngôn Khánh:

- Đại tướng quân đã tiến về Sa Ti thành luyện binh trước để ta ở đây nghênh đón mọi người, hiện nay thuyền tiến về Sa Ti thành vẫn chưa trở về, cho nên không có cách nào đưa mọi người đi tập kết được cần phải chờ một lúc.

Mong Trịnh công tử ở bên cạnh chờ đợi, gần đây tông đoàn đến báo danh không ít, khi nào thuyền trở về ta sẽ sắp xếp cho mọi người tới đó tập kết.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không thêm để ý ngược lại Trịnh Hoàn Nghị trong lòng có phần không phục.

- Tại sao Trịnh Tĩnh lại được đi Sa Ti thành trước?

Trở về chỗ ở, hấn hậm hực phàn nàn:

- Ngôn Khánh ca ca đệ đã nói là tên kia không có hảo ý, chúng ta vất vả luyện ra được tông đoàn hôm nay lại để cho hấn rêu rao là của hấn, đến Sa Ti thành đoạt công.

Trịnh Ngôn Khánh nghe được nhện không được cười:

- Đoạt công sao?

Hấn ôm Trịnh Hoàn Nghị, nói khê:

- Hoàn Nghị, đệ nhớ kỹ, có đôi khi xông lên trước quá mức chưa hẳn là chuyện tốt.

- Đệ còn nhớ câu chuyện mà ta kể không? Cẩn thận ngẫm lại đi, Khổng Minh tiên sinh dùng mưu xưa nay thường là mưu sau mà động, cho nên đôi khi phải chiếm lĩnh tiên cơ nhưng đôi khi cũng cần phải hậu phát chế nhân, lần này hấn vội vã chém giết thì cứ mặc hấn.

Trịnh Hoàn Nghị tuổi so với Trịnh Ngôn Khánh cũng không sai biệt lắm.

Trong hộ tịch hấn còn lớn hơn cả Trịnh Ngôn Khánh một năm.

Nhưng hấn đối với Trịnh Ngôn Khánh luôn luôn vô cùng tín nhiệm, Trịnh Ngôn Khánh đã nói như vậy tuy trong lòng hấn không thấy thoải mái nhưng không hề bực tức.

Ngày hôm sau, Ngôn Khánh luyện mã giáo sau đó trở về phòng định nghỉ ngơi một chút.

Bỗng nhiên Trịnh Hoàn Nghị vội vàng chạy tới nói nhỏ:

- Ngôn Khánh, Ngôn Khánh ca ca, lại có tông đoàn tới huyện Dịch, chúng ta mau tới xem náo nhiệt.

Ngôn Khánh đem mã giáo cho Hùng Đại Hải cầm rồi hỏi:

- Là tông đoàn nhà ai tới?

- Nghe nói là Lĩnh Nam Phùng thị.

- Lĩnh Nam Phùng thị?

- Ừ nghe nói là tăng tôn tử của Đàm Quốc phu nhân, nhi tử của Tả Võ Vệ Phu tướng quân Phùng Ang, tên kia mang tới một đội ngũ Câu Liêm binh.

Câu Liêm binh?

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình lại thêm vài phần hứng thú.

Đàm Quốc phu nhân chính là Tiễn phu nhân đại danh鼎鼎 thời Nam Bắc triều, vị Tiễn phu nhân này một tay an bình Lĩnh Nam, ở thời kỳ Tùy Văn Đế, vị Tiễn Phu nhân này sau khi bình định lại dẫn binh hàng nhà Tùy, là một nữ nhân vô cùng truyền kỳ.

Tuy nhiên vào năm Nhân Thọ thứ hai, Đàm Quốc phu nhân tuần tra ở Hải Nam nên bị bệnh truyền nhiễm mà mất, Tùy Văn Đế Dương Kiên vì việc này mà đã không tham dự triều chính mười ngày.

Trịnh Ngôn Khánh đối với Tiễn phu nhất rất coi trọng.

Vì vậy hắn liền nói với Trịnh Hoàn Nghi:

- Nếu là hậu nhân của Đàm Quốc phu nhân thì chúng ta không ngại đi nghênh đón một phen, thuận tiện biết một chút về Câu Liêm Binh của Phùng gia uy chấn Lĩnh Nam.

Cái gọi là Câu Liêm binh của Phùng gia cũng không dọa người như trong truyền thuyết.

Nó chỉ là một thanh trường thương có móc câu sắc bén vòng ngang ở đầu mà thôi.

Loại binh khí này đối với kỵ binh có tác dụng khắc địch nhưng với bộ binh thì không sao chống cự nổi.

Tuy nhiên năm đó Tiễn phu nhân dựa vào binh chủng này mà uy chấn Lĩnh Nam, đánh cho thổ dân Liêu man không dám sinh lòng.

Trịnh Ngôn Khánh đã nhìn qua trang bị của Liêu man, nói thật là đơn sơ vô cùng.

Cho nên Câu Liêm binh của Phùng gia có thể thắng thổ dân địa phương cũng không có gì là kỳ quái.

Phùng gia này phái đệ tử tới là Phùng Trí Đại, hắn mười tám tuổi, không cao lắm chỉ khoảng 1m70, cường tráng rắn chắc, trên người mặc một bộ khôi giáp màu đen, mái tóc búi lại, trên đó còn cắm một cái lông gà, đi trong đám người vô cùng bắt mắt. Nói tới lông gà đây là phong tục của bọn họ cũng giống như là thể gia đệ tử trung nguyên dùng túi thơm vậy chủ yếu là để trang trí.

Đối với phong tục tập quán của người ta, Trịnh Ngôn Khánh dĩ nhiên cũng không có ý kiến.

Tuy nhiên Trịnh Hoàn Nghi thì lại không nhịn được cười hắn không nhịn được mà khẽ nói bên tai của Trịnh Ngôn Khánh:

- Huynh nhìn xem tên kia cắm một cái lông gà trông lớn thật là buồn cười đến chết.

Thanh âm của hắn vốn không phải lớn nhưng mà lỗ tai của tên Phùng Trí Đại kia rất lợi hại.

Hắn đột nhiên ghì chặt chiến mã lại quay đầu hưng dữ nhìn hai người Trịnh Ngôn Khánh, Trịnh Ngôn Khánh vội vàng bịt kín miệng của Trịnh Hoàn Nghi lại, cười cười áy náy.

Phùng Trí Đại hừ một tiếng thúc ngựa rời đi.

- Hoàn Nghi, đệ vừa rồi có hơi thất thố rồi... Lĩnh Nam bọn họ dùng lông gà để biểu lộ thân phận, lông gà nghe nói là lông của thần thú phượng hoàng, có tác dụng tránh họa cầu phúc, đệ gây chuyện như vậy không chừng sẽ kết oán với Phùng gia

287. Chương 35: Trịnh Hoàn Nghi Bị Bắt.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 35: Trịnh Hoành Nghị bị bắt.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Trở lại nơi ở, Trịnh Ngôn Khánh nhin không được mà trách cứ Trịnh Hoành Nghị.

Trịnh Hoành Nghị hơi xấu hổ nói:

- Đệ đâu biết những... tập tục mọi rợ Lĩnh Nam này, chỉ thấy hơi thú vị nên không nhin được mà bật cười.

Trịnh Ngôn Khánh cũng biết, Trịnh Hoành Nghị không có ác ý.

Lại nói tiếp, Trịnh Hoành Nghị là thế gia đệ tử đời thứ ba, cũng xem như là một người nổi tiếng.

Bất luận là văn tài hay võ công tuy không xếp thứ nhất nhưng cũng nổi tiếng, cho nên hẳn tuy không có sự bại hoại của thế gia đệ tử nhưng cũng bị nhiễm một chút vào trong đó.

Hoành Nghị dù sao cũng là người thừa kế ở An Viễn đường.

Bất kể là Trịnh Nhân Cơ hay là Thôi phu nhân hay Nhan Sư Cổ đều vô cùng sủng ái Trịnh Hoành Nghị, điều này khiến cho hắn thiếu đi rất nhiều xảo trá, thường thường lúc nói chuyện không cân nhắc cảm thụ của người khác, Trịnh Ngôn Khánh cũng không thêm làm gì đối với chuyện này.

Ngôn Khánh nghiêm mặt nói:

- Hoành Nghị, đệ nên nhớ kỹ, trên đời này có thiên kỳ bách quái loại người, khó có thể dùng lễ thường mà giải thích.

- Có lẽ theo ý của đệ chỉ là một câu nói râu ria nhưng người khác nghe lại thành chữ bới, thậm chí là vũ nhục, Trịnh thúc phụ đối với đệ ký thác kỳ vọng, cần phải coi chừng, trước khi nói phải nghĩ kỹ, đến khi đệ chấp chương An Viễn đường, mỗi câu nói sai sẽ mang tới tai họa ngập đầu. Đệ đừng cảm thấy là ta nói quá, tương lai dần trôi qua đệ có thể nhận thức được.

Hoành Nghị lớn lên cũng dần tạo thành cá tính của hắn.

Ở trong nhà ngay cả Trịnh Nhân Cơ hẳn cũng không nghe nói hết nhưng đối với Trịnh Ngôn Khánh, hẳn lại rất lắng nghe.

Hắn gật gật đầu:

- Ngôn Khánh ca ca yên tâm, đệ nhớ kỹ lời huynh nói.

Theo Trịnh Ngôn Khánh nghĩ, chuyện của Trịnh Hoành Nghị và Phùng gia chỉ là một hiểu lầm mà thôi.

Cho nên chuyện phát sinh về sau hẳn cũng không để ý, sau đó số tông đoàn tới huyện Dịch báo danh tập kết ngày càng nhiều.

Trong đó có một số người quen của Trịnh Ngôn Khánh, chính là đệ tử của Dương Hạ Tà thị, Tà Ánh Đăng.

Tà gia vốn không có ý định đi vào vũng nước đục lẩn này tuy nhiên nghe nói Trịnh gia đời thứ ba, bảo trấn của họ là Trịnh Ngôn Khánh Bán Duyệt Quân cũng được phái đi thì không khỏi động tâm tư, dù sao bọn họ cũng muốn trọng chấn lại gia tộc mình.

Cho nên, bọn họ cũng quyết định việc hôn nhân giữa Tà thị nữ tử và Bùi Hành Nghiễm.

Hôm nay Trịnh gia phái Trịnh Ngôn Khánh, Tà gia cũng cảm thấy cần phải hành động.

Lần này Tà Khoa làm chủ, trong tộc mười một đệ tử tham gia, suất lĩnh 300 tông đoàn tới huyện Dịch báo danh hành động.

Sau trận chiến ở Bạch Tước Tự, Trịnh gia và Tạ gia quan hệ trở nên mật thiết hơn nhiều.

Tuy nhiên Tạ Khoa và Trịnh Ngôn Khánh sau khi chia li vẫn không gặp lại nhau, lần này gặp ở huyện Dịch cả hai vô cùng vui vẻ.

Tạ Khoa hỏi thăm Trịnh Ngôn Khánh hai năm qua, sau khi biết Trịnh Ngôn Khánh ở núi Nga Mi ẩn cư hẳn vô cùng hâm mộ.

- Nếu sớm biết phong cảnh Nga Mi sơn động lòng người như vậy thì ta nhất định phải đi thăm người.

Ngôn Khánh cười cười:

- Tạ đại ca, hai năm qua huynh thế nào?

- Ta có thể làm gì?

Tạ Khoa gãi đầu:

- Cha ta muốn mưu cầu một công danh cho ta nên hai năm nay chỉ ở nhà tập võ đọc sách, năm ngoái Vương Viễn Tri lão thần tiên cũng ghé thăm, truyền thụ cho ta một số phương pháp dưỡng sinh... À năm ngoái ta có một mối hôn sự.

- Sao?

Tạ Khoa năm nay lớn hơn tkn ba tuổi, mười bảy tuổi.

Ở trong thế gia đệ tử đã đến tuổi thành thân, tuy thế gia đệ tử tuổi thành thân không cố định nhưng ở gia tộc thành thân càng sớm thì càng tốt.

Ngôn Khánh nhin không được mà tò mò hỏi:

- Cùng nhà nào kết thân?

- À, chính là con gái của Dực Dương Lô Thị, tuy nhiên chỉ là đính hôn, cha ta nói sau khi ta trở về sẽ lập tức thành thân.

- Dực Dương Lô Thị?

Ngôn Khánh gật đầu liên tục.

Đây chính là một tông phòng của Phạm Dương Lô Thị, cũng là một hào phú, xứng đôi với Tạ Khoa, hẳn cũng biết những kiểu thành thân của Tạ Khoa và Trịnh Hoành Nghị đều không thể tự làm chủ được, các thế gia dùng cách kết thân này để tăng cường quan hệ với nhau.

Tạ gia có thể kết thân với Lô Thị, đối với sự phát triển sau này có lợi rất lớn.

Hai người càng nói càng cao hứng, người nói một phen huyền diệu, ta nói một phen thiên cơ, học thức của Tạ Khoa cũng không tệ.

Đúng vào lúc này, chỉ thấy Thẩm Quang mang theo một tên gia tướng chạy vội tới.

- Công tử, đã xảy ra chuyện, Hoành Nghị công tử ở trên đường tranh chấp với Phùng gia bị người nhà họ Phùng bắt trở về nơi trú quân của bọn họ.

Ngôn Khánh khẽ giật mình:

- Người nói Hoành Nghị bị người nhà họ Phùng bắt đi rồi sao?

- Đúng thế.

- Đang êm đẹp tại sao lại bị bắt đi?

Tên gia tướng kia chính là tùy tùng của Trịnh Hoành Nghị, hiện tại mặt mũi bầm dập, bộ dạng chật vật.

Hắn hoảng loạn nói:

- Vừa rồi Hoành Nghị công tử trên đường đi không ngờ lại bị người của Phùng gia chặn lại, những người kia cố ý sinh sự, vốn Hoành Nghị công tử không muốn gây chuyện thị phi nhưng bọn chúng càn rỡ quá mức,

Hoành Nghị công tử nhất thời tức giận nảy ra tranh chấp với bọn họ, sau đó song phương xảy ra xung đột... vốn người của bọn họ với chúng ta cũng không nhiều hơn nhưng không biết từ lúc nào đã có một đám nữa xông lên, Hoành Nghị công tử đã bị chúng bắt đi... Người của Phùng gia còn nói, công tử nếu có đảm lược thì đi tới chỗ bọn chúng.

Ngôn Khánh nghe được không khỏi ngạc nhiên.

Nghe giọng điệu này thì dường như bọn chúng không nhằm vào Trịnh Hoành Nghị mà nhằm vào Trịnh Ngôn Khánh.

Thế nhưng mà từ trước đến giờ hần và người nhà họ Phùng chưa từng tiếp xúc qua, đang êm đẹp tại sao bọn chúng lại gây chuyện?

Phùng gia gần đây phái ra một nghìn Câu Liêm binh.

Theo sức chiến đấu mà nói Trịnh Ngôn Khánh không sợ bọn họ.

Nhưng vấn đề là hiện tại đang ở trong huyện thành, còn có quan quân ở Lĩnh Nam.

Thủy quân bảo vệ tông đoàn đi tới nơi tập kết có một nửa nhân mã là từ Lĩnh Nam mà tới, nương theo Tiền phu nhân mà lập nên thanh danh, nếu như xảy ra chuyện nhất định là có một nửa đứng về phía bên của Phùng gia.

Đám nhân mã này có chừng 4-5 nghìn người, cho nên Câu Liêm binh của Phùng Trí Đại không đáng sợ, đáng sợ là uy vọng của Phùng gia.

Hiện tại ở trong huyện Dịch nho nhỏ này người có quyền thế nhất không phải là Chu Pháp hay là đệ tử của thế gia vọng tộc nào mà chính là Lĩnh Nam Phùng Trí Đại.

288. Chương 36: Báo Môn Mà Vào.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 36: Báo môn mà vào.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Tạ Khoa nghe được thì giận tím mặt.

- Đám Lĩnh Nam mọi rợ này cũng quá càn rỡ rồi.

Hần đứng lên hô lớn:

- Ngôn Khánh, chúng ta điểm khởi binh mã, hợp nhất lại đi cướp Hoành Nghị công tử về.

- Khoan đã.

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng ngăn cản lại.

Hần trầm ngâm một thoáng rồi lập tức nói Thẩm Quang chuẩn bị ngựa cho mình, sau đó nói với Tạ Khoa:

- Tạ đại ca đại ca lập tức tới phủ tổng quản, mời Chu Pháp cùng tổng quản ra mặt, ta cùng với Thẩm Quang và Đại Hải đi tới nơi trú quân của Phùng gia.... Người, đi truyền quân lệnh cho ta, toàn bộ binh sĩ trong doanh không có lệnh của ta thì không được tự tiện rời khỏi, nếu không sẽ bị xử theo quân kỷ.

Gia tướng nghe xong không khỏi hơi lo lắng.

- Công tử, Phùng gia thế người không ít, hơn nữa... những tên mọi rợ Lĩnh Nam này không nghe đạo lý, công tử chỉ đi ba người liệu có nguy hiểm không?

Trịnh Ngôn Khánh cười lạnh nói:

- Đây là huyện Dịch, đường đường thuộc Đại Tù.

Phùng gia cho dù ba đầu sáu tay, xưng vương ở Lĩnh Nam nhưng cũng không có lá gan này.

Thẩm Quang lập tức chuẩn bị ngựa cho Trịnh Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh lấy cây roi thép mà Hùng Đại Chuy chế tạo cho mình, theo Thẩm Quang và Hùng Đại Hải đi tới nơi ở của Phùng gia.

Phùng gia trú quân ở phía Tây Bắc huyện dịch, gần vịnh Lai Châu.

Mà nơi ở của Ngôn Khánh thì ở phía Đông Nam huyện dịch, Trịnh Ngôn Khánh cũng lười đi vòng mà phóng thẳng qua thị trấn của huyện Dịch, trước khi tới nơi đã thấy ngoài doanh có mấy tên Câu Liêm binh đứng thẳng, ra vẻ cảnh giới.

- Người cưỡi ngựa sắp tới, lập tức xưng tên họ.

- Ta chính là Vân Kỳ Ủy Trịnh Ngôn Khánh, Phùng Trí Đại nói ta tới đây.

Mấy tên Câu Liêm binh nhìn nhau, một gã đội trưởng thấy vậy thì nghiêm nghị quát:

- Đại công tử có lệnh cho người báo môn mà đi vào.

Sắc mặt của Trịnh Ngôn Khánh lập tức trở nên tái nhợt.

(Báo môn: Lúc tiến vào quân doanh mỗi một đoạn đường phải lớn tiếng báo cáo danh tự, chủ yếu là để làm nhục.)

Báo môn đi vào là một phương pháp làm nhục người khác.

Trịnh Ngôn Khánh không rõ mình rốt cuộc trêu chọc Phùng Trí Đại thế nào mà hắn phải dùng phương thức như vậy để làm nhục mình? Phải biết rằng lần này hắn mang theo ý hòa giải mà tới đây, thế mà Phùng Trí Đại lại bắt hắn báo môn mà vào, rốt cuộc là có ý gì?

Mặc kệ Phùng Trí Đại có dụng ý gì, Ngôn Khánh biết rõ mình không thể không tỏ vẻ.

Ánh mắt của hắn ngưng tụ, giống như lợi kiếm nhìn chằm chằm lên viên đội trưởng kia.

- Phùng Trí Đại quả thực phân phó như vậy sao?

- Cuồng đồ lớn mật dám gọi thẳng tên của công tử nhà ta....

Tên đội trưởng này cương nghị ở Lĩnh Nam đã quen, hắn hướng về phía Trịnh Ngôn Khánh nghiêm nghị mà hô.

Trong mắt của Ngôn Khánh lóe lên sát cơ, hắn thậm chí cười cười:

- Thẩm Quang, Hùng Đại Hải, còn không mở đường cho ta.

Thẩm Quang Hùng Đại Hải đã sớm nổi giận.

Chủ nhục thân chết quan niệm này là thứ không gì phá nổi ở thời đại này, Trịnh Ngôn Khánh bình thường đối với bọn họ như là huynh đệ bọn họ cũng tinh tường vị trí của mình.

Ngôn Khánh ra lệnh một tiếng Hùng Đại Hải lập tức xuống ngựa đánh tới.

Hắn không cần chiến mã, sau khi xuống ngựa thân cao chân dài tốc độ không kém gì ngồi trên khoái mã, thế như thái sơn áp đỉnh, chỉ nghe tiếng gió rào rào tên đội trưởng kia không ngờ hai người Trịnh Ngôn Khánh mang theo lại hung hãn như vậy.

Hắn chưa kịp phản ứng thì Hùng Đại Hải đã vung đại búa đến trước mặt.

Chỉ nghe phập một tiếng, song phủ của Hùng Đại Hải đã chém viên đội trưởng kia thành hai khúc, máu tươi phun tung tóe lên trên người của hắn, lại làm cho Hùng Đại Hải cảm thấy vô cùng hưng phấn, mười mấy tên Câu Liêm Binh lại lao ra bị Song phủ của Hùng Đại Hải liên tục khai mở, đụng tới là gãy.

Câu Liêm Binh là gỗ đặc sản ở Lĩnh Nam chế tạo thành.

Bình thường chạm vào đao thương đích thực là không dễ đánh gãy, nhưng trước búa của Hùng Đại Hải thì hoàn toàn không có sức hoàn thủ.

Thẩm Quang thúc ngựa tiến lên, hoành đao giết chết hai người, Ngôn Khánh im lặng cầm lấy trường tiên tơ bạc từ từ đi vào trong doanh.

Phía trước là Hùng Đại Hải mở đường.

Phía sau có Thẩm Quang bảo hộ, hoành đao lớn nhỏ từ từ xuất hiện, tạo thành một hàn mang dài hẹp, huyết nhục bay tứ tung.

Cửa ra vào trở nên một mảng rối loạn, Lúc Phùng Trí Đại xông ra, chỉ thấy trước mặt thây ngang chồng chất, Hùng Đại Hải sắc mặt dữ tợn, Thẩm Quang đôi mắt thâm lãnh, hai người một trước một sau đi vào trong đại doanh của Phùng gia, giết mấy trăm người dọc theo con đường.

Trịnh Ngôn Khánh dạng chân ở trên Ngọc Đề Tuấn, ánh mắt lạnh lùng nhìn Phùng Trí Đại.

- Thẩm Quang, Đại Hải, trở về.

Ngôn Khánh nói xong lại phân phó một câu:

- Bất luận kẻ nào tiến tới gần đây mười bước, lập tức giết chết.

Lời nói chưa dứt, có vài tên Câu Liêm binh không biết sợ tiến đến bị song phủ của Hùng Đại Hải một phát chém thành hai mảnh, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Còn mấy người liền dừng lại, thấy Hùng Đại Hải như vậy không dám tiến lên nữa.

- Bây giờ mau giao Hoành Nghị ra nếu không ta sẽ biến quân doanh này thành một bãi tha ma.

Trịnh Ngôn Khánh lạnh lùng quát nói.

Hắn cũng không xuống ngựa mà đưa mắt nhìn Phùng Trí Đại, trong mắt toát ra vẻ khinh thường.

Phùng Trí Đại kinh hãi, cầm lấy trường đao dưới hông.

- Trịnh Ngôn Khánh ngươi dám giết người của ta?

- Giết thì giết, có gì mà dám hay không?

Trịnh Ngôn Khánh thần sắc lạnh nhạt nói:

- Ngươi kính ta một xích, ta kính ngươi một trượng.

- Ngươi nhục ta một câu, ta giết cả nhà ngươi.

- Phùng Trí Đại, ta nể tăng tổ mẫu nhà ngươi là Tiên phu nhân, một đời anh hùng, không thua đấng mày râu nhưng không ngờ ngươi lại không cho ta mặt mũi. Ngươi không biết điều, thì đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt, hôm nay ngươi giao người cũng được không giao cũng được nếu như Hoành Nghị bị thương nửa sợi lông thì xem ta có lấy đầu trên cổ của ngươi không.

- Trịnh Ngôn Khánh, ngươi khinh người quá đáng.

Phùng Trí Đại tức giận kêu lên một tiếng, rút thanh trường đao ra chỉ về phía Trịnh Ngôn Khánh ở xa xa:

- Các huynh đệ, mau tiến lên giết thẳng chó này cho ta, ta thưởng vạn quan tiền.

Trong chốc lát Câu Liêm Binh bốn phía kết thành thương trận từ từ bức Trịnh Ngôn Khánh.

289. Chương 37: Chu Pháp Tới.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 37: Chu Pháp tới.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Ngôn Khánh nghiêm nghị quát:

- Phùng Trí Đại ngươi muốn tạo phản phải không?

Phùng Trí Đại khẽ giật mình, chợt kịp phản ứng, Ngôn Khánh trên người đã có công danh là Vân Kỳ úy.

Mà Phùng Trí Đại tuy là thế gia vọng tộc, tuy rằng Tiền phu nhân được phong làm Thần Kính phu nhân nhưng hắn chỉ là một bạch thân, bạch thân mà giết mệnh quan triều đình cho dù là võ tán quan kết cục cũng không tốt đẹp gì.

Thế nhưng mà hắn đâm lao thì phải theo lao.

Cẩn rằng một cái, Phùng Trí Đại giơ cao trường đao lên:

- Giết cho ta.

Ta thật sự giết ngươi, chẳng lẽ hoàng đế thật sự vì ngươi mà đến trách tội Phùng gia ta sao?

Phùng Trí Đại sinh trưởng ở Lĩnh Nam, đối với tình huống Trung Nguyên cũng không hiểu rõ lắm, hắn rất khó biết rõ rắc rối khó gỡ giữa các thế gia vọng tộc.

Nói thẳng ra hắn chỉ là một công tử ca mà thôi.

Ngôn Khánh cũng tràn ngập lửa giận, gót chân đá vào bụng ngựa, Ngọc Đề Tuấn hí dài một tiếng.

Đúng lúc hắn tính thúc ngựa đại khai sát giới thì nghe thấy bên ngoài quân doanh truyền tới từng hồi thanh âm, từng đội quân xông vào bên trong, giương cung lấp tên nhắm vào mọi người, Chu Pháp còn mang theo tướng lĩnh lao vào trong quân, trời gô một gã quan quân.

- Toàn bộ dừng tay cho ta.

Chu Pháp quát lên:

- Ai dám động tay giết không tha.

Trịnh Ngôn Khánh ghìm cương cầm lấy ngân tiên, hướng về phía Chu Pháp mà thấp người hành lễ.

Chu Pháp gật gật đầu trầm giọng mà quát:

- Trịnh Ngôn Khánh, ngươi không ở nơi ở của mình cho tốt, tại sao lại tới đây làm chuyện giết người?

- Chu tổng quản không phải là mặt tướng gây chuyện mà là Phùng gia khinh người quá đáng.

- Hắn đầu tiên dẫn người ẩu đả tông đoàn Trịnh thị nhà ta, sau đó còn bắt tiểu công tử An Viễn đường Trịnh Hoành Nghị đi.

- Ta đến đây hỏi, hắn lại bắt ta theo báo môn mà vào, Chu tổng quản, Trịnh thị tông đoàn ta tới đây là dốc lòng vì nước mà xuất lực, thuận phục bệ hạ chứ không phải là tới để chịu nhục.

Ngôn Khánh đi thẳng vào vấn đề đem xung đột nâng cao đến tầm gia tộc.

Chu Pháp nghe được không khỏi cảm thấy đau đầu.

Hắn đương nhiên biết rõ sự tình, Tạ Khoa đã thông tri cho hắn từ lúc trước.

Tuy nhiên trong mắt của hắn, Trịnh Ngôn Khánh xử lý vô cùng tốt, chẳng những điểm khởi binh mã, còn hạ lệnh cho Trịnh thị tông đoàn không được tự tiện hành động.

Không ngờ Phùng Trí Đại lại muốn Trịnh Ngôn Khánh báo môn mà vào.

Mà cũng thật không ngờ, Trịnh Ngôn Khánh lại dám đại khai sát giới trong doanh địa Phùng gia....vừa mới đi vào trong doanh, nhìn thấy tử thi đầy đường, Chu Pháp cũng kinh hãi, vốn hắn định giả vờ hồ đồ không ngờ Trịnh Ngôn Khánh thật sự nổi giận.

Mà Phùng Trí Đại chết nhiều người như vậy há có thể từ bỏ ý đồ.

Một người là thế gia vọng tộc Quan Đông mấy trăm năm, một người là thống soái Lĩnh Nam, được hưởng uy vọng của triều đình.... Chu Pháp lúc mới đầu sợ hãi xung đột giữa các gia tộc, người hắn lo lắng trước đây nhất là Trịnh Ngôn Khánh, nhưng xem tình hình này Trịnh Ngôn Khánh không phải là người sinh sự mà là do Phùng Trí Đại không hiểu nặng nhẹ.

Hắn hít sâu một hơi:

- Phùng Trí Đại, Ngôn Khánh có nói sai không?

- Chuyện này....

Phùng Trí Đại hơi do dự.

Hắn chỉ muốn ra mặt giúp bênh hữu giáo huấn Trịnh Ngôn Khánh một chút.

Hơn nữa thêm việc Trịnh Hoành Nghị trước đây không hề tôn kính, hắn muốn lấy cớ làm nhục Trịnh Ngôn Khánh một phen.

Vốn tưởng rằng Trịnh Hoành Nghị ở trong tay hắn, Trịnh Ngôn Khánh sẽ lập tức điểm khởi binh mã tấn công Phùng gia đại doanh nào ngờ Trịnh Ngôn Khánh lại độc thân tới đây.

- Chu tổng quản, Trịnh Ngôn Khánh nói không sai.. tuy nhiên hắn ở trong doanh của ta đại khai sát giới, chúng ta chẳng để Phùng gia vào mắt.

Ngôn Khánh cười lạnh nói:

- Người nếu khô chọc vào ta ta há có thể sát nhân.

- Ta vốn đem hảo ý tới đây, muốn gặp người nói chuyện mà người lại đem những tên nô tài này làm nhục ta.

- Phùng Trí Đại, ta tuy còn nhỏ nhưng làm sao chịu nổi nhục nhã.

Nhìn thấy hai người trong ngôn ngữ lại xuất hiện xung đột, Chu Pháp vội vàng phóng ngựa lên ngăn cản.

- Phùng Trí Đại, người còn không dẫn người tản đi.

- Nhưng mà....

- Phùng Trí Đại đây chính là huyện Dịch, là đại doanh thủy quân không phải là ở Lĩnh Nam của người, còn không đem mọi người tản ra.

Chu Pháp bình thường tao nhã nho nhã đọc đủ thi thư.

Hắn cả đời này từ chiến trường chém giết mà ra, cho nên có một loại uy nghiêm làm người khác thuận phục.

Dù Phùng Trí Đại hung hăng càn quấy nhưng ở trước mặt Chu Pháp cũng chỉ có thể cúi đầu.

Chu Pháp chỉ vào tên quan quân bị trói gô kia mà nói:

- Trịnh Ngôn Khánh, đây là tên đội trưởng được sắp xếp vây công Trịnh Hoành Nghị ở trên đường, người xem rồi xử lý đi.

Ngôn Khánh đã minh bạch dụng ý của Chu Pháp.

Vì vậy hắn lập tức chấp tay nói:

- Ngôn Khánh chỉ vì muốn trợ chiến, không phải muốn sinh sự, người này mặc dù vậy công Trịnh gia gia tộc nhưng dù sao cũng là phục vụ triều đình, chỉ cần Phùng công tử thả người thì ta cũng không muốn là khó xử hán, cũng không truy cứu chuyện này nữa.

Chu Pháp trong lòng thầm khen một tiếng:

- Ngõng công tử quả nhiên hiểu thấu.

Hắn quay đầu nhìn Phùng Trí Đại:

- Phùng công tử, công tử nói làm thế nào đây?

Ngôn Khánh đã xuống nước, nếu như Phùng Trí Đại người vẫn ngoan cố mặc kệ sự sống chết của hán thì ta cũng không thêm để ý.

Lúc này sắc mặt của Phùng Trí Đại trở nên tái nhợt.

Hắn hung hăng trợn mắt nhìn Trịnh Ngôn Khánh, cắn răng một cái rồi trầm giọng nói:

- Đi báo với Quả nhi, bảo nàng ta thả Trịnh gia tiểu tử ra.

Hai gã hầu cận lập tức quay người rời đi.

Chỉ trong chớp lát, một võ tướng nhỏ gầy đã áp giải Trịnh Hoàn Nghi đi ra.

Dáng người của hán không cao ước chừng 1m65, thân thể hơi thon gầy, mặc một bộ áo gia mềm mỏng, mái tóc búi lại, nhìn rất thanh tú, chỉ là lông mi có hơi thô.. Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy người này có hơi quen mặt nhưng hán lại không thể xác định được là ai.

Mà người tới đem Trịnh Hoàn Nghi đi tới bên cạnh Phùng Trí Đại. Phùng Trí Đại khẽ gật nhẹ đầu với hán rồi bỗng dừng vung trường kiếm trong tay ra, hàn mang lóe lên, lợi kiếm xuất hiện, tinh xảo cắt đứt dây thừng trói trên người của Trịnh Hoàn Nghi.

Trịnh Hoàn Nghi vội vàng chạy tới bên cạnh Trịnh Ngôn Khánh, hổ thẹn muốn mở miệng.

- Chúng ta quay về rồi hãy nói.

Ngôn Khánh khẽ nói rồi nhìn về phía Phùng Trí Đại:

- Phùng công tử, hôm nay Trịnh mỗ có nhiều đắc tội, trước kia không biết làm sai điều gì xin công tử lượng thứ. Sau này công tử nếu như muốn tìm phiền toái thì cứ tìm tới thẳng ta ta sẽ phụng bồi đừng tìm những người khác thì không phải là hảo hán.

Nói xong hán quay đầu nhìn về phía Chu Pháp”

- Chu tổng quản, mặt tướng đã xong chuyện không biết tổng quản còn có gì phân phó?

290. Chương 38: Nguyên Do.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 38: Nguyên do.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Chu Pháp hơi hạ thấp người rồi nói:

- Bán Duyệt Quân đi thông thả.

- Tuy nhiên ta cũng có chút lỗi, Phùng công tử... chỉ là thiếu niên khí thịnh, nếu như có chỗ nào đắc tội mong Trịnh công tử cũng không để trong lòng, cả hai đều là thiếu niên tuấn kiệt, trụ cột của quốc gia, không cần phải xung đột với nhau.

Trịnh Ngôn Khánh khom người tuân mệnh rồi cáo từ rời đi.

Hắn cùng với Hùng Đại Hải và Thẩm Quang rời đi, cả hai một trước một sau bảo hộ cho Trịnh Ngôn Khánh.

Tuy nhiên Thẩm Quang còn dắt tới một con ngựa, mời Trịnh Hoành Nghị ngồi lên trên đó.

Bốn người từ từ rời khỏi quân doanh, nụ cười trên mặt của Chu Pháp lúc này cũng biến mất, ánh mắt nghiêm khắc nhìn về phía Phùng Trí Đại, phân phó người mở lối cho viên đội trưởng kia.

- Phùng công tử, mời theo ta vào trong lều nói chuyện.

Hắn xuống ngựa, đi nhanh vào trong quân trường.

Bất kể thế nào, Chu Pháp cùng với phụ thân Phùng Áng là đồng liêu, luận về bốn phạm hắn còn là trưởng bối của Phùng Trí Đại.

Nếu nói đến chức quan, Phùng Trí Đại thống suất quân đoàn trợ chiến, tính ra còn là thuộc hạ của Chu Pháp.

Đối mặt với việc trưởng bối quá lớn, Phùng Trí Đại không dám có chút ngang ngược kiêu ngạo nào, sai thuộc hạ thu thập thi thể trong doanh rồi theo Chu Pháp tiến vào trong lều.

Đám mây đen trên trời từ từ áp xuống huyện Dịch.

Thoạt nhìn có vẻ tuyết muốn rơi.

Trên đường trở về Trịnh Ngôn Khánh không nói một lời.

Trịnh Hoành Nghị hơi hấp tấp nói:

- Ngôn Khánh, đây không phải là do đệ sinh sự mà là do bọn chúng cố ý khiêu khích, hôm nay đệ cùng với mấy bằng hữu uống rượu ở tửu lâu, không ngờ những người Phùng gia cũng tới, ngồi bên cạnh chúng ta, còn nói rất nhiều lời chửi bới, người của ta cùng với bọn họ tranh luận, những người kia không nói nhiều đã xông vào đánh nhau, về sau không biết từ đâu chạy tới một đám quan quân, liên thủ với người Phùng gia, chúng ta bất khả địch chúng nên mới bị bọn họ bắt đi.

Ngôn Khánh sắc mặt nguyên vốn âm trầm.

Nghe Trịnh Hoành Nghị giải thích hắn lập tức phục hồi tinh thần mỉm cười:

- Hoành Nghị, ta không trách tội đệ, vừa rồi ta đã nói, Phùng Trí Đại là nhằm vào ta, đệ chỉ là tai bay vạ gió mà thôi, chỉ là ta nghĩ không ra, ta đắc tội với Phùng gia chỗ nào?

Trịnh Hoành Nghị lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Bốn người trở lại trụ sở lúc này đã tụ tập không ít người.

Trong đó có cả những thế gia vọng tộc ở Hà Nam, nhìn thấy Trịnh Hoành Nghị trở về bọn họ đều thở ra một hơi.

Hà Nam thế gia vọng tộc phần lớn đều tới huyện Dịch trợ chiến, các thế gia vọng tộc ở phía Bắc Hoàng Hà thì tiến về phía Trác quận nghe điều khiển. 1

Trịnh Hoành Nghị có không ít bạn bè là thế gia vọng tộc.

Cho nên hắn vừa mới xảy ra chuyện, những thế gia đệ tử ở huyện Dịch này lòng đầy căm phẫn, nếu như Trịnh Hoành Nghị trở về chậm thêm chút nữa mấy tên tiểu tử hiếu chiến này không chừng đã điểm khởi binh mã, tiến đến quân doanh Phùng gia, dù sao đối với sĩ tộc Quan Đông mà nói, Phùng thị ở Lĩnh Nam cũng chỉ là một nhà nhỏ, mặc dù Tiền phu nhân đáng nể nhưng nội tình vẫn không so được với các thế gia vọng tộc môn phiệt.

Trịnh Ngôn Khánh và Trịnh Hoành Nghị liền nói lời cảm tạ.

Sau đó tại nơi ở bày tiệc khoản đãi mọi người.

Rượu qua ba tuần, Trịnh Hoành Nghị đột nhiên mở miệng hỏi:

- Chư vị ca ca, không biết Phùng Trí Đại vì sao tìm ta vậy?

- À...

Tên thế gia đệ tử kia do dự một chút rồi khẽ nói:

- Hoành Nghị chuyện này ta hiểu rõ, tuy nhiên Phùng Trí Đại nhằm vào không phải là ngươi mà là Bán Duyên Quân Trịnh công tử.

Ngôn Khánh cùng Tạ Khoa đang bàn tán với nhau, nghe thấy thế gia đệ tử kia nói, lập tức sinh hứng thú.

- Xin lắng tai nghe.

- Chuyện này nói ra thì cũng hơi dài. Trịnh công tử còn nhớ Mạch Tử Trọng không?

Ngôn Khánh khẽ giật mình:

- Chính là tôn công tử của Mạch lão trụ quốc?

- Chính là hần.

Tên thế gia đệ tử kia nói:

- Phụ thân của Phùng Trí Đại là tả kiêu vệ đại tướng quân Phùng Áng, khi tiên đế còn sống, hần làm thái thú huyện Lễ ở Cam Túc, lúc đó quan hệ với phụ tử Mạch Tử Trọng vô cùng tốt.

Hai nhà bọn hần đều đến từ phía nam nên kết giao vô cùng mật thiết.

Mạch Tử Trọng và Phùng Trí Đại không chỉ là thế gia kết giao mà còn lớn lên từ nhỏ với nhau, giao tình giống như huynh đệ vậy.

Nếu nói đến đây mà Trịnh Ngôn Khánh vẫn chưa hiểu thì hần thật uống công trùng sinh cả đời.

Năm đó hần kích cú cùng với Mạch Tử Trọng, không chỉ chiến thắng Mạch Tử Trọng mà còn dùng lễ cất yết hầu làm nhục Mạch Tử Trọng, về sau khiến cho Mạch Tử Trọng phải rời khỏi Lạc Dương, trở về Trường An. Phùng Trí Đại biết được cho nên muốn làm cho Mạch Tử Trọng hả giận. Trước kia Ngôn Khánh không xuất hiện sau một năm cú chiến hần hộ tống Trưởng Tôn Vô Cữu tới Nga mi tìm Tôn Tư Mạc, cho nên Phùng Trí Đại cũng không có cơ hội tìm gặp.

Lúc này Ngôn Khánh đến huyện dịch trợ chiến.

Phùng Trí Đại gặp được dĩ nhiên là mượn cơ hội này để làm nhục hần.

Thiếu niên tâm tính, tuy không có thâm cừ đại hận gì nhưng vì bằng hữu xuất đầu có thể không tiếc cả mạng sống.

Trịnh Ngôn Khánh biết nguyên do sự tình xong đối với Phùng Trí Đại cũng không còn ác cảm, thời thiếu niên ai mà không làm vài chuyện hoang đường? Còn nữa vì bằng hữu xuất đầu chưa chắc là chuyện hoang đường.

Tiệc rượu tan xong, Trịnh Hoành Nghị vẫn không cam lòng nói:

- Ngôn Khánh, cứ như vậy buông tha cho hần sao?

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Lui một bước để sóng yên bể lặng cũng tốt, Phùng Trí Đại này cũng là một người trọng tình bằng hữu, nếu có thể, ha ha ta hi vọng có thể kết giao với hần, một người vì bằng hữu mà xuất đầu chưa hẳn là người xấu.

Còn nữa, chúng ta hôm nay giết nhiều người như vậy, Phùng Trí Đại chưa chắc đã tìm tới chúng ta gây phiền toái.

Có thể Chu tổng quản cũng không lưu hấn lại ở huyện Dịch nữa.

Trịnh Hoành Nghị trong lòng tuy không tình nguyện nhưng Trịnh Ngôn Khánh đã nói vậy rồi hấn cũng không muốn truy cứu nữa.

Cứ như vậy, xung đột giữa hai nhà Phùng Trịnh tới đột nhiên mà đi cũng rất đột nhiên.

Ngày thứ ba sau xung đột, Chu Pháp hạ lệnh cho Câu Liêm binh của Phùng gia đến Sa Ti thành tập kết.

Mặc kệ Phùng Trí Đại có cam tâm tình nguyện hay không nhưng nhân sĩ khắp huyện Dịch đều thở ra một hơi.

Hai đại thế gia xung đột rất có thể biến thành cuộc đánh lớn giữa quý tộc kinh thành và Quan Đông, cũng may cuộc đại chiến này đến.

Rời khỏi rồi cũng yên tĩnh.

Đây là kết cục mà mọi người đều hi vọng.

Tuy nhiên trong chuyện này không ít người thấy được Ngôn Khánh tuy rất mạnh bạo xử lý nhưng cũng vô cùng khiêm tốn, không có biểu hiện gì ra bên ngoài... Điều này khiến cho nhiều người cảm thán, Ngõng công tử hành xử thật thành thực.

291. Chương 39: Ở Lại Huyện Dịch.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 39: Ở lại huyện Dịch.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Tháng chạp ngày mười tám, tả kiêu vệ đại tướng quân từ Sa Ti thành đến truyền lệnh, ra lệnh cho các tông đoàn tập kết tại huyện Dịch, chờ tới ngày hai mươi hai tháng chạp tụ tập tại Sa Ti Thành.

Chu Pháp vào ngày hai mươi tháng chạp, trong đêm tối vẫn triệu kiến Trịnh Ngôn Khánh.

- Trịnh công tử, tổng quản truyền lệnh mệnh cho chúng ta lập tức xuất phát tiến về phía Sa Ti thành mà tập kết.

Nhưng mà hiện tại, ở Hà Nam đạo phi bộc phát, mà huyện Dịch chúng ta lại là căn cơ thủy quân, không thể không cẩn thận. Tổng quản nói rằng ta lưu công tử ở Sa Ti thành, đảm nhiệm chức Lữ soái, hiệp trợ huyện Dịch, phòng ngừa trộm cướp xâm nhập.

Đến đầu tháng hai, sau khi ổn định sẽ tới Sa Ti thành báo danh, người thấy thế nào?

Trịnh Ngôn Khánh giật mình chợt gật đầu nói:

- Nguyên nghe tổng quản phân phó.

-Ừ, người cùng với Tả Khoa lưu thủ ở huyện Dịch, ngoại trừ tông đoàn của Tả Khoa ta cũng sẽ để lại binh mã, chừng năm trăm người. Trịnh Hoành Nghị tông đoàn thì sẽ tiến về Sa Ti thành trước, ở đây tất cả đều phải nhờ hai người hao tâm tổn trí.

Chu Pháp ngôn từ rất khách khí nhưng Trịnh Ngôn Khánh cảm nhận được một khí tức khác.

Tại sao hấn lại cảm thấy hình như có người cố tình sắp đặt hấn bên ngoài chiến sự.

Lưu thủ huyện Dịch, ngoài sáng thì thật dễ nghe nhưng trên thực tế đem hấn và Tả Khoa cho ở bên ngoài.

Một chức quan Lữ soái, kỳ thật chó má cũng không phải.

Là có người cố ý đâm mình sao? Nhưng tại sao lại đâm mình?

Ngôn Khánh nghĩ nghĩ rồi cất tiếng nói:

- Mạt tướng nghe tổng quản điều khiển.

Chu Pháp muốn nói gì rồi lại thôi.

Hắn do dự một chút:

- Trịnh Lữ soái đối với chuyện này có gì dị nghị không, nếu có thì có thể đưa ra.

Dị nghị?

Đích thật là có một chút.

Trong lòng Trịnh Ngôn Khánh vô cùng nghi hoặc, mình có chức quan Vân Kỵ úy, thế mà lại phải ở đây không chào đón hắn. Chắc chắn là có chuyện trong này.

Cho nên Trịnh Ngôn Khánh sắc mặt bình tĩnh nói:

- Mạt tướng không có dị nghị gì.

- Kỳ thật.

Chu Pháp thở dài:

- Trịnh Lữ soái tài hoa thế nào thế nhân đều biết nhưng trong khoảng thời gian này có người xử sự thủ đoạn, nói Lữ soái là người tham sống sợ chết, để Lữ soái phải ở lại huyện dịch, ta có cơ hội sẽ tới trước mặt tổng quản nói tốt cho Lữ soái.

Những lời này nói ra đã vô cùng rõ ràng.

Người khác có cái nhìn không tốt với người nhưng ta rất thưởng thức người.

Đại tướng quân tựa hồ đối với người có ý kiến ương ngạnh sợ chết? Trịnh Ngôn Khánh giật mình đã đoán được ẩn tình bên trong.

Chỉ sợ Trịnh Tĩnh ở bên cạnh đại tướng quân đặt lời gièm pha.

So với xuất thân của Trịnh Tĩnh, xuất thân của Trịnh Ngôn Khánh thật sự không rõ ràng.

Hộ nhị rất coi trọng người xuất thân dòng dõi, mặc dù Trịnh Ngôn Khánh tài học xuất chúng thanh danh bất phàm nhưng hắn đối với Trịnh Tĩnh thì tín nhiệm vẫn bị ít hơn một chút.

- Chu tổng quản, đường huynh của ta hiện tại ổn chứ?

Hắn thăm dò một câu.

Chu Pháp trên khuôn mặt hiện ra một vẻ nồng đậm:

- Trịnh Tĩnh võ nghệ cao cường, ở chỗ đại tướng quân rất vui vẻ, Trịnh Lữ soái không cần phải nhớ mong hắn.

Câu nói này đã nói trắng ra rồi, tại sao đại tướng quân lại có cái nhìn như vậy với Trịnh Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh mỉm cười khom người rời khỏi căn phòng.

Ha ha, không đi thì không đi, dù sao ta cũng không nguyện ý đi vào... vùng nước đục này.

Trịnh Ngôn Khánh ngược lại không để trong lòng, nhanh chóng vui sướng trở về nơi ở của Tạ Khoa, cũng không làm náo động người khác.

Tạ Khoa có thể ở lại làm bạn với Trịnh Ngôn Khánh cũng là một lựa chọn không tệ.

Cho nên Tạ Khoa cũng không có biểu hiện gì thái quá, ngược lại Trịnh Hoàn Nghi lại bất bình thay cho Trịnh Ngôn Khánh.

Ngày hôm sau, Trịnh Ngôn Khánh đưa tiễn Trịnh Hoành Nghị lên chiến hạm.

Trước khi chia tay hần nắm tay Trịnh Hoành Nghị mà thấp giọng nói:

- Hoành Nghị đệ cần phải nhớ kỹ lời ta nói, mọi thứ chớ xông nên quá gần, công huân này không quan trọng miễn là đệ còn sống, nếu đệ xảy ra ngoài ý muốn đại công lao cũng không có ý nghĩa với An Viễn đường.

Trịnh Hoành Nghị dùng sức gật đầu:

- Ngôn Khánh, lời của huynh đệ nhớ kỹ trong lòng.

Tuy nhiên huynh cũng nên sớm tiến về Sa Ti thành tụ hợp cùng đệ, về phần tiểu nhân quấy phá đệ sẽ không để hần như ý muốn.

Cái gọi là tiểu nhân dĩ nhiên là chỉ Trịnh Tĩnh.

Trịnh Hoành Nghị không phải là người ngu, tuy hần sinh trưởng ở thế gia đại tộc nhưng tâm tư cũng đã qua tôi luyện.

Hần đương nhiên có thể nhận ra lần sắp xếp này có ẩn tình ở bên trong.

Chỉ cần nghe ngóng là có thể đoán ra được ẩn tình.

Trịnh Ngôn Khánh cười nói:

- Đệ chớ lo lắng chuyện của ta cũng không cần phải gây xung đột với Trịnh Tĩnh chỉ cần nhớ rõ lời của ta là được. Hoành Nghị bình bất yểm trá, mọi chuyện cần phải cẩn thận, có cơ hội ta sẽ tiến tới tụ hợp cùng đệ.

Nói xong Trịnh Ngôn Khánh cùng Trịnh Hoành Nghị chấp tay cáo biệt, đưa mắt nhìn hần lên thuyền.

Lúc này đã là hoàng hôn, mưa phùn khê rơi.

Ở phía xa xa rừng tùng um tùm, lượn lờ từng đoàn mây đen.

Mùa đông Đại Nghiệp năm thứ bảy thời tiết đặc biệt lạnh.

Liêu Đông rất nhiều dòng sông xuất hiện, diện tích đóng băng ngày càng nhiều, quân đội nhà Tùy mấy lần tác chiến đều đem người Hải Cúc chiếm giữ khu Liêu Đông đánh cho hoa rơi nước chảy, trước đây Hải Cúc cùng với Cao Ly Khiết Đan dương nanh múa vuốt, hiện tại Khiết Đan đã quy hàng, Hải Cúc một tay khó chống lại Tùy quân đánh tan tác, bắt đắc dĩ lui về phía bắc, ở trong núi nghỉ ngơi lấy lại sức.

Dương Quảng cũng không truy kích người Hải Cúc.

Trong mắt hần Hải Cúc chẳng qua chỉ là một đám tôm tép nhãi nhép không đáng chú ý mà thôi.

Hiện tại hần muốn chính là nhanh chóng dùng thế bài sơn đảo hải đánh tan Cao Ly, để các tù trưởng ở Tây vực thuận phục.

Cho nên Dương Quảng sau khi đánh tan người Hải Cúc lập tức triệu tập binh mã hướng về phía Cao Ly tiến công.

Trịnh Ngôn Khánh và Tạ Khoa mấy ngày nay sống ở huyện Dịch cũng khá an nhàn vui vẻ.

Ở trong quân doanh mở tiệc chiêu đãi quan địa phương huyện Dịch xong, Trịnh Ngôn Khánh ra lệnh tăng cường tuần tra với bốn cảng.

Hần cùng với Tạ Khoa chia làm hai lớp ngày đêm trông coi nơi này.

292. Chương 40: Mượn Lương Thực.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 40: Mượn lương thực.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm:

Nơi này chồng chất nhiều lương thảo tuy nói quận Đông Lai tình huống vững vàng nhưng quận to như vậy đạo phải không ngừng, tầng tầng lớp lớp, cho nên Trịnh Ngôn Khánh không dám buông lỏng.

Ngày hôm nay huyện lệnh huyện Dịch phái người tới đây, nói là ở trong tửu lâu mở tiệc chiêu đãi Trịnh Ngôn Khánh và Tạ Khoa.

Tạ Khoa đối với tràng diện này không hứng thú nên không do dự chối từ, Trịnh Ngôn Khánh thì khác hẳn ở quân doanh lâu rồi, đang tính mượn cơ này đi huyện thành giải sầu một phen.

Cho nên Trịnh Ngôn Khánh mang theo Hùng Đại Hải và Thẩm Quang tiến về thị trấn.

Hiện tại đã qua lập xuân, tuy nhiên huyện Dịch vẫn băng hàn như cũ.

Trịnh Ngôn Khánh mặc một chiếc áo khoác màu xanh thúc mã vào trong thị trấn.

Huyện lệnh của huyện Dịch tên là Hoàng Văn Thanh cũng không phải là người địa phương ở Đông Lai, hẳn nguyên quán ở Võ Ấp, vào những năm Khai Hoàng nhập sĩ, từ từ cố gắng cuối cùng cũng đã lên vị trí huyện lệnh. Hiện nay Hoàng Văn Thanh 50 tuổi, cũng đã già rồi cho nên hẳn cũng không cầu tiến hơn nữa. Ngày bình thường du sơn ngoạn thủy uống rượu làm thơ ở quận Đông Lai, cũng có chút danh tiếng.

Tuy năng lực của hắn không quá xuất chúng nhưng cai trị huyện Đông Lai có thể dẹp yên thiên hạ, bách tính an cư.

Trải qua một thời gian ngắn, Trịnh Ngôn Khánh cùng với hắn hợp tác rất được việc, nhưng hắn cũng không nhúng tay vào.

Cho nên Trịnh Ngôn Khánh đối với Hoàng Văn Thanh có ấn tượng không tệ.

Lúc Trịnh Ngôn Khánh đến Vĩnh Xuân tửu lâu thì Hoàng Văn Thanh đã chờ ở trong đó, đứng ở trước cửa chờ Trịnh Ngôn Khánh đi vào.

Lại nói tiếp hắn chờ Trịnh Ngôn Khánh cũng không tính là quá phận.

Luận về xuất thân và danh vọng Trịnh Ngôn Khánh đều cao hơn Hoàng Văn Thanh rất nhiều. Luận về danh khí, Ngôn Khánh đã có uy vọng ở trong sĩ lâm, Hoàng Văn Thanh chẳng qua cũng có chút danh tiếng về quan tước mà thôi, không so sánh được.

Cho nên Hoàng Văn Thanh ở quán rượu nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh liền vội vàng tiến ra nghênh đón.

Ngôn Khánh xuống ngựa, đem Ngọc Đề Tuần giao cho Hùng Đại Hải, sau đó chấp tay nói:

- Hoàng huyện lệnh, tiểu tướng quân vụ bận rộn cho nên tới chậm, làm phiền huyện lệnh cung kính bồi tiếp.
- Trịnh công tử khách khí rồi, sao lại không nhận nổi?

Hoàng Văn Thanh mỉm cười kéo tay Trịnh Ngôn Khánh vào trong tửu lâu, hàn huyên một hồi sau đó cầm tay đi vào trong một gian.

Tiểu nhị trong lầu vội vàng dâng trà và điểm tâm.

- Ta cùng với Trịnh công tử ở nơi này nói chuyện, người nói với lão mập, để cho hắn xuất thủ đoạn ra, không mất đi tên tuổi của đệ nhất tửu lâu ở huyện dịch.

Lão mập chính là đầu bếp nổi danh ở huyện Dịch, cũng là trấn lâu chi bảo của Vĩnh Xuân tửu này, tay nghề của hắn đích thực là rất cao.

Ngôn Khánh cũng đã nghe qua lão mập này cho nên cũng không hỏi thăm.

Nói chuyện với Hoàng Văn Thanh một hồi hắn nhẹ giọng hỏi:

- Hoàng huyện lệnh lần này đến tìm Trịnh mỗ có phải là có chuyện gì không?

Hoàng Văn Thanh gật nhẹ đầu:

- Thật không dám giấu diếm đúng là có chỗ nhờ vả.

Hắn hít sâu một hơi dài, thấp giọng dò hỏi:

- Trịnh công tử, công tử đi đường tới đây có phát hiện ra trong huyện thành có gì không ổn không?

Ngôn Khánh nghĩ nghĩ:

- Trên đường đến đây, huyện Dịch được sự quản lý của ngài, bách tính an cư lạc nghiệp, tuy nhiên năm ngoái ta nghe thấy có rất nhiều lưu dân mặc khổ tới đây, không biết là có chuyện gì xảy ra?

Hoàng Văn Thanh đắng chát mỉm cười:

- Xem ra công tử cũng thấy rồi.

Hắn đứng dậy đi ra cửa ra vào nhìn chung quanh thấy không có người mới ngồi xuống.

Hành động cẩn thận này lại khiến cho Trịnh Ngôn Khánh kinh ngạc, hắn vô ý thức cảm thấy e sợ hơn.

- Trịnh công tử hôm nay Hoàng mỗ đến đây đích thực là có chỗ nhờ.

- Năm ngoái bệ hạ trưng tập kế địch, cử động khuynh quốc, binh đồn cùng với trác quận tổn hao sức dân quá lớn, hiện nay ở Hà Nam bốn cướp vô số, đạo phi bóc lột, tương lai của Đông Lai còn khá tốt vì có thủy quân đồn trú nên không có xảy ra chuyện gì.

- Mùa đông này rất nhiều nơi có người chết cồng.

Dân chúng xung quanh nghe nói Đông Lai được dẹp yên đều nhao nhao tới đây nương tựa, một hai trăm người còn dễ đối phó, từ ngày khát hàn tới nay, trong vòng mười lăm ngày, lưu dân đã lên tới gần ba nghìn người, Chu tổng quản còn ở đây, ta không cách nào báo cho hắn biết, nhưng hiện tại Chu tổng quản đã đi rồi, kho phủ huyện Dịch do công tử quản lý.

Ngôn Khánh khoát khoát tay.

- Hoàng huyện lệnh cứ nói ngắn gọn.

- Được, ta muốn mượn lương thực của Trịnh công tử.

Phụt, Ngôn Khánh phun ra một ngụm nước, kịch liệt ho khan.

Hắn vội vàng xin lỗi:

- Hoàng huyện lệnh, thật có lỗi ông vừa rồi nói muốn tìm ta làm gì?

- Mượn lương thực?

Hoàng Văn Thanh bất đắc dĩ thở ra một hơi:

- Ta cũng biết yêu cầu này của ta có hơi hoang đường nhưng thật sự là không có cách nào, hiện tại ở trong huyện lưu dân ngày càng nhiều, ta nghe nói đầu xuân còn có nhiều lưu dân đến đây hơn trong khi lương thực trong kho không còn mấy, không đủ trấn an những lưu dân này. Ta đã dốc hết gia tài đi mua sắm lương thực nhưng vẫn như muối bỏ biển.

Cho nên ta muốn mượn công tử một chút lương thực, không cần nhiều chỉ cần sáu trăm thạch là đủ, còn lại ta có thể nghĩ biện pháp.

- Sáu trăm thạch đã đủ sao?

- Đương nhiên không đủ nhưng ít ra cũng có thể chống đỡ.

- Trịnh công tử cứ yên tâm, chỉ cần ta gom góp đủ sẽ trả lại, 600 thạch này mong công tử thành toàn.

Hoàng Văn Thanh quả là một viên quan tốt.

Hắn không ngờ có thể suy nghĩ cho dân chúng.

Lông mày của Ngôn Khánh khẽ nhíu lại mà rơi vào trầm tư.

Chuyện này cũng không phải là nhỏ, tự tiện vận dụng quân lương chính là tội mất đầu, hắn ngưng mắt nhìn Hoàng Văn Thanh.

Mà Hoàng Văn Thanh thì thản nhiên đối mặt.

- Tại sao ông lại tìm ta nhờ hỗ trợ?
- Vì trong tay công tử có ba vạn thạch lương thực hơn nữa tới tháng hai mới mang tới Trác thành.
- Vậy tại sao ông lại cho rằng ta nhất định sẽ cho mượn?

Hoàng Văn Thanh cười khổ lắc đầu:

- Vọng động quân lương đây là tử tội, ta cũng không xác định nhưng vẫn mạo muội thỉnh cầu.
- Nếu như thật sự không có biện pháp thì đành chịu, coi như Hoàng mỗ chưa nói gì.

Ngôn Khánh day day huyết thái dương:

- Nhưng vấn đề là ông đã nói.
- Nói như vậy công tử đồng ý?
- Ta cũng không nói là đồng ý, tuy nhiên Hoàng huyện lệnh suy nghĩ vì dân chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn, như vậy thì thật không hợp tình hợp lý.
- Vậy đi ta có thể cho ông mượn sáu trăm thạch lương thảo.
- Thật sao?

Hoàng Văn Thanh lập tức kích động.

biglove

293. Chương 41: Hám Lăng

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 41: Hám Lăng

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngôn Khánh gật gật đầu:

- Tuy nhiên trước khi lương thực vận chuyển vào tháng hai, ông phải trả lại.

Hoàng Văn Thanh đứng dậy vái chào:

- Công tử cao thượng, Hoàng Văn Thanh thay mặt mấy nghìn dân chúng ở huyện Dịch tạ ơn công tử Viện trợ.
- Hoàng huyện lệnh, ta có một câu không biết có nên nói hay không.

Trịnh Ngôn Khánh vô duyên vô cớ bị cuốn vào trong vòng thị phi.

Hắn nói:

- Với lực lượng của một người chỉ sợ khó có tác dụng với tai ương lưu dân này, ông có ý tốt giải quyết nhưng không chừng có thể biến huyện Dịch yên vui này thành một nơi thị phi.

- Có thể giúp đỡ thì hãy giúp đỡ nếu không được thì ngàn vạn lần đừng sinh cường nếu không không chừng không phải là trợ giúp bọn họ mà là mang tới tai họa cho dân chúng.

Hoàng Văn Thanh nghe xong lập tức hải hùng khiếp vía.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không biết mình trợ giúp Hoàng Văn Thanh là đúng hay sai.

Tuy nhiên đã đáp ứng hỗ trợ dĩ nhiên không có khả năng đổi ý, sau khi cùng Hoàng Văn Thanh thương nghị việc mượn lương thảo xong, Trịnh Ngôn Khánh đứng dậy cáo từ.

Rượu và thức ăn cũng chưa ăn hết.

Thời điểm này hán còn đâu ra tâm tư mà ăn cơm.

Hán còn phải trở về thương nghị mọi việc cụ thể với Tạ Khoa, cho nên cáo từ Hoàng Văn Thanh mà rời đi.

Hùng Đại Hải đem ngựa dắt qua, sau khi đưa Trịnh Ngôn Khánh lên yên rồi hán mới lên ngựa của mình, chợt nghe thấy quán rượu bên cạnh xôn xao.

Có một người vạm vỡ tách khỏi đám đông, vọt tới trước Trịnh Ngôn Khánh ngăn đường đi của hán lại.

Chỉ thấy hán không nói nhiều lời, phịch một tiếng quỳ xuống đất, Hùng Đại Hải thấy có người cản đường thì giận tím mặt định tiến lên xua đuổi.

Nào ngờ hán tử kia lại quỳ xuống khiến cho Hùng Đại Hải phải sững sờ.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không hiểu chuyện gì xảy ra thì thấy hán tử kia lớn tiếng nói:

- Cho ta một trăm quan, mạng của ta là của người.

Ngôn Khánh nhất thời kinh ngạc không thôi.

- Hám Lăng, người tại sao lại quấy rối ở nơi này?

Lão đầu bếp béo mập ở Vinh Xuân từ đi ra nhìn thấy có người cản đường Trịnh Ngôn Khánh thì lớn tiếng trách cứ.

Trịnh Ngôn Khánh đến tột cùng là ai?

Lão mập không rõ lắm nhưng có thể khiến cho quan phụ mẫu ở huyện dịch mời rượu thì tuyệt đối không phải là người bình thường. Lão mập cũng muốn giúp hán tử kia nhưng có một số người hán có thể ngăn cản, có một số người sẽ mất tính mạng.

Hán tử kia tuổi tác cũng không lớn, chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi.

Tuy nhiên hình thể khoi ngô, dáng người hùng tráng, khuôn mặt trắng trẻo toát ra vẻ cương nghị.

Hán là Hám Lăng?

Trịnh Ngôn Khánh ghì chặt Ngọc Đề Tuấn, định mở miệng thì lại nghe Hám Lăng nói:

- Thúc thúc, không phải ta quấy rối mà ai cho ta 100 quan mạng của ta là của người đó.

Lão mập kia lộ vẻ xấu hổ vội vàng nói:

- Công tử xin lượng thứ, đứa nhỏ này tên là Hám Lăng, thời gian gần đây theo lưu dân chạy nạn mà tới.

Bên cạnh nó có một mẹ già... hai ngày nay nó vẫn như vậy giống như là nổi điên chỉ cần có người đi ra từ quán rượu là nó lại cản đường đòi tiền.

Kỳ thật nó không óc ác ý... Hám Lăng, người ở đây lẫn lộn làm gì? Hiện nay 100 quan có thể mua được ba mẫu ruộng tốt, người dựa vào đâu mà đòi công tử một trăm qua?

Một cái mạng không đổi được ba mẫu điền trang.

Trên khuôn mặt của Hám Lăng lộ vẻ mờ mịt, hần chậm rãi đứng lên chuẩn bị quay đầu rời khỏi.

Lúc này Ngôn Khánh đột nhiên mở miệng:

- Này, hán tử, người tên là Hám Lăng phải không?

Hám Lăng giật mình quay đầu lại nhìn về phía Trịnh Ngôn Khánh, sau đó dùng sức gật gật đầu:

- Ta đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, tên là Hám Lăng, người có chuyện gì không?

Trịnh Ngôn Khánh nghe được thì nhin không được cười.

Giới thiệu thật là uy vũ... Lão mập lập tức lo lắng vội vàng quát lớn:

- Hám Lăng người nói chuyện cẩn thận một chút, tại sao lại vô lễ trả lời như vậy?

- Ta....

Hám Lăng muốn mở miệng nói chuyện nhưng Trịnh Ngôn Khánh lại vung roi ngựa cản lại.

- Hám Lăng, người vừa rồi nói ai cho người 100 quan thì mạng của người là của người đó phải không?

Hám Lăng gật đầu:

- Đúng vậy.

- Được.

Trịnh Ngôn Khánh cười tươi nói:

- Ở thời đại này, cái gì cũng có giá, người nói mạng người đáng giá 100 quan, có gì làm bằng chứng?

Hám Lăng không khỏi sửng sốt nhưng kịp phản ứng, Trịnh Ngôn Khánh đang muốn khảo thí sở học của hần.

Hần căng lồng ngực lên lớn tiếng nói:

- Ta có trời sinh thần lực, từ nhỏ theo lão sư tập võ ở trong thôn, có thể sử đao, ở trong vạn quân lấy đầu thủ cấp.

Trịnh Ngôn Khánh bị hần nói một câu phát sắc, kịch liệt ho khan.

Trên khuôn mặt hần hiện ra một vẻ cổ quái, nhìn Hám Lăng dò xét từ đầu đến cuối:

- Người thích xem Tam Quốc?

Câu nói kia của Hám Lăng hiển nhiên là câu mà Quan Vũ trả lời Tào Tháo. Lúc đó Tào Tháo nói: Người so với huynh đệ của người là Trương Dực Đức thì thế nào?

Quan Vũ trả lời: Dực Đức so với ta thì còn cao minh gấp trăm lần, ở trong vạn quân có thể lấy đầu thủ cấp thượng tướng như lấy đồ trong túi.

Khuôn mặt Hám Lăng bỗng dưng đỏ lên.

Hần khẽ nói:

- Ta không biết chữ, tuy nhiên ở trong tửu quán từng nghe người ta nói câu chuyện này.

- Hắc hắc, ta mặc kệ người nghe qua hay là xem qua, nhưng ta biết rõ chuyện này là thối da trâu mà thôi, người có luyện đao pháp thế nào cũng không làm được.

Ngôn Khánh nói xong ánh mắt quét qua bốn phía.

Hần nhìn thấy trước cửa Vĩnh Xuân tửu có hai đầu thạch ngư thì nảy ra ý hay.

- Hám Lăng, nếu người có thể di động đầu thạch ngư kia một trăm bước ta sẽ tin lời của người, mạng của người đích thật đáng giá, 100 quan ta sẽ cho người.

- Chuyện này là thật chứ?

Hám Lăng mắt hổ trợn lên:

- Người đừng lừa gạt ta, nếu không ta sẽ không tha cho người.

Ngôn Khánh cười ha hả, quay đầu nói với ông chủ tửu lâu:

- Ông chủ, hôm nay ta không mang nhiều tiền theo, trước hết cho ta mượn 100 quan, sau này ta sẽ quay lại trả lại cho ông.

Chủ quán rượu khê giật mình hình như hơi do dự.

Dù sao những quan binh này rất ít khi giảng đạo lý, nếu như hấn cho Trịnh Ngôn Khánh mượn 100 quan, Ngôn Khánh quit nợ thì sao....

Hoàng Văn Thanh lúc này đi xuống từ trên lầu thấy vậy liền nói:

- Cao Bái, Trịnh công tử đã nói, ông còn do dự gì? Đây chính là Vân Kỳ úy đương triều, thủy quân Lữ Soái, đại danh鼎鼎鼎鼎鼎鼎 công tử Bán Duyệt Quân, Tiên trong rượu, công tử mượn ông 100 quan chính là nể mặt mũi của ông, ta bảo đảm cho.

- Thật không? Người này đúng là Ngỗ công tử?

Ông chủ quán rượu nghe thấy lập tức động dung.

Đừng xem huyện Dịch là nơi nhỏ bé, nhưng tin tức lại vô cùng linh thông.

Ngỗ công tử đại danh鼎鼎鼎鼎 ai mà không biết? Yển Sư có một tòa tửu lâu, cũng vì thơ của hấn mà sinh ý vô cùng phát triển.

biglove

294. Chương 42: Hiếu Tử.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 42: Hiếu tử.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Cao Bái lập tức nảy ra ý hay, lập tức tiến lên hai bước chuẩn bị mở miệng.

Nhưng đúng lúc này Hám Lăng đột nhiên nói:

- Người là Bán Duyệt Quân, chính là Bán Duyệt Quân viết ra Tam Quốc?

Không chờ Trịnh Ngôn Khánh nói chuyện, Hùng Đại Hải đã ồm ồm nói:

- Ngoại trừ ca ca nhà ta, trên đời này còn có ai có thể viết ra Tam Quốc?

- Ta tin người.

Hám Lăng lớn tiếng nói:

- Dựa vào ba chữ Bán Duyệt Quân, Hám Lăng ta tin người.

Nói xong hấn bước lên phía trước, dồn sức nắm chặt cái đùi trâu, dồn khí vào đan điền, miệng hét to một tiếng.

CHỉ nghe hấn hét lớn một tiếng:

- Lên.

Thạch ngư trầm trọng lắc lư cử động trên đầu của hấn.

- Được rồi.

Hám Lăng nâng thạch ngư lên mà còn có thể mở miệng, đi nhanh về phía trước như lưu tinh, tựa hồ không thêm để ý tới thạch ngư trong tay.

Ngôn Khánh con mắt không khỏi nhú lại:

- Đại Hải, người này khí lực so với đệ cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Hắn vốn vô tâm mà nói, không ngờ câu này đã chọc giận Hùng Đại Hải.

- Ca ca quá xem thường Đại Hải rồi... hai tay nâng thạch ngư lên thì tính gì, xem Đại Hải một tay nâng lên.

Trịnh Ngôn Khánh chưa kéo hẳn lại kịp thì Hùng Đại Hải đã tiến ra trước tử lâu, tới trước thạch ngư một tay nắm lấy đuôi trâu, sắc mặt tối sầm, nổi giận gầm lên một tiếng, đem thạch ngư nâng lên đỉnh đầu trong chốc lát người vây quanh kinh hô lên một tiếng.

Vốn tưởng rằng Hám Lăng hai tay nâng trâu lên đã là ghê gớm lắm rồi.

Ai ngờ còn có một người lợi hại hơn, một tay nâng thạch ngư lên trên đầu.

Dưới chân hắn bước đi như bay, Hám Lăng cũng nghe cuộc đối thoại của Trịnh Ngôn Khánh và Hùng Đại Hải nên kinh hãi nhìn lại.

- Hắc tử, người một tay cử động được, ta không cử động được sao?

Hắn vừa nói chuyện vừa buông một tay ra mà nói lớn:

- Ta không những có thể dùng một tay di động mà còn có thể ném lên, hắc tử ngươi có dám không?

Hám Lăng nói xong, ném thạch ngư lên không trung, đổi tay tiếp lấy, dưới chân vẫn không ngừng trệ.

Hùng Đại Hải nói:

- Cái này thì đáng gì ta không những có thể ném trâu mà còn có thể múa trâu.

Trịnh Ngôn Khánh không ngờ một câu vô tâm của hắn lại dẫn tới cuộc tranh đấu, nhìn thấy hai người sắc mặt ngày càng đỏ hần vội vàng phóng ngựa tiến tới:

- Hám Lăng, Đại Hải, hai người mau ngừng lại cho ta.

Hám Lăng và Hùng Đại Hải lúc này mới dừng lại.

Ngôn Khánh ý bảo hai người buông thạch ngư xuống, sau đó nói với Hám Lăng:

- Theo ta về quân doanh, ta cho ngươi một trăm quan.

- Được.

Hám Lăng mừng rỡ, liên tục gật đầu.

Mãi đến khi Trịnh Ngôn Khánh mang hai đại hán rời khỏi mới có người tiến lên, thò tay muốn dời thạch ngư nhưng mặc kệ bọn họ cố gắng thế nào thì thạch ngư cũng không di động nửa bước, đến lúc này bọn họ mới tin rằng, hai đại hán hắc bạch kia đúng là thần lực thiên quân.

Trịnh Ngôn Khánh mang theo Hám Lăng vào trong quân doanh, sai người mang tới 100 quan.

- Cầm tiền đi, nhớ kỹ, mạng của ngươi từ giờ là của ta.

Trịnh Ngôn Khánh thần sắc lạnh nhạt nói:

- Ta phải rất nhanh xuất chinh, cũng phải đem theo ngươi, ngươi có một mẹ già, đem tiền về an trí cho bà ta một phen, vì lần này xuất chinh có thể gặp rất nhiều nguy hiểm, thậm chí mất mạng.

Hám Lăng biến sắc, do dự một chút rồi cầm 100 quan tiền kia.

Nói xong hắn cầm tiền rời đi.

Tạ Ánh Đăng gãi đầu:

- Ngôn Khánh, người không sợ tên này lừa tiền của người, sau đó không trở về sao?
- Hẳn nếu thật sự là thế thì thật đáng tiếc cho một thân khí lực.

Ngôn Khánh khẽ nói:

- Ta chỉ muốn biết người này phẩm tính thế nào... yên tâm người không thấy Thảm đại ca không ở đây sao?

Tạ Khoa lúc này mới phát giác, Thảm Quang không biết từ lúc nào đã rời khỏi quân doanh.

Hắn không khỏi cười hỏi:

- Ngôn Khánh, người đã sớm đề phòng rồi.
- Ta cũng không phải đề phòng hắn mà chỉ là quan sát xem hắn có phải là người có phẩm tính hay không, có tiền trong tay phẩm tính sẽ lộ ra.

Trịnh Ngôn Khánh trầm giọng nói:

- Người này nói là có thể ở trong trăm vạn quân, lấy đầu thượng tướng.
- Nhưng nếu phẩm tính không tốt, thì cho dù có bản lĩnh bằng trời ta cũng không thể xem trọng. Đợi một chút, Thảm đại ca sẽ phân biệt thật giả.

Sau đó Ngôn Khánh đem chuyện cho Hoàng Văn Thanh mượn 600 thạch lương thực nói cho Tạ Ánh Đăng.

Tạ Ánh Đăng nghe được không khỏi đau đầu, chuyện này không phải nhỏ... Mấu chốt là phải thao tác thế nào, để không óc người biết rõ.

- Ta có một kế...

Tạ Ánh Đăng nói:

- Chúng ta mỗi ngày đều thay quân, đều có một thời gian là lỗ hổng, sao không mượn cơ hội này thần không biết quỷ không hay đem lương thảo ra ngoài, sau đó đợi đến lúc thay quân lại trả về chỗ cũ. Những chuyện này cần người tâm phúc, cứ để cho Thảm Quang xử lý... Còn Hoàng Văn Thanh, ta nghĩ hắn cũng vô cùng cẩn thận.

Trịnh Ngôn Khánh nghĩ nghĩ thấy biện pháp này của Tạ Ánh Đăng rất hợp lý.

Vì vậy hắn liền gật đầu đáp ứng, viết một phong thư mệnh cho Hùng Đại Hải trở về huyện Dịch, giao vào trong tay của Hoàng Văn Thanh.

Đêm đó Thảm Quang trở về quân doanh.

- Thảm đại ca, chuyện này huynh quan sát thế nào rồi?

Thảm Quang nói:

- Ta theo tên Hám Lăng kia đến thị trấn, sau đó thấy hắn ghé vào một y quán, rồi sau đó bỏ ra mười lăm quan mua một nơi ở, cuối cùng đi tới thành bắc đỡ mẹ của hắn đến nơi đó. Mẹ của hắn hiện tại đã mù lòa, hơn nữa thân thể vô cùng yếu đuối.
- Thuộc hạ vào y quán nghe ngóng thì biết được mẹ của hắn mỗi lần bị bệnh cần dùng một quả dã linh chi, chỉ phí rất đắt đỏ.
- Thuộc hạ tới chỗ hắn ở, hỏi một số người quanh đó.
- Mọi người đều nói tên Hám Lăng này là một hiếu tử, có một thân bản lĩnh nhưng lo lắng cho mẹ của hắn nên đến bây giờ vẫn không có chỗ đứng, hiện tại hắn không lo cho mình, thậm chí một bộ quần áo mùa đông cũng không mua.
- Vậy Thảm đại ca thấy người này có thể theo ta được không?
- Nếu như hắn có thể chiếu cố tốt cho mẹ hắn thì chắc chắn sẽ một mực ra sức vì công tử.

- Vậy sao...

Ngôn Khánh gật nhẹ đầu, trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nếu Thắm đại ca nói vậy, cũng đáng cho ta hao tổn một phen tâm tư.

Ở một nơi trong huyện thành, tại một gian nhà nhỏ nhỏ có ánh sáng mờ mờ, một mùi thuốc nồng đậm truyền tới, chỉ thấy ở trong đó có một lão phụ tóc bạc, đang ở trên giường, nghiêng tai lắng nghe, thỉnh thoảng lại ho khan.

- A Lãng, A Lãng.

Lão phụ đột nhiên kêu lên.

Hám Lãng từ bên ngoài chạy vào:

- Mẹ, mẹ gọi con?

- Con lại đang lược Dã Linh chi sao?

Hám Lãng ở bên cạnh phụ nhân mà quỳ xuống, sau đó đắp nệm chần lại cho bà rồi nói:

- Mẹ hài nhi kiếm được tiền rồi, mẹ không cần phải lo lắng.

- Con hôm nay lấy tiền đâu ra mà mua dã linh chi?

- A Lãng con nói thật cho ta biết, có phải con đi ăn trộm không? Nếu là như vậy thì mẹ thà chết đói chết cóng chết bệnh chứ không cần con lo.

biglove

295. Chương 43: Mời Chào.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 43: Mời chào.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Hám Lãng dùng sức lắc đầu:

- Mẹ, con không đi ăn trộm.

- Vậy con nói cho ta biết, con kiếm đâu ra nhiều tiền như vậy?

- Con, con...

- Nói.

Hám Lãng khẽ cắn môi, thấp giọng mà nói:

- Mẹ hài nhi hôm nay gặp một đại nhân vật, người ta coi trọng khí lực của con muốn dẫn hài nhi đi phát tài, mẹ, ngày mai hài nhi có thể ra ngoài, đi tới một nơi rất xa, đại nhân vật kia cho con một trăm quan nói con an trí người nhà, mẹ mẹ yên tâm đi hài nhi tuyệt đối không làm chuyện xằng bậy, con đã xin chú mập, cho hài nhi nghỉ phép chiếu cố cho mẹ một thời gian.

- Được liệu cũng đã mua đầy đủ cho nên mẹ không cần phải lo lắng, đợi hài nhi kiếm tiền đủ chúng ta trở về quê mua một khối ruộng tốt rồi cả hai sẽ sống sung sướng cả đời.

- Tốt, tốt lắm.

Lão phụ nhếch môi nở ra một nụ cười vui vẻ.

Tuy nhiên nụ cười vừa trôi qua thì bà cấp tốc hỏi:

- A Lăng, con đi ra ngoài có nguy hiểm không?

Hám Lăng vội vàng nói:

- Không có, không có nguy hiểm, mẹ đa tâm rồi.

Những lời này vừa nói ra, trong lòng hắn lại lo lắng, những lời của Trịnh Ngôn Khánh lại quay về, có lẽ lần này đi sẽ nguy hiểm, thậm chí sẽ mất cả tính mạng.

Hám Lăng không sợ chết, nhưng nếu hắn chết thì ai lo lắng cho mẹ hắn?

Hay là chạy trốn?

Dù sao Trịnh Ngôn Khánh cũng đã đưa tiền cho hắn, hắn hiện tại suốt đêm rời khỏi huyện Dịch, tìm một nơi hoang vu ẩn cư, cho dù Trịnh Ngôn Khánh có bản lĩnh thông thiên cũng không tìm ra được.

Lão phụ khẽ nói:

- A Lăng, nếu như không có gì nguy hiểm thì tại sao người ta lại cho con nhiều tiền như vậy? Bằng không con đem tiền trả lại cho người ta, mẹ thà bị bệnh chết cũng không muốn con xảy ra chuyện gì, cha con chỉ có một mình con là đứa con trai, con xảy ra chuyện gì thì ta sau này xuống suối vàng sao dám đối mặt với ông ấy.

- Mẹ, thật sự không có nguy hiểm.

- Nếu không có nguy hiểm thì hắn là đi làm chuyện thương thiên hại lý phải không?

- Cũng không phải.

Hám Lăng hơi nóng nảy cất tiếng nói:

- Mẹ, hài nhi không dối gạt mẹ, người này vô cùng nổi danh, trước kia mẹ cũng nhắc qua, chính là Ngõng công tử, Bán Duyên Quân, Trịnh Ngôn Khánh, Trịnh công tử phụ trách việc vận chuyển lương thảo, cũng cần có người võ nghệ cao cường bảo hộ, mẹ mẹ cũng biết con từ trước đến nay theo Cao gia gia luyện võ, luyện được một thân bản lĩnh, chỉ khổ nỗi không có đất thi triển.

- Còn nữa, lương thảo triều đình ai dám ngăn lại?

- Bên trong còn có mấy vạn quân, cướp bóc lương thảo chẳng phải là tìm con đường chết hay sao? Cho nên hài nhi không có nguy hiểm gì, mẹ cứ yên tâm đi!

- À, chính là Ngõng công tử “Khúc hạm hướng thiên ca” sao?

Hám Lăng nói:

- Chính là người này.

Sắc mặt của lão phụ lập tức trở nên tươi cười.

- A Lăng, nếu như là Ngõng công tử thì tương lai của con không chừng sẽ rất tốt, được rồi con nói vậy thì ta đã yên tâm.

- Mẹ chờ con một lúc, con đem thuốc sắc tới.

Lão phụ gật gật đầu tựa mình trong nệm chần, thay đổi diện mục.

Ngược lại Hám Lăng cảm thấy không yên.

Hắn muốn đem mẹ của mình chạy suốt đêm khỏi huyện Dịch nhưng cảm thấy làm như vậy cả đời này hắn cũng không ngóc đầu lên nổi.

Trong lòng của Hám Lăng ngày càng hỗn loạn.

Chỉ thấy mẹ của hắn sau khi được sắc thuốc và ăn uống thì mau chóng chớp mắt.

Trốn hay là không trốn đây?

Con mẹ nó, chuyện này đúng là một vấn đề.

Nỗi lòng bất an, chẳng mấy chốc Hám Lăng đã chìm vào giấc ngủ.

Hắn đang mơ mơ màng màng bỗng nhiên gọi tên hắn, hắn vội vàng mở to mắt mà ngồi dậy:

- A Lăng, bên ngoài hình như có xe ngựa dừng lại.

Hám Lăng giật mình, xuyên qua giường khe cửa phát hiện ra trời đã sáng, hắn vội vàng đứng lên mà khẽ nói:

- Mẹ con đi xem xem.

Dứt lời xong, Hám Lăng phủ thêm áo ngoài cầm lấy một thanh trường đao.

Hám Lăng rời khỏi phòng thì đã thấy ở bên ngoài dừng lại hai chiếc xe ngựa, còn có hơn trăm quan quân hộ vệ hai bên.

Cầm đầu chính là một thiếu niên anh tuấn, đầu đội vòng bạc, mặc áo bào trắng, răng trắng môi hồng, cho thấy khí thế oai hùng.

- Trịnh công tử?

Hám Lăng nhìn thấy người tới thì khẽ lắp bắp kinh hãi.

Hắn ngẩng cao đầu nhìn thấy sắc trời đã là sáng sớm, hiện tại còn cách giữa chưa hai canh giờ nữa.

Vừa định mở miệng hỏi thăm thì đã Trịnh Ngôn Khánh đã cất tiếng:

- Hám Lăng, mau đưa ta đi thăm lệnh đường.

- Sao?

Hám Lăng kinh ngạc nhìn Trịnh Ngôn Khánh, không hiểu tại sao Trịnh Ngôn Khánh lại hạ mình tới đây, tuy nhiên hiện tại hắn không thể đem Trịnh Ngôn Khánh mà đuổi đi.

Vì vậy Hám Lăng liền dẫn Trịnh Ngôn Khánh vào trong phòng.

Trịnh Ngôn Khánh bước tới bên cạnh lão phu nhân, tự mình giới thiệu một phen rồi cất tiếng nói:

- Lão phu nhân, ta là Văn kỳ úy đương triều, Huỳnh Dương An Viễn đường Trịnh Ngôn Khánh, hôm qua gặp lệnh lang ở trong thành, mới quen đã thân, lệnh lang võ nghệ cao cường cho nên Trịnh mỗ trong lòng vô cùng yêu mến, hôm nay Trịnh mỗ đến đây thứ nhất là để lão phu nhân không cần phải lo lắng cho hắn thứ hai là tới thăm hỏi bệnh tình của lão phu nhân.

Ngôn Khánh ở núi Nga Mi hai năm, tuy nói chỉ làm việc lật vật cho Tôn Tư Mạc nhưng cũng thông hiểu không ít y lý. Trịnh Ngôn Khánh quyết ý muốn có Hám Lăng, đương nhiên không chỉ bỏ ra 100 quan tiền, muốn làm cho Hám Lăng toàn tâm toàn ý thuận phục thì 100 quan tiền không mua được tâm của hắn.

Trịnh Ngôn Khánh không nhớ rõ ở trong lịch sử có một nhân vật như Hám Lăng hay không.

Nhưng nếu như có thể thu phục được người này thì đối với hắn mà nói đúng là có được một cánh tay đắc lực.

Cho nên Trịnh Ngôn Khánh suốt đêm triệu kiến y sinh ở dịch quán, hỏi thăm kỹ càng bệnh tình của mẹ Hám Lăng.

Hắn cũng hiểu chút ít về y lý, lại đến gặp những y sinh kia nên đối với bệnh tình của bà cũng hiểu rõ đại khái.

Ban đầu Hám Lăng còn không tin Trịnh Ngôn Khánh biết y thuật.

Nhưng khi Trịnh Ngôn Khánh nói ra những lời kia giống như các y sinh thì Hám Lăng toát ra một vẻ hi vọng.

- Trịnh công tử, xin hỏi bệnh tình của mẹ tại hạ có thể chữa được không?

Hắn không hiểu được phải xưng hô với Trịnh Ngôn Khánh thế nào, Ngôn Khánh chỉ là một lữ soái, nói cao cũng không phải là cao, nói thấp cũng không phải là thấp, nếu gọi là tướng quân đô úy đều không phù hợp, còn gọi Ngôn Khánh là chúa công thì hẳn thật sự chưa từng nghe.

Ta chỉ bán mạng cho nhà ngươi mà thôi.

Mà muốn xưng hô là chúa công thì phải thuận phục

biglove

296. Chương 44: Tới Sa Ti Thành.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 44: Tới Sa Ti thành.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Ngôn Khánh cười cười:

- Bệnh tình của lão phu nhân nói dễ cũng không phải là dễ, mà khó cũng không phải là khó, chỉ cần mười ngày một lần phục dụng dã linh chi đồng thời tiến hành điều trị thích hợp là có thể khỏi.

Những lời này của Trịnh Ngôn Khánh giống y như đúc như các y sinh.

Hám Lăng không khỏi cúi đầu xuống.

Hắn làm sao không biết chỉ cần điều dưỡng bằng dã linh chi cho tốt là được.

Nhưng vấn đề là hắn chịu nổi hao tổn như vậy sao? Một lạng dã linh chi cũng phải đến mười quan, một tháng ít nhất cũng phải tốn tới 30 quan, 100 quan cũng chỉ đủ cho hắn tốn tới 3-4 tháng mà thôi.

Trịnh Ngôn Khánh không để ý đến Hám Lăng mà khẽ cầm bàn tay thô ráp của lão phu nhân.

- Lão phu nhân ta có một đề nghị.

- Ở huyện dịch này tuy an ổn nhưng mà cướp đường đạo tặc cũng không ít, bất kể là nhân lực hay vật lực cũng không đủ.

- Hám Lăng theo ta, lão phu nhân nếu không yên ổn thì hắn cũng không yên tâm.

Cho nên Trịnh mỗ có một ý nghĩa, đưa phu nhân đi Cùng huyện dưỡng bệnh, ở đó có người chiếu cố hơn nửa khoảng cách từ Huỳnh Dương tới Lạc Dương cũng không xa, tìm y quán cũng dễ, mua thuốc cũng vì vậy mà dễ hơn nhiều. Lão phu nhân có thể an dưỡng tuổi già mà Hám Lăng cũng yên tâm làm việc.

Hám Lăng nghe được lập tức nảy sinh hi vọng.

Hắn nhìn lại về phía lão phu nhân, mà lão phu nhân cũng lâm vào trầm tư.,

Lão phu nhân có lẽ không biết chữ cũng không hiểu thi từ ca phú nhưng có kinh nghiệm mấy chục năm, làm sao không nhận ra tâm ý của Ngôn Khánh?

Tiểu oa nhi này muốn mời chào A Lăng.

Tuy nhiên đây cũng không phải là một chuyện xấu.

Những năm gần đây A Lăng vì chiếu cố mình mà chịu đau khổ, ăn cũng không đủ no, mặc không đủ ấm, tuy rằng nó không nói ra nhưng bà làm sao có thể không biết.

Hiện tại có một cơ hội cho A Lăng đổi vận.

Vị Trịnh công tử này dù sao cũng là nhà thế gia, thanh danh bên ngoài rất tốt, tiền đồ cũng vô cùng sáng rọi, nếu như A Lăng theo hắn không chừng có thể làm ra một thân sự nghiệp, mà mình cũng có người chiếu khán, đối với A Lăng miễn đi rất nhiều phiền toái.

Đây chính là chuyện tốt.

Lão phu nhân nói:

- Trịnh công tử đã nói vậy, lão phu nhân sao đành cự tuyệt?

A Lăng nhà ta sau này nhờ công tử chiếu khán, A Lăng, con theo Trịnh công tử cho tốt, đừng phụ tâm ý của công tử.

Hám Lăng nói:

- Mẹ cứ yên tâm, hài nhi nhất định sẽ làm việc thật tốt.

- Hám Lăng, ta đã nói với huyện lệnh Hoàng Văn Thanh, mời hắn xuất ra một chút nhân thủ hộ tống lão phu nhân trở về Củng huyện.

Xe ngựa đã tới, tùy thời có thể lên đường, lão phu nhân có lời gì cứ nói ra, hiện tại quân vụ bận rộn, tại hạ trở về quân doanh trước.

Vào buổi trưa, Hám Lăng sau khi đưa mẫu thân ra khỏi huyện Dịch mới tới quân doanh của Ngôn Khánh báo danh.

Trịnh Ngôn Khánh ủy nhiệm hắn trở thành hữu tùy tùng.

Hôm nay Trịnh Ngôn Khánh ở trong quân doanh chỉ có chức lữ soái, dựa theo đạo lý thì hắn chưa đạt tới mức phân phối tùy tùng, nhưng Dương Quảng đã phong hắn là Văn Kỳ Úy, theo tước vị hắn cũng có thể chọn lựa tùy tùng.

Ngôn Khánh xuất thân ở An Viễn đường nên cũng tiếp nhận danh hào mãnh hổ.

Hùng Đại Hải là tả tùy tùng, Hám Lăng là hữu tùy tùng.

Cộng thêm cả Thẩm Quang nữa, Trịnh Ngôn Khánh đã có một hổ trưởng. Lần này Trịnh Ngôn Khánh dùng tiền của chính mình để trả lương cho Hùng Đại Hải và Hám Lăng, cho nên công lao của Trịnh Ngôn Khánh càng lớn, địa vị của bọn hắn càng cao.

Đây cũng là thủ đoạn mà các thế gia thường dùng nhất.

Trịnh Ngôn Khánh một phương diện ở huyện Dịch lo tiếp nhận đồ dùng ở nơi khác chuyển tới, một phương diện thì phân phối cho hơn hai trăm quan binh cùng với 300 tông đoàn của Tạ gia sát nhập lại, ngày đêm luyện tập.

Tạ Khoa thuở nhỏ đọc thuộc lòng binh pháp, so sánh lại còn nhiều hơn cả Trịnh Ngôn Khánh.

Tuy nhiên hắn không giỏi điều binh khiển tướng, cho dù đọc nhiều cũng chỉ là lý luận suông.

Cho nên Trịnh Ngôn Khánh vô cùng tức giận đem vị trí của mình hạ thấp xuống.

500 người này tạo thành hộ quân, lấy Tạ Ánh Đăng làm chủ mà Trịnh Ngôn Khánh thì làm tư mã trong quân, hiệp trợ Tạ Khoa.

Lúc nhàn hạ hắn mang theo ba người Thẩm Quang đi quanh huyện Dịch thăm Hoàng Văn Thanh hoặc các danh sĩ ở địa phương.

Huyện Dịch chính là Lai Châu Sơn Đông sau này.

Ở nơi đây thắng cảnh không ít, ở thời kỳ Tùy Đường nổi tiếng nhất chính là dãy núi Vân phong ở phía Nam huyện dịch, phong cảnh vô cùng tươi đẹp.

Tháng hai hạ tuần, Ngôn Khánh được lệnh áp giải lương thảo theo thuyền biển tiến về phía Sa Ti thành tập kết.

Đồng thời Tùy quân cũng đã đến bờ sông Liêu thủy, hướng về phía Cao Ly hung hãn công kích.

Sa Ti thành chính là Kim huyện thuộc Liêu Ninh đời sau.

Ngôn Khánh lúc đến Sa Ti thành thì đã là cuối tháng hai.

Tiền quân thủy quân và trung quân cũng đã xuất kích.

Hậu quân thì còn khoảng hai ba vạn người do Chu Pháp tọa trấn, Ngôn Khánh cùng với Tạ Khoa đem lương thảo tới lập tức tiến vào trong quân trưởng báo danh.

- Trịnh Lữ soái, Tạ công tử, hai người vừa vặn tới.

Chu Pháp nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh và Tạ Khoa cao hứng vô cùng:

- Đại tướng quân đã vượt biển xuất kích, ta cũng mười ngày sau lãnh binh xuất chinh.

Hôm nay đúng lúc hai người tới, giảm cho ta một tâm sự.

Trịnh Ngôn Khánh nghe được lời này thì trong lòng không khỏi trầm xuống.

Đại tướng quân Lai Hộ Nhi vẫn không muốn gặp hần?

Hần mang theo bốn người Trịnh Tĩnh Mạch Tử Trọng đi trước vào Sa Ti thành, cho nên không tiếp kiến vào Trịnh Ngôn Khánh, chuyện này cũng có thể hiểu được, nhưng sau đó bỏ Trịnh Ngôn Khánh ở huyện Dịch, thậm chí ngay cả lễ tuyên thệ trước khi xuất quân cũng không cho Trịnh Ngôn Khánh tham gia.

Hiện tại biết Trịnh Ngôn Khánh đến đây, lại làm ra điều này cho thấy nếu hần không chán ghét cực điểm tuyệt sẽ không như vậy.

Hiển nhiên hần đoán chắc về sau Trịnh Ngôn Khánh sẽ tới Sa Ti thành, tốt xấu gì Trịnh Ngôn Khánh cũng có chức quan Văn Kỵ úy, đồng thời ở trong sĩ lâm vô cùng nổi danh, Lai Hộ Nhi dùng cách này để đối phó với Trịnh Ngôn Khánh, thậm chí đem hần biên giới hóa. Đúng vậy Trịnh Ngôn Khánh không muốn tham gia chiến sự nhưng Lai Hộ Nhi làm như vậy cho thấy Trịnh Ngôn Khánh vô cùng bị khinh thị.

Hần từ sau khi làm ra Vịnh ngỗng thể chưa từng bị lãnh đạm như vậy.

Nghĩ tới đây lông mày của Trịnh Ngôn Khánh liền nhăn lại.

297. Chương 45: Hùng Khoát Hải.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 45: Hùng Khoát Hải.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Chu Pháp làm sao không nhận ra Trịnh Ngôn Khánh trong lòng không thoải mái, Phùng Trí Đại và Trịnh Tĩnh sau khi tới Sa Ti thành buông lời gièm pha, Mạch Tử Trọng mặc dù không thích nói xấu sau lưng người khác nhưng dĩ nhiên cũng không đứng ra nói tốt cho tình địch, đặc biệt là Trịnh Ngôn Khánh sau khi mang theo Bùi Thúy Vân bỏ trốn đã làm cho Mạch Tử Trọng rất đau đớn.

Lúc này hần không đứng ra bỏ đá xuống giếng đã là đại trượng phu rồi.

Kết quả là Lai Hộ Nhi đối với Trịnh Ngôn Khánh ngày càng có nhiều ác cảm, Trịnh Ngôn Khánh bất quá chỉ là thiếu niên đặc chí, ý vào một chút tài năng ngang ngược càn rỡ không coi ai ra gì, đặc biệt Lai Hộ

Nhi cũng đã nghe chuyện Trịnh Ngôn Khánh ở trong quân doanh của Phùng Đại Trí phát sinh xung đột, khiến cho hắn càng không thích Trịnh Ngôn Khánh.

Chu Pháp mặc dù giải thích một hai câu cho Trịnh Ngôn Khánh, nhưng Lai Hộ Nhi không hề lắng nghe.

Cục diện xấu hổ này dù sao hắn cũng chỉ là một phó tổng quản, làm phụ tá của Lai Hộ Nhi nên không làm chủ được.

Nếu không vì Trịnh Ngôn Khánh có lẽ hắn đã sớm theo quân xuất phát.

Chu Pháp trong lòng vô cùng tinh tường, đừng nói Trịnh Ngôn Khánh thiếu niên khí thịnh cho dù là người lãnh đạm cũng không tiếp nhận nổi, nếu như đổi lại là một thiếu niên khác thì chắc đã dẫn đầu tông đoàn không nói nhiều lời mà cáo từ rời đi.

Nhưng là như vậy Lai Hộ Nhi sẽ coi là cực kỳ đắc tội.

- Trịnh lữ soái, tổng quản vốn định chờ công tử tới xong sẽ tiếp kiến công tử.

- Nhưng bởi vì quân tình khẩn cấp, Liêu Đông đã khai chiến nên không thể không vượt biển trước, chuẩn bị công kích Bình Nhưỡng, trước khi rời đi, tổng quản còn ủy thác ta, biểu thị sự áy náy với công tử, cũng ủy nhiệm công tử làm chức Thương Tào tòng quân, mười lăm ngày sau theo đại tướng quân vượt biển, tại bờ tây Giang Bá thủy mà hạ trại.

Mấy ngày nay thì công tử ở lại đây, lo chuyện lương thảo.

Mười lăm ngày sau theo quân xuất kích, lúc đó sẽ tụ hội tại Giang Bá thủy, tổng quản sẽ đích thân tiếp kiến.

Thương Tào tòng quân, trên danh nghĩa là chủ quản nhà kho.

Trên khuôn mặt Trịnh Ngôn Khánh hiện ra vẻ ngưng trọng.

Hắn khom tay hành lễ:

- Mặt tướng nghe lệnh.

Chu Pháp trong lòng cười khổ, tuy nhiên trên mặt vẫn hiện ra vẻ nhu hòa.

- Trịnh tư tào trên đường vất vả, hãy nghỉ ngơi trước.

Ngôn Khánh cùng với Tạ Khoa cáo từ khỏi quân trưởng.

Rời khỏi quân doanh, Tạ Khoa chợt nói:

- Ngôn Khánh, chúng ta trở về.

- Trở về đâu?

- Dĩ nhiên là về nhà, ta từng nghe nói Lai Hộ Nhi chiêu hiền đãi sĩ có phong khí danh sĩ, hôm nay nghe danh mà không bằng gặp mặt.

- Ta và người từ huyện Dịch tới đây, chốc lát đã tới ba tháng, hắn không hề triệu kiến mà lại tìm khắp lý do để gây khó dễ, ta và người tại sao lại phải tới nơi quỷ quái này? Tư Tào tòng quân, hừ ta và người trở thành người coi kho lật vặt cho hắn rồi.

Trịnh Ngôn Khánh cười cười:

- Chúng hiện tại nếu như đi chỉ sợ ngày sau bị người khác xem thường.

- Tư tào ít nhất cũng cho chúng ta một quân chức.

- Tạ đại ca Tái ông mất ngựa *, làm sao biết chuyện này không phải là phúc? Chỉ là huynh bị ta làm cho phiền hà.

* Tái ông mất ngựa; họa phúc khôn lường (một ông già ở vùng biên giới bị mất ngựa, mọi người đến an ủi ông, ông bảo rằng: 'làm sao biết đó không phải là cái phúc?'. Ít lâu sau, con ngựa của ông quay trở về kéo thêm một con ngựa nữa. Mọi người đến chúc mừng, ông bảo biết đâu đó lại là họa. Quả vậy, con trai ông vì cười tuấn mã bị ngã què chân. Mọi người đến an ủi, ông bảo không chừng thế lại là phúc. Chẳng bao lâu,

có giặc, trai tráng phải ra trận, riêng con ông vì tàn tật được ở nhà sống sót. Ví với chuyện không hay trong một hoàn cảnh nào đó có thể biến thành chuyện tốt)

Tạ Khoa nở ra nụ cười:

- Hiền đệ nói gì vậy? Ta và người nằm đó ở Bạch Tước Tự đâm máu chém giết sinh tử với nhau, đâu có dị nghị, lần này ta cũng không hứng thú ra chiến trận, nếu không phải là gia phụ mong đợi thì ta cũng không chạy tới đây chịu ủy khuất.

Dứt lời hần và Trịnh Ngôn Khánh nhìn nhau nhin không được mà cười rộ lên.

Hai người sau khi trở về doanh, Ngôn Khánh ra lệnh cho binh mã dưới trướng, gấp rút nghỉ ngơi rồi hồi phục.

Kỳ thật cũng không có gì nghỉ ngơi và hồi phục, tuy nhiên cũng giống như ở huyện Dịch, luyện binh thao diễn chỉnh đốn quân kỷ đồng thời Chu Pháp còn đem sáu trăm thủy quân nữa, ủy nhiệm cho Trịnh Ngôn Khánh chức giáo úy.

Tuy nhiên tiếp nhận đoàn quân mới này Trịnh Ngôn Khánh cũng không nguyện ý cho lắm, hiện tại tăng thêm 600 người nhìn thì binh lực gia tăng nhưng trên thực tế sức chiến đấu suy giảm không ít, hần phải đem hai trăm quân tan ra, gây dựng lại đội ngũ.

Bởi vậy sẽ xuất hiện một số lão binh bất mãn, trong doanh gây chuyện, Trịnh Ngôn Khánh ngược lại không hề sợ hãi.

Hần tới ngày thứ ba giờ mẹo thăng trướng kiểm kê binh mã.

Sau đó chém liên tục 27 tên binh lính càn quấy, máu chảy đầm đìa, thủ cấp treo đầy đặc trong doanh trướng, binh mã lập tức an ổn.

Ngày xưa Trịnh Ngôn Khánh ở Huỳnh Dương cũng từng đại khai sát giới.

Đối phó với những lão binh này, hần không hề có chút nường tay.

Chu Pháp đối với thủ đoạn mạnh mẽ và cứng rắn này của Trịnh Ngôn Khánh cũng tán thưởng không thôi.

Vốn hần cho rằng Trịnh Ngôn Khánh làm chủ những lão binh cứng rắn này sẽ gặp phiền toái nhưng hiện tại không cần phải lo nữa, vì vậy tới ngày thứ Tám, hần đã vượt biển, tiến về phía hải phổ.

Bảy ngày nữa trôi qua, Ngôn Khánh lại suất lĩnh binh mã, áp giải lương thảo, leo lên tàu chiến.

Thời gian từ từ trôi qua bỗng một hôm, Hùng Đại Hải đi tới trước mặt Trịnh Ngôn Khánh, gãi gãi đầu tựa hồ như có ý gì đó.

- Đại ca, đệ muốn nhờ huynh một chuyện.

- Chuyện gì?

- Đệ tên là Đại Hải, hôm nay nhìn thấy biển cả bao la hùng vĩ cho nên đệ thấy danh tự của mình có hơi tục khí, hay là huynh sửa lại một chút, lấy cái tên hùng tráng và dễ nghe như Thẩm đại ca và A Lăng.

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình mà cười nói:

- Đại Hải, tên của đệ cũng không kém, cần gì phải sửa.

- Nhưng mà đệ vẫn cảm thấy cái tên Đại Hải có phần tục khí.

Chưa đến Trịnh Ngôn Khánh mở miệng, Tạ Khoa đã nói:

- Đại Hải, tên của người nếu như thấy tục khí thì đổi thành Khoát Hải, người thấy thế nào?

Hùng Đại Hải nghĩ nghĩ rồi gật đầu:

- Hùng Đại Hải, Hùng Khoát Hải?

- Cái tên này rất êm tai, ha ha từ nay về sau ta tên là Hùng Khoát Hải.

Dựa theo đề nghị của Tạ Khoa, Trịnh Ngôn Khánh còn chưa kịp phản ứng thì Hùng Đại Hải đã kêu lớn.

298. Chương 46: Chiến Sự Ở Liêu Đông.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 46: Chiến sự ở Liêu Đông.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Ngôn Khánh ngẩng đầu nhìn Hùng Đại Hải.

Ngôn Khánh cất tiếng hỏi:

- Đại Hải, vừa rồi đệ nói đệ muốn có tên là Hùng Khoát Hải sao?

Hùng Khoát Hải, chính là Tử Diện Thiên vương, hảo hán đứng thứ tư thời tùy đường.

Đây là một nhân vật ở trong tùy đường diễn nghĩa, ở trong ấn tượng của Trịnh Ngôn Khánh cũng thế, sử sách cũng thế, tư tri thông giám cũng thế đều không ghi lại hẳn.

Có lẽ đây là một nhân vật hư ảo.

Trịnh Ngôn Khánh vẫn cho rằng hình tượng của Hùng Khoát Hải nhất định phải đến từ một vị đại vương trong núi.

Trong tiểu thuyết có nói, Hùng Khoát Hải thân cao một trượng, lồng ngực phát tim, trên mặt có chòm râu xồm xoàm, hai tay dùng hai lưỡi búa to, nặng tới 160 cân, khoan đã Hùng Đại Hải dùng cái búa sao giống như cái búa của Hùng Khoát Hải trong tiểu thuyết, chỉ là nó nặng tới 200 cân nặng hơn Hùng Khoát Hải trong tiểu thuyết nhiều.

Ngoại trừ điều này ra, Hùng Đại Hải cơ hồ giống như Hùng Khoát Hải trong tiểu thuyết như đúc.

Thân cao, khoảng một trượng thể trọng nặng gần 300 cân... chòm râu hiện tại vẫn chưa có nhưng dù sao hẳn vẫn còn nhỏ, tương lai có cũng không phải là điều không thể.

Trịnh Ngôn Khánh như nằm mộng rồi.

Hắn chưa bao giờ cho rằng, mình xuyên việt tới đây sẽ đem Hùng Đại Hải và Hùng Khoát Hải hai người liên hệ cùng một chỗ với nhau.

Nhưng vấn đề là cảnh tượng này thật sự đã hiện ra trước mắt của hắn.

Liên tưởng đến chuyện trước đây, Hùng Đại Chuy từng kiến nghị muốn rời khỏi Lạc Dương, dời tới Thái Nguyên, Hán Vương Dương Lương sau khi tạo phản, Thái Nguyên bị tàn phá, nếu như xuất hiện tình huống này, Hùng Đại Chuy không còn sống, thì Hùng Đại Hải mất đi người nhà rất có thể biến thành Hùng Khoát Hải.

Trong tiểu thuyết, Hùng Khoát Hải cũng dời vào núi hoạt động... Hùng Khoát Hải bị Trịnh Ngôn Khánh nhìn chăm chăm, trong lòng cảm thấy bất ổn, tâm thần bất an.

- Đại ca, nếu huynh không thích cái tên này thì cứ gọi đệ là Hùng Đại Hải vậy.

Trịnh Ngôn Khánh bỗng dừng nở ra một nụ cười lắc đầu liên tục.

Ở trong thế giới quan trường chìm nổi này hắn đã luyện cho mình khả năng hỉ nộ bất lộ, đây là một chương trình học bắt buộc của người làm quan, Ngôn Khánh đã từng gặp qua rất nhiều danh nhân, Phòng Huyền Linh, Từ Thế Tích, Đỗ Như Hối, thậm chí là Vũ Văn Thành Đều chưa biểu lộ vẻ ngạc nhiên bao giờ,

nhưng Hùng Khoát Hải sống bên cạnh mình bảy năm mà Trịnh Ngôn Khánh lại không biết, thì thật đáng ngạc nhiên.

- Đại hắc tử.

- Dạ.

- Đáp ứng ta một chuyện sau này đừng dựa vào cửa thành gần quá.

Trong tiểu thuyết Hùng Khoát Hải bị cửa thành nghìn cân đè chết, chết rất thê thảm, ngay cả toàn thân cũng không được.

Trịnh Ngôn Khánh không đầu không đuôi nói một câu khiến cho Hùng Khoát Hải không hiểu thấu, Thẩm Quang và Tạ Khoa bọn họ cũng càng ngạc nhiên.

Tuy nhiên Hùng Khoát Hải vẫn khờ khạo đáp:

- Đại ca, đệ nhớ kỹ lời huynh dạy.

Ngôn Khánh cười cười, hắn cảm thấy mình như bị tâm thần, chuyện ở trong tiểu thuyết làm sao mà đúng được, hơn nữa Hùng Khoát Hải đi theo hắn cũng không có khả năng bị như vậy, nhìn thấy Hùng Khoát Hải chất phác tươi cười, Trịnh Ngôn Khánh gật gật đầu, kéo Hùng Khoát Hải tới bên cạnh hắn ngồi xuống.

Hùng Khoát Hải đã xuất hiện.

Những nhân vật kế tiếp, khi nào thì xuất hiện đây?

Trịnh Ngôn Khánh nghĩ tới đây không khỏi chờ mong, không hiểu mười tám nhân vật hảo hán thời tùy đường sẽ có mấy người xuất hiện.

Đại nghiệp năm thứ tám, tức là năm 612 công nguyên, ngày 14 tháng 3

Trung Nguyên hiện tại đã trở thành một nơi chim hót trăm hoa đua nở, gió xuân thổi Giang Nam, hoa đào đua nhau khoe sắc.

Nhưng mà ở hai bên bờ sông Liêu thủy, lúc này vô cùng thảm khốc.

Dựa theo kế hoạch, Tùy quân thẳng tiến về phía bờ tây của Liêu Thủy, có cơ hội lập tức qua sông chiến đấu.

Binh mã Cao Ly cũng tụ tập ở bên bờ đông, chuẩn bị cùng với Tùy quân quyết tử, bởi vì trước đó không thể tính toán chính xác cho nên thượng thư Vũ Văn Khải đã chế tạo cầu nổi có độ lệch khá lớn.

Cho đến khi cầu trải ra thì vẫn chưa lấp đầy khoảng cách giữa hai bờ sông, chỉ có một số ít đánh được về phía bờ đông.

Điều này khiến cho nhân số Cao Ly chiếm ưu thế, luân phiên xuất kích, đem Tùy quân qua sông tiêu diệt ở bờ Đông.

Nước sông nhuộm đỏ máu tươi, mà người Cao Ly cười nhạo, tiếng cười truyền tới bờ Tây.

Chủ chiến chính là tổ phụ của Mạch Tử Trọng, tả đồn vệ đại tướng quân Mạch Thiết Trọng, lúc này y hình dáng lửa cháy phừng phừng, dữ dằn vô cùng.

Nghe thấy người Cao Ly cười nhạo, lại phải trở mắt nhìn binh sĩ bị giết dưới đao của họ, Mạch Thiết Trọng nổi giận lôi đình.

- Tam quân binh sĩ, theo ta qua sông, qua sông, qua sông.

Mạch Thiết Trọng nghiêm nghị la lên, trường đao trong tay chỉ về phía bờ bên kia:

- Tính mạng của đại trượng phu ở nơi chiến trường, làm sao có thể chết trong tay nữ nhi?

Hàm nghĩa của hắn cùng với câu da ngựa bọc thân cũng giống nhau.

Trong nhất thời binh sĩ dưới trướng la lên, nguyên một đám nhảy xuống nước lội về phía bờ sông bên kia.

- Phụ thân, cha là tư lệnh tam quân làm sao có thể mạo hiểm.

Mạch Mạnh Tàicon trai trưởng của Mạch Thiết Trọng cúi trọng giáp, chuẩn bị lao ra mà nói:

- Nếu là đấu tranh anh dũng, hài nhi nguyện đi tiên phong, mong phụ thân xem hài nhi chiến đấu.

- Người võ nghệ chưa tinh, không đảm đương nổi trách nhiệm.

Ở trước mặt mọi người, Mạch Thiết Trọng không để cho Mạch Mạnh Tài một chút thể diện nào, hần cười to:

- Binh sĩ theo ta giết địch.

Mạch Thiết Trọng nhanh như lưu tinh xông lên cầu nổi.

Thân làm chủ soái, Mạch Thiết Trọng lao tới như vậy binh sĩ tướng lãnh phía dưới há có thể lui về phía sau, tả đồn vệ tướng quân Tiền Thế Hùng, Mạnh Kim Xoa cả hai theo sát phía sau, xông lên cầu nổi, sau đó lợi trong nước sông lạnh như băng, lao lên bờ.

Những người đi qua chém giết quân lính Cao Ly.

Quả nhiên Mạch Thiết Trọng tuy đã 50 tuổi nhưng do bảo dưỡng nên không vẫn lộ ra chút nào già yếu.

Ở bên cạnh, Tiền Thế Hùng cùng với Mạnh Kim Xoa cũng theo sát phía sau một đội nhân mã đã lên được bờ dùng thế hoành tảo thiên quân chiếm lấy bãi cát của liêu thủy.

- Mau bắc cầu nổi nữa.

Vũ Văn Khải ở trên bờ la không ngừng, binh mã dưới trướng lập tức nhanh hơn.

Ở bờ đông trên một ngọn núi, một lão giả áo đạo bào đang vuốt râu quan sát tình hình phía dưới.

- Lão nhân kia là ai vậy?

- Khởi bẩm thừa tướng, lão nhân đó chính là Mạch Thiết Trọng của Tùy quốc.

- Ha ha nghe danh không bằng gặp mặt, người này đúng là một mãng phu, Phát Xạ Minh Địch lệnh cho Ất Chi Sinh suất lĩnh thủy quỷ đốt cầu nổi.

Chúng ta hiện tại ở bờ đông Liêu Thủy, tiêu diệt toàn bộ Tùy quân, làm phấn chấn quân tâm.

Lão giả vừa ra lệnh từng thanh âm chói tai hưởng ứng không ngừng.

Trong chốc lát, Hà Đông trên bờ nổi lên bốn phía hai chi kỵ quân tả hữu xông ra chặt đứt sự liên hệ giữa Tùy quân và quân trong sông.

299. Chương 47: Mạch Thiết Trọng Chết

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 47: Mạch Thiết Trọng chết

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Cùng lúc đó từng quân binh ở trên cầu nổi phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Một luồng máu hiện lên trong nước, chỉ thấy ở trên nước sông có vô số người mặc áo quần bằng da, giống như là quái vật, trong tay cầm đoản đao sáng loáng không ngừng kéo Tùy quân xuống rồi giết chết.

- Quỷ nước, là quỷ nước, Cao Ly quỷ nước.

Một số tùy quân quen thuộc tình hình của Cao Ly liền kêu lên.

Theo đó một số Quỷ nước xuất hiện, trên người mang theo hỏa tập lập tức lửa cháy hừng hực, quân Tùy ở giữa sông sợ hãi, không ngớt hô to:

- Bắt tên, mau bắt tên giết chết quỷ nước.

Vũ Văn Khải cũng đã trải qua trăm trận, tự nhiên biết rõ quỷ nước này lợi hại.

Từ thời Bắc Chu, Vũ Văn Thái tiné hành phát động cuộc chiến ới nam triều, Quỷ nước ở giang Nam tạo thành sát thương cực lớn với binh mã Bắc Chu, hiện nay vẫn còn ở trong trí nhớ của Vũ Văn Khải, Vũ Văn Khải cảm thấy tình huống không ổn liền ra lệnh cho tên bắn xuống, lập tức bọn Quỷ nước tránh về phía bờ đông, tuy nhiên cũng còn rất nhiều người bị bắn chết.

Tuy nhiên nhiệm vụ của bọn họ đã xong.

Cầu nổi sau khi bị đốt, những thủy quân xông lên bờ đông đã mất đi viện binh.

Dưới sự chỉ huy của thừa tướng Cao Ly, kỵ quân ủa lên, tầng tầng lớp lớp vây quanh Tùy quân lại, Mạch Thiết Trọng tuy bị vây nhưng không hề sợ hãi chút nào, chỉ thấy hắn không ngừng chạy lên trường đao trong tay vung lên, mỗi một hàn quang xuất hiện là Cao Ly lại có người chết.

- Mau lấy cung điều cho ta.

Ở phía trên cao, một lão nhân lộ vẻ dữ tợn.

Lập tức có người hầu dâng cung, chỉ thấy người này cầm cung nhắm về phía Mạch Thiết Trọng đang điên cuồng chiến đấu, âm cung vừa vang lên, một mũi tên bay thẳng, lúc này Mạch Tử Trọng đã chém vào một gã Cao Ly máu tươi phun lên mặt của hắn.

Mạch Thiết Trọng đang chuẩn bị xóa đi máu đen trên mặt đi thì bên tai bỗng truyền tới một tiếng vang nhỏ.

Mạch Thiết Trọng vô ý thức lách mình ra thì đã thấy một mũi tên hồng bay tới bắn vào lồng ngực của hắn.

Mũi tên kia có chứa móc câu, chỉ thấy Mạch Thiết Trọng quát to một tiếng, một khối mã phóng tới, Mạch Thiết Trọng trốn không kịp bị thiết kỵ đụng té xuống đất, xương sườn gãy đâm vào phổi, hắn kịch liệt ho khan, trong mũi xuất hiện bọt máu, hai gã binh sĩ Cao Ly liền lao tới, hắn hét to một tiếng, một tay cầm lấy trường mâu hoành ngang một vòng, đem người kia chặt đứt làm hai.

Lão nhân ở phía trên cao lộ ra hung lệ.

Một lần nữa giương cung, mũi tên bắn vào vai của Mạch Thiết Trọng.

- Phụ thân....

Ở bờ Tây, Mạch Mạnh Tài thúc thủ vô sách, đau nhức quát to một tiếng.

Hắn mấy lần muốn xông vào trong Liêu thủy, nhưng đều bị bọn Vũ Văn Khải kéo lại.

- Tên bắn người kia là ai vậy?

Khởi bẩm Vũ Văn thượng thư, đó chính là tể tướng Cao Ly, Ất Chi Văn Đức.

- Ất Chi Văn Đức ta thề sẽ giết người.

Mạch Mạnh Tài điên cuồng gầm rú, nhưng không cách nào ngăn cản, Cao Ly cầm trường mâu xuyên qua thân thể của Mạch Thiết Trọng, Mạch Thiết Trọng thân trúng năm mũi tên, rốt cuộc cũng đã ngã xuống vũng máu, hắn chết trận không bao lâu, Tiền Thế Hùng và Mạnh Kim Xoa trước sau chết trận, 3000 quân tùy không ai sống sót.

Một tướng lãnh Cao ly dùng dây thừng trói chặt một chân Mạch Thiết Trọng mà kéo đi.

Vũ Văn Khải ánh mắt đầy máu, nghiêm nghị quát:

- Tam quân nhận lệnh, qua sông, qua sông, qua sông.... Cầu nổi lập tức mắc lên, vượt qua sông.
- Qua sông, qua sông, qua sông.

Quân Tùy khàn giọng la lên, ở trên mặt nước quanh quẩn hồi lâu không dứt.

Đại Nghiệp năm thứ tám ngày thứ 14, Trịnh Ngôn Khánh du sơn ngoạn thủy Hải phố.

Cái gọi là Hải phố kỳ thực là một bãi cát hoang vu, khoảng cách với đô thành không xa, cộng thêm ở đây thủy thể bằng phẳng, mà nước lại ăn rất sâu, vô cùng thích hợp cho chiến hạm đổ vào cho nên Lai Hộ Nhi chọn chỗ này.

Liều thủy mớ màn chém giết thảm thiết nhưng Trịnh Ngôn Khánh vẫn vô cùng thoải mái.

Hiện tại hấn chuẩn bị lui về phía Đông quận.

Nguyên nhân rất đơn giản, Lai Hộ Nhi không đón chào hấn.

Chiến tranh không tới phiên hấn anh dừng đi chiến đấu.

Nếu tình huống là như vậy, Trịnh Ngôn Khánh cũng được nhẹ nhõm thanh nhàn.

Hấn không nhớ rõ Lai Hộ Nhi lần này đi chinh phạt Bình Nhưỡng đến tột cùng là thắng hay bại nhưng dù sao lần đầu tiên chinh phạt Cao Ly kết quả vẫn là thất bại, điều này Trịnh Ngôn Khánh cũng không có biện pháp cải biến, Ngôn Khánh đến Hải Phố ba ngày, Lai Hộ Nhi đã suất lĩnh trung quân tới Bình Nhưỡng xuất phát, hấn cho Mạch Tử Trọng và Phùng Trí Đại làm quân tiên phong, lại dùng Trịnh Tĩnh làm tả hộ quân, đồng thời dùng thêm 3000 kỵ quân hợp kích, tổng cộng là 8000 binh mã.

Lai Hộ Nhi tự mình giám sát trung quân dùng thế lôi đình đánh về phía Bình Nhưỡng.

Cho nên nghênh đón Trịnh Ngôn Khánh chính là phó tổng quản Chu Pháp.

Chu Pháp đối với chuyện này cũng không có biện pháp, mà đối với cách làm của Lai Hộ Nhi, trong lòng hấn cũng vô cùng bất mãn.

Người đường đường là tổng quản thủy quân, tả kiêu vệ đại tướng quân.

Cho dù người không thích Trịnh Ngôn Khánh, thậm chí có thể ghét hấn, căm hận hấn nhưng người cũng không thể làm như vậy, người ta đường đường là Văn Kỵ Úy của triều đình, nghìn dặm xa xôi đến đây trợ chiến, đại tướng quân người thì hay rồi, ba tháng cũng không gặp mặt người ta một lần, lại nghe lời nói của đám người Trịnh Tĩnh và Phùng Trí Đại, né hấn như là né ôn dịch vậy. Nếu như chuyện này mà truyền ra ngoài, sẽ bị người trong thiên hạ chế nhạo.

Thế nhưng Chu Pháp không có cách nào khuyên bảo Lai Hộ Nhi.

Trên thực tế, mỗi lần Chu Pháp đề cập tới Trịnh Ngôn Khánh, Lai Hộ Nhi lại không vui chuyển sang đề tài khác.

Thế cho nên Chu Pháp nói một hồi lại không tìm cơ hội để nói.

Nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh Chu Pháp hơi xấu hổ:

- Trịnh giáo úy một phen vất vả.

Những lời này hấn đã nói ba lượt, ngay cả chính hấn cũng cảm thấy có chút có lỗi cho nên không muốn để Trịnh Ngôn Khánh hiểu lầm.

Lai Hộ Nhi không để ý hết thấy đi đắc tội với Trịnh Ngôn Khánh nhưng Chu Pháp thì không.

Hấn nghĩ nghĩ rồi trầm giọng nói:

- Hôm qua thám mã báo lại, Cao Ly từ thủ Cao Nguyên, ở cách Bình Nhưỡng sáu mươi dặm đã tập trung hơn mười vạn quân, ý cùng quân ta chiến đấu, tổng quản đã xuất kích toàn bộ, chỉ sợ trong nhất thời không cách nào cùng công tử tương kiến, tuy nhiên trước khi đi Lai tổng quản đã nói binh mã dưới trướng của công tử đã đến nên nghỉ ngơi hồi phục rồi chờ mệnh lệnh.

Dựa theo nội quy của Tùy Quân, tam phủ binh mã nhân số từ 800-1000 người.

300. Chương 48: Tấn Công Bình Nhưỡng.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 48: Tấn công Bình Nhưỡng.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Ngôn Khánh có chức vụ giáo úy, chấp chưởng một nghìn một trăm người mặc dù trong đó có 300 tông đoàn cũng đã đạt tới nhân số này. Trước đây Chu Pháp vì đảm bảo cho lương thảo vận chuyển nên không cân nhắc quá nhiều, hiện tại Lai Hộ Nhi vẫn cân nhắc thăng chức cho Trịnh Ngôn Khánh chức quan nào cho phù hợp.

Chu Pháp nghĩ nghĩ rồi nói:

- Trịnh giáo úy, công tử sau khi trở về điều 350 người ra dưới trướng nghe mệnh lệnh, Tà công tử cũng tạm làm giáo úy, lĩnh một đoàn binh mã khác hai người có thể tùy thời hỗ trợ nhau.

- Được.

Trịnh Ngôn Khánh cùng với Tà Khoa chấp tay hành lễ, rời khỏi trung quân.

Chu Pháp thở ra một hơi, trong lòng không ngừng cười khổ.

Phó tổng quản thủy quân gì chứ, ngay cả một chuyện lông gà vỏ tỏi cũng phải đi hao tổn tâm tư, phân phó cho đám người Trịnh Ngôn Khánh không những phải tiêu giảm binh mã cho Trịnh Ngôn Khánh mà còn phải cho vào một quân chức giáo úy khác.

- Hy vọng trận chiến này sớm kết thúc.

Chu Pháp xoa nhẹ gò má trong lòng thầm cười khổ:

- Đem đám đệ tử thiếu gia này tấn đi miễn cho nhiễu loạn.

Ngày 16 tháng ba.

Thời tiết lúc này khó đoán trước, bầu trời xanh vạn dặm không mây.

Trịnh Ngôn Khánh cùng với Tà Khoa chia nhau ra, ở ải Phổ đóng quân doanh xuống, tuy Chu Pháp không ra lệnh cho bọn họ cụ thể nhưng bọn họ cả ngày vẫn thao binh luyện mã.

Lai Hộ Nhi không cần bọn họ nhưng không có nghĩa là những quan quân ở Hải Phổ này không cần bọn họ.

Thêm vào việc Ngôn Khánh hào sảng kết giao, cho nên từ trên xuống dưới mọi người đều vui vẻ thậm chí là xưng huynh gọi đệ.

Ngày hôm nay, Trịnh Ngôn Khánh đang cùng với Tà Khoa nói chuyện thì đột nhiên Thẩm Quang đi qua báo lại, nói là Chu Pháp triệu tập chúng tướng nghị sự.

Ngôn Khánh và Tà Khoa không dám lãnh đạm, lập tức nón trụ quan giáp chỉnh tề, sau đó đi vào nơi trú quân, vì khoảng cách đến lều lớn không xa cho nên tất cả các đô úy và các đoàn giáo úy đều tập trung ở đại trướng, nguyên một đám sắc mặt ngưng trọng.

Chu Pháp thân cũng mặc trụ giáp mà đi tới.

Hắn trầm giọng nói:

- Hiện nay phía trước truyền đến tin, đại tướng quân đã đến Giang Bá thủy bờ, đánh tan quân ô hợp Cao Ly, hôm nay quân ta đã tiến tới trước thành Bình Nhưỡng, đại tướng quân hạ lệnh, cho chúng ta tới Giang Bá Thủy xây dựng căn cứ, đảm bảo cho lương đạo được thông suốt.

Chúng tướng nghe được đều tuân mệnh.

Trịnh Ngôn Khánh hữu khí vô lực cất tiếng.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, loại tình cảnh chướng mắt này sẽ không rơi vào trên đầu của hắn.

Hắn có thể tới Hải Phổ là tốt rồi, tùy thời có thể rút khỏi, không cần vào đám nguy hiểm vô vị này.

Nào biết, ánh mắt của Chu Pháp còn đảo qua chúng tướng ở trong lều, cuối cùng dừng lại trước mặt Trịnh Ngôn Khánh.

- Trịnh giáo úy.

- Có mặt tướng.

Ngôn Khánh vốn hơi giật mình, nhưng lập tức bước lên phía trước chấp tay hành lễ.

- Tạ giáo úy.

- Có mặt tướng.

- Hai người các người đem trọng binh mã, lập tức nhổ trại tới Giang Bá Thủy.

Chu Pháp nói xong lấy ra một địa đồ đưa cho hai người.

- Đây chính là chỗ tụ hợp ở Giang Bá Thủy cùng với Nam thủy, cũng chính là lộ trình quân ta đã đi.

- Cho nên ta muốn hai người ở đây xây dựng căn cứ, cam đoan lương đạo từ Nam Thủy tới Bình Nhưỡng được thông suốt, hai ngày sau các người có thể hạ trại, nếu như Bình Nhưỡng lương thảo có vấn đề thì các người cứ mang đầu tới gặp.

Trịnh Ngôn Khánh nheo mắt lại, cố gắng nhớ lại chuyện của Bình Nhưỡng ở kiếp trước.

Hai người sau khi ra khỏi quân trường, chuẩn bị lên ngựa thì bỗng nhiên có người kêu tên Trịnh Ngôn Khánh.

Quay đầu nhìn lại thì đã thấy Trịnh Hoàn Nghi từ trong doanh đi ra, Trịnh Ngôn Khánh không khỏi sững sờ, nhìn thoáng qua Trịnh Hoàn Nghi rồi hỏi:

- Trịnh Hoàn Nghi, không phải đệ đi theo quân xuất chinh sao, tại sao lại ở đây?

Trịnh Hoàn Nghi nhảy xuống ngựa:

- Ngôn Khánh, hôm nay đệ đảm nhiệm truyền lệnh của đại tướng quân, hôm qua Giang Bá Thủy đã đại thắng, đại tướng quân mệnh cho đệ báo cho Chu tổng quản biết, mong hắn khởi binh, quân ta hiện tại đã tới trước thành Bình Nhưỡng, ít ngày nữa sẽ công phá thành công.

Ngôn Khánh gật gật đầu:

- Như vậy rất tốt, ta đang muốn nhổ trại tiến tới Nam Thủy.

- Chu tổng quản mệnh cho huynh tới Nam Thủy?

- Đúng thế.

- Hì hì, Nam Thủy bên kia kỳ thực đã không còn tung tích của cẩu tặc Cao Ly nữa, tặc nhân sau khi bị đánh tan đã lui về Bình Nhưỡng mà trốn.

- Ngôn Khánh, huynh ở đây thật thanh thản.

- Chúng ta cố gắng chém giết ở Bình Nhưỡng mà huynh lại ở đây nhàn nhã, thật hâm mộ huynh.

Ngôn Khánh hơi kinh ngạc, nhìn qua Trịnh Hoàn Nghi, không nói thêm gì nữa, hắn nhận ra được Trịnh Hoàn Nghi đã có một chút thay đổi.

Giống như... rất đắc ý.

- Ngôn Khánh, đệ còn phải chạy về Bình Nhưỡng, không thể đồng hành với huynh, chờ chúng ta tới Bình Nhưỡng, bắt lấy thủ lĩnh phản loạn rồi tụ họp.

Trịnh Hoàng Nghi nói xong nhảy lên ngựa cáo từ Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Ngôn Khánh định nhắc nhở hần vài câu nhưng không biết phải làm thế nào.

- Hiền đệ, Hoàng Nghi tựa hồ có hơi thay đổi.

Khi quay trở lại Tả Khoa đột nhiên nói:

- Giống như có vẻ hơi đắc ý, không coi ai ra gì, đây cũng không phải là chuyện tốt.

Trịnh Ngôn Khánh cười nói:

- Bình sĩ thế gia nào mà không kiêu ngạo.

- Hoàng Nghi hôm nay con đường làm quan rộng mở, có chút kiêu ngạo cũng là bình thường, kỳ thật hần kiêu ngạo đệ không lo lắng, lo lắng là đại tướng quân cũng kiêu ngạo, vậy mới phiền toái.

Tả Khoa biến sắc hạ giọng nói:

- Hiền đệ, đệ lo lắng là.

Trịnh Ngôn Khánh gãi gãi đầu:

- Đệ cái gì cũng không lo lắng, chỉ cảm thấy không tốt lắm, đắc ý quá sẽ có chuyện, mà người Cao Ly lại vô cùng xảo hoạt.

Tả Khoa sắc mặt liền trở nên trầm mặc.

Mặc kệ là hần hay Trịnh Ngôn Khánh, nói cũng không có ai nghe.

Bởi vì cả nước cao thấp lúc này đều cho rằng Cao Ly chỉ là một tiểu quốc, tiêu diệt bọn họ dễ như trở bàn tay.

Trước cảm xúc lạc quan tràn ngập này, Trịnh Ngôn Khánh và hần có gì phản đối sẽ có tội danh làm dao động quân tâm.

- Ngôn Khánh, ta và đệ hợp binh lại một chỗ.

Tả Khoa đưa ra đề nghị, Trịnh Ngôn Khánh nghĩ nghĩ rồi gật đầu.

Hợp binh lại trong tay có một đoàn binh mã, dù có nhiều loạn cũng kịp thời ứng phó.

Chỉ mong sẽ không xảy ra nhiều loạn gì.

Chỉ mong là Lai Hộ Nhi sẽ thuận lợi đánh hạ Bình Nhưỡng.

Nhưng nếu như Lai Hộ Nhi có thể dẹp xong Bình Nhưỡng thì tại sao trong sử sách lại không hề ghi lại.

Nghĩ tới đây Trịnh Ngôn Khánh liền cảm thấy hỗn loạn

301. Chương 49: Nhận Định Của Tả Ánh Đăng.

[QUOTE=;343117]

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 49: Nhận định của Tả Ánh Đăng.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Cuộc chiến ở Liêu Đông cũng không thuận lợi.

Mất mát Mạch Thiết Trượng, Tiễn Thế Hùng và Mạnh Kim Xoa ba viên đại tướng, lại có Quang Lộc đại phu, tả hầu vệ đại tướng quân Đoạn Văn Chấn bị bệnh chết ở trong quân.

Đoạn đại tướng ở thời Bắc Chu đã là một viên tướng thành danh.

Trước khi chết Đoạn Văn Chấn còn lên lớp giảng bài cho Dương Quảng: Dùng thực lực quân đội có thể thắng Cao Ly dễ như trở bàn tay, nhưng trong trường hợp bệ hạ chớ nhúng tay vào chiến sự.

Sau này đúng là Dương Quảng không nghe theo, thậm chí hắn còn phát ra một lệnh: Nếu như người Cao Ly muốn đầu hàng nhất định quân Tùy phải đình chỉ công kích, thể hiện phong phạm của hoàng đế thiên triều.

Kết quả một hồi công thành lè mề ở Liêu Đông mở màn.

Chiếu lệnh phát ra, Trịnh Ngôn Khánh và Tạ Khoa đã tới Nam thủy, thiết lập hạ doanh.

Nơi này cách thành Bình Nhưỡng cũng không quá xa, ngồi ở trong doanh trướng có thể nghe thấy tiếng ngựa hí từ trong thành Bình Nhưỡng truyền tới.

Ngày mười chín tháng ba.

Quân Tùy và quân Cao Ly giao tranh ở Bình Nhưỡng quyết một trận tử chiến, quân Tùy một lần nữa bị đánh tan.

Vua Cao Ly đóng cửa thành lại ngoan cố chống cự.

Thế nhưng Lai Hộ Nhi lại đắc ý đóng quân ở bên ngoài Bình Nhưỡng, hắn hạ lệnh nghỉ một ngày, nếu như lúc này hắn thừa thế xông lên thì người Cao Ly không cách nào ngăn cản, Tùy quân tiến công Bình Nhưỡng bị phá, vua Cao Ly là Cao Nguyên bị bắt, thì cho dù chiến sự ở Liêu Đông không thuận lợi cũng là một đả kích nhân tâm lớn với Cao Ly.

Tin tức chiến thắng từ Bình Nhưỡng nhanh chóng được truyền tới tai của Trịnh Ngôn Khánh.

Nam Thủy cách Bình Nhưỡng chỉ hơn mười dặm cho nên có chuyện gì thì dĩ nhiên không giấu được tai mắt của Ngôn Khánh.

Nghe nói Cao Ly người tan tác mà Tùy quân đã đánh vào thành Bình Nhưỡng nên Ngôn Khánh cũng yên tâm.

Đối với chuyện này, phải chăng trong lịch sử thật sự có tồn tại Bình Nhưỡng đại thắng, Ngôn Khánh trong ấn tượng đều không có, đại đa số các nhà sử học đều viết rằng Liêu Đông thảm bại. Còn trận đánh Bình Nhưỡng hầu như không ghi lại.

Hoặc có ghi lại mà Trịnh Ngôn Khánh không chú ý.

Tuy nhiên đã đánh thành Bình Nhưỡng, bắt quốc vương Cao Ly là Cao Nguyên làm tù binh chắc cũng không quá khó, Cao Ly lúc này như rắn mất đầu, chẳng phải kết cục đã định?

Trịnh Ngôn Khánh vắt óc suy nghĩ nhưng vẫn không tìm ra lý do Lai Hộ Nhi thất bại.

Mặc dù hắn chưa bá kiến Lai Hộ Nhi nhưng hắn trước kia lập được vô huân thì cũng không phải là một người vô năng.

Hay là lịch sử cải biến.

Ôm theo một sự hoang mang, Trịnh Ngôn Khánh đang suy nghĩ có nên đi tới Bình Nhưỡng xem tình hình chiến đấu.

Bởi vì Chu Pháp đã phái Ngôn Khánh và Tạ khoa trông coi lương thảo hơn vạn thạch, hai người cũng không rảnh đi Bình Nhưỡng xem tình huống.

Nhge nói rạng sáng ngày mai còn có một đám vận chuyển tới ba vạn thạch lương tới đây, cho nên không thể qua loa.

Trịnh Ngôn Khánh cùng với Chu Pháp xử lý xong mọi chuyện liền mệt mỏi trở về trường nghỉ ngơi.

Hắn ngủ một giấc tới thảng nửa đêm.

Lúc mơ màng tỉnh lại thì đã thấy có ánh nến đốt lên, Hùng Khoát Hải cùng với Hám Lăng hai người đứng ở bên ngoài quân trường.

- Đại hắc tử, mấy giờ rồi?

- Đã qua giờ Tý, gần giờ Sửu.

Thẩm Quang mang tới một chậu nước trong để cho Trịnh Ngôn Khánh rửa mặt.

Mình không ngờ lại ngủ lâu như vậy.

Ngôn Khánh lau mặt, tinh thần phấn chấn lên không ít.

Tuy nhiên bụng của hắn lại réo vang:

- Đại hắc tử, đi tới nhà bếp một chút xem có gì ăn không.

Hùng Khoát Hải lập tức phản ứng mà rời đi.

Trịnh Ngôn Khánh thay đổi quần áo

Trịnh Ngôn Khánh thay đổi quần áo khe giãn gân giãn cốt một cái rồi nhìn Thẩm Quang mà nói:

- Thẩm đại ca, Tạ giáo úy đã nghỉ chưa?

Thẩm Quang lắc đầu:

- Vừa rồi thuộc hạ đi ngang qua thì thấy ở trong trường của Tạ giáo úy đèn dầu còn sáng cho nên có lẽ chưa ngủ, công tử, nếu có chuyện thì để thuộc hạ đi mời Tạ giáo úy tới.

Ngôn Khánh nghĩ nghĩ rồi gật đầu nói:

- Ta vừa vặn cũng có chuyện thương lượng với hắn. Như vậy đi chút nữa sau khi ăn xong ta sẽ tới tìm hắn, A Lăng, người cũng đi với ta tới đó nói chuyện.

Hám Lăng vội vàng đáp ứng theo Trịnh Ngôn Khánh rời khỏi quân trường.

Thời gian cuối xuân, gió đêm mát mẻ.

Trịnh Ngôn Khánh mặc theo một bộ thường phục màu trắng, mang theo Hám Lăng và Tạ Ánh Đăng đi ra bên ngoài quân trường.

Tạ Khoa quả nhiên vẫn chưa nghỉ ngơi, đang ở trong quân đọc sách, thấy Ngôn Khánh đi vào hắn bỏ quyển sách xuống đi ra đón chào.

Hai người phân chủ khách ngồi xuống, tùy tùng thì dâng trà.

- Tạ đại ca huynh tại sao vẫn chưa nghỉ?

Tạ Khoa nói:

- Ngủ không được, ta cảm thấy trong lòng bất an.

Tạ Khoa nói:

- Đại tướng quân đánh vào bên ngoài Bình Nhượng lại muốn đình chỉ công kích, dàn binh ra.

Ta không hiểu tại sao đại tướng quân lại phạm sai lầm như vậy.

- Ngôn Khánh, đệ tuy không có sở trường về binh thư nhưng cũng biết, tung binh thì dễ nhưng thu binh thì khó, binh tướng một khi dàn ra, thu hồi lại cũng không phải là chuyện dễ dàng, hôm nay chúng ta ở dưới

thành Bình Nhưỡng, ta lo lắng nếu người Cao Ly nhân cơ hội này phản kích, chỉ sợ Đại tướng quân sẽ gặp nguy.

Những lời này của Tạ Khoa lập tức đánh tới một chủ ý của Trịnh Ngôn Khánh.

- Tạ đại ca huynh vừa nói đại tướng quân chưa công phá nội thành?

Tạ Khoa lắc đầu:

- Sau khi đệ nghỉ ngơi, ta phải thám mã đi tìm hiểu tin tức thì biết được đại tướng quân sau khi đánh ngoài thành lập tức đình chỉ công kích hơn nữa còn an trí tiệc rượu ngoài thành, Ngôn Khánh tất cả những tướng lĩnh ta phải đi nhắc nhở đại tướng quân nhưng đều không được vào bên trong.

Sau đó ta phái người chạy về Hải Phổ, mong Chu tổng quản định đoạt.

- Ta ngủ không được, cảm thấy chuyện này sẽ có vấn đề cho nên ở đây đọc sách, đúng rồi Ngôn Khánh đệ tìm ta có chuyện gì?

Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy đau đầu.

Vừa rồi hần định tìm Tạ Khoa thương nghị hừng đông tới sẽ sắp xếp công việc thế nào.

Nhưng hiện tại xuất hiện chuyện này, sắp xếp thế nào cũng không quá quan trọng, bây giờ nếu như người Cao Ly thừa cơ đánh lên mà Lai Hộ Nhi đã rải binh ra thì làm sao có thể lập tức thu hồi? Binh mã không thu hồi được cho dù nhân thủ có nhiều hơn thì cũng chỉ là một đám loạn quân.

- Chuyện này người đã biết, vậy có biết ở trong thành Bình Nhưỡng hiện tại ai chủ trì quân vụ không?

Tạ Khoa gãi gãi đầu:

- Ta phái người đi nghe ngóng thì chủ trì quân vụ Cao Ly chính là Cao Kiển vũ, tuy nhiên hần chỉ là chủ trì trên danh nghĩa, người chỉ huy tác chiến thật sự chính là đại nhân Uyên Thái Trá, ta nghe nói người này cũng xuất thân từ thế gia vọng tộc, cùng với tể tướng Ất Chi Văn Đức tự xưng là song hùng, là một tên gia hỏa kỳ mưu hiểm kế.

302. Chương 50: Đại Bại

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 50: Đại bại

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Ngôn Khánh nhăn lông mày lại do dự mà nói:

- Ất Chi Văn Đức là ai?

Hần đối với tình huống Cao Ly đích thực là không hiểu rõ cho lắm, sự tình đa phần đều là do Trịnh Thế An trước kia thu thập là chính.

- Ất Chi Văn Đức hình như là thừa tướng ở Bình Nhưỡng hiện tại đang ở Liêu Đông chỉ huy tác chiến.

Tạ Khoa cười khổ nói:

- Người hỏi ta ta còn muốn hỏi người đây này, nghe nói Ất Chi Văn Đức cùng với Uyên Thái Trá ở Cao Ly thanh danh vô cùng tốt, tất cả đều là những người có bản lĩnh, tình huống cụ thể lại ít có người biết, tuy nhiên Uyên Thái Trá ban đêm chiến bại hôm nay không ở Bình Nhưỡng nữa.

Đúng thế, ai mà chú ý tới một nhân vật của tiểu quốc.

Có lẽ ngoại trừ Trịnh Ngôn Khánh, tất cả mọi người đều tin rằng chiến thắng sẽ tới không để ý tới người nào của Cao Ly.

Mà Ngôn Khánh hiện tại không được Lai Hộ Nhi coi trọng, hẳn làm sao biết được bí mật này.

Đúng lúc hần và Tạ Khoa suy nghĩ phải trình lên khuyên ngăn thế nào thì nghe thấy ở trong doanh địa truyền tới từng đợt rối loạn.

Có người trong doanh địa lớn tiếng nói:

- Mau nhìn, mau nhìn Bình Nhưỡng hình như xảy ra hỏa hoạn rồi.

Trịnh Ngôn Khánh và Tạ Khoa không khỏi kinh hãi, bọn họ bước nhanh ra quân trường thì nhìn thấy Hùng Khoát Hải đang cười cười bưng một chén canh tới, Ngôn Khánh không ngờ đụng vào hần, trên người của hần đau rất, tuy nhiên cũng không có tâm trí trách cứ Hùng Khoát Hải.

- Đại Hắc Tử, A Lăng, theo ta lên cao.

Hần nhanh chóng đuổi theo A Lăng leo lên vọng lâu trong doanh.

Đưa mắt nhìn ra xa thì chỉ thấy Bình Nhưỡng đã hóa thành một mảng lửa.

Bình Nhưỡng xảy ra hỏa hoạn sao?

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng lớn tiếng gọi:

- Người đầu lập tức phái ra thám mã, tìm hiểu tin tức của Bình Nhưỡng.

Hơn mười con khoải mã như gió điện rời khỏi quân doanh hướng về phía Bình Nhưỡng mà vội vàng đi, Tạ Khoa thì nhỏ ra một ngụm nước miếng, ngẩn ngơ giật mình hồi lâu không nói gì.

Hơn nửa ngày hần mới cất tiếng:

- Lửa thật là lớn.

Đại hỏa này là Lai Hộ Nhi tập trung công kích hay là bị tập kích?

Không biết đáp án là thế nào nhưng Trịnh Ngôn Khánh và Tạ Khoa đều có thể xác định, đại hỏa này tuyệt đối không phải là do cháy nhà tạo thành.

- Lập tức nổi trống triệu tập binh mã.

Trịnh Ngôn Khánh nhìn lên trên lầu nghiêm nghị mà quát:

- Truyền lệnh tất cả lữ soái đều lập tức tới quân trường thương nghị, tất cả các bộ binh mã đều phải mặc giáp trụ chỉnh tề, tùy thời nhận lệnh.

Tạ Khoa tuy thông tinh binh pháp lại khéo trị quân.

Nhưng cuối cùng vẫn còn trẻ, gặp chuyện vẫn không thể suy nghĩ tĩnh táo.

Cũng may là Trịnh Ngôn Khánh kịp thời phản ứng, ở dưới Vọng Lâu, hạ quân lập tức khởi trống trận, truyền xuống, tuy nói Ngôn Khánh và Tạ Khoa phân công quản lý hai phủ đoàn nhưng các đội ngũ dưới trướng đều tinh tường hai người này như một bất kể ai phát động mệnh lệnh cũng không thể phản đối.

Tạ Khoa thao luyện binh mã trị quân nghiêm cẩn.

Mà Trịnh Ngôn Khánh sửa trị quân kỷ thủ đoạn cương nghị.

Các đoàn binh mã ở đây đối với Trịnh Ngôn Khánh thậm chí còn sợ hãi nhiều hơn một chút.

Không chỉ Trịnh Ngôn Khánh trước kia chinh đồn quân kỷ từng giết qua binh lính quấy rối mà quan trọng là dưới trướng của hần còn có Hùng Khoát Hải, Hám Lăng, những lực sĩ một có thể chống trăm, lại có Thẩm Quang võ nghệ cao cường, có lực uy hiếp, vượt xa so với Tạ Khoa.

Trong quân người nào có sức mạnh nhiều hơn thì người đó là lão đại.

Không hề nghi ngờ, sức mạnh của Trịnh Ngôn Khánh rất dọa người.

Một lúc sau thám mã đã quay trở lại doanh báo cáo:

- Khởi bẩm giáo úy, trong thành Bình Nhưỡng đột nhiên xuất hiện một chi binh mã Cao Ly, bốn phía phóng hỏa, binh mã ở trong thành hiện nay đã loạn một bầy, đại tướng quân không biết tung tích ở đâu, mà Cao Ly vương Cao Nguyên từ trong thành đột kích, quân ta đại bại.

Tạ Khoa giật nảy mình nói:

- Người nói gì.

- Quân ta đại bại.

- Binh mã ở bên ngoài thành từ đâu ra?

Binh mã ngoài thành là do Cao Ly đánh lén.

- Tại sao lại có nhiều binh mã cao Ly như vậy?

Tạ Ánh Đăng nhin không được mà nghiêm nghị quát.

Người Cao Ly không phải đều đã bị ta đánh tan hay sao? Vì sao lại xuất hiện nhiều người như vậy, chẳng lẽ là từ trên trời đi xuống hay sao?

Ngôn Khánh mở miệng nói:

- Tạ đại ca chúng ta không thể ở đây khổ đợi.

- Vậy thì phải làm sao?

Ngôn Khánh nuốt nước miếng một cái rồi khẽ nói:

- Nhất định phải tụ tập binh mã lại, nếu không quân ta có khả năng toàn quân bị diệt.

Tụ tập lại?

Lúc này ở trong lều, tám lữ soái mười sáu con mắt đều nhìn về phía Trịnh Ngôn Khánh.

Tạ Khoa hỏi:

- Tình huống này làm sao có thể tập kết đội ngũ?

Trịnh Ngôn Khánh nghĩ nghĩ rồi cắn răng trầm giọng nói:

- Nơi này cách Bình Nhưỡng không xa, nếu như chúng ta ở đây phóng hỏa thiêu đốt kho lương thì binh mã bên ngoài thành Bình Nhưỡng không chừng sẽ tới đây tập kết.

- Phóng hỏa, đốt kho lương?

Tạ Ánh Đăng không kìm được mà hít một hơi thật sâu, giật mình nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

Bọn họ cần phải bảo vệ kho lương, hiện tại phá hủy thì chính là tội mất đầu.

- Trước kia khác, nay đã khác, nếu như không muốn quân ta bị Cao Ly diệt toàn quân thì phải có mục tiêu để tập kết.

Trịnh Ngôn Khánh trầm giọng nói:

- Chuyện này trọng đại, hậu quả cứ để đệ gánh vác.

- Thẩm Quang, người lập tức chuẩn bị ngựa và binh khí, tùy thời có thể xuất kích.

- Tạ đại ca, huynh thì lưu thủ ở quân doanh chuẩn bị nhiều cung tiễn, phòng ngừa Cao Ly tiến hành đánh lén chúng ta, cứ quyết định vậy đi, binh mã không được nửa phần lười biếng.

Tạ Khoa nghiêm mặt hỏi:

- Hiền đệ muốn làm gì vậy?

Trịnh Ngôn Khánh khẽ cắn môi:

- Ta sẽ suất lĩnh kỵ quân lập tức xuất phát, tiến tới ngoài thành Bình Nhưỡng tìm hiểu tin tức.

- Đệ muốn đi Bình Nhưỡng?

Tạ Khoa kinh hãi nói:

- Làm sao được hiện nay Bình Nhưỡng trong thành đã rối loạn cả lên, chúng ta không rõ ràng lắm có bao nhiêu binh mã Cao Ly, ở đây có không tới một trăm kỵ quân, nếu đệ đi Bình Nhưỡng thì không phải là lao vào hổ lửa, tự tìm chỗ chết sao?

- Tình huống không rõ ràng lắm cho nên mới phải tới xem cho rõ.

Nếu như địch quá nhiều không cách nào thủ vững thì phải lập tức rút khỏi.

Tạ đại ca, huynh cứ yên tâm, đệ nắm chắc sẽ không mạo hiểm, chỉ quan sát tình huống bên ngoài Bình Nhưỡng rồi sẽ trở về.

Tạ Khoa nói:

- Nếu vậy thì đệ ở đây thủ vững doanh trại, ta đi tìm hiểu mới đúng.

Trịnh Ngôn Khánh cười khổ nói:

- Tạ đại ca tuy thông binh pháp nhưng không có sở trường lâm trận chỉ huy bằng đệ, cho nên quân vụ ở đây cần phải do Tạ đại ca gánh vác, hơn nữa đệ còn có Hùng Đại Hải, Hám Lăng và Thẩm Quang đi theo hộ vệ, nếu như có chuyện gì đệ sẽ lập tức rút lui, tuyệt đối không có bất kỳ nguy hiểm nào.

- Chuyện này cứ quyết định như vậy đi, Tạ đại ca kiên trì ở trong doanh trại, chờ ta quay lại.

- Nếu như có binh mã tới đây tập kết, Tạ đại ca lập tức nhét vào dưới trướng, người nào không nghe không thể lưu tình, hiện tại không phải là lúc thể hiện dáng vẻ thư sinh.

303. Chương 51: Cứu Quân Tù.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 51: Cứu quân Tù.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Tạ Khoa nghe xong mặc dù không quá tình nguyện nhưng cũng phải gật đầu.

Vì vậy Trịnh Ngôn Khánh mặc áo giáp chỉnh tề, lên Ngọc Đề Tuấn lao nhanh ra khỏi quân doanh.

Hùng Đại Hải và Hám Lăng cũng từng người đi lên chiến mã, cùng với Thẩm Quang suất lĩnh 100 kỵ quân theo sát Trịnh Ngôn Khánh, như gió bay điện chớp.

Tạ Khoa ở ngoài cửa doanh đưa mắt nhìn Trịnh Ngôn Khánh dời đi xa.

Hắn nhún chân quay đầu nghiêm nghị quát:

- Truyền quân lệnh của ta, lập tức phóng hỏa đốt cháy kho lương thảo, còn lại tất cả lũ soái theo ta lên trên lầu xem cuộc chiến.

Ở trên bình nguyên xuất hiện sáu luồng lửa.

So với đại hỏa ở Bình Nhưỡng thì không giống nhau, sáu luồng lửa này xô thẳng lên trên trời cực kỳ bất mắt, Bình Nhưỡng tuy lửa cháy hừng hực nhưng cuối cùng vẫn phân tán ra, mà luồng lửa này ở bình nguyên Nam thủy lại dùng mấy vạn thạch lương thảo chồng chất lên nhau mà thành.

Trịnh Ngôn Khánh lao ra ngoài vài dặm quay đầu nhìn lại.

Binh lính ở bên ngoài nhìn thấy ánh lửa không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, Nam Thủy cách Bình Nhưỡng cũng không xa lắm có một luồng lửa bốc lên cao như vậy chắc hẳn là Tù quân bên ngoài, đốt hủy lương thảo là tội chém đầu nhưng hiện tại ai còn quan trọng vấn đề lương thảo, có thể bảo vệ được tính mạng rồi hãy nói.

- Công tử, phía trước là một con suối, đi qua là có thể nhìn thấy Bình Nhưỡng.

Phóng ngựa như bay, Thẩm Quang đuổi theo Trịnh Ngôn Khánh mà khẽ nói:

- Nếu như vào gần quá, gây chuyện không tốt chúng ta đều phải rơi đầu.

Ngôn Khánh gật nhẹ đầu, ghì chặt chiến mã.

Hắn nhìn cảnh tượng xung quanh một phen, tay cầm lấy giáo chỉ về phía gò núi xa xa.

- Chúng ta lên cao nhìn rồi tiếp tục chủ trương.

Nói xong Trịnh Ngôn Khánh thúc ngựa qua suối hướng thẳng về phía gò núi mà phóng.

Thẩm Quang bọn họ theo sát phía sau, một đoàn người xông lên gò núi, vận khí không kém, gò núi này có rất nhiều cây liễu, hình thành nên một rừng liễu thưa thớt.

Đứng ở trong rừng thưa, ở dưới thành Bình Nhưỡng truyền tới từng thanh âm ngựa hí có thể nghe thấy rõ ràng.

Thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng sĩ tốt kềm thảm thiết, bị thương mà rên rỉ.

Sĩ tốt Cao Ly điên cuồng đuổi giết Tù quân. Từ phía xa xa có thể thấy rõ ràng Tù quân đã trở thành một đoàn hỗn loạn không có khả năng chống cự hữu hiệu.

- Cao Ly ước chừng có bao nhiêu người?

Thẩm Quang mắt quét quanh chiến trường:

- Không rõ ràng lắm, tuy nhiên công tử Nam Thủy cách tòa núi này khá xa, ở đây cũng không nhìn rõ lửa cho lắm.

Trịnh Ngôn Khánh gật gật đầu, tụ tập về phía sau rừng liễu.

- Đem phiến rừng này đốt cháy đi.

- Nếu như không thể khiến cho quân Tù chú ý thì cũng không thể để người Cao Ly tùy ý đuổi giết, đến lúc đó đừng nói là phản kích chỉ sợ ngay cả tập kết cũng không được, cần phải để quân Tù sớm tập hợp lại, ổn định trận tuyến.

Ngôn Khánh không nói quá nhiều, quân lệnh như sơn, bọn Thẩm Quang lập tức phóng đi thiêu đốt rừng liễu.

Ở đây cách chiến trường vài dặm, cộng thêm với việc cao hơn nơi khác, chỗ này lập tức dẫn tới sự chú ý của vô số người.

- Lửa, trên núi có lửa.

Tù quân cảm thấy ở trên núi có lửa thì lập tức kêu to lên một tiếng.

- Nam Thủy đại hỏa, làngười của chúng ta, mau chạy về phía Nam Thủy.

Trên một đường thẳng có hai đám cháy, không có khả năng là bẫy của Cao Ly, hơn nữa hôm nay chật vật chạy trốn, dù sao cũng đã có hi vọng, bất kể là cái bẫy hay là viện binh vẫn còn hơn là trốn như vậy.

Tù quân nhanh chóng chạy tới gò.

Tuy nhiên nhân số cũng không quá nhiều, chỉ hơn trăm người.

Trịnh Ngôn Khánh từ phía xa xa nhìn thấy thì liền nói:

- Thẩm Quang, chúng ta ra nghênh đón, đem truy binh giết chết.

Trịnh Ngôn Khánh ra lệnh một tiếng, hai chân khê đạp vào bụng ngựa, Ngọc Đề Tuấn tựa hồ cảm thấy một tràng giết chóc sắp tới, lập tức hí dài một tiếng, như một mũi tên phóng ra ngoài chiến trường. Thẩm Quang, Hám Lăng, cùng với Hùng Khoát Hải cũng tản ra.

- Là người của chúng ta, là người của chúng ta.

Đám tùy quân sau một hồi kinh hoàng nhìn thấy cách ăn mặc của Trịnh Ngôn Khánh thì hưng phấn hô to.

Nhân số của Tùy quân ước chừng trăm người, mà ở phía sau họ, sĩ tốt Cao Ly cầm đuốc trong tay, sắc mặt dữ tợn, đang đuổi theo không ngừng.

Trịnh Ngôn Khánh bỗng nhiên gầm lên giận dữ:

- Hổ vệ, khởi giáo.

Hắn xuất thân từ An Viễn đường, tùy tùng dĩ nhiên cũng là mãnh hổ.

Trịnh Ngôn Khánh xung trận xông lên trước, vọt vào đám người.

Mã giáo trong tay của hắn quay tròn, vung tay tập kích.

Chỉ nghe phập một tiếng, tên Cao Ly xông lên đầu tiên đã bị xuyên qua cơ thể, Trịnh Ngôn Khánh rung tay phát lực, thi thể tung bay, đem một gã Cao Ly khác đạp ngã xuống đất.

Những người Cao Ly này đang đuổi giết cao hứng.

Không ngờ rằng quân đội nhà Tùy lại xuất hiện một đạo nhân mã như vậy.

Trịnh Ngôn Khánh sau khi giết hai người, kỵ quân cũng nhảy vào, đám người này trở tay không kịp, từng người từng người bị Mã giáo giết chết, thi thể la liệt, Trịnh Ngôn Khánh cũng quay đầu lại nghiêm nghị quát:

- Mọi người lập tức lui giữ Nam Thủy đại doanh.

Đúng là viện quân.

Những người may mắn thoát khỏi kia, vui đến phát khóc.

Từ đại thắng trở nên thảm bại, cảnh tượng này giống như cho bọn chúng ngồi trên xe cáp vậy chột cao chột thấp, vốn bọn họ tưởng rằng phải chết không nghi ngờ thì không ngờ lại được một đám quân tới cứu, cầm đầu là một lữ soái nhìn theo bóng lưng của Trịnh Ngôn Khánh rồi đột nhiên hỏi:

- Có ai nhận ra vị tướng quân kia không?

- Chu lữ soái, người này nếu như từ Nam Thủy tiến tới thì hẳn là Trịnh giáo úy hoặc là Tạ giáo úy.

- Ta nhận ra người này, chính là Trịnh công tử.

Một gã tùy quân cất tiếng nói:

- Ở huyện Dịch, hắn từng một mình xông vào trong quân doanh Phùng gia, giết rất nhiều người lúc đó ta đã thấy hắn, chính là đại danh鼎鼎 Bán Duyệt Quân, Trịnh Ngôn Khánh Trịnh giáo úy.

Lữ soái kia vội vàng hướng về phía Trịnh Ngôn Khánh mà hô lớn:

- Thành phụ Chu Sán, tạ ơn Trịnh công tử cứu mạng.

Đáng tiếc Trịnh Ngôn Khánh ở trong đám người không nghe thấy tiếng kêu của hắn.

Chu Sán sau đó lập tức mang theo tàn binh bại tướng rút lui về phía Nam Thủy.

Ngôn Khánh bọn họ trên đường đi cứu tất cả ba nhóm quân tùy, ước chừng có tới năm sáu trăm người, đám quân Tùy thấy tình huống này cũng nhao nhao phá vòng vây, người Cao Ly phát hiện ra Trịnh Ngôn Khánh, từng nhánh đội cũng bắt đầu vây quanh.

- Công tử, không thể đi xa hơn nữa rồi.

Thẩm Quang ở trên lưng ngựa, một đao bổ chết quân địch rồi la lớn:

- Càng đi về phía trước chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm.

304. Chương 52: Cứu Trịnh Tĩnh.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 52: Cứu Trịnh Tĩnh.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Đáng tiếc Trịnh Ngôn Khánh ở trong đám người không nghe thấy tiếng kêu của hắn.

Chu Sán sau đó lập tức mang theo tàn binh bại tướng rút lui về phía Nam Thủy.

Ngôn Khánh bọn họ trên đường đi cứu tất cả ba nhóm quân tùy, ước chừng có tới năm sáu trăm người, đám quân Tùy thấy tình huống này cũng nhao nhao phá vòng vây, người Cao Ly phát hiện ra Trịnh Ngôn Khánh, từng nhánh đội cũng bắt đầu vây quanh.

- Công tử, không thể đi xa hơn nữa rồi.

Thẩm Quang ở trên lưng ngựa, một đao bổ chết quân địch rồi la lớn:

- Càng đi về phía trước chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm.

Trịnh Ngôn Khánh đại giáo tung bay, giống như là mãng xà xuất động, Hùng Khoát Hải và Hám Lăng cũng đại khai sát giới, song phủ của Hùng Khoát Hải cao thóp múa lên, giống như là diêm vương, bất kỳ người Cao Ly nào cũng không ngăn cản được một đòn của Hùng Khoát Hải.

Mà Hám Lăng thì càng thêm hung hãn, đao trong tay được hắn vung ra, trong miệng liên tục hô lên những tiếng hung ác, mỗi nơi đao đi qua đủ để chém người thành hai khúc.

Nghe thấy tiếng la của Thẩm Quang, Trịnh Ngôn Khánh cũng biết không thể tiếp tục xông về phía trước.

Cao Ly người ngày càng nhiều hơn nữa bắt đầu vây quanh hắn, không biết có đến tột cùng là bao nhiêu người nhưng đoán chừng ít nhất cũng phải tới hơn vạn người, khoảng cách hiện tại tới cửa thành Bình Nhưỡng là rất xa, đi vào thì có lẽ dễ nhưng đi ra thì có lẽ rất khó.

Ngôn Khánh cũng không muốn thể hiện mình anh hùng gì cả.

Dù sao mục đích của hắn cũng đã đạt được, Tùy quân cũng đã hướng tới phía hắn mà chạy tới.

Vì vậy hắn vội vàng cản rằng lớn tiếng nói:

- Các huynh đệ, thu binh trở về.

Gần nghìn tùy quân chật vật quay trở lại Nam Thủy đại doanh, Trịnh Ngôn Khánh cũng bắt đầu vừa đánh nhau vừa rút lui.

- Ngôn Khánh cứu ta.

Đột nhiên ở phía xa xa truyền tới một tiếng la.

Trịnh Ngôn Khánh thúc ngựa quay đầu lại tình thấy cách đó không xa chừng một dặm có mấy tên sĩ tốt Cao Ly đem một đám quân tùy vây vào chính giữa.

Tướng lãnh cầm đầu quân Tùy kia mũ nón đã không còn, tóc tai tán loạn.

- Là Trịnh Tĩnh?

Thẩm Quang đi tới, nhìn Ngôn Khánh mà nói:

- Công tử chúng ta có cứu không?

Nói thật Ngôn Khánh không muốn cứu Trịnh Tĩnh nhưng dù sao cũng là đồng chí cùng nhau đánh Cao Ly, hơn nữa còn là đồng tông họ Trịnh, không thể nào vứt bỏ không lý tới.

Còn nữa, cha của Trịnh Tĩnh là Trịnh Nguyên Thọ đã từng trợ giúp Trịnh Ngôn Khánh.

Nhân tình này nhất định phải trả.

Ngôn Khánh nghĩ nghĩ, sau đó thúc ngựa về phía Trịnh Tĩnh:

- Hổ vệ, công kích.

Tùy tùng của Trịnh Ngôn Khánh lập tức gào thét, theo sát sau lưng của hắn.

Đúng lúc này trong đám người lao ra một viên đại tướng trong tay cầm trường mâu, phía dưới là một đại mã, ở trên con ngựa còn treo bốn năm cái đầu máu chảy đầm đìa, như hung thần ác sát lao tới phía Trịnh Ngôn Khánh.

- Tùy Cẩu chó càn rỡ. Xem Ất Mật ta.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không nhiều lời, thúc ngựa ra dùng mã giáo mà đón tiếp, đâm về phía người vừa mới lao tới.

Mã giáo mang theo một kinh phong, nhanh như thiểm điện.

Ất Mật vừa thấy đã vung trường mâu ra khóa mã giáo của Ngôn Khánh lại, sau đó quét ngang, một chiêu hoành tảo thiên quân đánh về phía Trịnh Ngôn Khánh. Trịnh Ngôn Khánh ở trên ngựa không hề hoang mang, bày ra giáo phong ngăn cản, trong tích tắc Ngọc Đề Tuấn đã phóng lên, Ngôn Khánh đổi giáo qua tay trái, thừa dịp hai mã giao phong, lấy ra ngân tiên, thân thể vươn lên, dùng một chiêu Tê Ngư Vọng Nguyệt đánh về phía sau ốt Ất Mật, tên Ất Mật này kêu thảm lên một tiếng, óc liền vỡ toang.

Cái này nói thì khá chậm nhưng tình huống lúc đó phát sinh rất nhanh.

Hùng Khoát Hải thúc ngựa xẹt qua người Ất Mật, tay phải cầm búa chém phạm một cái, đem đầu của hắn cắt đứt rồi lại loa lên, Hám Lăng thì đao quét ngang, đem người của hắn chặt thành hai khúc.

- Ất Mật tướng quân chết rồi.

Binh sĩ Cao Ly giật mình, sau đó hô lên, loạn cả một đoàn.

Những người nhìn thấy đám Trịnh Ngôn Khánh dùng thủ pháp giết người đều khiếp vía, mấy tên gia hỏa này đúng là cuồng sát nhân.

Ngôn Khánh cũng không thèm nhìn, đại giáo tung bay mở một con đường.

- Trịnh Tĩnh, đừng ham chiến, theo ta phá vòng vây.

Trịnh Tĩnh lúc này cũng máu nhuộm chiến bào, không còn chút thể gia công tử nữa, Trịnh Ngôn Khánh mở đường đi qua hắn cũng tinh thần phấn chấn, mã giáo tung bay, mang theo một đám tàn binh bại tướng thuận thế tụ hợp cùng với bọn người Trịnh Ngôn Khánh, lớp lớp phá vòng vây.

Ở phía xa xa tại một tòa cao.

Mấy nghìn tên Cao Ly binh sĩ lặng ngắt như tờ.

Trên đỉnh núi tại một nơi đèn đuốc sáng choang, một viên đại tướng mình mặc kim giáp, dựng kiếm nhìn xuống.

- Tùy cẩu liều lĩnh, lúc này ta muốn bọn chúng toàn quân bị diệt.

- Mạc Ly Chi liệu sự như thần, lần này giết sạch Tùy cẩu chính là dùng kỳ công.

Tướng lãnh Cao Ly ở phía dưới ca tụng không dứt.

- Mạc Ly Chi mau nhìn bên kia.

Nam Thủy?

Cao Ly tướng lãnh biến sắc, nhưng bình tĩnh lại.

Hắn khoát tay ý bảo chúng tướng không cần lo lắng rồi trầm giọng nói:

- Tùy cầu phóng hỏa binh, xem ra cũng có bốn sự, tuy nhiên những bại binh kia không cần phải để ý tới, Lai Hộ Nhi hiện tại còn bị vây ở trong thành, cho dù tụ hợp lại cũng không ra hồn, truyền lệnh của ta, Tùy cầu muốn chạy cứ để cho chúng chạy, tam quân hướng về phía nội thành Bình Nhưỡng công kích, phải bắt sống được Lai Hộ Nhi.

Nói xong hắn vung tay lên, hơn mười kỵ mã lao xuống.

Tù và cửa Cao Ly được thổi lên, từng quân từng quân bức người tấn công về Bình Nhưỡng.

Về phần Tùy quân chạy tứ tán, người Cao Ly không để ý tới.

Ngôn Khánh dẫn theo Trịnh Tĩnh từ trong loạn quân lao ra, đã tới dưới chân núi.

Trên núi rừng liễu vẫn đang hùng hực cháy, ở phía xa xa tiếng tù và truyền tới, thanh âm hét hò của người Cao Ly vang tới tận mây xanh.

- Có chuyện gì xảy ra?

Một gã tùy binh ngồi dưới đất thở hổn hển nói:

- Đây là kèn của người Cao Ly, đại khái là lần công kích cuối cùng.

Công kích cuối cùng?

Trịnh Ngôn Khánh sửng sốt nhìn, thấy bộ dạng chật vật của Trịnh Tĩnh thì lời ra đến miệng lại nuốt vào.

Hắn quét qua binh tướng của Trịnh Tĩnh, có khoảng 300 người chỉ ít một nửa cũng là người của Trịnh gia, Trịnh Ngôn Khánh không nhìn thấy Trịnh Hoành Nghị trong lòng cảm thấy kỳ quái.

- Trịnh Tĩnh, Hoành Nghị đâu rồi?

- Ta không biết.

- Các người không phải ở cùng một chỗ sao?

Trịnh Tĩnh nói:

- Sự tình quá đột nhiên, Cao Ly cầu tặc đột nhiên lao ra, ta chỉ chú ý phá vòng vây.

- Hoành Nghị ở trong thành?

Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy hơi bối rối.

305. Chương 53: Cứu Mạch Tử Trọng.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 53: Cứu Mạch Tử Trọng.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Rời khỏi Lạc Dương, Trịnh Nhân Cơ đã dặn dò hắn mong hắn chiếu cố cho Trịnh Hoành Nghị thật tốt, Thôi phu nhân cũng bắt chấp thể diện thỉnh cầu cho Trịnh Ngôn Khánh che chở Trịnh Hoành Nghị. Hơn nữa Trịnh Hoành Nghị cũng đã cam đoan nhất định sẽ bảo vệ Trịnh Hoành Nghị thật tốt để hắn bình an trở về.

Trịnh Ngôn Khánh đối với Trịnh gia tình cảm không sâu nhưng giao tình với Trịnh Hoàn Nghi thì không cạn.

Dù sa cũng là từ nhỏ lớn lên, hai người tiếp xúc không lâu lắm nhưng mỗi lần gặp mặt, Trịnh Hoàn Nghi luôn một tiếng ca ca, hai tiếng ca ca, hiện nay Trịnh Hoàn Nghi bị vây trong thành, Trịnh Ngôn Khánh lập tức lo lắng.

- Người tại sao không tìm hãn cùng một chỗ phá vòng vây?
- Ở trong loạn quân, nào có thể nghĩ đến chuyện này?
- Người... người... khốn kiếp.

Ngôn Khánh tức giận tát một cái lên mặt của Trịnh Tĩnh:

- Chúng ta là đồng tông dĩ nhiên là cùng sinh cùng tử, người ở trước mặt đại tướng quân gièm pha ta ta không để ý tới nhưng tại sao lại bỏ mặc Hoàn Nghi, chẳng lẽ muốn tuyệt huyết mạch của An Viễn đường sao?
- Người....

Trịnh Tĩnh muốn phát tác nhưng nhìn thấy ánh mắt sáng quắc của Trịnh Ngôn Khánh thì lại không nói ra lời.

Trịnh Ngôn Khánh hít một hơi thật sâu nghiêm nghị hỏi:

- Có ai biết Hoàn Nghi cắm trại ở nơi nào trong thành không?
- Ta biết rõ.

Một người thuộc Trịnh thị đứng lên:

- Ta nhớ Hoàn Nghi thiếu gia đem doanh trại đóng ở La Trịnh Toại, cùng một chỗ với người của Phùng gia.
- Thẩm Quang theo ta đi vào ứng cứu.

Những người còn lại thì lập tức lui về giữ Nam Thủy đại doanh, trước hết ổn định trận tuyến.

Trịnh Ngôn Khánh nói xong trở mình lên ngựa vội vã mà đi.

Thẩm Quang cùng đám hộ vệ không nói nhiều lời nhao nhao lên ngựa.

- Trịnh thiếu gia ta biết rõ La Trịnh Toại ở nơi nào, để ta đưa thiếu gia đi.

Đúng lúc này có hơn mười người đuổi tới, một số người lại đưa mắt nhìn Trịnh Tĩnh, tiến lên hỏi:

- Đại công tử, chúng ta có đi qua không?

Trịnh Tĩnh bị Trịnh Ngôn Khánh giáng cho một cái tát, trong mắt hãn lúc này hiện lên vẻ oán độc:

Chỉ thấy hãn nhếch mép lên, lạnh lùng nói:

- Các người muốn chịu chết sao? Bốn phương tám hướng nơi này đều là người Cao Ly, giờ tiến lên chỉ có con đường chết, tên Trịnh Ngôn Khánh kia muốn làm anh hùng, ta lại không muốn.

Mọi người nghe thấy đều lâm vào trầm mặc.

Bọn họ tuy có khát vọng đạt được công huân nhưng nếu vinh quang trả giá bằng tính mạng thì thật không đáng.

- Đều không đi sao?

Thanh âm của Trịnh Tĩnh lạnh lùng nói:

- Trước hết theo ta về Nam thủy đại doanh ổn định trận tuyến rồi tính tiếp.

Nội thành Bình Nhượng thoáng đã trở nên một mảng hỗn loạn.

Ở đây nhà cửa có phong cách người Hán, đường rộng rãi, có vài phần khí tức của Trường An và Lạc Dương, dĩ nhiên cũng chỉ là bất chước mà thôi, thành thị cũng không quá lớn, diện tích nhỏ hơn nhiều.

Sau khi tiến vào Bình Nhưỡng khiến cho người ta cảm nhận thấy một áp lực không hiểu.

Tùy quân sau khi đánh vào trong Bình Nhưỡng, đem tường vây quanh đó toàn bộ dỡ bỏ, để phòng ngừa người Cao Ly mai phục.

Nhưng Lai Hộ Nhi vẫn không ngờ, người Cao Ly trong tình huống như vậy vẫn có thể phản kích.

Trong vòng một ngày, Lai Hộ Nhi đã mất đi sự khống chế với bộ hạ, Tùy quân không có phòng bị, cộng thêm với việc Lai Hộ Nhi ở ngoài hoàng thành mở tiệc chiêu đãi tướng lĩnh khiến cho Tùy quân như rắn mất đầu.

Cũng không rõ lắm đến tột cùng có bao nhiêu người Cao Ly tập kích nhưng thoáng chốc quân Tùy đã rối loạn trận tuyến.

Người Cao Ly từ trong hoàng thành lại lao ra chém giết, Bình Nhưỡng trở nên một mảng hỗn loạn.

Mà ở ngoài thành, hàng ngàn hàng vạn người Cao Ly xuất hiện khiến cho Tùy quân thoáng chốc đã rơi vào cảnh tan tác.

Mạch Tử Trọng đêm đó trực đêm, dưới trướng của hắn có 300 tùy tùng, cộng thêm với chức vụ giáo úy của hắn, trong tay tổng cộng có 600 quân tốt.

Nhưng 600 người này trước cảnh tượng hỗn loạn ở bên trong không có một chút tác dụng nào.

Đặc biệt là binh sĩ ở bên ngoài thành Cao Ly đã dũng mãnh tấn công vào bên trong Bình Nhưỡng, 600 quân tốt quả thực là không có ý nghĩa gì, 600 quân tốt của Mạch Tử Trọng tổn thất thảm trọng cũng may là hắn không ngừng thu nạp quân tốt tan tác bảo trì số lượng người, nhìn thấy ở bên trong thành Cao Ly, người càng ngày càng nhiều, Mạch Tử Trọng không khỏi cảm thấy tuyệt vọng.

Hoành đao tung ra chém giết.

Mạch Tử Trọng ở trong màn máu trở thành một huyết nhân.

Hắn một tay cầm thuẫn một tay cầm đao nhanh chóng hướng về phía cửa thành mà tấn công, lại không ngừng la lên, hiện ra vẻ vô cùng dữ tợn.

Chiến mã đã sớm chết trận, hắn hiện tại chỉ có thể chạy bộ.

- Các huynh đệ, phía trước là cửa thành, giết đi ra ngoài... giết ra ngoài mới có thể sống sót.

Hai thanh trường thương gào thét đâm tới, Mạch Tử Trọng dùng thuẫn bảo vệ thân thể, một đao bổ xuống gã binh sĩ Cao Ly, thuận thế lại vòng một vòng, cắt đứt cổ họng của một tên binh sĩ Cao Ly.

- Theo ta giết ra ngoài, theo ta giết ra ngoài.

Mạch Tử Trọng nghiêm nghị la lên, người Cao Ly tiến tới càng ngày càng nhiều.

Cuối cùng cơ hồ nửa bước khó đi, hao phí tinh thần cực lớn.

Ở phía sau lưng tùy tùng hỗ trợ cũng ngày càng ít, bên tai không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết khiến cho Mạch Tử Trọng không ngừng run rẩy. Bốn năm trước sau khi thua Trịnh Ngôn Khánh hắn đã trở về Trường An.

Từ đó hắn thay đổi, ngày nào cũng ở trong nhà khổ luyện võ nghệ.

Đánh nhau ẩu tả những chuyện đó hắn không bao giờ tham dự.

Mặc dù có một số hảo hữu tới tìm tận cửa hắn cũng đóng cửa không ra ngoài.

Bốn năm khổ luyện, Mạch Tử Trọng hiện tại đã tiến bộ hơn trước rất nhiều, ngay cả Mạch Thiết Trượng cũng khen: Võ nghệ Tử Trọng đã tiến bộ từng bước, sau này nhất định có thể vượt qua ta.

Lần này Tùy Dạng Đế chinh phạt Liêu Đông, theo đạo lý mà nói, Tử Trọng không cần tham gia.

Nhưng mà hắn không muốn chùn bước.

Lý do vô cùng đơn giản: Hắn không muốn dựa vào lực lượng của người nhà, hắn muốn tự mình lập quân công.

Trịnh Ngôn Khánh thân là Vân Kỳ Ủy, hắn muốn vượt qua Trịnh Ngôn Khánh.

Trên thực tế, lúc tới huyện Dịch hắn đã bắt đầu tiếp cận.

Hắn dẫn đầu tập kết tới Sa Ti thành, dẫn đầu tới Hải Phổ, cơ hồ mỗi bước hắn đều đi trước Trịnh Ngôn Khánh, tham gia chiến sự ở Bình Nhưỡng hắn chém giết sáu tướng địch, lập công huân lớn lao.

Vậy mà lúc đó Trịnh Ngôn Khánh mới tới Hải Phổ, Mạch Tử Trọng đối với chuyện này rất đặc ý, mặc kệ Trịnh Ngôn Khánh vì sao không thể tham chiến nhưng hắn đã vượt qua Trịnh Ngôn Khánh.

Nhưng ai có thể ngờ, mọi chuyện thay đổi bất ngờ.... Đại thắng thoáng cái đã trở thành tan tác, mình lại bị vây trong thành Bình Nhưỡng.

306. Chương 54: Tìm Trịnh Hoành Nghị.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 54: Tìm Trịnh Hoành Nghị.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Thiếu gia, coi chừng.

Mạch Tử Trọng tâm thần trầm tư bỗng nhiên một cây trường thương đâm về phía hắn, Mạch Tử Trọng vẫn chưa tỉnh, bỗng nhiên một tùy tùng lao tới chắn trước người hắn, trường thương xuyên qua thân thể, lặn vào trong vũng máu.

- Mạch phúc.

- Thiếu gia, đừng để ý đến ta, mau lên đi.

Mạch Tử Trọng hét lên một tiếng, một đao chém đứt trường thương, đem gã binh sĩ Cao Ly kia chém ngã xuống đất.

Chẳng lẽ hôm nay lão tử phải chết ở đây sao?

Mạch Tử Trọng nhìn thấy càng nhiều người Cao Ly lao về phía hắn, trong lòng không khỏi đắng chát vạn phần.

Con mẹ nó, Trịnh Ngôn Khánh người vận khí thật là tốt... ta còn tưởng người lần này xui xẻo.

Không ngờ nghĩ đến cùng, người xui xẻo vẫn là ta.

Cũng không biết, ta chết rồi Thúy Vân có để cho ta một giọt nước mắt không.

Nghĩ tới Bùi Thúy Vân, tâm tư của Mạch Tử Trọng đã rối loạn.

- Cao Ly tôn tử, đừng ngăn cản gia gia để gia gia mất hứng.

Đúng lúc Mạch Tử Trọng muốn buông xuôi không chống cự nữa thì từ bên ngoài truyền tới một tiếng rống to, từ bốn phía phát ra từng thanh âm thảm thiết vang tới tận mây xanh, một đạo nhân mã như bổ sóng trăm biển mở một đường máu trong loạn quân.

Cầm đầu là hai người, một người cầm song phủ, một người cầm mạch đao.

(Hình ảnh cho Mạch Dao)

Hai người như là hai mãnh hổ, song phủ tung bay, mạch đao vung lên, những nơi đi qua máu chảy thành sông tàn thi ở khắp trên mặt đất, sau hai người này là một người cầm song đao, trái bồ phải chém ,hung mãnh như rồng. Một người khác thì cầm cương cung, trên lưng ngựa từng mũi tên giống như là lưu tinh không ngừng bắn chết sĩ tốt Cao Ly, sau lưng bốn người này còn có bảy tám chục người kỵ sĩ mã giáo tung hoành như lang như hổ.

Đám người Cao Ly diên cuồng xông lên, muốn ngăn cản đường đi của bọn họ lại.

Mạch Tử Trọng khẽ giật mình.

- Trịnh Ngôn Khánh....

Hắn kinh hô lên một tiếng.

Vào lúc này, Mạch Tử Trọng vốn đã mỗi một nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh thì bỗng như có khí lực.

Mạch Tử Trọng la lớn lên nói:

- Các huynh đệ viện quân đã tới viện quân đã tới.

Bốn năm nay hắn vô số lần nghĩ sẽ gặp lại Trịnh Ngôn Khánh trong tình cảnh nào.

Nhưng thật không ngờ, hắn sẽ lại gặp lại Trịnh Ngôn Khánh trong tình cảnh này.

Ngôn Khánh đoạn đường này giết người, máu đã nhuộm đỏ chinh bào, hắn cũng không nhớ rõ rốt cuộc mình đã giết bao nhiêu người, Hùng Khoát Hải cùng Hám Lăng tọa kỵ chết trận, hai người dứt khoát khai mở chiến trường thật không ngờ sức chiến đấu còn mạnh hơn cả cưỡi chiến mã, Ngôn Khánh thấy hai người này giết người sáng khoái liền giương cung cài tên bắn chết tặc binh, trong chớp lát đã bắn hết ba hũ tên.

Thẩm Quang đi ở bên cạnh hắn, cùng với hai người Hùng Khoát Hải đem đám tôm tép nhãi nhép kia giết hết.

Bốn người này mặc dù chưa bao giờ luyện tập cùng nhau nhưng khi bắt đầu thì lại phối hợp vô cùng ăn ý, Trịnh Ngôn Khánh đi tới không nhận ra Mạch Tử Trọng liền cất tiếng:

- Người kia là ai, mau xưng tên báo họ.

Mạch Tử Trọng sau khi nghe thấy câu này rất thương tâm:

- Lão tử là Mạch Tử Trọng, con mẹ nó Trịnh Ngôn Khánh mau tới cứu ta.

Gọi người ta đến cứu mà lại kiêu ngạo như vậy.

Trịnh Ngôn Khánh lấp vào ba mũi tên, đem hai gã Cao Ly ở bên cạnh Mạch Tử Trọng bắn chết, Mạch Tử Trọng cũng thừa dịp người Cao Ly bối rối suất lĩnh tàn quân tụ hợp lại cùng với Trịnh Ngôn Khánh.

- Chết tiệt, ngươi tại sao giờ mới đến?

Trịnh Ngôn Khánh bắn chết một gã tặc binh khác, rồi hỏi ngược lại:

- Nhiệm vụ của ta là áp giải lương thảo, đáng lẽ không nên tới.

Mạch Tử Trọng hoành đao một phen, bổ vào một gã binh sĩ Cao Ly, binh sĩ này ngã xuống tuy nhiên trong tay còn cầm trường thương suýt nữa đem ngã Mạch Tử Trọng xuống đất, may mà Thẩm Quang tiến lên một đao chặt đứt đầu của đối phương. Mạch Tử Trọng ném trường đao ra cầm lấy một thanh trường mâu.

- Con mẹ nó muốn làm thương tổn ta, để lão tử dạy các ngươi cách dùng trường mâu.

- Mạch Tử Trọng, ngươi có nhìn thấy Hoàn Nghi?

- Ai là Hoàn Nghi?

- Chính là Trịnh Hoàn Nghi, nghe nói hắn đóng quân ở La Trịnh Toại.

- Con mẹ nó, đến lúc này rồi bản thân ta còn khó bảo toàn, nào biết được Trịnh Hoàn Nghi, Bùi Hoàn Nghi là ai... Tuy nhiên nếu là ở La Trịnh toại chỉ sợ là lành ít dữ nhiều.

- Ta nhổ vào cái mỏ quạ đen của ngươi, mau đi trước dẫn đường, chúng ta tới La Trịnh toại.

Mạch Tử Trọng khẽ giật mình, một gã binh sĩ Cao ly lại dùng trường mâu đâm tới, may mà tay hắn cầm thuẫn, bảo vệ chỗ hiểm.

- Ngươi điên rồi, ngươi muốn vào thành?

Trịnh Ngôn Khánh thu hồi cung tiễn, cầm lấy trọng giáo, trở mình tiến lên, đánh ngã một gã Cao ly, Ngọc Đề Tuấn lao tới đập nát đầu đối phương.

- Nói nhảm, ta đã đáp ứng cha mẹ của hắn đem hắn bình an vô sự trở về.

Chỉ một câu nói kia lại khiến cho Mạch Tử Trọng ngu ngơ.

Nếu như không có Thẩm Quang nhanh tay lẹ mắt đỡ binh khí của người Cao Ly đánh tới thì chỉ sợ hắn đã bỏ xác ở dưới thành Bình Nhưỡng.

Thẩm Quang thả người xuống ngựa, tức giận mắng:

- Mạch mập con mẹ nó ngươi cẩn thận một chút, không giết địch thì đừng làm liên lụy tới chúng ta.... Ngươi lên ngựa dẫn đường cho công tử chúng ta.

- Các ngươi thật sự muốn vào vào thành?

Trịnh Ngôn Khánh giận tím mặt:

- Con mẹ nó, ngươi muốn vào thành hay là muốn ở chỗ này, đừng trì hoãn thời gian của lão tử.

Mạch Tử Trọng nghe được liền giậm chân, nắm lấy dây cương mà lên ngựa.

- Trịnh Ngôn Khánh.

- Chuyện gì?

- Trước kia mặc kệ chúng ta có ân oán gì, nhưng hôm nay xóa bỏ.

Ngôn Khánh cầm trọng giáo trong tay, cất tiếng nói:

- Đừng nói nhảm, mau đi trước dẫn đường.

Mạch Tử Trọng cười to ba tiếng thúc ngựa rời đi Trịnh Ngôn Khánh ở bên cạnh hai người một mâu một giáo, bên cạnh lại có Hùng Khoát Hải, Hám Lăng bảo vệ, sau lưng có Thẩm Quang theo sát, một đường đi qua như lang như hổ, mở một con đường máu, binh sĩ Cao Ly gào khóc thảm thiết.

Trên đường dài khắp nơi hỗn tạp thi thể quân Tùy và Cao Ly.

Tiếng kêu liên tục, ánh lửa chiếu xuống, Bình Nhưỡng thành giống như là Tu La địa ngục khiến cho người ta phải hãi hùng khiếp vía.

Một đám Tùy quân bị mấy trăm tên Cao Ly vây ở trong một tiểu viện.

Trịnh Hoàn Nghi cánh tay ử rữ hiển nhiên là bị thương, ở bên cạnh hắn là một nam tử thanh tú, tay cầm bảo kiếm máu tươi loang lổ.

- Hoàn Nghi đừng bối rối ta đến cứu ngươi.

Trịnh Ngôn Khánh ở rất xa nhận ra Trịnh Hoàn Nghi vội vàng lớn tiếng phóng ngựa lên.

Trịnh Hoàn Nghi và người kia dựa lưng vào ra sức chém giết.

Nghe thấy tiếng gọi của Ngôn Khánh, hắn quay đầu lại trên mặt không chút huyết sắc, lộ ra vẻ vui mừng như điên:

- Ngôn Khánh ta ở chỗ này.

Lời còn chưa dứt thì một thanh trường thương đã xuyên qua bắp đùi của hắn.

307. Chương 55: Tiểu Nhân.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 55: Tiểu nhân.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Hoành Nghị kêu to một tiếng, hoành đao rơi xuống, hai gã binh sĩ Cao Ly vừa vịn đâm vào hắn, Trịnh Hoành Nghị đứng không vững quỵ một chân xuống mặt đất tro mắt nhìn trường thương đâm tới, hai mắt khép lại thẫn ngẩn:

- Mạng ta xong rồi.

Trịnh Ngôn Khánh ở khoảng cách khá xa, trừ phi hắn dùng cung tiễn mới có thể cứu Trịnh Hoành Nghị, nhưng hiện tại giường cung lấp tên cũng không còn kịp nữa rồi.

- Hoành Nghị rách ra mau.

Thế nhưng mà Trịnh Hoành Nghị không tránh ra mà lại đứng lên.

Ở phía sau hắn còn có đồng bạn, nếu như hắn tránh ra, trường thương sẽ đâm vào người đó, Trịnh Hoành Nghị không cách nào bỏ bạn bè được, đành giang hai tay ra, nắm lấy đầu trường thương.

Cơ hồ đồng thời, Hùng Khoát Hải rống to một tiếng, giậm chân tại chỗ song phủ bay ra, đem hai tên binh sĩ Cao Ly nện xuống đất, sau đó hai tay thuận thế lấy ra hai cái búa nhỏ ở hông.

Chỉ nghe phập phập hai tiếng trầm đục.

Hai thanh búa nhỏ đã bắn về phía trước mặt hai binh sĩ Cao Ly kia.

Tuy nhiên hiện tại Hùng Khoát Hải không có binh khí, vài tên binh sĩ Cao Ly ủa lên, trường thương đâm tới, đúng lúc này Hám Lăng hoành thân ngăn ở trước Hùng Khoát Hải, mạch đao chuyển động, dùng thế hoành tảo thiên quân chém ngã tướng địch xuống mặt đất.

Hùng Khoát Hải hai chân quỵ xuống, cầm lấy đại búa siết chặt trong tay.

- Đại hắc tử, làm gọn gàng vào.

Trịnh Hoành Nghị liều chết bảo hộ người kia Trịnh Ngôn Khánh cũng không xa lạ gì.

Ở huyện Dịch hắn đã thấy Trịnh Hoành Nghị rất thân với người này, Trịnh Ngôn Khánh nhớ mang máng thiếu niên này tên là Phùng Quả, hắn không hiểu tại sao Trịnh Hoành Nghị và Phùng Quả lại ở nơi này nhưng dù sao lúc này có nhiều hơn một người cũng là thêm một phần lực lượng.

Trịnh Ngôn Khánh đem người dẫn tan quân địch ra.

Thẩm Quang chạy tới đoạt lấy mấy thớt ngựa, giao cho Hùng Khoát Hải và Hám Lăng hai con, mình một con, còn lại giao cho Trịnh Hoành Nghị và Phùng Quả.

- Hoành Nghị lên ngựa theo ta lao ra ngoài.

Mà lúc này Phùng Quả không tiếp dây cương mà bước nhanh tới trước ngựa của Mạch Tử Trọng:

- Mạch công tử, xin hãy cứu thiếu gia tiểu nhân.

Mạch Tử Trọng trong lòng chấn động:

- Nhị lang ở đâu?

Nhị lang trong miệng của hắn chính là người cùng với Trịnh Ngôn Khánh phát sinh xung đột, Phùng Trí Đại. Phùng Áng có ba người con trai, Phùng Trí Đại là thứ tử cho nên Mạch Tử Trọng gọi hắn là nhị lang.

Phùng Quả nói:

- Trong thành đại loạn, thiếu gia lúc đó lại không ở trong doanh, hiện tại cũng không biết vây hãm ở nơi nào.

Mạch Tử Trọng liền nhìn về phía Trịnh Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh lông mày nhăn lại, tuy hắn với Phùng Trí Đại có xung đột nhưng lúc này hắn không phải muốn khoanh tay đứng nhìn nhưng Phùng Trí Đại hiện tại ở nơi nào, có trời mới biết? Nói không chừng hắn chết rồi, có khi bị bắt làm tù binh, Bình Nhưỡng to như vậy, loạn thành ra thế này, tìm một người chỉ sợ rất khó khăn.

Giải cứu Trịnh Hoành Nghị là vì Trịnh Ngôn Khánh biết rõ vị trí của hắn.

Nhưng Phùng Trí Đại hiện tại hạ lạc ở nơi nào, sinh tử không biết, nếu như tiếp tục tìm kiếm ở trong thành thì những người quanh mình sớm muộn cũng chết hết.

- Người có biết Phùng Trí Đại ở nơi nào không?

Phùng Quả khẽ giật mình, kinh ngạc nhìn Trịnh Ngôn Khánh trong lòng thầm nghĩ: Thiếu gia nhà ta không phải nói tên Trịnh Ngôn Khánh này là thiên hạ đệ nhất ác nhân, có mối hận đoạt vợ với Mạch công tử, tại sao hai người lại tới đây cùng một chỗ?

Tuy nhiên Ngôn Khánh đã hỏi thăm hắn không có khả năng không trả lời.

- Lúc chàng vạng tối, thiếu gia nói là muốn đi ra khỏi thành thăm một vị bằng hữu, à vị bằng hữu kia nghe nói cũng có quan chức trong quân nhưng tên là gì thiếu gia cũng không nói rõ.

- Nếu như đi ra ngoài thành thì hiện tại chắc hắn sẽ không ở trong thành.

Ở phía xa xa binh mã của Cao Ly đã chạy tới, Trịnh Ngôn Khánh cũng không dám dừng lại nói:

- Tất cả lên ngựa, liều chết ra khỏi thành, sau đó nghĩ biện pháp cứu thiếu gia nhà ngươi, A Lăng, Khoát Hải hai người mở đường, Thẩm Quang phụ trách chiếu cố Hoành Nghị và Mạch Tử Trọng.

- Tặc binh ngày càng nhiều, nếu không lao ra chúng ta sẽ bị vây hãm toàn bộ ở trong thành.

Trịnh Hoành Nghị bả vai trúng một đao, trên đùi trúng một thương, căn bản là đã mất đi sức chiến đấu.

Cho nên đối với sắp xếp của Ngôn Khánh cũng không phản đối trở mình lên ngựa:

- Phùng Quả còn sống mới có thể cứu thiếu gia nhà ngươi, mau lên ngựa.

Phùng Quả tuy không tình nguyện lắm nhưng cũng ưng thuận tuân mệnh.

Trịnh Ngôn Khánh nhận thức phương hướng, xung trận lên lưng ngựa lao về phía trước mở đường, mà Mạch Tử Trọng và Phùng Quả ở phía sau, một đoàn người như lang như hổ lao về phía cửa bắc của Bình Nhưỡng.

Lúc này đã là giờ Dần.

Bình Nhưỡng thanh âm la hét dần biến mất.

Tạ Khoa đứng ở trên lầu cao, lo nghĩ bồi hồi.

Trong Nam Thủy đại doanh đã dần dần tập kết hai nghìn người, nhưng nguyên một đám khí sắc bại hoại, hiển nhiên vẫn chưa thanh tỉnh sau hoảng loạn.

- Trịnh tỉnh, Ngôn Khánh có nói khi nào hắn trở về không?

Trịnh Tỉnh lắc đầu:

- Hấn nói muốn đi tìm Trịnh Hoành Nghị, tuy nhiên ở nội thành Bình Nhưỡng, cơ hồ đều tràn ngập quân lính Cao Ly, đại tướng quân bây giờ cũng không rõ tung tích, muốn tìm Trịnh Hoành Nghị thì vô cùng khó khăn.

- Tạ công tử, chúng ta không thể đợi thêm nữa rồi phải mau chóng quyết định chủ ý.

Tạ Khoa không khỏi lưỡng lự.

Hấn và Trịnh Ngôn Khánh đã ước định với nhau ổn định trận tuyến sau đó tùy thời có thể đoạt lại Bình Nhưỡng, nhưng hiện tại chuyện đoạt lại Bình Nhưỡng là không thể, trước hết phải lui về Hải Phố, nhân thủ hiện tại tất cả chiếu hơn ba nghìn người, ba nghìn người này mà muốn đoạt lại Bình Nhưỡng là không có khả năng, binh mã dưới trướng mình còn có thể nói là nghỉ ngơi dưỡng sức, còn những quân Tùy kia hiển nhiên đã mất hồn lạc phách.

Hiện tại có nên lui lại Hải Phố?

Tạ Ánh Đăng cũng hơi do dự.

Nếu như hấn bỏ chạy rồi, Ngôn Khánh trở lại ngay cả viện binh đều không có, nhưng không bỏ chạy lỡ như...

Tạ Khoa trầm ngâm một lát sau đó nhún chân:

- Người đầu chuẩn bị ngựa.

- Tạ công tử, người muốn làm gì?

Tạ Khoa nói:

- Ta dẫn quân tới Bình Nhưỡng nghênh đón Ngôn Khánh, Trịnh công tử, công tử ở đây ổn định trận tuyến, tiếp tục thu nạp đội ngũ.

- Chờ ta và Ngôn Khánh trở về sẽ tiếp tục tính tiếp.

- Người muốn đi Bình Nhưỡng?

Trịnh Tĩnh cất tiếng nói:

- Tạ giáo úy, bên kia đều là người Cao Ly, Ngôn Khánh bọn hấn sống chết không rõ, nếu như người đi qua vạn nhất phát sinh chuyện ngoài ý muốn thì chẳng phải là....

308. Chương 56: Rút Khỏi Nam Thủy

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 56: Rút khỏi Nam thủy

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Tạ Khoa nói:

- Chính bởi vì Ngôn Khánh sống chết không rõ cho nên ta mới phải qua đó tìm hiểu.

- Trịnh công tử, công tử nhất định phải thủ vững Nam Thủy đại doanh.

- Ta đã sai người về Hải Phố, thỉnh Chu tổng quản xuất binh hỗ trợ, lúc này Chu tổng quản đã nhận được tin tức nói không chừng đã suất lĩnh binh mã chạy tới đây.

- Cho nên mong công tử ở trong doanh, một phương diện nghỉ ngơi hồi phục, một phương diện tiếp tục thu nạp tàn binh.

Cho dù là tàn binh bại tướng, chỉ cần có thể trì hoãn qua cơn khó khăn này chờ đến khi Chu tổng quản tới chúng ta có thể khôi phục đoạt lại Bình Nhưỡng.

Trịnh Tĩnh lộ ra vẻ do dự, trầm ngâm sau đó nghiêm mặt nói:

- Tà công tử cứ yên tâm mà đi ở nơi này đã có ta thủ hộ.

Tà Khoa gật đầu sau đó vội vàng xuống vọng lâu.

Tùy tùng sớm đã mang ngựa tới, Tà Khoa lập tức lên ngựa, suất lĩnh hai trăm kỵ quân, nhưng gió chạy khỏi đại doanh Nam Thủy.

Trịnh Tĩnh đứng ở trên lầu đưa mắt nhìn theo đoàn người Tà Khoa dần rời đi trên khuôn mặt anh tuấn hiện ra vẻ hung hãn.

Truyền Ứng, người là cái thứ gì?

Con cháu Yêm nô, cũng dám giễu võ giương oai, còn dám đánh ta?

- Đại công tử, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Trịnh Tĩnh nhìn sĩ tốt trong doanh rồi cười lạnh một tiếng:

- Truyền mệnh lệnh của ta, nói là Tà công tử trước khi rời đi, ra lệnh chúng ta rời về Hải Phố.

- Sao?

Một tộc nhân Trịnh thị bên cạnh biến sắc:

- Đại công tử, nếu chúng ta rời khỏi Nam Thủy đại doanh, Trịnh giáo úy và Tà giáo úy bọn họ sẽ gặp nguy hiểm.

- Nói nhảm.

Trịnh Tĩnh thấy bốn bề vắng lặng liền nắm chặt cổ áo của tộc nhân kia.

- Nam thủy đại doanh này là do tên tiểu tạp chủng và Tà Ánh Đăng xây dựng, đại hỏa này cũng là do bọn chúng nhen lên, tướng sĩ trong doanh cũng là bọn chúng tập kết, nếu thật sự có thể đoạt lại Bình Nhưỡng, thì lúc đó ta và người ở trong tộc còn có nơi sống yên ổn sao?

- Cho nên công lao này tuyệt đối không để cho bọn chúng đoạt được.

Chúng ta hiện tại rời khỏi Nam Thủy đại doanh, trở lại Hải Phố, ít nhất cũng bảo toàn thuộc hạ, về phần hai tên gốc kia để chúng tự sinh tự diệt.

Nhưng mà vạn nhất bọn họ có thể trở về thì sao?

Trịnh Tĩnh cười lạnh một tiếng:

- Vạn nhất?

- Nơi đây núi đồi trùng trùng, khắp nơi đều là binh mã Cao Ly, người thật cho rằng hai tên tạp chủng kia có ba đầu sáu tay sao? Người có nghe thấy thanh âm tù và của người Cao Ly đang chậm lại không, đó là chuẩn bị cho trận đồ sát cuối cùng.

- Người thấy chỉ bằng 2-3 nghìn tàn binh bại tướng là có thể ngăn được thiên quân vạn mã của Cao Ly sao?

- Người muốn chịu chết nhưng ta không muốn, chúng ta lập tức rời khỏi, mới là thượng sách.

Vài tên tộc nhân nghe được cũng bắt đầu do dự.

Trịnh Tĩnh nói tựa hồ có đạo lý, những tàn binh bại tướng này... có thể ngăn cản được người Cao Ly sao? Được coi như ngăn cản người Cao Ly thì cũng là công lao của Trịnh Ngôn Khánh, Trịnh Ngôn Khánh vốn ngang ngược can rõ, nếu lần này hắn lập công thì chẳng phải càng thêm hung hăng can quấy?

Mấy người nhìn nhau, đều đồng loạt gật đầu.

- Đại công tử, theo ý của công tử mà làm việc.

Trịnh Tử nở ra một nụ cười, trong nụ cười tràn ngập sự hung ác và nham hiểm.

- Mọi người đã quyết định chủ ý như vậy thì lập tức truyền lệnh.

Tiếng nói chưa dứt, Bình Nhưỡng đã truyền tới một hồi tù và vô cùng dồn dập, như là thúc giục cái gì đó.

Trịnh Tĩnh biến sắc:

- Người Cao Ly muốn truy kích, lập tức truyền lệnh của ta chuẩn bị rút khỏi đại doanh Nam Thủy, lập tức lui khỏi.

Vài tên tộc nhân đã nhao nhao xuống vọng lâu.

Mà Trịnh Tĩnh thì đứng ở trong lầu dựa lan can mà cười lạnh.

Trịnh Ngôn Khánh, ngươi muốn làm anh hùng sao? Ta hiện tại cho ngươi làm, hắc hắc.

Trịnh Ngôn Khánh không muốn đi làm anh hùng nhưng hắn biết rõ Trịnh Hoàn Nghi mà chết đi, An Viễn đường sẽ nguy ngập.

Nếu như Trịnh Hoàn Nghi gặp chuyện không may, cho dù Trịnh Nhân Cơ không trách cứ hắn nhưng ở An Viễn đường mà nói một tông phòng không cho phép không có con nối dõi.

Mà không có con nối dõi, lực phong mất đi An Viễn đường, Trịnh Thế An cũng mất đi chức vụ tộc lão.

Đây là chuyện mà Trịnh Ngôn Khánh tuyệt không muốn chứng kiến, để đưa Trịnh Thế An lên vị trí tộc lão hắn phải hao tổn rất nhiều công sức, bỏ ra một cái giá lớn, hiện tại hắn cần phải có Trịnh Thế An đứng trước mặt hắn, che một ít mưa gió.

Cho nên Trịnh Ngôn Khánh bất kể thế nào cũng phải đem Trịnh Hoàn Nghi còn sống trở về, thậm chí không có tổn hao gì mang về Huỳnh Dương.

Trong màn đêm, Bình Nhưỡng ánh lửa lập lòe, lốm đốm đa lốm đốm.

Cùng lúc này tiếng tù và tứ phương nổ lên, những ánh lửa lốm đốm đã tụ hợp thành một mảng dài và hẹp, hoặc xa hoặc gần lao về phía Bình Nhưỡng.

Trong màn đêm toát ra một luồng khí huyết tinh khiến cho người ta phải buồn nôn.

Trịnh Ngôn Khánh một thân mặc chiến bào tuyết trắng, lúc này đã biến thành màu đỏ sẫm, hắn ghì chặt cương ngựa, đánh giá tình hình xung quanh, khắp nơi bình nguyên chỗ nào cũng có chiến đấu.

- Trịnh Ngôn Khánh chúng ta làm sao bây giờ?

Mạch Tử Trọng thúc ngựa tiến tới:

- Chúng ta tựa hồ đi nhầm hướng rồi.

Đúng thế, Nam Thủy đại doanh ở phía nam Bình Nhưỡng mà giờ bọn họ lại đi về hướng khác. Trịnh Ngôn Khánh quay đầu xem xét trong lòng hắn sinh ra một nỗi bi ai.

Tùy tùng mãnh hổ đi theo hắn vốn có hơn một trăm người hiện tại chỉ còn hơn sáu mươi người.

Những tùy tùng này đi theo hắn cũng không lâu nhưng đồng chí chí tình.

Ngôn Khánh hừ lạnh ra lệnh một tiếng, một trăm tên hổ vệ không do dự lao lên vì hắn, mà hiện tại gần bốn mươi người đã chết.

Chiến tranh vốn là người chết ta sống, tàn khốc như vậy.

Trịnh Ngôn Khánh lòng tự an ủi, nhưng tâm tình cũng không nhẹ nhõm.

Đây không phải là lần đầu hắn chứng kiến người của mình chết, lúc ở Bạch Tước Tự, nô bộc cơ hồ chết hơn một nửa, nhưng không có sự thương tâm như hôm nay.

- Chúng ta chạy về Nam Thủy đại doanh.

- Được.

- Ở bên kia có tiếng kêu kịch liệt.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Tiếng kêu yếu ớt biểu thị cho chiến sự sắp chấm dứt, còn chỗ kia có tiếng kêu kịch liệt cho thấy ở nơi đó vẫn có người của chúng ta.

Một bên lui về phía Nam Thủy đại doanh một bên thu nạp tàn quân bỏ sung binh mã.

Mạch Tử Trọng nghĩ nghĩ rồi quay đầu nhìn Hoành Nghị và Phùng Quảng.

309. Chương 57: Huyết Chiến.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 57: Huyết chiến.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Hoành Nghị sắc mặt trắng bệch gật đầu nói:

- Ta nghe Ngôn Khánh an bài.

- Vinh Nhi, ngươi thì sao?

- Ta cảm thấy Trịnh giáo úy nói rất đúng, không chừng thuận đường có thể tìm thấy thiếu gia nhà ta.

Về phần ba người Thẩm Quang, Mạch Tử Trọng không hỏi thăm kỳ thật không hỏi cũng biết được đáp án, ba người này sẽ nghe theo Trịnh Ngôn Khánh.

- Đã như vậy, chúng ta hãy rời khỏi đây.

Trịnh Ngôn Khánh đưa mắt nhìn bốn phía, mã giáo trong tay chỉ về phía Nam:

- Chúng ta tới dãy núi kia, thuận theo bình nguyên mà xuôi nam, nếu như nguy hiểm thì cũng có thể vào trong núi mà ẩn thân.

Nói xong hần thúc ngựa lên phía trước, mà bọn người Mạch Tử Trọng sau đó cũng đuổi kịp.

Dọc theo con đường này gặp không ít binh mã Cao ly, nếu như đối phương nhân số đông bọn họ lập tức tránh lui, nếu như nhân số thương thốt thì lập tức xông tới chém giết giải cứu quân Tùy, trong đó thậm chí có cả mấy tên thế gia đệ tử.

Cứ như vậy bọn người Ngôn Khánh vừa đánh vừa lui.

Bất tri bất giác đã tới giờ dần.

Đầu hạ sáng sớm, đám người Trịnh Ngôn Khánh đã vượt qua núi Đại Thành.

Đội ngũ dưới trướng của hần ước chừng đã gần 200 người.

Điều này khiến cho tâm tình của Trịnh Ngôn Khánh cũng ổn định hơn rất nhiều.

Dù sao đội ngũ dưới trướng càng nhiều thì vốn liếng đối kháng với người Cao Ly ngày càng cao, năng lực của hần cũng chỉ tới mức này, từ đêm tới giờ, hổ vệ của hần cũng chết đi tám người, tâm tình của Ngôn Khánh càng thêm trầm trọng.

Đến khi sáng tỏ, Thẩm Quang phụ trách tin tức bỗng truyền tới một tin xấu:

- Công tử, mọi chuyện dường như không thuận lợi.

- Có chuyện gì?

Thẩm Quang hạ giọng nói:

- Thuộc hạ phát giác, người Cao Ly đang tiến về Nam Thủy đại doanh, mà ở đó ánh lửa cũng dừng lại không có động tĩnh tập kết, hiện tại chúng ta tới đó, chỉ sợ sẽ phát sinh xung đột với quân của Cao Ly.

Ánh mắt của Ngôn Khánh trở nên ngưng tụ.

- Nam Thủy đại doanh không còn tập kết nữa sao?

Hai người bọn họ nói chuyện với nhau, Mạch Tử Trọng và Trịnh Hoàn Nghi cũng tới trước mặt.

- Trịnh giáo úy vì sao không đi?

Trịnh Ngôn Khánh nghĩ nghĩ, đem tin tức mà Thẩm Quang mang về giải thích cho Mạch Tử Trọng và Trịnh Hoàn Nghi.

- Ta rời khỏi Nam Thủy đại doanh đã nói với Tà giáo úy sắp xếp ổn định binh mã, tùy thời phản kích.

Nhưng hiện tại Nam thủy đại doanh đều không có dấu hiệu tập kích, vạn nhất Nam Thủy đại doanh đình trệ, mà đội ngũ Cao Ly lại đang hướng về đó tấn công, chúng ta tiếp tục tiến về phía Nam chỉ sợ là chui đầu vào lưới, lâm vào tử địa.

Hai gò má của Mạch Tử Trọng co lại, lâm vào trầm tư.

Trịnh Hoàn Nghi nói:

- Liệu Tà giáo úy thấy tình huống không ổn đã lui về không?

Ngôn Khánh lắc đầu:

- Cái này ta không rõ ràng lắm.

Với tính tình của Tà Khoa mà nói, Trịnh Ngôn Khánh không tin hắn lâm nguy bỏ chạy nhưng lòng người khó dò, hắn cũng không dám cam đoan. Tà Ánh Đăng canh giữ ở Nam thủy nhân số cũng không nhiều lắm.

Có thể hắn thay đổi kế hoạch, nhưng thay đổi thế nào?

Trời đã sáng, mất đi sự yểm hộ của ban đêm, bọn họ muốn tiến lên ở bình nguyên cũng khó khăn nhiều hơn.

Trịnh Ngôn Khánh nhìn đám người mệt mỏi phía sau lưng, trong lòng cũng trầm nghĩ.

Một đám như vậy mà tới Nam Thủy thấy không có một bóng người, đồng thời gặp phải vòng vây của người Cao ly thì còn lực chiến đấu sao?

Trịnh Ngôn Khánh nghĩ tới đây ngẩng đầu nhìn, nhất thời khó đưa ra quyết đoán.

- Bằng không chúng ta...

Mạch Tử Trọng lắp bắp, lời đã ra để miệng nhưng không biết phải nói thế nào.

Ngôn Khánh nói:

- Mạch công tử có gì cứ nói, đừng ngại.

- Các huynh đệ chiến đấu một đêm thật sự đã mệt mỏi không chịu nổi, nếu tiến về Nam Thủy có binh mã tiếp ứng thì không nói, nhưng nếu là một bãi đất trống thì chúng ta bị binh mã Cao Ly đuổi giết khó bề tái chiến được.

- Vậy ý của ngươi là?

- Hiện nay khắp nơi là quân địch, ý của ta là tạm thời ở trong núi Đại Thành, cho các huynh đệ nghỉ ngơi ăn uống rồi sau đó phái người tiến tới Nam Thủy tìm hiểu tin tức.

- Thế nhưng mà nếu như Nam thủy có người chúng ta chẳng phải trì hoãn một thời cơ sao?

Trịnh Hoàn Nghi lúc này cân nhắc cũng không phải là không có đạo lý.

Trên thực tế Trịnh Ngôn Khánh khó xử cũng là ở chỗ này.

Hiện tại hẳn phải đưa ra lựa chọn, chuyện này liên quan đến sinh tử của tất cả mọi người khiến cho Ngôn Khánh cũng phải do dự.

Đúng lúc này từ phía sau núi truyền tới một thanh âm binh khí chạm vào nhau.

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng quay đầu, chỉ thấy Phùng Quả thúc ngựa chạy tới:

- Trịnh giáo úy, ở eo núi có đội ngũ binh mã Cao ly truy kích người của chúng ta.

- Người nào lãnh binh?

Phùng Quả lắc đầu:

- Không rõ ràng lắm.

Ngôn Khánh không nói nhiều lời lên lưng ngựa:

- Mạch Tử Trọng, Phùng Quả, Thẩm Quang, ba người các người cùng với Trịnh Hoàn Nghi ẩn náu, A Lăng, Khoát Hải hai người các người mang hộ vệ đi cùng ta.

Hùng Khoát Hải và Hám Lăng vội vàng đáp ứng, suất lĩnh năm mươi hỏ vệ, đi theo Trịnh Ngôn Khánh rời khỏi.

Một đoàn người tiến tới mô đất, chỉ thấy ở trên đó có một viên tiểu tướng, suất lĩnh ba bốn mươi kỵ quân bạch mã ngân thương đang giao thủ với bốn trăm tên kỵ quân Cao Ly, tiểu tướng bị vây khốn ước chừng mười bảy mười tám tuổi, ở trong loạn quân tả xung hữu đột, máu nhuộm cả chiến bào của hắn.

Tuy nhiên trước quân Cao Ly đông gấp mười lần, tiểu tướng này cũng bất lực tòng tâm.

Ở phía xung quanh có ba võ tướng Cao Ly đang vây công tiểu tướng này, ở phía bên ngoài lại có một thiếu niên đầu đội nón dát vàng, dưới chân là một thớt ngựa màu vàng, trong tay cầm một thanh đại đao, hưng phấn hò hét vây công tiểu tướng kia.

Chiến trường này cách đám người bọn Trịnh Ngôn Khánh khoảng chừng năm trăm thước.

Ngôn Khánh cũng không khỏi giật mình đây là tướng lĩnh dưới trướng của người nào? Cao Ly không nuôi ngựa phần lớn ngựa chủ yếu dựa vào việc mua của người Đột Quyết và Hải Cúc, lần này chiến sự ở Liêu Đông hùng hực, ngựa cơ hồ đều tập trung ở đó.

Trịnh Ngôn Khánh chém giết cả đêm cũng không gặp bao nhiêu kỵ quân Cao Ly.

Không ngờ lần này lại gặp tới gần một nghìn kỵ quân, kim giáp thiếu niên kia nếu không phải là quyền quý thì không thể như vậy.

- Đại ca huynh nhìn kìa hình như là Tạ giáo úy.

Hùng Khoát Hải ở núi Nga Mi được Tôn Tư Mạc truyền công phu, nhãn lực cực kỳ tốt.

Cho nên Trịnh Ngôn Khánh chưa nhìn ra hẳn đã nhận ra viên tiểu tướng kia là ai. Ngôn Khánh cũng cẩn thận nhìn, không tìm được chấn động.

Đúng là Tạ Khoa.

Hắn không phải đang ở Nam Thủy tập kết sao, tại sao lại xuất hiện ở đây?

Tuy nhiên tình huống trước mắt không cho phép Trịnh Ngôn Khánh cân nhắc quá nhiều, Tạ Khoa dưới sự vây công của mười viên võ tướng Cao Ly hiện tại đã ngăn cản không nổi.

Ngôn Khánh vội vàng nói:

- Đại hắc tử, người cùng với A Lăng mang theo ba mươi hỏ vệ, đi giải cứu Tạ giáo úy, những người còn lại theo ta xuất kích.

310. Chương 58: Kim Giáp Thiếu Niên.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 58: Kim giáp thiếu niên.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Chưa nói hết lời, Trịnh Ngôn Khánh đã lấy mặt nạ ở trong túi ra đeo lên trên mặt.

Hai chân hấn thúc vào bụng ngựa, Ngọc Đề Tuấn như một mũi tên lao thẳng về phía chiến trường, Trịnh Ngôn Khánh vừa chạy vừa quát lớn:

- Tà đại ca, đừng kinh hoàng, Trịnh Ngôn Khánh ở đây.

Trịnh Ngôn Khánh hét lớn một tiếng khiến cho người Cao Ly phải bạo động, tuy nhiên Trịnh Ngôn Khánh không lao vào trận chiến mà phóng tới thẳng chỗ của kim giáp thiếu niên, bắt giặc phải bắt vua trước, nói thì chậm nhưng lúc đó thì rất nhanh, Ngôn Khánh không kịp để thiếu niên có phản ứng, Ngọc Đề Tuấn đã tới trước mặt hắn, mã giáo trong tay vung lên, hung hăng đâm vào.

Kim giáp thiếu niên chưa kịp phản ứng thì Trịnh Ngôn Khánh đã vung mã giáo như điện chớp tới trước mặt của hắn.

Trịnh Ngôn Khánh công kích như vũ bão từng đạo tàn ảnh hung mãnh tuyệt luân, càng lúc càng nhanh.

Kim giáp thiếu niên sợ hãi kêu lên một tiếng, vung đao chém ra.

Đao giáo tương giao, thiếu niên kia lùi lại mấy bước mà Ngọc Đề Tuấn cũng lao tới ngựa cổ hí một tiếng dài, mã giáo nghiêng qua một bên, một luồng hào quang lóe sáng như ngân xà lao thẳng về phía thiếu niên.

Kim giáp thiếu niên sau khi trao đổi một chiêu với tkn thì cánh tay hơi run lên.

Thấy Trịnh Ngôn Khánh muốn lao tới nữa thì giận tím mặt, thúc ngựa múa đao cùng với Trịnh Ngôn Khánh tái chiến.

Nếu bình thường Trịnh Ngôn Khánh không chừng có thể dây dưa với hắn trong chốc lát nhưng hiện tại hắn đang ở hiểm địa, không thể tốn nhiều thời gian, Trịnh Ngôn Khánh nhìn về phía bên cạnh thì thấy Hùng Khoát Hải và Hám Lăng đã tiến tới giết quân địch.

Tạ Khoa rõ ràng yếu đi rất nhiều, đúng là quả bất địch chúng nên rơi vào thế hạ phong.

Binh sĩ Cao Ly đã bắt đầu vọt tới trước Ngôn Khánh, nếu như không thể lao ra Trịnh Ngôn Khánh sẽ bị bọn họ vây ở đó.

Ngôn Khánh không kiên nhẫn, mắt hồ nhử lại, gờ giáo lên chuyển qua tay trái, tay phải rút ngân tiên ra, thuận thế đánh về phía kim giáp thiếu niên, kim giáp thiếu niên võ nghệ không kém nhưng dù sao kinh nghiệm lâm địch vẫn còn quá ít, hắn gờ trường đao lên phòng ngự, Trịnh Ngôn Khánh thấy phía sau lưng có chỗ hở liền vung trường tiên đánh vào, kim giáp thiếu niên liền phun ra một ngụm máu tươi, đại đao cũng rời khỏi tay hắn phục trên lưng ngựa, thúc ngựa chạy trốn.

Nhưng Trịnh Ngôn Khánh há có thể để hắn chạy.

Trịnh Ngôn Khánh thu tiên lại, lấy từ trong người ra trường cung, mũi tên như lưu tinh đánh ra, bắn vào hậu tâm của thiếu niên kia.

Kim giáp thiếu niên hét to một tiếng, từ trên lưng ngựa ngã xuống, con hoàng phiêu mã vẫn chưa phát giác, chạy như điên, đám quân vây công Tạ Khoa lập tức rối loạn trận tuyến, tất cả đều lộ ra hoảng loạn.

Tướng lãnh vây công Tạ Khoa đều lao tới đánh về Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh nhanh tay bắn ra sáu mũi tên, đem hai võ tướng Cao Ly giết đi, mà cùng lúc đó, Hùng Khoát Hải và Tạ Khoa cũng tụ hợp lại liên thủ giết người, tâm tư của người Cao Ly đã rối loạn, không còn sức để tái chiến, Trịnh Ngôn Khánh nhanh chóng nhảy vào trong quân địch, tay trái cầm ngân tiên tay phải cùng mã giáo, đem hai võ tướng nữa giết đi.

Một tên võ tướng quá to, thúc ngựa rời đi.

Đầu lĩnh đã rút dĩ nhiên là có vô số người noi theo, nhanh chóng sau đó Cao Ly đã tan tác chạy trốn để lại hơn 100 tử thi.

Hoàng phiêu mã này khá hùng vĩ, là thần câu lương tuần.

Trịnh Ngôn Khánh sai người giữ chặt nó, cũng thu nạp ngựa ở bốn phía lại, tổng cộng được mười ba con chiến mã.

Sau đó hấn thúc ngựa đi tới trước mặt Tạ Khoa:

- Tạ đại ca huynh tại sao không ở Nam thủy mà lại ở đây để người Cao Ly đuổi giết?

Tạ Khoa nghe được không khỏi nở ra một nụ cười đắng chát.

- Ngôn Khánh, Nam Thủy đại doanh đã không còn nữa.

- Sao?

Lúc ban đêm ta thấy người vẫn chưa trở lại vì vậy dẫn quân đi tiếp ứng, đem đại doanh giao cho Trịnh Tĩnh, không ngờ khi trở về Nam Thủy đại doanh đã trống rỗng, mấy nghìn binh mã đều không có tung tích, mà người Cao Ly từ bốn phương tám hướng lại vây quanh.

Rơi vào đường cùng ta đành phải lãnh binh phá vòng vây.

Suốt nửa đêm lâm chiến ta cũng không rõ phương hướng, về sau tùy tùng bị thương vong hầu như không còn.

Trên mặt của Tạ Khoa hiện ra vẻ ảm đạm.

Tùy tùng của hấn cùng với hổ vệ tùy tùng của Trịnh Ngôn Khánh cũng giống nhau, phần lớn là người trong tộc, nói cách khác trong một buổi tối tông đoàn của Tạ Khoa đã chết sạch.

Tạ Khoa nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Cái tên Trịnh Tĩnh kia tự tiện lui lại, không duyên không cớ lãng phí cơ hội, sau này ta gặp hấn nhất định phải lấy đầu trên cổ của hấn, an ủi các tông đoàn huynh đệ ở trên trời.

Ngôn Khánh không phản bác được.

- Công tử chúng ta trước hết lui thôi.

Hám Lăng tiến lên phía trước nói:

- Ở nơi này nguy hiểm thật sự là quá nhiều, vạn nhất bị phát hiện thì chỉ sợ là một hồi ác chiến.

Vì vậy Trịnh Ngôn Khánh mang theo Tạ Khoa và hơn mười tên tùy tùng sống sót đi vào trong núi, tụ hợp cùng với đám người Mạch Tử Trọng.

Nghe thấy Nam Thủy không còn sắc mặt của mọi người liền trở nên trắng bệch.

Đại doanh đã không còn, quân Cao Ly bắt đầu phong tỏa, nguyên một đám tàn binh tướng bại kiệt sức, ngựa thì hết hơi tiếp theo nếu như gặp phải người Cao Ly thì chỉ sợ sẽ bị tiêu diệt toàn bộ, Ngôn Khánh tuy trầm ổn nhưng đối mặt với tình huống này thì nhất thời cũng không có chủ trương.

- Nói như vậy chúng ta không cách nào trở lại Hải Phố sao?

Trịnh Hoành Nghị nuốt nước miếng mà nói.

Tạ Khoa ngồi xuống trên một tảng đá, Thẩm Quang lấy băng ra băng vết thương cho hấn, trên người của hấn không có vết thương trí mạng, nhưng trong đêm khổ chiến khó tránh khỏi một vài vết thương nhỏ. Tạ

Khoa tuy dưới trường tùy tùng nhiều nhưng không có những mãnh tướng như là Hùng Khoát Hải, Hám Lăng, cho nên Trịnh Ngôn Khánh đánh suốt đêm không bị thương mà trên người của Tạ Khoa lại chồng chất vết thương, nhìn có vẻ thê thảm.

Hắn trầm giọng nói:

- Ta từ Nam thủy phá vòng vây nghe nói đại tướng quân đã trốn tới Hải Nhiễm.

Tuy nhiên thủ lĩnh phản loạn Cao Nguyên ra lệnh cho Uyên Thái Trá ở Mạc Ly Chi phía đông toàn bộ truy kích. Tộc đệ của hắn Cao Kiến Vũ thì suất lĩnh tiêu diệt toàn bộ binh tàn tướng bại ở phía nam, tuy có binh mã của Chu tổng quản nhưng thực lực quân đội Cao Ly hiện tại rất thịnh, tụ hợp cùng đại quân là điều vô cùng khó khăn, trừ phi Chu tổng quản có thể chiến thắng. Chỉ sợ không bao lâu nữa, Cao Kiến Vũ tìm được chúng ta, khi đó hung hiểm vạn phần, Ngôn Khánh lúc này người cần phải đưa ra quyết đoán.

Trịnh Ngôn Khánh tuổi tuy nhỏ nhất, nhưng trong mắt mọi người hắn lại là thủ lĩnh.

Mạch Tử Trọng tuy trong lòng không phục nhưng cũng biết hiện tại không phải là lúc tranh quyền đoạt lợi.

Ngôn Khánh do dự một lúc:

- Tạ đại ca huynh cho rằng Chu tổng quản đánh không lại Uyên Thái Trá sao?

311. Chương 59: Nghỉ Ngơi.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 59: Nghỉ ngơi.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Không đợi Tạ Khoa nói, Mạch Tử Trọng đã mở miệng trả lời:

- Đại tướng quân lúc vượt biển trong quân chỉ còn khoảng bảy vạn binh mã, lần này tới Hải Phổ chỉ còn lại hơn vạn người, chủ yếu cung thủ và nỏ thủ, mà không có kỵ quân hợp tác chúng ta muốn thắng thì thật là khó.

Ngôn Khánh nói:

- Người Cao Ly có bao nhiêu binh mã?

Tạ Khoa nghĩ nghĩ:

- Đêm qua ta bắt được một gã tù binh từ trong miệng hắn biết được Uyên Thái Trá có tới sáu đến bảy vạn binh mã, trong tay Cao Kiến Vũ có chừng ba đến bốn vạn người.

- Mạch công tử nói vậy không phải là không có đạo lý.

Dưới tình huống như vậy, quân ta mỗi một không chịu nổi, người Cao Ly thì chiến thắng, sĩ khí thịnh vượng, Chu tổng quản chỉ sợ khó có được chỗ tốt.

Trịnh Ngôn Khánh nghĩ nghĩ đột nhiên cất tiếng nói:

- Ai có địa đồ Bình Nhưỡng?

Mạch Tử Trọng, Tạ Khoa bọn họ đưa mắt nhìn nhau.

Đồ vật này bọn họ trước đó đều có nhưng sau khi thảm bại ai còn mang theo người địa đồ.

Phùng Quả trầm mặc sau đó lớn tiếng nói:

Ta có một phần, tuy nhiên là địa đồ lúc trước xuất phát ở Lĩnh Nam.

Nói xong hần lấy từ trong túi da hươu ra một cái địa đồ trao cho Trịnh Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh nhanh chóng tiếp nhận, đem địa đồ nhìn lướt qua rồi liên tục cười khở.

Đại khái đây là địa đồ của người bán hàng rong từ Cao Ly tới Trung Nguyên, địa đồ này không những không chính xác mà đánh dấu cũng mơ hồ lộn xộn.

Trịnh Ngôn Khánh nhìn địa đồ này cũng chỉ có thể phân biệt một số phương hướng.

Những căn cứ toàn bộ không đánh dấu.

Tuy nhiên vào thời điểm này, có địa đồ như vậy cũng không bị mất phương hướng.

Ngôn Khánh đem địa đồ giao cho Thẩm Quang, nói hần thu thập cho tốt.

Trầm ngâm một lát rồi hần khẽ nói:

- Chúng ta lên núi

- Lên núi?

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Ở đây sớm muộn gì cũng bị bọn cướp phát hiện ra, hiện tại chúng ta lên núi ẩn núp trong đó thuận tiện phái người đi tìm hiểu tin tức.

- Mọi người đều đã chiến đấu một đêm, chỉ sợ đều mệt mỏi, hiện tại mà gặp cướp dĩ nhiên là lành ít dữ nhiều.

Cao Kiến Vũ trong tay có tới ba bốn vạn người muốn tiêu diệt toàn bộ quân Tùy quanh Bình Nhưỡng cũng không phải là điều dễ dàng, đầu tiên hần phải tiêu diệt toàn bộ khu bình nguyên, sau đó mới có thể vào núi tìm chúng ta.

Hôm nay xem ra chỉ có con đường như vậy.

đám người Trịnh Ngôn Khánh quyết định được chủ ý liền suất động đi vào trong một con đường nhỏ trốn vào Đại Thành.

Kỳ thật bọn họ không biết Lai Hộ Nhi sau khi tới bờ sông Nguyên, đã gặp lại Chu Pháp, gặp phải đánh lén, đại bại mà quay về vô lực phản kích.

Vì vậy bọn họ đành đóng binh ở Hải Phố, thu nạp tàn binh bại tướng.

Uyên Thái Tra thù lui về bờ phía nam, lập nên một phòng tuyến chắc chắn.

Chu Pháp cùng với Lai Hộ Nhi ở Hải Phố chờ ba ngày, thu nạp chừng một vạn năm nghìn bại binh, trong đó có ước chừng hơn bảy nghìn người do Ngôn Khánh đốt hủy lương thảo mà trốn được. Những bại binh này, cộng với binh mã trong tay Chu Pháp cũng vô lực có thể chuyển bại thành thắng, cho nên Lai Hộ Nhi đành phải âm thầm ra lệnh, hướng về phía Đông Lai triệt binh.

Núi đại thành không hiểm trở cảnh sắc cũng không tẻ.

Tuy nhiên thế núi kéo dài, đồi núi rậm rạp cho nên muốn ẩn nấp trong đó không phải là điều dễ dàng. Đoàn người Trịnh Ngôn Khánh sau khi vào núi đã tìm thấy một nơi ẩn nấp liền vào trong cốc nghỉ ngơi hồi phục.

Một đêm chiến đấu đã khiến cho Trịnh Ngôn Khánh bụng đói kêu vang.

Tối hôm qua đến nay hần chưa ăn gì, lúc này toàn thân đau nhức, xương cốt rã rời, Ngọc Đề Tuấn đã tìm thấy một đồng cửa và nguồn nước, cũng thông thả nghỉ ngơi.

Thẩm Quang thì mang theo một số người đi vào trong núi tìm một số trái cây.

Ngôn Khánh ăn hết hai trái cây liền tới một khối đá, nghỉ ngơi trên đó, những người còn lại người thì băng bó vết thương, người thì nằm xuống mặt đất nghỉ ngơi, Mạch Tử Trọng cũng hơi lo lắng.

Nơi này đói khổ lạnh lẽo hoang sơ.

Bộ dạng như vậy có thể kiên trì được bao nhiêu?

Tất cả mọi người đều không nắm chắc tuy nhiên Trịnh Ngôn Khánh ngủ rất say, tâm tình lo lắng cũng giải đi được một chút.

Khi Ngôn Khánh tỉnh dậy thì trời đã tối rồi.

Trong đêm gió núi rất lạnh, lại khiến cho hắn có cảm giác không thoải mái.

Ở trong cốc đám người Tạ Khoa nổi lên mấy đống lửa, giết ba con ngựa bị thương, dù sao hiện tại cũng cần lương thực.

Ngôn Khánh tỉnh ngủ bụng cũng đói.

Tạ Khoa mang tới một miếng thịt ngựa chín đưa cho hắn.

Không có gia vị gì chỉ có một chút muối thô nhưng đối với Trịnh Ngôn Khánh mà nói, đây chắc chắn là mỹ vị trong nhân gian.

Hắn không khách khí nhận lấy ăn như hổ đói.

Bụng đã no rồi Trịnh Ngôn Khánh nhìn xung quanh không thấy Mạch Tử Trọng và Phùng Quả đâu liền kỳ quái hỏi:

- Mạch Mập đâu?

- À Mạch công tử và Phùng Quả lo lắng cho công tử nhà của họ nên đã cùng nhau rời núi tìm hiểu tin tức.

- Ngoài núi tình hình thế nào?

- Ta cũng không rõ ràng lắm.

- Mạch công tử nói bọn họ sẽ nhanh chóng trở về, đến lúc đó có thể biết được.

Tạ Khoa cắn một khối thịt ngựa, dùng sức mà nuốt.

Hắn hàm hồ nói:

- Ngôn Khánh, tình huống hôm nay có ý kiến gì không?

Một câu này khiến cho Trịnh Ngôn Khánh thầm cười khổ một tiếng, trên mặt vẫn hiện ra vẻ thản nhiên:

- Bình tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, hiện nay việc cấp bách chính là xem tình hình, nếu có thể liên lạc với Chu tổng quản bọn họ thì tốt nhất, nếu không thể thì...

Hắn ngẩng đầu nhìn Thẩm Quang mà nói:

- Đem địa đồ tới đây.

Thẩm Quang vội vàng đem địa đồ tới, tuy bản vẽ không chính xác nhưng tình huống đại khái cũng có thể thấy rõ.

Ngôn Khánh nói:

- Nếu không có cách nào liên lạc với Chu tổng quản thì chúng ta chỉ có cách đi về hướng đông, leo lên thuyền tìm cách trở về Đông Lai, hoặc đi về hướng bắc, tiến tới Liêu Đông cùng với đại quân tụ hợp.

- Tuy nhiên ta không rõ lắm tình huống ở Liêu Đông.

- Nếu như Liêu Đông chiến sự bất lợi, chúng ta về đó cũng giống như chui đầu vào lưới, cho nên ta nghĩ nên trở về Đông Lai.

- Ngôn Khánh, Liêu Đông có trăm vạn đại quân, lại có Vu Trọng Văn, Mạch Thiết Trọng Tiết Thế Hùng, nguyên một đám mãnh tướng, lại có bệ hạ ở Trác quận đốc chiến, người Cao Ly tuy giảo hoạt nhưng cũng không phải là đối thủ của quân ta, nếu vậy tại sao không đi tới Liêu Đông?

- Nói không chừng tới đó có thể tụ họp lại một chỗ với quân ta.
- Đến lúc đó khôi phục đoạt lại Bình Nhưỡng chẳng phải là một công lớn sao?

312. Chương 60: Mộc Nghị.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 60: Mộc Nghị.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Tùy quân tuy ở Bình Nhưỡng đại bại, nhưng Trịnh Hoành Nghị và Tạ Khoa đều lạc quan, ở Liêu Đông, tùy quân trăm vạn, danh tướng như mây, lại có hoàng đế đốc chiến há có thể bại trận?

Trịnh Ngôn Khánh biết rõ quân ở Liêu Đông sẽ đại bại.

Nhưng hắn không rõ là bại thế nào nên không thể giải thích với đám người Trịnh Hoành Nghị.

Trong lòng hắn đang do dự thì thấy bên ngoài truyền tới từng thanh âm ngựa hí, đám người Trịnh Ngôn Khánh liên đứng dậy khẩn trương vạn phần.

- Là Mạch công tử trở về còn dẫn theo không ít người.

Hùng Khoát Hải từ trong cốc chạy ra, tới trước mặt Trịnh Ngôn Khánh:

- Khoảng chừng có bốn năm trăm người bộ dáng rất chật vật.

Trịnh Ngôn Khánh không biết Mạch Tử Trọng mang về người nào những nghĩ tới việc hắn rời núi tìm hiểu tin tức tìm thấy Tùy quân bại binh Ngôn Khánh cũng không để ý, cùng với Tạ Ánh Đăng đứng dậy ra cốc đón chào.

Hắn vừa tới cửa cốc thì thấy Mạch Tử Trọng kích động đi tới.

- Trịnh giáo úy, nhìn xem ta gặp được ai?

Ngôn Khánh nhìn chăm chăm về phía trước thì chỉ thấy quân lính tản mạn vây quanh mấy người cầm đầu, nón trụ cũng bị lệch, bộ dáng cực kỳ chật vật, trong đó có ba người Trịnh Ngôn Khánh quen biết.

Phùng Trí Đại, Thôi Thiện Phúc, Đậu Hiếu?

Thôi Thiện Phúc là Thanh Hà Thôi Thị, con trai của Trịnh Châu Bạch Thủy Công Thôi Chí Nhân, hiện nay đảm nhiệm chức vụ Quả Nghị Đô Úy, chấp chương binh mã một phủ, mấy năm trước Trịnh Ngôn Khánh vì mưu cầu chức vụ tộc lão cho Trịnh Thế An đã lắng lắng tới Quán thành huyện, tiếp Thôi Chí Nhân.

Về sau cũng vì Thôi Chí Nhân ra mặt mà Trịnh Thiện Quả mới trở mặt.

Tuy Trịnh Ngôn Khánh và Thôi Thiện Phúc có quen với nhau nhưng cũng không tiếp xúc quá nhiều.

Mà Đậu Hiếu, tại sao lại ở chỗ này?

Xem trang phục của hắn thì không phải là binh lính trong tông odàn, mà là lữ soái.

Không nghe nói Đậu gia phái người tới.

Trịnh Ngôn Khánh còn cảm thấy nghi hoặc, Mạch Tử Trọng đã mang tới hai tên đô úy tới tiền tới trước mặt Trịnh Ngôn Khánh mà giới thiệu:

- Ngôn Khánh hai vị này đều là người dưới trướng đại tướng quân, Nam Hải đô úy Mộc Nghị, Hi Bình đô úy Mã Nguyên. Ta và Phùng Quả đi thám thính thì gặp bọn họ.

Nam Hải đô úy cùng với Hi Bình đô úy đều là phủ binh ở Lĩnh Nam.

Mã Nguyên thì khẽ mỉm cười nói:

- Nghe qua đại danh của Trịnh giáo úy, không ngờ lại tương kiến ở đây.

Mà Mộc Nghị thì không khách khí quét về phía Trịnh Ngôn Khánh, hừ lạnh một tiếng:

- Người chính là Trịnh Ngôn Khánh sao?

Trịnh Ngôn Khánh lông mày nhăn lại, trong lòng không vui.

Kiêu căng cái gì? Mọi người đều là tướng bại trận? Ta không phải là người dưới trướng của người, bằng vào gì mà lên mặt?

Tuy nhiên Trịnh Ngôn Khánh vẫn tuân theo quy của, dù sao Mộc Nghị này cũng là đô úy một phủ, quân chức cao hơn hẳn rất nhiều, hơn nữa Mộc Nghị Mã Nguyên mang theo bốn năm trăm người, thanh thế cũng lớn hơn.

Cho nên Trịnh Ngôn Khánh cung kính nhún nhường trả lời:

- Mặt tướng là Trịnh Ngôn Khánh, tham kiến Mộc đô úy, Mã đô úy.

- Hừ, đồ trẻ con, nghe nói người hung hăng cần quấy vô cùng.

Mộc Nghị ngữ khí bất thiện, không hề đáp lễ ngược lại lạnh lùng nói:

- Đừng tưởng rằng người có chức vụ Vân Kỵ Úy mà có thể ngang ngược cần rõ, xem thiên hạ anh hùng không ra gì.

Trịnh Ngôn Khánh sắc mặt âm trầm.

- Mặt tướng chưa bao giờ dùng chức vụ Vân Kỵ Úy hung hăng cần rõ càng chưa bao giờ xem anh hùng trong thiên hạ không ra gì, Mộc đô úy không phải là thượng quan của ta, gặp mặt ngang ngược chỉ trích không biết là có dụng ý gì?

- Người lớn mặt lắm.

- Mặt tướng gan lớn hay không còn chưa tới phiên Mộc đô úy ngài bình luận.

Có đạo là người kính ta một xích ta kính người một trượng, người cậy già lên mặt, ta không ở dưới trướng của người, cho dù tước vị cao hơn ta tuy nhiên ta cũng không nhượng bộ nửa bước.

Mạch Tử Trọng không ngờ song phương vừa gặp nhau lại phát sinh xung đột như thế.

Hắn hơi giật mình, chợt minh bạch huyền diệu ở đây liền hung hăng trợn mắt nhìn Phùng Trí Đại.

Hắn đang định tiên lên khuyên can thì Mộc Nghị tức giận quát:

- Trịnh Ngôn Khánh người dám chống đối thượng quan, có tin ta truy cứu tội phạm thượng của người không?

Trịnh Ngôn Khánh cũng nổi giận:

- Có bản lĩnh thì người truy cứu thử xem?

Đúng lúc này hai tay của hắn đã rút ngân tiên ra, sau lưng Hùng Khoát Hải, Hám Lăng, Thẩm Quang cũng tiến lên một bước, nhìn hằm hằm bọn người Mộc Nghị.

Tạ Khoa cũng không hề do dự mà đứng bên cạnh Trịnh Ngôn Khánh, gương cung cài tên, nhắm ngay vào Mộc Nghị. Thế gia đệ tử tuyệt không cho phép bị mọi rợ Lĩnh Nam chà đạp, cho dù đối phương có là đô úy.

Ở sau lưng Mộc Nghị, binh lính cũng tiến lên.

Thôi Thiệu Phúc thấy tình hình như vậy thì nghiêm nghị quát:

- Binh mã bản phủ lập tức lui ra.

Hắn ra lệnh một tiếng, có gần trăm người lui ra, tuy nói hắn và Mã Nguyên Mộc Nghị đi cùng nhau nhưng dù sao hắn cũng xuất thân danh môn.

Ở tình huống này hắn không thể không giúp Trịnh Ngôn Khánh.

Mà Đậu Hiếu thì vung tay lên, mấy nỗ thủ theo hắn đứng ra, trong chớp mắt đã đứng sau Trịnh Ngôn Khánh, nhắm ngay vào binh mã của Mộc Nghị.

Không khí tràn ngập mùi thuốc súng.

- Đậu Hiếu ngươi làm gì vậy?

Đậu Hiếu lạnh lùng nói:

- Các ngươi đã từng nghe bài Bát Tiên Ca chưa? Đậu mỗ có ở trong đó, làm sao có thể ngồi nhìn các ngươi khi dễ hảo hữu của mình.

Mạch Tử Trọng biến sắc hiện ra một nụ cười khổ.

Đúng thế, Đậu Hiếu lúc trước cùng với Trịnh Ngôn Khánh tham gia cục chiến.

Tình huống như vậy hắn làm sao có thể giúp Mộc Nghị và Mã Nguyên? Thôi Thiện Phúc và Đậu Hiếu đứng về bên Trịnh Ngôn Khánh, đừng nhìn Mộc Nghị mang tới đây bốn năm trăm người, lần này so sánh binh lực thì hai bên bằng nhau, hơn nữa hai trăm người trong cốc nghe theo Trịnh Ngôn Khánh điều khiển thủ hạ mãnh tướng vô số, không luận tới Hùng Khoát Hải Hám Lăng hay Thẩm Quang, mỗi người có thể một chọi mười thậm chí là một chọi trăm, tuy Mộc Nghị có thể có nhận số nhiều nhưng không chiếm được tiện nghi.

Mạch Tử Trọng vội vàng tiến tới chính giữa hai phe đội ngũ:

- Mộc đô úy, Trịnh giáo úy, cả hai dừng tay lại.

- Chúng ta hiện tại ở trong đất của quân địch, hiện tại nên bắt tay hợp tác, nếu như xung đột thì chỉ tiện nghi cho người Cao Ly.

- Nhị lang, mau tiến lên khuyên bảo Mộc đô úy, Trịnh công tử Mộc đô úy cũng không có ác ý, kính xin chờ để

313. Chương 61: Cao Bảo Tàng.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 61: Cao Bảo Tàng.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Vài năm lịch lãm rèn luyện, Mạch Tử Trọng cũng không phải là tiểu bá vương hoành hành ngang ngược ở Trường An năm đó, tình huống này hắn phân được nặng nhẹ vô cùng minh bạch chuyện này nguyên nhân gây ra chỉ sợ là do hắn và Phùng Trí Đại gây nên. Phùng Trí Đại ở huyện Dịch bị Trịnh Ngôn Khánh làm mất hết mặt mũi, há có thể buông tha, mà Phùng gia ở Lĩnh Nam danh vọng cũng cực cao, cho nên Mộc Nghị và Mã Nguyên không có ý định để Phùng Trí Đại bị chịu thiệt.

Căn nguyên đến cùng cũng là do Phùng Trí Đại muốn hả giận thay cho hắn.

Nhưng vấn đề là hả giận cũng phải tìm thời điểm, hiện tại không nên phát sinh xung đột.

Lời nói của Mạch Tử Trọng rất có tác dụng, Phùng Trí Đại liền tiến lên ngăn cản Mộc Nghị Mã Nguyên. Trịnh Ngôn Khánh vẻ mặt lo lắng, mắt hồ nhú lại, hừ lạnh một tiếng quay người vào trong cốc không để ý tới đám người Mạch Tử Trọng nữa.

Thẩm Quang Tà Khoa cùng với Đậu Hiếu cũng theo sát phía sau.

Mà Hùng Khoát Hải và Hám Lăng thì canh giữ ở miệng cốc, chậm chậm nhìn nhất cử nhất động của đám người Mộc Nghị và Mã Nguyên, ý tứ này rõ ràng, chúng ta không đón chào các nười. Thôn Thiện Phúc lắc đầu cười khổ, Mạch Tử Trọng thì lộ vẻ xấu hổ, đứng nguyên chỗ cũ lộ vẻ khó xử.

Hắn rời núi tìm hiểu tin tức bất ngờ gặp được đám người Phùng Trí Đại, hưng phấn vô cùng.

Nào biết khốn cảnh còn chưa thoát thì đã suýt nữa dẫn tới một tràng xung đột.

Muốn trách Phùng Trí Đại sao?

Hình như người ta cũng muốn tốt cho hắn, làm sao hắn có thể mở miệng.

- Thiếu gia, có phải thiếu gia nói gì đó không?

Phùng Quả nhin không được tiến lên thấp giọng trách cứ:

- Hôm nay tình huống này, chúng ta phải đồng tâm hiệp lực mới đúng.... thiếu gia, cậu sai rồi.

Lời nói này không phải là lời nói của một nô bộc.

Nhưng mà Phùng Trí Đại cũng không tức giận mà thấp giọng giải thích:

- Vinh Nhi, ta nào biết được sẽ gặp hắn? Ta đêm qua đi tìm Mộc đô úy, nhin không được nói ra vài câu bực tức, không ngờ Mộc đô úy lại ghi ở trong lòng, sớm biết thế ngày hôm qua ta đã không nhiều lời.

Phùng Quả thở dài:

- Chuyện này cần phải giải quyết triệt để, binh mã bên người Trịnh công tử không nhiều lắm nhưng mà quen chinh chiến, đều là hảo hán, nếu binh hợp một chỗ, phần thắng sẽ nhiều hơn.

- Chuyện này ta sẽ nghĩ biện pháp.

Phùng Trí Đại kéo Mộc Nghị và Mã Nguyên ở bên cạnh xì xào bàn tán.

Thôi Thiện Phúc suất lĩnh binh mã dưới trướng, ở trong cốc nghỉ ngơi, hắn và Mạch Tử Trọng nói chuyện với nhau, sau đó đi vào trong cốc nói chuyện với Trịnh Ngôn Khánh.

Mạch Tử Trọng cười khổ một tiếng, đi tới bên cạnh Phùng Quả:

- Vinh Nhi, vấn đề này phiền toái rồi.

- Ta thấy Trịnh giáo úy cũng không phải là người lòng dạ hẹp hòi Mạch thiếu gia cùng hắn kẻ bên chiến đấu, sao ngươi không nói tốt cho hắn một phen? Tình huống trước mắt chúng ta phải sớm đưa ra quyết đoán nếu không sẽ bị người Cao Ly phát hiện.

Mạch Tử Trọng nghĩ nghĩ rồi gật đầu đáp ứng.

Đúng lúc hắn đang suy tư nên làm thế nào thì bọn người Trịnh Ngôn Khánh đã vây quanh đồng lửa trò chuyện vui vẻ.

- Đậu Hiếu, tại sao ngươi lại ở chỗ này?

Đậu Hiếu cười nói:

- Lần trước nhờ người mà ta được một bước lên mây, về sau lại được lão thái gia chiếu cố, ta đi theo lão thái gia tới Trường An, cũng được Đường Quốc công giới thiệu cho vào trong quân, về sau ta nghe nói Trưởng Tôn đại nhân có tin dữ, người hộ tống Trưởng Tôn tiểu nương tử nhập tay thực tìm y, ta trong thời gian đó lịch lãm hai năm, năm ngoái đã tiến tới Đông Lai, đảm nhiệm chức lữ soái, sau đó lãnh binh theo Đại tướng quân tới Sa Tì thành.

Ngôn Khánh cũng cười cười:

- Đâu Hiếu, vận khí người thật tốt, mới vài năm ngắn ngủi đã trở thành lữ soái.

Theo ta thấy không bao lâu nữa, người có thể làm đại tướng quân. Thiện Phúc ca, huynh tại sao cũng tới Bình Nhưỡng?

Thôi Thiện Phúc nói:

- Ta vốn thuộc về dưới trướng tả kiêu vệ đại tướng quân, đến Bình Nhưỡng vào tháng giêng.

- Ngược lại, Ngôn Khánh người càng ngày càng lợi hại lúc ở Lạc Dương đã nổi tiếng, hiện nay ở Cao Ly Bình Nhưỡng cũng khiến cho người ta nhớ mãi không quên.

Ngôn Khánh khẽ giật mình:

- Thiện Phúc đại ca, xin chỉ giáo cõh.

- Chúng ta lúc đột phá vòng vây nghe người Cao Ly nói muốn tìm người, thủ lĩnh phản loạn Cao Ly là Cao Nguyên treo giải thưởng nghìn vàng cho ai lấy được đầu trên cổ của người.

Nghe nói, người Cao Ly đã phát lệnh truy sát, sống thì gặp người, chết thì phải thấy thi thể, tuy nhiên chính vì bởi nguyên nhân này nên chúng ta mới có thể đột phá vòng vây, thoát khỏi truy kích của bọn họ, hiện tại người Cao Ly đang điên cuồng tìm tung tích của người.

Trịnh Ngôn Khánh nghe được những lời này thì không khỏi lắp bắp kinh hãi.

- Người Cao Ly làm sao lại biết ta? Tại sao lại treo giải thưởng cho thủ cấp của ta?

- Hình như nghe nói người giết con của thủ lĩnh phản loạn Cao Nguyên, Cao Nguyên tức giận, đổ trách Cao Kiến Vũ một trận rồi treo giải thưởng.

- Ta giết con của Cao Nguyên?

- Đúng thế, hình như tên là Cao Bảo Tàng.

Trịnh Ngôn Khánh liếc mắt nhớ lại không có ấn tượng gì với người này.

Nhưng Tạ Khoa lại hô lớn lên:

- Cao Bảo Tàng, Ngôn Khánh đó không phải là người mà người bắn chết ở ngoài núi sao?

Ngôn Khánh cũng nghĩ tới.

Sáng sớm hôm đó, vì giải cứu cho Tạ Khoa mà hắn đã bắn chết kim giáp thiếu niên, có lẽ hắn là con của Cao Nguyên, nghĩ tới đây Trịnh Ngôn Khánh liền đau đầu, nếu như vậy thì sự việc càng thêm nghiêm trọng.

Bọn họ hiện tại đang ở trên đất Cao Ly.

Vương thất Cao Ly lại phát lệnh truy sát, sẽ dẫn đến đại quy mô tiêu diệt.

Nơi này không thể ở lâu phải nhanh chóng rời khỏi.

Trịnh Ngôn Khánh đứng lên, bắt đầu bồi hồi.

- Vẫn là câu nói đó, hoặc là đi về hướng bắc, tới Liêu Đông hoặc là lui về hướng Đông dò la đường về nhà, các người nói nên đi nơi nào?

Đâu Hiếu lập tức nói:

- Trịnh giáo úy, chúng ta nghe người chủ trương.

- Đúng thế, Ngôn Khánh theo ý huynh mà quyết định.

Tạ Khoa thì mở miệng nói:

- Ngôn Khánh tình hình rối loạn, chúng ta nghe người quyết định.

Thôi Thiện Phúc không cho là đúng.

Tuy Ngôn Khánh tài danh cao tuyệt lại giết được Cao Bảo Tàn dưới trướng có Hùng Khoát Hải Hám Lăng mạnh mẽ đúng là có thực lực nhưng mà nếu đem tính mạng của mình giao phó cho Trịnh Ngôn Khánh, Thôi Thiện Phúc trong lòng không cam dù sao Mộc Nghị cũng không nói sai, Ngôn Khánh chỉ là một tên ranh con há có thể hi vọng vào hắn?

314. Chương 62: Tranh Cãi

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 62: Tranh cãi

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Ngôn Khánh nghĩ nghĩ rồi nói:

- Ta quyết ý đi về phía La quốc theo biển về nhà.

Hắn còn chưa dứt lời thì đã nghe thấy từ ngoài cốc truyền tới một tiếng quát chói tai:

- Ta không đồng ý.

Mộc Nghị cùng với Mã Nguyên, cùng với Mạch Tử Trọng, Phùng Trí Đại Phùng Quả ba người đi tới, Mộc Nghị lạnh lùng nói:

- Đại trượng phu đền đáp quốc gia, hôm nay thủy quân mặc dù đại bại nhưng mà ở Liêu đông đại chiến đang khốc liệt, chúng ta đáng lẽ phải tới đó tុ hội.

Đến lúc đó chúng ta có thể đi tiên phong, dẫn quân xuôi nam, đoạt lại Bình Nhưỡng, chỉ có như vậy mới có thể rửa sạch thảm bại nhục nhã hôm nay.

Mộc Nghị nghe thao Phùng Trí Đại khuyên bảo chuẩn bị tới thương nghị với Trịnh Ngôn Khánh.

Vì tổ thành ý, hắn mấy người ngay cả binh khí cũng không mang theo, vừa tới ngoài doanh thì nghe thấy Trịnh Ngôn Khánh muốn đi La quốc.

Mộc Nghị tính tình nóng nảy, nghe được thì giận tím mặt.

Hắn lớn tiếng chỉ trích Trịnh Ngôn Khánh:

- Trịnh giáo úy, người đọc sách thánh hiền, ăn lộc của vua, vì vua mà lo chuyện, tại sao lại muốn bỏ trốn?

Mạch Tử Trọng thâm nghĩ không tốt, sớm biết như vậy không nên để Mộc Nghị tới đây.

Ngôn Khánh đứng lên:

- Mộc đô úy, ông muốn rửa nhục muốn lập công huân với ta không quan hệ, đi tới La quốc chưa hẳn là đã thuận buồm xuôi gió, trong khi đi Liêu Đông cũng là cử tử nhất sinh, ông nói ta nhất gan cũng được nói ta không cầu tiến cũng được, hiện tại ta chỉ muốn đem những người này...

Hắn đưa một ngón tay chỉ vào đám người Trịnh Hoành Nghị:

- Ta chỉ muốn dẫn bọn họ về nhà.

Lời hắn vừa ra khỏi miệng, ở trong cốc mọi người lặng ngắt như tờ.

Tuy nói trước kia Trịnh Ngôn Khánh đối với Mộc Nghị có nhiều ác cảm.

Nhưng hắn cũng biết nguyên nhân gì mà Mộc Nghị gây khó xử với mình nên cũng không để trong lòng.

Hiện tại Mộc Nghị hiên ngang lẫm liệt nói ăn lộc của vua thì phải lo chuyện của vua, Ngôn Khánh đối với hắn ngược lại sinh lòng hảo cảm, đại trượng phu đền đáp quốc gia không có gì sai, nhưng vấn đề ở chỗ, Trịnh Ngôn Khánh không muốn hành động theo kiểu anh hùng.

Liêu Đông tình hình chiến cuộc hiện nay thế nào?

Trịnh Ngôn Khánh không biết.

Nhưng nếu như căn cứ theo sách sử ghi chép thì Liêu Đông gặp phải tai họa ngập đầu, Ngôn Khánh không phải là không muốn giành thắng lợi mà trận chiến này hắn vô lực can ngăn, thậm chí ngay cả việc hắn nhấn nhủ Trịnh Hoành Nghị, Trịnh Hoành Nghị còn không nghe nữa là...

Mộc Nghị nổi giận:

- Trịnh Ngôn Khánh, người là gian tặc, đáng giết, đáng giết.

Thôi Thiện Phúc nhăn mày lại, tựa hồ không hài lòng lắm với Trịnh Ngôn Khánh:

- Trịnh giáo úy, nói như vậy nhục nhã lắm lắm hôm nay không truy cứu nữa sao?

- Ta biết người là người nhất gan.

Phùng Trí Đại trào phúng rồi sau đó nói với Hoành Nghị và Tạ Khoa:

- Các người thì sao? Có phải cũng muốn nghe theo chủ ý quỷ quái của tên nhất gan này không?

Trịnh Hoành Nghị ngữ khí lạnh nhạt mà nói:

- Ngôn Khánh có phải là người nhất gan hay không ta không biết, ta chỉ biết huynh ấy vốn không cần phải bị vây hãm ở trên núi, thế nhưng vì cứu ta mà từ Nam Thủy chém giết một phen, không những cứu được ta mà còn cứu được rất nhiều người, chớ luận Ngôn Khánh lựa chọn thế nào, ta đều ủng hộ huynh ấy. Còn các người, một số người cũng được huynh ấy cứu, cũng không có tư cách gì chỉ trích.

Thôi Thiện Phúc rơi vào trầm mặc.

Mạch Tử Trọng thì lộ vẻ xấu hổ.

Phùng Trí Đại ngập ngừng nhưng cuối cùng không mở miệng nữa.

Mộc Nghị hung hăng dậm chân:

- Đã như vậy, chúng ta chia đường.

- Hảo hán thì theo ta rời khỏi nơi này, hướng về Liêu Đông, chỉ cần đại quân chúng ta tụ hợp thì có thể báo thù hôm nay.

Hắn hướng về mọi người trong cốc mà mở miệng.

Theo tình huống mà nói, hơn hai trăm người trong cốc đã ăn uống no nê, quân đội Mộc Nghị thì có hơn ba trăm người nhưng dù sao bụng đói kêu vang, sĩ khí sa sút cũng cần quân khỏe mạnh gia nhập vào.

Trịnh Ngôn Khánh ngồi ở phía xa xa, dùng que cời lò khê khều đồng lửa.

Hắn lạnh nhạt nói:

- Các người muốn lập công lao sự nghiệp thì đi theo Mộc đô úy, nhưng nếu muốn về nhà thì ta dẫn các người trở về.

Hắn không hét, cũng không gầm rú.

Trong chốc lát ở trong đám quân tốt đứng ra mấy chục người.

Bọn họ tiến tới trước mặt Trịnh Ngôn Khánh mà chấp tay hành lễ, sau đó lui về sau lưng Mộc Nghị.

Ngôn Khánh tựa hồ như không thấy, Trịnh Hoành Nghị thì tức giận tới cực điểm.

Hắn đứng dậy muốn trách cứ Mộc Nghị thì bị Trịnh Ngôn Khánh kéo lại.

- Các người muốn lập công lao sự nghiệp ta không ngăn cản.
- Muốn đi thì đi, ta chúc các người bay xa vạn dặm, nhưng nếu ở lại thì không được chần chừ, mặc dù ta hứa đem các người trở về nhưng nếu trên đường thay lòng đổi dạ ta sẽ không để ý đến.

Lại có mấy người hành lễ với Trịnh Ngôn Khánh rồi lui về sau lưng của Mộc Nghị.

Ngôn Khánh vốn có gần ba trăm người nhưng hiện tại đã rời khỏi chỉ còn hơn một trăm người, thiếu đi hơn một nửa, hộ vệ tùy tùng dưới trướng Trịnh Ngôn Khánh, không ai rời khỏi, Hùng Khoát Hải, Hám Lăng đều tựa mình vào trong vách cốc mà nhắm mắt dưỡng thần.

Mộc Nghị oán hận trừng mắt nhìn Trịnh Ngôn Khánh:

- Trịnh giáo úy, chuyện hôm nay của người ta nhất định sẽ tấu trình lên trên.

Ngôn Khánh ngẩng đầu cười cười:

- Mộc đô úy, đi đường cho tốt.

Thượng tấu triều đình?

Người còn sống trở về rồi hãy nói, ta nhớ mang máng, trong sử sách quân đội Liêu Đông mấy chục vạn binh tốt, trừ ba nghìn quân của Vệ Văn Thăng có thể rút về thì còn lại tất cả đạo nhân mã toàn quân đều bị diệt sạch.

Mộc Nghị nổi giận đùng đùng, quay đầu rời đi.

Thôi Thiện Phúc hơi do dự chấp tay nói:

- Trịnh công tử, bảo trọng.
- Thôi đại ca, huynh cũng bảo trọng.

Mạch Tử Trọng đi tới phía trước, trầm tĩnh ngưng mắt nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

- Trịnh công tử, lời nói của nhị lang có nhiều điều đắc tội, kính xin người đừng trách, ta không biết vì sao người không muốn tiến tới Liêu Đông cùng đại quân tụ hợp rửa sạch mối nhục ngày hôm nay nhưng ta biết người không phải là ham sống sợ chết, có lẽ là lời không dễ nói ra.

Ôn cứu mạng, Mạch mỗ vô cùng cảm kích, nhưng mà ăn lộc của vua ta không rửa sạch được nỗi nhục ngày hôm nay thì không thể dừng chân. Không thể cùng Trịnh công tử kề vai chiến đấu thật là đáng tiếc, Trịnh công tử về nhà thuận lợi, có thể thay ta ân cần hỏi thăm Thúc Vân một chút.

Nói xong hần quay người rời đi.

315. Chương 63: Quay Về

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 5

Chương 63: Quay về

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên gọi hần lại.

- Thảm Quang, đem hoàng phiêu mã tới đây.

Thảm Quang do dự một chút rồi quay người rời đi, dắt hoàng phiêu mã tới, đem dây cương trao cho Trịnh Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh đem ngựa giao cho Mạch Tử Trọng.

- Mạch công tử, người cũng là hảo hán, mặc kệ trước đây chúng ta có hiểu lầm gì, hôm nay đều bỏ qua.
- Người muốn kiến công lập nghiệp ta cũng không ngăn cản, mỗi người có một chí hướng riêng. Từ Bình Nhưỡng tới Liêu Đông, cần phải bỏn ba nghìn dặm, cước lực không tốt chỉ sợ khó đến, ở đây có Hoàng Phiêu mã, cũng là bảo mã lương câu, ta ở đây chỉ có cái này tặng người.

Mạch Tử Trọng ở Bình Nhưỡng mất đi tọa kỵ và binh khí, hiện tại đang cần một thốt ngựa tốt.

Hắn cũng không khách khí tiếp nhận phiêu hoàng mã, sau đó cùng với Trịnh Ngôn Khánh chấp tay từ biệt, Phùng Trí Đại theo hắn rời khỏi, Phùng Quả do dự một chút rồi cũng cưỡi túi trên người xuống, từ từ đi tới trước mặt Trịnh Hoành Nghị nói khẽ:

- Trịnh giáo úy đây là thuốc kim sang, ơn cứu mạng của giáo úy, Vinh Nhi sẽ ghi nhớ trong lòng.
- Nếu như có duyên chúng ta sẽ gặp lại.

Trong nội thành Trịnh Hoành Nghị và Phùng Quả tử chiến không lùi, đúng là như có ân cứu mạng với Phùng Quả.

Trịnh Hoành Nghị tiếp nhận cái túi khẽ nói:

- Phùng Quả người bảo trọng.

Phùng Quả nở ra một nụ cười tươi.

- Trịnh công tử, người cũng bảo trọng.

Nói xong hắn quay đầu nhìn theo bóng hình Mạch Tử Trọng và Phùng Trí Đại rời đi, Trịnh Hoành Nghị chẳng hiểu tại sao lại sinh ra một vẻ buồn bã.

Trịnh Ngôn Khánh tới bên cạnh Trịnh Hoành Nghị, vỗ nhẹ vai của hắn.

- Hoành Nghị, người ăn ít đồ ăn đi, nghỉ ngơi một lát, tới giờ Tý chúng ta sẽ lên đường rời khỏi.

Trịnh Hoành Nghị khẽ giật mình nói:

- Nhanh như vậy sao?
- Nhanh sao?

Ngôn Khánh cười cười:

- Chỉ sợ có người còn nhanh hơn cả chúng ta.

Nói xong hắn không để ý tới Trịnh Hoành Nghị nữa mà phân phó mọi người kiểm kê nhân số tổng cộng 158 người trong đó nỗ thủ có bốn mươi người, hồ vệ hơn bốn mươi người còn lại đa phần là thủy thủ.

Ngựa ước chừng có tám chục con, cũng đủ để sử dụng.

Ngôn Khánh và Tạ Khoa sau khi thương nghị một lát, quyết định đem kỵ quân nhét vào nỗ thủ dưới trướng của Trịnh Ngôn Khánh, sau đó tản ra phân thành hai đội.

Tạ Khoa phụ trách một đội nhân mã, Đậu Hiếu phụ trách một đội nhân mã.

Thẩm Quang phụ trách chiếu cố cho Trịnh Hoành Nghị, Hám Lăng, Hùng Khoát Hải thì đi theo sau Trịnh Ngôn Khánh.

Đậu Hiếu và Tạ Khoa đã kinh nghiệm phong phú cho nên bọn họ biết dẫn đầu đội ngũ thế nào, mà hồ vệ dưới trướng của Trịnh Ngôn Khánh thì cưỡi bỏ tất cả trọng giáp, đi lại nhẹ nhàng hơn.

Từ Bình Nhưỡng đến La quốc lộ trình không hề gần.

Đi một đoạn đường chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm, cưỡi bỏ trọng giáp ra Trịnh Ngôn Khánh cũng cảm thấy hơi đáng tiếc.

Sau giờ Tuất, Phùng Quả một lần nữa tiến vào cốc.

- Trịnh công tử, Mạch công tử để tiểu nhân nói với công tử, chúng ta chuẩn bị lên đường xuất phát.

Trịnh Ngôn Khánh không nói gì chỉ lặng lẽ mỉm cười:

- Đi đường cẩn thận.

Phùng Quả đem một địa đồ da trâu đưa cho Trịnh Ngôn Khánh rồi nói:

- Mạch công tử nói, mọi người từ nơi này tiến về La quốc, chỉ sợ sẽ gặp phiền toái, đây là địa đồ trong quân, tuy chưa chuẩn xác nhưng tốt hơn địa đồ đang dùng gấp trăm lần, công tử, Mạch công tử còn nói La nhân mặc dù có minh ước với chúng ta nhưng La Kim thị đổi thất thường, không thể không đề phòng.

La Kim thị cũng chính là quốc vương của La quốc.

Hiện nay quốc vương của La quốc là Kim Bá Tĩnh, là quốc vương thứ 26, quốc chủ trước đây tìm nhiều lần cùng với nhà Tùy ký minh ước giáp công với Cao Ly, năm Khai Hoàng thứ mười tám, La quốc một lần nữa tiến hành minh ước với Tùy Văn Đế, nhưng sau khi Tùy Văn Đế động thủ, Kim Bá Tĩnh lại chậm chạp không chịu xuất binh, lấy đủ loại nguyên nhân, Tùy Văn đế cuối cùng không thể dùng binh với Cao Ly, đối với sự thay đổi thất thường của La quốc, Tùy đế vô cùng chán ghét.

Ngôn Khánh gật gật đầu:

- Vậy thay ta nói với Mạch công tử lời cảm ơn.

- Vậy tiểu nhân xin cáo từ.

Phùng Quả vội vàng rời đi, Trịnh Ngôn Khánh vẫn đứng ở chỗ cũ, cầm lấy địa đồ.

Địa đồ này vô cùng rõ ràng, có nói Trịnh Ngôn Khánh cũng có thêm phần nắm chắc tiến tới La quốc.

Mặc kệ có tới La quốc thành công hay không con đường trước mắt là con đường tốt nhất.

Dù sao từ Bình Nhưỡng đến La quốc, dọc theo đường này cửa khẩu không có nhiều lắm hơn nữa người Cao Ly toàn bộ ánh mắt đều nhìn về Liêu Đông, tuy nhiên Trịnh Ngôn Khánh vẫn nhớ lời Mạch Tử Trọng nói La Kim thị không thể tin được.

Hắn đưa mắt nhìn đám người Mộc Nghị và Mạch Tử Trọng, nhìn sắc trời thì đã qua giờ Tý.

Vì vậy đám đông toàn bộ tỉnh lại, xếp thành hàng, Trịnh Ngôn Khánh cười Ngọc Đề Tuấn, cầm trong tay trọng giáo, quét qua ba đội nhân mã, trong lòng cảm khái vô cùng.

Cũng không biết, 158 người này trở về Trung Nguyên sống sót còn bao nhiêu người?

Hắn hít sâu một hơi, nở ra một nụ cười tươi, mã giáo giơ lên trên không trung, trước ánh trăng hiện lên hàn quang dày đặc.

- Xuất phát, ta đưa các người về nhà.

Trên bầu trời màn hào quang cuối cùng cũng đã bị hoàng hôn nuốt chửng.

Ở trên suối máu đỏ nhuộm đầy, đại kỳ hỗn tạp phóng mắt mà nhìn khắp nơi đều là tùy quân, người Cao Ly thì điên cuồng, đao quang liên tục mùi máu tươi cũng trở nên tràn ngập.

Cao Kiến Vũ hiện tại chưa tới bốn mươi nhưng sắc mặt đã trở nên xám trắng.

Hai gò má của hắn thon gầy, lúc này hắn đang đứng dưới một đại kỳ, đôi mắt giống như là mắt chim ưng ngưng thần nhìn cuộc chiến đấu ở trên bình nguyên, ánh mắt không mang chút tình cảm nào, nhân số tùy quân, càng ngày càng ít.

- Vương thượng, Tất thủy có chiến báo truyền tới.

Kỵ sĩ ở ngoài trăm bước đã xuống ngựa, từ từ chạy tới trước mặt Cao Kiến vũ, quỳ một chân xuống đất bẩm báo.

Ánh mắt của Cao Kiến Vũ dần dần thu hồi lại.

- Nói đi.

Hán Thành rạng sáng bị tập kích, hai tòa quân trại bị đốt hủy, trong trại quân mã bởi vì sắc trời chưa sáng nên không cách nào xuất chiến.

Hán Thành này không phải là Hán Thành(Seoul) đời sau.

Mà là một căn cứ cách Bình Nhưỡng chừng sáu mươi dặm, ở trong đó có không ít quân nhu, cũng là chỗ dùng binh của người Cao Ly với bắc tề, tuy nhiên hôm nay Tùy quân vượt biển khiến cho người Cao Ly đều trập trung ở phía bắc Bình Nhưỡng, vì vậy ở phía nam tuy có các ổ căn cứ nhưng không tính quá nhiều, chủ ý là để phòng ngự La quốc và Bắc Tề có cử động.

Cao Kiến Vũ đồng tử co rút lại, hai má thon gầy hơi run rẩy.

Con trai độc nhất của Cao Nguyên là Cao Bảo Tàng đã bị giết chết, vua Cao Ly phát lệnh truy sát, Cao Kiến Vũ không được thanh nhân chút nào.

Tùy quân liên tục bại lui, nhưng người Cao Ly không vì vậy mà phớt lờ.

HẾT QUYỂN V

316. Chương 1: Cao Kiến Vũ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 1: Cao Kiến Vũ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Ở Sa Ti thành hoặc Lai Châu Tùy quân tùy thời có thể triệu tập thuyền biển, một lần nữa tiến hành công kích đối với Bình Nhưỡng, dù sao Đại Tùy lãnh thổ rộng lớn, nhân khẩu cũng nhiều, người Cao Ly tuyệt đối không phải là đối thủ. Hiện nay Cao Ly cũng phải tùy thời khổ chiến ở Liêu Đông.

Liêu Đông canh giữ bởi Ất Chi Văn Đức, bằng trí tuệ của hắn có thể chịu được nhất thời nhưng chưa hẳn chịu được cả đời.

Có thể nói, binh mã trong tay của Cao Kiến Vũ cũng không có quá nhiều.

Với binh lực như thế, tiêu diệt toàn bộ quân Tùy từ Nam Thủy đến Bắc Thủy tuyệt đối không phải là điều dễ dàng.

Nhưng làm sao để nhanh chóng giải quyết chiến sự ở Bình Nhưỡng mới là một vấn đề cấp bách.

Vì thế Cao Kiến Vũ trong thời gian ngắn ngủi mười ngày đã tiêu trừ hai mươi cánh quân bại binh của nhà Tùy tuy nhiên vẫn chưa tìm được tướng lĩnh giết Cao Bảo Tàng, Cao Nguyên lại phái người thúc giục khiến cho Cao Kiến Vũ chịu áp lực trầm trọng.

Áp lực của hắn không chỉ từ nguồn gốc bại binh nhà Tùy mà còn từ nguồn gốc Bình Nhưỡng, từ đầu tới cuối, Cao Ly chuyển bại thành thắng, đại phá tùy quân đều một tay Cao Kiến Vũ trù tính.

Sau khi Lai Hộ Nhi đánh vào Bình Nhưỡng, Cao Kiến Vũ bí mật liên lạc với Uyên Thái Tộ, để hắn thu nạp Cao Ly bại binh, ở ngoài thành hắn tự mình suất lĩnh 500 tử sĩ, theo bí đạo ở trong Bình Nhưỡng lên vào La Trịch Toại, thừa dịp quân Tùy không đề phòng mà đột nhiên tập kích, cùng lúc đó Uyên Thái Tộ ở bên ngoài cũng phối hợp hành động, trong ngoài giáp công khiến cho quân Tùy đại bại.

Trong trận chiến này Cao Kiến Vũ lập công đầu.

Nhưng mà hắn lại cảm nhận được sát ý của Cao Nguyên.

Từ xưa đến nay, qua cầu rút ván án lệ này nhiều không kể xiết, hiện tại Cao Ly với Trung Nguyên liên hệ mật thiết, hạp thu văn hóa tinh túy Trung Hoa, cho nên Cao Kiến Vũ biết rõ ràng, qua cầu rút ván là chuyện không hiếm, nên hắn định sau khi cuộc chiến Bình Nhưỡng kết thúc sẽ lui vào sau màn, tiêu giảm sự nghi kỵ của huynh trưởng đối với hắn. Nhưng hắn chưa hành động Cao Nguyên đã ra chiêu rồi. Cao Bảo Tàng chết chính là một cơ hội để Cao Nguyên đối phó với Cao Kiến Vũ.

Cao Kiến Vũ biết tâm ý của Cao Nguyên nhưng lại không thể làm gì.

Hắn chỉ có thể suất lĩnh binh mã không ngừng tiêu sát tùy quân bại binh, hi vọng có thể tìm ra hung thủ giết Cao Bảo Tàng.

Trịnh Ngôn Khánh?

Cao Kiến Vũ không ngừng lặp lại cái tên này trong lòng, không nhớ nổi đây là người nào.

Thanh danh của Ngôn Khánh ở trong giới sĩ lâm trung nguyên đặc biệt là khi Trương Tôn Thịnh chết hắn nhập thực nhaoáng cái đã hai năm cũng rơi xuống rất nhiều, vì vậy Cao Kiến Vũ cũng chỉ đoán rằng Ngôn Khánh đến từ Quan Đông, là Huỳnh Dương Trịnh thị.

Còn cụ thể hắn có bản lĩnh gì, Cao Kiến Vũ không rõ ràng lắm.

Liên tiếp tiêu sát mười đội ngũ chắc chắn là có gì đặc biệt trong đó.

Điều này khiến cho Cao Kiến Vũ đau đầu không thôi.

Chợt nghe thấy Hán Thành bị tập kích, Cao Kiến Vũ khẽ giật mình.

- Lấy địa đồ ra đây.

Hắn trầm lạnh quát một tiếng, tùy tùng vội vàng mang địa đồ, đốt đuốc lên chiếu sáng cho hắn.

- Mấy ngày trước, ở Nguyên sơn gặp quân tùy tập kích, phía Tát Thủy còn truyền tới một tin tức, Hán Thành có quân Tùy tiến đánh sao?

Hắn nhìn trên địa đồ mà lộ vẻ trầm tư.

- À, ta còn nhớ rõ, Ất Chi Sinh đưa chiến báo tới, Tùy quân còn cướp bóc vật phẩm phải không?

Tùy tùng ở bên cạnh liền nói:

- Ất Chi tướng quân nói, Tát Thủy xuất hiện Tùy quân, không trắng trợn cướp bóc mà chỉ tàn sát hai thôn trang xong lập tức lui lại.

Thế nhưng mà Nguyên sơn và Hán Thành cả hai quân trại đều bị tập kích.

Cao Kiến Vũ cảm nhận được chiến báo này có phần bất đồng.

- Có hai chi tùy quân.

Hắn trầm giọng nói:

- Lấy chiến báo của Ất Chi Sinh và Nguyên sơn ra đây.

Ất Chi Sinh chính là dòng dõi quý tộc, cha của hắn chính là thừa tướng Ất Chi Văn Đức.

Cao Ly có ba họ lớn, họ Cao, họ Ất Chi và họ Uyên.

Trong đó họ Cao là dòng họ vương tộc là họ nhất đẳng, họ Ất Chi họ Cao là họ quý tộc. Cao Kiến Vũ đem chiến báo của Ất Chi mà đọc tỉ mỉ một hồi, càng khẳng định có hai chi Tùy quân hoạt động ở cảnh nội Cao Ly.

Cùng với những chi tùy quân tan tác khác thì không giống hai đội ngũ này có tính công kích rất mạnh, chủ động phát động tập kích, chi Tùy quân ở phía Tát Thủy ước chừng có khoảng 800-1000 binh mã, những nơi bọn chúng tập kích tính trả thù rất mạnh, chó gà cũng không tha.

Mà một chi tùy quân còn lại thì khác, binh lực không rõ, nhưng Nguyên sơn cùng Hán Thành truyền chiến báo đến thì binh lực của họ không quá nhiều, tuy nhiên bọn họ hành động quỷ dị tín cơ động rất cao, chủ yếu là cướp bóc quân mã, mục tiêu tập trung ở các quân trại nhỏ bé.

Nguyên sơn tổn thất năm mươi bảy quân mã, Hán thành tổn thất ba mươi bảy quân mã, ban đêm tấn công ban ngày ẩn giấu, vô cùng xảo hoạt, tuy nhiên lực phá hoại cũng không tính là quá lớn.

Cao Kiến Vũ bật hỏa thạch lên, làm ra đủ loại phân tích.

Như vậy Trịnh Ngôn Khánh ở chi tùy quân nào?

- Vương thượng, Tát Thủy Tùy quân mục đích rất rõ ràng là muốn tiến về phía Liêu Đông, tụ hợp với Tùy cầu, mặt tướng nhớ rõ, mấy ngày hôm trước trong đám tù binh có người nói, Trịnh Ngôn Khánh người này văn danh cực thịnh, theo mặt tướng nghĩ, hẳn nhất định ở trong tùy quân hướng về phía Tát Thủy.

Về phần chi Tùy quân ở Hán Thành, mặt tướng nghĩ không ra mục đích của bọn chúng.

Cao Kiến Vũ đột nhiên mở miệng nói:

- Là La quốc hoặc Bắc Tề.

- Sao?

- Tùy quân này có mục tiêu là trốn sang La quốc hoặc là Bắc Tề, rồi sau đó đến hải cảng một trong hai quốc gia này, ly khai bằng đường biển.

Trong mắt của Cao Kiến Vũ toát ra vẻ nghi hoặc.

- Nhưng ta nghĩ mãi không ra, Liêu Đông phương hướng rõ ràng dễ dàng tụ hợp hơn, vì sao bọn Tùy cầu này lại bỏ gần cầu xa?

Chúng tướng nghe được cũng đều trầm mặc xuống.

- Ta có trực giác rằng Trịnh Ngôn Khánh ở chi phía Đông Nam này.

- Mong vương thượng giải thích nghi hoặc.

Cao Kiến Vũ nói:

- Ất Chi Sinh trong chiến báo có nói vô cùng rõ ràng, ở phía Tát Thủy, chủ tướng là Nam Hải đô úy Mộc Nghị. Trịnh Ngôn Khánh nếu là thế gia đệ tử Quan Đông, ở sĩ lâm có danh tiếng thì há có thể chịu dưới trướng một đô úy Quan Đông. Không phải Trịnh Ngôn Khánh là đệ tử của danh tướng Tùy cầu Trương Tôn Thịnh hay sao? Nếu là đệ tử của danh tướng, há có thể khuất phục?

- Nếu ta là Trịnh Ngôn Khánh, ta sẽ mượn cơ hội này dẫn đầu đội ngũ tới Liêu Đông lập nên công huân, há có thể nhường cho người khác.

- Chuyện này...

Chúng tướng xung quanh cũng khẽ gật đầu.

Đối với trung nguyên thế gia vọng tộc mộ phiệt bọn họ cũng hơi hiểu rõ.

Cao Kiến Vũ phân tích không kém.

- Vương thượng chúng ta lập tức truy kích Trịnh Ngôn Khánh sao?

317. Chương 2: Đào Ngũ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 2: Đào ngũ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Cao Kiến Vũ nở ra nụ cười, lắc đầu nói:

- Trịnh Ngôn Khánh chỉ là một tên tiểu tử, thu thập hãn cũng không khó.
- Binh lực của hãn không nhiều lắm, khó có thể tạo thành uy hiếp quá lớn, chỉ cần sai người tiến về La quốc và Bắc Tề cảnh cáo bọn Kim Bá Tĩnh, đến lúc đó bọn chúng sẽ tự chui đầu vào lưới.
- Ngược lại Tùy quân Tát Thủy lại có lực phá hoại vô cùng lớn.

Bọn chúng thu nạp không ít Tùy cầu, binh lực sẽ ngày càng mạnh nhất định phải nhanh chóng tiêu diệt, truyền lệnh của ta, lập tức hướng về phía Bắc mà truy kích, báo cho Ất Chi Sinh, hãn cần phải giữ Tùy cầu tại bờ Nam Tát Thủy, tuyệt đối không cho chúng chạy thoát, về phần Trịnh Ngôn Khánh, chúng ta sau khi thu thập Tùy cầu ở Tát Thủy Kim Bá Tĩnh khi đó cũng ngoan ngoãn đem người tới vương án.

- Truyền quân lệnh của ta, Tùy cầu ở phía Hán Thành không cho phép ngăn cản, cứ để bọn chúng tự đi.
- Hắc hắc, bọn chúng đi càng nhanh thì chết càng nhanh.
- Báo cho Đại Mạc Ly Khai, nói với hãn cử động binh mã, gây áp lực với La quốc và Bắc Tề.

Trong mắt của Cao Kiến Vũ hiện ra một vòng lãnh mang.

Hãn khẽ cảm lấy hoành đao bên hông, khoe miệng hiện lên nụ cười lạnh.

Đi về phía La quốc, cảnh tượng vượt xa tưởng tượng của Trịnh Ngôn Khánh.

Chú ý của người Cao Ly mặc dù có hơn phân nửa đặt ở Liêu Đông cùng với Bình Nhưỡng nhưng không có nghĩa là không có nửa điểm phòng bị với La quốc.

Trái lại khi Tùy quân vượt biên, người Cao Ly đã tới biên giới Cao Ly và Bắc Tề lập tới mười quân trấn.

Quân trấn của người Cao Ly xây dựng theo chế độ phủ binh.

Một quân trấn tương đương với một quân phủ, có tới 800-1000 người ở trong biên chế của Cao Ly, có khoảng hai trăm quân trấn, gần hai mươi vạn ở Liêu Đông, mà ở Bình Nhưỡng thì có khoảng một trăm quân trấn, còn mười quân trấn, thì rải rác ở biên giới Bắc Tề và Cao Ly.

Tuy nhiên theo một phương diện khác, điều này cũng chứng minh sự khinh thị của Cao Ly với Bắc Tề và La quốc.

Trong mắt của người Cao Ly, một vạn binh mã tuy chưa thể san bằng La quốc và Bắc Tề nhưng quá dư để ngăn cản, dù sao Nam thủy cũng còn tới bốn mươi năm mươi quân trấn nếu như Bắc Tề có dị động, Cao Ly có thể triệu tập binh mã nhanh chóng mà phản công.

Cho nên đi về phía La quốc, binh mã không nhiều lắm nhưng cửa khẩu lại không ít.

Ở dưới đường, cứ cách bốn đến năm giờ sẽ có người Cao Ly tuần tra, nếu phát hiện tung tích kẻ địch sẽ dùng tên lửa truyền tín hiệu, các quân trấn quanh đó sẽ lập tức tới cứu viện, cho nên bọn người Trịnh Ngôn Khánh sau khi rời khỏi núi Đại Thành chỉ có thể ban ngày nghỉ ngơi, ban đêm hành quân.

Thời gian mùa hạ ban ngày dài.

Thời gian hành quân không nhiều, mà đoàn người của Trịnh Ngôn Khánh, quân số lại nhiều hơn số ngựa cho nên tiến độ chậm chạp, ba bốn ngày mới tiến được trăm dặm.

Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy hơi bức bối.

Họa vô đơn chí, lúc này còn xuất hiện tình trạng đào ngũ.

Vốn một đám bại binh tùy thân không mang theo bao nhiêu lương thảo hiện tại hành quân lại chậm sĩ khí càng thêm giảm sút.

158 người ở núi Đại Thành không đến ba ngày, đã chạy trốn tới 23 người.

Cũng may kỵ quân hiện tại còn khá tốt, không có chấn động quá lớn nên Trịnh Ngôn Khánh đành phải tạm thời dừng lại, thương thảo với mọi người.

- Nếu tiếp tục như vậy chỉ sợ rằng chúng ta chưa tới La quốc thì người đã chạy hết.

Không chỉ Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy bất an mà Trịnh Hoành Nghị, Tạ Khoa Đậu Hiếu ba người cũng cảm thấy tình huống không tốt.

Đậu Hiếu xấu hổ nói:

- Dưới trướng của ta đào tẩu mất mười sáu người, tất cả đều là thủy thù từ Hoài Nam tới.

Tạ Khoa cũng nói:

- Thủ hạ của ta đào tẩu mất bảy người vấn đề ngày càng trở nên nghiêm trọng.

- Đúng vậy lương thực của chúng ta cũng sắp cạn kiệt rồi.

Bởi vì Trịnh Hoành Nghị trên người có thương tích nên đảm nhiệm lương thảo là hần và Thảm Quang.

Trịnh Ngôn Khánh cũng hiểu được vấn đề đau đầu này đích thật cần phải giải quyết nhanh một chút.

- Nếu không thì chúng ta đánh một trận.

Ngôn Khánh hai ngày nay đang suy nghĩ thế nào để đề cao sĩ khí, tuy nhiên chủ ý này vừa ra khỏi miệng đã khiến cho bọn người Tạ Khoa phải sợ hãi.

- Dưới tình huống này, chúng ta làm sao mà đánh được?

- Đánh quân trại của bọn hần.

Trịnh Ngôn Khánh mở địa đồ ra:

- Từ nơi này đi tới La quốc, sở hữu sáu quân trấn, cộng lại mà một trăm mười sáu quân trại.

- Dựa theo nội quy quân đội của người Cao Ly thì mỗi quân trại chừng 30-80 người, mỗi quân trại này phân bố cũng rất rộng, có nơi cách nhau rất xa, nói không chừng trong đó còn có lương thực dự trữ, hiện tại chúng ta tụ tập binh lực, tiêu diệt hai ba quân trại sĩ khí sẽ tăng cao, đồng thời cũng có lương thảo.

Nói xong hần đưa mắt nhìn một đám quân sĩ ủ rũ như mất hồn.

- Các huynh đệ hiện tại cần phải có thắng lợi cho dù thắng nhỏ cũng là cổ vũ rất lớn với sĩ khí.

- Nếu như chúng ta có thể thu hoạch đầy đủ quân mã, thì tốc độ hành quân cũng nhanh hơn, cái này gọi là lấy chiến tranh nuôi chiến tranh, mọi người thấy thế nào?

Lấy chiến tranh nuôi chiến tranh?

Tinh thần của đám người Tạ Khoa lập tức tỉnh táo.

Trịnh Hoành Nghị nghĩ nghĩ:

- Chuyện này có vấn đề, phải xem xét tình huống thế nào? Nếu như chúng ta liên tục xuất kích, sẽ dẫn đến người Cao Ly trả thù, khi đó chúng ta gặp vòng vây trùng trùng điệp điệp thì khó có thể bình an.

- Chuyện này thì có đáng gì?

Ngôn Khánh cười nói:

- Tình huống trong quân trại chúng ta có thể thông qua tù binh Cao Ly mà giải quyết, có Thảm Quang ở đây tuyệt đối không phải là việc khó.

Thảm Quang cười cười gật đầu, tiếp tục cúi xuống lau trường đao.

Ngôn Khánh suy tư một chút rồi nói:

- Ta có mười sáu chữ chiến pháp, nhưng không biết có được hay không.

Tạ Khoa nói:

- Nguyên nghe mười sáu chữ đó.

- Dịch tiến ta lui, dịch trú ta nhiều, dịch mỗi ta đánh, dịch lui ta truy.

Trịnh Ngôn Khánh tuy đọc qua binh pháp, nhưng mười sáu chữ này là chiến thuật du kích của đời sau.

- Đầu tiên chúng ta chia quân mã ra cho mọi người như vậy chúng ta có thể dựa vào kỵ binh mà cơ động hơn, xé bỏ phòng tuyến của người Cao Ly, tiến hành phục kích tiêu diệt bọn họ, tăng cường sĩ khí cho mọi người kéo dài thời gian.

- Nói cách khác đây là chúng ta dùng chiến tranh nuôi chiến tranh, dùng thời gian đổi lấy không gian, phá bỏ hàng rào phòng tuyến làm cho bọn chúng rối loạn.

318. Chương 3: Đánh Du Kích.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 3: Đánh du kích.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Ngôn Khánh khoa chân múa tay nói ra những điều hần học được ở kiếp trước tận lực giải thích.

Tuy đây là chiến thuật tư tưởng sau một nghìn năm, nhưng những người học thuộc lòng binh pháp như Tạ Khoa hay Trịnh Hoành Nghị cũng không khó khó có thể lý giải.

Thậm chí ngay cả Đậu Hiếu cũng nghe rõ ý của Trịnh Ngôn Khánh.

Mấy người bọn họ sau khi thương nghị xong liền nhanh chóng quyết định, theo lời của Trịnh Ngôn Khánh mà làm việc.

Vào ban đêm, một đạo tuần tra người Cao Ly từ trên quan đạo đi qua.

Trắng sáng hình lưỡi liềm, huyền bí trong đêm.

Hằng hà sa số ngôi sao hiện lên, đem ánh trăng càng trở nên nổi bật, tạo thành một tầng ngân sương.

Đội tuần tra phóng ngựa đi nhàn nhã.

Chiến sự Bình Nhưỡng đã đến bước cuối cùng, mặc dù Tùy quân chạy trốn nhưng đa phần đều là những tên mọt mõi cực điểm, bụng đói kêu vang, không chịu nổi một đòn tấn công.

Cho nên đội tuần tra này cũng không xem quân Tùy ra gì, đi tuần tra giống như đi ngắm cảnh vậy.

Đi tới một chỗ rừng thưa, đội tuần tra đột nhiên vượt nhanh hơn, hiện tại cũng đã trôi qua một nén nhang bọn chúng cũng muốn về nhà ngủ một giấc.

Nhưng vào lúc này, thốt ngựa đi ở đằng trước đột nhiên hí một hơi dài.

Hóa ra phía trước đã có một sợi dây cản ngang để cản ngựa lại, người đi đầu không kịp đứng lại, ngã té lăn xuống mặt đất.

Tuần tra binh còn lại thì vội vàng ghì chặt chiến mã.

Bọn họ chưa tìm thấy tung tích địch thì đã có từng đợt mũi tên bắn ra.

Sáu tên Cao Ly ngã xuống mặt đất, Trịnh Ngôn Khánh cầm cung tên lên, sáu mũi tên bay ra, bắn chết ba sĩ tốt Cao Ly.

Mà đối diện hắn Tạ Ánh Đăng cũng bắn tên như là Lưu Tinh, lệ bất hủ phát, hàng loạt quân tốt thấy tình hình không ổn, vội vàng thúc ngựa quay lại.

Thế nhưng đúng lúc này từ trên ngọn cây có sáu bảy đạo nhân ảnh đã bổ nhào về phía tuần tra binh, từng thanh âm thảm thiết kêu lên, một mùi máu tươi nồng đậm truyền ra.

Trong chốc lát, Trịnh Ngôn Khánh và Tạ Khoa đã nhảy xuống từ trên cây, vung tay lên, từ trong rừng đi ra hơn trăm người.

- Kiểm tra một chút, không để ai chạy thoát.

Trịnh Hoành Nghị cũng dặn dò:

- Cởi hết áo giáp của đám Cao Ly mọi rợ này ra, binh khí đều thu lại, không để sót một mũi tên.

Đội tuần tra tổng cộng mười lăm người, nhưng đối với đám quân tốt dưới trướng Trịnh Ngôn Khánh đây là một thắng lợi cực lớn.

Mấy ngày liên tục bọn họ lo lắng hãi hùng không dám giao tranh trực diện với người Cao Ly, cho dù nhân số chiếm ưu thế, nhưng trên tâm lý thủy chung vẫn có vài phần sợ hãi, thật không ngờ mười lăm tuần tra binh lại bị bọn họ giải quyết dễ dàng như vậy, thậm chí còn được một đồng áo giáp và mười lăm con chiến mã. Dưới trướng Trịnh Ngôn Khánh có rất nhiều người cưỡi ngựa không tinh nhưng chuyện này không sao, dù sao ngựa của người Cao Ly đều là những con ngoan ngoãn, cộng thêm với việc Ngọc Đề Tuấn là đầu lĩnh của đám ngựa, Thẩm Quang giỏi tài thần phục cho nên mười lăm con ngựa này rất nhanh chóng phục tùng.

- Toàn bộ thanh trừ sao?

- Không để lại một người sống sót.

Trịnh Ngôn Khánh gật gật đầu:

- Tất cả mọi người nghe lệnh, rút khỏi đây.

Mọi người nghe được lập tức nhao nhao lên lưng ngựa.

Những quân tốt không có tọa kỵ thì cưỡi chung một con với đồng bạn, nhanh chóng rời khỏi cánh rừng thưa, để lại thi thể khắp nơi trên mặt đất cùng máu tươi đỏ thẫm.

Sĩ khí trong chốc lát đã lắng yên khôi phục.

Nhưng Trịnh Ngôn Khánh biết đây chỉ là bắt đầu của bọn họ, con đường kế tiếp còn rất dài, rất dài.

Mưa lá lướt trên mặt sông bao phủ một tầng sương mù.

Đã vào giữa mùa hạ, liên tục mấy ngày khô hạn, cuối cùng cũng có một màn mưa rơi.

Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên ghìm cương ngựa lại, nhìn màn sương mù mỏng manh phía trước.

Đã qua một khúc sông, hôm nay đã là lãnh thổ của La quốc, một mỗi bên ba, Ngôn Khánh đã không còn bộ dáng thanh tú ở Sa Ti thành và Hải Phố lúc trước nữa.

Mặt hắn gầy lại, giống như bị đao gọt vậy, bày ra một khí khái kiên cường, ánh mắt vẫn nhu hòa như trước nhưng càng trở nên sâu sắc, khiến cho người khác không thể đoán ra hắn đang nghĩ gì.

Trên áo giáp dính vết máu, nhìn cũ nát vô cùng.

- Ngôn Khánh, tại sao dừng lại rồi?

Trịnh Hoành Nghị thúc ngựa tiến tới rồi hỏi:

- Đã qua sông rồi hiện tại là lãnh thổ La quốc.

Thương thế của hắn đã tốt hơn nhiều, không cần Thẩm Quang chiếu cố tuy nhiên trên khuôn mặt vẫn mang theo dáng vẻ ngày thơ.

Đậu Hiếu và Tạ Ánh Đăng đều tới nghi hoặc nhìn Trịnh Ngôn Khánh .

Tám mươi kỵ quân cũng ghìm cương ngựa đảo mắt nhìn qua không còn như trước.

Mấy ngày giao phong mệt mỏi, Trịnh Ngôn Khánh bảo mọi người tập trung tập kích, cướp bóc hai mươi mốt quân trại Cao Ly, chém giết hơn bốn trăm người, có thể nói là sĩ khí tăng vọt, Ngôn Khánh ở núi Đại Thành mang ra 158 tên tùy tùng, 23 tên đã đào tẩu, 37 tên chết trận, chiếm tới một phần ba binh lực của hãn.

Đương nhiên những người may mắn sống sót cùng với những người trước kia ở núi Đại Thành hoàn toàn khác nhau, tất cả đều vận áo đen, đeo cung và đao, toát ra khí thế dũng mãnh.

Liên tục chiến đấu những người này không chỉ có được lương thảo và quân nhu mà còn lấy lại được tin tưởng sau khi bại trận ở Bình Nhưỡng.

Tám mươi kỵ sĩ, thống nhất tên là Hồ vệ.

Cộng thêm đám người Hùng Khoát Hải, Hám lãng, Tạ Khoa, Hoàn Nghị Thảm Quang Đậu Hiếu, tổng cộng là 94 người.

Trịnh Ngôn Khánh bằng vào 94 người này mà rong ruổi khắp nước Cao Ly, có thể nói là bách chiến bách thắng, tuy nhiên trong lòng hãn cảm thấy có gì đó không đúng, càng tới La quốc cảm giác bất an của hãn ngày càng trở nên mãnh liệt, hãn cảm thấy trước mắt đang là nguy hiểm.

Nước sông cuộn cuộn, Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên mở miệng nói:

- Mọi người có cảm thấy chúng ta gần đây rất thuận lợi không?

- Ngôn Khánh, lời này của ngươi là có ý gì?

Tạ Khoa nhin không được mà cười hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi hi vọng chúng ta ngày đêm phải chém giết sao?

Trịnh Ngôn Khánh lắc đầu:

- Ta không phải có ý này.

- Còn nhớ hai ngày trước chúng ta tập kích quân trại Cao Ly cuối cùng không? Ở chỗ đó giống như là không đề phòng vậy, hai mươi ba lão quân nhìn chúng ta không thèm phản kháng, lập tức giải tán... Ta nhớ rằng chúng ta tập kích quân trại ở Hán Thành và Nguyên sơn, người của Cao Ly liền chết phản kháng thậm chí chiến đấu tới người cuối cùng vậy mà càng về sau, người Cao Ly lại không chịu nổi một đòn.

- Tạ đại ca, chẳng lẽ không thấy kỳ quái sao?

Trịnh Ngôn Khánh nói những lời này khiến cho bọn họ trầm tư, cẩn thận nghĩ lại thì tình huống đúng là như vậy.

319. Chương 4: Tới La Quốc.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 4: Tới La quốc.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Hoàn Nghị do dự một chút:

- Ngôn Khánh, ý của huynh là người Cao Ly đã cảm nhận được hướng đi của chúng ta. ?

- Vấn đề là ở chỗ này... Người Cao Ly nếu như tìm thấy hướng đi của chúng ta tại sao lại không ngăn cản? Nếu không đưa binh vây quét thì thủ vệ cũng không giãn ra như vậy chứ? Hai mươi mốt quân trại mà chúng ta tập kích ngoại trừ Nguyên sơn và Hán Thành bị giết rất nhiều thì gần đây chúng ta giết được bao nhiêu người? Ta nhắm tính gần đây chúng ta tập kích quân trại tới hơn mười cái, nhưng mỗi lần tập kích đều giết được một hai người mà thôi.

Đại đa số tình huống người Cao Ly đều không phản kháng, giải tán lập tức, căn bản không cùng chúng ta chính diện giao phong, không phải kỳ quái sao?

Tạ Khoa nói:

- Người Cao Ly thả chúng ta đi...

- Đúng là như thế.

Ngôn Khánh ngẩng đầu lên nói:

- Chỉ sợ La quốc cũng biết được chúng ta tới, hiện nay đang ở bên kia sông chờ chúng ta xuất hiện.

- Với tính cách của người La quốc thì sau khi quân ta đại bại ở Bình Nhưỡng bọn họ sẽ giúp đỡ Cao Ly.

- Chỉ cần Cao Ly hơi bức bách thì bọn họ sẽ cúi đầu mà thôi, cho nên tình huống này chúng ta qua sông rất có thể là chui đầu vào lưới.

Trịnh Ngôn Khánh nói ra những lời này xong, trong lòng sinh ra một cảm giác sợ hãi.

Nếu như tâm thần của hắn không yên, cảm thấy có gì không ổn thì nghênh đón hắn ở bên bờ sông bên kia chỉ sợ sẽ là...

Nghĩ tới đây, Ngôn Khánh hít sâu một hơi.

Hắn không cách nào xác định những phỏng đoán này có đúng hay không hiện tại hắn cũng nan giải: Hắn đoán đúng có thể tránh khỏi một kiếp nạn nhưng nếu đoán sai thì mấy ngày trước chém giết một mẻ không phải không có ý nghĩa sao?

Qua sông hay quay đầu lại?

Trịnh Ngôn Khánh lúc này nhất định phải có lựa chọn.

Từ Nam Thủy đại doanh trở về sau hắn không ngừng chọn lựa, trước đây lựa chọn không quan trọng nhưng hiện tại quan hệ tới tất cả an nguy của mọi người, điều này khiến cho Trịnh Ngôn Khánh khó xử, hắn không biết có nên qua sông hay không?

- Ngôn Khánh, trời sắp sáng rồi.

Trịnh Ngôn Khánh bỗng dưng tỉnh lại từ trong trầm tư.

Sắp đến giờ dawn, giữa mùa hạ ban ngày mặt trời đến vô cùng sớm nếu như chân chủ để người Cao Ly phát hiện ra tung tích của bọn họ thì sẽ bao vây. Người Cao Ly mặc dù thả cho bọn họ đi là do bọn người Ngôn Khánh hành động xuất quỷ nhập thần sau hừng đông hành tung bị bại lộ người Cao Ly làm sao có thể mặc kệ bọn hắn.

- Trước hết không qua sông.... tiến về hướng đông, lên núi.

Trịnh Ngôn Khánh đưa ra quyết định, đám người Tạ Khoa cũng không hề do dự mà chấp hành.

Hổ vệ vốn không biết chuyện gì xảy ra nhưng những ngày nay vô cùng tin tưởng Trịnh Ngôn Khánh, cho nên lập tức thi hành mệnh lệnh.

Dọc theo con sông đi về phía đông, ước chừng hai dặm là một tòa sơn mạch.

Tới gần La quốc, đồi núi và sơn mạch cũng ngày càng rậm rạp, muốn tìm một chỗ ẩn thân cũng không khó.

Đây cũng là lý do mà Cao Kiến Vũ không muốn vây quét Trịnh Ngôn Khánh, ở đây sơn mạch đồi núi rậm rạp, có trời mới biết bọn họ trốn ở nơi nào? Lúc tiến lên núi, cho dù người Cao Ly tổn tới mười vạn binh lực tiến hành tìm tòi vây quét mới có thể thành công.

Mà tình huống của Cao Ly không có nhiều binh mã như vậy.

Cho nên Cao Kiến Vũ thà rằng để cho Trịnh Ngôn Khánh đi về phía La quốc thậm chí trả giá bằng hai mươi một quân trại.

Trong mắt của hắn, đám người Ngôn Khánh đang hoảng hốt cần nơi nương tựa nhất định sẽ tới La quốc, mà La quốc Kim Bá Tịnh chỉ là một tên nhu nhược.

Cũng may hiện tại Trịnh Ngôn Khánh không phải lo lắng vấn đề lương thảo, hơn ba mươi thớt ngựa mang theo lương thảo quân giới ở trong núi ẩn núp mười ngày cuối cùng cũng tìm thấy một huyết động vắng vẻ mà đóng quân xuống.

Sau hừng đông mưa vẫn tiếp tục.

Thẩm Quang đem lương khô tới cho Trịnh Ngôn Khánh:

- Thiếu gia, hiện tại chúng ta vào trong núi, bước tiếp theo phải làm gì?
- Chúng ta phải xem rõ ràng động thái của La nhân.

Trịnh Ngôn Khánh dùng sức cắn một miếng bánh bột ngô, lấy nước nuốt xuống sau đó bảo Trịnh Hoàn Nghi mang địa đồ tới, coi tình huống trên đó.

Trải qua mấy ngày mệt mỏi cướp bóc tập kích, địa đồ mà Mạch Tử Trọng cho hắn chắc chắn là giúp ích rất lớn.

- Hoàn Nghi, ta nhớ trước kia đệ nói đệ biết nói tiếng Cao Ly?

Trịnh Hoàn Nghi khẽ giật mình:

- Trước kia đệ đã học qua sư phụ, sư phụ tinh thông ngôn ngữ Đột Quyết, Cao Ly Tây Vực các nước, đệ cũng cảm thấy thú vị cho nên cũng học, kỳ thật sư phụ từng nói La Quốc và Bách Tề Cao Ly ban đầu đều không có văn tự, về sau học tập Trung Nguyên, dần dần bỏ ngôn ngữ bản tộc, chọn dùng tiếng Cao Ly.
- Vậy đệ nói được không?

Trịnh Hoàn Nghi lộ ra một vẻ kiêu ngạo:

- Thi văn đệ không so được với huynh nhưng tiếng Cao Ly ngay cả sư phụ cũng phải khen ngợi.

Hắn nói xong câu đó đột nhiên có phản ứng:

- Ngôn Khánh, ý của huynh là....

Trịnh Ngôn Khánh gật đầu chỉ vào địa đồ:

- Hiện nay chúng ta ẩn nấp tại núi Thái Bạch, bởi vậy qua sông chừng hai mươi dặm là Mộc Quỹ thành, Hoàn Nghi, đệ cùng với Thẩm Quang đi về phía Mộc Quỹ thành một chiến, xác minh âm mưu của người La.

Trịnh Hoàn Nghi hiện ra một vẻ mừng rỡ trên khuôn mặt.

Trên đường chinh phạt chiến đấu đều là Tạ Khoa và Đậu Hiếu ra tay, Trịnh Ngôn Khánh suất lĩnh Hùng Khoát Hải và Hám Lăng công việc kết thúc giao cho hắn và Thẩm Quang căn bản không có cơ hội xuất thủ, hơn nữa hồi trước ở Bình Nhưỡng suýt chết dưới tay địch thủ khiến cho Trịnh Hoàn Nghi cảm thấy mình vô dụng.

Hiện tại đã có cơ hội cho hắn thi triển tài năng của mình, Trịnh Hoàn Nghi lập tức tỉnh táo.

- Tuy nhiên ta nghe nói thủ vệ ở Mộc Hoàn trấn rất đông và nghiêm minh, chúng ta ăn mặc thế này nói không chừng sẽ bị chú ý, Trịnh Hoàn An mau lấy bọc hành lý ở thớt ngựa số ba tới đây.

Trịnh Hoàn An chính là hầu cận của Trịnh Hoàn Nghi, Cũng là đệ tử Trịnh thị mà hắn mang ra từ An Viễn đường.

Trịnh Hoành Nghị xử lý quân nhu rất chú ý, ba mươi thớt ngựa cũng tinh tường nhớ kỹ từng vật phẩm, Trịnh Hoài An sau khi ứng tiếng một lát sau hần mang ra một cái túi tiến tới trước mặt Trịnh Hoành Nghị, Trịnh Hoành Nghị lục lọi hồi lâu lấy từ trong đó ra vài bộ quần áo sạch sẽ.

- Đây chính là quần áo mà trước kia chúng ta đánh chiếm quân trại có được, đệ thuận tiện bỏ vào không ngờ....

Trịnh Ngôn Khánh không rõ ràng lắm trong tay Trịnh Hoành Nghị có vật phẩm gì.

Tạ Khoa đi đến phía trước, cầm lấy vài cái sau đó kinh ngạc mà hỏi:

- Tại sao đây đều là đồ mặc?

320. Chương 5: Vũ Văn Sĩ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 5: Vũ Văn Sĩ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Hoành Nghị đặc ý nói:

- Tất cả đều là áo giáp của người Cao Ly... ha ha đệ kiểm kê qua tổng cộng có năm mươi ba bộ.

- Đệ giữ những thứ này làm gì?

Trịnh Hoành Nghị hơi xấu hổ mà gãi gãi đầu:

- Cũng không có tác dụng gì, chỉ là nhìn thấy thuận tay mà mang đi thôi.

Tạ Khoa và Đậu Hiếu nhin không được mà nở ra nụ cười.

Không ngờ Trịnh Hoành Nghị còn có tật xấu này, trách không được ba mươi bảy con ngựa thồ hàng tràn đầy... Mà Trịnh Ngôn Khánh cũng giật mình cảm thấy, những áo giáp này nói không chừng có tác dụng rất lớn.

Ngôn Khánh gãi gãi đầu:

- Đem những áo giáp này thu thập lại, giữ gìn thích đáng.

Trịnh Hoành Nghị đáp ứng, cầm hai bộ quần áo trang sức, đưa cho Thẩm Quang một bộ, còn lại Trịnh Hoài An thu thập lại.

- Ngôn Khánh những áo giáp này ngươi giữ lại làm gì?

Tạ Khoa nhin không được mà nhẹ giọng hỏi.

Ngôn Khánh khoát tay áo, kêu người mang tới nước, sau khi lau sạch sẽ bộ đồ trên người Trịnh Hoành Nghị và Thẩm Quang rồi mới dọn dõ:

- Các ngươi nhớ kỹ, đi Mộc Hành trấn không phải gây chuyện thị phi mà là tìm hiểu tin tức.

- Chúng ta ở đây chín mươi hai tính mạng đề phó thác cho hai người.

- Thấy tình huống không ổn lập tức rời khỏi ta sẽ dẫn Hắc Tử và A Lăng tới sơn khẩu tiếp ứng các người... Nhớ kỹ không được cật mạnh gây chuyện thị phi.

- Ngôn Khánh, huynh yên tâm ta từ giờ trở đi là thường dân.

- Thẩm Quang đại ca không biết tiếng Cao Ly, giả trang rồi nhớ tuy cơ mà hành động.

Kỳ thật người mà Trịnh Ngôn Khánh không yên tâm nhất chính là Trịnh Hoành Nghị.

Thẩm Quang nói:

- Thiếu gia không cần phải lo lắng, Thẩm Quang nhất định sẽ chiếu cố tốt cho Hoành Nghị thiếu gia.
- Được rồi các người đi đi, Đậu Hiếu, người cùng với đại hắc tử và A Lăng ba mươi người lên đường, hộ tống Trịnh Hoành Nghị và Thẩm Quang rời núi.

Đậu Hiếu ứng tiếng, lập tức xuống dưới chuẩn bị.

Mà Trịnh Ngôn Khánh và Tạ Khoa cũng tiễn đoàn người ra khỏi sơn động cho đến khi đám người Trịnh Hoành Nghị biến mất ở chân núi không thấy gì nữa mới trở về sơn động.

- Tạ đại ca, đệ có một dự cảm, nói không chừng chúng ta sẽ dùng tới những áo giáp này.

Tạ Khoa khẽ giật mình, chợt kịp phản ứng, hần hạ giọng nói:

- Ngôn Khánh, ý của đệ là, con đường này không đi được sao?

Trịnh Ngôn Khánh khẽ gật đầu, ngoắc Trịnh Hoài An tới:

- Hoài An, người đem toàn bộ những quân nhu này kiểm kê lại một tờ giấy cho ta.

Trịnh Hoài An khom người tuân mệnh, ki kê bận rộn mà Trịnh Ngôn Khánh ở bên cạnh thì nhìn trên khuôn mặt của hai người nở ra nụ cười.

Lúc này có một cái túi từ trên thớt ngựa rớt xuống đất.

Trịnh Ngôn Khánh đi qua nhặt cái túi đó lên.

Mở túi ra đồng tử hần co lại, hiện ra vẻ kinh dị.

- Tạ đại ca, Hoành Nghị lần này chỉ sợ lập đại công rồi.

Nói xong hần đem cái túi cho Tạ Khoa nhìn, Tạ Khoa sau khi nhận lấy nhìn thoáng qua vật phẩm ở bên trong sau đó khẽ gật đầu.

Trong núi chớp mắt đã bảy tám ngày trôi qua, Trịnh Hoành Nghị và Thẩm Quang tiến về Mộc Hoành trấn thám thính vẫn chưa có tin tức.

Mấy ngày này, Trịnh Ngôn Khánh còn có thể yên tâm.

Nhưng ngày ngày trôi qua Trịnh Ngôn Khánh bắt đầu lo lắng.

Đậu Hiếu ba người núp ở trong sơn khẩu, phạm vi hoạt động vô cùng nhỏ tránh cho bị người khác phát hiện. Người Hán và người Cao Ly tuy có vẻ tương tự nhau nhưng cẩn thận quan sát vẫn thấy nét khác biệt.

Về phần Trịnh Hoành Nghị có Thẩm Quang hộ giá, lại nói lưu loát tiếng Cao Ly, Trịnh Ngôn Khánh cũng không lo lắng lắm.

Nhưng nếu là một hai ngày thì không sao đằng này liên tục bảy tám ngày không có tin tức.

Trịnh Ngôn Khánh và Tạ Khoa đều lo lắng hai người ở Mộc Hoành trấn phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Thẩm Quang tính tình thâm trầm võ nghệ cao cường, Trịnh Ngôn Khánh không lo lắng nhưng Trịnh Hoành Nghị từ nhỏ xuất thân thế gia, có chút tính tình của công tử ca, nếu như nó mà phát tác thì vô cùng phiền toái, Trịnh Ngôn Khánh nghĩ đến chuyện này thì càng lúc càng không yên tâm muốn đi tìm hiểu.

Tuy nhiên hần cuối cùng vẫn bị Tạ Khoa ngăn lại.

Đại Nghiệp năm thứ tám.

Mùa hè nóng bức cuối cùng cũng sắp qua đi, thời tiết bán đảo Triều Tiên lúc này đã có một chút dấu hiệu của mùa thu.

Cuộc chiến ở Liêu Đông vẫn còn giằng co.

Điện Nội Thiếu Giam Lý Uyên mang theo con trai trưởng Lý Kiến Thành đi tới Hoài Xa trấn lặng yên nhìn bờ sông Liêu Thủy.

Từ rất xa đã nhìn thấy một chiếc xe ngựa, ở quanh có trăm tên quân sĩ thủ hộ, nhìn thấy Lý Uyên tới quân sĩ lập tức nhường ra tạo thành một con đường.

Từ trên xe ngựa đi xuống cùng với Lý Uyên là một thanh niên anh tuấn.

Lý Uyên thì ghì chặt chiến mã, còn thanh niên thì đi ra phía trước, kéo dây cương lộ ra vẻ tươi cười.

- Lý thiếu gia hôm nay đến phó ước, tại hạ thật hân hạnh.

- Vũ Văn công tử không cần khách khí.

Người này chính là Vũ Văn Sĩ, chính là thứ tử của Vũ Văn Thuật huynh đệ của Vũ Văn Hóa Cập, đồng thời là phò mã đương triều, lấy Nam dương công chúa làm vợ, rất được Dương Quảng ưu ái.

Hắn trong biên chế nằm ở dưới trướng của Lý Uyên

Nhưng Lý Uyên lại không dùng hắn mà coi như là bạn vong niên.

- Vũ Văn Phụng Ngự mời Lý Uyên ta đến đây không biết có gì chỉ giáo?

- Ta vừa nhận được tin tức, Phi Hoàng Thượng Cửu ngự mã của bộ hạ trên đường tới Trách Quận đã bị Dương Công Khanh phục kích, bị cướp không còn.

Đồng tử của Lý Uyên co rút lại lộ vẻ khiếp sợ.

- Đạo phỉ hung hăng càn quấy như vậy sao?

- Nghe nói quận thừa Võ Dương Nguyên Bảo Tàng đã phái binh truy kích và tiêu diệt, Dương Công Khanh hiện tại đã đại bại, tuy nhiên hiện nay Hà Bắc đạo tặc bộc phát, trước có Tô An Tổ ở Cao Kê làm phản, lại có Cao Sĩ Đạt. Bộ hạ đối với chuyện này lại không thêm để ý, chỉ một mặt chú ý tới người Cao Ly, chỉ sợ sẽ gặp phải hỗn loạn.

- Ta hôm nay tới gặp huynh trưởng chính là muốn thương nghị chuyện này.

Lý Uyên lộ vẻ mờ mịt:

- Bộ hạ trực tiếp đi đốc chiến, thắng lợi man di là nằm trong tầm tay.

- Phụng Ngự xem ra đã nói hơi quá, thoe ta thấy đạo phỉ ở Hà Bắc cũng thế, Sơn Đông cũng thế, cuối cùng cũng chỉ là đám tôm tép mà thôi.

- Hiện nay bộ hạ uy danh đang thịnh, Vu Trọng Văn cùng với lệnh tôn vượt qua Lục giang hướng về phía Bình Nhưỡng, trước đây Lai Hộ Nhi tuy có tiểu bại nhưng trận chiến này theo ta thấy sẽ diễn ra không quá dài, nhanh chóng có thể chấm dứt.

321. Chương 6: Kim Đức Mạn.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 6: Kim Đức Mạn.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Vũ Văn Sĩ nói:

- Vậy quốc công cho rằng, ai thắng ai thua?

Lý Uyên cười cười:

- Thắng hay bại làm sao có thể dễ dàng biết được, Phụng ngự đừng hỏi nữa.

Một câu đã cho thấy thái độ của hắn.

Đối với chiến sự Liêu Đông ta không muốn bàn, chỉ cần làm tốt phận sự mọi chuyện sẽ tới.

Một câu này hai người Vũ Văn Sĩ nhìn nhau sau đó mỉm cười.

Bỗng nhiên Vũ Văn Sĩ lại nói:

- Ta nghe nói, Dương thượng thư gần đây ở Trường An có động thái?

- Dương thượng thư chính là Lễ bộ thượng thư, rất chiêu hiền đãi sĩ, mà lúc sở công còn sống lại đi khắp thiên hạ, có một số khách đến thăm cũng là chuyện bình thường.

Dương thượng thư trong miệng của Vũ Văn Sĩ và Lý Uyên chính là con trai của Dương Tốt Dương Huyền Cầm.

Dương Tổ sau khi mất Dương Huyền Cầm làm Lễ bộ thượng thư ở Trường An.

Vũ Văn Sĩ nói:

- Hoằng Hóa lưu thủ hôm nay còn có một chiếc ghế trống, tại sao Quốc công không cầu?

- Hoằng Hóa lưu thủ vị trí đó cần phải Dương thượng thư tấu với bệ hạ, chỉ sợ không dễ dàng.

Lý Uyên có hơi động tâm.

Hiện tại hắn là Điện Nội Thiếu Giám, nhìn thì có vẻ phong quang vô hạn.

Nhưng trong trường hợp Dương Quảng không ở lại Trường An, cái Thiếu Giám này chỉ có danh mà không có thực quyền, lần này đốc thúc lương thực ở Hoài Xa trấn, Lý Uyên tìm cơ hội nhưng Dương Quảng đối với hắn nghi kỵ cho nên một mực không dám nhắc tới.

Vũ Văn Sĩ nói:

- Nếu như Quốc công không chê Hoằng Hòa nghèo nàn thì ta xin nguyện giới thiệu cho bệ hạ.

- Nếu vậy thì Lý Uyên vạn phần cảm kích.

Lý Uyên hướng về phía Vũ Văn Sĩ mà chấp tay cảm tạ, Vũ Văn Sĩ thì cười nhàn nhạt.

Không cần nói minh bạch, Vũ Văn Sĩ biết rõ, Lý Uyên đã nhớ kỹ nhân tình này của hắn, hai người rảnh rồi trò chuyện sau đó chấp tay từ biệt.

Lý Kiến Thành này giờ vẫn lẳng lặng liền tiến lên hỏi:

- Phụ thân, Vũ Văn Phụng Ngự đột nhiên nhiệt tình như vậy là sao vậy?

Lý Uyên cười cười không trả lời.

Ở phía xa xa, Vũ Văn Sĩ đã lên xe, từ từ không còn thấy bóng dáng nữa.

Lý Uyên quay đầu lại bỗng nhiên hỏi thăm:

- Côn Sa Môn, chuyện ta sai con nghe ngóng, đã có kết quả chưa?

Lý Kiến Thành vội vàng trả lời:

- Con đã phái người về Đông Lai quận tìm hiểu, tuy nhiên nghe nói Lai Hộ Nhi tướng quân đã bị bệ hạ bắt giam, trong quân hoàn toàn do Chu Pháp Chu tổng quản chấp chương, cho nên tin tức của Trịnh Ngôn Khánh cũng chưa biết được.

- Hải nhi đã sai người ở lại huyện Dịch, sau này nhất định sẽ có tin tức.

Hắn do dự một chút rồi thấp giọng hỏi:

- Phụ thân, Trịnh Ngôn Khánh có đúng là?

Lý Uyên gật nhẹ đầu:

- Mạc Phục Lạc đã nghe được rõ ràng Trịnh Ngôn Khánh là con nuôi của Trịnh Thế An, lúc đó vừa vặn nhà Cửu thúc người gặp nạn, lần này Mạc Phục Lạc ở Trác quận cùng với Ninh Trường Chân gặp nhau đề cập chuyện của Ngôn Hồ, Ninh Trường Chân lúc uống rượu say giải thích Ngôn Hồ lần đó ôm con của Cửu thúc người phá vòng vây sau đó hướng về phía Kỳ Thủy Quan bỏ trốn.

- Lúc này tuy không biết chuyện gì xảy ra nhưng chắc là lúc Ngôn Hồ phá vòng vây lo lắng nảy sinh vấn đề cho nên để con của cửu thúc người ở trên đường, vừa vặn lúc đó Trịnh Đại Sĩ trở về Huỳnh Dương, đi ngang qua nơi đó nhận Trịnh Ngôn Khánh làm con nuôi. Chuyện này quá nhiều trùng hợp, nếu như Trịnh Ngôn Khánh không phải là con của cửu thúc người thì há có thể như vậy được? Ta đã phái người tiến về Bình Lương, nghĩ cách liên hệ với cửu thúc người. Nếu như Trịnh Ngôn Khánh quả thật là cốt nhục của cửu thúc, người phải đối xử với nó cho tốt.

Lý Uyên cười cười, Lý Kiến Thành lập tức phản ứng:

- Phụ thân yên tâm, hài nhi nhất định sẽ đối xử tử tế với Ngôn Khánh.

- Đi thôi trời không còn sớm nữa, ngày mai còn phải mang lương thảo tiến tới Liêu Đông, không biết chiến sự này khi nào mới có thể chấm dứt.

Lý Uyên nói xong đánh ngựa giờ roi.

Lý Kiến Thành trong mắt đảo quanh, khóe miệng nhếch lên nở ra một nụ cười nhàn nhạt.

Đầu tháng sáu, Vu Trọng Văn cùng Vũ Văn Thuật suất lĩnh chín đạo binh mã, tổng cộng ba mươi vạn người qua sông Lục Giang, tấn công thẳng về Tát Thủy.

Mà lúc này, Trịnh Ngôn Khánh ở núi Thái Bạch sống một ngày như một năm, lo lắng chờ tin tức của Trịnh Hoàn Nghị.

Mười ngày trôi qua, trong mắt của Trịnh Ngôn Khánh như mười năm.

Ngày thứ mười trong lúc Trịnh Ngôn Khánh và Tạ Khoa đang nói chuyện.

Chỉ nghe bên ngoài sơn động truyền tới từng thanh âm rối loạn, Ngôn Khánh và Tạ Khoa vội vàng chạy ra khỏi sơn động.

Chỉ thấy Hùng Khoát Hải và Hám Lăng đang vây quanh Trịnh Hoàn Nghị và Thẩm Quang ở phía sau lưng Thẩm Quang còn có một con tuần mã, trên lưng có một cái bao tải, hai người nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh liền khom tay thi lễ.

- Ngôn Khánh, chúng ta đã trở về.

Trịnh Ngôn Khánh giống như trút được gánh nặng, thở ra một hơi, ôm Trịnh Hoàn Nghị và Thẩm Quang mỗi người một cái rồi hỏi:

- Sao các người đi lâu vậy? Ta còn tưởng rằng các người phát sinh sai lầm ở Mộc Hoàn trấn đang định tới đó tìm.

- Không ra được.

Trịnh Hoàn Nghị nói:

- Ở Mộc Hoàn trấn đã sớm bố trí thiên la địa võng chờ chúng ta tiến tới.

- Ta nghe được tin tức, người Cao Ly đã phát ra cảnh cáo với Kim Bá Tĩnh nếu như dám thu lưu chúng ta, hoặc thả ra thì bọn hắn sẽ tới san bằng La quốc, cho nên Kim Bá Tĩnh đành phải phái đại tướng Kim Thành Tín, suất lĩnh 5000 sĩ tốt, mai phục ở Mộc Hoàn trấn, chỉ cần chúng ta xuất hiện sẽ bắt lấy.

Trịnh Ngôn Khánh hít sâu một hơi, thầm cảm thấy mình may mắn không thôi.

May mà mình cẩn thận nếu không đã biến thành một cỗ tử thi.

Thẩm Quang nói:

- Chúng thuộc hạ biết được tin tức xong lập tức trở về núi không ngờ Mộc Hoành trấn giới nghiêm sau đó lại biết được tin tức con gái của Kim Bất Tĩnh là Kim Đức Mạn hiện tại đã tới đây hiệp trợ Kim Thành Tín.

Thuộc hạ cùng với Trịnh Hoành Nghị thương lượng La nhân đã có ý đồ phản bội chúng ta cũng không cần phải khách khí, đành cùng với Trịnh Hoành Nghị, đem công chúa Kim Đức Mạn bắt có ra, nếu ai có hành động gì thì giết Kim Đức Mạn trước.

Kim Đa Mạch Tông tên là Thâm Mạch Phu là quốc vương thứ hai mươi bốn của La quốc, từng liên hiệp với người Bắc Tề cướp lấy mười tòa thành trì của Cao Ly, tuy nhiên bị người Cao Ly trả thù, thảm bại mà quay về. Bắc Tề vì vậy mà bị giết gần ba vạn người nếu như không phải dưới trướng của Kim Đa Mạch Tông có một viên tướng lãnh tên là Viết Hoa Lang liều chết cứu Chân Hưng vương thì La quốc đã gặp họa diệt quốc.

Về sau Thâm Mạch Phu liền ra lệnh cho Viết Hoa Lang mở rộng luyện tập võ nghệ trong quân.

Viết Hoa Lang thu nhận đệ tử chủ yếu là con của quý tộc lập nên Hoa Lang đạo

[/QUOTE]

322. Chương 7: Thiện Đức Nữ Vương.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 7: Thiện Đức nữ vương.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Ở La quốc, dựa vào cốt mà phân chia giai cấp.

Vương thất chính là đệ nhất cốt, quý tộc là nhị cốt, còn bình dân thì không có tư cách gia nhập. Hoa Lang đạo trở thành một tổ chức mà cả nước tôn trọng.

Trịnh Ngôn Khánh lần đầu nghe tới danh tiếng Hoa Lang liền trở nên nghi hoặc.

May mà Trịnh Hoành Nghị đi theo Nhan Sư Cổ, đối với phong tục này cũng có một chút kiến giải, thêm với việc sinh hoạt ở Mộc Hoành trấn mười ngày càng hiểu thêm sâu sắc cho nên giải thích cho Trịnh Ngôn Khánh biết.

Theo như Trịnh Hoành Nghị nói thì Hoa Lang đạo này hẳn là tiền thân của Bào Quyền đạo đời sau.

Trịnh Ngôn Khánh nhếch miệng:

- Vậy Kim Đức Mạn kia rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Đối với cô gái vẫn còn hôn mê bất tỉnh trên lưng ngựa giống như là heo ở trong túi Trịnh Ngôn Khánh vẫn hoàn toàn không biết gì cả.

Đây là một chuyện vô cùng đau khổ.

Kiếp trước Trịnh Ngôn Khánh đọc sử Trung Quốc không ít, nhưng đối với sử Hàn Quốc, hẳn lại hoàn toàn không biết gì.

Trịnh Hoành Nghị gãi gãi đầu cười ha hả nói:

- Đây là chủ ý của Thẩm đại ca, vốn mấy ngày trước chúng ta muốn về rồi không ngờ lại gặp cô gái này, lúc đó Mộc Hoành trấn mấy ngày bị phong tỏa chúng ta không có cách nào rời khỏi thành.

Về sau ta thăm dò được Kim Đức Mạn này có chút kỳ dị.

Nàng chính là con của Kim Bá Tĩnh và Ma Da phu nhân sinh ra, bởi vì là song bào thai lại là thứ nữ, trong La quốc, sinh hạ song bào thai là một điều vô cùng xấu, cho nên Kim Bá Tĩnh phải tống xuất nàng.

- Kim Bá Tĩnh muốn đem nàng đưa ra khỏi Kim thành nhưng mỹ thất không đồng ý phái người đuổi giết.

Tuy nhiên cô gái này vận khí khá tốt, được đại tướng quân Văn Nô cứu giúp, vì mỹ thất quyền thế ngút trời cho nên Văn Nô không cách nào che giấu, đành đem Kim Đức Mạn tới Lũng tây, do Lý thị Lũng Tây bảo hộ.

- Lũng Tây Lý thị?

Trịnh Hoành Nghị gật đầu nói:

- Đúng là Lũng Tây Lý thị, nghe nói Văn Nô và Lũng Tây Lý thị có quan hệ rất mật thiết, con gái của Văn Nô từng gả cho tộc nhân của Lũng Tây Lý thị, nhưng vào phòng nào thì đệ cũng không được biết.

- Đệ nói tiếp đi.

Ngôn Khánh bắt đầu nảy sinh hứng thú với Kim Đức Mạn.

Nghe qua thì thân thể của nàng rất truyền kỳ.

Trịnh Hoành Nghị nói:

- Về sau Chân Hưng Vương Kim Đa Mạch Tông chết, Chân Trí Vương Kim Xá Luân đăng cơ.

Tuy nhiên người khống chế La triều vẫn là mỹ thất Vương thái hậu, thậm chí đến lúc Kim Bá Tĩnh đăng cơ mỹ thất đã từng muốn khống chế Kim Bá Tĩnh, chỉ là Kim Bá Tĩnh có trưởng nữ là Kim Đức Vạn rất có mưu lược, gả cho quan to trong triều là Kim Long Thụ, về sau bằng lực lượng nhà chồng đã chống lại được mỹ thất. Kim Bá Tĩnh năm năm trước trở về La quốc, rất được Kim Bá Tĩnh sủng ái.

Cộng thêm với việc Kim Đức Mạn và La vương Kim Canh Tín quan hệ mật thiết nên đã mơ hồ ngăn chặn được xu thế của mỹ tộc.

Tuy nhiên tộc nhân mỹ thất cùng với đại nhân Uyên Thái Trá ở Cao Ly có quan hệ thông gia cho nên Kim Bá Tĩnh muốn diệt trừ mỹ thất cũng không dễ dàng.

Trịnh Hoành Nghị giải thích khiến cho Trịnh Ngôn Khánh chú ý, cuối cùng hần nhận định.

Thoạt nhìn Tình hướng trong nước của La quốc không phải đoàn kết cho lắm, mỹ thất và vương thất đấu tranh vô cùng kịch liệt.

Mỹ thất cùng với Uyên Thái Trá có quan hệ, chuyện này càng thêm phức tạp.

Kim Đức Mạn, Kim Đức Vạn tỷ muội.

Đầu óc của Trịnh Ngôn Khánh bắt đầu xoay chuyển, hần mơ hồ cảm thấy trong này có một lỗ hổng có thể lợi dụng, nhưng lợi dụng thế nào hần không nghĩ ra được. Cho dù Kim bá Tĩnh vương thất cùng với mỹ thất không hòa hợp nhưng dưới sự chèn ép của người Cao Ly, Kim Bá Tĩnh cũng không thả bọn họ đi, trong chốc lát Ngôn Khánh trầm tư suy nghĩ.

- Ngôn Khánh, Thẩm Quang bọn họ đã bắt Kim Đức Mạn tới, chắc chắn sẽ dẫn tới việc bạo động La quốc.

- Đi con đường nào ngươi nhất định phải quyết đoán, bằng không chờ La quốc xuất động thì chúng ta sẽ hai mặt thụ địch.

- Tạ đại ca huynh vừa nói gì?

Tạ Khoa nhìn Trịnh Ngôn Khánh, trầm giọng nói:

- La quốc xuất động chúng ta sẽ hai mặt thụ địch.

Trịnh Ngôn Khánh nghe được thì vỗ tay cười to.

- Ta biết rõ nàng là ai, Thiện Đức, không ngờ Thiện Đức lại rơi vào tay của ta.

Khi Thẩm Quang nhắc tới tên của Kim Đức Mạn, Trịnh Ngôn Khánh cũng cảm thấy quen tai đặc biệt là về sau Trịnh Hoàn Nghi giới thiệu tiểu sử của nàng khiến cho Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy hơi cổ quái.

Ở tiền thế hẳn không thích xem phim của bọn Bổng tử(Hàn Quốc)

Nhưng đúng là bọn Bổng Tử có một bộ phim thật không tệ chính là Thiện Đức Nữ vương.

Bộ phim này đầu tư tới trăm triệu đô la, vô cùng nổi tiếng.

Thiện Đức nữ vương sống ở thời Tùy Đường, cha của nàng chính là Chân Bình vương Kim Bá Tĩnh.

Nàng trong lịch sử đã lãnh đạo La quốc thống nhất bán đảo Triều Tiên, tiêu diệt Cao Ly và Bắc Tề, chấm dứt thời kỳ tam quốc ở bán đảo Triều Tiên.

Hoặc có thể nói nàng là Tổ nữ nãi của đám Bổng Tử.

Trịnh Ngôn Khánh kiếp trước xem bộ phim này đã từng qua Baidu tham khảo tư liệu, biết được tiểu danh tự của vị Thiện Đức nữ vương này chính là Kim Đức Mạn.

- Đem tiểu nương này mang tới cho ta.

Thẩm Quang bọn họ nghi hoặc khó hiểu, không hiểu tại sao Trịnh Ngôn Khánh lại có hứng thú với tiểu nương này.

Tuy nhiên hẳn đã phân phó, Thẩm Quang không có khả năng cự tuyệt, hẳn gọi Hám Lăng, Khoát Hải hai người đem Kim Đức Mạn từ trên lưng ngựa xuống, đặt ở trước mặt Trịnh Ngôn Khánh. Thẩm Quang dùng tiểu hoành đao rạch bao tải ra, lập tức ở bên trong xuất hiện một nữ nhân dáng người nhỏ xinh.

- A, các người tại sao lại bắt cóc ta đến đây.

Trịnh Ngôn Khánh nhìn nữ nhân trước mắt, nàng ngoại trừ mặc một cái quần lót thì toàn thân lỏa lồ, hiểu kỳ cất tiếng hỏi:

- Các người làm sao bắt được nàng?

Thẩm Quang nở nụ cười:

- Bắt cóc nàng ta thì có gì là khó khăn.

- Nàng ta ở trong phủ nha của Mộc Hoàn trấn, ta thừa dịp đám võ sĩ Hoa Lang không có ở đó, vụng trộm tiến vào trong phủ nha, dùng hương mê thổi vào trong nhà của nàng, không ngờ gặp đúng lúc tiểu nương này đang tắm, ta cấp bách đành dùng ga trải giường bọc nàng lại, suốt đêm đưa nàng ta ra khỏi Mộc Hoàn trấn, núp ở trong một hốc của bờ sông, sau đó lại giết hai võ sĩ La quốc, cuối cùng cùng với Hoàn Nghi thiếu gia thay đổi y phục, sáng sớm hôm sau thừa dịp Mộc Hoàn trấn hỗn loạn rời khỏi thành sau đó mang tiểu nương này quay trở lại núi.

- Người mang theo một người làm sao ra khỏi thành?

Lần này Tạ Ánh Đăng cũng tò mò hỏi.

Hắn chưa nhìn thấy Thẩm Quang ra tay, lần trước ở Bạch Tước Tự, Thẩm Quang bị thương ở tay nên không thi triển, Tạ Khoa tuy biết Thẩm Quang võ nghệ cao cường nhưng lại chưa biết bản lĩnh chân thật của hắn.

[/QUOTE]

323. Chương 8: Uy Hiếp.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 8: Uy hiếp.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Thẩm Quang cười nói:

- Chuyện này thì có đáng gì, kiếm một sợi dây thừng là xong.
- Ta trói nàng lại sau đó kéo ra ngoài thành là xong.

Hắn nói thì nhẹ nhõm nhưng mọi người đều biết không phải là điều dễ dàng.

Ở trong Mộc Hoành trấn võ sĩ kiểm tra nghiêm mật, Thẩm Quang không hành động xuất quỷ nhập thần thì không thể nào ra được.

Trịnh Ngôn Khánh cười nói:

- Thẩm Quang năm đó ở Thông Xa phố có danh tiếng là Nhục Phi Tiên.
- Hắn có thể dễ dàng leo lên cột cờ cao mười trượng, cũng có thể dễ dàng nhảy xuống, thân nhẹ như chim yến.
- Nhục Phi Tiên quả nên danh bất hư truyền.

Bọn người Tạ Khoa nhin không được mà nhẹ giọng tán thưởng, Trịnh Hoành Nghị không ngừng hâm mộ:

- Hóa ra Thẩm đại ca lợi hại như vậy, nhưng mà tại sao đại ca lại đi theo Ngôn Khánh ca ca vậy?
- À, vì hai mươi quan tiền.
- Sao?

Trịnh Ngôn Khánh cười cười đem quá trình kết giao của hắn và Thẩm Quang kể lại khiến cho Trịnh Hoành Nghị dậm chân không thôi.

- Đệ ở thành Lạc Dương, Ngôn Khánh ca ca ở ngoài thành, vậy mà lại bỏ qua nhân vật như Thẩm đại ca. Ngôn Khánh huynh quả là may mắn, có được hảo thủ như Thẩm đại ca, lại có được Đại hắc tử và A Lăng, tại sao đệ không có vận khí tốt như huynh?

Trịnh Ngôn Khánh cũng nhin không được cười.

Đúng vậy nhớ lại thì vận khí của hắn đúng là không tệ.

Đang lúc nói chuyện, Thẩm Quang đã hoành đao ra khỏi võ, lưỡi đao kề vào cổ Kim Đức Mạn, nghiêm nghị quát:

- Ta biết ngươi đã tỉnh, đừng giả thần lộng quỷ.

Bọn người Trịnh Ngôn Khánh khê giật mình, nhìn lại về phía Kim Đức Mạn.

Chỉ thấy tiểu nương để trần nửa thân này mi dài khê run lên, đôi mắt sáng khê mở ra.

Bất kỳ kẻ nào phát hiện ra mình tỉnh lại nửa thân trần lạnh buốt nằm ở trên mặt đất chung quanh là những binh khí hung thần ác sát đều phải sợ hãi khóc thét lên.

Nhưng mà Kim Đức Mạn lại không có chút biểu lộ kinh hoàng xúu nào.

- La Quốc chúng ta quy phục đại Tùy, các ngươi bắt cóc bốn cung không sợ tương lai phụ vương ta bầm báo với bề hạ đại Tùy hay sao?

Xem ra nàng đã đoán ra lai lịch của bọn người Trịnh Ngôn Khánh, trong giọng nói toát ra một vẻ uy nghiêm.

Trịnh Ngôn Khánh hiếu kỳ dò xét, không phủ nhận đây là một tiểu mỹ nhân, bộ dạng yêu mị động lòng người.

Tuy nhiên Trịnh Ngôn Khánh không thích.

Kim Đức Mạn nhìn có vẻ vô cùng khôn khéo và tinh táo không giống như nữ hài bình thường.

Mỹ nhân tuy làm người ta mê muội nhưng một nữ nhân khôn khéo lại chưa hẳn khiến người đàn ông ưa thích.

Ít nhất Trịnh Ngôn Khánh cũng không thích tình trạng này, hắn cởi áo khoác xuống, choàng lên trên người của Kim Đức Mạn, che nửa thân trên của nàng lại.

Rồi sau đó hắn đứng dậy nói với Thẩm Quang:

- Giết nàng ta.

- Sao?

Trịnh Hoành Nghị và Tạ Khoa không khỏi giật mình, không hiểu tại sao Trịnh Ngôn Khánh lại sinh sát cơ với nữ tử thiên kiều bá mị này.

Thẩm Quang không nói nhiều lời gờ hoành đao lên.

- Khoan đã ta có thể để cho các người bình an rời khỏi đây.

Khi Trịnh Ngôn Khánh đem áo khoác choàng lên trên người của nàng, Kim Đức Mạn còn mừng thầm nghĩ rằng những người Trung Nguyên này sẽ cúi đầu trước mặt nàng.

Nàng ở Lũng Tây mười năm, có thể nói lưu loát tiếng phổ thông dĩ nhiên đối với tập tính của người Trung Nguyên hiểu rõ.

Không ngờ Trịnh Ngôn Khánh lại không hề thương hoa tiếc ngọc, sau khi đem áo khoác choàng lên người của nàng, câu nói đầu tiên chính là muốn lấy mạng nàng.

Cao ngạo lúc trước cố gắng có được giờ đã tan thành mây khói.

Trịnh Ngôn Khánh dừng bước lại, hứng thú nhìn nàng.

- Ta là công chúa, là người mà phụ vương sủng ái nhất, các người thả ta ra, ta sẽ đáp ứng điều kiện của các người, cho các người đi qua.

Trịnh Ngôn Khánh ngưng mắt nhìn nửa ngày rồi đột nhiên nhếch miệng:

- Thẩm Quang, giết nàng.

Trịnh Hoành Nghị kinh ngạc hỏi:

- Ngôn Khánh, nàng ta đã đáp ứng cho chúng ta đi, tại sao lại còn giết nàng?

- Tiểu Hoành Nghị, vừa rồi đệ đã nói, la quốc hiện nay vương thất cùng với mỹ thất tranh đấu với nhau, nàng ta chỉ là một tiểu nha đầu vô dụng thì có tác dụng gì.

- Đừng nói nàng ta là công chúa, cho dù là lão bà của Kim Bá Tịnh, dưới sự uy hiếp của người Cao Ly, cũng không dám thả chúng ta ra. Nàng ta chỉ muốn chúng ta thả nàng trở về sau đó chờ chúng ta chui đầu vào lưới, giết chúng ta để rửa nhục.

- Kim Đức Mạn công chúa, ta nói không sai chứ?

Kim Đức Mạn lập tức rơi vào trầm mặc.

Thế nhưng mà....

Trịnh Hoành Nghị hiển nhiên vẫn còn có lòng thương hoa tiếc ngọc.

Nhưng nhìn thấy mắt hổ của Trịnh Ngôn Khánh trừng lên, ánh mắt trở nên lạnh lẽo khiến cho lời nói của Trịnh Hoành Nghị đã ra tới miệng lại nuốt về.

Kim Đức Mạn hơi bối rối.

- Thiên triều đại nhân, ta thực sự có biện pháp để mọi người trở về.

Trịnh Ngôn Khánh nhìn nàng một cái rồi trầm giọng nói:

- Chuyện của ta còn rất nhiều, đây là cơ hội cuối cùng ta rửa tai lắng nghe.

- Kim Thành Tín, quân chủ của Mộc Hoành Trấn là võ sĩ của Hoa Lang đạo.

- Hẳn đối với ta rất tốt, ta có thể viết một lá thư, mong quân chủ của Kim Thành Tín hộ tống các người lên thuyền, chỗ đó cách thiên triều không xa chỉ cần lên thuyền là có thể tới Đông Lai quân của quý quốc. Kim quân chủ chính là đệ nhất cốt quý tộc, phụ thân hẳn chính là Kim Thư Huyền, mẫu thân là Kim Vạn Minh, ở trong nước rất có danh vọng, vừa vặn không chế đường thủy.

Kim Phổ chính là nhà của Kim Vạn Minh, mẫu thân của Kim Thành Tín, sau khi tới Kim Phổ, các người có thể bình an rời khỏi.

Trịnh Ngôn Khánh bất động thanh sắc nhìn Tạ Khoa và Trịnh Hoành Nghị.

- Nhị vị thấy thế nào?

- Nếu nàng ta đã nói như vậy thì cũng nên thử một chút.

Trịnh Ngôn Khánh đi tới trước mặt của Kim Đức Mạn, ngồi xổm xuống trước người của nàng, khẽ vuốt vuốt mái tóc trên trán của nàng.

Đây chính là tóc của Thiện Đức nữ vương đó, nếu để cho đám Bồng Tử đời sau biết hẳn vuốt tóc tổ nữ nãi của bọn chúng không biết sẽ phản ứng thế nào? Khóe miệng của Trịnh Ngôn Khánh không khỏi nở ra một nụ cười cổ quái khiến cho lòng của Kim Đức Mạn không khỏi run lên, thân hình nhỏ nhắn cũng co rụt lại.

Có trời mới biết, nam nhân động một chút muốn giết nàng đang có chủ ý gì.

Kim Đức Mạn từ nhỏ lưu lạc tha hương, được đại tướng Văn Nô chiếu cố tâm trí cũng đã trưởng thành.

Nhưng cho dù thành thực thì vẫn là một tiểu cô nương, Trịnh Ngôn Khánh đã trải qua giết chóc, trên người có một sát khí vô hình.

Mặc dù hẳn không cố ý biểu lộ ra nhưng đối với một tiểu nha đầu mà nói, vẫn là một lực chấn nhiếp vô cùng lớn.

[/QUOTE]

324. Chương 9: . Kim Thành Tín.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 9: . Kim Thành Tín.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

- Những lời người vừa nói là lời nói thật sao?

Ngón tay của Ngôn Khánh đã lướt qua đôi má bóng loáng của Kim Đức Mạn.

Nàng gật gật đầu, muốn mở miệng nhưng lại không nói ra lời.

- Mỹ nhân xinh đẹp như vậy ta cũng không muốn lấy đi tính mạng của người.

- Nhưng người cũng đừng cho ta có cơ để giết, nói không chừng ta sẽ cho người chết vô cùng thâm, lột trần truồng người ra, treo trên cửa thành của Mộc Hoành trấn, lúc đó phụ thân của người biết được sẽ rất đau lòng.

- Ta không nói dối, người nếu không tin thì ta lập tức viết thư cho Kim Thành Tín.

Lúc này Kim Đức Mạn không phải là Thiện Đức nữ vương cao ngạo trong lịch sử, Trịnh Ngôn Khánh nói vô cùng nhu hòa nhưng vào tai của Kim Đức Mạn lại vô cùng lạnh lẽo.

- Đã vậy thì người ngoan ngoãn viết thư.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Sau khi chúng ta rời khỏi La quốc người có thể về nhà, cùng với phụ thân và tỷ tỷ đoàn tụ một chỗ rồi.

Kim Đức Mạn như con gà mổ thóc, liên tục gật đầu.

Kim Đức Mạn thật sự không muốn ở cùng một chỗ với Trịnh Ngôn Khánh, loại sợ hãi này nàng không thể nào chịu đựng được, mặc dù từ nhỏ nàng đã bị mỹ thất đuổi giết nhưng nàng vẫn chưa bao giờ trả qua sợ hãi như vậy. Người này tướng mạo thanh tú, tâm địa độc ác, không biết sẽ dùng biện pháp gì để tra tấn nàng.

- Thắm Quang, trông chừng nàng để nàng viết thư.

- Vâng.

Trịnh Ngôn Khánh đứng lên, đi vào bên trong động.

Trịnh Hoành Nghị nhìn ánh mắt của hắn mà cảm thấy cũng hơi sợ hãi.

- Ngôn Khánh ca ca, vừa rồi huynh thật hung dữ.

- Hung dữ?

- Đúng thế thật khiến cho người ta nổi da gà.

Trịnh Ngôn Khánh ôm vai của Trịnh Hoành Nghị mà nói:

- Hoành Nghị đừng xem thường nữ nhân này, nàng ta bề ngoài thì đáng thương nhưng bên trong thì độc như rắn rết, tùy thời có thể lấy tính mạng chúng ta.

- Nàng ta có phải la rắn rết hay không đệ không biết nhưng bộ dạng của huynh thì đúng là như rắn rết.

Trịnh Hoành Nghị nói xong phì cười ra tiếng.

Tạ Khoa thì nhẹ giọng hỏi:

- Ngôn Khánh chẳng lẽ chúng ta phải thật sự nhờ tiểu nương này để đi qua La quốc sao?

Trịnh Ngôn Khánh gật đầu rồi lại lắc đầu.

- Phật nói, không thể nói không thể nói.

Hắn lộ ra bộ dạng cao thâm mạn trá khiến cho Tạ Khoa vốn lo lắng hiện tại cũng trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Kim Thành Tín là đệ nhất cốt, vương thất dị tộc.

Tuổi hắn mới mười tám nhưng ở trong Hoa Lang có địa vị hết sức quan trọng, hắn mười hai tuổi gia nhập Hoa Lang, mười bốn tuổi trở thành võ sĩ Hoa Lang, được Văn Nô coi trọng coi là người thừa kế Quốc Tiên đời sau.

Quốc Tiên chính là cách xưng hô với thủ lĩnh Hoa Lang, đồng thời cũng là phụ thân trọng yếu, giống như là thừa tướng vậy.

Kim Thành Tín mười tám tuổi đã được vinh hạnh đặc biệt, không bởi vì hắn là vương thất quý tộc mà cũng là nhân tài kiệt xuất.

Mười lăm tuổi hắn tiến vào trong quân, trong chiến tranh với Bắc Tề và Cao Ly đã lập được võ huân hiển hách.

Hoàng đế nhà Tùy cùng với Cao Ly khai chiến, Kim Thành Tín vô cùng hưng phấn, xem ra Cao Ly không chịu nổi một đòn tấn công, hắn năm lần bảy lượt thỉnh cầu quốc chủ Kim Bá Tĩnh còn khuyên bảo thừa tướng Văn nô, hiệp trợ nhà Tùy tác chiến nhưng vì mỹ tộc ngăn cản nên không thể thông qua.

Không chỉ vậy Kim Thành Tín còn bị đuổi ra khỏi Kim Thành, đốc quân ở Mịch Hành trấn.

Điều khiến cho hần không lý giải được chính là, người đề nghị đuổi hần ra khỏi Kim Thành lại chính là ân sư mà hần thụ nghiệp, Quốc Tiên Hoa Lang, Văn Nô.

Trước khi rời kinh, Văn Nô còn nói với Kim Thành Tín:

- Người lần này rời kinh phải lịch lãm rèn luyện một phen, hiện nay Cao Ly chưa diệt vong, chúng ta không thể hành động thiếu suy nghĩ, một khi nhà Tùy thất bại, Cao Ly có lẽ vô lực trả thù nhà Tùy nhưng có thể trả thù chúng ta.

- Cho nên việc chúng ta cần làm chính là lẳng lặng chờ đợi... chọn thời cơ thích hợp mà lựa chọn phù hợp.

Cái gì là thời cơ thích hợp? Lựa chọn phù hợp?

Kim Thành Tín tới Mộc Hành trấn vẫn không rõ, nhưng sau khi Tùy quân đại bại ở Bình Nhưỡng, hần đã minh bạch, Đại Tùy tuy có vẻ khổng lồ không cách nào tiêu diệt được nhưng mà chiến cuộc Liêu Đông đã chứng minh Cao Ly không hề yếu cho thấy La quốc không thích hợp tham dự chiến tranh này, bọn họ muốn sinh tồn muốn lớn mạnh thì biện pháp tốt nhất chính là để Cao Ly không ngừng phát sinh chiến tranh, hai bên tiêu hao lực lượng, La quốc ở bên ngoài giành lợi ích.

Đây chính là trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi.

Trên thực tế La nhân vẫn áp dụng chiến thuật như vậy để sinh tồn.

Lúc người Cao Ly đối với bọn họ ôn hòa thì bọn họ vẫn thuần phục, lúc người Cao Ly đối với bọn họ tỏ ra ác ý bọn họ sẽ quỳ gối với Trung Nguyên, nói là hấp thu văn hóa văn minh, nhưng thực tế thì sao? Bọn họ không biết gì là lễ nghĩa liêm sỉ.

Kim Đức Mạn dùng thân phận công chúa, suất lĩnh võ sĩ Hoa Lang tới Mộc Hành trấn.

Kim Thành Tín lúc đó cao hứng vô cùng, không ngờ Kim Đức Mạn một đêm sau lại mất tích.

Kim Thành Tín phái võ sĩ Hoa Lang bốn phía tìm tòi nhưng đều không thấy.

Kim Thành Tín không dám giấu diếm việc này ngày hôm sau khi Kim Đức Mạn mất tích đã phái người tiến về Kim Thành báo với quốc chủ.

Sau khi thư đến, Kim Thành Tín lại tiếp tục điều tra hành tung của Kim Đức Mạn, từ sáng sớm đến đêm tối cuối cùng hần cũng kiệt sức, phải quay trở về Mộc Hành trấn nghỉ ngơi.

Là ai bắt cóc công chúa đi?

Kim Thành Tín ngồi ở trong lương đình, một mặt hưởng thụ gió mát ban đêm một mặt suy nghĩ về Kim Đức Mạn.

Chẳng lẽ là do Tùy nhân gây nên sao? Trước kia Cao Ly đã phái sứ giả tới, nói có một nhóm Tùy quân di động về phía La quốc, nghe nói là mượn đường trở về nước Tùy. Chuyện này cũng không có gì là đại sự nhưng mà vấn đề ở chỗ, quân chủ của đám Tùy quân này đã giết Cao Bảo Tàng, con của vua nước Cao Ly, hơn nữa nghe nói còn là một danh sĩ Tùy quốc khiến Kim Thành Tín chú ý.

Kim Thành Tín ngưỡng mộ văn hóa trung thổ, cũng đã nghe qua danh tự của Trịnh Ngôn Khánh.

Thậm chí hần còn trả giá cao mua được một bản đập Vịnh Ngỗng thể và còn nghĩ cách tiến về Trung thổ bá sứ.

Không ngờ hần chưa tới trung thổ thì Trịnh Ngôn Khánh đã tới La quốc. Kim Thành Tín thả Trịnh Ngôn Khánh đi tuyệt không thể nhưng nếu giết hần hoặc đem đến Bình Nhữ thì lại cảm thấy hơi đáng tiếc.

Tuy nhiên nếu thật sự Trịnh Ngôn Khánh bắt cóc công chúa Kim Đức Mạn, thì tuyệt đối không thể tha cho hần.

[/QUOTE]

325. Chương 10: Gửi Thư.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 10: Gửi thư.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lương đình trăng thanh gió mát thổi từng đợt, Kim Thành Tín bắt tri bắt giác mơ màng thiếp đi.

Đúng lúc này đột nhiên có tiếng động, Kim Thành Tín là người tập võ, cho nên thính giác vô cùng nhạy cảm hẳn mở to mắt ra chỉ thấy có một luồng hàn quang bắn tới.

Phập một mũi tên bay vào trong đình, Kim Thành Tín lớn tiếng la lên:

- Có thích khách.

Trong chốc lát bốn phía có mười tên võ sĩ Hoa Lang lao tới.

- Có thích khách, toàn bộ đề phòng.

Kim Thành Tín ngồi dưới đất mồ hôi lạnh đầm đìa vã ra, nếu như vừa rồi hẳn phản ứng không nhanh chỉ sợ mạng nhỏ khó bảo toàn.

Một Hoa Lang võ sĩ tiến tới phái trước, đem Kim Thành Tín đỡ lên, Kim Thành Tín lau mồ hôi lạnh rồi nhìn về phía xa xa.

Chỉ thấy mây trôi nước chảy, trong đình viện cây lá theo gió chập chờn, làm gì có thích khách? Nếu không phải còn mũi tên ở trong lương đình thì Kim Thành Tín còn cho rằng mình đang nằm mơ, vài tên võ sĩ Hoa Lang nhảy lên trên nóc phòng nhưng cũng không thấy thích khách.

Chỉ thấy trên mũi tên có một bức thư, một võ sĩ lấy xuống đưa cho Kim Thành Tín.

Trong thư viết rằng:

- Nghe nói La quốc công chúa tài nghệ vô song, tại hạ ngưỡng mộ vô cùng, muốn cùng với công chúa đi du lạc Đông thủy, mong tiểu quốc tiên giúp cho.

Nếu như tiểu quốc tiên đáp ứng thì giờ thìn ngày mai xin mở rộng mười hai đại kỳ ở Đông Thành xuống, nếu như đại kỳ không hạ, tức là tiểu quốc tiên không đồng ý, khi đó tự gánh lấy hậu quả.

Lạc khoản: Đại Tùy Vân Kỳ Ủy, tả kiêu vệ thủy quân giáo úy, Huỳnh Dương Trịnh Ngôn Khánh.

(Lạc khoản: phần đề chữ, ký tên trên thư hoặc bức họa)

Trong thư còn có một phong thư của Kim Đức Mạn, ý cũng giống như Trịnh Ngôn Khánh không khác nhiều lắm, mong Kim Thành Tín cứu giúp nài trong nguy nan.

Kim Thành Tín sắc mặt tái nhợt, không khỏi nghiêng rằng nghiêng lợi, sau nửa ngày không nói nên lời. Trịnh Ngôn Khánh này không ngờ hung hăng càn quấy như thế, dám uy hiếp ta. Kim Thành Tín nắm chặt nắm đấm miệng cất tiếng:

- Trịnh Ngôn Khánh, ta nhất định phải lấy đầu trên cổ của ngươi.

Giờ phút này hẳn cảm thấy nhục nhã vạn phần, lại nghĩ tới Kim Đức Mạn ở trong tay Trịnh Ngôn Khánh thì không khỏi sợ ném chuột võ bình quý.

Chuyện này hẳn cũng không làm chủ được cần phải báo cáo với quốc chủ nhưng thời gian cấp bách, Kim Thành Tín đang do dự thì bên ngoài đã đi tới một người chấp tay hành lễ với hắn.

- Thực cốt Hoa Lang, Thượng Đại Đẳng thị vệ Thất Túc bái kiến tiểu quốc tiên.

Thượng Đại Đẳng chính là chức quan của La quốc, cũng cùng loại với thừa tướng, chỉ vền vện ở dưới Văn Nô.

Mà Thực Cốt Hoa Lang là chỉ nhị cốt, không phải vương thất Hoa Lang, người này thân cao bảy xích, toàn thân chắc nịch.

Hắn tên là Thất Túc, tuy cũng là Hoa Lang nhưng lại trung thành với mỹ thất.

Đồng thời đảm nhiệm chức phó tướng của Mộc Hoàn trấn, một mặt là hỗ trợ Kim Thành Tín, một phương diện khác cũng có ý định giám thị Kim Thành Tín. Kim Thành Tín đương nhiên cũng biết ý đồ của Thất Túc, trên khuôn mặt có hơi chán ghét nhưng vẫn nở ra nụ cười ôn hòa.

- Thất Túc quân, có phát hiện ra thích khách không?

Thất Túc lắc đầu liên tục:

- Thích khách hành tung kỳ bí, mặt tướng căn bản chưa từng thấy hắn.

Kim Thành Tín do dự một lúc sau đó hạ quyết tâm đem bức thư giao cho Thất Túc xem.

- Đây là thư do thích khách để lại, còn có cả thư do công chúa điện hạ cầu cứu. Theo như trong thư, Trịnh Ngôn Khánh muốn chúng ta nhường đường thủy, cho bọn chúng lên thuyền sau đó sẽ thả công chúa trở về. Ta đang suy nghĩ có nên đáp ứng thỉnh cầu của bọn họ hay không?

- Tiểu quốc tiên, vạn lần không được đáp ứng.

Thất Túc nghe được không hề do dự mà nói:

- Người Cao Ly phái sứ giả, nếu như chúng ta giữ lại Trịnh Ngôn Khánh hoặc thả hắn ra thì chẳng phải là không xem bọn họ ra gì sao? Hoàng đế nhà Tùy đã lui binh, thắng bại không biết, nếu như hoàng đế nhà Tùy chiến bại, người Cao ly đương nhiên sẽ hỏi tội chúng ta, khi đó khó tránh khỏi việc khởi binh đồ thán, mà ti chức và quốc tiên cũng chính là người chịu tội.

Kim Thành Tín nói:

- Nhưng nếu công chúa gặp nạn, chúng ta cũng khó tránh khỏi tội trạng.

- Chuyện này....

Thất Túc cũng hơi đau đầu.

Ở Kim Thành, tộc nhân của mỹ thất và vương thất tranh đấu nhau kịch liệt, nếu như Kim Đức Mạn thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, quốc chủ hỏi tội thì Kim Thành Tín là vương thất, lại có Văn Nô bảo hộ, cha mẹ của hắn đều là trọng thần trong triều đình, tộc huynh là Kim Long Thụ khổng chế binh mã Kim thành.

Cho nên Kim Bá Tĩnh sẽ hỏi tội Kim Thành Tín, nhưng tuyệt đối không trọng phạt.

Không trọng phạt Kim Thành Tín thì khẳng định sẽ hỏi tội hắn, Thất Túc cũng không dám cam đoan rằng tộc nhân mỹ thất có thể bảo vệ tính mạng cho hắn.

Thất Túc nghĩ tới đây, không khỏi khó xử, hắn nhìn qua Kim Thành Tín, trầm ngâm một chút, linh cơ chuyển động rồi nảy ra ý hay:

- Tiểu quốc tiên mặt tướng có một kế, có thể giữ lại Tùy quân lại có thể giải cứu công chúa.

Kim Thành Tín vội hỏi:

- Xin hỏi là kế gì?

- Tiểu quốc tiên giả bộ đáp ứng tên Trịnh Ngôn Khánh này, ngày mai chúng ta hạ cờ ở đầu thành.

Trịnh Ngôn Khánh muốn đi đường thủy, chúng ta có thể lên thuyền bố trí võ sĩ Hoa Lang mai phục, tiểu quốc tiên lại dùng tinh binh nghênh đón, mặt tướng thì nấp ở trong thuyền, Trịnh Ngôn Khánh và công chúa lên thuyền, mặt tướng sẽ ra tay cứu công chúa.

sau đó tiểu quốc tiên lại phát động ở độ khẩu, mặt tướng và quốc tiên nội ứng ngoại hợp, đem Trịnh Ngôn Khánh toàn bộ giết chết, vừa bảo vệ tính mạng của Trịnh Ngôn Khánh, vừa không phụ người Cao Ly, nhất cử lưỡng tiện, không biết tiểu quốc tiên có thấy đúng không?

Kim Thành Tín nghe được thì mừng rỡ, Thất Túc này bề ngoài tuy thô lỗ nhưng bên trong thì thâm trầm khó trách mỹ thất coi trọng như vậy... Chỉ tiếc hắn không hiệu lực cho vương thất. Kim Thành Tín trầm ngâm rồi quyết định:

- Vậy theo lời nói của Thất Túc.

Hai ngày mưa phùn trôi qua Đại Nghiệp năm thứ tám thời tiết nóng bức vô cùng, mưa phùn khiến cho không khí càng thêm ẩm ướt, không hề có cảm giác mát mẻ mà buồn bức vô cùng.

Sĩ tốt mai phục bên ngoài độ khẩu cùng với ẩn nấp trong khoang thuyền đều là Hoa Lang võ sĩ.

Kim Thành Tín khoác một bộ áo bào, tay cầm trường đao, tay kia thả lỏng về phía sau, lối lạc đứng ở trước bến thuyền toát ra khí thế ngút trời. Cũng may thời gian trôi qua tuy lâu nhưng từ nhỏ hắn đã học võ nên sức chịu đựng cũng vượt xa thường nhân.

Hắn nhìn vào con thuyền đang neo đậu trên bến lại nhìn về phía xa xa.

Dọc theo con sông đã ẩn nấp hơn một nghìn quân sĩ Cao Ly, những quân tốt này đều là đến từ Nguyên sơn, người cầm đầu tên là Phác Xương Kim, một tên mãnh tướng thân kinh bách chiến, võ nghệ cao cường. Không biết hiện tại trốn trong bụi cỏ lau, bọn chúng có tư vị gì.

Kim Thành Tín quyết ý phục kích Trịnh Ngôn Khánh đã cùng với Thất Túc nghiên cứu cẩn thận một phen.

[/QUOTE]

326. Chương 11: Không Tới.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 11: Không tới.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Hai người đều cho rằng tốt nhất hãy để người Cao Ly tham chiến, sau này có chuyện gì thì bọn họ cũng không thể hối tội.

Cho nên hai người đi suốt đêm mang hai phong thư.

Một phong thư tới Kim Thành, một phong thư khác thì do Thất Túc tự viết, trình quân chủ Nguyên sơn, Phác Xương Kim.

Có thể nhìn ra được người Cao Ly đối với chuyện của Trịnh Ngôn Khánh rất chú ý, Trịnh Ngôn Khánh vốn giết nhi tử của bọn họ sau đó lại tập kích hai mươi một quân doanh, chuyện này đối với bọn họ mà nói là chuyện sỉ nhục cực lớn, cho nên sau khi nhận được tin tức, quân chủ Nguyên sơn đã bí mật suất lĩnh một đội ngũ đi tới Mịch Hoành trấn.

Ba người thương nghị một phen, quyết định cho Kim Thành Tín chỉ huy tác chiến, ở bến thuyền phát động công kích.

Ở trong thuyền Thất Túc sẽ đánh lén để giải cứu La công chúa Kim Đức Mạn. Mà Phác Kim Xương và người Cao Ly sẽ mai phục ở bên cỏ lau, khi đó ba mặt giáp công cho dù Trịnh Ngôn Khánh có tài thông thiên triệt địa đi chăng nữa thì cũng khó tìm được đường sống.

Tất cả đều đã bố trí, đâu đấy mà tiến hành.

Khắp nơi mai phục thỏa đáng chỉ chờ Trịnh Ngôn Khánh.

Kim Thành Tín lúc này có thể nói là tràn đầy tự tin.

Hắn mười thành nắm chắc, chỉ cần Trịnh Ngôn Khánh xuất hiện là phải chết không nghi ngờ.

Thời gian từng chút từng chút trôi đi, mặt trời giữa trưa như quả cầu cực lớn, treo ở trời xanh, mồ hôi từng giọt từng giọt ứa ra Kim Thành Tín đã vô cùng khát nước, uống mấy ngụm lớn, mới làm giảm bớt đi thời tiết nóng bức.

- Tiểu quốc tiên, người nói Tù nhân tại sao vẫn chưa tới?

- Ha ha, đây là cơ hội duy nhất của bọn chúng dĩ nhiên là phải cẩn thận, ta đoán giờ phút này bọn chúng đang quan sát sau khi xác nhận không có nguy hiểm mới xuất hiện.

- Truyền quân lệnh của ta, để cho mọi người nhấn nài thêm một chút nữa.

- Chúng ta ở đây khó chịu, Tù quân chưa chắc đã khá hơn chúng ta bao nhiêu, ta đoán chừng Tù nhân cũng nhanh xuất hiện thôi.

Ánh mắt của người hầu cận ngưỡng mộ nhìn qua Kim Thành Tín.

- Thật không hổ là tiểu quốc tiên ngay cả tâm tư của Tù nhân cũng có thể đoán được. Tù nhân kia dám bắt cóc công chúa điện hạ, đúng là muốn chết rồi.

Nhưng mà tại sao mãi tới giờ mùi mà bóng dáng của Tù nhân vẫn chưa thấy?

Ẩn nấp ở trong khoang thuyền Thất Túc cuối cùng cũng không nhìn được chạy ra từ bên trong, nhảy lên trên bờ đi tới bên cạnh Kim Thành Tín.

- Tiểu quốc tiên, tại sao Tù nhân vẫn chưa xuất hiện?

Kim Thành Tín cũng hơi mệt, nghe thấy Thất Túc chất vấn thì không khỏi giận tím mặt:

- Người hỏi ta ta biết làm sao?

- Tiểu quốc tiên, chuyện này có liên quan đến an nguy của La quốc, nếu như Cao Ly khởi binh thì quốc tiên chính là tội nhân.

Sắc mặt Kim Thành Tín lập tức thay đổi.

Hắn khẽ cắn môi:

- Không sai ta xác thực là ngưỡng mộ Đức Mạn công chúa nhưng ta không phải là trẻ con ba tuổi, không phân được nặng nhẹ.

- Nếu như vậy thì rất tốt.

Một gã tùy tùng đưa túi nước tới tay Thất Túc, hắn uống một ngụm lớn rồi nói:

- Đưa nước lên trên tàu và mấy bụi cỏ lau đi.

Hắn nói khẽ với Kim Thành Tín:

- Tiểu quốc tiên xin chớ trách chuyện này quan hệ trọng đại mặt tướng cũng không thể không cẩn thận.

- Ta vì người đều vì sức vì dân, chuyện này ta hiểu rõ.

Kim Thành Tín hít sâu một hơi, cố gắng lộ ra vẻ tươi cười, Thất Túc cũng ngậm miệng lại, trở về trong thuyền.

Giờ mùi trôi qua....

Giờ Thân cũng trôi qua...

Trịnh Ngôn Khánh vẫn như trước không hề xuất hiện, mặt trời dần dần ngã về phía tây, đêm chân trời rắng đỏ một màn, đồng thời một chiếc thuyền nhỏ ở trong bụi cỏ lau cũng chèo tới, một viên đại tướng Cao Ly nổi giận dưng dưng nhảy lên bến thuyền, tới trước mặt Kim Thành Tín.

- Tiểu quốc tiên, tại sao Tùy nhân hiện tại vẫn chưa xuất hiện?

Kim Thành Tín hữu khí vô lực ngồi xuống, tức giận trả lời:

- Phác quân chủ, ông hỏi ta ta biết hỏi ai.

- Ta không quản người hỏi ai.

Phác Xương Kim nổi giận lôi đình:

- Người phải người nói cho ta biết, Tùy quân xuất hiện ở Mộc Hoành trấn, muốn ta hỗ trợ phối hợp, ta buông lỏng quân vụ tới đây tác chiến, vậy mà tại sao hiện tại Tùy nhân vẫn chưa xuất hiện? Hẳn là người để lộ tin tức.

Kim Thành Tín cũng biết mười phần là hẳn đã trúng kế Trịnh Ngôn Khánh.

Nhưng hẳn lại không hiểu tại sao Trịnh Ngôn Khánh lại biết chuyện này, rốt cuộc là hẳn có dụng ý gì, không muốn rời khỏi sao?

Câu hỏi kia của Phác Kim Xương lại khiến cho Kim Thành Tín nóng tính:

- Phác quân chủ, ông đây là có ý gì? Ta nếu như rò rỉ tin tức ra ngoài tại sao lại báo ông tới đây? Chỉ cần bí mật thông qua Trịnh Ngôn Khánh sau đó phủ nhận là xong, ông chửi bới ta chẳng lẽ muốn khơi mào chiến sự giữa La quốc và Cao Ly?

- Làm sao ta biết được, người là La mọi rợ, không đáng tin.

Kim Thành Tín nóng tính, Phác Kim Xương còn nóng tính hơn.

Thất Túc vội vàng từ trên thuyền chạy tới, khuyên bảo hai người một hồi, sau khi Kim Thành Tín và Phác Xương Kim ngậm miệng lại Thất Túc mới thở ra một hơi. Tuy nhiên Thất Túc không hiểu nổi trong hồ lô của Trịnh Ngôn Khánh rốt cuộc là có bán thuốc gì đây? Chẳng lẽ hẳn đã nhìn thấu sự sắp xếp? Nếu đúng là như vậy, tên Trịnh Ngôn Khánh này tuyệt đối không thể giữ lại.

Chờ đợi là một việc làm vô cùng nhàm chán.

Nếu như nhàm chán chịu dày vò mà có thu hoạch thì cũng thôi đi, nhưng hết lần này tới lần khác, chẳng mang lại lợi ích gì.

Đêm xuống, đã qua giờ Tuất tới đầu giờ Hợi, vậy mà Trịnh Ngôn Khánh vẫn như trước không hề xuất hiện.

Mặc dù không cam lòng nhưng Kim Thành Tín, Thất Túc và Phác Kim Xương ba người bọn họ phải thừa nhận một sự thật: Trịnh Ngôn Khánh không đến.

Đi trong ánh trăng, ba người trở về Mộc Hoành trấn.

Sau đó tắm rửa vào trong lương đình uống rượu giải sầu.

Thất Túc nhịn không được mà nói:

- Tiểu quốc tiên, Phác quân chủ, Tùy nhân rốt cuộc là có ý gì?

Kim Thành Tín tức giận nói:

- Tùy nhân xảo trá, có trời mới biết bọn chúng có quỷ kế gì? Ta chỉ biết nếu Tùy nhân biết chúng ta mai phục, thì công chúa điện hạ không phải gặp nguy hiểm sao? Có trời mới biết Tùy nhân có giết nàng ta hay không.

- Chắc có lẽ không.

Thất Túc nói:

- Tùy nhân gần đây mang danh là nhân đức, làm sao có thể hạ thủ với công chúa.

- Người có biết Trịnh Ngôn Khánh là người nào không? Người này tài học danh chấn thiên hạ, chọc giận hẳn, hẳn há có thể bỏ qua công chúa điện hạ?

- Tên Trịnh Ngôn Khánh này danh khí rất lớn sao?

[/QUOTE]

327. Chương 12: Tập Kích Nguyên Sơn Thành.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 12: Tập kích Nguyên Sơn thành.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Mọi người không phải ai cũng giống như Kim Thành Tín, có thân thể không gì sánh kịp, tiếp nhận giáo dục tốt. Mặc dù Thất Túc là thực cốt Hoa Lang nhưng đối với Trịnh Ngôn Khánh cũng không rõ, còn Phác Xương Kim chỉ biết Trịnh Ngôn Khánh là người giết Cao Bảo Tàng, nếu không có chuyện đó xảy ra thì cho dù Trịnh Ngôn Khánh có là nam hay là nữ hắn cũng không biết. Cho nên cả hai đều hiểu kỳ nhịn lại Kim Thành Tín.

Kim Thành Tín nhấp một chén rượu sau đó mở miệng giải đáp.

Đúng lúc này chỉ thấy một tên võ sĩ Hoa Lang dọc theo con đường từ phía xa xa chạy tới.

Trong chớp mắt hắn đã tới lương đình, thấp giọng nói bên tai của Kim Thành Tín, Kim Thành Tín nghe xong thì biến sắc nhìn về phía Phác Kim Xương rồi nhẹ nhàng gạt đầu, trầm giọng nói:

- Người xuống trước đi.

- Tiểu quốc tiên có chuyện gì xảy ra vậy?

Phác Xương Kim trợn mắt nhìn Kim Thành Tín:

- Hắn là phát hiện tung tích của Tùy nhân?

Kim Thành Tín nhở ra một ngụm nước miếng, đắng chát mà cười nói:

- Phác quân chủ, ông nói không sai, đúng là phát hiện ra tung tích của Tùy nhân.

Lời nói chưa dứt, Phác Xương Kim và Thất Túc đều đứng dậy:

- Bọn chúng ở nơi nào? Chúng ta lập tức điểm binh đi truy sát bọn chúng.

- Phác quân chủ, ngồi xuống chờ vội.

Kim Thành Tín chần chờ một lát rồi khề nói:

- Vừa rồi Nguyên sơn phái người đưa tin tới, rạng sáng hôm nay, Nguyên sơn đã bị tập kích.

Phác Xương Kim thoáng chốc không có phản ứng, ngậy người nhìn Kim Thành Tín:

- Nguyên sơn, chính là Nguyên sơn của ta sao?

Kim Thành Tín hít một hơi sâu rồi dùng sức gạt đầu.

- Tùy quốc hôm nay chưa xuất hiện là bởi vì sáng sớm đã chạy tới Nguyên sơn, lúc chúng ta an bài phục kích thì bọn chúng đã chiếm lĩnh Nguyên sơn.

Thất Túc nghi hoặc hỏi:

- Tại sao Tùy quốc lớn mật bắt công chúa Kim Đức Mạn mà lại quay lại đánh Nguyên sơn?

Kim Thành Tín cười khổ nói:

- Ta tuy không muốn thừa nhận nhưng thực tế chính là như vậy.

Phác Kim Xương cả ngày phơi mình trong nắng gắt, nghe thấy Kim Thành Tín nói những lời này, trong người liền cảm thấy khó thở, một ngụm máu tươi phun ra giữa mặt lên trời té xuống đất.

Nhất thời tuyệt khí bỏ mình.

Trong lúc Kim Thành Tín, Phác Nguyên Xương Thất Túc ba người mưu đồ bí mật phục kích Trịnh Ngôn Khánh thì ở dưới thành Nguyên sơn, xuất hiện một đạo nhân mã.

Nguyên sơn chính là thủ phủ Giang Nguyên Đạo đời sau của Triều Tiên, cũng là căn cứ hải quân của bọn họ, nhưng thời điểm này vẫn chỉ là một làng chài phồn hoa, phía đông là yếu địa, La quốc muốn xuất binh qua Cao Ly thì phải đi qua nơi này.

Phác Xương Kim suất lĩnh hầu như toàn bộ binh ở Nguyên sơn tiến về Mộc Hoành trấn.

Lưu lại Nguyên Sơn thành chỉ không tới hai trăm người, do phó tướng trấn thủ. Trên thực tế trong mắt của người Cao Ly, binh mã không cần ở lại Nguyên sơn, Tùy quân thảm bại, Cao Kiến Vũ một đường đuổi giết, ai mà còn dám tập kích quân trấn.

Duy nhất một đạo quân dám tập kích thì đã xuất hiện ở Mộc Hoành trấn.

Trong suy nghĩ của Phác Xương Kim, hẳn cùng với La quốc giáp binh, kết cục của chi Tùy quân này đã sớm định đoạt.

Cho nên lúc này có năm mươi người tả hữu mặc trang phục kỵ quân Cao Ly xuất hiện ở bên ngoài thành Nguyên Sơn, thủ thành Cao Ly cũng không để ý.

Một gã quan quân ở trên thành lớn giọng quát hỏi:

- Dưới thành là binh mã phương nào?

- Chúng ta là trấn quân từ Trường Khẩu trấn tới đây, phụng mệnh của Uyên Thái Trá đại nhân, có quân tình trọng yếu bẩm báo với Nguyên Sơn Phác Kim Xương quân chủ.

Quan quân cầm đầu dưới thành tuổi tác hiện nay cũng không quá lớn, nhìn có vẻ mười bốn mười lăm.

Hắn nói năng tiếng Cao Ly lưu loát, lập tức khiến cho viên tướng giữ thành vội bỏ cảnh giác, Nguyên Sơn vốn thuộc phạm vi quản hạt của đại nhân Uyên Thái Trá, nếu là Uyên Thái Trá phái người tới đây thì dĩ nhiên là không cần phải lo lắng, một đám quân binh được phó tướng sai bảo đi ra đón.

Cửa thành Nguyên Sơn kết kết từng tiếng chói tai, theo đó là hai tiếng hét to:

- Con mẹ nó, nhanh một chút, kìm nén chết lão tử rồi.

Hai người thân cao gầy trượng, như hung thần ác sát, tung người như bay vào trong thành.

Một người cầm song phủ, hắc diện râu đen, đầu báo mắt hổ.

Một người khác thì cầm mạch đao, bạch diện miệng rộng, hai mắt cũng trợn trừng.

Người Cao Ly thấy hai hung thần này xuất hiện không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ thấy hắc diện cự hán bỏ cái búa lớn về phía trước, hai cái búa đã nện lên cửa thành.

Sức lực truyền tới, hai người Cao Ly đang kéo cửa bị chấn động mà té xuống đất.

Hắc diện cự hán bỏ hai thanh búa lớn xuống, ném ba thanh búa nhỏ ra, đem ba gã binh sĩ Cao Ly ngã xuống vũng máu.

- Đại hắc tử, lưu lại hai tên co ta.

Bạch diện cự hán nóng nảy, tốc độ dưới chân liền nhanh hơn, vọt tới trước hắc diện cự hán, hàn quang xuất hiện mạch đao đã chém đứt hai người Cao Ly thành hai đoạn.

Từng thanh âm thê lương thấm thiết vang lên, quanh quẩn không dứt ở trên cửa thành.

Thiếu niên lúc này nói chuyện với người Cao Ly lúc này đã phóng ngựa xông vào trong thành.

Theo sau hần là mười mấy kỵ mã, trong miệng hét lên âm thanh, giống như có thiên quân vạn mã công kích vậy.

Mà ở phía xa xa lại có vài chục kỵ binh xuất hiện cầm đầu là hai viên đại tướng, một người vừa cầm cung vừa cầm thương, một người thì cầm đại đao, gào thét mà tới.

Trên cổng thành người Cao Ly lúc này mới có phản ứng.

Lập tức có tiếng kêu phát ra:

- Địch tập kích, có địch tập kích!

Bọn họ cũng không biết rõ ràng người nào tập kích.

Nhưng nhìn thanh thế thì như lang như hổ thật khiến người ta sợ hãi.

- A Lăng, người có dám trèo lên trên thành với ta không?

Bạch diện cự hán không chịu yếu thế:

- Có gì không dám, xem ta cướp lấy chiến kỳ đây.

Hai người bước đi như bay, xông lên thành lâu như gió, người Cao Ly cũng không nhiều, chỉ có mấy chục người ở trên đó mà thôi, đao thương đồng loạt thi triển, hai cự hán không hề sợ hãi, hai đại búa và mạch đao thi triển như mãnh hổ xuống núi, trong chốc lát máu của người Cao Ly đã chảy thành sông.

Cùng lúc đó, kỵ quân chạy vào Nguyên Sơn thành, ném dầu mỡ ra khắp thành, sau đó lại phóng hỏa.

Trong chốc lát, thành Nguyên Sơn đã lửa cháy hừng hực.

Nhận được tin phó tướng Nguyên Sơn liền lao ra khỏi quân phủ, nhưng lúc này Nguyên Sơn thành đã hóa thành biển lửa.

Dân chúng ở trong thành chạy tứ tán, mà những trấn binh ở Cao Ly cũng không ham chiến mà chạy trốn chết.

Phó tướng thấy tình thế không tốt, liền suất lĩnh người chạy đi.

[/QUOTE]

328. Chương 13: Thảm Bại Tát Thủy

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 13: Thảm bại Tát Thủy

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Ở trên đường phố khắp nơi đều là dân chúng Cao Ly chạy trốn, phó tướng cũng không quan tâm, cùng với tùy tùng mở một đường máu, vất vả lắm mới chạy tới cửa thành, đã thấy một đạo kỵ quân chờ sẵn, nhắm vào hần mà chém, phó tướng kia sợ quá co rút đầu lại tránh khỏi hần chưa kịp quay đầu lại thì đã thấy tiếng cung phát ra, một đạo huyết quang xuất hiện, mũi tên đã ghim tới giữa mắt hần.

- Ta chính là thiên triều giáo úy Trịnh Hoành Nghị, các người nghe đây, ai đầu hàng thì sẽ không bị giết.

Trịnh Hoành Nghị ở trong thành ghìm ngựa lại lớn tiếng la lên.

Mà lúc này Nguyên Sơn thành đã hóa thành một biển lửa.

Bên ngoài Nguyên Sơn thành, có bốn tòa núi theo thứ tự là Trường Đức Sơn, Ngọa Ngưu Sơn, Nam sơn và Bắc Vọng Sơn.

Trịnh Ngôn Khánh đang ở Nam sơn nhìn về phía Nguyên Sơn thành, trên mặt hiện ra một nụ cười.

- Kim Đức Mạn công chúa, Nguyên Sơn đã nằm trong tay chúng ta.

Hắn cúi đầu nhìn Kim Đức Mạn ở bên cạnh:

- Về phần tiểu quốc tiên, lúc này chỉ sợ vẫn còn cùng với Mộc Hoành đau khổ chờ đợi.

Sắc mặt Kim Đức Mạn tái nhợt, nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Trịnh Ngôn Khánh, người chó đực ý.

- Đây vẫn là cảnh nội Cao Ly, người Cao Ly và La quốc sẽ không bỏ qua, cho dù người có chạy thoát thì phụ thân cũng tâu lên bệ hạ của các người lấy tính mạng của người.

- Trước khi ta chết ta sẽ để cho công chúa điện hạ xuống hoàng tuyền chờ trước.

Sắc mặt của Trịnh Ngôn Khánh trở nên lạnh nhạt, tựa hồ không để ý tới sự uy hiếp của Kim Đức Mạn, lạnh lùng mà trả lời.

Sắc mặt của Kim Đức Mạn trở nên trắng bệch.

Sau khi Trịnh Ngôn Khánh bắt Kim Đức Mạn làm tù binh, muốn mượn nàng ta theo con đường La quốc trở về nhưng sau đó hắn hiểu được cục diện chính trị liên từ bỏ ý định này. La vương Kim Bá Tĩnh chắc chắn không dám mạo phạm người Cao Ly, hơn nữa ở bên cạnh còn có mỹ thất, chuyện mượn đường này không thể nào.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không muốn chết trong tay tổ tiên của đám bổng tử.

Vì vậy hắn điều động Thẩm Quang đưa thư, về sau Trịnh Ngôn Khánh lại nghiêm mật chú ý động tĩnh của Mộc Hoành trấn.

Kể cả chuyện Mộc Hoành trấn phái người mang tin từ Kim Thành tới Nguyên Sơn cũng nằm trong lòng bàn tay của Trịnh Ngôn Khánh. Đã không cách nào mượn đường của La quốc vậy thì chỉ có thể lui về Liêu Đông, tuy nhiên Liêu Đông hiện tại Cao Kiến Vũ đã bố trí tầng tầng cửa khẩu nên Ngôn Khánh lập tức nảy ra ý hay.

Trong thời gian ngắn cao ly điều động người ở Nguyên Sơn.

Chỉ cần binh mã vận động sẽ sinh ra một lỗ hổng.

Cho nên sau khi Phác Xương kim đem binh mã tới Mộc Hoành trấn, ánh mắt của Trịnh Ngôn Khánh một mực nhìn về phía Nguyên Sơn trấn.

Áo giáp mà Trịnh Hoành Nghị giữ lại đã phát huy tác dụng.

Trịnh Hoành Nghị có thể nói năng lưu loát tiếng Cao Ly cho nên Trịnh Ngôn Khánh để Trịnh Hoành Nghị lừa người Cao Ly mở cửa Nguyên Sơn ra, cũng phái Hùng Khoát Hải và Hám Lăng núp ở trong quân làm bảo hộ.

Sau khi Nguyên Sơn thành mở cửa, Đậu Hiếu và Tạ Khoa suất lĩnh đội ngũ khác tiếp ứng.

Tuy Nguyên Sơn còn có hơn hai trăm quân Cao ly nhưng trong mắt Trịnh Ngôn Khánh điều này không đủ uy hiếp. Hùng Khoát Hải và Hám Lăng là hai hung thần, Đậu Hiếu, Tạ Khoa, Trịnh Hoành Nghị cung mã thuần thục, võ nghệ đều không tầm thường.

Thẩm Quang đi theo sau lưng Trịnh Ngôn Khánh, một phương diện bảo hộ Trịnh Ngôn Khánh, một phương diện thì tạm giam Kim Đức Mạn.

Đối với nữ vương sau này này, Ngôn Khánh dĩ nhiên không thể lơ lửng.

Tuy nhiên hắn vẫn không biết phải xử trí nàng thế nào cho nên mới tạm giữ bên người.

Nguyên Sơn ánh lửa hừng hực, tiếng kêu dần dừng lại.

Thẩm Quang nhìn sắc trời, thúc ngựa đi tới bên cạnh Trịnh Ngôn Khánh:

- Thiếu gia, có thể đi xuống rồi.

Trịnh Ngôn Khánh khẽ gật đầu nói:

- Trịnh Hoài An.

- Có tiểu nhân.

- Lập tức thông báo cho Hoành Nghị và Đậu Hiếu cùng với Tạ giáo úy, chúng ta còn hai canh giờ nữa, bọn họ thu dọn lương thảo, hai canh giờ sau chúng ta rút khỏi Nguyên Sơn.

Đánh Nguyên Sơn chẳng qua chỉ là cắn xé một phòng tuyến của người Cao Ly mà thôi.

Trịnh Ngôn Khánh quyết không ở trong thành mà thủ, Kim Đức Mạn lúc này nghe thấy Trịnh Ngôn Khánh ra mệnh lệnh này thì hiểu kỳ mà hỏi:

- Ta nghe các người công kích Bình Nhưỡng thất bại, hôm nay cướp được Nguyên Sơn tại sao lại bỏ đi?

Trịnh Ngôn Khánh nhìn nàng một cái rồi lạnh lùng cười:

- Ở đây chờ chết sao? Điều này chẳng phải hợp tâm ý của người?

Nói xong hắn ra lệnh điều ngựa xuống dưới, Thẩm Quang thì giữ Kim Đức Mạn lên ngựa từ từ xuống phía Nam, hướng về phía Nguyên Sơn mà bước đi.

Lúc này chiến sự ở trong thành Nguyên Sơn đã chấm dứt.

Chỉ thấy có một khoái mã từ trong thành chạy ra vọt tới trước mặt Trịnh Ngôn Khánh, ghì chặt yên ngựa.

Hắn mặt mày tái nhợt không có chút huyết sắc nào.

Trong tay cầm một phần công văn run nhè nhẹ.

- Hoành Nghị người làm sao vậy?

- Ngôn Khánh, đệ vừa rồi ở trong phủ phát hiện ra chiến báo tới Nguyên Sơn, quân ta ở Tát Thủy đã thảm bại.

Đại Nghiệp năm thứ tám tháng sau, hữu dực vệ đại tướng quân Vu Trọng Văn cùng với hữu đồn vệ tướng quân Tiết Thế Hùng, tả dực vệ đại tướng quân Vũ Văn Thuật, tổng cộng 30 vạn năm nghìn người vượt sông Áp Lục Giang tiến tới Bình Nhưỡng... Chỉ huy chiến cuộc Liêu Đông chính là Mạc Ly Chi, Ất Chi Văn Đức.

Người này trước kia đã đốt cầu nổi ở Liêu thủy, phục kích quân tiên phong, chém giết Mạch Thiết Trọng, Mạnh Kim Xoa hai vị đại tướng.

Sau đó Tùy quân vượt qua Liêu thủy, ở Liêu thủy đánh bại Ất Chi Văn Đức, giết hơn vạn người.

Ất Chi Văn Đức tự mình đi qua Áp Lục Giang đi vào trong đại trướng của Vu Trọng Văn xin hàng, Vu Trọng Văn vốn muốn giết chết hắn nhưng mà Tư mã của Tùy quân, An phủ sứ, hữu thượng thư Lưu Sĩ Long lại cho rằng hai nước giao binh không chém sứ giả, khuyên bảo Vu Trọng Văn thả Ất Chi Văn Đức ra.

Lưu Sĩ Long là An Phủ sứ Liêu đông, hắn có thể không nhìn ra tầm quan trọng của Ất Chi Văn Đức với Cao Ly nhưng Vu Trọng Văn thì nhìn ra, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý thả Ất Chi Văn Đức.

Tuy nhiên sau khi để Ất Chi Văn Đức đi khỏi, y lại hối hận không thôi phái người đuổi theo, ý đồ bắt Ất Chi Văn Đức trở lại.

Nào biết Ất Chi Văn Đức đã sớm có phòng bị, ở Áp Lục Giang đã thay đổi thuyền, còn lưu lại một bức thư.

Trong thư nói: Đại tướng quân trên thông thiên văn dưới tường địa lý, nếu thấy đủ bản lĩnh không sợ nguy hiểm thì cứ tới đuổi bắt.

Biểu hiện trong thư vô cùng khiêu khích Vu Trọng Văn, ý nói: Người không phải lộ hại sao, cứ tới đây mà đuổi theo ta.

329. Chương 14: Ba Mươi Vạn Quân Đại Bại.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 14: Ba mươi vạn quân đại bại.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Vu Trọng Văn thắng liên tiếp làm sao chịu được sự khiêu khích này.

Công thêm Tùy Dạng Đế nghe nói Ất Chi Văn Đức qua sông xin hàng lập tức hạ lệnh cho Vu Trọng Văn giữ hân lại mang tới Liêu Đông.

Trước có Ất Chi Văn Đức khiêu khích sau có Dương Quảng chiếu lệnh, Vu Trọng Văn không có cách nào đành qua sông đuổi giết, Vũ Văn Thuật Tiết Thế Hùng Tân Thế Hùng, bọn họ đều mang binh mã sang sông.

Ất Chi Văn Đức chống cự không được liên tục gặp thất bại, lui bước về phía Bình Nhưỡng.

Vu Trọng Văn luân phiên chiến thắng thậm chí thắng tới bảy trận liên tiếp, dần dần sinh lòng kiêu ngạo, càng ngày càng giáp công mãnh liệt... Nào biết Ất Chi Văn Đức đang dùng kế dụ địch.

Từ trước khi xin hàng Vu Trọng Văn, Ất Chi Văn Đức đã phái người ở hai bên bờ sông Tát Thủy đắp đập tích nước.

Sau khi binh của Vu Trọng Văn qua Tát Thủy, đúng lúc này Ất Chi Sinh ở phía trên mở đập, mở nước tập kích.

Hồng thủy tích súc suốt một thác thoảng cái cuốn đi tính mạng của quân Tùy.

Đồng thời Cao Kiến Vũ, Ất Chi Văn Đức chỉ huy binh mã bốn phương tám hướng quay lại tấn công Tùy binh.

Vu Trọng Văn và Vũ Văn Thuật được thân binh liều chết yểm hộ, chật vật mà chạy trốn như điên, lui đến Liêu Đông binh mã chỉ còn hơn 2700 người, mà hữu dực vệ đại tướng quân Tiết Thế Hùng bị khốn trong Bạch Thạch sơn không có lương thảo, ở bên ngoài không có cứu binh, hữu đồn vệ đại tướng quân Tân Thế Hùng thì trong loạn quân bị tiêu diệt, chỉ có An phủ sứ Vệ Văn Thăng đoàn quân này không bị tổn thất.

30 vạn 5000 quân tùy chỉ có vài vạn rải rác lui về Liêu Đông.

Còn lại hơn hai mươi vạn người hoặc bị chết trận hoặc tản mạn khắp nơi, bị người Cao Ly vây quét đuổi giết.

Ất Chi Văn Đức hạ quân lệnh, chồng chất thi thể của Tùy quân lên để uy hiếp.

Trịnh Ngôn Khánh sau khi nghe thấy chiến báo này thì hít sâu một hơi.

Liêu Đông thảm bại quả nhiên xảy ra nhưng không ngờ lại kết thúc bằng một cách như vậy.

Lúc trước Lai Hộ Nhi đánh Bình Nhưỡng suýt nữa đoạt thành.

Bây giờ Vu Trọng Văn suất binh tiến tới cách Bình Nhưỡng ba mươi dặm, đến tận Tát Thủy.

Thắng lợi rõ ràng ở ngay trước mắt vậy mà lại chiến bại.

Ngay cả Trịnh Ngôn Khánh cũng không nuốt trôi cơn tức này.

Trịnh Ngôn Khánh hít sâu một hơi mà trầm giọng hỏi:

- Chiến báo này đã xác nhận chưa?

- Đã xác nhận... tư mã Nguyên Sơn nói chiến báo từ Bình Nhưỡng truyền tới, xác minh không sai, Ngôn Khánh chúng ta chẳng lẽ thua như vậy....

Trịnh Hoành Nghị nghiêng rằng nghiêng lợi mang theo một vẻ không cam lòng.

Trịnh Ngôn Khánh hai gò má run lên, khuôn mặt cổ lộ ra vẻ tươi cười:

- Thua, chúng ta lần này quay về, lần sau lại đánh.

Hắn trầm ngâm một lát rồi lập tức phân phó:

- Truyền lệnh của ta thu lương thảo và quân nhu lại, rút khỏi Nguyên Sơn.

- Những tù binh kia làm sao bây giờ?

Trịnh Ngôn Khánh do dự một chút rồi thấp giọng nói:

- Để cho Đậu Hiếu mang theo đại hắc tử và A Lăng toàn bộ xử lý, một người cũng không giữ lại.

- Đây chính là mấy nghìn người đó....

- Hoành Nghị lúc này không được có lòng dạ đàn bà, toàn bộ giết hết.

Sắc mặt của Trịnh Hoành Nghị trở nên trắng bệch nhưng vẫn gật đầu, quay người rời đi.

Tù binh rất đông giết hết tất cả không phải là một điều dễ dàng, tuy nhiên Trịnh Hoành Nghị sau khi vào kho phủ của Nguyên Sơn đã phát hiện rất nhiều dầu mỡ, đóng dầu mỡ này dùng để châm lửa chiếu sáng, hiện tại cần giết người, Đậu Hiếu lập tức cho người đem dầu mỡ chồng chất ở cửa ra vào trại tù binh, sau đó phóng hỏa.

Mặc dù những dầu mỡ này không bị được xăng dầu đời sau nhưng cũng tới 500 thùng, ước chừng tới hơn hai mươi tấn.

Thế lửa này rất lớn, trong chốc lát gió lại thổi lên.

Trịnh Ngôn Khánh suất bộ rút lui khỏi Nguyên Sơn thành, ở sau lưng Trịnh Hoành Nghị theo sát, hắn đã tập hợp đến hơn trăm thớt ngựa thồ, lương thảo quân nhu ở Nguyên Sơn quét sạch không còn.

Một đoàn người sau khi rời khỏi Nguyên Sơn thành, nhìn lửa cháy hừng hực.

Trịnh Ngôn Khánh vô thức nắm chặt mã giáo trong tay, đồng tử co lại, trong mắt hiện lên lệ sắc.

- Các người.... đem tất cả mọi người giết đi?

Kim Đức Mạn hoảng sợ gào lên:

- Các người không phải xưng là nhân đức sao? Tại sao lại đi làm chuyện cầm thú như vậy?

Trịnh Ngôn Khánh giọng giáo lên, nện xuống chiến mã của Kim Đức Mạn.

- Nếu như muốn sống thì câm miệng cho ta.

Tâm tình của hắn cũng không tốt, trước đây những người hắn giết đều có lý do bất đắc dĩ, còn lần này thì không có bất kỳ lý do gì.

Tính tình Ngôn Khánh có vài phần nhân từ của người đời sau nhưng hiện tại hắn đã mang theo đại hỏa hừng hực, nhân từ cũng trở nên tan thành mây khói, hắn từ từ lấy từ trong túi ra chiếc mặt nạ mà Ngư Câu La tặng cho.

Đeo mặt nạ lên trên khuôn mặt, ngoại trừ đôi mắt lóe sáng thì chỉ có cái miệng lộ ra.

Có một số thời điểm giết người không cần phải có lý do... Hai mươi vạn binh mã bị người Cao Ly giết sạch, vậy thì sao mà nhân từ được?

Ở nơi hiểm địa nhân từ cũng chỉ là cắt chó mà thôi.

- Thiên triều nhân đức, là đối với bằng hữu, còn đối với sài lang thì cần dùng thương mầu.

Ngữ khí của hắn rất lạnh lùng khiến cho người ta cảm thấy không rét mà run.

Tạ Ánh Đăng nghi hoặc nhìn hắn một cái, lại nhìn Trịnh Hoành Nghị, định rằng mở miệng hỏi thăm nhưng lời nói ra tới miệng lại nuốt về.

Lúc này Trịnh Ngôn Khánh có một uy áp không hiểu nổi, làm cho hắn không dám tới gần.

Đậu Hiếu cùng với Hùng Khoát Hải, Hám Lăng mang theo một chi kỵ quân từ trong biển lửa lao ra, tiến tới trước mặt Trịnh Ngôn Khánh.

- Lên ngựa rút khỏi.

Trịnh Ngôn Khánh gật đầu nói với bọn họ, sau đó quay đầu ngựa đi.

Thẩm Quang lạnh nhạt nói:

- Công chúa điện hạ nếu như không lên ngựa chỉ sợ ảnh hưởng tới tính mạng.

Kim Đức Mạn hung hăng trừng mắt nhìn Thẩm Quang, nàng vừa rồi bị Trịnh Ngôn Khánh đánh rớt xuống ngựa, cũng không bị thương quá nặng chỉ rách da mà thôi, chuyện này không đáng là gì, nhưng nàng thật sự không rõ, thiếu niên tùy quốc vì sao trong chớp mắt lại trở thành hung thần ác sát như vậy?

Nàng yên vị ở trên ngựa, dưới sự chăm sóc của Thẩm Quang đuổi kịp kỵ đội.

Lúc này thân phận công chúa của nàng không có nửa điểm tác dụng, Kim Đức Mạn tin rằng nếu nàng không đuổi kịp, Thẩm Quang tuyệt đối không nhân từ với nàng.

Trịnh Ngôn Khánh mang theo mọi người rời khỏi Nguyên Sơn xong thẳng đi Ngọa Ngưu Sơn ở phía bắc.

Sắc trời đã khá muộn, nhiệt độ trong núi cũng dần hạ thấp xuống.

Một đoàn người đi vào trong khe vắng mà ẩn nấp.

330. Chương 15: Ai Dám Ngăn Cản Lấy Mạng Của Bọn Hắn

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 15: Ai dám ngăn cản lấy mạng của bọn hắn

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Theo đoạn đường này, tâm tình của Trịnh Ngôn Khánh cũng dần hòa hoãn lại, hắn ngồi xuống bên cạnh đồng lửa, dùng que cời lò không ngừng khơi lửa suy tư về đối sách sau này. Vốn hắn muốn mượn La quốc rời khỏi không ngờ tình hình càng phức tạp.

Cho tới hiện tại, việc mượn đường La quốc và Bắc Tề là không có khả năng.

Nếu sớm biết Tùy quân có thể đánh nhau tới tận Tát Thủy thì lúc trước hắn đã theo bọn Mạch Tử Trọng rút lui về hướng bắc.

Đúng rồi không biết bọn Mạch Tử Trọng và Vu Trọng Văn có hợp lại cùng một chỗ chưa, tuy nhiên sau một hồ đại bại, Mạch Tử Trọng và Phục Trí Đại chỉ sợ cũng không còn sống, nghĩ tới đây Trịnh Ngôn Khánh

khóe miệng nhếch lên, nở ra một nụ cười buồn, sau đó lùi chiến báo, cẩn thận nhìn một hồi, ném vào trong đồng lửa, hai tròng mắt híp lại.

- Thẩm Quang, để cho mọi người tụ tập lại.

Ngôn Khánh đột nhiên đứng lên phân phó.

Thẩm Quang không rõ Trịnh Ngôn Khánh hiện tại tại sao lại phải tập hợp đội ngũ nhưng hẳn thấy ban đêm công tử có phản ứng nhất định là có chuyện xảy ra.

Hắn lập tức truyền lệnh xuống dưới.

Sau một lát ngoại trừ Trịnh Ngôn Khánh, 94 người còn lại đều tập kết hoàn tất.

Trịnh Ngôn Khánh nghiêm túc ăn mặc, mặt che mặt nạ leo lên một khối đá lớn:

- Chư quân cùng ta ở Bình Nhưỡng sau khi bại binh, đánh đông dẹp bắc, trong vòng ba tháng giết địch vô số, chiến công hiển hách.

Ngoại trừ Trịnh Hoàn Nghi đại khái minh bạch dụng ý của Trịnh Ngôn Khánh, những người khác kể cả Tạ Khoa, Thẩm Quang Đâu Hiếu và những quân sĩ đều suy nghĩ rất cuộc Trịnh Ngôn Khánh có ý gì đây.

Tuy nhiên Ngôn Khánh nói những lời này thật khiến cho mọi người đặc ý.

Chỉ một đạo tàn binh mà liên tục chiến đấu trên chiến trường nghìn dặm, giết địch vô số, cũng thật là kiêu ngạo.

Ngôn Khánh trầm giọng nói:

- Trịnh mỗ vốn định dẫn mọi người từ nơi nghèo nàn này chém giết đi ra ngoài, mượn đường về nhà cho mọi người an toàn.

- Thế nhưng mà, La nhân bất nghĩa đã tuyệt đường về của chúng ta.

Trong lúc nhất thời hổ vộ bạo động một hồi.

Lông mày của Tạ Khoa nhăn lại, nghi hoặc nhìn Trịnh Ngôn Khánh, trong lòng càng cảm thấy kỳ quái.

- Không chỉ như vậy, mà là trước kia ta còn phán đoán sai lầm bỏ qua một cơ hội tốt.

- Mấy ngày trước Tả Dực Vệ đại tướng quân Vu Trọng Văn đã xua binh tới Tát Thủy.

- Sao?

- Nhưng mà người Cao Ly xảo trá vô cùng, ở Tát Thủy bố trí mai phục dìm chết đại quân ta, đại tướng quân suất lĩnh quân lính lui về Liêu Đông, ba mươi vạn đại quân toàn bộ bị tiêu diệt, người Cao Ly bốn phía truy kích, tình huống vô cùng hung hiểm.

- Hiện tại chúng ta đã lâm vào tuyệt cảnh.

- Đầu hàng, chúng ta quyết không thể làm. Trịnh mỗ cũng không muốn thúc thủ chịu trời, ở Nguyên Sơn, Hán Thành, Mộc Hoàn trấn chúng ta đã đánh cho người Cao Ly chạy trốn chết, chúng ta còn bắt tù binh công chúa La quốc, bách chiến bách thắng, chuyện này dựa vào điều gì? Dựa vào đao và thương trong tay của chúng ta.

Ngữ điệu của Ngôn Khánh đột nhiên trở nên cao vút.

Những người tuyệt vọng lúc trước dần dần cũng đã hưng phấn lên.

Ngôn Khánh lạnh lùng nói:

- Hôm nay chúng ta bị người Cao Ly vây bắt muốn lấy đầu trên cổ chúng ta... Ha ha nhưng bọn họ không làm được, chúng ta tung hoành khắp nơi, thậm chí còn đốt thành Nguyên Sơn, trong vòng ba tháng rong ruổi tung hoành.

- Thương mâu trong tay chúng ta uống no máu sài lang, chiến mã trong tay chúng ta san bằng quân trấn của bọn họ.

- Chư quân, chúng ta chưa từng bị đánh ngã, chúng ta cần phải đi từng bước một, đập lên thi thể người Cao Ly mà trở về nhà, từ bây giờ các người dùng hai bàn tay của mình, hàm răng của mình, sài lang nào dám ngăn cản thì xé thành từng mảnh vụn... Ta muốn các người nắm chặt đao thương của mình, tùy thời chiến đấu, nếu có người ngăn cản, làm sao bây giờ?

Trịnh Ngôn Khánh nói những lời này tất cả mọi người đều nhiệt huyết sôi trào, nguyên một đám nghiêng rằng nghiêng lợi:

Trong đó Hám Lăng hét lớn nhất:

- Giết chết bọn hần.
- Đúng vậy giết chết bọn hần.
- Ai dám ngăn cản lấy mạng chó của bọn hần.

Ở trong khe núi một sát khí rừng rực, mọi người khua đao khua thương, khản giọng gào thét... thanh âm kia quanh quẩn hồi lâu trong sơn cốc.

Đêm tối hổ vộ từ Ngọa Ngưu Sơn đi ra.

Trịnh Ngôn Khánh ở bên đường ghìm ngựa lại, lẳng lặng quan sát xung quanh, nguyên một đám lúc này tinh thần phấn chấn, toàn bộ không còn dáng vẻ thất hồn lạc phách nữa.

Sau khi đem chân tướng mọi chuyện ban đêm nói ra, Ngôn Khánh cũng cảm thấy hơi bất đắc dĩ.

Loại chuyện này giấu diếm không được bao lâu, hổ vộ sớm muộn cũng sẽ biết, sau khi bọn họ biết được chân tướng nhất định quân tâm tan rã, sĩ khí sa sút, chẳng bằng nói ra trước, ít nhất có thể cứu vớt tình huống. Hiện tại hổ vộ cũng không bị ảnh hưởng quá nhiều, đội ngũ vẫn chỉnh tề, bọn họ không vì lâm vào tuyệt cảnh mà mất đi ý chí chiến đấu.

Thẩm Quang thúc ngựa đi tới trước Trịnh Ngôn Khánh, ghé vào tai hắn nói hai câu.

Trịnh Ngôn Khánh nhăn mày lại, vô ý thức đặt tay lên ngân tiên.

- Nàng ta quả thực như vậy sao?
- Thuộc hạ một mực chú ý tới nàng ta.... từ khi nàng ta nghe nói chúng ta thay đổi tuyến đường đi tới Liêu Đông, biểu hiện có vẻ rất thành thật nhưng sau đó không ngừng lưu lại ký hiệu như bẻ nhánh cây, vớt lương khô, chắc chắn là muốn làm bại lộ hành tung của chúng ta.

Thẩm Quang và Trịnh Ngôn Khánh đang nói chuyện, Tạ Khoa cũng thúc ngựa tới.

- Ngôn Khánh, các người thương nghị gì vậy?

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Vị công chúa kia, có vẻ hơi không thành thật.

Tạ Khoa cũng góp lời:

- Ngôn Khánh, ta cũng đang muốn tìm người nói chuyện này, từ giờ trở đi chúng ta phải luân phiên chém giết, nhân thủ vốn không nhiều lắm, bây giờ còn phải có người chiếu cố giám thị nàng ta, thì lúc hành quân rất phiền toái.

Hơn nữa nàng ta tâm không ở đây lưu lại sớm sẽ trở thành tai họa.

- Theo ta chúng ta cần phải sớm xử lý nàng, để lâu đêm dài lắm mộng, chỉ sợ thành phiền toái.... Cần phải dứt khoát giết nàng.

Tạ Khoa không có chút nào thương hoa tiếc ngọc.

Trên thực tế, Trịnh Ngôn Khánh cũng tán thành chủ ý của Tạ Khoa, đặc biệt sau khi hắn biết Kim Đức Mạn làm bại lộ hành tung, sát ý cũng gia tăng, tuy nhiên đem một nữ tử thiên kiều bá mị giết đi thì thật đáng tiếc, nhưng giữ nàng lại thì thật phiền toái.

Trong mắt của Trịnh Ngôn Khánh hiện ra một tia lãnh mang:

- Đã như vậy thì tìm một cơ hội tiễn nàng ta đi, nói xong hần nhìn về phía Thẩm Quang, Thẩm Quang liền gật gật đầu:

- Thuộc hạ minh bạch.

Hiện tại Thẩm Quang đã cải biến xưng hô, gọi Trịnh Ngôn Khánh là chúa công, Trịnh Ngôn Khánh đối với chuyện này cũng cao hứng vô cùng, hần khoát tay áo ý bảo Thẩm Quang đừng xử lý trong quân, dù sao hành quân sát nhân, cũng không quá may mắn, cho nên Thẩm Quang cần tìm một cơ hội tốt.

331. Chương 16: Đánh Lén Thạch Đa Sơn Trấn.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 16: Đánh lén Thạch Đa Sơn trấn.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sau khi tụ hợp Hồ Vệ lại, Tạ Khoa và Trịnh Hoành Nghị nhìn không được mà hỏi:

- Chúng ta tiếp theo nên đi đâu?

Đối với vấn đề này, Trịnh Ngôn Khánh nhất thời cũng không nghĩ ra được đáp án.

Thăng đến Tát Thủy?

Chỗ đó vừa trải qua một trận chiến, hàng chục vạn binh mã người Cao Ly đang điên cuồng vây quét quân Tùy, Tát Thủy khó tránh được một màn mưa máu.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Sau hừng đông chúng ta rút khỏi Nguyên Sơn, tìm chỗ nghỉ ngơi và hồi phục, mau chóng đi thám thính tình huống ở Bình Nhưỡng, ta đoán chừng Bình Nhưỡng hiện tại trạm gác trùng trùng điệp điệp, muốn vượt qua Tát Thủy thì rất khó khăn, Trịnh Hoành Nghị đệ thông thạo tiếng Cao Ly, chuyện này giao cho đệ.

Trịnh Hoành Nghị mừng rỡ.

Hần vội vàng gật đầu:

- Sau hừng đông đệ sẽ đi tìm hiểu tin tức.

- Vậy chúng ta bây giờ...

- Trước hết hãy tiến về Tam Nguyên Thủy.

Trịnh Ngôn Khánh trầm giọng trả lời:

- Trước hừng đông phải tiến tới Tam Nguyên Thủy.... chỗ đó ông ngồi giao nhau, khe rãnh giao thoa, lại có cây cối rậm rạp có thể ẩn nấp.

Ở Hán Thành và Bình Nhưỡng chúng ta cũng thuận tiện tìm hiểu tin tức.

Tạ Khoa lập tức tuân mệnh, thúc mã tiến tới nói cho Đâu Hiếu biết.

Ngay lập tức hỏ vệ tiên tới Tam Thủy Nguyên, ẩn nấp trong một núi rừng rậm rạp.

Nguyên Sơn bị tập kích, tin tức này nhanh chóng được truyền ra.

Trong lúc nhất thời, người Cao ly trong lòng căm phẫn, đối với loại hành vi đánh lén này bọn họ vô cùng oán giận, đồng thời lại sinh ra một vẻ sợ hãi.

Cao Nguyên hạ lệnh dùng bốn mươi đoàn đội ngũ chặn từ Nguyên Sơn đến Tát Thủy, thiết lập trạm gác ngăn Trịnh Ngôn Khánh lại.

Cao Kiến Vũ tự mình đốc chiến, dùng hàng trăm đoàn binh mã vây quét đại quân nhà Tùy.

Mà Ất Chi Văn Đức thì lưu thủ tại Tát Thủy, tổng cộng năm vạn năm nghìn người ở lại tiêu diệt toàn bộ Tùy quân.

Ở phương diện La quốc, quốc chủ Kim Bá Tịnh phái người tới nguyện ý hiệp trợ người Cao Ly tác chiến một mặt vì ái nữ của hắn là Kim Đức Mạn, một phương diện khác, Tùy quân chiến bại khiến cho Kim Bá Tịnh có khủng hoảng không hiểu nổi, lập tức dựa vào người Cao Ly để tránh tai nạn. Lần đi này, phò mã La quốc Kim Long Thụ làm chủ sói, thực cốt hoa lang Thất Túc làm phó tướng, tiểu quốc tiên Kim Thành Tín vì bảo vệ công chúa thất bại cho nên bị áp tải tới Kim thành hỏi tội.

Vốn phó tướng Mộc Hoành trấn là Thất Túc cũng bị hỏi tội.

Nhưng Cao Ly chiến thắng khiến cho mỹ tộc quyền thế tăng vọt, nên Thất Túc được dùng đưa tới Cao Ly để truy nã Trịnh Ngôn Khánh, giải cứu Kim Đức Mạn.

Mà ở Bắc Tề lúc này, bởi vì trước đây không lâu bị Cao Ly đánh bại, nguyên khí đại thương cho nên cũng không có nhiều biểu hiện... Tóm lại người Cao Ly sau trận chiến này đã uy danh đại chấn.

Ở bên bờ Tát Thủy, từng chiếc cầu nổi được đặt lên mặt sông.

Cao Kiến Vũ lúc này đứng chấp tay từ biệt với Ất Chi Văn Đức.

- Cao quận vương, lần này đi phía bắc, lão thần có một câu, không biết có nên nói hay không.

Ất Chi Văn Đức mái tóc trắng xóa, giữa lông mày lộ ra một vẻ uể oải.

Từ khi chiến sự Liêu Đông xảy ra, mãi đến lúc phục kích Vu Trọng Văn ở Tát Thủy, năm tháng thời gian qua đi, đối với Ất Chi Văn Đức mà nói, đây là một thời gian tiêu hao tinh lực của hắn vô cùng lớn, Ất Chi Văn Đức lúc này không chịu nổi nữa, cho nên mới đổi Cao Kiến Vũ lên phía bắc.

Đối với Ất Chi Văn Đức, Cao Kiến Vũ thủy chung tôn trọng tận tâm.

Hắn vội vàng khom người mà nói:

- Kính xin Mạc Ly Chi chỉ giáo.

- Lần này chúng ta chiến thắng Tùy quân, nhưng hiện tại Tùy quốc nhân lực hùng hậu, chúng ta không sánh được, quận vương lần này hãy lấy Áp Lục giang làm biên giới, thiết lập phòng tuyến, ta đoán rằng Tùy nhân nhất định sẽ rất nhanh lui binh nhưng hoàng đế Tùy quốc không bỏ ý đồ sớm muộn cũng quay đầu trở lại khi đó Liêu Đông khó trở thành bình chương, chỉ có thể dùng Áp Lục giang ngăn cản binh mã nhà Tùy.

Quân vương lần này đi dùng thế phòng ngự làm chủ.

Nhanh chóng liên hệ với Chúc Nhân, mong bọn họ tập kích quấy rối Liêu Đông, đồng thời cũng phải giải quyết nhanh với Đột Quyết, thiết lập minh ước với Khiết Đan tộc, đến lúc đó hoàng đế Tùy quốc muốn tấn công Cao Ly thì minh ước cũng có tác dụng.

Tóm lại lần này quận vương qua sông phải lấy thủ làm chủ, kết giao minh hữu.

Cao Kiến Vũ lộ ra vẻ mặt kính trọng:

- Lão mưu quốc nói như vậy, Cao Kiến Vũ nhất định nhớ kỹ.

Hắn do dự một chút rồi nhẹ giọng nói:

- Tuy nhiên phái Nam Tát Thủy hiện nay đều là bại quân Tùy quốc, lão mưu quốc cần phải lưu ý một chút.

- Có phải là vị Ngổng công tử Bán Duyên Quân, Vân Kỳ Úy Trịnh Ngôn Khánh?

Cao Kiến Vũ khẽ giật mình:

- Lão mưu quốc biết người này?

Át Chi Văn Đức cười hắc hắc:

- Ta làm sao không biết, người này ở trung thổ có văn danh rất lớn... không chỉ là xuất thân ở Trịnh thị môn phiệt Quan Đông mà còn là môn sinh đặc ý của hữu kiều vệ đại tướng quân Trương Tôn Thịnh. Nghe nói hẳn theo Trương Tôn Thịnh cũng không lâu nhưng biểu hiện hiện tại xem ra đã được chân truyền của Trương Tôn Thịnh... Ta ngược lại muốn chiêu cố cho vị Ngõng công tử này.

Nghe Át Chi Văn Đức nói như vậy, Cao Kiến Vũ cũng buông lỏng tâm tình ra.

Át Chi Văn Đức có danh xưng là quý hồ, đa mưu túc trí tính toán không hề bỏ sót.

Hắn đã chú ý tới Trịnh Ngôn Khánh, như vậy Trịnh Ngôn Khánh nhất định Trịnh Ngôn Khánh sẽ bị giày vò vô cùng.

Ngay lập tức Cao Kiến Vũ chấp tay:

- Lão mưu quốc đã thành trúc tại hung (tính toán kỹ càng), Cao Kiến Vũ cũng không nói năng rườm rà nữa.

- A, quận vương cũng biết câu thành trúc tại hung sao?

Cao Kiến Vũ nói:

- Lúc trước ở trong quân trưởng của Lai Hộ Nhi, Cao Kiến Vũ từng lấy được một quyển sách trong đó có một quyển sách có một bài văn có bốn chữ này.

- Quận vương có biết bốn chữ này xuất phát từ đâu không?

- Chuyện này... Kiến Vũ không biết.

Át Chi Văn Đức cười nói: Chính là từ Trịnh Ngôn Khánh kia.

Cao Kiến Vũ không khỏi hít sâu một hơi sau đó nở ra một nụ cười nhẹ nhõm.

- Trịnh Ngôn Khánh này quả nhiên là có bốn sự, Kiến Vũ thấy hẳn vịnh trúc làm thơ, tài văn chương vô cùng, kính xin lão Mạc Ly Chi nếu như có khả năng thì bắt sống được người này, vô cùng có ích cho Cao Ly.

- Chuyện này ta đã có chủ trương.

Hai người nói xong, Cao Kiến Vũ một lần nữa chấp tay, hướng về phía Cao Kiến Vũ mà từ biệt.

Át Chi Văn Đức đưa mắt nhìn theo Cao Kiến Vũ mới mang hầu cận trở về doanh trại.

Tuy nhiên hắn vừa ngồi xuống thì chất nghi của hắn là Át Chi Sinh đã bối rối hoảng hốt đi vào trong trướng.

- Thúc phụ, chuyện lớn không hay rồi.

Át Chi Văn Đức khẽ giật mình:

- Có chuyện gì mà kinh hoảng vậy?

- Đêm qua, đêm qua....

Át Chi Sinh thở hổn hển:

- Đêm qua một chi quân Tùy đã đánh lên Thạch Đa sơn.

332. Chương 17: Diệt Tộc Át Chi.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 17: Diệt tộc Ất Chi.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Gần giờ Tý, trong núi Thạch Đa Sơn, lửa cháy hừng hực.

Thi thể khắp nơi ngổn ngang lộn xộn, ở trên vách đá từng luồng máu tươi sền sệt, chảy xuống mặt đất.

Từng luồng máu chảy xuống khe hở, hình thành một dòng suối.

Trịnh Ngôn Khánh đang mặc một bộ chiến bào nhàn nhạt, trên mặt khoác mặt nạ, lộ ra vẻ dữ tợn.

Đậu Hiếu cùng với Hùng Khoát Hải và Hám Lăng áp giải năm tù binh thương tích đầy mình đi tới trước ngựa của Trịnh Ngôn Khánh.

-Ngôn Khánh, những gia hỏa này đều là con nối dõi của Ất Chi Văn Đức.

- Vừa rồi chúng ta đánh vào trong Ất Chi đường mấy tên gia hỏa này hung ác nhất, làm tổn thương bảy tám huynh đệ nếu không có Hùng Khoát Hải và A Lăng thì thiếu chút nữa không chế trụ nổi bọn hắn. Ở trong Ất Chi nội đường ngoại trừ năm người này ra còn có một đám con trai và con dâu của họ.

Ở sau chiếc mặt nạ, đôi mắt của Trịnh Ngôn Khánh lộ ra một vòng huyết sắc.

Hắn tiến lên, cầm tóc của một người trong số đó hất lên để hắn mặt đối mặt với Ngôn Khánh.

- Tùy cậu, người làm thương tổn chúng ta phụ thân ta nhất định không bỏ qua cho người.

Trịnh Ngôn Khánh đeo mặt nạ không nhìn ra biểu lộ nhưng ngữ khí của hắn vô cùng bình tĩnh:

- Hắn không buông tha ta sao?

- Ta còn không muốn buông tha cho hắn đây.

Đang lúc nói chuyện, mã giáo của hắn giơ lên, đâm vào ngực người kia.

Sau đó cánh tay lại dùng sức, đem thi thể của người đó ném qua một bên.

- Chó gà không tha, một người cũng không thả.

- Người....

Một nhĩ tử của Ất Chi Văn Đức gào rú, nhưng lại bị Hùng Khoát Hải và Hám Lăng đè lại, Đậu Hiếu tiến lên, giơ tay chém xuống.

Bốn đầu máu đầm đìa rơi xuống đất, máu tươi tràn ngập mà phun ra, Trịnh Ngôn Khánh trầm giọng nói:

- Một nén nhang sau triệt thoái về sau Thạch Đa Sơn.

- Vâng.

Đám người Đậu Hiếu vội vàng lên ngựa.

Trịnh Ngôn Khánh thì lãnh suất mấy người, cùng với Trịnh Hoành Nghị từ từ rời khỏi.

Ở Tam Thủy Nguyên hồi phục nghỉ ngơi mấy ngày, Trịnh Hoành Nghị cũng do thám được một số tin, trên đường đi tới Tắt Thủy, khắp nơi đều là trạm gác của người Coa Ly.

Không chỉ toàn bộ người Cao Ly, mà binh mã của La quốc cũng tìm kiếm bọn họ.

Ở phía bắc Tắt Thủy, hai mươi vạn Tù quân đã bị đánh tan, bốn phía chạy trốn, Tiết Thế Hùng suất lĩnh hai trăm kỵ quân lao ra khỏi vòng vây, trốn về Liêu Đông, binh mã dưới trướng của hắn thì toàn quân bị diệt, ba vạn người chết thảm ở Bạch Thạch Sơn.

Toàn bộ phía bắc Tắt Thủy đã biến thành một biển máu.

Mà Cao Kiến Vũ dốc thúc binh mã trăm trấn, mấy ngày nữa sẽ tới Độ thủy chiến đấu.

Ất Chi Văn Đức thì ở bên bờ Tát Thủy, bố trí thiên la địa võng, mỗi trạm canh gác đều thủ vệ rất sâm nghiêm, hiện tại muốn vượt qua Tát Thủy là điều không thể, ở phía Bắc Tát Thủy đã là thiên hạ của người Cao Ly.

Trịnh Ngôn Khánh suy nghĩ hồi lâu cuối cùng đặt mục tiêu công kích là Thạch Đa Sơn trấn.

- Chiến sự Bình Nhưỡng căn bản đã kết thúc và được dẹp loạn, cho nên nhìn Bình Nhưỡng thủ vệ tuy sâm nghiêm, nhưng hiện tại trận chiến ở Nguyên Sơn đã hấp dẫn bọn họ quá nhiều, Cao Kiến Vũ lại không ở đó, chỉ bằng vào một mình Cao Nguyên không cần phải bận tâm nhiều.

Căn cứ vào việc Trịnh Hoành Nghị thám thính thì binh mã tại Thạch Đa Sơn trấn không quá nhiều.

Từ lúc bắt đầu cuộc chiến ở Bình Nhưỡng, binh mã ở Thạch Đa sơn trấn đã bị Cao Kiến Vũ điều động, tiêu diệt toàn bộ Tùy quân, rồi sau đó Uyên Thái Trá tiếp nhận quân vụ, lại điều tiếp binh mã ở nơi này tới Hán Thành, truy kích tiêu diệt bọn người Trịnh Ngôn Khánh, thêm vào việc bọn Trịnh Ngôn Khánh đã xuôi về nam, Thạch Đa Sơn trấn càng không có đội ngũ bổ sung.

Ai cũng không ngờ, Trịnh Ngôn Khánh có thể chém giết mà quay trở về Bình Nhưỡng.

Ở Thạch Đa Sơn trấn phòng vệ không nghiêm, mà người nhà Ất Chi Văn Đức cơ hồ đều ở đó, Trịnh Ngôn Khánh sau khi tới đây liền quyết định đánh lên.

Tám mươi hỏ vệ đều mặc trang phục của người Cao Ly thừa dịp đêm khuya đi vào bên trong Thạch Đa Sơn trấn. Ngôn Khánh và Trịnh Hoành Nghị dẫn đầu phóng hỏa, sau đó Tạ Khoa và Đâu Hiếu thừa thế chém giết.

Thạch Đa Sơn trấn không hề phòng bị trong chớp lát đã rơi vào trong biển lửa.

Vì quân tốt nhân số không nhiều nên chưa kịp lao ra khỏi quân doanh thì bọn họ đã gặp phải Hùng Khoát Hải và Hám Lăng, hai người này như hai sát thần, nhảy vào trong doanh xong, chém giết một hồi.

Bọn họ công kích mục tiêu chính là gia tộc của Ất Chi Văn Đức, những binh lính bình thường không phải là đối thủ của những người này, Hùng Khoát Hải và Hám Lăng sau khi giết quan quân xong chưa cảm thấy đã liền men theo tiền kêu mà tới, hai đại sát khí vừa tới, chiến cuộc lập tức thay đổi.

- Ngôn Khánh, những phụ nữ và trẻ em này thì sao?

Trịnh Hoành Nghị hiển nhiên không nhẫn tâm được nên muốn nhẹ giọng khuyên can.

Nhưng nhìn thấy cái mặt nạt dữ tợn và hai mắt lạnh như băng của Trịnh Ngôn Khánh xong, lời vừa ra đến miệng lại nuốt vào.

- Hoành Nghị, giờ khắc này vạn lần không thể có lòng dạ đàn bà, chúng ta muốn làm cho Ất Chi Văn Đức bị tổn thương, không giết sạch nhà hắn, làm sao khiến hắn đau nhức được?

- Đúng rồi, ở trong quân doanh đệ có tìm thấy gì không?

Trịnh Hoành Nghị vội vàng lấy từ trong núi ra một địa đồ.

Đệ từ trong phủ phát hiện ra bản đồ phòng vệ ở Tát Thủy.

Trịnh Ngôn Khánh nhận lấy cũng không xem xét ngay.

Hắn ngẩng đầu thấy trời đã tối thì trầm giọng nói:

- Nơi này cách Bình Nhưỡng không quá xa, lửa lớn như vậy sẽ gây sự chú ý tới bình Nhưỡng.

- Chỗ này không thể ở lâu, Trịnh Hoài An lập tức thổi kèn.

Trịnh Hoài An tuân mệnh, lấy từ trong túi ngựa ra một chiếc sừng dài.

Từng tiếng kèn vang lên, ở trong Thạch Sơn Đa trấn, các đội kỵ quân chạy ra, tụ hợp tại một chỗ với Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không nói nhiều, mã giáo giơ lên cao, nhoáng một cái thúc ngựa đi nhanh.

Tạ Khoa cùng với Đậu Hiếu suất lĩnh kỵ quân chăm chú đi theo sau lưng của hắn, Thạch Đa Sơn trấn khố đặc cuộn cuộn trong chốc lát đã biến thành một biển lửa.

Theo phương hướng Bình Nhưỡng, từng đội binh mã Cao Ly vội vã chạy tới đây, tuy nhiên khi bọn chúng tới thì tất cả đều là tử thi tràn ngập trên mặt đất.

Trịnh Ngôn Khánh suất lĩnh hỏ vệ trở về Tam Thủy Nguyên.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Quang đã chờ ở bên ngoài sơn cốc, nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh, hắn khẽ tiến lên nghênh đón:

- Chúa công đã làm thỏa đáng rồi.

Trịnh Ngôn Khánh gật gật đầu:

- Trở về núi rồi nói sau.

Hắn biết rõ ý tứ trong lời nói của Thẩm Quang, Thiện Đức nữ vương danh tiếng lừng lẫy hôm nay đã hưởng tiêu ngọc vẫn.

Đã quyết ý giết chết Kim Đức Mạn, Trịnh Ngôn Khánh sẽ không có nửa lòng thương hoa tiếc ngọc, Thẩm Quang làm sao giết được nàng Trịnh Ngôn Khánh không quan tâm cũng không muốn hỏi đến, hiện tại hắn muốn điều động binh mã Cao Ly, quấy rầy bố cục phòng ngự của bọn họ.

- Truyền lệnh xuống, mọi người nghỉ ngơi hai canh giờ, tới giờ mọo xuất phát, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi Tam Thủy Nguyên.

333. Chương 18: Gặp Lại Phùng Quả.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 18: Gặp lại Phùng Quả.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Tam Thủy Nguyên không hề an toàn.

Thạch Đa Sơn trấn bị tập kích, người Cao Ly nhất định sẽ truy sát quanh đây, Trịnh Ngôn Khánh nhất định phải rời khỏi, hiện tại sau khi tập kích thu hoạch tương đối nhiều, thậm chí còn lấy được một bản đồ phòng vệ, có bản đồ này, Trịnh Ngôn Khánh có thể nắm được hướng đi của người Cao Ly.

Hỏ vệ môn lúc này có vẻ mệt mỏi.

Tuy nhiên tinh thần của bọn họ hiện tại rất phấn khởi.

Điều này cũng khó trách, liên tục công thành thắng lợi, hỏa thiêu Nguyên Sơn, lại tập kích Thạch Đa Sơn trấn, khiến cho hỏ vệ môn càng ngày càng hưng phấn.

Lúc trước bọn họ lâm vào tuyệt địa, tuy rằng ý chí chiến đấu nổi lên nhưng vẫn có một phần sợ hãi, nhưng sau hai thắng lợi lại khiến cho hỏ vệ môn càng thêm tin tưởng.

Trịnh Vân Kỵ Ủy nói không sai, người Cao Ly chỉ là một đám hỏ giấy quỷ kế mà thôi.

Bọn hắn đối với Trịnh Ngôn Khánh rất tin tưởng, Trịnh Ngôn Khánh hạ lệnh nghỉ ngơi hồi phục, nguyên một đám hỏ vệ không nói nhiều lời, tựa mình lên vách đá mà nhắm mắt lại.

Trịnh Ngôn Khánh kéo hai người Tạ Khoa và Trịnh Hoành Nghị tới xem xét bản đồ.

- Chỉ đánh Thạch Đa Sơn trấn chưa chắc có thể làm loạn người Cao Ly.

Tạ Khoa nhìn bản đồ phòng vệ xong khẽ nói:

- Chúng ta nhất định phải đả kích thêm bọn họ, như vậy mới có thể hấp dẫn Ất Chi Văn Đức mắc câu.

- Còn nữa lần này tuy thắng lợi nhưng chúng ta cũng mất sáu hỏ vệ.

Sắc mặt Trịnh Ngôn Khánh trở nên ngưng trọng.

Tạ Khoa nói không sai, bây giờ bọn họ không có nguồn lính bổ sung.

Đánh lén Thạch Đa Sơn trấn, mặc dù là cho Ất Chi Văn Đức đau đớn nhưng hành động kế tiếp của người Cao Ly cũng sẽ không nhẹ nhàng.

Trịnh Ngôn Khánh nghĩ tới những điều này liền trở nên đau đầu.

Trong nhất thời từ ngoài rừng truyền tới từng tiếng nổ.

Trịnh Ngôn Khánh cả kinh, vội vàng nghiêm nghị quát hỏi:

- Chuyện gì vậy? Tại sao lại bắn tên?

Thẩm Quang phóng người lên, lao ra ngoài rừng, chỉ thấy một đám hỏ vệ cũng ngồi dậy lộ vẻ cảnh giác.

Đám hỏ vệ lúc đầu thấp thỏm lo âu, bây giờ chỉ cần ra lệnh là bọn họ sẽ sẵn sàng chiến đấu.

Lúc này bọn họ vô cùng tín nhiệm với Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Ngôn Khánh đứng dậy hai tay mở ra, tám mươi hỏ vệ hiểu ý của hắn buông trường thương xuống cầm cung cầm đao, chui vào trong chỗ tối, Trịnh Hoài An cũng bịt miệng ngựa lại, miễn cho việc phát ra tiếng động.

Chuyện này tuy nói thì chậm nhưng trong chớp mắt đã hoàn thành.

Ở trong rừng lập tức trở nên yên tĩnh, Trịnh Ngôn Khánh cầm cung tên, cùng với Tạ Khoa nấp ở đằng sau hai cây đại thụ, Hùng Khoát Hải và Hám Lăng thì mai phục ở hai bên đường nhỏ, nhìn thấy bóng người chớp động, Thẩm Quang thả người xuống, đi tới bên cạnh Trịnh Ngôn Khánh.

- Đậu lữ soái phát hiện có một đạo nhân mã tiến tới đây.

- Có bao nhiêu người?

Đậu lữ soái nói quan sát động tĩnh thì đối phương có khoảng hơn mười người.

Hơn mười người?

Xem ra không nhiều lắm.

Có lẽ là trinh sát tiều đội của Cao Ly?

- Nói với Đậu Hiếu, nói hắn không được tự tiện ra tay.

Thẩm Quang không nói nhiều lời, trong tay đã hiện ra một sợi dây thừng.

Hắn lập tức khai mở quán trên chạc cây, thân thể sau đó linh xảo giống như chim én, trong chớp lát đã biến mất trong rừng.

Nhục Phi Tiên có tam tuyệt: Đao pháp tinh xảo, chém giết tinh thông, kỹ thuật cao minh, thân nhẹ như chim yến, vô ảnh vô tung.

Tuy nhiên hắn ít khi hiển lộ bản sự thứ ba của mình.

- Ngôn Khánh, thủ hạ này của ngươi thật là lợi hại.

Ngôn Khánh cười cười bàn tay đưa lên miệng ý bảo đừng lên tiếng.

Tạ Khoa liền ngậm miệng lại, theo khe hở nhìn ra bên ngoài.

Trong ánh trăng, từ trên một con đường mòn, chỉ nghe gió núi gào thét, sơn ca kêu hót.

Trên con đường xuất hiện hơn mười người, nguyên một đám quần áo tả tơi, nhìn vô cùng chật vật.

Ba người cưỡi ngựa còn lại đều đi bộ, tạo kỵ gầy trơ cả xương, người đi bộ thì bước chân chậm chạp. Người đi đầu tới chỗ này đột nhiên giơ đao lên, ý bảo quân tốt đứng lại.

Xem ra bọn chúng là người của tùy quân.

Nhưng nhìn cách ăn mặc thì cho thấy là đội ngũ dưới trướng của Lai Hộ Nhi.

Trịnh Ngôn Khánh đang nghi hoặc chợt nghe thấy tiếng của người cầm đầu thốt lên:

- Xin hỏi trong rừng là vị tướng quân nào?

Thanh âm hơi khàn khàn mệt mỏi, nhưng nghe có chút quen thuộc.

Trịnh Ngôn Khánh khoát tay, ý bảo hổ vệ không được tự tiện hành động, sau đó lẳng lặng quan sát đối phương... Tuy nhiên bọn họ ở phía xa xa không quan sát được tướng mạo nên Trịnh Ngôn Khánh cũng do dự, có nên lao ra tương kiến hay không.

Người mới tới nói Hán ngữ, thấy bên trong không trả lời lại tiếp tục:

- Xin hỏi trong rừng là điệt ngũ nơi nào?

Trịnh Ngôn Khánh chưa đáp lại thì Trịnh Hoành Nghị bên cạnh đã hạ giọng nói:

- Ngôn Khánh, thanh âm của người kia hơi quen tai.

- Ta đi ra ngoài gặp bọn họ, các người ở đây không được hành động thiếu suy nghĩ.

Trịnh Ngôn Khánh nói xong đi ra từ trong bóng tối, đứng ở bên trong mà nói:

- Các người từ nơi nào tới, mau báo tính danh.

Người vừa tới nghe thấy thanh âm của Trịnh Ngôn Khánh thì kinh ngạc, lại mang theo vẻ hưng phấn mà run giọng nói:

- Người là.... Trịnh công tử sao?

Trịnh Ngôn Khánh càng hoảng sợ, vô ý thức lui về phía sau, rút ra ngân tiên.

- Các người là người phương nào, mau báo danh.

- Ta ta... ta chính là Phùng Quả, Linh Nam Phùng Quả. Tất cả đều thu hồi binh khí, là Trịnh công tử.

Người mới tới kinh hãi vô cùng, thanh âm trầm xuống, cùng với Tùy quân sau lưng bỏ binh khí xuống.

Phùng Quả?

Trịnh Ngôn Khánh trong thoáng chốc không nhớ được lai lịch của đối phương.

Tuy nhiên Trịnh Hoành Nghị lại ghé vào tai của hắn mà nói nhỏ:

- Chính là tiểu tùy tùng của Linh Nam Phùng thị, Phùng Trí Đại.

Trịnh Ngôn Khánh rất kinh ngạc từ trong rừng đi tới.

Từ trong ánh trăng hắn đã nhìn thấy Phùng Quả mặt đầy dơ bẩn, chiến bào loang lổ.

Nếu không phải nhờ vào hoàng phiêu mã ở bên cạnh hắn, Trịnh Ngôn Khánh còn không nhận ra hắn là ai.

- Phùng Quả, người không phải cùng với Mộc Nghị đô úy mấy tháng trước đã đi về phía bắc sao? Tại sao còn ở nơi này, lại trở nên như vậy?

Phùng Quả cũng nhận ra Trịnh Ngôn Khánh, hưng phấn lao tới.

Nhưng đến gần Trịnh Ngôn Khánh, hắn lại dừng chân.

- Trịnh công tử, đúng là mọi người.

- Khoan đã, khoan đã các người tại sao lại ở đây?

Phùng Quả xuất hiện quá mức đột nhiên khiến cho Trịnh Ngôn Khánh không chuẩn bị tư tưởng, hấn lùi về phía sau một bước cảnh giác nhìn Phùng Quả.

Cũng khó trách, hấn không đi theo Mạch Tử Trọng và Phùng Trí Đại lại mang theo một đám tùy binh xuất hiện ở Tam Thủy Nguyên, bộ dạng lại cổ quái.

334. Chương 19: Phùng Quả Cầu Xin.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 19: Phùng Quả cầu xin.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Tình cảnh này, Trịnh Ngôn Khánh không dám xem thường, không thể dễ dàng tin đối phương, Thẩm Quang từ phía xa xuất hiện, nhanh chóng đi tới cạnh Trịnh Ngôn Khánh nói nhỏ

hai câu, Trịnh Ngôn Khánh gật gật đầu, ý bảo Thẩm Quang lui qua một bên.

- Phùng Quả, các người rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Phùng Quả không nói ra lời, nước mắt chảy xuống.

Chỉ thấy hấn thần sắc kích động, đi tới hai bước đột nhiên quỳ gối trước mặt Trịnh Ngôn Khánh:

- Trịnh công tử, xin hãy cứu nhị công tử nhà tiểu nhân.

- Nhị công tử nhà người?

Trịnh Ngôn Khánh cất tiếng nói:

- Phùng Trí Đại bị làm sao vậy?

Phùng Quả nghe được lại bật tiếng khóc lớn.

Tiếng khóc rất quái dị, cao vút mà bén nhọn, không giống thanh âm của nam tử, Trịnh Ngôn Khánh không để ý, điều hấn hiện tại quan tâm chính là Phùng Quả tại sao lại xuất hiện ở nơi này, mà đám người kia hiện tại hạ lạc nơi nào.

- Nhị công tử nhà tiểu nhân, còn có Mạch công tử đều bị người Cao Ly bắt đi rồi.

- Sao?

Trịnh Ngôn Khánh chấn động, hấn liền đi tới phía trước đỡ Phùng Quả đứng dậy:

- Người đừng vội theo ta vào trong rừng rồi nói chuyện... các người hiện tại nghỉ ngơi hồi phục, Trịnh Hoài An chuẩn bị lương khô và nước uống cho mọi người nghỉ ngơi.

Trịnh Hoài An lập tức mang người từ trong rừng đi tới.

Đám Tùy quân Phùng gia đã sớm mệt mỏi ngồi xuống, tiếp nhận đồ ăn ở trong tay của Trịnh Hoài An, ăn như hổ đói, Phùng Quả thì theo Trịnh Ngôn Khánh đi vào trong rừng, Trịnh Ngôn Khánh huyết sáo, hổ vệ liền giãn ra.

Nhìn những hổ vệ sinh long hoạt hổ, tinh thần phấn chấn, Phùng Quả trong lòng không khỏi cảm thấy tiếc nuối, nếu sớm biết như vậy đã khuyên bảo nhị công tử đi theo Trịnh Ngôn Khánh, tuy người ta cũng không rút khỏi đây nhưng nhìn bộ dạng này thì tinh thần vô cùng phấn chấn, so với một đám tàn binh của mình

thì hơn xa. Trịnh Hoành Nghị mang đồ ăn tối, Phùng Quả đã vô cùng đói bụng, sau khi cảm ơn liền ăn như hổ đói.

Sau khi ăn một cái bánh bao nhân thịt vào bụng trong lòng hần lúc này đã yên tâm hơn rất nhiều, bắt đầu giải thích với Trịnh Ngôn Khánh tao ngộ mà bọn hần gặp ở dọc đường.

Sau khi ở Đại Thành chia tay Trịnh Ngôn Khánh xong, Mộc Nghị cùng với Mã Nguyên theo đám người Phùng Trí Đại đi về hướng bắc, lúc đầu bọn họ vô cùng thuận lợi, thu nạp tới hơn bảy trăm tàn binh bại tướng, sau khi thương nghị, đám người Mộc Nghị không che giấu hành tung nữa mà trực tiếp chinh phạt, chiến thắng liên tục, tàn sát thôn trang khiến đám người Mộc Nghị vô cùng đắc ý.

Mộc Nghị thậm chí còn muốn dẫn người phản công Bình Nhưỡng nhưng bị Phùng Trí Đại can ngăn.

Tuy nhiên sau đó Cao Kiến Vũ dẫn binh truy kích, đám người Mộc Nghị liền chính diện giao phong.

Lúc đầu tuy chiếm thượng phong nhưng sau đó Cao Kiến Vũ tập trung binh lực tùy quân tổn thất thảm trọng, Mộc Nghị một lần ở trong chiến đấu đã bị người Cao Ly bắn chết tại Tát Thủy, về sau Mã Nguyên vì báo thù cho Mộc Nghị đã tàn sát ba thôn trang, sau đó lại trúng phục kích của Ất Chi Sinh, toàn quân cơ hồ bị diệt.

Mạch Tử Trọng cùng với Phùng Trí Đại lãnh đạo hơn trăm người giết chóc vượt qua trùng vây lớp lớp.

Nhưng lúc qua sông lại bị Cao Kiến Vũ đuổi theo, Mạch Tử Trọng và Cao Kiến Vũ bị thương, bị bắt làm tù binh, Phùng Quả lúc trước phụ trách chiếu cố hoàng phiêu mã, cộng thêm võ nghệ cao cường đã mang theo hơn ba người khác chạy trốn ra ngoài.

Nhưng sau khi chạy trốn được Phùng Quả không biết đi đâu, đành phải mang theo một đám tàn binh bại tướng chạy trốn tứ phía.

Cũng may Vu Trọng Văn suất lĩnh toàn bộ quân đánh Ấp Lục Giang, khiến cho tình cảm của bọn người Phùng Quả cũng tốt hơn được một chút.

Nhưng cho dù là vậy một đường bốn ba ba mươi người cuối cùng chỉ còn hơn mười người.

Trịnh Ngôn Khánh muốn an ủi nhưng lại không biết phải làm thế nào, hần liền kêu Trịnh Hoành Nghị tới gần thấp giọng phân phó:

- Đi qua mang cho bọn họ một số áo giáp của binh sĩ Cao Ly, cũng nên thay đổi binh khí một chút.

Trịnh Hoành Nghị gật đầu nhận lệnh mà đi.

- Phùng Quả, người sắp tới có tính toán gì không?

- Xin công tử niệm tình đồng đội cứu công tử nhà tiểu nhân thoát khỏi khổ ải.

Phùng Quả nói chuyện xong lại quỳ gối trước mặt Trịnh Ngôn Khánh:

- Nếu như công tử có thể cứu công tử nhà ta, Phùng Quả cam tâm tình nguyện làm trâu làm ngựa...

Trịnh Ngôn Khánh nghĩ nghĩ rồi nói:

- Nhưng mà ngươi có biết Phùng nhị công tử và Mạch công tử bị giam giữ ở nơi nào không?

- Sau khi chiến bại, Phùng Quả cũng đã nghe ngóng.

Nhị công tử cùng với Mạch công tử hai người sau khi bị bắt làm tù binh đã bị tạm giam ở Liên Sơn độ, tuy nhiên về sau có rất nhiều chuyện phát sinh, không biết bọn họ bị giam giữ ở đâu.

- Liên Sơn độ?

Trịnh Ngôn Khánh nghe được lông mi liền dựng lên, đi vào trong phòng lấy ra bản đồ.

Tạ Khoa ngay lập tức đánh hỏa tập lên, lửa cháy rực lên xác định vị trí Liên Sơn độ.

Ở thượng du Tát Thủy, gần thành Tát Thủy.

Lông mày Ngôn Khánh không khỏi nhăn lại, hần ngẩng đầu nhìn Tạ Khoa rồi nhẹ giọng hỏi:

- Huynh cảm thấy thế nào?
 - Liên Sơn độ cách Tát Thủy thành chừng hai mươi dặm.
 - Nếu chúng ta mạo muội công kích, người Cao Ly trong nửa canh giờ có thể tới, vô cùng nguy hiểm...
 - Vậy theo ý của huynh?
 - Dựa theo kế hoạch lúc trước đánh Trường Khẩu trấn trước.
 - Phùng Quả nghe được sợ hãi nói:
 - Tạ công tử người....
 - Phùng Quả, người không cần phải sốt ruột, thực sự không phải ta không muốn cứu công tử nhà người nhưng muốn cứu thì phải đánh Trường Khẩu trấn trước.
- Phùng Quả vẻ mặt mờ mịt.
- Trịnh Ngôn Khánh cùng với Tạ Khoa nhìn nhau, không hẹn mà cùng nở ra một nụ cười.
- Không sai, muốn cứu Mạch Tử Trọng và Phùng Trí Đại thì cần phải đánh Trường Khẩu trấn trước, đánh nơi này xong không biết sẽ làm thần kinh bao nhiêu người đau đớn.
- Trịnh Ngôn Khánh đứng lên nhìn thoáng qua Phùng Quả.
- Người mau màng người nhập quân với Trịnh Hoành Nghị ta không cần biết công tử nhà của người có còn sống hay không nhưng ta muốn nói rằng muốn cứu công tử nhà người thì phải nghe theo mệnh lệnh của ta.
 - Bằng không chớ có nói ta không niệm tình đồng đội.
- Phùng Quả tuy không rõ đánh Trường Khẩu trấn với việc giải cứu Phùng Trí Đại có liên hệ gì.
- Nhưng hắn cũng biết Trịnh Ngôn Khánh là hi vọng duy nhất của mình.
- Cho nên liền đứng dậy chấp tay hành lễ:
- Phùng Quả sẽ nghe theo công tử sai bảo.

335. Chương 20: Đánh Trường Khẩu Trấn.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 20: Đánh Trường Khẩu trấn.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Đi về phía nam chính là biên giới người bắc tề, phía bắc là Hải Phổ và Hán Thành, hiện tại tạo nên thể chân vạc, Hán Thành này cũng không phải là thủ đô Hàn Quốc đời sau mà là một trấn mọc lên từ thời Tây Hán, hấp thụ văn hóa trung nguyên cho nên mệnh danh là Hán Thành, về phần Hán Thành này có liên hệ với Hán Thành đời sau hay không Trịnh Ngôn Khánh cũng không biết rõ.

Giờ phút này hắn mang theo Tạ Khoa cùng với Đậu Hiếu đang đứng ở trên núi nhìn xuống Trường Khẩu trấn, kiến trúc của Trường Khẩu trấn hấp thụ văn hóa hán tộc, từ tường thành cho tới thành thị đều theo kiến trúc thời kỳ Đông Hán.

- Trịnh giáo úy, ở trong Trường Khẩu trấn có đóng tới một trấn binh mã đó.

Trong lời nói của Đậu Hiếu có một chút sầu lo, cũng khó trách, từ cuộc chiến Bình Nhưỡng cho tới nay, tuy hổ vệ bách chiến bách thắng nhưng phần lớn là tập trung binh lực ưu thế đánh những chỗ yếu. Hiện tại đối phương ở trong trấn có tới 800 người mà bên mình bắt quá 82 người.

Cho dù cộng thêm mười người của Phùng Quả thì cũng chưa tới một trăm người, nhân số này kém xa đối phương. Cho dù may mắn có thể tìm được đường sống thì sĩ khí suy giảm cái được không bù được cái mất.

Phần địa đồ này mấy ngày trước Trịnh Hoành Nghị, Thẩm Quang Phùng Quả ba người dò xét quanh Trường Khẩu trấn rồi mệnh cho Trịnh Hoài An mang về, sau đó không có động tĩnh, ngoại trừ Trịnh Ngôn Khánh và Trịnh Hoài An hai người biết rõ thì ngay cả Tạ Khoa cũng không rõ ràng lắm, Trịnh Hoài An lại không để lộ ra tin tức gì khiến cho Tạ Khoa và Đậu Hiếu bọn họ không hiểu lần này Trịnh Ngôn Khánh muốn đánh thành thế nào.

- Trịnh Hoành Nghị bọn họ đi Trường Khẩu trấn ba ngày rồi.

Trịnh Ngôn Khánh không đầu không đuôi nói một lời khiến cho Tạ Khoa và Đậu Hiếu sợ hãi.

- Trịnh công tử, bọn họ đi Trường Khẩu trấn làm gì?

Đậu Hiếu nhin không được kinh hô một tiếng.

Tạ Khoa ngược lại đã minh bạch tâm tư của Trịnh Ngôn Khánh, nói khẽ:

- Ngôn Khánh, chẳng lẽ ý của ngươi là nội ứng ngoại hợp? Trường Khẩu trấn không thể so với Thạch Đa sơn trấn, bọn chúng binh mã rất đông, sớm có phòng bị chỉ sợ đánh lên không được.

Trịnh Ngôn Khánh ngẩng đầu:

- Ai nói ta muốn đánh lên?

- Không đánh lên chẳng lẽ lại là cường công?

- Đúng thế!

- Ngôn Khánh, ngươi điên rồi...

Lúc này Tạ Khoa cũng nhin không được mà kinh hô:

- Nếu là đánh lên chúng ta còn có phần thắng.

Trịnh Ngôn Khánh cười nói:

- Binh giả, quỷ đạo dã.

(Dùng binh đánh giặc là hành động dối trá, đây là câu đầu trong binh pháp Tôn Tử.)

Hắn làm ra bộ dạng cao thâm mạn trá khiến cho Tạ Khoa và Đậu Hiếu không biết phải khuyên bảo thế nào, cả hai người nhìn nhau, cười khổ lắc đầu liên tục.

- Ngươi đã nổi điên vậy chúng ta điên theo ngươi một lần.

- Ai nói ta muốn nổi điên?

Trịnh Ngôn Khánh nghiêm mặt nói:

- Sơn nhất, nhất định có diệu kế.

Hắn ngoắc đầu ý bảo Đậu Hiếu tới, chỉ vào địa đồ, thì thầm một phen, Đậu Hiếu liên tục gật đầu nhưng trên mặt vẫn lộ ra vẻ không thoải mái.

Trái lại lông mày của hắn nhíu chặt lại, sau khi nghe Trịnh Ngôn Khánh nói xong thì cười khổ nói:

- Làm như vậy thành công được sao?

- Thành hay không thành không thử một lần sau biết được?

Sau đó Trịnh Ngôn Khánh lại ngoắc ý bảo Tạ Khoa đưa lỗ tai tới, khoa chân múa tay một phen.

- Được rồi, các người cùng ta điên một phen, nghe ta sắp xếp.

- Nhớ năm đó kế này đã làm cho Ngụy vũ đế bị đánh tơi bời, chật vật chạy trốn, hiện nay ta chỉ noi theo tiên hiền, tuy chúng ta không cách nào so sánh với Tôn Lưu nhưng người Cao Ly cũng không so sánh được với Ngụy vũ đế, chiến thắng này phân thắng phụ 5:5, nếu không thử một phen thì chẳng phải để người Cao Ly chế nhạo sao?

- Người nói tiên hiền từng dùng kế này tại sao ta không biết vị tiên hiền nào?

Tạ Khoa lúc này không kìm được mà thấp giọng hỏi:

- Ta đã từng đọc qua Tam quốc nhưng trong ấn tượng chưa từng thấy người nào dùng qua kế này.

Ngôn Khánh cười hắc hắc:

- Đây là thiên cơ, không thể nào tiết lộ.

Lại nói tiếp con người thật sự là một động vật kỳ quái, Trịnh Ngôn Khánh càng như thế, Tạ Khoa lại càng cảm thấy an lòng... Ngôn Khánh đọc thuộc Tam Quốc có thể viết ra Tam Quốc Diễn Nghĩa nhất định là hẳn nói thật.

Quân chủ ở Trường Khẩu trấn là Uyên Gia Là tộc đệ của Uyên Thái Tộ, cuộc chiến sau khi chấm dứt, Uyên Gia Là phụng mệnh đóng ở Trường Khẩu trấn, dùng để giám thị người Bắc Tề, trong khi Cao Ly đưa tin chiến thắng liên tục, Ất Chi Văn Đức đại phá ba mươi vạn quân Tùy thì hẳn lại đóng ở Trường Khẩu trấn, cả ngày vô sự.

Bắc Tề quốc cẩn thận từng li từng tí, không dám làm gì người Cao Ly khiến cho Uyên Gia Là phần nộ không thôi mấy lần thỉnh tộc huynh cho hắn tham chiến, nhưng đều bị Uyên Thái Tộ bác bỏ với lý do là Trường Khẩu trấn chính là trọng trấn phía Nam, không thể phớt lờ được.

Tuy nói như vậy nhưng phải lơ đãng nhìn đám Ất Chi Văn Đức, Ất Chi Sinh liên tục lập công, Uyên Gia Là làm sao có thể bình tĩnh?

Tộc huynh Uyên Thái Tộ hôm nay đã đi về phía Nguyên Sơn vây quét tàn quân Tùy Bình, thuận đường cùng đại quân La quốc tụ hợp, Uyên Gia Là lại chỉ có thể ở Trường Khẩu trấn này mượn rượu giải sầu, bỗng nghe quân tốt phía dưới bẩm báo:

- Có Tùy quân tiến đến dưới thành.

Uyên Gia Là đang say liền cất tiếng hỏi:

- Tùy quân có bao nhiêu binh mã?

- Bẩm quân chủ chỉ có một trại binh mã.

Một trại binh mã, giỏi lắm thì năm mươi người mà thôi, Uyên Gia Là giận tím mặt, hô một tiếng rồi đứng dậy:

- Tùy cầu khinh thường ta quá đáng.

- Chỉ một trại tàn binh mà cũng dám xâm phạm Trường Khẩu trấn? Theo ta thấy Tùy cầu điên mất rồi... Bọn chúng đã mang công lao đi tới cửa ta cũng không cần phải khách khí, mau điểm binh mã chúng ta ra ngoài thành nghênh địch.

Không bao lâu chỉ thấy trong Trường Khẩu trấn, từng tiếng tù và vang lên, một đội Cao Ly binh mã ở trong thành theo Uyên Gia Là lao ra. Uyên Gia Là nón trụ qua giáp, đai lưng chỉnh tề, phía dưới là một con ngựa khỏe mạnh, tay hắn vũ động đại đao, lao nhanh ra khỏi Trường Khẩu trấn binh mã sau khi lao ra lập tức bày trận. Uyên Gia Là ghìm cương cầm hoành đao nhìn người đối diện chỉ thấy Tùy quân ước chừng có ba bốn mươi người, đứng đầu là một viên tướng mặc áo bào màu xanh, eo đeo đai lưng ngọc, phía trên là một cái mặt nạ.

Trước hắn chính là hai viên đại tướng thân thể cường tráng, một đen một trắng, người đen cầm song phủ, người trắng cầm mạch đao, tràn ngập sát khí. Uyên Gia Là không khỏi hít một hơi thật sâu, ba bốn mươi người nhưng rất có sát khí.

336. Chương 21: Thiên Binh Thiên Tướng.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 21: Thiên binh thiên tướng.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lúc này Tùy quân đều trở thành cục diện chiến bại, còn bảo trì được tinh thần như vậy thì thật không đơn giản nhưng cho dù như vậy thì sao? Dưới trướng của Trường Khẩu trấn có tới 800 người, mười chọi một cũng đủ để chém đâm Tùy quân này nát như tương, trong lòng Uyên Gia Là không ngừng bắn khoả, thúc ngựa tiến tới hỏi:

- Tùy cầu, tàn binh bại tướng các ngươi dám vi phạm thành trì chúng ta, thật sự là không biết sống chết.

Tuy người Cao Ly biết ngôn ngữ của mình nhưng đại đa số thời điểm bọn chúng vẫn dùng tiếng Hán, Uyên Gia Là lại là đệ tử quý tộc, nói lưu loát tiếng Hán. Hắn vừa nói những lời này, người mang mặt nạ thúc ngựa tiến tới, cặp môi đỏ mọng hơi nhếch lên, lộ ra vẻ tự tin:

- Bọn người man di các ngươi bây giờ còn không đầu hàng thì đợi tới khi nào?

Lời nói tràn ngập vẻ kiêu căng tuy nhiên thanh âm của hắn vẫn còn mang một chút trẻ thơ, hiển nhiên tuổi tác không quá lớn.

Uyen Gia Là tức giận vô cùng:

- Tùy cầu không biết sống chết, hơn ba mươi vạn đại quân của các ngươi bị chúng ta đánh cho hoa rơi nước chảy, bây giờ còn dám ở nơi này, nói khoác lác mà không biết ngượng? Mau thông báo tính danh, ta không giết người vô danh.

Tùy nhân kia cười to:

- Man di có mắt không trông, ta chính là người được treo thưởng nghìn vàng, lấy tính mạng của Cao Bảo Tàng, Trịnh Ngôn Khánh, ngươi không nhìn ra sao? Cao Bảo Tàng chết ở dưới tay ta, hôm nay ta lại dùng tiên pháp đưa tới thiên binh thiên tướng lấy đầu các ngươi để như trở bàn tay...

- Ngươi chính là Trịnh Ngôn Khánh?

Uyen Gia Là khẽ giật mình, sau đó nở ra nụ cười dữ tợn:

- Thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không có cửa lại lao tới, hắc hắc ta trước giờ muốn tìm ngươi không ngờ ngươi lại tự dẫn xác tới. Ha ha thiên binh thiên tướng? Tùy cầu ngươi chỉ biết nói mạnh miệng, để ta lấy tính mạng của ngươi đây.

Hắn thúc ngựa múa đao muốn tiến lên nào biết Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên hét lớn một tiếng:

- Khoan đã.

Uyen Gia Là ghìim ngựa lại mà hỏi:

- Trịnh Ngôn Khánh ngươi sắp chết đến nơi rồi, còn lời gì để nói?

- Ta muốn giết ngươi cần gì cố sức khuyên bảo, mau xuống ngựa đầu hàng... Nếu không ta thi triển tiên thuật cái đầu trên cổ ngươi khó giữ được.

Uyen Gia Là mặt đầy chế nhạo:

- Tiên thuật gì? Ta đây cũng muốn thỉnh giáo một phen.

Trịnh Ngôn Khánh thấy vậy liền hơi do dự, Uyên Gia Là càng thêm can rở:

- Trịnh Ngôn Khánh, người không phải muốn dùng tiên thuật lấy tính mạng của ta sao? Sao không thi triển một chút cho ta biết.

Trịnh Ngôn Khánh hơi do dự sau đó nghiêm nghị quát:

- Ta đã thi triển tiên thuật, thiên binh thiên tướng đã ở đằng sau người.

Dù Uyên Gia Là lá gan lớn nhưng cũng hoảng sợ, theo bản năng ghì mình ngựa lại nhìn về phía sau, thấy không phát sinh chuyện gì, hần cười nói:

- Không biết thiên binh thiên tướng của người ở nơi nào?

- Người có dám hô to ba tiếng, ai dám giết ta không?

Trịnh Ngôn Khánh lớn tiếng nói.

Uyên Gia Là cười càng to:

- Chớ nói ba tiếng, ba mươi tiếng, ba trăm tiếng cũng được, hôm nay ta muốn người chết tâm phục khẩu phục. .. Ai dám giết ta?

Uyên Gia Là vừa dứt lời, hét lớn một tiếng Cao Ly.

Hần hét xong một tiếng này vẫn bình yên vô sự không bị tổn hao gì, ở phía bên kia người Cao Ly lập tức cười to.

- Ai dám giết ta?

Uyên Gia Là lúc đầu cũng hơi lo lắng nhưng sau khi không có gì phát sinh lập tức yên lòng.

Tùy cầu này đúng là giả thần giả quỷ, hần hô to hai tiếng xong thấy không có chuyện gì lại tiếp tục:

- Tùy cầu, ta còn sống.

- Ha ha, đó là người chưa hô tiếng thứ ba.

- Ha ha ha...

Uyên Gia là sắp cười ra nước mắt, hần quay đầu lại, dùng tiếng Cao Ly nói mấy câu, đám quân tốt ồn ào cười to.

- Ai dám giết ta...

Uyên Gia Là lần này ngửa mặt lên trời cười to:

- Tùy cầu thiên binh thiên tướng của người đâu?

Lời nói vừa chưa dứt, một con chiến mã như là thiểm điện đột nhiên từ trong trận của người Cao Ly lao nhanh ra, nghiêm nghị quát:

- Ta dám giết người.

Vừa nói chiến mã đã tiếp cận.

Chỉ thấy người này từ trên lưng ngựa bỗng nhiên bay lên trời, giống như là phi yến vậy, một vòng hàn quang chớp động thủ cấp của Uyên Gia Là đã bay ra, máu tươi chảy ồ ạt, cái đầu người trên mặt đất vẫn giữ thái độ cười to. Người Cao Ly lúc này liên choáng váng...

Trịnh Ngôn Khánh không nói nhiều lời phóng tới trận địch, Hùng Khoát Hải và Hám Lăng lao ra theo, đồng thời hô to:

- Công tử vô địch.

Ở phía xa xa truyền tới từng tiếng trống trận, nương theo đó có tiếng chân ầm ầm như là thiên quân vạn mã lao nhanh.

Quân tốt Cao Ly theo tiếng trống trận mà nhìn lạ thì thấy phía xa xa khói bụi cuộn cuộn, một đội kỵ quân từ trong bụi mù phóng ra, đi đầu là một đại tướng nghiêm nghị quát:

- Thiên quân ở đây, đám man di còn không nhận lấy cái chết.

Cùng lúc đó, Trịnh Ngôn Khánh đã áp sát, tiếng gió vù vùng giống như là Giao Loị vậy.

Uyên Gia Là tử vong, khiến cho người Cao Ly kinh hãi, lập tức bối rối vô cùng.

- Nội thành cháy rồi.

Lúc này có người Cao Ly chứng kiến ở trong Trường Khẩu trấn xuất hiện một đám khói dày đặc.

Đến lúc này người Cao Ly đã tin thiên binh thiên tướng này chính là bảo hộ của Tùy nhân này, nếu không thì làm sao hắn có thể sau khi giết Cao Bảo Tàng lại có thể bình yên vô sự rong ruổi Cao Ly? Ý niệm này hiện lên chiến ý của bọn họ toàn bộ tiêu tán, Trịnh Ngôn Khánh và Tạ Khoa hai đoàn binh mã xông lên, mấy trăm tên Cao Ly binh sĩ lập tức chạy tán loạn.

- Trước đốt Trường Khẩu Trấn, sau lấy Bình Nhưỡng thành.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Các huynh đệ, hiện tại chính là lúc lập công lao sự nghiệp, mọi người còn không lao ra giết địch?

- Trước đốt Trường Khẩu trấn, sau lấy Bình Nhưỡng thành.

Trong lúc nhất thời, hơn mười tên Tùy quân la lớn.

Thanh âm này càng ngày càng vang vọng, quanh quẩn ở trên Trường Khẩu trấn.

Hùng Khoát Hải cùng với Hám Lăng anh dũng đi đầu, hai người một trái một phải che chở cho Trịnh Ngôn Khánh chém giết mà tiến vào Trường Khẩu trấn. Ở phía xa xa khói đặc xông lên trời, lửa cháy hừng hực, loạn thành một đồng. Viên tướng lãnh cất đầu Uyên Gia Là tiến tới trước mặt Trịnh Ngôn Khánh thì lễ:

- Chúa công, Thảm Quang may mắn không làm nhục mệnh.

337. Chương 22: Ất Chi Văn Đức Nhận Định.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 22: Ất Chi Văn Đức nhận định.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Điều đáng sợ chính là những đám quân tan tác kia lại cho rằng Trịnh Ngôn Khánh có tài thông thiên triệt địa, có thể triệt hoán thiên binh thiên tướng hỗ trợ.

Giữa mùa thu nhiệt độ dần dần giảm xuống.

Khí trời Cao Ly cũng giống như là Liêu Đông vậy, mùa thu lạnh sớm hơn Trung Nguyên.

Lúc này ở phía Lạc Dương không xa gió đã rét lạnh thấu xương khiến lòng người run run.

Ở ven bờ sông Tát Thủy, thanh tùng um tùm.

Ất Chi Văn Đức đứng ở trước đê nhìn dòng sông lưu động mà ngơ ngác giật mình.

Hắn khoác một chiếc áo choàng màu đen, thân thể hơi cong xuống, mái tóc xám trắng phấp phới trong gió, chân hắn đeo một đôi giày màu đen, trên tay cầm trường đao, cứ như vậy từ sáng sớm đứng ở trước sông Tát Thủy.

Ở dưới đê có hơn trăm tên thân vệ trầm tĩnh chờ đợi.

Bọn chúng dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn bóng hình kia, không hổ danh là Quỷ Hồ đại nhân mưu kế kỳ diệu, đánh cho Tùy quân chật vật mà trốn... Chỉ là đại chiến đã chấm dứt, hoàng đế Đại Tùy đã hạ lệnh thu binh, nguy cơ đã qua đi, tại sao Mạc Ly Chi lại lộ ra vẻ lo lắng? Tựa hồ còn ngưng trọng hơn lúc trăm vạn quân Đại Tùy tiếp cận.

Đám thân binh không có khả năng hiểu rõ nỗi đau trong lòng của Ất Chi Văn Đức nhưng có thể minh bạch sự lo lắng của hắn hiện tại.

Thạch Đa Sơn trấn bị tập kích, Ất Chi gia tộc cơ hồ bị diệt tộc, thân sinh cốt nhục, thậm chí cha mẹ thê tử đều bị chết thảm.

Mặc dù được đại thắng, mặc dù lập nhiều chiến công, nhưng gia tộc không còn, hắn phải làm sao cho phải? Tất cả mọi người đều cho rằng Ất Chi Văn Đức sẽ khởi binh tiêu diệt Trịnh Ngôn Khánh, vì tộc nhân báo thù ai ngờ hắn lại án binh bất động.

Đứng ở bờ sông, gió lạnh gào thét, áo bào của Ất Chi Văn Đức phấp phật rung động.

Trịnh Ngôn Khánh ngơ ngác nhìn qua sông sao?

Hắn lầm bầm tự nói trong mắt có một vẻ bi thương:

- Cũng tốt ta dùng nước chìm chết ba mươi vạn binh mã, người giết cả nhà ta, ta chỉ cần giữ vững Tát Thủy, ta muốn xem người làm sao mà chạy thoát được?

Ất Chi Văn Đức lầm bầm nói, bất chi bất giác đã nghiêng răng nghiêng lợi.

Đúng lúc này từ phía Thủy thành đã có một đội kỵ quân chạy như bay tới.

Đại tướng này chính là chất nhi của Ất Chi Văn Đức, quân chủ Tát Thủy thành, Ất Chi Sinh. Năm nay hắn ba mươi tuổi, thể trạng tráng kiện.

Sau khi Lai Hộ Nhi đại bại ở Bình Nhưỡng, hắn trước hết triển khai hành động phong tỏa ven bờ Tát Thủy, xuất binh tiêu diệt toàn bộ quân Tùy thất bại, cơ hồ đều chiến thắng, hôm nay đã được phong chức tướng quân thành Tát Thủy.

Ất Chi Sinh ghì mình ngựa, thả mình nhảy xuống.

Hắn vội vàng đi lại, phát ra bước chân nhẹ nhàng từ từ đi tới Ất Chi Văn Đức.

- A Sinh, có tin tức của Trịnh Ngôn Khánh chưa?

Ất Chi Văn Đức không quay đầu lại mà trầm tư hỏi.

Ất Chi Sinh vội vàng đi tới hai bước, chấp tay với Ất Chi Văn Đức:

- Thúc phụ, con vừa được chiến báo từ Nguyên Sơn tới, ngày hôm qua Trịnh Ngôn Khánh đã đánh Trường Khẩu trấn, đem Uyên Gia Là giết chết, cũng phá hủy mười lăm vạn thạch lương và quân nhu ở đó, vương thượng biết được vô cùng tức giận.

- Trường Khẩu trấn?

Ất Chi Văn Đức quay đầu lại kinh ngạc nhìn Ất Chi Sinh.

- Điều này không thể, không phải nói Trịnh Ngôn Khánh chỉ có hơn trăm người sao, làm sao có thể công phá Trường Khẩu trấn tường cao vách dày? Thủ hạ Uyên Gia Là, cho dù không thắng cũng không thể bại...

Sắc mặt Ất Chi Sinh lộ ra vẻ xấu hổ.

- A Sinh có phải có kỳ quái không?

- Theo những quân tốt bại lui nói thì Trịnh Ngôn Khánh quỷ thần khó lường có thể triệu hoán thiên binh thiên tướng...

Uyên Gia Là vừa chết xong hần đã triệu hoán thiên binh thiên tướng, dưới trướng có vô số binh mã, cho nên mới công phá thành công Trường Khẩu trấn. Trịnh Ngôn Khánh đánh bại Trường Khẩu trấn xong có ý muốn cướp lấy vương đô, có người nói có La nhân và Bách Tề tham dự, tụ hợp với Trịnh Ngôn Khánh nên hần mới có nhiều binh mã như vậy... Hiện tại ở Bình Nhưỡng lòng người bàng hoàng, rất nhiều đại nhân cũng vô cùng sợ hãi.

Đại nhân cầu Ất Chi Sinh cùng với đại nhân ở đời sau không giống nhau.

Trong nước Cao ly, đại nhân là đại biểu cho giai tầng quý tộc cao sang, chỉ cần xuất thân cao quý là có thể gọi là đại nhân.

Ất Chi Văn Đức cả giận nói:

- Tà thuyết mê hoặc người khác, ai nói ra những lời này nên chém hết.

Trong lòng hần cũng thầm giết mình, Trịnh Ngôn Khánh không hổ là môn sinh của Trường Tôn Thịnh, quỷ kế đa đoan... Có thể đả kích và uy hiếp như vậy, chế tạo lời đồn lung loạn quân tâm một thời gian sau nhất định sẽ là cái họa của quốc gia.

Nghĩ tới đây sát tâm của Ất Chi Văn Đức hiện lên.

Hần tuy sát tâm nổi lên nhưng vẫn tán thưởng như cũ.

- Cái tên Trịnh Ngôn Khánh kia không có khả năng triệu hoán thiên binh thiên tướng, chỉ sợ có kỳ quặc trong đó.

- Thúc phụ, tên Trịnh Ngôn Khánh này quả thực quá kiêu ngạo... Nếu như để mặc cho hần làm loạn thì sớm hay muộn cũng thành đại họa, chất nhi đã thám thính, tìm kiếm hành tích của hần, nhất định sẽ không tha cho hần.

- Không phải như vậy, Trịnh Ngôn Khánh không hề đơn giản.

Ất Chi Văn Đức trầm ngâm một lát:

- Các đại nhân phía đông có tin tức gì không? Vương thượng có phản ứng gì?

- Chỉ nghe nói, vương thượng phái người truyền mệnh, đem đại nhân phía đông trực xuất đi, đồng thời đóng quân ở nam tuyến, ngăn ngừa La nhân và Bách Tề phản loạn.

- Kim Bá Tịnh tuyệt đối không tự tiện hành động, người Bắc Tề nguyên khí chưa khôi phục cũng không có khả năng làm loạn.

- Ngu dân nói như vậy không ngờ vương thượng lại tin, đại nhân đồn trú phía nam điều đi chỉ sợ có loạn.. Như vậy đi, chúng ta lập tức trở về, ta trình lên vương thượng thỉnh Đông bộ đại nhân tọa trấn Bình Nhưỡng, ổn định nhân tâm, A Sinh, người lập tức truyền mệnh cho tất cả quân trại ở Tát Thủy tăng cường đề phòng... Đến lúc phát hiện tung tích kẻ địch thì lập tức bao vây toàn bộ, không để từng binh sĩ xuất kích.

Ất Chi Văn Đức không rõ ràng lắm, Trịnh Ngôn Khánh trong tay có bao nhiêu nhân mã nhưng có thể khẳng định nhân số không quá nhiều, cái gọi là thiên binh thiên tướng trong tay của Trịnh Ngôn Khánh hần quả thực không tin. Tuy nhiên đối với sức chiến đấu của Trịnh Ngôn Khánh thì Ất Chi Văn Đức không dám khinh thị.

Một đạo quân có thể tung hoành năm tháng trong Cao Ly không có lương thảo không có tiếp binh, lại chiến thắng liên tiếp nhất định sức chiến đấu không hề bình thường.

Từng binh sĩ hành động sẽ như dê đi vào miệng cạp chỉ tổn thương thêm mà thôi, sau khi phát hiện ra hành tích của Trịnh Ngôn Khánh này tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ, phải ngăn chặn sau đó chờ viện binh tới hợp kích.

338. Chương 23: Vòng Qua Nguyên Sơn.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 23: Vòng qua Nguyên Sơn.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

- Nếu như Trịnh Ngôn Khánh đồ sát thôn trang, chẳng lẽ chúng ta đứng nhìn?

Át Chi Văn Đức nghĩ nghĩ rồi trầm giọng nói:

- A Sinh, nếu vậy thì chúng ta chỉ có cách sai người đem dân chúng xen Tát Thủy lui vào trong căn cứ, khi đó Trịnh Ngôn Khánh không có quân nhu bổ sung hiển nhiên không duy trì được lâu.

- Thúc phụ kế này rất hay.

Át Chi Sinh khẽ vỗ hông ngựa.

Chú cháu hai người bọn họ liền lui về Tát Thủy thành, bỗng nhiên có sứ giả từ Bình Nhưỡng tới đưa tin:

- Vương thượng mệnh cho Át Chi Văn Đức quay trở về Bình Nhưỡng.

Át Chi Văn Đức chấn động:

- Hiện nay Tùy binh chưa diệt vương thượng vì sao lại gọi ta quay trở về Bình Nhưỡng?

Sứ giả nói:

- Rạng sáng ngày hôm qua, Tùy cầu đánh lên thành Bình Nhưỡng mười bảy chỗ, làm cho ba trăm mười bảy người bị giết, tùy cầu còn cắt lấy đầu bọn họ, treo ngoài thành Bình Nhưỡng. Rạng sáng ngày hôm nay Tùy cầu lại xuất kích đánh bại một trại dũng sĩ, vương thượng hôm nay mong Mạc Ly Chi trở về.

Át Chi Văn Đức và Át Chi Sinh nghe được nhìn nhau cả hai thầm nghĩ: Trịnh Ngôn Khánh này đúng là hung hăng càn quấy quá mức.

Tên Trịnh Ngôn Khánh kia trong tay có bao nhiêu binh mã?

- Nghe nói có rất nhiều...

- Điều đó là không có khả năng.

Át Chi Văn Đức nói: Chẳng lẽ Trịnh Ngôn Khánh có tài thông thiên triệt địa, từ nơi nào mà có nhiều binh mã như vậy?

Sứ giả ngậm miệng không nói, Át Chi Văn Đức cũng biết có hỏi cũng vô dụng.

Hắn sắp xếp cho sứ giả xuống dưới, sau đó ngồi ở trên lầu không nói gì.

Át Chi Sinh cẩn thận nói:

- Thúc phụ có phải là La nhân và Bách Tề tham dự trong này không?

- Chuyện này....

Át Chi Văn Đức lúc này cũng hơi do dự, hắn không tin chuyện thiên binh thiên tướng, nhưng không cách nào cam đoan La nhân và Bách Tề không tham dự vào bên trong. Theo lý luận mà nói, Tùy quân vừa lui, La nhân và Bách Tề không có khả năng mạo hiểm, nếu như không phải là La quốc và Bách Tề xuất binh thì Trịnh Ngôn Khánh lấy đâu ra nhiều binh mã như vậy? Trong lòng Át Chi Văn Đức thầm trách cứ Cao Kiến Vũ lúc trước ở Bình Nhưỡng tại sao không tập trung tiêu diệt toàn bộ Trịnh Ngôn Khánh.

- Thúc phụ bây giờ phải làm sao?

Vương thượng đã có mệnh ta khó có thể từ chối.

Tuy nhiên ta thủy chung không tin rằng trong tay của Trịnh Ngôn Khánh lại có nhiều binh mã như vậy... A Sinh, ta mang theo mười đạo binh mã lập tức chạy tới Bình Nhưỡng, người ở lại nhất định phải tăng cường đề phòng. Cầu nối toàn bộ đốt hủy, chỉ lưu lại một số cầu nối quan trọng.

- Đồng thời, tất cả các trạm kiểm soát phải canh chừng nghiêm ngặt, bất luận chiến thuyền hay là dân thuyền toàn bộ phải khống chế lại.

- Nếu như Trịnh Ngôn Khánh muốn đánh Bình Nhưỡng thì mọi chuyện đều tốt ta sẽ để cho hắn chết không có đất chôn, nhưng nếu hắn có quỷ kế khách thừa cơ này mà vượt qua Tát Thủy tới Liêu Đông chạy trốn thì người nhất định phải ngăn cản hắn lại, thừa dịp nước sông đóng băng người phái người liên lạc với Cao quận vương ở đường Triều Tiên, thỉnh ông ấy ở hiệp kích, nếu không ngăn được Trịnh Ngôn Khánh thì cũng phải bắt hắn chết ở đường Triều Tiên.

Át Chi Sinh vội vàng chấp tay tuân mệnh, tuy nhiên trong lòng thầm không phục, cái gì gọi là không ngăn cản được Trịnh Ngôn Khánh?

Hừ ta lại muốn nhìn xem tên Trịnh Ngôn Khánh kia có ba đầu sáu tay thế nào, chỉ cần hắn tới gần Tát Thủy ta sẽ cho hắn tới được đi không được.

Át Chi Văn Đức đến Bình Nhưỡng Trịnh Ngôn Khánh cũng ở bên ngoài.

Mặc dù hắn không quen biết Át Chi Văn Đức nhưng cũng biết được hắn là một lão hồ ly.

Đem già trẻ lớn bé nhà của hắn đồ sát không còn ai vậy mà người này vẫn có thể bình tĩnh ở trong thành Tát Thủy.

Chuyện này khiến cho Trịnh Ngôn Khánh không thể không đề phòng lão gia hỏa này... Nếu như hắn canh giữ Tát Thủy thì muốn quan sông vô cùng gian nan.

Cho nên Trịnh Ngôn Khánh cải biến sách lược.

Công chiếm Trường Khẩu xong, hắn liên tục tập kích những nơi quanh Bình Nhưỡng, đe dọa Cao Nguyên vua nước Cao Ly và quý tộc trong đó để Át Chi Văn Đức phải rời khỏi Tát Thủy trở về Bình Nhưỡng, lợi dụng thời cơ tìm hiểu tin tức bọn người Mạch Tử Trọng.

Chuyện này dĩ nhiên là mạo hiểm...

Tuy nhiên may mắn là hắn đã thành công, sau khi hắn tấn công Trường Khẩu trấn xong, nguyên một đám hổ vệ đã phát sinh biến hóa, trước kia là tín nhiệm nay đã trở thành sùng bái cuồng nhiệt, kể cả Tạ Ánh Đăng và Đậu Hiếu cũng vậy.

Đậu Hiếu hai cuộc chiến chưa từng xuất kích.

Nhưng tác dụng của hắn lại vô cùng lớn, nhiệm vụ của hắn là mang theo mười tên nhu binh ở trong rừng núi phòng ngựa chạy thật nhanh, ở đuôi mỗi con ngựa đều buộc một nhánh cây, khi chạy nhanh sẽ phát sinh khói bụi dày đặc, nhìn từ xa giống như là thiên quân vạn mã tới vậy. Trịnh Ngôn Khánh nói đây là kế nghi binh, tuy không thể giết địch nhưng tác dụng còn vượt xa việc chém giết trên chiến trường.

- Trịnh công tử bây giờ chúng ta đi tới Tát thủy sao?

Phùng Quả hưng phấn không thôi mở to mắt mà nhìn Trịnh Ngôn Khánh:

- Át Chi Văn Đức đã rời khỏi Tát Thủy, đây chính là cơ hội để chúng ta qua sông.

Ngôn Khánh khẽ lắc đầu.

- Hiện tại chúng ta không đi Tát Thủy, đi vòng qua Nguyên Sơn.

- Nguyên Sơn?

Tạ Khoa bọn họ liền ngạc nhiên: Đánh Trường Khẩu, tập kích xung quanh Bình Nhưỡng không phải là dễ vượt qua Tát Thủy sao, hiện tại đã điều được Ất Chi Văn Đức khỏi đó rồi tại sao bây giờ lại đi tới Nguyên Sơn? Chẳng lẽ chờ đến khi Ất Chi Văn Đức trở lại mới vượt qua sao, như vậy khác nào chui đầu vào lưới?

Trong lòng bọn họ tuy nghi hoặc nhưng cũng không có ai đứng ra hỏi.

Trịnh Ngôn Khánh gọi ba người Trịnh Hoàn Nghi, Thẩm Quang Phùng Quả ba người tới trước thì thầm nói vài câu, Trịnh Hoàn Nghi lập tức gật đầu mang theo Thẩm Quang và Phùng Quả rời đi.

- Trịnh Hoàn Nghi, có một số việc cần phải giải quyết, người mang theo một số người.

- Đám người còn lại một nén nhang sau theo ta rời khỏi núi Đại Thành, trước hừng đông phải phát động công kích Nguyên Sơn.

Trịnh Ngôn Khánh đứng lên nói, sắc mặt ngưng trọng:

- Từ giờ trở đi, mọi người phải mang đủ lương khô mười ngày, cùng với áo giáp và cung tên, mỗi người được phân phối song kỵ, toàn bộ đi cùng ta.

Phá được Trường Khẩu trấn, tập kích quân trại điền trang đã chết mất chín hỏ vệ.

Tuy Phùng Quả mang tới hơn mười quân tốt nhưng sức chiến đấu thủy chung không sánh được với hỏ vệ.

Thậm chí bọn họ cũng không sánh được với đám vận chuyển quân nhu của Trịnh Hoài An.

Hiện tại thủ hạ của Trịnh Ngôn Khánh chưa tới một trăm người.

Cũng may bọn họ chiến thắng liên tiếp nên không ai có dị nghị gì cả.

Tạ Khoa bọn họ xuống dưới chĩnh đồn sắp đặt, Trịnh Ngôn Khánh thì cùng với Hùng Khoát Hải và Hám Lăng phóng ngựa xông lên ngọn đồi.

Đứng ở trên gò núi có thể nhìn thấy Bình Nhưỡng ở phía xa xa, trên bầu trời mây đen rậm rạp, khiến cho lòng người cô đơn.

339. Chương 24: Vườn Không Nhà Trống.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 24: Vườn không nhà trống.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ca ca, khi nào chúng ta có thể về nhà?

Hùng Khoát Hải đứng ở sau lưng của Trịnh Ngôn Khánh nhin không được mà nhẹ giọng hỏi.

- Đại hắc tử, đệ nhớ nhà sao?

- Vâng.

- Còn A Lăng, người cũng nhớ nhà chứ?

A Lăng tuy không thể so với Hùng Khoát Hải nhưng cá tính hào phóng cũng biết nặng nhẹ, hiểu được tiến thoái.

Hắn cười cười nói:

- Thuộc hạ chỉ nhớ mẹ... Tuy nhiên hiện tại biết bà ấy vô cùng tốt, chỉ là không biết thuộc hạ còn được nhìn thấy bà ấy không.

- A Lăng người sợ không?

Khuôn mặt Hám Lăng đỏ bừng lắc đầu liên tục:

- Công tử, A Lăng không sợ.

- Ha ha không sợ là tốt rồi. Yên tâm ta cam đoan với các người sẽ đem các người trở về Huỳnh Dương.

Trở lại Huỳnh Dương ta còn muốn thu thập cái tên Trịnh Tĩnh kia.

Trong mắt của Trịnh Ngôn Khánh hiện ra một vòng lệ mang, nếu như không có Trịnh Tĩnh thì lúc trước Bình Nhưỡng tuy bại nhưng bọn hắn có thể dựa vào Nam Thủy đại doanh, tuy chưa chắc có thể phản kích đoạt lại thành Bình Nhưỡng nhưng cũng không đến nỗi phải trôi dạt khắp nơi, rơi vào kết cục ngày hôm nay.

Một nén nhang nhanh chóng trôi qua, Trịnh Ngôn Khánh cùng với Hùng Khoát Hải và Hám Lăng lên ngựa lao xuống gò núi.

Một đoàn tám mươi người 160 con chiến mã thừa dịp cảnh đêm yên tĩnh lặng yên ra khỏi núi Đại Thành, biến mất trong bóng đêm.

Ắt Chi Văn Đức sau khi đi tới Bình Nhưỡng lập tức thực hành chính sách vườn không nhà trống.

Dân chúng ở xung quanh Bình Nhưỡng đều đi vào trong nội thành, hắn cũng hạ lệnh cho quân rải rác quanh bình nguyên cũng toàn bộ phải vào trong thành.

Tất cả quân nhu nếu có thể mang theo thì mang nếu không thì đốt sạch, hắn quyết định trước khi thám thính được Trịnh Ngôn Khánh ở đâu sẽ không chủ động xuất kích.

Ắt Chi Văn Đức hiện tại cũng không rõ lắm Trịnh Ngôn Khánh có bao nhiêu binh mã.

Theo những quân tốt chạy loạn khỏi Trường Khẩu trấn thì bọn chúng thề sống thề chết nói Trịnh Ngôn Khánh có thiên binh vạn mã, Ắt Chi Văn Đức tuy không tin nhưng cũng dao động, Trịnh Ngôn Khánh từ đâu mà có được nhiều binh mã như vậy, chẳng lẽ là thiên binh thiên tướng?

Ắt Chi Văn Đức không tin La nhân và Bắc Tề nhân tham dự vào trong đó.

Nhưng xuất phát từ sự cẩn thận hắn vẫn đề nghị Cao Nguyên điều động sứ giả tiến về phía Bắc Tề và La Quốc hỏi thăm.

Ở La quốc thì còn đỡ có người phát hiện ra thì thể của Kim Đức Mạn, La quốc há có thể giúp đỡ Trịnh Ngôn Khánh? Ngược lại Bắc Tề mấy năm trước Cao ly từng đồ sát mấy vạn người Bắc Tề, tuy sau đó song phương giảng hòa nhưng cam đoan người Bắc Tề đã ghi hận trong lòng.

Mang theo tâm tình phức tạp, Ắt Chi Văn Đức ở Bình Nhưỡng đã qua buổi chiều đầu tiên.

Bình an vô sự tới ngày hôm sau, vẫn không thấy hành tung của bọn người Trịnh Ngôn Khánh.

Đúng lúc Ắt Chi Văn Đức nghi hoặc khó hiểu thì Nguyên Sơn lại có chiến báo, phát hiện ra tung tích của Trịnh Ngôn Khánh ở đây, quân chủ Phác Kim Xương trên đường dò xét bị phục kích, chết trận. Chẳng lẽ Trịnh Ngôn Khánh lại tới Nguyên Sơn?

Ắt Chi Văn Đức trong lòng kinh ngạc đồng thời hơi đắc ý.

Thoạt nhìn Trịnh Ngôn Khánh trong tay không có nhiều binh mã lắm, cho nên không dám cường công Bình Nhưỡng nên mới đánh Nguyên Sơn.

Thế nhưng mà hắn đến tận cùng là muốn gì? Tại sao trong chốc lát đánh Bình Nhưỡng, trong chốc lát tập kích Trường Khẩu trấn hiện tại lại phục kích Nguyên Sơn thành? Đến tận cùng hắn muốn gì, chẳng lẽ cứ một mực quấy rối như vậy sao?

Ắt Chi Văn Đức càng mở mắt vội vàng thượng tấu Cao ly vương.

Nhưng hắn chưa kịp viết thì từ khu Thái Bạch đã truyền tới một tin tức một tòa quân trại bị hủy, Tùy quân sau đó biến mất vô ảnh vô tung, khoảng cách từ Nguyên Sơn đến núi Thái Bạch khoảng một ngày lộ trình, Trịnh Ngôn Khánh rõ ràng trong vòng một ngày đánh hai nơi.

Ắt Chi Văn Đức bắt đầu phát giác tình huống mất đi khổng chế.

Đêm đó lại có người tới bẩm báo, Hán thành xuất hiện hành tung của Tùy quân.

Đứng ở trước địa đồ Ắt Chi Văn Đức lòng mảy mui chắt.

Trong tay hắn cầm hơn mười chiến báo, bản đồ đánh dấu cũng loạn lên.

Chỉ trong vòng bảy ngày ngắn ngủi, Cao Ly đã phát hiện ra mười chỗ có tung tích tùy quân.

Nguyên Sơn, Hán Thành Thái Bạch... kể cả thượng du Tát Thủy đều có hướng đi của Tùy nhân.

Tiểu đội ngũ này tuy số người không nhiều nhưng mà sức chiến đấu vô cùng ghê gớm và hung tàn, Ắt Chi Văn Đức nhìn những chỗ bị tập kích, trong lòng thầm nghĩ, Tùy quân rốt cuộc có bao nhiêu người? Bọn chúng tập kích bốn phía là vì sao?

Ắt Chi Văn Đức có danh tiếng là quý hồ lúc này cũng nghĩ không ra.

Hắn suy nghĩ một ngày xong ngày hôm sau tiến vào hoàng cung yết kiến Cao Ly vương:

- Vương thượng tùy cầu xảo trá khắp nơi tập kích, nhìn thì có vẻ lộn xộn.

- Lão thần tự đánh giá hồi lâu, phát hiện Tùy cầu dường như đánh không có mục đích, nhưng dụng ý chỉ sợ muốn điều động binh mã quân ta, làm nên cục diện hỗn loạn, khi đó bố phòng sơ hở bọn chúng sẽ vượt qua Tát Thủy trở về Liêu Đông.

Cao Nguyên mấy ngày này cũng không yên.

Hắn cất tiếng hỏi:

- Vậy Mạc Ly Chi cho rằng phải phản ứng thế nào?

- Lão thần ở Tát Thủy cùng với Bình Nhưỡng hai nơi này đều thực hiện kế hoạch vườn không nhà trống, cho dù không đem bọn chúng tiêu diệt nhưng cũng có thể khiến bọn chúng giảm sức.

- Tùy cầu luân phiên công kích diên trang cho thấy bọn hấn thiếu quân nhu và lương thảo, nếu như chúng ta phát động kế hoạch vườn không nhà trống, không được bao lâu, tùy cầu sẽ vô lực tái chiến, bên ngoài không ai giúp bọn chúng, lại không có tiếp tế, sắp tới mùa đông bùng xuống, bọn hấn cuối cùng sẽ không chiến mà loạn, đại vương có thể từ từ đánh bại, giết chết Trịnh Ngôn Khánh.

Cao Nguyên nghe được liên tục gật đầu.

- Mạc Ly Chi đã có phương án, vậy cứ theo như ông nói, từ hôm nay trở đi thi hành chính sách vườn không nhà trống, thu nhỏ phạm vi hoạt động của Tùy cầu, tuy nhiên Uyên Thái Tộ cần phải đóng ở biên cảnh Bắc Tề... Kim Bá Tịnh đã phái người tới đây tỏ vẻ muốn sau đầu xuân cùng chúng ta hợp công Bắc Tề, chia đều lãnh thổ của bọn chúng, lúc này nếu như để cho Đông đại nhân trở về Hải Phố chỉ sợ sẽ trì hoãn cuộc chiến năm sau.

Uyên Thái Tộ có thể không thể trở về?

Ắt Chi Văn Đức cũng không quan tâm lắm....

Lúc rời khỏi hoàng cung hấn cảm thấy mình dường như không để ý đến chuyện gì đó.

340. Chương 25: Phó Ninh..

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 25: Phó Ninh..

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhưng rốt cuộc không để ý đến cái gì thì hấn nghĩ không ra, trong nhất thời Ất Chi Văn Đức leo lên xe ngựa vẫn lẩm bầm:

- Trịnh Ngôn Khánh, người muốn thế nào đây?

Liêu Đông ba ngày tuyết rơi liên tục, từ Liêu Đông tới Bình Nhưỡng, ngàn dặm đất đều dày đặc tuyết đọng, lộ ra khí trời rét căm, ở vùng đồng quê lộ ra khí trời cô tịch.

Địch Du Thành ở Địch Du Lĩnh chính là nơi giam giữ tù binh của người Cao Ly.

Tù binh đánh Cao Ly thất bại, hơn hai mươi vạn đại quân bị tiêu diệt trên bờ sông Tát Thủy, tù binh sau đó cũng không tập trung tại một chỗ mà được phân tán ra.

Địch Du Lĩnh chính là thượng nguồn của Tát Thủy, mà Địch Du Thành cũng là căn cứ trọng điểm ở nơi này.

Ở trong thành giam cầm 2000 tên tù binh Tùy quân, tướng canh giữ ở Địch Du Thành có tên là Xa Lý Hán, cấp bậc phó tướng binh tào, dưới trướng có 400 tinh binh.

Họ Xa là tiện họ của người Cao Ly, nghe nói trước kia vì làm ra xe mà được họ.

Ở Cao Ly, Binh tào phó tướng cũng gần bằng quân chủ, Xa Lý Hán xuất thân ti tiện, mà được chức phó tướng một mặt là vì hấn đứng đứng theo phe, được Ất Chi gia tộc thưởng thức về sau trong vòng mười năm đã leo lên chức Binh tào phó tướng, ở Cao Ly đã là một chuyện rất giỏi, năm nay hấn ba mươi ba, tiền đồ xán lạn.

Xa Lý Hán được Ất Chi gia tộc thưởng thức, tuy một nguyên nhân là do hấn biết nịnh nọt nhưng bản lĩnh chân thật của hấn cũng không tệ.

Hấn cầm một cây đại khảm đao, uy phong dũng mãnh tính tình tàn bạo, rất dễ giết người, hành quân chiến tranh là một hảo thủ, ở trong quân cũng rất có uy vọng. Lúc Ất Chi Văn Đức đốc chiến Liêu Đông đã từng có thời điểm mang Xa Lý Hán đi, tuy nhiên không ngờ hấn sau khi xay rượu đã giết một đệ tử quý tộc, Ất Chi Văn Đức muốn bảo hộ hấn nên đem hấn tới vùng Địch Du Lĩnh nghèo nàn, một mặt là để dẹp bớt lửa giận của quý tộc một mặt là để Xa Lý Hán tỉnh táo, chờ thời cơ chín muồi sẽ điều hấn ra.

Nào biết cuộc chiến Liêu Đông kết thúc nhanh chóng, ba mươi vạn năm nghìn quân Tùy đại bại.

Xa Lý Hán không có cơ hội thi triển, chỉ có thể thành thật ở Địch Du thành.

Cũng may ở nơi này hấn tìm được niềm vui nếu không thì hấn đã sớm vì nhàm chán mà trở nên phát điên.

Tuyết rơi ngày càng nhiều, Xa Lý hấn mặc một chiếc áo bào bằng bông, trong tay cầm một ly rượu bằng đồng, há miệng lớn ra mà uống rượu.

Trong doanh tù binh có một khối đất trống.

Từ trong khối đất trống, có mười tù binh Tùy quân đang điên cuồng chém giết.

Có hai ba chiếc tử thi ở trong vũng máu.

Xa Lý hấn khoe miệng mở rộng, hưng phấn gầm rú:

- Giết chết bọn hấn... Đám tùy cầu, đem đôi phương giết hết, chiến thắng sẽ được ba cân thịt bò và một ly rượu ngon. Con mẹ nó, đám Tùy cầu này thật vô dụng, khó trách bị Mạc Ly Chi đánh cho tơi bời.

Những hầu cận ở bên cạnh cũng hò hét trợ vui cho Xa Lý Hán.

Xa Lý Hán đem đám tùy quân tù binh tập trung một chỗ hoặc là đơn đả độc đấu hoặc là quần chiến, nhìn đám quân Tùy tự chém giết lẫn nhau, máu chảy thành sông, Xa Lý Hán trong lòng vô cùng sảng khoái, lão tử không có biện pháp lên chiến trường nhưng lão tử có biện pháp thu thập các người.

Dù sao ai cũng không để ý tới những đám Tù binh này chết hay sống, thậm chí Tùy đế Dương Quảng cũng không để ý.

Giết chết một vài tên, đến đầu xuua năm sau, đám tù binh này sẽ bị đưa vào trong Dịch Du Lĩnh khai hoang.

Đến lúc đó có thể còn sống đi ra chỉ sợ cũng không còn bao nhiêu.

Ở trong trường giác đấu, hai gã tùy quân liên thủ giết chết địch nhân.

Xa Lý Hán cười to:

- Hai tên tiểu tử này khá hay, đoạt binh khí bọn hần lại, sắp xếp cho tốt.

- Xa binh tào, sắp xếp thế nào?

Xa Lý Hán nghĩ nghĩ:

- Tùy cầu chân tay mềm yếu, chém giết không sảng khoái... Xa Phúc Khang An, người mang mười người tới giáo huấn bọn chúng cho tốt, bọn chúng muốn uống rượu xem bản lĩnh của bọn chúng thế nào. Tùy cầu nếu các người có thể hô to ba tiếng, Tùy cầu đáng chết, lão tử sẽ thưởng rượu thịt cho các người... Ha ha ha ha...

- Liều đông man di đáng chết.

Hai gã tùy quân nghiêm nghị hô, vung binh khí trong tay ném về phía người Cao Ly.

Bọn họ còn tưởng chém giết chiến thắng xong còn được ăn cơm no, ai ngờ người Cao Ly không giữ lời, đã như vậy đằng nào cũng chết bọn họ đành liều mạng.

Tuy nhiên sau một hồi ác chiến, vết thương trên người bọn họ trở nên chồng chất.

Đám Cao Ly xung quanh người đông thể mạnh, vừa xông lên hai ba bước đã bắn mấy mũi tên trí mạng, đem hai gã Tùy quân ngã xuống vũng máu.

Xa Lý Hán hơi mất hứng.

Hần đang muốn tìm người giác đấu thì lại có thân binh báo lại:

- Binh tào, ngoài thành Tát Thủy có binh tào Phó Ninh, áp giải Tùy cầu đến đây.

- Phó Ninh?

Xa Lý Hán khê giật mình, vội vàng đứng dậy.

Hần chưa từng nghe nói đến cái tên Phó Ninh này, tuy nhiên hần cũng biết Phó thị ở Bình Nhưỡng là dòng dõi quý tộc.

Đương nhiên, Phó thị không thể cùng với Uyên tộc hay Ất Chi tộc sánh được, nhưng bọn họ cũng là nhị đẳng quý tộc, có nhiều nhân tài kiệt xuất.

Phó gia ở Bình Nhưỡng không chế mười bến cảng, có gia tài bạc triệu.

Đệ tử Phó gia nhiều người ở trong triều làm quan cho nên Xa Lý Hán không dám lãnh đạm, hần ở Dịch Du Thành chờ đợi một năm, cũng rất thông minh, biết rằng mình mặc dù có Ất Chi Văn Đức bảo hộ nhưng nếu đắc tội với những quý tộc kia cũng sẽ gặp tai họa.

Huống chi Phó gia và Ất chi gia tộc quan hệ mật thiết với nhau.

Nếu như đắc tội với người Phó gia, dù Xa Lý Hán được Ất Chi Văn Đức coi trọng thì cũng gặp phiền phức.

Xa Lý Hán nghĩ tới đây lập tức tiến ra Dịch Du Thành nghênh đón.

Tuy nhiên hắn vẫn rất cẩn thận, mặc áo giáp trụ quan, cầm hoành đao bên người phòng ngừa vạn nhất tên tiểu tử Phó Ninh này hung hăng, dù sao quý tộc ở Bình Nhưỡng đều ngạo mạn.

Sau lưng Phó Ninh có một trại binh mã, đều ăn mặc theo kiểu kỵ quân, áp giải hai mươi tên Tù quân tù binh, nhìn có vẻ phong trần mệt mỏi.

- Phó binh tào, mọi người đây là...

Phó Ninh ở trên ngựa chấp tay:

- Những tù cầu này muốn thừa dịp tuyết rơi vượt qua sông Tát Thủy may mà ta lúc tuần tra phát hiện ra, chém giết được hai mươi tên còn lại đều bị bắt. Tuy nhiên đường xá xa xôi vô cùng mệt mỏi, cho nên ta mang bọn họ đến những nơi này, thuận tiện muốn xin chén rượu của Xa phó tướng, không biết có được không?

Xa Lý Hán bắt giác nhíu mắt lại, nhìn qua đám tù binh.

Chỉ thấy trong đó có hai cự hán thân cao gần trượng, một trắng một đen, toát ra sát khí đậm đặc, trên mặt còn có máu đen, đám tù binh cũng tinh thần héo hon, áo giáp dơ bẩn, trong gió lạnh còn run run.

Hoài nghi trong lòng hắn sớm đã nhạt nhòa vô tung.

341. Chương 26: Đánh Địch Du Thành.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 26: Đánh Địch Du thành.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Xa Lý Hán vội vàng gật đầu cười to:

- Phó binh tào có thể quang lâm tới Địch Du thành, ta làm sao có thể không chào đón.

Người đâu, mau nhốt những Tù cầu này vào trong lao, đi sắp xếp chỗ ở cho Phó binh tào. Phó binh tảo, trong phủ đã bày biện tiệc rượu mong Phó binh tào quang lâm.

Phó Ninh vội vàng nói:

- Xa phó giám có ý tốt, Phó Ninh đâu dám chối từ.

Như vậy đi các người đi sắp xếp sau đó sẽ cùng với Phó tướng nâng cốc chung vui, thế nào?

- Có thể nhận ra được Phó Ninh đối với những binh sĩ dưới trướng này khá quan tâm nhưng ngẫm lại cũng có thể hiểu được, những loại đệ tử quý tộc như Phó Ninh này trong quân đội là tư binh.

Chỉ sợ cho dù là thất phẩm quan lại đối với những tư binh này của đệ tử quý tộc cũng phải e ngại vài phần.

Xa Lý Hán vội vàng gật đầu, sai người từ thủ hạ của Phó Ninh mà tiếp nhận tù binh, chợt nghe một tên vừa đi vừa mắng nói:

- Tiểu Bạch kiểm, đồ khốn kiếp nếu người không thi hành quỹ kế thì làm sao bắt được ta? Có giỏi thì buông ta ra cùng ta đánh ba trăm hiệp.

- Người này là ai?

- Một tên đội trưởng Tù cầu, hắn võ nghệ cao cường, đã mất hơn mười tính mạng mới bắt được, còn tên hắc đại cái ở bên cạnh hắn nếu như chúng ta không phải nhờ tuyết đọng, đem bọn chúng vây hãm lại thì cũng khó mà bắt được.

Hóa ra là dùng kế bắt giữ, Xa Lý Hán nhin không được mà nhìn lại hắc bạch đại hán, trong lòng thầm nghĩ, để cho hắc bạch đại hán này đấu với nhau, không biết ai có thể chiến thắng.

Hắn vội vàng đưa Phó Ninh đi vào trong thành.

Lúc Phó Ninh đi vào dưới trướng, một thiếu niên đưa hắc bạch đại hán đi vào khê gặt đầu với hai người bọn họ, hắc bạch đại hán liền đình chỉ giây dụa.

Xa Lý Hán sắp xếp doanh trại cho Phó Ninh, Phó Ninh mang theo người tiến vào bên trong.

Hắn cởi bỏ áo giáp, thay đổi một chiếc áo bông.

Đúng lúc này màn cửa được vén lên.

Một thiếu niên đội mũ vải mang theo hai võ sĩ đi vào trong lều.

- Trịnh Hoàn Nghi, Tạ Khoa bọn chúng cũng đã tiến vào, đoán chừng trong chốc lát sẽ dự tiệc với Xa Lý Hán.

Người phải tận lực kéo dài thời gian... chút nữa hành động khi đó người phải giữ Xa Lý Hán ở trong lều, Thẩm Quang và Phùng Quả khi đó sẽ đi tới, bảo hộ sự an toàn của người, nếu như không có gì bất ngờ, lúc trong thành có lửa cháy các người cần phải mau ra ngoài tụ hợp không được ham chiến.

Phó Ninh thần sắc ngưng trọng mà gặt đầu.

Thiếu niên này đúng là Trịnh Ngôn Khánh mà Phó Ninh chính là Trịnh Hoàn Nghi.

Sau khi rút khỏi Đại Thành sơn, Trịnh Hoàn Nghi mang theo Thẩm Quang và Phùng Quả bắt đầu đi tới Tát Thủy, Ngôn Khánh thì mang theo hồ vệ mỗi người hai con ngựa trong vòng mười ngày tập kích 16 quân trại diên trang phục kích Phác Xương Kim.

Mục đích của hắn chính là đảo loạn sự chú ý của người Cao Ly.

Tuy nhiên kết quả chiến đấu là người Cao Ly thi hành chính sách vườn không nhà trống, ý đồ áp súc bọn Trịnh Ngôn Khánh vào trong cốc.

Đúng lúc này mưa tuyết tràn đầy, Trịnh Ngôn Khánh sau khi tập kích Nguyên Sơn, lập tức bỏ chạy về phía Bắc, cùng với đoàn người Trịnh Hoàn Nghi tụ hợp ở gần Dịch Du Lăng.

Mười ngày khổ chiến, Trịnh Ngôn Khánh cũng tổn thất trầm trọng.

Mười hai hồ vệ chết trận làm cho hắn đau lòng không thôi, sau khi đến Dịch Du Lĩnh, Trịnh Hoàn Nghi cũng đã nắm rõ tình huống ở nơi này, xác định được bọn Mạch Tử Trọng sau khi thất bại đã bị cầm tù ở nơi này.

Cường công nhất định là không thể.

Không nói đến việc binh lực chênh lệch mà những hồ vệ mấy ngày nay chinh chiến cũng vô cùng mệt mỏi.

Vì vậy sau khi thương nghị Trịnh Ngôn Khánh quyết định mạo hiểm một lần.

Ngôn Khánh ở trong quân trướng bàn giao, trình bày tỉ mỉ từng chia tiết, bọn người Trịnh Hoàn Nghi liền nhớ kỹ trong lòng.

Lúc chạng vạng tối, Trịnh Hoài An tiến tới thông bẩm:

- Công tử, Xa Lý Hán phái người tới, mong công tử qua dự tiệc.

Trịnh Hoài An cùng với Trịnh Hoàn Nghi nói vài lời sau đó sửa sang y quan lại.

- Ngôn Khánh, ta đi dự tiệc đây.

Trịnh Ngôn Khánh lại dặn dò:

- Hoàn Nghi nhớ cẩn thận một chút.

Sau đó hắn quét qua hai người Thẩm Quang và Phùng Quả, hai người này đồng loạt gật đầu theo sau Trịnh Hoành Nghị đi vào quân trường.

Màn đêm từ từ buông xuống, hắc ám bao phủ Địch Du thành.

Gió từ phía Địch Du Lĩnh thổi tới trở nên rét thấu xương.

Trịnh Ngôn Khánh mặc y quan lại một tay cầm ngân tiên một tay thì cầm chặt một chiếc nỏ, đi thong dong hướng về phía tù binh quân doanh.

Ở bên cạnh hắn, Trịnh Hoài An theo sát.

Cách hắn vài chục bước, Đâu Hiếu mang the tùy tùng hỗ trợ, che giấu hành tích, theo sát Trịnh Ngôn Khánh.

Ở ven đường thỉnh thoảng lại gặp người Cao Ly tuần tra, nhưng không tiến tới gần cản hỏi thăm, bọn Trịnh Ngôn Khánh vô cùng thuận lợi đi vào trong tù binh doanh, ngẩng đầu lên thì thấy sắc trời đã tối.

Trịnh Ngôn Khánh thầm tán thưởng:

- Trịnh Hoành Nghị lần này có kinh nghiệm, hành sự thành thực chính xác hơn nhiều.

Quan trọng nhất là ngôn ngữ Cao Ly của hắn ngày càng chuẩn, biểu hiện ra một phong phạm mưu sĩ, chỉ sợ sau này tiền đồ bất khả hạn lượng.

- Người nào, mau thông báo tên họ.

Vệ binh ở tù binh doanh phát ra một tiếng thét chói tai, từ phía sau đi ra tới mấy người.

Trịnh Hoài An vội vàng cao giọng:

- Chúng ta là người dưới trướng Phó Ninh binh tào, để chúng ta tiến tới kiểm tra tình huống những tù binh kia một chút.

- Có lệnh bài của phó tướng không?

Trịnh Hoài An khẽ giật mình nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Ngôn Khánh gật đầu, một tay ở trong áo khoác nắm chặt nỏ thủ, lòng bàn tay ứa ra mồ hôi không ngừng.

Thủ nỏ này có thể bắn mười phát liên tục, nhưng cự ly chỉ rất gần, khoảng cách uy lực chỉ có tác dụng trong vòng mười lăm thước.

Trịnh Hoài An nói:

- Phó binh tào đưa tới một thẻ bài, nhưng không biết có phải là lệnh bài của Xa phó tướng không.

- Mau lấy ra xem.

Người Cao Ly rõ ràng buông lỏng cảnh giác, buông đao thương trong tay xuống.

Cùng lúc đó đám người Đâu Hiếu từ hai bên trong chỗ tối đi ra, Trịnh Ngôn Khánh tiến tới khoảng cách chỉ còn mười hai mươi ba bước với người Cao Ly, hắn đột nhiên bỏ áo khoác ra, thủ nỏ nhắm thẳng vào vệ binh.

Cơ quan đề xuống chỉ nghe từng tiếng xoẹt xoẹt mười mũi tên mang theo hàn quang lôm đốm bắn về phía vệ binh.

Đám vệ binh chưa kịp chuẩn bị người cầm đầu bị mũi tên bắn ngay giữa mặt, lập tức ngã xuống, Trịnh Hoài An cũng rút nỏ trong tay ra, cùng với Trịnh Ngôn Khánh đánh về phía đối phương.

Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên quanh quẩn trong đám quân doanh.

Vệ binh sau khi trải qua kinh hoàng đã gờ binh khí lên, muốn ngăn cản Trịnh Ngôn Khánh và Trịnh Hoài An.

342. Chương 27: Giải Cứu Tù Binh.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 27: Giải cứu tù binh.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Đậu Hiếu mang theo mười tên cung tiễn thủ đột nhiên như bóng ma lao ra, từng mũi tên như lưu tinh phóng tới, đám vệ binh không kịp chuẩn bị đã bị bắn ngã xuống mặt đất.

Cho dù như vậy động tĩnh ở ngoài cửa doanh vẫn kinh động đến vệ binh Cao Ly.

- Có gian tế.

Người Cao Ly nghiêm nghị hô lớn.

Chỉ thấy bọn người Đậu Hiếu lấy vải bố đã thấm dấm dầu mỡ bên trong nhanh chóng nhen lửa rồi ném về khắp nơi, từng đoàn ánh lửa xuất hiện, sau đó khuếch tán bốn phương tám hướng, trong chốc lát người Cao Ly nhất thời bị lửa vấy lên người, biến thành hỏa nhân, tiếng kêu thê lương vang lên quanh quẩn.

Trịnh Ngôn Khánh vùng ngán tiên, đánh tới vệ binh.

Đậu Hiếu, phá bỏ lồng giam.

Ngán tiên tung bay, hai gã vệ binh bị nện xuống mặt đất, Trịnh Ngôn Khánh cầm một thanh trường đao thân đao chuyển động, hóa thành một hàn mang lóng lánh, huyết quang sục sôi. Tuy nói Trịnh Ngôn Khánh dùng đao không tiện nhưng vẫn mang tới sát thương cực lớn.

Bên kia Trịnh Hoài An mang theo mấy người đánh bay những vệ binh ngăn cản.

Những vệ binh ở trong doanh nhân số cũng không nhiều chỉ có mấy trăm người thôi.

Đại đa số vệ binh đều ở trong ngũ say, không ngờ lại có người đánh tới, trong lúc mơ màng bọn họ lại bừng tỉnh dậy, tay cầm đao thương, thậm chí giày cũng không kịp đeo xuyên qua không gian nhỏ hẹp, Trịnh Ngôn Khánh thúc ngựa lên trước, áo quần bị máu tươi nhuộm đỏ, trường đao và ngán tiên trong tay lưu chuyển, một đường lao ra chém giết.

Từ nhỏ hần tập võ đã được danh sư chỉ điểm.

Võ nghệ của Trịnh Ngôn Khánh không hề kém, thậm chí là xuất chúng.

Tuy nhiên hần không động tay nhiệm phần lớn đều có Hùng Khoát Hải và Hám Lăng hai người này ra tay.

Nhưng bây giờ Hùng Khoát Hải và Hám Lăng không có ở đây, Trịnh Ngôn Khánh đành phải đại khai sát giới.

Đậu Hiếu mang theo người mở lồng giam ra, lớn tiếng la lên, ý bảo tù binh tham dự chiến đấu, nhưng lại có rất ít người lao ra, đại đa số thần sắc đờ đẫn tựa hồ như không hiểu chuyện gì.

Trịnh Ngôn Khánh giết chết hơn mười người xong cũng không ngừng ngăn cản vệ binh, lao vào bên trong.

Đậu Hiếu hơi nóng nảy nói:

- Hùng Khoát Hải, Hám Lăng, Trịnh công tử bị lớp lớp vòng vây, các người không ra tay còn đợi đến khi nào?

Tiếng la nhanh chóng bị thanh âm chém giết bao phủ.

Ở xung quanh lồng giam vốn yên lặng đột nhiên truyền ra một tiếng rống:

- Kể nào dám vậy ca ca ta?

Chỉ thấy một tiếng nổ mạnh, cửa tù đã bị khai mở.

Hùng Khoát Hải hai tay nâng xiềng xích từ trong tù lao nhanh ra, trợn mắt hổ lên.

- Ca ca, đừng vội kinh hoàng, hắc tử đã tới.

Hắn vừa nói chuyện đã vung thiết liên lên, làm ra chiêu hoành tảo thiên quân.

Vài tên vệ binh ngăn cản trước mặt hắn bị quét trúng kêu lên một tiếng thảm thương, Hùng Khoát Hải vừa phóng ra, Hám Lăng theo sát phía sau.

Đậu Hiếu vội vàng đi tới hai bước, trên người cầm lấy mạch đao, ném cho Hám Lăng.

- A Lăng, tiếp đao...

Hám Lăng cầm lấy, một tay cầm lấy mạch đao, miệng hét lên một tiếng, cùng với Hùng Khoát Hải một trái một phải giết người Cao Ly.

Hai người này vừa xuất hiện, vệ binh trong doanh trở nên bối rối vô cùng, ở trong nhà tù bỗng truyền tới một thanh âm quen thuộc.

- Đậu Lữ soái, mau mở cửa cho ta.

Đậu Hiếu theo tiếng nói nhìn lại thì thấy ở trong gian nhà tù, Mạch Tử Trọng dung mạo tiều tụy, tay nắm hàng rào lớn tiếng gọi.

Người này tinh thần không tệ nhưng so với lúc ở núi Đại Thành gầy hơn rất nhiều, Đậu Hiếu liếc mắt nhìn ra hắn vội vàng tiến lên, đem trường đao bổ nát cửa tù, Mạch Tử Trọng không nói nhiều lời thả người lao ra cầm lấy một thanh trường mâu, đâm thủng bụng một vệ binh Cao Ly.

- Các người còn không lao ra giết, chẳng lẽ muốn ở trong nhà tù để mọi rợ làm nhục, chém giết lẫn nhau hay sao?

Hắn vừa nói đã khơi dậy không ít nhiệt huyết của Tùy binh, bọn họ đều nhặt binh khí trong tay, gia nhập trong chiến trường, 2000 tù binh, tuy nói là bị chèn ép lâu, bụng ăn không no nhưng lần này liều mạng xông ra hung hãn vô cùng, lập tức chiếm thượng phong.

Người Cao Ly thì lại nằm trong vũng máu.

Trịnh Ngôn Khánh nhìn thấy tình huống này thì la lên:

- Ai đeo khăn trắng thì chính là huynh đệ... Ta chính là Vân Kỳ Úy Trịnh Ngôn Khánh, phụng mệnh bệ hạ tới đây tìm cách cứu viện các người. Cao Ly mọi rợ làm nhục chúng ta quá đáng, hôm nay cần phải báo thù rửa hận.

Thanh âm của hắn đã đè nén thanh âm thét giết trong doanh.

- Bệ hạ còn nhớ chúng ta, bệ hạ... phái người cứu chúng ta rồi.

Trong chốc lát đám tù binh Tùy quân lập tức vô cùng phấn chấn, nguyên một đám anh dũng lao ra, hướng về phía tù binh bên ngoài đánh tới.

Trịnh Ngôn Khánh một đao chém giết, Mạch Tử Trọng cầm trường mâu lao tới bên cạnh hắn.

- Trịnh giáo úy, mau theo ta.

- Làm gì?

- Tả đồn vệ tướng quân Tân Thế Hùng Tân tướng quân ở chỗ này... mau theo ta cứu ông ấy ra.

Trịnh Ngôn Khánh nghe được không khỏi ngạc nhiên.

Tân Thế Hùng? Tả đồn vệ tướng quân bị giam ở đây?

Tân Thế Hùng nằm trên một đồng rơm, áo quần trên người có nơi đã biến thành màu đen, phần bụng ứa ra không ít máu đen, lúc này không còn hình dáng của một tá đồn vệ kiêu dũng nữa, dung nhan tiều tụy xanh mét, nhìn không ra một chút huyết sắc, vài tên quân tốt ở bên cạnh vô cùng lo lắng nhìn hắn.

Thấy Trịnh Ngôn Khánh đến, đám quân tốt lập tức đứng dậy cảnh giác mà nhìn.

- Đừng sợ đây chính là Vân Kỳ Ủy Trịnh Ngôn Khánh, Trịnh công tử.

Mạch Tử Trọng vội vàng mở miệng, đám quân tốt liền yên tâm lui ra thành một con đường.

- Tân tướng quân tại sao lại ở đây?

Tân Thế Hùng hôn mê bất tỉnh, hấp hối nhìn Trịnh Ngôn Khánh. Trịnh Ngôn Khánh vội vàng bắt mạch, mạch của hắn đập rất yếu, sinh cơ như muốn đoạn tuyệt. Trịnh Ngôn Khánh nhìn không được dùng ánh mắt nhìn lại Mạch Tử Trọng.

Mạch Tử Trọng không trả lời.

Ngược lại một gã quân tốt bên cạnh Tân Thế Hùng nức nở nói:

- Sau cuộc chiến Tát Thủy, Tân tướng quân suất lĩnh chúng ta lui về Lang Lâm sơn khổ chiến mười bảy ngày vẫn không có ai ứng cứu, lương thảo cạn kiệt cuối cùng bị người Cao Ly đánh bại, tướng quân lúc lên núi bản thân đã bị trọng thương, Lang Lâm sơn sau khi bị công phá, chúng ta phá vòng vây không ngờ lại gặp Cao Ly đại quân.

- Toàn bộ tùy tùng hỗ trợ tướng quân đều chết trận chỉ còn lại mấy người chúng ta.

- Cũng may người Cao Ly không biết thân phận của tướng quân nên sau khi bị bắt bọn họ cũng giam lại.

343. Chương 28: Tân Thế Hùng.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 28: Tân Thế Hùng.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Mạch Tử Trọng lộ vẻ vô cùng bi ai mà khẽ nói:

- Tổ phụ ta cũng chết ở bờ Liêu Thủy.

- Sao?

Trịnh Ngôn Khánh chấn động, đôi mắt căng tròn.

Mạch Thiết Trọng chết trận ở Liêu Thủy?

Hắn thật sự không rõ lắm tuy nhiên cũng đúng, Mạch Thiết Trọng là nhân vật bậc này, trong lúc chinh chiến Cao Ly mà cũng chết trận. Trịnh Ngôn Khánh nhìn thoáng qua Mạch Tử Trọng, khẽ vỗ nhẹ vai của hắn, hắn cũng biết nói lời an ủi cũng vô dụng, loại người như Mạch Tử Trọng, ngôn ngữ an ủi không có tác dụng nhiều, hơn nữa nhìn dáng vẻ của Mạch Tử Trọng thì đã qua giai đoạn khó khăn.

- Mạch Tử Trọng, người mang người đi bảo hộ Tân tướng quân.

Trịnh Ngôn Khánh cầm lấy ngân tiên, trầm giọng nói:

- Chúng ta trước hết chém giết rồi tính sau.

- Được.

Mạch Tử Trọng gật đầu đáp ứng lại cho hơn mười người đi vào bên trong đờ Tân thế hùng, Trịnh Ngôn Khánh thì không quan tâm, sau khi hắn đi ra lao thất thì cùng với bốn người Hùng Khoát Hải và Hám Lăng tụ hợp tại một chỗ, đánh về phía vệ binh.

Lúc này Xa Lý Hán và Trịnh Hoành Nghị đã uống cạn nửa tuần rượu.

Ở bên ngoài rối loạn, Xa Lý Hán liền đặt ly rượu xuống quát to:

- Bên ngoài có chuyện gì xảy ra?
- Khởi bẩm Xa phó tướng, tù binh trong doanh đánh lén, hình như có Tùy quân đi vào trong thành.
- Tùy quân vào trong thành?

Xa Lý Hán lúc này uống rượu đã say, hắn nghiêm nghị quát:

- Điều này làm sao được? Tùy quân từ khi nào thì đi vào trong thành?

Hắn đi đến trước cửa ra vào mà nói:

- Lập tức xác minh tình huống.

Ở bên trong thân binh liền đi ra tìm hiểu tin tức. Xa Lý Hán lúc này bỗng nhiên giật nảy mình, cái gì gọi là Tùy quân tập kích? Tùy quân tại sao có thể xuất hiện ở nội thành mà đánh lén?

Thành trì này bình thường thủ vệ cực kỳ sâm nghiêm, Tùy quân muốn trà trộn vào là điều không thể.

Hôm nay chỉ có một đạo nhân mã Phó Ninh đi vào, chẳng lẽ là...

Trong lòng hắn bỗng nhiên lo lắng.

Trịnh Hoành Nghị này giờ vẫn đứng nguyên tại chỗ, Thẩm Quang ở đằng sau hắn không biết từ lúc nào đã rút ra một thanh kiếm sắc bén vô cùng, chỉ thấy Thẩm Quang phóng tới, người Cao Ly chưa hiểu chuyện gì thì Thẩm Quang đã đâm trúng Xa Lý Hán.

Xa Lý Hán tuy có uống chút rượu nhưng bản năng võ tướng vẫn còn.

Thẩm Quang một kiếm đâm tới hắn kêu lên một tiếng, dưới chân sải bước, lách mình ra phía sau, hắn quên mất hắn đứng ở cửa ra vào, liền va vào cánh cửa, ngã xuống mặt đất, hắn chưa kịp đứng lên thì Thẩm Quang đã tới trước mặt, nhắc chân lên đá thẳng vào tim, Long Hoàn kiếm thuận thế đảo một vòng, chỉ nghe Xa Lý Hán kèm thảm lên một tiếng cái đầu đã bị cắt mất, trên mặt đất nhuộm đỏ một mảng máu.

Cùng lúc đó, Thẩm Quang đá vào trường đao của Xa Lý Hán, trường đao bay vào trong sảnh, Trịnh Hoành Nghị liền nắm lấy.

Phùng Quả lấy từ trong tay áo ra một đoản đao, chém ngã hai tên tướng lĩnh Cao Ly ở bên cạnh.

Thẩm Quang tay cầm Long Hoàn kiếm đứng ở cửa ra vào.

Hàn quang lóe lên, chỉ thấy mấy thanh trường mâu bị kiếm quang chém đứt mấy tên thân binh không lao vào bên trong được.

Phùng Quả cùng với Trịnh Hoành Nghị ở trong đại sảnh, tướng lĩnh Cao Ly dường như bị giết không còn gì, sau đó cả ba cùng với Thẩm Quang đứng ở cửa ra vào ngăn cản người Cao Ly tiến công.

Ở trong thành, tiếng kêu ngày càng lúc càng lớn.

Người Cao Ly tuy có khí giới tốt nhưng Tùy quân lại chiếm ưu thế nhân số, lại muốn rửa nhục trước đây nên cực kỳ hung hãn.

Người Cao Ly trở tay không kịp, Xa Lý Hán bị giết, các binh sĩ như rắn mất đầu càng thêm đại loạn, cuối cùng Trịnh Ngôn Khánh mang theo đám người Hùng Khoát Hải xuất hiện, đám người Cao Ly không chống nổi chạy trốn lập tức, Trịnh Ngôn Khánh mang theo người tiến thẳng vào trong phủ nha.

Ở trong phủ nha đám thân binh thấy không cản nổi cũng tán loạn mà trốn.

- Ngôn Khánh.

Trịnh Hoành Nghị nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh tiến vào thì hưng phấn gọi.

Tuy nhiên đúng lúc này một tên thân binh Cao Ly đã dùng thương đâm tới, Trịnh Hoành Nghị muốn trốn tránh nhưng không còn kịp.

Nói thì chậm nhưng lúc đó thì rất nhanh.

Phùng Quả ném đoản dao xuống, ôm lấy Trịnh Hoành Nghị lăn xuống đất.

Trường thương đâm xuyên qua vai của hắn, Phùng Quả liền kêu rên một tiếng rồi té xuống đất.

Hai gã thân binh đánh về phía Phùng Quả, Thẩm Quang đã ngoài tầm cứu giúp.

Chỉ nghe thấy một tiếng sấm rền:

- Mọi rợ dám to gan đánh lên.

Hai luồng hàn quang phá không bay tới, hai thanh búa đã lấy mạng hai thân binh. Hùng Khoát Hải sau khi ra khỏi tù doanh, đã có được song phủ, như hổ thêm cánh, nơi hắn đi qua không biết có bao nhiêu người Cao Ly phải chetes.

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng chạy tới, nhìn thương thế của Phùng Quả.

Hắn bất ngờ phát hiện sắc mặt của Phùng Quả có vẻ không giống như lúc trước, tuy nhiên hắn không cần nhắc quá nhiều, lấy một tấm vải băng bó miệng vết thương, sau khi gọi Trịnh Hoành Nghị chiếu cố thì chỉ huy Hùng Khoát Hải đám người chiếm lĩnh phủ nha, đem những người Cao Ly ở bên trong đồ sát hầu như không còn, sau đó đưa Tân Thế Hùng tới nơi này.

Ở trong nội thành tiếng hò hét dần dần chấm dứt.

Tạ Khoa cùng với Đậu Hiếu bọn họ đã đuổi giết tan tác quân tốt Cao ly.

Tù binh quân Tùy dần dần hội tụ ở nha môn, Trịnh Ngôn Khánh ra lệnh cho Mạch Tử Trọng và Phùng Trí Đại hai người kiểm kê binh mã, còn hắn thì đi vào trong phòng, xem xét tình huống của Tân Thế Hùng.

Trong đám tù binh có quân y nhưng bị Cao Ly tạm giam nên không cách nào chữa trị cho Tân Thế Hùng được.

Sau khi chiếm được phủ nha, quân y lập tức có đất dụng võ, hắn tìm được trong phủ một ít dụng cụ và dược vật, lập tức công việc lu bu cả lên.

Thấy Trịnh Ngôn Khánh gọi vào chuẩn đoán bệnh cho Tân Thế Hùng, quân y vội vàng đứng dậy.

- Tướng quân tình huống thế nào rồi?

- Trịnh giáo úy, Tân tướng quân tình hình không được tốt lắm. Ông ấy trước khi bị bắt đã bị trúng tên về sau vẫn không được trị liệu thích đáng.

Hoàn cảnh tù thất vô cùng ác liệt, nhất thời trở nên rét căm.

Trịnh Ngôn Khánh gạt đầu an ủi quân y hai tiếng.

Sau đó hắn đi tới trước giường, lúc này quân y đã mở to mắt ra.

Môi của hắn run rẩy như muốn nói ra suy nghĩ của mình, nhưng hết lần này tới lần khác vì thân thể suy yếu nên vô lực, bàn tay chỉ có thể duỗi ra, nắm lấy tay của Trịnh Ngôn Khánh.

344. Chương 29: Phùng Vinh.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 29: Phùng Vinh.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Ngôn Khánh đã minh bạch ý của hấn liền khẽ nói:

- Tướng quân cứ yên tâm, Trịnh mỗ sẽ làm hết khả năng mang mọi người trở về.

Tân Thế Hùng cố gắng gạt đầu, dùng ngón tay chỉ về phía mấy quân tốt.

Những quân tốt này đều là người hỗ trợ của hấn, làm sao không hiểu ý tứ của Tân Thế Hùng.

Bọn họ vội vàng quỳ xuống nói:

- Tướng quân, chúng ta đều nghe theo Vân Kỳ Ủy Trịnh công tử điều khiển.

Tân Thế Hùng lúc này mới mỷ mẫn buông tay ra, cố gắng hết sức thở hổn hển, từ từ nhắm mắt lại.

Nhìn dáng vẻ của hấn chỉ sợ khó chống đến khi về Liêu Đông.

Trịnh Ngôn Khánh sau khi dẫn dò quân y một phen rồi mang người rời khỏi phòng, hấn vừa đi ra đã thấy Trịnh Hoành Nghị hấp tấp từ một gian phòng khác đi ra, sắc mặt đỏ bừng.

- Hoành Nghị, sao lại bối rối vậy?

Trịnh Hoành Nghị nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh đã luống cuống tay chân mà nói:

- Ngôn Khánh, Phùng Quả... Phùng Quả hấn...

- Phùng Quả làm sao?

Trịnh Ngôn Khánh lo lắng hấp tấp hỏi:

- Ngôn Khánh, Phùng Quả... là nữ nhân.

Trịnh Hoành Nghị hạ giọng bên tai của Trịnh Ngôn Khánh:

- Vừa rồi để khám bệnh cho hấn, ta mới phát hiện, hấn, hấn.... là nữ nhân.

Trịnh Ngôn Khánh hít sâu một hơi, kinh ngạc nhìn Trịnh Hoành Nghị.

- Phùng Quả là nữ nhân?

Trịnh Hoành Nghị như gà mổ thóc, gạt đầu liên tục.

- Để chút nữa ta kêu Phùng Trí Đại đi qua, cho hấn chiếu khán. Nói với quân y kia, chớ để lộ ra, nếu không ta sẽ lấy mạng hấn.

Ở trong quân, nếu như có nữ nhân ở đây thì chỉ có thể là doanh kỹ.

Nếu không trong quân mà có nữ nhân xuất hiện sẽ là điềm gở, Trịnh Ngôn Khánh đối với chuyện này không coi trọng nhưng nếu lan truyền ra ngoài thì sẽ gây cho người khác hiểu lầm, khi đó Phùng Quả khó có thể giữ được tính mạng.

Trịnh Hoành Nghị tuy không quá tình nguyện nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng đáp ứng. Mà lúc này Mạch Tử Trọng và Phùng Trí Đại cũng đã kiểm kê xong quân số, trở lại phủ nha.

Sau một hồi ác chiến, người Cao Ly trong thành cơ hồ chết trận hết.

Hồ vệ mang theo cũng chết mất ba mươi người.

Trong đó Trịnh Hoài An chết trận, Phùng Quả bị thương.

Mà tù binh Tùy quân cũng bị thương vong, binh mã vốn có 2000 người chết hơn bốn trăm người, người bị trọng thương mất đi sức chiến đấu cũng hơn ba trăm người.

Trịnh Ngôn Khánh nghe được thì lập tức đau đầu.

Hấn trầm ngâm sau đó quay lại nói:

- Thẩm Quang, lập tức mang Hám Lăng đi tìm Đậu Hiếu, để cho hắn thanh lý tất cả các xe ngựa ở trong phủ, kiểm tra toàn bộ, kho lương ở bên trong cũng phải kiểm kê, nhưng trước hết cho mọi người ăn một phen thỏa thích đã.

- Rạng sáng chúng ta nhất định phải rút khỏi nơi này.

- Mạch Tử Trọng, người mang theo tùy tùng của Tần tướng quân kiểm tra quân tướng, Phùng công tử, người ở lại ta có việc muốn hỏi người.

Phùng Trí Đại tuy không nguyện ý nhưng vẫn ở lại.

Ban đầu hắn ở huyện Dịch bị Trịnh Ngôn Khánh làm cho mất mặt, vốn không thoải mái, nhưng hiện tại Trịnh Ngôn Khánh đã cứu hắn.

Bất kể thế nào, Phùng Trí Đại có nguyện ý hay không thì cũng phải thừa nhận hắn phải nghe lệnh Trịnh Ngôn Khánh.

Vừa đi tới bên cạnh, Phùng Trí Đại đã ho nhẹ hai tiếng:

- Trịnh giáo úy, Phùng Trí Đại lần này đa tạ ơn cứu mạng của giáo úy.

Trịnh Ngôn Khánh không nói nhiều lời, cất tiếng nói ngay:

- Phùng Trí Đại, Phùng Quả là nữ nhân sao?

- Vinh Nhi?

Phùng Trí Đại giật mình sau đó cất tiếng hỏi:

- Vinh Nhi còn sống không? Nàng thế nào?

- Nói nhảm, nếu như không phải là Phùng Quả tìm được ta thì ta làm sao có thể tới đây cứu viện, làm sao biết các người bị tạm giam ở đây? Tuy nhiên vừa rồi nàng ta đã bị thương, phì phì phì, ý của ta nói, Phùng Quả tại sao lại là nữ nhân? Con mẹ nó, người cũng biết ở trong quân không được mang theo nữ quyết, đây là trọng tội mất đầu.

Phùng Trí Đại nghe nói Phùng Quả bị thương vốn cả kinh.

Nhưng sau đó lại nở ra nụ cười đắng chát:

- Ta đâu có muốn mang nàng ta theo, chỉ là nha đầu kia...

Hắn thấy bốn bề vắng lặng, thấp giọng giải thích với Trịnh Ngôn Khánh. Phùng Quả tên là Phùng Vinh, là người Cá Lý, hay nói cách khác mẹ của nàng là người Cá Lý, cho nên Phùng Vinh có một nửa huyết thống của người hán, nghe nói phụ thân của nàng là người hán nhưng tên là gì thì Phùng Trí Đại không rõ chỉ là từ nhỏ có giao tình với Phùng Áng, phụ thân của Phùng Trí Đại, cho nên Phùng Áng được sự ủy thác, thu dưỡng Phùng Vinh.

- Lúc Vinh nhi sinh ra, cha nàng có việc cho nên đem mẹ con nàng phó thác cho cha ta.

- Về sau tin tức không có, sống chết không rõ, cha ta thương mẹ con nàng, về sau mẫu thân Vinh nhi bị ốm chết, ta đã từng hỏi cha nàng là ai nhưng cha ta một mực không chịu lộ ra, ngược lại còn hung hăng mắng ta một trận.

Trịnh Ngôn Khánh không khỏi tò mò.

Phùng Vinh này xem ra cũng là một người có nhiều bí mật.

Tuy nhiên hắn vẫn hung dữ mà hỏi:

- Ta không quan tâm chuyện này, ta chỉ hỏi người người tại sao lại mang nữ nhân tới đây?

Phùng Trí Đại cười khở:

- Ta cũng không muốn, nhưng nha đầu kia lại vụng trộm đi theo ta, đến khi ta phát hiện thì đã tới quận Đông Lai rồi, về sau nàng ta võ nghệ cao cường, tâm tư tỉ mỉ cho nên ta dứt khoát để nàng ta ở bên cạnh, chuyện này ngoài ta ngay cả Mạch ca cũng không biết.

Trịnh Ngôn Khánh nghe được hung hăng vỗ đầu Phùng Trí Đại.

- Ta mặc kệ, chuyện này người dọn dẹp cho tốt, hiện tại chuyện này chỉ có Trịnh Hoành Nghị, ta người và quân y biết được thôi, từ giờ người phụ trách chiếu cố nàng, người biết phải làm thế nào rồi chứ?

Phùng Trí Đại không phải là người ngu, dĩ nhiên là biết Trịnh Ngôn Khánh đang muốn giúp hắn giữ bí mật.

Mang nữ nhân đi theo quân đúng là không phải chuyện lớn.

Nhưng vấn đề là đại quân liên tục bại trận nếu như chuyện này lan truyền ra gây chuyện không tốt Phùng Vinh sẽ là người chịu tội thay, khi đó Phùng Vinh khó có thể giữ được tính mạng, Phùng Đại Trí, thậm chí là Phùng gia đều bị liên lụy.

Chuyện này chỉ có bốn người biết, vậy thì xử lý dễ rồi.

Trịnh Hoành Nghị không nói ra, Trịnh Ngôn Khánh cũng không nói ra, về quân y chiếu cố Phùng Vinh, Phùng Trí Đại chỉ cần giết người diệt khẩu là xong.

Dù sao Trịnh Ngôn Khánh cùng với quân y không có giao tình, mà Phùng Vinh lại kẻ vai chiến đấu.

Trên khuôn mặt của Phùng Trí Đại hiện lên một vẻ cảm kích.

- Trịnh giáo úy yên tâm, ta sẽ sắp xếp thỏa đáng.

- Như thế thì tốt, người đi thay thế Hoành Nghị, thuận tiện ăn một chút, nghỉ ngơi thỏa đáng, đến đầu giờ dần chúng ta phải rời khỏi đây, còn nữa người không chỉ chiếu cố tốt cho Phùng Vinh, Tân tướng quân cũng phó thác cho người, có chuyện gì thì báo cho ta biết.

345. Chương 30: Ất Chi Sinh Tức Giận.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 30: Ất Chi Sinh tức giận.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Phùng Trí Đại khom người nói:

- Mặt tướng mình bạch.

Lương thảo thu được ở trong nội thành cũng không quá nhiều.

Sau khi ăn uống no nê, mỗi người được phân khẩu phần lương thực hai ba ngày, miễn cưỡng đủ số.

Trịnh Ngôn Khánh trong lòng cũng không thoải mái.

Tù binh gia tăng nhưng mà lại là gánh nặng, mục tiêu cũng lớn hơn, đặc biệt là vấn đề ngựa không đủ, đây là một đại phiền toái.

Trước đây hắn suất lĩnh trăm người, tung hoành Cao Ly dựa vào sự cơ động.

Nhưng mà hiện tại, kỵ quân đông tây gom góp cũng hơn ba trăm người, còn lại đều là bộ binh, như vậy hành quân sẽ chậm chạp. Còn nữa hắn và hủ vệ trước kia toàn từ biển máu chém giết mà đi ra, có thể nói là như tay với chân, nhưng hiện tại nhiều người, tâm tư cũng ngăn cách, làm sao có thể quân lệnh thống nhất.

Tuy nói hỏ vệ trước kia của hấn cũng từ một đám lính tản mạn mà ra nhưng hấn có đủ thời gian và không gian để gắn kết.

Hiện tại thu một đám lính mục tiêu đã bạo lộ.

Thời gian và không gian đều không đủ, hơn nữa tiết trời ngày càng lạnh, hấn cũng không có đủ thời gian để mọi người tin tưởng.

Người bình thường nói: Người nhiều thì xử lý mọi chuyện cũng tốt.

Nhưng nhiều người ngược lại lại phiền toái.

Trịnh Ngôn Khánh đứng ở trước địa đồ trầm tư suy nghĩ.

Mạch Tử Trọng đã kiểm kê tướng lãnh trong quân, đem danh sách tới trước mặt Trịnh Ngôn Khánh.

Hơn một nghìn tên tùy quân, trong đó có 27 người là lữ soái, giáo úy 16 người, tổng cộng chiến mã 217 con, xe ngựa 83 chiếc, áo giáp và quân giới hơn 400 bộ, mũi tên một vạn tám nghìn cái.

Trịnh Ngôn Khánh sau khi nhìn qua liền cảm thấy đau đầu, nếu như không phải có Tân Thế Hùng đang hôn mê chỉ sợ những tướng lãnh kia đã náo loạn, thậm chí là nội chiến.

Trịnh Ngôn Khánh suy nghĩ một lát rồi nói với Mạch Tử Trọng:

- Từ giờ trở đi, giáo úy trở thành lữ soái, lữ soái trở thành phó tướng, mỗi một lữ soái chấp chưởng tám mươi kỵ quân do hai người các người thống lĩnh, không có mệnh lệnh của ta bất luận kẻ nào cũng không được hành quân tự tiện, không kể quan chức, ai vi phạm giết không tha. Lữ soái chết phó tướng lên thay, phó tướng chết đội trưởng lên thay, đội trưởng chết phó đội trưởng lên thay.
- Mạch Tử Trọng, người cùng với Tạ Khoa cầm quân lệnh, lập tức chấp chưởng kỵ quân.
- Trịnh Hoành Nghị, truyền quân lệnh của ta xuống, giờ dần chúng ta bắt đầu xuất phát.

Mặt tướng tuân mệnh.

Lúc này Mạch Tử Trọng đã hoàn toàn nghe Trịnh Ngôn Khánh điều khiển.

Về phần có phục hay không Ngôn Khánh cũng rất băn khoăn, một khi biết được tin tức của Tát Thủy thành hấn sẽ phát động truy kích.

Tùy quân ở trạng thái này giao phong chính diện với người Cao Ly kết quả không khó nghĩ.

Mạch Tử Trọng nhin không được hỏi:

- Trịnh giáo úy, sau này chúng ta làm gì bây giờ?

Trịnh Ngôn Khánh chỉ vào một chỗ trên địa đồ:

- Hôm nay đã là mùa đông giá rét, mặt sông Tát Thủy đóng băng, đúng là lúc qua sông, theo như ta biết thì ở đây có một độ khẩu, lúc đó chúng ta có thể phát động tấn công vượt qua Tát Thủy.

Phái bắc chính là Lang Lâm sơn mạch.

Chỉ cần chúng ta có thể vượt qua Tát Thủy, tiến vào Lang Lâm sơn mạch sau đó tiến về phía Tây thì có thể tới Triều Tiên đạo. Tát Thủy đóng băng, lúc đó Áp Lục giang cũng đóng băng, chúng ta dùng sức mạnh vượt qua đó là kể như an toàn.

Mạch Tử Trọng và đám người kia không hện mà gật đầu đồng ý.

Từ khi Tát Thủy bị bại thì đây là lần thứ hai những tù binh này cảm thấy hi vọng về nhà.

Át Chi Sinh lúc này nắm chặt lấy dây cương, hai gò má bắt đầu run rẩy.

Tất cả mọi người có thể nhìn ra quân chủ Tát Thủy thành hiện tại đang vô cùng phần nộ.

Nghìn tính vạn tính cũng không ngờ rằng Trịnh Ngôn Khánh lại đánh lén nghênh đón tù binh Tù quân, ở ven bờ Tát Thủy hắn đã thiết lập trọng binh thủ vệ, lập kế vườn không nhà trống đồng thời bố trí đầy đủ, nhưng lần này hắn cảm thấy thật mất mặt.

- Tù cầu trốn ở hướng nào?

Ất Chi Sinh nghiêng răng nghiêng lợi mà hỏi.

- Khởi bẩm quân chủ, theo thám thính tìm hiểu thì Tù cầu trước buổi sáng đã rút khỏi thành, lui về phía Địch Du Lĩnh.

- Đuổi theo cho ta.

Ất Chi Sinh nghiêm nghị gào thét:

- Ta không tin một đám tàn binh bại tướng có thể ẩn náu ở trong rừng sâu, truyền quân lệnh của ta, đem quân trại ở ven bờ Tát Thủy toàn bộ xuất động, nhất định phải tìm kiếm bọn Tù cầu, bắt đầu diệt sạch.

- Vâng.

Đám lính kia vội vàng tuân mệnh phóng ngựa rời khỏi.

Nào biết lúc này, Ất Chi Sinh đột nhiên hô to:

- Khoan đã.

Đám lính truyền lệnh kinh ngạc nhìn lại phía hắn, Ất Chi Sinh nhắm mắt lại, giống như cố gắng kìm nén lửa giận trong lòng.

Một hồi lâu sau, hắn quát:

- Đem phòng vệ đồ của Tát Thủy tới đây.

Đám tùy tùng vội vàng mang địa đồ đến trước mặt Ất Chi Sinh, Ất Chi Sinh liền nhảy xuống lưng ngựa, trải rộng địa đồ ra mà quan sát, tất cả binh tướng đều nghi hoặc nhìn hắn không hiểu tại sao hắn lại muốn nhìn địa đồ Tù quân.

Sau một thời gian hắn hét lớn:

- Cao Xá Luân.

- Có mặt tướng.

Một tướng lãnh gầy gò tiến ra hành lễ về phía Ất Chi Sinh.

- Người mang binh mã đuổi theo truy kích Tù quân, nhất định phải làm ra động tĩnh, đây là quân chủ lực truy kích của ta, người có minh bạch không?

Cao Xá Luân chính là phó tướng binh tào, vương thất đệ tử Cao Ly.

Đối với Ất Chi gia tộc hắn xưa nay vô cùng kính nể Ất Chi Văn Đức chủ trì cuộc chiến Tát Thủy, đánh bại Tù quân.

Sau này đối với Ất Chi Sinh, hắn cũng tôn kính như vậy.

- Mặt tướng minh bạch.

Hắn tuy không rõ lắm dụng ý của Ất Chi Sinh nhưng đại khái cũng hiểu được ý đồ của Ất Chi Sinh.

Nói cách khác, Ất Chi Sinh không muốn gây phiền toái lớn đối với Tù quân mà chỉ muốn bảo trì sự áp lực với bọn chúng mà thôi.

Ất Chi Sinh cũng không giải thích nhiều, chỉ khoát tay bảo Cao Xá Luân đi hành động.

Tướng lãnh bên cạnh nhin không được mà tò mò hỏi:

- Quân chủ tại sao lại để một mình tướng quân Cao Xá Luân truy kích? Chỉ sợ một mình tướng quân thì khó có thể tiêu diệt Tùy binh.

- Ta vốn không trông cậy hẳn đi tiêu diệt Tùy cầu.

Ánh mắt của Ất Chi Sinh hiện ra một lệ quang, khoe miệng nhếch lên, hiện ra vẻ thâm lãnh:

- Trịnh Ngôn Khánh, không hổ là đệ tử của Trương Tôn Thịnh, từng bước làm nên kỳ chiêu làm cho người ta phải kính phục, bất quá ta nhất định phải cho ngươi thất bại trong gang tấc.

Sau đó hắn nghiêm nghị quát:

- Truyền lệnh tam quân, vượt qua Tát Thủy, trong vòng hai ngày nhất định phải tới Lang Lâm Sơn, ai dám làm trễ quân cơ giết chết bất luận tội, đồng thời cũng bị liên lụy tới tam tộc.

346. Chương 31: Trúng Mai Phục.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 31: Trúng mai phục.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Cao nguyên Cái Mã ở phía bắc bán đảo Triều Tiên.

Ở phía bắc là Ấp Lục Giang, ba mặt núi vây quanh, theo thứ tự là Ma Thiên Lĩnh, Lang Lâm Sơn cùng với Phó Chiến Lĩnh, ở đây cũng là con đường phải đi qua Tát Thủy.

Trịnh Ngôn Khánh điều binh rời khỏi thành ngày đêm tiến ở trong núi.

Ở phía sau lưng không ngừng truy binh khiến cho Trịnh Ngôn Khánh không dám chậm chạp, lần hành quân này kiệt lực, đường núi gập ghềnh cộng thêm với rất nhiều thương binh, thời tiết của Cao Ly lại vô cùng giá lạnh nên nguy hiểm trùng trùng điệp điệp.

Lúc đi ra khỏi Dịch Du Lĩnh, còn tới một nghìn năm trăm người mà hiện tại chỉ còn hơn một nghìn người mà thôi.

Cũng may là lương thảo mang theo sung túc, không lo đói khát, nhưng mà hành quân này khiến cho một đám trở nên hữu khí vô lực.

Sáng sớm, Trịnh Ngôn Khánh đã thấy được độ khẩu Tát Thủy.

Nơi này còn gọi là Phong Nam độ, là độ khẩu duy nhất từ Dịch Du Lĩnh tới đây.

Bởi vì nơi này tựa vào Dịch Du Lĩnh, lại vắng vẻ nghiêm mật ít có người biết, Trịnh Hoành Nghị sau khi tìm thiếu Phong Nam độ chỉ có một trại binh mã, mùa đông sông đóng băng có thể đi qua, chấp nhận được tới năm cỗ xe ngựa đi qua đồng thời cũng không sao. Phía Bắc nơi này chính là phong khẩu Lang Lâm Sơn, sau khi tiến vào phong khẩu, xuyên qua Lang Lâm sơn là có thể tiến về Ấp Lục Giang.

Trịnh Ngôn Khánh không dám lãnh đạm liền triệu tập quân ngũ chuẩn bị công kích Phong Nam độ.

Nhưng sau đó rất nhanh có thám mã hồi báo Phong Nam độ không một bóng người, không có tung tích của người Cao Ly.

- Hoành Nghị, Phong Nam độ không có chút binh mã nào sao?

Trịnh Hoành Nghị gãi đầu nói:

- Ta đích xác nghe người dân địa phương nói nơi này có một trại binh mã, khi nào rút khỏi ta cũng không rõ lắm.

- Có phải người Cao Ly thực hiện chính sách vườn không nhà trống, vì ngăn cản binh mã chúng ta không được nên tự hủy bỏ không?

Tạ Khoa nhin không được suy đoán nói:

- Gần đây chúng ta tập kích quân trại của người Cao Ly và điền trang của bọn họ khiến cho họ có không ít thương vong.

Trên lý luận mà nói, giải thích này của Tạ Khoa không phải là không thể tiếp nhận.

Nhưng Trịnh Ngôn Khánh đã cảm giác thấy mắt trái nháy liên tục, chẳng lẽ người Cao ly đã phát hiện ra ý đồ của hắn? Không thể, người Cao Ly vẫn một mực ở sau truy kích mà.

- Mạch Tử Trọng, người mang trọng binh qua sông, điều tra tình huống.

Trịnh Ngôn Khánh vừa ra lệnh, Mạch Tử Trọng lập tức đáp ứng mang theo trọng kỵ nhanh như điện chớp qua sông, sau đó hắn truyền tới tin tức, ở bên kia sông cũng không có tung tích của người Cao Ly, hết thấy đều bình thường.

- Mệnh cho Đâu Hiếu, chuẩn bị qua sông.

Vẫn như cũ không có động tĩnh gì.

Trịnh Ngôn Khánh tuy trong lòng bất an nhưng đã đến đây thì trở về chỉ có con đường chết.

Cho nên hắn hạ lệnh toàn quân nhanh chóng qua Phong Nam độ.

Một đội nhân mã sau đó qua Phong Nam độ vẫn không có chuyện gì bất thường.

- Truyền lệnh tam quân, đi qua Phong Khẩu, tiến về Lang Lâm sơn.

Trịnh Ngôn Khánh rất rõ ràng thời gian cấp bách, vì vậy hạ lệnh cho binh mã hành quân hướng về phía Phong Khẩu Lang Lâm sơn, gấp rút tiến lên.

Nhìn thấy khoảng cách với Phong Khẩu ngày càng gần.

Trịnh Ngôn Khánh trong lòng cảm thấy bất an mãnh liệt.

Từ xa nhìn lại, Lang Lâm Sơn yên tĩnh dị thường, nhưng yên tĩnh này lại khiến cho Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy không thích hợp.

Đội ngũ trước mắt tới gần Phong khẩu, Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên hạ lệnh cho tam quân đình chỉ tiến lên.

- Ngôn Khánh tại sao lại đình chỉ tiến lên.

- Các người chẳng lẽ không thấy rằng ở trong cánh rừng này vô cùng yên tĩnh sao.

Đám người Trịnh Hoành Nghị kinh ngạc nhìn hắn, khó hiểu hỏi:

- Yên tĩnh chẳng lẽ không tốt sao, còn nữa, hiện nay trời rét, yên tĩnh một chút cũng là bình thường. Ngôn Khánh huynh đa nghi quá rồi, có phải huynh trông gà hóa cuốc không?

Trông gà hóa cuốc?

Trịnh Ngôn Khánh vẫn do dự như trước.

Tuy nhiên hắn cũng hiểu rõ hiện tại không thể cân nhắc thời gian nhiều.

Đội ngũ dưới trướng mặc dù nhiều rồi nhưng tâm tư lại không thống nhất, không thể sánh với hổ vệ trước kia hắn nói gì thì nghe vậy.

Trịnh Ngôn Khánh cắn răng một cái:

- Tam quân tiến lên mau chóng qua Phong khẩu.

Lời nói còn chưa dứt chỉ thấy trên dãy núi đột nhiên có mấy con chim rừng bay ra loạn xạ, Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình ý niệm xoay chuyển, hẩn quát to một tiếng chỉ nghe một hồi thanh âm tù và vang lên quanh quẩn ở trên không trung, binh mã Cao Ly từ bốn phía lao ra chém giết.

Có người lớn tiếng hô lên:

- Bắt sống Trịnh Ngôn Khánh, ai bắt sống được thưởng vạn kim.

Trong chốc lát Tù quân đại loạn.

Từng đội từng đội binh mã Cao Ly từ trong rừng xông ra, cầm lấy đao thương tấn công.

Trịnh Ngôn Khánh kinh hãi hẩn vội vàng cầm giáo xem tình thế.

Tuy nhiên hiện tại không có thời gian cho hẩn cân nhắc quá lâu, Trịnh Ngôn Khánh liền la lên nói:

- Xông về phía trước, chỉ cần qua được Phong khẩu là có thể có được con đường sống.

- Đại hắc tử, A Lăng.

- Hai người các ngươi lập tức hiệp trợ cho Mạch Tử Trọng mở con đường máu ở Phong Khẩu, vô luận thế nào cũng phải để cho đại quân vượt qua được Phong Khẩu.

- Tuân mệnh.

Hùng Khoát Hải và Hám Lăng không nói nhiều lời, thúc ngựa phóng ra ngoài Phong Khẩu.

Lúc này khắp núi đồi, người Cao Ly đã tới tràn ngập, Tù quân sau khi trải qua bối rối cũng chỉ có con đường xông về phía trước, liều chết đánh mà thôi. Trịnh Ngôn Khánh mang theo Thẩm Quang và Đậu Hiếu áp sát phía sau, ngăn cản người Cao Ly trùng kích, có một số Tù quân ngồi xuống mặt đất, rút binh khí đi, lộ vẻ đầu hàng.

Cao Ly cũng không bỏ qua những người này điên cuồng chém giết, khiến bọn họ trở thành một đồng thịt nát.

Cũng khó trách, Trịnh Ngôn Khánh giết chóc người Cao Ly rất nhiều đặc biệt là đánh xong một trận lại giết toàn bộ dân chúng, cho nên Ất Chi Sinh hạ lệnh, bất kể đầu hàng hay không cũng phải giết, điều này tuy khiến quân Tù khiếp vía nhưng cũng khiến cho bọn chúng bị bức bách phải chiến đấu.

Song phương chém giết một hồi, Tù quân vừa đánh vừa lui.

Phong khẩu tuy có người Cao Ly tọa trấn nhưng Mạch Tử Trọng, Hùng Khoát Hải và Hám Lăng điên cuồng trùng kích bọn chúng cũng không ngăn nổi.

Một thông lộ ở sơn khẩu khai mở, Tù quân lập tức lui vào trong núi.

Trịnh Ngôn Khánh vừa cầm mã giáo vừa cầm tiên, mã giáo nhấc lên, ngân tiên lập lòe, chỉ thấy máu nhuộm đỏ chinh bào của hẩn, thân ngã đầy đất.

- Ngôn Khánh, mau bỏ đi.

Đậu Hiếu sau khi đưa quân vào trong sơn khẩu đã quay đầu lại nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh trong đám loạn quân.

Hẩn quay đầu ngựa cầm thương chém giết, Thẩm Quang và Hám Lăng hai người cũng dùng sức bật một cỗ xe chứa đầy dầu mỡ ra, Hùng Khoát Hải anh dũng vung đại búa, giết người trong loạn quân mở một con đường máu, Trịnh Ngôn Khánh cùng với Đậu Hiếu hai người cùng nhau chém giết vượt qua vòng vây.

347. Chương 32: Đậu Hiếu Chết.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 32: Đậu Hiếu chết.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Ba người sau khi tiến vào sơn khẩu, Thảm Quang đánh hỏa tập.

Trong chốc lát ánh lửa bùng cháy, phong tỏa Phong Khẩu.

Người Cao Ly muốn đuổi theo nhưng đại hỏa ngăn cản lại, bọn họ liền tức giận tới cực điểm, Ất Chi Sinh nổi giận lôi đình, tình huống này mà vẫn không giết được Trịnh Ngôn Khánh, không lẽ hắn có thiên thần bảo hộ? Không được, tuyệt đối không thể tha cho hắn.

- Đuổi theo cho ta, nhất định phải bắt được Trịnh Ngôn Khánh.

Ất Chi Sinh gào thét khản giọng:

- Cho dù là lên trời xuống đất cũng không thể buông tha, truyền mệnh lệnh của ta, ai giết được Trịnh Ngôn Khánh, thăng quan ba cấp, tiền thưởng vạn lượng.

Giờ khắc này, Ất Chi Sinh đã vô cùng điên cuồng.

Tâm tình của Trịnh Ngôn Khánh lúc này đã trở nên lộn xộn, hắn suy nghĩ mãi mà không hiểu tại sao người Cao Ly lại đoán ra được ý đồ của hắn? Ở Dịch Du Lĩnh hắn rõ ràng có đại đội nhân mã đuổi theo nhưng tại sao ở Phong Khẩu lại gặp phục kích của người Cao Ly? Nếu như không phải có Hùng Khoát Hải và Hám Lăng hỗ trợ thì hắn đã dữ nhiều lành ít.

Bình Nhưỡng Tùy quân chiến bại nhưng đối với Trịnh Ngôn Khánh mà nói, bán đảo Triều tiên chính là nơi hắn tung hoành ngang dọc.

Có lẽ lúc trước hắn thuận lợi quá mức.

Từ Nam tới Bắc, từ Đông tới Tây, cơ hồ là bách chiến bách thắng, không nơi nào là không đánh được, khiến cho Trịnh Ngôn Khánh vô cùng hưng phấn.

Bịch.

Sau lưng của Trịnh Ngôn Khánh bỗng nhiên truyền tới một thanh âm trầm đục.

Trịnh Ngôn Khánh phục hồi tinh thần nhìn lại, hoảng sợ phát hiện ra Đậu Hiếu từ lúc nào đã ngã xuống ngựa, nằm yên trên mặt đất không nhúc nhích.

- Đậu Hiếu.

Trịnh Ngôn Khánh hoảng sợ nhảy xuống chiến mã.

Tạ Khoa bọn họ lập tức tản ra, kinh ngạc nhìn về bốn phía.

Sắc mặt của Đậu Hiếu trở nên tái nhợt, lúc này từ trong bụng của hắn ứa ra từng luồng máu tươi, khi Trịnh Ngôn Khánh tiến đến hắn thở ra một hơi. Trịnh Ngôn Khánh khẽ vạch chiến bào ra thì hoảng sợ, trên mình của Đậu Hiếu đã có vết thương hình răng cưa, từng dòng máu trôi ra ngoài vết thương. Nhìn vết thương này, đầu óc của Trịnh Ngôn Khánh vang lên từng thanh âm ông ông, không biết phải làm sao.

Nghĩ đến vừa rồi phá vòng vây, thương tích của người Cao Ly gây nên.

Thương tích hình răng cưa này chính là giáo do người Cao Ly bố trí, tuy nhiên lúc đó mọi người bề bộn chém giết không ai chú ý, cuối cùng Đậu Hiếu bị trọng thương, nhưng hắn cố gắng chống cho tới bây giờ.

- Đậu Hiếu, Đậu Hiếu.

Trịnh Ngôn Khánh không dám dùng lực, một tay bụm lấy vết thương của Đậu Hiếu, đem ruột của hắn đút trở lại một bên la lớn:

- Kim sang được, mau lấy thuốc kim sang cho ta.

Tạ Khoa vội vàng lấy từ trong túi ra một lọ kim sang, đưa cho Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh Ngôn Khánh chuẩn bị chữa cho Đậu Hiếu, Đậu Hiếu đã dùng cánh tay đầy máu cầm lấy tay của Trịnh Ngôn Khánh:

- Ngôn Khánh không cần lãng phí, ta sợ không xong rồi, ta thật hối hận không thể cùng người chiến đấu tiếp, không thể cùng người về nhà.

- Đậu Hiếu, người không được nói năng bậy bạ, mau cầm máu lại rồi chúng ta nghĩ biện pháp.

Đậu Hiếu lại nở ra nụ cười:

- Đại trượng phu đem da ngựa bọc thây, Ngôn Khánh người nói thử xem, ta hôm nay. có xứng là đại trượng phu không?

- Người không phải là đại trượng phu thì có ai xứng nữa?

Trịnh Ngôn Khánh giọng nói hoảng loạn, ôm Đậu Hiếu không biết làm sao.

Mặc dù hấn có linh hồn hai đời nhưng gặp phải tình huống này cũng không biết phải làm sao cho phải.

- Ngôn Khánh, dẫn ta về nhà.

Trên mặt của Đậu Hiếu hiện ra một quang mang màu đỏ, hấn tỏ vẻ không cam lòng:

- Chỉ tiếc ta còn thiếu người ba lời hứa, không cách nào hoàn thành, Ngôn Khánh trong nhà ta còn có cha mẹ và ấu đệ, người nếu còn sống kính xin chiếu ứng cho họ.

- Ta biết rồi, ta biết rồi.

Trịnh Ngôn Khánh trong lòng đau xót không ngừng.

Tính ra hấn và Đậu Hiếu đã kết bạn tám năm.

Ngày đầu hấn trượng nghĩa ra tay không ngờ lại quen được Đậu Hiếu, sau đó lại cùng hấn tham gia cuộc chiến, chiến thắng Mạch Tử Trọng, từng tràng cảnh hiện ra trong đầu Trịnh Ngôn Khánh, nhớ tới lúc Bình Nhưỡng chiến bại xong, Đậu Hiếu tận tâm tận lực vì Trịnh Ngôn Khánh, chịu mệt chịu nhọc, chưa có một câu than phiền nào, bây giờ Trịnh Ngôn Khánh phát hiện ra mình chưa chú ý nhiều đến hấn.

Trịnh Ngôn Khánh nể trọng Tạ Ánh Đăng, coi trọng Thẩm Quang và Trịnh Hoành Nghị, thậm chí Hùng Khoát Hải, vị trí trong lòng hấn đều vượt xa Đậu Hiếu.

Nhưng hôm nay hấn chết rồi.

Trịnh Ngôn Khánh mới cảm thấy Đậu Hiếu quan trọng.

- Đậu Hiếu, người yên tâm, mẹ của người sẽ là thân sinh chi mẫu của ta, huynh đệ của người là huynh đệ của ta, ta cam đoan sẽ không để mọi người ủy khuất.

Đậu Hiếu từ từ nở ra một nụ cười, sau đó nhắm mắt lại.

Trịnh Ngôn Khánh ngây ngốc trong dây lát, đột nhiên đặt thi thể của Đậu Hiếu lên lưng ngựa, buộc chặt lại.

sau đó hấn xoay mình lên lưng ngựa nhìn qua đám Tạ Khoa:

- Còn nghĩ gì nữa, lập tức rút lui.

Tạ Khoa như tỉnh mộng, vội vàng lên ngựa, theo Trịnh Ngôn Khánh tiến về phía Lang Lâm sơn.

Trên đường đi tâm tình của mọi người đều rất nặng, ai cũng vô tâm nói chuyện, ước chừng sau vài dặm Trịnh Ngôn Khánh đã vượt qua đại đội nhân mã.

Nhìn sĩ khí của mọi người tâm tình của Trịnh Ngôn Khánh càng thêm trầm trọng.

Mười đạo đội ngũ đã mất đi năm đạo, từ lúc rời khỏi Định Du Lĩnh có tám mươi ba cỗ xe ngựa hôm nay chỉ còn lại năm sáu chiếc, Mạch Tử Trọng kiểm kê nhân số thì còn chưa đến 500 người nói cách khác đánh một trận ở Phong Khẩu xong Trịnh Ngôn Khánh đã mất đi một nửa binh mã.

Trong đó có không ít người bị thể lửa hung mãnh ngăn ở ngoài sơn khẩu.

Trịnh Ngôn Khánh sắc mặt âm trầm, sai người chặt củi hỏa thiêu thi thể Đậu Hiếu, dù sao hiện tại cũng ở sâu trong núi cũng không cần phải lo lắng người Cao Ly truy đuổi. Trong chốc lát tâm tình của Trịnh Ngôn Khánh trở nên mờ mịt.

- Kế tiếp phải làm sao cho phải?

Ý đồ của mình đã bị người Cao Ly phát hiện, bây giờ từ Lang Lâm sơn tới Áp Lục giang chỉ sợ khó khăn càng thêm trùng điệp, kế hoạch thất bại, Tùy quân trở nên ử rử, giống như một đám xác không hồn, mang theo một đám người như vậy thì làm sao có thể phá vòng vây trùng trùng điệp điệp mở một đường máu đây?

ở Phong Khẩu huyết chiến một hồi, người Cao ly đã chém giết hơn sáu trăm Tùy quân.

Triều đình Cao Ly sau khi biết được lập tức vui mừng, Cao Nguyên cười to không ngớt, thiết đại yến với quần thần.

- Trịnh tặc tàn sát bừa bãi nước ta nửa năm, cả triều đình đều thúc thủ vô sách, duy nhất Ất Chi Sinh giành chiến thắng, đây đúng là trụ cột của quốc gia.

348. Chương 33: Làm Loạn.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 33: Làm loạn.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Cao Nguyên lập tức phong Ất Chi Sinh là đại đô đốc Lương Giang, Binh bộ thị lang.

Cũng hạ chiếu động viên để Ất Chi Sinh không ngừng cố gắng, tất yếu phải tiêu diệt toàn bộ nhân mã của Trịnh Ngôn Khánh.

Ất Chi gia tộc vừa rồi gặp tai nạn lần này nhờ vậy mà một lần nữa được trọng thưởng.

Có thể thấy được Trịnh Ngôn Khánh ở Bình Nhưỡng tàn sát nửa năm đã trở thành nguy hại rất lớn với Cay Ly, hắn hạ sát một vương tử, hai quân chủ, một binh tào phó tướng, một công chúa La quốc, ngoài ra còn có năm mươi quân trấn bị tập kích, 67 binh tào bị giết thôn trang bị tàn sát vô số làm cho mười vạn dân chúng không yên phải trốn vào trong thành.

Những thứ này do hơn một trăm người Trịnh Ngôn Khánh gây ra, thậm chí sức phá hoại so với Tùy quân công phá Bình Nhưỡng còn lớn hơn.

Ất Chi Văn Đức đối với chuyện này cũng cao hứng nhưng hắn không hiểu sao lại có một vẻ lo lắng.

Phong Khẩu trấn đại thắng nói toạc ra là do Trịnh Ngôn Khánh bố trí khinh địch.

Hôm nay gặp đại bại Trịnh Ngôn Khánh sẽ càng thêm cẩn thận, hơn trăm binh mã này tàn sát Cao ly bừa bãi, nếu như để bọn hắn đào tẩu thì tôn nghiêm ở đâu? Nhưng muốn tiêu diệt toàn bộ thì đúng là không phải một chuyện dễ dàng.

Hoàng đế nhà Tùy sau khi triệt binh xong, cũng không có ý định dừng tay.

Từ Trung Nguyên truyền tới tin tức, hoàng đế nhà Tùy chính thức tập hợp lại chờ đợi thời cơ.

Dựa theo thời gian thì chậm nhất là đến tháng ba đầu xuân nhà Tùy đại quân sẽ một lần nữa công kích, khi đó loạn trong giặc ngoài, cho nên trước khi đại quân nhà Tùy tập kết phải tiêu diệt binh mã của Trịnh Ngôn Khánh, sau đó dùng toàn lực chống cự đại quân nhà Tùy.

Hiện nay đã là trung tuần tháng mười, gió rét ngày đông càng mạnh.

Át Chi Văn Đức lập tức phái người báo với Át Chi Sinh, phong tỏa Lang Lâm sơn, thông qua Áp Lục Giang triệu tập binh mã hai bờ Tát Thủy đi vào trong núi truy quét Trịnh Ngôn Khánh, bắt hãn phải chết ở Lang Lâm sơn.

Át Chi Văn Đức tin rằng, Lang Lâm Sơn mạch giá lạnh, cũng đủ lấy tính mạng Tùy quân.

Trong lúc nhất thời hai bên bờ sông Tát Thủy những quân trại liền tập kích về phía Lang Lâm sơn.

Vào núi ngày thứ tư thì gặp Trịnh Ngôn Khánh gặp phiền toái.

Một hồi tuyết rơi bay lả tả khiến cho Lang Lâm sơn bao phủ trong mờ mịt trắng xóa, gió rét lạnh thấu xương như dao găm thối tới người đau nhức vô cùng, rất nhiều Tùy quân bị rét run, đôi khi nước tiểu vừa bắn ra đã biến thành băng.

Tuy nhiên những cái này còn có thể ứng phó.

Đáng sợ nhất chính là thiếu lương thảo.

Tùy quân mang theo lương thảo không nhiều lắm, cộng thêm với việc mười xe ngựa ở Phong Khẩu trấn vút bỏ trong núi cũng không có lương thảo bổ sung.

Người Cao Ly bắt đầu tập kết ngoài núi.

Ở trong núi Tùy quân bụng đói kêu vang, Trịnh Ngôn Khánh bắt đắc dĩ hạ lệnh, đem chiến mã kéo xe toàn bộ giết chết, lúc này mới có thể miễn cưỡng qua khỏi nguy cơ, nhưng có thể chống được bao nhiêu ngày đây? Sau ngựa kéo xe chính là chiến mã kỵ quân, sau chiến mã chính là...

Trịnh Ngôn Khánh không dám nghĩ tới nữa.

- Một khi binh mã người Cao Ly tập kết hoàn tất sẽ vào núi truy tìm.

- Đến lúc đó chúng ta ăn không đủ no khi đó không cách nào tác chiến với bọn họ cho nên ta muốn thừa dịp người Cao Ly trước khi vào núi chúng ta đánh giết ra ngoài.

Trịnh Ngôn Khánh triệu tập tất cả quan quân cùng nhau thương nghị.

Hắn vừa nói xong, bỗng một lữ soái tức giận nói:

- Chém giết ra ngoài, làm sao mà chém giết ra ngoài được, hiện tại chúng ta áo giáp binh khí lương thảo không đầy đủ, nhân số lại không nhiều, bên ngoài Cao Ly có tới mấy vạn người.

Trịnh giáo úy làm sao có thể chém giết đi ra ngoài được?

Lữ soái này họ Lương, hãn tham gia quân lính đã năm năm, trước cuộc chiến Tát Thủy hãn vốn là một giáo úy, sau khi bị người Cao Ly bắt, Trịnh Ngôn Khánh đánh lén cứu ra từ giáo úy biến thành lữ soái, điều này khiến cho hãn vô cùng không phục, trong mắt của hãn Trịnh Ngôn Khánh chẳng qua gặp may mắn nên mới có thể sống tới bây giờ, dựa vào điều gì mà mình phải nghe hãn điều khiển? Chẳng qua là lúc trước Trịnh Ngôn Khánh cứu tính mạng của mọi người cho nên Lương lữ soái cũng không thể nói gì, bây giờ ở Phong Khẩu gặp phục kích cho nên hãn đối với Trịnh Ngôn Khánh càng thêm bất mãn.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Vậy theo ý của Lương lữ soái chúng ta nên làm gì, chẳng lẽ lại đầu hàng?

Lương lữ soái nghe xong thì giận tím mặt.

Hắn đứng dậy nhìn chằm chằm Trịnh Ngôn Khánh:

- Trịnh giáo úy, lời này là có ý gì?

- Không có ý gì.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Hiện nay chỉ có hai con đường, một là giết đi ra ngoài tìm con đường sống hoặc là làm tù binh cho người Cao Ly có thể có được mạng sống, Lươngữ soái muốn chém giết đi ra ngoài hay muốn làm tù binh cho người Cao Ly?

Lươngữ soái nói:

- Trịnh giáo úy người không cần mĩa mai ta.

- Đúng thế ta đã từng là tù binh, nhưng những người ở đây có mấy người chưa là tù binh? Chuyện khác ta không biết ta chỉ biết là, trước khi người lãnh binh chúng ta còn sống còn khi người lãnh binh, chúng ta chỉ có thể toi mạng.

- Người muốn chém giết lao ra ngoài nhưng chúng ta không muốn.

- Chẳng lẽ mấy trăm người chúng ta lại đi cùng một chỗ với người, cùng mất mạng sao?

Trịnh Ngôn Khánh sắc mặt trở nên âm trầm.

Mạch Tử Trọng nhướn mày:

- Lươngữ soái theo ý của người Trịnh giáo úy cứu chúng ta chẳng lẽ là sai sao?

- Sai hay không ta không biết, ta chỉ biết là ta không muốn toi mạng cùng hân.

Ở trong sơn cốc lúc này hào khí trở nên biến đổi, ý nghĩ này của Lươngữ soái kỳ thực số người nghĩ vậy cũng không hề ít chỉ ngại không dám nói ra, bây giờ đã có Lươngữ soái xuất đầu hiển nhiên có người hưởng ứng.

- Trịnh giáo úy từ trong thành cứu chúng ta, chúng ta dĩ nhiên mang lòng cảm kích.

- Nhưng vấn đề hiện tại chúng ta ở trong tuyệt cảnh nếu như nói muốn chúng ta đánh giết ra bên ngoài thì cũng chỉ chết mà thôi.

Những người này biết Trịnh Ngôn Khánh không có kế hoạch cụ thể cho nên không kiêng sợ.

Trịnh Ngôn Khánh mắt híp lại, nắm chặt tay.

Đúng vào lúc này Phùng Trí Đại chạy vào như gió.

Vừa tới cửa sơn động hân đã nói to:

- Trịnh giáo úy, Tân tướng quân tỉnh lại, ông ấy muốn gặp giáo úy, mau đi theo ta.

Tân Thế Hùng tỉnh lại?

Trịnh Ngôn Khánh liền vội vàng đứng dậy.

Thời điểm này hân cũng cần có một chuyên gia để tham khảo ý kiến, Tân Thế Hùng tuy là bại tướng nhưng cũng là tả đồn vệ tướng quân, bất luận kinh nghiệm hay là binh pháp so với hân đều giỏi hơn gấp trăm lần, trước đó Tân Thế Hùng hôn mê nên Trịnh Ngôn Khánh không có hỏi thăm.

349. Chương 34: Hồi Ý Tân Thế Hùng.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 34: Hồi ý Tân Thế Hùng.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

- Các người có biện pháp gì không.

Không có...

- Nếu như các người có thể nghĩ ra biện pháp gì, chỉ cần có lợi với mọi người thì ta tự nhiên cũng nghe theo, Tân tướng quân đã tỉnh lại hiện tại ta muốn đi gặp, các người cứ từ từ mà trù tính nếu như không nghĩ ra biện pháp gì tốt thì nghe theo sắp xếp của ta, Mạch Tử Trọng, Tạ Khoa hai người các người theo ta vào bái kiến Tân tướng quân.

Trịnh Ngôn Khánh nói xong cũng không để ý tới động thái của những người khác mà tiến ra bên ngoài.

Mạch Tử Trọng và Tạ Khoa cũng đứng dậy tuy nhiên vừa ra khỏi sơn động Mạch Tử Trọng đột nhiên quay đầu lại nói:

- Chư quân mặc dù chúng ta là bại binh nhưng không phải không thể tái chiến, các vị nếu không muốn trở về tiếp tục chịu nhục dưới người Cao Ly thì cứ tự tiện, đại trượng phu khó tránh khỏi cái chết, Mạch Tử Trọng tuy bất tài nhưng cũng không muốn sống mà làm tù binh, có thể chết ở trên sa trường cũng là một lựa chọn không tệ.

- Tổ phụ ta không sợ chết, Mạch Tử Trọng này cũng không sợ chết.

Ở trong sơn động nguyên một đám liền nhìn nhau.

Nhìn Tân Thế Hùng không còn có vẻ hời hợt như trước kia hai gò má cũng hồng nhuận hơn nhưng mà phần bụng của Tân Thế Hùng bị mũi tên bắn bị thương, vô cùng đau đớn, chỉ cố gắng kiên trì cho tới bây giờ.

- Tân tướng quân.

Trịnh Ngôn Khánh đi vào sơn động tiến lên phía trước mà chào hỏi.

Tân Thế Hùng khoát tay:

- Trịnh công tử không cần đa lễ, nếu không phải có công tử ra tay cứu giúp thì Tân mỗ có khả năng đã chết ở trong thành, hơn nữa công tử còn là đệ tử của Trịnh tướng quân, ta vô lễ gọi công tử một tiếng Trịnh hiền chất, không biết có được không?

Trịnh Ngôn Khánh cũng không giấu diếm hẳn đem chuyện bại trận ra nói với Tân Thế Hùng.

- Tiểu chất không ngờ người Cao Ly lại đoán được ý đồ của chúng ta, Phong khẩu lần này bị thảm bại các huynh đệ cũng chết ở nơi sa trường, Tân tướng quân tình huống hiện tại rất nguy ngập, lương thảo thì hết quân tâm bất ổn, sĩ khí sa sút. Người Cao Ly hiện tại lại tập kết phong tỏa Lang Lâm sơn bất cứ khi nào cũng có thể tiêu diệt Tùy quân, Tân tướng quân thật không dám giấu diếm, tiểu chất hôm nay cũng cảm thấy mờ mịt, không biết phải làm sao cho phải, sợ rằng kết cục là toàn quân bị diệt.

Trịnh Ngôn Khánh nói đến đây nhin không được thở dài một hơi.

Hắn nhìn Tân Thế Hùng:

- Tướng quân nếu như có cách nào xin chỉ dạy.

Tân Thế Hùng nghe được liền chăm chú nhìn Trịnh Ngôn Khánh, sau đó hắn cũng lâm vào trầm tư.

Luận về hành quân chiến tranh chỉ huy binh mã Tân Thế Hùng cao minh hơn Trịnh Ngôn Khánh gấp trăm lần, dù sao cả đời ở trên lưng ngựa, nếu như cuộc chiến Tát Thủy không phải là do Vu Trọng Văn điên cuồng tấn công rơi vào kế dụ địch của Ất Chi Văn Đức hẳn vô lực văn hồi thì kết quả hôm nay chưa chắc đã thành ra như vậy.

Cuộc chiến Tát Thủy, binh mã của Tân Thế Hùng vẫn bảo trì chỉnh tề.

Nhưng mà ba mươi vạn đại quân tan tác, cho dù hắn có thủ đoạn thông thiên cũng khó có thể chiến thắng.

Tân Thế Hùng bại trận nói cho cùng là bại trong tay của người nhà, nếu như lúc ấy tất cả các phủ binh mã trầm ổn một chút, không tán loạn thì chưa chắc đã thua. Tân Thế Hùng lúc chạy loạn bị tên lạc bắn trúng, cuối cùng không cách nào kiên trì được, toàn quân tan tác.

Tân Thế Hùng nói:

- Hiền chất trước khi tấn công thành dùng binh điều luyện xảo diệu.
- Nhưng sau khi đánh thành xong không khỏi ngạo khí quá nặng.
- Người Cao Ly không phải thần cơ diệu toán mà là do hiền chất mắc sai lầm, tuy nhiên chuyện này cũng là bình thường, hiền chất có thể khéo dùng kỳ binh tác chiến nhưng lại không đủ kinh nghiệm khiến cho người Cao Ly thấy ý đồ, bại trận ở Phong Khẩu. Ha ha kỳ thật từ xưa đến nay chưa bao giờ có tướng quân nào liên tục chiến thắng, hôm nay bại trận chính là tránh cho đại bại ngày sau, cũng đáng giá rồi.

Tân Thế Hùng nói câu này khiến cho Trịnh Ngôn Khánh trong lòng thoải mái hơn rất nhiều.

- Tân tướng quân về sau tiểu chất phải làm sao cho phải?
- Trước kia hiền chất làm thế nào thì hiện tại làm như vậy nhớ ngày đó hiền chất thân bị hãm trong Bình Nhưỡng, tình huống chưa chắc tốt hơn hiện tại nhưng cuối cùng có thể mở đường máu, luyện ra một đám binh mã hung mãnh, luân phiên chiến thắng, công chiếm rất nhiều thành.
- Hiền chất chỉ dựa vào cách làm trước kia là được.
- Người Cao Ly phong kín sơn khẩu Áp Lục Giang, nhưng mà Lang Lâm sơn lớn như vậy bọn chúng không có khả năng phong kín tất cả, ta đoán lúc này người Cao Ly đều tập trung ở phía tây Lang Lâm sơn khẩu, phía đông nhất định có sơ hở.

Câu nói này đã khiến cho Trịnh Ngôn Khánh tỉnh mộng.

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình mở to mắt:

- Ý tướng quân là từ Cái Mã cao nguyên chém giết mà đi ra ngoài sao?

Tân Thế Hùng ho khan không ngừng, Phùng Trí Đại liền xoa xoa phía sau lưng hắn.

- Cái Mã cao nguyên có cả trăm trấn của người Cao Ly, hiện tại Cao Ly muốn gia cố lực phòng ngự ở Áp Lục Giang cho nên Cái Mã cao nguyên sẽ là nơi cung cấp quân nhu, có thể đủ cho hiền chất rong ruổi. Ta nhớ rằng từ Áp Lục Giang tới Tát Thủy có vô số quân trại ruộng đất và nhà cửa, chắc chắn cũng không gây nhiều phiền toái cho hiền chất, tuy hiện tại sĩ khí sa sút nhưng ta tin rằng với tài năng của hiền chất sẽ khiến cho sĩ khí trong quân trở nên tăng vọt.
- Hiền chất giỏi đánh du kích người khác vậy hãy tiếp tục như vậy, chỉ cần có vài trận thắng là có thể khôi phục sĩ khí.

Chiến pháp này Trịnh Ngôn Khánh am hiểu nhất vốn hắn tưởng rằng Tân Thế Hùng chường mắt với nó ai ngờ lại ủng hộ.

Trịnh Ngôn Khánh trong lòng lập tức có chủ ý:

- Tiểu chất biết rõ nên làm thế nào rồi.

Tân Thế Hùng nở ra một nụ cười.

Nếu như bình thường hắn chưa chắc đã tán thành chiến thuật của Trịnh Ngôn Khánh.

Nhưng lúc này đây chiến thuật của Trịnh Ngôn Khánh chắc chắn là thỏa đáng nhất, binh thánh Tôn Vũ mấy nghìn năm trước đã nói qua những lời này, tại sao không sử dụng? Thổ phỉ thì thổ phỉ, chỉ cần giành được thắng lợi, bất kỳ thủ đoạn nào cũng có thể thi triển.

- Hiền chất, ta có một chuyện muốn nhờ con nhưng không biết con có thể đồng ý không?

Trịnh Ngôn Khánh lập tức ngạc nhiên.

Tả đồn vệ đại tướng quân đây chính là chức quan tam phẩm, so với đồn vệ đại tướng quân chỉ kém một cấp bậc.

Từ thời Nam Bắc triều tới nay, triều đình áp chế võ tướng, phẩm cấp của võ tướng nhà Tùy không có nhất phẩm, từ tam phẩm trở lên đã là rất cao rồi.

Tân Thế Hùng đường đường là đồn vệ tướng quân lại có thể thỉnh cầu hần, một võ tán quan không có thực quyền, đây là chuyện gì?

biglove

350. Chương 35: Làm Phán.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 35: Làm phán.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Tân Thế Hùng nói:

- Ta cả đời không có con trai cũng không có con gái.
- Chỉ có một chất nhi, hôm nay nó là thủ bi Hồng Nghê quan, là nam đinh còn sót lại của Tân gia, hiền chất nếu như có thể còn sống trở về thì hãy chuyển cáo tới chất nhi kia của ta, trong chỗ ở của ta có một đai lưng ngọc và một bộ bảo giáp, tất cả do hần kế thừa, trong thư phòng còn có một bộ sách chính là những biện pháp trị quân mà ta sáng tác ra, những thứ đó đều tặng cho hần. Tân gia ta chỉ có một mình hần hần hành sự không được quá mức hung ác, nếu có thể tha được thì hãy tha cho người ta, nhớ lấy nhớ lấy.

Trịnh Ngôn Khánh giật mình không thôi.

- Tướng quân tướng quân nhất định ổn thỏa, tiểu chất sẽ hộ tống tướng quân trở về Liêu Đông.

Tân Thế Hùng ho khan hai tiếng:

- Chuyện của ta ta biết, thể cốt này của ta chỉ sợ không chống lại tới Liêu Đông.
- Mà cho dù có thể trở về Liêu Đông thì sao?
- Cao Ly đại bại cũng nên có người gánh trách nhiệm, ta cho dù còn sống trở về cũng khó có kết quả tốt, mà ta chết ở Cao Ly Tân Văn Lễ có lẽ còn được phong quan phong hầu, ta trở về có khi hần còn bị liên lụy.

Trịnh Ngôn Khánh lập tức cười cười.

Tân Thế Hùng nói không sai, đừng nhìn hần lúc này tinh thần phấn chấn nhưng thực tế...

Nếu có thể xuyên qua Lang Lâm sơn trở về Liêu Đông Tân Thế Hùng cũng khó chống đỡ được, ở nơi này không có được phẩm không có lương y chỉ dựa vào một quân y mà có thể chịu đựng tới Liêu Đông thì vô cùng khó khăn.

Hơn nữa ông ấy nói cũng đúng.

Chết ở Cao Ly so với sống ở trong nước còn tốt hơn.

Trịnh Ngôn Khánh hít một hơi thật sâu:

- Tướng quân tiểu chất sẽ đem toàn bộ những lời này về nói cho Tân Văn Lễ.

Khoan đã Tân Văn Lễ.

Tên này sao mà nghe quen tai.

Trong Tuy Đường diễn nghĩa hình như có một vị đại đao tên là Văn Lễ? Nếu Tân Văn Lễ này chính là Văn Lễ kia thì sao? Hiện nay đã có tử diện thiên vương Hùng Khoát Hải, có một hảo hán Văn Lễ cũng là chuyện bình thường, nhưng mà Trịnh Ngôn Khánh nhớ rõ, Bùi Nguyên Khánh sắp đặt kế giết chết Văn Lễ, vậy Văn Lễ với Tân Văn Lễ liệu có thể là một người không?

Trịnh Ngôn Khánh thăm cân nhắc quan hệ này, hắn vừa đi ra ngoài sơn động thì Trịnh Hoành Nghị đã chạy tới.

- Ngôn Khánh, việc lớn không hay rồi.

Trịnh Ngôn Khánh ngẩng đầu kinh ngạc mà hỏi:

- Hoành Nghị sao lại kinh hoảng như vậy?

- Lương Thành Lương Thành hắn thuyết phục sáu lữ soái muốn mang người rời khỏi đây.

- Cái gì?

Trịnh Ngôn Khánh nghe được liền kinh hãi.

Lương Thành chính là Lương lữ soái lúc trước nảy sinh tranh chấp với hắn, Trịnh Ngôn Khánh biết rằng người này sẽ gây ra phiền toái nhưng lại không ngờ rằng hắn lại muốn đem Tuy quân đi. Hiện tại Tuy quân chỉ có bốn năm trăm người mười ba tên lữ soái, Lương Thành nếu lôi sáu gã lữ soái đi thì cũng giống như lôi đi phân nửa người, những Tuy quân ở lại cũng không còn chút sĩ khí nào hết.

Dưới tình huống này, hắn làm thế thì không thể nào tiếp nhận.

Nghĩ lại Tân Thế Hùng cũng đã tỉnh lại, hiện tại ông là người có quân chức cao nhất trong quân, nếu như nói một tiếng sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến quân sĩ.

Cho nên hắn muốn lập tức hành động.

Trịnh Ngôn Khánh đứng dậy đi ra ngoài sơn động.

- Hiền chất.

Tân Thế Hùng đột nhiên gọi Trịnh Ngôn Khánh lại:

- Lúc cần thiết cần phải dùng thủ đoạn ân uy kết hợp mới khiến người khác thuận phục.

Trịnh Ngôn Khánh gật đầu:

- Tướng quân yên tâm tiểu chất minh bạch nên xử lý thế nào.

- Mạch Tử Trọng cùng với Hùng Khoát Hải, Thẩm Quang ba người tiến ra ngăn lại, Hám Lăng Tạ Khoa Trịnh Hoành Nghị ba người thì đi ổn định những người khác, đặc biệt là kỵ quân, nếu như ai dám gây chuyện sẽ bị giết chết tại chỗ tuyệt không nương tay.

Tạ Khoa ba người vội vàng rời đi.

Trịnh Ngôn Khánh thì mang theo ba người Mạch Tử Trọng đi ngăn cản ba người Lương Thành.

Ở bên ngoài Lương Thành cùng với sáu gã lữ soái mang theo hai trăm tên Tuy quân tiến ra.

Lương Thành một phương diện không muốn làm việc dưới trướng Trịnh Ngôn Khánh nữa một phương diện khác là hắn đối với Trịnh Ngôn Khánh không tin tưởng, cho dù Trịnh Ngôn Khánh có ơn cứu mạng hắn thì cũng không tính là gì. Thời điểm này bảo toàn tính mạng của mình mới là đại sự hàng đầu, những người có ý nghĩ giống như Lương Thành cũng không ít, vì vậy trong thời gian ngắn, rất nhiều người ủng hộ hắn.

Cho nên thừa dịp Trịnh Ngôn Khánh đi thăm Tân Thế Hùng, Lương Thành đã có hành động quyết đoán.

Trong tay có binh thì có lực lượng.

Cùng lắm thì làm thổ phỉ, Lang Lâm sơn mạch lớn như vậy, Cao Ly chẳng lẽ muốn lật cả tòa núi lớn sao? Chỉ cần sống sót qua mùa đông giá rét, qua mùa xuân tập kích bốn phía thì thật tiêu dao khoái hoạt.

Nào biết được Trịnh Ngôn Khánh nhận được ti không phản tức nhanh như vậy lập tức dẫn theo người đi ngăn cản hắn.

Lương Thành âm trầm nâng hoành đao lên:

- Trịnh giáo úy có đạo là gặp nhau thì cũng phải có lúc chia tay. Lương mỗ ghi ở trong lòng thế nhưng mà giáo úy muốn chúng ta theo chịu chết chúng ta không làm được.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Lương lữ soái muốn làm phải sao?
- Tạo phản?

Lương Thành cười to:

- Người cho rằng người là ai, một tên trẻ con miệng còn hôi sữa, dựa vào đâu mà ta phải nghe theo lệnh của người? Những người ở nơi này có ai mà không phải thân kinh bách chiến, từ trong núi thấy biển máu đi ra, làm sao phải tới người làm chủ.

Tạo phản? Lão tử hôm nay muốn tạo phản đó, người muốn khó dễ ta sao? Đừng nói là ta, cho dù là Tân tướng quân đi ra cũng đừng hòng ngăn ta lại.

Trịnh Ngôn Khánh lúc này mới nở ra một nụ cười.

- Ta nếu như không nhường đường thì sao?
- Ai dám cản đường lão tử lão tử sẽ lấy mạng người đó.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Đã như vậy, ta sẽ lĩnh giáo thủ đoạn của Lương lữ soái một phen, xem lữ soái muốn lấy mạng ta thế nào?

Nói xong hắn không thèm nhìn vào mấy người Lương Thành, ánh mắt chuyển hướng về phía một đám Tùy quân ở phía sau lưng hắn:

- Các người cũng muốn theo Lương tặc tạo phản sao?

Một câu này đã biến Lương lữ soái làm Lương tặc khiến cho đám người Lương Thành bọn họ sắc mặt biến đổi.

- Nửa năm trước ta ở Bình Nhưỡng thảm bại, đem theo bất quá ba bốn người sau đó từ Bình Nhưỡng giết chóc tới Mộc Hoành trấn rồi lại từ Mộc Hoành trấn tiến tới Bình Nhưỡng từ Bình Nhưỡng cho tới đây, mặc dù có lúc gian nan nhưng ta vẫn chưa bỏ cuộc không làm đào binh.

- Vốn ta tưởng rằng ta tấn công vào nội thành thu binh có thể cùng mọi người tập hợp một chỗ kề vai chiến đấu, trở về Liêu Đông.

- Nhưng ta không ngờ sau một trận thất bại đã khiến cho những người này lâm trận lùi bước, muốn làm đào binh. Ta hiện tại đã hối hận, những người chết ở trong Phong Khẩu đúng là đã chết oan, bọn họ thậm chí trả giá bằng tính mạng cứu ra một đám quý nhất gan, sớm như thế ta cùng bọn họ chết trận chứ không muốn ở đây làm bạn với các người.

Tùy quân hơi dao động.

Lương Thành thấy tình thế không ổn liền vội vàng la lớn:

- Các huynh đệ đừng nghe hắn hồ ngôn loạn ngữ, hắn chẳng qua chỉ muốn chúng ta chịu chết mà thôi. Trịnh Ngôn Khánh người còn nói nữa đừng trách đao trong tay của ta.

biglove

351. Chương 36: Hào Khí.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 36: Hào khí.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Ngôn Khánh không để ý đến Lương Thành, hai mắt sáng quắc nhìn Tùy quân phía sau.

- Người Cao Ly đáng sợ sao?

- Bọn chúng thì là cái rắm chó gì, lão tử giết vương tử của bọn chúng, giết cả nhà Ất Chi Văn Đức, giết quân chủ Nguyên Sơn, giết Xa Lý Hán.

- Nhưng hiện tại ta vẫn còn sống.

- Hôm nay trong vòng vây trùng trùng điệp điệp của người Cao Ly ta không sợ hãi, ta muốn mở một đường máu cho dù chết trận cũng không phụ danh tiếng nam tử hán.

- Giết chết hán.

- Lương Thành cảm thấy hào khí hơi không ổn.

Hắn vung hoành đao đánh về phía Trịnh Ngôn Khánh.

- Các huynh đệ, hán đang lừa mọi người, đừng nghe hán hồ ngôn loạn ngữ, Trịnh Ngôn Khánh để mạng lại.

Trịnh Ngôn Khánh không để ý, Mạch Tử Trọng rút đao ra nghênh tiếp.

Trường đao mang theo một luồng gió cùng với hoành đao của Lương Thành va chạm với nhau, chỉ thấy Mạch Tử Trọng bước chân, ánh đao soàn soạt đem Lương Thành ngăn lại, sáu gã lữ soái kia xông tới, Hùng Khoát Hải đã giận tím mặt, cất bước tiến lên mà rống to.

- Các người dám lấy oán trả ơn, mạo phạm ca ca ta.

Nói xong Hùng Khoát Hải ném hai cây búa ra hai tiếng kêu thảm thiết vang lên, thì ra hai cây búa đã trúng vào chỗ hiểm của hai gã lữ soái, Hùng Khoát Hải đem búa múa vù vù rung động, bốn gã lữ soái kia tuy nhân số chiếm ưu thế nhưng Hùng Khoát Hải đại lực lớn vô cùng, lại cộng thêm việc gần đây tu luyện Hỗn Nguyên Cầu, tiến triển cực nhanh, song phủ đã sớm đạt tới mức độ xuất thần nhập hóa.

Chỉ nghe từng tiếng kêu đình đình không ngừng, binh khí trong tay tên lữ soái đã bị song phủ đánh gãy, hổ khẩu máu chảy đầm đìa.

Hùng Khoát Hải thể như mãnh hổ xuống núi.

Trịnh Ngôn Khánh ở bên cạnh hoàn toàn không thêm để ý mà nghiêm nghị quát:

- Mọi người có xứng là nam tử hán không?

Tùy quân lặng ngắt như tờ.

- Ngày xưa binh sĩ nhà Hán chinh phạt đại sa mạc, chống lại Hung nô.

- Có Hoắc Phiêu Kỳ quét ngang ba nghìn dặm, có Trần Thang lưu lại câu nói “Phàm là người Đại Hán, xa đâu cũng giết” trong khi đó người Cao Ly bất quá cũng chỉ là một đám khỉ nhảy nhót, từng lũ cúi xưng thần với đại hán ta, vậy mà các người thì sao? Sau một hồi đại bại thì đã sợ mất mặt, nếu tổ tiên nhà Hán chúng ta có linh thiêng nhìn thấy các người hôm nay cũng xấu hổ.

- Các người ai là nam nhân thì theo ta trở về mở một con đường máu.

Lời còn chưa dứt từng thanh âm thấm thiết vang lên.

Một lũ soái đã bị Hùng Khoát Hải chém thành hai khúc.

Ở bên kia Lương Thành thấy tình thế không ổn, định xoay người bỏ chạy nhưng Mạch Tử Trọng dễ gì tha cho hắn, lao tới hai bước, nhảy lên trên cao, một đao bổ hắn thành hai, còn một gã lũ soái ném binh khí xuống đất, lớn tiếng nói:

- Trịnh giáo úy, thuộc hạ đầu hàng.

Trịnh Ngôn Khánh lạnh lùng nói:

- Dưới trướng của ta không lưu lại người đầu hàng.

Nói xong hắn nhắc tiên lên, ngân tiên hung hăng nện lên trên đầu của tên lũ soái kia, lập tức hắn vỡ óc, máu tươi cùng với dịch óc chảy trên mặt đất.

- Các người ai nguyện theo ta làm một trận chiến?

- Ta là Hán nhân, nguyện theo giáo úy chiến đến cùng.

- Huyết chiến đến cùng.

Tướng sĩ Tùy quân liên tục quỳ xuống mặt đất mà kêu la.

Lúc này đám người Tạ Khoa cũng ổn định những binh mã khác, chạy tới nhìn thấy tràng diện này thì kinh ngạc.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Nếu muốn huyết chiến còn không mau trở về.

Tùy quân đứng dậy đi thành hàng trở về.

Trịnh Ngôn Khánh cầm lấy ngân tiên dính máu đầm đìa, lẳng lặng ở bên cạnh quan sát, Hùng Khoát Hải, Mạch Tử Trọng hai người thì đứng ở sau lưng của hắn, mắt nhìn thấy binh mã tụ hợp ở một chỗ, khuôn mặt của Trịnh Ngôn Khánh liền nở ra một nụ cười tươi.

Một hồi rung chuyển đã biến mất vô ảnh vô tung.

Lương Thành bảy tên lũ soái sau khi bị giết cũng không ảnh hưởng tới Tùy quân quá lớn, thi thể của bọn chúng thì bị vứt ở nơi hoang dã, không ai để ý. Còn sáu gã lũ soái còn lại được triệu tập cắt cử nhiệm vụ.

Mạch Tử Trọng và Tạ Khoa tiếp nhận kỵ quân Mạch Tử Trọng làm chủ tướng còn Tạ Khoa làm phó tướng.

Sở dĩ Trịnh Ngôn Khánh làm như vậy là có nguyên nhân.

Luận xuất thân binh pháp mưu lược Tạ Khoa đúng là hơn Mạch Tử Trọng, nhưng luận về hành quân chiến tranh thì Mạch Tử Trọng cao hơn Tạ Khoa một bậc.

Hắn tuy bốc đồng hơn Tạ Khoa nhưng đối với kỵ quân chiến pháp cũng quen thuộc.

Mà Tạ Khoa kín đáo và tỷ mỉ, có thể giúp đỡ cho Mạch Tử Trọng.

Còn lại đa số quan quân thì do sáu gã lũ soái còn lại tiếp nhận, còn có ba mươi người thì do Phùng Trí Đại và Trịnh Hoành Nghị dẫn đầu, ngoài ra bốn mươi hồ vệ thì được Hùng Khoát Hải, Hám Lăng, Thẩm Quang đảm đương một phía.

Lương thảo đã chuẩn bị xong, Trịnh Ngôn Khánh biết rõ đã đến lúc hành động.

Thế nhưng hắn thật không ngờ, đúng lúc hắn chuẩn bị thì Tân Thế Hùng đột nhiên ồm chết qua đời.

Đối với việc Tân Thế Hùng mất Trịnh Ngôn Khánh chưa kịp chuẩn bị, vào ban đêm Tân Thế Hùng còn cùng với hắn đàm luận chuyện chiến tranh vậy mà một đêm trôi qua người đã không còn. Tân Thế Hùng ở trong lịch sử cũng không lưu lại quá nhiều sự tích nhưng Trịnh Ngôn Khánh thủy chung vẫn có một niềm kính trọng đối với ông, không chỉ vì Tân Thế Hùng từng là đồng đội của Trưởng Tôn Thịnh mà quan trọng

nhất là ở thời điểm mấu chốt đã vạch cho Trịnh Ngôn Khánh một con đường sống, bất luận Cái Mã cao nguyên có thể thông hành qua hay không, Trịnh Ngôn Khánh vẫn có một hi vọng.

Sáng sớm, Trịnh Ngôn Khánh đem Tân Thế Hùng mai táng ở Lang Lâm sơn cốc, sau đó cũng để lại ký hiệu.

- Tân tướng quân, xin tạm thời nghỉ ngơi.

- Trịnh Ngôn Khánh thề rằng sẽ có một ngày tới Lang Lâm sơn nghênh đón hài cốt của tướng quân.

Ở phía sau hắn nằm trăm mười ba tướng sĩ trầm tĩnh đứng trang nghiêm.

Trịnh Ngôn Khánh hít sâu một hơi, sửa sang lại áo giáp, ngồi trên lưng Ngọc Đề Tuấn, tiếp nhận mã giáo trong tay của Hùng Khoát Hải.

Hắn giơ giáo cao hơn đỉnh đầu rồi lớn tiếng nói:

- Các huynh đệ chúng ta trở về.

Thanh âm quanh quẩn ở sơn dã.

Trịnh Ngôn Khánh thúc ngựa lao lên phía trước, hổ vệ theo sát phía sau, cả đoàn quân lao ra khỏi Lang Lâm sơn mạch.

Tùy quân tướng sĩ đều đồng thanh kêu lên:

- Về nhà.

Đám đội ngũ đi ra khỏi sơn cốc, bộ pháp vô cùng vững chắc.

352. Chương 38: Trận Chiến Cuối Cùng.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 38: Trận chiến cuối cùng.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Tiết Vạn Triệt giận tím mặt:

- Ngôn Khánh làm sao có thể theo địch? Nếu như hắn là người sợ chết thì làm sao có thể làm ra câu “Sĩ cam phần tử bất công hầu”?

- Hắn thân là hậu quân đồn trú ở Nam thủy, vậy mà những người đánh nhau ở Bình Nhưỡng đã quay trở về Trịnh Ngôn Khánh không có tin tức mọi người lại nói hắn lâm trận theo địch.

Tiết Vạn Triệt sắc mặt âm trầm lắc đầu liên tục:

- Chuyện này không có khả năng, Trịnh Ngôn Khánh không phải là người như vậy.

- Tuy nhiên ta nghe nói tổ phụ của hắn bị cầm tù về sau nhờ Bùi công gia Bùi Thế Củ ra mặt nói tốt đồng thời có hoàng hậu cầu tình đã đem tổ phụ của hắn thả ra.

Tiết Vạn Quân cười cười không tranh luận với Tiết Vạn Triệt nữa.

Tiết Vạn Triệt trong lòng thầm nói: Ngôn Khánh nếu như người thật sự theo địch thì sau này ta nhất định không bỏ qua cho người.

Trong lòng hai người tràn đầy tâm sự rời khỏi phủ.

Chỉ thấy một con chiến mã ở trước cửa ra vào toàn thân bốc đầy nhiệt khí, người đưa tin chân chưa đứng vững đã vọt tới cửa ra vào.

- Cao Ly có chiến báo khẩn cấp.

Tiết Vạn Triệt trong lòng cả kinh vội vàng tiến ra nghênh đón:

- Quân tình gì vậy?

- À, thiếu tướng quân.

Người đưa tin nhìn thấy Tiết Vạn Triệt thì hai chân mềm nhũn, quỳ gối ở bậc cửa nhìn dáng vẻ của hắn thì rất mệt mỏi hiển nhiên là lặn lội đường xa chưa hề nghỉ ngơi. Hắn lấy một bức thư có dấu xi ra hai tay dâng lên.

- Thiếu tướng quâ ba ngày trước chúng ta đi thám thính Cao Ly.

- Thủy quân giáo úy Trịnh Ngôn Khánh ở Bình Nhưỡng sau khi đánh chết Cao Bảo Tàng liên tục đánh lên Nguyên Sơn, Hán Thành, Thạch Đa Sơn Trấn, tiêu diệt rất nhiều nơi, mấy tháng trước lại giết chết quân chủ Nguyên Sơn trấn Phác Kim Xương. Công phá nhiều thành, giết chết rất nhiều binh lính, cứu thoát tù binh ở Địch Du Lĩnh.

Tiết Vạn Triệt giật nảy mình.

- Người vừa nói chủ tướng của tỳ quân kia là ai?

- Thủy quân giáo úy Trịnh Ngôn Khánh.

Tiết Vạn Quân sắc mặt đại biến cầm lấy thư tít.

- Chuyện này có đúng không?

- Đúng thế, sau khi bệ hạ triệt binh Vệ phủ úy đã phái ra hai trăm thám thính vào cảnh nội Cao Ly, phụ trách tìm hiểu tin tức.

Tuy nhiên người Cao Ly thủ vệ sâm nghiêm, mãi cho đến hôm nay mới trở về được mười người.

Sau đó Vệ phủ úy đã phái người đi suốt đêm tẩu trình triều đình đồng thời mệnh cho thuộc hạ tới đây báo tin.

Vệ phủ úy chính là Vệ Văn Thăng.

Cuộc chiến Tát Thủy, hắn tọa trấn hậu quân sau đó suất lĩnh toàn quân lui về Liêu Đông.

Tiết Vạn Triệt không nói nhiều lời lập tức lên lưng ngựa.

- Tứ lang đệ muốn đi đâu?

Tiết Vạn Triệt cũng không quay đầu lại đánh ngựa giờ roi mà đi.

Vừa đi hắn vừa lớn tiếng hô:

- Tam ca đệ lập tức tới Liêu Đông, nhất định là Ngôn Khánh, nhất định là Ngôn Khánh trở về rồi.

Tiết Vạn Quân muốn đuổi theo Tiết Vạn Triệt nhưng nghĩ nghĩ rồi dừng bước lại.

Hắn sai người sắp xếp cho người đưa thư kia rồi vội vã trở về.

Ha ha lần này chỉ sợ Trịnh gia sẽ được náo nhiệt, Trịnh Ngôn Khánh lần này chỉ sợ sẽ mang tới cho một số người một cái tát.

Trịnh Ngôn Khánh đích thật là muốn trở về.

Hắn đang cười Ngọc Đề Tuấn, hoành giáo nhìn về phía xa xa.

Tùy quân đứng trang nghiêm sau hắn, đông nghịt một mảng lộ ra khí tức trang trọng.

Từng đạo con mắt nhìn bóng lưng thon gầy của Trịnh Ngôn Khánh, giờ khắc này mọi người đều sáng rực.

Trắng sáng sao tổ lốm đốm đầy trời.

Đứng ở phía trên cao trạm gác, nhìn sang phía tây là bình nguyên sừng sững.

Ở xa hơn nữa chính là Áp Lục Giang tuy nhiên lúc này Áp Lục Giang đang đóng băng, chỉ cần vượt qua đó là tới đất của Đại Tùỵ.

Trong vòng một tháng Trịnh Ngôn Khánh đã mang người tới Cái Mã cao nguyên làm nên chuyện nghiêng trời lệch đất.

Không chỉ liên tục xuất kích chém giết hơn hai nghìn binh sĩ Cao Ly ở đó mà còn giải cứu tướng sĩ tùy quân tổng cộng số binh lính đã hơn nghìn người nhưng sau khi trải qua chém giết, còn sống tới nơi này chỉ còn có năm sáu trăm người mà thôi.

Đối với Trịnh Ngôn Khánh số lượng này đã đủ.

Chỉ vì năm sáu trăm người này hổ vệ đi theo hấn chỉ còn mười tám người.

Sĩ tốt đi ra từ Lang Lâm sơn mạch cũng tử thương vô số nhưng hôm nay thắng lợi ở ngay trước mắt chỉ cần xông ra là có thể trở về nhà.

Ngôn Khánh quay đầu nhìn về phía đám người Mạch Tử Trọng và Tạ Khoa.

Mạch Tử Trọng nói:

- Trịnh giáo úy tất cả mọi người đều đang đợi lệnh của giáo úy.

Trịnh Ngôn Khánh gật gật đầu lấy từ trong túi ra mặt nạ bằng bạc rồi đeo lên trên mặt.

Trong chốc lát mọi người vô ý thức nắm chặt binh khí trong tay, ngưng mắt nhìn Trịnh Ngôn Khánh, một tháng chém giết, mọi người đã hình thành một thói quen khi Trịnh Ngôn Khánh đeo mặt nạ lên thì đại chiến sắp bắt đầu.

- Truyền mệnh của ta, khóa miệng toàn đám ngựa lại, không có quân lệnh không được tự tiện hành động.

- Các huynh đệ đây là cửa khẩu cuối cùng chỉ cần chúng ta tiến lên là có thể thu được toàn thắng, mọi người cần phải chiếu cố kỹ lưỡng cho mình và các huynh đệ xung quanh, chưa đến hơi thở cuối cùng không được vứt bỏ mạng sống của mình cho dù có chết chúng ta cũng phải chết ở quê hương mình.

Đám người Mạch Tử Trọng liền tuân mệnh.

- Xuất phát.

Trịnh Ngôn Khánh ra lệnh rồi thúc mã tiến lên.

Ngọc Đề Tuấn cũng từ từ mà đi, lộ ra vẻ nhàn nhã.

Ở phía sau một đám kỵ quân của Mạch Tử Trọng ước khoảng ba trăm người đều nắm chặt đao thương từ từ đi theo.

Dưới ánh trăng mặt nạ bằng bạc của Trịnh Ngôn Khánh hiện lên vàng u lãnh.

Một đôi tinh quang lập lòe tinh mang.

Hấn nắm chặt mã giáo, cố gắng giữ cho mình bình tĩnh.

- Người nào?

Vệ binh bên ngoài quân trại lớn tiếng gọi.

Trịnh Hoành Nghị lập tức thúc ngựa chạy lên phía trước Trịnh Ngôn Khánh:

- Ta chính là quân chủ Ma Thiên Lĩnh, Phó Ninh phụng mệnh tới đây thay quân.

Ngôn ngữ Cao Ly của Trịnh Hoành Nghị ngày càng trở nên lưu loát.

Trải qua hơn một tháng Trịnh Hoành Nghị dựa vào sự lưu loát này mà lừa dối không ít quân trại Cao Ly.

Người Cao Ly nghe được không khỏi giật mình.

- Thay quân?

Chưa từng nghe nói là phải thay quân...

Tuy nhiên nhìn dáng vẻ của đối phương thì không giống như là giả bộ, về phần quân chủ Ma Thiên Lĩnh này là Phó Ninh, đám binh sĩ này dĩ nhiên không có khả năng biết được nhưng nghe khẩu âm của đối phương thì mang theo một lực lượng quý tộc, tức thì bọn họ không khỏi hơi nghi hoặc.

Đúng vào lúc này, Trịnh Ngôn Khánh khẽ đá vào bụng Ngọc Đề Tuấn, nó vội vàng tiến lên phía trước.

Đồng thời kỵ quân ở đằng sau cũng tiến lên nhanh hơn, thủ vệ đại môn chưa kịp phản ứng thì Trịnh Ngôn Khánh đã thúc giục chiến mã xông vào trong, mã giáo giơ lên cao mà hét lớn:

- Các huynh đệ chúng ta về nhà rồi.

Lúc này Ngọc Đề Tuấn liền hí dài một tiếng.

Hơn ba trăm kỵ binh hưởng ứng tiếng ngựa trong đêm quanh quẩn không thôi.

- Dịch tập kích, là Tùy cầu tập kích.

Vệ binh cuối cùng cũng có phản ứng, bọn họ khản giọng kêu to.

353. Chương 39: Viện Binh Tối.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 39: Viện binh tối.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Nói thì chậm nhưng lúc đó thì rất nhanh, Trịnh Ngôn Khánh đã dù mã giáo vọt lên hàn quang lóe ra chỉ nghe từng tiếng kêu thảm thiết vệ binh kia đã bị xuyên thủng qua ngực đánh bay ra ngoài, Trịnh Ngôn Khánh phóng ngựa lên phía trước, mã giáo múa ra từng đạo hàn quang xuất hiện huyết nhục theo đó mà bay tứ tán.

Tuy nhiên cái này chưa đáng sợ.

Đáng sợ nhất chính là hắc bạch song sát ở bên cạnh Trịnh Ngôn Khánh đại búa và trường đao hung hãn khiến cho người Cao Ly chạy trốn chết.

Rất nhiều binh sĩ Cao Ly đang ngủ ở trong doanh trường bừng tỉnh dậy thì đã thấy mấy thớt chiến mã chạy như bay vào trong.

Đội kỵ mã sau khi lao vào bộ quân cũng tiên vào trong doanh.

Đao thương vung lên, khí thế rung trời, bộ quân này so với kỵ quân cũng không chênh lệch bao nhiêu, lúc này chém giết để về nhà không ai muốn tụt lại phía sau.

Cho dù là những người vứt bỏ khí giới đầu hàng bộ quân cũng không buông tha.

Trong chốc lát cuộc chém giết đã tiên tới trung quân.

Mấy tướng lĩnh Cao Ly xông lên ý đồ muốn vây Trịnh Ngôn Khánh lại, lúc này Hùng Khoát Hải đã vung tay lên nhắm vào một tên võ tướng chém thành hai khúc.

Thủ đoạn tàn bạo khiến cho quân tốt Cao Ly phải run sợ.

Bọn họ đã từng nghe nói qua một chi Tùy quân tập kích ở Cái Mã cao nguyên sau khi nhận được tin tức đã phòng vệ nghiêm mật, tuy nhiên sau đó Cao Kiến Vũ không ngừng điều binh khiến tướng tiến tới vây quét đối phương ở Áp Lục Giang khiến cho người Cao Ly đã mất dần đề phòng.

Trịnh Ngôn Khánh dưới sự hộ vệ của Hùng Khoát Hải và Hám Lăng chém giết xông qua vòng vây lớp lớp.

Quay đầu nhìn lại cũng không còn nhiều người Trịnh Hoàn Nghi cùng với Phùng Trí Đại ở trong vòng vây hơn trăm tên Cao Ly sĩ tốt vây quanh bọn hắn, điên cuồng chém giết, Phùng Quả lúc này thương thể đã khỏi vãng mệnh bảo hộ Trịnh Hoàn Nghi, Thẩm Quang cũng ở một bên yểm hộ, hắn tuy vô công cao cường nhưng vì quá đông người nên dần dần cũng không bảo hộ được.

Ngôn Khánh vừa thấy thì thúc ngựa quay về chém giết.

Thấy hắn từ trong vòng vây lớp lớp chém giết, Mạch Tử Trọng cũng không nhiều lời lập tức theo sau.

Hành động của Trịnh Ngôn Khánh đã làm cho sĩ khí Tùy quân đại chấn, bọn họ càng thêm dũng mãnh, Trịnh Ngôn Khánh trùng kích liên tục ba lượt quân Cao Ly cuối cùng cũng không thể chống cự, cùng hô lên chạy tán loạn về bốn phương tám hướng.

Trịnh Ngôn Khánh lúc này đi ở sau cùng.

Hắn mang theo Hùng Khoát Hải, Hám Lăng hai người yểm hộ nhân mã Tùy quân toàn bộ rút khỏi.

Cao Ly đại doanh lúc này đã loạn một bầy.

Ở phía xa xa mơ hồ truyền tới tiếng tù và chắc là sĩ tốt Cao Ly ở nơi khác cảm thấy ở đây có biến cho nên tới tiếp viện.

Ngôn Khánh không dám dừng lại hạ cho toàn quân lập tức hành quân.

Buổi sáng hừng đông Cao Kiến Vũ đã tới bờ sông.

Doanh trại đã biến thành một mảnh phế tích, hắn đưa mắt nhìn lại thì vô cùng đau nhức.

Cao Kiến Vũ nổi giận vô cùng, mười vạn người bị một đám tàn binh bại tướng đánh thành như vậy sau này truyền tới Bình Nhưỡng hắn còn mặt mũi nào ở trên triều đình nữa.

- Lập tức truyền lệnh tới các thành trì khác vây Trịnh Ngôn Khánh lại.

Tam quân nghe lệnh theo ta truy kích Trịnh Ngôn Khánh, không giết được hắn ta thì không thu binh.

Cao Kiến Vũ ra lệnh một tiếng mấy vạn đại quân Cao Ly ngay ngắn xuất động, hướng về phía Liêu Đông đánh tới, các thành trì khác cũng nhận được tin tức nhao nhao tìm được chặn quân Tùy lại.

Trịnh Ngôn Khánh không ngờ rằng Cao vũ vì muốn giết hắn mà không tiếc xuất hiện toàn bộ binh mã Cao Ly.

Đoạn đường này tiến về hướng Tây một ngày chém giết người ngã ngựa đổ máu chảy thành sông, Tùy quân như mũi tên bỏ mạng mà trùng kích, người Cao Ly thì dốc sức liều mạng, nhân số tuy nhiều nhưng vẫn chưa ngăn chặn hữu hiệu được.

Có chăng cũng chỉ có thể kéo dài thời gian của Trịnh Ngôn Khánh mà thôi.

Sáng sớm Trịnh Ngôn Khánh mang người một đường thẳng về phía tây tới đến bọn họ đã ở một sườn núi phía đông, cuối cùng tất cả cũng đã mệt mỏi kiệt sức, trong bụng đói khát, sáu bảy trăm người Cao Ly lúc này vây khốn ở trên một trạm gác cao.

Nhìn từ trên núi từng đội ngũ Cao Ly không ngừng lao tới, Trịnh Ngôn Khánh không khỏi ngửa lên trời mà thở dài.

Hắn hôm nay phải thất bại trong gang tấc chết ở nơi này sao?

Ngọc Đề Tuấn bị trúng mấy mũi tên đã vô lực tái chiến, Mạch Tử Trọng cùng với Tạ Khoa hai người cũng đã bị thương, Hùng Khoát Hải và Hám Lăng thì đói bụng thậm chí ngay cả binh khí cũng có khi rơi khỏi tay, Trịnh Ngôn Khánh cầm ngân tiên lên, đeo mặt nạ bằng bạc vào từ từ nhìn binh sĩ mệt mỏi xung quanh mà liên tục cười khổ.

- Các huynh đệ hôm nay chúng ta có khả năng phải chết ở đây.

Hơn một tháng qua chúng ta mãnh liệt chém chết vô số người Cao Ly hôm nay cho dù chết trận cũng đủ vốn rồi, Cao Ly mọi rợ muốn vây khốn chúng ta muốn giết chết chúng ta, ta biết mọi người đã vô lực tái chiến, có thể khoan tay chịu chết nhưng đây không phải là điều ta muốn.

Binh sĩ nhà Hán, hãy theo ta tái chiến.

- Cho dù là máu nhuộm sa trường ta cũng muốn cho đám mọi rợ này biết rõ ta là nam nhân đại Hán, nếu ta chết, Mạch Tử Trọng chấp chưởng toàn quân, Mạch Tử Trọng chết, Tạ Khoa tiếp chưởng phải để cho người Cao Ly biết nam tử Hán không có đầu hàng.

- Đại hắc tử A Lăng theo ta xung phong.

Trịnh Ngôn Khánh nói xong xoay người ngồi lên trên lưng ngựa thúc Ngọc Đề Tuấn:

- Ngọc Đề nhi, theo ta đi giết người.

Ngọc Đề Tuấn hí dài một tiếng, hai con mắt đã lập lòe ánh sáng, lao xuống trạm gác cao.

Tọa kỵ của Hùng Khoát Hải và Hám Lăng đã sớm chết trận hai người đứng dậy cầm lấy binh khí.

- Các huynh đệ giết lao ra ngoài.

Ở trên trạm gác, người Cao Ly đã xếp thành từng hàng chỉnh tề, nhắm về phía đám người Trịnh Ngôn Khánh.

Cao Kiến Vũ nhìn đám Tùy quân ở trên trạm gác cao trên miệng nở ra một nụ cười lạnh.

- Những tên tùy cầu này đúng là không sợ chết, truyền quân lệnh của ta khai mở.

Chữ “cung” còn chưa thốt lên thì ở bên bờ bên kia đã truyền tới từng hồi tiếng kèn.

Từ bên bờ sông Liêu thủy xuất hiện từng đội tùy quân thiết kỵ mà lao tới.

Cầm đầu là một viên đại tướng mặc áo giáp màu đen, phía dưới là một con Ô điều mã, trong tay cầm một thanh đại hoàn đao.

- Ngôn Khánh huynh đệ, không cần phải sợ Tiết Vạn Triệt tới đây.

Ở bên cạnh hắn là một gã mặc áo bào màu đỏ, phía dưới là Xích Long câu, trong tay cầm một cạm ngân chùy, song chùy cao thấp tung bay, ở trong quân mà như chỗ không người, mỗi khi vũ động không ai địch nổi.

Chỉ thấy hắn xông qua sông hét lớn một tiếng:

- Ngôn Khánh ta đã tới.

354. Chương 40: Đuổi Bắt Cao Kiến Vũ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 40: Đuổi bắt Cao Kiến Vũ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Viện quân đã đến.

Ở trên cao, từng thanh âm hoan hô vang lên, nhìn thấy người mình đám Tùy quân lập tức tinh thần phấn chấn.

Trong tích tặc những đau đớn mỗi một đôi khát như biển mất vô ảnh vô tung, Trịnh Ngôn Khánh hiện tại có một cảm giác xúc động muốn khóc.

Nửa năm tác chiến cả ngày lẫn đêm hần đều mong viện binh cuối cùng viện binh đã xuất hiện.

- Bùi Nguyên Khánh, Tiết tứ lang, các người cuối cùng cũng đã tới.

Trịnh Ngôn Khánh nhin không được mà hô lên ầm ĩ, ngân tiên phóng lên, đánh chết một tên võ tướng.

Ngôn Khánh hưng phấn liên tiếp đánh lên mình hai tên quân tốt Cao Ly, lấy một thanh trường thương.

Một thương ở tay hần vô cùng ngạo nghễ.

Ngôn Khánh cầm trường thương chỉ thấy thương ảnh trùng trùng điệp điệp.

Đám quân tốt Cao ly trong nháy mắt đã bị trường thương đánh trúng mà chết.

- Ngôn Khánh, Vệ phủ úy đã từ Thông Định trấn tới đây, vượt qua Liêu Thủy chỉ cần người kiên trì một lúc nhất định có thể thoát ra.

Hần ở bên cạnh múa song chùy đánh về phía Trịnh Ngôn Khánh.

Mà Tiết Vạn Triệt cũng như là mãnh hổ xuống núi, đại đao vung lên, tả xung hữu đột trong quân, giết vô cùng hăng hái thậm chí không kịp chào hỏi Trịnh Ngôn Khánh.

Tùy quân từ trên trời xuất hiện khiến cho người Cao Ly bị rối loạn trận tuyến.

Đồng thời vì viện quân tới đây, Tùy quân ở trên cao cũng càng thêm dũng mãnh, từ từ xông xuống, thế cục của người Cao Ly trở nên vô cùng hỗn loạn, người Cao Ly mặc dù nhân số chiếm ưu thế nhưng bị Tùy quân liên tục bức về phía sau.

Tiết Vạn Triệt luân phiên tấn công khiến cho bọn họ phải tán loạn chạy đi.

Cao Kiến Vũ tức giận tới cực điểm hần đâm ngực giậm chân, vốn sắp thu được toàn thắng lấy được đầu trên cổ của Trịnh Ngôn Khánh mà không ngờ viện binh Tùy quân lại xuất hiện.

Cao Kiến Vũ tuy không muốn thừa nhận nhưng thấy trận tuyến đã loạn cũng biết không thể ngoan cố.

Bỏ đi bỏ đi, hần nghiêng răng ra lệnh:

- Lui binh lập tức lui binh.

Từng thanh âm chiêng đồng vang lên, đám người Hùng Khoát Hải và Hám Lăng lui về Trịnh Ngôn Khánh nhìn thấy một cái lọng che đỏ chút từ từ rút về phía đông.

- Hoành Nghị cái lọng che kia là của ai vậy?

Trịnh Hoành Nghị trên đài trún hai mũi tên, cánh tay dính một đao may mà chiến bào có một lớp giáp mỏng cho nên không bị tổn thương quá lớn, cho dù như vậy hần cũng kiệt sức, toàn thân đau nhức vô cùng, sau khi trở về đã đặt mông ngồi xuống không muốn đứng lên nữa.

Nghe thấy Trịnh Ngôn Khánh hỏi, Trịnh Hoành Nghị giãy dụa đứng dậy, theo ngón tay của Trịnh Ngôn Khánh mà nhìn, sau đó sắc mặt đại biến.

- Ngôn Khánh đó là cờ hiệu của Cao Ly chủ tướng, ta không biết người kia là ai nhưng ít ra cũng là vương thất quý tộc.

Đối với phong tục tập quán của vương thất quý tộc Trịnh Hoành Nghị liếc là nhận ra, người che lọng màu hồng kia nhất định là lai lịch bất phàm.

Trịnh Ngôn Khánh cẩn rắng dưới sự nâng đỡ của Thẩm Quang mà đứng lên.

Hần cẩn thận quan sát một hồi rồi hét lớn một tiếng:

- Đó chính là Cao Kiến vũ huynh đệ của Cao Nguyên.

- Ngôn Khánh người nói gì?

Trịnh Ngôn Khánh không nói nhiều lời, xách giáo lên lưng ngựa.

- Lão tử ban đầu ở Bình Nhưỡng gặp rủi cho chính là do một tay tên Cao Kiến Vũ này gây nên hôm nay hấn đi vào đất Đại Tùỵ há có thể để hấn chạy thoát.

- Các huynh đệ ai dám cùng ta xông lên chém tướng đoạt cờ?

Mạch Tử Trọng, Tạ Khoa nhao nhao đứng dậy.

Tuy tất cả đều mệt mỏi nhưng ai cũng rõ nếu có thể bắt được Cao Kiến Vũ thì là một công lớn.

- Đại hắc tử, A Lăng các người mở đường cho ta.

Trịnh Ngôn Khánh thúc ngựa lao xuống miệng quát:

- Thảm Quang người phụ trách bảo hộ Trịnh Hoàn Nghi, không để cho bọn họ sai lầm.

Ngọc Đề Tuấn rõ ràng cước bộ không còn được như lúc trước.

Tuy nhiên nó có huyết thống thiên mã dù mệt mỏi nhưng cước bộ vẫn cực nhanh.

Hùng Khoát Hải cùng với Hám Lăng cũng mở đường một đám người nhanh chóng đuổi theo đại quân Cao Ly, Tiết Vạn Triệt và Bùi Hành Nghiễm cũng đã đuổi tới bên cạnh Trịnh Ngôn Khánh.

Từng thanh âm tru dài quanh quẩn trên không trung, Vệ Văn Thăng suất lĩnh đại quân Liêu Đông tới.

Thấy đại quân nhà Tùỵ xuất hiện, người Cao Ly càng trở nên bối rối bắt đầu tan tác, hồi hã ngược xuôi tán loạn.

- Ngôn Khánh người không nghỉ ngơi cho tốt chạy tới đây làm gì?

Tiết Vạn Triệt nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh lao tới thì kỳ quái hỏi.

Ngôn Khánh lớn tiếng nói:

- Tiết tứ lang, cái lông màu đỏ kia là của Cao Ly quận vương Cao Kiến vũ, mau bắt lấy hấn đó là một công lớn.

Tiết Vạn Triệt nghe được mắt hồ liền lập lờ.

Hấn hét lớn một tiếng:

- Ai cũng không được tranh đoạt với ta, Cao Kiến Vũ là của ta.

Hấn hô lớn một tiếng khiến cho Bùi Hành Nghiễm chú ý, hấn ở trong loạn quân quay đầu ngựa song chùy giờ lên.

- Ai là Cao Kiến Vũ?

Mục tiêu của hai người không hẹn mà cùng là Cao Kiến Vũ, đặc biệt là Bùi Hành Nghiễm và Tiết Vạn Triệt, người Cao Ly căn bản không cách nào địch lại, đại quân Cao Ly lập tức trở nên hỗn loạn.

Cao Kiến Vũ nhìn thấy hai viên đại tướng này như sóng biển lao tới thì lập tức luống cuống.

Hấn bỏ cái lông che màu đỏ đi, từ trong đám thân binh hộ vệ vung ngựa chạy như điên, Cao Kiến vũ cũng may vô số binh mã ở trong quân yểm hộ hấn tuy nhiên hấn mặc một cái chiến bào màu đỏ ban đêm vô cùng bắt mắt Trịnh Ngôn Khánh liếc mắt thấy được liền hô lớn:

- Người mặc áo bào màu đỏ chính là Cao Kiến Vũ.

Cao Kiến Vũ nghe được thì hoảng sợ, hấn lập tức cởi bỏ áo bào màu đỏ ra tiếp tục chạy thực mạng.

Đúng lúc này Trịnh Ngôn Khánh lại hô to:

- Người mang nón kim trụ chính là Cao Kiến Vũ, con mẹ nó cái tên khốn kiếp này, các huynh đệ mau đuổi theo hấn cho ta.

Cao Kiến Vũ thẳm rửa thò tay tháo nón kim trụ ném bên đường.

Ngôn Khánh cũng không dừng lại hô lớn:

- Cái tên gia hỏa hồ tử cao cao chính là Cao Kiến Vũ.

Hắn nói xong câu này đột nhiên cảm thấy tình cảnh trước mắt sao mà giống như Tào Tháo trong tam quốc diễn nghĩa vứt bỏ áo bào, đã như vậy ta bắt người lại sẽ tạo thành một câu chuyện hay. Trịnh Ngôn Khánh theo sát phía sau không đuổi càng lúc càng đến gần, Cao Kiến Vũ cũng ngày càng lo lắng.

- Ngăn Tù cầu lại.

Hắn hét lớn một tiếng, hơn mười tên thân vệ ở bên cạnh hắn lập tức ghì chặt chiến mã, quay người đánh về phía Trịnh Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh cũng không gấp:

- Đại hắc tử, A Lăng mở đường cho ta.

355. Chương 41: Ngát Xiu.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 41: Ngát xiu.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Hùng Khoát Hải và Hám Lăng không nói nhiều lời, thả mình xuống ngựa, một người cầm song phủ, một người cầm trường đao cùng tiến lên đánh giết thân binh của Cao Kiến Vũ. Trịnh Ngôn Khánh không nói lời nào phóng ngựa xuyên qua đám người hướng về phía Cao Kiến Vũ chạy trốn mà truy kích.

Nhưng mà Ngọc Đề Tuấn dù sao cũng lặn lội đường xá xa xôi mấy ngày nay liệu chết chinh chiến.

Đuổi theo một hồi nó đã chạy chậm lại.

Nhìn thấy Cao Kiến Vũ ngày càng trở nên xa Trịnh Ngôn Khánh không khỏi lo lắng, hắn khẽ dùng mũi thương đâm vào móng Ngọc Đề Tuấn. Ngọc Đề Tuấn đau quá hí một hơi dài chạy càng lúc càng nhanh, Ngôn Khánh vừa đuổi theo vừa nói khẽ:

- Ngọc Đề nhi, Ngọc Đề nhi, ta biết ngươi mệt mỏi nhưng chúng ta sau khi bắt được Cao Kiến Vũ sẽ cho ngươi nghỉ ngơi thật tốt, cố gắng thêm nữa chúng ta sắp đuổi kịp rồi.

Tựa hồ Ngọc Đề Tuấn cũng minh bạch ý trong lời của Trịnh Ngôn Khánh, càng lúc càng vung chân chạy như điên.

Trong chốc lát đã như muốn đuổi kịp Cao Kiến vũ, Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên vươn người ra cầm trường thương ném về phía Cao Kiến Vũ, Cao Kiến Vũ đột nhiên nghe sau lưng có tiếng gió gào thét, vội vàng vung đao đập bay trường thương đi.

Trong tích tắc hắn đập bay trường thương Trịnh Ngôn Khánh đã đuổi theo.

Ngọc Đề Tuấn đã tới sát đuôi con ngựa của Cao Kiến Vũ, Trịnh Ngôn Khánh lập tức đập lên bàn đạp vọt người ra.

Lúc này tọa kỵ của Cao Kiến Vũ đột nhiên đá hậu một cái, trúng ngay một con mắt của Ngọc Đề Tuấn, nhất thời máu tươi chảy ròng ròng, Ngọc Đề Tuấn hí dài một tiếng, cắn lấy cái đuôi ngựa của Cao Kiến Vũ. Mà lúc này Trịnh Ngôn Khánh cũng nhào về phía trước, ôm lấy Cao Kiến Vũ, chiến mã của Cao Kiến Vũ kêu to lão đảo ngã xuống, Cao Kiến Vũ cũng ngã xuống cùng với Trịnh Ngôn Khánh, hắn thật không ngờ Trịnh Ngôn Khánh lại dùng đến chiêu số này.

Hai người từ trên lưng ngựa té xuống, Trịnh Ngôn Khánh xoay tròn trên mặt đất rồi đứng lên.

Thế nhưng Cao Kiến Vũ lại không tốt số, đầu đập vào một tảng đá bên đường, máu tươi tuôn ra trong chốc lát đã hôn mê.

Ngôn Khánh lao đảo đi tới, cởi đai lưng trên người xuống đem Cao Kiến Vũ trói chặt lại.

Hắn đặt mông ngồi xuống miệng thở ra khòe mắt quét ngang, Ngọc Đề nhi té xuống mặt đất, máu tươi chảy đầm đìa, miệng sùi bọt mép, Ngôn Khánh vội vàng bò qua ôm lấy đầu của nó, nếu như là lúc trước Ngọc Đề Tuấn sẽ làm nũng ở trong ngực nhưng lúc này nó lại run rẩy không có nửa điểm phản ứng, một con mắt đã mù con mắt kia cũng dần trở nên ảm đạm.

- Ngọc Đề nhi, Ngọc Đề nhi.

Trịnh Ngôn Khánh luống cuống không ngớt kêu to.

Thế nhưng mà Ngọc Đề Tuấn vẫn yên lặng không một tiếng động.

Trịnh Ngôn Khánh bỗng nhiên nhớ lại tình hình mình và Ngọc Đề Tuấn gặp nhau lần đầu tiên.

Qua nhiều năm như vậy Ngọc Đề Tuấn đã hồi hả ngược xuôi với hắn, từ Lạc Dương tới Huỳnh Dương, từ Huỳnh Dương tới Bình Nhưỡng, trong vòng năm tháng lại từ Bình Nhưỡng trở về Liêu Đông.

Trước kia hắn không để ý lắm.

Nhưng trong khoảnh khắc Ngọc Đề Tuấn ngã vào lòng ngực của mình, lòng hắn đột nhiên bị đao cắt.

Lúc này, Bùi Hành Nghiễm, Tiết Vạn Triệt Hám Lăng cùng với Hùng Khoát Hải bọn họ đuổi theo thấy cảnh tượng như vậy không khỏi ngây ngốc.

- Ca ca, Ngọc Đề nhi bị sao vậy?

Trịnh Ngôn Khánh ngẩng đầu lộ ra nụ cười sâu thẳm:

- Ngọc Đề nhi mệt mỏi nó cần nghỉ ngơi.

Trong nhất thời bọn người Bùi Hành Nghiễm á khẩu không nói gì được.

- Cao Kiến Vũ ở đó, các người bắt hắn về đi.

Trịnh Ngôn Khánh ôm đầu Ngọc Đề Tuấn, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía chiến mã bên cạnh Cao Kiến Vũ, Ngọc Đề Tuấn là do nó hại chết, trong lòng Trịnh Ngôn Khánh tức giận đem đầu Ngọc Đề Tuấn đặt nhẹ lên trên mặt đất, cầm lấy ngân tiên bước tới ba bước, đập lên đỉnh đầu chiến mã, chiến mã này kêu thảm một tiếng ngã xuống đất.

- Tất cả đều đã xong.

Trịnh Ngôn Khánh lẩm bẩm nói, chưa bao giờ hắn có một cảm giác mệt mỏi như vậy.

Hắn đứng bên cạnh mã thi, sau đó đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, ngửa mặt lên trời từ từ quy xuống.

- Công tử.

Hám Lăng vội tiến lên ôm lấy Trịnh Ngôn Khánh.

Những người khác đều sợ hãi, Bùi Hành Nghiễm, Tiết Vạn Triệt vội xuống ngựa bắt chằm toàn thân máu đen tới bên cạnh Trịnh Ngôn Khánh gọi lớn.

- Ngôn Khánh tỉnh lại, Ngôn Khánh tỉnh lại.

Trịnh Ngôn Khánh từ từ mở to mắt, nhìn Bùi Hành Nghiễm, nhìn Tiết Vạn Triệt lại nhìn Hám Lăng và Hùng Khoát Hải, trên khuôn mặt nở ra một nụ cười sâu thẳm:

- Ta mệt mỏi ta muốn về nhà.

Một câu này nói xong hấn ngã vào lồng ngực Hám Lăng, mặc cho bọn Bùi Hành Nghiễm gọi thế nào cũng không tỉnh lại.

- Ca ca ta mệt mỗi các ngươi đừng gọi huynh ấy nữa.

Hùng Khoát Hải nổi giận một tiếng, vứt bỏ song phủ ôm lấy Trịnh Ngôn Khánh.

Cùng lúc đó hấn cất tiếng khóc lớn:

- Ca ca lúc đầu ở Bình Nhưỡng chưa bao giờ được ngủ ngon một giấc các ngươi đừng gọi huynh ấy nữa ta muốn dẫn ca ca về nhà.

Cách đó không xa, Ngọc Đề Tuấn nhắm một con mắt, con mắt bị thương không ngừng chảy máu tươi ra.

Bùi Hành Nghiễm và Tiết Vạn Triệt máu nhuộm chinh bào, nhìn Hùng Khoát Hải rồi nhìn Trịnh Ngôn Khánh, trong lòng vô cùng vui sướng.

Chúng ta thật sự chiến thắng sao?

Bùi Hành Nghiễm cùng với Tiết Vạn Triệt nhìn nhau rồi từ từ thở dài một hơi.

- Hắc đại cái, ngươi chiếu cố cho Trịnh Ngôn Khánh cho tốt, ta mang Ngọc Đề nhi mang về nhà.

Bùi Hành Nghiễm thì bắt Cao Kiến Vũ mang về.

Ở trên chiến trường từng tiếng kêu rung trời.

Nhưng không hiểu tại sao trong lòng hai người đều cảm thấy hơi lạnh lẽo.

Huỳnh Dương đại hàn.

Trịnh Nguyên Thọ ra roi thúc mã, chạy nhanh ở trên quan đạo.

Tọa Kỵ đã dốc toàn lực, nhưng mà Trịnh Nguyên Thọ vẫn không hài lòng, hấn không ngừng ra roi vào mông ngựa thúc ngựa chạy nhanh hơn.

Lại nói tiếp, con ngựa này cũng là con ngựa huyết thống cao quý, thuộc về hàng mã bảo lương câu, lai lịch rất không tầm thường, tổ tiên của nó là tọa kỵ của Đột Quyết Khả Hãn, sau đó mang đến Trường An trở thành ngựa mã Phi Hoàng Thượng Cứu của Dương Kiên. Sau đó Trịnh Dịch có công phò tá, Dương Kiên ban cho, con ngựa này chính là hậu nhân của Phi Hoàng Thượng Cứu, cước lực vô cùng lợi hại.

Sau lưng của Trịnh Nguyên Thọ là hơn trăm tên tùy tùng của Trịnh phủ đang dốc sức liều mạng đuổi theo.

Khoảng cách càng lúc càng xa, tuy nhiên cũng không thành vấn đề, Trịnh Nguyên Thọ cũng sắp tới Huỳnh Dương rồi.

Một môn tốt kinh ngạc nhìn theo bóng lưng của Trịnh Nguyên Thọ mà nói:

- Tại sao Trịnh tướng quân lại vội vàng về nhà vậy?

Một môn bá gật gật đầu:

- Xem bộ dáng là đã xảy ra chuyện, nếu không Trịnh tướng quân đã không vội vàng như thế.

Đám môn tốt lặng ngắt như tờ.

Trận chiến Liêu Đông vốn tưởng rằng có thể thắng lợi dễ như trở bàn tay cuối cùng kết quả là thảm bại mà chấm dứt.

356. Chương 42: Trịnh Nguyên Thọ Nổi Giận.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 42: Trịnh Nguyên Thọ nổi giận.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Hơn mười vạn người bỏ mạng ở Liêu Đông, một số quan viên võ tướng bị liên quan.

- Nghe nói hoàng đế lần này không cam lòng, còn muốn đánh lại lần nữa, nhiều người như vậy không đánh nổi Cao Ly, nếu lần này tổn thất nữa thì thật thê thảm.

- Được rồi, không nói chuyện này nữa, mau chạy nhanh đi, không để người khác chế nhạo tùy tùng của tướng quân.

Đám môn tốt nghe được liền tuân mệnh.

Cũng may sáng sớm không có nhiều người đi trên đường, Trịnh Nguyên Thọ phóng ngựa như bay một đường thông suốt tới Kinh Đường.

Người sai vặt đang quét cửa thấy Trịnh Nguyên Thọ phong trần mệt mỏi ghì cương lại thì tiến ra nghênh đón.

- Nhị gia, nhị gia trở về rồi sao?

Giọng nói mang theo vẻ ngạc nhiên, tuy nhiên Trịnh Nguyên Thọ không để ý tới hần.

Hần thả người xuống chiến mã, trong tay cầm dây cương ném cho người sai vặt, đi nhanh như chớp vào bên trong.

Hần xuyên qua con hẻm, bất chấp những người trên đường.

Sau khi vào bên trong vừa vặn nhìn thấy Trịnh Nguyên Tông ăn mặc chỉnh tề đang mang theo người nhà đi ra.

- Đại ca?

Trịnh Nguyên Tông khẽ giật mình tiến tới hành lễ.

Trịnh Nguyên Thọ sắc mặt tối tăm, tuy nhiên vẫn miễn cưỡng chào Trịnh Nguyên Tông:

- Nhị đệ đừng nói nữa, theo ta đi vào.

- Xảy ra chuyện gì rồi sao?

Trịnh Nguyên Tông lập tức tỉnh ngộ, xem ra đã xảy ra chuyện lớn, nếu không xưa nay huynh trưởng của hần nhất định không thể vội vã như thế. Trịnh Nguyên Tông muốn cất tiếng hỏi nhưng nhìn thấy dáng vẻ của Trịnh Nguyên Thọ lại nuốt vào trong miệng.

Trịnh Nguyên Thọ hướng về phía quần gia nói:

- Đi nói với Thôi tiên sinh, hôm nay ta có việc không thể phó ước mà đi Động Lâm Hồ thưởng tuyết, mong tiên sinh rộng lòng tha thứ.

Nói xong Trịnh Nguyên Tông theo Trịnh Nguyên Thọ đi vào trong phòng.

- Đại ca đã xảy ra chuyện gì? Tại sao huynh vô thanh vô tức lại trở lại?

- Ta nếu như không trở lại chỉ sợ đã xảy ra chuyện lớn... Trịnh Tĩnh đâu, cái tên khốn kiếp đó đâu?

Trịnh Nguyên Thọ nghiêm nghị quát hỏi, quần sự nghe vậy liền trả lời:

- Hôm qua đại công tử cùng với mấy vị thiếu gia đi uống rượu, hiện tại chắc chưa trở về.

- Mau lôi hần đến đây cho ta, nếu như hần dám phản kháng đánh gãy chân chó của hần.

Trịnh Nguyên Tông trong lòng lo lắng:

- Đại ca hần là Chá Cô Nhi ở ngoài gây họa?

Trịnh Nguyên Thọ hừ một tiếng, bưng một ly rượu lên uống cạn sạch, một lời không nói. Trịnh Nguyên Thọ hiện tại giận dữ, Trịnh Nguyên Tổng cũng không dám mở miệng hỏi thăm, vội vàng đảo mắt, ý bảo gia thần đi thông tri co đại phu nhân, Trịnh Tĩnh ra ngoài đùa nghịch gây phiền toái lớn.

Trịnh Tĩnh say rượu vẫn chưa tỉnh, bị kéo vào bên trong.

Thậm chí hần còn chưa biết chuyện gì thì đã bị đưa vào phòng chính.

- Các người muốn chết phải không? Sao lại dám đối xử như vậy với ta?

- Ta thấy bọn họ không muốn chết mà là người muốn chết.

Trịnh Nguyên Thọ u ám nói một câu khiến cho Trịnh Tĩnh hoàn hồn, lão già của hần đang ngồi ngay ngắn trước quan tòa, Trịnh Tĩnh vội vàng tiến lên bái kiến.

- Phụ thân, cha trở về khi nào vậy?

- Ta nếu không trở về chỉ sợ đầu của người rơi xuống đất rồi.

Trịnh Nguyên Tổng thở ra một tiếng, bước lên phía trước:

- Đại ca, Chá Cô Nhi nếu làm chuyện gì sai thì huynh cần đánh cứ đánh cần mắng cứ mắng đừng nói như vậy.

- Chá Cô Nhi, gần đây con đã làm nên chuyện gì vậy mà để phụ thân con tức giận như thế? Mau thành thật thừa nhận với phụ thân.

Chá Cô Nhi là nữ danh của Trịnh Tĩnh.

Từ Bình Như trở về Trịnh Tĩnh có thể nói là con đường làm quan rộng mở.

Tuy Lai Hộ Nhi chiến bại nhưng Trịnh Tĩnh tốt xấu gì cũng có công, quan trọng nhất là hần từ Nam Thủy đại doanh mang về mấy nghìn người có công huân lớn lao, Lai Hộ Nhi tuy bị bỏ tù nhưng luận công ban thưởng, Trịnh Tĩnh lại được Dương Quảng phong làm Thiên Ngưu bị thân.

Đây là một vị trí có tiền đồ rộng lớn, Trịnh Tĩnh trong thời gian này rất đắc ý.

Hần đang định đầu xuân năm sau tới Lạc Dương nhận chức hôm nay cùng với một số tộc huynh tộc đệ ở Huỳnh Dương uống rượu đến mức say mèm, Trịnh Nguyên Thọ hỏi câu này khiến cho Trịnh Tĩnh không nhớ nổi hần đã làm sai chuyện gì.

- Phụ thân hài nhi gần đây đâu có làm gì.

- Người không làm gì sao?

Trịnh Nguyên Thọ giận quá mà cười:

- Trịnh công tử lá gan của người không nhỏ... à không người không làm gì? Chỉ làm ra một số chuyện mất mặt hôm nay đã bại lộ không ngờ Trịnh gia nhiều thế hệ truyền thừa lại có một đứa khốn kiếp như người.

- Đại ca...

- Người im miệng cho ta.

Trịnh Nguyên Tổng còn muốn khuyên nữa nhưng bị Trịnh Nguyên Thọ giận dữ mắng khiến cho hần phải ngậm miệng lại.

Lúc này mẹ của Trịnh Tĩnh Lô phu nhân cũng nghe thấy, lập tức chạy tới quỳ xuống run run cởi bỏ áo khoác choàng lên người Trịnh Tĩnh mà hỏi:

- Lão gia, chuyện này là sao?

- Chá Cô Nhi đầu xuân sẽ tới Lạc Dương nhận chức, ông không tán thưởng nó thì thôi tại sao còn mắng nó.

- Người cũng im miệng cho ta.

Trịnh Nguyên Thọ thần sắc dữ tợn:

- Người dạy dỗ tốt lắm, thành ra một hảo nhi tử vu hãm người khác, làm hỏng chiến cơ, nhâm chứ sao? Ta thấy hần không cần phải nhậm chức, vài ngày nữa triều đình sẽ phái người tới lấy mạng chó của hần.

- Lão gia ông nói bậy bạ gì đó?

Lô phu nhân càng hoảng sợ nhìn Trịnh Nguyên Thọ.

Mà sắc mặt của Trịnh Tĩnh cũng trở nên trắng bệch thân thể nhẹ nhàng run rẩy.

Trịnh Nguyên Tổng nói:

- Đại ca đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Hần cũng không dám cầu tình cho Trịnh Tĩnh nữa vì theo lời nói của Trịnh Nguyên Thọ, xét đến mắt đầu là chuyện lớn.

- Các người hỏi hần đi.

Lô phu nhân cũng không dám che chở nữa mà cầm lấy cánh tay của Trịnh Tĩnh:

- Chá Cô Nhi, con rốt cuộc đã gây nên tai họa gì, mau nói rõ đi.

- Con con...

Trịnh Tĩnh cắn răng nói:

- Cha con không biết cha nói gì nữa.

- Người không biết sao?

Trịnh Nguyên Thọ cười liên tục:

- Cũng tốt khi bệ hạ phái người tới bắt người người sẽ hiểu.

- Đại ca đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra, mau nói rõ đi.

Trịnh Nguyên Tổng liên tục hỏi thăm, Trịnh Nguyên Thọ liền lấy ra một phong thư, ném cho Trịnh Nguyên Tông:

- Nếu không có Thế Anh gửi thư, suýt chút nữa ta còn không biết, Trịnh Tĩnh người làm ra những chuyện tốt này còn tưởng rằng không bị bại lộ sao? Ta nói cho người biết, mười ngày trước Trịnh Ngôn Khánh đã từ Cao Ly chém giết ra ngoài, vượt Áp Lục giang, kịch chiết một ngày bắt được quận vương Cao Ly, Cao Kiến Vũ.

Thế Anh chính là tự của Trác quận lưu thủ Tiết Thế Hùng.

- A....

Trịnh Nguyên Tổng chấn động.

- Hắc hắc, không đơn thuần là hần trở về... còn có Dương Hạ Tạ gia Tạ Khoa, con của Nhân Cơ hiền đệ Trịnh Hoàn Nghi. Trưởng tôn của Mạch gia Mạch Tử Trọng, tăng tôn của Thành Kính phu nhân con của đại tướng quân Phùng Áng Phùng Trí Đại, còn có đệ tử của mười ba thế gia đại tộc khác, tất cả đều được Trịnh Ngôn Khánh cứu trở về bình an, hôm nay trở lại kinh thành.

357. Chương 43: Trịnh Tĩnh Hoảng Sợ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 43: Trịnh Tĩnh hoảng sợ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Tĩnh đầu kêu to lên một tiếng, thoáng chốc trở nên trống rỗng.

Trịnh Nguyên Tổng cũng biến sắc kinh ngạc nhìn Trịnh Tĩnh thờ dài nửa ngày.

Lô phu nhân cũng không biết chuyện gì xảy ra nhưng quay đầu hỏi:

- Chá Cô Nhi, con không phải nói Trịnh Ngôn Khánh đã theo địch ở Bình Nhưỡng sao, tại sao hắn lại có đảm lược trở về?

Trịnh Nguyên Thọ u ám nói:

- Đúng thế ta cũng muốn biết tại sao Trịnh Ngôn Khánh lại trở về.

Trịnh Ngôn Khánh còn sống, Trịnh Ngôn Khánh còn sống... hắn trở về...

Trịnh Tĩnh đầu vang lên từng tiếng ông ông, không biết phải trả lời sao cho phải, Trịnh Ngôn Khánh thâm hãm hiểm địa dĩ nhiên là cừ tử nhất sinh khó có thể quay lại, cho nên hắn không ngại bỏ đá xuống giếng, Trịnh Tĩnh đối với Trịnh Ngôn Khánh không có cảm tình gì nên bấm báo với Lai Hộ Nhi là Trịnh Ngôn Khánh đầu hàng Cao Ly thậm chí đem đại hỏa Nam Thủy cũng ôm lên người mình.

Chu Pháp không tin cho lắm nhưng Lai Hộ Nhi lại tin là thực.

Cuộc chiến còn chưa kết thúc, Trịnh gia đã tổ chức tộc lão hủy bỏ thân phận tộc lão của Trịnh Thế An, cũng chiếm đi điền sản ruộng đất của Trịnh Thế An.

Dương Quảng sau khi trở về Lạc Dương biết được việc này vô cùng phẫn nộ muốn tịch thu tài sản cả nhà của Trịnh Thế An.

May mà có Bùi Thế Củ đứng ra biện hộ, lại có Vũ Văn Sĩ khuyên giải về sau lại có Tiêu hoàng hậu đứng ra nói cho Trịnh Ngôn Khánh.

Nàng nói:

- Bệ hạ chỉ nghe lời nói của một bên thì không khỏi lỗ mãng, Trịnh Ngôn Khánh là người thế nào bổn cung không biết nhưng người có thể làm ra câu “sĩ cam phần tử bất công hầu” thì tuyệt đối không phải là người có thể hàng Cao Ly. Bổn cung nguyện bảo đảm cho Trịnh Ngôn Khánh không phải là hạng vô sỉ quỳ gối đầu hàng.

Dương Quảng lúc này mới bỏ qua nhưng đã bãi miễn chức vị Vân Kỳ Ủy của Trịnh Ngôn Khánh.

Về sau Bùi Thục Anh và Bùi Thúy Vân cùng nhau đi tới Cửng huyện, bảo vệ Trịnh Thế An, lại có huyện lệnh quản thành là Phòng Huyền Linh cùng với Từ Thế Tích âm thầm chiếu ứng, cho nên chỗ ở không bị mất.

Hiện tại Trịnh Ngôn Khánh đã trở về.

Không chỉ trở về một mình mà còn mang theo Cao Ly quận vương Cao Kiến Vũ.

Dương Quảng chinh phạt Liêu Đông, tổn hại binh lính có thể nói là mất hết mất mũi mà Trịnh Ngôn Khánh bắt giữ Cao Kiến Vũ đây chính là một công huân to lớn, đảm bảo sau này Trịnh Ngôn Khánh sẽ thăng chức rất nhanh.

Trịnh Ngôn Khánh quật khởi, Trịnh Tĩnh thậm chí là toàn bộ Nhị phòng sẽ gặp phải kết cục gì?

Trịnh Nguyên Tổng đối với chuyện này vô cùng rõ ràng nên cầm thư của Tiết Thế Hùng xem qua một lần nữa.

Hắn nhẹ nhàng đặt ở trên thư án rồi nhắm mắt lại.

Rong ruổi Cao Ly mười tháng, đánh bại gần trăm tòa quân trại, chém giết vạn người, không nói nhiều chỉ nguyên chuyện giết Cao Bảo Tàng, phục kích Phác Kim Xương, giết chết Xa Lý Hán, tiêu diệt cả nhà Át Chi Văn Đức mấy trăm nhân khẩu, giải cứu mấy nghìn người Tùy quân, tuy nói đại bộ phận đều chết ở

trên chiến trường nhưng cũng là một công lớn. Trong đám người giải cứu có cả Mạch Tử Trọng, Phùng Trí Đại thậm chí cả tả đồn vệ tướng quân Tân Thế Hùng.

Tân Thế Hùng mặc dù chết nhưng ở trong quân đội mà nói, phần nhân tình này mà nói, người nhà hẳn sẽ nhớ kỹ trong lòng.

Lô phu nhân ngẩn ngơ giật mình đột nhiên giáng một cái tát lên trên mặt Trịnh Tĩnh:

- Cái đồ khốn kiếp này, ngươi tại sao lại làm ra chuyện bỉ ổi như vậy?

Nói xong nàng quỳ phịch một tiếng tiến tới trước Trịnh Nguyên Thọ.

- Lão gia ông nghĩ biện pháp ngàn vạn lần phải bảo vệ tính mạng cho Chá Cô Nhi... bằng không để cho nó đi trốn rồi sau này trở về.

Trịnh Nguyên Thọ nhìn lão thê, liên tục cười khổ.

- Phu nhân à, hẳn đi rồi, Trịnh gia thậm chí là Lô gia đều phải chịu sự lôi đình của bệ hạ.

- Người đầu đem Trịnh Tĩnh nhốt lại cho ta, bất luận kẻ nào cũng không được gặp hẳn, không được nói chuyện với hẳn một câu nào... Phu nhân bà đừng trách ta độc ác, giờ phút này ai cũng không bảo vệ được nó, gây chuyện không tốt chúng ta đều bị liên lụy, hiện tại bà trở về viết thư cho nhạc phụ, hi vọng ông ấy có thể trợ giúp.

Lô phu nhân tốt xấu gì cũng là đích tôn của Phạm Dương Lô thị, trong nhà cũng có chút địa vị.

Trịnh Tĩnh bị vài tên võ sĩ kéo ra bên ngoài, giãy dụa kêu khóc:

- Cha, tha mạng cho con... mẹ, cứu mạng con.

Mặc dù trong lòng không đành nhưng Lô phu nhân hiện tại nào dám mở miệng cầu tình.

- Đại ca, đệ lập tức tiến về Cung huyện.

Trịnh Nguyên Thọ đứng lên:

- May mà những điền sản ruộng đất chưa phân phối ra ngoài, chúng ta trả lại cho Trịnh Thế An rồi cầu tình mong hẳn tha thứ, tuy hiện tại Trịnh Thế An hận chúng ta nhưng đối với Trịnh gia lại tình cảm thâm hậu chỉ cần chúng ta dùng tình trấn an Trịnh Thế An thì Trịnh Thế An có thể ở bên cạnh nói tốt với Trịnh Ngôn Khánh.

- Huynh cùng với Trịnh Thiện Nguyên thương nghị việc này, khôi phục tước vị tộc lão của Trịnh Thế An.

- Còn Trịnh Nhân Cơ nữa, ta đoán Trịnh Nhân Cơ hiện đệ bên kia đã nhận được tin tức.

- Tóm lại chúng ta cần phải chuẩn bị tốt tất cả, tận lực cho tới trước khi Ngôn Khánh phản hồi đem tình huống áp xuống như vậy mới có thể đền bù tổn thất, nếu không được chúng ta sẽ đem sản nghiệp Bách Hoa Ồ tặng cho bọn họ.

Bách Hoa Ồ chính là chỗ phong cảnh vô cùng đẹp dưới chân núi Tung sơn, tổng cộng có tới 5000 khoảnh ruộng tốt.

Quan trọng nhất là Bách Hoa Ồ nuôi tới 1400 nhân khẩu, là trọng yếu căn cơ của Kinh Đường.

Trịnh Nguyên Thọ tuy trong lòng không nở nhưng cũng biết lúc này không phải là lúc hẳn đau lòng.

- Chỉ mong rằng Bách Hoa Ồ có thể khiến Trịnh Ngôn Khánh tiêu trừ cơn giận với chúng ta.

Trịnh Nguyên Thọ và Trịnh Nguyên Thọ nhìn nhau, đều thấy trong mắt cả hai một vẻ khổ sở dày đặc.

Trịnh Ngôn Khánh đích thật là rất mệt mỏi.

Từ Bình Nhưỡng tới đây hẳn tập trung tinh thần, lúc thì tập kích lúc thì phải chạy trốn.

Mười tháng qua thể trọng của hẳn ngày càng nhẹ, cả người gầy hóp lại.

Chuyện này còn không sao cái quan trọng nhất là tinh thần vô cùng đau khổ, nhiều đêm không ngủ được, có thể nói là cạn kiệt tâm lực. Hẳn vì mưu cầu sinh lộ mà thân thể và tinh lực đã tiêu hao hầu như không còn, Ngọc Đề Tuấn cũng bị như vậy.

Nếu không Ngọc Đề Tuấn ở tình huống bình thường làm sao có thể bị đá mù mắt.

Nói thẳng ra là do thể lực chống đỡ hết nổi, tinh lực hao mòn cuối cùng thành ra kết cục như vậy.

Trịnh Ngôn Khánh sau khi hôn mê liền nằm mơ.

Trong mộng hắn nhìn thấy hắn đang cười Ngọc Đề Tuấn chạy về những người như Đậu Hiếu, Trịnh Hoài An chết trận cũng ở trước mắt.

- Trịnh công tử, chúng ta về nhà.

- Đúng thế, chúng ta về nhà....

Xích Long

358. Chương 44: Tới Võ Ấp.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 44: Tới Võ Ấp.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Tuy nhiên ánh sáng đột nhiên tắt đi, biến mất vô ảnh vô tung.

Đúng lúc này đại đội người Cao Ly xuất hiện, có Cao Bảo Tàng có Phác Kim Xương.

Bọn họ mặt đầy máu đen, vung đao vung thương hung ác đánh tới.

- Trịnh Ngôn Khánh, người lấy tính mạng của ta.

Ngôn Khánh muốn trốn tránh nhưng không cách nào di động, trong mắt nhìn đao thương sáng loáng chém tới, hắn kêu to một tiếng rồi mở mắt ra.

- Ngôn Khánh, người rút cuộc đã tỉnh... dừng xe, toàn bộ dừng xe lại.

Màn xe được vén lên, Bùi Hành Nghiễm đã xuất hiện trước mặt hắn.

Trịnh Ngôn Khánh đầu đau vô cùng hắn nhìn Bùi Hành Nghiễm mà kinh ngạc hỏi:

- Bùi Nguyên Khánh, sao người lại ở nơi này?

Bùi Hành Nghiễm chưa mở miệng thì Trịnh Hoàng Nghi, Tạ Khoa Tiết Vạn Triệt bọn họ đã xuất hiện.

Hùng Khoát Hải ở ngoài xe khờ khạo nói:

- Từ từ vào, từ từ vào.

- Các người...

Trịnh Ngôn Khánh vỗ vỗ trán, từ từ tỉnh táo lại.

- Chúng ta hiện tại đang ở đâu?

Trịnh Hoàng Nghi hai mắt sưng đỏ nói:

- Ngôn Khánh, chúng ta vừa ra khỏi Trác Thành, hiện tại là Tín Đô.

- Tín Đô quận?

- Về đến nhà rồi, về đến nhà rồi.

Trịnh Hoàn Nghi nói:

- Ngày đó huynh té xỉu ở Lương Thủy, Vệ phủ úy vô cùng lo lắng, hấn suốt đêm mang huynh trở về Thông Định trấn, theo đại phu nói, huynh vì quá mệt mỏi cho nên bất tỉnh, sau đó Tiết tướng quân phái người đem chúng ta tới Trác quận... vừa vặn vài ngày trước bệ hạ nhận được thi thể của Mạch Thiết Trượng trong tay người Cao Ly, Mạch mập đã sớm trở về.

- Bọn họ muốn đợi huynh tỉnh lại nhưng mà...

- Mạch mập nói hấn sẽ ở Lạc Dương chờ huynh, vài ngày trước từ Lạc Dương truyền tới chiếu lệnh, mệnh cho huynh lập tức trở về Đông đô, bệ hạ muốn triệu kiến huynh ở Lạc Dương, Tiết đại tướng quân cũng không dám kéo dài cho nên để Bùi đại ca và Tiết tứ ca đưa huynh trở về. Ngôn Khánh huynh đã hôn mê mười lăm ngày, khiến cho chúng ta đều sợ hãi.

- Ta hôn mê mười lăm ngày?

Trịnh Ngôn Khánh dùng sức chà xát hai gò má.

Lúc này Thẩm Quang mang theo một lang trung tới, chuẩn đoán cho Trịnh Ngôn Khánh.

- Trịnh công tử mạch đập đã yên tĩnh lại, không còn đáng ngại, tuy nhiên thể cốt suy yếu cần phải từ từ điều dưỡng, ta nhớ trước mặt chính là Võ Ấp huyện, chúng ta đêm nay có thể đặt chân tới đó, ta sẽ làm hai đơn thuốc, đến Lạc Dương là có thể khỏi hẳn.

Trịnh Ngôn Khánh khẽ nói:

- Như vậy thì đa tạ đại phu.

Thẩm Quang đem lang trung xuống xe.

Xe ngựa vẫn tiếp tục tiến lên, tuy nhiên người đánh xe đã đổi thành Hùng Khoát Hải và Hám Lăng.

Tiết Vạn Triệt ở phía trước lãnh binh ba người Tạ Khoa, Bùi Hành Nghiễm và Trịnh Hoàn Nghi thì ở trong xe nói chuyện với Trịnh Ngôn Khánh. Bùi Hành Nghiễm hiện tại đã là Quan Bái dũng tướng lang, lúc chinh phạt Liêu Đông cùng với Vũ Văn Thành Đô phụ trách việc bảo hộ Dương Quảng.

Dương Quảng sau khi triệt binh đã sắp xếp thương nghị cho người Cao Ly, muốn đòi lại thi thể của Mạch Thiết Trượng.

Mà sứ giả phụ trách đàm phán chính là thúc tổ của Bùi Hành Nghiễm, Bùi Thế Cử không yên tâm cho nên để Bùi Hành Nghiễm đi bảo hộ.

Không ngờ rằng thi thể của Mạch Thiết Trượng chưa lấy về thì Trịnh Ngôn Khánh đã chém giết từ Cao Ly quay trở về.

Vệ Văn Thăng nhận được tin tức liền phái Tiết Vạn Triệt đi xem xét, tuy nhiên Bùi Hành Nghiễm nghe nói Trịnh Ngôn Khánh có khả năng trở về cũng nhịn không được mà đi theo.

Bùi Hành Nghiễm không tin rằng Trịnh Ngôn Khánh sẽ đầu hàng người Cao Ly.

Vì vậy hấn làm huyên não khiến Bùi Nhân Cơ rất không vui, bây giờ Trịnh Ngôn Khánh trở về đã chứng minh rằng Bùi Hành Nghiễm đúng, hấn cười hì hì nói:

- Đến lúc này xem cha ta nói thế nào.

- Ta đầu hàng người Cao Ly? Chuyện này từ đâu ra?

Trịnh Ngôn Khánh vẽ mặt mờ mịt.

- Chuyện này...

Bùi Hành Nghiễm muốn trả lời nhưng lại bị Trịnh Hoàn Nghi khẽ kéo một cái.

- Chỉ là một chút đồn đãi nhằm chán ngoài phố, Ngôn Khánh người chớ để ý, lần này chúng ta bắt sống Cao Kiến Vũ, có thể nói là lập đại công, sau này bệ hạ nhất định phong thưởng, người không phát hiện sắc mặt của tên Cao Kiến Vũ khi tỉnh lại khó coi đến mức nào đâu.

Hắn không muốn nói Trịnh Ngôn Khánh cũng không ép.

- Cái tên Cao Kiến Vũ đâu rồi?

Bùi thị lang đã áp giải Cao Kiến Vũ trở về Lạc Dương.

Trịnh Ngôn Khánh nghe được thì ho khan hai tiếng, trong lòng có một chút vui sướng, tuy nhiên hắn nhớ tới Ngọc Đề Tuấn lại hỏi:

- Ngọc Đề nhi đâu rồi?

Tạ Khoa nói:

- Ở phía sau, trên xe.

- Chúng ta mang Ngọc Đề nhi trở về Thông Định trấn, vốn Vệ phủ úy muốn mai táng tại chỗ nhưng Hoành Nghị nói người và Ngọc Đề Tuấn tình cảm rất sâu cho nên muốn chôn Ngọc Đề Tuấn ở quê hương, Vệ phủ úy liền sắp xếp một xe ngựa cho người mang Ngọc Đề Tuấn trở về.

Cùng nhau về nhà?

Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên có một cảm giác cô đơn chua xót.

- Hoành Nghị đa tạ người sắp xếp như vậy là tốt nhất, trong lòng Ngọc Đề nhi cũng nghĩ như vậy.

- Ngôn Khánh, người vừa tỉnh lại có nên nghỉ ngơi một chút không?

Tạ Khoa thấy Trịnh Ngôn Khánh tràn đầy cảm xúc thì không tốt nên khẽ liếc mắt, cười ha hả nói:

- Chờ tới Võ Ấp chúng ta dàn xếp xong rồi nói chuyện.

Trịnh Ngôn Khánh vừa mới tỉnh lại thân thể cũng hơi hư nhược.

Vì vậy hắn vội vàng đáp ứng rồi nằm xuống.

Bùi Hành Nghiễm bọn họ đi ra ngoài, Trịnh Ngôn Khánh một mình nằm trong xe, mơ mơ màng màng mà mệt rã rời, tuy nhiên hắn vẫn thầm lẩm bẩm: Ta đâu hàng người Cao Ly? Chuyện này từ đâu mà ra?

Võ ấp ở thời kỳ Hán Cao Tổ đã là một thành huyện.

Trước kia nó thuộc Tín Đô quận, sau đó quy về An Bình viên quận, ở thời kỳ Nam Bắc triều, chính quyền hủy bỏ ấp huyện, mãi đến thời kỳ Khai Hoàng được khôi phục, trong năm Đại Nghiệp, Tùy Dạng Đế phá bỏ châu thành quận, Võ Ấp huyện được quy về quản hạt của Tín Đô quận.

Đây là một thị trấn có diện tích không lớn, chỉ khoảng chín nghìn bảy trăm hộ, nhân khẩu chưa đủ bốn vạn.

Đêm đó huyện lệnh Võ Ấp khoản đãi, Trịnh Ngôn Khánh cũng không tham gia, thứ nhất hắn hơi mệt mỏi, thứ hai hắn muốn yên tĩnh một chút.

Vì vậy Bùi Hành Nghiễm cùng với Tiết Vạn Triệt đến dự tiệc, Trịnh Ngôn Khánh, Tạ Khoa cùng với Trịnh Hoành Nghị thì trực tiếp tiến vào trạm dịch.

Trạm dịch đã sớm nhận được tin tức đem ba tên lính ở ngoài nghênh đón.

Trịnh Ngôn Khánh lần này từ Cao Ly đi về mang về bốn trăm người đại bộ phận đều ở lại với Vệ Văn Thăng tại Thông Định trấn, những quân lính này tuy là tàn binh bại tướng nhưng có thể từ chỗ chết tìm được đường sống đối với tình hình Cao Ly rất hiểu rõ, vượt xa người khác.

Cuối cùng nguyện ý đi theo Trịnh Ngôn Khánh có mười tám hủ vệ.

Xích Long

359. Chương 45: Gặp Lại Hoàng Văn Thanh.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 45: Gặp lại Hoàng Văn Thanh.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Tất cả đều mặc trang bị kỵ quân, hộ tống Trịnh Ngôn Khánh từ ngoài xe ngựa vào dịch quán, Trịnh Hoành Nghị cùng với dịch trạm thương lượng, Trịnh Ngôn Khánh được sắp xếp ở một phòng ở tuy diện tích không lớn nhưng rất sạch sẽ.

Ngồi ở trong phòng thoải mái dễ chịu vô cùng.

Ngọn đèn lóe sáng, Trịnh Ngôn Khánh ngồi ở bên cạnh án thư cúi đầu nhìn xem.

Bàn tay của mình dính đầy huyết tinh.

Hắn đột nhiên nở ra nụ cười tự giễu, trong mười tháng nay người chết trực tiếp và gián tiếp trong tay của hắn có rất nhiều, có rất nhiều người đáng chết có những người không đáng chết như Kim Đức Mạn.

Không biết Thiện Đức nữ vương không còn, đám bổng tử này sẽ thành thế nào.

Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên nở ra một nụ cười nhàn nhạt.

- Ngôn Khánh, huynh cười gì vậy?

Trịnh Hoành Nghị đột nhiên bước vào trong phòng, nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh lộ vẻ tươi cười hắn liền tiến tới bên cạnh ngồi xuống.

- Lão Tạ đâu rồi?

- Hắn đi ngủ rồi.

Trịnh Hoành Nghị nói:

- Tạ đại ca những ngày hôm nay vô cùng vất vả, huynh hôn mê hắn cũng không thể ngủ say giấc.

- Kỳ thật mọi người đều ngủ không ngon, lo lắng cho huynh có chuyện gì, hiện tại huynh tỉnh thì tốt rồi.

- Tạ đại ca lúc nằm ngủ còn nhấc nhủ, không cần gọi hắn dậy ăn cơm, ngày mai buổi sáng hắn sẽ cùng với Thẩm Quang vào trong thành bốc thuốc, đại hắc tử và A Lăng ở bên ngoài, đệ bảo bọn họ nghỉ ngơi nhưng bọn họ sống chết không chịu, nói là phải ở bên ngoài canh chừng một chút.

Trong lời nói mang theo vẻ hâm mộ.

Trịnh Ngôn Khánh biết rõ, Trịnh Hoành Nghị hâm mộ hắc bạch song sát này rất lâu rồi.

Chuyện này cũng là điều bình thường, bất cứ người nào nhìn thấy sức mạnh của Hùng Khoát Hải và Hám Lăng đều phải hâm mộ.

Trịnh Ngôn Khánh cười cười:

- Hai tên tiểu tử gốc gác.

Hắn nói là nói vậy nhưng trong giọng nói lại mang theo một vẻ kiêu ngạo, có những mãnh tướng như vậy, làm sao không kiêu ngạo cho được?

- Đúng rồi, đệ cùng với quan dịch trạm nói chuyện, có cảm giác quan dịch trạm kia có hơi quen mắt.

Trịnh Hoành Nghị nghĩ tới chuyện gì đột nhiên đổi chủ đề:

- Quan dịch trạm kia một mực dò xét xe ngựa của huynh, hơn nữa còn hỏi lai lịch của huynh.
- Ngôn Khánh có phải huynh đã từng tới đây chưa, tại sao nghe ngữ khí của hần giống như đã đoán được thân phận của huynh.

- Ta chưa từng tới Võ Ấp.

- Nếu như hôm nay không đến nơi này thì ta cũng không biết có một thị trấn như vậy, chuyện này có vẻ kỳ quái, chút nữa Thẩm Quang trở về ta sẽ nói hần lưu ý nhiều hơn.

Đang nói chuyện đột nhiên bên ngoài truyền tới tiếng quát khê của Hám Lăng:

- Người nào, lên lút ở đây làm gì?

- Ta là quan dịch trạm ở đây, xin chờ hiểu lầm, xin hỏi người trong phòng Huỳnh Dương Ngổng công tử thế nào rồi?

A, đã tìm tới cửa.

Trịnh Ngôn Khánh kinh ngạc nhìn ra ngoài, Trịnh Hoàn Nghi đứng đây mở cửa phòng.

- A Lăng chờ vô lễ.

Ngôn Khánh chấp tay nói:

- Tại hạ chính là Trịnh Ngôn Khánh xin hỏi các hạ là... Ồ, không phải là Hoàng huyện lệnh Hoàng Văn Thanh sao, tại sao lại ở chỗ này?

Ở dưới mái hiên phòng ở, có hai ngọn đèn lồng đỏ chót lắc lư trong gió.

Trong ánh đèn Trịnh Ngôn Khánh nhận ra thân hình của nam tử này chính là huyện lệnh huyện Dịch Hoàng Văn Thanh, nhớ ngày đó Trịnh Ngôn Khánh chưa đi Cao Ly từng đóng quân ở huyện Dịch một thời gian ngắn, có chút kết giao với Hoàng Văn Thanh, Hoàng Văn Thanh lúc đó tới muốn mượn lương thực trấn an lưu dân, nhờ vào chuyện này mà Trịnh Ngôn Khánh có được Hám Lăng.

Tuy nhiên Trịnh Ngôn Khánh nghĩ mãi mà không rõ vì sao Hoàng Văn Thanh đang ở huyện Dịch lại tới nơi này?

Hoàng Văn Thanh tươi cười rạng rỡ mà nói:

- Quả nhiên là Trịnh công tử, vừa rồi ta nhìn thấy công tử tiến vào còn có Hùng tráng sĩ thấy quen mắt cho nên mạo muội đến thăm không ngờ đúng là công tử. Trịnh công tử, từ khi chia tay ở huyện Dịch vẫn không có vấn đề gì chứ.

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng nói với Hám Lăng:

- A Lăng người không nhận ra Hoàng huyện lệnh sao?

Hám Lăng chưa kịp trả lời thì Hùng Khoát Hải đã gãi gãi đầu khờ khờ cười một tiếng:

- Nhìn có vẻ quen mắt, tuy nhiên hần thay đổi quần áo nên đệ không nhận ra.
- Hai người các người...

Ngôn Khánh cười khê:

- Các người lui xuống nghỉ ngơi ta ở đây nói chuyện nếu cần gì sẽ gọi.

Hùng Khoát Hải nói:

- Vậy đệ cùng A Lăng đi xuống, đại ca có chuyện gì thì cứ gọi chúng ta.
- Đi thôi.

Trịnh Ngôn Khánh mời Hoàng Văn Thanh vào trong phòng trọ.

Hoàng Văn Thanh cũng không đi một mình mà mang theo một thanh niên, xem niên kỷ thì ước chừng hai mươi, mày rậm mắt to, mũi thẳng mồm vuông, thân hình cao tám thước hình thể khôi ngô rắn chắc, toàn

thân mặc một bộ hắc y, tay cầm trường đao theo Hoàng Văn Thanh đi vào bên trong, cũng không cất tiếng mà dùng một ánh mắt hiếu kỳ nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

Hoàng Văn Thanh giới thiệu:

- Trịnh công tử đây là cháu trai ngoại của ta tên là Tô Liệt.
- Phụ thân hắn là danh sĩ, võ áp binh tào Tô Ung, đứa nhỏ này dưới trướng cha nó hiệu lực, hôm nay ta dẫn nó tới đây. Tô Liệt đây chính là người ta thường xuyên nhắc tới, Bán Duyên Quân Ngổng công tử đại danh鼎鼎, ngày đó ở huyện Dịch từng giúp ta một chuyện rất lớn

Tô Liệt?

Tên này có vẻ rất quen thuộc.

Tuy nhiên xem khí phách này thì không phải.

Đứng ở đằng sau, Hoàng Văn Thanh toát ra một khí tức trầm tĩnh đồng thời ẩn ẩn có sát khí, hắn là một nhân vật hung ác.

Tô Liệt tiến tới một bước:

- Kẻ hèn Tô Liệt, bái kiến Trịnh công tử.
- Tô đại ca đừng vội đa lễ, mau ngồi xuống.

Nào ngờ Tô Liệt không lui ra mà mắt hỏ trợn lên nhìn Trịnh Ngôn Khánh:

- Trịnh công tử, ta từng nghe qua công tử viết Tam Quốc Diễn Nghĩa, cậu ta cũng thường xuyên nhắc tới công tử, nhưng mà trên phố tung tin đồn, công tử ở Bình Nhưỡng đã đầu hàng người Cao Ly.
- Ta chỉ hỏi công tử có việc này không?

Đang nói chuyện đột nhiên hắn tiến tới một bước, nghiêm nghị quát hỏi.

- Định Phương, chớ vô lễ.

Hoàng Văn Thanh vội lớn tiếng gọi.

Tô Liệt ngưng mắt nhìn Trịnh Ngôn Khánh, một tay cầm đao.

- Lớn mật.

Không đợi Trịnh Ngôn Khánh mở miệng đã có người đứng dậy quát lớn:

- Người là người nơi nào tại sao lại dám nói năng vô lễ như vậy?
- Hoành Nghị ngồi xuống.

Trịnh Ngôn Khánh trầm giọng quát sau đó khó hiểu nói:

- Tô đại ca, ta xác thực đi chinh phạt Cao Ly, đã từng ở Cao Ly giết rất nhiều người, tuy nhiên ta không rõ lắm, cái tin ta đầu hàng Cao Ly là do ai nói ra? Ta sau khi bại binh ở Bình Nhưỡng đã tung hoành Cao Ly chém giết người vô số, người Cao Ly cũng treo thưởng vạn kim cho cái đầu trên người của ta.
- Mười lăm ngày trước, ta suất lĩnh quân từ Lang Lâm sơn mạch đánh giết mà ra, vượt qua Áp Lục Giang.
- Ở bên bờ sông Liêu thủy, bắt được quận vương Cao Kiến Vũ, nếu như ta đầu hàng Cao Ly thì có chuyện này sao?
- Chuyện này có đúng không?

Xích Long

360. Chương 46: Tô Liệt.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 46: Tô Liệt.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Ngôn Khánh nghe được ngửa mặt lên trời cười to:

- Tô đại ca, ta chỉ là một tên bại tướng, có gì mà khoe khoang, nếu như huynh không tin thì có thể tới Liêu Đông tìm hiểu, xem Trịnh Ngôn Khánh ta có nói dối không.

Hoàng Văn Thanh cũng tiến tới nắm tay của Tô Liệt mà nói:

- Định Phương con làm gì vậy?

- Ta đã sớm nói với con Trịnh công tử là đại trượng phu quả quyết không làm chuyện như vậy, chỉ là ngoài phổ tung tin đồn mà thôi, nếu như Trịnh công tử làm ra chuyện như vậy thì Dũng tướng lang tướng Bùi Hành Nghiễm làm sao có thể đồng thành cùng với công tử.

Tô Liệt nghe được lập tức lui ra sau một bước quỳ chân dưới đất.

- Là Tô Liệt vô lễ.

- Kỳ thật ta cũng không tin công tử làm ra chuyện như vậy nhưng ở trên phố đồn rất lợi hại, Tô Liệt bắt đắc dĩ mới phải đắc tội xin công tử trách phạt.

Trịnh Ngôn Khánh khoát tay diu Tô Liệt đứng lên.

- Tô đại ca là một tráng sĩ cương trực, chuyện đắc tội không cần phải nhắc lại.

Nói xong hần kinh ngạc nhìn Trịnh Hoành Nghị:

- Hoành Nghị, ban ngày Nguyên Khánh cũng đề cập chuyện này, chuyện này từ đâu mà tới?

Hoành Nghị cũng không biết phải giải thích thế nào cho Trịnh Ngôn Khánh.

Kỳ thật lần đầu tiên hần nghe chuyện Trịnh Ngôn Khánh đi theo địch trong lòng cũng vô cùng giận dữ, Trịnh Ngôn Khánh đi theo địch rồi vậy thì ta cũng không phải đi theo địch hay sao? Nửa năm nay ta cùng với huynh ấy xuất sinh nhập tử trải qua bao nhiêu chém giết thê thảm, vậy mà vừa từ gian nan trở về đã nghe nói mình đi theo kẻ địch.

Đừng nói là thiếu niên khí thịnh như Trịnh Hoành Nghị, cho dù là người lớn tuổi cũng không chịu nổi cơn tức này.

Tuy nhiên sau khi trải qua nhiều chuyện ở Cao Ly như vậy Trịnh Hoành Nghị sớm không phải là một tên tiểu tử mới ra đời hần rất nhanh tỉnh táo hướng về phía Bùi Hành Nghiễm và Tiết Vạn Triệt cẩn thận nghe ngóng, sau đó Trịnh Hoành Nghị lập tức tức kinh hãi, hóa ra câu nói đi theo kẻ địch này xuất phát từ miệng của một người nhà họ Trịnh, chính là tên Trịnh Tĩnh kia. Hần chẳng những đem công lao của Trịnh Ngôn Khánh chiếm thành của mình mà còn vu hãm Trịnh Ngôn Khánh đi theo kẻ địch, Trịnh Hoành Nghị vô cùng phẫn nộ, nhưng biết rằng nếu truy cứu tình huống thì Trịnh gia sẽ bị ảnh hưởng cực lớn.

Làm chuyện không tốt có khả năng gia tộc mấy trăm năm này cũng muốn sụp đổ.

Nhưng chuyện này không có khả năng giấu Trịnh Ngôn Khánh.

Bởi vì Trịnh Ngôn Khánh sớm muộn gì cũng biết chuyện này, điều quan trọng nhất là Trịnh Hoành Nghị biết rõ Trịnh Ngôn Khánh đối với Trịnh Thế An có cảm tình rất nồng hậu, các người nhắm vào Trịnh Ngôn

Khánh thì cũng thôi nhưng nhằm vào Trịnh Thế An, Trịnh Ngôn Khánh mà biết chân tướng chẳng phải sẽ nổi giận lôi đình sao?

Đối với thủ đoạn của Trịnh Ngôn Khánh, Trịnh Hoàn Nghi rất tinh tường.

Hắn có thể hung ác chém giết mười vạn người cao ly, thủ đoạn tàn nhẫn này không giống bình thường.

Trịnh Ngôn Khánh có thể hạ quyết tâm khiến một mỹ nhân hương tiêu ngọc vãn.

Có thể đối với mẹ già xanh xao của Ất Chi Văn Đức không chút do dự chém giết, từ đông tới tây Trịnh Ngôn Khánh nổi lên uy danh khắp Cao Ly, hắn làm sao có thể dừng tay với Trịnh gia.

Trịnh Hoàn Nghi còn đang suy nghĩ phải làm thế nào để nói với Trịnh Ngôn Khánh thì Trịnh Ngôn Khánh đã đem chuyện này khai mở.

Cũng không đợi cho Trịnh Hoàn Nghi nghĩ cách thì Tô Liệt đã nói với Trịnh Ngôn Khánh.

- Chuyện này...

Đối mặt với ánh mắt sáng quắc của Trịnh Ngôn Khánh, Trịnh Hoàn Nghi cũng không khỏi hãi hùng khiếp vía, hắn hung hăng trợn mắt nhìn Tô Liệt sau đó cười một tiếng, đem nguyên ủy sự tình giải thích cho Trịnh Ngôn Khánh.

- Ngôn Khánh, Tiết tướng quân tuy nói đúng nhưng mà Thực Anh cô cô của huynh đã mang Bùi gia gia thần đi tới Cửng huyện trấn an Thế An gia gia, gia gia cùng lắm kinh hãi một chút chuyện này tuyệt đối không có gì trở ngại, ta về sau sẽ mời phụ thân làm chủ cho huynh.

Trịnh Ngôn Khánh sắc mặt vô cùng bình tĩnh như trước.

Kể cả Hoàng Văn Thanh cũng không nhìn ra suy nghĩ trong lòng của hắn.

- Đây là chuyện của ta, cần gì Trịnh thúc phụ ra mặt.

Hắn đột nhiên mở miệng cắt lời của Trịnh Hoàn Nghi:

- Hoàn Nghi chuyện này ngươi chớ xen vào nữa, ta tự có chủ trương.

Trịnh Ngôn Khánh càng bình tĩnh như vậy Trịnh Hoàn Nghi càng hãi hùng khiếp vía.

Ở trong phòng không khí trở nên rất nặng nề, cho dù là Tô Liệt lá gan xưa nay rất lớn cũng chỉ dám nuốt nước miếng ngậm miệng lại.

Đây là khí độ của Ngõng công tử sao?

Trong ánh sáng lập lờ Tô Liệt cũng chỉ có thể nhìn thấy nửa khuôn mặt của Trịnh Ngôn Khánh.

Hai gò má thon gầy giống như là đao gọt búa bổ vậy, nhưng bên trong lại có một chút tức giận nhàn nhạt khiến cho Tô Liệt rung động một hồi.

Trịnh Ngôn Khánh mỉm cười:

- Hoàng huyện lệnh, ông sao không ở huyện Dịch mà lại tới nơi này?

Hoàng Văn Thanh tựa hồ không muốn nhắc tới:

- Công tử không biết, sau khi công tử rời khỏi huyện Dịch, huyện Dịch trở nên có rất nhiều lưu dân, về sau chiến tranh thất bại, tổn thương thảm trọng, huyện Dịch không còn chút lương thảo nào, mà phía trên lại đòi trưng thu lương thực.

- Cho nên...

Hoàng Văn Thanh cười gật đầu:

- Vốn nếu ta thu thập lương thực cũng không phải là không được nhưng dân chúng huyện Dịch nghèo khổ, năm ngoái đã trưng thu rồi, không chịu nổi gánh nặng, ta lại không nỡ nhìn dân chúng chịu khổ cho nên không tuân mệnh, bị quận phủ đánh ba mươi côn, nhốt vào trong loa mười ngày rồi đuổi đi, ta trở về quê

cũ, vừa vặn gặp huyện lệnh Võ Ấp, huyện lệnh để cho ta cai quản Dịch quán này, ta vui mừng thanh tỉnh nơi này.

Trịnh Ngôn Khánh nghe được liền chấp tai vái Hoàng Văn Thanh một cái.

- Hoàng huyện lệnh có tấm lòng lo cho dân cho nước, quả là quan phụ mẫu trong thiên hạ.

Hoàng Văn Thanh nhin không được mà cười rộ lên, hơi tự hào mà nói:

- Chuyện này thì thật không dám nhận, chỉ là ta không muốn ngày sau bị người ta mắng chửi mà thôi.

Hắn nói chuyện thần sắc trở nên nghiêm túc:

- Hôm nay mạo muội cầu kiến thật ra là có chuyện muốn nhờ.

- Hoàng huyện lệnh có chuyện gì cứ nói, Trịnh Ngôn Khánh nếu có đủ khả năng tuyệt đối không chối từ.

Hoàng Văn Thanh từ từ ngồi xuống nhìn thoáng qua Tô Liệt rồi nói:

- Không dám nói dối công tử, Hoàng mẫu chỉ có một muội muội hiện nay chỉ có một đứa con, cực kỳ yêu thương.

- Đứa nhỏ này so với cha của hắn cũng có chút tương tự.

- Ta hôm nay chỉ là một phạm quan, cũng khó có thể giúp gì cho hắn, cha của hắn cũng chỉ là một tên đầu gối, sở dĩ có thể làm binh tào là vì hiện nay có giặc cỏ xâm lấn, tổ chức hương dũng đánh lui, mà Vương huyện lệnh trong tay không có người nên Tô Tam mới được làm quan ti phẩm.

[/QUOTE]

Xích Long

361. Chương 47: Tô Định Phương

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 47: Tô Định Phương

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Vương huyện lệnh dù sao cũng chỉ là trợ quan, ngày sau khó có tiền đồ, mà Tô Liệt bản lĩnh thật không kém, cung mã thuần thục.

Tuy nhiên tính tình nó không tốt nếu không có phương pháp xử lý thì sẽ bị trì hoãn.

- Công tử là đệ tử danh môn lại là ẩn sĩ sĩ lâm, nhân duyên mở rộng, vượt xa chúng ta, Tín Đô gần đây cũng không có giặc cỏ bùng phát cho nên ta và cha của nó thương lượng với nhau, tìm con đường tốt cho nó, bây giờ công tử đại giá quang lâm, nghĩ lại để đứa nhỏ này làm việc cho công tử có lẽ tiền đồ rộng mở hơn.

Ở bên cạnh Trịnh Hoành Nghị cũng kinh ngạc nhìn Tô Liệt mà đánh giá.

Mà Tô Liệt cũng không ngờ.

- Định Phương con đừng nhiều lời.

- Vừa rồi ta đã trưng cầu ý kiến của cha con, ông ấy cũng đồng ý, nếu không phải trong thành còn có chuyện cần tuần tra thì ông ấy cũng đến đây.

Tô Liệt gãi gãi đầu rồi ngậm miệng lại.

Hắn họ Tô tên Liệt, Định Phương là tự của hắn.

Tô Định Phương.

Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên cả kinh nhìn Tô Liệt nói:

- Người tên là Tô Định Phương?

- À, Định Phương là tên chữ do huyện lệnh tặng cho hắn, hắn võ nghệ không tầm thường bình thường thích hành quân bày trận.

Cho nên Vương huyện lệnh tặng cho hắn hai chữ Định Phương, hi vọng hắn sau này có thể vì muôn dân trăm họ.

Tô Định Phương, đây chính là danh tướng thời Sơ đường, cùng với Từ Thế Tích, ở những năm Trinh Quán bộc lộ tài năng, bàn về chiến công Tô Định Phương cũng không hề kém Từ Thế Tích.

Những năm đầu Trinh Quán, hắn tòng quân đi đánh Đột Quyết hiển lộ tài năng.

Năm đầu Hiên Khánh, chính là năm thứ 605 công nguyên, Đại Đường công phạt Tây Đột Quyết, Vương Văn Độ vì e sợ chiến tranh mà bị bãi miễn chức quan, chỉ có Tô Định Phương vinh dự trở thành đại tổng quản hành quân. Năm Hiên Khánh thứ hai, lại tấn công Đột Quyết giành được chiến công lớn lao, năm Hiên Khánh thứ năm đông chinh bắc tề, bắt giữ bắc tề vương làm tù binh, công lao hiển hách.

Tuy nhiên Trịnh Ngôn Khánh vẫn cho rằng Tô Định Phương sinh ra sau thời kỳ Đại Nghiệp.

Không ngờ rằng bây giờ hắn đã thành người.

Theo tính toán Tô Định Phương chính thức quật khởi là đã 60 tuổi.

Ánh mắt hắn nhìn Tô Định Phương trở nên không như trước nữa.

Trịnh Ngôn Khánh dò xét một phen rồi nói:

- Tô đại ca, huynh có bằng lòng đi theo ta không?

Tô Liệt khẽ giật mình do dự nói:

- Ta không dám nói dối công tử, trước khi nghe nói công tử đi theo địch nhân thì ta vô cùng kính trọng, bộ Tam Quốc Diễn Nghĩa có thể nói là binh gia bảo điển.

Ngôn Khánh thật không ngờ Tô Định Phương cũng mê sách của mình, liền nở ra một nụ cười.

- Tô Liệt nguyện ý đi theo, làm tùy tùng của công tử nhưng lại không nỡ bỏ lại cha và cữu cữu.

- Định Phương đại trưởng phụ ý chí rộng lớn ở bốn phương, trước kia con không phải nói muốn đi chinh chiến khắp thiên hạ lập công danh sao?

- Ta và cha con cả đời này không còn hi vọng chỉ có thể ký thác lên trên người của con. Hiện tại con ở Võ Ấp huyện cũng không làm gì, chờ thêm vài năm nữa khi con có thành tựu đến lúc đó chúng ta sẽ tới tìm con, cũng cầu an ổn. Trịnh công tử đã đồng ý thu con, con cũng không nên chần chừ, sau này có thể mang vinh quang về cho Tô gia.

Tô Liệt không hề do dự:

- Định Phương nhất định không phụ sự kỳ vọng của phụ thân.

Sau đó hắn tới trước mặt của Trịnh Ngôn Khánh mà quỳ rạp xuống:

- Tô Liệt nguyện đi theo làm tùy tùng của công tử, kính xin công tử thu lưu.

Trịnh Ngôn Khánh trong lòng vô cùng vui mừng, đây là chuyện tốt đến cửa.

- Tô Liệt, huynh muốn cùng ta đi theo nhưng huynh có kìm chế được tính tình của mình không?

- Tô Liệt kìm chế được.

- Đã như vậy huynh về nhà chuẩn bị một chút, sáng mai chúng ta khởi hành.

Tô Định Phương mừng rỡ, liên tục gật đầu đáp ứng, Hoàng Văn Thanh một phen cảm kích, sau khi đàm luận với Trịnh Ngôn Khánh một lúc cũng cáo từ rồi đi.

Trịnh Hoàn Nghi há hốc mồm nhìn Trịnh Ngôn Khánh.

Hắn vẫn hi vọng tìm Trịnh Ngôn Khánh khuyên giải một phen.

Nhưng mà Trịnh Ngôn Khánh không cho hắn cơ hội;

- Hoàn Nghi chúng ta bên ba một ngày cũng đã khổ cực rồi, đệ cũng nghỉ ngơi đi, ta rất mệt, sau này có gì chúng ta trên đường nói chuyện.

Thấy biểu lộ của Trịnh Ngôn Khánh như vậy Trịnh Hoàn Nghi cũng chỉ có thể cười khổ trong lòng.

Lúc này chỉ sợ rằng Trịnh Tĩnh đã chọc giận Trịnh Ngôn Khánh, không biết là hắn sẽ dùng thủ đoạn nào để giải quyết đây.

- Ta đây đi nghỉ trước.

Trịnh Hoàn Nghi bất đắc dĩ cáo từ lui ra khỏi phòng.

Trịnh Hoàn Nghi cũng rất tức giận nhưng dù gì hắn cũng là đệ tử chính tông so với Trịnh Ngôn Khánh như là người ngoài thì hơn hắn, đối với Huỳnh Dương gia tộc, cảm giác trung thành hơn hẳn Trịnh Ngôn Khánh.

Trước hết hắn đem tin tức này về báo cho phụ thân.

Đợi ngày mai hắn sẽ nghĩ biện pháp khuyên bảo Trịnh Ngôn Khánh một phen.

Trịnh Hoàn Nghi vừa bước ra ngoài, Trịnh Ngôn Khánh đã trầm sắc mặt xuống.

Hắn có thể tưởng tượng Trịnh gia khẳng định đã nhận được tin tức thậm chí có khả năng đang vận dụng quan hệ tìm cách giải quyết.

Sĩ tộc Quan Đông vui buồn tương quan.

Trịnh Nguyên Thọ cũng không phải là hạng người vô năng, làm sao có thể không nhìn rõ chân tướng bên trong.

Nếu như mình chưa trở về Trịnh Nguyên Thọ biết chân tướng không biết có thể vất vả thế nào.

Lần này Trịnh Ngôn Khánh trở về hơn nữa còn mang theo công huân, bắt được quận vương Cao Ly, Cao Kiến Vũ đại đô đốc Triều Tiên đạo.

Trịnh gia cho dù muốn đem chuyện này chìm xuống thì cũng không có cách nào, khả năng lớn nhất là bọn họ dùng quan hệ của mình và đền bù tổn thất cho Trịnh Ngôn Khánh, chỉ cần Trịnh Ngôn Khánh không truy cứu thì Dương Quảng cũng không muốn truy cứu.

Nhưng mà Trịnh Ngôn Khánh có thể nhịn sao?

Ngôn Khánh không phải là một người lòng dạ rộng rãi như vậy.

Hắn có thù tất phải báo, người không phạm ta ta không phạm người nhưng nếu người phạm ta ta sẽ không tha cho người.

Chuyện này nếu chỉ nhằm vào Trịnh Ngôn Khánh, hắn có thể nhịn được.

Nhưng liên lụy tới Trịnh Thế An, trên đời này người đối xử với hắn thật tình, nuôi dưỡng hắn lớn lên, chính là lão nhân này, Trịnh Ngôn Khánh làm sao có thể bỏ qua, hơn nữa lúc này nhịn sau này thì sao? Đến cuối cùng không phải để cho bọn họ thỏa sức cười trên đầu mình làm mưa làm gió hay sao?

Trịnh Ngôn Khánh nghĩ tới đây ánh mắt hiện ra hung quang dữ tợn.

Các người tưởng rằng có thể chìm xuống sao?

Nghĩ tới đây, Trịnh Ngôn Khánh đứng dậy đi tới bên vách tường khẽ gõ nhẹ.

Xích Long

362. Chương 48:trở Về Củng Huyện

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 48:Trở về Củng huyện

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Một lát sau cửa phòng được mở ra, Thẩm Quang đi tới hỏi:

- Chúa công chúa công có gì phân phó?
- Lão Bù và lão Tiết trở về chưa?
- Vẫn chưa.
- Vậy cửa thành Võ Ấp huyện khi nào thì mở?
- À, vừa rồi thuộc hạ có hỏi, hình như là giờ mẹo khai mở.
- Thẩm Quang ta muốn về nhà.
- Sao?
- Ta không đi Lạc Dương nữa, chuẩn bị trở về Củng huyện, ta nghe nói gia gia của ta từng bị quan phủ giam cầm cho nên muốn tới xem.
- Thuộc hạ lập tức đi sắp xếp.
- Không chuyện này ta không muốn kinh động người khác, người chỉ cần báo cho đại hắc tử và Hám Lăng và 24 hộ vệ hộ tống là được những người khác không cần kinh động, còn nữa chút nữa người đi tìm Hoàng Văn Thanh, lại để cho hắn mấy thớt ngựa.

Sáng mai chúng ta ly khai không cần phải báo cho ai biết, thi thể của Ngọc Đề Tuấn cũng mang về Củng huyện.

Thẩm Quang nghe xong khom người tuân mệnh.

Vì mùa đông nên ban ngày ngắn, ban đêm dài.

Bình thường giờ mẹo có thể khởi hành nhưng hiện tại giờ mẹo vẫn tối đen như mực, Trịnh Hoành Nghị ngủ một giấc tới hừng đông lúc này mới duỗi chân ra đi rửa mặt, hắn bỗng nhiên cảm thấy trong đình viện huyện Dịch thiếu gì đó.

Đứng ở cửa hiên hắn nghi hoặc đánh giá xung quanh.

Đột nhiên hắn kịp phản ứng, ngày hôm qua cỗ xe chứa thi thể Ngọc Đề Tuấn vẫn ở giữa đình viện.

Nhưng hiện tại không còn nữa rồi.

Hắn không khỏi hít một hơi thật sâu.

Hắn vội vàng chạy tới cửa phòng của Trịnh Ngôn Khánh thì thấy trong đó trống trơn, không thấy bóng dáng Trịnh Ngôn Khánh đâu nữa, mở gian phòng của Hùng Khoát Hải, Hám Lăng và Thẩm Quang thì không thấy có ai.

Hắn chạy tới chuồng ngựa thì chuồng ngựa vẫn vắng vẻ.

24 tọa kỵ của hộ vệ cũng không thấy tung tích.

Đúng lúc này lính ngựa chăm sóc ở Dịch Trạm chạy tới Trịnh Hoành Nghị vội vàng níu cánh tay hắn:

- Đám ngựa ở trong chuồng đâu hết rồi?

Lính ở dịch trạm trả lời:

- Bị vị công tử kia phái người mang đi rồi.

- Lúc nào thì mang đi?

- À hình như là giờ Dần, vị công tử kia mang hai cỗ xe ngựa còn có 30 con chiến mã nói là có việc gấp cần phải đi.

- Sau đó tiểu nhân còn nhắc nhở sau giờ mao mới có thể rời khỏi thành, vị công tử kia nói không sao hắn có lệnh bài. Đúng rồi vị công tử kia còn nói không cần lo lắng, mọi người cứ tới Lạc Dương, không cần chờ hắn.

Trịnh Hoành Nghị đầu kêu ông ông, hắn vô cùng kinh hãi.

Lập tức rời khỏi đi tới gian phòng của Bùi Hành Nghiễm và Tiết Vạn Triệt.

- Bùi đại ca, Tiết đại ca chuyện lớn không hay rồi.

Bùi Hành Nghiễm đem qua uống nhiều rượu, mơ mơ màng màng.

- Hoành Nghị, mới sáng sớm kêu gào gì vậy?

- Ngôn Khánh, Ngôn Khánh hắn đi rồi.

- Đi thì đi, người gấp cái gì?

Bùi Hành Nghiễm làm như không có chuyện gì quan trọng quay đầu ngủ tiếp, đột nhiên hắn mở to mắt, nhìn Trịnh Hoành Nghị trân trân mà nói to:

- Hoành Nghị, người vừa nói gì? Ngôn Khánh hắn đi rồi sao?

- Đúng thế Ngôn Khánh đi rồi.

- Hắn đi đâu?

- Hắn hắn hắn...

Trịnh Hoành Nghị càng nóng vội nửa ngày không nói nên lời:

- Hắn trở lại Cửng huyện nói không đi Lạc Dương nữa.

Bùi Hành Nghiễm nghe xong cũng kinh hãi.

Hắn đương nhiên biết rõ chuyện đi theo kẻ địch là do Trịnh Tĩnh vu hãm, tuy nhiên Tiết đại tướng quân trước khi đi đã dặn dò nhiều lần ngàn vạn lần không được đi quá nhanh, Bùi Hành Nghiễm lúc đó chưa hiểu được sự ảo diệu bên trong về sau mới hiểu được Tiết đại tướng quân muốn vì Trịnh gia hay nói là Trịnh Nguyên Thọ tranh thủ thời gian.

Trịnh Ngôn Khánh tới Lạc Dương, Trịnh gia chắc hẳn đã khơi thông quan hệ.

Bùi Hành Nghiễm tuy không tình nguyện cứ như vậy buông tha Trịnh Tĩnh nhưng hắn cũng biết, những quan hệ trong tộc này hắn không được phép xen vào.

Hắn cũng không đi từ từ nhưng dù sao Trịnh Ngôn Khánh đi tới Lạc Dương thì mọi chuyện cũng đã được sắp xếp rồi.

Nhưng hiện tại....

Tiết Vạn Triệt cũng tỉnh lại hỏi xong sự tình nguyên do lông mày cũng nhíu chặt lại.

- Ngôn Khánh không đi Lạc Dương, đây là ý chỉ của bệ hạ? Ta nghe cha ta nói, bệ hạ còn sắp xếp một điển lễ long trọng tại sao hắn lại không đi, nếu hắn không đi thì là cái gì đây?

- Còn là cái gì nữa.

Tạ Khoa đi tới, cười lạnh nói:

- Là để làm cho mất mặt.

- Mất mặt ai?

Trịnh Hoành Nghị cười khỏ một tiếng:

- Còn mất mặt ai nữa, là mất mặt Trịnh gia, thuận tiện bệ hạ cũng trừng phạt Trịnh gia.

Tiết Vạn Triệt cất tiếng:

- Vậy thì phải làm sao bây giờ?

- Làm sao bây giờ?

Tạ Khoa cười lạnh nói:

- Hiện nay chỉ sợ toàn thành Lạc Dương đều biết Trịnh Ngôn Khánh lập công ở Cao Ly mà không đi nhận cho thấy sự bất mãn của hần, không muốn thỏa hiệp, hần không đi cũng tốt loại chuyện này không phải nhịn nếu nhị chẳng phải để người ta cười trên đầu mình sao.

- Ngôn Khánh không đi Lạc Dương, ta cũng không đi, dù sao lần này ở Cao Ly, Ngôn Khánh làm chủ, ta chỉ là một phụ tá hơn nữa chúng ta vắng nhà một năm rồi, cha ta ở nhà chắc cũng lo lắng.

- Lão Tạ, người ở lại xem nhiệt náo cũng được.

Bùi Hành Nghiễm cũng gấp gáp:

- Ngôn Khánh không đi, người cũng không đi thì thành ra gì nữa, chuyện này phải làm sao bây giờ?

- Để cho Trịnh Hoành Nghị đi, hơn nữa không phải còn đám Mạch tử sao, chuyện này để bọn chúng đi nói rõ ràng là được, Ngôn Khánh nếu không đi thì ta đi Lạc Dương còn có ý tứ gì? Chẳng lẽ lại học người khác đem công lao chiếm thành của mình?

Tạ Khoa nói như chém đinh chặt sắt Trịnh Hoành Nghị khuyên bảo thế nào hần cũng không cải biến chủ ý.

Bọn họ trở mắt nhìn Tạ Khoa trở về nhà thu thập hành lý, cầm cung cầm thương dẫn ngựa đi nghênh ngang, Trịnh Hoành Nghị đầu ông ông vang lên, trên mặt hiện ra nụ cười đắng chát: Ngôn Khánh, huynh chẳng lẽ muốn đem sự tình náo động mới chịu sao?

- Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?

Tiết Vạn Triệt nhin không được mà hỏi.

- Làm sao à? Lập tức lên đường chúng ta trở về Lạc Dương. Ngôn Khánh hiện tại muốn đem chuyện này cho cả thiên hạ biết.

- Hoành Nghị đệ tốt nhất liên hệ với phụ thân nếu chuyện này không cách nào vãn hồi thì có lẽ sẽ rất oanh động.

Trịnh Hoành Nghị thở ra một hơi:

Kỳ thật Lai Hộ Nhi nghe lời gièm pha của Trịnh Tĩnh, chuyện này đã lớn rồi.

Mưa bụi xen lẫn băng tuyết như hạt gạo rơi xuống, gió cuốn bay mù trời, làm nên một vẻ tịch liêu.

Ở trên quan đạo có một đội thiết kỵ hộ tống cỗ xe ngựa tiến tới.

Xích Long

363. Chương 49: Làm To Chuyện

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 49: Làm to chuyện

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Hùng Khoát Hải cùng với Hám Lăng điều khiển một chiếc xe ngựa ở trên đường không ngừng thúc roi, Tô Liệt mặc một chiếc áo bào màu trắng suất lĩnh hơn mười tên hồ vệ mở đường, Ngôn Khánh cùng với Thẩm Quang thì theo sát phía sau.

Từ sau khi yên lặng rời khỏi Võ ấp, Trịnh Ngôn Khánh không ngừng dừm vó ngày đêm đi gấp.

Không hiểu tại sao lần này hắn có một cảm thụ kỳ quái.

Chưa bao giờ tâm tình của hắn cấp bách như vậy, nhớ Trịnh Thế An, nhớ Mao Tiểu Niệm, nhớ mỗi người trong nhà.

Trước đó mặc kệ thế nào trong lòng hắn thủy chung vẫn cảm thấy mâu thuẫn.

Sau khi từ Cao Ly chinh chiến trở về hắn gần đây có thể chịu đựng được việc người khác vu hãm mình nhưng lại không chịu được việc Trịnh Thế An chịu liên quan.

Trịnh Ngôn Khánh đương nhiên biết hắn không tới Lạc Dương sẽ dẫn tới hậu quả gì.

Thế nhưng hắn không hối hận.

Có một số chuyện có thể nhịn nhưng có một số chuyện không thể nhịn.

Nếu như bị người ta đè đầu cưỡi cổ loại chuyện này không thể nhượng được, hôm nay hắn lui một bước, ngày mai lui hai bước, như vậy có ngày không thể lui được nữa.

Trịnh gia khinh người quá đáng hoặc có thể nói là Trịnh Tĩnh khinh người quá đáng, hắn vì muốn vạch mặt Trịnh gia mà không thể nhượng bộ nửa bước.

- Thiếu gia, phía trước đã qua kênh Vĩnh Tế, chúng ta đi theo hướng nào đây?

Tô Liệt đi tới hỏi Trịnh Ngôn Khánh.

Kênh Vĩnh Tế?

Trịnh Ngôn Khánh trầm ngâm một thoáng rồi nói:

- Chúng ta đêm nay đi qua kênh Vĩnh Tế.

- Sau đó suốt đêm đi về phía Tây, sáng mai tới Lâm Chương.

Sau đó ở Lâm Chương nghỉ ngơi hồi phục một ngày rồi qua sông, ta đoán rằng trong vòng ba ngày chúng ta có thể qua Tị Thủy Quan đi thẳng tới Hà huyện.

Sắp xếp như vậy sẽ xa hơn...

Trịnh Ngôn Khánh đối với Trịnh Hoàn Nghi rất hiểu rõ, Trịnh Hoàn Nghi sẽ phái người ở phía trước chặn đường hắn, Trịnh Hoàn Nghi và hắn đã chung hoạn nạn trải qua vô số lần chém giết thảm thiết, tình đồng đội này không thể cự tuyệt.

Nếu như Trịnh Hoàn Nghi cầu tình thì hắn phải làm sao bây giờ?

Biện pháp tốt nhất là không cho Trịnh Hoàn Nghi mở miệng, thậm chí không gặp mặt, chỉ cần hắn đến Cửng huyện thì Trịnh Tĩnh khó thoát khỏi cái chết.

Về phần Trịnh Nguyên Thọ sẽ làm thế nào? Trịnh Nhân Cơ sẽ nghĩ thế nào?

Chuyện này không nằm trong phạm trù cân nhắc của Trịnh Ngôn Khánh, chẳng lẽ ta lại sợ các người sao?

Tô Liệt không hiểu suy nghĩ của Trịnh Ngôn Khánh hơi khó xử nói:

- Công tử, như vậy chúng ta sẽ thêm một ngày lộ trình.

- Ta biết nhưng các người cứ theo đó mà làm theo là được.

Tô Liệt mặc dù hơi khó hiểu nhưng hắn vẫn có tập tính quân nhân, cho nên lập tức nghe lời Trịnh Ngôn Khánh đi sắp xếp. Trịnh Ngôn Khánh ngẩng đầu nhìn sắc trời, đột nhiên gọi Thẩm Quang tới thấp giọng phân phó.

- Thẩm đại ca, ta muốn nhờ huynh chạy về Cửng huyện trước.

- Ta nghe nói gia gia đã bị tịch thu ruộng đất nhưng trụ sở không bị tịch thu, huynh dẫn người tới đó trước, không cho ai làm khó dễ gia gia nói với gia gia rằng ta bình an mấy ngày nữa ta sẽ trở về mong gia gia yên tâm.

Thẩm Quang nghĩ nghĩ rồi gật đầu đáp ứng.

Vì để cho Trịnh Thế An yên tâm, Trịnh Ngôn Khánh còn đưa mặt nạ cho hắn, để chứng minh rằng hắn bình an vô sự.

Thẩm Quang lĩnh mệnh, từ trong đội kỵ mã lấy một con chiến mã, giơ roi mà chạy. Thẩm Quang vừa đi Trịnh Ngôn Khánh nhẹ nhàng thở ra một hơi.

- Hoành Nghị xin lỗi người, không phải ta không nể mặt người mà Trịnh gia không cho ta mặt mũi.

Trịnh Ngôn Khánh quyết ý không đi Lạc Dương, Tạ Khoa cũng trở về Dương Hạ.

Bùi Hành Nghiễm nghe theo đề nghị của Trịnh Hoành Nghị, phái người tới kênh Vĩnh Tế muốn ngăn Trịnh Ngôn Khánh lại nhưng không ngờ Trịnh Ngôn Khánh không đi qua đó.

Kể từ đó tin tức nhanh chóng truyền tới Lạc Dương.

Trịnh Thiện Quả từ trong phủ đệ của Ngư Câu La đi ra mà lên xe ngựa.

Ngư Câu La ở đầu tháng tám đã từ đất Thục trở về Lạc Dương, hiện tại hắn ở trong nhà rảnh rỗi, khi Cao Ly truyền tới tin tức Trịnh Ngôn Khánh theo địch nhân, hắn vô cùng không tin, là người đầu tiên thượng tấu với Dương Quảng.

Nhưng mà lúc ấy Dương Quảng vì chiến bại Liêu Đông mà tâm phiền ý loạn.

Cho nên tấu chương của Ngư Câu La hắn cơ bản không đọc qua, sáng hôm sau lại hạ lệnh cho Thiên Ngưu vệ tiến về Cửng huyện bắt Trịnh Thế An, cũng may Thiên Ngưu vệ vừa rời khỏi Lạc Dương thì Bùi Thế Cử đã đứng ra vì Trịnh Ngôn Khánh mà cầu tình, lý do của hắn rất đơn giản là không tin Trịnh Ngôn Khánh sẽ đi theo địch nhân, chẳng hiểu tại sao, phò mã Vũ Văn Sĩ cũng đứng ra.

Tuy nhiên Vũ Văn Sĩ không giống như Bùi Thế Cử hay Ngư Câu La mà cầu tình, mà nói Trịnh Ngôn Khánh là đệ tử của Trương Tôn Thịnh, kính xin bệ hạ nể mặt mũi của Trương Tôn Thịnh. Ngấm lại Trương Tôn Thịnh là người nào? Đó là một cận thần của Dương Quảng.

Kỳ thật trong này cũng có ngụ ý: Trương Tôn Thịnh dạy đệ tử làm sao có thể theo địch nhân được.

Về sau người cầu tình ngày càng nhiều thậm chí hoàng hậu cũng đứng ra nói cho Trịnh Ngôn Khánh.

Đương nhiên Tiêu hoàng hậu cầu tình là do Bùi Thục Anh thỉnh cầu, hơn nữa nàng đối với Trịnh Ngôn Khánh cũng có thương thức, không tin Trịnh Ngôn Khánh sẽ ở Bình Nhưỡng đi theo địch nhân. Người khác Dương Quảng có thể không nghe nhưng Tiêu hoàng hậu thì Dương Quảng phải nghĩ lại.

Vì vậy hắn phái ra một đạo Thiên Ngưu vệ khác, miễn xá cho Trịnh Thế An.

Trịnh Thế An thậm chí không rõ chuyện gì phát sinh, ở trong lao ngây người, về sau biết được Trịnh Ngôn Khánh ở Cao Ly đến bây giờ chưa biết thế nào, Trịnh Thế An liền ngắt tại chỗ.

Về sau tỉnh dậy liền nằm liệt trên giường, không cách nào đi xuống đất.

Trong lòng Trịnh Thế An có một chút áy náy.

Ông biết rõ, Trịnh Ngôn Khánh kỳ thật không muốn đi Bình Nhưỡng, Trịnh Ngôn Khánh đi Cao Ly xảy ra chuyện đó là do một tay ông tạo thành.

Nghĩ lại đủ loại áy náy cảm xúc dây dưa khiến cho Trịnh Thế An bệnh nặng.

Tuy nhiên ông thật không ngờ rằng Trịnh gia hiện tại lại bỏ đá xuống giếng miễn đi chức tộc lão, cướp hết điền sản, nếu không phải Bùi Thục Anh đi tới kịp thời thì Trịnh Thế An có khả năng ngay cả nơi ở cũng không còn.

Trịnh Thiện Quả lúc đầu không tán thành hành động lần này của Trịnh gia.

Hắn hiểu rõ Trịnh Tĩnh, Trịnh Tĩnh không thể nào đốt hủy quân lương thu thập bại tướng được, hắn cũng không tin Trịnh Ngôn Khánh đi theo địch nhân, nhưng tộc lão hội ý, Thiện Quả cũng lực bất tòng tâm.

Hiện tại chân tướng đã rõ ràng, Trịnh gia luống cuống.

Trịnh Nguyên Thọ phái người tới Lạc Dương, mong Trịnh Thiện Quả đứng ra nói giúp.

[/QUOTE]

Xích Long

364. Chương 50: Kháng Chỉ

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 50: Kháng chỉ

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Thiện Quả trước kia cũng nghe Trịnh Ngôn Khánh từng học giáo Ngự Câu La nên may mắn mặt dày tới bái phỏng, ai ngờ Ngự Câu La đóng cửa không tiếp.

Ngồi ở trên xe ngựa, Trịnh Thiện Quả liền xoa nhẹ huyết thái dương.

Nên làm thế nào cho tốt?

Trịnh Tĩnh gây ra chuyện này, xem như mất hết thể diện của Trịnh gia, Ngự Câu La cũng không muốn ra mặt thì phải nghĩ biện pháp khác.

- Phúc Thành.

- Lão gia có gì phân phó/

Trịnh Phúc Thành chính là lão quản gia của Trịnh Thiện Quả cũng chính là người tâm phúc của hắn.

Nghe thấy Trịnh Thiện Quả gọi mình hắn liền thúc ngựa tiến lên, đứng ở bên ngoài cung kính nghe lệnh.

- Người lập tức đi tới gia thôn Đậu gia một chuyến, cầm danh thiếp của ta cầu kiến Đậu Uy tiên sinh, nói là đêm nay ta ở Đại Định từ lâu bày rượu mong tiên sinh tới.

- Vâng.

Trịnh Phúc Thành vội xoay đầu ngựa hướng về phía hạ môn mà nhanh chóng đi.

Trịnh Thiện Quả nhắm mắt lại trong lòng cười khổ: Hôm nay ta đành để người Lạc Dương chê cười Trịnh gia ta thiếu chút nữa làm cho Trịnh Ngôn Khánh tan cửa nát nhà, chỉ mong Đậu Uy chịu ra mặt để Trịnh Ngôn Khánh gỡ cao đánh khẽ.

Nghĩ đến những điều này Trịnh Thiện Quả vô cùng phiền muộn.

Về đến nhà, Trịnh Thiện Quả ngồi xuống, không đợi hần kịp uống trà đã nghe người nói:

- Trịnh Minh Lễ ở An Viễn đường cầu kiến lão gia.

Trịnh Thiện Quả là do nhị phòng sinh ra mà Trịnh Minh Lễ là do thất phòng sinh ra.

Cả hai một người thuộc Kinh Đường một người thuộc An Viễn đường, tuy đều là Trịnh họ nhưng cách nhau khá xa, liên hệ cũng không nhiều, Kinh Đường hiện tại tuy quyền thế vượt xa so với An Viễn đường nhưng những năm nay An Viễn đường đã có khởi sắc, đặc biệt là tài lực vô cùng hùng hậu, tuy nhiên từ trước tới giờ Trịnh Thiện Quả ở Lạc Dương làm quan chưa từng qua lại với Trịnh Minh Lễ ở An Viễn đường.

Lúc này tại sao Trịnh Minh Lễ lại tới đây?

Trịnh Thiện Quả trong lòng nghi hoặc nhưng không dám lãnh đạm.

Bởi vì hần biết con trai độc nhất của Trịnh Nhân Cơ là Trịnh Hoàn Nghi lần này theo Trịnh Ngôn Khánh ở Cao Ly xuất sinh nhập tử, công lao mặc dù không lớn bằng Trịnh Ngôn Khánh nhưng Trịnh Hoàn Nghi có thể dựa vào cái này mà có một tiền đồ tốt, ngày sau An Viễn đường có thể quật khởi.

- Mời vào.

Trịnh Thiện Quả vội vàng hạ lệnh cho người mời Trịnh Minh Lễ vào phòng.

- Minh Lễ, tại sao hôm nay lại có thời gian rảnh đến chỗ ta? Người ở Lạc Dương cũng đến bốn năm rồi mà chưa bao giờ chủ động tới đây.

- Tứ gia, lão gia nhà tiểu nhân phái người có chuyện quan trọng cần bẩm báo.

Trịnh Minh Lễ nói xong lấy từ trong tay ra một phong thư cung kính dâng lên.

Trịnh Thiện Quả nhận thư, ý bảo ngồi xuống một bên rồi sau đó quét qua một vòng sắc mặt vô cùng khó coi.

- Ngôn Khánh không đến Lạc Dương?

Trịnh Minh Lễ khẽ nói:

- Công tử nhà tiểu nhân đưa tin, nói Trịnh công tử đang đi trên đường biết chuyện xong rất không vui, suốt đêm mang theo tùy tùng trở về Huỳnh Dương, mà Tạ công tử cũng trở về Dương Hạ, Trịnh công tử đành phải nhờ Bùi dũng tướng và Tiết dũng tướng ngăn cản nhưng không được.

Trịnh Thiện Quả bàn tay trở nên run run, cười một tiếng:

- Như vậy thì đa tạ Nhân Cơ hiền đệ.

Trong lòng hần thầm kêu khổ:

- Trịnh Ngôn Khánh đây là rõ ràng muốn vạch mặt rồi, muốn ném đi thể diện của Trịnh gia.

Đúng như Trịnh Thiện Quả suy đoán, Trịnh Ngôn Khánh lần này trở về Lạc Dương chính là muốn xé rách da mặt Trịnh gia.

Không chỉ Trịnh Thiện Quả nhìn ra ảo diệu bên trong mà văn võ bá quan Lạc Dương, nguyên một đám cũng nhìn ra ẩn tình.

Tất cả mọi người đều thầm cảm thán: Trịnh Ngôn Khánh này đúng là lớn mặt.

Lần này hần đi Lạc Dương chính là ý chỉ của hoàng đế.

Nói thẳng ra lần này Trịnh Ngôn Khánh chính là kháng chỉ bất tuân, đây là tội lớn.

Hắn không đến, vậy những nhân lực mà hoàng đế huy động để ăn mừng thì xử lý thế nào? Cái này không những mất đi thể diện của Trịnh gia mà còn mất đi thể diện của hoàng đế.

Dương Quảng sau khi biết tin nổi giận không thôi.

Ở trên triều đình suýt nữa hắn ném mất cả long án.

Văn võ bá quan cũng hiểu được tâm tình của Dương Quảng. Cuộc chiến ở Liêu Đông thất bại, Dương Quảng mất mặt các nước Tây vực, khiến cho Thủy Tắt Khả Hãn Đốt Cát của Đột Quyết biến chuyển tâm tư.

Cho nên Dương Quảng muốn dùng lễ mừng này tuyên dương uy danh Đại Tù.

Trước đây lúc áp giải Cao Kiến Vũ về thành Lạc Dương, chuyện này đã gây nên oanh động, Dương Quảng cần Trịnh Ngôn Khánh đến Lạc Dương để cho thấy Đại Tù nhân tài đông đúc, chỉ một thiếu niên đã khiến cho Cao Ly long trời lở đất, Đại Tù ta có vô số nhân tài, Cao Ly chỉ là châu chấu đá xe.

Nhưng mà lần này Trịnh Ngôn Khánh cự tuyệt mọi chuyện đã biến thành bọt nước.

Điều này làm sao Dương Quảng không nổi giận được?

- Bệ hạ, Trịnh Ngôn Khánh ỷ vào công lao mà tự ngạo, không coi vương pháp ra gì, lần này kháng chỉ tội không thể tha, bệ hạ mau bắt hắn về dùng luật pháp xử trí nghiêm minh.

Vũ Văn Hóa Cập đứng ra làm một bộ dạng vô cùng căm phẫn.

Đối với Trịnh Ngôn Khánh hắn không có hảo cảm, hơn nữa nhi tử của hắn cầu thân với con gái của Bùi Nhân Cơ, Bùi gia. đã đáp ứng nhưng Bùi Thụy Vân lại liên thủ với Trịnh Ngôn Khánh làm ra trò bỏ trốn khỏi nhà khiến Bùi Nhân Cơ xấu hổ, Vũ Văn Hóa Cập mất thể diện.

Mặc dù Vũ Văn Hóa Cập được hoàng đế tin dùng, nhưng ở trong mắt thế gia môn phiệt hắn xuất thân cũng chỉ hèn kém mà thôi.

Ngày cả một hài tử cũng không để người vào trong mắt, vậy thì ai coi người ra gì? Vũ Văn Hóa Cập không dám đắc tội với Bùi gia nhưng đối với Trịnh Ngôn Khánh thì ghi hận ở trong lòng, lúc trước cầm tù Trịnh Thế An cũng là Vũ Văn Hóa Cập ở bên cạnh gièm pha.

Vốn tưởng rằng có thể giẫm nát Trịnh Ngôn Khánh dưới chân không ngờ Trịnh Ngôn Khánh lại sống lại.

Dương Quảng nghe được liền ngưng tụ ánh mắt.

- Thiên Văn tướng quân nói vậy là sai rồi.

Chưa đợi Dương Quảng mở miệng, lưu thủ Lạc Dương Lam Tử Cái đã đứng ra:

- Trịnh Ngôn Khánh tuy có tội kháng chỉ, nhưng ngẫm lại hắn ở Bình Nhưỡng bình bại, đem theo quân tốt ở dị quốc tha hương, tại cao ly đâm máu hăng hái giết địch vô số, uy phong cho đại Tù ta, vậy mà lại bị người chửi bới vu hãm, người trong nhà thì gặp nạn, công lao thì bị người khác chiếm, nếu đổi lại là ta ta cũng không chịu nổi oán niệm này, huống chi Trịnh Ngôn Khánh chỉ mới mười bốn mười lăm, đang thời điểm khí thịnh thiếu niên, làm sao có thể nuốt trôi cơn tức này?

Lam Tử Cái nói những lời này khiến cho rất nhiều người phía dưới gật đầu đồng ý.

Trịnh Thiện Quả ở bên cạnh thầm kêu khổ, nguyên hắn muốn nhờ Vũ Văn Hóa Cập dẫn dắt đề tài này rồi đi, không ngờ vẫn bị người khác nhắc tới.

Xích Long

365. Chương 51: Công Tội Bù Trừ

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 51: Công tội bù trừ

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lúc này chỉ sợ da mặt của Trịnh gia khó có thể bảo tồn.

Hắn đang suy nghĩ nên làm thế nào để phản bác thì triều đình nhiều người nhao nhao đứng ra, tỏ vẻ Trịnh Ngôn Khánh tuy có tội nhưng không phải là không thể tha thứ.

Đặc biệt là những võ tướng trong lòng vô cùng căm phẫn.

Cũng khó trách, Trịnh Ngôn Khánh là đệ tử của Trương Tôn Thịnh, Trương Tôn Thịnh đa phần đều là đồng đội của bọn họ, đương nhiên bọn họ phải đứng ra nói giúp.

Song phương bắt đầu cãi lộn, biện luận công kích với nhau.

Chủ đề càng ngày càng kéo xa khiến cho Dương Quảng liên tục nhíu mày.

Hắn một mặt tức giận vì Trịnh Ngôn Khánh không tới Lạc Dương, một mặt khác đối với hành vi của người nhà họ Trịnh thì khinh thường. Dương Quảng đương nhiên biết rõ, Trịnh gia vì muốn bảo trụ tính mạng cho Trịnh Tĩnh mà ngay cả Tây uyển thập lục phu nhân cũng cầu tình ít nhiều trước mặt hắn. Dương Quảng nghĩ lại do dự bất định, vốn nghĩ rằng đợi đến khi Trịnh Ngôn Khánh đến Lạc Dương, sẽ phong thưởng cho nhà của hắn, trấn an Trịnh Ngôn Khánh xong, sau đó Trịnh gia sẽ thương lượng sau này với Trịnh Ngôn Khánh, không phải mất đi tính mạng của Trịnh Tĩnh.

Nhưng bây giờ Trịnh Ngôn Khánh đã biểu lộ thái độ, hắn nhất định phải lấy mạng Trịnh Tĩnh.

Đây rõ ràng là, bức bách hạ chiêu sát nhân.

Dương Quảng bị quần thần làm cho tâm phiền ý loạn, tức giận quá lớn sau đó phát tay áo ra lệnh bãi triều.

Trở lại Tây Uyển hắn tâm phiền ý loạn vô cùng, Trịnh Ngôn Khánh này đúng là không biết tốt xấu người nếu thật sự muốn lấy tính mạng của Trịnh Tĩnh thì làm sao sau này có thể dừng chân ở Trịnh gia? Ta cũng là muốn có hảo ý vậy mà người lại muốn làm to chuyện.

- Bệ hạ vì sao lại phiền não như thế?

Tiêu hoàng hậu không biết từ lúc nào đã tới bên cạnh Dương Quảng.

- Chương Hoàng, nàng đã đến rồi.

Dương Quảng thở dài:

- Còn không phải là chuyện của tên Trịnh Ngôn Khánh kia sao, hắn không đến Lạc Dương, trong triều một bên muốn trị tội hắn, một bên thì nói giúp cho hắn, khiến cho ta phiền não không biết phải làm thế nào.

Tiêu hoàng hậu ngồi xuống bên cạnh hắn ngồi xuống, khẽ kéo tay hắn vuốt phẳng cánh tay.

Dương Quảng lúc vẫn còn là Tấn vương, cùng với thái tử Dương Dũng tranh chấp, thường xuyên tâm phiền ý loạn, Tiêu hoàng hậu mỗi khi như vậy ngồi cạnh hắn khiến cho hắn lấy được bình tĩnh.

- Chương Hoàng nàng thấy thế nào?

Tiêu hoàng hậu cười cười:

- Theo bệ hạ, Trịnh Tĩnh gây nên tội thì phải phạt thế nào.

- Tội không thể tha, lập tức chém.

- Nếu là như vậy bệ hạ cần gì phải do dự?

- Ta chỉ là nghĩ thay cho tên Bán Duyên Quân kia, để cho hắn ngày sau có đất dừng chân ở Trịnh gia, lần này giết Trịnh Tĩnh, đối với hắn có chỗ nào tốt? Trịnh gia làm sao có thể buông tha cho hắn? Sao hắn không nghe theo hòa giải được làm quan lớn mà Trịnh gia cũng có thể bảo trụ tính mạng được của Trịnh Tĩnh, không phải hoàn mỹ sao?

Tiêu Hoàng hậu nhin không được cười:

- Bệ hạ, bệ hạ có phải nghe theo chủ ý của phu nhân nào không?
- À Chu Quý Nhi được Trịnh gia phó thác, nhưng nàng ta cũng không nói là phải cứu tính mạng của Trịnh Tĩnh, chuyện này Chương Hoàng không cần truy cứu trách tội nàng ta.

Tiêu hoàng hậu hừ lạnh một tiếng:

- Bệ hạ, đại sự quốc gia sao có thể để một người con gái khoa tay múa chân.
- Theo thần thiếp bệ hạ với Chu Quý Nhi dung túng quá mức, điều này tuyệt không phải là một chuyện tốt, bệ hạ đã cho rằng Trịnh Tĩnh có tội thì nên hỏi tội hần, về phần Trịnh Ngôn Khánh xé rách da mặt của Trịnh gia, bệ hạ cần gì quan tâm tới hần? Còn nữa, Trịnh Ngôn Khánh cùng với Trịnh gia xé rách da mặt, đối với bệ hạ chỉ có lợi chứ không có hại, bệ hạ ngấm lại đi, Bán Duyên Quân lần này ở Cao Ly làm chuyện lớn, có thể nói là công huân lớn lao, hần giết bao nhiêu người, không coi ai vào đâu, đáng sợ là hần cứu được bao nhiêu người, những người này thân phận thế nào?
- Cháu trai của Mạch Thiết Trọng, tăng tôn của Thành Kính phu nhân, đệ tử của Dương Hạ Tạ Thị và Thôi thị tộc nhân, cùng với mười ba thế gia vọng tộc đệ tử ở Hà Bắc.

Bệ hạ nếu như Trịnh Ngôn Khánh hòa giải với Trịnh gia, cộng với giao tình do hần cứu những thế gia đệ tử này ra thì Trịnh gia sẽ thế nào?

Dương Quảng nghe được thì hít sâu một hơi.

- Nếu không có Chương Hoàng nhắc nhở thì ta suýt nữa quên mất việc này.
- Cho nên Bán Duyên Quân xé rách da mặt Trịnh gia đối với bệ hạ chỉ có lợi chứ không có hại, hơn nữa Trịnh Tĩnh đáng chết cần phải dùng cực hình xử trí, như vậy mới có thể dẹp yên oán niệm trong lòng Bán Duyên Quân, bệ hạ thấy thần thiếp nói có lý không?
- Chương Hoàng nói vô cùng có lý, cần phải như thế.

Dương Quảng nói xong liền xoay chuyển ý nghĩ:

- Nhưng mà tên tiểu tử kia kháng chỉ, thì phải xử trí thế nào?

Tiêu hoàng hậu nói:

- Bệ hạ muốn giết hần hay không muốn giết hần?
- Chuyện này... tên tiểu tử này đúng là có chút bản sự, tài văn chương xuất chúng, vũ lược không tầm thường, lập nhiều công lao, ta há có thể nhẫn tâm giết chết.
- Bệ hạ đã không đành lòng giết chết nhưng tội kháng chỉ bất tuân cũng không đơn giản buông tha.
- Thần thiếp nghĩ là, không cần quan tâm hần lập bao nhiêu đại công, lần này lập vào tội lớn, không thưởng không phạt, để hần ở Cung huyện nghĩ lại, bệ hạ thấy thế nào?

Tiêu hoàng hậu đưa ra chủ ý này phù hợp với suy nghĩ của Dương Quảng.

Tiêu hoàng hậu đưa chủ ý này khiến cho Dương Quảng cũng đồng tình.

Trịnh Ngôn Khánh lần này lập được đại công không coi ai ra gì, cứ như vậy không phải là một chuyện tốt.

- Thần thiếp còn có một chủ ý.

Tiêu hoàng hậu nói:

- Vài ngày trước thần thiếp tới Lạc Phổ thư quán có cầm một thác ẩn Tam Quốc diễn nghĩa trong đó có một tình tiết đáng chú ý.

Nói xong nàng xì xào bên tai Dương Quảng một hồi.

Dương Quảng mở to hai mắt, liên tục gật đầu mà nói:

- Chương Hoàng nói rất hay, ha ha, bộ Tam Quốc Diễn Nghĩa của Bán Duyệt Quân, trong đó lại có câu chuyện đó sao? Bán Duyệt Quân này thật sự thú vị, không ngờ lại có thể nghĩ ra chuyện như vậy.

Nói xong Dương Quảng cũng nhin không được mà cười ha ha.

Tiêu hoàng hậu cũng không khỏi hé miệng cười, trong lòng thầm nói: Thục Anh, bổn cung coi như không phụ sự nhờ vả của người.

Đang lúc triều thần cãi lộn đỏ mặt tía tai ở trong triều thì Dương Quảng đã ra một đạo chiếu lệnh.

Trịnh Ngôn Khánh kháng chỉ bất tuân luận tội nên chém.

Nhưng niệm tình hấn chinh phạt Cao ly lập nhiều công lao hân mã cho nên miễn tội bất kính, công tội bù trừ, mệnh cho Trịnh Ngôn Khánh ở lại Cung huyện, đóng cửa suy nghĩ.

Xích Long

366. Chương 52: Chém Đầu Trịnh Tĩnh

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 52: Chém đầu Trịnh Tĩnh

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Chiếu lệnh không đề cập đến chuyện việc Trịnh Ngôn Khánh bị phế bỏ chức Văn Kỵ Ủy trước kia cũng không nhắc đến chuyện khác.

Tóm lại một câu công tội bù trừ, đem mọi chuyện nói ra rành mạch. Trịnh Thiện Quả sau khi nghe được liền không kìm được ngửa lên trời mà thở dài: Huỳnh Dương Trịnh Thị mấy trăm năm nay hôm nay bị Trịnh Ngôn Khánh làm cho hổ thẹn.

Trịnh Ngôn Khánh lập nhiều công lao như vậy kết quả công tội bù trừ, đóng cửa suy nghĩ.

Vậy còn Trịnh Tĩnh vu hãm thì sẽ có kết quả gì? Trịnh Thiện Quả không suy nghĩ cũng biết kết quả.

Chiếu lệnh bày ra, Trịnh Thiện Quả lập tức từ giả.

Ở trong nhà có một người như vậy, Trịnh Thiện Quả không dám ở Lạc Dương để bị người ta nhạo báng nữa.

Đồng thời Dương Quảng cũng mệnh cho Thiên Bảo tướng quân Vũ Văn Thành Đô suất lĩnh 300 thiên ngư vệ rời khỏi Đông Đô tới Huỳnh Dương.

Đúng lúc Vũ Văn Thành Đô rời khỏi Huỳnh Dương, Trịnh Ngôn Khánh dám người đã vượt qua Tị Thủy Quan đi vội tới Cung huyện.

Huỳnh Dương, tại Kinh Đường.

Thiên Ngư vệ khôi giáp sáng loáng tay cầm đao thương đứng ở trước cửa ra vào Kinh Đường.

Đầu mùa xuân ánh mặt trời chiếu vào khiến cho binh khí nổi lên từng lằn lạnh mang ai cũng im lặng không dám tiến về phía trước nửa bước.

Kỳ thật cho dù bọn chúng muốn tới gần cũng không có khả năng.

Ở bên ngoài Kinh Đường đã có ba tầng thủ vệ, người đứng đầu là Thiên Bảo tướng quân Vũ Văn Thành Đô. Trịnh Thiện Quả đưa thư từ bên ngoài tới thì Vũ Văn Thành Đô cũng tới Lạc Dương.

Vũ Văn Thành Đô sắc mặt trầm lạnh không có chút biểu lộ nào.

Hắn đem thánh chỉ đọc xong liền trầm giọng nói với tam lão Kinh đường.

- Trịnh công, đừng để tiểu quan phải khó xử, xin hãy đưa Trịnh Tĩnh giao ra đây?

Trịnh Nguyên Thọ run giọng nói:

- Thiên Bảo tướng quân chẳng lẽ không còn biện pháp nào sao?

Vũ Văn Thành Đô cười khổ, hần lắc lắc đầu, trước kia hắn đối với Trịnh Tĩnh rất chán ghét, nhưng sau khi Trịnh Tĩnh hỏa thiêu Nam Thủy giải cứu đồng đội Trịnh Tĩnh cũng có vài phần kính nể.

Lúc đó tam thúc của hắn là Vũ Văn Sĩ còn nói: Trịnh gia văn có Bán Duyên Quân, võ có Trịnh Tĩnh, Đông Sơn tái khởi nằm trong tầm tay.

Thật không ngờ trong nháy mắt Trịnh Ngôn Khánh lại biến thành theo địch làm phản khiến cho Vũ Văn Thành Đô không cách nào tiếp nhận.

Cũng vì nguyên nhân này mà hắn đối với Trịnh Tĩnh thêm coi trọng, tuy nhiên sau khi Trịnh Ngôn Khánh trở về Vũ Văn Thành Đô từ kính trọng trở nên có cảm giác bị dối gạt, trong lòng lửa giận hừng hực.

Từ Lạc Dương tới đây, Vũ Văn Thành Đô, sợ Trịnh gia ngăn cản cho nên đã điều quan binh tới.

Nhìn Trịnh Nguyên Thọ đầu tóc bạc trắng, Vũ Văn Thành Đô cũng cảm giác không đành lòng hắn và Trịnh Nguyên Thọ cũng quen biết nhau, từ khi lui khỏi Liêu Đông Vũ Văn Thành Đô với chuyện Trịnh Nguyên Thọ thích giết đầu có ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Lúc đó tóc của Trịnh Nguyên Thọ còn đen nhưng hiện tại đã bạc trắng.

Vũ Văn Thành Đô không một chút biểu tình nhìn Trịnh Thiện Nguyên ở bên cạnh:

- Trịnh công, tiễn đưa Trịnh Tĩnh lên công đường tránh khỏi sau này đến Lạc Dương còn bị người khác nhạo báng lăng mạ, sống không bằng chết.

Đây là điều duy nhất hắn có thể làm.

Trịnh Nguyên Thọ lên rơi giàn dựa.

- Thiên Bảo tướng quân ân tình này, lão hủ cảm ơn.

Nói xong hắn đứng lên, quay đầu về sau, Vũ Văn Thành Đô cũng hông đi qua chỉ yên lặng ngồi ở phòng chính.

Vào thời điểm này cho dù Trịnh Nguyên Thọ có làm ra chuyện gì hắn cũng không lo lắng.

- Thiên Bảo tướng quân gia môn bất hạnh, lão hủ lần này khó tránh khỏi hỗn loạn, xin cáo từ trước.

- Quy Xương công cứ tự tiện.

Tuy Trịnh Thiện Nguyên đã bị phế đi chức vị Quy Xương công như Vũ Văn Thành Đô đã thành thói quen nên vẫn gọi như vậy.

Trịnh Thiện Nguyên đứng dậy vỗ vỗ bả vai Lô phu nhân:

- Đệ muội nén bi thương.

- Nhìn lão già kia hả hê kia.

Trịnh Nguyên Tổng không nhịn được mà thấp giọng chửi bới, mọi chuyện sau khi diễn ra Trịnh Thiện Nguyên là người đầu tiên đòi phế bỏ tước vị tộc lão của Trịnh Thế An, hắn cũng là người đề nghị tịch thu điền sản của Trịnh Thế An, ném đá xuống giếng, vậy mà hiện tại lại lộ ra tư thái không liên quan.

Chỉ sợ ở trong lòng lão đã vui mừng, Trịnh Nguyên Tổng hạ giọng hỏi:

- Vũ Văn tướng quân, Hoàng công có nói điều gì khác không?

- Lúc ta rời khỏi Lạc Dương thì Trịnh thượng thư cũng từ già.

- A....

Trịnh Nguyên Tổng giật mình há hốc mồm, thật lâu không nói nên lời.

- Chúng ta đã làm phiền hà Thiện Quả rồi.

Hắn thở dài nói:

- Cái tên Trịnh Ngôn Khánh kia thì sao?

- Trước mắt hạ chiếu, Trịnh Ngôn Khánh kháng chỉ bất tuân, lấy công bù tội, mệnh cho hắn ở Củng huyện đóng cửa suy nghĩ.

Trịnh Nguyên Tổng cười khổ một tiếng:

- Không ngờ tên tiểu tử này lại can trường như vậy liều mạng lưỡng bại câu thương.

- Aizz, cũng là tâm tính thiếu niên việc này đổi lại ta chỉ sợ ta cũng làm thế, tuy nhiên trước khi rời khỏi Lạc Dương, Bùi công từng nhờ ta chuyển cáo đến Trịnh công một câu.

Trịnh Nguyên Tổng cung kính nói:

- Xin lắng tai nghe.

Người có thể được Vũ Văn Thành Đô gọi là Bùi Công, phóng nhân khắp triều đình văn võ cũng chỉ có một mình Bùi Thế Củ.

Vũ Văn Thành Đô nói:

- Bùi công nói, Bán Duyệt Quân làm như vậy đối với Trịnh gia chưa hẳn là có lợi, hắn ở Cao Ly lập công, vô cùng hiển hách chưa hẳn là một chuyện tốt, mà Trịnh Tĩnh làm cho người ta tiếc nuối chưa hẳn là chuyện xấu, mong Trịnh công nghĩ lại.

Trịnh Nguyên Tổng nếu như nói không có oán niệm gì với Trịnh Ngôn Khánh thì là nói dối.

Nhưng mà Bùi Thế Củ phò thác cho Vũ Văn Thành Đô truyền điều này tới khiến cho Trịnh Nguyên Tổng phải suy nghĩ sâu xa.

Hắn không giống với Trịnh Nguyên Thọ không phải là người tâm tư kín đáo.

Do dự một chút rồi thấp giọng nói:

- Mong Thiên Bảo tướng quân chuyển cáo đến Bùi công, phần tình nghĩa này Trịnh gia cao thấp khắc ở trong lòng.

Vừa nói xong Trịnh Nguyên Thọ đã ở bên trong đi ra.

Trong tay hắn là một cái đầu người máu chảy đầm đìa, mang tới trước mặt Vũ Văn Thành Đô.

Lô phu nhân thấy cái đầu này thì nhin không được mà thét lên một tiếng kinh hãi:

- Trịnh Nguyên Thọ này ngay cả thân sinh cốt nhục của mình mà người cũng không bồng tha sao? Ta liều mạng với người.

Trịnh Nguyên Thọ mặt không biểu tình đẩy Lô phu nhân ra.

- Tiễn phu nhân trở về nghỉ ngơi.

Xích Long

367. Chương 53: Đám Tang Ngọc Đề Tuấn

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 53: Đám tang Ngọc Đề Tuấn

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Nói xong hấn mang cái đầu người tới:

- Đây là đầu của Trịnh Tĩnh mong tướng quân nhận và kiểm tra.

Vũ Văn Thành Đô nhìn thoáng qua cái đầu máu chảy đầm đìa kia, nhận ra đúng là thủ cấp của Trịnh Tĩnh, hấn lúc trước từng bái kiến Trịnh Tĩnh trước khi về Lạc Dương khi Trịnh Tĩnh được Dương Quảng triệu kiến ban cho Thiên Ngưu vệ thân.

Thiên Ngưu vệ cơ hồ đều bị Vũ Văn Thành Đô khống chế trong tay nên cũng gập qua Trịnh Tĩnh vài lần, thậm chí còn nói chuyện, nhìn cái thủ cấp kia Vũ Văn Thành Đô khẽ than nhẹ một tiếng.

Sớm biết như thế trước kia người đừng làm vậy.

Trịnh Tĩnh ơi là Trịnh Tĩnh nhìn người cũng là người thông minh chẳng lẽ không biết trên đời này có một số chuyện không thể làm có một số lời không thể nói, có một số người không thể đắc tội sao?

- Trịnh công nén bi thương.

Trịnh Nguyên Thọ hai gò má rút lại, nghiêng răng nghiêng lợi quát:

- Không tiễn.

Ngôn ngữ thế này, cực kỳ vô lễ, Vũ Văn Thành Đô cũng không kỳ quái, gật gật đầu sai người mang đầu Trịnh Tĩnh bỏ vào trong hộp rồi cáo từ rời đi.

- Trịnh Ngôn Khánh, không báo thù này, ta thề không làm người.

Trịnh Nguyên Thọ nhìn theo bóng lưng của Vũ Văn Thành Đô mà ngửa mặt lên trời thét dài.

Trịnh Nguyên Tổng định tiên lên khuyên giải nhưng lời ra đến miệng liền nuốt vào, nhìn theo bóng lưng của Trịnh Nguyên Thọ mà không nói gì.

Đi ra khỏi Huỳnh Dương, Vũ Văn Thành Đô cũng không dám lười biếng, mang theo 300 Thiên Ngưu vệ trở về Lạc Dương.

Đi nửa ngày hấn đã tới Củng huyện.

Vũ Văn Thành Đô thấy ở trên đường có rất nhiều người vội vàng vàng như có chuyện gì.

Vì vậy hấn phái người hỏi thăm, Thiên Ngưu vệ kia liền bẩm báo:

- Tướng quân những người này lo việc tang mang trong nhà Ngõng công tử.

- Lo việc tang ma?

Vũ Văn Thành Đô khẽ giật mình:

- Lo việc tang ma nhà ai? Trong nhà Trịnh Ngôn Khánh có tang sự sao?

- Bọn họ nói là Ngõng công tử lập bia cho tọa kỵ của mình, nên mọi người tiến vào xem nhiệt náo, nghe nói Ngõng công tử có một bạch long mã theo hấn đánh đông dẹp bắc, kết quả lúc bắt giữ Cao Kiến Vũ mà bị chết.

- Ngõng công tử vô cùng yêu quý con ngựa này cho nên sau khi mang Bạch long mã trở về Củng huyện đã tìm một nơi phong thủy ở Hoắc sơn mà an táng, còn muốn dùng bia kỷ niệm, làm nên bài Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ, những sĩ tử quanh đây đều muốn tới xem.

Thiên Ngưu vệ đều là thiếp thân thị vệ của hoàng đế, xuất thân đều lựa chọn nghiêm khắc.

Dương Quảng bản thân cũng có tài văn chương nên đối với việc tuyển chọn Thiên Ngưu vệ càng thêm hà khắc.

Muốn trở thành Thiên Ngưu vệ không chỉ có xuất thân thượng đẳng mà còn phải hiểu biết chữ nghĩa, nếu không thiên hạ này thiếu gì người biết võ nghệ. Vũ Văn Thành Đô lúc này nghe thấy cũng muốn đi xem.

- Ta nghe qua Ngổn công tử thi thơ xuất sắc, làm ra rất nhiều tác phẩm.

- Nhưng chưa bao giờ thấy tận mắt công tử làm thơ, tại sao chúng ta không mượn cơ hội này quan sát một phen về sau khi trở lại Lạc Dương cũng có đề tài nói chuyện.

Thiên Ngưu vệ cũng đồng loạt tán thưởng.

Một đoàn người lập tức thay đổi tuyến đường, tiến về phía Hoắc Sơn quan sát.

Trên đường có rất nhiều văn sĩ, cũng có không ít thế gia đệ tử và dân chúng Cửng huyện tiến tới xem vô cùng náo nhiệt.

Hoắc Sơn núi non trùng trùng điệp điệp, khe suối lớn vồn, trong suối đại bộ phận bao trùm một mảnh trắng như tuyết, như thiếu nữ phong tình.

Phần mộ của Ngọc Đề Tuấn được đặt dưới đỉnh Thiên môn, nơi này là nơi phong thủy vô cùng tốt phải biết rằng hoàng lăng của Bắc Tống đời sau cũng đặt ở đây.

24 hỏ vệ từ từ đem quan tài bỏ xuống mộ.

Ngọc Đề Tuấn đến từ Tây Vực mặc dù không chôn cất được ở Tây Vực nhưng có thể ở nơi này ngủ say.

Trịnh Ngôn Khánh mặc một chiếc áo màu trắng, đôi mắt sưng đỏ nhìn Ngọc Đề Tuấn bỏ vào quan tài, đôi mắt khê ứa lệ.

- Ngọc Đề nhi hồn của người có trở về hay không?

Trịnh Ngôn Khánh đứng trước mộ phần mà dậm chân khóc lớn.

Ở bên cạnh phần mộ, Mao Tiểu Niệm đã mang Tế Yêu và Tứ Nhân lặng lẽ đứng trang nghiêm, hai con chó ngao này bây giờ hình thể đã lớn, giống như là sư tử vậy, uy mãnh dị thường, chùng cùng với Ngọc Đề Tuấn lớn lên cùng một chỗ, mặc dù không phải là đồng loại nhưng cũng có tình cảm sâu sắc.

Không ngờ bây giờ Ngọc Đề Tuấn đã không còn, bọn chúng cũng ngửa đầu lên, tru dài một tiếng bén nhọn như chó sói, mang theo bi thương vô tận, chúng biết từ nay không còn Ngọc Đề Tuấn chạy như điên với chúng nữa.

Vũ Văn Thành Đô đứng ở đằng sau đám người nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng không khỏi thâm sâu nào.

Một thốt ngựa tốt đối với võ tướng mà nói cũng như là tính mạng, Trịnh Ngôn Khánh có thể đối với ngựa của hắn như thế, cho thấy đây là một người đáng kết giao.

Hồ mã Đại Uyển danh

Phong lăng sáu cốt thành

Trúc phê song nhĩ tuấn

Phong nhập tứ đề khinh

Sở hướng vô không khoát

Chân kham thác tử sinh

Kiều đẳng hữu như thử

Vạn lý khả hoành hành

Dịch Thơ

Đại Uyển ngựa lừng danh

Xương gầy thép đúc thành

Đôi tai tre dựng thẳng

Bốn vó gió lùa nhanh

Hăng tới vùng cao rộng

Chi nài chốn tử sanh

Phi đằng như thế ấy

Muôn dặm cứ hoành hành

Nương theo hồ khúc là năm câu tuyệt cú, chỉ thấy hổ vộ trong miệng hát ra, sau đó cố sức đẩy một khối bia xanh tới, trên đó có hai hàng chữ tưởng niệm Ngọc Đề Tuấn.

Người bốn phía không khỏi xì xào:

- Ngõng công tử vì ái mã của mình mà lập bia sao?

- Kiểu chữ kia rõ ràng là Vịnh Ngỗng thể tuy nhiên so với năm đó thì khí khái hơn nhiều.

Trịnh Ngôn Khánh đi ra chiến trường, bút lực càng thêm thành thực, lại ẩn hiện một chút khí khái mà trước kia không có được.

- Tất cả đều tránh ra.

Hai trang hán khôi ngô một đen một trắng mang theo một cái tượng thạch mã đi tới trước mộ phần.

- Ngọc Đề Tuấn, hồn của người có trở về, thấy ta lập bia hi vọng có thể ở dưới cửu tuyền nghỉ ngơi.

Nếu có kiếp sau ta hi vọng sẽ tiếp tục cùng người huyết chiến ở trên chiến trường.

Trịnh Ngôn Khánh cất tiếng thanh âm hơi ghen ngào, rồi cuộc không cách nào tiếp tục nữa.

Hắn đi tới trước pho tượng đá phía trước, cùng với Hùng Khoát Hải hai người dùng lực đặt xuống.

Thạch mã nghìn cân bị ba người cứ thế mà nâng tới, thạch mã này là do Trịnh Ngôn Khánh ở Củng huyện suốt đêm mời thợ điêu khắc khắc lại hình Ngọc Đề Tuấn, trông rất sống động khí khái hiên ngang.

Trịnh Ngôn Khánh ở trước một phần, vung rượu tế bái sau đó mới ẩm đạm rồi đi.

Một tòa mã mộ dựng ở dưới đỉnh Thiên môn.

Xích Long

368. Chương 54: Trịnh Hoành Nghị Tới Chơi

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 54: Trịnh Hoành Nghị tới chơi

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Ngôn Khánh ngồi nhàn tản bên một gò núi, dựa lưng vào một cây liễu yên lặng nhìn xuống gò núi, Lạc thủy đổ ra sông lớn, thỉnh thoảng chứa theo khối băng tan, theo dòng sông phập phồng như ẩn như hiện, dần dần đi xa.

Trở lại Củng huyện hai tháng, Trịnh Ngôn Khánh khôi phục lại tâm cảnh như trước, lặng yên nhìn gò úi, Lạc Thủy sông lớn cuộn cuộn thỉnh thoảng lại có một khối băng phập phồng như ẩn như hiện.

Nửa năm chém giết thảm thiết mỗi ngày ở trước lần ranh sinh tử thoáng chốc đã bình yên cảm giác này Trịnh Ngôn Khánh không kịp thích ứng.

Tang lễ của Ngọc Đề Tuấn cũng oanh oanh liệt liệt, Khúc hồ mã kia của Trịnh Ngôn Khánh nhất thời được lưu truyền, trong mắt nhiều người Trịnh Ngôn Khánh là người tài hoa hơn người thi thư song tuyệt phong lưu phong khoáng, hiện tại ở Cửu huyện có không biết bao nhiêu con mắt đang nhòm ngó hắn.

Đóng cửa suy nghĩ cũng không tệ.

Tùy Dạng Đế tuy phế bỏ chức Văn Kỵ Ủy của hắn nhưng đối với Trịnh Ngôn Khánh mà nói, không ảnh hưởng đến toàn cục.

Trịnh Thế An tinh tuần chuyển biến tốt hơn rất nhiều nhưng dù sao cũng đã lớn tuổi trải qua một hồi kinh hãi muốn hoàn toàn khôi phục là điều vô cùng khó khăn, cũng may Trịnh Ngôn Khánh trở về áy náy trong lòng của ông cũng giảm bớt, mỗi ngày Trịnh Ngôn Khánh đều cùng ông trong chuyện có khi còn pha trà, tâm tình của Trịnh Thế An trở nên tốt gấp trăm lần. Y sinh khám bệnh nói rằng, Trịnh Thế An thể cốt hư nhược, cộng thêm nguyên khí chưa đầy đủ sau trận bệnh nặng này, Trịnh Thế An đã tổn hao hết gần hết, còn lại không bao nhiêu.

Nói cách khác Trịnh Thế An tùy thời có thể chết.

Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên cảm thấy mình may mắn, nếu như hắn đi Lạc Dương chỉ sợ sau khi phong thưởng không cách nào bầu bạn với Trịnh Thế An. Điền sản ruộng đất bị người nhà họ Trịnh lấy đi rồi, Trịnh Ngôn Khánh cũng không sợ hãi, chức quan bị bãi miễn hắn cũng không lo lắng, trên đời này Trịnh Thế An chỉ có một, dù sao mười bốn năm nay cũng là do Trịnh Thế An nuôi dưỡng, Trịnh Ngôn Khánh không thể quên.

Có thể ở cùng với Trịnh Thế An lúc cuối đời của ông cũng là một phen tận hiếu.

Cẩn thận ngẫm lại, Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy mình vẫn chưa báo đáp được Trịnh Thế An điều gì. Lúc Trịnh Thế An trở lại Huỳnh Dương hắn đã tới Nga mi.

Sau này lại chinh phạt Liêu Đông.

Mỗi lần nhớ lại điều này Trịnh Ngôn Khánh lại cảm thấy áy náy.

Trịnh Thế An mặc dù mất chút điền sản và ruộng đất nhưng cũng không ảnh hưởng tới cuộc sống của họ.

Cửa hàng Hùng Ký sinh ý vẫn náo nhiệt như cũ, hàng năm có thể thu về vạn quan, hiện tại có Tô Liệt và 24 hộ vệ tới, cùng với mẹ con Hám Lăng, sinh hoạt ở Trịnh gia càng thêm náo nhiệt.

24 hộ vệ cùng với Trịnh gia không có liên quan.

Trở về Huỳnh Dương, Trịnh Ngôn Khánh không dám buông lỏng sự chú ý với bọn họ, hắn để Tô Liệt làm đội trưởng độ hộ vệ, chuyên dẫn đầu việc thao binh luyện mã. Hắn lại phái Mã Tam Bảo tới Kim Thành bái phỏng Tiết Cử, mua sắm đại uyển lương câu, chế tạo thiết kỵ cho 24 người này.

Ngoại trừ hộ vệ trong nhà còn có sáu mươi hộ viện cho Đẳng gia tam huynh đệ suất lĩnh.

Thẩm Quang được ủy nhiệm là quản gia phụ trách các việc rườm rà, Hùng Khoát Hải cùng với Hám Lăng thì làm thiếp thân bảo hộ cho Trịnh Ngôn Khánh.

Sắp xếp như vậy đều có ảo diệu trong đó.

Trịnh Ngôn Khánh biết rõ, hắn bức Dương Quảng giết chết Trịnh Tĩnh đã đắc tội lớn với Trịnh gia. Hiện tại Trịnh gia tuy xuống dốc nhưng lạc đà gãy vẫn to hơn ngựa lớn, tứ lão ở Kinh Đường, huynh đệ Trịnh Thiện Nguyên Trịnh Thiện Quả hay là huynh đệ Trịnh Nguyên Thọ Trịnh Nguyên Tổng đều không dễ chọc vào.

Bảo vệ Trịnh Tĩnh không được bọn họ sẽ có hành động...

Ở dưới núi có một con khoái mã lao nhanh lên.

Trịnh Ngôn Khánh liếc mắt nhìn một cái đã thấy kỵ sĩ chính là Thẩm Quang.

Thẩm Quang cùng với Hùng Khoát Hải hai người bắt chuyện sau đó cùng leo lên:

- Thiếu gia là Hoành Nghị công tử đến chơi.
- Hoành Nghị?
- Vâng còn có Nhan Sư Cổ tiên sinh, theo Hoành Nghị công tử đến đây.

Trịnh Ngôn Khánh cười cười:

- Xem ra Trịnh gia ra chiêu rồi.
- Hắn nói xong phỉu bụi đứng dậy, cất bước đi tới trâm giòng nói:
- Thẩm Quang có phái người đi thăm gia quyến Đậu Hiếu chưa?
 - Ba ngày trước đã phái người đi, hai ngày nay đã có hồi âm rồi.

Sau khi trở về Cửng huyện Trịnh Ngôn Khánh cũng không quên những huynh đệ đi theo hắn, đặc biệt là những hổ vệ, hắn đều phái người đi tìm hiểu tin tức, có những người sinh hoạt ở nơi đạo phỉ hoành hành, tìm hiểu đúng là không dễ dàng.

Vì vậy Trịnh Ngôn Khánh còn phái người tới Dương Hạ và Lạc Dương, phó thác cho Tạ Khoa và Bùi Hành Nghiễm nghe ngóng.

Tuy nhiên người mà Ngôn Khánh quan tâm nhất vẫn là gia đình Đậu Hiếu, hắn bị phạt đóng cửa suy nghĩ ở Cửng huyện không cách nào tự mình tiến về Lạc Dương, cũng may Đậu Hiếu là gia đình nhà họ Đậu, muốn tìm gia quyến nhà hắn cũng không khó khăn, hắn và Đậu gia cũng có chút giao tình.

Ở trên kỵ mã, Trịnh Ngôn Khánh có thói quen vỗ đầu.

Nếu là Ngọc Đề Tuấn sẽ minh bạch ý của hắn, nhưng Ngọc Đề Tuấn đã chết con kỵ mã này tuy không kém nhưng lại thiếu đi vài phần linh tính ngẩn ngơ đứng nguyên tại chỗ rõ ràng không hiểu khiến cho Trịnh Ngôn Khánh phải cảm khái thở dài thúc ngựa từ từ đi.

Trịnh Hoành Nghị ở trong phòng chính.

Nhan Sư Cổ ở kế bên hắn so với năm đó đã già nua hơn nhưng khí độ trầm ổn hơn.

Trịnh Ngôn Khánh đi vào trong phòng hành lễ với Nhan Sư Cổ:

- Nhan tiên sinh từ khi chia tay đến giờ không có chuyện gì chứ?
- Bán Duyên Quân vẫn có phong thái năm đó.

Hai người vô cùng khách khí hàn huyên, Trịnh Hoành Nghị hiện tại không giống như trước nữa, sau khi hắn chinh phạt Cao Ly lập công lao được phong làm Vũ Kỵ úy, xem ra Dương Quảng đối với Trịnh Hoành Nghị cũng rất coi trọng.

Mạch Tử Trọng thì được phong chức Văn Kỵ úy, thế tước vị của Trịnh Ngôn Khánh.

Cũng vì nguyên nhân này mà Mạch Tử Trọng không dám tới Cửng huyện thăm Trịnh Ngôn Khánh, vốn tước vị này của Trịnh Ngôn Khánh, hôm nay lại thuộc về hắn mà hắn lại được Trịnh Ngôn Khánh cứu Mạch Tử Trọng làm sao mà chịu nổi. Hắn cũng không biết đây là chủ ý của ai Mạch Tử Trọng hai lần từ chối nhưng Dương Quảng cũng không cải biến chủ ý.

Kỳ thật Dương Quảng không hi vọng Mạch Tử Trọng và Trịnh Ngôn Khánh thân cận với nhau quá.

Một người là nhân tài mới xuất hiện của sĩ tộc Quan Đông, một người là đại biểu cho tương lai của Quý tộc kinh thành, cho nên trong lòng Dương Quảng thầm nghĩ làm sao để cho hai người có ngăn cách điều này khiến cho Mạch Tử Trọng vô cùng xấu hổ.

- Hoành Nghị nghe nói đệ được phong làm Vũ Kỵ úy, ta vẫn còn chưa tới chúc mừng đệ.

Trịnh Hoành Nghị tựa hồ xấu hổ cúi mặt xuống không dám đối mặt với Trịnh Ngôn Khánh.

- Kỳ thật đệ cũng không muốn làm cái Vũ Kỵ úy đồ bỏ này.

369. Chương 55: Trục Xuất Khỏi Gia Môn

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 55: Trục xuất khỏi gia môn

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhan Sư Cổ mở miệng nói:

- Ngôn Khánh, người chớ trách Hoành Nghị.

Luận tài học, Hoành Nghị không so được người luận võ công càng khó có thể so, tuy nhiên trên vai của hắn còn có An Viễn đường, người cũng biết, thúc phụ Nhân Cơ của người vẫn hi vọng trọng chấn gia tộc, từ sau khi Trịnh Vĩ công mất đi An Viễn đường một mực vất vả, có cơ hội như vậy Trịnh Hoành Nghị dĩ nhiên không thể bỏ qua. Lần này Trịnh Hoành Nghị tới đây là muốn từ biệt người đi tới Trường An nhậm chức.

Trịnh Ngôn Khánh nở ra một nụ cười, ngồi bên cạnh Trịnh Hoành Nghị ôm lấy vai của hắn.

- Hoành Nghị đệ quá xem thường ta rồi, ta há có thể tính toán chi li với đệ? Một ngày làm đồng đội cả đời là huynh đệ, huynh đệ ta hôm nay thăng quan tiến tước, ta cao hứng còn không kịp làm sao trách tội đệ được?

- Ngôn Khánh, huynh không trách phạt ta chứ?

Trịnh Hoành Nghị ngẩng đầu ánh mắt trở nên sáng quắc.

- Ta trách đệ gì chứ?

- Lúc trước ta gạt huynh, vừa rồi đi chinh phạt Cao Ly ai cũng không so được công lao của huynh, vậy mà huynh lại bị phạt đóng cửa suy nghĩ, ta lo lắng huynh vì vậy mà giận ta, cho nên không dám tới gặp huynh.

Trịnh Ngôn Khánh cười ha hả, dùng sức vỗ sau lưng Trịnh Hoành Nghị.

- Hoành Nghị đệ quá xem thường ta.

- Ta không có giận đệ, còn Mạch Mập nữa ta cũng không trách cứ hắn, nếu có trách cứ và không vui thì cũng là do các người không tới thăm ta.

Nhan Sư Cổ ở bên cạnh lộ ra sự vui vẻ.

Người này tuy niên kỷ không lớn nhưng lòng dạ thật khoáng đạt.

Hắn ho khàn một tiếng, Trịnh Hoành Nghị giật mình sau đó lộ ra vẻ do dự.

- Thế nào còn chuyện gì sao?

Trịnh Hoành Nghị nói:

- Ngôn Khánh, có chuyện đệ muốn nói với huynh một tiếng, miễn cho tương lai huynh không ứng phó kịp, lần này đệ nghe cha đệ nói, lão gia hỏa Trịnh Thiện Nguyên kia muốn trục xuất huynh ra khỏi Trịnh gia.

Nghe nói trong tộc có rất nhiều người đồng ý, tuy cha đệ muốn ngăn cản nhưng cuối cùng không thể thành công, đoán chừng tới than mình tể tử sẽ tuyên bố chuyện này. Bọn Trịnh Thiện Nguyên đối với huynh hận thấu xương.

Trục xuất khỏi gia môn?

Ở thời đại này đây chính là loại trừng phạt độc ác nhất.

Lúc này khái niệm quốc gia còn chưa thành hình, độc chiếm tư tưởng thiên hạ, nếu như một người không có gia tộc thì giống như không có gốc rễ vậy, nhập sĩ cũng vạ phần khó khăn.

Trịnh Ngôn Khánh lông mày nhăn lại, ánh mắt ngưng tụ.

- Muốn đem ta trực xuất khỏi Trịnh gia sao?

Nói thật Trịnh Ngôn Khánh không quá để ý cái xuất thân Trịnh gia này.

Tuy là Trịnh gia không còn nhưng ta còn có Lý gia mà.

Dựa vào Lý gia, chẳng lẽ không hơn Trịnh gia này sao?

Cho nên Trịnh Ngôn Khánh không thèm để ý, nhưng không có nghĩa là Trịnh Thế An không thèm để ý. Trịnh Thế An cả đời là người của nhà họ Trịnh, nếu biết mình bị khai trừ ra khỏi gia phả không biết sẽ có phản ứng gì.

Nhan Sư Cổ thấp giọng nói:

- Ngôn Khánh, người chớ nên trách tội bọn họ.

- Lúc trước người dùng thủ đoạn vô cùng khốc liệt, không bận tâm tới Trịnh gia, nói lý ra mọi người tự mình biết rõ thì cũng thôi đằng này người hết lần này tới lần khác náo động, khiến cho Trịnh Tĩnh bị giết, Trịnh Nguyên Thọ và Trịnh Thiện Quả bị ảnh hưởng nặng nề, căn cơ của Trịnh gia cũng mất. Hiện tại Huỳnh Dương Trịnh thị như là trò cười của mọi người, bọn họ há có thể từ bỏ ý đồ? Nói thật ta cùng với Nhân Sư Cổ đã nghĩ ra đủ loại phương pháp ứng đối nhưng lại không ngờ người lại dùng thủ đoạn kịch liệt như vậy, người có biết không, đầu của Trịnh Tĩnh là do Trịnh Nguyên Thọ tự mình cắt xuống.

- Trịnh Nguyên Thọ hiện nay cả người giống như mất hồn, ta thật không biết phải nói với người thế nào.

Trong lời nói của Nhan Sư Cổ có trách cứ cũng có quan tâm.

Hắn mơ hồ nhắc nhở Trịnh Ngôn Khánh, Trịnh Nguyên Thọ tuyệt đối không từ bỏ ý đồ.

Mối thù giết con Trịnh Nguyên Thọ sao chìm xuống được?

Kỳ thật đối với Trịnh Nguyên Thọ Trịnh Ngôn Khánh cũng có vài phần tôn kính, lúc trước để Trịnh Thế An nhập tộc lão, tuy rằng lợi ích trao đổi nhưng Trịnh Nguyên Thọ sẵn sàng đáp ứng, một người như vậy không ngờ lại sinh ra một đứa con bất tài.

Trịnh Ngôn Khánh hai gò má hơi rút lại hắn cười nhạt một tiếng:

- Đa tạ Nhan tiên sinh nhắc nhở.

Hắn quay đầu lại vỗ vỗ vai Trịnh Hoàn Nghi:

- Hoàn Nghi chúng ta là chúng ta Trịnh gia là Trịnh gia, ta đối với đệ không hề oán hận, đệ cũng đừng để trong lòng.

- Thế nhưng mà...

- Tốt rồi có đạo là binh tới thì tướng đỡ, nước đến thì đất ngăn, chuyện ngày mai để ngày mai nói, hôm nay chúng ta không say không nghỉ.

Trịnh Hoàn Nghi khó xử nói:

- Ngôn Khánh, đệ sợ không cách nào uống rượu với huynh, trước Kinh Trập đệ cần phải tới Trường An báo danh, lần này đệ tới cũng là thuận đường, cần phải lập tức lên đường cùng với Nhan tiên sinh tới Trường An, mong huynh thứ lỗi.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Đã như vậy ta không lưu đệ lại nữa, Hoàn Nghi tới Trường An làm mọi chuyện cho tốt.

Trịnh Hoàn Nghi cùng với Nhan Sư Cổ đứng dậy cáo từ, mang theo tùy tùng rời khỏi Trịnh gia.

Hai người sải chân bước đi, sắc mặt Trịnh Ngôn Khánh lập tức trầm xuống.

Hắn nghĩ nghĩ rồi đi ra khỏi phòng chính, thẳng tới hậu viên của Trịnh phủ. Hậu viên này cũng không xây dựng xa hoa mà chỉ dựa theo thế núi mà sửa chữa, tổn hao không quá nhiều.

Chẳng biết từ lúc này bầu trời đã tung mưa phùn, trên đường bao phủ một tầng sương.

Trịnh Ngôn Khánh theo con đường đá, đi tới một đạo quan, hắn khẽ gõ nhẹ cánh cửa, từ bên trong truyền tới tiếng bước chân.

Bùi Thúy Vân trong đạo bào thanh tú duyên dáng yêu kiều đi ra.

- Cô cô có ở đây không?

Trịnh Ngôn Khánh cấp thiết hỏi.

Lúc hắn chinh phạt Cao Ly Bùi Thúy Vân từng bị Bùi Nhân Cơ ép buộc thiếu chút nữa thì trở thành ni cô may mắn mà Bùi Thục Anh nói tốt cho nàng, để Bùi Thúy Vân cùng Bùi Thục Anh tới núi Vương Ốc tu hành. Khi Trịnh Ngôn Khánh bị vu hãm, Bùi Thục Anh mang theo Bùi Thúy Vân theo núi Vương Ốc tới Cửu huyện cũng may hai người tới đây khiến cho cả nhà Trịnh Thế An được an toàn.

Trịnh Ngôn Khánh sau khi trở về Bùi Thục Anh muốn rời đi nhưng bị Trịnh Ngôn Khánh quán chết đi sống lại nên mới ở lại.

Cô chất hai người ngụ ở trong rừng cây liễu xanh, cũng có phần u tĩnh.

Bùi Thúy Vân nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh lập tức ý thức đã có chuyện xảy ra.

- Cô cô đã sớm ở trong sương phòng điểm trà.

Trịnh Ngôn Khánh gật đầu:

- Thúy Vân, ta có chuyện quan trọng cầu kiến cô cô.

Bùi Thúy Vân mang theo Trịnh Ngôn Khánh đi vào trong đạo quan, ở đây liễu xanh bao phủ, phía trong là hai sương phòng.

Bùi Thục Anh đang ở trước cửa hiên đốt lửa pha trà.

Nhoáng một cái đã ba năm rồi.

Xích Long

370. Chương 56: Dương Huyền Cẩm Cho Mời

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 56: Dương Huyền Cẩm cho mời

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Bùi Thục Anh không già, ngược lại vẫn phong tình vạn chủng như năm đó, tuy nhiên lại có thêm vài phần lạnh lùng khiến người ta không dám thân cận.

Ở trong đại điện mùi trà quán quanh.

Bùi Thục Anh như là một Ngọc quan âm khiến cho Trịnh Ngôn Khánh không dám sinh chút tà ý nào.

Thấy Ngôn Khánh tới, Bùi Thục Anh cũng khoát tay ý bảo Trịnh Ngôn Khánh ngồi xuống sau đó bắt đầu điểm trà ngón tay trắng như bạch ngọc bắt đầu rót nước trà vào chén, giống như bạch long vậy.

- Tiểu yêu có chuyện gì không?

Bùi Thục Anh thanh âm vẫn nhu hòa như trước.

Trịnh Ngôn Khánh ở một bên ngồi xuống, tiếp nhận chén trà trong tay của nàng rồi cất tiếng khen:

- Cô cô trà nghệ của cô cô ngày càng xuất sắc.

Bùi Thục Anh cười nhạt một tiếng:

- Người từ Cao Ly trở về ngày càng trở nên láu lỉnh.

Ở bên cạnh Bùi Thục Anh cũng cười khẽ, ánh mắt nhu tình liếc nhìn Trịnh Ngôn Khánh, im lặng ngồi ở bên cạnh phẩm trà.

Nha đầu kia học được chút bản sự của Bùi Thục Anh.

- Cô cô vừa rồi Hoành Nghị đã tới.

- Sao?

- Hắn vừa nói cho con biết rằng Trịnh gia định khai trừ con ra khỏi gia phả.

- À.

Bùi Thúy Vân thở nhẹ ra một tiếng, đôi mắt vũ mị khẽ nhìn, nàng xuất thân từ thế gia đại tộc dĩ nhiên là biết tình huống của Trịnh Ngôn Khánh.

Ngược lại Bùi Thục Anh lại vẫn ôn hòa mà nói:

- Vậy theo người nên làm thế nào?

Trịnh Ngôn Khánh buông chén trà gãi đầu:

- Tiểu chất không quá để ý nhưng mà chỉ lo lắng cho gia gia.

- Trịnh gia lần này phản ứng kỳ thật cũng trong dự liệu của tiểu chất, thế gia đại tộc thì sao? Ngoại trừ gia tộc trường tồn thì không còn gì trong mắt bọn họ, người không có gì là sai lầm, chỉ là Trịnh Tĩnh đáng chết. Thế nhưng đám người Trịnh gia ngày hôm nay lại muốn trở mặt, chỉ sợ người khó mà có thể dừng chân.

Bị khai trừ khỏi gia tộc là một sự tình nghiêm trọng.

Nhẹ thì bị ảnh hưởng con đường làm quan, nặng thì cả thế hệ chịu nhục.

- Ngôn Khánh còn có thể văn hồi không?

Bùi Thúy Vân hỏi.

Trịnh Ngôn Khánh lắc đầu.

Bùi Thục Anh đột nhiên nói:

- Kỳ thật lão thái công bệnh nặng một hồi chưa chắc là đã xấu.

- Lúc người chưa trở về ông ấy đã nói với ta: Trịnh gia bạc tình bạc nghĩa, lão thái gia và người đều không phải là đích truyền cũng khó có thể tiến vào hạch tâm gia tộc, lão thái gia tuy là tộc lão nhưng cũng chỉ là trên danh nghĩa, có ai tôn trọng ông ấy? Người lần này gặp chuyện không may, Trịnh gia cũng chân trước chân sau khai trừ ông khỏi tước vị tộc lão.

- Lão thái gia lúc ấy đã lạnh tâm với Trịnh gia.

- Tuy nhiên nếu Trịnh gia thật sự khai trừ người thì người ngày sau khó có thể làm quan.

- Chuyện này nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nhưng không lẽ người yên lặng để bọn họ khai trừ hay muốn tạt vào mặt bọn họ một cái?

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình:

- Tạt vào mặt bọn họ thế nào?

- Thừa dịp bọn họ chưa kịp khai trừ người lập tức đi tới phủ nha muốn tự lập môn hộ tách khỏi Trịnh gia.
- Một bên là bọn họ đã đi một bên là người chủ động li khai, nhìn thì không có gì khác biệt nhưng mà kết quả thì khác biệt, nếu người chủ động tách ra thì Trịnh gia cho dù không dung nhưng thanh danh không mất đi, làm như vậy có lợi với người rất lớn, mà Trịnh gia lại bị mất mặt.

Chủ động chia lìa.

Nói cho đúng ra là mình phản lại Trịnh gia.

Trịnh Ngôn Khánh nghĩ nghĩ đã đến bước này hắn và Trịnh gia còn có thể dung nhau sao?

Ngay cả điền sản ruộng đất đều bị cướp đi, Trịnh gia có bao giờ quan tâm hắn?

Trịnh Ngôn Khánh trầm ngâm một lát:

- Đã như vậy thì dứt khoát xé rách da mặt, dù sao cũng đã xé một lần, xé thêm một lần cũng không sao.
- Cái này do người cân nhắc.

Bùi Thục Anh nói xong một câu lại rót nước trà vào trong chén.

Trịnh Ngôn Khánh biết rõ đây là ý tiễn khách.

Vì vậy hắn cáo từ, Bùi Thúc Vân cũng đưa hắn tiễn khỏi đạo quan.

- Ngôn Khánh cô cô mặc dù nói có đạo lý nhưng mà người cũng nên cân nhắc một chút, cùng với Trịnh gia quyết liệt cũng không phải là một chuyện tốt.

Trịnh Ngôn Khánh gật nhẹ đầu.

Có Bùi Thục Anh ở đây biểu hiện của Bùi Thúc Vân cũng vô cùng rụt rè.

Trịnh gia đã muốn trả thù vậy thì hắn cũng không thể khách khí.

Tuy nhiên chuyện này cần phải thương nghị với Trịnh Thế An một phen, cũng may Trịnh Thế An đã biết thái độ của Trịnh Thế An với Trịnh gia nên nhiều ít cũng nắm chắc.

Cùng lắm thì cả đời này không quy về họ Trịnh nữa.

Dù sao hắn cũng không phải vốn là họ Trịnh.

Ninh Trường Chân từng nói hắn họ Lý, nhưng không biết rằng họ Lý này là họ Lý nào.

Tuy nhiên đúng lúc Trịnh Ngôn Khánh đi tìm Trịnh Thế An thương nghị thì đột nhiên Thẩm Quang tới báo:

- Công tử Lạc Dương có người tới muốn cầu kiến công tử.

Lạc Dương có người tới sao? Trịnh Ngôn Khánh nghe được không khỏi ngạc nhiên.

Lúc này ai ở Lạc Dương tới tìm hắn chứ? Từ sau khi Dương Quảng ra chiếu lệnh hắn ở Cửng huyện chỉ có thể giăng lưới bắt chim.

Đối với cách nghĩ của Dương Quảng ai cũng không rõ ràng.

Dương Quảng chán ghét Trịnh Ngôn Khánh? Nhưng ngay cả tội danh kháng chỉ của hắn cũng đặc xá, nói hắn ưa thích Trịnh Ngôn Khánh? Vậy tại sao công lao lớn như vậy lại một câu lấy công bù tội là xong, đến tội cùng là trong này có huyền cơ gì? Bệ hạ rốt cuộc cân nhắc thế nào? Trong chuyện này rất nhiều người nghi kỵ với tương lai của Trịnh Ngôn Khánh, dù sao Trịnh Ngôn Khánh cũng làm Dương Quảng mất mặt.

Cho nên ai cũng không ở lúc này tiếp xúc với hắn.

Trịnh Ngôn Khánh càng nghĩ càng không biết ai lại tới bái phỏng.

Nếu như là người quen thuộc thì Thẩm Quang nhất định đã báo tên họ rồi, vậy đây chắc chắn là người không quá quen.

- Đi ra xem.

Trịnh Ngôn Khánh cùng với Thẩm Quang từ sau đình viện đi ra.

Chỉ thấy một năm tử tuổi tác chừng bốn mươi một thân hoa phục đang ở trong phòng.

Ở trong sân có rất nhiều xe ngựa còn có một số người mặc trang phục võ sĩ, Trịnh Ngôn Khánh tiến lên chấp tay:

- Tại hạ là Trịnh Ngôn Khánh không biết các hạ là...

- À, Trịnh công tử hữu lễ rồi.

- Tại hạ phụng mệnh gia chủ mạo muội quấy rầy Trịnh công tử, mong công tử thứ lỗi.

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình:

- Không biết quý chủ nhân là ai...

- Chủ nhân nhà tại hạ là đương triều lễ bộ thượng thư, Dương trụ quốc.

Xích Long

371. Chương 57: Thoái Thác

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 57: Thoái thác

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trịnh Ngôn Khánh thở nhẹ một hơi, vẻ mặt khiếp sợ mà nói:

- Dương trụ quốc cũng biết tới Ngôn Khánh sao? Thất lễ thất lễ vừa rồi mạo phạm mong tiên sinh đừng trách.

Lễ bộ thượng thư, Dương trụ quốc chính là Dương Huyền Cẩm.

Có lẽ cái tên Dương Huyền Cẩm này hơi lạ lẫm nhưng cha của hắn thì không ai lạ, chính là Dương Tổ.

Mọi người theo thói quen vẫn gọi Dương Huyền Cẩm là thiếu quốc công, sau khi Dương Tổ chết Dương Huyền Cẩm cũng không được Dương Quảng tín nhiệm, cũng may lúc Dương Quảng chinh phạt Liêu Đông cả triều đình vẫn vô thanh âm phản đối rất nhiều, Dương Huyền Cẩm lại đứng ở bên Dương Quảng khiến cho Dương Quảng đối với hắn cái nhìn cũng có cải biến.

Cũng bởi vì như vậy mà sau khi Dương Quảng triệt binh ở Cao ly liền ủy nhiệm Dương Huyền Cẩm làm lễ bộ thượng thư.

Lúc Dương Tổ còn sống, môn sinh ở khắp nơi.

Dương Huyền Cẩm cũng vô cùng cao ngạo, lúc Trưởng Tôn Thịnh nhận Trịnh Ngôn Khánh làm đệ tử cũng là lúc Dương Tổ mất, Dương Quảng đối với Dương Huyền Cẩm hơi cổ kị cho nên để hắn ở lại Trường An, lúc Dương Huyền Cẩm tới Lạc Dương thì Trịnh Ngôn Khánh lại rời khỏi đó, Dương Huyền Cẩm cũng biết danh tiếng của Trịnh Ngôn Khánh nhưng hai người chưa từng gặp mặt.

Dương Huyền Cẩm đột nhiên phái người tới đây là có ý gì?

Người tới tên là Dương Mộ, gia thần của Dương Huyền Cẩm.

Trịnh Ngôn Khánh cùng hắn chào hỏi, sau đó hai người phân biệt chủ khách mà ngồi xuống.

Dương Mộ nói:

- Sở công lúc còn sống đối với danh tiếng của Ngõng công tử vô cùng ngưỡng mộ, gia chủ cũng vô cùng khâm phục, nhưng vì công vụ bề bộn nên không thể nâng cốc chung vui với công tử, thật là hối tiếc.

Trịnh Ngôn Khánh vội vàng khiêm nhượng:

- Được thiếu quốc công yêu mến, Ngôn Khánh thật không dám nhận.

Dương Mộ cười nói:

- Công tử hôm nay nhàn rồi, gia chủ ái mộ tài năng nên phái tại hạ tới đây muốn mời công tử tới chỗ phò tá, nhưng nguyên nhân cũng là bởi vì bề hạ sắp tới Đông Chinh, mọi chuyện bừa bộn không cách nào thoát khỏi nên đành phải phái hạ nhân tới đây dâng hậu lễ mong công tử nhận cho.

- Bề hạ muốn đông chinh?

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình sau đó kịp phản ứng: Dương Quảng từng ba lần tấn công Cao Ly, trước đây chinh phạt Liêu Đông chỉ là lần đầu.

Hai lần chinh chiến Trịnh Ngôn Khánh không nhớ rõ nhưng mà hần ẩn tượng rằng lần Dương Quảng chinh chiến Cao Ly thứ hai cũng là lúc Dương Huyền Cẩm khởi binh tạo phản, cho nên lần chinh chiến thứ hai đành chỉ, rơi vào cảnh thảm bại.

Dương Huyền Cẩm, trách không được cái tên này hơi quen tai.

Nhưng mà tại sao Dương Huyền Cẩm lại mời ta phụ tá?

Trịnh Ngôn Khánh trong lòng nghi hoặc, nhưng sau đó hần nhanh chóng nghĩ thông suốt, Dương Huyền Cẩm ngay cả chiếu lệnh của hoàng đế không coi ra gì, vậy thì có thể....

Trong chốc lát suy nghĩ của Trịnh Ngôn Khánh trở nên luân chuyển.

Nếu như mình thẳng thừng từ chối vậy thì sẽ gây chuyện không tốt, còn có thể chọc giận Dương Huyền Cẩm, với thân phận lễ bộ thượng thư và trụ quốc đại thần của hần muốn giết Trịnh Ngôn Khánh thì giống như là trở bàn tay.

Nghĩ tới đây Trịnh Ngôn Khánh bỗng lộ ra vẻ cảm động:

- Thiếu quốc công đã biết danh tiếng của Trịnh Ngôn Khánh, Ngôn Khánh làm sao có thể cự tuyệt.

- Tuy nhiên... gia tổ hiện nay đang ốm đau liệt giường, ta thật không cách nào bỏ mặc, không biết Dương tiên sinh có thể chuyển cáo thay chờ khi gia tổ thân thể khỏe mạnh Ngôn Khánh chắc chắn sẽ tới nhà thăm thiếu quốc công.

- Lệnh tổ sinh bệnh rồi sao?

- Đúng thế....

Trịnh Ngôn Khánh thở dài.

- Trước đây Ngôn Khánh xuất chinh Cao Ly, gia tổ chờ đợi lo lắng cả ngày không ngủ được, Dương tiên sinh cũng nghe nói chuyện tiểu nhân vô sỉ mưu hại ta chứ? Gia tổ ta vì vậy mà bị Thiên Ngưu vệ truy nã lo lắng hãi hùng, bây giờ nằm liệt giường không dậy nổi.

Đây là một cái cớ vô cùng tốt.

Dương Huyền Cẩm cho dù bá đạo nhưng cũng không thể ngăn cản ta tận hiếu.

Ở phía sau hần, có một thanh niên thân cao bảy xích đứng yên, hàm râu đen, răng trắng môi hồng mặt như bạch ngọc, lộ vẻ khí khái hiên ngang. Trịnh Ngôn Khánh nhìn thấy cảm thấy người này thật quen mắt.

Người này là gia thần sao?

- Chuyện này gia chủ đương nhiên biết, nhưng không biết thân thể của lệnh tử lại yếu như vậy... Công tử nếu như không chê thì bên ngoài của tại hạ có một người y thuật rất cao không bằng mời ông ấy xem bệnh một hồi sẽ có kết quả.

- Nếu thật vậy thì Ngôn Khánh vô cùng cảm kích.

Đi theo còn mang lang y tới, Trịnh Ngôn Khánh cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Hắn đứng lên, dẫn Dương Mộ vào trong phòng ngủ của Trịnh Thế An, lúc này Trịnh Thế An cũng không kém cho lắm, đang cùng Mao Tiểu Niệm nói chuyện, Dương Mộ mang theo người cùng với Trịnh Ngôn Khánh tiến vào.

- Gia gia, hài nhi mang tới một vị danh y khám chữa bệnh cho gia gia.

Trịnh Thế An nghi hoặc khó hiểu:

- Ngôn Khánh nhi thể cốt của ta rất tốt chỉ cần ít thời gian là khỏi, cần gì phải mời danh y?

- Thân thể của gia gia tốt hơn một chút, Tôn nhi cũng không thể yên tâm ngay được.

Hắn mời lang y tới, bắt mạch cho Trịnh Thế An.

Trịnh Thế An cảm thấy kỳ quái nhưng cũng không cự tuyệt một phen tâm ý của Trịnh Ngôn Khánh.

Sau một lát, vị thầy thuốc kia đã hoàn tất, theo đám người Dương Mộ rời khỏi phòng.

Hắn khẽ ở bên tai Dương Mộ nói vài câu, Dương Mộ cũng khẽ gật đầu, kéo tay của Trịnh Ngôn Khánh ra khỏi phòng mà nói:

- Công tử, thân thể của lão đại nhân... chỉ có thể nói là đáng tiếc, chuyện này tại hạ chỉ có thể bẩm báo cho gia chủ, đợi sau khi thân thể của lão đại nhân an khang mong công tử chớ chối từ.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không hỏi thăm, tiễn đoàn người Dương Mộ rời khỏi một đoạn.

Những lễ vật kia của Dương Mộ Trịnh Ngôn Khánh cũng phải toàn bộ nhận lấy.

Trên đường trở về, lão gia thần ở sau lưng Dương Mộ đột nhiên hỏi:

- Dương Mộ, tổ phụ của Trịnh Ngôn Khánh quả thật bệnh nặng sao?

- Theo lời Lý tiên sinh nói, lão nhân kia tuy quốc thước nhưng nguyên khí mất hết.

- Ta đoán chừng chỉ kéo dài được khoảng nửa năm nữa thôi, xem ra Trịnh Ngôn Khánh không phải cố ý từ chối, ta nghe nói hắn từ nhỏ được lão nhân kia thu dưỡng, hai người nương tựa vào nhau, trước đây hắn bị người ta mưu hại, lão nhân kia cũng chịu tội, không giống giả vờ.

Lý tiên sinh nhú mày không nói khẽ vượt hàm râu ngắn.

Chẳng hiểu tại sao, vị Ngõng công tử này lại khiến cho ta cảm thấy cổ quái.

Nhưng cổ quái thể nào ta lại đoán không ra, chỉ mong rằng ta đoán lung tung, tuy nhiên biểu hiện của hắn không giống như là một người can trường sĩ cam phần tử bất công hầu. Một người dám có gan kháng chỉ, tại sao lại có bộ dáng như vậy.

Xích Long

372. Chương 58: Bàn Bạc Với Trịnh Thế An

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 58: Bàn bạc với Trịnh Thế An

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

- Lý tiên sinh, ông phát hiện ra điều gì sao?
- Không có... người phái người âm thầm điều tra một lần nữa lưu ý Trịnh Ngôn Khánh.
- Tuy nói hần đồng ý phụ tá Thiếu quốc công nhưng ta vẫn cảm thấy chúng ta cẩn thận một chút cũng không phải là chuyện xấu.
- Như thế thì ta đi sắp xếp.

Trịnh Ngôn Khánh không biết hần bị người khác chú ý, sau khi Dương Mộ trở về hần lập tức sai bọn người Thẩm Quang kiểm kê những đồ vật kia, sau một hồi Trịnh Ngôn Khánh liền hoảng sợ.

Hóa ra lễ vật của Dương Huyền Cẩm rất nặng, tổng cộng đã là ba vạn quan.

Ba vạn quan, đến tột cùng là bao nhiêu?

Đại Tùy quốc khổ một năm cũng chỉ thu được một nghìn bảy trăm vạn quan, một năm bổng lộc của Ngự Câu La cũng chỉ 2000 quan mà thôi, ba vạn quan đồng nghĩa với mười năm bổng lộc của Ngự Câu La.

Trịnh Ngôn Khánh thầm lú lười đồng thời cũng thầm sợ hãi.

Hần là Dương Huyền Cẩm lúc này đã muốn làm phản.

- Đem những đồ vật này tất cả thu lại.

Trịnh Ngôn Khánh phân phó xong, kéo Thẩm Quang tới bên cạnh:

- Người mang tới lục liễu, danh mục quà tặng này mang cho cô cô, mong nàng ta xử lý.

Thời điểm này số người mà Trịnh Ngôn Khánh tin cậy không nhiều lắm.

Người duy nhất mà hần tin cậy không ai khác là Bùi Thục Anh.

Sau khi sắp xếp thỏa đáng, Trịnh Ngôn Khánh nhớ tới Trịnh Thế An ở phòng ngủ liền đi vào, đúng lúc Mao Tiểu Niệm bừng nước đi ra ngoài.

Một năm trôi qua, Mao Tiểu Niệm ngày càng xinh đẹp.

Đôi mắt to ngập nước, luôn luôn ẩn chứa tình cảm trong đó, chiếc quần dài xinh biếc càng thêm vẻ linh động của nàng trong đó.

Tứ Nhân và Tế Yêu đang nằm ở cửa ra vào.

Thấy Trịnh Ngôn Khánh trở về bọn chúng liền hưng phấn chạy tới, thân mật một hồi.

Trịnh Ngôn Khánh nhìn Mao Tiểu Niệm, vỗ vỗ hai đầu chó ngao rồi nói khê với Mao Tiểu Niệm:

- Người đi Lục liễu một chuyến xem cô cô có gì phân phó không.
- Dạ.

Mao Tiểu Niệm khê lướt đi bóng lưng mang theo dáng vẻ động lòng người.

Ngày xưa còn bé nay đã thành thực khiến cho Trịnh Ngôn Khánh cảm khái trong lòng một tiếng, hần cất bước đi vào trong phòng ngủ của Trịnh Thế An, đem chuyện vừa rồi giải thích một phen.

Ngôn Khánh không nói rõ chuyện của Dương Huyền Cẩm.

Loại chuyện này không thể nói lung tung, huống chi Trịnh Thế An cho dù biết được cũng không thể chia sẻ với hần ngược lại càng thêm sầu lo.

Trịnh Ngôn Khánh kể lại chuyện của nhà Trịnh gia đem lời của Trịnh Hoành Nghị cẩn thận cho Trịnh Thế An biết.

Trịnh Thế An nghe xong thì trở nên trầm tư.

Hồi lâu ông thở dài một tiếng:

- Ngôn Khánh, ta biết trong lòng con nghĩ thế nào, kỳ thật ta đối với Trịnh gia cũng chỉ có cảm giác thất vọng, Ngôn Khánh hiện tại con đã trưởng thành, có một số việc chỉ sợ còn nhìn thấu hơn cả gia gia. Trịnh gia đã bạc tình bạc nghĩa như vậy, ta cũng không cần phải níu kéo, con nếu muốn đi thì cứ đi. Tuy nhiên lão thái gia đối với chúng ta không kém, đại công tử mặc dù năm đó không phải nhưng sau này vẫn tiếp nhận tình nghĩa của chúng ta, con cần phải nhớ kỹ, sau này có thăng chức nhớ đừng làm khó người nhà họ Trịnh.

Ngụ ý rằng Trịnh Ngôn Khánh đừng trả thù Trịnh gia.

- Gia gia, Tôn nhi không quên lời nói của gia gia hôm nay.

- Đúng rồi Đại Chuy gia gia cùng với Hồ gia gia hai ngày nay cũng đã trở về, gần đây gặp chuyện không may cũng nhờ bọn họ chiếu ứng, con đừng quên đi cảm tạ bọn họ.

Hùng Đại Chuy cùng với Vương Chính năm ngoái đã trở lại Lạc Dương làm việc.

Trịnh Ngôn Khánh quay trở lại lâu còn chưa gặp bọn họ, nghe thấy Trịnh Thế An nhắc nhở, Trịnh Ngôn Khánh cũng hơi nhưng nhớ liền liên tục gật đầu.

Nói chuyện với Trịnh Ngôn Khánh hồi lâu, Trịnh Thế An đã hơi mệt mỏi.

Đây chính là vấn đề hiện tại, tinh thần của ông nhìn thì có vẻ rất tốt nhưng bên trong thì suy kiệt, Trịnh Ngôn Khánh đối với chuyện này cũng đành chịu, chỉ có thể tận tâm tận lực chiếu ứng.

Phục thị Trịnh Thế An nằm ngủ xong, Trịnh Ngôn Khánh ở ngoài cửa hiên nhìn bầu trời mờ mịt, trong lúc nhất thời cảm thấy hỗn loạn.

Dương Quảng chinh phạt Cao Ly lần này không có khả năng mang Trịnh Ngôn Khánh đi theo, trước đây Trịnh Ngôn Khánh đã làm cho Dương Quảng mất mặt, nếu mang hắn theo thì chẳng phải nói Dương Quảng thiếu người sao?

Cho nên lần chinh phạt Cao Ly thứ hai không quan hệ với Trịnh Ngôn Khánh.

Ngược lại chuyện của Dương Huyền Cẩm lại khiến hắn phải đau đầu.

Dương Huyền Cẩm khởi binh, chuyện này quá trình thế nào, Trịnh Ngôn Khánh không nhớ rõ lắm, tuy nhiên hắn cũng biết Dương Huyền Cẩm cuối cùng thua cuộc.

Dương Huyền Cẩm thua cuộc vậy thì hắn làm sao có chỗ tốt được.

Còn nữa đến bây giờ với Lý gia, ngoại trừ quan hệ với Lý Cơ, Trịnh Ngôn Khánh không có liên hệ nào với bọn họ.

Ba lần chinh chiến Cao Ly trôi qua cũng là lúc nhà Tùy sắp diệt vong.

Nếu như không thể nhanh chóng liên lạc với Lý gia cùng với Đường thái tông đại danh鼎鼎 liên hệ thì chẳng phải phiền toái sao?

Lý Thế Dân, hôm nay người ở nơi nào? Trịnh Ngôn Khánh nghĩ đến đây nhện không được vỗ đầu.

Trong đầu hắn lại hiện ra thân ảnh của Lý Cơ, cũng không biết hiện nay sư phụ hắn ở nơi nào.

Dương Huyền Cẩm đột nhiên xuất hiện mới khiến cho Trịnh Ngôn Khánh càng thêm vài phần cẩn thận.

Hiện nay hắn mới mười lăm tuổi cho dù danh tiếng vang xa nhưng chỉ điểm giang sơn thì thật không đủ khả năng, thử nghĩ mà xem ai có thể đem tiền đồ của mình phó thác cho một thiếu niên mười lăm tuổi, đây chắc chắn là một mạo hiểm quá lớn.

Nếu như Trịnh Ngôn Khánh là thanh niên hoặc là đệ tử hoàng thất thì còn hợp lý.

Nhưng mà hắn chỉ là bàng chi hào phú, hôm nay thậm chí có khả năng mất đi cả bối cảnh hào phú này, ai mà có thể tin được hắn?

Thoát ly quan hệ với Trịnh gia cũng là điều bất đắc dĩ của Trịnh Ngôn Khánh, với xuất thân của hắn muốn đi vào hạch tâm của Trịnh gia là khó khăn trùng trùng điệp điệp.

Tiền bạc Ngôn Khánh lại không hề thiếu.

Tiệm sắt Hùng Ký cùng với An Viễn đường hợp tác làm ăn, thậm chí giao dịch với cả Trương thị ở Ngô huyện cho nên hắn không cần phải lo lắng vấn đề này.

Chuyện trước mắt là phải làm sao có thể tiến thêm một bước với lý phiệt.

Chỉ đơn thuần dựa vào tình nghĩa thầy trò với Lý Cơ thì chưa đủ.

Muốn tiêu dao khoáng hoạt cần phải có thực lực để Lý phiệt coi trọng lực lượng của hắn.

Nhưng hiện tại lực lượng của hắn cũng thiếu thốn.

Hai ngày sau Hùng Đại Chuy Vương Chính cùng với người nhà Đậu Hiếu cùng nhau mà tới.

Xích Long

373. Chương 59: Đậu Hiếu Võ

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 59: Đậu Hiếu Võ

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Đậu Hiếu có tất cả năm vị huynh đệ, phụ thân của hắn đã mất từ lâu còn lại mẹ già. Tuy gia cảnh của Đậu Hiếu cũng không kém vì được Đậu Uy chiếu cố nhưng mà sau khi Đậu Hiếu chết đây tuyệt đối là một đả kích lớn đối với bọn họ. Tam đệ của hắn là Đậu Hiếu Chương, tứ đệ Đậu Hiếu Hiền, ngũ đệ Đậu Hiếu Lễ, ấu đệ Đậu Hiếu Trinh đều không được trọng dụng, còn lại nhị đệ của hắn là Đậu Hiếu Võ năm nay mười bảy tuổi thân hình khôi ngô rất có oai hùng.

Vốn Đậu Hiếu Võ cũng định tòng quân nhưng vì niên kỷ không đủ nên đành phải thôi.

Nghe nói Trịnh Ngôn Khánh muốn mời cả nhà bọn họ tới, Đậu Hiếu Võ lúc đầu do dự nhưng vẫn quyết định đi theo.

Ở Đậu gia bọn họ muốn nổi bật cũng không phải là điều dễ dàng.

Dù sao Đậu gia thôn nhiều người như vậy bọn họ chỉ là một bàng chi muốn được Đậu gia coi trọng cần phải có cơ duyên như Đậu Hiếu. Lần đó hắn cùng với Trịnh Ngôn Khánh cùc chiến một phen, nếu như thất bại thì chưa chắc đã được Đậu Uy coi trọng.

Càng nghĩ Đậu Hiếu Võ càng thấy, chẳng bằng đi Cửng huyện với Trịnh Ngôn Khánh, dù gì Trịnh Ngôn Khánh cũng là đương kim danh sĩ, cho dù bạch thân nhưng vẫn hơn một tên nhà quê như hắn rất nhiều. Ca ca của hắn lại là đồng đội của Trịnh Ngôn Khánh, giao tình thâm hậu, đi theo ắt có tiền đồ.

Mà đúng như Đậu Hiếu Võ phỏng đoán Trịnh Ngôn Khánh đối với cả nhà bọn họ vô cùng chiếu cố. Đậu Hiếu Chương đang trong thời kỳ đi học, nghỉ học thì không đành lòng Trịnh Ngôn Khánh đành an bài cho Đậu Hiếu Chương tiếp tục học ở thôn học Cửng huyện, hắn còn hứa hẹn nếu tương lai Đậu Hiếu Chương còn muốn tiếp tục học thì hắn sẽ đưa Đậu Hiếu Chương vào trong huyện học. Nhà quê muốn vào huyện học là một chuyện khó khăn, tuy nhiên Trịnh Ngôn Khánh có thanh danh trong giới sĩ lâm, làm chuyện này quả thật là dễ như trở bàn tay.

Tuy nhiên điều này không trọng yếu.

Đậu Hiếu Võ nhìn thấy nguyên một đám hổ vộ mặc nhung trang khôi giáp sáng loáng thì lập tức hăm mộ.

Trịnh Ngôn Khánh nghe hấn khẩn cầu xong thì hơi do dự sau một hồi suy nghĩ liền quyết định để Đậu Hiếu Võ luyện với hổ vộ sau này nếu có thể thông qua khảo nghiệm thì có thể chính thức gia nhập Trịnh phủ. Nguyên hổ vộ có địa vị khá cao, không chỉ là hầu cận của Trịnh Ngôn Khánh mà còn là đồng đội xuất sinh nhập tử. Trịnh Ngôn Khánh cũng không muốn mở rộng nhân số của hổ vộ cho nên Đậu Hiếu Võ chỉ có thể được sắp xếp bên ngoài, nhưng dù vậy Đậu Hiếu Võ cũng đã rất vui vẻ.

Điều này ít nhất chứng minh Trịnh Ngôn Khánh là một người rất trọng tình.

Dàn xếp xong một nhà Đậu Hiếu xong, Trịnh Ngôn Khánh mật lệnh cho Thẩm Quang âm thầm giám thị Trịnh gia.

Trịnh gia thất thế nhưng đối với Trịnh Ngôn Khánh mà nói vẫn là một quái vật khổng lồ không thể bỏ qua, Thẩm Quang xuất thân ở giang hồ nên những chuyện này đều có phương pháp.

Giám sát Trịnh gia không phải là chuyện khó, Trịnh gia thất phòng có tới cả nghìn người ở trong đó ngư long hỗn tạp.

Cũng không phải ai cũng trung thành như là Trịnh Thế An.

Nháy mắt Kinh Trập qua đi, Tùy Dạng Đế Dương Quảng một lần nữa muốn đánh Cao Ly.

Tuy nhiên chuyện này không quan hệ với Trịnh Ngôn Khánh, các thế gia đại tộc cũng không có hành động không điều động tông đoàn tham chiến.

Đại chiến sắp mở màn.

Các lộ binh mã liên tục hành động.

Nhưng ở bên bờ Lạc thủy, đúng là trăm hoa đua nở.

Trịnh Ngôn Khánh mang theo Mao Tiểu Niệm và Thẩm Quang, cùng với Tứ Nhân và Tế Yêu đi ra ngoài cửa.

Bởi vì Dương Quảng hạ chiếu bắt hấn đóng cửa suy nghĩ ở Cửng huyện cho nên phạm vi hoạt động của Trịnh Ngôn Khánh cũng không rộng.

Đúng lúc này Trịnh Ngôn Khánh gặp huyện lệnh Quản thành huyện Phòng Huyền Linh từ Yến Sư đi về Cửng huyện.

Trịnh Ngôn Khánh đương nhiên muốn chiêu đãi một phen, cùng với Phòng Huyền Linh hẹn nhau ở Tung Âm.

Tung Âm chính là một trong những ngọn núi ở phía Bắc Tung Sơn, phía Tây Bắc núi Thiếu Thất, thời Ngụy Hiếu Văn Đế Vương Nguyên Thái từng được mai táng ở đây, cho nên sườn núi này được gọi là Ngọa Long sơn mạch.

Trịnh Ngôn Khánh đã tới Tung Âm chờ Phòng Huyền Linh khá lâu.

Hộ tốt Phòng Huyền Linh tới đây còn có Từ Thế Tích, tuy nhiên Từ Thế Tích hiện tại không còn chức vụ binh tào ở Quản thành nữa được Phòng Kiều đề bạt đã trở thành huyện úy chấp chưởng binh mã ở Quản thành, so với một năm trước gặp gỡ Trịnh Ngôn Khánh thì Từ Thế Tích hiện tại đã thêm vài phần trầm ổn, vài phần ngoan độc. Hấn chống kiếm mà đứng, toàn thân toát ra sát khí nhàn nhạt, có vài phần khí độ uy nghiêm của quân thân sau này.

Khi Trịnh Ngôn Khánh mang theo người đi xuất sinh nhập tử thì Từ Thế Tích cũng không yên tĩnh.

Tùy quân luân phiên tan tác, đạo phỉ ở sông Lạc càng thêm càn rỡ.

Ngôa Cương tặc vốn định tập kích quấy rối Huỳnh Dương, Quản Thành cũng thường xuyên xuất hiện sơn tặc vậy mà Từ Thế Tích trong vòng một năm đã tiêu diệt hơn mười ổ đạo phỉ, đồng thời còn lập công lao hiển hách khiến cho ngay cả lưu thủ Huỳnh Dương quận cũng bắt đầu chú ý tới hấn. Tuy nhiên bởi vì niên kỷ của Từ Thế Tích không lớn đảm đương chức vụ huyện úy đã là rất cao rồi.

Đối với chuyện này Từ Thế Tích cảm thấy mỹ mãn rồi.

- Ngôn Khánh một năm không gặp, thanh danh của đệ ngày càng vang dội.

- Vốn tưởng rằng văn chương của người xuất chúng không ngờ võ nghệ cũng không tầm thường, một trận chiến ở Cao Ly thanh danh đã trở nên ngút trời ở Quần thành ai cũng gọi người là Trịnh vô địch.

Phòng Huyền Linh kéo cánh tay của Trịnh Ngôn Khánh, tỏ ra thân mật mà cảm thán:

- Năm đó ta với đệ chỉ tương kiến một lần, lúc đó đệ chỉ là Ngõng công tử vậy mà sau vài năm lại có thể lập nên công lao hiển hách như vậy, nhìn thấy đệ và Thế Tích ta biết mình quả nhiên đã già rồi.

Phòng Huyền Linh bất quá mới ba mươi tuổi vậy mà lại cảm khái như vậy.

Tuy nhiên Trịnh Ngôn Khánh cũng không kỳ quái, con đường làm quan vất vả hẳn sao không biết được?

Hắn cười nói:

- Phòng đại ca cũng nói mình già nua, bá phụ vẫn còn trẻ, nghe huynh thấy lời này chẳng phải sẽ cảm khái ngàn vạn lần sao? Phòng đại ca nếu gặp đúng thời điểm nhất định sẽ bay xa vạn dặm.

Đúng thế thời điểm huy hoàng của Phòng Huyền Linh vẫn chưa bắt đầu.

Từ Thế Tích ở bên cạnh nghe được cũng liên tục gật đầu mà cười.

Phòng Huyền Linh cười mắng:

- Tên tiểu tử này có cái miệng tốt khiến cho cha ta mỗi lần viết thư đều tán dương người một phen.

- Đúng rồi lần này sao đệ lại xúc động như vậy, làm ra chuyện lớn ngay cả công lao cũng không cần.

- Lần này ta đến đây Thôi lão gia tử còn nhắc nhở ta tới Củng huyện thăm đệ một chút, nếu có gì khó xử cứ nói với ông ấy.

Xích Long

374. Chương 60: Trịnh Vô Địch

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 60: Trịnh vô địch

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Thôi lão gia tử trong miệng của Phòng Huyền Linh chính là tộc trưởng của Thôi thị gia tộc Thôi Chí Nhân.

Thôi Chí Nhân và Trương Tôn Thịnh có giao tình, Trịnh Ngôn Khánh ở Cao Ly từng cứu cháu của hắn là Thôi Thiên Phúc khiến cho hắn cảm kích vô cùng. Tuy nhiên hiện tại Trịnh Ngôn Khánh còn ở Trịnh gia nên Thôi Chí Nhân cũng không thể tùy tiện nhúng tay vào.

- Kính xin Phòng đại ca gặp Thôi lão gia tử vấn an.

Ngôn Khánh cười ha hả sau đó đột nhiên hỏi:

- Tuy nhiên cái danh tiếng Trịnh vô địch là ở đâu mà ra vậy?

Tần Thiên cười nói:

- Ngôn Khánh xem ra những ngày gần đây đệ thật sự là đóng cửa suy nghĩ.

- Thanh danh Trịnh vô địch của đệ ở Lạc Dương hiện nay đã vô cùng vang dội, đệ ở Cao Ly dùng kỳ binh đánh đông dẹp bắc, đánh cho người Cao Ly chật vật không chịu nổi, một mình trong quân chém tướng đoạt cờ bắt sống Cao Kiến Vũ, hai chữ “vô địch” rất xứng đáng.

Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên hiểu ra tại sao Dương Huyền Cẩm lại tới tìm hắn.

Chỉ sợ trong đó không chỉ là vì ngưỡng mộ tài năng của hắn mà còn là vì thanh danh to lớn hắn lập ở Cao Ly.

Hắn trầm ngâm khẽ nói:

- Về sau chỉ sợ không còn Trịnh vô địch nữa.

Phòng Huyền Linh ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

- Đệ cùng với Trịnh gia đã dứt khoát rồi.

Hắn khẽ nói tiếp:

- Qua chút thời gian nữa đệ sẽ rời khỏi Trịnh gia khôi phục lại tên họ tổ tiên, tổ tiên đệ vốn là họ Lý, nhưng về sau cải thành họ Trịnh, bây giờ Trịnh gia muốn khai trừ đệ dĩ nhiên là đệ phải quay về họ Lý.

Phòng Huyền Linh và Từ Thế Tích nghe được thì chấn động.

Trịnh Ngôn Khánh bức bách Dương Quảng giết chết Trịnh Tĩnh bọn họ cũng đoán ra rằng sau này sẽ có một xung đột kịch liệt, nhưng bọn họ vạn lần không ngờ rằng Trịnh gia lại dùng thủ đoạn này, khai trừ khỏi tộc để trừng phạt tổ tôn Trịnh Ngôn Khánh.

Nhưng mà Trịnh Tĩnh không đáng chết sao?

Tội khi quân đó là liên lụy cả tộc.

Nếu Trịnh Tĩnh không xuất thân từ Trịnh gia thì không biết hiện tại nhà họ Trịnh đã trở nên thế nào.

Từ Thế Tích lông mày nhăn lại:

- An Viễn đường vì sao không cầu tình?

- À, Từ đại ca đừng nên hiểu lầm đại công tử, đại công tử đã nói giúp nhưng mà huynh cũng biết, Kinh đường Tứ lão có địa vị rất lớn ở Trịnh gia, vượt xa đại công tử, cho dù đại công tử cầu tình giúp đệ thì cũng không có tác dụng.

Hai ngày nữa ta sẽ tới huyện phủ sửa tên họ, chuyện này mọi người đừng nhúng tay vào.

Trong lòng Phòng Huyền Linh thâm kinh hãi:

- Ngôn Khánh, đệ và Trịnh gia không lẽ không thể dung nhau sao?

- Không thể.

Trịnh Ngôn Khánh khe khẽ thở dài:

- Trịnh gia không dung tổ tôn đệ, cho dù đệ có làm nhiều chuyện hơn nữa thì cũng chỉ là người ngoài, như vậy cũng tốt sau này không liên quan tới họ nữa đệ có thể tự đi còn đường của đệ, cả hai không can thiệp vào chuyện của nhau.

Phòng Huyền Linh cảm thấy đáng tiếc.

Dù sao Huỳnh Dương Trịnh thị cũng có thanh danh vang dội đủ để che nắng che mưa.

- Ngôn Khánh, nếu không thì để ta tìm người nói với Trịnh gia một phen.

Trịnh Ngôn Khánh đột nhiên hất chén rượu xuống mặt đất mà nói:

- Chén rượu này đã hất xuống mặt đất có thể thu hồi sao chứ?

- Chuyện này....

- Nước đổ khó hết, Phòng đại ca không cần vì chuyện này mà hao tâm tổn trí.

Trịnh Ngôn Khánh đã nói đến mức này Phòng Huyền Linh cũng không khuyên nữa.

Tuy nhiên hẳn vẫn có một cảm giác đáng tiếc lại có một phần oán giận, Trịnh gia này đúng là không biết tốt xấu, bỏ rơi Trịnh Ngôn Khánh.

Từ Thế Tích không nói gì tốt xấu gì hẳn cũng là con rể Trịnh gia.

Hắn chỉ có thể lắc đầu thở dài, Trịnh gia bỏ qua Trịnh Ngôn Khánh giống như bỏ qua cơ hội trọng chấn gia tộc mình.

Trịnh Ngôn Khánh cũng không đem vấn đề này thảo luận với Phòng Huyền Linh và Từ Thế Tích nữa.

Bất tri bất giác hai người đã nói tới lần chinh phạt Cao Ly thứ hai của Dương Quảng.

Nhắc tới Cao Ly, Phòng Huyền Linh vẫn thầm nổi giận:

- Bệ hạ hai năm trước chinh phạt Cao Ly thất bại hiện tại có thể nói là nguyên khí đại thương vậy mà hôm nay lại vội vàng chinh phạt lần thứ hai không để ý đến chuyện dân chúng sống chết.

- Hiện nay đạo phỉ Sơn Đông hoành hành, Hà Nam Hà Bắc thiên tai càng thêm thảm trọng.

Bệ hạ không nghỉ ngơi lấy sức mà lại dùng binh, đúng là phạm vào tối kỵ chỉ sợ thiên hạ này sẽ trở nên hỗn loạn.

- Nạn trộm cướp ở sông Lạc rất nghiêm trọng sao?

- Đâu chỉ là nghiêm trọng.

Từ Thế Tích hạ giọng nói:

- Ta nghe nói sĩ mã sông Lạc lại rục rịch không biết là vì nguyên nhân nào.

- Vốn năm trước sau khi triệt binh tình hình có chuyển biến tốt đẹp nhưng đầu xuân năm nay lại muốn trưng binh, nguyên Quân thành huyện đã trôi mất hơn hai nghìn nhân khẩu. Đệ cũng biết, Quân thành cộng lại chỉ có tới một vạn hai nghìn hộ, dân chúng bị đem đi chinh chiến chỉ sợ gặp nguy hiểm lớn, Phòng đại ca sợ gặp chuyện không may cho nên giữ lại một phần lương thảo, hi vọng có thể ổn định Yên Sư một chút.

Trịnh Ngôn Khánh nghĩ nghĩ rồi đột nhiên nói:

- Từ đại ca đầu lĩnh của Ngõa Cương Tặc là ai.

- Là Địch Nhượng.

Từ Thế Tích cười nói:

- Người này có chút bản sự, ta nghe nói hẳn tụ tập không ít nhân vật hung ác, tuy trước đây cùng bọn họ giao phong mấy lần vẫn không khiến bọn chúng sợ hãi ai ngờ lần này bọn chúng dám xâm phạm Quân thành, lần này ta nhất định khiến bọn chúng tới được đi không được.

Trong lời nói toát ra tin tưởng mãnh liệt.

- Từ đại ca mặc dù nói như vậy nhưng mà huynh vẫn nên chú tâm tới bên trong Ngõa Cương tặc ở đó có rất nhiều người tài ba, bọn chúng lần này xâm phạm biên giới nhất định đã thăm dò kỹ càng. Nếu như sau này chinh phạt Cao Ly thất bại khi đó khó tránh khỏi bọn chúng sẽ xâm chiếm quy mô với Quân thành.

- Thất bại?

Phòng Huyền Linh cả kinh:

- Ngôn Khánh, đệ nói là lần chinh phạt Cao Ly này sẽ thất bại sao?

Từ Thế Tích cũng không tin:

- Năm ngoái thất bại nhưng tình huống Cao Ly quân ta đã tính tường, Cao Ly tuy giành chiến thắng nhưng nguyên khí đại thương, Ngôn Khánh vì sao để lại lo lắng thất bại?

Trịnh Ngôn Khánh cười khổ lắc đầu:

- Ai biết được sự thật lại ngược lại.
- Ngôn Khánh lời này của đệ là ý gì?

Phòng Huyền Linh sắc mặt ngưng trọng.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Đệ chỉ nghĩ ngợi lung tung mà thôi, không có ý gì, Từ đại ca các danh tướng hầu hết đều vì khinh địch mà thảm bại, Vu Trọng Văn tướng quân Lai Hộ Nhi đại tướng quân cũng đi theo vết xe đổ này huynh tuyệt đối phải cẩn thận

Xích Long

375. Chương 61: Đậu Phu Nhân

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 61: Đậu phu nhân

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Hắn không thể nói với Phòng Huyền Linh là Dương Huyền Cẩm sẽ giấy binh làm loạn.

Lời này nói ra không có bằng chứng truyền ra ngoài sẽ không có tác dụng ngược lại có thể mất cả tính mạng.

Phòng Huyền Linh cùng với Từ Thế Tích nhìn nhau nhẹ nhàng gật đầu.

Phòng Huyền Linh lập tức phân phó:

- Thế Tích, đệ không cần theo ta tới Yến Sư, ở lại Quân thành chỉnh đốn binh mã, tăng cường phòng ngự Quân thành.

Ta ở Yến Sư, nhiều thì nửa tháng, ngắn thì ba đến năm ngày sẽ phản hồi.

- Mặc kệ bọn họ có cho mượn lương thảo hay không thì phóng ngự ở Quân Thành nhất định không được lơ lửng.

Phòng Huyền Linh cùng với Từ Thế Tích đều có tâm sự, bọn họ chấp tay cáo biệt Trịnh Ngôn Khánh.

Trên đường trở về, Mao Tiểu Niệm nhin không được mà hỏi:

- Thiếu gia chẳng lẽ xảy ra chiến tranh? Vậy Cùng huyện chúng ta có liên lụy không?
- Ta không biết.

Trịnh Ngôn Khánh nhìn Mao Tiểu Niệm nói:

- Tiểu Niệm, ngươi sợ hãi sao?
- Tiểu Niệm không sợ.

Mao Tiểu Niệm cất tiếng nói:

- Có thiếu gia ở đây Mao Tiểu Niệm không sợ.
- Ha ha, ngươi quá coi trọng ta rồi đó.

Trịnh Ngôn Khánh cười ha hả một câu trong lòng càng trở nên trầm trọng: Dương Huyền Cẩm khi nào thì tạo phản? Hắn là lưu thủ ở Lạc Dương, nếu dựa theo lịch sử thì hắn muốn từ Lạc Dương đánh Huỳnh Dương thì phải đi qua Cửng huyện, chuyện này nên lựa chọn thế nào?

Đối với Dương Huyền Cẩm Trịnh Ngôn Khánh cũng không úy kỵ.

Hắn không tiếp xúc nhiều, sử sách cũng không ghi lại nhiều.

Nhưng hắn biết, dưới trướng Dương Huyền Cẩm có một người vô cùng tài ba, chính là Bồ Sơn Công Lý Mật. Dương Huyền Cẩm lần này muốn bày ra quỷ kế gì, tại sao Trịnh Ngôn Khánh lại cảm thấy hắn ở Cửng huyện lại là sai lầm?

Vừa trải qua một hồi huyết chiến chẳng lẽ phải gặp khói lửa nữa sao?

Mang theo một tâm tình phức tạp Trịnh Ngôn Khánh trở về nhà.

Đến đến trước nhà Trịnh Ngôn Khánh nhìn thấy Đổng Sĩ Hùng đã từ cổng lớn vội vã chạy ra.

- Thiếu gia trong nhà có khách quý.

Trịnh Ngôn Khánh khẽ giật mình:

- Khách quý?

- Đúng vậy lúc buổi trưa đã có một đại đội xe ngựa tới, ngay cả Bùi chân nhân và Thúy Vân tỷ cũng ra mặt.

- Bùi chân nhân còn nói thuộc hạ ở đây chờ thiếu gia, sau khi thiếu gia về bảo thiếu gia mau đến gặp.

Bùi chân nhân chính là Bùi Thục Anh.

Hiện tại nàng là nữ đạo sĩ cho nên gọi là chân nhân.

Nhưng nàng còn có một thân phận khác chính là con gái của Bùi Thế Củ, Bùi Thục Anh ra mặt tiếp đãi người kia tuyệt đối không tầm thường, vị khách quý kia, rốt cuộc là ai?

Mang theo tâm tình nghi hoặc Trịnh Ngôn Khánh đi vào trong phòng.

Ở trong đại sảnh Bùi Thục Anh cùng với Bùi Thúy Vân đang nói chuyện với một mỹ phụ trung niên.

Mỹ phụ kia niên kỷ ước chừng hơn bốn mươi, dung mạo thanh tú lộ ra tư thái ung dung.

Mặt mũi hiền lành, trên khuôn mặt luôn mang theo nụ cười mỉm.

Ở bên cạnh bà là hai thiếu niên tuổi cũng không xê xích so với Trịnh Ngôn Khánh bao nhiêu, một người mặt như phấn ngọc, mày kiếm mắt hổ, lộ ra một dáng vẻ oai hùng, còn thiếu niên bên cạnh thì lại gầy còm, sắc mặt tái nhợt.

Thỉnh thoảng lại khẽ ho khan, có vẻ rất yếu.

Tuy nhiên là võ giả, Trịnh Ngôn Khánh lại cảm thấy thiếu niên gầy yếu này khiến cho hắn một áp lực không hiểu được.

- Ngôn Khánh, người cuối cùng cũng đã về rồi.

Bùi Thục Anh ở trước mặt mọi người không gọi Ngôn Khánh là tiểu yêu dù sao hiện tại Ngôn Khánh cũng đã mười lăm tuổi ở thế gia đại tộc đã xem như là người trưởng thành.

Cho nên Bùi Thục Anh không thể xưng hô tùy tiện được.

Nàng đứng lên:

- Ngôn Khánh, đứng lên ta giới thiệu cho người.

- Người này chính là phu nhân của Đường quốc công, Đậu phu nhân, phu nhân đã chờ người cả ngày còn không tới đây chào hỏi.

- Tiểu chất bá kiển Đậu phu nhân.

Ngôn Khánh vẻ mặt rất bình tĩnh tiến lên phía trước cung kính hành lễ.

Đừng nhìn biểu hiện của hắn không có gì chấn động thật ra lúc này trong lòng của hắn vô cùng phức tạp. Đường quốc công, Đậu phu nhân, người này há không phải là lão bà của Lý Uyên, chính là Quá Mục hoàng hậu đại danh鼎鼎 trong lịch sử sao? Ở trong lịch sử, cũng không miêu tả Quá Mục hoàng hậu kỹ càng, chỉ nói bà ta để lại một số ít văn chương.

Đậu phu nhân là hoàng thất Bắc Chu, cậu của bà là hoàng đế Bắc Chu.

Lúc ấy hoàng đế Bắc Chu cùng với Đột Quyết tiến hành thông gia, hoàng đế chỉ vì hôn nhân chính trị mà lấy vị công chúa Đột Quyết, không hề có bất kỳ cảm tình gì vô cùng lạnh nhạt thậm chí không muốn qua đêm trong cung. Năm đó Đậu phu nhân mới tám tuổi lại nói với cậu của mình:

- Cữu cữu nếu vì quan hệ với Đột Quyết và Trung Nguyên mà cưới công chúa Đột Quyết vậy thì cũng nên đối xử cho tốt, bằng không cữu cữu cưới xong không hỏi han gì tới thì có tác dụng gì. Cữu cữu làm như vậy là muốn kết thúc trách nhiệm làm nên trò đầu voi đuôi chuột.

Một hài nữ tám tuổi mà có thể nói như vậy sau đó hoàng đế đúng là đối xử tốt với công chúa Đột Quyết hơn, cải thiện quan hệ với Đột Quyết.

Phụ thân của Đậu phu nhân chính là Thần vũ công Đậu Uy.

Mà thê tử của Thần vũ công lại chính là muội muội của hoàng đế Bắc Chu.

Dương Kiên lúc soạn ngôi, Đậu phu nhân biết được vô cùng phần nội:

- Chỉ hận ta không phải nam nhi, vì cữu cữu mà diệt trừ kẻ gian.

Đậu Uy lúc đó sợ hãi che miệng nàng ta lại, không dám cho nàng ta bàn chuyện này nữa, về sau Đậu phu nhân được gả cho Lý Uyên, là một hiền thê lương mẫu giúp đỡ Lý Uyên rất nhiều.

Lý Uyên là nam nhưng khuôn mặt lại có phần giống nữ, nhiều lần bị Dương Quảng ở trước mặt mọi người chế giễu đùa cợt.

Lý Uyên lúc đó thì miệng cười toe toét nhưng về nhà thì nhịn không được cất tiếng khóc lớn.

Đậu phu nhân lúc đó vẫn ở bên cạnh cổ vũ an ủi, khiến cho Lý Uyên từ từ thanh tỉnh lại điều hòa quan hệ với Dương Quảng.

Tuy nhiên người tốt không có kết cục tốt đẹp, Đậu phu nhân chết sớm, sau này để lại một màn kết cục tương tàn.

Đây là một nữ nhân khả kính cuối cùng không sống lâu.

Nếu như Đậu phu nhân còn sống, chuyện Lý Thế Dân giết chết Lý Kiến Thành ở cửa Huyền Vũ có xảy ra không không ai biết được.

Đậu phu nhân hiền lành tươi cười nhìn Trịnh Ngôn Khánh nghe Ngôn Khánh xưng là tiểu chất, bà càng thêm cao hứng.

- Công tử không cần đa lễ.

- Lão thân đã nghe nói công tử tuần tú lịch sự, chính là đương kim kỳ đồng, Đường quốc công từng nhiều lần nhắc tới tên công tử trước mặt ta, lúc đó chỉ hận không thể gặp mặt.

- Hôm nay mới biết danh bất hư truyền.

Ngôn Khánh vốn thanh tú Lý Vân Tú từng gặp mặt hắn nói với Đậu phu nhân rằng hắn phong độ của nho sinh quá nặng bớt đi chút khí khái oai hùng, tuy nhiên Lý Vân Tú gặp hắn thì thời gian đã trôi qua bốn năm, từ đó đến nay tướng mạo của Trịnh Ngôn Khánh không biến chuyển quá lớn nhưng sau một hồi trải qua thăm thiết chém giết ở Cao Ly, trên người của hắn đã xuất hiện sát khí.

Xích Long

376. Chương 62: Lý Thế Dân

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 62: Lý Thế Dân

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Nghe Đậu phu nhân tán tương Trịnh Ngôn Khánh liền hơi đỏ mặt.

- Được rồi, tất cả dừng khách khí nữa... tỷ tỷ từ xa đến đây là có chuyện cùng người thương nghị.

Bùi Thục Anh nói xong lại để song phương ngồi xuống.

Vì thân thể của Trịnh Thế An không tốt cho nên Bùi Thục Anh cũng không gọi ông ra ngoài, hơn nữa thân phận của Đậu phu nhân như vậy, cho dù Trịnh Thế An mạnh khỏe cũng không có tư cách nói chuyện.

Luận bối phận Bùi Thục Anh gọi Đậu phu nhân là tỷ tỷ.

Đậu phu nhân sau khi ngồi xuống chỉ vào hai thiếu niên kế bên:

- Nhị lang, sư hổ nhi hai người còn không bái kiến Ngõng công tử.

Thanh niên oai hùng đứng ra nói:

- Thế Dân bái kiến huynh trưởng.

Thiếu niên bệnh hoạn cũng ho khan đứng dậy lễ phép hành lễ:

- Tiểu đệ Lý Huyền Phách bái kiến ca ca.

Thế Dân?

Trịnh Ngôn Khánh lúc đi vào trong phòng nhìn thấy thiếu niên oai hùng này cũng mơ hồ đoán được thân phận của đối phương hiện tại nghe thấy đối phương tự mình giới thiệu khiến cho trong lòng hắn gọn sóng. Thiếu niên này, chính là người khai sáng ra Trinh Quán, đại danh鼎鼎 Lý Thế Dân sao?

Tuy trước đó Trịnh Ngôn Khánh đã từng nghĩ ra đủ tình cảnh tương kiến Lý Thế Dân, nhưng thật không ngờ hắn lại gặp Lý Thế Dân trong tình cảnh này.

Ngôn Khánh cố gắng giữ bình tĩnh nhưng thanh âm cũng hơi run rẩy:

- Đã nghe qua danh tiếng của nhị lang, bây giờ gặp mặt quả là tam sinh hữu hạnh.

- Tuy nhiên thanh niên có vẻ bị bệnh kia là Lý Huyền Phách, vậy hắn hẳn là hảo hán đứng đầu thời Tùy Đường Lý Nguyên Bá sao?

Trong lịch sử Lý Huyền Phách chết rất sớm mới 14 tuổi đã không còn.

Ngôn Khánh không hiểu được hình tượng Lý Nguyên Bá kia thế nào nhưng cũng không cách nào liên hệ được vị đệ nhất cao thủ vung chùy đánh cho mười tám lộ phản vương chạy trốn với Lý Huyền Phách được. Lý Huyền Phách này thật sự là Lý Nguyên Bá trong truyền thuyết sao? Hắn thực sự lợi hại như vậy sao?

- Huyền Phách hình như thân thể không tốt?

Y thuật của Ngôn Khánh cũng không cao minh nhưng dù sao hắn cũng ở cạnh Tôn Tư Mạc hai năm

Hắn nghe thanh âm của Lý Huyền Phách thì biết được có hơi hỗn tạp giống như phổi bị thương tật, cùng với Quan Âm tỳ Trưởng Tôn Vô Cấu cũng có chút giống nhau về bệnh tình.

Đậu phu nhân sắc mặt vui vẻ:

- Ngôn Khánh, hiền chất nhìn ra?

- À, tiểu chất từng đi theo thánh đồng Tôn Tư Mạc tiên sinh học qua một chút y lý, tuy nhiên cũng không cao minh cho lắm, phu nhân phu nhân lần này đến đây chẳng lẽ lại là...

Trịnh Ngôn Khánh là người thông minh thế nào thấy tình huống của Lý Huyền Phách chẳng lẽ không nhìn ra ẩn tình.

Đậu phu nhân kéo tay Lý Huyền Phách để hắn ngồi bên cạnh mình, khẽ ôm lấy hắn, Lý Huyền Phách ngoan như một con mèo rúc vào trong ngực của Đậu phu nhân, lại nhìn Trịnh Ngôn Khánh hiểu kỳ.

Không chỉ Lý Huyền Phách Lý Thế Dân cũng quan sát Trịnh Ngôn Khánh.

Hắn đã nghe phụ thân nhắc qua Ngôn Khánh, tỷ tỷ cũng đã nói tới.

Phụ thân nói: Bán Duyên Quân tài văn chương bay bổng, tâm tư kín đáo kiến thức không giống người thường, chính là hiền tài đương đại.

Mà tỷ tỷ nói: Ngõng công tử đích thật là có tài hoa, chỉ là có chút nữ khí, hơi có vẻ âm nhu không đủ khí khái đại trượng phu.

Lý Thế Dân sau đó vẫn nhớ kỹ Trịnh Ngôn Khánh.

Hắn bắt đầu sưu tập đủ mọi tin tức về Trịnh Ngôn Khánh, cũng xem qua Vịnh Ngõng thể mà Trịnh Ngôn Khánh sáng tác. Lý Thế Dân mặc dù là đại phiệt xuất thân nhà cao cửa rộng nhưng cũng là người ham học, đối với bốn sự của Trịnh Ngôn Khánh hắn không phục lắm, cảm thấy Ngôn Khánh chỉ biết vũ văn lộng mạc (xuyên tạc chơi chữ) không đảm đương nổi hai từ đại hiền. Hắn còn cho rằng Trịnh Ngôn Khánh chỉ có hư danh.

Nhưng sau đó bộ Tam Quốc Diễn Nghĩa của Trịnh Ngôn Khánh được xuất bản khiến cho Lý Thế Dân phải lau mắt mà nhìn.

Lý Thế Dân càng đọc Tam quốc càng cảm thấy Ngôn Khánh càng cao thâm mạn trác.

Cho đến khi Ngôn Khánh chinh phạt Bình Nhưỡng, Trịnh Tĩnh mưu hại vu hãm hắn, phản ứng của Lý Thế Dân đầu tiên là nếu như Trịnh Ngôn Khánh theo địch thì Cao Ly như hổ thêm cánh... Về sau hắn nghe nói Trịnh Ngôn Khánh bị vu hãm lập tức cảm thấy nhẹ nhõm, còn cười cười với Lý Vân Tú: Người Cao Ly thật xui xẻo.

Hôm nay nhìn thấy Ngõng công tử quả nhiên là tuần tú lịch sự.

Nhưng tại sao hắn lại hơi kích động? Từ hồ đối với ta lại có chút ý thân cận.

Lý Thế Dân tuy là con của Lý Uyên nhưng dù sao cũng là thứ tử luận tiền đồ hắn tuyệt đối không thể sánh bằng huynh trưởng Kiến Thành. mà Trịnh Ngôn Khánh xuất thân từ Trịnh phiệt, mặc dù là bàng chi nhưng chưa chắc thấp hơn so với hắn. Luận danh khí Trịnh Ngôn Khánh hôm nay đã đại danh鼎鼎 ở Cao Ly lập nhiều chiến công hiển hách, Lý Thế Dân không thể so được nhưng tại sao khi nhìn thấy mình, hắn lại trở nên kích động như vậy?

Trong lòng Lý Thế Dân liền cảm thấy vài phần kiêu ngạo lại vài phần thân thiết.

Ngôn Khánh cũng không biết hắn vô tình xuất ra thiện ý lại bị Lý Thế Dân nhớ kỹ trong lòng.

Lúc này sự chú ý của hắn đều bị Đậu phu nhân hấp dẫn.

Đậu phu nhân nói:

- Không dám nói dối công tử, thể cốt của Huyền Phách lần này đích xác là không tốt.

Nhắc tới cũng kỳ quái, nó lúc sinh hạ vô cùng yếu ớt, nhưng không hiểu tại sao lớn lên lại có thần lực trời sinh, lúc đầu ta cũng không để ý nhưng lâu dần khí lực của nó ngày càng mạnh mẽ, so với thể cốt càng trở nên chênh lệch.

- Năm ngoái lúc mùa đông bắt đầu bệnh tình của nó càng thêm trầm trọng.

- Ta đã tìm Sào Nguyên Phương tiên sinh kết quả Sào tiên sinh nói, Huyền Phách trời sinh khí tật nếu chạy chữa kịp thời thì còn có tác dụng nhưng hiện tại... Sào tiên sinh chỉ có thể ổn định bệnh tình của nó, không cách nào trị tận gốc. Tuy nhiên ông ấy đưa ra chủ ý cho ta nói rằng trước kia con gái của tả kiêu vệ đại tướng quân Trưởng Tôn Thỉnh cũng mắc bệnh này sau đó suýt nữa còn bỏ mạng.

Nghe nói nàng ta hiện tại bệnh tình chuyển biến tốt đẹp, tất cả đều nhờ năm đó hiền chất hộ tống nàng tới gặp Tôn tiên sinh khám chữa bệnh.

Cho nên ta lập tức đi tới Lạc Dương không ngờ Cao phu nhân lại mang theo Vô Kỵ năm ngoái tới đất Thục, ta cũng không biết phải làm sao để tìm được bọn họ... Về sau huynh trưởng ta nghĩ ra một kế nói rằng năm đó công tử có thể theo Trưởng Tôn Vô Cấu đi tới đất Thục cầu y chắc hẳn biết rõ nơi hạ lạc của Tôn tiên sinh cho nên ta mang Huyền Phách tới đây mạo muội thỉnh cầu.

Trịnh Ngôn Khánh nghe được liền bừng tỉnh đại ngộ.

Hắn đứng dậy đi tới xem mạch của Lý Huyền Phách.

Nhưng khi hắn chạm vào tay của Lý Huyền Phách Lý Huyền Phách lại khẽ đảo tay, gân xanh từng cục nổi lên giống như tia chớp đánh tới, Trịnh Ngôn Khánh vội vàng rút tay về, ý đồ hóa giải hổ trảo của Lý Huyền Phách thế nhưng trảo của Lý Huyền Phách lại biến thành chưởng ngạnh kháng Trịnh Ngôn Khánh.

Chà, tay của người này thật giống như là một khối sắt.

Xích Long

377. Chương 63: Lý Huyền Phách

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 63: Lý Huyền Phách

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Một lực lượng cực lớn chạm vào tay của Trịnh Ngôn Khánh, xương ngón tay của hắn như muốn gãy ra vậy.

- Huyền Phách không được vô lễ.

Đậu phu nhân kinh hô kêu lên Lý Huyền Phách mới dừng tay lại.

- Công tử người...

- Huyền Phách khí lực rất lớn quả nhiên không horo danh là Sư hổ nhi.

Trên khuôn mặt của Ngôn Khánh hiện ra vẻ tán thưởng, tay vất chéo sau lưng vẫn hơi run run.

Lý Thế Dân hai mắt sáng ngời hắn làm sao không biết huynh đệ nhà mình kinh lực kinh người thế nào, Lý Uyên thấy Lý Huyền Phách mạnh mẽ như vậy đã mời danh sư tới chỉ điểm, đừng nói là bạn cùng lứa tuổi của hắn cho dù là người trưởng thành cũng không phải là đối thủ.

Hắn cũng biết Lý Huyền Phách vì sao lại ra tay.

Nguyên nhân chính là thiếu niên khí thịnh....

Lý Huyền Phách hầu như ngày nào cũng nghe thấy tên của Trịnh Ngôn Khánh, hắn đâu dễ dàng chịu phục.

Trịnh Ngôn Khánh có thể đón đỡ Lý Huyền Phách một kích nếu như hắn không có bổn sự này thì làm sao có thể bình yên vô sự chém giết hàng chục vạn người Cao Ly, người này vẫn vô song toàn đúng như lời phụ thân nói.

Lý Huyền Phách sau khi ra chiều liền ho khan một tiếng, trên khuôn mặt tái nhợt nở ra một nụ cười ngây thơ:

- Người có thể tiếp một chiêu của ta, đúng là có bản lĩnh.

Nói xong hắn vươn tay ra để cho Trịnh Ngôn Khánh xem mạch.

Ngôn Khánh cảm thấy hơi dễ khóc dễ cười, hắn nhẹ nhàng lắc đầu rồi chuẩn đoán bệnh tình cho Lý Huyền Phách.

Đậu phu nhân ở bên cạnh lộ vẻ lo lắng, chờ mong nhìn Trịnh Ngôn Khánh. Mạch của Lý Huyền Phách lúc này cũng có phần giống Trương Tôn Vô Cấu trước đây tuy nhiên không nghiêm trọng như Trương Tôn Vô Cấu.

- Phu nhâ, Sư hổ nhi từng luyện khí?

Đậu phu nhân khẽ giật mình cũng không biết nói với Trịnh Ngôn Khánh thế nào.

Lý Thế Dân ở bên cạnh mở miệng nói:

- Sư hổ nhi lúc còn nhỏ đã báỉ Tử Dương chân nhân làm sư phụ, Tử Dương Chân Nhân truyền cho hắn một bộ công pháp, mấy năm nay không ngừng luyện tập, không biết có phải là luyện khí không?

- Khó trách được.

Trịnh Ngôn Khánh nói:

- Sư hổ nhi nếu không luyện bộ công pháp này chỉ sợ bệnh tình đã gia tăng. Có phải Sư hổ nhi cũng dùng binh khí trầm trọng?

Lý Huyền Phách nghe được thì lộ ra vẻ tò mò:

- Làm sao người biết?

Lý Thế Dân nói:

- Sư hổ nhị trời sinh lực lượng, binh khí bình thường không tiện tay.

Về sau Tử Dương Chân Nhân cho hắn luyện chùy, phụ thân còn chế tạo một đôi đại chùy cho hắn nặng tới ba trăm cân, thuộc về binh khí trầm trọng.

Con mẹ nó.

Trịnh Ngôn Khánh nghe tới đây nhin không được khẽ mắng trong lòng một tiếng: Binh khí này không phải trầm trọng thì binh khí nào mới trầm trọng.

Niên kỷ của Lý Huyền Phách này ước chừng mới mười một mười hai vậy mà có thể vác cái chùy nặng ba trăm cân, quả là quái vật.

- Huyền Phách năm nay bao nhiêu tuổi?

- Lớn hơn so với ta một tuổi, là mười ba.

Đậu phu nhân đối với những chuyện này không rõ ràng lắm, đành để cho Lý Thế Dân giải thích, mà Lý Huyền Phách thì lẳng lặng rúc vào ngực của nàng, nhìn rất điềm đạm nho nhã, không ngờ rằng người này về sau lại là người giết người như ngóe.

Tuy nhiên nếu ta có thể cứu được hắn chẳng phải là có thêm một phần chỗ dựa sao?

Ngôn Khánh nghĩ tới đây trong lòng quyết định chủ ý.

- Phu nhân bệnh tình của Huyền Phách rất nặng so với bệnh tình của Qun Âm tỳ thì cũng không thua kém, nhưng nhờ hắn luyện được công pháp kia nên khá hơn. Ở đây tiểu chất có một số đạo dưỡng sinh thuật và một số đan phương đan dược do Tôn tiên sinh để lại.

Trong đó có một số đan dược trừ khí tật.

- Nếu phu nhân tin được tiểu chất thì có thể tạm thời ở lại chờ Sư hổ nhi phục đan được xong thì có thể khỏi hẳn.

Đậu phu nhân nghe được thì mừng rỡ:

- Công tử chuyện này là thật chứ?

- Nếu như không có chuyển biến tốt đẹp thì tiểu chất sẽ lập tức dẫn hẳn về đất Thục không biết ý phu nhân thế nào?

Ánh mặt trời chiếu vào đình viện xua tan sương mù ba ngày, nghênh đón thời tiết buổi sáng, không khí đặc biệt trong lòng chim chóc ca hát, hương hoa bay khắp chốn.

Hùng Khoát Hải cùng với Hám Lăng trần trụi bốn cánh tay đang ở bên hồ nước luyện công.

Chỉ thấy Hùng Khoát Hải cầm một cái thiết cầu đen như mực cánh tay nhấp nhô để thiết cầu lướt qua, cơ bắp rung động. Da thịt màu đồng cổ lóng lánh dưới ánh mặt trời.

Hồ hấp của hắn theo âm luật mơ hồ xuất hiện tiếng gió.

- A Lăng tiếp lấy.

Hùng Khoát Hải hét lớn cơ bắp của hắn rung rung cũng không thấy có bất kỳ động tác nào bắn thiết cầu nặng trĩu lên bay về phía Hám Lăng.

Hám Lăng dùng một chiêu giao long xuất hải, một tay tiếp nhận thiết cầu rồi hơi cúi người xuống, thiết cầu lần theo cánh tay của hắn lần lại làm động tác giống như Hùng Khoát Hải lúc nãy, tuy nhiên không hành vân lưu thủy được như Hùng Khoát Hải, đôi khi thiết cầu còn nảy lên khó khăn lắm mới giữ được.

Hỗ Nguyên Cầu này vốn là công phu tu tập của núi Nga Mi.

Tính ra Hám Lăng sau khi trở về Củng huyện mới khổ luyện ba tháng.

Công phu này rất ích lợi cho việc ngưng khí dẫn lực, nhưng lại phải cấm dục mới có thể luyện tập thành công. Hám Lăng và Hùng Khoát Hải đều có thân thể hùng tráng trời sinh thần lực luyện công phu này rất thuận buồm xuôi gió, Ngôn Khánh để cho Hùng Khoát Hải dạy cho Hám Lăng, vừa tới tay Hám Lăng đã luyện được.

Hỗ Nguyên cầu không chỉ ngưng khí dẫn lực mà cũng có yêu cầu cực cao với cơ bắp.

Hám Lăng luyện suốt một tháng xem như đã nắm được bí quyết trong đó hai người vạm vỡ này ngày nào cũng ở bên cạnh hồ nước mà luyện tập công phu này chừng một nén nhang, khí tức của Hám Lăng cũng đã bắt đầu trầm ổn, đem thiết cầu hất lại cho Hùng Khoát Hải, một bên thì điều chỉnh hồ hấp.

- Đúng là hai hảo hán.

Ở trong lương đình Lý Thế Dân và Lý Huyền Phách sóng vai mà đứng cảm thán không thôi.

- Sư hổ nhi đệ có thể luyện được không?

Lý Thế Dân thấp giọng hỏi.

Trải qua hơn mười ngày dùng đan dược điều dưỡng khí sắc của Lý Huyền Phách đã tốt hơn rất nhiều, bắt đầu trở nên hồng nhuận hơn.

Hắn khẽ nói:

- Nếu như Ngôn Khánh ca ca có thể chữa thương tốt cho ta thì không thành vấn đề.

- Nhị ca những thủ hạ này của Ngôn Khánh ca ca đều là hảo thủ hai vị này đều là hảo hán còn có những hổ vệ kia thân thủ đều cao minh, đệ nghe nói quần gia của Ngôn Khánh ca ca cũng là hảo thủ nhưng không biết trình độ đến mức nào.

- Có những lực sĩ này khó trách Ngôn Khánh ca ca có thể từ Cao Ly chém giết quay trở về Liêu Đông.

Xích Long

378. Chương 64: Đoạn Tuyệt

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 64: Đoạn tuyệt

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Thế Dân mỉm cười:

- Thiên hạ lực sĩ không ít trong ba mươi vạn năm nghìn đại quân người tài ba nhiều không kể xiết.
- Tại sao hết lần này tới lần khác vẫn không bì được với Bán Duyên Quân? Theo ta thấy chủ yếu vẫn là do Bán Duyên Quân biết cách dùng người.

Hắn lắc đầu lại hăm mộ:

- Những lực sĩ này sao mà trung thành, thủ đoạn của Bán Duyên Quân thật là cao minh.

Lý Huyền Phách khẽ gật đầu, hai con mắt híp lại.

Hắn đến Cửng huyện đã mười ngày, Ngôn Khánh cũng không nóng lòng, còn mời một lang y ở nơi này khám chữa bệnh cho Lý Huyền Phách, trong mười ngày này Ngôn Khánh dựa theo đơn phương của Tôn Tư Mạc mà bốc thuốc cho Lý Huyền Phách, thể cốt của Lý Huyền Phách theo đó cũng bắt đầu cường tráng.

Đậu phu nhân lúc đầu cũng không yên tâm cho lắm.

Tuy nhiên thấy thân thể của Lý Huyền Phách mỗi ngày một khá hơn trong lòng bà ngày càng vui mừng đối với Ngôn Khánh càng thêm tin tưởng. Bà cũng từng nghe Lý Uyên khi nhắc tới Ngôn Khánh cũng nói ra quan hệ giữa Ngôn Khánh và Lý Cơ có thể là phụ tử. Mỗi quan hệ này cũng không nhiều người biết, trong đám con cháu đời thứ hai thì ngoài Lý Kiến Thành thì Lý Thế Dân và Lý Vân Tú cũng không được rõ ràng.

Cho nên trong mắt của Đậu phu nhân Trịnh Ngôn Khánh như là con cháu của bà.

Trong nắng sớm Trịnh Ngôn Khánh mang theo hai con chó chạy ở trong rừng.

Hắn mặc một chiếc áo ngắn, so với những đoản y bình thường thì không giống cho lắm có phần giống như kiểu áo của đời sau này. Ngôn Khánh cảm thấy mặc những đoản y kia vô cùng phiền toái hiện tại đang là mùa xuân, thời tiết ấm áp quần áo không cần phải bó sát người, mà mặc áo bào dài không tự nhiên, vì vậy mặc bộ quần áo này ra ngoài.

Dù sao ở nhà mặc thế nào cũng có thể tùy ý.

Lý Thế Dân nhìn thấy Trịnh Ngôn Khánh một thân áo quần lố lằng thì hơi buồn cười.

Hắn tiến lên phía trước mà nói:

- Huynh trưởng lại đi luyện công buổi sáng sao?

Ngôn Khánh dừng bước ở lương đình mà nói:

- Đúng thế, ta mỗi buổi sáng đều chạy bộ nửa canh giờ để điều chỉnh hô hấp cường tráng khí huyết làm cho gân cốt dần ra mới luyện công.

Nhưng Lý Huyền Phách lại không cho là đúng:

- Chạy bộ như vậy thì có ích gì?

Ngôn Khánh nghe được cũng chỉ cười nhạt.

- Huyền Phách thể cốt của đệ hiện tại thế nào?

Hắn cất bước vào trong đình cầm lấy tay của Lý Huyền Phách mà xem mạch, Lý Huyền Phách cũng không ngăn lại như lần đầu mà chủ động vươn tay ra.

- Ta hôm nay muốn đi phủ nha xử lý chút tạp vụ.

- Thân thể của sư hổ nhi hiện tại cũng không tệ lắm, sau khi ta xử lý mọi chuyện xong sẽ bắt đầu cho đệ uống thuốc.

Lý Thế Dân mày kiểm nhếch lên:

- Huynh trưởng, huynh suy nghĩ kỹ rồi sao?

Ở Cung huyện mười ngày, đối với mâu thuẫn của Ngôn Khánh và Trịnh gia Lý Thế Dân cũng nghe được phong thanh.

Đối với Trịnh gia Lý Thế Dân không cho là đúng nhưng hắn cũng tinh tường thế gia vọng tộc môn phiệt không thể cân nhắc đúng sai như bình thường mà còn liên quan đến thể diện thanh danh. Có lẽ trong mắt Trịnh gia Ngôn Khánh là đệ tử nhà họ Trịnh làm ra chuyện như vậy đúng là đại nghịch bất đạo, tội ác tày trời còn hơn cả Trịnh Tĩnh.

Trịnh Ngôn Khánh cất tiếng nói:

- Ta quyết định đại trưởng phu có cái nên làm có cái không nên làm.

- Người ta đã khi dễ lên đầu của ta, ta làm sao có thể im hơi lặng tiếng, cần gì phải chịu nhục? Nhị lang chuyện này ta đã quyết định rồi.

Lý Thế Dân gật đầu liên tục:

- Huynh trưởng đã quyết ý thì đệ cũng không nói nhiều nữa.

- Ngày sau có gì trợ giúp cứ nói chỉ cần đệ có thể giúp đỡ thì quyết không từ chối.

Triã qua trong thời gian ngắn tiếp xúc, Trịnh Ngôn Khánh phát hiện ra Lý Thế Dân rất thông minh, khí lượng cũng rất rộng rãi như Hán cao tổ, oai hùng như Ngụy Vũ đế, thậm chí văn sử cũng là kỳ tài ngút rời, lòng ôm chí lớn.

Có lẽ hắn chỉ cần thành thực ổn trọng một chút nữa là có thể trở thành một đại trưởng phu.

Lý Huyền Phách tiếp lời:

- Nếu như có người khi dễ huynh trưởng Sư hổ nhi nhất định sẽ không buông tha cho hắn.

Ngôn Khánh nghe được không khỏi cười rộ lên.

Đại Nghiệp năm thứ chín tháng hai, Kinh Trập vừa qua Thanh Minh buông xuống.

Ở phương bắc chiến hỏa chậm lại Tùy Dạng Đế chinh phạt Liêu Đông từ Trác Quận thẳng tiến tới Cao Ly, trước khi ra quân Dương Quảng đã đăng đàn chém đầu Cao Kiến Vũ, tế cờ lập lời thề chưa bình được Cao Ly thì chưa thu binh.

Đối với cuộc chiến ở Liêu Đông quan lại xuất hiện hai tư tưởng.

Một bên chủ chiến mãnh liệt muốn rửa nhục thất bại lần trước do đám quan võ chủ trương, còn một bên thì do quan văn làm chủ đề nghị bình định dẹp yên đạo phỉ các nơi sau đó mới chinh phạt Cao Ly.

Lần chinh chiến Cao Ly này khiến cho cả nước rối loạn.

Đạo phỉ các nơi hiện lên tầng tầng lớp lớp.

Đại Nghiệp năm thứ chín tháng giêng Linh Vũ ở Bạch Du Sa khởi binh cướp lấy quan mã, cùng liên kết với Đột Quyết được gọi là Nô tặc.

Đại Nghiệp năm thứ chín tháng hai, Mạnh Hải Công tạo phản ở Tề Âm.

Đại Nghiệp năm thứ chín tháng hai Mạnh Nhưưng liên kết với Vương Bạc làm loạn ở Tề quận.

Đại Nghiệp năm thứ chín tháng hai Quách Phương Dự khởi binh ở Bắc Hải.

Đại Nghiệp năm thứ chín tháng hai Hách Hiếu Đức tụ hợp mấy vạn dân tạo phản ở Bình Nguyên, cùng với Vương Bạc Tô Tuyên Nhã liên kết tạo thành liên quân hơn mười vạn người.

Cách Khiêm khởi nghĩa Tô Tuyên Nhã tạo phản.

Trong nhất thời phản tặc liên tiếp xuất hiện, giống như là ước định với nhau vậy đồng thời ở Tề quận Tề Bắc, Đông Lai khắp nơi đều đạo phỉ hoành hành dự báo sự bất ổn.

Mà tình huống này lại khiến cho triều đình cãi lộn ầm ĩ.

Cùng tháng Dương Quảng hạ kiếu mệnh cho Lý Uyên nhận chức An phủ sứ Sơn Tây, Thái Nguyên lưu thủ, bất luận Trường An Lạc Dương nào động, Dương Quảng cũng phải khai chiến một lần với Cao Ly rửa sạch mối nhục năm ngoải, trong mắt Dương Quảng sở dĩ có nhiều phản tặc như vậy xuất hiện là do hấn không thể đánh bại Cao Ly, hiện tại nếu như san bằng Cao Ly thì tất cả phản tặc đều tự động dẹp loạn.

Nhưng mà đúng lúc này Cửng huyện truyền tới một tin tức khiến cho người khác phải chú ý.

Vân Kỳ Ủy trước đây nổi danh trong giới sĩ lâm, ở trong cuộc chiến Cao Ly lúc trước lập nhiều công lớn. Bán Duyệt Quân Ngõng công tử ở Cửng huyện đã quyết định rời khỏi nhà họ Trịnh, từ nay không còn là Trịnh họ nữa mà đổi thành họ Lý, tên là Lý Ngôn Khánh, đoạn tuyệt quan hệ với Trịnh gia.

Tin tức này sau khi truyền đi khiến cho cả triều đình oanh động.

Tin tức này khiến cho rất nhiều người giật mình, Ngôn Khánh đoạn tuyệt với Trịnh gia, đây là vì sao?

Xích Long

379. Chương 65: Suy Tính Của Lý Cơ

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 65: Suy tính của Lý Cơ

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Không lâu sau người ở trên phố Lạc Dương cũng truyền tới tin tức, không phải là Ngõng công tử muốn đoạn tuyệt với Trịnh gia mà là Trịnh gia muốn khai trừ Ngõng công tử.

Lập tức sĩ lâm xôn xao.

Người nhà họ Trịnh vốn không đứng trước đây Ngõng công tử làm có hơi kịch liệt nhưng cũng có nguyên nhân trong đó.

Hơn nữa người ta ngay cả công lao to lớn cũng không muốn chỉ muốn đòi lại công đạo vậy tại sao lại khai trừ người ta ra khỏi gia tộc? Nếu vậy không phải là Trịnh Tĩnh không đáng chết, Bán Duyệt Quân phải chịu sự khi dễ mưu hại nhục nhã của Trịnh gia sao?

Đủ loại ngôn luận từ bốn phương tám hướng truyền ra khiến cho Trịnh gia rơi vào hoàn cảnh xấu hổ.

Hiển nhiên Trịnh gia đối với chuyện này chưa hề chuẩn bị.

Bọn họ vốn định rằng tới Thanh Minh tế tổ sẽ tuyên bố khai trừ Trịnh Ngôn Khánh ra, nhưng không ngờ Trịnh Ngôn Khánh lại đi trước một bước, đoạn tuyệt quan hệ với Trịnh gia.

Thậm chí không tiếc sửa họ khôi phục họ của tổ tiên hấn.

Người nhà họ Trịnh muốn đuổi Trịnh Ngôn Khánh ra khỏi tộc không ngờ bọn họ lại là người mất mặt.

Chưa đợi Trịnh Thiện Nguyên có phản ứng thì Quản thành tộc trưởng Thôi Thị đã phái người đến nhà cầu kiến.

- Trịnh thị quả thật không thể dung người như vậy sao?

Thôi Chí Nhân đưa tới một phong thư trong đó chỉ có một câu này.

Trịnh Thiện Nguyên đỏ mặt tới tận mang tai cũng không biết phải trả lời thế nào.

Rốt cuộc là ai để lọt phong thanh khiến cho tên tiểu tử Trịnh Ngôn Khánh kia ra chiêu trước? Khai trừ là một chuyện Trịnh Ngôn Khánh chủ động rời khỏi là một chuyện khác.

Phải biết rằng trong mắt thế nhân Ngõng công tử là người bị hại.

Bất kể thế nào người bị hại luôn được coi là chính diện còn Trịnh gia trở thành nhân vật phản diện.

Trịnh Ngôn Khánh bị mưu hại, mất đi điền sản ruộng đất.

Những tin tức này không ngừng truyền ra, còn có cả chuyện Trịnh gia có ý đồ lấy cả nơi ở của Trịnh Ngôn Khánh.

Trịnh gia hết đường chối cãi.

Trịnh Nguyên Tổng đi lên lương đình, khuôn mặt ngây ngốc, nhìn Trịnh Nguyên Thọ già yếu ở bên trong mang một phong thư đặt tới trước mặt hắn.

- Thư của ai?

- Là thư của phu nhân Đường quốc công.

Trịnh Nguyên Thọ đột nhiên ngẩng đầu nói:

- Trong thư viết gì?

Trịnh Nguyên Tổng thở dài một hơi:

- Phu nhân Đường quốc công hiện đang ở Củng huyện.

Trịnh Nguyên Thọ sắc mặt trở nên tái nhợt:

- Hiền đệ Đường quốc công cùng với đệ không phải là thân gia hay sao, tại sao không tới Huỳnh Dương mà ở Củng huyện?

- Đệ cũng vừa nhận được tin tức này.

Trịnh Nguyên Tổng nói:

- Đứa con thứ ba của Đường Quốc công hiện tại đang ở Củng huyện cầu y.

- Đậu phu nhân đối với chúng ta vô cùng bất mãn, ngôn từ trong thư rất nặng, nó đại ca dùng chiêu này vô cùng độc ác.

Trịnh Tĩnh có tội không?

Triều đình xử hắn có không công bằng sao?

Trịnh gia các người làm vậy liệu có nhân nghĩa không?

Trịnh thị hương môn đệ tử từ thời Trịnh Huyền truyền tới nay luôn dùng hai chữ nhân nghĩa nói với người ngoài, vậy mà bây giờ lại làm ra chuyện như vậy.

Trịnh Tĩnh có nên giết không triều đình xử lý có sai không?

Trịnh Nguyên Thọ hai má run rẩy, nhìn Trịnh Nguyên Tổng:

- Hiền đệ đệ đi An Viễn đường tìm Nhân Cơ một chút, xem có thể mời hắn ra điều giải hay không?

Hắn hận Trịnh Ngôn Khánh nhưng không thể không thừa nhận chiêu này của Trịnh Ngôn Khánh rất độc.

Thoáng một cái đã khiến cho Trịnh gia đối lập với cả sĩ lâm, chuyện này nếu như xử lý không tốt thì gia tộc mấy trăm năm này không thể gượng dậy nổi.

Cửu hận cùng với gia tộc Trịnh Nguyên Thọ cũng phải chọn gia tộc.

Để cho Trịnh Nhân Cơ ra mặt điều giải một chút không thể nói là có thể lập tức hòa hoãn cục diện nhưng sau khi chiến sự Liêu Đông xảy ra mọi người cũng bớt để ý đến chuyện này hơn, dù sao Trịnh gia ngoại trừ cái đầu thì không có biện pháp nào khác.

Không ngờ tên gia hỏa kia còn có đòn này.

Trịnh Nguyên Thọ cảm thấy mình đối với Trịnh Ngôn Khánh đã hơi xem thường, nếu sớm biết thế này Trịnh Nguyên Thọ đã không để Trịnh Tĩnh tham chiến.

Ở Bình Lương...

Lý Cơ buông thư ra sắc mặt trở nên âm trầm bất định.

- Cửu gia quốc công gửi thư có gì phân phó không?

Đối diện với hắn là một văn sĩ chừng năm mươi tuổi, hai gò má thon gầy, đôi mắt lóng lánh, đang vuốt râu nhẹ giọng hỏi thăm.

- Quốc công đã tới Thái Nguyên bệ hạ mệnh cho quốc công làm lưu thủ Thái Nguyên, An phủ sứ Sơn Tây.

Văn sĩ kia nghe xong liền nở ra một nụ cười.

- Thái Nguyên chính là trọng địa Bắc Cương, lương thực đầy đủ, bệ hạ cho quốc công tới Thái Nguyên cho thấy rõ ràng quốc công đã được bệ hạ coi trọng đây đúng là chuyện tốt.

- Nhưng mà tại sao Cửu gia lại mất hứng, trong nhà hắn xảy ra chuyện gì?

- Là Yêu nhi của ta....

Lý Cơ nói một câu rồi lại nở ra một nụ cười đắng chát.

Văn sĩ biết rõ, ái tử trong miệng của Lý Cơ là ai, chỉ kinh ngạc hỏi:

- Bán Duyên Quân làm sao vậy? Nghe nói hắn không phải đã bị hoàng đế trách phạt đóng cửa suy nghĩ ở Củng huyện hay sao? Chẳng lẽ hắn hiện tại đã tiến về Liêu Đông chinh phạt Cao Ly rồi sao?

Lý Cơ lắc đầu:

- Hoàng đế binh bại dựa vào yêu nhi mà văn hồi một chút mặt mũi.

- Lần này nếu như lại cho yêu nhi đi tham chiến chẳng phải là nói hắn chỉ có thể dựa vào yêu nhi mà chiến thắng hay sao?

- Quốc công gửi thư nói Yêu nhi và Trịnh gia đã đoạt tuyệt quan hệ, cải thành họ Lý.

Văn sĩ ngạc nhiên cất tiếng hỏi:

- Hắn là Bán Duyên Quân đã nghe được tin tức nào đó.

Lý Cơ nói:

- Trong thư nói Yêu nhi đổi sang họ Lý là vì trước kia tổ tiên của nó họ Lý về sau được Trịnh Thế An thu dưỡng nó bán mình làm nô, mới chuyển sang họ Trịnh, hôm nay cắt đứt liên hệ với Trịnh gia thì phải khôi phục dòng họ của mình.

- Chuyện này thật quá trùng hợp ta nghĩ đứa nhỏ này đã biết gì đó.

- Cảnh Văn huynh huynh cũng biết yêu nhi thông minh khác thường nhân, ta vốn muốn tìm một cơ hội thích hợp đem chân tướng nói cho nó biết. Hiện tại Quốc công cũng nói có nhận hay không toàn bộ do ta làm chủ mà hiện tại chị dâu của ta cũng đang ở Củng huyện.

- Cửu gia định cân nhắc thế nào?

Lý Cơ ngẩng đầu:

- Ta với yêu nhi nhưng nhớ nhiều năm, ngay cả nằm mơ cũng muốn gặp nó.
- Nhưng mà Cảnh Văn huynh huynh cũng biết hiện tại ta và hấn nhận nhau thì có chỗ gì tốt? Hấn vốn có tiền đồ rộng lớn bây giờ nhận ta chỉ có thể mai danh ẩn tích trốn đông trốn tây không có lợi với yêu nhi, có thể nói là ta làm hại hấn, vậy thì ta làm sao có thể nhận nó được?

Vương Cảnh Văn cũng không khỏi cười khổ.

tinhlinh2

380. Chương 66: Lý Ngôn Khánh.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 66: Lý Ngôn Khánh.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Cơ nói không sai, hấn và Lý Cơ hai người đều không thể hành tẩu dưới ánh sáng được.

- Cữu gia mặc dù cữu gia không nhận Bán Duyên Quân nhưng chưa chắc Bán Duyên Quân không biết bí mật trong đó.
- Nếu không làm sao Bán Duyên Quân lại cải thành họ Lý? Phải biết rằng hiện nay mọi người đối với họ Lý có chút kiêng kỵ, chuyện này thật quá trùng hợp, đến tột cùng là nguyên nhân gì? Có phải đây là muốn bức cữu gia nhận người không?
- Nếu như là vậy cữu gia không nhận lại khiến cho hấn sinh bất mãn, làm ra chuyện ngu ngốc.
- Ý của tiên sinh là nhận nhau sao?

Lý Cơ kích động đứng dậy:

- Đứa trẻ kia tính tình vốn bướng bỉnh vậy mà ta lại không nghĩ ra, nó dám kháng chỉ bất tuân thì làm ra chuyện ngu ngốc khác cũng không phải là không thể.

Hấn ở trong phòng bồi hồi lúc thì kiên quyết khi thì bàng hoàng.

Vương Cảnh Văn ở bên cạnh nhìn Lý Cơ trong lòng không khỏi nở ra một nụ cười.

Trước đó Lý Cơ cho hấn giác quan là một người trầm ổn lão luyện bất kể chuyện gì cũng bất động như núi.

Nhưng mà lúc này Lý Cơ cho hấn cảm giác rất chân thật.

Là người cha Vương Cảnh Văn dĩ nhiên là biết cảm giác này, lúc trước sau khi bị bắt làm tù binh người mà hấn nghĩ đầu tiên chính là người nhà, còn có hài tử của hấn.

- Cữu gia có một số chuyện cần nên nói rõ ràng.
- Bất kể thế nào thì phụ tử cũng là phụ tử, cữu gia càng muốn giấu diếm thì càng dễ bại lộ, thuộc hạ thấy Bán Duyên Quân kia cũng không phải là thường nhân, hấn nếu như cải biến họ của mình thì đã có cách nghĩ khác.
- Hấn có thể chém giết từ đất Cao Ly ra ngoài cho thấy hấn đã có kế sách vẹn toàn, nếu như cữu gia do dự chỉ sợ khiến hài tử đó thương tâm.
- Cảnh Văn huynh, ta đã quyết định đi tới Củng huyện cùng với yêu nhi nói rõ mọi chuyện cho dù nó không tha thứ cho ta ta cũng phải nói rõ tất cả.

Hồi lâu Lý Cơ đã dậm chân quyết định.

Mà trong lúc Lý Cơ quyết định một cảm xúc khó tả dâng tràn toàn thân hắn.

Lúc này Lý Cơ chỉ hận mình không thể mọc cánh bay tới Củng huyện.

Thanh minh qua đi, mưa phùn trở nên dày đặc, khắp nơi trên mặt đất là hoa đào.

Gió xuân ôn nhu ẩm áp.

Lý Ngôn Khánh mang theo hai con chó ngao từ đại môn đi ra bắt đầu luyện tập thân thể bằng cách chạy bộ, sáng sớm mưa phùn bay nhẹ nhẹ không khí thoang thoảng mùi hương hoa thơm mát, đắm mình trong gió sớm đúng là một chuyện vô cùng thích ý, tâm tình khoan khoái dễ chịu.

Sửa họ cũng không phải là điều đơn giản.

May mà với thanh danh của Lý Ngôn Khánh bên ngoài, quan huyện cũng không làm khó hắn, chỉ là đi ra khỏi Trịnh gia Lý Ngôn Khánh đã giảm xuất thân xuống một cấp tuy nhiên hắn cũng không để ý, dù sao thì hiện tại hắn cũng không muốn làm quan, tiền bạc thì hắn lại không thiếu.

Ở trong Củng huyện cũng không phải là không có gia tộc quyền thế.

Nhưng mà đám gia tộc này ai dám chọc vào Lý Ngôn Khánh? Lý Ngôn Khánh tuy không có Trịnh gia ủng hộ, nhưng năm đó kết đủ loại thiện duyên không ít người công khai tuyên bố quan hệ với hắn. Sau khi đoạn tuyệt với Trịnh gia, Thôi Thị ở Quận thành Thôi Chí Nhân đã phái người tới Củng huyện, đem điền trang ở trên núi của Thôi thị định giá bán cho Lý Ngôn Khánh, điều này cho thấy biểu lộ thái độ bất mãn với Trịnh gia.

Thôi thị quận thành chỉ là một phân phòng của Thanh Hà Thôi gia.

Luân địa vị bọn họ không thể sánh được với Huỳnh Dương Trịnh gia có đường hiệ.

Nhưng Trịnh gia đang ở trong thời kỳ suy yếu, đặc biệt trong triều không có quan lại, ở sĩ lâm yên ắng, đặc biệt sau khi Trịnh Thiện Quả và Trịnh Nguyên Thọ từ chức Trịnh gia chỉ có một người duy nhất làm quan là Trịnh Hoành Nghị, nhưng mà hiện tại Trịnh Hoành Nghị niên kỷ còn quá nhỏ lại không nổi danh so với Thôi Quân Túc của Thôi Thị thì một trời một vực.

Nhìn hành vi của Thôi thị, Trịnh gia chỉ có thể trầm mặc.

Điền trang ở trên núi của Thôi Thị cũng không lớn lắm, Lý Ngôn Khánh cũng không có cơ hội đi xem xét, tình hình hiện tại không cho phép hắn phân thân.

Đầu tháng ba Dương Hạ tạ thị phái Tạ Ánh Đăng cùng với Tạ Hoảng tới cảm tạ Lý Ngôn Khánh đã mang Tạ Khoa từ Cao Ly trở về an toàn.

Ngoại trừ tặng hậu lễ Tạ Ánh Đăng còn được để lại Củng huyện làm bạn với Lý Ngôn Khánh. Dù sao hiện tại tình huống ở Dương Hạ cũng không phải là quá tốt, đạo phỉ qua lại khá nhiều, Tạ Khoa ở Dương Hạ đọc sách chẳng bằng để hắn tới Củng huyện theo Lý Ngôn Khánh học võ.

Đối với sự sắp xếp này của gia tộc Tạ Khoa cầu còn không được.

Hắn không có nửa câu bất mãn, vui vẻ hơn hởi cùng với Tạ Hoảng tới Củng huyện còn mang theo năm mươi tên võ sĩ bảo vệ an toàn. Lý Ngôn Khánh không có nhiều nơi ở để sắp xếp cho nhiều người như vậy may mà Thôi Chí Nhân bán cho hắn một khối điền trang Đăng Sĩ Hùng liền mang theo bốn mươi tên hộ vệ tới đó trông coi, nhân thủ vẫn chưa được đầy đủ vì vậy năm mươi tên võ sĩ Tạ gia cũng theo quân sự Tạ An Dân lên trên đó.

Tạ An Dân năm nay bốn mươi một tuổi luận bối phận là thúc phụ của Tạ Ánh Đăng.

Nhưng mà hắn là bàng chi của Tạ thị cho nên làm quân sự, người này võ nghệ cao cường có thể vừa cười ngựa dùng thương bắn cung.

Thủ hạ của Lý Ngôn Khánh không nhiều lắm vừa lúc này Tạ An Dân lại tới giúp đỡ.

Tuy nhiên Trịnh gia vẫn trầm mặc khiến cho Lý Ngôn Khánh cảm thấy bất an, giống như đối với Ngôn Khánh Trịnh gia chưa từng bao giờ có liên quan.

Chuyện này xem ra cũng có chút quan hệ với việc Đậu phu nhân ở Củng huyện.

Trịnh gia không có phản ứng Lý Ngôn Khánh cũng không khiêu khích, mọi người bình an vô sự là tốt nhất nhưng Lý Ngôn Khánh vẫn mơ hồ đề phòng.

Bệnh tình của Lý Huyền Phách đã có chuyển biến tốt đẹp.

Không còn như lúc đầu vận động sẽ bị phát bệnh nữa.

Căn cứ vào việc đã điều trị cho Trương Tôn Vô Cấu thì Lý Huyền Phách muốn khỏi ngay thì không thể, cho dù thể chất của hắn tốt hơn Trương Tôn Vô Cấu rất nhiều, ít nhất cũng phải mất một hai năm.

Nhưng mà Đậu phu nhân lại không chờ được.

Lý Uyên tới Thái Nguyên cần phải có người chiếu cố.

Trước đây vì chuyện của Lý Huyền Phách mà Đậu phu nhân tới Củng huyện bây giờ bệnh tình của Lý Huyền Phách tốt lên nàng cảm thấy đứng ngồi không yên.

Bây giờ tới Lạc Dương mời danh y Ngô Cảnh Mậu chiếu cố cho Lý Huyền Phách thì đã không còn trở ngại.

Cho nên hôm qua Đậu phu nhân chính thức đưa ra lời cáo từ.

Người ta tưởng niệm lao công của người ta Ngôn Khánh cũng không ngăn cản.

Tuy nhiên Lý Ngôn Khánh đang định bước thêm một bước trong mối quan hệ với Lý Thế Dân, dù sao trong vòng một tháng này dưới sự kết giao tận lực của Lý Ngôn Khánh, quan hệ của hai người đã không tệ.

tinhlh2

381. Chương 67: Bị Âm Sát.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 67: Bị âm sát.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhưng mẫu thân phải đi hắn cũng không thể từ chối.

Chỉ có thể lưu luyến chia tay với Lý Ngôn Khánh, hi vọng tương lai có thể tụ hợp.

Bất quá Đậu phu nhân nói là cáo từ cũng phải cần hai ba ngày chuẩn bị.

Ngôn Khánh sáng nay vừa chạy bộ vừa nghĩ phải thừa dịp hai ba ngày này làm sao để tiến gần quan hệ hơn với Lý Thế Dân.

Từ đại môn đi ra một khoảng là một rừng cây, ở trong rừng cây này có thể nhìn thấy bờ đê của Lạc Thủy chạy theo mình, thể xác và tinh thần cũng thoải mái lại, Ngôn Khánh mỗi ngày đều giữ thói quen chạy bộ này.

Rừng cây diện tích cũng không lớn lắm.

Trong rừng sương mù bao phủ nhưng cũng không quá dày đặc.

Ngôn Khánh men theo cánh rừng đi thẳng tới bờ đê.

Tứ Nhãn và Tế Yêu cũng theo sát hắn, bỗng nhiên cả hai dừng lại sửa lớn.

- Tề Yếu có chuyện gì vậy?

Ngôn Khánh dừng lại nghi hoặc hỏi.

Đúng lúc này một tiếng thê lương thét dài vang lên.

Ngôn Khánh đưa mắt nhìn lại thì thấy một vong hồn quang bay về phía hắn, Tứ Nhân phi thân nhảy lên chính là đánh về phía hàn quang đó.

Có người đánh lên.

Lý Ngôn Khánh liền giật mình.

Ở Cao Ly chém giết Lý Ngôn Khánh đã luyện ra một bản năng, hắn ôm lấy thân thể của Tứ Nhân ngã xuống mặt đất, một mũi tên bay vọt qua người hắn.

Ngôn Khánh vẫn chưa kịp đứng dậy thì Tề Yếu đã xông vào trong rừng.

Một thanh âm cuồng bạo phát ra, ba hắc y nhân từ trong rừng lao ra trong tay cầm đao kiếm sáng loáng không nói nhiều lời đánh về phía Lý Ngôn Khánh.

Đao thép mang theo một luồng kinh phong.

Lý Ngôn Khánh lách mình né tránh, lập tức bị hai người khác công kích.

Trong nhất thời Lý Ngôn Khánh cảm thấy hoảng loạn, đây là Củng huyện ai lại muốn giết hắn?

Ngôn Khánh không có chuẩn bị trên người hắn cũng không mang theo binh khí.

Hắn tránh qua tránh phải rồi nghiêm nghị quát:

- Các người muốn gì?

- Muốn tính mạng của người.

Một hắc y nhân hung dữ trả lời, đao thép múa lên, đao vùn trùng trùng điệp điệp người này võ nghệ đúng là không tầm thường, Ngôn Khánh liên tục né tránh, ở trong rừng Tề Yếu và Tứ Nhân gầm rú, xem ra cũng đang đánh nhau với người khác.

Xem ra người tới giết hắn không hề ít.

Ngôn Khánh ngay từ đầu mặc dù bối rối nhưng dù sao hắn cũng từ núi thâm hiểm máu mà đi ra cho nên nhanh chóng tỉnh táo lại.

Một hắc y nhân cử động đao bổ về phía hắn, Lý Ngôn Khánh liền cuộn người lại, thanh đao từ trên không trung xẹt qua lưng hắn, Lý Ngôn Khánh đứng tay chống vào ngực hắc y nhân, hai tay trụ vững, khuỷu tay hung ác đập thẳng vào mặt hắn, một tiếng chát vang lên, hắc y nhân kêu thảm một tiếng, khuôn mặt bị đánh cho huyết nhục tơi tả, té xuống mặt đất thân thể không ngừng run rẩy.

Một hắc y nhân khác thì nhìn về phía sau hét lớn một tiếng rồi xông lên.

Ngôn Khánh khua đao thép, đao phong gào thét từng đạo ở trong huyết quang ẩn chứa đao khí mơ hồ, cùng với hai gã hắc y nhân chiến đấu chừng bốn năm hiệp, Ngôn Khánh lộ ra một sơ hở, một hắc y nhân dùng kiếm đâm vào bị Lý Ngôn Khánh vung đao đập bay ra ngoài, rồi tiếp tục chém tới ánh đao soàn soạt như là sao băng.

- Lão Bạch nhờ vào người.

Hắc y nhân bị Lý Ngôn Khánh đánh trúng bả vai, máu tươi ứa ra.

Hắn hét lớn một tiếng, dùng kiếm đâm vào nói thì chậm chứ chuyện xảy ra rất nhanh một kiếm này đâm vào cực nhanh, xé rách không khí, thanh âm rít gào.

Ngôn Khánh thét lên một tiếng kinh hãi, hắn không kịp trốn tránh bị đối phương đâm trúng.

Nếu như không phải Lý Ngôn Khánh né tránh kịp thời thì một kiếm này đã lấy tính mạng của hắn, tuy nhiên mặc dù vậy trường kiếm vẫn xuyên từ sau lưng ra đằng trước.

Lý Ngôn Khánh đau đớn quát to một tiếng.

Ở Cao Ly nhiều người vây quét vậy mà hắn vẫn không hề bị tổn thương.

Hiện tại ở ngay nhà mình lại bị thương? Lý Ngôn Khánh tức giận tay nắm lấy mũi kiếm thừa dịp hắc y nhân chưa rút kiếm ra chỉ nghe một tiếng gãy tay của Lý Ngôn Khánh chảy đầm đìa máu, trường kiếm đã bị hắn đánh gãy làm hai mảnh. Lý Ngôn Khánh nắm chặt mũi kiếm gãy thuận thế giơ lên, chém xuống đỉnh đầu hắc y nhân, hắc y nhân lập tức tuyệt khí.

Lão Bạch không ngờ Lý Ngôn Khánh lại hung ác như thế hắn hét lên một tiếng kinh hãi.

Bảo kiếm trong tay đã trở thành tàn kiếm, hắn vô ý thức nắm cánh tay lại, đánh vào hậu tâm của Lý Ngôn Khánh, Lý Ngôn Khánh dùng thanh kiếm gãy che trước mặt thân hình lóe lên, nắm đấm đã tới bả vai của lão bạch.

Rắc.

Lý Ngôn Khánh có thể nghe được tiếng xương vai gãy.

Lý Ngôn Khánh cố nén đau nhức, tay phải lật lại bỏ về phía cổ của lão Bạch, đúng vào động mạch chủ của lão, chiêu thức này của Lý Ngôn Khánh lực đạo mãnh liệt phương vị chuẩn xác lão Bạch kêu lên một tiếng cổ bắt đầu vận vẹo như đã bị gãy.

Lý Ngôn Khánh hít một hơi lạnh.

Giết xong ba hắc y nhân, bước chân của hắn lão đảo lui về dựa vào bên cạnh một gốc cây.

Ở trong rừng Tế Yêu và Tứ Nhân gào thét, chỉ thấy hai con chó ngao đã kéo về một cổ thi thể bị cắn nát.

Tâm thần của Ngôn Khánh cũng buông lỏng.

Thương thế trên người làm cho hắn suy yếu vô cùng, lúc dựa vào cây đao thụ, máu tươi ứa ra từ miệng vết thương nhuộm đỏ nửa người của hắn.

- Tế Yêu, Tứ Nhân mau chạy về nhà tìm người tới đây.

Lý Ngôn Khánh cố che miệng vết thương lại.

Tế Yêu và Tứ Nhân oảng oảng hai tiếng rồi hiểu ý của Lý Ngôn Khánh, nhanh chóng chạy về nhà như điên.

Là ai muốn giết ta?

Lý Ngôn Khánh trong lòng thâm nghĩ.

Nhớ lại cừu nhân của hắn cũng không nhiều.

Trong đó Mạch Tử Trọng và Phùng Trí Đại đã hóa thù thành bạn, vậy người có khả năng giết hắn một là người Cao Ly hai là La nhân, ngoại trừ hai thế lực này thì ở Trung nguyên chỉ có một mình Trịnh gia, đúng thế chỉ có Trịnh gia mới có cừu hận sâu đến mức muốn lấy mạng hắn.

Ở trong khu rừng tĩnh lặng Lý Ngôn Khánh cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình kiếp trước hắn nhớ rõ từng xem một bộ phim khi gặp trọng thương tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ, điều quan trọng nhất là an tĩnh lại điều chỉnh hô hấp ít nhất có thể giữ được sinh mệnh.

Giờ phút này hắn đang làm như vậy.

Tận lực cho mình không nghĩ quá nhiều chuyện, giữ tâm tình bình tĩnh.

Thế nhưng mà trong lúc lơ đãng, ánh mắt của Lý Ngôn Khánh vấp nhìn thấy một mũi tên phía xa xa, ánh mắt hắn co rút lại.

Mũi tên nhọn sơn màu đỏ cắm trên mặt đất.

Lúc đầu bọn thích khách dùng mũi tên này để đánh lén, Tứ Nhân kịp thời cảm thấy Ngôn Khánh mới tránh thoát một kiếp nạn sau đó bốn gã thích khách xuất hiện, Tế Yêu và Tứ Nhân giết chết một tên ba người

còn lại đều bị Ngôn Khánh giết. Lý Ngôn Khánh nhớ lại trên người của bốn gã thích khách kia không mang theo cung tiễn, khiến cho hắn cảm thấy quái lạ.

Mũi tên...

Nếu như mũi tên này không xuất hiện từ một trong bốn gã thích khách thì trong rừng còn một người nữa.
tinhlinh2

382. Chương 68: Kim Bạch Long.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 68: Kim Bạch Long.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Ngôn Khánh từ từ nhắm mắt lại.

Có lẽ thích khách kia núp trong bóng tối quan sát hành động của hắn, Lý Ngôn Khánh lúc này cánh tay vô lực rũ xuống, thuận thế nắm một đồng bụi đất, đúng lúc này một đạo bóng đen từ trong rừng từ từ đi ra, hắn đeo một đôi giày vải hành tẩu nhẹ nhàng không một tiếng động. Trên đầu hắn quấn một tấm khăn lụa chen kín mặt, trong tay cầm một cây thiết cung, dưới hông có đeo một thanh đoản kiếm trong chớp mắt đã tới trước mặt Lý Ngôn Khánh đứng yên không nói lời nào.

Ngôn Khánh mở mắt ra:

- Người là ai, tại sao lại muốn giết ta?

Hắn biết rõ đối phương biết hắn không bắt tĩnh, muốn thừa cơ đánh lén thì không thể.

Cũng may đối phương không dùng mũi tên bắn chết hắn tựa hồ như hắn muốn mặt đối mặt lấy đi tính mạng của mình. Ngôn Khánh giờ phút này toàn thân vô lực nhưng đối mặt với địch nhân hắn vẫn to giọng quát hỏi.

- Hoa Lang, Kim Bạch Long.

Người tới dùng một giọng điệu vô cùng cổ quái không giống khẩu âm Trung Nguyene.

Hoa Lang?

Ngôn Khánh nheo mắt lại:

- Người là La nhân?

- Đúng thế.

Kim Bạch Long tựa hồ không thích nói chuyện, hoặc là do miệng lưỡi của hắn không lưu loát, hắn nói năng cực kỳ ngắn gọn:

- Phụng mệnh Quốc tiên tới lấy đầu ngươi.

Hoa Lang quốc tiên, Kim Thành Tín.

Hóa ra không phải là Trịnh gia ra tay mà là Hoa Lang La quốc bọn họ đến đây để báo thù cho Thiện Đức nữ vương bị Lý Ngôn Khánh sát hại.

Ngôn Khánh thổ ra một ngụm máu rồi cười lạnh:

- Man di quốc, dám tới Đại Tuyền sát nhân, không sợ Thiên khả hãn nổi giận lôi đình sao?

Kim Bạch Long từ từ gỡ cái mũ xuống:

- Giết người không liên hệ tới La nhân, Trịnh gia và người ân oán cá nhân nên giết người.

Hắn nói năng bướng bỉnh nhưng Lý Ngôn Khánh vẫn đoán được ẩn tình bên trong.

Ngôn Khánh cùng với Trịnh gia hai bên mâu thuẫn rất sâu, bây giờ Lý Ngôn Khánh bị chết đa số người sẽ cho rằng đây là thủ đoạn của Trịnh gia ít người nghĩ tới La nhân, thậm chí ngay cả người trong cuộc là Ngôn Khánh, chưa nhìn thấy Kim Bạch Long cũng nghĩ như vậy.

Hay cho một chiêu giá họa người khác.

Bọn họ lợi dụng ân oán giữa Trịnh gia và Ngôn Khánh sau đó tìm cách thoát thân.

Xem ra Kim Bạch Long này đã tới Huỳnh Dương khá lâu, bây giờ lợi dụng ân oán Trịnh gia với mình mà ra tay.

Bởi vì cuộc chiến Liêu Đông đã mở màn cả thiên hạ tập trung vào Liêu Đông.

Đến lúc mọi người lưu ý tới Lý Ngôn Khánh thì Kim Bạch Long đã giá thuyền đi xa, trở về La quốc, chuyện này có thể nói là thần không biết quỷ không hay.

- Chuyện này người nghĩ ra sao?

Ngôn Khánh nhẹ giọng hỏi thăm.

Quốc tiên phân phó không gây chuyện kinh động, tốt nhất là có thể giá họa cho người khác.

Ngôn Khánh duỗi ngón tay cái ra, khẽ viết dưới thân thể hai chữ La nhân, nếu như hắn thật sự chết cũng phải để lại dấu mối cho người nhà trả thù.

- Người chuẩn bị giết chết ta thế nào?

Kim Bạch Long đem thanh thiết cung ném đi mà rút đoản kiếm ra.

Cặp mắt hắn lóe lên một vòng ánh sáng hung ác:

- Cắt đầu.

Nói xong hắn từ từ đi tới, nói thì chậm chứ khi đó thì rất nhanh, Ngôn Khánh cố nén đau hét lớn một tiếng đem bụi đất rơi vãi ném về phía Kim Bạch Long.

Bụi đất tung tóe khiến Kim Bạch Long phải nghiêng người né tránh.

Ngôn Khánh cũng nhân cơ hội này mà lặn về sau rồi đứng dậy.

Hắn biết rõ tình huống thân thể hiện tại của mình muốn chạy thì không thể, chỉ có thể thừa dịp mình có lực động thủ liều chết với Kim Bạch Long này, đương nhiên Ngôn Khánh nhìn ra được thân thủ của Kim Bạch Long này so với bốn thích khách lúc trước thì cao minh hơn rất nhiều, thêm một điểm nữa là Tứ Nhân Tế Yên không phát hiện ra hắn điều này cho thấy hắn không hề tầm thường, muốn giết đối phương là điều vô cùng khó khăn.

Tuy nhiên có thể kéo dài thời gian là thêm hi vọng sống sót.

Tứ Nhân và Tế Yêu lúc này hắn đã về tới nhà, nếu như người nhà nhận được tin tức thì sẽ nhanh chóng chạy tới cứu viện.

Tuy nhiên khi Lý Ngôn Khánh đứng dậy thì Kim Bạch Long cũng lao tới.

Đoản kiếm trong tay của hắn hiện ra hàn mang, mang theo một đạo tàn ảnh đâm thẳng tới trước ngực của Lý Ngôn Khánh, Lý Ngôn Khánh thở nhẹ ra một tiếng muốn trốn tránh nhưng đã không kịp, chỉ nghe đĩnh một tiếng giòn tan, đoản kiếm đã đâm trúng ngực của Lý Ngôn Khánh nhưng không thể đâm sâu vô nữa, Kim Bạch Long khê giật mình, thuận tay quét đoản kiếm qua, áo của Lý Ngôn Khánh bay ra sau, té vào một thân cây rồi ngã xuống đất.

Ngôn Khánh từ trong miệng phun ra một ngụm máu đỏ tươi, vạt áo bị đoản kiếm xé rách lộ ra ngọc bội trước ngực.

Cái trường mệnh khóa này đúng là cái trường mệnh khóa mà Trịnh Thế An trả cho Lý Ngôn Khánh trước kia, nếu như không có nó ngăn chặn đoản kiếm thì chỉ sợ tính mạng của Lý Ngôn Khánh lúc này đã không còn.

Kim Bạch Long phun ra một câu thổ ngữ, sau đó lại đánh về phía Lý Ngôn Khánh.

Lý Ngôn Khánh giãy dụa đứng lên, Kim Bạch Long lúc này đã tiến tới trước mặt hắn, hàn quang lóe lên, huyết quang sục đỏ, đoản kiếm sắc bén đã đâm vào bụng Lý Ngôn Khánh, Lý Ngôn Khánh hét to một tiếng một tay đánh vào cổ tay của Kim Bạch Long, thuận thể làm nên chiêu thức hổ vồ, đem Kim Bạch Long đẩy ngã xuống đất. Đầu của Lý Ngôn Khánh so với Kim Bạch Long còn cao hơn một chút, hình thể của hắn tuy nhỏ yếu nhưng vì tập võ, lấy Hàng Long công làm trụ cột luyện dẫn đạo dưỡng sinh thuật nên khí mạch trầm sâu, kinh lực nội liễm.

Kim Bạch Long võ nghệ tuy không tầm thường nhưng bị sự liều mạng của Lý Ngôn Khánh làm cho rúng động.

Đặc biệt là khi Lý Ngôn Khánh một thân đầy máu vô cùng khủng bố lao tới khiến cho hắn quên cả trốn tránh bị Lý Ngôn Khánh đè xuống đất.

Lý Ngôn Khánh hé miệng, hung hăng cắn vào yết hầu của Kim Bạch Long khiến cho Kim Bạch Long kêu lên một tiếng thê lương thảm thiết, thân hình uốn éo lật qua lật lại. Nhưng mặc cho Kim Bạch Long quyền đâm cước đá Lý Ngôn Khánh sống chết không nhả ra.

Cắn xé hung mãnh cánh tay của Lý Ngôn Khánh đột nhiên chạm vào một vật phẩm, thuận tay mà lấy cũng không nhìn nó là vật gì mà cầm lấy nó đâm vào đầu của Kim Bạch Long, mũi tên xuyên qua đầu huyết thái dương của hắn, thân thể của Lý Ngôn Khánh ở dưới không ngừng run rẩy, Lý Ngôn Khánh cũng không dám buông lỏng gắt gao cắn chặt lấy cổ họng của hắn.

Hai người gục ở trong vũng máu không hề nhúc nhích.

Trong thoáng chốc Lý Ngôn Khánh tựa hồ nghe thấy một hồi vó ngựa.

- Đại sư huynh bên kia hình như có hai người.

- Mau đi qua xem.

Có người đến.

tinhlinh2

383. Chương 69: Đàm Tông.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 69: Đàm Tông.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Ngôn Khánh nghe thấy tiếng người lập tức nói lỏng hần mơ mơ màng màng thì thấy có một bàn tay lớn đem thân thể của hắn lật qua, về sau hắn không biết gì nữa.

Hai con ngựa trở hai tăng nhân đi vào trong rừng.

Tăng nhân đi đầu khoảng hai mươi tuổi toàn thân mặc tăng bào phía sau hắn là một lão tăng khôi ngô hùng tráng.

Nói là lão tăng nhưng tuổi tác ước chừng bốn mươi.

- Đại sư huynh người này hình như là còn sống.

Lão tăng kia ừ một tiếng không yên lòng mà nói:

- Giác Viễn chúng ta trước giờ Tỵ phải tới Phách cốc ổ chó để chậm trễ.

Thời đại này đạo phi hoành hành khắp nơi đều có người chết.

Người xuất gia tuy nói rằng từ bi nhưng cũng không muốn chạm vào phiền toái, có trời mới biết người kia có địa vị gì.

Đi ra bên ngoài miễn được một chuyện thì tốt một chuyện.

Tăng nhân trẻ tuổi vẫn hiểu kỳ hấn đem Lý Ngôn Khánh lật qua, dò xét Lý Ngôn Khánh và Kim Bạch Long rồi tặc lưỡi không ngừng.

- Người này niên kỷ không lớn nhưng thật độc ác.

- Cũng không hiểu có thâm cừu đại hận mà lại chém giết như vậy, đại sư huynh huynh sang đây trụ trì đã nói cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, đứa nhỏ này tuy thương thế nghiêm trọng nhưng khí chưa tuyệt không chừng có thể cứu được, như vậy chẳng phải là chuyện tốt sao.

Lão tăng cả giận:

- Giác Viễn, dọc đường ngươi đã gây bao nhiêu phiền toái, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?

Hắn nói đến một nửa bỗng nhiên thét lên một tiếng kinh hãi.

Cũng không thấy hắn có bất kỳ động tác nào nhưng sau đó đã thả mình bay lên trời lách mình tới bên cạnh Lý Ngôn Khánh.

Ánh mắt của hắn dừng ở trước miếng Trường Mệnh khóa của Lý Ngôn Khánh, lão tăng kia nhổ nước miếng đôi mắt trở nên đỏ lên.

- Đại sư huynh, đại sư huynh.

-A....

Lão tăng kia phục hồi tinh thần lại khẽ cúi người xuống ôm lấy Lý Ngôn Khánh, lão cũng không nhìn tăng nhân trẻ tuổi đặt Lý Ngôn Khánh lên trước người của mình, sau đó nhanh chóng xem xét vết thương rồi từ trong túi lấy ra một lọ thuốc kim sang, bôi vào vết thương.

- Đại sư huynh đây chính là kim sang được Pháp thuận đại sư tặng cho huynh, có thể cải tử hoàn sinh, huynh tại sao....

- Giác Viễn câm miệng.

Lão tăng quay đầu quát ra một thanh âm chói tai.

Giác Viễn hoảng sợ không dám lên tiếng.

Hắn biết tính tình của đại sư huynh mình, thời điểm này chó chọc hắn tức giận, nếu không sẽ xảy ra một tràng bão tố. Người này là người mà ngay cả sư trụ trì cũng không thể làm gì. Giác Viễn xuất gia ba năm, chính thức trở thành võ tăng mới hai năm, người kia tuy trên danh nghĩa là sư huynh của hắn nhưng cũng giống như là sư phụ vậy, tính tình của hắn Giác Viễn vô cùng quen thuộc.

Ở ngoài rừng truyền tới từng tiếng chó sủa.

Hơn hai mươi kỵ mã như gió bay diện chớp đi vào trong rừng đứng đầu là một người hình thể cực lớn, hung mãnh xông lên phía trước.

- Các ngươi là người phương nào mau buông công tử nhà ta xuống.

Lão tăng cũng không quay đầu lại:

- Lão nạp nếu như buông tay thì công tử nhà các người tính mạng khó có thể bảo toàn.

Chẳng biết tại sao hai con chó ngao nhìn thấy lão tăng xông lại đành chỉ sủa.

Những người vây quanh lão tăng ngày càng nhiều.

Dần dần là Tô Liệt và Đậu Hiếu Võ thấy cảnh tượng trước mắt thì không khỏi sửng sốt.

Tể Yếu và Tứ Nhân chạy về, trên miệng còn dính vết máu Tô Liệt phát hiện ra lập tức vội vàng mang theo hổ vệ nhanh như điện chớp chạy vào trong rừng.

- Đây không phải là Đàm Tông đại sư sao?

Tạ Khoa lúc đi vào trong rừng thì giật mình.

Vị lão tăng này chính là người mà lúc trước cứu Lý Ngôn Khánh khi gặp nạn ở Bạch Tước tự trước đây.

Bốn năm không gặp không ngờ Đàm Tông cũng không có biến hóa gì nhiều, chỉ là thêm vài phần hung mãnh, tuy nhiên Tạ Khoa đối với Đàm Tông ấn tượng khắc sâu nên thoáng nhìn đã nhận ra.

Đàm Tông kinh ngạc nói:

- Người là ai?

- Đại sư đại sư quên rồi sao? Bốn năm trước ở Bạch Tước tự được đại sư trưng nghĩa ra tay, chúng ta mới có thể sống tới ngày hôm nay, người ở trong ngực đại sư chính là người mà được đại sư ban được hoàn mà sống, Lý Ngôn Khánh, Lý công tử, đại sư có nhớ không?

- Hẳn thật sự là Lý Ngôn Khánh?

Đàm Tông nắm chặt tay cẩn thận cầm cái Trường Mệnh khóa trước ngực Lý Ngôn Khánh, trong mắt lộ quang chớp động.

- Đại sư đây là...

Đúng lúc này lại có một đám người chạy tới.

Chuyện này kinh động như vậy khiến cho Thẩm Quang Hùng Khoát Hải, Hám Lăng, Mao Tiểu Niệm ngay cả Lý Thế Dân cũng nghe thấy tin tức, nhìn thấy Lý Ngôn Khánh hấp hối trong ngực của Đàm Tông, tất cả mọi người đều ngây ngẩn, ở trong rừng lộn xộn năm cổ thì thế.

Đàm Tông ý bảo Tạ Khoa không cần nói tiếp.

Vết thương của Lý Ngôn Khánh đã ngừng chảy máu, Đàm Tông đứng lên nói:

- Thương thế của hắn rất nghiêm trọng, tuy nhiên hiện tại máu đã ngừng chảy, tốt nhất là mau khám chữa bệnh cho hắn, để lâu thì không tốt, nơi ở của hắn chỗ nào? Có cách đây xa không?

Thẩm Quang vội vàng xuống ngựa đi tới trước mặt Đàm Tông.

- Đại sư công tử nhà ta ở phía trước, cách nơi này rất gần.

Đàm Tông không nói nhiều lời ôm Lý Ngôn Khánh.

- Phía trước dẫn đường.

Tạ Khoa ứng tiếng quay đầu ngựa mang theo Đàm Tông chạy về nhà.

- Cái tên đầu trọc này là ai?

Hùng Khoát Hải ồm ồm mà hỏi:

- Tại sao trông hắn giống như là lão tử của đại ca vậy? Quá kiêu ngạo.

Mao Tiểu Niệm vươn tay gõ vào đầu hắn một cái.

- Đại hắc tử, không cho phép nói năng bậy bạ, vừa rồi vị đại sư kia đã cứu mạng thiếu gia nhà ta, nếu như người lộ ra vẻ bất kính thiếu gia có chuyện gì ta sẽ trách phạt người.

Nói xong nàng đi tới trước mặt Giác Viễn:

- Vị sư phụ này xin hãy đi cùng chúng ta.

- À vậy thì tốt lắm.

Giác Viễn tưởng rằng chỉ cứu một người nhưng có vẻ thiếu niên kia lai lịch có vẻ bất phàm, đại sư huynh kích động như vậy hẳn là...

Hắn đi theo bọn mnt rời khỏi, Lý Thế Dân thì ở trong rừng dò xét.

- Lão Thắm có nhìn ra địa vị của mấy người này không?

Lý Thế Dân có một ưu điểm là không xem trọng xuất thân, chỉ cần thuận mắt là hắn đối xử như nhau, cho nên nói chuyện với Thắm Quang cũng rất nhẹ nhàng.

Thắm Quang để cho Đậu Hiếu Võ trở về Cửng huyện thông báo cho huyện nha.

Còn hắn ở trong rừng điều tra nghe thấy Lý Thế Dân hỏi thăm hắn liền ngẩng đầu lên trả lời:

- Hình như là thủ đoạn giang hồ.

- Giang hồ thủ đoạn?

- Lý công tử, công tử về trước đi, thân phận của công tử không tầm thường, lát nữa huyện nha tới đây chỉ sợ phiền toái một phen, công tử ở chỗ này không tốt lắm nên trở lại phủ một phen, ta ở nơi này điều tra một chút, có tin tức sẽ thông báo cho công tử.

Lý Thế Dân gật gật đầu sa đó lên ngựa rời đi.

tinhlinh2

384. Chương 70: Đậu Phu Nhân Kinh Hải.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 70: Đậu phu nhân kinh hải.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong lòng hắn mơ hồ hoài nghi: Người ám sát Lý Ngôn Khánh chẳng lẽ lại là người nhà họ Trịnh sao? Nhưng Trịnh gia tại sao lại làm chuyện ngu xuẩn như vậy?

- Thắm đại ca có phải nhìn ra điều gì không?

Sau khi Lý Thế Dân rời đi, Tô Liệt tiến lên nhìn không được mà thấp giọng hỏi thăm.

Thắm Quang xem xét bốn phía cuối cùng đi tới gài thi thể của Kim Bạch Long, chỉ thấy trên cánh tay của Kim Bạch Long có một hình xăm một con rắn ngậm một đóa hoa đang nở rộ vô cùng quý dị.

- Ở Mộc Hoành trấn lúc tìm hiểu tin tức ta đã nhìn thấy hình xăm này.

- Đây chính là ký hiệu của Hoa Lang đạo, chia làm năm chủng động vật, rắn ngậm hoa cho thấy đây là Hoa Lang ẩn giả, chuyên phụ trách việc ám sát.

Nói xong, Thắm Quang rút chủy thủ trên tay ra, đem hình xăm trên cánh tay của Kim Bạch Long cắt xuống.

- Thắm đại ca, đây là?

- Công tử và Trịnh gia trở mặt, không chừng Trịnh gia sẽ có hành động, chuyện này xảy ra vừa vặn giá họa cho Trịnh gia, Lý nhị công tử hiện tại ở đây có thể dùng công tử gây áp lực cho Trịnh gia.

Tô Liệt nghe được liền liên tục gật đầu.

- Bất kể có phải là do Trịnh gia gây nên hay không xảy ra tình huống này bọn họ hết đường chối cãi.

- Cho dù bọn họ thật sự không dùng phương thức này đối phó với công tử thì cũng phải lưu tâm cẩn thận, ha ha.

Thẩm Quang mỉm cười.

- Đúng rồi, lão tăng vừa rồi là ai, ta thấy người và Tạ công tử, còn có Mao nương tử đối với hắn có vẻ rất tôn kính.

- Người nhỏ tuổi ta không biết nhưng người lớn tuổi hình như là đầu lĩnh võ tăng Thiếu Lâm, pháp danh là Đàm Tông.

- Võ nghệ của hắn vô cùng cao cường, năm đó ở Bạch tước tự đã từng cứu tính mạng của công tử nhưng hôm nay có vẻ như cảm xúc của hắn không bình thường, giống như có vẻ kích động.

- Như vậy người dẫn người trở về nhà, giúp ta xem xét tình huống trong nhà.

- Ở đây có ta là đủ rồi, chút nữa huyện nha phái người tới, ta ứng phó xong sẽ trở về.

- Đúng rồi người phái người lên núi nói Đặng Sĩ Hùng dẫn người trở về, dù sao xảy ra chuyện này chúng ta cũng cần lưu tâm hơn.

Thẩm Quang là đại quân sự ở trong phủ cũng là người mà Lý Ngôn Khánh vô cùng tin cậy.

Cho dù là Mao Tiểu Niệm cũng không dám cãi lệnh của hắn, Tô Liệt tuy chấp chương hổ vệ nhưng đối với Thẩm Quang khâm phục không thôi.

Hắn lập tức dẫn theo hổ vệ trở về, một lát sau, đám huyện nha dưới sự dẫn đầu của Đậu Hiếu Võ đã tới nơi này.

Chuyện Lý Ngôn Khánh bị ám sát cơ hồ đã vang động cả phủ, tuy Trịnh Thế An mang bệnh nhưng chuyện lớn như vậy ai có thể giấu diếm, Hùng Đại Chuy và Vương Chính đỡ Trịnh Thế An đi tới giường bệnh.

Ông nhìn thấy Lý Ngôn Khánh hôn mê bất tỉnh thì lại ngất đi.

Cũng may là Bùi Thực Anh và Bùi Thúy Vân đều ở đây, đối với tình huống phức tạp này, cả hai lập tức có phản ứng, Bùi Thực Anh lập tức hạ lệnh gọi lang y tới, còn để Mao Tiểu Niệm chiếu cố cho Trịnh Thế An, đủ loại chuyện xử lý, Đậu phu nhân cũng nghe nói lập tức mang Lý Huyền Phách đến nơi này, may ngày khê cau lại.

Ngõng công tử buổi sáng lúc đi ra ngoài thân thể còn tốt.

Nhưng hiện tại tại sao đã trở thành như vậy?

Đối với tình huống này bất kỳ kẻ nào cũng liên hệ với Trịnh gia, Đậu phu nhân rất không vui, nàng liền viết một phong thư cho Trịnh Nguyên Tổng, thái độ của nàng chính là các người đừng làm phiền Bán Duyên Quân nữa, chuyện này rõ ràng là các người sai trước.

Không ngờ Trịnh gia lại có lá gan lớn như thế.

Đậu phu nhân mặc dù dùng danh nghĩa cá nhân truyền tin tức nhưng ở mức độ nào đó nàng là đại biểu cho Đậu gia, đại biểu cho Lý phiệt.

Trịnh thị làm như vậy rõ ràng là không nể mặt mũi của nàng, khiến cho Đậu phu nhân rất không vui.

Ở bên kia, Bùi Thực Anh ăn mặc một thân nữ quan cung kính nói:

- Xin hỏi đại sư xưng hô thế nào?

- Bần tăng là Đàm Tông.

Đàm Tông mặc một bộ tăng bào áo trắng sắc mặt hơi nôn nóng:

- Phu nhân không cần phải lo lắng, thương thế của công tử tuy nặng nhưng không ảnh hưởng tới tính mạng, bần tăng đã dùng thuốc trị thương cho Pháp Thuận đại sư chế tạo, bảo vệ vết thương của công tử, chỉ cần điều dưỡng thích đáng là có thể khôi phục.

Khuôn mặt của Bùi Thục Anh đỏ lên lộ vẻ xấu hổ.

Nghe giọng nói của Đàm Tông tựa hồ đã đem nàng trở thành nữ chủ nhân của nơi này, tuy nhiên ngẫm lại cử động của nàng vừa rồi có vẻ giống như nữ chủ nhân, nàng khẽ nhìn trộm chất nữ ở bên cạnh, cũng may tâm tư của Bùi Thúy Vân lúc này đều đặt lên trên người Lý Ngôn Khánh nên cũng không có biểu lộ gì.

Nàng khẽ nói:

- Đại sư hiểu lầm rồi, bần đạo không phải là chủ nhân ở đây mà chỉ là ở tạm nơi này.

Đàm Tông vội vàng xin lỗi.

Đúng vào lúc này, Đâu phu nhân bỗng nhiên mở to mắt, kinh ngạc nhìn Đàm Tông.

- Người....

Lời này vừa ra khỏi miệng, Đàm Tông liền nhìn lại, thấy Đâu phu nhân, Đàm Tông cũng giật mình sắc mặt biến đổi.

- Phu nhân từ khi chai tay đến giờ vẫn khỏe chứ?

- Người thật sự là....

Đâu phu nhân nghẹn ngào kinh hô khiến cho Lý Huyền Phách bên cạnh vô cùng kỳ quái.

Trong ấn tượng của hắn, mẫu thân của hắn là một người vô cùng trầm ổn, vui buồn không lộ, tại sao bây giờ lại thất thố như vậy? Rốt cuộc tăng nhân hùng tráng này là ai?

Lý Huyền Phách cũng là người tập võ được Tử Dương chân nhân ở Võ Công sơn truyền thụ, võ nghệ cao cường.

Cho nên tuổi tác của Lý Huyền Phách không lớn nhưng nhãn lực rất tốt, nhìn thấy Đàm Tông xuất hiện hắn có thể cảm nhận được một áp lực không hiểu nổi, người này võ nghệ rất cao cường, chưa hẳn dưới sự phụ, nhưng mà tại sao ta lại chưa nghe nói qua người này.

Quan sát Đàm Tông một hồi, Đâu phu nhân đã khôi phục lại vẻ bình thường.

Tuy nhiên thanh âm của nàng vẫn hơi rung động:

- Đại sư phong thái vẫn như năm đó.

Đàm Tông cười cười:

- Bần tăng còn có chuyện quan trọng, muốn cùng với chủ nhân nơi này trao đổi không biết có thể dẫn kiến không?

Bùi Thục Anh là nhân vật thế nào, nhãn lực không thua Đâu phu nhân.

Nàng có thể cảm nhận được Đàm tông này không phải là thường nhân. Bùi Thục Anh rất rõ ràng người có thể khiến cho Đâu phu nhân thất thố thì làm sao là người bình thường được?

Nàng khẽ nói:

- Chủ nhân nơi này chính là tổ phụ của Ngôn Khánh, Thế An công.

Nói xong nàng nói với Bùi Thúy Vân:

- Nha đầu con mau mang đại sư vào thăm Thế An công, lúc này Thế An công chắc hẳn đã tỉnh.

tinhlh2

385. Chương 71: Gặp Lại Ngôn Hồ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 71: Gặp lại Ngôn Hồ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Bùi Thúy Vân ngoan ngoãn gật đầu nói:

- Đại sư xin mời đi theo tiểu nữ.

Lúc này Lý Thế Dân bọn họ cũng đã trở về, Đậu phu nhân tâm thần tựa hồ không tập trung, lại để Lý Thế Dân mang theo Lý Huyền Phách ngồi xuống nghỉ ngơi.

- Tỷ tỷ, tỷ nhận ra Đàm tông sao?

Ở trong phòng khách không có người ngoài Bùi Thục Anh liền thấp giọng hỏi thăm.

Đậu phu nhân hơi do dự:

- Từng có duyên phận gặp nhau, muội muội ta tâm thần lúc này hoảng loạn không biết phải trả lời thế nào. Ngày sau có lẽ Bán Duyệt Quân sẽ cho muội đáp án, ta phải về nghỉ ngơi trước, khi nào Bán Duyệt Quân thức dậy xin báo cho ta biết.

Bùi Thục Anh khẽ nói:

- Vâng.

Ngôn Khánh cùng với Đàm Tông này rốt cuộc có liên quan gì.

Chuyện này tựa hồ như cảm thấy rối rắm rồi.

Huỳnh Dương Trịnh phủ.

Trịnh Nhân Cơ nổi giận đùng đùng đi vào trong thư phòng của Trịnh Nguyên Tổng.

- Tam ca huynh làm cái trò gì vậy?

Trịnh Nguyên Tổng đang xem sách đột nhiên ngạc nhiên buông xuống.

- Hiền đệ đệ làm sao vậy? Có chuyện gì mà kích động thế? Ngồi xuống đi từ từ hãy nói.

Trịnh Nhân Cơ đặt mông ngồi xuống ghé sát mặt âm trầm:

- Tam ca huynh nói ta đi Cửng huyện nói tốt cho huynh, tại sao còn phái người ám sát Bán Duyệt Quân.

- Ám sát Bán Duyệt Quân, chuyện này từ đâu mà ra?

- Huynh còn giấu diếm ta?

Trịnh Nhân Cơ kích động:

- Ta nhận được tin tức rằng sáng nay Bán Duyệt Quân đã bị phục kích ở Cửng huyện, hiện nay sống chết không rõ, Tam ca mọi người đã muốn hòa giải với hắn tại sao lại phái người ám sát? Người mà ta phái tới Cửng huyện ngay cả đại môn cũng không thể tiến vào, Bùi phu nhân và Đậu phu nhân đối với hành vi này vô cùng bất mãn thậm chí còn đem người của ta chửi mắng cho một trận.

Tam ca, ta không quản huynh cùng với Ngôn Khánh có xung đột thế nào, nhưng xin đừng liên lụy tới ta có được không?

Có thể nhận ra Trịnh Nhân Cơ thực sự nổi giận.

Sau khi nói xong hắn căn bản không cho Trịnh Nguyên Tổng có cơ hội mở miệng liền đứng dậy rời đi.

Trịnh Nguyên Tổng cũng kinh hãi, không biết phải giải thích thế nào. Nói thật hắn nghe thấy tin tức Lý Ngôn Khánh bị phục kích trong lòng hắn hơi cao hứng nhưng giấu kỹ lại chuyện này quan hệ với Trịnh gia, Ngôn Khánh lúc này bị đâm, ai cũng sẽ đem chuyện này liên hệ tới Trịnh gia nếu như truyền đi thì chẳng phải Trịnh gia sẽ bị mọi người nhạo báng sao?

Cho nên, Trịnh Nhân Cơ sau khi đi ra thư phòng, Trịnh Nguyên Tổng mới có phản ứng.

Hắn vội vàng đuổi theo nhưng Trịnh Nhân Cơ đã đi xa.

Đáng chết.

Trịnh Nguyên Tổng đứng ở cửa hiên oán hận nhìn theo, Lý Ngôn Khánh xảy ra chuyện tại sao lại đổ lên trên đầu của Trịnh gia?

Là ai làm? Tại sao lại hãm hại chúng ta?

Trong tích tắc Trịnh Nguyên Tổng liên tục suy nghĩ, hồi lâu hắn gọi gia thần tới:

- Lập tức mời đại lão gia tới, ta có chuyện quan trọng muốn cùng ông ấy thương nghị.

- Đây là có người muốn đối phó với chúng ta.

Trong lòng Trịnh Nguyên Tổng đã có quyết định.

Đúng lúc Trịnh Nguyên Tổng nghĩ ngợi thì ở trong Củng huyện Lý Ngôn Khánh đã từ hôn mê mà tỉnh lại, rên rỉ vài tiếng.

Ở trong phòng ánh sáng không nhiều, hắn nằm ở trên giường nhìn bóng lưng hùng tráng đối diện hắn.

- Ông là ai?

Thân thể của Lý Ngôn Khánh lúc này cũng bủn rủn vô lực.

Tuy nhiên hắn vẫn cố gắng thấp giọng hỏi.

Bóng lưng hùng tráng hiện ra, lộ ra một khuôn mặt oai hùng, ánh mắt sắc bén.

Người này nhìn thật quen mắt.

Lý Ngôn Khánh nheo mắt nhìn lại, muốn nhìn rõ đối phương.

Tuy nhiên người này lại đứng dậy đi tới bên giường xem mạch cho hắn, lúc này Lý Ngôn Khánh cũng nhìn rõ bộ dạng của đối phương.

Sau khi nhìn kỹ hắn liền giật nảy mình.

Gương mặt này sao mà quen thuộc khuôn mặt đen nhánh mày rậm mắt hổ, ánh mắt vô cùng sắc bén, tuy chỉ nhìn qua một lần, hơn nữa đã mười lăm năm trôi qua nhưng Lý Ngôn Khánh vẫn nhớ rõ, hắn vô ý thức vươn tay cầm chặt cánh tay người này.

Người kia cũng cảm nhận thấy Lý Ngôn Khánh không được bình thường, mày rậm khê rung.

- Đừng sợ đây là nhà của ngươi.

Thanh âm nhu hòa mang theo vẻ hiền lành vô tận.

Hắn còn cho rằng Lý Ngôn Khánh đang sợ hãi.

Ngôn Khánh lúc này không có chút phản ứng nào.

Lý Ngôn Khánh mặc dù quen biết người này nhưng không dám mở miệng nhận nhau.

Trong lòng Lý Ngôn Khánh đang tính toán làm thế nào để nhận người này, hắn thấp giọng hỏi:

- Ông là ai?

Người kia thần sắc kích động khê vuốt ve má của Lý Ngôn Khánh.

- Mười lăm năm, người đã lớn rồi, mẹ của người nếu như biết sẽ rất vui vẻ.

Đôi mắt của Lý Ngôn Khánh liền căng tròn ra.

Mà người kia không thèm để ý duỗi bàn tay ra, cầm lấy cái trường mệnh khóa, đôi mắt lóng lánh:

- Ta tên là Ngôn Hổ.

Chu Sơn Ngôn thị là một gia tộc có tiếng ở khu Sông Lạc.

Chú ý là gia tộc chứ không phải là thế gia vọng tộc, luận về lịch sử, Ngôn thị gia tộc không hề thua kém bất kỳ Quan Đông thế gia vọng tộc nào, tuy nhiên Ngôn thị không nổi tiếng về lễ nhạc thi thư mà nổi tiếng về chế tác binh khí, công nghệ sớm nhất là luyện kiếm luyện thương, về sau nổi tiếng nhất về chế giáo.

Binh khí do Ngôn thị gia tộc chế tác được rất nhiều vẻ vang.

Đến đời Ngôn Hổ, Chu Sơn Ngôn thị đã truyền thừa hai mươi tám đời, có thể nói là thế gia môn phiệt về chế tạo binh khí.

Tuy nhiên đến thời Ngôn Hổ, chỉ đích truyền một chi của hần, nguyên nhân rất đơn giản, những người chế tạo binh khí giỏi dĩ nhiên là bị thế lực khắp nơi mời chào, thời gian trôi qua tộc nhân của Ngôn thị ngày càng thưa thớt.

Ngôn Hổ chỉ có một muội muội gả cho Tây Ngụy bắt đại trụ quốc, cháu trai của Lý Hổ, người này tên là Lý Hiếu Cơ cùng với Bắc Chu Triệu Vương Vũ Văn Hựu mưu đồ bí mật ám sát Dương Kiên. Theo đạo lý mà nói, Lý Hiếu Cơ là hậu duệ của quan lũng quý tộc cũng xuất thân từ danh môn, sau này gặp được muội muội của Ngôn Hổ vừa thấy đã yêu, nhanh chóng thành thân còn sinh ra một đứa con.

Chuyện này có chút lằng mạn trong đó.

Nhưng kết cục thì không tốt lắm.

Dương Kiên cuối cùng vẫn phát hiện ra tung tích của Lý Hiếu Cơ, liền phái lý suất Ninh Trường Chân và quan quân vây khốn Ngôn gia thôn, đúng lúc Ngôn Khánh sống lại. Khi đó Lý Hiếu Cơ không có ở nhà nên đào thoát giữ được tính mạng.

Nhưng cả nhà Ngôn thị, ngoại trừ Ngôn Hổ cùng cháu ngoại của hần ở bên ngoài đều bị Ninh Trường Chân giết chết.

Dương Kiên sợ dĩ dùng Ninh Trường Chân mà không dùng người trong triều cũng không phải không có nguyên nhân, khi đó thanh danh của Ngôn Hổ vô cùng vang dội, nhiều danh tướng ở trong triều như là Trương Tôn Thỉnh, Sử Vạn Tuế, Hạ Nhược Bất, Ngư Câu La đều có quan hệ với hần. Mà Ninh Trường Chân là một lý suất phía nam, nói thẳng ra là mọi rợ, không có khả năng nhận thức Ngôn Hổ nên hần ra tay là thỏa đáng nhất.

- Ta mang theo tiểu nhi kia phá lớp lớp vòng vây chạy trốn chết.

Nhưng mà Ninh mọi rợ lại đuổi theo không bỏ, ta cũng lo lắng bộ dạng như vậy mà chạy trốn cũng không phải là biện pháp tốt nên để oa nhi kia vào một khe đá bên đường, sau đó lại chạy trốn chết.

Đàm Tông, không phải gọi là Ngôn Hổ ngồi xuống bên cạnh Lý Ngôn Khánh mà nhẹ nhàng nói.

tinhlh2

386. Chương 72: Chuyện Cũ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 72: Chuyện cũ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Đối với chuyện này tuy đã trải qua mười lăm năm nhưng Lý Ngôn Khánh vẫn nhớ kỹ, tuy nhiên điều hắn muốn biết nhất chính là Ngôn Hồ tại sao lại biến thành hòa thượng?

Ngôn Hồ đối với chuyện này đã tìm Trịnh Thế An xác nhận qua.

Hơn nữa được Trịnh Thế An đồng ý mới nói ra hết với Lý Ngôn Khánh.

Ở ngoài phòng, Thẩm Quang, Hùng Khoát Hải, Hám Lăng ba người cộng thêm với Tế Nhân Tứ Yêu Hai con chó ngao cùng với Tô Liệt và Đậu Hiếu Võ mang theo hổ vệ cảnh giới ở bên ngoài, còn có Đảng gia tam huynh đệ, Tạ An giân và hơn trăm hộ vệ tuần tra quanh đó.

Toàn bộ đều thủ vệ sâm nghiêm.

Ngôn Hồ nói tiếp:

- Ta rất may mắn về sau Ninh Trường Chân đuổi theo ta tới chân núi Tung sơn, cùng với ta đại chiến một hồi, người này đúng là võ nghệ lợi hại, hơn nữa còn có mười tám lý vệ trợ chiến, khiến ta bị rơi xuống sơn cốc.

Lúc tỉnh lại thì ta đã nằm ở trong Thiếu Lâm tự.

Người cứu ta cũng là sư phụ của ta, một vị lão tăng ở Thiếu Lâm tự, sau khi ta tỉnh lại vội vàng chạy tới chỗ để oa nhi kia thì phát hiện ra oa nhi không còn nữa... Lúc ấy ta chỉ có thể cầu khẩn phật tổ phù hộ cho nó thoát hiểm, nhưng trên thực tế ta cũng đã tuyệt vọng, nơi hoang sơn dã lĩnh oa nhi kia khó có thể bảo toàn mạng sống...

Không tìm được oa nhi ta lập tức trở về Thiếu Lâm tự được sư phụ an bài xuất gia làm tăng.

Nhoáng một cái đã mười lăm năm trôi qua ta còn tưởng rằng không bao giờ gặp được oa nhi đó, nào ngờ lần gặp nhau ở Bạch Tước Tự thứ nhất ta thấy người có phần giống như oa nhi kia, lần này ta đi qua Củng huyện thấy người hôn mê trong rừng, trước ngực đeo trường mệnh khóa này.

- Ta....

- Ngôn Dương Hành Cử Khánh Vân Tường Phượng.

Trong mắt của Ngôn Hồ tràn ngập lệ quang:

- Đây chính là danh tự mà cha ngươi đặt cho ngươi, vì cái tên này ta đã khắc vào cái trường mệnh khóa.

Ta hỏi Thế An công biết được ông ấy đã nói thân thế cho ngươi cho nên lúc này mới đánh bạo nói ra những lời này.

Nếu như ngươi vẫn còn ở Trịnh gia ta tuyệt không nói những chuyện này cho ngươi nghe, nhưng bây giờ ngươi đã rời khỏi Trịnh gia, Ngôn Khánh, phụ thân ngươi họ Lý, ngươi phải tên là Lý Ngôn Khánh, mà cha của ngươi chính là đường đệ của Đường quốc công Lý Uyên, tên là Lý Hiếu Cơ, tuy nhiên cha của ngươi hiện tại ở nơi nào ta cũng không biết.

Ngôn Khánh đầu ông ông vang lên.

Hắn nghĩ tới đủ loại khả năng, thật không ngờ mình lại là... cháu trai của Lý Uyên.

Lý Hiếu Cơ, đường đệ Lý Uyên, Lý Cơ?

Theo bản năng Ngôn Khánh đem ba người này nói lại cùng một chỗ, rất nhiều nghi vấn liền hiểu được ngay.

Ngôn Hồ nói hắn lớn lên giống mẫu thân của hắn.

Lý Cơ lần đầu tiên nhìn thấy Ngôn Khánh có hơi thất thần, lúc đó Ngôn Khánh không nghĩ ra đáp án, nhưng bây giờ hắn đã minh bạch.

Sư phụ phụ thân?

Trong nhất thời Lý Ngôn Khánh cũng không biết phải làm sao cho phải.

- Ông là, cữu cữu của ta?

Cữu cữu hai chữ này thốt ra khiến cho thân thể của Ngôn Hồ chấn động nước mắt thiếu chút nữa thì chảy ra.

- Ngọc oa nhi, ta chính là cữu cữu của con.

Ngọc oa nhi, chính là nữ danh của Lý Ngôn Khánh.

- Cậu ở Bạch Tước tự từng cứu con?

Ngôn Hồ cười cười chảy nước mắt xuống:

- Ta hôm nay xuất gia ở Thiếu Lâm, là giám viện võ tăng, pháp danh là Đàm Tông.

- Cậu chính là Đàm Tông?

Lý Ngôn Khánh đối với cái tên Đàm Tông này cũng không xa lạ gì.

Thiếu Lâm mười ba tăng, cái tên Đàm Tông này đời sau cũng nổi danh, rất nhiều tác phẩm điện ảnh có tên của người này.

Đàm Tông là cậu của ta?

Trong lúc nhất thời Lý Ngôn Khánh không phản ứng kịp.

Hừng đông về sau Trịnh Thế An đã tới thăm Ngôn Khánh.

Lúc này mọi người ở bên ngoài cũng không nhiều người biết Lý Ngôn Khánh đã tỉnh lại, ngoại trừ Trịnh Thế An Vương Chính thì chỉ có Ngôn Hồ, Tạ Khoa, Thẩm Quang và Bùi Thục Anh. Tuy nhiên Bùi Thục Anh cảm thấy chuyện này không nên truyền ra ngoài để gia tăng áp lực với Trịnh gia, dù sao thêm áp lực thì bọn họ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

- Dương Huyền Cẩm phái người thỉnh cầu người, có hơi cổ quái.

Bùi Thục Anh vừa bón thuốc cho Lý Ngôn Khánh vừa thấp giọng nói;

- Ta cảm thấy Dương Huyền Cẩm gần đây không bình thường.

- Hẳn phụng mệnh làm trấn thủ Lê Dương, nắm giữ quân nhu tiếp tế cho quân Tùy.

- Dương Huyền Cẩm mời chào bốn phía, thậm chí ngay cả biểu huynh của ta là Bùi Sảng cũng được hãn phái người chiêu mộ, đảm nhiệm làm phụ tác của hãn, hiện nay hãn với Lý Mật đi lại vô cùng gần không biết trong chuyện này có điều gì.

- Tiểu yêu, trước đây hãn mời chào người, chỉ sợ có mục đích khác ta thấy tốt nhất người không nên đi gần với hãn quá, tránh liên quan đến.

Dương Huyền Cẩm là con của Dương Tốt, lễ bộ thượng thư, trụ quốc tướng quân.

Thế nhưng mà trong mắt của Bùi Thục Anh dường như không thích hãn cho lắm.

Hiện tại Lý Ngôn Khánh bị phạt đóng cửa suy nghĩ thể cốt hãn suy yếu cho dù có Ngôn Hồ hỗ trợ nhưng dù sao cũng bị mất máu quá nhiều, không thể khôi phục ngay được.

- Cô cô ý của cô cô có phải là mượn cơ hội bị thương này cự tuyệt sự chiêu mộ của hãn?

- Đúng là như thế.

Bùi Thục Anh nghiêm mặt nói:

- Dương Huyền Cẩm có thể giúp đỡ người bao nhiêu ta không biết nhưng ta biết rõ những người khác cũng có thể giúp người thì như Thôi Chí Nhân, cha ta Lý quốc công hay Đậu phu nhân, còn có thái thú Hán Âm, tả vệ đại tướng quân Phùng Áng, huynh đệ Mạch Mạnh Tài, những người này nếu liên thủ bảo vệ người

thì cho dù bệ hạ bất mãn cũng không làm khó người. Hơn nữa ta nghe nói hoàng hậu đối với người cũng rất thương thức, người có nhiều người giúp đỡ như vậy cần gì Dương Huyền Cẩm nữa?

- Vậy ý của cô cô là....

- Nói với người ngoài người vẫn hôn mê bất tỉnh.

- Dương Huyền Cẩm nếu như biết tin tức này cũng sẽ không muốn chiêu mộ người nữa, khi đó chúng ta có thể ẩn trong bóng tối lặng lẽ quan sát.

Ngôn Khánh gật đầu liên tục:

- Vậy nghe theo cô cô xử lý.

Cho nên chuyện Ngôn Khánh tỉnh lại cả nhà Đậu phu nhân cũng không biết.

Nhìn thấy đầu hạ buông xuống, Đậu phu nhân đã muốn tới Thái Nguyên, bảy ngày sau đã cáo từ rời đi.

Trước khi đi nàng đã phái người báo cho Đậu gia biết.

Đậu Uy phái hơn trăm người đi tới Củng huyện, ý là Đậu gia chúng ta đã quyết ý bảo vệ Bán Duyên Quân, nếu như ai còn muốn gây bất lợi với hắn thì chính là đối đầu với Đậu gia chúng ta.

Nghĩa rộng trong đó là cảnh cáo Trịnh thị không được hành động thiếu suy nghĩ.

tinhlinh2

387. Chương 73:triệu Hi Tiểu Tới Thăm.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 73:Triệu Hi Tiểu tới thăm.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Bọn họ thật không biết lúc này Trịnh thị cũng đang trở nên loạn một bày ai ám sát Lý Ngôn Khánh, người nào cũng không biết, toàn bộ đều nghi hoặc lên trên người của Trịnh Thiện Nguyên và Trịnh Nguyên Thọ khiến cho Kinh Đường nhị lão chịu áp lực rất lớn.

Hai người này một phương diện cao hứng vì Lý Ngôn Khánh bị trọng thương.

Nhưng một phương diện khác bọn họ cảm thấy rất ủy khuất, tất cả mọi người đều cho rằng bọn họ sai khiến, nhưng hai người biết rõ chuyện này không liên quan đến mình.

Nhưng oan uổng này không thể chối cãi.

Ngôn Hồ tạm thời ở lại Củng huyện phái Giác Viễn về chùa Thiếu Lâm thông báo tin tức.

Vất vả mới tìm được cháu trai của mình, hắn cũng không muốn cứ như vậy trở về Thiếu Lâm. Mười lăm ngày sau Bùi Thục Anh đã thông báo với người ngoài Lý Ngôn Khánh đã tỉnh lại nhưng trên thực tế Ngôn Khánh lúc này đã có thể cùng với Mao Tiểu Niệm và Bùi Thúc Vân đi lại chơi đùa.

Thương thế của hắn không có khả năng hồi phục nhanh như vậy.

Nhưng nhờ Ngôn Hồ nôn nóng lấy hai viên đại hoàn đan của chùa Thiếu Lâm, hơn nữa còn dùng khí công mỗi ngày xoa bóp, thông suốt kinh mạch trợ giúp Lý Ngôn Khánh khôi phục thân thể.

Ngày hôm nay Ngôn Khánh cùng với Mao Tiểu Niệm đi vào trong hoa viên hành tẩu.

Thẩm Quang đột nhiên chạy tới bẩm báo:

- Công tử ở bên ngoài trang có người cầu kiến, nói là cố nhân ở đất Thục tu hành ở Nga Mi.

Ở trong sương phòng, Triệu Hi Tiểu đang ngồi ở bên cạnh còn có một thanh niên đạo nhân.

- Triệu chân nhân?

Ngôn Khánh và Mao Tiểu Niệm lập tức nhận ra người này.

Triệu Hi Tiểu ngày xưa ở núi Nga Mi, hiện tại giá lâm tới Cửu huyện khiến cho Lý Ngôn Khánh giật mình.

Triệu Hi Tiểu lập tức đứng dậy tiến tới.

- Ngôn Khánh, gần đây sao ngươi gây nên động tĩnh lớn như vậy? Ta vừa mới rời khỏi đất Thục đã nghe đủ mọi sự tích về ngươi, nhìn khí sắc của ngươi kìa thật sự không tốt.

Triệu Hi Tiểu tiến lên nắm mạch môn của Triệu Hi Tiểu.

Hắn nắm mạch môn liền lập tức nhăn mày lại:

- Tiểu gia hỏa ngươi vận khí tốt quá.

Mao Tiểu Niệm không biết lai lịch của Triệu Hi Tiểu, thấy lão già này ục ịch dung mạo lại có vẻ hèn mọn bỉ ổi, dáng vẻ cũng không khách khí làm cho nàng khó chịu, tuy nhiên Ngôn Khánh gọi hắn hai chữ chân nhân nàng cũng không dám lỗ mãng. Nhưng hiện tại câu nói này của hắn khiến cho Mao Tiểu Niệm vô cùng tức giận, công tử nhà ta bị người ta phụng kích bản thân bị trọng thương vậy mà ngươi lại nói là may.

Nàng lập tức dựng mày liễu lên lạnh lùng nói:

- Đạo nhân này là ai, sao lại vô lễ với công tử nhà ta như vậy, công tử nhà ta bản thân bị trọng thương vốn cần được tĩnh dưỡng, ngươi lại nói là may mắn?

Ngôn Khánh nghe được vội vàng nói:

- Tiểu Niệm không được vô lễ.

Mao Tiểu Niệm lại nói:

- Thiếu gia Bùi chân nhân cũng nói thiếu gia cần phải tĩnh dưỡng vị khách này vô lễ như thế thiếu gia lại trách phạt tiểu nữ, tiểu Niệm cần phải hỏi rõ một phen, nếu ngươi không nói rõ nguyên do thì đừng trách ta vô lễ.

Triệu Hi Tiểu khẽ giật mình rồi cười ha hả.

Hắn ít gặp người khác, ở trong rừng sâu núi thẳm, đối với mấy đạo lý đối nhân xử thế đúng là không để ý.

Triệu Hi Tiểu nói:

- Nha đầu, ngươi không cần phải tức giận ta nói tiểu gia hỏa này vận khí tốt không phải không có đạo lý, hắn nhìn tuy khí sắc suy sụp nhưng so với lúc ở Nga Mi thì thân thể còn cường tráng hơn vài phần. Ta lúc đi đường nghe người ta nói hắn bị ám sát thương thế nghiêm trọng vậy mà hiện tại khỏe mạnh như thế chắc chắn là có linh đan diệu dược phù trợ, ừm, để ta đoán xem có phải là đại hoàn đan của Thiếu Lâm không?

Mao Tiểu Niệm giật mình không thôi nhìn về phía Triệu Hi Tiểu.

Triệu Hi Tiểu nói tiếp:

- Dưới gầm trời này, đan dược để cường tráng nguyên khí theo ta biết cũng không nhiều, chỉ có hai ba loại, Bích Ngọc Đan thì từ lâu đã thất truyền cho nên không có khả năng, hiện tại cũng chỉ có Thiếu Lâm đại hoàn đan mới có tác dụng như vậy, nhưng Thiếu Lâm đại hoàn đan là mật đan của chùa Thiếu Lâm người bình thường đừng mơ tưởng, gia hỏa ngươi nói xem ngươi có phải may mắn không?

Ngôn Khánh nói:

- Tiểu Niệm không hiểu chuyện chân nhân chớ trách.

- Xin hỏi vị chân nhân này là?

Lý Ngôn Khánh không muốn để lộ quan hệ giữa hần và Thiếu Lâm tự nên đem chuyện chuyển hướng:

Thanh niên đạo nhân ở bên cạnh cất tiếng nói:

- Bần đạo bái kiến Bán Duyên Quân, không dám nhận danh xưng chân nhân, bần đạo chính là Viên Thiên Cương, đã từng nghe gia thúc nhắc tới đại danh không chỉ một lần, hôm nay bần đạo tới đây gặp Bán Duyên Quân, quả nhiên là danh bất hư truyền.

- Viên chân nhân khách khí rồi nhưng không biết gia thúc là người phương nào?

Chưa đợi Viên Thiên Cương mở miệng, Triệu Hi Tiểu đã nói:

- Gia hỏa chẳng lẽ người đã quên chuyện phật đạo tranh giành ở núi Nga Mi sao?

- Viên Thủ Thành, Viên chân nhân?

Viên Thiên Cương mỉm cười:

- Đúng là gia thúc.

Ngôn Khánh trong lòng liền im lặng, Viên Thủ Thành lần đó cùng với Pháp Thuận tranh giành với nhau khiến cho hần ấn tượng rất sâu, thậm chí hần nhớ lại vẫn còn cảm thấy đáng sợ, ánh mắt quý dị của bọn họ như muốn nhìn thấu hần.

Lúc này Viên Thiên Cương đúng là cháu trai của Viên Thủ Thành?

Ba người phân chủ khách sau đó ngồi xuống.

Tiểu Niệm cũng biết nàng ở đây không phù hợp nên rời khỏi gian phòng.

Ngôn Khánh lúc này mới mở miệng hỏi:

- Triệu chân nhân, chân nhân vài chục năm không ra khỏi núi Nga Mi nữa bước, hôm nay tại sao lại có hứng đến nơi này?

Triệu Hi Tiểu đỏ mặt, xoa xoa mũi:

- Bần đạo tới nơi này đúng là có chuyện muốn nhờ.

- Nhưng không biết là chuyện gì?

Triệu Hi Tiểu kia hơi ngượng ngùng do dự một chút rồi khẽ nói:

- Trịnh công tử...

- À Triệu chân nhân hôm nay ta đã ngưng quan hệ với Trịnh gia, quay trở về tổ họ của ta là họ Lý, hiện tại chữ Trịnh công tử đừng gọi đến nữa.

Triệu Hi Tiểu sưng sờ:

- Công tử cùng với Trịnh gia rời khỏi rồi sao? À Lý công tử, còn nhớ thí nghiệm thất bại lần trước của chúng ta ở Nga Mi không?

- Chân nhân nói là hỏa dược?

- Đúng thế.

Triệu Hi Tiểu nói xong lấy từ trong người ra một cái túi, mở một cái bao ra, bên trong có mười hai cái ống trúc bên ngoài ống trúc còn cuốn một tờ giấy vàng.

- Công tử đi rồi ta đã làm theo phương pháp của công tử tiến hành rất nhiều thí nghiệm vẫn không thành công, chỉ có một số thứ làm ra vật đẹp mắt này, nếu bàn về tác dụng thì kém xa yêu cầu của công tử.

- Lúc đầu còn ít, càng về sau tổn hao càng lớn, hơn nữa tài liệu cũng rất khó tìm, Tôn chân nhân đề nghị cho ta tới đây tìm công tử, ông ấy nói sông lạc chính là nơi vật phẩm thiên địa tụ hợp, có lẽ dễ dàng sưu tập, cho nên ta đành tới đây nương tựa.

tinhlinh2

388. Chương 74: Pháo Hoa.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 74: Pháo hoa.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Ngôn Khánh vươn tay cầm lấy một ống trúc.

- Đây là...

- Ta gọi nó là Lôi Thần quân, có thể phun ra lửa khói cao tới mười trượng phát ra thanh âm khá lớn.

- Lôi Thần quân?

Triệu Hi Tiểu gật đầu ý bảo Viên Thiên Cương đỡ Lý Ngôn Khánh ra ngoài, sau đó hắn cầm Lôi Thần Quân trong tay, ba người rời khỏi căn phòng chính đi tới hậu viện, Triệu Hi Tiểu cầm ống trúc đặt lên trên mặt đất, dùng hỏa tập đánh lên kíp nổ.

Ba người lui về sau mười bước, chỉ nghe một tiếng nổ vang lên, cái ống trúc đã toác ra.

Một luồng khói phun lên trời, ở giữa không trung hóa thành ánh lửa lốm đốm, vô cùng đẹp mắt.

Đây là pháo hoa...

Lý Ngôn Khánh giật mình nhìn lại Triệu Hi Tiểu, chỉ thấy khuôn mặt của hắn hơi buồn.

- Đây là thứ đồ dễ dàng làm nhất tên là hồng sắc hỏa diễm nhưng mà hiệu quả vẫn không tốt, thật khó coi, Lý công tử ta tới đây là muốn cầu công tử hóa duyên, mong được ủng hộ.

Lý Ngôn Khánh kinh ngạc từ từ đi tới chỗ ống trúc bị nổ.

Đây rõ ràng là pháo hoa đời sau, Lý Ngôn Khánh ngồi xổm xuống, đem mảnh vỡ ống trúc nhặt lên, ống trúc sau khi bị hun khói cũng có sắc thái kỳ quái.

- Triệu chân nhân vừa rời chân nhân nói đây là hồng sắc hỏa diễm, hẳn là có những màu sắc khác?

Triệu Hi Tiểu gật đầu:

- Đây cũng là do ta một lần luyện đan mà đem lại cuối cùng làm ra năm loại hỏa diễm.

- Đan phương kia chân nhân còn ghi lại?

- Dĩ nhiên là có giữ lại.

Lúc này đám người Thẩm Quang nghe thấy tiếng nổ mạnh liền chạy tới.

Ngôn Khánh vội vàng hạ lệnh cho mọi người không được nói chuyện rồi ra lệnh cho Mao Tiểu Niệm quét sân, tiêu trừ dấu vết vừa rồi, sau đó hắn mang Triệu Hi Tiểu và Viên Thiên Cương đi vào trong nhà, ba người một lần nữa ngồi xuống, Triệu Hi Tiểu sau đó lấy ra một chồng đan phương.

Kỳ thật màu sắc của đám lửa khói là do kim loại bị đốt đem lại.

Kim loại khác nhau thì màu sắc của lửa cũng khác nhau, phản ứng hóa học khác nhau.

Ngôn Khánh hiểu được đạo lý nhưng làm thế nào để phát sinh phản ứng hóa học thì hắn không hiểu rõ được.

Chuyện này đã là vấn đề hóa học chuyên nghiệp.

Tiểu Niệm sau khi quét dọn đình viện xong liền dâng trà lên.

Tuy nhiên ánh mắt của nàng đã thay đổi, nhìn Triệu Hi Tiểu với vẻ kính sợ.

Cho dù nàng đã theo Lý Ngôn Khánh nhiều năm nhưng mà chuyện này nàng vẫn không thể nào giải thích, Lý Ngôn Khánh khoát tay bảo nàng lui xuống, hẳn thì ngồi ở trên giường trầm ngâm không thôi.

- Triệu chân nhân đem những đan phương này bán cho ta được không?

Triệu Hi Tiểu khẽ giật mình:

- Lý công tử nếu như muốn những thứ này thì cứ cầm lấy là được.

Lý Ngôn Khánh lắc đầu liên tục:

- Triệu chân nhân có lẽ không rõ ý của ta.

- Những đan phương này trong mắt của chân nhân có lẽ là tác phẩm thất bại nhưng trong mắt của ta lại là thành công, ta muốn mua lại những đan phương này nhưng điều kiện tiên quyết là sau khi bán cho ta thì không được bán cho kẻ nào khác, ta với chân nhân ở trước mặt Tam Thanh tiên sinh ký giao ước.

- Như vậy không phải chân nhân có thể tiếp tục luyện đan sao? Ta ở trên núi cao lập nên một đạo quán, hàng năm sẽ cho chân nhân 5000 quan, cung cấp các tài liệu luyện đan thiết yếu.

Nhưng điều kiện là, đan phương luyện được của chân nhân dù thành công hay thất bại chỉ có thể cho ta chứ không được cho người khác.

Ánh mắt của Ngôn Khánh sáng quắc nhìn Triệu Hi Tiểu.

Triệu Hi Tiểu vốn đến đây cầu tài trợ nghĩ rằng hóa duyên mấy trăm quan là đã đủ.

Nào biết Ngôn Khánh mở miệng ra là muốn xây dựng một đạo quán, một năm cung cấp 5000 quan tiền, 5000 quan tiền này thậm chí có thể xây dựng một tòa chùa chiền trung đẳng ở Nga mi.

- Lý công tử không biết công tử muốn những đan phương thất bại này làm gì?

Viên Thiên Cương hiểu kỳ hỏi thăm.

Ngôn Khánh cười cười:

- Viên chân nhân có nghe nói cầu đại đạo có ba nghìn pháp môn chưa, những đan phương này đối với Triệu chân nhân không có tác dụng nhưng với tại hạ là thứ khó cầu.

Triệu Hi Tiểu đột nhiên nói:

- Lý công tử vừa rồi công tử nói thật chứ?

- Dĩ nhiên là thực.

- Nếu thật sự là vậy thì bản đạo hợp tác với công tử.

Triệu Hi Tiểu là người tu hành đối với tiền bạc thì không để ý tới nhiều lắm, nhưng mà vấn đề luyện đan thực sự tốn hao rất lớn.

Không có tiền bạc tư lự, muốn thành công sao mà gian nan.

Đừng nhìn người xuất gia coi trọng tứ đại giai không, nhưng mà thậm chí ở trên chùa chiền, muốn đốt một nén nhang cũng cần phải có tiền bạc, Triệu Hi Tiểu tu hành vài chục năm dĩ nhiên cũng hiểu thấu ảo diệu ở trong đó, khổ nổi bên cạnh không có người giúp đỡ, bây giờ có một kim chủ đưa tiền tới cửa sao hẳn có thể cự tuyệt?

Ngôn Khánh cười nói:

- Đã như vậy ta sẽ lập tức sai người lên núi cao tìm một nơi phong thủy thật tốt mà xây dựng đạo quán.

- À, nhắc tới cũng xảo diệu vừa rồi Thôi Chí Nhân ở Quán Thành có sai người tới bán cho ta một điền trang, hẳn là dùng để chào đón chân nhân tới đây.

Nói xong Ngôn Khánh cùng với Triệu Hi Tiểu nhin không được mà cười rộ.

- Nghe nói ở đó cũng không tệ, cảnh sắc của Tung sơn cũng không chênh lệch với Nga Mi bao nhiêu.
- Đạo hữu sao không cùng ta tới đó, ta biết đạo hữu thừa nhận sở học của Viên chân nhân, về việc phong thủy thiên hạ vô song. Hiện nay Viên chân nhân đã rời khỏi đất Thục vân du thiên hạ, đạo hữu trở về cũng không có tác dụng gì, chi bằng cùng ta làm bạn thế nào?

Triệu Hi Tiểu tâm sự đã được giải quyết cho nên liền có ý niệm khác.

Viên Thiên Cương lúc đầu cũng hơi do dự, nhưng Triệu Hi Tiểu khuyên bảo lại có Lý Ngôn Khánh thịnh tình nên đành đáp ứng.

Tuy nhiên Triệu Hi Tiểu ở lại còn Viên Thiên Cương lại đi trước.

Lần này hắn rời khỏi đất Thục cũng là muốn bái phỏng mấy vị đạo hữu cho nên cùng với Lý Ngôn Khánh thương nghị sau khi đạo quán ở núi Tung sơn tu kiến hoàn thành thì sẽ trở về, Lý Ngôn Khánh cũng không khiên cưỡng.

Cùng ngày Ngôn Khánh mệnh cho Thảm Quang cùng với Triệu Hi Tiểu tìm địa điểm trên núi Tung sơn tu kiến đạo quán.

Đồng thời hắn còn viết một phong thư mệnh cho Đảng Sĩ Kiệt suốt đêm lên đường đi tới Ngô huyện bái kiến Trương Trọng Kiên.

Hai năm qua Ngôn Khánh cùng với Trương Trọng Kiên gặp mặt không nhiều lắm nhưng sinh ý đã vào quỹ đạo.

Hai người giao tình không hề giảm bớt, thư từ gửi tới không ngừng, Ngôn Khánh càng nghĩ nhân khói lửa chiến tranh sẽ tiến hành hợp tác thêm với Trương Trọng Kiên. Kiếp trước Lý Ngôn Khánh mặc dù không phải xuất thân từ thương nhân nhưng một số thủ đoạn tiêu thụ hắn vẫn biết, hiện tại hắn muốn thương nghị với Trương Trọng Kiên phương pháp tiêu thụ thích hợp nhất.

tinhlinh2

389. Chương 75: Trương Tu Đà.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 75: Trương Tu Đà.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Đại Nghiệp năm thứ chín tháng tư, Tùy Dạng Đế ở Liêu Đông tiến hành chinh phạt lần thứ hai Cao ly.

Tuy nhiên lúc này Dương Quảng có một kinh nghiệm chinh phạt vô cùng lớn hắn dùng Dương Nghĩa Thần, Vũ Văn Thuật, Vương Nhân Cung ba người chia làm ba hướng đi tiên phong, mà Dương Quảng thì suất lĩnh Thiên Bảo đại tướng quân Vũ Văn Thành Đô cùng với dũng tướng lang tướng phụ tử Bùi Nhân Cơ vây công ba trấn Liêu Đông. Đồng thời còn phái phiêu kỵ tướng quân Lai Hộ Nhi một lần nữa đảm nhiệm chức tổng quản thủy quân theo đường biển chinh phạt công kích Bình Nhưỡng.

Vốn rằng chức tổng quản thủy quân người ban đầu được lựa chọn là Chu Pháp.

Nhưng lúc triệu tập đại quân, thủy quân tổng quản bị bệnh chết ở Đông Lai quận khiến cho cái ghế này bị trống.

Chu Pháp trước khi chết còn viết thư đề nghị Dương Quảng khôi phục chức vụ cho Lai Hộ Nhi.

Mà Lai Hộ Nhi sau khi đi nhận chức đã thay đổi cách làm lần trước điều động tinh binh hãn tướng rửa sạch sỉ nhục lần trước.

Tuy nhiên Dương Quảng không ý thức được lần này hấn chinh phạt Cao Ly đã mang tới hậu quả rất lớn. Ở Sơn Đông, quần đạo nổi lên như kiến.

Nếu như Đại Nghiệp năm thứ bảy những đạo phi này chỉ giới hạn ở từng nhóm quân thì hiện nay các đạo phi đã liên hệ cấu kết với nhau tạo thành quy mô liên kết tác chiến.

Hơn mười vạn đạo phi xuất hiện khiến cho quan quân nghe nói đã sợ mất mật.

Chỉ trong vòng một tháng, sự nguy hại do đạo phi gây ra đã không thể dùng con số bình thường đánh giá.

Cũng may cho dù đạo phi Sơn Đông mạnh mẽ nhưng ở Cửng huyện mọi thứ vẫn bình yên, tuy nhiên Lý Ngôn Khánh biết rằng sự bình yên này không suy trì được quá lâu.

Cuối tháng tư có Ngõa Cương tặc xâm phạm biên giới, tập kích hương trấn Quán thành.

Huyện úy Quán thành là Từ Thế Tích xuất kích dùng 500 hương dũng đánh bại mấy nghìn Ngõa Cương tặc, thu được toàn thắng. Đầu tháng năm Ngõa Cương tặc lại ngóc đầu trở lại đánh lên Huỳnh Dương, Tư Mã Huỳnh Dương không đề phòng bị bọn chúng phục kích tổn thương thảm trọng, Tư mã Huỳnh Dương chết trận tại chỗ.

Thái Thú Huỳnh Dương liền cho mời Phòng Kiều tiếp nhận chức vụ Tư Mã.

Ngôn Khánh biết được Phòng Huyền Linh tiếp nhận chức vụ tư mã Huỳnh Dương thì đề cử Tạ Khoa và Đậu Hiếu Võ hai người cho Phòng Huyền Linh, Tạ Khoa năm đó là người theo Ngôn Khánh đi chinh chiến Cao Ly, luận binh pháp võ nghệ đều vô cùng phù hợp, mà Đậu Hiếu Võ mấy tháng nay luyện võ với hổ vệ tiến bộ rất nhanh.

Phòng Huyền Linh được hai trợ thủ dĩ nhiên là cao hứng.

Hắn đem Quán thành giao phó lại cho Từ Thế Tích, đêm tối chạy tới Huỳnh Dương, tiếp nhận chức Tư Mã.

- Trương Tu Đà, quận thừa Tề quận sao?

Ngôn Khánh mặc dù ở Cửng huyện nhưng đối với tình hình rối loạn ở Sơn Đông rất hiểu rõ, Từ Thế Tích mỗi ngày đều mang chiến báo tới cho hắn, đồng thời cô chất Bùi Thực Anh cũng là người thông tin tức, thậm chí Lạc Dương còn chưa có tin Ngôn Khánh đã biết được kết quả rồi. Lúc này hắn đang cầm một chiến báo, ngồi một mình trong phòng.

Trương Tu Đà đã xuất hiện rồi sao?

Ngôn Khánh nhẹ nhàng vắn về ngón tay, khuôn mặt nở ra nụ cười.

Hùng Khoát Hải ở bên cạnh nhin không được mà hỏi:

- Đại ca Trương Tu Đà là ai? Hắn lợi hại lắm phải không?

Ngôn Khánh khẽ nói:

- Chỉ là một tên cự nhân mưu toan bọ ngựa đá xe, một tên ngu ngốc, không có chừng mực.

Lý Ngôn Khánh đối với Trương Tu Đà cũng không hiểu rõ lắm.

Kiếp trước hắn chỉ nhớ mang máng người này bị Lý Mật sắp đặt đánh bại, về sau còn chết ở trên chiến trường nghe nói hắn khi còn nhỏ ở trong binh thư vô cùng sùng bái Ngõa Cương anh hùng, cho rằng người nào đối nghịch với Ngõa Cương anh hùng thì chính là tội tác tày trời.

Nhưng theo tuổi lớn lên, Lý Ngôn Khánh dần minh bạch binh thư là binh thư còn lịch sử là lịch sử.

Cái gọi là kết nghĩa anh hùng ở Ngõa Cương trại Lý Ngôn Khánh vô cùng chán ghét, trải qua 300 năm rung chuyển, hai chữ trung nghĩa không còn gì cùng chết cùng năm cùng tháng chỉ là lời nói lừa gạt người khác.

Cho nên sau khi trưởng thành ấn tượng của Lý Ngôn Khánh đối với Ngõa Cương cũng dần phai nhạt đi.

Nếu không có Trương Tu Luân chết bi tráng ở trên chiến trường nếu như không có Tần Thúc Bảo, thần tượng của Lý Ngôn Khánh từng hiệu lực dưới trướng của Trương Tu Đà thì ngay cả Trương Tu Đà là ai Lý

Ngôn Khánh cũng không nhớ rõ nổi, từng có người đánh giá nói Trương Tu Đà là một vị danh tướng cuối thời Tùy.

Có lẽ người này đúng là có bản lĩnh.

Từ trong miệng của Từ Thế Tích, Lý Ngôn Khánh bắt đầu chú ý đến Trương Tu Đà, hiện tại hắn muốn chú ý đến người nào thì không phải là một chuyện khó khăn huống chi Trương Tu Đà không phải là một người bình thường.

Trương Tu Đà là người Linh Bảo, là quê của Lý Ngôn Khánh ở kiếp trước, xem ra một nửa là đồng hương.

Tuy nhiên nguyên quán của hắn là Trương thị tộc nhân ở Ngụy Quận, vào năm Khai Hoàng hắn theo Sử Vạn Tuế chinh phạt nam man, lập nhiều chiến công hiển hách, trong năm Đại Nghiệp Trương Tu Đà đảm nhiệm chức quận thừa ở Tề Quận.

Mà danh hào của hắn cũng bởi vậy mà vang dội.

Đại Nghiệp năm thứ sáu chính là năm mà Lý Ngôn Khánh đến đất Thục, Tùy Dạng Đế chưa chinh phạt Liêu Đông cũng là lúc mà nhà Tùy thịnh nhất.

Trương Tu Đà thấy tình huống không ổn liền tiền trạm hậu tấu khai mở lương thực cứu cho nhân dân khiến cho nhiều quan viên lo lắng. Nguyên lai bọn họ tưởng rằng Trương Tu Đà sẽ bị trách phạt ai ngờ Dương Quảng lại hạ chiếu khen ngợi một phen.

Từ chuyện này mà nói Dương Quảng vẫn không tính là hôn quân có thể dùng từ minh quân để gọi.

Đại Nghiệp năm thứ bảy, Vương Bạc tạo phản, ở Tề quận tàn sát bừa bãi, Trương Tu Đà mang binh đi chinh phạt đánh cho Vương Bạc chết vật vô cùng, cuối cùng truy kích bắt được và chém đầu năm nghìn tên phản tặc.

Đại Nghiệp năm thứ chín Vương Bạc liên hợp với Tôn Tuyên Nhân Quách Hiếu Đức mấy đạo phản quân tới hơn mười vạn người, Trương Tu Đà tự mình dẫn hai vạn đội xuất kích, đem phản quân đánh tan, chém đầu phản loạn vô số kể.

Tùy Dạng Đế ca ngợi Trương Tu Đà phái người vẽ hình Trương Tu Đà mang về Lạc Dương.

Tháng hai phản quân Bùi Trương Tài Thạch Tử Hà suất hai vạn quân công kích Lịch thành Trương Tu Đà không kịp triệu tập binh mã, dùng năm nghìn người xuất chiến, cứ thế mà đem phản quân chặn lại, cho đến khi viện quân tới.

Ngày hai mươi tháng ba, ba vạn quân của Quách Phương Dự liên hợp với phản tặc Tần Quân Hoàng vây công Bắc Hải quận.

Trương Tu Đà xuất binh tấn công phản quân quả nhiên không có phòng bị, Trương Tu Đà lại chém hơn vạn người bắt được 3000 người.

Tư Lệ thích sử, đường huynh của Bùi Thục Anh là Bùi Thao mang công lao của hắn tới Liêu Đông, Dương Quảng sau khi biết được liền hạ lệnh cho đại thần trong triều khảo thưởng điều này cho thấy Dương Quảng rất coi trọng hắn.

tinhlh2

390. Chương 76 Có Biến.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 76 Có biến.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Mà Trương Tu Đà đối với Dương Quảng cũng trung thành và tận tâm cho tới chết.

Nếu như hai người sinh hoạt trong thời kỳ thái bình thịnh thế còn có thể làm ra một giai thoại quân thần đáng tiếc Trương Tu Đà chết trận sau đó không lâu là Dương Quảng.

Ngôn Khánh không biết phải đánh giá Trương Tu Đà thế nào nhưng đối với người này hẳn lại vô cùng kính nể.

Trương Tu Đà là một thần tử điển hình, đồng thời cũng theo chủ nghĩa lý tưởng, hẳn dám khai mở giải phóng lương thực đúng là yêu dân như con, nếu không có Dương Quảng cũng theo tư tưởng này thì Trương Tu Đà chưa chắc giữ được tính mạng.

Nhưng cũng chính bởi vì vậy mà Trương Tu Đà mới tận tâm tận lực cống hiến vì Dương Quảng.

Ngôn Khánh không cho rằng Trương Tu Đà xứng đáng với hai chữ danh tướng nhưng ít nhất hẳn cũng là một người vô cùng trung thành.

Thời gian giữa mùa hạ, nhiệt độ càng lúc càng tăng.

Thương thế của Lý Ngôn Khánh càng ngày càng có chuyển biến tốt đẹp nhưng đối với bên ngoài hẳn vẫn nói thương thế của hắn nghiêm trọng cần phải có thời gian tĩnh dưỡng.

Đầu tháng năm, Bùi Thúy Vân cùng với mấy khuê trung hảo hữu trở về Lạc Dương.

Lúc đi ra khỏi rừng Ngôn Khánh xin nàng chiếu cố với người nhà Ngư Câu La một chút, bởi vì Ngư Câu La vốn cùng với Thổ Vạn Tự phụng mệnh xuất chinh dẹp loạn ở Giang Nam.

Người đi theo còn có cháu của Mạch Thiết Trượng Mạch Tử Trọng dùng tước vị Văn Kỵ Úy, chức Đô úy mà xuất phát.

Bởi vì bổ nhiệm đột ngột nên Ngư Câu La không kịp dàn xếp chuyện trong nhà đành phái người tới Cửng huyện mong Lý Ngôn Khánh chiếu cố người nhà một chút

Lại nói tiếp Ngư Câu La cũng biết Lý Ngôn Khánh không cự tuyệt.

Lý Ngôn Khánh hiểu rất rõ Ngư Câu La, người này không quan tâm tới tiền bạc, thời gian qua khẳng định rất khó khăn, cho nên lần này Ngôn Khánh để cho Bùi Thúy Vân mang tới nhà Ngư Câu La một ngàn quan tiền ít nhất là cũng để cho người nhà bọn họ sống thoải mái hơn. Ngư Câu La có hai người con một người đã chết trận ở chiến trường Liêu Đông, một người khác thì đã bị tàn phế.

Ngư Câu La lần này đi chinh chiến không biết bao giờ mới có thể quay trở lại.

Một nghìn quan này, ít nhất cũng khiến bọn họ duy trì trong thời gian dài.

Mấy ngày nay Lý Ngôn Khánh ở hậu hoa viên tại lương đình cùng với Bùi Thục Anh nói chuyện.

Mùa hạ nóng bức sóng nhiệt cuộn cuộn.

Bùi Thục Anh mặc một áo đạo bào rộng thùng thình, dáng người thướt tha lộ ra vài phần vũ mị.

Nàng đánh một khúc đàn, Mao Tiểu Niệm mang cho nàng một chén chè đậu xanh để giải nhiệt, Bùi Thục Anh dường như rất sợ ở cùng một chỗ với Lý Ngôn Khánh cho nên mỗi lần nói chuyện đều kêu người khác lại gần.

Bùi Thục Anh sợ rằng cô nam quả nữ tình ngay lý gian rước lấy chỉ trích.

Trước kia người ta nói thế nào thì Bùi Thục Anh cũng không để trong lòng nhưng hiện tại Ngôn Khánh đã lớn, hẳn đã mười lăm tuổi tác này đã có thể cưới vợ kết hôn, Bùi Thục Anh làm sao không cố kỵ mấy lời đồn.

Nàng ở Cửng huyện đã nhận lấy không ít lời ông tiếng ve

Ngôn Khánh đối với những chuyện này cũng bất đắc dĩ.

- Tiểu yêu, người tại sao mấy ngày nay không đến đây, lâu rồi cũng chưa ngâm thơ phú, có chuyện gì bận rộn sao?

Ngôn Khánh nói:

- Hai ngày trước Đàm Tông đại sư mang tới một bộ Kim Hoàng Kinh, nhờ tiểu chất sao chép, hơn nữa gần đây chiến cuộc Liêu Đông khá phức tạp, làm sao có thời gian ngâm thơ phú đây.

- Sao?

- Ngày hôm trước Mã lão gia tìm tổ phụ của ta nói là huyện nha đột nhiên gia tăng thêm ba phần thuế má.

- Nghe Mã lão gia nói huyện lệnh chiêu mộ binh lính rất nhiều, tiểu chất cảm thấy chuyện này thật không thích hợp.

Bùi Thục Anh nói:

- Chuyện này có gì không đúng? Người đã quên vài ngày trước Ngõa Cương tặc xâm phạm biên giới thiếu chút nữa thì công phá Huỳnh Dương, huyện lệnh cũng lo lắng có bọn cướp quấy rối Cửng huyện cho nên mới hạ lệnh trưng binh mà thôi.

- Không đúng

Lý Ngôn Khánh lắc đầu nói:

- Nếu như trưng binh thì phải báo cáo một tiếng với quận phủ.

- Nhưng hôm qua Phòng đại ca phái người gửi thư với tiểu chất nghe khẩu khí thì quận Huỳnh Dương binh lực hư không, cũng không có nửa điểm tin tức của Cửng huyện, tin tức huyện lệnh tự tiện đề cao thuế má cũng không bình thường khiến tiểu chất cảm thấy rất băn khoăn.

- Người đó lo buồn vô cớ rồi.

Bùi Thục Anh mặt mày giãn ra mà cười nói:

- Cửng huyện ở sông Lạc phía đông là Huỳnh Dương, phía Tây là Lạc Dương, phía nam có Dĩnh Hà, làm sao có thể xảy ra chuyện gì? Chớ quên rằng lưu thủ Hà Nam là Cung Tử Cái cũng có thói quen chinh chiến, kinh nghiệm sa trường rất nhiều, là danh tướng Tuy thất đương thời, Hồ Lao quan thủ bị Bùi Hoảng Sách là tộc thúc của ta, nếu có chuyện gì thì đã thông báo với ta rồi.

Tuy nhiên trong lòng Lý Ngôn Khánh vẫn cảm thấy nặng trĩu và áp lực.

- Nếu không thì như vậy tiểu chất tới núi Tung sơn triệu hồi người trở lại, dù sao ở nhà phòng sự cũng không ít, không cần phải chen chúc.

- Dù sao cẩn thận thêm một chút cũng an toàn thêm một chút.

- Tiểu Niệm người lập tức báo với Thẩm Quang cho hắn phái người lên Tung sơn mệnh cho Tạ An Dân và Đổng Sĩ Hùng dẫn nhân mã về, đúng rồi người tới Phách Cốc ỗ nói với Đàm Tông đại sư, Kim Vồng Kinh đã sao chép xong mong ông ta tới lấy.

Ngôn Hồ ở lại Cửng huyện một tháng rồi cáo từ rời đi.

Bất luận là Ngôn Khánh cũng tốt, Ngôn Hồ cũng thế, đều cho rằng hiện tại không phải là lúc làm rõ quen hệ, hiện tại chỉ có Trịnh Thế An và Đậu phu nhân là nhận ra Ngôn Hồ Đậu Phu nhân thì chắc chắn không nói ra.

Tiểu Niệm đáp ứng rồi quay người đi truyền tin.

Chưa đợi nàng đi ra khỏi lương đình, Thẩm Quang đã mang theo Mã Tam Bảo dọc theo hoa viên đi vào trong lương đình.

Mã Tam Bảo vừa tới lương đình đã quỳ một chân xuống đất run giọng nói:

- Công tử chuyện lớn không hay rồi, công tử mang tiền mua lương câu ở Kim Thành ba mươi con không hiểu tại sao lại bị sai dịch huyện nha ngăn lại, nói là ba mươi thớt lương câu kia toàn bộ bị tịch thu.

Nguyên Hồ Vệ là đội ngũ mà có sức chiến đấu ghê gớm nhất bọn họ từ trong núi thây biển máu Cao Ly chém giết mà ra, vô cùng ác liệt, cho nên đối với Lý Ngôn Khánh vô cùng tin phục, kỷ luật nghiêm minh trung thành và tận tâm.

Hơn nữa bọn họ còn có kinh nghiệm, phối hợp ăn ý.

Hộ vệ trong nhà của Lý Ngôn Khánh có chừng một trăm người.

Nhưng trong mắt hần một trăm hộ vệ này không thể nào so sánh được với đội ngũ hộ vệ kia.

Cho nên hộ vệ phải được trang bị tốt nhất.

Chiến mã bình thường không xứng với hộ vệ cho nên hần đã sai Mã Tam Bảo tới Kim Thành quận chọn lựa kỹ càng ba mươi thốt đại uyển, những con ngựa này tuy không thể nói là ngày đi nghìn dặm nhưng đều là cực phẩm.

Dù sao những loại thần tuần trời sinh như Ngọc Đề Tuần cũng không dễ đạt được.

tinhlinh2

391. Chương 77:đòi Ngựa.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Chương 77:Đòi ngựa.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Ba mươi thốt đại uyển lương câu này đã hao tổn gần hai vạn quan của Lý Ngôn Khánh, với số tiền này có thể mua tới hai trăm con chiến mã bình thường, điều này cho thấy ba mươi con lương câu này thần tuần dị thường thế nào.

- Người xác định là sai dịch của huyện phủ?

- Chắc chắn?

- Bọn họ dựa vào đâu mà trưng thu chiến mã của ta?

- Những sai dịch kia nói đây là mệnh lệnh của huyện lệnh, hình như là chiêu mộ binh lính gì đó? Thuộc hạ còn cãi lại vài câu nhưng những người kia không thèm để ý.

Mã Tam Bảo lộ ra vẻ ủy khuất hồi bẩm Lý Ngôn Khánh.

Đối với người này Lý Ngôn Khánh vô cùng hài lòng, dù sao trước đây khi hần không có ở nhà, Trịnh Thế An tuổi già sức yếu Mao Tiểu Niệm lại là nữ tử một phen khó chống, đại đa số thời điểm đều là do Mã Tam Bảo ở bên ngoài bôn ba, thậm chí lúc Trịnh Thế An bị bắt, Mã Tam Bảo vẫn trung thành vô cùng.

Lúc trước Lý Uyên phái người này tới cho Lý Ngôn Khánh hần còn cố kỵ, đó là bởi vì hần không biết quan hệ của mình với Lý gia.

Trong nhà của mình có nhiều thêm một người cho nên Lý Ngôn Khánh nghĩ rằng Lý gia phái hần tới để giám thị mình.

Tuy nhiên hiện tại hần đối với Mã Tam Bảo thì tin tưởng hơn rất nhiều, Mã Tam Bảo hần là do Lý Cơ thỉnh cầu Lý Uyên đưa tới, hần làm việc tận lực khiến cho Lý Ngôn Khánh ngày càng tín nhiệm.

- Tam Bảo, người xuống phía dưới nghỉ ngơi, chuyện này ta sẽ có chủ trương.

- Vâng.

- Còn nữa gần đây trong nhà bề bộn nhiều chuyện lão Thẩm chưa hẳn có thể để ý tới, người giúp hẳn chiếu cố một chút, gánh vác một phần sự tình.

Ngụ ý nói: Thẩm Quang tuy là quản gia nhưng trên đại thể người có thể giúp đỡ, Thẩm Quang cũng không hỏi đến quá nhiều, điều này thừa nhận địa vị của Mã Tam Bảo trong nhà là nhị quản gia, nhưng trên thực tế đã gánh lấy trách nhiệm của đại quản gia, Mã Tam Bảo mừng rỡ mà khom người cảm tạ.

Những năm nay Lý Ngôn Khánh mặc dù dùng hẳn nhưng phần lớn để hẳn làm chân chạy.

Mã Tam Bảo từ Lý gia đi ra khiến cho Lý Ngôn Khánh không tín nhiệm, thân phận của hẳn ở trong nhà vô cùng xấu hổ, hiện tại Lý Ngôn Khánh đã đồng ý hẳn tin rằng từ nay về sau Lý Ngôn Khánh đã coi hẳn là thân tín, loại cảm giác này giống như là con dâu trở thành bà chủ vậy. Cho dù hiện tại là nhị quản gia, Mã Tam Bảo cũng vô cùng vui mừng.

Dù sao mấy năm nay vất vả làm việc cũng không uổng phí.

Mã Tam Bảo đi xuống còn Thẩm Quang thì ở lại.

Ngôn Khánh bảo hẳn ngồi xuống sau đó nói với Bùi Thục Anh:

- Vị Trương huyện lệnh này xem ra có điểm kỳ quái.

Huyện lệnh Cửng huyện họ Trương xuất thân trọc quan đối với Lý Ngôn Khánh vô cùng khách khí, lúc trước Lý Ngôn Khánh bị thương hẳn còn tới nhà thăm, nhưng không hiểu tại sao hiện tại trong nháy mắt đã chuyển biến thái độ.

Bùi Thục Anh suy nghĩ một lát:

- Bằng không ta đi tới huyện nha báo kiến Trương huyện lệnh một phen.

Ngôn Khánh nghĩ nghĩ:

- Nếu như cô cô xuất mã thì có thể nhìn ra ẩn tình.

Nhân vật lớn ở trong phủ của Lý Ngôn Khánh cũng không có nhiều, cũng chỉ có Bùi Thục Anh, cho dù Thẩm Quang ở Cao Ly lập nhiều chiến công nhưng Trương huyện lệnh cũng chưa chắc để ý tới hẳn, hẳn dám thu chiến mã của Lý Ngôn Khánh cho thấy sau lưng hẳn nhất định có bối cảnh.

Trương huyện lệnh này xem ra là một người thú vị, nhìn sắc trời Bùi Thục Anh lập tức sai người chuẩn bị xe ngựa tiến về huyện nha.

Ngôn Khánh cũng không có nửa điểm thư giãn, Bùi Thục Anh vừa đi hẳn liền dặn dò Thẩm Quang;

- Thẩm Quang từ giờ trở đi tăng cường đề phòng trong phủ.

- Lập tức phái người tới Phách Cốc ở mời Đàm Tông đại sư tới đây nói là trong nhà có thể gặp chuyện không may.

Thẩm Quang ít nhiều cũng nhìn ra ẩn tình bên trong.

Ngôn Khánh cùng với Đàm Tông chắc chắn có quan hệ không muốn người ngoài biết.

Tuy nhiên hẳn là gia thần cho nên sẽ không hỏi thăm. Thẩm Quang đáp ứng một tiếng rồi lập tức quay người rời đi, bằng vào hiểu biết của mình với Lý Ngôn Khánh, hẳn biết Lý Ngôn Khánh nhất định không bắn tên không đích, có lẽ lần này Cửng huyện thật sự có nhiều loạn.

- Thiếu gia có chuyện gì không hay sao?

Mao Tiểu Niệm lo lắng mà hỏi thăm.

Ngôn Khánh cười cười đột nhiên nói:

- Tiểu Niệm công phu mà Đóa Đóa dạy cho người hiện tại còn luyện tập không?

- Đương nhiên là còn luyện tập.

- Tốt lắm từ giờ trở đi người mang theo Tế Yếu và Tứ Nhân canh giữ ở hậu viên lại để cho Đại Chuyết gia gia và Hồ gia gia ở trong phòng lão thái gia.

- Thiếu gia thiếu gia làm cho tiểu nữ lo lắng rồi.

Ngôn Khánh nói:

- Không có gì phải lo lắng, chúng ta chỉ lo tai họa trước mà thôi.

Mao Tiểu Niệm đáp ứng sau đó vội vàng rời đi, một lúc sau Hùng Khoát Hải và Hám Lăng cùng nhau đi tới phụ trách bảo hộ Lý Ngôn Khánh trong lương đình.

Ngôn Khánh lẻ loi trơ trọi ở trong lương đình nhìn hoa sen nở rộ mà ngơ ngác xuất thần.

- A Lăng, lấy giấy bút tới đây.

Hám Lăng nghe được lập tức mang giấy mực tới cho Lý Ngôn Khánh, Lý Ngôn Khánh viết hai phong thư lại để cho Hám Lăng tìm hai huynh đệ Đổng Sĩ Kiệt và Đổng Sĩ Anh tới.

- Một phong thư mang tới Huỳnh Dương, bí mật giao cho Phòng Kiều Phòng Tư Mã, một phong thư khác thì mang tới Quản thành, giao cho Từ huyện úy.

Hắn phân biệt giao phó cho hai người dẫn dò một phen. Đổng Sĩ Kiệt và Đổng Sĩ Anh cất kỹ thư lên đường khởi hành sau khi sắp xếp thỏa đáng Lý Ngôn Khánh thở ra một hơi nhẹ nhõm, hắn không biết những bố trí này có hữu dụng không nhưng đề phòng một chút vẫn là chuyện tốt.

- Đại ca có chuyện gì vậy?

Hùng Khoát Hải đi tới lương đình kinh ngạc hỏi Lý Ngôn Khánh.

- Đại hắc tử, đệ gần đây có thanh nhàn không?

Hùng Khoát Hải cười hắc hắc nói:

- Gần đây đệ rất rảnh rỗi, nhớ lại trước kia theo đại ca tới Cao Ly chém giết thật là thống khoái hiện tại vô sự để làm.... hắc hắc đệ đang muốn định mấy ngày sau cùng gia gia lên núi để giãn gân cốt.

Ở trong núi của Hùng Đại Chuyết có một tòa thiết lô.

Ngôn Khánh cười to ha hả:

- Đại hắc tử không cần lên nói nói không chừng vài ngày nữa đệ lại có việc để làm.

- Nếu thật có việc để làm thì hay quá.

Hùng Khoát Hải gãi gãi đầu nở ra nụ cười ngu ngơ.

Sau giờ Ngọ Mã Tam Bảo tiến lên cầu kiến:

- Công tử ở bên ngoài có người cầu kiến.

- Ai vậy?

Lý Ngôn Khánh đang lau ngân tiên nghe vậy thì khẽ giật mình

- Là người nào?

- Nhìn thì có vẻ là người trong nha môn, tuy bọn họ đều cải trang, nhưng thuộc hạ vẫn phát hiện.

- Còn nữa vừa rồi thuộc hạ đụng phải tả binh tào.

- Thần thái của hắn rất phức tạp thuộc hạ hỏi hắn rất ập úng, nói rằng ở cửa thành cần tăng nhân thủ nên đi qua.

- Thiếu gia tình huống này thật không bình thường.

Ngôn Khánh khẽ nhíu lông mày lại.

- Bù chân nhân đi huyện nha đã bao lâu rồi?

- Đã hơn một canh giờ.

tinhlinh2

392. Chương 78: Trương Huyện Lệnh.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 78: Trương huyện lệnh.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Hơn một canh giờ vẫn chưa quay trở về, với thân phận của Bùi Thục Anh tuyệt đối không thể nào đi lâu như vậy. Thục Anh và Trương huyện lệnh có gì mà nói lâu như vậy, chẳng lẽ Trương huyện lệnh giam nàg lại?

Trương huyện lệnh đến tột cùng là muốn làm gì?

- Tam Bảo người lập tức phái người cùng ta tới huyện lệnh.

Ở phương diện này Thẩm Quang đúng là không sánh được với Mã Tam Bảo, Mã Tam Bảo sinh trưởng ở trong đại gia tộc có một trực giác cao hơn so với Thẩm Quang, hẳn có thể nhìn thấy vấn đề ở bên trong.

Buổi chiều Lý Ngôn Khánh đi thăm Trịnh Thế An.

Biểu hiện của Trịnh Thế An vẫn còn tốt, cười nói đặc biệt nhẹ nhõm chỉ trừ thể cốt yếu ợt, nói chuyện một lúc là cảm thấy mệt mỏi.

Ngôn Khánh hầu hạ Trịnh Thế An nghỉ ngơi rồi mới kéo Hùng Đại Chuy và Vương Chính qua bên cạnh.

- Đại Chuy gia gia, lão hồ gia gia.... hôm nay chỉ sợ có chuyện phát sinh.

- Hai người hãy thủ ở trong phòng không được hành động thiếu suy nghĩ chuyện bên ngoài sẽ do tiểu tử sắp xếp thỏa đáng hai người không cần phải lo lắng.

- Ngôn Khánh đã xảy ra chuyện gì?

Wương Chính và Hùng Đại Chuy hơi bận tâm.

- Không có chuyện gì đâu, chẳng qua là có một đám người làm rộn lên mà thôi.

Ngôn Khánh nói nhẹ nhàng khiến cho Hùng Đại Chuy và Vương Chính yên tâm không ít.

Về phần là chuyện gì thì Vương Chính và Hùng Đại Chuy cũng không hỏi.

Nhìn hai lão nhân xanh xao cảm giác của Lý Ngôn Khánh càng trở nên trầm trọng.

Đến chạng vạng tối Bùi Thục Anh vẫn chưa trở về.

Ngôn Khánh bắt đầu cảm thấy lo lắng, theo tin tức bên kia của Mã Tam Bảo bên kia thì hẳn cảm thấy kỳ quái, cửa thành Cung huyện bình thường đến tối mới đóng vậy mà hiện tại tại sao lại đóng lại rồi, vậy không phải nói nội thành có chuyện không may hay sao.

Ngôn Khánh càng cảm thấy chuyện này càng ngày càng phức tạp.

- Lập tức nói người chuẩn bị xe đưa ta tới huyện nhan.

Mã Tam Bảo liền xuống dưới sắp xếp, Ngôn Khánh thì đưa tay gọi Thẩm Quang tới.

Hắn ở bên tai Thẩm Quang thấp giọng phân phó vài câu Thẩm Quang biến sắc rồi gật nhẹ đầu.

Ngôn Khánh thay đổi một bộ áo bào màu trắng cất bước ra khỏi phòng.

- Đại hắc tử, đánh xe cho ta.

Hắn gọi Hùng Khoát Hải, sau đó gọi Tô Liệt và Hám Lăng tới:

- Ta hiện tại cần phải đi ra ngoài một phen, chuyện trong nhà giao cho các người phụ trách.

A Lăng người nghe lão Tô nói không được tự tiện hành động.

Tô Liệt và Hám Lăng đều chấp tay tuân mệnh.

Xe ngựa chuẩn bị thỏa đáng rồi, Ngôn Khánh liền leo lên trên đó.

Hùng Khoát Hải đánh xe, Mã Tam Bảo thì đi theo rồi rời khỏi môn phủ, Ngôn Khánh theo cửa sổ xe nhìn ra ngoài thì thấy người đi đường vô cùng thưa thớt.

Thỉnh thoảng còn nhìn thấy hương dūng, tuy không ngăn cản xe ngựa nhưng có vẻ cảnh giác.

Không biết tình huống của cô cô thế nào.

Lý Ngôn Khánh cũng biết Trương huyện lệnh cho dù gan to bằng trời cũng không làm khó Bùi Thực Anh. Hắn trầm ngâm không nói suy tư đủ loại khả năng, bất giác xe ngựa đã tới ngoài nha môn của huyện phủ, Mã Tam Bảo nhanh chóng bước lên hai bước trên thềm cửa.

- Người nào?

- Ta chính là quân sự của Lý phủ, mau thông báo cho Trương huyện lệnh là có Lý công tử cầu kiến.

Người sai vật này nhú mào, lạnh lùng nói:

- Cái gì là Lý công tử, ta chưa từng nghe nói huyện lệnh lão gia nói qua, hiện tại lão gia đang có chuyện quan trọng không gặp bất cứ ai.

Nói xong hắn xô Mã Tam Bảo một cái.

- Mau lăn đi không ta sẽ bắt người lại.

Ngôn Khánh ở trong xe nghe vậy liền biến sắc mặt.

- Một tên sai vật mà cũng hung hăng như vậy, đại hắc tử mở đường.

Hùng Khoát Hải lập tức thả người xuống xe, cũng chưa đợi người sai vật kia có phản ứng hắn đã lao tới nắm lấy cổ áo của gã kia, đằng đằng sát khí nói:

- Công tử nhà ta tung hoành Cao ly, muốn tới chỗ nào thì tới chỗ đó, người dám ngăn cản đường đi của công tử sao? Cút ngay cho ta.

Tay của hắn dùng lực khiến cho người kia phải le lười ra.

Đúng lúc này Mã Tam Bảo đỡ Lý Ngôn Khánh xuống xe, chợt nghe Lý Ngôn Khánh nói:

- Đại hắc tử, giáo huấn hắn một chút là được đừng làm ảnh hưởng tới tính mạng của hắn.

- Dạ biết.

Hùng Khoát Hải nói xong vươn cánh tay ra, ném về phía bên ngoài.

Tên sai vật kia ngã xuống bậc thang, tên sai vật kia liền thốt lên tiếng kêu thảm thiết.

- Có ai không, có người làm loạn.

Người sai vật lập tức lớn tiếng gọi.

Ở trong huyện nha lập tức ào ào đi ra mười tên sai dịch.

Lý Ngôn Khánh cả giận nói:

- Ta cũng không tin ta có thể tung hoành trong mười vạn quân Cao Ly mà đến nhà mình lại bị làm khó.

- Đại hắc tử mở đường, chỉ cần không làm ảnh hưởng tính mạng của bọn chúng là được.

Hùng Khoát Hải này là ai?

Hắn đường đường là tử diện thiên vương, trời sinh thần lực nghe thấy Lý Ngôn Khánh hạ lệnh, hắn cũng không hề cố kỵ mà lao lên phía trước.

Ngôn Khánh lạnh lùng nói:

- Trương huyện lệnh, người muốn ta giết người thì mới ra phải không?

Tên sai dịch kia bị đánh cho mặt mũi bầm dập, khóc thét không ngớt, lúc này bỗng nhiên một nam tử trung niên đi tới, nhìn thấy cảnh tượng này thì vô cùng phẫn nộ.

- Lý công tử, người thật to gan.

- Trương huyện lệnh Lý mỗ gan to thế nào huyện lệnh không có tư cách phán xét.

- Trương huyện lệnh, chúng ta là người sáng mắt không làm chuyện mờ ám, Lý mỗ hôm nay đến đây là muốn hỏi một câu huyện lệnh tại sao lại trưng thu ngựa mà ta tốn vạn kim để mua sắm?

Trương huyện lệnh nói:

- Lý công tử ta niệm tình người chinh phạt Liêu Đông là công thần cho nên không tranh cãi với người.

- Thu ngựa của người là do triều đình trưng dụng, bốn huyện không cần phải giải thích, lúc này không được dây dưa nếu không đừng trách bốn huyện khách khí.

- Triều đình trưng dụng.

Ngôn Khánh hắc hắc cười lạnh:

- Không biết triều đình trong miệng của Trương huyện lệnh là triều đình nào?

- Lời nói này của người là ý gì?

Sắc mặt của Trương huyện lệnh trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này ở trên đường vắng vẻ, nhiều hương dũng đi qua nhìn lướt qua Lý Ngôn Khánh, không hề sợ hãi.

Hắn nhìn Trương huyện lệnh mà nói:

- Lý mỗ nói gì, huyện lệnh lão gia trong lòng biết rõ, ta chỉ hỏi ông một câu, ngựa của ta ông có trả hay không?

- Lý Ngôn Khánh người quá ngông cuồng rồi.

Trương huyện lệnh giận tím mặt:

- Nơi này là Cửng huyện không phải là Cao Ly, người muốn giương oai thì chọn sai nơi rồi.

Ngôn Khánh nói:

- Ta muốn giương oai, người muốn thế nào?

Trương huyện lệnh nói:

- Người muốn chết thì ta sẽ thành toàn cho người... người đâu đem hắn bắt lấy.

- Ta muốn nhìn xem ai dám động tay.

Ngôn Khánh cùng với Trương huyện lệnh cương với nhau không ai chịu nhượng bộ.

Đúng lúc này chỉ thấy trong huyện nha truyền tới thanh âm lạnh lùng.

- Trương huyện lệnh người muốn bắt ai?

tinhlinh2

393. Chương 79: Phản Loạn.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 79: Phản loạn.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trương huyện lệnh quay đầu lại sắc mặt trở nên trắng bệch.

Ở trong huyện nha bay ra mười sai dịch.

Tuy nhiên bộ dạng của bọn chúng rất chật vật, giống như gặp quỷ vậy. sau đó từ bên trong đi ra một nam một nữ, người nam cầm tử mẫu đao, trên đao tràn đầy máu tươi.

Tuy nhiên sắc mặt của hắn rất bình tĩnh giống như những việc xung quanh đều không liên quan tới hắn.

Bùi Thục Anh đi sát phía sau hắn, trung niên nam tử này nhìn thấy Lý Ngôn Khánh thì ngậy ngẩn cả người. Hóa ra trung niên nam tử này nhận thức hắn, hơn nữa quan hệ vô cùng mật thiết, chính là Kinh Đường tứ gia, dân bộ thượng thư Đại Tù, Trịnh Thiện Quả.

Trịnh Thiện Quả khí sắc không tốt lắm, khuôn mặt cũng hơi trắng ra.

Mà Bùi Thục Anh thì sương lạnh, một câu cũng không nói ra.

Trương huyện lệnh nói:

- Các người... ai bảo các người để bọn họ đi ra.

Mã Tam Bảo cùng với Lý Ngôn Khánh đang đứng ở bậc cửa, đột nhiên Lý Ngôn Khánh đẩy Mã Tam Bảo ra đánh về phía Trương huyện lệnh, một gã sai dịch ở bên cạnh phát hiện kịp thời liền quát to một tiếng, múa đao ngăn Lý Ngôn Khánh lại, ở trong mắt của hắn Lý Ngôn Khánh tay không tác sát thì không đáng ngại, chỉ thấy Lý Ngôn Khánh trong nháy mắt xuất ra một đạo hàn quang.

Tên sai dịch này cũng luyện võ, lấy đao ngăn lại, tuy thân thủ của hắn không kém, nhưng chưa đáng để vào mắt của Lý Ngôn Khánh.

Chỉ nghe một tiếng hét thảm, huyết quang bắn ra, hàn quang kia biến mất, một đầu người đã rớt xuống mặt đất, máu tươi phun lên trên người của Trương huyện lệnh, sau đó một bảo kiếm sáng loáng đã đặt lên trên cổ của hắn.

Ngôn Khánh ho nhẹ hai tiếng:

- Trương huyện lệnh bây giờ ông còn muốn bắt ta sao?

Biến cố bất thành linh khiến cho hai người Bùi Thục Anh và Trịnh Thiện Quả cũng phải kinh ngạc nhìn trân trân.

- Người...

Trương huyện lệnh bị bảo kiếm kề sát, khí thế hung hăng lúc này đã biến mất không còn gì.

Ngôn Khánh khẽ cười nói:

- Huyện lệnh có phải cảm thấy kỳ quái tại sao ta không cần người diu đỡ không? Trách không được ba ngày trước huyện lệnh còn tới bái phỏng hóa ra là muốn xem ta đã bình phục chưa? Ha ha thật không có ý tứ, ta mười ngày trước đã bình phục lại.

- Chỉ là tính tình của ta lười nhác không muốn dây dưa với người ngoài cho nên mới mượn cớ thương thể chưa bình phục lại để cho huyện lệnh thất vọng rồi.

- Lý Ngôn Khánh, người đừng càn rỡ, đây là huyện nha, người dám giết mệnh quan triều đình sao?

- Phì.

Trịnh Thiện Quả đột nhiên cả giận nói:

- Người là một tên loạn thần tặc tử mà cũng dám nói là mệnh quan triều đình, Ngôn Khánh đừng buông tha cho hắn, hắn là muốn tạo phản.

- Tạo phản?

Lý Ngôn Khánh thu hồi thanh kiếm trên cổ của Trương huyện lệnh mà từ từ lui về phía sau.

Nhuễn kiếm trong tay của hắn chính là Long Hoàn kiếm, vốn tặng cho Thảm Quang nhưng lần này hắn ý thức thấy tình huống không ổn nên mượn cầm đi.

Ở trong Cửng huyện, binh mã điều động, Trương huyện lệnh trưng thu ngựa của hắn, Bùi Thục Anh đến đòi lại không quay trở lại, đủ loại dấu hiệu điều này cho thấy Cửng huyện đã phát sinh đại sự, Bùi Thục Anh không phải không muốn về mà là bị huyện lệnh giam ở trong huyện nha.

Cho nên Ngôn Khánh mang theo Hùng Khoát Hải đi tới huyện nha, hấp dẫn sự chú ý để Thảm Quang mang theo một thân võ nghệ lên vào hậu trạch.

Vốn tưởng rằng cứu được Bùi Thục Anh thôi không ngờ còn cứu được cả Trịnh Thiện Quả.

Bùi Thục Anh nói:

- Ngôn Khánh, tên cầu quan này cấu kết với Dương Huyền Cẩm, có ý đồ tạo phản, Trịnh đại ca tình cờ phát hiện được chứng cứ phạm tội của hắn nên bị giam ở trong huyện nha, Dương Huyền Cẩm sắp khởi binh tên Cầu quan này một là không làm, hai là làm thì không thôi hắn ta ở Cửng huyện hưởng ứng.

Ta đến đòi chiến mã không ngờ lại bị hắn giữ lại.

Nếu như không có Thảm Quang đến đây cứu giúp thì đã bị tên cầu quan này giam lại.

Trương huyện lệnh ánh mắt đảo tròn đột nhiên quát lớn:

- Mọi người đừng nghe bọn chúng hồ ngôn loạn ngữ, đây là nghịch tặc, mau giết chúng đi.

Ngôn Khánh trở tay tát vào mặt của Trương huyện lệnh:

- Cầu quan người có tin là ta giết người không.

Lợi kiếm đã khê xé rách làn da của Trương huyện lệnh máu tươi ứa ra, khiến cho Trương huyện lệnh phải ngậm miệng lại.

- Tất cả mọi người đều buông binh khí xuống.

- Niệm mọi người bị hắn lừa gạt ta sẽ bỏ qua chuyện cũ nếu như chấp mê bất ngộ theo cầu quan mưu nghịch thì sẽ bị tru di cửu tộc.

Mã Tam Bảo nhặt một cây thiết thương lên, ngăn ở trước cổng chính, nghiêm nghị hô lên, những hương dũng kia cũng chỉ nghe theo binh lính mà hưởng ứng cũng không biết rõ đây là chuyện gì.

Một bên là huyện lệnh quan phụ mẫu, một bên là quý tộc danh sĩ, nên tin người nào?

Đúng lúc này tả binh tào dẫn người chạy tới nhìn thấy tình huống này giật mình sau đó liền minh bạch, nghiêm nghị quát:

- Lý Ngôn Khánh người công nhiên bắt huyện lệnh lão gia, chẳng lẽ là muốn tạo phản? Mọi người không nên tin hắn, hắn chính là phản tặc.

- Lý Ngôn Khánh không được triều đình phong thưởng nên bất mãn.

- Huyện lệnh lão gia phát hiện ra ý đồ của hắn cho nên trưng thu ngựa của hắn, hiện tại hắn lại uy hiếp huyện lệnh lão gia. Ai cứu được lão gia giết Lý Ngôn Khánh ta thưởng mười lượng vàng.

Những hương dũng kia không phân biệt được thật giả nghe binh tào nói vậy không khỏi tin là thật.

Ngôn Khánh biến sắc:

- Tả binh tào, người có muốn Trương huyện lệnh sống không?
- Ha ha Trương huyện lệnh cống hiến vì triều đình ông ấy dù chết rồi cũng có thể quang đại chôn cất.

Một câu nói này khiến cho sắc mặt của Trương huyện lệnh trở nên trắng bệch.

- Tả Hiếu Cơ, người đúng là đồ vong ơn phụ nghĩa... Mọi người đừng hành động bậy bạ, Tả Hiếu Cơ mới là phản tặc.

Loại tròng diện này khiến cho đám hương dũng không biết phải làm thế nào.

Tại sao tất cả lại biến thành loạn đảng?

Tả binh tào lộ vẻ dữ tợn:

- Mọi người không cần phải do dự, đại quân triều đình đã nhận được tin tức, sẽ nhanh chóng tới đây.
- Đừng nghe hấn hồ ngôn loạn ngữ, quan quân hiện nay không ở trong thành, Tả Hiếu Cơ mới là phản tặc.

Đám hương dũng nhìn nhau, tất cả đều không biết phải làm sao.

Ngôn Khánh thấy cục diện trở nên hỗn loạn vô cùng, lòng mảy mẩn liền nhú lại, trong lòng lấy ra một hỏa pháo đưa cho Thẩm Quang.

- Thẩm Quang mệnh cho Tô Liệt xuất kích.

Thẩm Quang tiếp nhận quả pháo, đốt vào kíp nổ.

Chỉ nghe ầm một tiếng vang lên, một luồng lửa phóng lên trên trời.

Đám hương dũng nhìn thấy cảnh tượng này thì khuôn mặt trở nên mờ mịt.

Tả Hiếu Cơ cũng ý thức được sự tình không ổn, hấn vội vàng kéo thân tín chạy ra huyện nha, Hùng Khoát Hải đứng ở cửa ra vào, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, liền nắm lấy hai tòa thạch sư ở cổng, hét lớn một tiếng hai tên nha dịch không kịp trốn tránh, bị thạch sư nghìn cân đập trúng thân thể.

Chỉ nhoáng một cái, hai người đã biến thành hai mảnh huyết nhục.

Những người khác nhìn thấy cảnh tượng vậy thì hít vào một hơi.

tinhlinh2

394. Chương 80: Chiếm Huyện Phủ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 80: Chiếm huyện phủ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ai muốn tìm cái chết?

Hùng Khoát Hải đứng ở trước cửa phủ, lông đen ở trước ngực, mắt hổ trợn trừng lên, dữ tợn đáng sợ, khiến cho người ta thở cũng không dám. Cùng lúc đó Thẩm Quang đem hai tên đánh lên chém té xuống đất, máu tươi bắn lên trên người, lộ ra sát khí đằng đằng.

Ngôn Khánh đem Trương huyện lệnh tới bên cạnh Mã Tam Bảo, sau đó đưa Long Hoàn Kiếm cho hấn.

Hắn cầm lấy một cây đại thương chìa lên trên cổ họng của Trương huyện lệnh, vừa định mở miệng thì nghe Tả Hiếu Cơ hét lớn:

- Các huynh đệ đừng vội nghe tên phản tặc này nói, mau ra tay, chỉ cần giết chết Lý Ngôn Khánh là cứu được huyện lệnh lão gia ra, mau giết chết hắn.

- Ta xem ai dám động vào công tử?

Đúng lúc này một loạt vó ngựa vang lên.

Một đội thiết kỵ từ xa xuất hiện, người đi đầu chính là Tô Liệt Tô Định Phương, chỉ thấy hắn dương cung cài tên, nhắm thẳng vào Tả Hiếu Cơ.

Tả Hiếu Cơ sợ vô cùng, hắn quên lúc này đang ở trên ngựa, phịch một tiếng té xuống mặt đất.

Hắn ngã xuống đất khiến cho đám hương dưng vốn bối rối không biết ai xấu ai tốt liền nghĩ thầm chẳng lẽ Tả Hiếu Cơ trúng tên rồi sao? Đám hương dưng nhất thời rối loạn, mười hai hồ vệ giống như vũ bão, mở ra một con đường.

Tả Hiếu Cơ từ mặt đất mà đứng lên, chuẩn bị cưỡi ngựa thì Tô Liệt đã cầm lấy một cây đại thương, đánh vào người hắn, đem Tả Hiếu Cơ ngã xuống mặt đất.

- Ai dám phản kháng giết bất luận tội.

Tô Liệt đem mũi thương đặt lên trên ngực của Tả Hiếu Cơ, oai phong lẫm lẫm đằng đằng sát khí.

Đôi mắt của hắn lóng lánh nhìn về bốn phía, nhìn thấy Tô Liệt hung dữ như vậy nguyên một đám vứt bỏ khí giới, mà ngồi xuống.

- Ngôn Khánh, người lập tức tiến về Hồ Lao quan, báo cho Bùi Hoàng Sách tướng quân biết Dương Huyền Cẩm tạo phản.

Lý Ngôn Khánh còn chưa hiểu thế nào:

- Tứ... lão gia chuyện này là thế nào? Cũng huyện rồi cuộc xảy ra điều gì?

Lý Ngôn Khánh đã có thói quen gọi Trịnh Thiện Quả là tứ thúc nhưng nhớ lại mình không còn là người của Trịnh gia nữa liền đổi cách xưng hô.

Trịnh Thiện Quả sao không nghe được sự ảo diệu trong đó hắn cũng chỉ có thể đắng chát mà cười cười.

Trịnh gia chung quy vô phúc lại bỏ qua một người tốt....

Hắn nghiêm nghị nói:

- Trương huyện lệnh này vốn là môn hạ đệ tử của ta, không ngờ ta mới từ chức hắn đã thay đổi thái độ với ta.

Sau thanh minh, ta ở Huỳnh Dương cũng rảnh rồi nên chuẩn bị trở về Lạc Dương, đi ngang qua Cửng huyện, vào thăm hắn ai ngờ phát hiện ra tên tặc tử này.

Ta muốn bẩm báo với triều đình ai ngờ bị hắn phát hiện, đem ta nhốt vào trong phủ may mà tên tặc tử này còn có chút lương tâm, chưa hại tính mạng của ta nếu không thì xong mạng ta rồi.

Trịnh Thiện Quả giải thích một phen khiến cho Lý Ngôn Khánh bình tĩnh đại ngộ.

Dương Huyền Cẩm thực sự tạo phản sao?

Trong lòng hắn thầm thở dài một tiếng, có một số chuyện hắn không thể cải biến, Lý Ngôn Khánh vừa muốn mở miệng, lại nghe Tả Hiếu Cơ nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Các người đừng vội đắc ý, chủ công của ta đã khởi sự rồi sắp tới ít ngày sẽ vượt qua sông, đi thẳng tới Lạc Dương, ta nói thật cho các người biết, Huỳnh Dương đã trở thành vật trong tay của chúa công các người nếu như biết tiến biết퇴 thì hiện tại đầu hàng, còn không sẽ bị chém đầu.

Tả Hiếu Cơ này xem ra biết không ít chuyện.

Lại liên hệ với việc Trương huyện lệnh điều động đội ngũ, khống chế Cửng huyện cho thấy những lời này không phải là đe dọa.

Ngôn Khánh nhìn qua Trịnh Thiện Quả và Bùi Thục Anh, trong mắt cả hai đều hiện ra vẻ lo lắng. Huỳnh Dương là vật trong lòng bàn tay, khẩu khí thật lớn.

- Thẩm Quang, mau mời Trương huyện lệnh trở về.

Ngôn Khánh trầm ngâm một lát rồi phân phó:

- Mã Tam Bảo, người cùng với Tô Liệt trông coi tù binh, ai gây náo loạn lập tức giết chết, không cần hỏi bầm.

- Ngôn Khánh, người định thế nào?

Bùi Thục Anh thấp giọng hỏi.

Lý Ngôn Khánh người cười khẽ vỗ vào mu bàn tay của Bùi Thục Anh, sau đó nói với Trịnh Thiện Quả:

- Trịnh lão gia, xin lão gia trở về Huỳnh Dương trước.

Đi qua quản thành, xin mật lệnh với Thôi lão gia, mong Thôi lão gia trợ giúp, còn có Từ Thế Tích là huyện úy ở Quản Thành nữa, người này là kỳ tài hiện nay, binh pháp xuất chúng, lão gia xin hãy thông báo với hắn một tiếng, ở đây có đai lưng ngọc tùy thân của ta, huyện úy nhìn thấy chắc chắn sẽ nghe ngài điều khiển.

Ngôn Khánh nói xong gỡ đai lưng xuống đưa cho Trịnh Thiện Quả.

Đai lưng này cũng là kỷ vật mà Lý Cơ tặng cho hắn, nó đúng là vật chứng minh tốt nhất.

Trịnh Thiện Quả tiếp nhận đai lưng, nhin không được mà hỏi:

- Ngôn Khánh, vậy chuyện ở Cửng huyện?

Ngôn Khánh cười cười:

- Nếu như Huỳnh Dương vô sự, thì Cửng huyện tự nhiên vô sự, ha ha, tả binh tào nói ngày mai ta sẽ bị giết, không biết sẽ bị giết ở đâu đây.

Hắn cười lạnh một phen, rồi cùng với Hùng Khoát Hải, không nói nhiều lời, tiến lên nắm lấy cổ của Tả Hiếu Cơ, dùng sức bẻ gãy.

Một đêm này ở Cửng huyện không ai ngủ được.

Với dân chúng bình thường mà nói, bọn họ không rõ chuyện gì, chỉ biết huyện phủ đã có xung đột kịch liệt với Bán Duyên Quân đại danh鼎鼎, mà kết cục quan phủ lại thất bại hoàn toàn, Bán Duyên Quân toàn thắng.

Ai phải ai trái không ai biết.

Người thông minh thì cảm thấy được tai họa sắp tới, mà những người hồ đồ thì hi vọng sau hừng đông mọi chuyện sẽ khôi phục lại sự bình thường.

Ở trong hậu viện huyện nha Cửng huyện, Lý Ngôn Khánh cũng thức trắng đêm chưa ngủ.

Hắn lấy từng bức thư ở trong đó mà đọc, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo, cho đến giờ Tý, hắn xếp lại rồi nở ra một nụ cười khổ.

- Tiểu yêu, hắn là tình huống không ổn?

Ngôn Khánh buông bức thư ra:

- Tiểu chất không biết, nhưng xem trong thư thì Dương Tích Thiện đã phái người khống chế Cửng huyện ba ngày, nếu như hắn đem quan quân điều tra thấy Cửng huyện bất thường thì chỉ sợ sẽ hành động.

Dương Tích Thiện chính là huynh đệ của Dương Huyền Cẩm, thái thú Bái Lương quận.

Bùi Thục Anh cất tiếng nói:

- Tiểu yêu, vậy thì hiện tại chúng ta trở về Lạc Dương.
- Trở về Lạc Dương?

Ngôn Khánh lắc đầu khẽ nói:

- Ở lại Cửng huyện còn có cách đối phó hiện tại chạy về Lạc Dương thì chỉ sợ thân bất do kỷ, cô cô Lạc Dương chưa hẳn an toàn, hiện tại chỉ sợ cũng đã nhận được tin mà loạn thành một bầy, chúng ta hiện tại đi qua chỉ sợ khiến cho người ta hoài nghi, chi bằng ở lại chỗ này quyết tử chiến với phản tặc.

Trong trí nhớ của hắn thì mục tiêu của Dương Huyền Cẩm là Lạc Dương.

Lạc Dương bây giờ có lẽ đã hỗn loạn, Lý Ngôn Khánh thật sự không muốn dây vào.

- Cô cô yên tâm, có tiểu chất ở đây, loạn đảng nhất định không làm gì được Cửng huyện.

tinhlinh2

395. Chương 81:Đục Nước Béo Cò.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 81:Đục nước béo cò.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Hắn vô ý thức vươn nhẹ tay, vòng qua vòng eo mảnh khảnh của Bùi Thục Anh, Bùi Thục Anh hơi run rẩy, cảm giác da thịt truyền qua khiến cho trong lòng Ngôn Khánh bình yên hơn rất nhiều. Lão tử ở Cao Ly, bên ngoài không có viện binh, ở trong không có lương thảo còn có thể chém tướng đoạt cờ, hôm nay mãnh tướng vô số lại có thiếu lâm tăng tương trợ, chẳng lẽ lại e ngại một đám phản loạn?

Bùi Thục Anh sau khi sợ hãi liền trở nên bình tĩnh trở lại.

- Vậy ngươi định làm thế nào?

Ngôn Khánh cười cười:

- Binh tới thì tướng đỡ nước tới thì đất ngăn.
- Ha ha, tiểu chất xuống dưới an bài, cô cô không cần phải lo lắng.

Lời nói tràn đầy tự tin khiến cho Bùi Thục Anh càng thêm yên tâm.

- Đã như vậy ta về nhà an trí trước, ngươi ở lại phủ nha xử lý mọi chuyện.
- Sau khi Trịnh Thiện Quả từ Huỳnh Dương trở lại sẽ có người tới bổ nhiệm, hiện tại việc cấp bách là người cần phải trấn an những hương dũng kia.

Lý Ngôn Khánh gật đầu:

- Cô cô yên tâm, ta sẽ có chủ trương.

Ai cũng không biết Ngôn Khánh đến tận cùng dùng biện pháp gì mà khiến cho hai nghìn hương dũng trong một đêm đã quy thuận dưới trướng của hắn.

Mã Tam Bảo nói:

- Công tử tập hợp mọi người trong đại trưởng nói chuyện một lát sau đó mọi người đều vui vẻ phục tùng, dốc lòng cống hiến.

Mọi chuyện thật sự nhẹ nhõm như vậy sao?

Tuy nhiên khi mặt trời mọc, ở bên ngoài đã thấy treo hai mươi cái đầu, trên đó vẫn chảy máu tươi, đủ nói rõ chuyện đêm qua khốc liệt đến mức nào, một gã lữ soái nói, công tử nói bước vào, chém liên tục mấy gã giáo úy rồi mới nói chuyện.

Trải qua bốn trăm năm phẩm chế, thứ dân đối với thế gia đệ tử thủy chung vẫn có một cảm giác sợ hãi.

Dù Lý Ngôn Khánh đã rời khỏi Trịnh gia nhưng trong mắt dân chúng hắn vẫn là một công tử đại phiệt nhà cao cửa rộng, hưởng chi không cần dựa vào xuất thân hắn vẫn là Bán Duyệt Quân đại danh đỉnh đỉnh, là nhân vật của sĩ lâm, chỉ cần dựa vào cái này đã khiến cho rất nhiều người ngưỡng mộ, luận võ công, hắn từng ở Cao Ly xuất sinh nhập tử, giết người như ngóe, chiến công hiển hách, khiến cho nhiều người phải sợ hãi.

Hơn nữa Lý Ngôn Khánh sau khi từ Cửng huyện tới đây, đối với dân chúng vô cùng thân mật.

Hùng Đại Chuy cũng là dân bản địa ở Cửng huyện, Trịnh Thế An là gốc rễ ở đây, biết cách lôi kéo nhân tâm, mặc dù mọi người chưa từng gặp qua Lý Ngôn Khánh nhưng đều biết Bán Duyệt Quân đại danh đỉnh đỉnh, mọi người khi ra ngoài vẫn hay kiêu ngạo nói: Bán Duyệt Quân Ngõng công tử ở Cửng huyện.

Có rất nhiều nhân tố cộng lại khiến cho Lý Ngôn Khánh trong vòng một đêm đã dẹp loạn Cửng huyện.

Trời sắp sáng, Ngôn Hồ suất lĩnh mười tám tên võ tăng ở Phác Cốc ồ tới Cửng huyện, lập tức được Lý Ngôn Khánh sắp xếp vào trong huyện nha.

Ngày hôm sau Đảng Sĩ Hùng và Tạ An Dân lại mang hai trăm hộ viện ở trên núi cao tới đây báo danh.

Những hộ viện này đều dùng kỵ quân làm chủ, trang bị chưa hẳn thua quan quân, thậm chí còn mạnh hơn, những nhân mã này vừa tới đã phối hợp với Lý Ngôn Khánh. Cùng lúc đó, hồ vệ cũng đã có được bảo cầu đại uyển.

Nguyên một đám hồ vệ đẳng đẳng sát khí ngay cả quan quân cũng không bằng được.

Những người từ núi thây biển lửa đi ra này, khả năng trầm tĩnh cùng với sát khí, người bình thường thật không bì được.

Có một đội nhân mã lực lượng như vậy thì có thể sợ ai?

Cho nên sau khi Ngôn Khánh tuyên bố thông báo Trương huyện lệnh có ý đồ tạo phản xong, dân chúng Cửng huyện vẫn vô cùng bình tĩnh.

Sau khi Bắc Tề bị diệt vong, sông Lạc vẫn không ngừng dấy lên khói lửa.

Tuy nhiên vì Dương Quảng xây dựng Đông Đô, tăng cường khống chế với sĩ mã sơn đông cho nên những năm đầu Đại Nghiệp tiến hành tu sửa Cửng huyện, thành cao tám trượng, vô cùng chắc chắn.

Chỗ này ở Lạc khẩu nên vật tư vô cùng dồi dào.

Trong mắt của Lý Ngôn Khánh, Huỳnh Dương có huyện Vi là cửa ngõ, lại có Hồ Lao quan trấn giữ, Dương Tích Thiện muốn dùng binh tới Cửng huyện tuyệt đối không phải là một chuyện dễ dàng, cho nên Dương Tích Thiện mới mua chuộc Trương huyện lệnh, để hắn dâng Cửng huyện lên, thông đường với Lạc Dương.

Hôm nay Trương huyện lệnh đã bị bắt giữ, Ngôn Khánh cũng khống chế được Cửng huyện.

Hơn nữa ở Huỳnh Dương còn có Phòng Huyền Linh là tư mã, Quán thành còn có Từ Thế Tích, Dương Tích Thiện muốn chiếm tiện nghi ở Huỳnh Dương thì không có khả năng, hắn chỉ cần giữ vững địa vị ở Lạc khẩu, ổn định lại thế cục Cửng huyện là có thể yên tâm. Sau hừng đông Lý Ngôn Khánh dò xét Cửng huyện, hạ lệnh mở nhà kho ra, đem tất cả quân nhu dời lên trên thành, phòng hậu họa trước.

Sau khi dò xét xong, Lý Ngôn Khánh trở về huyện nha.

Ngôn Hổ đang ở trong phòng, Ngôn Khánh tiến vào, hắt liền trầm giọng xuống nói:

- Ngọc oa nhi, ta có chuyện cần nói với con.

Thấy dáng vẻ nghiêm túc của Ngôn Hổ, Lý Ngôn Khánh cũng không dám lãnh đạm.

Lý Ngôn Khánh ngồi xuống ở bên cạnh, Hùng Khoát Hải và Hám Lăng như hai môn thần canh giữ ngoài cửa.

- Cữu cữu, có chuyện gì vậy?

Ngôn Hổ do dự một chút:

- Con cũng biết, hoàng đế nhà Tùy là cừu nhân giết mẫu thân của con chứ?

- À... con biết rõ.

- Đã như vậy tại sao con còn hiệu lực cho hắn, hôm nay có bao nhiêu người tạo phản, con không muốn hưởng ứng thì cũng có thể khoanh tay đứng nhìn, trước đây con ở Cao Ly đâm máu hăng hái ta có thể lý giải vì con không biết thân thể của mình, nhưng hôm nay con đã biết tại sao lại còn bán mạng cho hắn?

Đừng nhìn Ngôn Hổ là người xuất gia, tính tình của hắn vẫn nóng như lửa.

Ngôn Khánh nhìn xung quanh xác định không có người nào.

Lúc đó hắn mới trả lời:

- Cữu cữu, tiểu nhi cam đoan rằng sẽ không vì bất kỳ kẻ nào mà bán mạng.

- Con cũng muốn báo thù cho mẫu thân nhưng hiện tại chúng ta có thể sao? Không nói đến bên cạnh hoàng đế nhà Tùy mãnh tướng như vân, Vũ Văn Thành Đô và Bùi Hành Nghiễm những người này cũng đã vô cùng cương mãnh, mà ngay cả Ninh Trường Chân mà nói, cữu cữu cho rằng chúng ta hiện tại có thể sánh được với bọn chúng hay không?

Ngôn Khánh nhìn Ngôn Hổ rồi nói tiếp:

- Ninh Trường Chân ở nơi hoang vắng Lĩnh Nam, dùng mệnh lý suất, chấp chưởng mười vạn bộ chúng, với binh lực của con và cữu cữu hôm nay chỉ có nghìn người, có thể chống lại Ninh Trường Chân hay không? Có thể giết chết hoàng đế nhà Tùy hay không? Có thể báo thù cho mẫu thân hay không? Có thể rửa nhục cho hàng trăm nhân khẩu ở Ngôn gia được không?

Bốn câu hỏi khiến cho Ngôn Hổ á khẩu không trả lời được.

- Cữu cữu, tiểu nhi hôm nay cũng muốn giết cẩu hoàng đế chặt đầu Ninh Trường Chân.

- Nhưng hiện tại thì không được... mọi thứ đều phải tiến hành theo đúng trình tự, hiện nay thời cuộc đã vô cùng tán loạn, Dương Huyền Cẩm làm phản cũng tốt, Vương Bạc cũng tốt, Ngõa cương tặc cũng tốt, hôm nay con chỉ hi vọng bọn chúng càng nhiều càng tốt, như vậy chúng ta càng được lợi.

Ngôn Hổ hai mắt sáng ngời, lộ ra vẻ tươi cười:

- Ý của con là...

- Đục nước béo cò...

tinhlh2

396. Chương 82: Tương Kế Tật Kế

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 82: Tương kế tật kế

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Ngôn Khánh nói:

- Con tuổi còn nhỏ tuy ở sĩ lâm có danh khí nhưng vẫn không thể khiến cho binh sĩ tin phục, cho nên hiện tại con cần một cây đại thụ để dựa vào, Tùy thất hiện nay tuy loạn nhưng ảnh hưởng vẫn còn, Dương Quảng cũng không phải là hạng người vô năng, dưới trướng có mãnh tướng tài ba, lạc đà gầy còn lớn hơn so với ngựa... Cừu cừu hôm nay con và cừu cừu cần phải kìm nén, ở ẩn, ngày sau tùy thời hành động.

Lý Ngôn Khánh nói những lời này thật thật giả giả đã nói ra tình cảnh trước mắt.

Ở Trịnh gia, Trịnh gia chỉ hi vọng dựa vào hần mà thu được chỗ tốt, trước kia tuổi tác của hần còn nhỏ không lộ ra được điều gì hiện tại tuổi của hần càng lớn, khó mà được Trịnh thị ủng hộ, mặc dù Trịnh Hoàn Nghi từng cùng hần sinh tử hoạn nạn giao tình nhưng vẫn đặt lợi ích của gia tộc lên trước, cho nên Ngôn Khánh không hề do dự đoạn tuyệt quan hệ với Trịnh gia.

Nếu như đã đoạn tuyệt quan hệ hần cũng chỉ có thể dựa vào Tùy thất.

Cho dù Lý Uyên là đường thúc của hần thì cũng không thể ủng hộ hần quá nhiều. Nghe đồn Lý Uyên được nhận chức An phủ đại sứ Sơn Tây, lưu thủ Thái Nguyên nhưng nghi kỵ của Dương Quảng đối với hần vẫn không hề giảm.

Đến hôm nay địa vị và danh khí của hần đã có, cái cần gia tăng chính là thực lực.

Cho nên Ngôn Khánh lựa chọn giúp đỡ Dương Quảng.

Dựa vào Tùy thất, đem mình trở nên lớn mạnh, đục nước béo cò cũng được, không đủ thực lực Lý Ngôn Khánh tuyệt không để lộ ra suy nghĩ thực sự của mình.

Ngôn Hồ không hề truy vấn.

Ngọc oa nhi đã trưởng thành có cách nghĩ riêng của mình.

Luận tâm trí Ngôn Hồ chưa hẳn là đối thủ của Lý Ngôn Khánh, cho nên đối với suy nghĩ này của Lý Ngôn Khánh, Ngôn Hồ càng cao hứng vô cùng.

- Ngọc oa nhi, chủ trì đại sự đối với việc con sao chép kinh Kim Cương cao hứng vô cùng.

Ngôn Khánh cười cười:

- Nếu được như thế thì thật vinh hạnh cho tiểu nhi.

Hai người nói vài lời xong Ngôn Khánh dần dần sinh ra một suy nghĩ kỳ lạ.

Trong truyền thuyết mười ba thần tăng cứu Tần vương.... hiện tại cừu cừu của mình đã đứng đầu mười ba người, không biết có cứu thần tăng kia không?

Ý niệm này chỉ lóe lên rồi biến mất trong lòng của Lý Ngôn Khánh.

Có một số việc chỉ cần mọc rễ sẽ nảy mầm, Ngôn Khánh cũng không biết ý niệm này sẽ sinh ra chuyện gì.

Tuy nhiên mọi chuyện phát triển cũng không giống như là Lý Ngôn Khánh dự đoán.

Ở giữa trưa, Lý Ngôn Khánh đang chuẩn bị về nhà thăm Trịnh Thế An thì bị Tạ An Dân ngăn lại.

- Công tử, vừa rồi có một đạo nhân mã nói là bại binh Hồ Lao quan mong được vào thành.

Bại binh Hồ Lao quan/

Ngôn Khánh chấn động, chẳng lẽ là hồ Lao quan thất thủ?

Hần cũng bắt chấp tất cả đi ra

Giữa ánh mặt trời đỏ rực, Ngôn Khánh ở trên lầu nhìn lại thì thấy nguyên một đám nón lệch giáp nghiêng, chật vật không chịu nổi, có mấy quân tốt không chịu theo quân kỷ mà ngồi xuống, còn có một số người ngay cả binh khí cũng không có nguyên một đám hữu khí vô lực.

- Dưới thành là người phương nào lãnh binh?

Một người phóng ngựa lên nói:

- Ta chính là giáo úy Hàn Trọng ở Hồ Lao Quan, đêm qua bị phản quân đánh lén, chúng ta huyết chiến vòng vây, đi qua quý huyện kính xin có thể dàn xếp vào trong đó bổ sung quân nhu một phen, nghỉ ngơi hồi phục một ngày.

Hàn Trọng?

Lý Ngôn Khánh đã từng nghe nói đến người này, hẳn do dự một chút rồi bảo Tạ An Dân mở thành ra.

Nhân mã Tùy quân cũng không nhiều chỉ hơn trăm người mà thôi, Hàn Trọng sau khi vào thành thì xuống ngựa tương kiến Lý Ngôn Khánh.

- Xin hỏi công tử là người phương nào, Trương huyện lệnh của quý huyện tại sao không xuất hiện?

Ngôn Khánh tròn mắt hơi híp lại chấp tay nói:

- Tại hạ là Lý Ngôn Khánh, Trương huyện lệnh vì có việc không ở tại thành nên mọi công việc phó thác cho tại hạ.

- Trương huyện lệnh không ở tại thành?

Hàn Trọng khẽ giật mình lộ ra vẻ kinh ngạc:

- Công tử chính là người huyết chiến Cao Ly, bắt được Cao Kiến Vũ, Trịnh vô địch sao?

- Ta đã là Trịnh vô địch, hiện tại gọi là Lý vô địch càng thỏa đáng, ha ha.

Lý Ngôn Khánh mỉm cười sau đó ánh mắt ngưng tụ trầm giọng hỏi:

- Hàn giáo úy không biết Hồ Lao quan vì sao lại thất thủ? Là ai gây nên?

- Công tử có chỗ không biết, lẽ bộ thượng thư Dương Huyền Cẩm tạo phản ở Lê Dương.

Đại nhân nhà ta phụng mệnh trấn thủ Hồ Lao quan vốn chuẩn bị sẵn sàng không ngờ chàng vạng tối, Huỳnh Dương đã gặp tao ngộ, Dương Tích Thiện thái thú Lương quận đột nhiên phái người tập kích Huỳnh Dương, đại nhân nhà ta suốt đêm đi ứng cứu ai ngờ rạng sáng Hồ Lao quan cũng bị tập kích, chúng ta quả bất địch chúng, cuối cùng bị phản quân công phá, bại trận lui xuống.

Huỳnh Dương bị tập kích?

Lý Ngôn Khánh trong lòng kinh hãi, mày kiếm nhăn lại.

- Đã như vậy, thỉnh Hàn giáo úy nhập doanh nghỉ ngơi trước, tiếp nhận quân nhu, sau đó tại hạ sẽ đưa tiễn.

- Tạ An Dân người lập tức phái người về Huỳnh Dương tìm hiểu tin tức, xem Huỳnh Dương bên kia đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, Bùi tướng quân hiện tại ở đâu?

Tạ An Dân đáp ứng vội vàng rời đi.

Ngôn Khánh mệnh cho Mã Tam Bảo mang theo bọn người Hàn Trọng tiến vào trong thành trước.

Đứng ở dưới thành lâu, hẳn nhìn theo bóng lưng của Tùy quân lông mày nhíu lại.

Ngôn Hổ đột nhiên nói:

- Ngọc oa nhi người này nói dối, vừa rồi tên Hàn Trọng sau khi biết được tên của con muốn rút đao ra tay nhưng cuối cùng không động thủ, người này dường như không phải là bại quân Hồ Lao quan, chỉ sợ có mục đích riêng.

Lý Ngôn Khánh bình tĩnh cười cười:

- Cữu cữu con biết rồi.

Huỳnh Dương chỉ biết.

Thuở nhỏ tập võ trải qua vài năm khổ luyện, lại qua chém giết thảm thiết.

Ngôn Khánh vô cùng nhạy cảm, có lẽ võ nghệ của hắn không bằng được Ngôn Hồ nhưng hắn luyện qua đường sinh thuật khi Hàn Trọng nghe tới tên của hắn, lộ ra vẻ kinh ngạc sau đó sinh ra sát cơ mãnh liệt.

Về sau mấy lần Ngôn Khánh lộ ra sơ hở đặc biệt là hạ lệnh cho Tạ An Dân, Hàn Trọng lộ ra sát cơ mãnh liệt nhất.

Tuy nhiên hắn vẫn lộ vẻ ẩn nhẫn, không xúc động khiến cho Lý Ngôn Khánh đối với hắn có vài phần tán thưởng. Cũng huyện một đêm đối chủ muốn phong tỏa toàn bộ tin tức không phải là điều dễ dàng, huống chi Lý Ngôn Khánh cũng không muốn phong tỏa tin tức.

Hàn Trọng xuất hiện, cho thấy mục đích của hắn vô cùng rõ ràng.

Lý Ngôn Khánh cũng không quá phiền não, nhưng điều khiến hắn giật mình là Hồ Lao quan thất thủ rồi sao? Nghìn năm hùng quan, dễ thủ khó công, cộng thêm Bùi Hoàng Sách tay cầm tinh binh, không phải là người lỗ mãng, trong một đêm thất thủ khiến cho Lý Ngôn Khánh phải giật mình, Hồ Lao quan thất thủ, Hoàng Hà Ohào trời cũng mất đi tác dụng, quan trọng nhất là Dương Huyền Cẩm cũng ngăn cản viện quân, sinh uy hiếp với Huỳnh Dương.

tinhlinh2

397. Chương 83: Huỳnh Dương Thất Thủ

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 83: Huỳnh Dương thất thủ

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Bùi Hoàng Sách đang làm gì đó, vì sao không xuất kích?

Không chỉ Bùi Hoàng Sách mà ngay cả Huỳnh Dương cũng không có phản ứng? Phòng Huyền Linh đang làm gì? Từ Thế Tích đang làm gì? Tại sao không nghe thấy bất kỳ tin tức gì?

Ngôn Khánh rất không yên tâm, thậm chí còn sinh ra một dự cảm bất thường.

Hồ Lao quan thất thủ rồi, như vậy thì Huỳnh Dương huyện.... Trịnh Thiện Quả hiện tại chạy về Huỳnh Dương, cũng không biết hiện tại tình hình thế nào.

Nếu như là đời sau, có một chiếc điện thoại là có thể giải quyết toàn bộ vấn đề, nhưng ở thời đại này không có cách nào, nếu chỉ dựa vào thám mã thì rất khó khăn, Ngôn Khánh bắt đầu tính toán nên làm sao để tăng cường tin tức.

- Tạ An Dân, Tô Liệt.

- Có mặt tướng.

- Từ giờ trở đi, hai người các ngươi là yếu nhân không cần cỡi giáp, tay không rời binh khí, tùy thời chiến đấu, các ngươi thông báo xuống phía dưới, từ lúc này toàn thành giới nghiêm, nếu không có lệnh bài của ta thì bất cứ kẻ nào cũng không được ra vào Củng huyện... Đẳng Sĩ Kiệt, Đẳng Sĩ Anh, Đẳng Sĩ Hùng ba người các ngươi mang người dò xét đường đi, nếu như có người khả nghi chống cự thì lập tức tiền trạm hậu tẩu, mọi người cứ hành động đi.

- Vâng

Lý Ngôn Khánh sau khi phân phó xong cùng với Ngôn Hổ trở về huyện nha.

Hắn cùng với Ngôn Hổ mang theo mười bốn võ tăng đóng ở trong nhà để phòng ngừa bất trắc huyện nha thì do sự dè của Ngôn Hổ đích thân tọa trấn.

Hàn Trọng xuất hiện, các loại tin tức bắt đầu trở nên nườm nượp.

Ước chừng vào giữa trưa thám mã hồi báo, lương quận thái thú Dương Tích Thiện, cùng với con của danh tướng Hàn Cẩm Hổ, hàn Thế Ngạc làm tiên phong, bí mật suất bộ tới Huỳnh Dương, vào giờ Tý đêm qua phục kích Bùi Hoằng Sách, Bùi Hoằng Sách lúc đó nhận được tin tức có rất nhiều Ngõa Cương tặc vây công Huỳnh Dương cho nên vội vàng đến cứu viện không ngờ không phòng bị bị Hàn Thế Ngạc đánh tan.

Binh mã có hơn phân nửa đầu hàng, Bùi Hoằng Sách hiện tại hạ lạc ở nơi nào cũng không rõ.

Ngõa Cương tặc...

Lý Ngôn Khánh đột nhiên hiểu ra tại sao không có ai cảm thấy Dương Tích Thiện điều động binh mã hóa ra ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Ngõa Cương tặc, Dương Tích Thiện bí mật phái người không bị ai phát giác hẳn là Dương Tích Thiện và Ngõa Cương tặc có liên hệ với nhau.

Khoan đã Hàn Thế Ngạc.

- Người vừa nói Hàn Thế Ngạc là con của Hàn Cẩm Hổ?

- Đúng thế.

Trong lòng của Lý Ngôn Khánh không khỏi run lên, hắn vô ý thức hỏi:

- Vậy có tìm thấy bên cạnh Hàn Thế Ngạc có một người tên là Lý Tịnh không?

Lý Tịnh hình như là cháu ngoại của Hàn Cẩm Hổ.

Dương thị phụ tử, nhiều cay nghiệt thiếu tình cảm, Hàn Cẩm Hổ với tư cách là nguyên lão khai quốc nhà Tùy, chính là công thần, nhưng sau khi Hàn Cẩm Hổ chết con của hắn lại chạy tới làm việc dưới trướng của Dương Tích Thiện bởi vậy có thể thấy được Dương Kiên cũng tốt Dương Quảng cũng thế, đối với Nguyên lão công thần vô cùng kiêng kỵ.

Tuy nhiên chuyện này không quan hệ với Lý Ngôn Khánh, hiện tại hắn quan tâm tới nơi hạ lạc của Lý Tịnh.

Mật thám ngạc nhiên hỏi:

Lý Tịnh chưa từng nghe nói qua.

- Lý Tịnh, người nói là Lý Dực Sư sao?

Bùi Thục Anh đột nhiên chen vào nói:

- Ta biết người này, tuy nhiên ta nhớ rõ, Lý Dực Sư hiện tại đang làm quan ở Mã Ấp.

- Mã Ấp sao?

Ngôn Khánh trong lòng lập tức yên ổn không ít.

Lý Tịnh quái vật này, Lý Ngôn Khánh cũng không hi vọng giao phong với hắn.

Tuy nhiên Dương Tích Thiện lựa chọn thời cơ đúng là tuyệt diệu, hiện tại Tùy Dạng Đế đông chinh cùng với Ngõa Cương tặc làm loạn cho nên không ai để ý tới sự hiện hữu của hắn, đúng là một nhân vật khó đối phó.

- Lập tức truyền xuống phía dưới, tiếp tục tìm hiểu.

Thám mã sau khi rời đi, trong phòng chỉ còn lại hai người Lý Ngôn Khánh và Bùi Thục Anh.

Ngôn Khánh ở trong nhà đi lại trầm ngâm không nói gì, mà Bùi Thục Anh cũng không nói chuyện im lặng ngồi ở bên cạnh nhìn Lý Ngôn Khánh mà bồi hồi không ngớt.

- Tiểu yêu, sao ngươi lại lo lắng vậy?

Ngôn Khánh mỉm cười:

- Hiện tại ở đây thì không lo lắng, nhưng mà tiểu chất lại lo lắng chuyện ở Huỳnh Dương.

Dương Tích Thiện lần này hành động quả nhiên là đã trải qua trù tính tỉ mỉ, ngay cả Trương huyện lệnh cũng đã liên hệ cho thấy Hồ lao quan có nguy cơ rất lớn bị hấn khống chế, nếu như Hồ Lao quan đã bị khống chế thì Huỳnh Dương cũng khó trốn tránh.

Còn nữa, Dương Tích Thiện đã động thủ tên Dương Huyền Cẩm kia chỉ sợ cũng động thủ rồi.

Bùi Thục Anh gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Chỉ mong Trương Thiện Quả hiện tại chạy về Huỳnh Dương có thể vẫn hồi lại cục diện, nếu không Huỳnh Dương một khi bị Dương Tích Thiện công phá thì Cửng huyện nhất định sẽ nguy ngập.

Sự thật đã chứng minh, phúc vô song chí, họa vô đơn chí.

Đúng lúc Ngôn Khánh đang chỉnh đốn sắp đặt binh mã nghênh đón ác chiến thì thám mã một lần nữa hồi báo, Huỳnh Dương rạng sáng nay đã bị phản quân công hãm.

Lý Ngôn Khánh nghe được thì không khỏi sợ hãi.

- Huỳnh Dương tại sao lại thất thủ?

- Đêm qua Bùi tướng quân gặp tao ngộ phục kích, Huỳnh Dương thái thú nhận được tin tức liền gấp rút tiếp viện.

Thật không ngờ Bùi tướng quân bị bại quá đột ngột, viện binh tới phải chống cự với Hàn Thế Ngạc, lúc ấy thái thú lão gia cảm giác tình huống không ổn liền lui về Huỳnh Dương, tuy nhiên trong lúc ông ta lãnh binh tiếp tế thì Quy Xương Công Trịnh Thiện Nguyên đã liên hiệp với các thế gia vọng tộc ở Huỳnh Dương khởi binh làm loạn, chiếm lĩnh Huỳnh Dương, sau khi lão gia trở về Huỳnh Dương thì cửa thành đã đóng chặt, Hàn Thế Ngạc sau đó truy kích, thái thú chết trong loạn quân.... Hiện nay phản quân đang ở Huỳnh Dương nghỉ ngơi và hồi phục, ít ngày nữa sẽ hướng về phía Cửng huyện xuất binh, công tử mau đưa ra quyết đoán.

Ngôn Khánh đầu kêu ông ông, suy nghĩ lập tức trở nên hỗn loạn.

Mấy chiêu này của Dương Tích Thiện đúng là liên hoàn kế, một chiêu đã uy hiếp Huỳnh Dương.

Trịnh Thiện Nguyên... người này thân là tộc trưởng của Trịnh gia, ở Huỳnh Dương rất có uy vọng, nếu như Dương Huyền Cẩm mời chào Trịnh Thiện Nguyên chẳng phải toàn bộ Trịnh gia đều theo hắn sao?

- Phòng tư mã ở đâu? An Viễn đường Trịnh Nhân Cơ ở đâu?

- Phòng tư mã lưu thủ ở Huỳnh Dương, Quy Xương công lúc tạo phản Phòng tư mã đã biết tuy nhiên binh lực cách xa, Phòng tư mã cùng với An Viễn đường Nhân Cơ công cùng với Kinh Đường Nguyên Thọ Nguyên Tổng công liên hợp đội ngũ chém giết ra khỏi Huỳnh Dương tuy nhiên hạ lạc không rõ nơi nào, sinh tử không biết ra sao.

Ngôn Khánh quát to một tiếng, giậm chân đấm ngực:

- Là do ta sơ sẩy khiến cho Phòng công gặp nạn.

Người đâu mau phái thám mã tìm kiếm nơi hạ lạc của Phòng công, nghiêm mật giám thị Hồ Lao quan và Huỳnh Dương, một khi có tin tức về hướng đi của phản quân lập tức hồi bẩm.

tinhlinh2

398. Chương 84: Tiến Đánh Củng Huyện

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 84: Tiến đánh Củng huyện

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Huỳnh Dương quả nhiên là thất thủ.

Kỳ thật Lý Ngôn Khánh đã biết rằng Hồ Lao quan đã thất thủ, khi đó hắn có một dự cảm xấu. Dương Tích Thiện đa mưu túc trí, hẳn động binh há có thể là chỉ chiếm Hồ Lao quan, nhất định là có hậu chiêu. Hồ Lao quan bị phá, Huỳnh Dương thất thủ đại biểu cho đây là chìa khóa để tới Lạc Dương.

Lúc này Ngôn Khánh đã loáng thoáng đoán được ý đồ của Hàn Trọng.

Vốn Củng huyện Trương huyện lệnh đã bị thu mua, chỉ đợi Hồ Lao Quan và Huỳnh Dương hai địa phương bị phá Trương huyện lệnh lập tức đầu hàng.

Phản quân khi đó có thể xuôi theo Lạc thủy mà tấn công về phía Lạc Dương, về phần Yến sư chỉ là một tiểu thành căn bản không ngăn được phản quân.

Tuy nhiên không hiểu được người công phá Hồ Lao quan là ai mà có thể nghĩ ra được kế sách như vậy.

Lại để cho Hàn Trọng dẫn người vào Củng huyện chẳng lẽ muốn thừa dịp cháy nhà mà hôi của sao?

Ngôn Khánh nghĩ tới đây đột nhiên cười lạnh.

Người dùng kế, chẳng lẽ ta lại không dùng kế được sao?

- Tiểu yêu, người đã có kế lui địch sao?

Thấy Lý Ngôn Khánh cười lạnh, Bùi Thục Anh lập tức hỏi thăm.

Ngôn Khánh đang muốn trả lời thì Tô Liệt đã chạy tới.

- Công tử vừa có tin tức của thám mã, phía Hồ Lao quan đã có binh mã điều động.

Theo thám mã nói phản quân giống như là hướng về phía Củng huyện mà đến, trước giờ hợi đã tới trước cửa thành.

- Lần này muốn hành động sao?

Ngôn Khánh cười hắc hắc nói:

- Có biết phản quân ở Hồ Lao quan là do người nào lãnh binh không?

- Đã xác minh chính là do Dương Cung Đạo.

- Dương Cung Đạo?

Bùi Thục Anh lần này không khỏi kinh hô:

- Ngay cả hắn cũng làm phản rồi sao? Tuy nhiên hắn làm phản thì Hồ Lao quan thất bại cũng đúng.

Ngôn Khánh kinh ngạc hỏi:

- Xin cô cô chỉ giáo.

- Dương Cung này chính là hữu vệ tướng quân, đóng ở độ khẩu, tuy nhiên thực tế là để giám thị Bùi Hoảng Sách. Tộc thúc của ta tính tình nhu nhược, đối với hắn có hơi phóng túng, Dương Cung Đạo ở Hồ Lao quan có thể nói là phó tướng.

- Tộc thúc rời khỏi Hồ Lao quan, người kế nhiệm hẳn là Dương Cung.
- Người này ngang ngược kiêu ngạo trong mắt không xem ai ra gì, tuy nhiên bàn về võ nghệ thì không hề kém, có bản lĩnh chém tướng đoạt cờ, được gọi là Dương gia hổ.
- Dương gia hổ sao? Chẳng qua chỉ là một con dê mà thôi.

Lý Ngôn Khánh cười lạnh một tiếng:

- Hẳn muốn tạo phản, vậy thì cứ để cho hẳn tạo phản.

Bùi Thúy Vân vội hỏi:

- Ngôn Khánh, đã có đối sách rồi sao?

Lý Ngôn Khánh cười nhạt một tiếng:

- Tiểu chất có một kế khiến hẳn cung kính dâng thủ cấp lên.

Ở bên cạnh Tô Liệt cũng hưng phấn.

Đúng như Lý Ngôn Khánh phỏng đoán, biến cố ở Cửng huyện đã truyền tới Hồ Loa quan.

Thân là con của Dương Tổ quyền thần khai quốc Tùy thất, Dương Tích Thiện lại không được như Dương Huyền Cẩm, hẳn đại đa số đối với Dương Huyền Cẩm như là cái bóng, điều này cũng không đại biểu cho năng lực của Dương Tích Thiện không đủ, hẳn thực sự năng lực không kém, tuy nhiên lại thiếu đi một phần khí phách.

Người này tinh tế tỉ mỉ khéo mưu đồ, tuy đã mua chuộc huyện lệnh Cửng huyện nhưng Dương Tích Thiện đối với Cửng huyện vẫn thường xuyên chú ý.

Nguyên nhân rất đơn giản, Cửng huyện còn có một mãnh hổ, chính là Ngõng công tử Lý Ngôn Khánh. Dương Tổ khi còn sống đối với Ngôn Khánh vô cùng tán thưởng, thậm chí còn có tâm mời chào, đáng tiếc là Lý Ngôn Khánh đã bị Trịnh gia chú ý, vì đủ loại nguyên nhân cho nên cuối cùng Dương Tổ vẫn không được gặp hẳn. Trước khi lâm chung, Dương Tổ có phần hối tiếc, dặn dò người nhà đem một bản vẽ Lý Ngôn Khánh sưu tầm được hạ táng cùng với hẳn.

Dương Huyền Cẩm đối với chuyện này không quá để ý nhưng Dương Tích Thiện thì không như vậy.

Dương Tích Thiện là một người hiếu thuận, đối với phụ thân vô cùng sùng bái cho nên mỗi lời nói của Dương Tổ Dương Tích Thiện đều lắng nghe, thời gian trôi qua Ngôn Khánh mỗi một lớn lên, đặc biệt sau khi trải qua cuộc chiến Cao Ly, thanh danh của Lý Ngôn Khánh đã đạt tới đỉnh phong, hẳn tuy không được khen thưởng gì nhưng danh tiếng Trịnh vô địch mọi người đều biết.

Thậm chí ngay cả Dương Huyền Cẩm sau khi mời chào thất bại cũng không chú ý tới Lý Ngôn Khánh lắm.

Nhưng Dương Tích Thiện thì thủy chung vẫn lưu ý.

Người này ở Cửng huyện sẽ mang lại phiền phức, đúng lúc Dương Tích Thiện muốn giải quyết Lý Ngôn Khánh thì Ngôn Khánh lại bị Hoang Lang đạo ám sát, bản thân bị trọng thương, chuyện này khiến cho Dương Tích Thiện được thả lỏng một chút.

Tuy thả lỏng một chút nhưng không có nghĩa là không phòng bị.

Dương Tích Thiện sau khi điều Bùi Hoàng Sách đi người tiếp nhận Hồ Lao quan chính là Dương Cung Đạo, người này biết được Cửng huyện phát sinh lập tức sai người nói cho Dương Tích Thiện biết đồng thời sắp đặt binh mã nhanh chóng xuất phát chuẩn bị thừa dịp Lý Ngôn Khánh dừng chân chưa ổn ở Cửng huyện sẽ khởi binh đoạt lại.

Dương Cung mệnh cho con của Lai Hộ Nhi là Lai Uyên tiếp nhận Hồ Lao quan.

Hẳn mang theo ba nghìn thiết kỵ từ từ hướng về phía Cửng huyện, thân là đệ tử hoàng thất, Dương Cung Đạo tính tình rất ngang ngược kiêu ngạo, Dương Quảng sau khi đăng cơ có ý chèn ép hoàng thất, cũng khiến cho Dương Cung Đạo cảm thấy áp lực, hẳn cùng với hẳn vương Dương Lượng giao hảo rất tốt, cuối cùng Dương Lượng rơi vào tay của Dương Quảng, phần hận mà chết.

Điều này khiến cho Dương Cung Đạo thêm bất mãn với Dương Quảng.

Trong màn đêm, Củng huyện ngủ say giống như là một con cự thú.

Từ xa nhìn lại thị trấn tối đen như mực, tuy nhiên ngẫu nhiên vẫn có âm thanh truyền ra, ở trên thành, đại kỳ hữu khí vô lực rủ xuống, lộ ra một vẻ mệt mỏi.

Thám mã hồi báo:

- Củng huyện cửa đóng chặt, thủ vệ trên thành cũng không để ý lắm.

Dương Cung Đạo thân cao tám thước, dưới hàm có râu ngắn, tăng thêm vài phần khí khái, dưới chân hằn là một thốt ngựa Thanh Tông, tay cầm một cây giáo dài.

Nghe thám mã báo tin, Dương Cung Đạo nhin không được mà cười lạnh.

Lúc này có người hiếu kỳ tiên lên hỏi một câu:

- Dương tướng quân vì sao lại bật cười?

- Ta cười tên tiểu tử kia.

- Cái gì là Trịnh vô địch... ta nhỏ vào, chỉ là một tên trẻ con vận khí không tệ mà thôi, có thể gánh nổi hai chữ Vô Địch sao? Tiểu tử kia thắng một hồi đắc ý quên mình, ngay cả phòng vệ cơ bản cũng không biết, chứ quân đây là chiến công trời ban cho chúng ta, ta hôm nay lấy thủ cấp của tên tiểu tử kia xem ai còn dám thổi phồng hãnh nữa không.

- Người đâu châm lửa.

Một gã người hầu lập tức thấp sáng ngọn đuốc, vọt tới bên ngoài Củng huyện vòng quanh ba lần, không lâu sau ở trên thành cũng có một bó đuốc sáng lên, lắc lư trái phải, sau đó lại cao thấp chính là ước định trước đó với Dương Cung Đạo.

tinhlinh2

399. Chương 85: Quỷ Kế

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 85: Quỷ kế

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

- Thấy không, Hàn Trọng đã đắc thủ rồi.

Dương Cung Đạo cười lớn một tiếng, mã giáo giơ lên cao, chỉ một ngón tay về phía Củng huyện:

- Tam quân nghe lệnh, từ từ tiến lên đợi khi có tiến nổ lập tức khởi công xuất kích.

Ba nghìn thiết kỵ khóa miệng ngựa lại, từ từ trong cảnh đêm đi về phía Củng huyện.

Cùng lúc đó cửa thành Củng huyện từ từ mở ra, một tên lính cầm bó đuốc trong tay xông ra ngoài cửa thành, ở trước cầu treo lắc lư, sau đó quay đầu ngựa trở về trong thành.

Đây là ước định của thành đã bị khống chế có thể khởi xướng công kích.

Dương Cung Đạo vui mừng, giơ mã giáo lên nghiêm nghị quát:

- Tam quân nghe lệnh công kích.

Trong chốc lát từng tiếng trống như sấm xé rách đêm tối, thiết kỵ dầm lên trên mặt đất lao ra âm âm, mặt đất rung lên không ngừng, biểu lộ của Dương Cung Đạo trở nên dữ tợn, hấn hưng phấn thét dài một tiếng.

Mà ở phía Cung huyện vẫn yên lặng không một tiếng động.

Trong thành truyền tới từng tiếng mõ vang, nương theo đó là tiếng binh khí va chạm.

Hiển nhiên cửa thành bị người khổng chế, nội thành phát hiện địch tập kích cho nên ý đồ đoạt lại cửa thành.

Cửa thành đã mở rồi, các người làm sao có thể đóng lại?

- Mau xông vào thành, ai xông vào đầu tiên sẽ được thưởng vạn quan, thăng quan ba cấp.

Dương Cung Đạo nghiêm nghị hét lên, thiết kỵ dưới trướng hưng phấn xông lên, trong chốc lát vọt vào cửa thành, tuy nhiên cảnh tượng kế tiếp khiến cho Dương Cung Đạo chấn động, thiết kỵ xông vào thành không hề có tiếng chém giết.

Tuy nhiên tiếng ngựa hí lại liên tục phát ra, sau đó là tiếng bịch bịch không ngớt.

Hóa ra ở trong thành đã có một cái hố vô cùng lớn, dài ba trượng, rộng tám trượng, ở phía trên khe phủ một lớp đất mỏng, thiết kỵ sau khi xông vào trong thành đã ngã vào trong đó.

Rất nhiều người ngay tại chỗ bị ngã xuống đó.

Những kỵ mã ở phía sau căn bản không có phản ứng, theo quán tính mà lao vào trong hầm, có một số kỵ mã kìm lại được thì lại bị ngựa phía sau húc vào, ngay sau đó từ trên lầu xuất hiện mấy trăm người trong tay cầm những thùng dầu mỡ nghiêng người đổ xuống.

Một bó đuốc ném ra, toàn bộ hố to đã bị đại hỏa bao trùm.

Lửa cháy hừng hực, khói đen cuộn cuộn, từng mùi tanh tươi truyền tới, thanh âm ngựa hí người kêu hỗn loạn, toàn bộ Cung huyện tràn ngập đại hỏa, trong nhất thời đã trở nên sôi trào.

Ở ngoài cửa thành, từng tảng đá ngàn cân ném xuống.

Vài tên kỵ quân ngã ngựa, cả người bị nện thành một đồng thịt nát.

Huyết nhục vương vãi, trên đầu thành có mấy cái cầu treo được nhấc lên trên không, đe dọa mấy trăm tên kỵ quân vây khốn dưới thành.

Trên công thành truyền tới từng tiếng chiêng.

Cây cối đá tảng từ phía trên giáng xuống.

Những kỵ quân kia căn bản không thể trốn tránh, nếu không bị đánh chết thì cũng bị ngã xuống hào sâu bảo vệ thành.

Trúng kế rồi.

Dương Cung Đạo lúc này cũng đã có phản ứng.

Hắn cũng bắt chấp đối phương làm sao biết được tín hiệu ước định liền nghiêm nghị quát:

- Ổn định ổn định.

Ở trên cổng thành đèn đuốc sáng trưng.

Một đạo nhân mã xuất hiện ở trên bờ tường.

Lý Ngôn Khánh đầu đội trụ giáp, mặt đeo mặt nạ, ánh mắt thâm lãnh nhìn bầy kỵ quân phía dưới, khóe miệng nở ra một nụ cười lạnh.

- Mệnh cho Hùng Khoát Hải và Hám Lăng xuất kích.

Trên cổng thành từng hồi thanh âm trống trận kêu vang, rầm rầm rầm từng tiếng âm trời, lập tức có người che lại thanh âm ngựa hí.

Chỉ thấy ở hai bên thành xuất hiện vô số bó đuốc.

Hai gã trang hán mạnh mẽ như sư tử đem năm trăm quân tốt từ tả hữu xông ra.

- Dương Cung Đạo, mau để mạng của người lại cho hắc gia gia.

Từ trong ánh lửa Hùng Khoát Hải mặc một bộ áo giáp bằng da tuy nhiên phần ngực và bụng đều có miếng sắt bao trùm.

Hắn cầm hai cây búa lớn, giống như là diêm vương đòi mạng.

Hắn không cười ngựa, hai cái chân dài xoắn ra, như gió lao vào trong loạn quân, đại búa tung bay, kỵ quân của Dương Cung Đạo người ngã ngựa đổ.

Mà bên kia, Hám Lăng cũng mặc áo gia, phía trước ngực có miếng sắt bảo vệ, cầm lấy mạch đao, thân hình chuyển động, từng màn huyết nhục tung bay xuất hiện, hai hắc bạch song sát này vừa xuất hiện, lập tức đại loạn, phản quân nhân số tuy nhiều nhưng chủ yếu là kỵ quân, mặc dù Dương Cung Đạo dốc sức thu nạp nhưng muốn cho đội ngũ ổn định cũng không thể được.

Hai người vừa lao tới thân ngang đầy đồng.

Một nghìn huyện quân tụ hợp ở cửa thành hạ, thuận thế khai mở tiếp tục chém giết.

Kỵ quân căn bản không cách nào chống lại, đám quân lính như muốn tan rã.

- Lý Ngôn Khánh người dám dùng quỷ kế sao?

Dương Cung Đạo ở trên ngựa tức giận gào thét, hắn thật tình không nghĩ đến nếu hắn không dùng kế thì Lý Ngôn Khánh làm sao có thể tương kế tựu kế.

Nhìn thấy phản quân tan tác, lửa cháy tràn ngập trong hồ, trong hồ kia có tới hai trăm thi thể kỵ quân đang lẫn lộn gào thét.

Đoán chừng đại hỏa này có thể cháy tới hừng đông.

Ngôn Khánh che mặt nạ không ai có thể nhìn thấy biểu tình của hắn.

Tuy nhiên hắn vẫn trầm ổn đứng ở trên đầu tường cầm lấy ngân tiên không hề nhúc nhích, giống như hai trăm kỵ quân này sống hay chết không quan hệ với hắn.

Tạ An Dân nhin không được mà cảm thán:

Không hổ là Lý vô địch chém giết ở Cao Ly, tâm tình này người bình thường khó có thể so sánh.

- Hàn Trọng.

Lý Ngôn Khánh đột nhiên mở miệng.

Một tên quan quân ở phía sau hắn đi tới, thân thể khom xuống, nhanh chóng hành lễ.

Người này chính là nội ứng của Dương Cung Đạo Hàn Trọng.

Ngôn Khánh quay người vỗ vỗ vai của hắn nhân dịp khen:

- Làm tốt lắm.

- Nếu như không phải có công tử lợi hại Hàn Trọng suýt chút nữa lâm phải đại tội, đây là bốn phen của Hàn Trọng.

Đừng nhìn Ngôn Khánh tán dương hắn, hiện tại cả người của Hàn Trọng đã phát lạnh, hắn đứng ở cổng thành có thể nghe thấy trong lửa cháy tràn ngập mùi tanh tươi.

Ánh lửa chiếu lên cái mặt nạ, càng lộ thêm vẻ dữ tợn.

Hắn cũng không bởi vì Lý Ngôn Khánh tán dương mà cảm thấy nhẹ nhõm người này tướng mạo thanh tú giống như nữ tử vậy nhưng lại vô cùng âm hiểm tàn nhẫn, giết người không chớp mắt, lúc trước nghe nói Lý Ngôn Khánh ở Cao Ly hung tàn vẫn chưa thấy tận mắt.

Hôm nay Hàn Trọng phụng mệnh nằm vùng lại không ngờ bị Ngôn Khánh dùng mông hăn được đánh ngất.

Lúc Hàn Trọng tỉnh lại thì chỉ thấy những cái đầu người chảy máu đầm đìa trước mặt hắn, nhìn kỹ thì đều là thủ cấp của phản quân.

Lúc ấy Lý Ngôn Khánh mặc một chiếc áo trắng, đập trên máu tươi đầm đìa mà đi tới trước mặt hắn.

- Hàn Trọng ta cho người hai con đường.

- Một là giống như những người này, đầu thân lìa nhau, chết cũng là loạn thần tặc tử, liên lụy tới gia tộc, hoặc cùng hợp tác với ta, ta sẽ bảo vệ người bay xa vạn dặm, tương lai tiền đồ rộng lớn, ta cho người mười tấc thời gian, hy vọng có thể nghe thấy đáp án của người. Đi con đường nào là do người tự do lựa chọn.

tinhlinh2

400. Chương 86:giết Dương Cung Đạo

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 86:Giết Dương Cung Đạo

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sau lưng, Thẩm Quang từ từ lau thanh đao chảy máu đầm đìa.

Hùng Khoát Hải và Hám Lăng thì ở hai bên, giống như hai hung thần ác sát hướng về phía hắn mà nhe răng cười.

Phía dưới là máu tươi tràn ngập, trước mặt là đầu người đầm đìa, cho dù là người tâm trí kiên cường cũng khó có thể bình tĩnh được. Hàn Trọng cơ hồ không cần nhắc, cất tiếng đầu hàng.

Trong lòng của hắn từ giờ phút đó đối với Ngôn Khánh đã có sợ hãi thật sâu.

Ngôn Khánh đưa lưng về phía hắn, nhìn chém giết dưới thành cơ hồ không để ý tới những lời nói kia của Hàn Trọng.

- Đến lúc rồi

Ngôn Khánh ngẩng đầu nhìn sắc trời:

- Thẩm Quang bắt đầu đi.

Thẩm Quang ứng tiếng, từ trong người lấy ra một ống trúc bắt đầu đốt vào kíp nổ.

Một âm thanh nổ mạnh vang lên, lửa khói màu xanh bay lên trên không trung.

Ở chân trời ánh lửa lập lòe hàng trăm thiết kỵ như điện chớp từ trong bóng tối chém giết.,

Tất cả đều mặc khôi giáp màu đen mặt che mặt nạ, cầm đầu là đại tướng chính là Tô Liệt, chỉ thấy hắn tay cầm trường mâu xung trận lên phía trước.

Ở phía sau lưng kỵ quân phóng ngựa như bay tới, từng luồng mưa tên công kích về phía phản quân, đám phản quân lúc này đã vô cùng sợ hãi, có người thông minh lặn từ trên yên ngựa xuống, vứt binh khí ôm đầu không nhúc nhích.

Đây là tư thế tiêu chuẩn của đầu hàng.

Tô Định Phương bỏ qua những hàng tốt kia, như làn gió xẹt qua bọn họ.

Dương Cung Đạo lúc này cũng biết đại thế biến mất, định mang theo thân binh lao ra ngoài chỉ thấy sau lưng truyền tới từng tiếng gào thét:

- Con dê non kia ca ca ta đã phân phó, người đã đến thì đừng hòng đi xem búa.

Bên tai truyền tới một tiếng hét lớn, Dương Cung Đạo cúi đầu, một cây búa đã ném bay cả nón trụ của hắn.

- Chủ nhân nhà ta nó, mời Dương tướng quân vào thành uống trà.

Cũng không biết, Hám Lăng từ chỗ nào xông ra chém giết, ngăn đường đi của Dương Cung Đạo lại.

Hám Lăng hoành đao một vòng, Thanh Tông mã tọa kỵ của Dương Cung Đạo hí dài một tiếng, móng trước đã bị mạch đao chặt đứt, Dương Cung Đạo từ trên chiến mã té xuống mặt đất, thân quân đi theo một loạt từ trên xuống dưới muốn cứu Dương Cung Đạo nhưng lại bị Hám Lăng và Hùng Khoát Hải hai người một trước một sau ngăn lại, đao vùn quya cuồng búa ảnh hừng hực, chỉ thấy huyết nhục bay tứ tung, tiếng kêu thảm thiết vang rền.

Dương Cung Đạo đầu óc choáng váng, vất vả đứng lên thì thấy một đạo kỵ mã bay tới.

Tên đại tướng khê vươn tay ra, thoáng cái đã nắm được áo giáp của Dương Cung Đạo hét lớn một tiếng:

- Người lên đây cho ta.

Thân hình to lớn của Dương Cung Đạo cứ như vậy mà bị nhấc lên.

Ở bên tai của hắn vang lên một thanh âm lạnh lùng:

- Tô Liệt ta mong tướng quân vào thành làm khách.

Lời nói còn chưa dứt chỉ thấy ở phía sau đầu của Dương Cung Đạo đã bị một cú đánh mạnh, hắn lập tức hôn mê.

Ở trên đầu thành, Hàn Trọng kinh hãi nói:

- Cái này là chiến tranh gì chứ, rõ ràng là đồ sát... Không ngờ Dương tướng quân lại không chịu nổi một đòn.

- Hàn Trọng.

- Có mặt tướng.

Thanh âm của Lý Ngôn Khánh vang ở bên tai Hàn Trọng:

- Ta cho người một công lao.

- Mặt tướng làm sao có thể đoạt công lao của công tử.

Ngôn Khánh cười ha hả:

- Không được từ chối, công lao này phải dành cho người không thể dành cho ai khác.

- Chút nữa Dương Cung Đạo bị áp giải về thành, làm phiên người tự tay tiễn hắn lên đường, ta không muốn gặp hắn, người xử lý xong đem đầu hắn giắt lên cửa thành.

- A....

Hàn Trọng cứng họng, mặt đỏ tới mang tai.

Ngôn Khánh quay người nói với Thẩm Quang phía sau:

- Lão Thẩm chúng ta trở về thôi, cô cô mọi người chỉ sợ đang nóng lòng, bây giờ quay về ném tay nghề của cô cô.

- Ha ha, tay nghề của Bùi chân nhân đúng là không kém.

Thẩm Quang cười cười tùm tùm gật đầu, đi theo Lý Ngôn Khánh xuống dưới tường thành.

Hàn Trọng cảm thấy mồ hôi lạnh từng giọt ứa ra.... lúc này ở dưới lầu đại hỏa hừng hực, cả người hắn phát lạnh, chiêu thức này của Lý Ngôn Khánh đúng là cao cường, đem hắn giết Dương Cung Đạo, sau này hắn không thể nào có đường lui nữa.

Ngôn Khánh nếu vẫn còn giữ vững Cửng huyện tất cả đều vui vẻ.

Nhưng nếu như Cửng huyện thất thủ, Dương Huyền Cảm bọn họ biết Dương Cung Đạo chết ở trong tay của hắn thì hắn cũng chỉ có con đường chết, hắn cũng tinh tường, bây giờ hắn không giết Dương Cung Đạo cũng chỉ có con đường chết, nhìn những ánh mắt quân tốt xung quanh lạnh như băng, Hàn Trọng cũng giật nảy mình.

Phản qua ba nghìn người nhưng lại thuận kỳ quân.

Trong trận chiến này, chiến mã bắt được 500 con, tù binh bắt được 500 người.

Đối với những dân chúng huyện Cửng thức trắng đêm chưa ngủ mà nói, tin thắng trận truyền về, Lý công tử dùng hai nghìn hươu dùng đánh bại ba nghìn thiết kỵ đối với bọn họ đúng là một viên thuốc an thần.

Cửng huyện từ thời Bắc Ngụy đã trải qua chiến hỏa vô số.

Bọn họ rất rõ ràng, trận chiến này đại thắng Cửng huyện sẽ phải trải qua chém giết thảm thiết.

Tuy nhiên vậy thì sao?

Quan trọng nhất là bọn họ có một người để tin cậy, thanh danh của Ngôn Khánh là vô địch, hắn tung hoành ở Cao Ly không ai làm gì được, chỉ nguyên điều này thôi đã khiến cho người dân ở đây tin phục. Hôm nay một trận chiến này, người dân Cửng huyện lại càng sùng bái, mặc kệ tương lai thế nào, chỉ cần hiện tại có Ngôn Khánh là bọn họ yên tâm rồi.

Vô số phòng xá lại đốt sáng từng ngọn đèn dầu lên.

Rất nhiều nam tử lau binh khí dưới ánh đèn đỏ.

Ngày mai sẽ phải khai chiến.

Bọn họ sẽ giết một phen cho thống khoái.

Sông Lạc cũng không thiếu người hiếu võ, bốn trăm năm chiến hỏa, đã đúc kết thành một làn gió thượng võ.

Bọn họ khát vọng nhiệt huyết, khát vọng lập công lao sự nghiệp.

Từ thời Khai Hoàng cho tới nay, Đại Tùy kỷ luật sâm nghiêm, muốn bằng vũ dũng mà lấy công huân càng khó, hôm nay phản quân tiến đến dưới thành, những dân chúng bình thường cũng có thể mượn cơ hội này mà kiến công lập nghiệp.

Lý Ngôn Khánh lúc này ở huyện nha, đèn đuốc bên trong sáng trưng.

Có mười bốn võ tăng đóng ở trong hộ viện, mà tiền viện thì có tới hơn trăm tên hộ vệ chờ đợi.

Ngôn Khánh đi tới tất cả lộ ra ánh mắt kinh sợ, cửa thành rừng rực đại hỏa, hiện rõ thủ đoạn khốc liệt của Lý vô địch, ai có thể dám bất kính?

- Công tử, Bùi chân nhân nói là đã chuẩn bị đồ ăn ở phía sau xong.

- Cô cô đâu rồi?

- Hiện nay đang ở hậu trạch chờ đợi.

Ngôn Khánh khoát khoát tay ý bảo hạ nhân kia rời khỏi rồi nói với Thẩm Quang:

- Lão Thẩm, đi ăn no đi, sau hừng đông chỉ sợ nhiều ngày sau khó có thể thưởng thức mỹ thực rồi... Tô Liệt sau khi xong việc kêu hắn đến gặp ta.

- Còn nữa đem tin chiến thắng thông báo vào trong nhà, ta biết Đàm Tông gia gia lúc này cũng đang rất nôn nóng.

tinhlinh2

401. Chương 87: Ý Loạn Tình Mê

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 87: Ý loạn tình mê

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Thẩm Quang gật đầu khom người rời đi.

Tuy Ngôn Khánh xưng hô với hắn không có biến hóa thậm chí càng thêm thân mật.

Nhưng Thẩm Quang lại càng cung kính, tuân thủ tôn ti lễ độ.

Ở hậu đường Bùi Thục Anh lúc này đã nằm gục trên thư án mà nằm ngủ.

Thân hình nàng phủ phục xuống, đường cong động lòng người lộ ra vô cùng mê người.

Lý Ngôn Khánh nhìn không được nuốt một ngụm nước miếng, ngồi xuống bên cạnh thư án.

- A, người về rồi.

Bùi Thục Anh bỗng dưng bừng tỉnh ngồi thẳng người dậy.

Động tác hơi vội vã khiến cho một bên vai của áo bào trễ xuống, lộ ra bộ ngực trắng nõn, cùng với khe ngực động lòng người, chỗ đỏ tươi của ngọc phong khê ẩn ẩn hiện hiện. Lý Ngôn Khánh cả người nóng lên, vô ý thức muốn tiến lại gần thêm một chút.

Tuy nhiên Bùi Thục Anh lập tức cảm nhận được xuân quang ngoại tiết, khuôn mặt ửng đỏ cả lên.

Nàng vươn tay, khẽ cốc nhẹ trán của Lý Ngôn Khánh.

- Tiểu yêu, người nhìn lung tung gì vậy?

Vốn chỉ là nổi giận trách cứ, chẳng hiểu tại sao lời này giống như là tình nhân nói chuyện với nhau vậy. Chân mày nàng run rẩy, đôi mắt thu thủy lưu chuyển... Bùi Thục Anh phát hiện ra không khí có gì đó không đúng, có phần mập mờ, muốn thu tay lại thì đã bị Lý Ngôn Khánh nắm lấy.

Nàng dùng sức muốn giãy ra khỏi Lý Ngôn Khánh.

Nhưng lực tay của Lý Ngôn Khánh không hề tầm thường, một tay nắm lấy tay nàng, bàn tay cường tráng khác thì lại vòng qua bờ eo mảnh khảnh, tuy là cách hai lớp quần áo nhưng mùa hè nóng bức, quần áo cũng như không có ý nghĩa.

Cùng lúc đó, đại thủ lại thuận thế trườn vào lòng nàng hai ngón tay vuốt ve bộ ngực non mềm, trong chốc lát Bùi Thục Anh như muốn mê man đi... Tuy nhiên lý trí của nàng không tự nói với mình là không thể, tiểu nam nhân trước mắt chính là bối nhi của nàng, là người trong lòng của chất nhi, nàng ngẩng đầu lên đang muốn nói chuyện thì đã bị bờ môi lửa nóng ngăn lại, hô hấp càng ngày càng nặng, tiểu nam nhân kia hôn được nàng càng trở nên cuồng dã, bàn tay to càng là càn, vuốt ve bộ ngực nở nang của nàng.

Bàn tay kia thì trườn theo đường cong nơi eo lưng, vén đạo bào rộng lên, luồn tới giữa hai chân của nàng.

Bùi Thục Anh phát ra thanh âm ư ư muốn cự tuyệt nhưng không thể... hàm răng bị gạt mở, cái lưỡi thơm tho bị khống chế, nhập cùng một chỗ với lưỡi của tiểu nam nhân, hô hấp của Bùi Thục Anh càng ngày càng trở nên trầm trọng, cảm thụ này nàng không cách nào cự tuyệt, giữa hia chân lại bị ma thủ sờ soạn khiến nàng cảm thấy khó mà có thể kìm chế.

Âm thanh càng ngày càng nặng, bàn tay thon ngọc của Bùi Thục Anh cũng lặng yên nắm lấy một cái nóng bỏng.

Thân thể mềm mại bị khống chế làm cho run rẩy, một luồng nhiệt lưu chảy qua dưới bụng, theo khe rãnh giữa hai chân mà chảy ra, làm ướt đầm nửa đạo bào.

- Khởi bẩm công tử Tô Liệt cầu kiến.

Ở bên ngoài có người lớn tiếng bẩm báo.

Bùi Thục Anh đột nhiên thanh tỉnh, lập tức ý thức được cái nóng bỏng mà mình cầm phải là cái gì.

Nàng muốn đẩy Lý Ngôn Khánh ra đứng dậy rời đi nhưng đúng lúc này, tiếng bước chân của Tô Liệt đã truyền tới. Bộ dáng của hai người hiện tại đúng là không tào nhả, Bùi Thục Anh không biết phải làm sao cho phải, đúng lúc này chỉ thấy Lý Ngôn Khánh đã thò tay, tấm lụa mỏng treo trên vách bị hắn kéo xuống, bao trùm lên trên người của Bùi Thục Anh, Bùi Thục Anh nằm trên đùi của hắn không thể động đậy.

Vật nóng bỏng trên chộc kia dán vào mặt của nàng.

Bùi Thục Anh đang muốn trốn tránh thì Tô Liệt đã đi vào bên trong, Ngôn Khánh vội ấn đầu của nàng xuống khiến cho hai gò má của nàng kề sát vào cái vật nóng bỏng kia.

Lúc này Lý Ngôn Khánh rất không tự nhiên.

Bùi Thục Anh càng không thoải mái.

Tuy nhiên hai người cũng không dám khinh động, một người phủ phục, một người ngồi yên.

Tô Liệt tới báo cáo thành quả chiến đấu, vô cùng tường tận.

Ngôn Khánh cố nén hỏa diễm dưới bụng, trên khuôn mặt nở ra nụ cười thản nhiên trò chuyện với Tô Liệt.

Tiểu yêu này, quả thực....

Bùi Thục Anh dán mặt vào giữa hai chân của Lý Ngôn Khánh, nghe thấy hai người nói chuyện với nhau. Hiện tại hai người một bên thì nổi giận một bên thì khoái cảm kỳ dị, nói đến cũng kỳ quái, giữa hai chân của Lý Ngôn Khánh lúc này không hiểu sao lại có nước chảy ra ướt át, nàng mặt dán vào đó nhịn không được muốn di động một chút.

- Công tử, Định Phương vừa có một suy nghĩ.

- Hiện nay kỵ quân của chúng ta tới ba trăm người, lại có hổ vệ thân kinh bách chiến, đã bắt được ba trăm thốt chiến mã, có thể phân phối cho toàn quân. Phản quân sau khi chiến bại nhất định sẽ tiến hành trả thù, lúc đó áp lực nhất định không nhỏ.

- Vậy thì hãy đem kỵ quân mai phục ở trong núi, lúc phản quân công thành chúng ta có thể dùng kỵ quân tập kích, nhiễu loạn quân tâm, đồng thời còn có một chi kỵ quân ở bên ngoài đánh lên đường quân lương của phản quân, không biết công tử nghĩ thế nào?

Ngôn Khánh gật gật đầu:

- Đề nghị của Tô đại ca... a... rất tốt.

Ngôn Khánh bị khoái cảm truyền tới nhịn không được ngắc ngứ một phen, khuôn mặt trở nên đỏ bừng.

Một tay của hắn vô thức đè dưới háng, tự cười cười:

- Cứ theo lời đại ca nói, tuy nhiên nếu muốn áp dụng thì phải nhanh lên mới được.

- Một lúc sau khi binh mã chỉnh đốn sắp đặt hoàn tất mặt tướng sẽ lãnh suất kỵ quân rời khỏi thành.

Tô Định Phương nói xong nghi hoặc nhìn Lý Ngôn Khánh:

- Công tử có phải công tử có chuyện gì không? Có phải thân thể cảm thấy không thoải mái không? Hay là mặt tướng kêu lang y tới khám bệnh cho công tử?

Ngôn Khánh cố kìm nén khoái cảm kỳ diệu này mà nói:

- Ta... không có chuyện gì chỉ hơi mệt mỏi thôi.

- Nếu vậy thì Định Phương không quấy rầy nữa.

- Công tử cũng nên nghỉ sớm đi, khi phản quân tới chỉ sợ sau hừng đông sẽ phải khổ chiến.

Ngôn Khánh gật đầu đưa mắt nhìn bóng lưng Tô Định Phương rời đi.

Tô Định Phương vừa rời đi Bùi Thục Anh giãy dụa ra khỏi, ho khan một tiếng, ở khóe mắt còn có ánh lệ chớp động.

- Cô cô...

Ngôn Khánh muốn giải thích nhưng lại không biết phải giải thích thế nào nên đành im lặng.

Bùi Thục Anh cố gắng kìm nén tức giận, khuôn mặt đỏ bừng đứng dậy.

- Tiểu chất tiền cô cô.

- Không cần.

Bùi Thục Anh thậm chí không dám nhìn Lý Ngôn Khánh, sắc mặt lạnh như băng vội vàng chạy ra khỏi phòng.

Nhìn theo bóng lưng của Bùi Thục Anh, Ngôn Khánh vội vàng đuổi theo.

Hắn vừa ra tới cửa đã thấy Bùi Thục Anh leo lên xe ngựa.

- Cô cô, tiểu chất....

- Tiểu yêu, đại chiến đã tới chớ có phân tâm.

- Ta trở lại lực liễu tinh tu, ngươi hãy dốc lòng chuẩn bị chiến đấu, không được nghĩ ngợi lung tung, có gì thì sau khi chiến sự kết thúc thì nói sau.

Bùi Thục Anh ngồi ở trên xe, ngay cả đầu cũng không lộ ra.

Ngôn Khánh do dự một chút rồi nói:

- Kính cẩn tuân mệnh cô cô.

Hắn đứng ở phía sau, đưa mắt nhìn theo chiếc xe ngựa rời đi, vô ý thức giơ tay lên... vẫn nghe thấy mùi da thịt mềm mại quanh quẩn.

tinhlinh2

402. Chương 88: Hàn Thế Ngạc

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 88: Hàn Thế Ngạc

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Đại chiến đã đến, lẽ ra nên vứt bỏ mọi tạp niệm.

Bùi Thục Anh nhớ lại câu nói này lại suy nghĩ, chỉ sợ lúc này trong lòng của Bùi Thục Anh tâm tình đã trở nên loạn lạc.

Nàng cần phải yên lặng một chút.

Đồng thời đối với Ngôn Khánh nàng cũng tín nhiệm vô cùng.

Ngôn Khánh cũng tinh tường, loại chuyện này nói nữa cũng không có tác dụng gì, hơn nữa hẳn hiện tại gánh gác an nguy của bách tính, quả thật không thể để nữ nhi tình trường làm cho xao động, tuy nhiên hành động vừa rồi đã cho thấy khoảng cách giữa hai người đã bị xuyên phá, tiếp theo phải phát triển thế nào Lý Ngôn Khánh không thể làm chủ. Loại chuyện này hẳn có thể chủ động nhưng quyết định vẫn nằm trong tay của Bùi Thực Anh.

Tất cả phải đợi chiến sự chấm dứt xong rồi mới nói được.

Một lúc sau Tô Liệt suất lĩnh kỵ quân yên lặng rời khỏi Củng huyện.

Đối với bốn sự của Tô Định Phương Lý Ngôn Khánh rất có lòng tin, người này tính tình cương trực tuyệt không phải là người sợ chết, bán bạn cầu vinh. Với năng lực của Tô Liệt cùng với hổ vệ làm hạch tã, ba trăm kỵ quân này không chừng có thể tạo được sự quyết định cho chiến cuộc.

Sau khi Tô Định Phương cất bước đi rồi, công việc của Ngôn Khánh lạ lẫm lên.

Hiện tại hẳn không để tâm tới bát nữa, mặc kệ sau này sẽ thế nào nếu trận đánh này mà thua thì cũng không có ý nghĩa gì.

Cũng không biết ở Lạc Dương mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng chưa.

Lúc này Lễ bộ thượng thư Dương Huyền Cẩm đã phát động khởi sự ở Lê Dương, mấy vạn đại quân từ từ xuất phát hướng về phía Sông Lạc. Vốn mưu sĩ của Dương Huyền Cẩm là Lý Mật dâng cho hắn ba cách đánh, thượng sách là chiếm trác quận, cắt đứt đường lui của quân Tùy, có thể một lần hành động mà chiến thắng. Trung sách là đánh Trường An lập nên thế bất bại. Hạ sách là đánh Lạc Dương, ngăn cản viện binh của quân Tùy, vô cùng nguy hiểm.

Nhưng mà Dương Huyền Cẩm lại chọn hạ sách.

Dựa theo kế hoạch của Dương Huyền Cẩm, Lương quận thái thú Dương Tích Thiện sẽ theo Lạc thủy xuất kích, thái thú Hà Nam Dương Huyền Đĩnh sẽ xuất phát về phía nam. Hắn ở Lê Dương khởi binh sau đó nhanh chóng vượt qua Hoàng Hà, khống chế Hồ Loa quan, đoạn tuyệt viện binh, chiếm lĩnh Huỳnh Dương, ngăn cản viện binh Đông Lai.

Rồi sau đó ba đạo nhân mã hội tụ ở Lạc Dương, một trận công thành.

Nào biết được, lúc khởi sự được một ngày dưới trướng của Dương Huyền Cẩm có một tên tướng lĩnh tên là Đường Vi.

Cẩm thấy được Dương Huyền Cẩm có ý tạo phản, hẳn rời khỏi Lê Dương đi thông tri với các quận ở xung quanh, phong tỏa mọi nơi khiến cho Dương Huyền Cẩm không thể dễ dàng lấy được các thành trì, kể từ đó Dương Huyền Cẩm bắt ngờ bị chặn ở phía bắc Hoàng Hà.

Dương Tích Thiện công chiếm Huỳnh Dương xong dĩ nhiên vô cùng vui sướng.

Thế nhưng mà trận chiến này không thập toàn thập mỹ như kế hoạch.

Đầu tiên binh mã ở Huỳnh Dương chưa bị toàn diệt, Phòng Huyền Linh suất lĩnh 800 phủ binh, yểm hộ thân sĩ quan lại nơi này lớp lớp chém giết ra khỏi vòng vây. Lúc truy kích lại gặp phải sự phục kích của huyện úy Quán Thành Từ Thế Tích cùng với Thôi thị tộc binh. Chẳng những cứu được đám người Phòng Huyền Linh mà còn đánh bại phản quân.

Đám người Phòng Huyền Linh cũng không có ý định đoạt lại Huỳnh Dương mà nhanh chóng lui quân về Quán thành tập trung hỏa lực đối phó.

Kể từ đó, Huỳnh Dương huyện tuy bị chiếm nhưng Quán thành đã có phòng bị, muốn công kích Quán thành không phải là một chuyện dễ dàng, đánh thì tổn hao quá lớn, không đánh thì sẽ trở thành một đại phiền toái.

Chuyện ở Quán thành còn chưa giải quyết được lại còn nghe nói Củng huyện đã bị Lý Ngôn Khánh khống chế.

Dương Cung Đạo mạo muội xuất kích muốn khôi phục đoạt Cửng huyện khiến cho Dương Tích Thiện vô cùng hoảng sợ, kế hoạch hoàn mỹ này tại sao lại xuất hiện chuyện bất ngờ, Cửng huyện nhất định phải cướp lấy nếu không trên đường tới Lạc Dương chẳng phải đã vướng một cái đinh hay sao? Tên Lý Ngôn Khánh kia đã có danh tiếng là Lý vô địch cho dù Dương Cung đạo lợi hại cũng không phải là đối thủ của hắn.

Dương Tích Thiện cũng bất chấp Phòng Huyền Linh ở Quản thành, lập tức hạ lệnh mệnh cho Hàn Thế Ngạc làm tiên phong, suất lĩnh một vạn quân, suốt đêm đi tới Cửng huyện.

Hàn Thế Ngạc là con của danh tướng Hàn Cầm Hồ, nổi tiếng học giỏi.

Người này không chỉ có binh pháp xuất chúng mà còn có mưu lược hơn người, đồng thời còn có một thân võ nghệ lợi hại, được chân truyền của Hàn Cầm Hồ.

Tuy nhiên nếu không như vậy thì Hàn Thế Ngạc làm sao có thể được Dương Huyền Cầm coi trọng.

Hàn Thế Ngạc nhận được tin tức lập tức nhổ trại thẳng tiến về Cửng huyện, tới giờ Dần hắn đã tới gần Cửng huyện lại biết được Dương Cung Đạo đại bại bị bắt sống.

- Lý vô địch thật là lợi hại.

Hàn Thế Ngạc âm thầm cảm thán đồng thời suất bộ hướng về phía Cửng huyện xuất phát.

Lúc hừng đông, Hàn Thế Ngạc đã đóng doanh trại xuống.

Hắn không phải là Dương Cung Đạo mặc dù cao ngạo nhưng không phải là người lỗ mãng, cho nên binh tới dưới thành cũng không xuất động công kích.

Đồng thời Ngôn Khánh biết được Hàn Thế Ngạc ở dưới thành cũng không mạo muội nghênh chiến.

Hắn tự mình dẫn chúng tướng leo lên thành lâu, trong nắng sớm nhìn ra xa xa, chỉ thấy doanh trại quân đội dựng lên khiến cho Lý Ngôn Khánh phải âm thầm sợ hãi.

Phương pháp hạ trại này của Hàn Thế Ngạc chỉ sợ là Phong Hậu bát trận đồ.

Cái gọi là Phong Hậu bát trận đồ nghe nói là do Dư Giả Y theo phương vị bát quái lập nên bát trận theo thứ tự là Thiên Phúc trận, Địa Tái trận, Phong Dương trận, Vân Thù trận, Long Phi trận, Hổ Dực trận, Điều Tường trận, Hòa Xà trận. Bát trận tương liên, biến hóa ảo diệu.

Trưởng Tôn Thịnh cũng là cao thủ sử dụng bát trận đồ, nhưng Trưởng Tôn Thịnh nói rằng cho dù ông có bỏ ra cả đời cũng không biết hết được.

Hàn Thế Ngạc dùng bát trận hạ trại, có ý khoe khoang.

Ngôn Khánh đứng sau bức thành, mắt hồ khép lại, lẳng lặng quan sát, Hàn Thế Ngạc này quả nhiên hơn hẳn Dương Cung Đạo.

Đúng lúc này lại nghe trong đám phản quân truyền tới từng tiếng kèn.

Từng đạo từng đạo phản quân từ bên trong xông ra chém giết, nhanh chóng kết thành trận thế, ở chính giữa có một chữ Hàn viền vàng trong ánh nắng sớm vô cùng chói mắt.

- Phụng lệnh Hàn tướng quân xin Lý công tử ra mặt trả lời.

Một đám kỵ quân chạy như bay, một viên quan tướng ra mặt ghìm chặt chiến mã mà lớn tiếng la lên.

Ngôn Khánh nhăn lông mày lại trầm giọng nói:

- Ta chính là Lý Ngôn Khánh.

- Lý công tử tướng quân nhà ta nghe qua danh tiếng công tử không ngờ hôm nay có thể gặp mặt.

- Nay hoàng đế vô đạo vô cùng hiếu chiến, đến nỗi dân chúng lầm than, nay Dương công tử khởi binh không phải mưu cho mình mình mà còn cứu bá tính trong dầu sôi lửa bỏng.

Viên chiến tướng này mồm miệng thao thao bất tuyệt.

tinhlh2

403. Chương 89: Muốn Chiến Thì Chiến Đừng Nói Nhiều Lời

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 89: Muốn chiến thì chiến đừng nói nhiều lời

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong nhất thời ở trên cổng thành xì xào bàn tán, tuy nói những người ở dưới thành là phản quân nhưng không phải là không có đạo lý, đối phương đội ngũ lại quá đông, vượt xa so với binh mã Củng huyện nếu là đánh nhau thì có thể thắng được sao?

Đám quân tướng lập tức trở nên dao động.

Ngôn Khánh ở trên đầu tường cảm nhận được sự biến hóa này.

Mẹ nó, tâm lý chiến sao.

Quân tốt ở trên thành hơi dao động Lý Ngôn Khánh biết rõ không thể để cho tên lưỡi dài này nói tiếp Hần vươn tay, Thẩm Quang lập tức đưa cung điều tới, Ngôn Khánh giương cung cài tên, hướng về phía tên gia hỏa kia không nói một lời bắn ra một mũi tên.

Mũi tên rời đi nhanh như điện chớp xuyên qua miệng của hắn.

sau đó vận khí ở đan điền hết lớn:

- Hàn Thế Ngạc, ngươi muốn chiến thì chiến đừng nói nhiều lời.

Ngôn Khánh hét một tiếng này trung khí mười phần.

Quanh quẩn trên không trung hồi lâu không thôi.

Đám binh sĩ trên dưới thần liên lặng ngắt như tờ, Hàn Thế Ngạc ở dưới thành há hốc mồm không biết trả lời thế nào.

Tuy hắn xuất thân ở trong gia đình danh tướng, tâm tính ổn trọng.

Nhưng chưa bao giờ nhìn thấy thiếu niên nào bá đạo như vậy đôi mắt trợn trừng chỉ vào Lý Ngôn Khánh cả ngày vẫn không nói nên lời.

- Ngươi muốn chiến thì tới chiến đi.

Ở trên thành bỗng nhiên vang vọng tiếng hò hét.

Hàn Thế Ngạc lông mày nhíu chặt, sắc mặt cũng trở nên đặc biệt khó coi.

Cột kẹt.... ầm.

Tiếng xe bắn đá vang lên, một viên đá vô cùng lớn bay ra, mang theo một đường cong hoàn mỹ hung hăng nện vào thành.

Đứng ở trên thành lâu, Lý Ngôn Khánh cũng cảm nhận được mặt đất đang run rẩy.

Mây kiếm khẽ động, đôi mắt của Lý Ngôn Khánh nheo lại, khuôn mặt ẩn sau chiếc mặt nạ khiến cho ai cũng không nhìn thấy suy nghĩ của hắn, mà vẫn trên mặt nạ ánh lên dưới ánh mặt trời làm cho người khác phải sợ hãi.

- Cung tiễn thủ, lên dây cung.

Tạ An Dân hét to, trong chốc lát ở trong thành không ngừng vang lên tiếng gọi ầm ỹ:

- Lên dây cung! Lên dây cung!

Lý Ngôn Khánh nói:

- An Dân để mọi người ổn định lại.

Hàn Thế Ngạc lần này dẫn đội ngũ tiên phong cũng không mang theo quá nhiều khí giới công thành, hần lần này tới đây cũng chỉ để thăm dò mà thôi.

- Truyền quân lệnh của ta, không có mệnh lệnh không ai được bắn tên.

Lại một đạo quân lệnh được truyền ra.

Thanh âm chìm lạnh của Lý Ngôn Khánh khiến cho những quân tốt trên đầu thành cảm thấy an tâm.

Có lẽ mũi tên lãnh khốc lúc này của Lý Ngôn Khánh với khí thế gào thét khiến cho mọi người phải sinh lòng kính trọng.

Đây mới thực sự là Lý vô địch.

Sau khi ném đá một vòng, phản quân bắt đầu công kích, xe bắn đá của bọn chúng đối với tường thành cũng không tạo tổn thương quá lớn, tuy có mấy tảng đá bay vào thành nhưng cũng không có bất kỳ tác dụng nào. Hùng Khoát Hải và Hám Lăng hai người mỗi bên cầm một cây cờ, lá cờ bay phấp phới khiến cho nhân tâm ở Cửng huyện cũng cảm thấy an bình.

Nhìn thấy phản quân sắp tới gần, nằm trong tầm bắn của cường cung Lý Ngôn Khánh liền khẽ gật đầu.

2000 hương dũng, số người sử dụng cung tiễn cũng chỉ có 500 tuy nhiên đối với quy mô Cửng huyện vậy cũng là đủ rồi.

- Bắn tên.

Ở trên cổng thành kỳ lệnh chuyển động trong chớp lát truyền tới thanh âm hét vang.

Năm trăm cường cung rời khỏi dây cung, mặc dù không so được với uy thế vạn tên cùng bắn nhưng thực sự cũng rất kinh người.

Mũi tên mang theo một luồng vòng cung ảo diệu, phản quân bị thương vong trầm trọng, đợt thứ hai rồi đợt thứ ba diễn ra.

Máy bắn đã bắn ra khiến cho phản quân không thể kìm được tốc độ công kích.

Đúng lúc này trên cổng thành một lần nữa truyền tới tiếng quát khê:

- Xe ném đá, xuất kích.

Cót két.

Xe ném đá ở trên thành vang rền, hơn trăm khối đá ở phía trên Cửng huyện bay ra, rơi vào đám phản quân, huyết nhục bay tứ tung, khiến cho người ta phải hãi hùng khiếp vía, Ngôn Khánh có thể cảm nhận được tiếng hít thở ở bên cạnh hần cũng trở nên trầm trọng.

Hàn Thế Ngạc nhăn mày lại hạ lệnh thu binh.

Lần thăm dò này khiến cho hần phải chấn động.

Ở trong huyện thành, rốt cuộc là hương dũng hay là quan binh, theo thủ pháp phản kích của bọn họ thì mang lại sát thương rất lớn.

Hần không có khí giới công thành chỉ dựa vào hơn vạn người công kích Cửng huyện này chỉ sợ không dễ dàng.

Hàn Thế Ngạc bắt đầu lo lắng, Cửng huyện này đúng là một khối xương cứng nếu như muốn công phá thì phải trả một cái giá lớn.

Ở phía xa xa trên cổng thành truyền tới từng hồi hoan hô của người Cửng huyện.

Bên ngoài đất trống để lại hơn trăm cỗ thi thể, Hàn Thế Ngạc liền quyết định rút quân về trước sau này lại tiếp tục công kích.

Đối với huyện nhỏ như vậy tốt nhất là tập trung binh lực rồi công kích, Lý vô địch quả nhiên không hổ danh, Hàn Thế Ngạc lúc này đã thu hồi sự khinh thường.

Sau giờ ngộ Dương Tích Thiện suất lĩnh đại quân tới Cung huyện.

Hắn cuối cùng vẫn quyết định bỏ qua việc công kích Quán thành, bởi vì hắn đã chiếm lấy Huỳnh Dương, Quán thành mặc dù mang đến phiền toái nhưng dù sao cũng không ảnh hưởng nhiều. Mấu chốt vẫn là Cung huyện cần phải nhanh chóng chiếm lấy, mở ra con đường thông tới Lạc Dương. Dương Tích Thiện nghe được tin tức, huynh đệ của hắn là Dương Huyền Đỉnh đã lướt qua Manh Nam, hướng thẳng về phía Lạc Dương.

Mà lưu thủ Lạc Dương là Lam Tử Cái cũng đã được tin tức, đang tích cực phòng ngự.

Vốn Dương Tích Thiện còn tưởng rằng Hàn Ngạc chiếm thượng phong như khi tới mới phát hiện ra vấn đề của Cung huyện này.

Tường thành rất cao, vách tường rất dày, nếu như không dùng khí giới công thành cỡ lớn thì rất khó tạo thành uy hiếp thực sự với nó.

Dương Tích Thiện sau khi hỏi thăm tình huống Cung huyện xong thì cười khổ:

- Đại huynh chủ quan thật sai lầm.... Ta từng mời chào Lý vô địch, tại sao không rèn sắt khi còn nóng, tiến thêm một bước lôi kéo, mặc dù không thể sử dụng hắn cũng bớt đi phiền toái hôm nay.

Nhớ ngày đó Dương Huyền Cẩm từng có ý đồ mời chào Lý Ngôn Khánh Dương Tích Thiện cũng biết.

Tuy nhiên khi đó Lý Ngôn Khánh mượn chuyện tổ phụ có bệnh nên từ chối đi tới, sau đó Lý Mật cũng biểu lộ ý kiến, về sau Ngôn Khánh cùng với Trịnh gia quyết liệt, Lý Mật nói:

- Bán Duyên Quân là một tên trẻ con, chỉ dựa vào Trịnh gia mà có được hư danh, hôm nay hắn quyết liệt với Trịnh gia mà Quy Xương Công đã đáp ứng nhập vào tướng quân, lúc này lại đi mời chào Lý Ngôn Khánh thì còn coi Trịnh gia ra gì?

tinhlinh2

404. Chương 90: Ngu Nhu Ra Tay

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 90: Ngu Nhu ra tay

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Kỳ thật lúc đó khi Lý Ngôn Khánh rời khỏi Trịnh gia rất nhiều người đã cho rằng Lý Ngôn Khánh đã mất đi chỗ dựa, khó mà có thể trở thành châu báu.

Một tên trẻ con một thế gia vọng tộc trăm năm.

Nên chọn thế nào, chỉ cần nhìn qua là biết ngay....

Không chỉ có Lý Mật nghĩ như vậy mà Dương Huyền Cẩm cũng nghĩ như vậy.

Cộng thêm với Lý Ngôn Khánh gặp chuyện nên Dương Huyền Cẩm không để hắn ở trong lòng ngược lại tiến thêm một bước liên hệ với Trịnh Thiện Nguyên.

Dương Tích Thiện mặc dù viết thư khuyên bảo nhưng cũng không có tác dụng gì.

Hiện tại có tính là gặp báo ứng không? Trong lòng Dương Tích Thiện cười khổ, suy tư một hồi, làm thế nào có thể cướp lấy Cung huyện đây?

Ở bên cạnh mưu thần nhìn thấy Dương Tích Thiện trầm tư, một người liền đứng ra:

- Tướng quân vì Ngõng công tử mà cảm thấy phiền não hay sao?

Dương Tích Thiện ngẩng đầu:

- Thiếu huynh đã có đối sách sao?

Người kia thân cao bảy xích tám thốn, biểu lộ bất phàm, nho nhã chi khí, tuổi ước chừng hai bốn hai lăm, mặc một bộ trường bào màu trắng, dưới hông đeo bảo kiếm, khí vũ hiên ngang, tên là Ngu Nhu, cha của hắn là Tùy Kim Tử Quang Lộc đại phu, thư ký giam Ngu Thế Cơ.

Nói cũng kỳ quái, lần này Dương Huyền Cẩm khởi binh hưởng ứng đa phần là trọng thần đệ tử.

Ví dụ như Ngu Nhu, hoặc Lai Uyên, có cha là Lai Hộ Nhi đang ở Hồ Lao quan... bậc cha chú thì được triều đình tin tưởng, con cháu thế hệ lại nhảy ra tạo phản, chuyện này ngẫm lại xem ra có quan hệ với bốn trăm năm hồ họa.

Người hồ vô tình, phụ tử tương tàn nhau rất nhiều.

Thế hệ con cháu lấy cha, lấy mẹ, giống như là tập tục, sau đó tàn sát buồng bãi bốn trăm năm.

Người hán có lễ nghĩa liêm sỉ, coi trọng trung hiếu nhân nghĩa.

Mà bốn trăm năm hồ họa xong, trung nghĩa nhân hiếu cũng biến mất vô ảnh vô tung, lễ nghĩa liêm sỉ cũng không có.

Ngu Nhu không nhớ tới tình phụ tử, Lai Uyên mặc kệ cha mình mà tạo phản, tựa hồ đã thành thói quen. Dương Tích Thiện thấy Ngu Nhu đứng ra thì động tâm. Ngu Nhu này là người dẻo miệng, đi theo Dương Tích Thiện đã lâu nên cũng được hắn tin cậy.

- Muốn lấy Cửng huyện dễ như trở bàn tay.

- Lý Ngôn Khánh kia chỉ là một tên trẻ con, mặc dù thông minh một chút lập được chiến công nhưng hiểu được bao nhiêu chuyện?

Nhu nguyện dùng ba tác lược ngày mai thuyết phục hắn khi đó tướng quân không cần tốn người nào cũng có thể lấy được Cửng huyện, về sau triệu tập người tiến tới Lạc Dương, khi đó tướng quân chính là người có công đầu, cần gì phải vì một cái Cửng huyện nho nhỏ mà mặt ủ mày chau.

Dương Tích Thiện nghe được thì vui mừng.

Khẩu tài của Ngu Nhu hắn cũng đã từng lĩnh giáo qua cho nên đối với hắn cũng có lòng tin.

- Nếu như vậy thì đành phiền tiên sinh.

Ở một bên hai gò má của Hàn Thế Ngạc co lại, hắn muốn đứng ra nói chuyện nhưng không biết phải mở miệng thế nào. Ngu Nhu biết ăn nói, có lược của Tô Tần Trương Nghi nhưng Hàn Thế Ngạc vẫn cảm giác Lý Ngôn Khánh không dễ đối phó như vậy, tuy nhiên hắn không biết phải giải thích thế nào.

Dựa theo ý của hắn, hừng đông về sau, tụ tập binh lực mà tấn công mạnh.

Đại quân sau khi tụ họp có tới gần năm vạn người chỉ cần Dương Tích Thiện toàn lực công kích có lẽ khi đó thương vong thảm trọng nhưng khi đó công phá Cửng huyện chỉ hai ba ngày là xong.

Tuy nhiên xem tình hình trước mắt thì Dương Cửng huyện không muốn hao tổn nhiều tinh lực.

Hàn Thế Ngạc cũng chỉ có thể im miệng mà trầm nghĩ: Ta để xem ngày mai Ngu Nhu làm thế nào.

Một đêm vô sự, song phương đều không có xung đột.

Dương Tích Thiện hôm nay xây dựng cơ sở đồng thời đối với việc phòng giữ cũng không hề buông lỏng, hắn cũng biết Lý Ngôn Khánh giỏi dùng kỳ binh nên cũng phải lưu ý.

Mà Tô Liệt sau khi rời khỏi Cửng huyện không có chút tin tức.

Trong lòng Lý Ngôn Khánh tin tưởng Tô Liệt nhất định không đào tẩu, giờ khắc này hẳn nhất định trốn trong chỗ tối nào đó mà kiên nhẫn chờ đợi để Dương Tích Thiện lộ ra sơ hở. Hắn đối với Tô Liệt rất có lòng tin, như với Từ Thế Tích vậy, hiện tại hẳn đang tính làm sao để ngày mai ứng đối.

Lúc này mọi người ở Củng huyện sĩ khí đã rất cao, phản quân tuy nhân số nhiều nhưng không có được sĩ khí như vậy.

Hừng đông về sau, Lý Ngôn Khánh một lần nữa leo lên trên thành sai Hùng Khoát Hải và Hám Lăng xuống dò xét.

Đang lúc bọn họ dò xét thì nghe thấy ở trong doanh trại đối diện của phản quân truyền tới từng tiếng kèn, một lộ binh mã xuất độ, từng đội từng đội bày ra trận thế. Từng tòa vọng lâu xuất hiện, ngăn cản mũi tên, máy ném đá công kền cũng xuất hiện... thế trận này khai mở bộc lộ ra một sĩ khí vô cùng hùng tráng.

Đám quân quây thành một trận thế vòng tròn, một đại kỳ cắm xuống, mơ hồ có thể nhìn thấy một viên đại tướng cùng vô số chiến tướng tụm lại nhìn về phía xa xa.

Dương Tích Thiện tự mình tọa trấn quân.

Đám hương dưng ở trên đầu thành nhìn mắng đông nghịt phía trước nhin không được thăm giết mình

- Dương Tích Thiện muốn làm gì vậy?

Ngôn Khánh kinh ngạc hỏi:

- Hắn công không ra công thủ không ra thủ, hắn muốn hướng về phí ta biểu hiện, người của hắn nhiều hơn ta sao?

- Công tử người của bọn chúng đúng là nhiều hơn chúng ta.

Thẩm Quang cười ha hả trả lời.

Ngôn Khánh nhin không được mà cười lên:

- Nói nhảm nhiều hơn thật sao người Củng huyện ta đứng ở đầu tường đi tiểu cũng có thể khiến bọn chúng toàn bộ chết đuối.

Loại ngôn ngữ thô bỉ này nói ra từ miệng của Lý Ngôn Khánh có phần bất nhã.

Thế nhưng mà những quân tốt kia nghe được vô cùng lộ tai, mọi người liền cười to, hào khí lo lắng lúc này hoàn toàn không còn.

Đúng lúc này, trong đám quân chạy ra một đội nhân mã.

Ngu Nhu ở trong đám thân binh hộ vệ đi ra, tới bên ngoài Củng huyện, tuy nhiên hắn cũng nghe nói Lý Ngôn Khánh được truyền thừa của Trưởng Tôn Thịnh, luyện được một thân tiên thuật xuất thần nhập hóa, ngày hôm qua hắn bắn chết một người, lá gan của Ngu Nhu cho dù lớn cũng không dám tiếp cận Củng huyện quá gần.

Nhưng mà khoảng cách xa quá thì hắn phải hô lớn, bất lợi cho sự nho nhã của mình.

Cho nên Ngu Nhu mệnh cho thân binh tiến lên trước, tuy vẫn ở trong tầm bắn của Lý Ngôn Khánh nhưng đủ để hắn có phản ứng. Phía trước có khiên thịt ngăn cản, Lý Ngôn Khánh muốn bắn chết hắn cũng không phải là chuyện dễ dàng.

- Tại hạ là Ngu Nhu, mong Bán Duyên Quân, Lý công tử ra nói chuyện.

Ngư Nhu? Ngư Nhục(thịt cá)?

Ngôn Khánh nghe được thì nhin không được mà cười ầm lên.

- Ngu Nhu là người nào?

Hàn Trọng tiến lên một bước khẽ nói:

- Đây là thứ tử của Ngư Thế Cơ, Bái Tuyên Nghĩa Lang.

Ngũ Thế Cơ? ca ca của Ngũ Thế Nam? Tên đại gian thần kia sao?

Ngôn Khánh đã nghe qua danh tự của Ngũ Thế Cơ tuy nhiên hắn đối với Ngũ Thế Nam, em của hắn thì quen thuộc hơn một chút, Ngũ Nhu hiện tại xuất hiện là có ý gì?

tinhlinh2

405. Chương 91: Mắc Chết Ngũ Nhu

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 91: Mắc chết Ngũ Nhu

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Hắn đứng ra nhìn Ngũ Nhu đang lo lắng ở dưới thành.

Hiển nhiên Ngũ Nhu rất sợ Ngôn Khánh bắn hắn.

- Ngũ công tử gọi ta có chuyện gì?
- Các hạ chính là Bán Duyên Quân?
- Đúng thế.

Ngũ Nhu thấy Lý Ngôn Khánh không có cung tiễn, cũng yên tâm một chút. Hắn ở trên lưng ngựa chấp tay;

- Tại hạ là Ngũ Nhu, tư mã dưới trướng đại tướng quân, Ngũ Nhu đã ngưỡng mộ công tử đã lâu, công tử sáng chế ra Vĩnh Ngõng thể, gia phụ cũng khen ngợi không ít, xưng công tử là đại tài đương thời.

Ngôn Khánh liền lộ vẻ tươi cười, Ngũ Nhu nói xong hắn liền nói:

- Ngũ công tử hôm nay gọi ta tới đây không phải là để tán dương ta chứ? Lần này không biết có gì chỉ giáo?
- Công tử đại tài, cũng biết đạo lý chim khôn chọn cành mà đậu, lương thần chọn chủ.

Tên Ngũ Nhu này đùa giỡn cũng thật quá rồi...

Ngũ Nhu khẩu tài quả nhiên bất phàm, so với người hôm qua bị Ngôn Khánh bắn chết hoàn toàn không giống nhau, tên hôm qua làm dao động quân tâm mà Ngũ Nhu lại không nói nhiều, chỉ nói Ngôn Khánh bất phàm lập nhiều công lao nhưng lại không được trọng dụng.

Ngũ ý là: Tùy Dạng Đế không công bằng, người lập nhiều công như vậy mà lại không được phong thưởng.

Không bằng đến giúp cho Dương Huyền Cẩm, đại tướng quân đối với người ngưỡng mộ đã lâu... với tài năng của công tử nhà ngươi ở dưới trướng của công tử thì đảm bảo sẽ như cá gặp nước.

Hắn chỉ nhằm vào một người là Lý Ngôn Khánh.

Ngũ Nhu biết rõ an nguy của Cửng huyện chỉ liên hệ tại một mình Lý Ngôn Khánh.

Lý Ngôn Khánh thủy chung giữ vẻ tươi cười im lặng nghe Ngũ Nhu nói hết lời.

- Ngũ công tử, phụ thân của ngươi là ai?
- Sao?

Ngôn Khánh sai người mang loa tới nói cho to.

Hắn trung khí mười phần thanh âm đã to bây giờ có loa khuếch đại âm thanh đã truyền tới toàn chiến trường.

Dương Tích Thiện giật nảy mình thầm kêu không tốt.

Nhưng mà chưa đợi tới chuyện hấn triệu hồi Ngu Nhu thì Lý Ngôn Khánh đã lảng lệ mà nói:

- Người đã không biết thì ta nói cho người biết.

- Phụ thân của người là Ngu Thế Cơ, chính là Thượng thư ký giam, Kim tử Quang Lộc đại phu, Tùy Hành Bạn Giá. Ngu Nhu người cũng biết, bệ hạ hôm nay chưa định giang sơn đại Tùy, đang cùng với người Cao Ly chiến đấu đẫm máu. Người có đức gì? Chẳng qua lập nhiều công lao được chức vụ Tuyên Nghĩa Lang. Người được trọng ân của triều đình không tự ra sức vì nước cũng thôi đi, mà còn giúp đỡ phản tặc, người có mặt mũi nào mà thuyết giáo trước mặt ta?

- Đây là bất trung!

- Phụ thân của người hiện tại ở bên cạnh bệ hạ, mà người hoàn toàn không để ý đến sự an nguy của ông ấy, hiệp trợ loạn đảng, khởi binh tạo phản.

- Đây là bất hiếu.

- Người chỉ lo cho một mình mình không nghĩ đến đại cục, hưng binh tạo phản. Người đọc thuộc kinh thư, cũng biết phân biệt thị phi lớn nhỏ, nhưng mà người lại làm tặc nhân, khiến cho thiên hạ rung chuyển, bá tánh đồ thán, người có tư cách gì ở trước mặt ta đàm luận nhân nghĩa hai chữ này? Ngu Nhu, người là đồ bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa mà cũng dám noi theo gương của Tô Tần Trương Nghi nói tốt cho ta? Lý mỗ tuy tuổi tác còn nhỏ nhưng đã đọc thuộc lòng kinh điển biết cái gì gọi là lễ nghĩa liêm sỉ, không giống như người. Lý mỗ thật sự không muốn nói chuyện với người, Dương Huyền Cầm là quốc tặc, mà người chính là nanh vuốt của quốc tặc, tay sai của hắn.

Ngu Nhu bị Lý Ngôn Khánh nói cho mặt đỏ tới mang tai, cố tình phản bác nhưng lại nghẹn lại, không nói ra lời.

Ngôn Khánh nói:

- Nếu ta là Ngu Thế Cơ, sớm biết có người con như người thì đã đem đi giết chết sớm rồi.

- Ngu Nhu người đến bây giờ vẫn không cảm thấy hổ thẹn, vậy thì hãy mau quay về đi, đừng làm ô uế ánh mắt ta, làm dơ lỗ tai của ta.

Ngu Nhu vốn tin tưởng tràn đầy dụ hàng Lý Ngôn Khánh.

Thế nhưng bị Ngôn Khánh dùng ngôn ngữ ác độc nói cho á khẩu không trả lời được, ngực tức nghẹn nghẹn, hấn dùng ngón tay chỉ lên trên thành hồi lâu.

Hơn nửa ngày hấn mới run rẩy nói ra:

- Lý Ngôn Khánh người dám hạ nhục ta?

- Ta không muốn mắng chửi người, nhưng người lại chạy tới trước mặt ta để cho ta mất. Người ngay cả heo chó cầm thú cũng không bằng, ta chửi mắng người cũng cảm thấy thẹn, có ai không tiền cái đồ heo chó này rời khỏi giúp ta.

- Mong Ngu công tử rời khỏi.

- Đúng thế hấn heo chó cũng không bằng, cái giống cầm thú kia tại sao còn dám tới đây giảng nhân nghĩa?

Ngôn Khánh chẳng muốn mắng nhưng ở trên đầu thành, những tiếng mắng càng ngày càng khó nghe vang lên.

Thậm chí có người vừa múa đao thương tạo tiết tấu lại vừa chửi bới.

- Ngu Nhu người đừng ở chỗ này làm ra chuyện xấu hổ nữa, công tử của ta là đại trượng phu đương thời, mà người là một súc sinh có tư cách gì nói chuyện với công tử nhà ta.

Ngu Nhu tức giận tới cực điểm, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Giọng chửi bới ngày càng rền vang, dần dần trở thành một dòng nước lũ.

- Lý Ngôn Khánh người khinh người quá đáng....

Lời nói của Ngu Nhu còn chưa dứt hẳn đã phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống ngựa.

Ở trong chiến trường mọi người đều lặng ngắt như tờ.

Kể cả Lý Ngôn Khánh cũng không ngờ kết quả lại như vậy vốn hắn muốn mượn cơ hội này khiến sĩ khí trong quân tăng cao lên mà thôi. Không ngờ lại chọc cho Ngu Nhu thổ huyết ngã xuống ngựa mà chết.

Không phải hắn bị bệnh tim chứ, năng lực chịu đựng đã kích thật là quá yếu.

Bỗng nhiên trong đầu của Lý Ngôn Khánh hiện ra cảnh tượng Gia Cát Lượng mắng chết Vương Lãng, nhin không được lộ ra vẻ tươi cười.

Nụ cười tuy nhàn nhạt này nhưng trong mắt mọi người thì không đơn giản như vậy, ngay cả Thẩm Quang cũng rét run người.

Sau này chớ chọc cho công tử tức giận nói không chừng sẽ giống như Ngu Nhu này bị mắng thổ huyết mà chết.

Linh cơ chuyển động Thẩm Quang vung tay hô to:

- Công tử uy vũ.

Ở trên đầu thành đám quân tốt cũng hò hét như biển gầm:

- Công tử uy vũ, công tử uy vũ.

Ngu Nhu quỷ dị bị mắng chết, sĩ khí của Cửng huyện đạt tới cực hạn.

Mà phản quân thì sĩ khí sa sút đến tận cùng.

Dương Tích Thiện lúc này cũng phải thổ hổn hển, hắn trong lòng thầm mắng Ngu Nhu vô dụng, rồi rút bảo kiếm ra, nghiêm nghị quát:

- Công thành.

Trong chốc lát trống trận nổ vang vang vọng bốn phía.

Phản quân thúc giục hướng về phía Cửng huyện mà phát động công kích.

Binh lính Cửng huyện cơ hồ không đợi Ngôn Khánh mở miệng trong chốc lát, cung tiễn thủ, xe bắn đã đã chuẩn bị thỏa đáng, từng cái nổ mở sẵn ra chỉ chờ phát động. Thấy phản quân càng ngày càng tới gần, Tạ An Dân hét lớn một tiếng, trên thành tên như mưa bắn về phía phản quân.

Xoẹt, một luồng tên nổ bắn ra.

Đám phản quân bị tên nổ bắn trúng mất mạng ngay tại chỗ.

Ngôn Khánh cũng cầm mặt nạ đeo lên, sau đó tay cầm ngân tiên đứng ở trên đầu thành.

Mặc cho phản quân bắn tên như mưa rơi hắn vẫn trầm tĩnh có mấy mũi tên bắn về phía Lý Ngôn Khánh bị bọn người Thẩm Quang tiến lên đánh rớt.

Dung nhan trầm tĩnh kia khiến cho trong lòng của người Cửng huyện tràn đầy tự tin.

Từng tiếng hét hò đình tai nhức óc, cuộc chiến cứ như vậy mà mở màn.

tinhlinh2

406. Chương 92: Dương Huyền Cảm Tới

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 92: Dương Huyền Cẩm tới

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Tổng thể mà nói quân phân nhiều gấp hai mươi lần quân coi giữ, tuy nhiên lại không chiếm ưu thế quá lớn.

Bọn họ vốn nghe lời dụ hoặc mới gia nhập vào phản quân. Đám quân tốt hầu hết đều là lưu dân, nếu không có Tùy Dạng Đế hiếu chiến khiến cho bọn họ không có chỗ an thân thì quả quyết sẽ không gia nhập vào trong này. Thế nhưng mà đám phản quân này vốn tưởng rằng chiến sự dễ như trở bàn tay ai ngờ lại gian nan như vậy.

Phản quân thế công ngày càng thịnh, như là thủy triều trùng kích Cửng huyện.

Lúc này quân coi giữ lại đồng tâm hiệp lực sức mạnh như là thành đồng, bằng vào tường thành chắc chắn mà đẩy lui phản quân. Vào giữa trưa hậu doanh của phản quân đột nhiên bị đánh lên mãnh liệt, không biết một chi kỵ quân từ đâu ra nhảy vào hậu doanh điên cuồng giết chóc phóng hỏa đốt cháy.

Vốn thế công đang hưng mãnh, phản quân gặp đánh lên tức thì không biết phải làm thế nào.

Lúc trước bọn họ nôn nóng công kích mà thất bại, tổn thất thảm trọng, hiện nay hậu doanh bị đánh lên khiến cho phản quân vô tâm tiếp tục.

Dương Tích Thiện cũng biết hấn đã bỏ lỡ thời cơ công kích tốt nhất.

Vốn Ngụ Nhu không nên chạy ra thể hiện, khiến cho sĩ khí suy giảm, đã kích cực lớn với phản quân.

Rồi sau đó gặp chuyện đánh lên nữa, Dương Tích Thiện hiện tại hiểu rõ nếu tiếp tục đánh thì cũng chỉ thêm thương vong.

Một hồi chiêm vang lên, Dương Tích Thiện bắt đầu thu binh.

Hắn đứng ở trên xe oán hận nhìn đám binh lính nhuộm đỏ máu tươi dưới thành mà nghiêng răng nghiêng lợi.

Lý Ngôn Khánh từ đầu tới cuối vẫn không nhúc nhích đứng ở phiếu trên thành.

Nhìn khói đặc tràn ngập ở hậu doanh, khóe miệng của hắn nhếch lên nở ra nụ cười.

Đây chỉ là khởi đầu hươu chết về tay ai còn chưa biết.

Tuy nhiên hấn cũng hiểu rõ, Cửng huyện không đủ để làm bình chương, có thể thủ vững bao lâu hấn cũng không biết rõ lắm, nhưng thủ vững được một ngày thì Cửng huyện thêm một phần sinh cơ, về phần chiến tranh này phải chết bao nhiêu người Lý Ngôn Khánh cũng không biết. Hiện tại hấn chỉ biết là phải thủ vững, thủ vững... đến khi không còn cách nào nữa.

Đại Nghiệp thời đại, Dương Huyền Cẩm lừa dối nói rằng Lai Hộ Nhi tạo phản, ở Lê Dương khởi sự.

Hấn hướng về phía dân chúng mà nói rằng: Hoàng đế vô đạo mặc kệ dân chúng sống chết, hàng vạn người phải chết ở Liêu Đông, hôm nay ta không cam nhìn các người chịu chết cho nên muốn khởi binh cứu dân chúng, các người có đồng ý hay không?

Dân chúng đã sớm ghét chiến tranh, nghe thấy dĩ nhiên là vui mừng tấp nập, nhao nhao hưởng ứng.

Trong mười ngày ngắn ngủi, Dương Huyền Cẩm đã triệu tập được năm vạn dân chúng, tuy Đường Vi Đà mật báo cho các thành trì xung quanh đóng cửa nhưng Dương Huyền Cẩm vẫn mời được vô số dân chúng, phá từng thành một.

Dương Huyền Cẩm tạo phản khiến cho chiến sự Liêu Đông phát sinh biến hóa.

Chiến sự Liêu Đông tuy tiến triển chậm chạp nhưng thắng lợi đã ở trước mắt. Dương Quảng nghe tin Dương Huyền Cẩm tạo phản thì lập tức hạ lệnh triệt binh, trong lúc lui lại, Át Chi Văn Đức đã xuất binh truy kích, tổn thất đặc biệt thảm trọng, tuy nhiên so với lần thất bại đầu tiên lần chinh phạt này cũng không tổn hao nhiều như vậy. Về đến Cao Dương, Dương Quảng hạ lệnh Vu Thuật Lai Hộ Nhi làm tiên phong,

nhANH chóng trở lại, trong khi đó lưu thủ Trường An là Vương Dương Tu cũng nhận được thư của lưu thủ Lạc Dương là Vương Dương Đồng cũng được lệnh nhanh chóng xuất binh, cứu viện Lạc Dương.

Mà lúc này, Ngôn Khánh đã ở Củng huyện năm ngày rồi.

Năm ngày này đối với Củng huyện mà nói máu lửa đan xen.

Hai nghìn hương dũng có một nửa bỏ mình, số người trọng thương cũng lên tới mấy trăm, nếu không phải trước khi khai chiến Ngôn Khánh đã phát động chiêu mộ binh lính thì năm ngày này đã đủ cho Củng huyện thất thủ. Cũng may Củng huyện người thanh niên không ít, liên tục không ngừng hưởng ứng cung cấp binh lính.

Điều này khiến cho Củng huyện luôn duy trì được 1500 người, giữ vững cửa thành.

Phản quân tổn thất vô cùng lớn, năm ngày trôi qua thương vong đến hơn ba nghìn người, đã gần tới một phần mười của họ. Dương Tích Thiện thật không muốn đánh nữa, vì một huyện nhỏ như vậy mà tổn nhiều binh mã như thế hiển nhiên vượt qua phạm vi tiếp nhận của hắn.

Nhưng mà chiến sự đã mở ra, hấn há có thể dừng lại.

Năm ngày trôi qua, Củng huyện vẫn như trước bị Ngôn Khánh khống chế trong tay.

Mà ở Huỳnh Dương, huyện lệnh Quản thành, tư mã Phòng Huyền Linh vẫn ổn định trận tuyến không ngừng quấy rối Huỳnh Dương.

Đồng thời huyện úy Từ Thế Tích cũng cầm đầu quân coi giữ ở Quản thành chia làm hai đường, Từ Thế Tích và Tạ Khoa mỗi người lĩnh hai trăm kỵ quân, nguyên Tô Liệt đã khiến cho Dương Tích Thiện đau đầu không dứt, hai người này thậm chí còn khó đối phó hơn cả Tô Liệt.

Từ Thế Tích từ nhỏ đã học tập binh pháp mưu lược hơn người.

Tạ Khoa thì theo Lý Ngôn Khánh chinh chiến Cao Ly, đối với chiến pháp du kích có thể nói là lô hỏa thuần thanh.

Dương Tích Thiện cũng tốt, Trịnh Thiện Nguyên cũng thế, đều phái ra đại đội nhân mã truy quét nhưng những người này nếu như thấy tiểu đội binh mã lập tức không khách khí tấn công. Từ ngày thứ tư ba chỉ kỵ quân bắt đầu phối hợp ăn ý với nhau, liên tục tập kích quấy rối, có lần Từ Thế Tích thậm chí đánh tới tận dưới Hồ Lao quan, đem trấn thủ Lai Uyên đùa giỡn một phen, sau đó ba chỉ kỵ quân xuất kích, đại bại Lai Uyên rồi nghênh ngang bỏ đi.

Lúc này lưu thủ Lạc Dương phái người ra ý đồ ngăn chặn đường đi của Dương Huyền Đĩnh.

Liên tiếp chiến bại lui về Lạc Dương, Dương Huyền Đĩnh liền viết thư hỏa tốc khẩn cầu Dương Tích Thiện tụ hợp lại một chỗ với hắn.

Mà Dương Tích Thiện đâm lao thì phải theo lao.

Cũng may cuộc chiến ở Củng huyện tới ngày thứ bảy, đại quân của Dương Huyền Cầm đã tới Huỳnh Dương.

So với Dương Tích Thiện thì khác, Dương Huyền Cầm hành động cương liệt, vô cùng quyết đoán.

Sau khi Dương Huyền Cầm tới Huỳnh Dương, Phòng Huyền Linh ý thức được tình hình đã chuyển biến trở nên xấu đi.

Vì vậy hắn lập tức thu hồi binh lực tử thủ Quản Thành, tuy nhiên hắn không ngờ rằng Dương Huyền Cầm sau khi tới Huỳnh Dương xong lại toàn bộ xuất kích, cường công Quản thành. Cuối cùng không giống như Củng huyện, Quản thành không thể phòng ngự mạnh như vậy, Phòng Huyền Linh thủ vững hai ngày thì Quản thành bị phá, Phòng Huyền Linh cùng với Đậu Hiếu Võ, Thôi Thiện Phúc con trai trưởng của Thôi Chí Nhân suốt đêm chém giết mở đường trong vòng vây. Thôi Chí Nhân thì liều chết yểm hộ, đốt lửa phá hủy tộc phòng Thôi thị, tự vẫn tại gia.

tinhlh2

407. Chương 93: Quân Thành Bị Phá

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 93: Quân thành bị phá

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sau khi chiếm được Quân thành xong, Dương Huyền Cảnh hạ lệnh không được nhúng nhiều dân chúng.

Đối với những người bị bắt làm tù binh, đặc biệt là Trịnh thị và Thôi thị Dương Huyền Cảnh cũng tỏ thiện ý rất lớn.

Nguyên ý theo hần hần đặc biệt hoan nghênh nếu không theo thì hần cũng không cưỡng cầu, thậm chí còn phải người trung tu tộc phòng của Thôi thị, đem Thôi Chí Nhân đi hậu táng.

Thủ đoạn tuyệt diệu này của hần mang tới một mị lực vô cùng lớn, khiến cho rất nhiều người chịu phục.

Con trai trưởng của Trịnh Thiện Quả là Trịnh Nghiễm gia nhập hàng ngũ phản quân bất kể sự cản trở của Trịnh Thiện Quả. Dương Huyền Cảnh liền mừng rỡ phong hần làm Lục Sự Tham Quân.

Quân Thành sau khi bị phá, Dương Huyền Cảnh đem quân tới Cửng huyện.

Ngày hôm sau đại quân đã tới gần Cửng huyện.

Mười vạn đại quân từ từ cùng với Dương Tích Thiện tụ hợp, Dương Huyền Cảnh hiện tại mới hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo có phần giống Dương Tổ nên rất được Dương Tổ yêu thích, hần thân cao tám thước hình thể vô cùng lớn, lưng hùm vai gấu, mặt như phấn ngọc, dưới hàm sinh ra một bộ râu rất đẹp.

Sau khi cẩn thận nghe Dương Tích Thiện báo cáo Dương Huyền Cảnh liền giẫm chân đầm ngực tiếc nuối:

- Chuyện này ta thật sự là sơ sẩy.
- Đại huynh, Huyền Đĩnh binh lâm ở Lạc Dương, hiện nay đang đóng ở Kim Cốc viên.
- Nếu như Cửng huyện nhỏ nhỏ này cũng không phá được nhanh chỉ sợ ở bên kia sẽ có phiền toái, tiểu đệ vô năng mong được đại huynh trách phạt.

Dương Huyền Cảnh lắc đầu liên tục:

- Tích Thiện không cần phải như vậy, Lý vô địch không phải là hư danh, hần một thân có thể tung hoành ở Cao Ly, khiến cho hàng chục vạn quân thúc thủ vô sách, ngay cả Ất Chi Văn Đức cũng không làm gì được hần huống hồ là hiền đệ? Trước kia ta muốn mời chào hần, còn mang quà đến biếu. Hần ngay cả quà biếu cũng nhận nhưng nói tổ phụ bệnh nặng không rời được. Cũng tại ta lòng dạ không đủ cho rằng Lý Ngôn Khánh chỉ là một tên tham tiền tham bạc không đáng được trọng dụng, về sau cũng không liên lạc với hần nữa.

Dương Huyền Cảnh cảm thán liên tục, không hề có ý gì trách cứ Dương Tích Thiện.

Trên thực tế về sau hần không có liên hệ với Lý Ngôn Khánh là do Lý Mật khuyên bảo, nhưng mà trước mặt mọi người, Dương Huyền Cảnh không nhắc tới.

Lý Mật ở bên cạnh hơi xấu hổ, lúc trước hần nói Lý Ngôn Khánh không đáng để trọng dụng rất nhiều người nghe thấy.

Dương Huyền Cảnh lại không trách tội hần khiến hần rất cảm kích.

- Đại tướng quân Lý mỗ bắt tài xin được cưỡi lại Cửng huyện.

Dương Huyền Cảnh cao hứng sau đó lại lắc đầu.

- Pháp chủ, giết gà cần gì dùng dao mổ trâu, một Cửng huyện nhỏ nhỏ không cần phải vậy.... hiện tại quân ta bị vây khốn ở nơi này, Huyện Đĩnh lại đóng ở Kim Cốc viên chỉ sợ một cây không chống vững nhà được, ta muốn mời pháp chủ và Tích Thiện cùng nhau hỏa tặc tới Lạc Dương, hiệp trợ Huyện Đĩnh sau đó nhanh chóng cướp lấy Đông đô.

Lý Mật nghe được cảm động không thôi.

Hắn hướng về Dương Huyền Cảm chấp tay hành lễ:

Lý Mật nguyện vì đại tướng quân dốc sức khuyển mã.

Kỳ thật bất kể là Dương Huyền Cảm hay là Lý Mật đều cảm thấy Cửng huyện không quan trọng lắm, chỉ cần chiếm lấy Lạc Dương thì Cửng huyện sẽ trở thành một tòa cô thành, hiện tại có Lý Ngôn Khánh ở đây chỉ gia tăng thêm một phần phiền toái mà thôi.

Đêm đó Lý Mật cùng với Dương Tích Thiện mang theo tám vạn đại quân từ từ xuất phát về phía Lạc Dương.

- Đại tướng quân không thể xem thường Lý Ngôn Khánh.

Hàn Thế Ngạc tiến lên góp lời.

Mấy ngày nay cùng với Lý Ngôn Khánh giao thủ hẳn biết sự lợi hại của người này.

Dương Huyền Cảm cười cười trầm ngâm một thoáng rồi nói:

- Hiền đệ, sáng sớm ngày mai, đệ theo ta tiến tới gần Cửng huyện, ta muốn gặp mặt Lý vô địch đại danh鼎鼎 này.

Bất tri bất giác hiện tại đã nhập hạ.

Liên tục mười ngày nhiệt độ tăng cao, trên chiến trường truyền ra mùi tanh tươi. Cửng huyện mặc dù khá tốt nhưng dù sao chuẩn bị cũng chưa thể hoàn thiện, tuy nhiên Lý Ngôn Khánh vẫn đảm bảo được mọi thứ sạch sẽ, người chết được an trí thỏa đáng người chết lập tức được xử lý, đồng thời Lý Ngôn Khánh cũng lập ra những y quán, phụ trách việc cứu thương lại mệnh cho xây dựng một số nồi thuốc lớn cung cấp cho người dân để phòng ngừa dịch bệnh.

Lúc này khí trời rất dễ dàng phát sinh ôn dịch Lý Ngôn Khánh không thể xem thường chỉ có thể dốc toàn lực hi vọng vượt qua cửa ải này.

Mấy ngày liền hè nóng bức qua đi, cuối cùng cũng đã tới một đêm mưa to.

Mưa to sau khi qua đi, sáng sớm hôm sau thời tiết biến thành mưa phùn, đem những máu me ở trên đường cọ rửa, khiến cho nhiệt độ giảm xuống rất nhiều. Lý Ngôn Khánh mang theo Thẩm Quang ở trên thành trì dò xét một phen, ngẩng nhìn hoặc sơn xa xa, thấy một mảng tối tăm mù mịt.

Chiến cuộc cũ không hề nhẹ nhõm, thậm chí phải dùng từ tàn khốc để hình dung.

Gạch đá dưới chân đã sớm biến thành màu đỏ sẫm do bị máu nhuộm mà thành.

Ngẫu nhiên còn cảm thấy huyết nhục mơ hồ dưới mặt đất.

Màu ngà sữa của óc cùng với màu máu dính lên ở trên tường muốn tẩy rửa không phải là chuyện dễ dàng.

Hiện tại tất cả mọi người đều cảm thấy mệt mỏi ngay cả Lý Ngôn Khánh cũng biết rằng khó có thể kiên trì lâu nữa.

Tình hình lúc này không giống như khi ở Cao Ly.

Lúc ở Cao Ly quyền chủ động nằm ở trong tay của hắn, tuy có vất vả nhưng tinh thần lại tốt, hiện tại phòng ngự khá bị động.

Ở bên người của hắn chiến tướng không ít thế nhưng mà người có thể giúp hắn bày mưu tính kế thì lại không nhiều.

Sáng sớm thời gian mát mẻ, Lý Ngôn Khánh càng hi vọng có thể tìm một chỗ nào đó nghỉ ngơi ngủ một giấc.

- Thắm Quang người đi nghỉ ngơi một chút đi... gọi Mã Tam Bảo tới đây.

- Thuận tiện nhìn tình hình trong nhà, những ngày gần đây ta không về không biết tình hình ở đó đã thế nào rồi.

Thắm Quang muốn cự tuyệt nhưng lại không dám nói.

Mỗi một câu của Lý Ngôn Khánh tuy dịu dàng nhưng lại có ma lực khiến người ta không kháng cự được.

Hơn nữa hấn đích thật cũng đã mệt mỏi, theo Lý Ngôn Khánh huyết chiến bảy ngày, còn phải bảo vệ an toàn cho hấn, đích thật là một chuyện vất vả.

- Công tử, công tử cũng nghỉ ngơi một chút đi.

Ngôn Khánh cười cười gật đầu, ánh mắt vẫn như cũ dán ở bên ngoài thành.

Doanh trại phản quân bị mưa bụi bao phủ vô cùng yên tĩnh, tuy nhiên Ngôn Khánh đã nghe nói, Dương Huyền Cẩm đã suất lĩnh đại quân dừng ở Củng huyện.

Trong lòng Lý Ngôn Khánh cũng biết, phản quân chưa chắc đã đặt toàn bộ binh lực ở Củng huyện, bởi vì huynh đệ của Dương Huyền Cẩm là Dương Huyền Đỉnh đã đến Lạc Dương, nếu như hấn không tụ họp nhanh thì Dương Huyền Đỉnh chưa chắc là đối thủ của Lam Tử Cái, hơn nữa hình bộ thượng thư Vệ Thăng cũng đã suất bộ tới Hoảng Nông. Dương Huyền Cẩm đã cảm thấy áp lực không nhẹ.

Viện quân phản quân đã tới nhưng viện quân Tùy quân khi nào mới đến?

Ngôn Khánh nghĩ ngợi chợt nghe bên cạnh có người thở nhẹ nói:

- Công tử, mau nhìn kìa bên phản quân có người tới.

tinhlinh2

408. Chương 94: Nói Chuyện Với Dương Huyền Cẩm

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 94: Nói chuyện với Dương Huyền Cẩm

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Ngôn Khánh phục hồi tinh thần nhìn về phía xa xa, quả nhiên chỉ thấy một đội kỵ quân từ đại doanh đi ra nhanh chóng tới gần Củng huyện.

Đánh lén?

Ngôn Khánh cảm thấy mơ hồ.

Nhìn cảnh tượng này, cũng chỉ có mấy chục người thôi, không có khả năng đánh lén.

Hay là quân đình thám thính?

Tựa hồ không giống, nói thật ban ngày giao phong, Ngôn Khánh có lẽ không hiểu rõ tình hình của phản quân cho lắm, nhưng phản quân ở Củng huyện đã rõ như lòng bàn tay, dù sao Củng huyện là đại địa phương nhân khẩu vô số, không có khả năng phong tỏa tin tức.

Ngược lại phản quân viện quân không ngừng không dễ biết được.

Không phải là đánh lén, không phải quân thám thính thì là cái gì?

Lý Ngôn Khánh đang cảm thấy kỳ quái thì đội ngũ của phản quân đã đến gần Củng huyện.

Ngôn Khánh khoát tay ý bảo quân tốt cảnh giới ở phía trên không cần lo lắng, hẩn nheo mắt lại, cẩn thận quan sát, người cầm đầu rất lạ mắt ước chừng bốn mươi tuổi, lưng hùm vai gấu, hình dáng bất phàm. Ở dưới chân của hắn là một con hãn huyết bảo mã, toàn thân đen nhánh, hùng vĩ dị thường. Con ngựa này bốn vó cũng to hơn nhiều so với ngựa bình thường, có một nhúm lông trắng ở phía dưới, còn gọi là Tứ Đề đạp tuyết. Ngôn Khánh liếc mắt nhìn đã nhận ra, con ngựa này còn có tên là Sư Tử Thông, vì có bốn vó trắng như tuyết nên được gọi là Đạp Tuyết Sư Tử thông.

Loại ngựa này có thể nói là một ngày đi nghìn dặm.

Thậm chí so với Ngọc Đề Tuấn trước kia của Lý Ngôn Khánh còn cao hơn một bậc.

Nhưng loại người này chỉ có người thân phận cao quý mới cưỡi được.

Người bình thường thì không thể nào mua nổi, càng không thể nào nuôi nổi, lương câu như vậy. Ngôn Khánh nhìn Đạp Tuyết Sư Tử thông này thì có thể đoán được thân phận địa vị của người kia.

Lúc này người đứng sau người kia chính là Hàn Thế Ngạc.

Trong bảy ngày này Ngôn Khánh cùng với Hàn Thế Ngạc giao thủ không ít với nhau nên có thể lập tức nhận ra ngay.

Chủ nhân của Đạp Tuyết Sư Tử Thông ở trên ngựa cầm lấy một cây trường giáo nặng trĩu, đầu đội nón trụ hoàng kim sư tử, đai lưng ngọc quấn quanh tinh thần vô cùng phấn chấn, hẩn ghì chặt chiến mã, ngẩng đầu nhìn cảnh tượng trước mắt. Trong lúc lơ đãng ánh mắt của hẩn và Lý Ngôn Khánh chạm vào nhau.

Người kia đột nhiên nở ra nụ cười.

- Tại hạ là Hoàng Nông Dương Huyền Cẩm, xin hỏi trên thành có phải là Bán Duyệt Quân?

Quả nhiên là hẩn?

Ngôn Khánh trầm kêu lên một tiếng, ở trên đầu thành khẽ khom người, trầm giọng nói:

- Lý Ngôn Khánh bá kiến đại tướng quân, lễ bộ thương thư Dương đại công tử.

Dương Tổ xuất thân vọng tộc Dương Thị ở Hoàng Nông, cùng với Dương Quảng không cùng một nhà.

Dương Huyền Cẩm mở miệng không đề cập tới quan chức chỉ nói tới quê hương của mình cho thấy thái độ của hẩn lần này không tới gây chiến mà là tới nói chuyện phiếm.

Ngôn Khánh với tư cách là Trịnh thị tộc nhân trước kia, đối với quy củ của thế gia vọng tộc dĩ nhiên là hiểu rõ.

Hẩn tuy đã rời khỏi Trịnh gia, vứt bỏ họ Trịnh nhưng với cách làm của Dương Huyền Cẩm đối đãi coi như là ngang hàng, nếu như Ngôn Khánh không đáp lại thì sẽ bị các thế gia môn phiệt khinh bỉ.

Cho nên Ngôn Khánh đành phải dùng lễ đối đãi.

Trong lúc Ngôn Khánh dò xét Dương Huyền Cẩm, Dương Huyền Cẩm vẫn nghiêm túc dò xét Lý Ngôn Khánh.

Hẩn đột nhiên cảm thấy hơi hối hận, hối hận lúc trước không nên nghe lời Lý Mật, bỏ qua cho Lý Ngôn Khánh, hiện tại Lý Ngôn Khánh tuổi tuy không lớn nhưng trong lời nói, khí độ đều toát ra phong thái mà thường nhân không thể so sánh.

Dương Huyền Cẩm dưới trướng cũng có rất nhiều người là thế gia đệ tử nhưng không thể so sánh với Lý Ngôn Khánh.

Hiện nay Lý Ngôn Khánh đã là một cái đinh trong con đường hành quân tới Lạc Dương của hẩn, lần này nhìn thấy Lý Ngôn Khánh, Dương Huyền Cẩm biết rõ, khả năng hẩn thuyết phục Lý Ngôn Khánh đầu hàng là không thể.

Nghĩ tới đây Dương Huyền Cẩm thầm kêu khổ.

Đồng thời Lý Ngôn Khánh cũng đã quan sát Dương Huyền Cẩm xong, trong lòng cũng sinh ra cảm khái.

Đừng nhìn hắn mới mười lăm tuổi, cộng lại cả hai đời thì hắn đã sinh hoạt tới hơn năm mươi năm.

Kỳ thật Lý Ngôn Khánh cũng biết vì sao Dương Huyền Cẩm lại tạo phản, Dương gia dựa vào việc soán ngôi Bắc Chu mà có được giang sơn cho nên Dương thị phụ tử đối với quyền thần rất kiêng kỵ, mà cha của Dương Huyền Cẩm cũng là quyền thần đệ nhất của nhà Tùy, Dương Tổ văn võ song toàn tài học xuất chúng.

Không chỉ có binh pháp mưu lược hơn người mà hắn còn là một thi nhân danh sĩ.

Cộng thêm với Hoàng Nông Dương thị, là thế gia vọng tộc so với Quan Đông không kém bao nhiêu.

Cho nên ngay cả lúc Dương Kiên còn sống cũng phải úy kỵ hắn vài phần.

Dương Quảng luận về tài hoa thì hơn hắn Dương Kiên.

Nhưng luận về khí độ thì không thể so sánh với Dương Kiên được.

Ngay cả Dương Kiên cũng không tiếp nhận được Dương Tổ thì Dương Quảng có thể tiếp nhận được sao? Chỉ sợ nếu như Dương Tổ không chết sớm thì Dương Quảng sớm muộn cũng sẽ ra tay với hắn.

Cho dù Dương Tổ chết rồi, Dương Quảng đối với Dương Huyền Cẩm vẫn rất cố kỵ.

Cố kỵ gia thế của hắn, cố kỵ mạng lưới quan hệ thanh danh của hắn, cố kỵ tài hoa của hắn... Đối với sát cơ của Dương Quảng, Dương Huyền Cẩm làm sao không cảm thấy được, đừng nhìn hắn là lễ bộ thượng thư, trụ quốc đại tướng quân nhưng hắn đối với Dương Huyền Cẩm vô cùng rõ ràng, chỉ cần Dương Quảng ra tay trước nhất định sẽ đối phó với hắn, cho nên ngồi một chỗ chờ chết thì không bằng liều mình một phen, cuối cùng Dương Huyền Cẩm đành lựa chọn tạo phản.

Lý Ngôn Khánh thu hồi suy nghĩ, hướng về Dương Huyền Cẩm dưới thành mà nói:

- Ta đã nghe danh đại công tử từ lâu chỉ tiếc không có cơ hội gặp mặt công tử, đàm luận gió trăng, hôm nay không ngờ lại là bình qua tương kiến. Công tử tới đây Ngôn Khánh vô cùng cảm kích tuy nhiên hôm nay chúng ta lâm vào thế đối địch, thứ cho Ngôn Khánh không thể dùng rượu nhạt tiếp đãi, chỗ thất lễ này, kính xin đại công tử có thể thông cảm.

Lời này đã tỏ rõ thái độ của hắn.

Nếu như người không tạo phản chúng ta có thể noi theo cổ nhân mà đàm luận gió trăng.

Nhưng hiện tại người là phản tặc thì đừng trách ta vô lễ, người muốn khích lệ ta đầu hàng thì tuyệt không có khả năng, có bản lĩnh thì người đánh Cung huyện, ta thua và chết cũng không đáng tiếc.

Hắn đối với Dương Huyền Cẩm không giống như đối với Ngu Nhu.

Ngôn Khánh nói những lời này xuất phát từ sự tôn trọng Dương Huyền Cẩm, lại còn thêm sự tôn trọng với phụ thân của hắn là Dương Tổ.

Dương Huyền Cẩm khẽ giật mình sau đó bỗng dưng nở ra nụ cười:

- Ta không phải đến đây chiêu hàng cũng không phải noi theo Ngu Nhu tự rước nhục.

- Lý tiểu ca, ta muốn hỏi người một câu, nếu như trước kia ta tiếp tục chiêu mộ người thì người có hiệu lực vì ta không?

Ngôn Khánh ngạc nhiên nhìn Dương Huyền Cẩm sau đó nở ra nụ cười.

Người này quả nhiên phóng khoáng, hắn cho rằng bây giờ mình phản lại hắn là vì trước kia hắn không tiếp tục chiêu mộ mình.

tinhlinh2

409. Chương 95: Chiến Sự Huỳnh Dương

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 95: Chiến sự Huỳnh Dương

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Ngôn Khánh lắc đầu, trầm giọng nói:

- Đại công tử, con đường không giống nhau, không chung mục đích, công tử còn không minh bạch ý của ta sao?

Dương Huyền Cẩm thờ dài một hơi, giơ tay lên, ý bảo đám người Hàn Thế Ngạc lui ra.

- Lý tiểu ca tâm ý của người ta đã biết, đã là con đường không giống nhau, không chung mục đích vậy thì chúng ta không nói năng rườm rà nữa, ta muốn cùng với người làm một trận chiến, nếu như ta thua sẽ quay đầu rời đi còn nếu như ta thắng người chỉ cần nhường Củng huyện là được, ta có thể cam đoan không làm người nhà của người bị tổn thương mảy may.

- Nhưng không biết công tử có dám tiến hành một trận chiến không?

Lý Ngôn Khánh chưa kịp phản ứng, hần không rõ ý của Dương Huyền Cẩm.

- Đại công tử muốn cùng ta đấu một phen?

- Nhưng....

Dương Huyền Cẩm khẽ vuốt râu trầm giọng nói:

- Lần này ở bên ngoài Củng huyện, đại quân của ta có bảy vạn người.

- Nếu như ta cường công, Củng huyện có thể chịu được không?

Ở đằng sau lưng của Dương Huyền Cẩm, đám người Hàn Thế Ngạc ai cũng toát ra vẻ cuồng nhiệt.

Ngôn Khánh khẽ nhíu lông mày trầm ngâm sau đó mỉm cười:

- Ở trong thành của ta còn khoảng bốn vạn dân chúng nếu như đại công tử cường công thì Lý mỗ có thể cam đoan trong vòng mười ngày đại công tử đừng mơ có thể phá được tường thành.

Ta nói thật ta không ngăn cản được binh lính của người.

Nhưng trong vòng mười ngày người cũng đừng hòng phá được thành trì Củng huyện.

Ta đã chuẩn bị, có thể sống qua mười ngày nhưng vấn đề là người có thể ở Củng huyện này mười ngày sao?

Ngôn ngữ của hai người sắc bén không ai nhường ai.

Dương Huyền Cẩm biến sắc không nhị được mà cười nói:

- Lý tiểu ca ta càng ngày càng hối hận, không sớm gặp người hoặc là có thể nói, trước khi khởi binh đã không giải quyết người.

- Trí gia lo nghĩ nhìn chuyện, tất có một chuyện quên mất.

- Nói như thế người không muốn ứng chiến?

- Năm đó Sở Hán tranh chấp, Cao Tổ không cùng với Bá vương tranh hùng.

Hôm nay Ngôn Khánh không so được với Cao tổ mà tôn giá cũng không phải là Sở bá vương, trận chiến hiện nay cầu thiên thời địa lợi nhân hòa, ta và tôn giá cần gì cái hiệu thất phu kia.

Người không phải Sở bá vương ta cũng không phải là Hán cao tổ.

Đấu với nhau chỉ là thất phu tranh giành, ta không làm.

Dương Huyền Cẩm kinh ngạc ngưng mắt nhìn Lý Ngôn Khánh, trong chốc lát đã cất tiếng cười to:

- Lý Ngôn Khánh người thật có gan.

Ngôn Khánh ở trên thành hai tay ôm quyền, vái chào thật sâu:

- Không phải là Ngôn Khánh có gan, chỉ là đại công tử không nhìn số trời, Ngôn Khánh chỉ cả gan mượn thiên uy mới có thể cùng công tử quần nhau.

Ta có thể đứng ở chỗ này không phải là gan ta lớn mà là có hoàng đế bảo kê, cho nên ta mới có thể tranh đấu với người.

Sắc mặt của Dương Huyền Cẩm trở nên âm trầm.

- Vậy người nói thế nào là số trời?

- Số trời ở phương đông, đại công tử biết rõ rồi còn hỏi?

Dương Huyền Cẩm cười lạnh lùng:

- Nếu đã thế Dương Huyền Cẩm cũng muốn cùng trời tranh giành, Lý tiểu ca đến lúc đó hai ta nhìn số trời xem tốt cùng ra sao.

- Ngôn Khánh ta mỗi mắt mong chờ.

Dương Huyền Cẩm không nói năng rườm rà, thúc ngựa rời đi.

Đám người Hàn Thế Ngạc cũng không rõ ràng lắm đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra, Dương Huyền Cẩm đi rồi, bọn họ cũng quay đầu ngựa theo Dương Huyền Cẩm rời đi.

Nhìn theo bóng lưng Dương Huyền Cẩm dần đi xa, Lý Ngôn Khánh thở dài một hơi.

Số trời tại sao?

Không phải tại người.... Dương đại công tử.

Hắn xoay người hơi mệt mỏi nói với Tạ An Dân và Mã Tam Bảo:

- Từ hôm nay hai người các người mỗi người lĩnh một đạo nhân mã, chia làm hai lớp canh giới.

- Sao?

Lý Ngôn Khánh cười cười quay đầu nhìn mưa bụi phảng phất quanh đại doanh.

Đại Nghiệp năm thứ chín tháng bảy, tức năm công nguyên 613 tháng bảy.

Đại Tùy khai quốc nguyên lão, con của Sở công Dương Tố, trụ quốc đại tướng quân, lễ bộ thượng thư Dương Huyền Cẩm khởi binh tạo phản ở Lê Dương trong thời gian ngắn ngủi đã tụ tập hơn mười vạn người tấn công thành Lạc Dương. Lưu thủ Lạc Dương là Lam Tử Cái xuất binh phản kích, khí thế hùng hục, ở thành Lạc Dương giao phong khiến cho Tùy quân thảm bại mà quay về.

Lúc này phản quân liên tục chiến thắng nhưng thủy chung không thể công phá được Lạc Dương.

Trải qua hơn mười ngày đại thắng, cuộc chiến ở tháng bảy đã phát sinh biến hóa.

Đầu tiên là lưu thủ Trường An Vương Dương Tu mệnh cho hình bộ thượng thư Vệ Thăng xuất quan đóng ở Kim Cốc viên, cùng với phản quân đại chiến song phương tổn thất thảm trọng, cuối cùng Vệ Thăng thi hành quỷ kế giết được một trong tam đại chủ tướng là Dương Huyền Đĩnh, trận chiến này trôi qua Dương Huyền Cẩm không thể không dẫn binh triệt thoái nghỉ ngơi hồi phục.

Lúc này viên binh Tùy quân đang nhanh chóng điều quân trở về tới gần sông Lạc.

Tùy quân đại tướng quân Khuất Đột Thông đến phía Bắc sông Hoàng Hà, Vũ Văn Thuật theo sát phía sau, Đông Lai thủy quân tổng quản Lai Hộ Nhi cũng gấp rút mang binh trở về, khoảng cách với Huỳnh Dương chỉ còn trong gang tấc. Hiện tại đông có Lai Hộ Nhi, tây có Vệ Thăng.

Mà ở phía bắc là Vũ Văn Thuật, Khuất Đột Thông.

Bốn phương tám hướng lao về phía Lạc Dương.

Quan phòng thủ Hồng Ngê quan Tân Lễ, tộc đệ của hình bộ thượng thư Vệ Thăng là Đồng Quan phòng thủ Vệ Thông, huyện lệnh Trương Tông đến đầu giờ Tý cùng phát động công kích tới phản quân. Tân Lễ công kích mạnh chiếm lấy Kim Đề Quan, chém giết con của Trịnh Thiện Quả là Trịnh Nghiễm, tùy quân mở đường thông qua sông.

Kim Đề Quan ở phía đông bắc Hồ Lao quan.

Ở đây cũng là một vị trí vô cùng trọng yếu.

Đã có Kim Đề quan Tùy quân có thể không ngừng vượt sông, binh lâm Hồ Lao quan, phòng thủ Hồ Lao Quan là Lai Uyên sau khi biết được Kim Đề quan thất thủ lập tức thông báo cho Huỳnh Dương, mệnh cho Trịnh Thiện Nguyên xuất binh, ý đồ đánh tan Tân Lễ, đoạt lại Kim Đề Quan.

Trịnh Thiện Nguyên không chút do dự hợp tác với Lai Uyên.

Thế nhưng mà chừ chờ hấn xuất binh giáp công, Phòng Huyền Linh bị Dương Huyền Cầm đánh tan đã ngóc đầu trở lại. Lần này Phòng Huyền Linh cùng với Từ Thế Tích, Tạ Khoa, Tô Định Phương ba chỉ binh mã cùng với hương dũng ba nghìn người, thay đổi chiến thuật tập kích thẳng về phía Huỳnh Dương. Trịnh Thiện Nguyên lần này gặp phải đối thủ.

Từ Thế Tích và Tô Định Phương đều học thuộc lòng binh pháp, mưu lược hơn người.

Mà kinh nghiệm của Tạ Khoa cũng phong phú, dùng kỳ binh quỷ thần khó lường, ba gã liên thủ sinh ra diệu dụng, tuyệt không đơn giản. Trịnh Thiện Nguyên đại bại, tổn hao binh tướng co đầu rút cổ ở Huỳnh Dương, đóng cửa không ra.

Kể từ đó, chỉ có một mình Lai Uyên cùng Tân Lễ giao phong.

tinhlinh2

410. Chương 96: Tân Lễ Gửi Thư

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 96: Tân Lễ gửi thư

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Chiến sự ở Huỳnh Dương, bắt đầu trở nên khó bề phân biệt, Dương Huyền Cầm ở Lạc Dương ngày càng cảm nhận được áp lực trầm trọng. Theo chủ trương của Lý Mật, Dương Huyền Cầm bắt đầu bỏ qua Lạc Dương, đi thẳng vào quan, nếu như hấn có thể cướp lấy Trường An, bằng ảnh hưởng của Dương thị trong giới quan lại thì không chừng có thể đứng vững chân, vì vậy Dương Huyền Cầm mệnh cho đệ đệ của hấn là Dương Tích Thiện đóng quân ở Hoàng Thiên Nguyên, hấp dẫn chú ý của Vệ Thăng sau đó hấn suất lĩnh một chi kỵ quân, lao thẳng tới Trường An. Trường An lúc này binh lực hư không.

Nhưng ai cũng không ngờ, lúc bọn họ đi ở Hoàng Nông đã truyền tới một tin tức.

Thái thú Hoàng Nông nghe nói Dương Huyền Cầm đánh vào quan thì lập tức hạ lệnh, khai mở phần mộ tổ tiên Dương gia, thi thể của Dương Tổ cũng phơi ngoài hoang dã.

Ở thời cổ đây là một thủ đoạn vô cùng tàn bạo.

Dương Huyền Cẩm sau khi biết được tức giận không thôi, mặc du Lý Mật khuyên bảo thế nào hắn cũng không chịu nghe xua binh tấn công Hoàng Nông, thế phải báo thù rửa hận, nhưng mà Hoàng Nông thái thú đã sớm tử thủ, không chịu xuất kích, phòng thủ Đồng Quan là Vệ Thông liền xuất binh cứu viện, còn có Vệ Thăng sai người quay lại trở binh giáp công, Dương Huyền Cẩm thảm bại ở Hoàng Nông, chỉ mang theo hơn mười kỵ binh hốt hoảng trở về Hoàng Thiên Nguyên.

Nhưng khi hắn tới Hoàng Thiên Nguyên thì biết được một tin tức bất ngờ: Huỳnh Dương thất thủ, Hồ Lao quan thất thủ.

Đúng như Lý Ngôn Khánh suy đoán, Dương Huyền Cẩm quả nhiên không dùng binh với Củng huyện.

Cũng không phải là hắn không có năng lực công phá Củng huyện mà căn bản hắn không cần phí tâm lực. Dương Huyền Cẩm chỉ cần đánh Lạc Dương thì Tùy quân đương nhiên đại loạn, vì đây là Đông Đô, gia quyến vô thần đều ở đây. Dương Huyền Cẩm chỉ bằng những gia quyến này khiến cho trong quân loạn tâm thì đại sự đã thành. Đến lúc đó Dương Huyền Cẩm cho dù không đánh Củng huyện thì Củng huyện cũng tự sụp đổ, Lý Ngôn Khánh tinh tường đạo lý này, Dương Huyền Cẩm cũng rõ.

Thành bại mấu chốt chính là ở thời gian.

Lạc Dương một ngày không phá, Tùy Quân sẽ điên cuồng mang viện binh trở lại, Lạc Dương một khi bị phá, Tùy quân không chiến tự tan.

Ngôn Khánh biết rằng Dương Huyền Cẩm không cách nào công phá thành công Lạc Dương.

Tuy nhiên Dương Huyền Cẩm ở Hắc Thạch quan vẫn để lại một chi binh mã, giám thị nhất cử nhất động của Lý Ngôn Khánh.

Lý Ngôn Khánh nếu như vọng động thì tám nghìn binh mã ở Hắc Thạch quan sẽ lập tức xuất kích.

Đương nhiên Ngôn Khánh không có động tác thì phản quân ở Hắc Thạch quan cũng không có hành động, cái này Hắc Thạch quan cũng tốt, Củng huyện cũng thế không ai dám động thủ trước.

Cuối tháng bảy, chiến sự đã diễn ra hơn một tháng.

Củng huyện trong một tháng này có vẻ yên tĩnh.

Tường thành đã tu sửa hoàn tất, những lỗ hổng trước kia cũng bị lấp bịt lại, Ngôn Khánh hạ lệnh phái ra binh mã thám thính chú ý tin tức khắp nơi, ở trong thành tăng cường cảnh giới, mệnh cho Mã Tam Bảo, Hàn Trọng Tạ An Dân ba người không ngừng tuần tra, đề phòng có biến.

Còn thừa thời gian, hắn ở huyện nha xử lý những chuyện rườm rà.

Sau lập thu, bệnh tình của Trịnh Thế An đột nhiên nặng thêm, nằm trên giường hoài không dậy nổi, mặc dù có Ngôn Hồ mỗi ngày vận khí công điều trị thân thể nhưng vẫn không được như trước. Đặc biệt là bảy ngày trước huyết chiến, Trịnh Thế An có thể nói là hải hùng vô cùng, ông cũng không phải là sợ chết, đến tuổi này Trịnh Thế An đã sớm xem nhẹ sinh tử, dưới gối có Ngôn Khánh, có thể nói cả đời của ông cũng không có gì đáng tiếc.

Trịnh Thế An lo lắng là lo cho an nguy của Ngôn Khánh.

Ông nói với Mao Tiểu Niệm:

- Ngôn Khánh từ khi theo ta chưa từng có một ngày an lành. Trước kia thì ăn nhờ ở đậu, phụ thuộc người ta, sau này ta muốn tìm cho nó một cái quân công, tương lai có tiền đồ nhưng không ngờ... đứa trẻ kia suýt chút nữa thì bỏ mạng tại Cao Ly, còn bị người ta mưu hại oan uổng nữa.
- Hôm nay nó gặp phải đại chiến, thật sự là khổ sở.
- Ta chết thì không sao, nhưng nếu như Ngôn Khánh có điều gì không hay xảy ra, ta cho dù chết rồi cũng không thể nhắm mắt.

Bùi Thục Anh cũng thế, Mao Tiểu Niệm cũng thế, còn có Vương Chính và Hùng Đại Chuy đều liên tục an ủi Trịnh Thế An nhưng lão nhân kia tâm sự tràn ngập không thể buông lỏng, mặc dù sau đó chiến sự trở nên bình yên, Trịnh Thế An vẫn lo lắng không thôi, trong lòng lại nghĩ không biết phản quân có thắng lợi không, Cửng huyện có bị công phá hay không, cộng thêm với tiết trời mùa thu đìu hiu khắc nghiệt, thể cốt ngày càng trở nên yếu ớt.

Lý Ngôn Khánh xử lý xong công vụ thường xuyên về nhà làm bạn với Trịnh Thế An.

Trịnh Thế An mỗi ngày đều nhắc đến chuyện của Lý Ngôn Khánh khi còn bé, mỗi lần nhắc tới thì thao thao bất tuyệt lộ vẻ đắc ý, Hùng Đại Chuy và Vương Chính cũng hâm mộ vô cùng mà Lý Ngôn Khánh mỗi lần như vậy đều yên tĩnh lắng tai nghe.

Phục thị Trịnh Thế An nằm ngủ xong, Lý Ngôn Khánh chuẩn bị trở về huyện nha.

Mã Tam Bảo đột nhiên đưa tới một phong thư:

- Công tử đây là tiền thư từ người dưới thành gửi tới, muốn chuyển giao cho công tử.

- Tiền thư?

Ngôn Khánh lấy thư ra xem.

Cái gọi là tiền thư chính là thư cuộn ở đầu mũi tên bắn lên, nhưng lúc này ai còn có thể đưa tới tiền thư?

Ngôn Khánh nhìn qua sắc mặt trở nên thay đổi.

Người đưa thư chính là quan phòng thủ Hồng Nghê quan, hiện tại đã chiếm được Kim Đề Quan, Tả Võ Vệ phủ, Quả Nghị Đô Ủy Tân Lễ.

Tân Lễ này chính là cháu trai của Tân Thế Hùng, Ngôn Khánh lúc ở Cao Ly cứu Tân Thế Hùng ra, nhưng vì hoàn cảnh bức bách vẫn không cách nào đem Tân Thế Hùng còn sống trở về, chỉ có thể đem tro cốt và áo giáp, sau khi về Cửng huyện đã nhờ Phùng Trí Đại chuyển tới cho Tân Lễ, sau đó Lý Ngôn Khánh không còn bất kỳ liên hệ nào với Tân Lễ nữa.

Số người biết liên hệ giữa Ngôn Khánh và Tân Lễ cũng không nhiều.

Ngoại trừ Mạch Tử Trọng, Phùng Trí Đại, Tạ Khoa, Trịnh Hoàn Nghị bọn họ thì ai cũng không biết.

Lần này Tân Lễ cướp lấy Kim Đề quan lập tức phái người tiến về Cửng huyện đưa thư.

Thư nói: Công tử trước đây cứu thúc phụ ta ra, đại ân đại đức này Tân Lễ không dám quên, hôm nay phản quân tàn sát bường bãi, chính là lúc chúng ta báo đền quốc gia, ta hiện tại chiếm Kim Đề quan, sau này tất sẽ giáp công với phản quân Huỳnh Dương, mong công tử giúp ta một tay, giữ vững Kim Đề quan, chỉ cần không để đại quân qua sông thì phản quân không chiến tự tan, lúc đó công tử sẽ lập được công đầu.

tinhlh2

411. Chương 97: Hỏa Diễm

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 97: Hỏa diễm

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Xem ra Tân Lễ biết Lý Ngôn Khánh ở Cửng huyện cho nên xin hấn giúp đỡ.

Ngôn Khánh suy nghĩ xong quyết định giúp Tân Lễ một phen, hấn một bên liên lạc với đám người Phòng Huyền Linh, Từ Thế Tích mong bọn họ liên thủ công kích Huỳnh Dương. Trịnh Thiện Nguyên chỉ là một tên hồ giả, chỉ cần tấn công một hai lần là đủ để hấn sợ không dám hành động.

Đồng thời Lý Ngôn Khánh lại phái người liên lạc với Tân Lễ tỏ vẻ đáp ứng.

Ngôn Khánh nghiêm mệnh giám thị tìm hiểu bước đi của Hồ Lao quan, đồng thời cũng cùng với hào sĩ phú gia, tăng thêm 500 con chiến mã, biến thành một đội kỵ quân chờ đợi phát động.

Tháng bảy ngày hai mươi tái, Lai Uyên đợi không được viện trợ của Trịnh Thiện Nguyên nhìn thấy Tùy quân tùy thời có khả năng qua sông hấn biết rằng không thể nào chờ đợi được nữa vì vậy triệu tập ba nghìn phản quân chỉ chờ đợi năm trăm binh mã đóng ở Hồ Lao quan mà phát động công kích.

Trong nhất thời Kim Đề quan phát động phòng thủ.

Tân Lễ vì đánh lén Kim Đề quan nên thủ hạ cũng không nhiều chỉ có ba bốn trăm người.

Cho nên đối mặt với sự khiêu chiến của Lai Uyên, Tân Lễ tử thủ Kim Đề quan mà không ra, dựa theo vị trí địa lý và phòng ngự công sự mà kìm chế Lai Uyên dưới thành. Ngày 30 tháng bảy, Ngôn Khánh suất lĩnh năm trăm kỵ quân yên lặng rời khỏi Cửng huyện, hấn giả mạo làm viện binh phản quân Huỳnh Dương, lừa mở cửa thành Hồ Lao quan ra, lưu thủ Hồ Lao quan bị Hám Lăng chém đầu, năm trăm quân không giữ được một nén nhang bỏ chạy tán loạn, Ngôn Khánh lập tức cướp được Hồ Lao quan.

Hồ Lao quan mất đi, Lai Uyên cũng mất đi căn cơ.

Sau khi biết được tin tức, Lai Uyên lập tức trở về chuẩn bị cướp lấy Hồ Lao quan nào ngờ bị Ngôn Khánh phục kích, Tân Lễ truy kích phía sau hai mặt giáp công, phản quân thảm bại trở về, Lai Uyên ở bên bờ sông độ khẩu bị Ngôn Khánh đuổi theo bắt đắc dĩ phải hoành kiếm tự vẫn.

Hồ Lao quan đoạt được khiến cho cửa sông Lạc mở rộng.

Viện binh Tùy quân nườm nượp tới.

Trịnh Thiện Nguyên lẳng lặng ngồi ở tổ miếu, nhìn linh vị của tổ tông sắc mặt trở nên mờ mịt.

- Quy Xương công nếu như không nhanh chóng đoạt được Hồ Lao quan thì đại tướng quân chắc chắn phải đối mặt với tình hình quần bách, hiện tại không thể do dự.

Người nói chuyện chính là tộc trưởng thất phòng Trịnh Sĩ Tắc.

- Sĩ Tắc, đoạt Hồ Lao quan thì có thể giành được thắng lợi sao?

Hai mắt của Trịnh Thiện Nguyên sáng ngời chờ đợi mà hỏi Trịnh Sĩ Tắc.

Hấn đem tất cả vốn liếng đặt cược trên người của Dương Huyền Cẩm, hiện tại đánh bạc một phen nghĩ rằng có thể đổi vận không ngờ lại thay đổi bất ngờ.

Trịnh Sĩ Tắc kiên định gật đầu:

- Đó là tự nhiên.

Chỉ nguyên Hồ Lao quan đóng tại cửa sông Lạc, đến lúc đó chúng ta dụ vào Hồ Lao quan và thành cổ Huỳnh Dương, ngăn cản Tùy quân tiến công, đại tướng quân không phải lo ở Huỳnh Dương, có thể toàn lực công chiếm Lạc Dương, đừng quên đại tướng quân ở Hoàng Thiên Nguyên còn có hùng binh mười vạn người.

Hùng binh mười vạn!

Đây là một khích lệ vô cùng lớn.

Trịnh Thiện Nguyên hít sâu một hơi:

- Đúng thế, đại tướng quân sớm tối có thể cướp lấy Lạc Dương, thế nhưng mà ở bên ngoài Huỳnh Dương còn có Phòng Huyền Linh quấy rối, ta chỉ sợ ta vừa động binh bọn họ sẽ đi trước chặn đường.

Trịnh Sĩ Tắc nói:

- Ta có một kế.

- Phòng Huyền Linh lần này ngóc đầu trở lại, mãnh tướng dưới trướng như mây không địch lại nổi chỉ có thể dùng trí, ta dùng một chi binh mã, giả làm cờ hiệu, hấp dẫn sự chú ý của đám người của Phòng Huyền Linh, lúc đó huynh trưởng mang theo quân từ Nam thành ra, lặng lẽ công kích Hổ Lao quan.

Lúc Phòng Huyền Linh phát hiện thì huynh trưởng đã đi xa.

Ta lãnh binh trở về Huỳnh Dương, bằng vào thành trì này đủ để ngăn cản bọn chúng.

Trịnh Thiện Nguyên nghe được thì đại hỉ gật đầu liên tục.

Trên thực tế hiện nay hấn cũng không có lựa chọn nào khác, trước kia đứng sai đội ngũ, còn có thể sống sót, nhưng hiện tại theo phản quân, đây chính là tử tội, Trịnh Thiện Nguyên cũng chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp của Trịnh Sĩ Tắc, khẩu đầu ba cái dưới linh vị của tổ tông, cầu mong tổ tông phù hộ. Bây giờ chỉ có cướp lấy Hổ Lao quan, bằng không chỉ có cái chết.

Trịnh Thiện Nguyên đem theo ba nghìn binh mã, cũng mang theo năm người con trai của hấn.

Con trai trưởng là Trịnh Ngọc, con trai thứ là Trịnh Phương, con trai thứ ba là Trịnh Ngải, con trai thứ tư là Trịnh Lam, cùng với thiếu tử Trịnh An đi cùng. Lúc này bất cứ giá nào cũng phải mang theo binh mã từ nam môn trở ra, vượt qua Huỳnh Dương tiến tới Hổ Lao quan.

Từ Huỳnh Dương tới Hổ Lao quan cần phải trải qua sườn núi đầy đất đỏ.

Trịnh Thiện Nguyên cũng không phải người giỏi mang binh đi đánh nhau cộng thêm chạy đi vội vàng binh mã tiến hành phân chia, lúc vượt qua sườn núi ba nghìn binh mã đã người kiệt sức ngựa hết hơn, khoảng cách với Hổ Lao quan không còn xa, chỉ cần vượt qua sườn núi này là có thể nhìn thấy Hổ Lao quan oai hùng.

- Cha từ sáng tới giờ cha cũng chưa từng nghỉ ngơi.

- Mang theo một đám người kiệt sức này cho dù tới dưới Hổ Lao quan cũng chưa chắc có thể hạ được, tên Lý Ngôn Khánh kia quỷ kế đa đoan nói không chừng đang dùng kế dĩ dật đãi lao, chờ chúng ta tới. Không bằng chúng ta chờ ở chỗ này nghỉ ngơi hồi phục, chờ tới buổi trưa thời tiết mát mẻ rồi hãy xuất phát?

Dù sao qua sườn núi cũng là hơn mười dặm.

Đến lúc đó cha hạ lệnh một tiếng, chúng ta đánh Hổ Lao quan mặc kệ tên Lý Ngôn Khánh kia có ba đầu sáu tay cũng đừng hòng sống được.

Trịnh An hiến kế cho Trịnh Thiện Nguyên khiến cho Trịnh Thiện Nguyên liên tục gật đầu.

Vì vậy hấn hạ lệnh, nghỉ ngơi ở sườn núi, hấn cùng với đám con ngồi ở dưới một cây đại thụ.

Tháng tám mùi hương hoa quế thoang thoảng đúng là khí tiết cuối thu.

Lúc này là buổi trưa trời nắng chang chang, Trịnh Thiện Nguyên đi đường cũng đã mệt mỏi, uống hai miếng nước, ăn một cái hồ bánh rồi dựa vào tán cây mà chợp mắt. Ngày nắng nóng, gió mát dịu hui, Trịnh Thiện Nguyên nằm một chút là buồn ngủ, về phần những quân tốt kia đều đi tới những tán cây, hoặc nói chuyện phiếm hoặc nhắm mắt ngủ gật.

Ngủ trưa mùa thu cực kỳ thoải mái dễ chịu.

Trịnh Thiện Nguyên hiện tại cảm thấy vô cùng khoan khoái.

Đang lúc hấn ngủ thoải mái thì bên tai bỗng vang lên một thanh âm đi ùng. Từ sườn núi đất đỏ, phun ra một đám khói lửa màu xanh.

Sườn núi bên này xuất hiện lửa khói, bên kia cũng có lửa khói xuất hiện.

Trịnh Thiện Nguyên bị tiếng nổ này gọi tỉnh lại, theo ngón tay của mấy đứa con mà nhìn nhìn không được mà hỏi:

- Hà nhi đó là thứ gì vậy?

- Hình như là hỏa diễm.

- Hỏa diễm màu xanh, a... còn có hỏa diễm màu tím nữa.

Pháo hoa này, ở cuối đời thời nhà Tùy vẫn chưa từng xuất hiện cho nên mọi người nhìn thấy thì vô cùng hưng phấn và tò mò.

Trịnh Thiện Nguyên cũng thấy lửa khói kia rất thú vị, nhin không được chăm chú mà nhìn.

tinhlinh2

412. Chương 98: Giết Trịnh Thiện Nguyên

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 98: Giết Trịnh Thiện Nguyên

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Đột nhiên một đội thiết kỵ xuất hiện ở sườn núi.

Cầm đầu là một viên tiểu tướng, người này đội nón ngân giáp, mặt che mặt nạ, dưới chân là một con đại uyển lương câu, cầm một cây trường giáo.

Ở phía sau hắn là hắc bạch hai viên đại tướng, cũng cưỡi trên mình đại uyển lương câu, một người cầm song phủ một người cầm mạch đao. Ngân giáp tiểu tướng chỉ Trịnh Thiện Nguyên mà quát lớn:

- Phản tặc Trịnh Thiện Nguyên, Lý Ngôn Khánh đã đợi từ lâu, còn không mang đầu dâng lên.

Đại uyển lương câu hí dài, trong chốc lát Trịnh Thiện Nguyên mặt trắng bệch không còn chút máu này.

Hắn run rẩy, sau nửa ngày mới la lên:

- Định tập kích đánh mai phục rồi, mau ngăn bọn chúng lại.

Binh mã dưới trướng vừa nghỉ ngơi, muốn lấy lại tinh thần là điều vô cùng khó khăn, trong chốc lát ở sườn núi trở nên loạn một bày.

Ngôn Khánh thúc ngựa lao tới sườn núi, trường giáo tung bay, hướng về phía Trịnh Thiện Nguyên mà bổ thẳng.

Nói thật Lý Ngôn Khánh và Trịnh Thiện Nguyên trước tới giờ vẫn chưa có gì xung đột trực tiếp.

Trước kia ở Huỳnh Dương, hắn không có khả năng trêu chọc Trịnh Thiện Nguyên mà Trịnh Thiện Nguyên cũng chỉ xem Trịnh Nhân Cơ Trịnh Nguyên Thọ là đối thủ Ngôn Khánh trong mắt hắn chỉ là một tên tiểu hài nhi miệng còn hôi sữa.

Nhưng hiện tại Lý Ngôn Khánh lại lẳng lặng động sát niệm.

Đại uyển lương câu phía dưới chân của hắn tên là Truy Phong, dĩ nhiên không so được với Ngọc Đề Tuấn năm đó nhưng cũng là bảo mã mà Mã Tam Bảo tuyển chọn từ nghìn vạn con ở Tây Vực, đặc điểm của nó là chạy nước rút với tốc độ cực kỳ nhanh, cho nên mang danh là Truy Phong. Chỉ thấy Truy Phong lao như điện chớp xuống sườn núi, phản quân chưa đứng vững thì hoành giáo của Lý Ngôn Khánh đã phóng ra, hai đạo hàn mang xuất hiện, hai luồng máu tươi phun tung tóe.

Trường giáo trong tay của Lý Ngôn Khánh được thiết kế chuẩn xác, sử dụng thuận tay, Ngôn Khánh dùng giáo như sư tử vỗ thỏ, lại lưu lại ba thành thực lực, giáo đánh vào thân thể địch nhân thuận thể mà rút ra, hai gã phản quân lúc này đã xuất hiện hai lỗ máu, ngã xuống đất mà lập tức mất mạng.

Đối phó với những phản quân này Ngôn Khánh dĩ nhiên là có nhiều thủ đoạn.

Cơ hồ hẳn không có bất kỳ thứ gì ngăn cản, một đường chém giết đã tới trước mặt của Trịnh Thiện Nguyên.

Trịnh Thiện Nguyên sau khi thất thần cũng kịp có phản ứng.

- Con của ta, cứu ta.

Ngâm thơ tác đối, Trịnh Thiện Nguyên am hiểu vô cùng, nhưng mà ở trên chiến trường chém giết, đây mới là lần đầu của vị Huỳnh Dương Trịnh thị tộc trưởng này, cho nên lúc Lý Ngôn Khánh đến trước mặt hẳn không biết phải làm sao, thậm chí ngay cả quay đầu chạy trốn cũng quên mất, chỉ có thể ở một chỗ la lớn cứu mạng.

Con trai trưởng của Trịnh Thiện Nguyên là Trịnh Ngọc, thứ tử Trịnh Phương, không nói nhiều lời xông lên, muốn song chiến với Lý Ngôn Khánh.

Con thứ ba là Trịnh Ngải con thứ tư là Trịnh Lam tiến lên, ngăn cản hai người Hùng Khoát Hải và Hám Lăng. Hùng Khoát Hải theo Lý Ngôn Khánh giết được thống khoái bị người ngăn cản liền giận tím mặt, chỉ thấy hắn ở trên ngựa gào thét, làm cho Trịnh Ngải hãi hùng khiếp vía, Hùng Khoát Hải nghiêng người lấy nách kẹp lấy đầu thương của Trịnh Ngải, búa thuận thế vung một cái, rắc rắc hai tiếng, đầu của Trịnh Ngải đã bị chặt bỏ, máu tươi phun ra tung tóe, chiến mã vô chủ chạy vào đồng hoang.

Cái búa này xuất hiện từ rất sớm.

Nhưng cách dùng búa không nhiều, từ thời nhà Thương búa rất thịnh hành, tới thời nhà Chu, búa trở thành lễ khí nghi thức dần dần bị người ta lãng quên, đến triều nhà Hán, man nhân phía nam sáng chế ra phủ pháp, búa trở thành lợi khí chém giết trên chiến trường.

Hùng Khoát Hải sử búa không giống như phượng đầu búa dùng ở cuối thời nhà Tùy mà là do Ngôn Khánh vẽ hình chế tạo ra mà thành, lực sát thương của nó vượt xa so với phượng đầu búa, ngoại hình nhanh nhẹn dũng mãnh, trấn nhiếp nhân tâm, cộng thêm với việc Ngư Câu La truyền thụ ba mươi phương pháp dùng búa, Hùng Khoát Hải khổ luyện Hồn Nguyên Cầu uy thế của búa này khiến cho người ta phải sợ hãi. Trịnh Ngải chỉ mới học qua võ nhẹ thô sơ làm sao có thể độ sức với Hùng Khoát Hải được? Ở bên kia Trịnh Lam chống lại Hám Lăng, bị Hám Lăng cướp đi binh khí, thuận tay một đao chém đứt đầu.

Hai người này đi mở đường chém đầu khiến cho người khác phải sợ hãi.

Phản quân ở xung quanh vốn đã rối loạn tay chân hiện tại thấy huyết nhục bay tứ tán sợ tới mức vứt bỏ binh khí quay đầu chạy đi.

Nhưng đi chưa được hai bước thì đã nghe sau núi có tiếng ngựa hí, Tạ Khoa đột nhiên dẫn binh xuất hiện, ở trên một sườn núi khác lại xuất hiện một chi thiết kỵ, cầm đầu là một viên đại tướng mặc áo giáp màu đen, tướng mạo oai hùng, tay cầm một cây thiết phương giáo.

Thiết phương giáo chẳng những có thể dùng chiêu số như giáo bình thường mà còn có rất nhiều chiêu bổ và quét, mỗi khi đánh xong sẽ lưu lại một vết thương hình lăng trụ, chỉ cần bị thương là không ngừng đổ máu. Ngôn Khánh lúc mới nhìn thấy Thiết Phương giáo cũng cảm thấy dao găm tam lăng trong quân đội đời sau chỉ sợ cũng thoát thai từ cái thiết phương giáo này.

Người này đúng là cháu trai của Tân Thế Hùng, phòng thủ Hồng Nghê Quan Tân Lễ.

Lúc này Ngôn Khánh đã dùng hai chiêu đem Trịnh Ngọc và Trịnh Phương đánh ngã xuống ngựa.

Trịnh Thiện Nguyên được sự bảo vệ của Trịnh An hợp sức lấy một con ngựa liều mạng chạy trốn, tuy nhiên hai người cưỡi một con, con ngựa chưa thể tiếp nhận được.

Nhìn thấy Tân Lễ, Lý Ngôn Khánh và Tạ Khoa liền ba mặt vây quanh, Trịnh An cũng bắt chắp cha của mình, trở tay đẩy Trịnh Thiện Nguyên xuống ngựa, Trịnh Thiện Nguyên nuông chiều Trịnh An từ bé, không ngờ nhi tử này lúc nguy hiểm lại đẩy hắn xuống ngựa.

Bịch một tiếng Trịnh Thiện Nguyên đã ngã xuống mặt đất.

- Con của ta....

Hắn lớn tiếng gọi, Tân Lễ tới trước mặt của hắn, dùng thiết phương giáo bổ vào đầu, đánh cho óc của Trịnh Thiện Nguyên bị vỡ toang.

Đôi mắt của hắn còn trừng trừng, có lẽ lúc chết Trịnh Thiện Nguyên cũng không tin con của hắn lại vứt bỏ hắn.

- Đồ vô sỉ, chạy đâu.

Lý Ngôn Khánh và Tạ Ánh Đăng nhìn thấy một màn này thì trong lòng tức giận.

Không ngờ trên đời lại có người hèn hạ vô sỉ như vậy, một mình đào tẩu đẩy cha của mình xuống, cái này không quan hệ đến việc ân oán mà là đạo lý cơ bản của con người. Ngôn Khánh nhin không được tức giận quát mắng, hắn tháo cung tên xuống, ba mũi tên liên châu bắn về phía Trịnh An.

Cùng lúc đó Tạ Khoa cũng bắn ba mũi tên liên châu.

Tất cả mũi tên đều rơi lên trên người của Trịnh An, chỉ nghe thấy hắn hét thảm một tiếng, té xuống ngựa, một chân còn treo lên trên bàn đạp bị chiến mã kéo đi chạy như điên, dần dần biến mất. Cùng lúc này, chiến sự ở sườn núi đất đỏ cũng đã chấm dứt toàn bộ.

Hùng Khoát Hải toàn thân đầy máu, không ngừng lắc đầu mà nói:

- Không thú vị, không thú vị.

Người này cảm thấy chém giết chưa đã, mà Hám Lăng ở bên cạnh tuy không nói gì nhưng cũng nhìn lại, biểu lộ đồng ý với hắn.

- Lý công tử, những phản tặc này?

tinhlh2

413. Chương 99: Trở Về Huỳnh Dương

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 99: Trở về Huỳnh Dương

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngôn Khánh nhìn đám sĩ tốt bị vây quanh, do dự một thoáng rồi trầm giọng nói:

- Trời cao có đức hiếu sinh, những người này đều bị Trịnh Thiện Nguyên đầu độc, ta và người hôm nay cũng không nên dồn họ vào chỗ chết, chẳng bằng để bọn họ đi đi .

Nói xong Lý Ngôn Khánh nhìn về phía Tân Lễ, tỏ vẻ chờ đợi.

Tân Lễ nghĩ nghĩ rồi cười nói:

- Lý công tử đã cầu tình cho bọn họ... Chúng ta cũng không cần làm đẹp công lao của mình, thả cho bọn họ một con đường sống.

Về oai hùng quả nghị này cùng với Tân Thế Hùng rất giống nhau.

Sau một lần hợp tác Lý Ngôn Khánh đối với hắn khá hiểu rõ, người này dùng kỳ mưu không phải là một tên khát máu hiếu sát, đừng nhìn hắn ngay thẳng, thiết diện vô tư nhưng lại là một người tâm tư không tệ. Lý Ngôn Khánh chấp tay đa tạ Tân Lễ rồi cùng với Hùng Khoát Hải và Hám Lăng phối hợp với Tạ Khoa thu thập tàn cuộc.

Hắn và Tân Lễ thì suất lĩnh bộ lao đi tới thẳng Huỳnh Dương.

Trước khi chia tay Lý Ngôn Khánh còn dặn dò Tạ Khoa:

- Nơi đây mọi chuyện sau khi kết thúc lập tức trở về Củng huyện, hiện nay Dương Huyền Cẩm chỉ sợ không chống cự được lâu.

Tạ Khoa gật đầu đáp ứng.

Tuy hấn hiện tại quan chức đã trên cả Lý Ngôn Khánh là binh tào tông uqaan Huỳnh Dương, tương xứng với Từ Thế Tích.

Nhưng hấn vẫn nguyện ý nghe theo Lý Ngôn Khánh. Nửa năm đồng đội ở Cao Ly, nghe theo Lý Ngôn Khánh đã thành thói quen, còn nữa trở lại Huỳnh Dương và trở lại Củng huyện đối với hấn cũng không khác biệt gì.

Sở dĩ nói như vậy vì Huỳnh Dương lúc này đã nằm trong tay của Phòng Huyền Linh.

Từ lúc Lý Ngôn Khánh nhận được tiền thư hấn đã có một kế hoạch.

Trước hết hấn để Phòng Huyền Linh đem Trịnh Thiện Nguyên rời khỏi Huỳnh Dương, rồi sau đó thông qua tai mắt ở Huỳnh Dương liên hệ với Trịnh Thiện Quả.

Trịnh Thiện Quả tuy là tù binh của Dương Huyền Cẩm nhưng không có nghĩa hấn sẽ đầu hàng Dương Huyền Cẩm.

Cho dù con trai của hấn là Trịnh Nghiễm đã hàng Dương Huyền Cẩm thì Trịnh Thiện Quả cũng không hàng, nguyên nhân rất đơn giản, Trịnh Thiện Quả là con người chí hiếu, ánh mắt cũng nhìn xa, cho nên Ngôn Khánh đánh bạc rằng Trịnh Thiện Quả hiện tại đang thân ở doanh tào lòng ở hấn, mà trên thực tế cho dù Trịnh Thiện Quả chết một đứa con cũng không sinh nhiều oán hận với Tùy thất.

Trái lại sau khi biết được Lý Ngôn Khánh khôi phục đoạt được Hồ Lao quan, Trịnh Thiện Quả rất vui vẻ tuân mệnh.

Hấn mặc dù được Dương Huyền Cẩm đãi ngộ nhưng lại không có binh quyền, tuy nhiên phía dưới của hấn còn có một người tâm phúc của Trịnh Thiện Nguyên, Trịnh Sĩ Tắc. Từ lúc mới bắt đầu Trịnh Sĩ Tắc đã đi theo Trịnh Thiện Nguyên nhưng ánh mắt của hấn rất linh hoạt, nhìn thấy chiến sự ở Lạc Dương bất lợi, Trịnh Sĩ Tắc liền sinh ra hồi hận, đúng lúc này Trịnh Thiện Quả ra mắt khiến cho hai người phối hợp ăn nhịp với nhau.

Nếu như Trịnh Thiện Nguyên ở Huỳnh Dương thì Trịnh Sĩ Tắc không thể nào khống chế cục diện.

Vì vậy Trịnh Thiện Quả và Trịnh Sĩ Tắc hợp mưu lừa Trịnh Thiện Nguyên rời khỏi Lạc Dương sau đó mở thành nghênh đón đám người Phòng Huyền Linh, khống chế thành trì Huỳnh Dương.

Cùng lúc đó đám người Ngôn Khánh mật thiết chú ý tới hành động của Trịnh Thiện Nguyên, chém giết một hồi ở sườn núi đất đỏ.

Chuyện này nói thì có vẻ dễ dàng nhưng cần phải có dũng khí và trí tuệ, Lý Ngôn Khánh cùng với Tân Lễ sau khi hợp binh nhanh chóng chạy tới thành Huỳnh Dương, lúc chạng vạng tối đã tới bên ngoài, chỉ thấy Phòng Huyền Linh mang theo chúng tướng và thân sĩ ra khỏi thành nghênh đón.

Trước kia Lý Ngôn Khánh là một phần tử ở Huỳnh Dương.

Nhưng khi đó hấn bắt quả chỉ ăn nhờ ở đậu, hiện nay Lý Ngôn Khánh một lần nữa tiến về Huỳnh Dương, nghiễm nhiên là một người chinh phục, tâm tình dĩ nhiên là khác nhau rất nhiều.

- Ngôn Khánh tiểu đệ, người cuối cùng cũng đã tới rồi.

Phòng Huyền Linh nhìn thấy Lý Ngôn Khánh vô cùng hưng phấn kêu lên, bước nhanh tới ôm lấy Lý Ngôn Khánh.

Hai người tuổi tác kém nhau nhiều nhưng đứng chung một chỗ, Ngôn Khánh cao hơn hẳn cả một cái đầu. Từ Thế Tích cũng tiến lên ôm lấy Lý Ngôn Khánh, không nói một câu. Mà Tô Định Phương thì lẳng lặng ở một bên, khi Ngôn Khánh đi tới hẳn mới tiến tới khom người thi lễ:

- Mạt tướng Thôi Định Phương tham kiến công tử.
- Công tử, lúc này chúng ta đã thu được toàn thắng chưa?

Ngôn Khánh cười ha hả, dùng sức ôm lấy Tô Định Phương mà không nói gì.

Tân Lễ ở bên cạnh đột nhiên nói với Phòng Huyền Linh.

- Đã nghe qua danh tiếng của Lý công tử, hôm nay mới được thấy, quả nhiên bày mưu tính kế, quyết thắng ngoài nghìn dặm.

Phòng Huyền Linh nhẹ nhàng gật đầu.

Trong lòng hắn nghĩ tới một chuyện khác, nếu như Lý Ngôn Khánh lớn hơn một chút, thiên hạ này nhất định lưu lại danh hào của hắn.

Kế tiếp con của Thôi Chí Nhân là Thôi Thiện Phục cũng tiến lên chào Lý Ngôn Khánh, còn có những thân sĩ khác nhao nhao vãn an. Mà Trịnh Thiện Quả thì tới cuối cùng, lúc Ngôn Khánh tiến lên hẳn mỉm cười nói khẽ:

- Lý công tử, chúng ta lại gặp mặt, từ khi chia tay vẫn khỏe chứ?

Nói những lời này xong, Trịnh Thiện Quả trở nên phức tạp.

Một hồi đại loạn, Trịnh thị gặp phải tai nạn chưa từng có từ trước tới nay, Trịnh Thiện Nguyên đầu nhập vào phản quân của Dương Huyền Cẩm đối với Trịnh thị sẽ trở thành ảnh hưởng rất lớn.

Con của hắn cũng đã chết, tương lai của Trịnh thị sẽ đi tới đâu?

Đối với tâm tình lúc này của Trịnh Thiện Quả, Lý Ngôn Khánh nhiều ít cũng cảm nhận được.

Hắn tiến lên chào đột nhiên cất tiếng nói:

- Thiện Quả công, có một số việc chỉ do một đám người gánh chịu, không liên quan đến người khác... Thiện Quả công không cần lo lắng quá mức.

Trịnh Thiện Quả hai mắt sáng ngời, những lời này của Lý Ngôn Khánh hắn vô cùng hiểu rõ.

Tuy nhiên điều khiến cho hắn cảm thấy vui vẻ nhất chính là Ngôn Khánh cùng với Trịnh thị ân oán, hắn sẽ không đi so đo. Dù sao Lý Ngôn Khánh lần này rung chuyển mọi thứ, dẫn đầu quân phản kích, ngăn chặn phản quân công kích ở Cửng huyện, sau đó lại cùng với đám người Tân Lễ chiếm lại Quán thành, Huỳnh Dương. Chớ xem thường hai môn huyện này, Huỳnh Dương quận được thu lại, chiến cuộc ở Lạc Dương bị ảnh hưởng bởi nó rất nhiều.

Nói cách khác, sau trận chiến này, thanh thế của Lý Ngôn Khánh đã bay lên, người khác không thể ngăn cản.

Hắn nếu như mượn lúc này bỏ đá xuống giếng thì Huỳnh Dương Trịnh thị nhất định sẽ gặp nguy hiểm. Sau lưng của Lý Ngôn Khánh đến tột cùng là thế lực nào, Trịnh Thiện Quả hiện tại cũng không tình tường.

Trong lòng hắn hơi tiếc nuối: Nhân tài như thế tại sao Trịnh thị lại không giữ lại.

Trịnh Thiện Quả trong lòng sầu khổ nhưng trên mặt vẫn nở ra nụ cười tươi.

- Ngôn Khánh, phần nhân tình này Trịnh gia nhớ kỹ.

Đám người Lý Ngôn Khánh túm tụm với nhau sau đó đi vào huyện nha.

Vừa ngồi xuống Lý Ngôn Khánh đột nhiên hỏi:

- Xin hỏi vị nào là Trịnh Sĩ Tắc Trịnh tiên sinh?

Trịnh Sĩ Tắc ở sau lưng của Phòng Huyền Linh, dương dương đắc ý, bỗng nhiên nghe thấy Lý Ngôn Khánh hỏi thăm liền trầm mặt xuống.

tinhlinh2

414. Chương 100: Trịnh Sĩ Tắc

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 100: Trịnh Sĩ Tắc

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lúc trước Ngôn Khánh đã cướp điết tước vị tộc lão của hắn, còn hại hắn phải tự ra tay giết chết huynh đệ của mình là Trịnh Sĩ Cơ.

Nhưng hiện tại tình huống không giống như lúc trước.

Thân phận của Lý Ngôn Khánh đã khác xưa, lần này hắn trở về Huỳnh Dương, địa vị của Lý Ngôn Khánh đã biến hóa long trời lở đất, đừng nhìn Lý Ngôn Khánh bạch thân, xem tình huống chỉ sợ cho dù là Tân Lễ cũng nguyện làm thiên lôi của hắn chỉ đâu đánh đó.

Trong lòng Trịnh Sĩ Tắc tuy không thoải mái nhưng vẫn nở ra một nụ cười tươi.

Trịnh Sĩ Tắc chấp tay nói:

- Lý công tử, tại hạ chính là Trịnh Sĩ Tắc.
- Trịnh tiên sinh có thể tỉnh ngộ công lao vô cùng lớn, Trịnh thị có tiên sinh thì lo gì không thịnh.
- Phòng tư mã, nếu như không có Trịnh tiên sinh chỉ sợ đoạt thành Huỳnh Dương chỉ là lời nói suông mà thôi, công lao như thế này chúng ta không thể nào làm chủ, hôm nay Dương tặc đã thất bại, quận trưởng không ở đây, Phòng tư mã đem một phong thư để Trịnh tiên sinh tiến về Lạc Dương mới là chuyện phải.

Ngôn Khánh nói những lời này khiến cho rất nhiều người phải giật mình.

Trịnh Thiện Quả nghe xong không khỏi nhú mày lại, sau đó hướng về phía Lý Ngôn Khánh lộ vẻ cảm kích.

Huỳnh Dương lưu thủ bỏ mình, cho nên huyện lệnh Quán Thành, tư mã Huỳnh Dương Phòng Huyền Linh biến thành chức quan cao nhất ở đây, luận phẩm trật, Tân Lễ là quan phòng thủ Hồng Nghê, Quả Nghị Đô Úy còn cao hơn tư mã Huỳnh Dương nửa cấp, nhưng hắn thuộc vào quân phủ không có quyền nhúng tay vào địa phương, loại chuyện này vẫn nên để Phòng Huyền Linh làm thay. Phòng Huyền Linh liền gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Trịnh Sĩ Tắc như nằm mơ rồi.

Đi Đông Đô, tới Lạc Dương?

Nói cách khác, hắn sắp sửa phát đạt rồi.

Một cảm giác vui mừng điên cuồng xông lên trong lòng hắn.

Trịnh Sĩ Tắc liên tục nói lời cảm tạ, sau đó mới lui về phía xa.

Huỳnh Dương thu hồi được nhưng chiến sự vẫn chưa chấm dứt, Dương Huyền Cảm một ngày chưa bại, phòng vệ ở Huỳnh Dương quận chưa được nổi lỏng.

Đầu tháng tám, Dương Huyền Cầm lui về Hoàng Thiên Nguyên. Khuất Đột Thông, Vũ Văn Thuật, Lai Hộ Nhi, Vệ Thăng bốn viên đại tướng cùng với hai mươi vạn tùy quân tiến hành một trận quyết chiến thảm thiết, cuối cùng Dương Huyền Cầm liên tục bị đánh bại.

Hơn mười vạn phần quân bay đi tứ tán, Dương Huyền Cầm mang theo thân binh hộ vệ cùng với đệ đệ của hắn là Dương Tích Thiện phá vòng vây ra ngoài.

Tướng lãnh dưới trướng của hắn là Lý Mật bị bắt, Hàn Thế Ngạc thì chết trận tại Hoàng Thiên Nguyên, quan phòng thủ Bùi Sảng cũng đầu hàng.

Tin vui truyền tới, tất cả mọi người kể cả Ngôn Khánh đều thở ra một hơi.

Tân Lễ lập tức trở về Hồ Lao quan, Từ Thế Tích cùng với Thôi Thiện Phúc cũng trở về Quản thành, Phòng Huyền Linh tọa trấn Huỳnh Dương quận, Lý Ngôn Khánh thì suất lĩnh Tô Định Phương cáo biệt Phòng Huyền Linh, đem tối trở về Cửng huyện, vì sau khi chiến sự chấm dứt còn rất nhiều chuyện cần phải xử lý.

Chủ yếu là Lý Ngôn Khánh vẫn còn gánh vác một chiếu mệnh đóng cửa suy nghĩ ở Cửng huyện.

Lúc còn chiến loạn hắn có thể không để ý đến chiếu lệnh này nhưng hiện tại chiến tranh đã chấm dứt hắn cần phải trở về Cửng huyện, mặc dù mọi người đều biết rõ hắn đã từng rời khỏi nơi này, nhưng Dương Quảng cũng không phải là người bình thường hắn sẽ diện vô cùng nếu như biết Dương Quảng bỏ qua chiếu lệnh của hắn thì cho dù không làm khó dễ Lý Ngôn Khánh thì trong lòng cũng không thoải mái.

Ai mà khiến cho hoàng đế đại nhân không thoải mái thì người đó xui xẻo rồi.

Ngôn Khánh cũng không hi vọng mình sau khi chiến đấu đẫm máu lại gặp phải rủi ro cho nên sau khi cuộc chiến chấm dứt tới ngày thứ ba, Lý Ngôn Khánh trở về Cửng huyện.

Cửng huyện tất cả vẫn như cũ.

Ít nhất từ bên ngoài nhìn vào thì vô cùng yên tĩnh không ngờ tháng trước ở đây lại phát sinh chiến đấu thảm thiết.

Tuy nhiên ở trong hậu hoa viên, Ngôn Khánh bất ngờ nhìn thấy một thớt chiến mã hùng tuấn.

Con ngựa này bờm dài thân cao, ngẩng đầu hí dài như rồng ngâm.

Đặc biệt là bốn vó trắng như tuyết vô cùng bắt mắt.

Ngôn Khánh liếc mắt đã nhận ra đây là con Đạp Tuyết Sư Tử Thông của Dương Huyền Cầm.

Hắn tiến lên vuốt ve không nhịn được mà hỏi:

- Con ngựa này từ đâu mà tới?

Thẩm Quang tiến lên phía trước mà nói:

- Hôm qua lúc thuộc hạ tuần phòng có một người không nói lai lịch đem con ngựa này tặng cho công tử.

- Người kia đâu rồi?

- Sau khi tặng ngựa đã rời đi.

Thẩm Quang đột nhiên hạ giọng.

- Công tử, con ngựa này hình như là...

Ngôn Khánh không để cho Thẩm Quang nói tiếp gật đầu ngăn cản hắn lại.

- Hắn như vậy là có ý gì?

Lý Ngôn Khánh nắm cái cổ thon dài của con ngựa, dùng mặt dán lên trên mặt của Sư Tử Thông, trong óc của hắn hình dung ra một chi sĩ cuồng nhiệt.

Nhắm mắt lại hắn khẽ than một tiếng: Người cuối cùng vẫn không phải là người tranh giành thiên hạ.

Đại Nghiệp đầu tháng mười, Dương Huyền Cẩm bại binh ở Hoàng Thiên Nguyên.

Vì không muốn bị Dương Quảng làm nhục nên hắn đã tự vẫn bỏ mình, Dương Tích Thiện cũng noi theo định vung đao tự vẫn nhưng bị ngăn cản bắt làm tù binh.

Sau đó Dương Tích Thiện bị mang tới Cao Dương, ngũ mã phanh thây mà chết.

Thi thể của Dương Huyền Cẩm cũng bị phanh thây ra, đám người Bùi Sảng đều bị Dương Quảng giết chết, tuy nhiên chủ mưu của Dương Huyền Cẩm là Lý Mật bị giam giữ ở Cao Dương đã đào tẩu, Tùy Dạng Đế tức giận tru sát cả nhà Lý Mật rồi phát lệnh truy nã khắp thiên hạ.

Đạp Tuyết Sư Tử thông bị Lý Ngôn Khánh lưu lại.

Tuy nhiên với tình huống trước mắt mà nói, hãn huyết bảo mã này không thể xuất đầu lộ diện.

Long câu này mơ hồ có thể nhìn thấy hình bóng của Ngọc Đề Tuần trước kia, tuy không có cách nào xuất đầu lộ diện nhưng Ngôn Khánh vẫn giữ nó lại ở trong nội viện, Đạp Tuyết Sư Tử Thông mới đầu sức ăn không nhiều, về sau đã khôi phục lại sự bình thường.

Sau khi phản loạn kết thúc, sông Lạc trở nên bừa bộn.

Dương Huyền Cẩm tạo phản đối với giang sơn Tùy thất mà nói có ảnh hưởng vô cùng lớn, Tùy Dạng Đế lần này bỏ qua chinh phạt Cao Ly bị tổn hao rất lớn. Mà lần này con của khai quốc công thần Dương Huyền Cẩm tạo phản đã khiến cho rất nhiều đệ tử của công thần đi theo, liên lụy rất nhiều đệ tử quyền quý, tới hơn bốn mươi người.

Con của Bùi Sảng là Bùi Bao Hàm sau đó tuy đầu hàng nhưng vẫn bị chém đầu.

Niệm tình cha hắn có công lao, cộng thêm Bùi Thế Cử được tín nhiệm cho nên Hà Đông Bùi Thị không chịu sự liên quan quá lớn. Nhưng đệ tử Bùi thị trở nên cẩn thận không dám ngang ngược như trước kia. Mà Trịnh Sĩ Tắc mặc dù đã đầu hàng nhưng sau khi tới Lạc Dương lập tức bị Dương Quảng đem đi xử lăng trì trên phố cùng với Dương Tích Thiện ở Cao Dương.

tinhlinh2

415. Chương 101: Nói Chuyện Với Hoành Nghị

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 101: Nói chuyện với Hoành Nghị

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ngôn Khánh có phải huynh biết rằng đệ hạ sẽ hỏi tội Trịnh Sĩ Tắc?

Tin tức này truyền tới Cung huyện, Trịnh Hoành Nghị đang cùng với Lý Ngôn Khánh thưởng ngoạn ở bên bờ Lạc thủy, hắn nhin không được mà nhẹ giọng hỏi.

Hắn lúc trước ở Trường An, khi Việt Vương Dương mệnh cho Vệ Văn Thăng xuất kích đã thỉnh cầu xuất chinh đi theo.

Trịnh Hoành Nghị thân là đệ tử Trịnh thị trải qua huyết chiến Cao Ly.

Vệ Văn Thăng đối với hắn vô cùng coi trọng lại biết được Trịnh Nhân Cơ đã chạy ra khỏi Huỳnh Dương, An Viễn đường cùng với Phòng Huyền Linh đóng ở Quán Thành, liền phong cho Trịnh Hoành Nghị làm thương tào tổng quân, đi tới Lạc Dương sau khi huyết chiến với Dương Huyền Cẩm ở Hoàng Thiên Nguyên Trịnh Hoành Nghị đã lập nhiều chiến công.

Lần này hấn phụng mệnh trở về Huỳnh Dương thăm cha của hấn là Trịnh Nhân Cơ.

Trên đường đi Trịnh Hoành Nghị tới Cửng huyện bái phỏng Lý Ngôn Khánh. Hiện tại Lý Ngôn Khánh đã sinh hoạt bình thường, mặc dù Cửng huyện cũng bị tổn thất nhưng so với những thành trì khác thì có thể nói là nhẹ nhàng.

Việt Vương Dương đồng ý cho Lý Ngôn Khánh tạm tiếp nhận sự vụ ở Cửng huyện, sau này sẽ nghe theo triều đình sắp xếp.

Dù sao phản loạn lần này liên lụy đến đệ tử quan lại rất nhiều, Dương Quảng vẫn chưa đưa ra kết luận Việt Vương Dương cũng không dám cắt cử quan viên tới.

Ngôn Khánh cười nói:

- Lúc trước khi bệ hạ chinh phạt Cao Ly từng giết vài tên thần tử ngang bướng.

Lúc này bệ hạ bắn khoăn, số người tham gia phản loạn lần này có rất nhiều thế gia đệ tử, bệ hạ cũng không thể bỏ qua cho bọn họ. Trịnh gia lần này cũng có liên quan cần phải có người chịu tội thay, Trịnh Sĩ Tắc chính là người thích hợp nhất, hấn bắt trung bất nghĩa không có liêm sỉ cho nên mặc dù hấn đầu hàng bệ hạ cũng không tha cho.

- Thất phòng lần này chỉ sợ có liên lụy, tuy nhiên đối với Trịnh thị mà nói, tương lai không cần phải lo lắng nữa.

Lý Ngôn Khánh ánh mắt sáng quắc dừng ở trên người của Trịnh Hoành Nghị.

- Hoành Nghị lần này người trở về Huỳnh Dương, chỉ sợ mấy ngày nữa sẽ chuyển nhập vào trong Kinh Đường rồi.

Trịnh Hoành Nghị giật mình mà ngẩng đầu lên.

- Ngôn Khánh, ý của huynh là?

- Quy Xương Công mặc dù đã qua đời nhưng chuyện này dù sao chủ mưu vẫn là Nhị phòng, luận danh khí hay tài lực bọn họ không thể nắm Trịnh gia tiếp được.

Trịnh nhị thúc và Trịnh tam thúc đã từ chức vị tước lão, rời khỏi Huỳnh Dương, chuẩn bị tới Thái Nguyên, tứ vị tộc lão của nhị phòng hiện tại chỉ còn có Thiện Quả công, hai ngày trước Thiện Quả công đã gửi thư nói rằng thân thể không khỏe không gánh nổi trách nhiệm nữa.

Trịnh Nguyên Thọ và Trịnh Nguyên Tổng hai huynh đệ trước có liên quan đến mưu nghịch nên nản lòng thoái chí.

Tin tức này truyền tới Cửng huyện, Trịnh Hoành Nghị đang cùng với Lý Ngôn Khánh thưởng ngoạn ở bên bờ Lạc thủy, hấn nhin không được mà nhẹ giọng hỏi.

Hấn lúc trước ở Trường An, khi Việt Vương Dương mệnh cho Vệ Văn Thăng xuất kích đã thỉnh cầu xuất chinh đi theo.

Trịnh Hoành Nghị thân là đệ tử Trịnh thị trải qua huyết chiến Cao Ly.

Vệ Văn Thăng đối với hấn vô cùng coi trọng lại biết được Trịnh Nhân Cơ đã chạy ra khỏi Huỳnh Dương, An Viễn đường cùng với Phòng Huyền Linh đóng ở Quán Thành, liền phong cho Trịnh Hoành Nghị làm thương tào tổng quân, đi tới Lạc Dương sau khi huyết chiến với Dương Huyền Cẩm ở Hoàng Thiên Nguyên Trịnh Hoành Nghị đã lập nhiều chiến công.

Lần này hấn phụng mệnh trở về Huỳnh Dương thăm cha của hấn là Trịnh Nhân Cơ.

Trên đường đi Trịnh Hoành Nghị tới Cửng huyện bái phỏng Lý Ngôn Khánh. Hiện tại Lý Ngôn Khánh đã sinh hoạt bình thường, mặc dù Cửng huyện cũng bị tổn thất nhưng so với những thành trì khác thì có thể nói là nhẹ nhàng.

Việt Vương Dương đồng ý cho Lý Ngôn Khánh tạm tiếp nhận sự vụ ở Cửng huyện, sau này sẽ nghe theo triều đình sắp xếp.

Dù sao phản loạn lần này liên lụy đến đệ tử quan lại rất nhiều, Dương Quảng vẫn chưa đưa ra kết luận. Việt Vương Dương cũng không dám cắt cử quan viên tới.

Ngôn Khánh cười nói:

- Lúc trước khi đệ hạ chinh phạt Cao Ly từng giết vài tên thần tử ngang bướng.

Lúc này đệ hạ bắn khoả, số người tham gia phản loạn lần này có rất nhiều thế gia đệ tử, đệ hạ cũng không thể bỏ qua cho bọn họ. Trịnh gia lần này cũng có liên quan cần phải có người chịu tội thay, Trịnh Sĩ Tắc chính là người thích hợp nhất, hắn bất trung bất nghĩa không có liêm sỉ cho nên mặc dù hắn đầu hàng đệ hạ cũng không tha cho.

- Thất phòng lần này chỉ sợ có liên lụy, tuy nhiên đối với Trịnh thị mà nói, tương lai không cần phải lo lắng nữa.

Lý Ngôn Khánh ánh mắt sáng quắc dừng ở trên người của Trịnh Hoành Nghị.

- Hoành Nghị lần này người trở về Huỳnh Dương, chỉ sợ mấy ngày nữa sẽ chuyển nhập vào trong Kinh Đường rồi.

Trịnh Hoành Nghị giật mình mà ngẩng đầu lên.

- Ngôn Khánh, ý của huynh là?

- Quy Xương Công mặc dù đã qua đời nhưng chuyện này dù sao chủ mưu vẫn là Nhị phòng, luận danh khí hay tài lực bọn họ không thể nắm Trịnh gia tiếp được.

Trịnh Nhị thúc và Trịnh tam thúc đã từ chức vị tộc lão, rời khỏi Huỳnh Dương, chuẩn bị tới Thái Nguyên, tứ vị tộc lão của Nhị phòng hiện tại chỉ còn có Thiện Quả công, hai ngày trước Thiện Quả công đã gửi thư nói rằng thân thể không khỏe không gánh nổi trách nhiệm nữa.

Trịnh Nguyên Thọ và Trịnh Nguyên Tổng hai huynh đệ trước có liên quan đến mưu nghịch nên nản lòng thoái chí.

Nhị phòng lần này chỉ còn một mình Trịnh Thiện Quả cho nên không có năng lực duy trì toàn bộ Trịnh thị gia tộc nữa. Mà An Viễn đường Trịnh Nhân Cơ lại vượt tội.

Thứ nhất Trịnh Nhân Cơ những năm nay kinh doanh chẳng những làm cho phường nấu sắt ở Huỳnh Dương thay đổi nhan sắc đồng thời sau khi sát nhập Trịnh thị phía Nam vào dưới trướng tài lực của hắn đã khiến các phòng khách không cách nào so sánh nổi. Mà Trịnh Hoành Nghị, hiện tại đã đạt được công huân, dưới tình huống như vậy, lực phòng tiếp chương Kinh Đường nắm lấy Trịnh gia là điều hiển nhiên.

Trịnh Hoành Nghị dĩ nhiên không ở Huỳnh Dương, nhưng đối với sự biến hóa của gia tộc lại nắm như lòng bàn tay.

Hắn nghe xong lại không có chút hào hứng nào mà khẽ nói:

- Ngôn Khánh huynh có thể trở về Trịnh gia chia sẻ một chút lo lắng với đệ không?

Ngôn Khánh cười ha hả, nắm lấy bả vai của Trịnh Hoành Nghị.

- Hoành Nghị nếu như ta trở về Trịnh thị thì chỉ có hại cho Trịnh thị.

- Hãy nghe ta nói mặc dù ta đối với Trịnh gia có oán niệm nhưng cũng chỉ là đối với Trịnh gia, không phải là đối với gia gia của đệ. Trước kia khi nhà họ Trịnh thu dưỡng ta ta và đệ đều cùng được Từ Mẫu nuôi dưỡng cho bú sữa, ta mặc dù không phải là huynh đệ nhưng cũng xem như là thân huynh đệ. Lần này ta cũng nhắc đệ một câu sau khi trở về trước hết đừng quan tâm đến chuyện khác đem Trịnh gia ổn định lại đã.

Dù sao từ Huỳnh Dương đến Cửng huyện cũng không quá nửa ngày.

tinhlh2

416. Chương 102: Trịnh Thế An Qua Đời.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 102: Trịnh Thế An qua đời.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Có chuyện gì cứ tìm ta ta có thể giúp người tuyệt không từ chối, mà nếu như rảnh rỗi có thể đi tới Quán Thành thăm lão Từ, ba huynh đệ chúng ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau, ngày sau đồng tâm hiệp lực, nghe qua ý của phụ thân đệ thì lão Từ năm nay sẽ kết hôn với muội muội của đệ.

Muội muội của Trịnh Hoành Nghị là Trịnh Lệ Châu, cùng với Trịnh Hoành Nghị là huynh muội cùng cha khác mẹ, mẫu thân là tộc nhân Thôi thị, hiện nay đã mười bốn tuổi, theo quy củ gia tộc độ tuổi này có thể thành thân rồi.

Mà Từ Thế Tích hiện tại đã đủ hai mươi xem như là thanh niên.

Hắn là huyện úy Quán thành, lần này trong phản loạn lập được nhiều công lao, nhất định sẽ tiếp nhận sản nghiệp của Từ gia. Mà Từ Cái những năm nay kinh doanh cũng vững chân ở sông Lạc, ngày càng cường thịnh, Trịnh Nhân Cơ nếu như muốn ngồi vững ở Kinh Đường thì với quan hệ của Trịnh Từ sẽ giúp ích rất nhiều.

Trịnh Hoành Nghị gật gật đầu:

- Đệ sau khi trở về sẽ gặp lão Từ.

Trong lời nói của Trịnh Hoành Nghị, đối với việc Ngôn Khánh không trở về mà mất hứng ra mặt tuy nhiên hắn cũng biết Ngôn Khánh nói đúng.

Lý Ngôn Khánh trải qua một trận chiến này đã nằm vào mắt của Dương Quảng, nếu như hắn trở về Trịnh gia ngược lại Dương Quảng đối với cả hắn và Trịnh gia đều sinh ra cố kỵ, hiện tại Lý Ngôn Khánh ở Củng huyện không nghe theo bất kỳ kẻ nào sẽ có lợi với cục diện.

Cả đêm Trịnh Hoành Nghị và Lý Ngôn Khánh ở lại nói chuyện đến sáng, hừng đông về sau Lý Ngôn Khánh tiễn đưa Trịnh Hoành Nghị mười dặm, lúc này hai người mới lệ rơi chia tay.

Trịnh Hoành Nghị được triều đình phong thưởng nhưng mà Lý Ngôn Khánh lại càng thêm bề bộn.

Trịnh Thế An bị trọng bệnh giờ càng trở nên nghiêm trọng.

.....

Tiết trung thu, lão gia tử tinh thần vẫn không tệ còn kéo Ngôn Khánh, Hùng Đại Chuy Vương Chính Bùi Thục Anh mấy người ở trong hậu hoa viên ngắm trăng không ngờ mới qua trung thu một đêm thời tiết lạnh lẽo, Trịnh Thế An đã không thể nào rời khỏi giường.

Ngôn Khánh cảm thấy sợ hãi.

Hắn vội vàng mời lang y chữa bệnh cho Trịnh Thế An.

Bản thân của hắn cũng biết một chút y thuật, hiện tại Trịnh Thế An chỉ sợ khó sống qua khỏi, tuy nói là sinh lão bệnh tử là chuyện bình thường, nhưng sau khi hắn tròn sinh xong, Trịnh Thế An là người ở cùng hắn lâu nhất khiến cho Lý Ngôn Khánh cảm thấy bối rối.

Kiếp trước hắn đã trải qua sinh ly tử biệt.

Kiếp này hắn đã nhìn thấy vô số người thân chết.

Nhưng lần này một lần nữa đối mặt, Lý Ngôn Khánh cảm thấy rất trầm trọng, hấn canh giữ ở bên cạnh Trịnh Thế An, không dám rời đi.

Bùi Thực Anh cùng với Mao Tiểu Niệm thay nhau khuyên bảo nhưng không thể khiến Lý Ngôn Khánh rời giường bệnh nửa bước.

Nhìn khuôn mặt thon gầy của Trịnh Thế An, Ngôn Khánh yên lặng nắm tay ông, lòng như quận đau.

- Ngôn Khánh, con chớ khổ sở.

- Ta cả đời hầu hạ người khác, không ngờ lúc cuối đời có bao nhiêu vinh quang lại có đứa cháu như vậy ta có gì mà nuối tiếc? Ta chỉ lo lắng sau khi ta rời đi, người ở nhà một mình chịu đựng mưa gió, ta thật lo lắng. Hải nhi, con thiên tư thông minh lại biết ẩn nhẫn hôm nay lại gặp được cữu cữu của mình, có không ít người chăm sóc nên khi rời đi ta cũng yên tâm, tuy nhiên càng nghĩ càng thấy có chút lời muốn nói cho con.

- Hải nhi trên đời này có rất nhiều hung hiểm.

- Ẩn nhẫn mặc dù tốt, trầm tĩnh cũng tốt nhưng nhiều khi cũng làm mất đi chút tâm huyết thiếu niên, có một số việc không nên ẩn nhẫn, ta tin con sau này sẽ có lựa chọn tốt nhất.

- Gia gia con nhớ kỹ.

Trịnh Thế An sau khi nói xong cảm thấy mệt mỏi liền nhắm mắt lại.

Ngôn Khánh ở bên cạnh ông mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, Mao Tiểu Niệm sau đó tới tiếp nhận, còn có Ngôn Hồ ở bên cạnh khuyên bảo cuối cùng hấn cũng sang nhà bên cạnh nghỉ ngơi.

Có lẽ vì quá mệt mỏi cho nên Lý Ngôn Khánh cũng ngủ say sưa.

Hừng đông, hấn trong thanh âm hỗn loạn mà giật mình tỉnh lại.

Lý Ngôn Khánh ra khỏi phòng chỉ thấy ở trước phòng Trịnh Thế An tụ tập rất nhiều người.

Lý Ngôn Khánh giật nảy mình run run chạy tới.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Ngôn Khánh trong lòng tuy đoán được đáp án rồi nhưng lại không tin được.

Mao Tiểu Niệm dốc sức liều mạng ngăn hấn lại, nước mắt ứa ra khẽ nói:

- Công tử, lão thái gia ông ấy đi rồi.

Tế Yêu và Tứ Nhân phủ phục ở trước phòng ngủ, khi đó cũng kêu lên một tiếng thê lương, Ngôn Khánh hai hàng nước mắt chảy ra, đầu óc trống rỗng.

Gia gia, ông ấy đi rồi sao?

Trịnh Thế An chết đã mang tới một kết quả bất ngờ.

Dựa theo phong tục, cha mẹ trưởng bối chết, trong đám văn bối có người làm quan thì phải về quê giữ đạo hiếu, Lý Ngôn Khánh mặc dù không phải là quan nhưng vì vậy mà cũng không thể đi làm quan.

Rất nhiều người cảm thấy đáng tiếc cho Lý Ngôn Khánh, lập nhiều công lao như vậy chỉ vì tổ phụ bị bệnh mà mất đi cơ hội làm quan sao?

Sau ba năm chắc gì trong các chức quan còn chiếc ghế trống?

Vốn Lý Ngôn Khánh nhìn thấu âm mưu của phản tặc, tru sát loạn đảng ngăn cản phản quân, thu hồi đất đai bị mất.

Từ khi hấn tiếp nhận Cửng huyện làm nên từng công lao một cho dù Dương Quảng khó chịu với hấn cũng không thể không phong thưởng một phen.

Vốn là tiền đồ rộng lớn hiện tại thật khó phân biệt.

Không ít người cảm thấy, nếu như Trịnh Thế An không chết ít nhất Lý Ngôn Khánh cũng phải đạt được chức quan ngũ phẩm, từ khi nhà Tùy khai quốc cho đến nay, người được quan ngũ phẩm mà mới mười lăm tuổi là chưa từng có, ngay cả Thiên Bảo tướng quân lúc mười lăm tuổi chém tướng đoạt cờ, mới được phong chức quan võ tướng.

Nhưng hiện tại thì không thể.

Có người âm thầm đáng tiếc, cũng có người thầm cười trộm.

Những loại người này số lượng không ít, nhìn thấy Lý Ngôn Khánh sắp được thăng chức rất nhanh vậy mà Trịnh Thế An lại mất, trong vòng ba năm không được làm. Rất nhiều người nhận được tin tức này lại càng thêm tán thưởng Lý Ngôn Khánh có hiếu, bởi vì Ngôn Khánh tuy có đại tang nhưng nếu hoàng đế đồng ý thì vẫn có thể xét dùng.

Nhưng Dương Quảng cũng không tiện mở miệng mà Lý Ngôn Khánh cũng không lên tiếng.

Dù sao chiến sự cũng đã xong, Dương Quảng cũng không có cơ gì để ép dùng Lý Ngôn Khánh.

Hơn nữa lần chinh phạt Cao Ly thứ hai này, vì Dương Huyền Cầm làm phản mà không thể không dừng tay, Dương Quảng trong lòng rất không dễ chịu.

Nếu như không có Dương Huyền Cầm tên phá hoại này thì hiện tại hẳn không chừng đã chiếm được Bình Nhưỡng cho nên loạn Dương Huyền Cầm vừa chấm dứt hẳn đã giống trống kua chiêng chuẩn bị cho lần chinh phạt Cao Ly lần thứ ba.

Dù sao hẳn cũng đã quyết định chủ ý, không khiến Cao Ly cúi đầu xưng thần thì không bỏ qua.

Cho nên lần này Dương Quảng nghe thấy tổ phụ của Lý Ngôn Khánh ốm chết liền cất tiếng nói:

- Lý khanh trung trực lần này tổ phụ của hắn ốm chết, để cho hắn được tỉnh dưỡng đừng quấy rầy hắn.

tinhlinh2

417. Chương 103: Tiêu Hoàng Hậu.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 103: Tiêu hoàng hậu.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Quảng vô thưởng vô phạt đưa ra một chiếu lệnh, hủy bỏ việc đóng cửa suy nghĩ ở Củng huyện cho Lý Ngôn Khánh, đồng thời giao chuyện ở Củng huyện cho Trưởng Tôn Dương Đồng xử lý, tất cả sau đó nghe theo sự sắp xếp của Việt Vương Dương. Sắp xếp này có ngụ ý là: Đừng làm phiền ta ta đang lo lắng chiến tranh ở Cao Ly.

Lúc này Dương Quảng đã trở thành một hài tử quyết tâm ăn thua.

Nếu như không khiến cho Cao Ly xưng thần hẳn đúng là mất hết mặt mũi.

Về phần những loạn thần tặc tử kia sao?

Dương Huyền Cầm đã thất bại những người khác thì có tác dụng gì, cho nên Dương Quảng cũng hạ lệnh cho quan phủ khắp nơi gấp rút chuẩn bị đem chú ý dời toàn bộ đến Cao Ly, đợi đến cuối đông đầu xuân nhất định phải công phá thành công Bình Nhưỡng.

Hiện tại là cuối thu, gió thu dịu hiu.

Khắp nơi đều là màu sắc khô héo khiến người ta có cảm giác thê lương.

Một đoàn xe dọc theo con đường thẳng tắp vượt qua Dương sơn, hướng về phía Cửng huyện mà từ từ đi.

Ở chính giữa có một chiếc xe xa hoa quý giá, Tiêu hoàng hậu mình đội mũ phượng, người mặc phượng bào.

Cái cổ thon dài khêu gợi, lộ ra một đường cung hoàn mỹ, trắng trẻo mịn màng nhìn như bạch ngọc.

Đã gần đến năm mươi tuổi nhưng khuôn mặt của bà cũng không để lại nhiều dấu vết.

Mới nhìn qua giống như là mỹ phụ ba mươi tuổi vẫn phong thái động lòng người, như một trái đào chín mọng khiến cho người ta hận không thể tiến tới gặm một cái.

Tiêu hoàng hậu trong lần thứ hai chinh phạt Cao Ly vì bị bệnh nên ở lại Lạc Dương.

Hiện nay bệnh tình của bà đã khỏi mà Dương Quảng lại không muốn trở về Lạc Dương, thân là hoàng hậu bà tự nhiên muốn đến Trác quận tương kiến Dương Quảng. Ở trên xe còn có một thiếu niên tuổi chừng mười hai mười ba tuổi, bộ dạng giống như một ông cụ non.

Thiếu niên tên là Dương Đồng, là trưởng tôn của Tiêu hoàng hậu.

Cha của hắn là Dương Chiêu, con trai trưởng của Dương Quảng, tuy nhiên đầu năm Đại Nghiệp đã ốm chết, thậm chí còn có người tung tin đồn vì nữ nhân mà Dương Chiêu yêu thích bị chiếm lấy cho nên trong lòng uất ức phát bệnh mà chết. Tiêu hoàng hậu ở Lạc Dương cũng nghe tin đồn này nhưng không để trong lòng.

Dương Quảng không thích Dương Chiêu đó là sự thật.

Dương Quảng háo sắc cũng không phải là giả.

Nhưng nói Dương Quảng chiếm lấy nữ nhân của Dương Chiêu thì rất không có khả năng, Dương Quảng ở tây uyển có thập lục phu nhân, mỗi người đều sắc nước hương trời, không có khả năng thiếu đến nỗi phải cướp nữ nhân của con mình.

Tiêu hoàng hậu xem công văn, nhẹ giọng nói:

- Đồng nhi, chút nữa sau khi tới Cửng huyện, con đã nhớ kỹ phải nói thế nào chưa?

Tuy Dương Quảng không lập thái tử, nhưng Tiêu hoàng hậu đã muốn chiếm vị trí này cho Dương Đồng.

- Hoàng tổ mẫu, Ngõng công tử này thật sự lợi hại vậy sao?

- Tôn nhi nghe nói niên kỷ của hắn so với tôn nhi cũng không khác biệt bao nhiêu, vậy mà lại khiến cho tổ mẫu mệt mỏi tiến tới Cửng huyện sao?

Tiêu hoàng hậu trầm mặc một lát rồi nói:

- Đồng nhi, hoàng gia gia của con hiện tại trong lòng luôn nghĩ tới việc chinh phạt dị tộc, vô tâm quản lý quốc sự.

- Sông Lạc tuy rằng có biểu hiện an bình nhưng con cũng thấy, vừa rồi các thế gia đại tộc đều phải lộn xộn một phen, lần này hoàng gia gia con tâm tư không ở đây, con cần phải cùng với hoàng gia gia chia sẻ ưu sầu. Ở Trường An chúng ta đã có Vệ Văn Thăng âm thầm trợ giúp nhưng Lạc Dương lại là đất của Quan Đông cần phải bảo trì vững vàng mới có thể chia sẻ phân ưu cho hoàng gia gia.

- Ngõng công tử này tuổi tác không lớn, nhưng có tài kinh thiên triệt địa, quan trọng nhất là hắn quen biết tất cả thế gia quan lại, quan hệ mật thiết, sau này nhất định sẽ có ích cho con. Tài văn chương của hắn cũng kinh người, ngày sau dĩ nhiên đứng đầu sĩ lâm, mà chiến công hiển hách ngay cả các đại thần trong triều cũng phải tán thưởng, sau này có thể trở thành thường tướng giúp con trị thiên hạ, cho nên bốn cung mới nghĩ ra phương pháp mời chào hắn.

Dương Đồng nhẹ nhàng gật đầu.

Mặc kệ tai hắn có nghe lọt hay không nhưng công phu bề ngoài này hắn làm được mười phần xuất sắc.

- Nương nương phía trước đã qua Dương Sơn tới Hạm huyện.

Ngoài xe có nội thị bẩm bảo:

- Quận trưởng Hà Trì quận cầu kiến nương nương nói là có chuyện cần bẩm báo.

Tiêu hoàng hậu khẽ cau mày nói một tiếng:

- Để cho hần lên xe trình tấu.

Quận trưởng Hà Trì quận chính là em ruột của Tiêu hoàng hậu, chính là Tiêu Ly, người này tính tình ngay thẳng, Tiêu thị khổ tâm tài bồi, Tiêu hoàng hậu đối với huynh đệ này có hơi đau đầu bởi vì Tiêu Ly quá mức ngay thẳng, có lời gì chưa bao giờ che giấu.

Vốn Dương Quảng sủng ái Tiêu hoàng hậu, Tiêu Ly dĩ nhiên là đại lộ dễ đi.

Nhưng hần lại không biết ăn nói cho đúng mực, hai lần chinh phạt Cao Ly lại đi thượng tấu bỏ Cao Ly mà phòng bị Đột Quyết.

Đốt Lợi Xạ Lăng chỉ vì quốc lực của Đại Tùy hùng hậu nên e ngại. Năm ngoái sơ chinh Cao Ly, Đốt Lợi bỏ ra khỏi trung thổ mà đi, đã lộ ra vẻ không thuần phục, sau đó hần còn cùng với người Hải Cúc lai vãng mật thiết âm thầm giúp đỡ Cao Ly, lòng dạ muông thú đã rõ rành rành.

Chinh phạt Cao Ly khổ chiến bất lợi, Đột Quyết lại thành cái họa cho triều đình.

Tùy Dạng Đế không thích nhất chính là người ta nói đến chuyện hần chinh phạt Cao Ly.

Nhưng Tiêu Ly ở trên triều đình lại không hề e ngại nói rằng chinh phạt Cao Ly sẽ thất bại, nếu không có Tiêu hoàng hậu húng giúp bảo trợ thì Tiêu Ly sớm thê thảm rồi.

Điều này khiến cho Dương Quảng vô cùng căm tức, vì vậy đem Tiêu Ly chuyển tới Hà Trì, không có thánh mệnh không được bỏ đi.

Lần chinh phạt Cao Ly thứ hai, binh bộ thượng thư Giải Tư Luật phản bội chạy trốn, Dương Huyền Cầm tạo phản, hai chuyện này khiến cho Dương Quảng vô cùng tức giận, đối với cận thần ngày xưa không còn tín nhiệm nữa, Dương Huyền Cầm tạo phản khiến cho vô số quan lại đệ tử đầu rơi xuống đất, mà Giải Tư Luật thì phản bội chạy trốn khiến cho rất nhiều đại thần cũng bị truất phế, trong đó có hảo hữu của Giải Tư Luật, em vợ của Trưởng Tôn Thịnh, Cao Kiệm Cao Sĩ Liêm, bị đày tới Lĩnh Nam.

Thật sự nếu như Tiêu Ly không có một hảo tỷ tỷ thì kết cục chưa chắc đã khá hơn Cao Sĩ Liêm.

Bất kể thế nào mà nói, đây cũng là huynh đệ của mình cho nên Tiêu hoàng hậu trong lòng bất mãn Tiêu Ly cũng giấu giấu quan tâm.

Một lát sau, Tiêu Ly đi lên trên xe tuy nhiên hần chỉ có thể quỳ gối ở bên ngoài, cách bên trong một bức rèm.

- Thì Vãn, vội vã tìm bốn cung như vậy có phải là có chuyện gì quan trọng không?

Tiêu Ly đảm nhiệm chức thái thù Hà Trì vừa vặn hoàng hậu đến đây, hần cất tiếng nói:

- Khởi bẩm nương nương, thần nhận được tin tức nói là tổ phụ của Lý Ngôn Khánh hôm nay hạ táng, thần sợ quấy nhiễu nương nương và Việt vương thiên tuế cho nên không bằng hôm nay chúng ta nghỉ ngơi, đợi khi tang sự chấm dứt thì tiến về Củng huyện?

tinhlh2

418. Chương 104: An Táng.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 104: An táng.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Tiêu hoàng hậu lần này đi ngang qua Cửng huyện, triệu kiến Lý Ngôn Khánh cũng không sắp xếp từ trước.

Dù sao hôm nay cũng có Việt Vương Dương Đồng đi theo, quy củ tiếp xúc nàng dĩ nhiên tinh tường cho nên không khỏi lo lắng.

Nghe nói hôm nay là ngày hạ táng của Trịnh Thế An, Tiêu hoàng hậu cũng sợ xui rủi.

Tuy nhiên lần này nàng tìm thừa tướng tương lai cho Dương Đồng cũng cần phải biểu lộ thành ý.

Sở dĩ có hành vi này là vì trong bộ Tam Quốc Diễn Nghĩa của Lý Ngôn Khánh có nhắc đến tình tiết ba lần mời chào khiến nàng phải suy nghĩ.

Dương Đồng ở xung quanh chỉ có một ít thần tử phụ tá, đa phần trong đó đều là Dương Quảng sắp xếp cho hắn, không có phụ tá thân cận nào, Dương Đồng sống ở trong thâm cung, kết giao cũng không nhiều. Nếu như không kiếm được một người thân tín thì không thể tiếp chưởng ngôi vị hoàng đế tương lai.

Mà các đệ tử quan lại tuy nhiều nhưng trừ đệ tử gia tộc họ Tiêu, Tiêu hoàng hậu chỉ coi trọng Lý Ngôn Khánh.

Nàng trầm ngâm một lát rồi phân phó:

- Trịnh Thế An chôn cất ở đâu?

- Vốn tộc trưởng đương nhiệm Trịnh Nhân Cơ của Huỳnh Dương Trịnh thị muốn đem Trịnh Thế An chôn cất ở ven hồ Động Lâm.

Nhưng Lý Ngôn Khánh không đồng ý, hắn chọn một nơi tại Hoắc Sơn tu kiến lăng mộ, nghe nói đặt ngay dưới đỉnh Hoắc Sơn.

- Đã như vậy chúng ta hiện tại nhập vào Cửng huyện.

Tối hôm nay ngủ tại Từ Vân Tự, Thì Văn, người nghĩ cách sắp xếp một chút, bốn cung muốn ở Từ Vân Tự, bí mật triệu kiến Lý Ngôn Khánh.

Tiêu Ly nghe được khẽ giật mình khom người nói:

- Thần tuân chỉ.

Nơi an táng của Trịnh Thế An là ở Vĩnh Xương lăng đời sau.

Dựa theo thuyết phong thủy, Vĩnh Xương lăng thừa nhận khí thế của thiên hạ, là một khối bảo địa phong thủy, sau lưng dựa vào Hoắc Sơn, hai cánh bay lên, đúng là một chỗ chôn cất rất tốt.

Vốn Viên Thiên Cương muốn tu kiến xây dựng nơi an táng ở Tung Âm sơn.

Nhưng sau khi nghe Lý Ngôn Khánh nói thì cũng quyết định đặt lăng mộ của Trịnh Thế An ở Vĩnh Xương lăng. Sau khi khám định địa điểm xong, Viên Thiên Cương trầm mặc trở về đạo quán, suy diễn quẻ tượng trong vòng ba ngày.

Ngôn Khánh lúc này mới nhớ tới Vĩnh Xương lăng là hoàng lăng.

Vĩnh Xương lăng là nơi an táng hoàng đế thời Bắc Tống Triệu Khuôn Dã, lăng mộ này được tuyển định, tự nhiên có thứ gọi là long mạch. Lý Ngôn Khánh lúc này biết được muốn đổi ý nhưng sợ rằng Viên Thiên Cương hiểu lầm nên cũng đành thôi.

Lăng mộ tu kiến là một chuyện rất trang trọng.

Tuy nhiên Lý Ngôn Khánh tài lực hùng hậu cộng thêm hắn giao hữu rộng lớn nên rất nhiều người ra tay giúp đỡ.

Trịnh Thế An là một người bình dân, mồ mả dĩ nhiên cũng không thể trùng tu hoa mỹ, nếu không vượt qua lễ chế gây chuyện sẽ không tốt. Tuy nhiên Viên Thiên Cương lại đề nghị ở phía đông bắc của lăng mộ nên tu kiến một tòa chùa phật.

Lý Ngôn Khánh không hiểu liền hiểu kỳ hỏi nguyên do, Viên Thiên Cương do dự một thoáng rồi nói:

- Có rồng từ Tây Bắc đi ra, sát khí rất nặng.

Những lời này kỳ thực đã nói cho Lý Ngôn Khánh: Lão huynh người tuyển khởi lăng mộ này, thực ra là long mạch.

Nếu như không xây dựng tòa chùa phật ở Tây Bắc thì Long khí sẽ lao ra, không cách nào áp chế.

Nói cách khác người muốn làm hoàng đế sao?

- Huyệt này chính là long huyệt, sau khi tu kiến chùa phật ở Đông Bắc thì có thể hóa giải sát khí

Lý Ngôn Khánh cũng hiểu được tu kiến tòa chùa phật này xong cũng che giấu được cái giộ là Long huyệt, không bị người khác cảm thấy.

Đối với ý tứ giữ gìn này của Viên Thiên Cương, Lý Ngôn Khánh cảm kích vô cùng, hẩn lập tức sai người dựa theo vị trí tuyển chọn của Viên Thiên Cương, theo phương vị ngũ hành bát quái tu kiến tòa chùa, việc này cũng không khó cũng không khiến người khác phải hoài nghi, tu kiến chùa cầu phúc cho tổ phụ, coi như là một phen tận hiếu của Lý Ngôn Khánh.

- Tây Bắc sát long hung mãnh, cần có một phật hiệu tinh thâm.

Phật hiệu tinh thâm?

Ngôn Khánh biết được một người phù hợp chính là thúc tổ của Đỗ Như Hối, Đỗ Pháp Thuận, nhưng người này hiện tại đang ở đất Thực, Lý Ngôn Khánh không dám chắc có thể mời tới.

- Ta biết một người phật hiệu vô cùng tinh thâm, ngay cả chủ trì phương trượng cũng phải tán thưởng.

Ngôn Hổ đi tới trầm giọng nói:

- Người này họ Tư Mã, pháp danh là Đạo Tín, nếu như người này thì chắc hẳn là phù hợp với lời Viên chân nhân nói.

Tư Mã Đạo Tín, thiền tông tứ tổ?

Lý Ngôn Khánh tuy đã sớm nghe qua tên của Tư Mã Đạo Tín nhưng chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ mời tứ tổ đại nhân này đến nhà mình.

- Vậy thì được.

Ngôn Khánh trầm ngâm hồi lâu rồi nghĩ cách.

Hắn để Mao Tiểu Niệm mang giấy bút tới, trên giấy viết xuống:

Thân tâm phương thốn, cử túc hạ túc thường tại đạo tràng; thi vi cử động, giai thị bồ đề

Cửu cửu mong cửu cửu mang phong thư này cho Đạo Tín đại sư.

Hai mươi chữ này chính là đề xướng của Đạo Tín, Ngôn Khánh kiếp trước ở trong lễ hội đèn lồng từng đọc qua nên khắc sâu vào trong lòng.

Ba ngày sau, Tư Mã Đạo Tín nhẹ nhàng theo Ngôn Hổ mà tới.

- Thế nào là phật?

Lúc này Tư Mã Đạo Tín phật hiệu cao thâm, nhưng vẫn còn chưa đạt tới tứ tổ như đời sau.

Cho nên vừa thấy Ngôn Khánh hẳn đã muốn hỏi.

Lý Ngôn Khánh cười cười nói:

- Lục tâm sạch tức là phật.

- Thế nào là tâm?

- Phật tức là tâm.

Ngôn Khánh sau đó nói tiếp:

- Chẳng phải tâm thì không hỏi Phật, hỏi Phật thì chính là tâm, A Di Đà phật.

Tư Mã Đạo Tín trầm ngâm một lúc rồi vỗ tay cười to, hành lên một phật lễ rồi cùng tụng:

- A di đà phật.

Cứ như vậy Tư Mã Đạo Tín ở trong miếu của Lý Ngôn Khánh.

Để đảm bảo cho Tư Mã Đạo Tín tu hành, chủ trì của Thiếu Lâm Tự cũng phái Đàm Tông Ngôn Hổ cùng với Giác Viễn và mười ba võ tăng đi theo.

Sau khi giải quyết xong vấn đề chùa phật là lúc Trịnh Thế An hạ táng.

Người đến xem lễ vô số.

Không chỉ có những nhân vật nổi tiếng của Cử huyện mà còn có Huỳnh Dương Trịnh thị, Quản thành Thôi thị, Lạc Dương Hoàn thị.

Mạch Tử Trọng cũng phụng mệnh đến nhà.

Trương Trọng Kiên phái tộc đệ của hắn tới Cử huyện.

Mà nhan tướng cũng phụng tộc huynh danh tiếng của hắn là Nhan Sư Cổ tới đây phúng viếng.

Nhan Tướng này là một trong mười tám học sĩ về sau dưới thời của Lý Thế Dân.

Hắn sở dĩ tới đây một là do Nhan Sư Cổ nhờ vả, một mặt cũng ngưỡng mộ thanh danh của Lý Ngôn Khánh.

Tóm lại tang lễ vô cùng hùng vĩ.

tinhlinh2

419. Chương 105: Bi Lai Hồ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 105: Bi lai hồ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Ngôn Khánh sau khi chôn cất Trịnh Thế An, cuối cùng cũng không kìm được cất tiếng khóc lớn.

Ngày hạ táng cũng chính là ngày mười sáu năm trước Lý Ngôn Khánh được Trịnh Thế An nhận làm con nuôi

Mười sáu năm nuôi dưỡng, không cần nói nhiều, Lý Ngôn Khánh chỉ nhớ cái đêm máu và lửa đan xen, rét lạnh thấu xương trong gió, được Trịnh Thế An bảo vệ, nhớ tới sắc mặt ân cần khi đó.

Trong nhất thời nước mắt của hắn rơi như mưa.

Mao Tiểu Niệm ở bên cạnh nhẹ giọng an ủi nhưng không cách nào khiến hắn ngừng khóc được.

- Mang đàn đến đây.

Hắn cất tiếng phân phó.

Đám người Mao Tiểu Niệm lập tức mang tới một cây đàn cổ.

Lý Ngôn Khánh quỳ gối trước mồ mà nhắm mắt lại, hồi lâu đột nhiên ngón tay của hắn cử động chỉ nghe tinh tinh hai tiếng, ở trước mộ phần lập tức lặng ngắt như tờ.

Cầm nghệ của Ngôn Khánh cũng không phải là cao minh.

Tuy nhiên lúc này hắn đau thương, ngửa mặt lên trời hát một bài bi ca:

Bi lai hồ

Bi lai hồ

Chủ nhân hữu tửu thả mặc châm

Thính ngã nhất khúc bi lai ngâm

Bi lai bất ngâm hoàn bất tiểu

Thiên hạ vô nhân tri ngã tâm

Quân hữu sổ đầu tửu

Ngã hữu tam xích cầm

Cầm minh tửu lạc lưỡng tương đắc

Nhất bôi bất thí thiên quân kim

Dịch thơ:

Buồn đến rồi

Buồn đến rồi

Chủ nhân sẵn rượu rót tràn cho

Hãy nghe tôi hát khúc buồn lo

Buồn mà không hát cười không được

Thiên hạ có ai người hiểu cho

Tôi có đàn ba xích

Bạn có rượu trăm chung

Đàn kêu rượu uống hợp cùng với nhau

Một chén có đáng vào đâu

Làm sao sút mẻ trăm cân vàng ròng

Ngõng công tử yên lặng ngâm bài, có khi là thơ, có khi phối hợp hát, những người xung quanh không ai dám thấp giọng nói chuyện, thậm chí hô hấp cũng trở nên chậm chạp.

Bi lai hồ

Bi lai hồ

Thiên tuy trường

Địa tuy cửu

Kim ngọc mãn đường ưng bắt thủ

Phú quý bách niên năng kỹ hà

Tử niên nhất độ nhân giai hữu

Cô viên tọa đề phần thượng nguyệt

Thả tu nhất tận bôi trung tửu

Dịch thơ:

Buồn đến rồi

Buồn đến rồi

Trời tuy trường

Đất tuy cửu

Vàng ngọc đầy nhà không thể giữ

Giàu có trăm năm rồi được gì

Đời người một lần ai cũng tử

Dưới trăng vượn hú ôi sầu bi

Uống đi cho hết rượu trong ly

Ngôn Khánh cứ theo âm luật mà hát.

Tiểu hĩ hồ, tiểu hĩ hồ

Quân bất kiến khúc như câu cổ nhân tri nhĩ phong công hầu

Quân bất kiến trực như huyền cổ nhân chi nhĩ tư đạo biên

Trương Nghi sở dĩ chích điệu tam thốn thiết, tô tần sở dĩ bất khẩn nhĩ khoảnh điền.

Nhan Tương, Trịnh Nhân Cơ Từ Thế Tích Phòng Huyền Linh nguyên một đám ở bên cạnh đều không khỏi biếng sắc, khúc Bi Lai hồ này, còn chỉ cách nhìn của Lý Ngôn Khánh đối với sinh tử, không khỏi công kích tình hình chính trị đương thời, có nhiều người a dua nịnh hót, noi theo Tô Tần Trương Nghi mà không giữ đạo Khổng Mạnh.

Thanh lưu danh sĩ và một số nho sinh trong lòng không khỏi cảm hoài.

Tiếng đàn lại hồi phục lộ vẻ bi thương.

Bi lai hồ

Bi lai hồ

Phượng hoàng bất chí hà vô đồ

Vi Tử khứ chi Kỳ Tử nô

Hán Đế bất ức Lý Tướng Quân

Sở Vương phóng khước Khuất Đại Phu

Dịch thơ:

Buồn đến rồi

Buồn đến rồi

Phượng hoàng bất chí biết đường mô

Vi Tử đến rồi Kỳ Tử nô

Hán Đế nhớ gì Lý Lăng cũ

Sở Vương đầy ải Khuất Nguyên xưa

Ngôn Khánh tựa hồ cảm hoài số phận đau khổ của hần, đàn cổ vận chuyển âm tiết, tiếng ca phát phơ lạnh lùng vang vọng trong thâm cốc.

Ngôn Khánh ca hát xong, đem chiếc đàn cổ kia giơ lên cao rồi ném xuống đất.

Tất cả mọi người không biết làm sao nhìn cây đàn vỡ nát mà lặng ngắt như tờ.

Phòng Huyền Linh đột nhiên nói:

- Công tử tiền khách chúng ta đi nơi khác tìm chỗ tốt uống rượu.

Hắn hướng về phía Lý Ngôn Khánh chấp tay thi lễ rồi rời đi.

Đám người Nhan Tương cũng nhao nhao rời đi, chỉ còn lại Lý Ngôn Khánh lẳng lặng ở chỗ cũ.

Bỗng nhiên Tế Yêu đứng dậy sửa vang.

Ngôn Khánh ngẩng đầu lên từ trong bóng tối mà nhìn:

- Khách quý phương nào mà đêm khuya tới nhà?

- Nếu đã đến xin tới đây uống một chén trà thơm.

Một đội vệ sĩ mặc áo giáp màu đen vây quanh một mỹ phụ thiên kiều bá mị xuất hiện ở ngoài gian nhà, nàng ta mặc hoa phục, trong tay là một thiếu niên khê khom người xuống, bước chân liên tục nhẹ chuyển.

- Lý công tử thật là có nhã hứng.

Lý Ngôn Khánh từ trong ánh sáng nhìn thấy mỹ phụ nhân kia thì lấp bắp kinh hãi.

Hắn không biết mỹ phụ trước mắt này là ai tuy nhiên có thể nhận ra những vệ sĩ áo đen kia rõ ràng là Thiên Ngưu vệ, mà cách ăn mặc kia đã cho thấy thân phận của mỹ phụ, Lý Ngôn Khánh mặc dù cuồng vọng nhưng cũng không dám lãnh đạm, vội vàng khom người quỳ xuống:

- Tiểu dân khấu kiến nương nương.

Mỹ phụ nhân mang theo thiếu niên đi vào trong cửa hiên.

Hác y trải nệm lên, để cho hai người ngồi xuống.

- Trà ngon, thật là có nhã hứng.

Mỹ phụ nhân nâng một chén nước trà lên, nói với thiếu niên ở bên cạnh:

- Đồng nhi, thuật pha trà của Ngõng công tử đúng là tuyệt vời nhất thiên hạ.

Mỹ phụ kia đúng là Tiêu hoàng hậu.

Nàng uống một chén trà thơm sau đó bảo Lý Ngôn Khánh đứng dậy.

Lý Ngôn Khánh sau khi trấn an hai con chó ngao liền nghi hoặc nhìn lại Tiêu hoàng hậu.

Hắn thật sự không rõ Tiêu hoàng hậu đến đây là vì sao? Nhìn thiếu niên ở bên cạnh nàng thì lộ ra vài phần nhu nhược.

Đang lúc hắn kỳ quái thì nghe Tiêu hoàng hậu nói:

- Vốn bổn cung muốn triệu kiến ngươi hôm nay nhưng Lý khanh lại làm ra khúc bi lai hồ thể hiện sự uất ức ở trong lòng, trong đó có rất nhiều chỗ không thỏa đáng, Lý khanh cũng biết phải tội gì chứ?

Ngôn Khánh do dự một chút rồi nói khẽ:

- Tiểu dân biết tội.

Tiêu hoàng hậu nở ra nụ cười:

- Lý khanh bổn cung chỉ hỏi ngươi một câu, nếu bổn cung muốn ngươi rời núi ngươi có nghe hay không?

Lý Ngôn Khánh ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Tiêu hoàng hậu, lại nhìn thanh niên ở cạnh nàng.

Trong chốc lát hắn hiểu được ý đồ của Tiêu hoàng hậu đến đây.

Tiêu Hoàng hậu đi vào gian nhà tranh.

Tiêu Vũ Tắc suất lĩnh Thiên Ngưu vệ bao bọc quanh nhà tranh đám người Thiên Ngưu vệ thấy động tĩnh liền chạy ra khỏi phòng, tuy nhiên Thẩm Quang phát hiện ra họ là Thiên Ngưu vệ xong thì ngăn đám người Hùng Khoát Hải lại, ý bảo mọi người đừng xông lên.

- Thẩm đại ca những người kia là ai?

Hùng Khoát Hải ngồi xuống trước cửa hiên mà hiếu kỳ hỏi thăm.

Thẩm Quang cũng chỉ cười cười ý bảo Hùng Khoát Hải đừng hỏi tiếp, ước chừng một canh giờ sau, Tiêu hoàng hậu và Dương Đồng đã rời khỏi nhà tranh.

Ai cũng không biết Tiêu hoàng hậu cùng với Dương Đồng ở trong gian nhà tranh của Lý Ngôn Khánh rốt cuộc là làm những gì.

Mao Tiểu Niệm hiếu kỳ hỏi thăm liền bị Lý Ngôn Khánh nghiêm nghị quát ngừng lại.

- Nhớ kỹ, không có người tới đây không có bất kỳ người nào.

420. Chương 106: Phượng Cầu Hoàng.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 106: Phượng cầu hoàng.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Hắn không chỉ cảnh cáo Mao Tiểu Niệm mà cũng cảnh cáo cả ba người Thẩm Quang.

Chỉ là ngữ khí của hắn tuy nghiêm khắc, ánh mắt thâm lãnh nhưng khóe môi vẫn hơi nhếch lên, bọn họ có thể nhìn được một chút ẩn tình.

Mặc kệ những người kia là ai nhưng đây không phải là một chuyện xấu.

Mao Tiểu Niệm không để tâm chuyện này nữa mà đám người Hùng Khoát Hải Hám Lăng thì nhớ kỹ sự phân phó của Lý Ngôn Khánh.

Về phần Thẩm Quang, Ngôn Khánh cũng không quan tâm, người này là một người cực kỳ thông minh, biết rõ nên nhớ điều gì nên quên điều gì.

Mùa đông đã tới, sắc trời chuyển thành một mảng trắng bệch.

Tang lễ của Trịnh Thế An đã qua hơn một tháng thế nhưng mà khúc ca mà Ngôn Khánh ngâm tụng trong tang lễ đã được mọi người truyền lưu rộng khắp.

Thi từ bên trong khiến người ta phải cảm khái.

Trong đó cũng có châm chích với thế sự triều chính.

Thi từ truyền tới tận Trác quận.

Vũ Văn Hóa Cập nói:

- Lý Ngôn Khánh tự cao tự ngạo, công kích triều chính, lẽ ra phải tru sát,.

Nhưng Dương Quảng lại cười nói:

- Vũ Văn Khanh vẫn nhớ đến chuyện Bùi nương tử tới đất Thục ư?

Một câu nói này đã khiến cho Vũ Văn Hóa Cáp đỏ mặt tới tận mang tai, ý này của Dương Quảng rõ ràng là: Ta biết người vẫn còn hận chuyện Bùi nương tử bỏ tới đất thực nhưng đó là việc tư, chuyện này không có gì là công kích triều chính.

Sau đó hần mỉm cười nói:

- Tên đầy tớ nhỏ cũng biết cuồng ngạo trên núi hoang.

Vũ Văn Hóa Cáp mặc dù muốn nói gì đó nhưng Dương Quảng đã đem chuyện này kết luận khiến hần không dám dây dưa tiếp.

Tuy nhiên trải qua chuyện này, từ kim khẩu của Dương Quảng, danh tự cuồng sinh của Lý Ngôn Khánh cũng nhanh chóng lan truyền.

Lúc trước mọi người gọi hần là Bán Duyên Quân, Ngõng công tử mà hôm nay mọi người khi nhắc tới Lý Ngôn Khánh thì đa phần đều mỉm cười gật đầu, bình luận hần là Cuồng Sinh... Cuồng Sinh chi hào, đã là đại danh của Lý Ngôn Khánh.

Chỉ là ở phía Củng huyện xa xa, Lý Ngôn Khánh vẫn chưa biết mình có một hào danh mới, hiện tại hần mặc một chiếc áo bào màu trắng, lưu luyến không rời tiễn Bùi Thục Anh lên trên xe ngựa.

Bùi Thế Cử phái người tới Củng huyện, nghiêm khắc trách cứ Bùi Thục Anh.

Người đã đáp ứng ta xuất gia ở trên núi Vương Ốc, trước kia Lý Ngôn Khánh sống chết không rõ, người xuất phát từ lòng trông nom mà ở lại Củng huyện cũng có thể là có lý do, nhưng hiện tại Lý Ngôn Khánh đã trở về gần một năm rồi sao người còn ở Củng huyện, chẳng lẽ là có tâm tư khác? Lời này đủ nghiêm trọng cho nên Bùi Thục Anh lập tức cáo từ Lý Ngôn Khánh.

Vốn trải qua đêm kiều diễm kia xong, Bùi Thục Anh sợ rằng sau này sẽ phạm sai lầm.

Thời Tùy Đường tuy rằng không khí của người hồ truyền tới rất nặng nhưng Bùi Thục Anh cũng là xuất thân danh môn, phải có chừng mực.

Nếu như ở lại không biết sẽ phát sinh chuyện xấu hổ gì, Ngôn Khánh hiện tại đã mười sáu tuổi cũng không còn là tên tiểu tử ngày nào.

Hơn nữa Ngôn Khánh nếu thật sự cầu hoan nàng, nàng có thể từ chối sao?

Bùi Thục Anh càng nghĩ càng thấy nên rời đi.

Thật không ngờ lại có loạn Dương Huyền Cảm, sau đó là Trịnh Thế An mất.

Mặc dù Bùi Thục Anh muốn đi nhất thời cũng không đi được, hiện tại mọi chuyện cần thiết cũng đã xử lý xong cũng là lúc nàng rời khỏi Củng huyện.

Ngôn Khánh đứng ở trên đường nhìn theo bánh xe của Bùi Thục Anh rời đi.

Hần biết rõ Bùi Thục Anh đi vì sao.

Nhưng có một số việc có thể trốn tránh sao?

Ngôn Khánh lấy hết dũng khí, mệnh cho Thầm Quang lấy ra một con ngựa, hần lao theo chiếc xe.

Phượng hề, phượng hề quy cố hương, Ngao du tứ hải cầu kỳ hoàng, Thời vị ngộ hề vô sở tương, Hà ngộ kim tịch đăng tư đường.

Hữu diệm thực nữ tại khuê phòng, Thất nhĩ nhân hà sấu ngã trường. Hà duyên giao cảnh vi uyên ương Tương hiệt cương hề cộng cao tường.

Hoàng hề hoàng hề tông ngã tề, đắc thác tư vĩ vĩnh vi phi giao tình thông ý tâm hòa hài, trung dạ tương tông tri giả thù? Song dực câu khởi phiên cao phi, vô cảm ngã tâm sử dư bi.

Tạm dịch:

Chim phượng ơi chim phượng quay về chốn cũ đi thôi, ngao du bốn bể tìm chim hoàng.

Bóng chim không gặp đã lỡ làng, sao không thức tỉnh bước vào nơi thênh thang.

Có cô gái đẹp ở khuê phòng, phòng gần người xa nhói lòng ta.

Sao không kết đôi duyên ương, sao không bay liệng cùng nhau thỏa mọi đường

Chim hoàng ơi chim hoàng hãy về với ta, để được bay lượn một đời bên nhau

Giao tình sâu nặng tâm hòa hợp, trong đêm biết theo ai bay đi?

Giang hai cánh bay cao bay xa, đừng vì tư niệm ta mà sầu bi

Đây là bài Phụng Cầu Hoàng, Tư Mã Tương Như làm trong thời Tây Hán. Tư Mã Tương Như là người đa tài, văn hay đàn giỏi, tính tình hào hoa phóng lãng nên đã cáo quan ngao du thiên hạ. Đi đến đâu Tương Như cũng dùng bút mực và cây đàn để kết giao bằng hữu. Khi đến đất Lâm Cùng, Tương Như đến dự tiệc nhà Trác Vương Tôn. Nhà họ Trác có người con gái rất đẹp nhỏ tuổi đã góa chồng là Trác Văn Quân rất thích nghe đàn. Tương Như biết được đã gảy khúc “Phụng cầu hoàng” định ghẹo nàng. Văn Quân nghe được tiếng đàn, đem lòng tương tư nên nửa đêm đã bỏ nhà đi cùng Tương Như

(Mọi người có thể nghe bài ca này ở đây)

Tiếng ca quanh quẩn trời xanh, Bùi Thục Anh ở trong xe bỗng nhiên cảm thấy vui buồn vô cớ.

Hồi lâu nàng mới nhẹ giọng gắt một cái mắng thăm:

- Cái tên cuồng sinh này, dám yêu diên cuồng...

Phương tâm của nàng trong chốc lát trở nên rối loạn.

Bùi Thục Anh không dám dừng lại, kêu phu xa nhanh chóng thúc ngựa rời đi, càng đi càng nhanh, mà khúc hát của Lý Ngôn Khánh theo mãi một lúc sau mới dừng lại, nhìn cỗ xe từ từ đi xa.

Sau khi trở về Cửng huyện trong lòng Lý Ngôn Khánh liền cảm thấy trống trải.

Ở trong nhà thoảng chốc đã thiếu mất hai người hơn nữa còn là hai người thân cận nhất của hắn, Vương Chính sau tang lễ của Trịnh Thế An cũng đã phải rời Cửng huyện.

Ông nói phải về nhà.

Kỳ thật tất cả mọi người đều biết Vương Chính không có người nhà.

Tuy nhiên sau khi lão hữu của ông mất xong, tâm tình của ông liền cảm thấy áp lực, hơn nữa Hùng Đại Chuy cũng muốn quay lại Lạc Dương, Vương Chính một thân một mình ở Cửng huyện cũng đã không còn ý nghĩa... Vì vậy tang lễ tối ngày thứ ba Vương Chính liền cáo từ rời đi.

Lý Ngôn Khánh bỗng nhiên ngồi ở trong chỗ cũ của Trịnh Thế An ngây ngốc một hồi, bỗng nhiên ma xui quỷ khiến lại xuất hiện ở lục liễu.

Trong lục liễu hắn nhìn thấy hương khói nhen nhóm, xếp bằng ở trên điện tổ sư mà đầu óc trống rỗng.

Hồi lâu hắn đi ra lục liễu nhìn xem, đi tới trước lương đình, ở đây nổi lên một tầng băng mỏng, trắng như tuyết, bao trùm lên hắn có vài phần lịch sự tao nhã.

Ở bên bờ liễu, bao nhiêu hồng mai tách ra, lộ ra cái vui trên đời.

Hắn dùng sức chà xát khuôn mặt của mình, rồi lại hít sâu một hơi, khàn giọng gầm rú, giống như muốn mượn tiếng gầm này mà đem bao nhiêu uất ức trong lòng tiết ra.

Tiêu hoàng hậu nói, quận trưởng của Huỳnh Dương sẽ mau chóng tới tiếp nhận, còn đòi Lý Ngôn Khánh đáp ứng chuyện kia, Ngôn Khánh ngồi trong lương đình suy nghĩ miên man.

Hắn nhắm mắt lại cố gắng giữ mình cho thật bình tĩnh, Dương Huyền Cẩm đã thất bại, kế tiếp là sao? Sông Lạc lần này rung chuyển chỉ sợ cũng mở màn cho một thời đại mới, khi đó mình cũng trở nên tay trắng.

Trong chốc lát lòng hắn trở nên tịch liêu.

Lý Ngôn Khánh đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này Mã Tam Bảo tiến tới:

- Công tử, Phòng Tư Mã ở bên ngoài cầu kiến.

Ngôn Khánh không khỏi hơi giật mình, vội vàng để Mã Tam Bảo đi trước dẫn đường.

Vừa đi hẳn vừa nghĩ:

- Phòng Huyền Linh lúc này tìm ta là có chuyện gì đây?

421. Chương 107: Có Khách.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 107: Có khách.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong lòng của hắn tràn ngập nghi hoặc thì đã nhìn thấy Phòng Huyền Linh đứng ở bên ngoài, Lý Ngôn Khánh vội vàng khoát tay, ý bảo Mã Tam Bảo ở bên ngoài chờ đợi.

- Đại huynh, tại sao lại tới đây?

Phòng Huyền Linh trước hết vẫn lễ độ bái kiến Lý Ngôn Khánh sau đó mới ngồi xuống.

- Lý đệ, ta phải đi rồi.

- Sao?

- Hôm qua gia phụ đã phái người tới đây đưa tin ta có lẽ phải nhanh chóng rời khỏi Huỳnh Dương.

Ngôn Khánh ngạc nhiên, vô cùng kinh ngạc nhìn Phòng Huyền Linh hơn nửa ngày mới có phản ứng, sau đó hắn thấp giọng nói:

- Có biết là đi đâu không?

Tin tức này thật sự là quá mức đột nhiên khiến cho Lý Ngôn Khánh cũng không chuẩn bị tiếp nhận được.

Trong lịch sử, Phòng Huyền Linh không làm quan ở Huỳnh Dương, mà hiện tại hắn đã cảm thấy nơi này, chính thức trở thành Tư Mã Huỳnh Dương.

Trong kế hoạch của Lý Ngôn Khánh, Phòng Huyền Linh chiếm vị trí thật lớn.

Hắn hiện tại phải đi rồi sao?

Phòng Huyền Linh cười khổ một tiếng:

- Vốn tưởng rằng có thể dẹp yên loạn Dương Huyền Cẩm có thể yên ổn nhưng ai biết.... ta phải tới Tì Lăng quận làm quận úy.

Tì Lăng quận?

- Nơi đó cách nơi này đến cả vạn dặm.

- Ha ha cũng không đến nỗi xa vạn dặm, hiền đệ quân địch mấy lần đánh Tì Lăng, thái thú Trầm Pháp Hưng mấy lần tới giao phong đều chưa hề chiến thắng, la tướng quân cùng Thổ Vạn Tự đại tướng quân đã bị phản tặc Lưu Nguyên Tiên chiêu hàng, cho nên Trầm Pháp Hưng thỉnh cầu triều đình cho viện trợ, cha ta sắp tới sẽ đảm nhiệm chức quận trưởng Đan Dương quận.

Phụ thân của Phòng Huyền Linh là Phòng Ngạn Khiêm lúc này đã đại lộ thuận lợi.

Sau khi đảm nhiệm chức Lạc Dương biệt giá hần mấy lần được thăng chức.

Trong cuộc chiến Cao Ly, Phòng Ngạn Khiêm được chức Quang Lộc đại phu, cùng với tư mã Trác quận được làm chức tổng quản hiệp trợ Vũ Văn Thuật và Khuất Đột Thông tác chiến Đan Dương Quận và Giang Đô. Ngôn Khánh không ngờ rằng lần này Phòng Ngạn Khiêm lại tới nhận chức quận trưởng Giang Đô.

Tuy hần không nhớ rõ trong lịch sử ai nhận chức quận trưởng Giang Đô nhưng có thể khẳng định không phải là Phòng Ngạn Khiêm.

Thoạt nhìn, Phòng Ngạn Khiêm được Dương Quảng tin cậy, thậm chí đem đại môn Giang Đô giao cho hần.

- Đại huynh có ý là...

Phòng Huyền Linh nói:

- Gia phụ đề cử ta với bộ hạ.

- Bộ hạ đã đồng ý thỉnh cầu của gia phụ, mệnh cho ta tới Tì Lăng huyện làm huyện lệnh, làm tư mã của Đan Dương quận, ta đoán mấy ngày nữa sẽ có chiếu lệnh tới, thật không biết làm sao cho phải cho nên đi suốt đêm tới Cửng huyện cùng với hiền đệ thương nghị chuyện này.

Theo phẩm trật Đan Dương quận cùng cấp với Huỳnh Dương quận.

Chức Tư Mã chấp chưởng quân sự, đồng thời còn có thể làm huyện lệnh Tì Lăng huyện, điều này cho thấy Dương Quảng đối với Phòng gia phụ tử rất tín nhiệm...

Ngôn Khánh cảm thấy kinh hãi.

Điều này có thể khẳng định lịch sử đã thoát ly.

Lý Ngôn Khánh không rõ ràng lắm lần này Phòng Huyền Linh đi Đan Dương quận là tốt hay xấu.

- Đại huynh, phía nam bây giờ vô cùng loạn đó.

- Ta cũng biết nhưng ta phải phụng quân mệnh và ý của gia phụ, không cách nào từ chối.

- Đan dương dân phong dũng mãnh, từ trước tới giờ tinh binh đều xuất hiện từ đó, nếu như không có người chỉ sợ khó có thể dừng chân.

- Trong những người đệ quen có một người tên là Trương Trọng Kiên, là tộc trưởng Trương thị ở Ngô huyện, thương gia giàu có ở phía nam, đại huynh sau khi tới Đan Dương có thể liên hệ với hần.

Ngôn Khánh suy nghĩ một lát rồi nói ra.

Phòng Huyền Linh đi Đan Dương lần này chuyện không thể đổi cho nên Lý Ngôn Khánh đành vì hần mà suy nghĩ một phen.

- Huynh trưởng lần này đi Giang nam, cần có người giúp đỡ, lần này đệ có thể đề cử một người, có thể làm cho huynh như hổ thêm cánh.

Phòng Huyền Linh cũng biết tình hình phía Nam phức tạp.

Tuy nhiên khi nghe Ngôn Khánh nói tâm tình liền định, hần vội vàng hỏi:

- Không biết hiền đệ đề cử người phương nào?

- Dương Hạ Tạ Ánh Đăng.

- Tạ Khoa?

Lý Ngôn Khánh cười cười:

- Đúng thế, người này tuổi tác không lớn lắm, nhưng lại là một hảo thủ, võ nghệ vô cùng cao cường, có tài tiên thuật xuất quỷ nhập thần, quan trọng nhất là Tạ Khoa tâm tư sâu xa, có hần ở bên cạnh hiệp trợ, đại huynh có thể yên tâm.

Phòng Huyền Linh sáng mắt lên rồi vỗ tay cười khê:

- Tạ Khoa đúng là một người phù hợp.
- Trịnh thị còn có một người tên là Hoành Nghị, đối với tình hình phía nam rất tinh tường.
- Hôm nay Trịnh gia đại loạn cần có người dẫn đường, đại huynh có thể tới Huỳnh Dương, tìm Trịnh công Nhân Cơ nói chuyện, đệ nghĩ ông ấy có thể vui vẻ tiếp nhận.

Phòng Huyền Linh ngạc nhiên:

- Đệ, đệ cùng với Trịnh gia...
- Đệ cùng với Trịnh gia như thủy hỏa, nhưng đó là ngày xưa. An Viễn đường có công nuôi dưỡng đệ, ân là ân oán là oán đệ vì huynh tiến cử nhân tài không dùng tư tưởng cá nhân, đệ còn có một người trong phủ tên là Hàn Trọng, người này rất thông minh, có ánh mắt.

Đại huynh đi tha hương, cũng cần có người tâm phúc, người này có thể trở thành tùy tùng.

Phòng Huyền Linh chấp tay lại thở dài nói:

- Hiền đệ trợ giúp, ta cảm kích vô cùng.

Vốn hấn chỉ muốn từ biệt Lý Ngôn Khánh không ngờ Lý Ngôn Khánh lại đưa tới ba người giúp đỡ.

Tạ Khoa võ nghệ binh pháp đều thuộc về thượng đẳng, Phòng Huyền Linh đã tận mắt chứng kiến, hơn nữa xuất thân của hấn cũng rất tốt.

Đàm luận một hồi, Phòng Huyền Linh mới cáo biệt rời đi, nhanh chóng chạy tới Huỳnh Dương.

Lý Ngôn Khánh đưa mắt nhìn sau lưng của Phòng Huyền Linh, gãi gãi đầu cười khổ bước vào gian nhà tranh.

Tạ Khoa hiện tại vô sự để làm, nếu như có Phòng Huyền Linh giúp đỡ hấn là hấn và Tạ gia cũng vui vẻ đồng ý.

Tuy nhiên không biết lần này Phòng Huyền Linh xuôi nam có được thành tích gì không.

Nghĩ tới đây Lý Ngôn Khánh liền lắc đầu.

Ở bên gian nhà tranh bên ngoài Hoắc Sơn bỗng nhiên dừng lại một đội xe ngựa.

Hai mươi thanh niên mặc trang phục gia tướng đứng ở bên ngoài cảnh giác thủ hộ.

Mao Tiểu Niệm đứng ở cửa ra vào từ phía xa xa nhìn thấy Lý Ngôn Khánh liền tới cửa hiên nói:

- Công tử có một vị khách nhân đang ở trước nhà chờ.
- Khách nhân nào?

Ngôn Khánh kinh ngạc hỏi.

Mao Tiểu Niệm lắc đầu nói khê:

- Không biết, tuy nhiên nghe giọng thì hình như là đến đưa mấy thớt ngựa.

Nàng nói chuyện bừa bãi khiến cho Lý Ngôn Khánh càng thêm hồ đồ.

Hấn dứt khoát đi tới cửa hiên, bước vào gian nhà tranh.

Chỉ thấy ở bên trong đã có ba người.

Niên kỷ có người bốn mươi có người ba mươi, người trẻ nhất ngồi ở phía sau, Lý Ngôn Khánh cảm thấy người này quen mắt nhưng cũng không nhớ ra được.

tinhlh2

422. Chương 108: Phụ Tử Gặp Mặt.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 108: Phụ tử gặp mặt.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

- Tại hạ là Lý Ngôn Khánh xin hỏi.

Ngôn Khánh trong lòng nghi hoặc chấp tay cất tiếng hỏi thì người trung niên kia đã quay lại.

Trong chốc lát lời nói đã ra tới miệng lại nuốt trở lại, Lý Ngôn Khánh ngơ ngác nhìn người này sau một hồi mới run giọng nói được một câu:

- Sư phụ....

Lần gần đây nhất hắn nhìn thấy Lý Cơ đã gần mười năm rồi.

Mười năm qua xảy ra rất nhiều chuyện, Lý Cơ hiện tại không còn trẻ như trước mà trong mắt của Lý Ngôn Khánh lúc này, Lý Cơ không đơn thuần là sư phụ của hắn nữa mà còn có một thân phận khác: phụ thân.

Lý Ngôn Khánh không phải là hài tử, dĩ nhiên không thể tùy tiện nói ra hai chữ phụ thân.

Mặc dù trong lòng hắn ngoại trừ Lý Cơ và Trịnh Thế An, không có ai là trưởng bối thân cận nữa.

Cho nên hai chữ phụ thân ra đến ngoài miệng vẫn biến thành sư phụ.

Lý Cơ lúc này đã già hơn trước rất nhiều, trên khuôn mặt có nhiều nếp nhăn.

Hắn mặc một chiếc áo bào bằng gấm, nghe thấy Ngôn Khánh giọng, hai mắt của hắn run run, sau đó cũng khôi phục bình tĩnh mỉm cười bước tới:

- Mười năm không gặp, Ngõng công tử đã trở thành Cuồng Sinh rồi.

Trong lời nói của Lý Cơ bao trùm rất nhiều tình cảm.

Lý Ngôn Khánh bảo Mao Tiểu Niệm lui ra rồi tự mình dâng trà.

- Sư phụ, gần đây người khỏe chứ?

Lý Cơ dùng ngón tay khê chỉ vào lão giả ở bên cạnh mà nói:

- Ngôn Khánh còn nhận ra Vương tiên sinh không?

Ngôn Khánh quay đầu nhìn lại lão giả kia trong mắt toát ra vẻ mờ mịt.

Lão giả kia nở ra một nụ cười:

- Công tử có nhớ lần trước chúng ta ở An Viễn đường cúng ông táo không?

-A...

Lý Ngôn Khánh bừng tỉnh đại ngộ:

- Tiên sinh là Vương Cảnh Văn tiên sinh?

- Đúng thế.

Lý Ngôn Khánh kinh hãi, sau đó vội vàng tới vái chào, biểu hiện của Vương Cảnh Văn cũng vô cùng khách khí.

Vương Cảnh Văn vốn tên là Vương Hoàng, là thứ tử của của Vương Tăng Biện, hần vốn tòng quân cho hần vương Dương Lượng, sau đó dùng tên giả là Vương Cảnh Văn.

Ở bên cạnh Vương Cảnh Văn là một nam tử, chính là con của hần, tên là Vương Khuê.

Song phương sau khi ngồi xuống, Lý Ngôn Khánh mới mở miệng hỏi thăm:

- Sư phụ, sư phụ từ đâu đến vậy? Lần này muốn đi đâu?

Lý Cơ kìm chế kích động ở trong lòng mà bình tĩnh nói:

- Ta từ Lũng Tây đi ra hai tháng trước đã đến, không ngờ Dương Huyền Cẩm làm loạn, khiến cho đường đi bị phong bế, tháng trước mới chính thức mở ra.

- Ngôn Khánh, có thể giúp ta tới phần mộ của Trịnh công dâng hương được không?

- Vâng.

Lý Ngôn Khánh vội vàng đứng dậy cùng với Lý Cơ đi ra khỏi gian nhà tranh. Vương Hoàng cùng với Vương Chủ phụ tử lại không đi ra mà ở trong nhà.

- Cha, con nghe nói vị Ngõng công tử này đối với Dương thị rất trung tâm.

- Hần đối với Dương thị trung tâm đáng tiếc là Dương thị không sử dụng hần, người đã nghĩ kỹ chưa, theo sự giới thiệu của Lý thúc đi tới Thái Nguyên hay là ở đây cùng với ta?

Vương Khuê hơi do dự rồi trầm giọng nói:

- Con vẫn muốn đi Thái Nguyên.

- Tại sao người không muốn ở lại?

- Con cũng không nói là không muốn ở lại tuy nhiên đi Thái Nguyên một phen nói không chừng sẽ có thu hoạch khác.

Vương Hoàng cười cười gật đầu:

- Người đã có chủ trương như vậy thì tùy người quyết định, tuy nhiên tình huống ở Thái Nguyên chưa chắc đã khá hơn ở đây, Đường quốc công tuy nói là địa vị hiển hách nhưng ở triều đình chưa hẳn được tin tưởng, người đi Thái Nguyên cần phải dốc lòng nhiều hơn, Đường quốc công tính tình cũng không phải là dễ chịu, cần phải cẩn thận.

Vương Khuê nói:

- Hải nhi nhớ kỹ lời dạy bảo của phụ thân.

Phụ tử bọn họ ở nhà tranh nói chuyện, Lý Ngôn Khánh và Lý Cơ đã đi tới trước mộ phần của Trịnh Thế An.

Mao Tiểu Niệm cùng với Thẩm Quang cũng đuổi theo sau, giúp đỡ Lý Cơ dâng hương.

Ngôn Khánh nhìn ra Lý Cơ có lời muốn nói:

- Lão Thẩm người cùng với Tiểu Niệm trở về trước đi, cũng mang Tứ Nhân và Tế Yêu về, giúp ta phân phó đại hắc tử và A Lăng, nói bọn họ về thành mua chút rượu và thức ăn.

Thẩm Quang và Mao Tiểu Niệm đáp ứng một tiếng rồi khom người lui ra.

Lý Cơ đứng ở trước mộ phần lẳng lặng lẳng nghe.

Hần không khỏi cảm thán, hải tử này đúng là đã trưởng thành, có thể nắm được tâm tư của người khác.

Lý Ngôn Khánh đứng ở sau lưng của Lý Cơ, yên lặng không nói.

Hơn nửa ngày, Lý Cơ mới đột nhiên xoay người lại, trên khuôn mặt nở ra một nụ cười tươi:

- Ngôn Khánh, có phải con cũng biết rồi không?

Trước mặt Lý Cơ Ngôn Khánh cảm thấy vô cùng câu thúc.

Hắn do dự chậm rãi thò tay vào ngực, sau đó vươn tay mở bàn tay ra.

Một cái trường mệnh khóa lằng lằng nằm ở trên tay của Lý Ngôn Khánh. Ngôn Khánh sau khi biết được thân thể của mình, luôn luôn mang theo nó.

Lý Ngôn Khánh ngẩng đầu nhìn Lý Cơ.

Nói cũng kỳ quái, hắn hiện tại không có nửa điểm kích động không có chút vui sướng nào.

Mà Lý Cơ nhìn thấy cái trường mệnh khóa xong, thực sự kích động, run run vươn tay ra, cầm lấy trường mệnh khóa đó.

- Ngôn dương hành cử, Khánh vân tường phượng.

Hắn cầm lấy chiếc khóa, lộ ra nụ cười thâm:

- Đại Dã Lân Nhi.

Trước kia Lý Ngôn Khánh một mực kỳ quái, Đại Dã Lân Nhi, bốn chữ này rốt cuộc là có ý gì? Lân nhi chỉ là một cái tên, nhưng còn đại dã rốt cuộc là có ý nghĩa gì? mãi về sau Ngôn Hổ nói ra xuất thân của mình, Ngôn Khánh mới hiểu được ý nghĩa trong đó.

Tổ phụ của Lý Uyên cũng chính là tăng tổ phụ của hắn Lý Hổ chính là một trong bát đại trụ quốc Tây Ngụy.

Lúc ấy quan lũng quý tộc có nhiều người dùng họ hồ, Lý Hổ cũng có họ hồ là Đại Dã, về sau Dương Kiên soạn Chu, tiêu trừ hồ hóa, cho nên các quan lũng quý tộc khôi phục lại họ của người Hán.

Cũng tỉ như Đậu Uy ở thời Bắc Chu có tên là Hột Đậu Lăng Uy.

Sau khi nhập Tùy mới cải biến thành Đậu Uy, kéo dài xưng hô cho tới hiện nay.

- Mười sáu năm trước, ta nhận được thư của huynh trưởng tẩu tẩu sắp sinh ở trong Võ Công sơn, mà lúc đó huynh trưởng lại không có ở bên nên ta cần phải tới trông nom.

- Phụ thân sau khi mất đi may mà có huynh trưởng chiếu cố, tẩu tẩu ta đối với ta cũng rất tốt nên sau khi ta nhận được tin tức lập tức đi tới Quan Trung, trước khi đi ta đã sai người chế tạo nên cái Trường Mệnh khóa này, ta tưởng rằng có thể nhanh chóng trở về không ngờ đến Võ Công sơn thì đã nghe tin Ngôn gia thôn bị triều đình bao vây.

- Cả nhà hơn trăm nhân khẩu đã bị tàn sát.

- Ta lúc đó muốn chạy về nhưng lại bị tẩu tẩu ngăn cản, nàng nói, ta hiện tại cho duỗi trở về cũng chỉ chịu chết chẳng bằng ở lại đây ngày sau báo thù rửa hận, ta cũng thật không ngờ ngày đó đến hôm nay đã là mười sáu năm.

tinglinh2

423. Chương 109: Lý Hiếu Cơ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 109: Lý Hiếu Cơ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Cơ ghen ngào nói, mà Ngôn Khánh vẫn lộ ra vẻ bình tĩnh như cũ.

Sau khi sống lại có rất nhiều chuyện ta đã quên rồi thế nhưng cảnh chém giết thảm thiết hôm đó trong trí nhớ của ta vẫn còn.

Lý Cơ nói cũng không khiến Ngôn Khánh cảm thấy quá nhiều xúc động, ngược lại hắn lại đoán ra một chút ẩn tình trong đó.

Hắn là Lý Uyên cũng biết triều đình hành động.

Nếu không không sớm không muộn tại sao đúng lúc lại triệu hồi Lý Cơ trở về Quan Trung?

Nếu như Lý Uyên sớm biết chuyện này, tại sao cũng không đề cập cũng không báo cho Lý Cơ để hắn mang theo thê nhi đi?

Nghi hoặc này, không biết bao giờ mới có thể trả lời.

Lý Ngôn Khánh há hốc mồm, đột nhiên hỏi:

- Đường quốc công cũng biết triều đình muốn vây quét Ngôn gia phải không?

Lý Cơ sững sờ sau đó lắc đầu nói:

- Nếu như huynh trưởng biết chuyện này tại sao không nói cho ta biết?

Sau đó hắn cười khổ nói:

- Xem ra người đã biết trước rồi đúng không?

Lý Ngôn Khánh do dự một chút rồi trầm giọng nói:

- Cửu cữu vẫn còn sống, hiện nay đang xuất gia ở trong chùa Thiếu Lâm, hôm đó tới thăm con, mà Đậu phu nhân cũng ở đó.

- Sư phụ sư phụ nghe Đậu phu nhân nhắc tới nên tìm tới con đúng không?

Lý Cơ, không phải gọi là Lý Hiếu Cơ mới đúng.

Hắn nghi hoặc lắc đầu:

- Hồ ca còn sống ta cũng không rõ ràng lắm.

- Kỳ thật mười năm trước ta đã mơ hồ đoán được lai lịch của người. Ngọc oa nhi, người cùng với mẹ người rất giống nhau, ta lần đầu nhìn thấy người đã giật mình, về sau lão gia thúc kia tìm hiểu, người được Trịnh gia thu dưỡng lúc đó cơ hồ cùng với thời gian mà Ngôn gia thôn gặp nạn. Tuy nhiên lúc đó ta không có chứng cứ, thêm nữa thân phận của ta vô cùng miễn cưỡng, phải rời khỏi Lạc Dương nên không thể nhận biết.

Trong lòng Lý Ngôn Khánh cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Hắn còn tưởng Lý Hiếu Cơ bị Lý Uyên sai khiến nên mới tới đây.

Hóa ra không phải là như vậy.

Hắn há miệng muốn gọi Lý Hiếu Cơ một tiếng phụ thân.

Nhưng chẳng hiểu sao lời nói đã tới miệng lại chẳng thốt ra được.

Lý Hiếu Cơ có thể nhìn ra suy nghĩ của Ngôn Khánh, trên khuôn mặt gầy gộc liền nở ra một nụ cười tươi.

Hắn đột nhiên tiến tới, ôm lấy Ngôn Khánh vào trong lòng, mười năm trước Lý Ngôn Khánh chỉ là một đứa con nít, mười năm sau, hắn đã thực sự lớn.

- Ngọc oa nhi, chớ rằng buột mình.

- Ta biết rõ, mười sáu năm qua con đã phải chịu khổ, chúng ta không cần phải gấp gáp, ông trời đối với Lý Hiếu Cơ ta thật không tệ, đệ tử ta coi trọng nhất lại chính là con của ta.

- Đi, lần này chúng ta trở về, ta còn có một lễ vật chuẩn bị cho con.

Lý Hiếu Cơ cười cười dắt tay Lý Ngôn Khánh trở về.

Đây không phải là lần thứ nhất Lý Hiếu Cơ cầm tay của hắn nhưng không hiểu sao, Ngôn Khánh cảm thấy một cảm giác rất kỳ diệu.

Trong khoảnh khắc, hắn được Lý Hiếu Cơ kéo về gian nhà tranh.

Gia gia tuy đã đi nhưng ta lại có thêm một người thân.

Cảm giác này khiến cho Lý Ngôn Khánh cũng cảm thấy ấm áp.

Lý Hiếu Cơ vô cùng hào hứng như là một hài tử.

Hắn kéo Lý Ngôn Khánh ra ngoài gian nhà tranh, ở bên trong Vương Hoàng cũng mang theo con trai của hắn là Vương Khuê đứng ở trước cửa hiên mà nhìn.

- Cửu gia nhìn có vẻ rất cao hứng.

Vương Khuê nhin không được mà nói một câu.

Vương Hoàng quay đầu nhìn hắn một cái, khẽ nói:

- Có con như vậy, thân là phụ mẫu làm sao lại không vui mừng cho được?

Hắn tựa hồ đang nói tới phụ tử Lý Hiếu Cơ, Lý Ngôn Khánh nhưng Vương Khuê biết rằng phụ thân ở bên trong cũng nói tới hắn và mình.

Kỳ thật phụ thân đối với ta, cũng rất kiêu ngạo.

Vương Khuê nhin không được ưỡn ngực ra.

Lúc này Lý Hiếu Cơ đã mang theo Lý Ngôn Khánh dừng bước lại.

Chỉ thấy hắn vẫy tay, mấy gia tướng liền mang tới một chiếc xe ngựa, bỏ tấm vải phủ ra thì thấy ở trên xe có một chiếc lồng sắt.

Trong lồng sắt có một con ngựa.

Nhìn bề ngoài con ngựa này cũng không nhiều tuổi lắm nhưng vẫn có chỗ bất phàm.

Con ngựa này có vẻ bề ngoài rất quái dị, lông bờm của nó rất ngắn, từng cọng lông vòng kè sát người, giống như là một cái vẩy giáp vậy, óng ánh ô quang, vô cùng quý dị.

Thân dài tám thước, chiều cao tới hơn trượng.

Móng ngựa rất lớn, lại lộ ra hình cung quý dị.

Hai con người hiện lên ánh sáng màu đỏ, đỉnh đầu có một lông bờm màu đỏ, hàm răng nhọn hoắt, cạ vào song sắt như muốn phá lồng mà trốn đi.

- Con ngựa này tên là Long Tử, người Tây Vực thì gọi nó là Hốt Lôi Bác, ngày có thể đi cả nghìn dặm, hung hãn đến cực điểm, ngựa bình thường căn bản không thể ở cùng nó, hơn nữa tính tình nó cũng dữ dằn vô cùng. Có người phở Cao Xương, tìm được thần mã này mê mẩn không ăn không uống, nửa tháng mà chết, cho nên người Tây Vực gọi loài ngựa này là Yêu Ma Túc, vừa kính vừa sợ, có thể nói đây là thần mã trong vạn con chưa có một con.

Lý Hiếu Cơ giới thiệu cho Lý Ngôn Khánh, trong giọng nói hiện ra một vẻ vui mừng.

Hốt Lôi Bác?

Lý Ngôn Khánh hiểu kỳ đi tới lồng ngựa, con ngựa cũng ngừng lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn Lý Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh nhin không được muốn thò vào lồng vuốt ve nó.

Bỗng nhiên Lý Hiếu Cơ hét lớn:

- Ngọc oa nhi cẩn thận.

Trong khoảnh khắc đó, Long Tử kia thay đổi sắc mặt, há rộng miệng ra, hung hãn muốn cắn cánh tay của Lý Ngôn Khánh. Lý Ngôn Khánh nhanh chóng rút tay lại, Long Tử không cắn trúng liền giận dữ, vung cổ đâm vào lồng sắt, thiếu chút nữa là khiến cho lồng sắt đổ xuống, sau đó nó hí lên vài tiếng gào thét bi thảm.

Đám gia tướng liền mau chóng tới bên cạnh.

Lý Hiếu Cơ nói:

- Ngọc oa nhi con cần thận một chút, Long Tử này tính tình cương liệt lại rất giỏi nguy trang.

Trước kia nó ra vẻ hiền lành, từng có một người bị nó mê hoặc kết quả cuối cùng bị nó đá gãy chân, loại ngựa này thủ đoạn nếu không phi thường thì không thể nào chế phục được nó.

Thẩm Quang cũng chạy tới nhìn thấy Long Tử kia cũng phải âm thầm kinh hãi.

Hắn đã từng nghe qua loại thần mã này, nghe nói trước kia có một mã sư thu phục được nó, vì tuổi già sức yếu, có được Long Tử một tháng đã chết, khi mã sư kia mất, Long Tử chạy tới, đâm chết ở trên bia mộ, người sau dùng chữ Trinh mã để ca ngợi nó.

Tuy nhiên ngoại trừ mã sư kia, vẫn chưa có ai có thủ đoạn thu phục nó.

Cho dù là Thẩm Quang nhìn thấy thần mã này cũng phải thức thủ vô sách.

Lý Ngôn Khánh bị thần mã giảo hoạt này chọc cho tức giận.

Diệt Hồng Trần

424. Chương 110: Thu Phục Long Tử.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 110: Thu phục Long Tử.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Chỉ thấy mày kiếm của hắn nhếch lên, nghiêm nghị quát:

- Mở lồng sắt cho ta.

Hắn rất thích ngựa, đặc biệt là những loại ngựa dữ dằn, năm đó hắn đạt được Ngọc Đề Tuấn cũng là trải qua một phen thuần hóa.

Dương Huyền Cẩm tuy phái người mang cho hắn con Đạp Tuyết Sư Tử thông nhưng Lý Ngôn Khánh cũng không thích cho lắm.

Ngựa là ngựa tốt nhưng cần phải thêm vài phần dữ dằn, yên tĩnh quá mức Ngôn Khánh cũng không thích. Con Sư Tử Thông kia nghe nói, là ngựa mã của Dương Huyền Cẩm, trước kia là do Dương Kiên ban cho Dương Tổ rồi Dương Tổ lại dùng nó tặng cho Dương Huyền Cẩm.

Nói cách khác, Sư Tử Thông không sinh trưởng ở trên thảo nguyên, nó sinh tồn trong thế giới loài người.

Cho nên tính tình của nó không có chất của ngựa hoang, không có can trường. Mà con Long Tử này thì không như vậy, khí chất của nó vô cùng khốc liệt, đây mới là thần mã chân chính.

Sư Tử Thông tuy thần tuấn nhưng so với Long Tử thì lại chênh lệch quá nhiều.

Lý Hiếu Cơ bọn họ liền biến sắc muốn tiến lên ngăn cản nhưng chưa chờ bọn họ mở miệng, Lý Ngôn Khánh đã lấy từ trong tay của một gia tướng dao thép, chém đứt dây khóa, sau đó mở lồng sắt ra.

Ngôn Khánh nói:

- Nếu như ta chế ngự không được nó thì thả nó ra.

Loại thần mã này không tồn tại được trong hồng trần, nếu không chiếm được nó thì ta thả cho nó tự do.

Lý Hiếu Cơ, Vương Hoàng Vương Khuê đều hai mặt nhìn nhau.

- Công tử, con ngựa này là do Cửu gia tổn mười vạn quan, tổn thất hơn mười tên hảo thủ mới có được.

Vương Khuê nhin không được mở miệng nhưng lại bị Vương Hoàng ngăn cản lại.

Ngôn Khánh cũng không quay đầu, tập trung tư tưởng nhìn Long Tử đi từ trong lồng sắt ra.

Long Tử sau khi bước ra liền hí dài như sấm động.

Sau đó nó cũng không bỏ trốn.

- Thiếu gia, xem ra nó muốn cùng với thiếu gia độ sức một phen.

Thẩm Quang từ trong ánh mắt của Long Tử có thể nhìn ra ý đồ của nó nên mở miệng nhắc nhở Lý Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh cười ha hả, đem trường bào cởi ra, lộ ra một thân thể cường tráng, hấn thò tay ngoắc về phía Long Tử, ý nói Long Tử tới đây.

Long Tử được người Tây Vực tôn sùng là yêu ma dĩ nhiên là có linh tính.

Nó tuy không rõ ý của Ngôn Khánh lắm, nhưng cũng biết là Ngôn Khánh khiêu khích, nó liền hí dài, cúi đầu xuống, điên cuồng vọt tới Lý Ngôn Khánh.

Ta nể mặt ngươi nên mới đấu một trận, ngươi lại dám xem thường ta?

Nghĩ tới đây Long Tử vô cùng tức giận.

Con mẹ nó, con ngựa này chạy thật quá nhanh.

Nói thì chậm, lúc đó Ngôn Khánh nghiêng người tránh qua, mà Long Tử giống như là cự long, bay lên trên không đánh về phía Lý Ngôn Khánh.

Thẩm Quang không kịp được mà quát to một tiếng:

- Ngựa tốt.

Con ngựa này khó trách được gọi là Long Tử, quả nhiên là hung hãn như là thần long.

Lý Hiếu Cơ thấy vậy liền biến sắc, hấn sau khi nghe Ngọc Đề Tuấn của Lý Ngôn Khánh chết trận còn làm một bài Hồ Mã để tưởng niệm, cho nên tìm cho Ngôn Khánh một thớt bảo mã lương cầu.

Trước kia Lý Hiếu Cơ cũng không từng chứng kiến con Long Tử này, chỉ là nghe nói tràng diện vậy bắt nó vô cùng thảm thiết.

Vậy bắt thảm thiết vì một con ngựa, Lý Hiếu Cơ đều biết rằng con ngựa này lợi hại cỡ nào.

Bọn họ vốn tưởng rằng giam trong tù lồng có thể từ từ thuần hóa.

Lại không ngờ Lý Ngôn Khánh lại cùng với Long Tử đấu với nhau.

- Thẩm tráng sĩ, mọi người mau đến giúp Ngôn Khánh.

Lý Hiếu Cơ vô cùng lo lắng lớn tiếng gọi.

Chỉ thấy Thẩm Quang ngăn cản gia tướng:

- Cửu gia hiện tại đang đi qua, Long Tử đang cùng với thiếu gia chiến đấu nếu như có người khác xen vào thì sẽ khiến cho Long Tử nổi giận khi đó nó sẽ liều chết bỏ trốn, gây chuyện không tốt còn có thể bị thương, thiếu gia đối với chuyện này lại có kinh nghiệm.

- Thế nhưng mà....

Lòng Lý Hiếu Cơ nóng như lửa đốt, hấn cũng biết Thẩm Quang nói không sai.

Cho nên Lý Hiếu Cơ ở bên cạnh quan sát chỉ thấy lúc này Lý Ngôn Khánh cùng Long Tử đã qua vài chiêu với nhau, cả hai cũng thu về khinh thị lại mà Lý Ngôn Khánh lúc này đã toát đầy mồ hôi lạnh trên trán.

Con ngựa này đúng là đã thành tinh.

Khó trách được người Tây Vực coi nó là yêu ma, không những mạnh mẽ mà còn vô cùng linh hoạt, thủ đoạn công kích hung hãn.

Nó có thể đem toàn bộ thân thể của hân trở thành vũ khí.

Bốn vó cổ và đuôi, thân thể.... đáng sợ nhất là con ngựa này rất thông minh và vô cùng xảo trá.

Trong chốc lát giao phong, Ngôn Khánh đã ba lần gặp nguy hiểm.

Tuy nhiên thời gian trôi qua Ngôn Khánh cũng đã nắm được nhược điểm của Long Tử.

Tuy nhiên vì không tiếp cận nên không thể dùng thủ đoạn được.

Chỉ có thể né tránh, tập trung tinh thần mà chờ thời cơ.

- A, mọi người đang ở chỗ này sao

Đúng lúc này truyền tới một thanh âm chất phác, Hùng Khoát Hải và Hám Lăng cầm theo hai cái đòn gánh, trong đó đựng bốn hộp cơm cực lớn ở bên ngoài gian nhà tranh.

Ngôn Khánh bị phân tâm, Long Tử đột nhiên mạnh mẽ đánh tới Lý Ngôn Khánh.

Lúc này Lý Ngôn Khánh không thể né tránh bị Long Tử đánh thẳng tới ngực.

Ngôn Khánh chỉ cảm thấy ngực của mình giống như bị đại chùy đánh trúng, phun ra một ngụm máu tươi.

Choang! Lý Hiếu Cơ đã rút trường đao ra đang muốn xông lên thì chỉ thấy lúc này Lý Ngôn Khánh đã ôm cổ của Long Tử, mà Long Tử lại không vung vẩy nữa, chỉ thấy Thẩm Qung vội vàng ngăn Lý Hiếu Cơ lại:

- Cửu gia ngàn vạn lần không nên vọng động.

- Người tránh ra cho ta.

- Cửu gia lúc này cửu gia mà đi thì chỉ giống như kiếm củi ba năm thiêu trong một giờ, còn ảnh hưởng tới tính mạng của thiếu gia.

Lý Hiếu Cơ còn muốn bức lui Thẩm Quang thì nghe thấy Vương Khuê la lên một tiếng:

- Cửu gia nhìn kìa.

Chỉ thấy Long Tử vừa rồi còn hung hãn bây giờ đã hòa hoãn rất nhiều, hí dài vài tiếng. Mà Ngôn Khánh vẫn áp dưới thân thể của nó, cũng không biết hân làm gì nhưng hai tay vẫn ôm chặt cổ của Long Tử, hiển nhiên là phòng bị Long Tử có hoa chiêu gì.

Ánh mắt của Long Tử dần dần không còn lệ sắc nữa.

Kể cả đám người Thẩm Quang cũng bị biến cố bất thành linh này làm cho ngạc nhiên.

Yêu ma dữ dằn hung hãn như vậy tại sao lại biến thành như vậy. Thẩm Quang la lên:

- Thiếu gia nó đã thuần phục, có thể buông tay rồi.

Lý Ngôn Khánh buông tay ra, thân thể của Long Tử liền đứng thẳng lên.

[/FONT]

Diệt Hồng Trần

425. Chương 111: Tượng Long.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 111: Tượng Long.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Bọn người Lý Hiếu Cơ vẫn cảnh giác nhìn chăm chăm vào nó, phòng ngừa nó làm trò gì đó, chỉ thấy Long Tử vẩy đuôi phát ra từng tiếng hí, sau đó từ từ cúi đầu đi về phía Lý Ngôn Khánh.

Lý Ngôn Khánh ngồi xuống nhổ ra một ngụm máu tươi.

Trên lỗ tai của Long Tử có một vết máu loang lổ.

Ngôn Khánh nhổ ra một ngụm máu nhưng là máu ở trên lỗ tai của Long Tử.

Hóa ra Lý Ngôn Khánh lúc giao phong với Long Tử thì đều muốn cắn lỗ tai của nó. Trước kia Tiết Nhân Cao lừa hấn cắn lỗ tai của Ngọc Đề Tuấn, cuối cùng sau đó Ngọc Đề Tuấn đến chết cũng không phản lại hấn, trong này có huyền bí gì, Ngôn Khánh cũng không biết.

Trước kia hấn không có cơ hội gần Long Tử.

Nhưng vừa rồi lúc Long Tử đâm hấn không có phòng bị Ngôn Khánh liền có cơ hội.

Hấn ôm lấy cổ Long Tử, thừa cơ cắn lấy, Long Tử không có hiền lành như Ngọc Đề Tuấn mười năm trước mà Lý Ngôn Khánh cũng không phải là đồng tử mười năm trước kia, lúc đó mới chế phục được hấn.

Thẩm Quang lấy kim sang được từ trong tay của một tên gia tướng ném cho Lý Ngôn Khánh.

Lý Ngôn Khánh đứng lên, bắt lấy kim sang được rồi nghiêm nghị gọi:

- Tiện mã, mau tới đây cho ta.

Long Tử là thần mã cực kỳ linh tính, có thể hiểu được ý, nếu trước kia nó nhất định sẽ nổi giận không thôi nhưng lúc này Ngôn Khánh gọi nó, nó lại nhanh chóng chạy tới đưa đầu vươn ra.

Đám người Lý Hiếu Cơ thấy vậy liền trở nên ngây ngốc.

Vương Khuê đột nhiên cười mắng:

- Lý công tử quả nhiên tài giỏi, đã thuần phục được một hảo mã.

Từ nay Long Tử không có chủ nhân thứ hai, người bên ngoài chạm vào nó chỉ sợ nó lập tức trở mặt.

Sắc mặt của Mao Tiểu Niệm trở nên trắng bệch, nàng khẽ vỗ nhẹ bộ ngực sữa cao ngất, sau đó lại nở ra nụ cười. Lý Hiếu Cơ thì mồ hôi lạnh đầm đìa, thậm chí xiêm y sau lưng cũng ướt đẫm, hấn vốn có hảo ý mang ngựa tới tặng không ngờ lại mang tới một con yêu quái như vậy.

Thậm chí còn làm Ngọc oa nhi bị thương.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Ngọc oa nhi thì nó rất vui vẻ.

Lý Hiếu Cơ thở dài một hơi lẽ vật này xem ra không kém.

Thẩm Quang tiến tới, hai gia tướng định buộc đầu Long Tử thì Long Tử đột nhiên nổi giận, rống to một tiếng, nghiêng người đụng té một gia tướng xuống đất.

Lý Ngôn Khánh vội vàng quát ngưng.

Mà tên gia tướng kia sợ hãi tới mức mặt không còn một giọt máu.

Thẩm Quang nói: Các người đừng để ý tới nó, ngoại trừ thiếu gia không có người nào có thể tới gần, bây giờ nó đã bị thuần phục, cho dù đuổi cũng không đi.

Đám gia tướng lui sang một bên tuy nhiên lúc này ánh mắt nhìn Ngôn Khánh đã hơi bất đồng so với lúc trước.

Vương Khuê nghiêm mặt nói:

- Lý công tử công tử mặc dù hiện tại không có quan chức nhưng cũng có danh tiếng ở trong giới sĩ lâm, là tấm gương cho thế nhân noi theo không thể mạo hiểm như vậy, hành vi này tuy đúng đắn nhưng kỳ thực là lỗ mãng, công tử ngày sau cần phải ngẫm lại cho kỹ.

Một chậu nước lạnh dội lên khiến cho Ngôn Khánh cảm thấy hơi xấu hổ.

Tuy nhiên hắn vẫn khiêm tốn tiếp nhận lời khen của Vương Khuê.

- Công tử đã có mã bảo lương câu nhưng không biết muốn gọi nó là gì?

Vương Hoàng xoay chuyển cất tiếng hỏi.

Ngôn Khánh khẽ ho khan một tiếng, ngoắc tay ý bảo Long Tử tiến tới.

- Kỳ thật Long Tử ta đã từng nghe qua, Hán Tuyên đế lúc trước được Tây Vực tặng thần mã, vì hình dáng giống như rồng nên gọi nó là Tượng Long.

Không bằng gọi con ngựa này là Tượng Long.

Tượng Long, người cảm thấy thế nào?

Long Tử tựa hồ đã hiểu được lời nói của Lý Ngôn Khánh, nó vui sướng nhảy lên, liên tiếp hí dài, rung đùi đắc ý giống như là khiêu vũ vậy.

Hành động này khiến cho mọi người cười ha hả.

Ngôn Khánh đưa tay ra khẽ vuốt vuốt Long Tử, trong ánh mắt toát ra một vẻ nhu hòa.

Tượng Long, Tượng Long, ngửa mặt lên trời cao.

Long Tử có thể hiểu được tâm tư của Lý Ngôn Khánh, nó liền ngửa mặt lên trời cao hí dài một tiếng, thanh âm như rồng ngâm, mấy chục con chiến mã xung quanh nghe thấy thanh âm này giống như yết kiến đế vương liền phủ phục xuống.

Lý Cơ ở bên cạnh neho mắt lại, nở ra một nụ cười tươi.

Có con như vậy trên đời này còn gì đáng tiếc?

AI cũng không cảm thấy được ánh mắt của Vương Hoàng trở nên ngưng trọng.

Trong lòng hắn như có điều suy nghĩ, nhìn Ngôn Khánh thật lâu mà không nói gì.

Tượng Long, lại là Tượng Long.

Phụ tử nhà họ Vương sẽ ngủ ở trong phòng của Hám Lăng.

Mà Hám Lăng thì tới gian phòng của Hùng Khoát Hải, về phần những đám gia tướng kia thì đều được Thẩm Quang đưa tới trong huyện thành Cửng huyện mà dàn xếp, vốn Thẩm Quang cũng không có ý định quay về, đem gian phòng tặng cho Lý Hiếu Cơ, nhưng Lý Hiếu Cơ lại nói, muốn cùng với Ngôn Khánh trong đêm dạ đàm cho nên không cần hắn để lại gian phòng, hơn nữa Lý Hiếu Cơ còn phân phó cho bọn gia tướng trước giờ mẹo phải tập hợp lại.

Lý Ngôn Khánh nghe ra Lý Hiếu Cơ chỉ muốn ở đây một đêm.

- Phụ thân, tại sao phụ thân không ở đây vài đêm?

Màn đêm buông xuống trở nên thanh tĩnh, Lý Hiếu Cơ và Lý Ngôn Khánh ngồi ở cửa hiên, cảm nhận sự tịch liêu của màn đêm.

Tượng Long đang nghỉ ngơi ở bên ngoài cửa hiên, tuy nhiên Thẩm Quang đã chuẩn bị thức ăn thượng đẳng cho nó.

Hai con chó ngao, Tứ Nhân và Tế Yêu thì phủ phục ở trước hiên cửa, đánh giá đồng bọn mới gia nhập này.

Ngôn Khánh nấu trà nóng, cùng với Lý Hiếu Cơ ở cùng một chỗ thưởng thức.

Trời cũng không còn sáng, mây đen từ phía xa xa cuộn cuộn mà đi tới, có vài phần khắc nghiệt, Lý Hiếu Cơ hơi run run, uống một ngụm trà xong mới thở ra một luồng trọc khí.

- Đường thúc của người hiện tại đang ở Thái Nguyên vô cùng khó khăn.

Ở trên thảo nguyên, Đốt Cát đang rục rịch, loạn trong giặc ngoài, áp lực với đường thúc của người quá nhiều.

Cộng thêm Dương thị đối với hắn có nghi kỵ nên cần phải cẩn thận.

Đầu năm nay, Dương thị đòi ngựa huynh ấy, ngay cả con ngựa yêu mến nhất của Đường thúc người là Tử Hỏa Lạc cũng phải tặng cho hắn. Đường thúc người cầu viện ta ở Tây Vực tìm một số ngựa tốt, ta lần này đưa ngựa tới Thái Nguyên, thuận tiện mới ghé Cửng huyện.

Từ trong miệng của Lý Hiếu Cơ, không nghe thấy hắn gọi Dương Quảng là bộ hạ.

Ngôn Khánh cũng không cảm thấy kỳ quái mà nói:

- Dương thị kia tại sao lại kiêng kỵ Đường quốc công vậy

- Ha ha, ta gọi hắn là Dương thị là dựa theo quy củ trước kia, nếu sau này lỡ miệng mà nói ra mới là phiền toái.

Lý Hiếu Cơ đưa tay vuốt vuốt đầu Lý Ngôn Khánh, giống như năm đó ở trong học xá vậy.

Hắn trầm ngâm một lát rồi khẽ nói:

- Trước kia Đào Lý chương lưu hành ở Lạc Dương, đây cũng là một phần nguyên nhân, nhưng nguyên nhân chủ yếu chính là vì Dương thị được giang sơn này là do Dương Kiên soán ngôi, cho nên Dương Thị đối với tất cả quyền thần đều kiêng kỵ, không chỉ nhắm riêng vào đường thúc của người mà tất cả các văn võ trong triều đều kiêng kỵ.

[/FONT]

tinhlinh2

426. Chương 112: Để Lại Vương Hoàng.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 112: Để lại Vương Hoàng.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lúc đầu là Sử Vạn Tuế, về sau là Cao Đình Hạ Nhược Bật, tới bây giờ là Dương Huyền Cảm.

Những người này quan càng to, công càng cao thì Dương thị càng đề phòng đối với bọn họ.

- Vậy Đường quốc công bên kia.

Lý Hiếu Cơ cười nói:

- Người không cần phải lo lắng đâu, đường thúc của người thông minh dĩ nhiên là có cách đối phó.

Lời nói đến đây, Lý Ngôn Khánh và Lý Hiếu Cơ liền có một cảm giác trầm mặc khó tả.

Nháy mắt đã qua giờ hội, đột nhiên trên bầu trời bay xuống từng mảng bông tuyết, nhu hòa im ắng rơi xuống đất.

Thời gian trôi qua, cả bầu trời bao trùm một mảng ngân sắc.

- Tuyết rơi.

Lý Ngôn Khánh nói.

- Đúng thế là tuyết rơi.

Lý Hiếu Cơ trả lời.

Ngôn Khánh dùng que cời gậy than ở trong lò.

- Cha cha không định mang con đi Thái Nguyên phải không?

Lý Hiếu Cơ khẽ giật mình sau đó nở ra một nụ cười khổ: Đứa bé này thật sự quá thông minh, ngay cả ta nghĩ ngợi thế nào không cần nói nó cũng đoán được.

- Đúng thế, ta tạm thời không định mang con đi theo, sinh ra liên quan cùng với đường huynh.

- Vaagn.

Ngôn Khánh cầm lấy một nắm lá trà, mà nghiền trà, thời gian từ từ trôi qua, thái độ này của hắn làm cho Lý Hiếu Cơ rất buồn, nếu như Lý Ngôn Khánh tức giận chất vấn hắn thì hắn cũng có thể giải thích một phen, nhưng Ngôn Khánh tựa hồ đã tính kỹ, căn bản không hỏi thăm khiến cho những lý do thoái thác của Lý Hiếu Cơ vốn chuẩn bị thành ra không có đất dụng võ.

- Con không muốn biết là vì sao sao?

- Con đang nghe.

- Ngọc oa nhi con có thể như một đứa bé, hiểu kỳ một chút có được không?

Ngôn Khánh ngẩng đầu lên, nháy mắt mà nói:

- Cha, cha nói cho con biết mà.

- Được được rồi, con làm ra bộ dạng như vậy khiến cha cảm thấy lạnh quá.

Lý Hiếu Cơ vội vàng khoát tay, nhin không được cười rộ, mà Ngôn Khánh cũng cười lên mà tiếp tục nghiền lá trà.

- Con bây giờ về nhà thậm chí sẽ gặp nguy hiểm.

Lý Hiếu Cơ khẽ nói:

- Hiện tại nhà họ lý bề hạ có phần đề phòng, bây giờ con nếu trở về chẳng những không có chỗ tốt mà còn dính một mùi tanh tuổi ở đó.

- Tuy nói con bây giờ thân không có quan có chức nhưng ta có thể nhìn ra Dương thị đối với con rất coi trọng.

- Đơn giản là vì con không môn không phái, tiêu dao thanh tịnh, nếu như con quay trở về Lý gia không chừng sẽ gặp họa sát thân.

- Hơn nữa ta hiện tại cũng không thể lộ ra ngoài ánh sáng con bây giờ quay về thì thân phận thế nào đây? Ta nghĩ ngợi một hồi thấy rằng chẳng thà để con độc lập, mặc dù không có thân phận, nhưng đường thúc và những người khác đều có thể trợ giúp con.

- Những người khác?

Lý Ngôn Khánh hít một hơi:

- Cha, chẳng lẽ Đường quốc công không muốn cho cha một thân phận chính thức sao?

- Có, nhưng không phải là hiện tại.

Lý Hiếu Cơ nhẹ giọng nói:

- Ngọc oa nhi, con cảm thấy tình hình hiện tại thế nào?

- Loạn, rất là loạn.

Ngôn Khánh nói xong cầm lấy cái giá, đem nồi trà nhắc lên.

Nước sôi cuộn cuộn, toát ra hơi nước dày đặc.

Ngôn Khánh nhẹ nhàng khuấy nước sôi sau đó đem trà vụn bỏ vào trong nồi. Chỉ thấy ở bên trong từng hồi thanh âm vang lên.

- Hắc hắc ta yêu chết âm thanh này mất.

Ngôn Khánh nói xong đem ấm trà từ trên lò lửa gỡ xuống, lấy nước trà ra.

Hành động quỷ dị này của hắn khiến cho Lý Hiếu Cơ ngây ngốc một hồi rồi nở ra nụ cười.

Hai người không đàm luận thiên hạ đại thế nhưng mà Lý Hiếu Cơ và Lý Ngôn Khánh đều biết rằng Lý Uyên suy nghĩ gì. Ai nói là Lý Uyên ngu ngốc? Ai nói là Lý Uyên bị buộc tạo phản? Chỉ sợ lão nhân kia hiện tại đã âm thầm trù tính.

Người ta nói khai mở nhà Đường là công lao của Lý Thế Dân.

Lý Ngôn Khánh hôm nay chắc sẽ không tin.

Lý Thế Dân hiện tại mới bao nhiêu tuổi? Thanh danh của hắn thậm chí còn không vang dội bằng Lý Ngôn Khánh, thiên hạ anh hào há có thể đi nghe theo một hài đồng mười bốn mười lăm tuổi?

Chuyện này thật là nực cười.

- Cha, cứu cứu ở cách đây không xa, cha có muốn đi gặp ông ấy không?

- Cứu cứu võ nghệ vô cùng cao thâm.

- Tình huống hôm nay của chúng ta không thích hợp để gặp mặt, con và cứu cứu của con cũng đã quen nhau, như vậy là đủ rồi. Ngọc oa nhi, con hãy phụng dưỡng ông ấy cho tốt được không?

Lý Ngôn Khánh khẽ gật đầu.

- Đúng rồi con hôm nay đã mười sáu tuổi, theo đạo lý đáng lẽ phải có một mối hôn sự.

Nghe nói Bùi gia nương và con có quen biết với nhau, không biết đến đâu rồi?

- À....

Lý Hiếu Cơ rất thích dáng vẻ xấu hổ của Lý Ngôn Khánh.

Đứa nhỏ này quá mức thông minh lại quá mức trầm ổn cho nên Lý Hiếu Cơ lúc nói chuyện với hắn thiếu đi chút niềm vui thú phụ tử, tuy nhiên hiện tại xem dáng vẻ này của hắn, Lý Hiếu Cơ vô cùng vui vẻ, đồng thời cũng âm thầm chờ đợi Lý Ngôn Khánh sớm ngày thành gia.

- Cha, con vẫn giữ đạo hiếu, nói chuyện này dường như không quá phù hợp.

- Được được lắm, ta đây mặc kệ, con về sau cũng đừng cầu ta đến nói tốt cho con.

Chủ đề đột nhiên trở nên thoải mái hơn rất nhiều, Lý Hiếu Cơ và Lý Ngôn Khánh đàm luận dần dần mở rộng, những chuyện khi Ngôn Khánh còn ở Trịnh gia và sau này, đại đa số thời điểm Lý Hiếu Cơ đều lắng nghe.

Tuy nhiên Lý Hiếu Cơ dần dần đoán ra một chút hương vị.

Đứa con trai này của mình dường như cũng không phải chỉ có một hồng nhan tri kỷ.

Quận chúa của Bắc Chu Vũ Văn Đóa Đóa là cháu của Bắc Chu Triệu vương, Triệu vương kết giao rất mật thiết với Lý gia, lại còn có con gái của Trương Tôn Thịnh, Trương Tôn Vô Cấu, nếu tính luôn cả Bùi Thúy Vân thì có tới ba nữ nhân đã xuất hiện.

Lý Hiếu Cơ yêu thương nhìn Lý Ngôn Khánh, trong lòng sớm đã có chủ ý, Lý Ngôn Khánh đã không biết lựa chọn thế nào thì hắn sẽ đứng ra quyết định.

- Ngọc oa nhi, con cảm thấy Vương Cảnh Văn thế nào?

- Vương tiên sinh rất lợi hại, trước kia Trịnh lão gia từng muốn chiêu mộ ông ấy chỉ khổ thân phận của ông ấy nên nhốt lại.

- Cha, cha muốn gì vậy?

Lý Hiếu Cơ nói:

- Ta để cho hắn lưu lại giúp con, con thấy thế nào?

- Giúp con?

Nhìn biểu lộ kinh ngạc của Lý Ngôn Khánh, Lý Hiếu Cơ liền mỉm cười.

- Cảnh Văn huynh tài hoa hơn người, học thức cũng uyên bác hơn ta gấp trăm lần.

Nhân vật thế này chỉ thiếu một thứ đó là cơ hội thôi, ta lần này đem hắn giới thiệu cho con, muốn hắn ở lại đây. Chỗ của đường thúc con hiện nay ngư long hỗn tạp, tai mắt của Dương thị rất nhiều, nếu như đem tới đó chỉ sợ sẽ có phiền toái.

Để hắn ở lại bên cạnh ta cũng thật ủy khuất.

Mà hoàn cảnh Cử huyện của con hôm nay lại vô cùng phù hợp. Cảnh Văn huynh năm đó chủ yếu hành tẩu ở khu Hà Bắc, những người ở Huỳnh Dương nhận ra hắn cũng không nhiều mà đại đa số những người đó người thì đã chết người thì đã lưu vong, cho nên ta muốn để hắn ở đây bày kế cho con.

[/FONT]

tinhlinh2

427. Chương 113: Tiễn Lý Hiếu Cơ Đi.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 113: Tiễn Lý Hiếu Cơ đi.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Ngôn Khánh hai mắt liền sáng ngời.

Có được sự tán dương của Lý Hiếu Cơ như vậy, Vương Hoàng nhất định không tầm thường.

Hắn có cả kinh nghiệm với tài học, Ngôn Khánh mặc dù bên người có không ít người nhưng phần lớn đều là võ tướng như là Hùng Khoát Hải và Hám Lăng, thân địch trăm người. Có Tô Định Phương Từ Thế Tích nhưng đều là người giỏi chỉ huy binh mã, khích lệ sĩ tốt, Đẳng gia huynh đệ cũng chỉ lo chân chạy, Mã Tam Bảo xử lý việc lẫn lộn cũng ngay ngắn rõ ràng. Mà Thẩm Quang, người Ngôn Khánh tin nhiệm nhất thì kinh nghiệm giang hồ mặc dù phong phú nhưng bày mưu tính kế giúp hắn thì không làm được.

Bên người của Lý Ngôn Khánh lúc này thật sự cần một người bày mưu.

Tính ra Vương Hoàng là phù hợp nhất.

Tuy nhiên đem Vương Hoàng giữ bên người cũng không phải là không có nguy hiểm.

Nếu như bị người nhận ra thân phận thì dĩ nhiên sẽ dẫn tới họa sát thân, nhưng Ngôn Khánh hiện tại cũng cần một người trợ giúp như vậy.

Trầm ngâm một lát sau đó Ngôn Khánh khẽ nói:

- Sau tang lễ tộc trưởng Trịnh thị đã đem trang viện ở chân núi Bách Hoa cốc tặng cho con.

Chỗ đó ước chừng 3000 khoảnh ruộng tốt, cùng với Củng huyện, Hắc Thạch quan tạo thành thể chân vạc, rất gần Thiệu Lâm, phía tây thì chính là Dương sơn, nếu như Vương tiên sinh đồng ý thì có thể ở chỗ đó.

- Chuyện này do người sắp xếp.

- Ta chỉ nhắc nhở con Vương tiên sinh tài hoa hơn người, mưu trí rất cao, nếu có chuyện gì thì có thể thỉnh giáo hắn, nhất định có thu hoạch.

- Con đã biết.

Ngôn Khánh uống một ngụm trà nhìn cảnh tượng trắng bạc phía xa xa.

Chỉ thấy trong núi xanh ảm ảm một màn hơi nước, trong màn tuyết đều trở nên mờ lung.

- Cha, tuyết rơi rồi.

Hắn cầm lấy bát trà uống một ngụm.

Lý Hiếu Cơ cũng hà hơi gạt đầu:

- Đúng thế tuyết rơi rồi.

Sàng ngày hôm sau, ngày mới vừa bắt đầu.

Tuyết vẫn còn rơi tuy nhiên so với ban đêm đã ngớt hơn rất nhiều.

Ngôn Khánh vốn muốn lưu Lý Hiếu Cơ lại vài ngày nhưng lại bị cự tuyệt, hắn sắp xếp hành trình rồi thì không thể cải biến. Lý Hiếu Cơ là một người bướng bỉnh một số việc đã xác nhận rồi thì không muốn sửa đổi.

Cho nên mặc dù Ngôn Khánh giữ lại hắn cũng phải lên đường.

Tuy nhiên Vương Hoàng thì ở lại, không đi cùng Lý Hiếu Cơ. Vương Khuê thì vẫn như trước muốn tới Thái Nguyên, theo lời hắn thì chính là để tăng thêm chút lịch lãm rèn luyện.

Lý Ngôn Khánh trong lòng hiểu rõ, danh tiếng của mình so với lực hấp dẫn từ Thái Nguyên thì thủy chung không thể nào so sánh.

Loại chuyện này miễn cưỡng cũng không được.

Đối với Vương Hoàng, hắn đã mãn nguyện rồi, mà Ngôn Khánh cũng thấy Vương Khuê đúng là cần tôi luyện một chút.

Lúc chia ly, Lý Hiếu Cơ dùng sức ôm Lý Ngôn Khánh vào trong lòng.

- Ngọc oa nhi cha có một việc muốn phó thác con.

- Cha nói đi.

- Thay cha không chế Huỳnh Dương vào trong tay.

Lý Ngôn Khánh nghe được những lời này thì khẽ giật mình.

Hắn nhìn sang Lý Hiếu Cơ thì thấy trong mắt của Lý Hiếu Cơ ánh lên hào quang dị thường.

Trong chớp lát hắn đã hiểu được tâm tư của Lý Hiếu Cơ.

Thiên hạ này sẽ biến thành dáng vẻ thế nào, có lẽ trong mắt một số người, đã kết luận sông Lạc là nội địa Trung Nguyên mà Huỳnh Dương chính là môn hộ của Trung nguyên, luận quân sự tới chính trị đều có địa vị vô cùng trọng yếu.

Về phần tuổi của Ngôn Khánh?

Có lẽ trong mắt của Lý Hiếu Cơ đây cũng không phải là một vấn đề lớn.

Ngôn Khánh không khỏi nở ra một nụ cười hân nhẹ nhàng gật đầu:

- Cha cha cứ yên tâm, con nhất định đem Huỳnh Dương khổng chế trong tay.

Lý Hiếu Cơ không nói năng rườm rà trở mình lên trên ngựa.

Sau khi Lý Hiếu Cơ đi rồi Lý Ngôn Khánh đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Hắn nhanh chóng bước tới, lớn tiếng hỏi:

- Chúng ta khi nào có thể gặp lại nhau?

- Ngôn Khánh không bao lâu nữa, không bao lâu nữa, chúng ta nhất định có thể gặp lại.

Lý Hiếu Cơ từ trên ngựa xoay người lại nói.

Gió tuyết vẫn như trước, nhưng Ngôn Khánh có thể nhìn thấy nụ cười tươi ở phía trước.

- Chỉ mong không phải chờ quá lâu.

Khe khẽ thở dài, Lý Ngôn Khánh trở lại gian nhà tranh.

Hắn đáp ứng Lý Hiếu Cơ khổng chế Huỳnh Dương, nhưng nói thì dễ dàng còn làm thì vô cùng khó.

Lý Ngôn Khánh dùng một năm mới tìm ra chút đầu mối, nhưng muốn thực hành bắt đầu thì tuyệt đối không phải là một chuyện dễ dàng.

Cầm trên thư án một cuốn tạp ký, Ngôn Khánh không yên lòng.

Đúng lúc này ở cửa phòng có tiếng gõ nhẹ, sau đó Vương Hoàng đi vào trong gian nhà tranh.

- Vương tiên sinh.

Lý Ngôn Khánh vội vàng buông sách bước ra nghênh đón.

Lý Hiếu Cơ đối với Vương Hoàng đánh giá rất cao, Trịnh Đại Sĩ cũng cho rằng Vương Hoàng là nhân tài hiếm có, hắn vốn xuất thân hào phú, chính là thứ tử của Vương Tăng Biện, thời thiếu niên một kiếm nơi tay đã có phong phạm hào sĩ, tinh thông ngũ kinh, am hiểu binh pháp, mười năm trước đã được thế nhân gọi là Khoa vạn vật sĩ.

Chỉ đáng tiếc, lúc Vương Hoàng nổi danh Lý Ngôn Khánh còn là một đồng tử.

Sau khi Ngôn Khánh thành danh, Vương Hoàng vì hỗ trợ hán vương Dương Lượng mà bị xếp vào loạn đảng, ở xung quanh không ai dám nhắc tới danh hào của hắn.

Cho nên Lý Ngôn Khánh cũng không rõ ràng lắm, Vương Hoàng này có bao nhiêu bản lĩnh.

Hắn cũng muốn khảo thì một phen thì đúng lúc này Vương Hoàng đã tự mình tìm tới cửa của Lý Ngôn Khánh.

Hắn nói Vương Hoàng ngồi xuống rồi lại bảo Mao Tiểu Niệm mang tới một bình Tam Lặc Tương.

Loại rượu này cũng không mạnh lắm, Lý Ngôn Khánh không thích uống rượu mạnh, cho nên lúc đãi khách không phải trà thì cũng chỉ là Tam Lặc Tương.

Hắn rót đầy một ly cho Vương Hoàng rồi mỉm cười:

- Vương tiên sinh, tiên sinh hỗ trợ ta, chỉ điểm ta trong lòng ta cảm kích vạn phần.

Tuy nhiên hôm nay ta còn có phải giữ đạo hiếu ba năm với tổ phụ.

- Sự phụ trước khi đi từng dẫn dò ta một việc, hiện tại ta không có cách nào làm, mong tiên sinh chỉ ra.

Vương Hoàng hôm nay cũng có danh là loạn đảng không thể xuất đầu lộ diện.

Cho nên Ngôn Khánh nói chuyện ánh mắt của hắn liền sáng lên.

- Tâm tư của Cửu gia, ta cũng biết một chút.

- Công tử hiện nay ở bên trong phải tận hiếu nhìn thì như bó tay bó chân nhưng cũng là khó có, công tử ba năm được yên ổn, tại sao không mượn cơ hội này để ẩn tàng chuẩn bị? Kỳ thật lão phu cũng cho rằng chức quan cũng không trọng yếu lắm, với sự tài hoa của công tử, chỉ cần âm thầm tích súc lực lượng thì về sau sẽ bay xa vạn dặm.

- Tuy nhiên không biết công tử muốn thế nào?

Vương Hoàng nói chuyện trực tiếp không lòng vòng.

[/FONT]

tinhlinh2

428. Chương 114: Kỳ Lân Quán.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 114: Kỳ Lân quán.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trên thực tế hắn là tùy tùng của Lý Hiếu Cơ nên đối với tình huống của Lý gia cũng hiểu rõ.

Cho nên Vương Hoàng không cần giả vờ mà ngay lập tức vào thẳng chính đề.

Ngôn Khánh khẽ giật mình, mình muốn thế nào ư?

Từ khi trùng sinh xong, Lý Ngôn Khánh thật sự cũng không có tâm tư gì khác là làm sao tiếp xúc với Lý Thế Dân, mãi cho tới khi từ Cao Ly trở về Củng huyện hắn mới có biến hóa.

Mình dựa vào Lý Thế Dân, cũng cần phải có thực lực Lý Thế Dân mới tiếp nhận được.

Nếu như trong tay không có thực lực thì Lý Thế Dân làm sao để mình vào trong mắt.

Ý niệm này xuất hiện, trong lòng của Lý Ngôn Khánh liền biến hóa, hắn hi vọng rằng mình có thể có đủ thực lực để tương lai tự bảo vệ.

Chinh phạt thiên hạ?

Ngôn Khánh lúc này còn chưa có ý nghĩ này.

Cho nên khi Vương Hoàng hỏi, hắn trầm ngâm rồi khẽ nói:

- Ta muốn tự lập thì thế nào?

Tự lập này cũng không phải là tự lập vương. Vương Hoàng nghe được thì mỉm cười:

- Công tử muốn tự lập thì có gì khó.

- Công tử xây dựng ở Củng huyện chính là chìa khóa ở Trung Nguyên, nếu như công tử tự lập ở đây thì sẽ dựng nên thế bất bại.

Lý Ngôn Khánh bắt đầu nhìn thẳng vào Vương Hoàng.

Lý Hiếu Cơ nói không sai, vương Hoàng này đúng là có chút tài năng.

- Nhưng không biết làm thế nào để khống chế Huỳnh Dương?

- Thiên hạ sắp tới sẽ loạn, rất loạn.

- Dương thị không thể phủ nhận là tài hoa xuất chúng, thủ đoạn cao minh, nhưng lại thích đao to búa lớn, tự cho mình là đúng. Dương thị lại là thần tử soán quốc cho nên bọn chúng đối với hạ thần vô cùng cố kỵ, từ khi Dương Quảng làm hoàng đế tới nay, hiền thần điêu tàn, gian thần đầy đường, hắc lằn này chinh phạt Liêu Đông hai lần thất bại đã làm cho mất căn cơ quốc gia.

Hiện nay Quan Đông phe cánh nổi lên bốn phía, đạo phủ bộc phát.

Dương Quảng lại không mau chóng bình định, ngược lại muốn chinh phạt Liêu Đông lần thứ ba.

Cao Ly là tiểu quốc, căn bản không đáng lo, điều đáng lo là Dương Quảng không để ý tới Quan Đông. Cao Ly cho dù đánh thắng thì có ích lợi gì chứ? Lần chinh phạt Liêu Đông thứ ba chiến thắng thì sao, cũng khiến cho thiên hạ đại loạn mà thôi.

Tuy nhiên hiện tại công tử muốn nắm lấy Huỳnh Dương thì cần phải có Dương thị giúp đỡ.

Lý Ngôn Khánh trầm mặc không nói gì, nhưng trong lòng thì thầm cảm thán.

Nhắc tới thời Tùy Đường người ta đều nói Phòng mưu Đỗ đoạn, Lý Thế Dân anh minh thần võ.

Nhưng không ngờ ở bên trong lại có nhiều ngoạ hổ tàng long như vậy, một nhân vật như Vương Hoàng không ngờ lại không để lại công tích gì.

Nghĩ tới đây Lý Ngôn Khánh liền đứng lên vái chào:

- Kính xin tiên sinh chỉ dạy tiếp.

- Công tử hôm nay còn cần làm rất nhiều chuyện, công tử ở trong sĩ lâm rất có thanh danh, nhưng mà trong lòng người dân, có mấy người biết danh tiếng của công tử?

- Xem ra nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền.

Vương Hoàng nhin không được mà vỗ tay cười to:

- Công tử nói rất chuẩn xác.

- Tuy nhiên làm sao để nước nâng thuyền?

- Chuyện này có hai cách.

- Dương Huyền Cẩm tàn sát bữa bãi trên sông Lạc, mặc dù đã thất bại nhưng nguy hại của hắc lằn vẫn còn, khắp nơi là lưu dân trôi dạt khắp nơi. Dương thị lần này chinh phạt Liêu Đông lần thứ ba càng gây nên tai nạn.

Công tử có muốn giúp dân chúng khó khăn lần này không?

- Dĩ nhiên là muốn.

Nếu như là vậy công tử có thể ở Cửng huyện, Huỳnh Dương, Yến Sư thiết lập rạp cứu tế, cứu tế dân chúng Huỳnh Dương, chuyện này cũng không tốn hao quá nhiều, chỉ cần công tử ra mặt là lúc đó có rất nhiều thế gia ở Huỳnh Dương sẽ giúp đỡ.

Lý Ngôn Khánh rót rượu cho vương Hoàng rồi lại thành khẩn hỏi.

- Nguyên nghe cách thứ hai.

- Công tử hiện tại có đại tang ở đây ản tàng.

- Nhưng nếu như ản tàng thì Dương thị đối với công tử sẽ nhạt dần công tử cần phải làm cho bọn họ tiếp tục chú ý tới mình. Công tử hiện tại là đương kim danh sĩ, Ngõng công tử, Bán Duyên Quân danh tiếng lẫy lừng, trong sĩ lâm ai cũng biết, cho nên công tử chỉ cần vỗ tay hô lên thì sĩ tử sẽ như mây mà nghe theo.

- Cho nên cách thứ hai xin công tử thiết lập văn học quán, biên tu kinh sử cho sĩ lâm chú ý.

- Văn học quán?

Lý Ngôn Khánh trong lòng liền run lên.

Vương Hoàng nói:

- Văn học quá này không cần công tử tự mình quản lý, chỉ cần tuyển một hai nhân thủ đắc lực phụ trách thì đầy đủ.

- Nói cách khác là mượn thanh danh của ta?

- Đúng là như thế.

Lý Ngôn Khánh liên tục gật đầu:

- Tiên sinh nói rất đúng.

- Công tử muốn khống chế Huỳnh Dương thì cần phải tin tức linh thông.

- Sau khi thành lập rạp cứu tế, công tử có thể đem tai mắt ra khắp nơi, tuy nhiên việc này còn cần có một chuyên gia quản lý, phụ trách mọi thứ.

Ngôn Khánh ở trong phòng bồi hồi suy tư, lát sau lại nói:

- Chuyện này không nên kéo dài, cần phải nhanh chóng tiến hành, ta vốn định tu kiến điền trang gần Bách Hoa Cốc cho tiên sinh nhưng bây giờ xem ra bây giờ phải có một yêu cầu quá đáng mong tiên sinh đáp ứng.

- Vấn đề mạng lưới tin tức tai mắt này cần phải có một người quản lý sâu xa, hôm nay bên cạnh của ta cũng không có nhân vật như vậy cho nên mong tiên sinh thay ta khống chế được không?

Vương Hoàng kinh ngạc nói:

- Công tử cần phải hiểu rõ, đây chính là mạch máu của công tử, tại sao lại giao cho ta?

- Phụ thân ta đã đề cử tiên sinh, chắc chắn là tín nhiệm tiên sinh, hơn nữa chuyện này chỉ có tiên sinh là thích hợp nhất, mong tiên sinh chớ từ chối.

Lý Ngôn Khánh ngôn ngữ khẩn thiết khiến cho Vương Hoàng cảm động.

Năm đó hắn ở dưới trướng Hán vương Dương Lương mặc dù là mưu sĩ nhưng cũng không được trọng dụng.

Rất nhiều chuyện Dương Lương khư khư cố chấp, mặc dù khuyên bảo nhưng cũng không nghe theo, không ngờ bây giờ hắn vừa hiền kẻ Lý Ngôn Khánh lại toàn bộ tiếp nhận.

Cái này xem như là một loại ơn tri ngộ.

Hắn đứng lên chấp tay vái chào:

- Vương Cảnh Văn nguyện vì công tử mà dốc sức khuyến mã.

- Ta sẽ lệnh cho Thẩm Quang hỗ trợ tiên sinh phụ trách việc này, hàng năm cũng sẽ cung cấp cho tiên sinh năm vạn quan, xây dựng trụ sở, mọi chuyện do tiên sinh quyết định, tuy nhiên trên danh nghĩa, chuyện này sẽ do Thẩm Quang làm chủ, phụ trách, kính xin tiên sinh có thể thông cảm nỗi khổ của ta.

Vương Hoàng làm sao không thông cảm.

Bản thân của hắn là người không thể lộ ra ngoài ánh sáng không thích hợp chủ trì chuyện này.

Lý Ngôn Khánh lại nói tiếp:

- Về phần tên quán, sẽ gọi là Kỳ Lân quán, tiên sinh nghĩ thế nào?

Kỳ Lân là một kỳ thú, cùng với nho gia văn hóa có một phần liên hệ.

Nghe nói thánh nhân Khổng Tử vì được Kỳ lân sinh ra, cũng vì Kỳ lân mà chết.

[/FONT]

429. Chương 115: Dương Quảng Vui Vẻ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 115: Dương Quảng vui vẻ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Vương Hoàng cất tiếng nói:

- Kỳ lân quán, cái tên này rất tốt.
- Mệnh của tiên sinh là Kỳ lân đài, tuy nhiên chỉ có mình ta biết.
- Về phần kỳ lân quán ta thấy đây là chuyện cấp bách cần phải nhanh chóng xây dựng.
- Vì sao vậy?
- Bởi vì năm sau triều đình sẽ phái quận trưởng tới.

Hai mắt của Vương Hoàng liền sáng ngời, từ câu nói của Ngôn Khánh, hắn đã nghe ra điều bất thường.

Người đảm nhiệm chức quận trưởng Huỳnh Dương rốt cuộc là ai?

Đến nay còn chưa biết được, cho nên cần phải hành động sớm.

- Nếu đúng là như thế thì cần phải nhanh chóng hành động, lão phu lập tức tiến về Bách Hoa cốc điều tra.

Lý Ngôn Khánh gật đầu:

- Mang theo Thẩm Quang cùng đi, mặt khác còn có một số người võ nghệ cao cường.

Vương Hoàng đáp ứng rồi cáo từ rời đi.

Mà Ngôn Khánh thì ở trong phòng bồi hồi, Kỳ Lân quán này do người nào chủ trì mới thỏa đáng đây?

Người này nhất định phải có danh khí tài học xuất chúng, nhưng không thể là quan viên ở trong triều, thậm chí không thể có công danh gì.

Mấu chốt là người này phải có giao tình với Lý Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh trầm ngâm một lúc sau đó linh quang lóe lên, trong đầu hiện ra một người hợp với yêu cầu của hắn.

Trác quận tuyết rất lớn.

Dương Quảng ở trong nội cung Lâm Sóc triệu kiến quần thần, hỏi thăm tình hình chinh phạt Liêu Đông, sau đó hết hứng thú trở về hậu điện.

Lâm Sóc nội cung điện tích rất lớn, ở bên trong có mấy chục tòa cung điện.

Mà ở ngoài điện, đóng mấy vạn cấm quân cũng là căn cứ địa ở cuộc chiến Liêu Đông của Dương Quảng.

Tuy nhiên hai lần chinh phạt Liêu Đông không có kết quả khiến cho Dương Quảng cảm thấy buồn bực, mà loạn của Dương Huyền Cảm khiến hắn cảm thấy vô cùng không vui.

Mặc dù loạn đã dẹp yên nhưng Dương Quảng vẫn như trước vô cùng bất an, Tiều hoàng hậu tới Lâm Sóc cung khiến cho Dương Quảng nhiều ít được sự an ủi bên trong.

Ở ngoài điện trời đông giá rét.

Ở trong điện ôn hòa như xuân.

Tiêu hoàng hậu đang xem thơ, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười khanh khách.

- Tử Đông, nàng đang xem gì mà thoải mái vậy, không bằng nói ra cho trẫm cao hứng một phen.

Dương Quảng hiếu kỳ hỏi thăm, Tiêu hoàng hậu vội vàng buông thư, nhanh chóng tiến lên hành lễ nhưng liền bị Dương Quảng ngăn lại.

Tiêu hoàng hậu nói:

- Là Lạc Dương truyền thư tới, tuy nhiên nghĩ lại chắc bệ hạ không có hứng thú.

- Lạc Dương có tin tức gì, hẳn là có biến cố?

Lúc này Dương Quảng giống như chim sợ cành cong, nghe thấy Lạc Dương có thư liền lập tức lo lắng.

Tiêu hoàng hậu nói:

- Lạc Dương yên ổn, nếu như có sự cố chắc chắn sẽ trình báo với bệ hạ trước, làm sao lại đưa tới chỗ của thần thiếp. Đây là thư của Đồng nhi gửi tới, kể một số chuyện lý thú ở Lạc Dương... bệ hạ, bệ hạ cũng hứng thú với mấy chuyện này sao?

- Lúc này rảnh rồi, nghe một chút cũng không sao.

- Nếu vậy thì thần thiếp đồng dài rồi.

Tiêu hoàng hậu đem mấy chuyện lý thú trong thư mà nói, Dương Quảng xem ra cũng không hứng thú với chuyện này, vì vậy nàng liền đổi ngữ khí:

- Bệ hạ còn nhớ tên Cuồng Sinh không?

- Cuồng Sinh nào?

- Chính là tên Cuồng Sinh Bi Lai Hồ.

Dương Quảng hứng thú tò mò hỏi:

- Thế nào, tên cuồng sinh kia vừa có tác phẩm xuất sắc sao?

- Tác phẩm xuất sắc không có, ngược lại gần đây hẳn lập ra một cái Kỳ Lân quán.

Dương Quảng nhíu mày lại, trầm giọng hỏi:

- Kỳ Lân quán là cái gì vậy?

- À, là chỗ tụ tập một số văn sĩ tu bổ kinh sử... bệ hạ bệ hạ có biết cái tên Cuồng Sinh này tu sửa kinh sử gì không?

Dương Quảng nghe được thì sắc mặt âm trầm.

Hắn vốn vẫn nghi kỵ với người trong sĩ lâm liền không vui nói:

- Tư sửa kinh sử gì?

- Thánh Hiền chú.

Dương Quảng khẽ giật mình, kinh ngạc nhìn lại Tiêu hoàng hậu thò tay cầm lấy phong thư kia, Lý Ngôn Khánh ở Cung huyện giữ đạo hiếu, đồng thời ở gần Bách hoa cốc xây dựng nên một cái Kỳ Lân quán, chuẩn bị chiêu mộ một số văn sĩ, biên soạn một bộ sách tên là Thánh Hiền chú.

Hắn dùng các sự tích thánh hiền giáo hóa dân chúng.

Nghe nói, Lý Ngôn Khánh đã bắt đầu khởi công tòa Kỳ Lân quán này, còn mời tới Tiết Thu của Tiết thị.

- Tiết Thu, chính là con của Tiết Đạo Hành? Bốn năm trước từng viết một quyển sách Thái Bình luận?

Tiêu hoàng hậu nói:

- Đúng là người này.

Phụ thân của Tiết Thu chính là Tiết Đạo Hành, Dương Quảng còn nhớ rõ, Tiết Thu lúc trước làm nên Thái Bình Luận hẳn còn trách cứ một phen, về sau thiếu chút nữa là Bạch y Di Lạc gây nên một chuyện giống như Thái Bình đạo, điều này chứng minh Thái Bình Luận không phải là thứ nói suông, Dương Quảng về sau không muốn cúi đầu cho nên không dùng Tiết Thu.

- Thánh Hiền chú này...

Dương Quảng nhìn xuống, thời gian trôi qua, khuôn mặt tối tăm liền lộ ra một sự vui vẻ.

- Xem ra có không ít người bị ghi chép trong này.

Thánh Hiền chú này chủ yếu là ghi chép những sự tích thánh hiền từ thời xuân thu chiến quốc tới nay, đứng đầu chính là Khổng thánh nhân.

Bên cạnh đó còn rất nhiều chuyện chế giễu đệ tử thế gia, làm người khác động tâm.

Nếu như có thể để tổ tiên của mình xếp vào trong Thánh Hiền chú thì chẳng phải là một chuyện vinh dự hay sao? Lý Ngôn Khánh đã cùng với Lạc Phổ thư quán lập nhiều văn ước, chia Thánh Hiền chú ra làm nhiều mảng, quyển sách về xuân thu, chiến quốc, tần sở, lưỡng hãn, lưỡng tấn.

Kết quả là khiến cho thế gia Lạc Dương rục rục nhộn nhạo.

Đồng thời Kỳ Lân quán cũng biên soạn Gian Vọng chú, đem các gian vọng từ thời xuân thu chiến quốc ra bình luận.

Người chủ biên chính là Lý Ngôn Khánh.

Đối với gian vọng Ngôn Khánh ngôn từ vô cùng sắc bén, nghiêm khắc phê phán.

Điều này khiến cho rất nhiều thân sĩ Lạc Dương hãi hùng khiếp vía, nhà ai mà chẳng có mấy tên bại hoại cận bã, nếu như bị xếp vào quyển sách gian vọng này thì xấu hổ chết mất.

Dương Quảng xem xong liền nhịn không được mà cười ha hả.

Hắn thích nhất là nhìn những thế trụ trong triều phải chật vật, xem ra bọn họ vì Gian Vọng chú mà phải hao tổn nhiều tâm tư rồi.

- Tên cuồng sinh này xem ra đã làm được một chuyện tốt.

Dương Quảng nghĩ nghĩ rồi nói với Tiêu hoàng hậu:

- Lý Ngôn Khánh biên soạn hai quyển sách này thật là một chuyện động viên lớn cho triều đình, mau đem 2000 khoảnh ruộng ở bách Hoa cốc ban thưởng cho hắn, lại lấy ra từ trong kho phủ mười vạn quan, trợ giúp cho Lý Ngôn Khánh soạn sách.

- Bệ hạ thánh minh.

- Đúng rồi quận trưởng Huỳnh Dương quận đã xác định được ai chưa?

- Đồng Nhi nói chưa xác định được.

- Đã như vậy thì để cho Dương Khánh tiếp nhận chức quận trưởng Huỳnh Dương quận.

[/FONT]

tinhlinh2

430. Chương 116: Từ Thế Tích Đính Hôn.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 116: Từ Thế Tích đính hôn.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Khánh là tộc đệ của Dương Quảng, tính tình văn nhã, Tiêu hoàng hậu nghe vậy cũng không có ý kiến gì.

Tâm tình của Dương Quảng khá tốt, đêm đó liền ngủ ở trong nội cung, đến buổi trưa ngày thứ hai mới trở về chánh điện.

Cùng lúc đó Tiêu hoàng hậu viết một phong thư, từ khoảng cách sáu trăm dặm mang trở về Lạc Dương.

Liên tiếp mấy ngày trời thời tiết tốt, rét lạnh mùa đông này khiến cho người ta cảm thấy ấm áp.

Để ủng hộ việc cứu tế. Không lâu sau Trịnh Nhân Cơ nghe được tin tức liền phái người đưa tới tiền bạc, tỏ vẻ nguyện ý gia nhập có Trịnh gia đi đầu, về sau còn có Huỳnh Dương Phan thị, Quản thành Thôi thị, Cửng huyện Doãn thị, chen nhau đi làm việc thiện.

Có mấy nhà hào phú nhúng tay vào việc cứu tế này nhanh chóng được phổ cập.

Đúng như Vương Hoàng nói, phản loạn của Dương Huyền Cẩm tuy đã bị dẹp nhưng hiện tại ảnh hưởng của phản loạn hiện tại mới bắt đầu.

Rất nhiều ruộng đồng bị phá hư, dân chúng trôi dạt khắp nơi.

Trong một mùa đông ngắn ngủi, Lạc Dương trăm vạn nhân khẩu, Huỳnh Dương tám mươi vạn nhân khẩu, Húc thủy tám mươi vạn nhân khẩu, con số này tuyệt đối đáng sợ, mà ở trên đất Huỳnh Dương, có tới hơn mười vạn lưu dân khiến cho tình hình an toàn ở sông Lạc càng ngày càng trở nên khó kiểm soát.

Lý Ngôn Khánh liên thủ với tất cả các thế gia vọng tộc lập nên trại cứu tế, mặc dù không cách nào cải biến tình huống của lưu dân nhưng cũng khiến cho tình hình của Huỳnh Dương mang tới sự ổn định tương đối.

Bởi vì chuyện này do Lý Ngôn Khánh một tay xử lý cho nên các đại thiện nhân khắp nơi liên tục hưởng ứng.

Tuy nhiên Ngôn Khánh không rảnh bận tâm tới những thứ này.

Ngày mười hai tháng tám, hấn mang theo Hùng Khoát Hải và Hám Lăng trở về Huỳnh Dương.

Vì ngày hôm nay chính là ngày Phòng Huyền Linh tới Tì Lăng huyện nhậm chức huyện lệnh, cũng kiêm nhiệm tư mã của Đan Dương quận, mà Tạ Khoa dưới sự giúp đỡ của Phòng Ngạn Khiêm cũng đảm nhiệm huyện úy Tì Lăng huyện, quân phủ lang tướng.

Tạ Khoa năm nay mười chín tuổi, dựa theo cổ chế thì hấn đã là thanh niên.

Cho nên hấn đảm nhiệm chức quân phủ lang tướng, hiệp trợ Phòng Huyền Linh trấn thủ, đồng thời hấn cũng phụ giúp trang bị cho Phòng thị phụ tử ở Đan Dương.

Dương Hạ Tạ Thị vì thế mà tổn hao không ít tiền bạc.

Mặc kệ gian nan thế nào hôm nay cũng đã có kết quả.

Đối với Tạ thị tộc nhân mà nói, Tạ Khoa có thể làm quan Tạ thị càng ngày càng có hi vọng quật khởi.

Cuối tháng mười một, tộc nhân Tạ thị phái ra hai trăm người trẻ trung cường tráng cùng với một trăm người Tạ An Dân tụ hợp lại thành một hộ quân 300 người.

Đoán lấy ánh sáng mặt trời mùa đông giá rét, Phòng Huyền Linh mang theo Hàn Trọng Tạ Khoa lên đường, cáo từ với bạn bè tiền đưa.

Ngoại trừ Lý Ngôn Khánh lần này đưa tiền còn có Tư Mã của Huỳnh Dương quận, La Khẩu Phủ Lang Tướng Từ Thế Tích. Quản Thành Thôi Thị tộc nhân, Huỳnh Dương huyện úy Thôi Thiệu Phúc, Trịnh

Nhân Cơ và Trịnh Hoành Nghị. Phòng Huyền Linh hướng về phía mọi người thi lễ, xem như từ biệt đồng liêu trước kia.

Ai cũng biết Phòng Huyền Linh nhìn có vẻ thảnh thơi nhưng thực tế đang đi tới nơi thị phi làm việc.

Hôm nay khu Giang Nam, nạn trộm cướp vô số, loạn dân tạo phản, Ngư Câu La, Thổ Vạn Tự những danh tướng này nhất thời cũng không cách nào dẹp phản loạn, mà dân phong Đan Dương dưng mãnh, phụ tử Phòng thị tới đó như đặt lên trên lửa nung.

Ngôn Khánh đi tới phía trước, cầm một phong thư đưa cho Phòng Huyền Linh.

- Huynh trưởng, mấy ngày nay đệ luôn lưu ý loạn ở Giang Nam.
- Đại khái cũng tổng kết ra được một chút tâm đắc, tặng cho huynh trưởng tham khảo, cái này xin huynh trưởng giữ kỹ, chớ khinh thị.

Phòng Huyền Linh cầm lấy thư cảm kích vạn phần.

Hắn cảm thấy mình vô cùng may mắn.

Có thể nhận thức Lý Ngôn Khánh làm huynh đệ đúng là một chuyện hạnh phúc.

Hắn hít sâu một hơi, kéo tay Lý Ngôn Khánh:

- Hiền đệ, Huỳnh Dương nhìn dường như đã trở lại bình tĩnh nhưng kỳ thực vẫn tràn ngập nước cuộn, hiền đệ nhất định phải cẩn thận. Tuy rằng đệ không phải là quan lại trong triều nhưng mà được nhiều người coi trọng, người bình thường cũng không thể so sánh, đệ cũng cần phải lưu tâm nhiều, có gì khó khăn thì cứ viết thư, chỉ cần Phòng Kiêu ta có khả năng sẽ tuyệt không từ chối, đúng rồi, triều đình đã truyền tới tin tức, người đảm nhiệm chức quận trưởng năm sau sẽ tới.

Lý Ngôn Khánh cười cười, dùng sức ôm chặt lấy Phòng Huyền Linh.

Sau đó hắn đi tới bên cạnh Tạ Khoa, hai người nhìn nhau cười cười.

Ở Bạch Tước Tự kẻ vai chiến đấu, Cao Ly đồng sinh đồng tử... hoạn nạn sinh tử giao tình này, không cần bất kỳ ngôn ngữ nào thuyết minh.

- Lão Tạ, bảo vệ tốt cho Phòng đại nhân.
- Ngôn Khánh người cũng bảo trọng.

Dứt lời Phòng Huyền Linh cùng với Tạ Ánh Đăng lên lưng ngựa, cùng chấp tay từ biệt bọn người Ngôn Khánh.

Một đoàn người từ trong ánh sáng mặt trời dần dần đi về phía Nam. Phòng Huyền Linh ngồi trên lưng ngựa lúc này mới rút ra phong thư của Ngôn Khánh, trên khuôn mặt nở ra một nụ cười.

- Phòng đại ca, Ngôn Khánh để thư gì đó?

Phòng Huyền Linh nói:

- Hắn bảo ta tới Đan Dương xong lưu ý mấy người.
- Ai vậy?

Phòng Huyền Linh đem thư đưa cho Tạ Khoa, Tạ Khoa nhận lấy thì thấy trên đó có một danh sách rất dài. Mà trong đó ở phía trên nhất lại là một cái tên khiến cho Tạ Khoa vô cùng lạ lẫm:

- Đỗ Phục Uy, hắn là ai?

Phòng Huyền Linh và Tạ Ánh Đăng đối với danh sách này cũng phải trợn trừng mắt.

Lý Ngôn Khánh cũng chỉ có thể giúp đỡ đến đây hắn dùng trí nhớ sau mười sáu năm cố gắng nhớ ra những người này.

Đỗ Phục Uy, Phụ Công Hữu, Lý Tử Thông, Trần Pháp Hưng...

Đây là những tội phạm ở Giang Hoài khu, về phần những môn phái giang hồ Lý Ngôn Khánh không cần nhắc nhở.

Nếu như Phòng Huyền Linh ngay cả những nhân sĩ giang hồ đều không đối phó được thì hẳn còn là Phòng Huyền Linh sao?

Hướng hồ bên cạnh hẳn còn có một Tạ Ánh Đăng, tuy rằng thời gian đã lâu nhưng trước kia Tạ thị gia tộc để lại dấu ấn ở Giang Hoài khó có thể phai mờ, bằng vào Phòng thị phụ tử và Tạ Ánh Đăng, Đan Dương quận có thể không chế trong tầm tay.

Sau khi tiễn Phòng Huyền Linh đi xong, Lý Ngôn Khánh ở lại Huỳnh Dương ba ngày, tham gia lễ đính hôn của Từ Thế Tích.

Từ Thế Tích đã trở thành thanh niên... dựa theo quy củ chính là lúc kiến công lập nghiệp, lại nói Từ Thế Tích đã trở thành ứng dương lang tướng ở quan bá La Khẩu, chức quan lục phẩm, điều này khiến cho ngay cả Trịnh Nhân Cơ cũng âm thầm cảm thán rằng Từ Thế Tích vận khí tốt. Hồi Trịnh Nhân Cơ bằng hẳn mới chỉ có được một chức vị võ tán quan mà thôi.

Từ Thế Tích vốn đang ở học phủ Đông Đô sau đó được Ngôn Khánh tiến cử tiếp nhận chức vụ binh tào Quân thành.

[/FONT]

tinhlinh2

431. Chương 117: Gian Vọng Chú.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 117: Gian Vọng chú.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Đúng lúc đạo phủ đang bộc phát, Từ Thế Tích trong hai năm ngắn ngủi đã được thăng làm huyện chính Quân thành.

Ai ngờ vừa làm huyện chính không lâu thì gặp tao ngộ Dương Huyền Cẩm làm loạn, có công giữ Quân thành, thu hồi đất đai, cuối cùng vị trí huyện chính ngồi chưa vững đã bị điều đi giữ chức ứng dương lang tướng.

Điều này khiến cho Từ Cái cao hứng không thôi.

Ứng Dương phủ đồng đẳng với Phiêu kỵ tướng quân thời nhà Tùy.

Đại Nghiệp năm thứ ba, Tùy Đế sửa Phiêu Kỵ phủ thành Ứng Dương phủ. Dem Phiêu Kỵ lang tướng trở thành Ứng Dương lang tướng. Xa Kỵ tướng quân trở thành Ứng Kịch lang tướng.

Ứng Kịch lang tướng so với Ứng Dương lang tướng thì thấp hơn nửa phẩm, lệ thuộc sự quản lý của Vệ phủ, không quyền không thế.

La Khẩu chính là ở phía Tây Nam Củng huyện, phía Nam Quang Đông Hắc Thạch, phía Tây Nam của Bách Hoa Cốc.

Đây là một bến thuyền vô cùng trọng yếu trong vận chuyển đường thủy, ảnh hưởng tới tận Hắc Thạch Quan. Từ Thế Tích đảm nhiệm chức lang tướng ở nơi này tuy rằng phẩm trật hơi thấp nhưng tiền đồ sau này rất rộng lớn. Trịnh Nhân Cơ lúc này cũng không dám kéo dài, cấp thiết xử lý hôn sự của Từ Thế Tích, trong mắt của hắn xem ra, Trịnh gia hiện tại nguyên khí đại thương, cần phải có lực lượng bổ sung, Từ Thế Tích chính là lựa chọn thích hợp nhất.

Tuy nhiên đây chỉ là nghi thức đính hôn.

Còn chính thức thành thân thì phải chờ ngày tốt.

Trịnh Lệ Châu hôm nay tròn mười bốn tuổi, duyên dáng yêu kiều, nhưng hơi ngây thơ.

Cộng thêm nàng lớn lên cùng với Từ Thế Tích nên cũng không có bất mãn gì, Ngôn Khánh ở trong tiệc rượu nhìn Từ Thế Tích lộ vẻ thoải mái, hẳn vui vẻ với hảo huynh đệ này của mình một phen rồi trở về Củng huyện. Tuy nhiên Từ Thế Tích lại giữ lại hẳn.

Cộng thêm nàng lớn lên cùng với Từ Thế Tích nên cũng không có bất mãn gì, Ngôn Khánh ở trong tiệc rượu nhìn Từ Thế Tích lộ vẻ thoải mái, hẳn vui vẻ với hảo huynh đệ này của mình một phen rồi trở về Củng huyện. Từ Thế Tích muốn giữ Ngôn Khánh lại ở thêm hai ngày.

- Lão Tiết mấy ngày nay đã tới rồi, ta phải trở về chuẩn bị một chút.

Lại nói, khoảng cách từ La Khẩu tới Củng huyện so với Huỳnh Dương còn gần hơn, người nau sau tới nhận chức nhất định phải đi qua Củng huyện đến đó chúng ta tụ hợp cũng không muộn.

- Ngôn Khánh, người thành thật nói cho ta biết, người lập nên Thánh Hiền chú này rốt cuộc là có mục đích gì?

Từ Thế Tích nghiêm túc hỏi:

- Ta nghe nói không ít người rục rịch muốn dựa vào quan hệ mà muốn đem tổ tiên của bọn họ xếp vào trong Thánh Hiền chú.

Lý Ngôn Khánh cười nói:

- Việc này lão Tiết chủ trương ta quản không được nhiều.

- Ta nói thiệt luôn cho người biết, hiện tại là cầu tài, còn mục đích thực sự thì đợi khi quyển sách chấm dứt ta sẽ có chủ trương.

Ngôn Khánh lúc mở Kỳ Lân quán, hẳn suy ngẫm tu biên sách hay làm cái gì khác hẳn không có đủ bốn sự và năng lực, kết quả hiện ra chủ ý Thánh Hiền chú này, hiện tại phải biết rằng, Kỳ Lân quán tổn hao rất nhiều, nếu như không có phòng ngừa chu đáo sẽ không tiếp tục được.

Tuy nói rằng Lý Ngôn Khánh cùng với Trương Trọng Kiên có hợp tác nhưng thu nhập không cách nào có thể duy trì được Kỳ Lân quán.

Tiên hiền từ xưa tới nay không ít, nhưng gian vọng cũng không ít, trong thời kỳ xuân thu chiến quốc, không ít người bề ngoài thì tốt nhưng bên trong thì xấu xa, phẩm tính tệ hại. Hà Đông tứ gia, Sơn Động thập lục gia, những gia tộc quyền thế này, ai có thể đảm bảo rằng mình hoàn toàn trong sạch?

Trong sử sách tuy người lưu danh không ít, nhưng có ai dám nói một câu: Nhà của ta hoàn toàn trong sạch.

Ngôn Khánh sau khi nghĩ ra ý tưởng này khiến cho Vương Hoàng trầm trồ khen ngợi.

Mà Lý Ngôn Khánh cũng không cần giấu diếm Từ Thế Tích.

Thậm chí cũng không hề giấu diếm Tiết Thu.... Cũng may Tiết Thu không phải là một người hủ nho, cha của hắn là Tiết Đạo Hành sau khi bị giết, trong lòng Tiết Thu thủy chung vẫn có một oán khí, hận đời, loại chuyện này hẳn giờ hai tay đồng ý.

Từ Thế Tích nghe xong chỉ vào mũi Lý Ngôn Khánh, run giọng nói:

- Ngôn Khánh người thật là xấu xa.

Lý Ngôn Khánh cười hắc hắc không ngừng, Từ Thế Tích cũng không ngừng cười trộm xem.

- Từ đại ca, Ngôn Khánh đại ca hai người cười gì vậy?

Đúng lúc này Trịnh Hoành Nghị xuất hiện, khuôn mặt của hắn khó hiểu nhìn hai người.

- À không có gì, chỉ là vừa rồi lão Từ cùng với Lệ Châu đính hôn, không biết sau này phải xưng hô thế nào với đệ? Luận niên kỷ hần là huynh trưởng nhưng luận bối phận hần là em rể, vừa rồi nói đến chuyện này trong lòng hần rất vui vẻ nên ở đây cười trộm.

- Con mẹ nó, người mới vì chuyện này mà cười á...

Từ Thế Tích bị Ngôn Khánh nói cho mặt đỏ bừng mà thở hổn hển.

Trịnh Hoàng Nghi gãi gãi đầu, hần cũng không biết chuyện này có thể buồn cười ở chỗ nào?

Tuy nhiên hai vị đại ca ở chỗ này cười, nhất định là có thể cười, nghĩ tới đây Trịnh Hoàng Nghi không nhịn được nữa cười rộ lên.

Từ Thế Tích đỏ mặt.

- Đúng rồi, người quyết định rồi sao?

Từ Thế Tích đột nhiên nhìn Trịnh Hoàng Nghi mà hỏi:

- Bá phụ....

- Còn gọi là bá phụ? Gọi là cha đi.

Lý Ngôn Khánh bên cạnh cười trộm.

Từ Thế Tích tức giận dồn khí vào đan điền, đưa ngón tay chỉ vào Lý Ngôn Khánh:

- Người mau lăn đi.

Lý Ngôn Khánh lúc này mới dùng tư thái đứng đắn đứng bên cạnh Trịnh Hoàng Nghi khuôn mặt có phần đỏ bừng có phần nhăn nhó.

- Hoàng Nghi đệ quyết định chuyện gì rồi sao?

- À, cha của hần chuẩn bị cho hần một mối hôn sự, không ngờ lại là người này... ha ha, hình như người cũng quen biết, là muội tử của Phùng Trí Đại có đúng không? Tên gọi là gì ta không nhớ, nhưng năm sau chuẩn bị phải người cầu thân.

- Phùng Vinh?

Trịnh Hoàng Nghi nhăn nhó gật đầu.

- Đệ cũng đã biết nàng....

Ngôn Khánh biết rõ, Phùng Vinh trên danh nghĩa là muội tử của Phùng Trí Đại nhưng thực tế là người khác gửi vào Phùng gia nuôi dưỡng, tuy không biết phụ thân của nàng là ai nhưng xem thân phận mẫu thân của nàng thì cũng không phải là đại phiệt nhà cao cửa rộng, liệu Trịnh Nhân Cơ có đồng ý không?

Tuy nhiên lời nói vừa ra đến miệng Lý Ngôn Khánh lại nuốt vào trong bụng.

Trịnh Hoàng Nghi đã thích người ta, người bên ngoài có nói gì cũng vô dụng.

Loại tình cảm này ai cũng không nói rõ, hần ở trên người cũng đang vương bận, có tư cách gì khuyên bảo người ta.

[/FONT]

tinhlinh2

432. Chương 118: Lý Huyền Đạo.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 118: Lý Huyền Đạo.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

- Hoành Nghị, đệ biết xuất thân của Phùng Vinh không?

Trịnh Hoành Nghị gật đầu nói:

- Biết rõ, nhưng Ngôn Khánh huynh không cần khuyên bảo đệ, đệ thích nàng ấy, không phải nàng thì không cưới.

- Ta thấy chuyện này đệ tốt nhất phái người về Lĩnh Nam, cùng Phùng Trí Đại nói chuyện một chút để tránh phát sinh vấn đề.

Trịnh Hoành Nghị nghe xong hai con mắt cũng bừng sáng.

- Ngôn Khánh ca ca vẫn là huynh suy nghĩ chu toàn.

Từ Thế Tích nhin không được mà hỏi:

- Các người đang nghĩ gì thế?

Lý Ngôn Khánh không để ý tới hấn, gật gật đầu với Trịnh Hoành Nghị, hai người cùng cười hiểu ý.

Cuối cùng Ngôn Khánh vẫn ở Huỳnh Dương huyện ở lại một ngày.

Trịnh Nhân Cơ ở Động Lâm tự mời Lý Ngôn Khánh đến trao đổi, mà Trịnh gia cũng mang một tòa nhà cửa ở ven bờ Động Lâm bán cho Lý Ngôn Khánh, nhà cửa này vốn thuộc về Trịnh Thế An, năm đó Ngôn Khánh thao tác, để Trịnh Thế An tiến vào trong tộc lão hội, sau đó tu kiến một tòa nhà cửa ở ven Động Lâm hồ, về sau, Trịnh Tĩnh mưu hại, Trịnh Thiện Nguyên tịch thu tòa nhà cửa này lại.

Chuyện này vẫn là tã bệnh của Trịnh Thế An.

Trịnh Nhân Cơ sau khi chấp chương Trịnh gia cũng một mực muốn tìm cơ hội trả cho Ngôn Khánh.

Hấn cũng tinh tường khả năng Ngôn Khánh trở về Trịnh gia là không lớn nhưng thực tế Lý Ngôn Khánh độc lập đối với Trịnh gia cũng có nhiều chỗ tốt.

Trịnh Nhân Cơ không phải là Trịnh Thiện Nguyên, trải qua nhiều kinh nghiệm, hấn so với năm đó nhìn thấy xa hơn.

Đúng thế, Lý Ngôn Khánh bởi vì có đại tang ở lại Cửng huyện, nhưng Trịnh Nhân Cơ tin tưởng có thời cơ là Ngôn Khánh có thể bay lên, hấn nhất định không phải là vật trong ao trong hồ.

Hôm nay Trịnh gia do Trịnh Nhân Cơ làm chủ, thất phòng bị tiêu diệt, Trịnh Nguyên Thọ huynh đệ đi tới Thái Nguyên, Trịnh Thiện Quả đóng cửa thanh tu.

Mặt khác những phòng còn lại cùng với Trịnh Thế An có quan hệ không tệ, đặc biệt là Trịnh Tổ Hành và Trịnh Tổ Thịnh hai huynh đệ, nên Trịnh Nhân Cơ liền đem nhà cửa ở Đông Lâm hồ trả lại cho Lý Ngôn Khánh, Trịnh gia cao thấp không ai phản đối.

Phản đối có tác dụng sao?

Lý Ngôn Khánh cũng không khách khí.

Ở trong mắt hấn, sản nghiệp này vốn thuộc về hấn, Trịnh Nhân Cơ trong chốc lát xử lý xong việc nhà, Lý Ngôn Khánh cầm khế đất cáo từ rời đi.

Tuy nhiên hấn lại đem khế đất chuyển giao cho Từ Thế Tích.

- Nhà cửa của người đều ở Cửng huyện, hiện tại người ở Huỳnh Dương thành thân cũng nên có chút sản nghiệp mới phải, lão bà của người sau khi về nhà chồng cũng cần có chỗ đặt chân.

Từ Thế Tích không khách khí đem khế đất cất kỹ.

Đêm đó hấn ở ven Động Lâm hồ mời khách, ngoại trừ Ngôn Khánh còn có Thôi Thiện Phúc huyện úy Huỳnh Dương, lại còn có Lý Huyền Đạo, con của Lý Hành Chi, tộc nhân của Lũng Tây Lý thị, người này cũng là đương kim danh sĩ, văn chương phong lưu.

Nguyên quán của hấn ở Cô Tang, nhưng vì quan hệ của cha hấn nên phát triển ở Quán Thành.

Lúc loạn Dương Huyền Cảm diễn ra, có mời Lý Huyền Đạo tham dự, tuy nhiên Lý Huyền Đạo rất thông minh đã nhanh chóng sớm trốn khỏi Quán thành, lên núi Thiếu Thất tị nạn, sau khi Dương Huyền Cảm bị bình định Lý Huyền Đạo mới trở về Quán thành, quan hệ của hấn với Thôi Thiện Phúc rất tốt cho nên đáp ứng tới đây.

Trên tiệc rượu, Lý Huyền Đạo không tránh khỏi mà nhắc tới Thánh Hiền chú.

Lý Ngôn Khánh đứng ra mời Lý Huyền Đạo cùng tham dự nhưng Lý Huyền Đạo mặc dù cũng muốn nhưng có việc bận phải làm.

- Đại lang đã được Tề vương mời vào trong phủ của hấn.

Thôi Thiện Phúc biết huyền cơ bên trong nên mở miệng giải thích cho Huyền Đạo.

Tề Vương chính là thứ tử của Dương Quảng, Dương Giản.

Tuy nhiên sau đó Thôi Thiện Phúc xoay chuyển khế nói:

- Đại lang, ta nghe nói bệ hạ và hoàng hậu hình như không vui lắm về Tề Vương?

- Trước kia Tề Vương từng có ý tranh đoạt ngôi vị thái tử, bây giờ người đi theo Tề Vương chỉ sợ có chỗ không tốt.

- Lý Ngôn Khánh biên soạn Thánh Hiền chú này đúng là một việc thiện.

- Đây không phải khiến cho người có cơ hội phát triển tài hoa sao? Tại sao không làm việc lớn này, so với ghi chép ở trong phủ Tề vương chẳng phải tốt hơn trăm lần sao?

- Chuyện này....

Lý Huyền Đạo liền rơi vào trầm tư.

Ngôn Khánh nói:

- Đại lang không cần phải quá nóng lòng quyết định dù sao Kỳ Lân quán mới tu kiến còn cần phải có thời gian, Thánh Hiền chú là một đại sự mặc dù ta đã mời Tiết Thu nhưng muốn hoàn thành thì cũng không phải là ngày một ngày hai. Nếu như đại lang muốn thì có lẽ tùy thời tìm ta, Ngôn Khánh chắc chắn sẽ hoan nghênh.... Đúng rồi Thôi đại ca, sách mà huynh đáp ứng tặng cho ta đâu rồi? Khi nào thì tặng?

Lý Ngôn Khánh đem lời nói xoay chuyển khiến cho Lý Huyền Đạo cảm thấy xấu hổ.

Thôi Thiện Phúc cười nói:

- Nếu như người cần thì bất kỳ khi nào ta cũng có thể đưa sang.

Trịnh Hoành Nghị cũng nói:

- Đúng thế, gia phụ cũng đã chuẩn bị ba trăm sách quý, sau khi Kỳ Lân quán xây xong lập tức mang tới cho huynh.

Ngôn Khánh chấp tay cười nói:

- Như vậy thì đa tạ chư quân.

Ngày hôm sau Lý Ngôn Khánh trở về Củng huyện.

Tiết Thu vẫn chưa tới, thứ nhất là vì gần tới cuối năm cần phải tế tổ xong mới có thể tới thứ hai là Kỳ Lân quán vẫn chưa xây dựng xong xuôi hấn đến cũng không có tác dụng, thứ ba Tiết Thu gửi thư, hấn sẽ cùng mấy vị bằng hữu tới, hoạt động lớn ở Củng huyện làm một chuyện thú vị lớn.

Cho nên Ngôn Khánh cũng không sốt ruột lắm.

Bình thường hấn ở trong nhà tranh đánh đàn tiêu dao tự tại, lúc thì tiến về Bách Hoa cốc, điều tra tiến độ của Kỳ Lân quán.

Khoảng thời gian trống trải thì hấn thiết kế mấy đồ chơi, phái người đến Ngô huyện cùng với Trương Trọng Kiên thương nghị.

Hôm nay Lý Ngôn Khánh từ Bách Hoa Cốc trở về bất ngờ nhận được một phong thư.

Thư từ Lạc Dương tới do cửa hàng Hùng Ký chuyển về, Lý Ngôn Khánh nhìn xong sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi.

Lý Ngôn Khánh trầm ngâm một lúc rồi gọi Hám Lăng:

- Lập tức tới Bách Hoa cốc gọi lão Thẩm trở về, ta có chuyện quan trọng muốn hấn ra mặt xử lý.

Thẩm Quang và Vương Hoàng nghe thấy tin tức lập tức chạy về.

Chỉ thấy Lý Ngôn Khánh đang ở trước cửa hiên đọc sách mà Mao Tiểu Niệm thì lẳng lặng pha trà.

- Trà vừa nóng, ngồi xuống uống một ngụm đi.

Lý Ngôn Khánh để cho Mao Tiểu Niệm dâng trà, Vương Hoàng và Thẩm Quang cũng không khách khí tiến lên ngồi xuống.

Hương trà vẫn vương vẫn không bay đi.

[/FONT]

tinhlinh2

433. Chương 119: Ngư Câu La Gặp Nạn.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 119: Ngư Câu La gặp nạn.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Vương Hoàng thở ra một trọc khí đem chén trà nhỏ buông xuống.

- Công tử có chuyện gì vậy?

Giờ khắc này hấn đã minh bạch, mọi chuyện có lẽ là không quá lớn, Ngôn Khánh sở dĩ tìm là muốn trưng cầu ý kiến của hấn.

Nếu không phải như vậy Mao Tiểu Niệm há có thể nấu trà thơm.

- Ta vừa nhận được một phong thư.

Ngôn Khánh lấy từ bên trong trang sách ra một lá thư.

- Gia quyến của Ngư lão trụ quốc hiện tại đã bị nhốt vào trong thiên lao.

- Sao?

Vương Hoàng không có phản ứng gì ngược lại Thẩm Quang thì hoảng sợ, người có thể được gọi là Ngư lão trụ quốc trên đời này chỉ có một là Ngư Câu La, tuy nhiên Ngư Câu La đang cùng phản tặc Lưu Nguyên Tiến kịch chiến tại sao nhà của hấn lại bị bắt?

Lý Ngôn Khánh nói:

- Ngự lão trụ quốc và Thổ Vạn Tự tướng quân đang tiêu diêu tự tại đánh nghịch đảng Lưu Nguyên Tiến.

Nhưng mà phản tặc như cỏ, đánh chỗ này lại mọc lên ở chỗ kia, loạn đảng Giang Nam không cách nào đốt sạch được, dẹp sạch loạn đảng không phải là chuyện một sớm một chiều, có lẽ cần phải bốn năm năm, bệ hạ đối với thành tích của lão trụ quốc rất không hài lòng.

Trước đây từng có loạn Dương Huyền Cẩm cho nên cửa cải trở nên vô cùng thiếu.

Lão tướng quân lo cho người nhà cho nên bí mật buôn lậu lương thực, muốn phụ cấp cho người nhà, không ngờ thuyền lương thực lại bị chặn lại.

Hôm nay bệ hạ hoài nghi lão tướng quân muốn đem người mang về phía nam, sau đó bí mật làm phản cho nên hạ lệnh cho Việt vương đem toàn bộ người nhà của lão trụ quốc giam vào trong thiên lao, hơn nữa còn điều động sứ giả về Giang Nam có ý đồ giết lão tướng quân. Người nhà lão tướng quân thông qua một số quan hệ cầu cứu ta.

Lý Ngôn Khánh từ từ nói đem ánh mắt nhìn mọi người

- Ta cũng không muốn giấu diếm mọi người, Ngự lão trụ quốc nắm đó với ta ở đất thực đã từng truyền thụ phương pháp dùng giáo cho ta, bây giờ người nhà của lão trụ quốc cầu cứu ta các người thấy phải làm sao đây?

Vương Hoàng cười lạnh một tiếng:

- Ngự Câu La không phải muốn làm phản mà là do Dương Quảng nghi kỵ.

- Công tử là người trọng nghĩa, muốn cứu người nhà Ngự Câu La cũng không thành vấn đề nhưng mà giải cứu thế nào? Sau giải cứu có tính toán gì không?

Mao Tiểu Niệm ngẩng đầu trong lòng âm thầm kinh hãi.

Thiếu gia làm chuyện gì vậy? Thiếu gia đàm luận chính là chuyện đại nghịch bất đạo đó.

Tuy nhiên trong lòng nàng lại cảm thấy ngọt ngào, thiếu gia nói những chuyện này để cho nàng nghe cho thấy thiếu gia đã coi nàng là tâm phúc.

Mao Tiểu Niệm một lòng hướng tới Lý Ngôn Khánh cho nên Lý Ngôn Khánh làm gì nàng cũng không phản đối.

Ngôn Khánh khẽ nhìn Vương Hoàng mà cười nói;

- Ta đã nghĩ ra một đối sách nhưng mà cần lão Thẩm tới Lạc Dương một chuyến, ở bên kia của Lạc Dương, cửa hàng Hùng Ký sẽ ra sức hiệp trợ, nhưng mà cần phải có người hiệp trợ, lão Thẩm vốn từ Thông Xa phổ mà tới, những người kia nhất định rất quen thuộc.

Thẩm Quang nghĩ nghĩ:

- Bên Thông Xa phổ không cần phải lo lắng, thuộc hạ có chút phương pháp.

- Nhưng vấn đề là người nhà của Ngự lão trụ quốc bị giam vào trong thiên lao, nếu không thể cứu bọn họ từ thiên lao trở ra thì vô pháp.

Thẩm Quang võ nghệ cao cường, nhưng Ngôn Khánh không cho rằng hắn có thể lao vào trong thiên lao cứu người.

Hơn nữa hắn cũng không tự đại như vậy, còn nhớ cảnh tượng ngày đó Cáp Sĩ Kỳ phải chết thảm ngoài cửa thành.

Lý Ngôn Khánh lấy từ trong trang sách ra một phong thư đưa cho Thẩm Quang.

- Kế của ta đã viết rõ ràng ở bên trong.

- Chút nữa Mã Tam Bảo sẽ đưa tiền bạc tới, huynh cầm lấy tiền bạc lập tức tiến về Lạc Dương, y kế mà hành sự. Huynh lần này ở Lạc Dương phải chăm chú xử lý, nếu như không làm được thì hãy bỏ qua.

- Chuyện ở Kỳ Lân quán ta sẽ giao cho Mã Tam Bảo và Vương tiên sinh, lão Trầm huynh có dám làm chuyện này không?

Thẩm Quang cười nói:

- Đã có diệu kế của công tử sắp xếp, thuộc hạ có gì mà không dám? Nhớ lần đó ta còn dám xông vào trong Mộc Hoành trấn hưởng hồ là thành Lạc Dương.

- Quyết định như vậy đi.

Ngôn Khánh đem thư cho Thẩm Quang Thẩm Quang cũng không xem mà lập tức đem cất vào trong ngực.

Hắn đứng dậy trở về phòng mình, thu thập hành lý, Lý Ngôn Khánh lại để cho Mao Tiểu Niệm đi gọi Mã Tam Bảo sau đó kéo Vương Hoàng vào trong gian nhà tranh.

Wang Hoàng nói:

- Công tử làm vậy có nguy hiểm không?

Ngôn Khánh mỉm cười nói:

- Ta tính tình trời sinh như vậy, người ta kính ta một xích ta kính người một trượng, Ngự lão trụ quốc có ơn thụ nghệ, ta không cách nào cứu ông ấy nhưng cũng phải bảo vệ huyết mạch của ông ấy. Đây không phải là chuyện có nên làm hay không mà là nhất định phải làm. Vương tiên sinh yên tâm, ta đã sắp xếp thỏa đáng, chỉ là Thẩm Quang đi lần này, phương diện Kỳ Lân quán...

- À, ta sẽ ở bên kia trông nom.

Wang Hoàng lại hướng về phía Lý Ngôn Khánh hỏi báo một số chuyện về sắp xếp tai mắt.

Sau đó hắn đột nhiên khẽ nói:

- Công tử ở Huỳnh Dương quận đã thiết lập nên trường cứu tế, thành lập Kỳ Lân quán đủ để dân chúng Huỳnh Dương quy tâm chưa? Ta thấy hiện này nếu như công tử muốn đứng vững chân ở Huỳnh Dương thì chỉ bằng vào những điều này vẫn chưa đủ, công tử danh khí càng lớn thì bị chú ý ngày càng nhiều, trong tay công tử lúc đó không đủ vũ lực thì không đủ trấn nhiếp những người kia, ta có một kế khiến cho công tử có thể tàng binh trong dân.

Cái gọi là tàng binh trong dân, Lý Ngôn Khánh đọc thuộc lòng lịch sử đảng làm sao mà không biết đạo lý này.

Hắn cũng muốn có một lực lượng vũ trang của mình nhưng hiện tại là thiên hạ của đại Tùy, hắn thành lập tư quân nhân số quá ít thì cũng vô dụng, nhân số nhiều sẽ bị triều đình nghi kỵ, với lại nuôi dưỡng tư binh là một vấn đề lớn.

Tuy nhiên Vương Hoàng nói vậy cũng khiến cho Lý Ngôn Khánh hứng thú:

- Không biết làm sao để tàng binh tại dân?

- Ha ha, hôm nay công tử tính tổng cộng có tất cả một trăm ba mươi bảy trường cứu tế, công tử không biết là lưu dân hiện tại rất nhiều cần có người phòng thủ sao?

- Ý của tiên sinh là?

- Một trường cứu tế có mười hộ vệ, chung quy là một nghìn ba trăm bảy mươi người, nếu như an trí hai mươi hộ vệ thì hơn hai nghìn bảy trăm người.

Lúc đó công tử có thể có được 3000 hộ vệ.

Cho dù là triều đình cũng không có chút nghi ngờ nào, lại nói Kỳ Lân quán cần người giám sát, đợi Kỳ Lân quán xây dựng xong cũng cần nhân thủ bảo hộ, hơn nữa hành động bây giờ của công tử là sắp xếp lưu dân cho nên mặc dù là triều đình cũng không thể nói gì.

Lý Ngôn Khánh nghĩ tới những điều này liền lâm vào trầm tư.

Hắn nghĩ nghĩ đột nhiên cười khổ:

- Vương tiên sinh, tiên sinh nói vậy ta đã biết nhưng mà chuyện này xem ra sẽ phải xài tiền như nước.
Đúng vậy cho dù là bảy tám trăm tư binh cũng cần một con số kinh người tổn hao.

[/FONT]

Diệt Hồng Trần

434. Chương 120: Cầu Thân Hai Nhà.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 120: Cầu thân hai nhà.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Vương Hoàng vuốt râu cười nói:

- Ta chỉ đưa ra kế sách còn tất cả mọi chuyện là do công tử giải quyết, ta thấy Tô Liệt kia rất có bản lĩnh, luyện binh nhất định phải để hắn phụ trách, đúng rồi còn một chuyện nữa, công tử hiện tại đã không có quan hệ với Trịnh thị nữa, ta thấy vẫn nên sửa tên hồ vệ thì hay hơn.

Lý Ngôn Khánh nghe được không khỏi cười khổ.

Kế hoạch này xem ra phải tiêu tiền như nước.

Không biết tài lực của mình có thể chịu được không.

Cùng ngày Thẩm Quang mang theo hoàng kim đi tới Lạc Dương.

Ngôn Khánh vẫn tỏ vẻ vô sự hắn tìm tới Mã Tam Bảo kiểm kê tiền bạc, sau khi kiểm kê Ngôn Khánh sợ hãi kêu lên một tiếng.

Hóa ra trong thời gian ngắn, tiền bạc chảy ra từ trong tay của hắn đã là mười vạn quan.

Trong đó có rất nhiều tiền bạc chi tiêu không nằm trong kế hoạch ví dụ như xây dựng đạo quán hay chùa miếu, mà năm sau còn cần phải tiêu tới tám nghìn quan nữa.

Kỳ Lân quán hôm nay đang tu kiến, đợi đến lúc xây xong cũng phải tốn không biết bao nhiêu tiền bạc, năm sau ít nhất cũng phải tốn hết năm vạn quan, nếu như trường cửu tế mà tiếp tục thì phải tốn thêm vài vạn quan nữa.

Ngôn Khánh thống kê một chút, đầu xuân năm sau hắn phải chuẩn bị bảy vạn quan.

Cái này vẫn chưa tính tới chi tiêu thông thường.

Lý Ngôn Khánh hiện tại có chưa tới mười vạn quan.

Nói cách khác tiêu dùng năm sau chỉ dựa vào thuế ruộng hắn không cách nào chèo chống được.

Đương nhiên năm sau hắn còn có thu nhập.

Nhưng mà....

Mã Tam Bảo tội nghiệp nhìn Lý Ngôn Khánh:

- Công tử cứ như vậy chúng ta cũng không duy trì được bao lâu.

- Không duy trì cũng phải duy trì, tất cả chi tiêu không thể tiêu giảm.

- Tam Bảo người giúp ta dàn xếp chuyện ở trong nhà là được rồi những chuyện khác giao cho ta, chẳng lẽ ta chúng ta có thể bị sặc nước tiểu mà chết sao?

Nói như vậy những Ngôn Khánh cũng thầm kêu khổ: Gây chuyện không tốt đúng là sẽ bị sặc nước tiểu mà chết.

Một đêm trôi qua vô sự, Lý Ngôn Khánh lật qua lật lại ở trên giường cân nhắc cách kiếm tiền mãi đến sáng sớm hần mới hôn mê chìm vào giấc ngủ.

Khi hần tỉnh lại thì bên ngoài đã trắng một mảng.

Tính toán thời gian Thẩm Quang có lẽ đã tới Lạc Dương.

Lý Ngôn Khánh không quá lo lắng chuyện ở Lạc Dương, hần tin với kinh nghiệm của Thẩm Quang thì làm tốt chuyện này không phải là điều khó khăn.

Hần hiện tại cân nhắc chính là làm sao kiếm ra tiền được đây?

Lý Ngôn Khánh đẩy cửa sổ ra thì thấy Hùng Khoát Hải và hoan đang ở trên mặt tuyết luyện công.

Lý Ngôn Khánh đuổi cái lưng mệt mỏi ra, thay đổi quần áo định ra ngoài một chút thì đúng lúc này Tượng Long hí dài một tiếng, kẻ đó truyền tới thanh âm chó sủa của Tứ Nhân và Tế Yêu.

Ngôn Khánh không khỏi kỳ quái, lúc này chẳng lẽ còn có người đến tìm mình sao?

Hần cách cửa sổ gọi to một tiếng:

- Đại hắc tử, A Lăng cầm vũ khí, hình như có người tới.

Bịch một tiếng, thiết cầu tám chục cân đã rớt xuống đồng tuyết, Hùng Khoát Hải hưng phấn hét lớn:

- Tên khốn kiếp kia dám tới đây gây chuyện sao?

Hần dạo này rồi rã nhảm chán cả ngày luyện công.

Hôm nay nghe thấy có người tới sinh sự tại sao lại không hưng phấn cho được.

Lý Ngôn Khánh cũng cầm lấy roi lao ra cửa phòng.

Đứng ở cửa hiên chỉ thấy tuyết rơi bụi mù, một đội thiết kỵ từ gò núi chạy nhanh tới như là điện chớp.

Đi đầu là một viên đại tướng, ngân nón trụ giáp, áo trong trắng thuần.

Áo choàng bên ngoài đỏ chói, phần phật bay trong gió, phía dưới là một con Xích Thán hỏa long câu, hai bên yên ngựa nặng trĩu, đựng hai quả ngân chùy mai hoa lưỡng, nhìn niên kỷ cũng không quá lớn.

Người này tuấn tú phi phàm, tư thế hiên ngang.

Mặt như thoa phấn, mày kiếm mắt hổ, sáng ngời hữu thần.

Người mới tới xông ngựa về phía trước rồi ghì chặt Xích Thán Hỏa Long Câu, Hỏa Long Câu ánh mắt nhìn chăm chăm như muốn công kích Tượng Long mã.

Mặt hần đột nhiên trầm xuống, ngón tay chỉ về phía Lý Ngôn Khánh mà nghiêm nghị quát:

- Lý Ngôn Khánh, ngươi làm ra chuyện tốt lắm!

Ngôn Khánh há hốc miệng, nhìn người cưỡi ngựa một lúc sau hần chửi ầm lên;

- Cái tên gia hỏa vô liêm sỉ, đang êm đang đẹp tại sao mang nhiều người vậy làm ta phải kinh sợ? Bùi Hành Nghiễm người mau cút xuống cho ta, hôm nay không thu thập người cho tốt thì không được.

Hùng Khoát Hải và Hám Lăng cầm binh khí chạy tới.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt liền ủ rũ nói thầm một tiếng:

- Xem ra không có đánh nhau rồi.

Khuôn mặt của Bùi Hành Nghiễm nhìn có vẻ vô cùng không vui.

Tuy nhiên hần xem ra cũng không phải muốn trở mặt với Lý Ngôn Khánh, bị Ngôn Khánh mắng chửi một phen hần đi vào trong gian nhà tranh mà ngồi xuống.

Về phần mấy trăm tên hầu cận thì ở lại bên ngoài gian nhà tranh.

Có lẽ ngay từ đầu họ sẽ biết kết quả như vậy nên cũng không có biểu lộ gì ngược lại Tượng Long cầu Lý Ngôn Khánh thỉnh thoảng lại hé răng nhếch miệng với Xích Thán Hỏa Long Cầu, Hỏa Long Cầu cũng là bảo mã, tuy nhiên nó lại cao ngạo nghiêng đầu không thèm để ý tới Tượng Long.

Tượng Long thấy vậy tức giận không ngừng hí dài.

Tế Yêu và Tứ Nhân thấy vậy liền gâu gâu hai tiếng, tựa hồ như là an ủi Tượng Long sau đó đi tới bên cạnh mà nằm xuống.

Tượng Long cảm thấy khiêu khích không thú vị cũng yên ổn nằm xuống, nó đối với những con chiến mã khác không hề để trong mắt, chỉ có Hỏa Long cầu mới đáng cho nó khiêu khích.

Hùng Khoát Hải và Hám Lăng trở về tiếp tục tập luyện Hồn Nguyên cầu.

Mà tiểu Niệm sau khi dâng trà xong liền lặng lẽ rời khỏi gian nhà tranh.

Đồng thời nàng đem cửa phòng đóng lại, lúc này Bùi Hành Nghiễm liền nổ tung:

- Lý Ngôn Khánh, người đến tột cùng là muốn gì?

- Ta làm sao?

Lý Ngôn Khánh không hiểu nghi hoặc nhìn ra Bùi Hành Nghiễm đích thật là tức giận nhưng Ngôn Khánh không biết hần rốt cuộc trên chọc người này ở điểm nào?

- Người đang êm đang đẹp tại sao đến cả hai nhà đề cập việc hôn sự?

- Đề cập việc hôn sự, người đang nói gì đó?

- Ta hỏi người tại sao người lại để Đậu công gia tìm tỷ tỷ ta cầu thân? Đây là một chuyện tốt nhưng mà tại sao người cũng tới Trương Tôn gia cầu thân?

Lý Ngôn Khánh bị Bùi Hành Nghiễm nói câu này khiến cho sắc sạm ho khan.

- Ta....

Hần đang định nói rằng ta không cầu thân tỷ tỷ người....

Nhưng lời nói vừa ra đến miệng đã nuốt lại trong bụng, chuyện này khẳng định là thủ bút của lão tử nhà mình.

Khó trách lúc đi nụ cười của Lý Hiếu Cơ có vẻ quỷ dị.

Cha ơi là cha , đây không phải là đang chơi con chứ, cha cầu thân thì cầu thân tại sao lại đồng thời cầu thân cả hai nhà.

- Chuyện này làm sao người biết?

Diệt Hồng Trần

435. Chương 121: Ngưu Chử Khẩu.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 6

Chương 121: Ngưu Chử Khẩu.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Bùi Hành Nghiễm thở phì phì nói:

- Ta đương nhiên là biết, phụ thân ta đã đồng ý, nhưng không ngờ công gia lúc uống rượu lại lỡ miệng, cha ta hỏi kỹ lại thì mới biết được Đâu quận trưởng cũng đã hướng về phía Quan Âm từ của Trương Tôn gia cầu thân, luận về xuất thân, người lấy tỷ tỷ ta cũng đúng.

Nhưng mà sao người lại cầu thân cả hai nhà, hơn nữa còn là bình thê? May mà lúc đó là Đâu công gia, nếu như là người khác thì cha ta chắc chắn sẽ trở mặt.

Con cái thế gia xuất giá trừ phi là hoàng thất, rất ít người làm thiếp.

Tuy nói là nam nhi năm thê bảy thiếp ba vợ bốn nàng hầu là chuyện bình thường nhưng cái này liên quan đến vấn đề thể diện.

Lý Ngôn Khánh ngắc ngứ cả buổi mới nói được:

- Ta không biết việc này, cũng không có cách nào giải thích...

Đâu quận trưởng chính là Đâu Quý, phụ thân của Đâu Phụng Tiết.

Vì trước kia bình định Liêu man có công cho nên Đại Nghiệp năm thứ tám, Tùy Dạng Đế thấy hấn chiến tích lớn lao liền thăng làm quận trưởng Nga Mi sơn quận.

Mà Đâu công gia chính là một tộc nhân khác của Đâu thị, Đâu Kháng.

Đâu Kháng chính là tổng quản Lạc châu, mẹ của hấn chính là An công chúa, tỷ tỷ của hoàng đế Dương Kiên.

Nói cách khác Đâu Kháng chính là hoàng thân quốc thích

Tùy Văn Đế đối với Đâu Kháng rất xem trọng, lúc trước hấn từng nhập trường thi học đảm nhiệm chức Thiên Ngưu Bì thân sau đó kế thừa chức Trần quốc công của Đâu Vinh nhiều lần đảm nhiệm chức U Châu tổng quản Kỳ Châu thích sứ. Tuy nhiên khi Dq đăng cơ vì lúc đó hấn vương Dương Lượng khởi binh cho nên Dương Quảng đem lòng nghi ngờ Đâu Kháng là người đồng mưu, vì vậy mệnh cho Lý Tử Hùng tiếp nhận chức vụ của hấn, về sau Lý Tử Hùng còn vu cáo Đâu Kháng và Dương Lượng là đồng mưu nhưng vì không có chứng cứ cho nên Đâu Kháng chỉ bị ép từ chức mà thôi.

Bởi vậy cho nên Đâu Kháng đối với Dương Quảng vẫn có phần oán hận.

Hiện tại tuy hấn không còn bất kỳ chức vụ nào nhưng tước vị vẫn còn.

Lại nói tiếp hấn đứng ra cầu hôn Bùi gia cũng không mất thân phận. Lý Ngôn Khánh thầm cười khổ, có thể khiến cho Đâu Kháng ra mặt thì phải là người thế nào đây?

Chỉ sợ ngay cả Lý Uyên cũng liên lụy tới chuyện này, chỉ bằng vào một Lý Hiếu Cơ chưa đủ để Đâu Kháng ra mặt.

Nhưng vấn đề là Lý Ngôn Khánh không thể nói ra quan hệ của hấn với Lý gia.

Bùi Thúy Vân cũng thế Trương Tôn Vô Cấu cũng thế, Ngôn Khánh ai cũng yêu thích Bùi Thúy Vân nghìn dặm xa xôi tiến tới đất Thục cùng với hấn, phần nhân tình này hấn há có thể không biết, mà Trương Tôn Vô Cấu thì là một nha đầu thiên thân vô tà, Ngôn Khánh cảm thấy được nàng cũng rất yêu thích mình.

Nhưng không ngờ lại là hai cuộc hôn sự.

Trong lòng Lý Ngôn Khánh thầm ai thán: Lý Hiếu Cơ cầu thân hai nhà thì làm sao có thể bỏ qua Vũ Văn Đóa?

Tuy nhiên tình huống bên kia của Vũ Văn Đóa cùng với Bùi Thúy Vân và Trương Tôn Vô Cấu không giống nhau, chắc hẳn Lý Hiếu Cơ sẽ đích thân phái người tiến tới Vinh Nhạc thành.

Nghĩ tới đây Lý Ngôn Khánh liền thở dài.

- Nguyên Khánh, tỷ tỷ Thúy Vân của người có tâm ý với ta ta há có thể không biết.

- Nhưng mà ta không nói dối người năm đó sự phụ ta ốm chết, từng đem Quan Âm tỳ phó thác cho ta, ta há có thể phụ sự phó thác của ông ấy? Thúy Vân, Vô Cấu nếu như chỉ có thể chọn một thì ta cả đời không lấy ai, ta hôm nay còn tại hiếu, cũng không thể thành thân, vì vậy người đừng trách ta. Hôm nay người tới đây xin chuyển lời của ta với Thúy Vân, nàng ta có lựa chọn, hãy chọn lựa thận trọng.

- Đồ quỷ nhà người cũng không biết rằng tỷ tỷ ta nói rằng nếu như ông ấy không đồng ý, tỷ ấy sẽ lên núi theo cô cô xuất gia.

- Cha ta tức giận vô cùng.

Bùi Hành Nghiễm nói tới đây liền hô hô cười rộ.

Nhớ lại cha của mình bình thường thâm trầm mà khi đó lại nổi giận lôi đình không còn phong phạm thường ngày khiến cho Bùi Hành Nghiễm không nhịn được cười.

- Tỷ tỷ ngọc nhà ta thích người hôm nay nếu ta tới đây đánh người nàng ta há có thể tha cho ta?

Bùi Hành Nghiễm nói:

- Tuy nhiên ta nói trước, ngày sau nếu như người dám đối xử tệ với tỷ tỷ nhà ta, đừng trách ta dùng đại chùy đánh chết người.

Lý Ngôn Khánh nghe được thì cười khở.

Nghe câu này thì xem ra Bùi Nhân Cơ cúi đầu rồi.

Cũng khổ cho Bùi Thúy Vân, trước kia nàng ta theo mình tới đất Thục chỉ sợ cũng đã biết chuyện của mình với Trương Tôn Vô Cấu, ngẫm lại cũng bình thường, với nhân lực của Cao phu nhân có lẽ cũng nhìn thấu chuyện này.

Nhưng vấn đề là cô cô thì làm sao bây giờ?

Lý Ngôn Khánh nghĩ tới đây thì đau đầu vô cùng.

Hắn trầm ngâm một lát rồi đột nhiên hỏi:

- Người tại sao lại đi tới Củng huyện? Ta nhớ là người phải túc trực ở trong cung mới phải, tại sao lại tới Củng huyện tìm phiền toái?

- Ta muốn thế.

Bùi Hành Nghiễm đột nhiên mặt lạnh nói:

- Người đừng nhìn ta trước kia bề ngoài là Bạn Giá, uy phong lẫm lẫm, kỳ thực không hề có chỗ tốt nào, suốt ngày chỉ được xem người khác chém giết còn ta phải ở làm hộ vệ. Còn người được chém giết thống khoái ở Cao Ly, sau đó lại còn được đại chiến với Dương Huyền Cẩm.

- Người trong thời gian này không phải là được chém giết sướng khoái sao?

Lý Ngôn Khánh dở khóc dở cười lắc đầu thở dài.

Người này đúng là một tên cuồng chiến tranh.

Cao Ly chém giết thống khoái? Lý Ngôn Khánh chỉ sợ không biết lúc nào mất mạng.

Về phần giao phong với Dương Huyền Cẩm, cũng không có gì mà đáng lưu luyến.

Giết tới giết lui khiến cho Lý Ngôn Khánh cảm thấy mệt mỏi.

- Cho nên người chạy tới Củng huyện?

Cho dù người muốn đánh nhau thì hiện tại sông Lạc thái bình có chiến sự gì đâu? Người cho dù tìm ta nương tựa ta cũng không thể nào giúp người xuất chiến.

- Ta tìm người nương tựa?

Bùi Hành Nghiễm hú lên:

- Người nghĩ bậy bạ gì đó.

- Ta nói thiệt cho người biết, lần này ta phụng mệnh canh gác ở Huỳnh Dương, làm chức Ứng Dương Lang tướng Ngưu Chử Khẩu, hiện nay Tề Quận, Đông Quận Ung Châu Ngụy quận không ổn định lắm cho Ứng Dương Lang Tướng Vệ phủ nên ta mới tới đây.

- Mặt khác cha ta cũng phụng mệnh đảm nhiệm chức Giam Môn Thống Quân, Dũng Tướng Lang Tướng, trấn thủ Lạc Dương, hắc hắc, chính người phải bảo trọng mới đúng.

Lý Ngôn Khánh nghe xong thì mày rậm khẽ nhủ lại.

Thời Tùy Sơ, Tùy Văn Đế sử dụng chế độ cũ thiết lập mười hai vệ phủ, mà đến phiên Tùy Dạng Đế thì lại gia cố thêm canh phòng cổng phủ tổng cộng là mười sáu vệ phủ.

Tả Hữu Bị Thân Phủ thì phụ trách bảo vệ hoàng đế.

Mà Tả Hữu Giam Môn phủ thì phụ trách canh giữ cung cấm.

Nói cách khác, Bùi Nhân Cơ đã chính thức tiến vào trong tầng lớp cao tầng, Giam Môn Thống quân, trật phẩm là tam phẩm, cùng quân hàm với đại tướng quân.

Toái Càn Khôn

436. Chương 1: Ba Năm Sau.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 1: Ba năm sau.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngưu Chử Khẩu là giam môn Hồ Lao quan.

Cấp hàm cao hơn cả La Khẩu phủ, phẩm trật ngũ phẩm.

Lý Ngôn Khánh cũng vì Bùi Hành Nghiễm mà cảm thấy cao hứng chúc mừng hắn vài câu.

Tuy nhiên hắn vẫn âm thầm phỏng đoán được Dương Quảng từ sau chuyện Dương Huyền Cảm làm loạn đã bắt đầu chú ý đến sông Lạc.

Đem Bùi Nhân Cơ tới canh gác Lạc Dương cũng là bước đi đầu tiên của hắn.

- Vậy triều đình đối với Lạc Dương đã có sắp xếp thích đáng chưa?

Bùi Hành Nghiễm hồi đáp:

- Ta từ Lạc Dương tới đây cũng nghe được một chút phong thanh, bệ hạ ủy nhiệm cho Dương Khánh tôn thất, đảm nhiệm chức quận trưởng Huỳnh Dương, tôn thất Dương vượng đảm nhiệm chức quân trưởng Ngụy Quận, ngoài ra huyện lệnh Củng huyện cũng được sắp xếp thoả đáng, đó một người tên là Sài Hiếu tiếp chương.

Tân Văn Lễ nguyên là thống quân Hồng Nghê quan cũng được phụng mệnh trấn thủ Kim Đề quan về phần quận úy của Huỳnh Dương thì Vệ Văn Thông tiếp nhận. Dù sao cũng có tới mười một huyện thành, ít nhất sẽ có tới một nửa quan chức thay đổi, người cũng cần phải cẩn thận.

Lý Ngôn Khánh cười nói?

- Ta tại sao phải cẩn thận?

- Ta chỉ là một người bạch thân, ai lại tìm ta gây phiền toái?

Bùi Hành Nghiễm cười lạnh nói;

- Người ở Huỳnh Dương lập nên quán cứu tế, làm từ thiện phải không?

Ngôn Khánh hỏi:

- Chuyện đó thì sao?

Bùi Hành Nghiễm do dự một chút rồi nói:

- Dù sao người cũng phải cẩn thận một chút ta nghe nói ở Lạc Dương có không ít người xem đây là cái đinh trong mắt.

- Ai?

- Cái này... ta khó nói rồi dù sao người vẫn cần phải cẩn thận hơn, đừng bị người ta nắm lấy sơ hở.

Bùi Hành Nghiễm nói như vậy khiến cho Lý Ngôn Khánh không thể không cẩn thận.

Tuy nhiên hắn cũng không lo lắng cho lắm, hiện tại trong tay của hắn còn có át chủ bài chưa hiển lộ ra.

Tin tức Lý Mật chạy trốn khiến cho hắn cảm nhận được áp lực không hiểu nổi, Bùi Hành Nghiễm sau khi về hắn ngồi ở trên án thư viết ra bốn chữ Lý Mật Ngõa Cương, ở trong lịch sử vị Bồ Sơn Công này không phải nhờ ngỗ cương mà mới cá chép hóa rồng sao?

Hôm nay Ngõa Cương bắt đầu di chuyển về phía Huỳnh Dương.

Tuy không công thành nhưng tạo nguy hại với Huỳnh Dương đã trở nên rõ ràng.

Một khi tụ hợp lại không biết sẽ khiến cho Huỳnh Dương gặp tai nạn gì nữa.

Nghĩ đến những điều này Lý Ngôn Khánh liền cảm thấy trong lòng nặng trĩu.

Hắn đem những tên chẳng chịt viết trên giấy ném vào trong chậu than sau đó cất bước tới cửa sổ đẩy cửa sổ ra một luồng gió rót vào phòng khiến cho hắn giật nảy mình.

Từng cái tên quen thuộc hiện ra trước mặt hắn.

Lý Ngôn Khánh cảm thấy nguy cơ ngày càng trầm trọng, nhìn cánh đồng tuyết trắng muốt ngoài cửa sổ, hắn nhẹ giọng thở dài:

- Cơn mưa gió này cuối cùng cũng đã đến.

Đại Nghiệp năm thứ mười qua đi.

Dương Quảng lần thứ ba chinh phạt Liêu Đông bình định thiên hạ, thề nhất định phải chiếm được Cao Ly.

Nhưng mà hắn lại không để ý tới một chuyện rằng sau hai lần chinh phạt thất bại, binh sĩ đã chán ghét chiến tranh, sức dân đã cạn.

Dương Huyền Cẩm tuy thất bại nhưng đã dẫn tới rung chuyển kịch liệt.

Các nơi tạo nên phản loạn liên tiếp, thanh thế ngày càng trở nên lớn lao, dưới tình huống như vậy binh lính vô tâm tham chiến, người đào ngũ ngày một nhiều, mặc dù Dương Quảng ở Trác quận từng tế tự, trảm người đào ngũ, dùng máu bôi lên trống trận, nhưng không thể ngăn nổi binh sĩ chạy tán loạn. Tháng bảy Dương Quảng đốc chiến Hoài Viễn trấn, binh mã sau hai lần chinh phạt Cao Ly lộ ra vẻ rất mệt mỏi.

Cộng thêm Bắc Tề vương đang ương ngạnh lại cùng với La quốc tỏ vẻ nguyện ý thuận phục Dương Quảng.

Cao Ly vương Cao Nguyên được sự hiến kế của Át Chi Văn Đức và Uyên Thái Trá liền điều động sứ giả xin hàng, Dương Quảng tựa hồ cũng mệt mỏi với chiến sự vì vậy cũng đồng ý cho Cao Ly đầu hàng, khai hoàn trở về.

Nhưng đúng hai tháng sau, người Cao ly vốn đang xin hàng lại tuyên chiến với Dương Quảng.

Dương Quảng nghe thấy vô cùng tức giận muốn tiếp tục chinh phạt nữa.

Thế nhưng mà ngay cả đứa trẻ con cũng nhận ra, Tùy thất đã vô lực chinh phạt, vì vậy luân phiên khuyên can, cuối cùng cũng khiến cho Dương Quảng dẹp ý nghĩ này đi.

Vì Dương Quảng muốn đao to búa lớn khiến cho dân tộc Mạt Hạt một lần nữa quật khởi, thiết lập liên minh với Đột Quyết.

Tuy nhiên tình huống Cao Ly cũng không khả quan, Cao Nguyên trong năm thứ hai cũng chính là năm thứ mười một Đại Nghiệp đột nhiên chết vì bệnh, để cho con út kế thừa vương vị, đúng lúc này hai vị quan to của Cao Ly là Át Chi Văn Đức và Uyên Thái Trá phát sinh xung đột khiến cho Cao Ly xuất hiện trạng thái phân liệt.

Cùng năm Lưu Già ở Duyên An cầu kết với Kê Hồ tự xưng là Hoàng vương, khởi binh tạo phản.

Tùy Dạng Đế mệnh cho tả kiêu vệ đại tướng quân Khuất Đột Thông làm chủ xuất binh đánh bại phản quân, chém đầu Lưu Già.

Lúc này phản loạn tuy đã được dẹp nhưng nguy hại do Lưu Già gây nên vẫn vô cùng nghiêm trọng.

Đốt Cát khả hãn của Đột Quyết giống như là chim ưng, lúc nào cũng nhòm ngó Trung Nguyên.

Đại Nghiệp năm thứ mười một, Vương Tu Bạt tạo phản, tàn sát Sơn Tây bừa bãi.

Tùy Dạng Đế lúc đó đang đi dò xét Nhận Môn Quan, gặp phục kích của người Đột Quyết bị nhốt tại Sơn Tây, Thái Nguyên lưu thủ là Lý Uyên tiến tới cứu giá, năm này Lý Thế Dân cũng đã mười sáu tuổi, theo cha tham chiến được ban thưởng Thiên Ngưu Bì Thân.

Lý Tử Thông ở Giang Nam tạo phản, ý đồ chiếm đoạt Đan Dương nhưng đã bị quận trưởng Phòng Ngạn Khiêm đánh cho tàn phế.

Đỗ Phục Uy và Phụ Công Hữu dốc sức phản kháng, Phòng Ngạn Khiêm sau khi đánh tan Lý Tử Thông liền thừa thế truy kích.

Tháng mười Chu Sán khởi binh tạo phản ở Thành Phụ...

Trong vòng mười hai tháng, Lý Uyên bắt hàng quần đạo Sơn Tây, khiến cho khu Hà Đông được yên bình.

Đại Nghiệp năm thứ mười hai, Dương Quảng sau khi gặp chuyện bị người Đột Quyết vây khốn tinh thần trở nên uể oải.

Hắn nghĩ mãi mà không rõ tại sao từ khi đăng cơ tới nay hắn có thể nói là cẩn trọng, khổ tâm trù tính khai cương khoách thổ, có thể nói là tương lai rộng mở nhưng tại sao trong chốc lát đã thay đổi bất ngờ, giang sơn trở nên loạn lạc, chẳng lẽ hắn khai cương khoách thổ là sai lầm sao? Chẳng lẽ hắn tuyên dương uy là sai lầm? Chẳng lẽ hắn muốn cho tứ phương triều bái là sai lầm?

Dương Quảng càng nghĩ càng không rõ, cuối cùng chịu rúc vào một suy nghĩ:

Không phải ta phụ người trong thiên hạ mà người trong thiên hạ phụ ta, sau đó đột nhiên ngửa mặt lên trời thở dài.

Toái Càn Khôn

437. Chương 2: Lang Tướng Hắc Thạch Quan.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 2: Lang tướng Hắc Thạch quan.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Quảng là người thông minh nhưng những người thông minh thường trở nên cố chấp.

Dương Quảng chính là người như vậy trong nhất thời hấn nản lòng thoái chí.

Đồng thời Dương Huyền Cẩm phản loạn đã khiến cho hấn gặp đả kích rất lớn, đến nay vẫn chưa tiêu trừ sự nghi kỵ với văn võ bá quan ở trong triều, vạn phần nghi kỵ, hấn cảm giác thấy tất cả mọi người đều muốn cướp ngôi hoàng đế của hấn. Quan lũng thế gia vọng tộc Quan Đông môn phiệt... liệt kê từ đầu tới cuối trên đời này không có ai là người tốt, chớ luận Lạc Dương hay là Trường An, không ai có thể mang tới hấn sự yên bình, ngược lại, Yên Vũ Giang Nam, lại có sức hấp dẫn vô cùng với hấn.

Đại Nghiệp năm thứ mười một, Dương Quảng hạ lệnh sửa chữa và chế tạo thuyền rồng.

Sau khi thuyền rồng chế tạo xong hấn không muốn lưu lại nơi khủng hoảng này nữa, Đại Nghiệp năm thứ mười hai tháng ba, hấn hạ chiếu tiến về Giang Đô.

- Bệ hạ muốn tiến về Giang Đô, tương lai Lạc Dương không biết sẽ sắp xếp ai làm lưu thủ?

- Vậy hãy để như trước, Việt Vương lưu thủ tại Lạc Dương.

Dương Quảng lần đầu tiên kể từ khi trở về từ Nhận Môn Quan thiết triều.

Hấn ở trên triều đình hạ chiếu, mở hai Ứng Dương phủ ở Ki Sơn và Hắc Thạch, tăng cường bảo vệ xung quanh với Lạc Dương.

Nguyên Ứng Dương phủ Ứng Dương Lang Tướng Từ Thế Tích được thăng nhiệm lên làm Ứng Dương Lang Tướng Lộc Đề Sơn, phẩm trật tăng lên ngũ phẩm, trấn ở Y Khuyết Quan.

Mà Hắc Thạch phủ không chỉ bảo hộ Hồ Lao quan mà Hắc Thạch quan còn là nơi giao nhau của rất nhiều các con đường, trách nhiệm vô cùng trọng đại.

Đây là một vị trí quan trọng cho nên Ứng Dương Lang Tướng ở Hắc Thạch quan là ai được bá quan văn võ trong triều thảo luận rất nhiều.

Mà Ki Sơn ở phía Tây Nam của Huỳnh Dương, Ứng Dương Lang Tướng ở đây sau một hồi thảo luận đã có kết quả.

Dương Quảng hạ chiếu, phong cho Trương Quý Tuần làm Ứng Dương Lang Tướng ở Ki Sơn.

Đối với bổ nhiệm này tất cả đều không có cảm giác kỳ quái, cũng không phản đối, Trương Quý Linh là tộc nhân của Trương thị đồng thời là tộc thúc của Trương Trọng Kiên. Trương Quý Tuần từng đảm nhiệm chức Trưởng Sử Tấn Vương phủ.

Cho nên tranh luận trọng điểm vẫn là chức Ứng Dương Lang Tướng ở Hắc Thạch quan, ai đảm nhiệm chức vụ ở nơi này đây, tranh luận một hồi khiến cho cả triều đình hỗn loạn.

- Bùi Khanh sao Khanh không nói lời nào?

Dương Quảng phát hiện ra mặc dù triều thần cãi nhau kịch liệt nhưng mà Bùi Thế Củ vẫn khép hờ hai mắt không nói lời nào.

Bùi Thế Củ nói:

- Huỳnh Dương là chìa khóa của Đông Đô, Hắc Thạch Quan là bình chướng cuối cùng của Lạc Dương, quan hệ tới an nguy của Đông Đô nên thần không dám nói bừa.

Lời nói vừa ra đã khiến cho triều đình văn võ im bật.

Dương Quảng không kìm được nở ra một nụ cười:

- Bùi Khanh không muốn mở miệng vậy thay trăm đề cử một người được không?

- Bệ hạ đề cử người dĩ nhiên là phù hợp, lão thần tuyệt đối không dị nghị.

Hấn trầm ngâm một thoáng rồi nói tiếp:

- Hắc Thạch quan cách Cử huyện chưa tới mười dặm, thuộc sự quản lý của Cử huyện, nếu là làm Lang Tướng của Hắc Thạch quan tại sao không để Cử huyện nam tước ra làm?

Trong ngũ đẳng tước thấp nhất chính là nam tước.

Nói đầy đủ Cử huyện nam tước là người ở Cử huyện đã được Dương Quảng thưởng hai trăm hộ thực ấp.

Dương Quảng nghe vậy thì cười thầm, chỉ sợ người này được đề cử sẽ khiến cho triều đình tranh cãi một phen.

- Bệ hạ, Hắc Thạch quan chính là bình chương cuối cùng của Đông Đô, liên quan tới an nguy của Lạc Dương, Cử Huyện Nam tước hiện tại mới mười chín tuổi chỉ sợ không cách nào gánh lấy trách nhiệm này.

- Đúng vậy bệ hạ, Cử huyện nam tước còn nhỏ tuổi, chỉ sợ không cách nào gánh lấy trách nhiệm.

Sắc mặt của Dương Quảng trở nên trầm xuống hẳn vừa định mở miệng thì Bùi Thế Củ đã nói:

- Chưa công nói những lời này thì cũng không đúng, Cử huyện nam tước mặc dù chưa thành niên nhưng trước đây đã danh chấn sĩ lâm, công huân lớn lao, mười lăm tuổi đã chinh chiến Cao Ly, bắt được Cao Kiến vũ, mười sáu tuổi đã giữ được Cử huyện chống lại mười vạn đại quân của Dương Huyền Cẩm.

Trước kia chỉ vì tổ phụ ốm chết nên phải chịu tang ba năm không được phong thưởng, hiện tại ba năm đã trôi qua, bệ hạ cũng nên phong thưởng môn phen, chức Lang Tướng Hắc Thạch quan chính là phần thưởng xứng đáng.

Cử Huyện Nam tước này rõ ràng là Lý Ngôn Khánh.

Lại nói tiếp, ba năm trước đây vì nguyên nhân của Trịnh Thế An nên hẳn phải chịu tang ba năm.

Tuy không cách nào ra làm quan nhưng Lý Ngôn Khánh cũng được tước vị nam tước của Cử huyện.

Chuyện này là Dương Quảng muốn tỏ vẻ nghĩ đến công thần, tỏ rõ thủ đoạn ân đức.

Cho nên sau khi hạ chiếu thư rất nhiều người giết mình cũng không có nhiều người phản đối.

Nhưng hiện tại thì khác, hiện tại chức vụ Lang Tướng Hắc Thạch Quan ở Huỳnh Dương là một chỗ trọng yếu, ai cũng không nghĩ rằng Dương Quảng lại có ý này, kể cả Bùi Thế Củ cũng bất ngờ, nhưng đã là thay Dương Quảng nói chuyện, hẳn sẽ kiệt lực cẩn thận.

- Nguyên Thái Phủ cũng nói Hắc Thạch Quan là bình chương Đông Đô, há có thể để người bình thường ra trấn thủ?

- Lý Ngôn Khánh tài văn chương xuất chúng, tính tình trung trực ngay thẳng binh pháp mưu lược, không gì không tinh, huống hồ hẳn còn ở Huỳnh Dương làm việc thiện, dân đối ở Huỳnh Dương vô cùng cảm kích.

Nguyên Thái phủ không có khả năng không biết dân chúng Lạc Dương nhắc tới Lý Ngôn Khánh đều kêu một tiếng là Lý đại thiện nhân.

Có nhân vật như vậy ra trấn thủ Hắc Thạch quan, nếu như có gì không hay hẳn vung cánh tay hô lên, thì không phải dân chúng sông Lạc sẽ hưởng ứng, Đông Đô chẳng phải sẽ được thái bình sao?

Nguyên thái phủ tên là Nguyên Văn Đô, là Thái Phủ khanh, lưu thủ Lạc Dương.

Trước đây hẳn ở Trường An đã từng nghe qua danh tiếng của Lý Ngôn Khánh nhưng hiểu rõ cũng không nhiều.

Hắn nghe vậy liền nhìn qua Lam Tử Cái, người đang đảm nhiệm chức vụ Dân bộ thượng thư. Lam Tử Cái khẽ gật đầu với Nguyên Văn Đô, tỏ ý Bùi Thế Củ nói không sai.

Bùi Thế Củ nói tiếp:

- Huống hồ Lý Ngôn Khánh là người hiếu thảo, phần chất đoan chính.

Cam La năm mười hai tuổi đã làm được tể tướng, tại sao chúng ta không dùng tài luận anh hùng? Lý Ngôn Khánh trung nghĩa nhân hiếu đều vẹn toàn, đảm nhiệm chức vụ Lang Tướng Hắc Thạch quan vô cùng phù hợp.

Bùi Thế Cử vừa dứt lời, đã thấy một người đứng ra.

- Nếu nói Nam tước Cử huyện hiếu dũng ta không có ý kiến.

- Nhưng mà nói tới phẩm tính của hần, nghe nói hần chủ biên Gian Vọng chú, hiện tại ở bên ngoài Kỳ Lân quán xe ngựa không dứt có lời đồn hần thu tiền hối lộ, lên tới cả vạn quan.

Toái Càn Không

438. Chương 3: Phượng Nữ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 3: Phượng nữ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Người nói chuyện chính là sủng thần của Dương Quảng, thư ký giam Ngu Thế Cơ.

Nhớ ngày đó Lý Ngôn Khánh ở Cử huyện mắng chết con của Ngu Thế Cơ là Ngu Nhu, mặc dù lúc đó Ngu Nhu đáng chết, cho dù Lý Ngôn Khánh không mắng chết thì hần cũng bị Dương Quảng lấy mạng, vấn đề là Lý Ngôn Khánh mắc quá mức ngoan độc, Ngu Thế Cơ cũng mất mặt.

Ba năm trước hần không tìm thấy cơ xử lý Lý Ngôn Khánh.

Ba năm sau hần cũng phải làm khó Lý Ngôn Khánh một phen.

Về phần Lý Ngôn Khánh nhận hối lộ, nguồn gốc chính là năm Đại Nghiệp thứ mười, sau khi viết xong quyển sách Gian Vọng chú là quyển sách Gian Vọng nói về thời kỳ Lương Hán, hần vừa khởi đầu đã trực chỉ Hán cao tổ Lưu Bang bất nghĩa, ném vợ bỏ con, còn được gọi là đệ nhất gian vọng thời đó.

Bài văn này vừa vdi xong dẫn tới sự chấn động tới mức long trời lở đất.

Hán cao tổ Lưu Bang từ xưa tới nay đều là hình tượng chính diện trong sử sách mà Lý Ngôn Khánh lại bôi tro trát trấu lên mặt của hần không ai là không sợ hãi, mà những điều Lý Ngôn Khánh viết đều dựa vào sử ký, trong lịch sử đúng là có một chuyện như vậy.

Trong sử lâm vì vậy mà tranh luận không ngớt.

Nhưng mà người sợ hãi nhất vẫn là thế gia môn phiệt.

Những thế gia vọng tộc thời Tùy Đường phần lớn bắt đầu từ thời nhà Hán.

Lời nói không dễ nghe, nếu như Lý Ngôn Khánh ở trong quyển sách mắng người nào đó không chừng sẽ là tổ tiên của họ.

Nếu nói Thánh Hiền chú là dạy người làm thiện thì Gian Vọng chú chính là vạch trần những người ác nhân ác đức.

Ngôn Khánh lại dùng đủ biện pháp khiến cho đám người này vô cùng sợ hãi, kể từ khi biên soạn, Thánh Hiền chú và Gian Vọng chú có sức ảnh hưởng không thua kém gì Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Kết quả là các thế gia đệ tử không ai không thấy sợ hãi.

Có người thông minh tìm phương pháp khẩn cầu Lý Ngôn Khánh bút hạ lưu tình, tuy nhiên Lý Ngôn Khánh sau khi làm một bài văn về Hán cao tổ xong liền thu tay lại, Gian Vọng chú giao cho một người tên là Hứa Kính Tông phụ trách biên soạn. Mà nói tiếp Hứa Kính Tông này cũng có lai lịch.

Hắn xuất thân từ gia đình quan lại, phụ thân là Hứa Thiện Tâm, quan lại của một quận phía Nam.

Hứa Kính Tông bản thân tài văn chương cũng không hề tầm thường, đỗ tiến sĩ cùng thời kỳ với Đỗ Như Hối.

Đỗ Như Hối hiện tại là một gã huyện chính ở Trường An, tuy nói không được trọng dụng nhưng cũng là quan chức lục phẩm mà Hứa Kính Tông chỉ là một công tào của một huyện, không chỉ vậy năm Tùy Dạng Đế chinh phạt Liêu Đông, ngự mã Phi Hoàng Thượng Cứu do Hứa Kính Tông bảo vệ bị tội phạm Dương Công Khanh cướp mất, Hứa Kính Tông vì vậy cũng bị liên quan, bãi miễn thành thứ dân.

Kỳ Lân quán của Lý Ngôn Khánh vào năm Đại Nghiệp thứ mười thì xây dựng xong.

Hứa Kính Tông đang lúc chán nản nghe nói Kỳ Lân quán thu nạp nhân thủ liền tiến tới hưởng ứng, dốc sức công hiến cho Kỳ Lân quán.

Luận văn chương hẳn không hề thua kém Ngôn Khánh hay Tiết Thu, luận bút lực, hẳn vô cùng sắc sảo, sau khi tiếp nhận Gian Vọng chú trong tay của Lý Ngôn Khánh, hẳn nhanh chóng hiểu được ý đồ của Lý Ngôn Khánh, kết quả là hẳn không chỉ đào mồ tổ tiên của người ta mà còn vung vãi nước tiểu lên đó, hành văn thì âm độc, dùng từ thì cay nghiệt, chỉ trích từng danh sĩ, khiến cho con cháu của họ tức giận tới mức thiếu chút nữa phải thổ huyết.

Đương nhiên thủ đoạn vơ vét của Ngôn Khánh cùng bút lực của hắn có quan hệ trực tiếp.

Ngu Thế Cơ nói chuyện này ra không nhất định ngăn cản đường làm quan của Lý Ngôn Khánh nhưng cũng có thể hạ thấp nhân phẩm của hắn một phen.

Bùi Thế Củ mỉm cười:

- Nghe nói thư ký giam cũng cầu tình người này.
- Cũng nghe nói còn phái người tới hối lộ.

Ngu Thế Cơ nghe vậy thì đỏ mặt tới tận mang tai, trừng mắt nhìn Bùi Thế Củ, nửa ngày không nói được gì.

Vũ Văn Trí thì dùng một ngữ khí cổ quái nói:

- Nghe nói trong tộc của Bùi công có nữ tử đã hứa gả cho nam tước Cửng huyện, mọi người cũng biết Bùi công vì vậy mới sốt ruột.
- Bùi gia của Bùi công thuộc về thế trụ của Hà Đông vậy mà đem tôn nữ gả cho Lý Ngôn Khánh, hơn nữa còn là bình thê.

Bùi Thế Củ sắc mặt liền trầm xuống:

- Đề cử hiền tài không phân biệt thân sơ, lão thần tiến cử Lý Ngôn Khánh cũng xuất phát từ sự công tâm, về phần chuyện của nhi nữ lão thần không thể ước thúc, tuy nhiên Bùi Thúc Vên và Trương Tôn Vô Cấu bình thê cũng không phải là không ổn, hẳn là Vũ Văn thị lang cho rằng Trương Tôn gia không bằng Bùi thị sao?

Dương Quảng lúc bị nhốt ở Nhạn Môn Quan từng cảm thán: Nếu như Trương Tôn Thịnh còn sống thì Đột Quyết đâu dám tới tận đây?

Trong lời nói của hắn có sự hoài niệm với Trương Tôn Thịnh.

Bùi Thúc Vên sở dĩ bình thê với Trương Tôn Vô Cấu là do Bùi thị ta kính trọng Trương Tôn đại tướng quân, Vũ Văn Trí người không phải cảm thấy Trương Tôn Thịnh kém Bùi gia chúng ta chứ?

Lời nói này đã nói trúng tâm tư của Dương Quảng.

Sắc mặt của hắn liền hơi trở nên tối tăm phiền muộn....

- Huống hồ lão thần cũng không có Phượng nữ gả cho người khác.

Khuôn mặt tuần tú của Vũ Văn Trí lập tức trở nên đỏ bừng.

Ở đây có một điển cố.

Đại Nghiệp năm thứ mười một, chính là năm ngoái, cháu trai của Mạch Thiết Trọng là Mạch Tử Trọng, đảm nhiệm chức vụ Giam Môn Lang tướng, mà Vũ Văn Trí thì có một khuê nữ tên là Vũ Văn Phượng năm nay hai mươi ba tuổi, chưa gả chồng được vì tính tình của nàng dữ dằn mà lại rất tự đại, một lần nàng ở trên phố Trường An thấy Mạch Tử Trọng ra sức đánh mấy tên du côn sinh lòng ái mộ, trong lòng thầm thì, không phải Mạch Tử Trọng thì không lấy ai làm chồng.

Vũ Văn Trí tìm tới lão tử của Mạch Tử Trọng là Mạch Mạnh Tài, uống vài chén rượu đề cập đến việc muốn đem con gái gả cho Mạch Tử Trọng.

Mạch Mạnh Tài biết rõ, Mạch Tử Trọng vẫn thích Bùi Thúc Vên, hơn nữa hẳn đối với Vũ Văn gia cũng không thích cho lắm, nên lấy cớ từ chối.

Nhưng mà Vũ Văn Trí và ái nữ lại sốt ruột.

Cuối cùng không rõ nguyên do thế nào, Mạch Mạnh Tài lại đồng ý, về sau truyền ra rằng Vũ Văn Trí hứa dùng một số tiền lớn, đem con gái gả đi, cho nên Phượng Nữ gả chồng đã trở thành điển cố trong triều, Bùi Thế Củ vừa nói ra, Vũ Văn Trí tức giận đến mức nổ đom đóm mắt.

Dương Quảng cũng nghe qua câu chuyện này, nhin không được mà cười ha hả, nụ cười này của hắn khiến cho Vũ Văn Trí tức giận nhưng phải kìm nén, hung dữ liếc nhìn Bùi Thế Củ.

Toái Càn Khôn

439. Chương 4: Quan Âm Đến.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 4: Quan Âm đến.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Xem ra Dương Quảng đã có chủ ý.

Hơn nữa hẳn lại tìm một lão già đa mưu túc trí, cái lưỡi ba thốn làm thuyết khách, ai có thể nói lại Bùi Thế Củ? Người này mồm mép lưu loát nổi tiếng, năm đó bằng một mình hắn mà đã khiến cho cả Tây Vực không được yên bình.

Lúc này ai đứng ra phản đối chọc vào Dương Quảng, nhiều nhất thì bị trách cứ một hồi.

Nhưng mà nếu như chọc vào Bùi Thế Củ thì sẽ bị như Ngưu Thế Cơ và Vũ Văn Trí mất hết mặt mũi.

Dương Quảng nói:

- Vũ Văn khanh nói chuyện này khiến trẫm nhớ một chuyện, Mạch khanh, Tử Trọng năm nay cũng đến tuổi thanh niên rồi.

Mạch khanh, chính là chỉ thứ tử của Mạch Thiết Trọng, cha của Mạch Tử Trọng.

Hắn hôm nay đảm nhiệm chức vụ thân phủ tướng quân, dùng tướng lang tướng, phụ trách làm đầu lĩnh cận vệ bảo hộ Dương Quảng. Lúc này nghe câu chuyện phượng nữ gả chồng, Mạch Mạnh Tài co ở một bên bấy giờ nghe thấy Dương Quảng hỏi thăm hắn liền đứng ra khom người nói:

- Khuyển tử năm ngoái đã là thanh niên.

Từ xưng hô của Dương Quảng với Mạch Mạnh Tài cho thấy rằng hắn đối với Mạch gia ưa thích cỡ nào.

Lại nói tiếp Dương Quảng hiện tại cũng ưa thích Mạch Mạnh Tài vì hắn không thân cận quyền quý, hơn nữa còn rất trung tâm.

Đây cũng là nguyên cớ mà Dương Quảng tin tưởng Lý Ngôn Khánh.

Nếu như Lý Ngôn Khánh xuất thân từ Trịnh thị Bùi thị hay Lý thị thì hắn quả quyết không ủy thác trách nhiệm này cho Lý Ngôn Khánh, nhưng sau khi Ngôn Khánh phản Trịnh thị xong vẫn không quy tông về Lý thị, là người đơn độc khiến cho Dương Quảng vô cùng yêu thích.

- Lại nói tiếp, Tử Trọng đã tòng quân từ lâu, lập nhiều công lao.

- Trẫm thấy hay là cho hắn đảm nhiệm chức Ứng Kích Lang tướng ở Hắc Thạch Quan, cùng với Lý Ngôn Khánh trấn thủ Huỳnh Dương, chư công nghĩ thế nào?

Dương Quảng sợ dĩ an bài vậy đương nhiên là có cân nhắc.

Tuy nói Tiêu hoàng hậu tiến cử Lý Ngôn Khánh, nhưng người này cuồng ngạo kháng chỉ bất tuân, về sau lại công kích triều chính, không phải là người chịu sống yên ổn, hiện tại đem Hắc Thạch Quan giao cho mình hắn Dương Quảng thật không yên tâm, mà Mạch Tử Trọng cùng với Lý Ngôn Khánh lại có mối thù đoạt người yên hai người kết giao không quá sâu, để Mạch Tử Trọng đảm nhiệm chức vụ Ứng Kích Lang tướng ở Hắc Thạch quan có thể kiềm chế Lý Ngôn Khánh.

Suy nghĩ này của hắn dĩ nhiên là không thể nói ra cho người ngoài biết được.

Tuy nhiên đã có vết xe đổ của Lý Ngôn Khánh, lúc này cũng không ai đứng ra phản đối.

Cho nên văn võ quần thần đều tỏ vẻ đồng ý.

Mà Dương Quảng trong lòng cũng thầm thở phào một phen.

- Đã như vậy ngày ba tháng ba, trẫm sẽ theo thuyền qua Lạc Khẩu tiến về Giang Đô.

Ngoại trừ quan viên lưu thủ toàn bộ theo trẫm tới đó.

- Bãi triều.

Dứt lời, Dương Quảng phát tay áo rời khỏi Kim Loan bảo điện.

Lại một mùa xuân tới, mưa rơi lả tả.

Sơn Đông Hà Bắc Sơn Tây khắp nơi gió lửa, đạo phi bộc phát nhưng trên đường từ Lạc Dương tới Củng huyện thì lại lợi ra một vẻ phồn hoa náo nhiệt, nông dân bề bộn canh tác trên bờ ruộng, sông Lạc lộ ra một vẻ rất yên bình.

Đối với những người dân hoàng đế hồ đồ cũng tốt, thánh minh cũng thế, không hề trọng yếu với chúng nhân, bọn họ chỉ cần ăn no là đủ.

Hai chiếc xe ngựa xuôi theo Lạc thủy mà đi.

Ở xung quanh hai chiếc xe còn có vài chục nô bộc đi theo.

Một thanh niên chừng hai mươi tuổi cưỡi một con thanh mã, hiếu kỳ nhìn về bốn phía, con thanh mã kia cũng ưỡn ngực toát ra một phong thái hiên ngang.

Thanh mã này có tên là Thiểm Điện.

- Vô Kỵ phía trước là độ khẩu Hắc Thạch.

Một thanh niên tuấn tú thúc ngựa tới, chỉ tay về phía độ khẩu trước mặt mà nói:

- Bờ sông bên kia chính là Hắc Thạch quan, vượt qua nơi này là có thể tới được Củng huyện, mọi người đi từ sáng tới giờ cũng đã mệt mỏi rồi không bằng tới độ khẩu nghỉ ngơi một phen rồi qua sông?

Dù sao trước trời tối nhất định có thể tới Củng huyện, người thấy thế nào?

Thanh niên tên là Vô Kỵ, Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Mà thanh niên tuần tú kia chính là con của quận trưởng Nga Mi sơn quận Đậu Quỹ, Đậu Phụng Tiết.

Trưởng Tôn Vô Kỵ gật gật đầu, thúc ngựa lao tới bên cạnh một chiếc xe mà khẽ nói:

- Mẹ phía trước là hắc thạch độ khẩu, chúng ta ở đó nghỉ ngơi rồi tiến về Cửng huyện sau, mẹ thấy thế nào?

Ở trong xe truyền ra thanh âm như chuông bạc:

- Ca ca mẹ mệt mỏi như vậy rồi thì nghỉ ngơi một chút, thuận tiện ăn vài thứ.

- Ta biết rồi.

Trưởng Tôn Vô Kỵ lên tiếng trở về bên cạnh Đậu Phụng Tiết.

- Đã như vậy chúng ta trước hết tìm một nơi đặt chân.

- Được rồi.

Đậu Phụng Tiết cười ha hả, thúc ngựa tới phía trước, bốn hắc y kỵ sĩ thúc ngựa theo sát phía sau, hướng về phía độ khẩu Hắc Thạch.

Trưởng Tôn Vô Kỵ ngẩng đầu lên nhìn sắc trời.

Chỉ thấy từng đám mây xoay tròn che khuất ánh mặt trời.

Nhoáng một cái đã sáu năm trôi qua, thiếu niên năm đó bị phụ thân trách cứ hiện tại đã làm nam tước Cửng huyện công danh hiển hách, tạo hóa thật trêu ngươi, mình trước kia cao cao tại thượng, nhưng sau khi phụ thân qua đời, Phích Lịch đường cũng trở nên tàn lụi, tộc thúc Trưởng Tôn Thuận Đức vì năm ngoái trưng binh không có kết quả nên trốn tới Thái Nguyên mai danh ẩn tích. Nhị huynh mặc dù chấp chưởng Phích Lịch đường nhưng cũng chỉ có thể duy trì mà thôi, tam huynh là Trưởng Tôn Hành Thao, không thể tiến vào trong trường thái học viện, hiện tại ở trong vương phủ làm một số việc chi chép, nói thẳng ra là làm việc lật vặt.

Cửu cửu Cao Sĩ Liêm thì bởi vì liên quan tới Hộ Tư Luật binh bộ thượng thư cho nên bị đày tới Lĩnh Nam.

Còn mình hiện tại không phải cũng phải cùng với mẫu thân và muội muội tới chỗ của môn hạ phụ thân trước kia sao, thật là thú vị.

Nghĩ tới đây Trưởng Tôn Vô Kỵ không khỏi thở dài một cái.

Người kia tuy rằng hơi hoa tâm nhưng đối với nhà của mình vẫn toàn tâm toàn lực, năm đó không ngại đường xa vạn dặm đưa muội muội nhập thực, tổn hao của nhà mình ở đất thực, thậm chí ngay cả những tổn hao mình học ở trường cũng do hắn gánh chịu.

Nếu như không phải hắn chỉ sợ sáu năm qua nhà mình đã vô cùng vất vả... mẫu thân tuy không hài lòng lắm nhưng dù sao cũng là di chúc của phụ thân, hơn nữa tên kia quả thật lợi hại, mặc dù đã phản lại Trịnh gia nhưng vẫn kiếm được một tước vị Nam tước, còn để Đậu quận trưởng tới tận nhà cầu thân, nói muội muội và Bùi nương tử sẽ là bình thê, mẫu thân lúc đầu tuy tức giận nhưng lại lập tức đáp ứng, ngay cả nhị ca Hành An cũng không dám lãnh đạm.

- Vô Kỵ Vô Kỵ.

Đậu Phụng Tiết đứng ở bên cửa của một tửu quán gọi Trưởng Tôn Vô Kỵ từ trăm tư tỉnh lại.

Bất tri bất giác đã tới Hắc Thạch độ.

Toái Càn Khôn

440. Chương 5: Ngõng Tửu Lâu.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 5: Ngõng tử lâu.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trưởng Tôn Vô Kỵ vội vàng xuống ngựa, đi tới bên cạnh chiếc xe.

- Mẫu thân đã đến độ khẩu Quan Âm tỳ mau đỡ mẫu thân nghỉ ngơi vào tửu quán chúng ta ăn uống rồi qua sông.

Màn xe được vén lên, Cao phu nhân được một thiếu nữ mắt ngọc mảy ngài đỡ xuống xe từ từ đi ra.

Thiếu nữ kia tuổi tác ước chừng mười bốn mười lăm, khuôn mặt trái xoan, lông mi lá liễu, đôi mắt đen to, trên khuôn mặt còn có một má lúm đồng tiền, hiện lên vài phần mềm mại đáng yêu, da thịt của nàng tinh tế tỉ mỉ, như là bạch ngọc.

Trên khuôn mặt của nàng lộ ra vài phần ngây thơ, cẩn thận đỡ Cao phu nhân xuống xe xong, thiếu nữ hiểu kỳ dò xét bốn phía.

- Ca ca, đây chính là Hắc Thạch độ sao? Còn cách Củng huyện xa không?

Trưởng Tôn Vô Kỵ lộ ra một nụ cười thân thiện:

- Không xa, buổi trưa chúng ta qua sông đoán chừng một hai canh giờ sau là có thể tới.

- Tốt rồi không biết ca ca kia của muội biết Quan Âm tỳ tới sẽ giết mình cỡ nào.

Thiếu nữ nghe được má hồng liền đỏ bừng.

Cao phu nhân bắt đầu nói:

- Vô Kỵ, sao con lại trêu chọc muội muội con?

Trưởng Tôn Vô Kỵ liền lập tức xin lỗi.

Lúc này Đậu Phụng Tiết cũng tiến tới, mời Cao phu nhân vào trong tửu lâu nghỉ ngơi.

Trước cửa của tửu lâu này treo một tấm vải, trên đó có viết chữ Ngõng rất lớn.

Đậu Phụng Tiết hiện tại đã cao lớn, thân gần tám thước, mày kiếm mắt sáng.

Ba thực khiến cho hắn thêm vài phần thanh tú, tuy lưng dài vai rộng nhưng không khiến cho người khác có cảm giác thô bỉ.

- Phụng Tiết ca ca, tửu quán này có phải là chuyên nấu thịt ngõng không?

Sau khi ngồi xuống, Trưởng Tôn Vô Cấu hiểu kỳ hỏi thăm

Chỉ thấy Đậu Phụng Tiết đang uống một ngụm trà, thiếu chút nữa thì phun ra mà Trưởng Tôn Vô Kỵ thì ho khan liên tục.

- Có thể... nó không chừng ngày sau Quan Âm tỳ muội tự mình nấu thịt ngõng ở đây.

Cao phu nhân túm miệng cười lên:

- Vô Kỵ, con chớ hồ ngôn loạn ngữ, Quan Âm tỳ đừng nghe ca ca con nói bậy, tấm vải thêu chữ Ngõng này là...

Đúng lúc này một tiểu nhị tiến tới tiếp lời:

- Vị tiểu nương tử này, chữ Ngõng trên lá cờ chính là dấu hiệu công tử nhà ta, nương tử không nên nói bậy gây chuyện không tốt sẽ sinh hiểu lầm.

- Công tử nhà ngươi rất bá đạo sao?

Tiểu nhị hơi mất hứng.

- Nương tử công tử nhà ta chính là người lương thiện nổi danh ở Huỳnh Dương, hiền hòa vô cùng, hai chữ bá đạo không được nói tới. Quả thật các vị đối với công tử nhà ta có chỗ bất kính nên ta mới hảo tâm nhắc nhở nếu ở Củng huyện chỉ sợ sẽ lập tức đuổi mọi người ra ngoài.

Trưởng Tôn Vô Cầu hiểu kỳ hỏi:

- Chuyện này là sao?

Tiểu nhị nở nụ cười, hơi tự hào nói:

- Ba năm trước đây Dương Huyền Cẩm làm loạn ở Huỳnh Dương, khiến cho rất nhiều địa phương trở thành phế tích.

- Là công tử nhà ta sau khi ngăn chặn phản tặc đã nghĩ tới dân chúng trôi dạt khắp nơi, hiệu triệu mọi người lập nên ba trăm quán cứu tế, mỗi ngày bố thí không chỉ ở Huỳnh Dương quận mà còn có Đinh thủy, Đông Quận, còn có Hà Nam quận nữa, dân chúng khắp nơi chịu ân huệ.

Hai năm qua, Củng huyện dần dần trở nên thái bình.

Quán cứu tế không cần nữa, tuy nhiên công tử lo lắng thiên tai sau này cho nên đem ba trăm quán cứu tế chuyển thành tửu quán, cho người đi đường thuận tiện ghé vào, trên mỗi tấm vải treo trước quán đều thêu một chữ Ngõng, chính là dấu hiệu quán trà của công tử nhà ta.

- Điều này khiến cho rất nhiều người qua đường không có ruộng đất cũng được an trí.

Trong mắt của Cao phu nhân hiện ra vẻ tán thưởng.

- Đa tạ đại ca, con gái của ta không hiểu chuyện mong đại ca thông cảm.

Đậu Phụng Tiết nhin không được nói một câu:

- Không ngờ Ngõn Khánh ca ca hôm nay lại có tên tuổi như vậy.

Mà Trưởng Tôn Vô Kỵ thì không lên tiếng.

Hắn quan sát tửu lâu một phen thì thấy ở đây diện tích không lớn nhưng có tới năm người một quán sự và bốn tiểu nhị, mà cả bốn người đều rất tháo vát.

Tửu quán này cho dù lời nhiều thì cũng không nên có nhiều người như vậy.

Tên kia ở trong một tửu quán sắp xếp tới năm người rốt cuộc là có dụng ý gì?

Nhìn miếng vải treo trước tửu quán Trưởng Tôn Vô Kỵ như có điều suy nghĩ.

Dùng cơm xong, Trưởng Tôn Vô Kỵ nghỉ ngơi ở trong tửu quán rồi tính tiền rời đi.

Mọi người lên một chiếc đồ ngang rồi nhanh chóng rời khỏi Lạc thủy, qua độ khẩu Hắc Thạch rồi lên xe ngựa tiếp tục đi tới Củng huyện, thỉnh thoảng lại thấy quân mã đi ngang qua.

- Tại sao lại có nhiều quân mã đi qua đây vậy?

Đậu Phụng Tiết thấp giọng nói:

- Nghe nói bộ hạ du hành Giang Đô nên điều động nhiều quân mã như vậy.

- Bộ hạ muốn đi dung hành Giang Đô sao?

- Đúng thế nghe nói bộ hạ gần đây thường gặp ác mộng, thấy có thảm họa chiến tranh, đêm không say giấc, nếu không có mấy phu nhân trong nội cung trấn an thì thức trắng đêm không ngủ được.

Trưởng Tôn Vô Kỵ vội vàng khoát tay:

- Phụng Tiết ngươi chớ nói bậy.

- Ta nói bậy khi nào, ở trên phố Lạc Dương mọi người đều truyền lưu như vậy.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cười lạnh một tiếng:

- Những người Lạc Dương hẳn là đều trèo vào Tây Uyển nhìn chăm chăm xem bệ hạ ngủ hay sao? Bọn họ làm sao biết chuyện này? Chúng ta đừng nói chuyện này nữa, gây chuyện không tốt sẽ chọc phải tai họa.

Đậu Phụng Tiết gã gã đầu thấp giọng đồng ý.

Một đội kỵ mã như gió bay điện chớp xẹt qua.

Một gã thanh niên nhìn thấy con ngựa Thất Ngân Tông của Trưởng Tôn Vô Kỵ thì hai mắt sáng ngời.

- Dừng ngựa.

Hắn nghiêm nghị gọi sau đó khoát tay chỉ huy đội kỵ mã xông lên phía trước bao quanh chiếc xe của đám người Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Trưởng Tôn Vô Kỵ khẽ giật mình, lập tức thúc ngựa lên phái trước mà hỏi:

- Mọi người là người phương nào, muốn ở trên đường lớn, làm chuyện đạo phỉ sao?

Thanh niên kia cười lạnh một tiếng:

- Chuyện đạo phỉ? Theo ta thấy các người mới là làm chuyện đạo phỉ, con ngựa kia rõ ràng là của pháp tào Cửng huyện Doãn Tông Đạo, người lấy cắp nó, mau tới huyện nha thẩm vấn.

- Người đâu bắt toàn bộ đám người này cho ta.

Dưới trướng của hắn có mấy chục người lập tức xuống ngựa xông lên phía trước.

Đám nô bộc không biết là xảy ra chuyện gì tất cả đều kinh hãi.

Trưởng Tôn Vô Kỵ liền biết được ẩn tình của câu chuyện, hóa ra người này nhìn thấy mã bảo lương của mình nên muốn ăn cướp, nếu là con ngựa khác, Trưởng Tôn Vô Kỵ nói không chừng sẽ tặng cho đối phương nhưng con Thất Ngân Tông mã này lại chính là con ngựa mà Trưởng Tôn Thịnh để lại cho hắn.

Toái Càn Khôn

441. Chương 6: Doãn Tông Đạo.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 6: Doãn Tông Đạo.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trưởng Tôn Thịnh lúc về già đánh Đột Quyết, Khải Dân Khả Hãn đối với hắn vô cùng kính sợ.

Cho nên ngay cả ái mã của mình cũng tặng cho Trưởng Tôn Thịnh, Trưởng Tôn Thịnh thích thú đặt tên nó là Thiểm Điện.

Về sau khi Trưởng Tôn Thịnh chết, tất cả gia sản đều bị Trưởng Tôn Hành An và Trưởng Tôn Thuận Đức chia nhau, mà Trưởng Tôn Vô Kỵ lúc đó không muốn gì, ngoại trừ sách vở mà Trưởng Tôn Thịnh lưu lại thì chỉ lấy con ngựa Thất Ngân Tông này.

Vô Kỵ tức giận mà cười:

- Cường đạo lớn mật, ta muốn xem ai dám động tới ta?

Trưởng Tôn Vô Kỵ có phần giống Trưởng Tôn Thịnh, lúc bình thường hắn nói cười vui vẻ, nhưng khi giận lên thật khiến cho người ta phải sợ hãi.

Hắn choang một cái rút trường đao ra, một số gia nô đằng sau cũng xông lên.

Mà ở bên cạnh, Đậu Phụng Tiết cũng trầm mặt xuống.

Hắn tính tình nhu nhược nhưng do tuổi nhỏ nhất gan mà thôi, sau này trải qua tôi luyện đã có chuyển biến rất lớn. Hơn nữa sau khi cùng Đậu Quý trải qua lịch lãm rèn luyện, đã hình thành nên sát khí. Đậu Phụng Tiết không nói nhiều lời, gương cung cài tên, chỉ thấy một loạt thanh âm vang lên, mấy tên gia nô muốn lao lên xe ngựa đã ôm cánh tay gào thảm một tiếng.

Doãn Tông Đạo khẽ giật mình nghiêm nghị quát:

- Các người còn dám phản kháng? Mau lên cho ta.

Đúng lúc này trên đường truyền tới từng hồi vó ngựa.

Chỉ thấy khói bụi cuộn cuộn, tiếng chân như sấm rền như có thiên quân vạn mã.

- Doãn công tử xin dừng tay.

Người đến cao giọng hô, trong chớp mắt đã tới bên cạnh, chỉ thấy đó là một thanh niên tuổi tác ước chừng hai sáu hai bảy tuổi, phía dưới của hắn là một con hãn huyết bảo mã, mà ở sau lưng hắn có chừng bốn mươi năm mươi kỵ sĩ, xem trang bị thì vượt xa đám người Doãn Tông Đạo.

Hắn đi tới trước chiếc xe ngựa mà ghìm cương lại, những kỵ sĩ sau lưng liền lặng ngắt như tờ.

Nguyên khí tức bên ngoài của hắn đủ khiến người ta hít thở không thông, mà người sáng suốt có thể nhìn ra, những người này đã trải qua chém giết thảm thiết, từ núi thây biển máu mà đi ra, đám người Doãn Tông Đạo nhìn thấy thì sắc mặt đại biến, Doãn Tông Đạo nở ra một nụ cười tươi.

- Hóa ra là Thảm đại ca.

- Doãn công tử, giữa ban ngày ban mặt trên quan đạo tại sao lại gây ra động tĩnh lớn như vậy?

- À, ta thấy những người này đáng về khả nghi cho nên tiến lên kiểm tra, nào biết bọn họ không nói nhiều lời đã động thủ cho nên...

- Tên kia to gan lớn mật, nên bắt lại.

Nói xong thanh niên nhìn về phía đám người Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Tuy nhiên không nhìn thì không sao, vừa nhìn thấy hắn vội vàng chân động, tiến lên vài bước chấp tay hành lễ nói:

- Tứ công tử, công tử tại sao lại ở đây?

Trưởng Tôn Vô Kỵ khẽ giật mình, neho mắt lại cẩn thận dò xét thanh niên kia.

Hắn cảm thấy hơi quen mắt nhưng lại không nhớ được lai lịch.

- Xin hỏi các hạ...

Thanh niên kia vội vàng nói:

- Tại hạ là Thẩm Quang, là quản sự của công tử nhà ta, năm đó công tử tới Phích Lịch đường học nghệ ta vẫn đi cùng bảo hộ không biết công tử còn nhớ?

Trưởng Tôn Vô Kỵ còn chưa mở miệng thì Đậu Phụng Tiết đã cả kinh:

- Người chính là Thẩm Quang, Nhục Phi Tiên?

Trưởng Tôn Vô Kỵ lúc này mới nhớ ra.

Năm đó Ngôn Khánh học nghệ bên cạnh phụ thân, tên Thẩm Quang này luôn đi ở bên cạnh như một tùy tùng, Trưởng Tôn Vô Kỵ tuy có ấn tượng nhưng cũng không khắc sâu, năm đó hắn đường đường là con trai của hữu kiêu vệ đại tướng quân, có thể xưng huynh gọi đệ với tên kia nhưng đối với hạ nhân bên cạnh hắn thì không lưu ý. Về phần danh tiếng Nhục Phi Tiên thì bắt đầu từ nữ tử của Hà Đông Bùi thị, Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng đã được nghe nói, đối với danh tự này cũng có chút ấn tượng.

Thẩm Quang kinh ngạc nhìn về phía Đậu Phụng Tiết:

- Vị công tử này là...

- Ta tên là Đâu Phụng Tiết, Ngôn Khánh ca ca năm đó tới đất thực gặp ta người không đi.

- Nhưng ta đã nghe qua hắc tử nhắc tới người, tên kia còn nói, luận về khí lực, hắc hơn người nhưng luận về võ nghệ thì không phải là đối thủ của người.

- A, đúng là Đâu công tử.

Thẩm Quang bước tới chào, sau đó đi tới thanh niên bên cạnh mà giới thiệu:

- Hắc tên là Tô Liệt, chính là thống lĩnh Kỳ Lân vệ, rất được công tử nhà ta coi trọng.

Hắc ở bên tai Tô Liệt nói nhỏ hai câu, Tô Liệt liền lộ ra một vẻ tôn kính.

- Đúng là nhị vị, Tô Liệt thất lễ rồi.

Một tên quân sự cơ linh, một tên tướng quân dũng mãnh, nhìn những kỵ quân dưới trướng của Tô Liệt, hiển nhiên là đã trải qua nghiêm khắc rèn luyện, tuy nhiên Kỳ Lân vệ này từ đâu mà ra?

Trưởng Tôn Vô Kỵ trong lòng nghi hoặc thì Thẩm Quang đã tới gần Doãn Tông Đạo.

Chỉ thấy hắc sắc mặt âm trầm:

- Doãn công tử, người nói bọn họ là đạo phỉ sao?

Doãn Tông Đạo cảm thấy hơi không ổn nhưng ở đây có rất nhiều người hắc không tiện đổi giọng.

- Ta chỉ hoài nghi...

- Hoài nghi, Doãn công tử, cho dù công tử nhà ta cũng không dám hoài nghi bọn họ, người lại hoài nghi, còn muốn động võ sao?

-A...

Doãn Tông Đạo muốn mở miệng nhưng Trưởng Tôn Vô Kỵ ở bên cạnh liền xen vào:

- Thẩm Quang, bọn chúng thấy con Thiểm Điện trước đây rong ruổi theo gia phụ liền nói là ngựa trộm từ nhà của bọn hắc, còn muốn đem chúng ta lên gặp quan.

Thẩm Quang nghe vậy liền nở ra nụ cười:

- Đã vậy thì chúng ta đi tới gặp Sài huyện lệnh xem huyện lệnh nói thế nào.

Dứt lời trong mắt của hắc hiện ra lệ quang nhàn nhạt.

Doãn Tông Đạo giật nảy mình, run run vội vàng nói:

- Hiểu lầm, Thẩm đại ca, đây là hiểu lầm.

- Nếu là hiểu lầm thì cũng thôi đi.

Thẩm Quang nhìn thoáng qua Doãn Tông Đạo:

- Tuy nhiên không phải hiểu lầm, đợi ta báo cáo với công tử nhà ta xong, tự nhiên sẽ nói chuyện cùng với lệnh tôn...

- Tứ công tử, Đâu công tử, xin đi trước, ta sẽ cùng với Tô Liệt đi sau hộ vệ.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhăn mày lại, muốn truy cứu nữa nhưng Cao phu nhân lại không muốn, dù sao nàng và Vô Cầu cũng đang ở trên xe, mặc dù tức giận tên Doãn Tông Đạo kia nhưng cũng không muốn trì hoãn lộ trình.

- Vô Kỵ chúng ta trước hết cứ như vậy đi.

- Chuyện này Ngôn Khánh nhất định sẽ đòi công đạo cho chúng ta, con đừng xen vào.

Cao phu nhân đã mở miệng, Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng không dây dưa nữa hắc cùng với Đâu Phụng Tiết nhìn nhau, gật gật đầu thúc xe ngựa tiến lên, Tô Liệt giơ tay lên nắm tay về phía trước.

Trong chốc lát Kỳ Lân phân thành hai đội, một trước một sau hộ vệ chiếc xe.

Toái Càn Khôn

442. Chương 7: Trầm Hương Giáo.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 7: Trầm hương giáo.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

- Doãn công tử, chỉ sợ lần này công tử gặp phiền toái rồi.

Thẩm Quang cười nhạt một tiếng rồi trở mình lên lưng ngựa.

Doãn Tông Đạo lúc này hoảng hốt vội vàng xuống ngựa ngăn Thẩm Quang lại:

- Lão Thẩm những người này rốt cuộc là có địa vị gì?

- Là địa vị gì chứ hỡi, người chỉ cần về nói với phụ thân, công tử nhà ta mấy ngày sau sẽ tới bái phỏng./

Thẩm Quang nói xong giơ roi đánh ngựa, hướng về phía Hắc Thạch quan mà bước đi.

Chỉ để lại Doãn Tông Đạo hơi thất hồn lạc phách đứng ở trên đường không biết làm sao.

- Tô Liệt...

Trưởng Tôn Vô Kỵ ở trên đường cùng với Tô Liệt sóng vai nhau mà đi, hần nhìn đội kỳ lân một trước một sau không khỏi hiểu kỳ:

- Những người này đều là do huynh huấn luyện mà ra sao?

Tô Liệt vội vàng trả lời:

- Bẩm tứ công tử, Tô Liệt không dám tham công.

Kỳ Lân này là do công tử năm đó chinh chiến Cao Ly huấn luyện mà thành, sau đó mang về hai bốn hộ vệ, trải qua thân kinh bách chiến, về sau công tử cùng với Trịnh gia đoạn tuyệt quan hệ, cộng thêm với việc mở Kỳ Lân quán nên đổi tên là Kỳ Lân hộ vệ, Tô Liệt nhờ được công tử tin cậy nên làm thống lĩnh.

Ngự ý, đội ngũ này chỉ nghe mệnh lệnh một người.

Đậu Phụng Tiết nghe được không kìm được khẽ nói:

- Ngôn Khánh luyện binh quả nhiên là hảo thủ, lúc ở Nga Mi sơn quận, Ngự lão trụ quốc đối với hần cũng tán thưởng.

- Đừng nhắc tới tên của Ngự lão trụ quốc.

- Người chẳng lẽ không biết, ba năm trước đây lúc bị giết gia quyến của ông ấy đã mất tích ở trong lao, đến nay vẫn không có tin tức, triều đình tuy đã bỏ qua nhưng chuyện này vẫn vụng trộm truy tra, người chó gây chuyện cho Ngôn Khánh.

Đậu Phụng Tiết le lưỡi vội vàng gật đầu.

Tô Liệt ở bên cạnh mặt không biểu tình, tựa hồ không nghe câu chuyện của Trưởng Tôn Vô Kỵ và Đậu Phụng Tiết.

- Đúng rồi tên kia vừa rồi là ai?

- Doãn Tông Đạo, hần là con của Doãn gia tộc trưởng Doãn Đức, năm đó có chút giao tình với công tử nhà ta, lúc Dương Huyền Cẩm làm loạn, Doãn Đức từng kề vai chiến đấu cho nên sau khi Dương tặc bị đẩy lùi, Doãn Đức liền đề cử với Sài huyện lệnh cho Doãn Tông Đạo đảm nhiệm chức pháp tào.

Người này trước sau như vậy, công tử cũng lười kết giao với hần.

- Tứ công tử yên tâm, loại chuyện này sau khi công tử trở về nhất định không bỏ qua.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nghe thấy những lời của Tô Liệt thì nghe được một chút vấn đề.

- Ngôn Khánh hiện nay không ở nhà sao?

Tô Liệt gật đầu:

- Trước đây vài ngày công tử đã tới Tùy Tâm Duyên Tự thăm Đàm Tông đại sư, cho nên hiện tại không ở nhà.

Tuy nhiên tính toán thời gian thì chỉ một hai ngày nữa là công tử trở về.

Công tử cứ yên tâm ở lại nếu cảm thấy phiền muộn thì có thể tới Kỳ Lân quán du ngoạn, gần đây Tiết công tử cùng với Đạo Tín pháp sư cũng ở đó, nếu công tử có hứng thú thì sao không góp vài phần náo nhiệt? Nghe Hứa Kính Tông nói thì bên đó tranh luận vô cùng kịch liệt.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nghe được thì lông mi dựng lên.

Núi Tung Sơn khô vi lỏng lộng.

Hiện tại đang ở cuối tháng ba, từng luồng gió thổi tới rừng tùng xanh ngắt, nước chảy róc rách, mảnh liệt gào thét, hàm súc thú vị vô cùng.

Keng.

Ngôn Hồ liên tục đập búa lên đầu giáo, phát ra một thanh âm kỳ dị.

Không giống như rèn giũa lúc bình thường, lúc này Ngôn Hồ cảm thấy hơi buồn bực.

Hần cầm lấy một cái kim sắt, kẹp giáo lại sau đó bỏ vào nước, từng thanh âm xì xì vang lên, một luồng khói trắng xông lên trên trời, Ngôn Hồ cầm đầu giáo lên, trên khuôn mặt nở ra một nụ cười tươi.

- Thành công rồi.

Hần quát to một tiếng rồi nói với Lý Ngôn Khánh:

- Kế tiếp là đánh bóng, nhưng việc này không quan trọng, nếu như đánh bóng không tốt thì sẽ làm hỏng cả giáo, cho nên cứ dễ như vậy.

Lý Ngôn Khánh ngồi ở bên cạnh tò mò nhìn đầu giáo đen sì kia.]

Đầu giáo mặc dù đánh thành công nhưng cũng chỉ là nửa công nghệ tuy nhiên Lý Ngôn Khánh cũng minh bạch, nếu làm phức tạp rườm rà quá thì có thể hỏng cả đầu giáo.

Đầu mã giáo bình thường ước chừng chỉ nặng ba mươi đến năm mươi cân.

Mà mã giáo này nặng tới sáu mươi hai cân, nếu như cả thân giáo vào nữa thì phải nặng tới một trăm bốn mươi sáu cân, bình khí như vậy người bình thường đừng nói sử dụng ngay cả nhắc lên cũng khó khăn rồi.

Cũng may ba năm gần đây, Ngôn Khánh học dưỡng sinh thuật gần như đã đại thành.

Dựa theo lời nói của Tôn Tư Mạc thì hần đã hoàn thành giai đoạn Trúc Cơ, kế tiếp là tu chân thành tiên nhưng Lý Ngôn Khánh không có ý định này, cho nên luyện tới Trúc Cơ là đã đầy đủ rồi.

Hôm nay Ngôn Khánh đã cao tám thước hai thốn, khoảng 1m86.

Ngôn Hồ nói hình thể của hắc không có khả năng lớn thêm, nhưng đối với Lý Ngôn Khánh mà nói cao như vậy đã đủ rồi. Mặc dù Ngôn Khánh có vẻ hơi thon gầy, hình thể đơn bạc, nhưng ở trong đó lại chứa một lực lượng mạnh mẽ.

Mã giáo một trăm bốn mươi sáu cân đối với Ngôn Khánh mới phù hợp.

Ngôn Hồ từ trong phòng lấy ra một thân giáo dài chừng hai xích, bên ngoài bọc một tầng tơ bạc, người không biết con tưởng rằng thân giáo này chế tạo bằng kim loại.

Thế nhưng mà Ngôn Khánh biết rằng thân giáo này làm từ gỗ.

Ngôn Hồ cầm lấy giáo quay tính một vòng, phát ra thanh âm phần phật, lâu lâu lại phát ra hương khí tản mát.

- Cữu cữu, thân giáo này làm từ hương mộc hay sao?

Ngôn Hồ gật đầu cười cười:

- Nói chung hương mộc không thích hợp để dùng chế giáo, nhưng đây không phải là hương mộc bình thường, ta trước kia mê mẩn chế giáo đi khắp nơi tìm tài liệu, một lần được một vị bằng hữu giới thiệu ở vùng Lĩnh Nam có một loại thiết mộc, chính là cây trầm hương này.

Ta lúc đó cũng không ngờ lại dùng nó để chế giáo.

Về sau bằng hữu kia khuyên bảo cuối cùng ta dùng nó để chế tạo thân giáo, lại dùng phương pháp bí truyền của nhà nạng mà ngâm thuốc ba tháng, khiến cho thân giáo trở nên cứng chắc, nay cả búa rìu cũng không thể rung chuyển, về sau ta xuất gia ở núi Thiếu Lâm học phương pháp quán tư, đem trường giáo này quán một lớp tơ bạc lên trên.

Sức nặng của nó là tám mươi bốn cân, cùng với kim loại chạm vào nhau cũng không bị tổn hại nửa phần.

Ta trước khi xuất gia có một nguyện vọng, là chế ra một bảo giáo vô song thiên hạ, Ngọc oa nhi, đây chính là tâm huyết của ta, sau này con phải cho thấy uy vũ của nó.

Ba năm trước Ngôn Hồ đột nhiên tìm thấy Lý Ngôn Khánh, sờ xương tay của hắc, khảo sát võ nghệ rồi nói cho hắc biết muốn vì hắc mà chế tạo một cây mã giáo.

với tư cách là đại sư chế giáo cuối cùng, Ngôn Hồ chế tạo ra giáo là một chuyện vạn kim khó cầu.

Lý Ngôn Khánh cũng muốn nhờ Ngôn Hồ chế tạo, mà hiện tại Ngôn Hồ chủ động yêu cầu Lý Ngôn Khánh dĩ nhiên là đồng ý.

Nhưng không ngờ chế tạo một cây giáo lại mất tới ba năm.

Chọn nguyên liệu, chọn nước, chế tạo thiết lô, chế tạo khuôn đúc.

Mỗi một việc làm đều không thể qua loa, sau ba năm mã giáo cuối cùng cũng thành công.

Toái Càn Khôn

443. Chương 8: Thê Nhi Của Ngôn Hồ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 8: Thê nhi của Ngôn Hồ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

- Cữu cữu, bằng hữu kia của cữu cữu là nữ nhân phải không?

Ngôn Hồ khẽ giật mình, trên khuôn mặt đen nhánh hiện ra vẻ thẹn thùng.

Hắn hơi thở dài rồi gật đầu nói:

- Con rất thông minh, đoán không sai, nàng ta là nữ nhân, hơn nữa không phải là hán nhân mà là một người Liêu ở Lĩnh Nam, hai mươi năm trước ta và nàng ta thích nhau kết làm phu thê, ha ha, ta không giống con không có công danh không có xuất thân, mặc dù có chút danh tiếng nhưng cũng chỉ là một ngũ phẩm chế giáo mà thôi.

Trưởng Tôn Thịnh để mắt tới ta, gọi ta một tiếng là lão huynh, nhưng nếu xem thường thì cũng gọi thẳng tên.

- Sau đó nàng mang thai, sinh con gái cho ta, nhưng đúng lúc đó ta nhận được tin tức từ sư phụ của con, tức là Trưởng Tôn Thịnh, nói triều đình phát hiện ra thân phận của cha con, muốn diệt trừ người của Ngôn gia thôn, ta lúc đó vội vàng phó thác mẫu tử nàng cho một người bạn, rồi nhanh chóng trở về Ngôn gia thôn, vốn ta tưởng rằng có thể cứu được một nhà, không ngờ rằng... Về sau ta ngại thân phận cũng không tìm vị bằng hữu kia. Cuối cùng ta nản lòng thoái chí đành xuất gia làm sư, bây giờ nghĩ lại thật là có lỗi đối với mẫu tử bọn họ.

Ngôn Hồ còn có một người con gái sao?

Đây chính là một điều mà khiến cho Ngôn Khánh phải giật mình.

- Chuyện này về sau thế nào cứu cứu?

- Về sau ta vẫn ở Thiếu Lâm tự tuy nhiên rất ít tiếp xúc với bên ngoài, nếu như không có con, ta hiện tại vẫn ở trong chùa luyện võ.

- Cứu cứu, cứu cứu nên đi tìm cứu mẫu một chút.

- Cho dù cứu mẫu mất thì ít ra cứu cứu cũng phải tìm tỷ tỷ, nàng ta lẻ loi hiu quạnh một mình không chừng hôm nay còn đang nhớ tới cứu cứu đó.

- Ta cho dù đi tìm, nhưng hiện tại là người xuất gia, tìm được nàng thì sao?

- Xuất gia có thể hoàn tục.

Lý Ngôn Khánh khuyên:

- Cho dù cứu cứu không hoàn tục thì tìm được nàng con cũng có thể chiếu cố giúp, vẫn tốt hơn sống lẻ loi hiu quạnh, cứu cứu năm đó cứu cứu vứt bỏ bọn họ, có thể nói là vì bất đắc dĩ nhưng hiện tại không thể không đi tìm, cứu cứu nói tên bằng hữu kia cho con nói không chừng con có thể giúp đỡ.

- À... hắn tên là Phùng Áng?

Phùng Áng tên này có vẻ quen tai.

- Hắn chính là con của thạch long thái thú Phùng Bộc, cháu của Thành Kính phu nhân.

Ta đã đáp ứng hắn chế tạo cho hắn một cây giáo tốt... tuy nhiên ta về sau vào chùa mai danh ẩn tích nên cũng không rõ tình huống của hắn.

Lý Ngôn Khánh trừng to mắt nhìn Ngôn Hồ.

- Cứu cứu, không phải là tả võ vệ đại tướng quân Phùng Áng kia chứ?

- Hắn đã làm tả võ vệ đại tướng quân rồi sao?

Nếu như là cháu trai của Thành Kính phu nhân thì chỉ có thể là Phùng Áng, chắc chắn người đó là Tả võ vệ đại tướng quân hiện tại là Hán Dương thái thú Phùng Áng.

- Chuyện này là thật sao, vậy sau khi ta làm xong giáo sẽ tới thành tìm hắn.

Ngôn Hồ tinh thần chấn động trong mắt lấp lóe hi vọng.

- Vậy con cũng giúp ta lưu ý, miễn cho nửa năm sau ta tìm hắn thì hắn không có nhà....

Ngôn Hồ cất tiếng nói tiếp.

Lý Ngôn Khánh nói:

- Cữu cữu sáng mai con trở về Củng huyện trước.... cữu cữu ở bên này có cần gì con sẽ sai người mang tới.
- À chờ một chút ta sẽ liệt kê ra một danh sách.
- Con gom góp xong mang tới Thiếu Lâm tự cho ta, ta sẽ qua đó lấy, những chuyện khác con không cần quan tâm. Còn nữa con cũng nên viết một phong thư với cha con, để cha con cho con một danh tự.

Theo thói quen của cổ nhân, sau khi đủ tuổi thì sẽ có tự.

Danh tự này phần lớn là trưởng bối cha mẹ hoặc sư trưởng tặng, Lý Hiếu Cơ là phụ thân của Lý Ngôn Khánh, lại là sư phụ võ lòng của hắn cho nên phải quyết định chuyện này.

Ngôn Hồ cũng biết tin tức của Lý Hiếu Cơ tuy đối với Lý Hiếu Cơ vẫn còn oán niệm, nhưng hiện tại đã giảm đi rất nhiều.

Dù sao Lý Ngôn Khánh cũng đang lớn lên từng ngày.

Sớm muộn gì cũng có ngày hắn nhận tổ quy tông chẳng lẽ khi đó mình lại khiến cho hắn phải khó xử sao? Muội muội mình chỉ có một hài tử này cho nên Lý Hiếu Cơ thật không đành lòng.

Lý Ngôn Khánh cười cười:

- Con đã biết.

Hắn cất bước đi vào trong túp lều thì lại nghe Ngôn Hồ mở miệng kêu lên:

- Ngọc oa nhi, giáo đã chế tạo thành cần có một cái tên.

Lý Ngôn Khánh trầm giọng nói:

- Đã là do Trầm hương chế tạo thành thì gọi là Trầm Hương giáo?
- Trầm Hương giáo?

Ngôn Hồ ngẩng đầu lên, nhìn Ngôn Khánh sau đó lại cúi đầu xuống tiếp tục công việc.

Sáng sớm mặt trời chiếu xuống núi Thiếu Thất.

Văng vẳng nghe thấy tiếng gà gáy khiến cho trong núi lộ ra một vẻ cô tịch.

Lý Ngôn Khánh chuẩn bị rời khỏi sơn cốc, tuy nhiên hiện tại Ngôn Hồ lại không có ở đây, Ngôn Khánh cũng không đi tìm Ngôn Hồ bởi vì hắn biết Ngôn Hồ đã lên đỉnh núi tiến hành thổ nạp tu hành võ nghệ, võ nghệ của Ngôn Hồ rất cao minh đã đạt đến tình trạng tấy tủy hoàn hư đỉnh phong, cảnh giới rất cao.

Cho nên mười năm trước hắn bắt đầu chuyển từ luyện ngoại công sang luyện nội công.

Về phần công pháp mà hắn tu luyện Lý Ngôn Khánh cũng không xa lạ gì đó chính là Tẩy Tủy kinh.

Ngôn Khánh từng thỉnh giáo Ngôn Hồ về Tẩy Tủy Kinh, Tẩy Tủy Kinh so với dưỡng sinh đạo thuật mà Tôn Tư Mạc truyền thụ cho hắn rất tương tự thậm chí là nhất mạch tương liên, Ngôn Hồ đối với Ngôn Khánh cũng không có che giấu gì, mỗi khi Ngôn Khánh muốn theo hắn tu hành võ nghệ, Ngôn Hồ đều gật đầu đồng ý.

Ở trên võ đạo tu hành, Ngôn Hồ cao minh gấp trăm lần Lý Ngôn Khánh.

Lý Ngôn Khánh thậm chí có cảm giác mấy sư phụ của hắn kể cả Ngư Câu La đều ca ngợi Ngôn Hồ lợi hại, giấu lại cũng là một chuyện bình thường, một mặt tu luyện ở trong Thiếu Lâm tự, một mặt lại tôi luyện ở hồng trần.

Hắn rất kính nể Ngôn Hồ nhưng không thể noi theo Ngôn Hồ.

Lý Ngôn Khánh không tìm Ngôn Hồ cáo biệt chỉ để lại một bức thư sau đó lưng mang hành lý rời khỏi hạp cốc, ba năm qua hắn luôn giữ đạo hiếu, tuy vô cùng bận rộn nhưng vẫn bỏ thời gian luyện võ, hiện tại Lý Ngôn Khánh đã đạt tới tình trạng Dịch Cân hóa thân, hành tẩu trên đường núi như giẫm trên cát bằng.

Buổi trưa hắn rời qua núi Thiếu Thất đi vào bên trong sơn môn của Thiếu Lâm tự.

Hùng Khoát Hải và Hám Lăng đã mang hai mươi bốn kỳ lân hộ vệ đứng ở trong chùa chờ Lý Ngôn Khánh. Lý Ngôn Khánh bái tạ trụ trì phương trượng rồi suất lãnh bọn người Hùng Khoát Hải rời khỏi Thiếu Lâm.

Tương Long trải qua ba năm, hiện tại đã cao lớn hơn nhiều.

Âm thanh hí dài cũng vô cùng vang vọng và kinh người, Lý Ngôn Khánh cười lên mình nó, một đường chạy nhanh.

Toái Càn Khôn

444. Chương 9: Lý Truân Phong.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 9: Lý Truân Phong.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sau khi ra bên ngoài Hoắc Sơn, hắn tiến về phía Thanh Long quan, bái phỏng Triệu Hi Tiểu và Viên Thiên Cương, Thanh Long quan diện tích cũng không lớn, phân thành hai viện độc lập, Triệu Hi Tiểu chiếm lấy một đình viện phụng dưỡng tam thanh tổ sư, lúc vô sự thì luyện đan tu hành, vô cùng tiêu dao.

Người dân Củng huyện biết rõ Thanh Long quan nhưng lại không biết Triệu Hi Tiểu.

Ngược lại Viên Thiên Cương lại vô cùng quen thuộc với bọn họ nguyên nhân cũng bởi vì hắn gieo quẻ linh nghiệm, y thuật tinh thông nên được mọi người tôn trọng.

Đại Nghiệp năm thứ mười một, Viên Thiên Cương đến núi Nam Đà sơn thăm Nguyên đạo trưởng, trong lúc đi phát hiện ra một kỳ tài.

Người này tên là Lý Truân Phong, cha hắn là Lý Bá, ở trong năm Khai Hoàng vì xuất thân không tốt đi làm trọc quan, về sau Tùy Dạng Đế lên ngôi, lập lại chế độ quan lại, Lý Bá bị bãi quan trở về quê.

Sau đó hắn bắt đầu xuất gia tu đạo.

Tài văn chương của Lý Bá rất không tầm thường, trước lúc xuất gia Lý Bá đọc không ít sách thánh hiền, hi vọng tạo phúc một phương, nhưng lại thủy chung không được trọng dụng, vì vậy sau đó dốc lòng vào thiên văn lịch, Âm Dương phong thủy, cũng bởi vì vậy mà Lý Truân Phong thuở nhỏ hướng đạo, cũng có tiếng là học giỏi.

Đại Nghiệp năm thứ bảy, Lý Bá biên soạn Phương Chí Đồ toàn văn tập, cho nên phó thác cho Lý Truân phong đến tu hành tại chỗ của Nguyên đạo trưởng.

Lý Truân Phong từ nhỏ đã có tiếng là thần đồng, đọc nhiều sách vở kiến thức uyên bác, giỏi thiên văn âm dương.

Viên Thiên Cương sau khi khảo thí trường học của hắn một phen thì giật nảy mình, xin Nguyên đạo trưởng thu hắn làm môn hạ. Viên Thiên Cương lúc nhắc Lý Truân Phong với Lý Ngôn Khánh, Ngôn Khánh mặc dù biểu lộ bình thản nhưng trong lòng lại âm thầm kinh dị, Viên Thiên Cương, Lý Truân Phong.... hai đại thần căn thời Sơ Đường, tại sao lại rơi vào tay ta?

Lý Ngôn Khánh vào đầu năm Đại Nghiệp thứ chín được phong Nam tước Củng huyện.

Ở Củng huyện, Lý Ngôn Khánh không quan không chức nhưng quyền lực của hắn thậm chí còn áp đảo cả huyện phủ.

Cộng thêm việc hắn mở Kỳ Lân quán, biên Thánh Hiền chú, văn tên vang vọng, có người gọi hắn là tông sư của sĩ lâm.

Hôm nay đến Thanh Long quan, dĩ nhiên là Lý Ngôn Khánh không bỏ qua cơ hội gặp mặt Lý Truân Phong.

Hắn bước xuống ngựa trước Thanh Long quan, đi tới bậc thang, lớn tiếng gọi.

- Ai đó?

Từ bên trong đạo quán truyền ra thanh âm non nớt, sau đó một người đi ra, tướng mạo của hắn thanh tú, niên kỷ thì chừng mười ba mười bốn, thân thể gầy gò, ánh mắt trong vắt hiếu kỳ nhìn Lý Ngôn Khánh.

- Sư phụ không có ở nhà, thí chủ nếu có chuyện thì xin ngày khác hãy tới.

Lý Ngôn Khánh nheo mắt lại, nhìn đạo đồng rồi nói:

- Người là Lý Truân Phong?

- Thí chủ là ai, tại sao lại biết tên của ta?

Quả nhiên là hắn.

Lý Ngôn Khánh cười ha hả nói:

- Ta không nói cho người biết ta là ai, tuy nhiên ta nghe nói người ưa thích thiên văn, âm dương chi học cho nên ta tới đây khảo thí trường học của người một chút, người có thể đoán ra ta là ai không?

Lý Truân Phong mở to hai mắt nhìn Lý Ngôn Khánh nửa ngày sau mới đột nhiên cười nói:

- Hóa ra là ân chủ tới nhà, công tử chính là Ngõng công tử, có đúng không?

Lý Ngôn Khánh chưa bao giờ nhìn thấy Lý Truân phong, hơn nữa mấy năm nay hắn cũng ru rú ở nhà, ít xuất hiện, Lý Truân phong dĩ nhiên cũng chưa bái kiến Lý Ngôn Khánh.

-Ồ làm sao người có thể tính toán được mà biết là ta?

Lý Truân Phong nói:

- Đây cũng không phải là thuật Âm Dương, chỉ là bản đạo đoán được mà thôi.

- Công tử diện mạo bất phàm, bản đạo đã nhiều lần nghe sư phụ và Triệu sư bá nhắc tới, Ngõng công tử ở Cao Ly mang theo hai mươi bốn hồ vệ, còn có hắc bạch song sát làm tùy tùng.

Hắn cười hì hì, chỉ những người sau lưng Lý Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh lúc này mới bình tĩnh đại ngộ liên tục gật đầu.

- Đạo trưởng, sư phụ của đạo trưởng và Triệu đạo trưởng đi đâu rồi?

Lý Truân Phong nói:

- Hôm nay Tiết công tử và Đạo Tín pháp sư ở trong Kỳ Lân quán đàm luận cho nên sư phụ và Triệu sư bá cũng tới xem.

- Vậy sao đạo trưởng không đi?

- Bản đạo cũng muốn đi nhưng mà bài học hai ngày trước làm chưa tốt, bị sư phụ bắt chép phạt ba trăm lượt.

Hiện tại mới chép được sáu mươi lượt cho nên không cách nào đi xem lễ.

Tiết Thu là một người điển hình cho nho gia sĩ tử mà Đạo Tín lại được y bát của Thiền Tông tam tổ Tăng Xán phạt hiệu tinh thâm.

Tâm Duyên Tự và Kỳ Lân quán khoảng cách lại không xa lắm, cho nên hai bên trao đổi với nhau rất nhiều.

Tiết Thu và Đạo Tín nho phật tranh giành đã ước định mỗi tháng vào ngày mười lăm hai người sẽ ở Kỳ Lân quán luận đàm, chuyện này hấp dẫn rất nhiều người, Lý Ngôn Khánh cũng biết, Phòng Huyền Linh thậm chí còn viết thư, để Lý Ngôn Khánh lưu ý nhưng Lý Ngôn Khánh lại không thèm để ý, thậm chí còn ngấm ngầm trợ giúp tăng thêm sức ảnh hưởng của nho phật tranh giành này, ngay cả Pháp Thuận đại sư ở thành đô xa xa cũng phái người tới đây tham dự.

Pháp Thuận đại sư đã phái người tới thì học sinh nho gia dĩ nhiên không đứng ngoài quan sát.

Vì vậy cuối năm ngoái, có một vị tiến sĩ Viên Tử giám ở Trường An, tên là Khổng Dĩnh Đạt đã tới Kỳ Lân quán, tham dự cuộc tranh luận này, Khổng Dĩnh Đạt mặc dù không phải là đại nhân vật nhưng lại là hậu duệ của Khổng thánh nhân, ở sĩ lâm có vài phần danh vọng.

Song phương hậu viện không ngừng gia tăng, Kỳ Lân quán này trở thành tiệc lễ, một thịnh hội của sĩ lâm.

Vì thế có thể nói Lý Ngôn Khánh hao hết tâm tư.

Hắn không muốn chỉ dừng lại ở đây còn muốn đem Đạo gia cuốn vào bên trong.

Đáng tiếc danh sĩ của Đạo gia nhiều người trầm mê tu tiên, ít người có hứng thú đối với chuyện này.

Viên Thiên Cương và Triệu Hi Tiểu trước đây đối với chuyện này chẳng thêm ngó tới.

Lý Ngôn Khánh mấy lần mời bọn họ bọn họ cũng không chịu tham dự nhưng hôm nay hai người lại chủ động tiến tới, đây liệu có phải là đạo môn hành động không?

Càng náo động càng tốt.

Lý Ngôn Khánh nghĩ tới đây trong lòng cười thầm.

Hắn nhìn Lý Truân Phong rồi đột nhiên hỏi:

- Lý đệ có đi xem lễ với ta không?

Ngữ điệu này vô cùng mê người, Lý Truân Phong mặc dù học thức không kém nhưng dù sao cũng chỉ là một hài tử khó trách khỏi tâm lý thích náo nhiệt, hắn sớm đã muốn đi tới xem thịnh hội nhưng Viên Thiên Cương một mực không đồng ý, khiến cho Lý Truân Phong tiếc nuối không thôi.

Hắn vô thức cắn móng tay, hơi do dự.

Lý Ngôn Khánh nói:

- Đệ đã không muốn vậy thì ta cũng không miễn cưỡng, ta đi trước, đệ ở lại từ từ sao chép kinh văn, trông coi đạo quán.

- Nếu như đệ đi, sư phụ trách phạt thì sao bây giờ?

Lý Truân Phong nhin không được mà mở miệng hỏi.

Toái Càn Khôn

445. Chương 10: Bí Mật.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 10: Bí mật.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngôn Khánh nở nụ cười:

- Nếu đệ vụng trộm đi ra ngoài sư phụ dĩ nhiên là mất hứng, nhưng hiện tại đệ theo ta, nếu sư phụ có trách cứ thì ta cũng sẽ vì đệ cầu tình.

- Huynh nói rồi đó, nếu sư phụ trách cứ huynh phải đứng ra nói chuyện giúp đệ.

- Ha ha, một lời đã định.

Lý Truân Phong lập tức cao hứng, nói một câu:

- Chờ đệ một chút.

Hắn chạy về đạo quán thu dọn đồ đạc.

Lý Ngôn Khánh thì đứng ở bên ngoài mà chấp tay chờ đợi.

- Thiếu gia tại sao phải mang theo đạo đồng này trở về.

Hùng Khoát Hải nhin không được mà thấp giọng hỏi.

- Thiếu gia tại sao phải mang tên đạo đồng kia trở về.

Hùng Khoát Hải nhin không được mà thấp giọng hỏi, Ngôn Khánh sau khi nhận được tước vị Nam Tước Cửng huyện, Hùng Khoát Hải được Hùng Đại Chuy dặn dò thay đổi xưng hô với Lý Ngôn Khánh.

Dù sao thân phận và địa vị của Lý Ngôn Khánh hiện tại cũng không giống với trước kia.

Nếu như hắn còn là Vân Kỳ Ủy vô tán quan thì cũng không sao, nhưng hiện tại đường đường làm Nam tước Cửng huyện.

Thân phận này so với Thiên Ngưu Bị thân còn cao quý hơn, Hùng Khoát Hải nếu như vẫn gọi Ngôn Khánh là ca ca như lúc trước chỉ sợ sẽ bị người ta ghi tội là phạm thượng.

Ngôn Khánh bản thân cũng không quá để ý, nhưng cũng không có nghĩa là những người khác không để ý.

Từ Thế Tích còn dễ nói hắn là mệnh quan của triều đình, lục phẩm Ứng Dương Lang Tướng, gọi thẳng tên của Ngôn Khánh có vẻ vô lễ nhưng vẫn có thể tiếp nhận mà Hùng Khoát Hải thì không giống vậy.

Cho nên xưng hô phải được cải biến.

Tuy cách xưng hô thay đổi nhưng Lý Ngôn Khánh vẫn là Lý Ngôn Khánh, Hùng Khoát Hải vẫn là Hùng Khoát Hải.

Có lẽ trong lòng của Hùng Khoát Hải và Lý Ngôn Khánh, hai người tuy không phải là huynh đệ ruột thịt nhưng còn thân hơn cả huynh đệ ruột thịt.

Lý Ngôn Khánh cười nói:

- Tuy hắn là đạo đồng nhưng có thuật thông thiên.

- Đại hắc tử, đệ chớ xem thường người này, nói không chừng một ngày hắn sẽ có thủ đoạn quỷ thần khiếp sợ.

Hùng Khoát Hải bĩu môi thầm nói:

- Kinh thiên triệt địa khiến quỷ thần khiếp sợ thì đệ không biết nhưng hiện tại một cái tát của đệ đủ khiến cho hắn vãi cứt vãi máu.

Tuy nói như vậy nhưng trong lòng hắn vẫn nhớ rõ lời nói của Lý Ngôn Khánh.

Hùng Khoát Hải biết rõ, Lý Ngôn Khánh không lừa gạt hắn, không chừng hải tử này đúng là có bốn sự.

Lúc này Lý Truân Phong đã đổi một đạo bào màu xám, trong tay còn cầm một cuốn đạo thư, kích động chạy ra.

- Mang nó làm gì vậy?

Lý Ngôn Khánh kinh ngạc hỏi.

Lý Truân Phong cười nói:

- Bộ dạng như vậy thoạt nhìn có vẻ rất học vấn không?

Lý Ngôn Khánh nhin không được mà cười rộ.

- Đã như vậy chúng ta chuẩn bị đi.

Lý Ngôn Khánh xoay người lên trên lưng ngựa, Lý Truân Phong thì ngậy người ở bậc thang.

- Lý công tử, bần đạo không biết cười ngựa.

Lý Truân Phong đỏ mặt mà nói.

Hùng Khoát Hải thúc ngựa tới mà nói:

- Lớn như vậy mà còn chưa biết cười ngựa, thiếu gia năm sáu tuổi đã có thể hàng phục Bạch Long mã rồi.

Nói tới nói lui hắn vẫn vươn nhẹ tay ra, lấy tay ôm lấy Lý Truân Phong mà phóng người đi trước.

- Đạo sĩ, sao ngươi lại nhẹ như vậy?

- Ta.....

- Tuổi tác này của ngươi, cho dù không được ăn thịt thì cũng không thể nhẹ như vậy.

Ngôn ngữ tuy ngọt ngào nhưng lại khiến cho Lý Truân Phong có cảm giác ôn hòa.

Hắn sau khi sinh được không lâu, phụ thân đã xuất gia, mẫu thân tái giá với người khác, tính tình của Lý Bá lạnh lùng rất ít biểu hiện thái độ với Lý Truân Phong, ngay cả Nguyên đạo trưởng cũng không thích nói chuyện, biểu lộ tình cảm với người khác.

Viên Thiên Cương và Triệu Hi Tiểu tuy đỡ một chút nhưng cả hai đều là người tu đạo, thanh tâm quả dục, hỉ nộ không lộ.

Còn ngôn ngữ thiện ý như Hùng Khoát Hải, đối với Lý Truân Phong đây là lần đầu tiên.

Lý Ngôn Khánh thúc ngựa đi, Lý Truân Phong ở bên tai của Hùng Khoát Hải mà khẽ nói:

- Sư phụ và sư bá đều là người tu tiên, rất ít khi ăn uống.

- Mẹ nó, tu tiên thì sao? Thần tiên thì không cần ăn cơm sao?

- Đã vậy sao mỗi lần tới tế tự còn bắt mang nhiều cống phẩm, thiếu gia đã từng nói qua, thần tiên cũng là người phàm, cần phải ăn cơm.

Lý Truân Phong vội vàng khoát tay:

- Hắc đại cái, ngàn vạn lần đừng bắt kính với thần linh, cử đầu ba thước có thần minh.

Hùng Khoát Hải biến sắc liên tục gật đầu.

- Hắc đại cái huynh là người tốt tuy nhiên hơi xấu một chút mà thôi.

- Hắc hắc thiếu gia cũng nói ta là người tốt.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện bất tri bất giác đã tới Bách Hoa cốc, kỳ thực Bách Hoa cốc này cũng không phải là một thung lũng mà chỉ là một khối đất trũng mà thôi.

Bởi vì địa hình của nó giống như là sơn cốc, cộng thêm hoa cỏ khá nhiều, cho nên có tên là Bách Hoa cốc.

Kỳ Lân quán giống như một gian nhà cự đại.

Lúc này ở trên đài Kỳ Lân quán, Đạo Tín và Tiết Thu đang tranh luận say sưa.

Kỳ thật Lý Ngôn Khánh đối với tôn giáo hiểu biết cũng không nhiều.

Hắn là một người vô thần, sau khi trùng sinh cũng hơi dao động nhưng dù sao cũng không phải là một tín đồ thành kính.

Trước khi trùng sinh, hắn nhận được giáo dục bốn mươi năm, cho nên cũng không dễ dàng xóa bỏ.

Cho nên sau khi sống lại hắn đối với sự tranh đấu của tôn giáo đã thờ ơ lạnh nhạt, mặc dù năm đó làm Nguyên Đạo nhưng cũng là bất đắc dĩ mà thôi.

- Lý công tử Lý công tử.

Thanh âm của Lý Truân Phong vang vọng bên tai khiến Lý Ngôn Khánh đang từ trầm tư mà tỉnh lại.

- Chuyện gì vậy?

- Đã xong rồi.

Lý Truân Phong dùng một ngón tay chỉ lên trên Kỳ Lân đài:

- Vừa rồi Tiết công tử và Đạo Tín pháp sư biện luận với nhau đã chấm dứt.

- Ai thắng ai thua?

Lý Ngôn Khánh cất tiếng hỏi.

Lời này vừa ra tới miệng hắn đã cảm thấy hối hận.

Thắng bại này dễ phân như vậy sao? Đạo Tín và Tiết Thu tranh luận một năm cũng không có kết quả, hôm nay tham luận, chỉ sợ cuộc tranh luận này càng trở nên kịch liệt mà thôi, nói thắng nói bại đúng là ngu xuẩn.

Quả nhiên Lý Truân Phong không trả lời mà lại hô to:

- Sư phụ ta cũng lên đài rồi.

- Sao?

Tuy nhiên ông ấy lên đài cũng không tham dự chỉ nói kỳ hội tháng sau ông ấy sẽ gia nhập vào trong...

Lý Ngôn Khánh trong lòng vui mừng: Đạo môn đã bắt đầu hành động.

- Vậy thì rất tốt.

Lý Ngôn Khánh âm thầm gật đầu.

- Lý công tử, công tử hi vọng ai sẽ chiến thắng?

Lý Truân Phong nhẹ giọng đưa ra một vấn đề.

Ngôn Khánh khẽ giật mình nghĩ một lúc rồi cười gập cả lưng.

- Ta nói cho đệ biết nhưng đệ phải giữ bí mật không nói cho ai nghe.

Bí mật?

Toái Càn Khôn

446. Chương 11: Nhân Nghĩa.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 11: Nhân nghĩa.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Truân Phong sáng ngời cả hai mắt, trong lòng hơi hưng phấn.

Lý Ngôn Khánh có thể thân thiết như vậy khiến cho hài đồng này cảm thấy rất cảm động.

- Đệ dùng thanh danh của Thanh tổ sư ra mà cam đoan tuyệt đối không tiết lộ cho người khác biết.

- Kỳ thật ta hi vọng...

- Người chiến thắng cuối cùng là ta.

Lý Ngôn Khánh kinh ngạc nhìn Ngôn Khánh, không hiểu những lời này của Lý Ngôn Khánh là có ý gì.

Có lẽ hiện tại Lý Truân Phong không cách nào hiểu được.

Thế nhưng mà sau nhiều năm, hắn từ từ lớn lên sẽ biết được hàm nghĩa ở trong đó.

Đúng lúc Lý Ngôn Khánh cho rằng cuộc hội này sẽ kết thúc.

Thì đột nhiên ở phía dưới có người cao giọng quát:

- Khoan đã, tại hạ còn một nghi vấn, muốn thỉnh giáo thất vị viện trưởng.

Mọi người vốn định tản đi thì lại dừng lại.

Còn có náo nhiệt.

Lý Ngôn Khánh theo thanh âm nhìn lại thì thấy một thanh niên thân cao tám thước, bước chân vững vàng đi lên trên đài.

Khuôn mặt mập mạp, ánh mắt như chim ưng, mang theo một nụ cười khiêm tốn mà hướng về phía bảy vị viện trưởng mà nói:

- Tiểu sinh trong lòng có nghi vấn, mong bảy vị đại nhân chỉ giáo.

Đại nhân ở đây không phải là xưng hô quan chức mà là một cách gọi hàm hồ.

Tiết Thu chuẩn bị rời đi nghe thấy tiếng hắn liền quay đầu lại.

Sau khi nhìn thấy người này thì lông mày hơi nhíu lại.

- Hiền đệ, là người?

Đạo Tín cũng dừng chân từ từ trở về chỗ cũ.

Một sa di ngồi xuống cạnh hắn.

- Sư phụ, bọn họ muốn làm gì vậy?

Đạo Tín đặt tay trên môi, thở dài một tiếng sau đó thấp giọng nói:

- Hoàng Nhẫn, con cứ xem tiếp một lúc nữa sẽ hiểu.

Sa di này pháp danh là Hoàng Nhẫn, là người Lương Châu, tục gia họ Chu, cùng tuổi với Lý Truân Phong, kinh nghiệm cũng vô cùng phong phú.

Lý Truân Phong chín tuổi đã bá Nguyên đạo trưởng làm môn hạ mà Hoàng Nhẫn này thì bảy tuổi đã được Đạo Tín thu làm đệ tử.

Hắn đến Cửng huyện cũng chưa lâu cho nên đối với chuyện Kỳ Lân quán cũng rất có hứng thú.

Lý Ngôn Khánh nhìn thấy cảnh tượng phía trước thì giật mình: Sao hắn lại ở chỗ này.

Người này Ngôn Khánh vừa lạ vừa quen, vì sau này hắn sẽ là anh rể của Lý Ngôn Khánh. Lý Ngôn Khánh thâm nghĩ, hắn đã tới đây chẳng lẽ Quan Âm tỷ cũng tới?

Người ở trên đài chính là Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Tiết Thu năm đó ở Lạc Dương nên cũng biết Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Thấy hắn lên đài xong cũng không khỏi bất ngờ, Phích Lịch dường như hiện tại tuy đã xuống giống nhưng hiện tại Trưởng Tôn Vô Kỵ lại chính là anh rể của người chủ Kỳ Lân quán.

- Vô Kỵ, đệ có nghi vấn gì sao?

- Tiết đại lang đừng vội mở miệng, tiểu đệ hôm nay tới đây là muốn thỉnh giáo Hứa tiên sinh.

Hứa Tiên Sinh dĩ nhiên là Hứa Kính Tông người giúp Lý Ngôn Khánh biên soạn Gian Vọng chú, hiện nay cũng là một viện trưởng của bảy viện, thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ trực chỉ mình hắn cũng nghi hoặc không thôi, Hứa Kính Tông năm nay hai mươi lăm tuổi bởi vì hắn có kinh nghiệm nên được đảm nhiệm chức viện trưởng một viện, hắn tài học xuất chúng, văn tài hoa mỹ, nhưng lại biết rõ làm quan gian nan nên ở lại Kỳ Lân quán, những người khác không thích chỉ trích hắn hắn cũng cười cười cho qua.

Chỉ cần ông chủ thỏa mãn thì những chỉ trích đó là rắc chớ gì?

Mà ông chủ của hắn dĩ nhiên là Lý Ngôn Khánh.... Trong bảy vị viện trưởng, hắn tiền lương là cao nhất, mà mấy người Tiết Thu, Diêu Nghĩa Khổng Đình Đạt lại không thèm để ý tới vấn đề tiền lương.

Thứ bọn họ truy cầu chính là thanh danh.

Gia đình bọn họ giàu có dĩ nhiên không cần nhắc tới vấn đề tiền bạc.

Nhưng Hứa Kính Tông không giống như vậy hắn muốn vì sinh tồn của mình mà suy nghĩ.

Cũng vì nguyên nhân này mà hắn cam tâm tình nguyện bị bêu danh, đi biên soạn quyển sách Lương Hán, gian vọng chú, Hứa Kính Tông đã giúp cho Lý Ngôn Khánh thu được tám mươi vạn quan, hôm nay hắn còn chủ trì biên soạn cuốn sách Lương Tấn, còn chưa viết đã định giá được sẽ thu hơn hai mươi vạn quan, Lý Ngôn Khánh cũng không bạc đãi hắn, hai năm qua thu nhập của Hứa Kính Tông đã đạt tới ba vạn quan, cho nên hắn làm sao không thể không tận tâm tận lực?

Tuy nhiên cũng chính bởi vì hắn thu nhập cao, tiêu dùng cũng khiến cho người khác để ý.

Nhưng vấn đề bị bêu danh, Hứa Kính Tông nhận hết trên người mà Lý Ngôn Khánh không có chút nào bị ảnh hưởng.

Hứa Kính Tông cũng thông minh, hắn biết rõ mình bị bêu danh càng nhiều thì càng có nhiều chỗ tốt.

Lại nói sau này Lý Ngôn Khánh làm quan, khi đó mình cũng được thăng chức rất nhanh, không cần phải làm một trợ quan như trước kia.

Lúc này Hứa Kính Tông nghi hoặc nhìn Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Nếu đổi là người khác hắn sẽ không thèm để ý nhưng Trưởng Tôn Vô Kỵ thì khiến hắn phải băn khoăn.

Tuy hắn không biết thân phận của Trưởng Tôn Vô Kỵ nhưng Hứa Kính Tông cũng thấy người này cùng với Tô Liệt đi cùng nhau, mà Tô Liệt ở Lý phủ là nhân vật nào? Đó là tâm phúc của Lý Ngôn Khánh, thống quản của Kỳ Lân hộ vệ, được ông chủ của hắn rất tin cậy.

Người Cửng huyện ai cũng biết, , Nhục Phi Tiên Thẩm Quang, Hắc Bạch Song Hùng Khoát Hải và Hám Lăng, và một người nữa là Tô Liệt, bốn người này chính là trụ cột vũ lực của Lý phủ.

Mà người này thậm chí còn khiến Tô Liệt phải cung kính.

Hứa Kính Tông mỉm cười:

- Không biết công tử có nghi vấn gì?

Trưởng Tôn Vô Kỵ ánh mắt sắc bén, chấp tay mà nói;

- Ta chỉ muốn thỉnh giáo tiên sinh một vấn đề, cái gì là nhân, cái gì là nghĩa?

Cái gì gọi là nhân cái gì gọi là nghĩa?

Đây cơ hồ đã đụng chạm tới bốn nguyên tư tưởng của nho gia.

Nho gia có sáu đứng, trí, tín, thánh, nhân, nghĩa, trung.

Mà nhân và nghĩa là tư tưởng căn bản của nho gia, cái gì là nhân là nghĩa, đã sinh ra đủ loại quan điểm.

Hứa Kính Tông nghe vậy liền mỉm cười.

Hắn là người trong nho gia đối với tư tưởng nho gia dĩ nhiên là không lạ lẫm.

Hắn tuy nói có sách mách có chứng, đạo lý rõ ràng nhưng đối với việc hắn có tư tâm kiếm lợi Tiết Thu Khổng Dĩnh Đạt, Nhan Tương bọn Họ cũng có phần chán ghét và bất mãn.

Tuy nhiên sau lưng của Hứa Kính Tông có Lý Ngôn Khánh ủng hộ cộng thêm với thủ đoạn của hắn cao minh nên không ai nói gì.

Hứa Kính Tông nghe Trưởng Tôn Vô Kỵ nói thì trả lời hời hợt:

- Nhân nghĩa cụ thể mỗi người có một cách tiếp nhận.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói tiếp:

- Khổng thánh nhân đã nói: Người quân tử chuyên lo cái gốc, có cái gốc thì đạo nó mới sinh.

- Quân tử hướng tới nho đạo, nhưng không biết nho đạo thì có phải là quân tử nho hay không? Hay chỉ là tà nho mà thôi?

Hứa Kính Tông gò má run rẩy, sắc mặt tái nhợt.

Lúc này hắn đã biết được Trưởng Tôn Vô Kỵ trực chỉ phẩm hạnh của hắn.

Toái Càn Khôn

447. Chương 12: Vì Vạn Thế Khai Thái Bình.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 12: Vì vạn thế khai thái bình.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Đúng lúc này từ trong đám người truyền tới một thanh âm vỗ tay.

Tiếng vỗ tay vang lên vô cùng đột ngột, khiến cho mọi người không thể không quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Lý Ngôn Khánh lưng đeo đai lưng ngọc, ở trên bậc thang mỉm cười vỗ tay.

- Công tử.

- Đúng là Ngõng công tử.

- Đúng là Lý huyện Nam tước.

Trong đám người lập tức vang lên từng tiếng xôn xao.

Đám người Tiết Thu nhao nhao đứng dậy vỗ tay về phía Ngôn Khánh ở xa xa.

Lý Ngôn Khánh cười nói:

- Nhị vị trò chuyện với nhau đặc sắc diệu luân, Ngôn Khánh cũng có phần muốn góp vui.

Khổng Dĩnh Đạt đứng dậy hỏi:

- Nhưng không biết Lý công tử cầu đạo gì.

- Mười năm trước ta tiến tới đất thực Tiết đại lang có biết không?

Tiết Thu mỉm cười nói:

- Tiết Thu có biết.

- Lý Vĩnh Gia?

Lý Ngôn Khánh chưa từng nghe qua cái tên này.

- Lý Vĩnh Gia phẩm hạnh thế nào, bề ngoài ra sao?

Đậu Phụng Tiết lắc đầu nói:

- Ta nào biết được, chuyện này là do tam thúc cùng với Đường quốc công định ra người khác không được biết, thứ tử của tam thúc là Đậu Dẫn nằm trước mắt vợ, vì vậy Đường quốc công thương lượng, đem Lý Vĩnh Ninh gả cho Đậu Dẫn, thuận tiện định chuyện chung thân của ta.

- Ta lần này đi Thái Nguyên chính là vì chuyện này.

- Người muốn đi Thái Nguyên?

Lông mày của Ngôn Khánh khẽ cau lại mà khẽ nói:

- Hiện nay Thái Nguyên không quá yên ổn, người chỉ mang theo vài tùy tùng chỉ sợ nguy hiểm.

- Không sao, thúc tổ ta đã sắp xếp xong xuôi, chờ đến Hà Đông huyện Đường quốc công sẽ phái người tới đón.

- À đúng rồi ta nghe nói Bùi đại lang hiện tại đã trở thành Ứng Dương Lang Tướng Ngự Chử Khẩu, người để cho hần tới quan khẩu tiếp ta.

Tam thúc của Đậu Phụng Tiết là Đậu Kháng.

Lý Ngôn Khánh nghe được thì cười nói:

- Chuyện đó thì đáng gì, ta sẽ phái người tới Ngự Chử Khẩu đưa tin để Bùi Nguyên Khán ở Tị Thủy Quan tiếp người.

- Nghe nói hần cũng đã thành thân rồi.

- À, năm ngoái đã thành thân với Tạ Lệ Châu của Dương Hạ Tạ thị.

- Không chỉ có hần mà lão Từ cũng đã thành thân rồi, hần cưới muội muội của Hoành Nghị. Hoành Nghị đại khái năm sau cũng thành thân, lấy con gái của Phùng gia.

- Hóa ra mọi người đều đã thành thân cả rồi.

Đậu Phụng Tiết cười tủm tỉm, trong giọng nói mang thêm vài phần hâm mộ.

Nhưng đúng vào lúc này, Trương Tôn Vô Kỵ lại đặt chén rượu xuống mà nói:

- Ngôn Khánh, hôm nay người cố ý đúng không?

Lý Ngôn Khánh mỉm cười cầm lấy bầu rượu rót cho hần một chén rồi nói:

- Vô Kỵ, người cuối cùng cũng đã chịu mở miệng, ha ha ta vẫn một mực chờ người hỏi ta đó.

Sắc mặt của Trương Tôn Vô Kỵ trở nên đại biến.

- Nói vậy đúng thật là người cố ý gây nên?

Lý Ngôn Khánh gạt đầu:

- Có thể nói là như vậy.

- Người....

Trương Tôn Vô Kỵ thở hỗn hển.

- Người cũng biết tên Hứa Kính Tông kia biên soạn Gian Vọng chú làm ô thanh danh của người?

- Ta biết rõ.

Trương Tôn Vô Kỵ kinh ngạc há hốc mồm nhìn Ngôn Khánh hồi lâu mới khẽ nói:

- Người biết?
- Ta đương nhiên biết rõ, Vô Kỳ người và Phụng Tiết không phải là người ngoài ta cũng không gạt hai người.
- Người lúc đi lên đài ta cũng minh bạch ý của người, người có phải muốn đuổi Hứa Kính Tông đi bảo toàn danh dự cho ta phải không?

Trưởng Tôn Vô Kỳ nói:

- Người đã biết tại sao còn muốn.Khoan đã, chuyện này....

Lý Ngôn Khánh gật gật đầu:

- Đúng thế, là ta đang âm thầm trợ giúp.
- Vì sao?
- Người có biết ta mở Kỳ Lân quán hàng năm tốn biết bao nhiêu không?
- Người có biết ta vì muốn trấn an những lưu dân kia mà tốn bao nhiêu không? Vô Kỳ, ta có thể nói cho người biết, ba năm nay nạn đói bộc phát khắp nơi, dân chúng chết vì đói rất nhiều.

Trưởng Tôn Vô Kỳ liền im miệng không nói.

- Các người đang nói gì vậy?

Đậu Phụng Tiết cất tiếng hỏi.

tinhlinh2

448. Chương 13: Tâm Sự Của Trưởng Tôn Vô Kỳ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 13: Tâm sự của Trưởng Tôn Vô Kỳ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Ngôn Khánh không để ý tới hắn, ngưng mắt nhìn Trưởng Tôn Vô Kỳ mà thấp giọng nói:

- Nếu như không có Hứa Kính Tông ta hôm nay chỉ sợ đã không còn gì.
- Vô Kỳ ta cũng biết người có hảo ý cũng biết người chí hướng cao xa.
- Nhưng có một số việc cũng cần có người đi làm, Hứa Kính Tông này tài hoa không hề tầm thường, hơn nữa lại nguyện ý ô danh thay ta, ta há có thể không dùng hắn? Nói thật ta

biên soạn Gian Vọng chú này chính là để vơ vét của cải, những tên gian vọng này bọn họ vơ vét mồ hôi nước mắt của nhân dân, hút máu mỡ của dân, tại sao ta không lấy của bọn hắn? Ta biết người nói, quân tử ái tài, nhưng vấn đề là, quân tử nếu như chết đói thì cũng chẳng có ích gì cho nhân dân.

Nay ta soạn Gian Vọng chú, có lẽ trăm năm sau, ta cũng được lưu danh trong đó.

- Nhưng ta không hối hận, vì mục đích cao thượng ta không từ thủ đoạn nào, còn nhớ hôm ta ở Kỳ Lân quán đã nói là vì dân sinh lập mệnh không?

Trưởng Tôn Vô Kỳ trầm mặc lại, thật lâu không nói lời nào.

- Thế nào là quân tử?

Mạnh phu tử có thể gọi là quân tử không?

Trưởng Tôn Vô Kỵ gật gật đầu:

- Mạnh phu tử có thể gọi là quân tử.

Lý Ngôn Khánh bưng chén rượu, nhẹ nhàng đánh cái đĩa trong tay vào đĩa, đọc ra một bài thơ:

- Khất cái làm sao hai vợ được? Láng giềng liệu có mấy con gà? Đương thời thiên tử nhà Chu đó, Tề Ngụy sao lòng vẫn thiết tha.(*)

Lúc này Đậu Phụng Tiết cũng nghe rõ, hần lập tức sắc mặt đại biến.

(*)Sách Mạnh tử có chuyện nói người nước Tề có hai vợ mà đi xin cơm thừa canh cặn, lại nói có người mỗi ngày ăn cắp một con gà của người láng giềng, y bèn nói hai chuyện ấy là để lừa người. Hai câu cuối của bài thơ trên là nói vào thời Chiến quốc thiên tử nhà Chu vẫn còn, tại sao Mạnh tử không phụ tá vương thất mà lại đi gặp Lương Huệ vương, Tề Tuyên vương để cầu làm quan? Chuyện đó không khỏi có chỗ trái hần với đạo lý thánh hiền.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn mưa rơi xuống mái hiên, từng giọt nước rơi xuống đất văng lên tung tóe, tâm tình của hần theo đó mà cũng trở nên hỗn loạn không chịu nổi.

Buổi chiều ở lương đình Lý Ngôn Khánh nói chuyện một phen khiến hần loáng thoáng cảm thấy điều gì đó, Đậu Phụng Tiết chỉ giật mình vì Lý Ngôn Khánh chửi bới thánh hiền còn hần thì thật sự cảm nhận sâu trong đó một hàm nghĩa.

Nếu không có Lý Ngôn Khánh, Huỳnh Dương hôm nay chỉ sợ nạn đói khắp nơi.

Nếu như không có Lý Ngôn Khánh, những thứ hần thấy chỉ là đói khổ và đau đớn.

Những lời này có ý gì?

Liên tưởng đến quán cứu tế của Lý Ngôn Khánh được mở ra khắp nơi.

Hần muốn làm gì?

Tại sao hần phải làm như vậy?

Tâm tư của Trưởng Tôn Vô Kỵ lúc này trở nên rối loạn.

Từ khi muội muội bị bệnh, Trưởng Tôn Vô Kỵ phải xa mẫu thân tiến vào quan học, Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng nhìn thấy dân chúng trôi dạt khắp nơi, ruộng đất trở nên hoang vu, lúc đó khiến cho hần cảm thấy khiếp sợ nhưng chỉ cho là hiện tượng cá biệt, bây giờ mới thực sự hoài nghi.

Khai Hoàng thịnh thế cho đến nay, hào quang càng dần trở nên ảm đạm.

Lần này trở lại Lạc Dương, những thân bằng hảo hữu, người thì chết người thì xuống dốc.

Ngay cả cữu cữu của hần cũng phải tới Lĩnh Nam, ở trên triều đình lại có lũ gian vọng như Vũ Văn Hóa Cập, Vũ Văn Trí, Ngu Thế Cơ ngông cuồng.

Điều này cũng khiến cho Trưởng Tôn Vô Kỵ nản lòng thoái chí.

Phích Lịch đường hôm nay thuộc về nhà Trưởng Tôn, nhưng là do Hành An nắm giữ, tuy nói Trưởng Tôn Hành An nguyện ý tiếp nhận mẹ con hần, nhưng mà cũng là tư vị ăn nhờ ở đậu, Trưởng Tôn Vô Kỵ là người tâm cao khí ngạo, há có thể chịu được?

Đậu Phụng Tiết nói với hần:

- Đi tới Củng huyện, nghe nói nơi đó Ngôn Khánh làm ăn cũng không tệ, còn mở Kỳ Lân quán.

Với tài học của ngươi nhất định sẽ có một chỗ đứng ở tại Kỳ Lân quán, còn đỡ hơn là ở Lạc Dương.

Vì vậy Trưởng Tôn Vô Kỵ sau khi thương nghị với mẫu thân liền đi tới Củng huyện.

Một mặt là vì muội muội một mặt cũng vì nhiệt huyết lý tưởng.

Nhưng bây giờ Trương Tôn Vô Kỵ thấy rằng tài hoa của hắn chưa bằng Tiết Thu, về phần Hứa Kính Tông chỉ là một thành phần xấu xa sống ký sinh vào Lý Ngôn Khánh mà thôi, nhưng bây giờ hắn đã phát hiện ra, không phải Hứa Kính Tông vô dụng mà hắn mất đi đất dụng võ.

Loạn thế sắp xảy ra sao?

Nhân nghĩa đã không còn chỗ hữu dụng nữa sao?

Khổ học nhiều năm như vậy, rốt cuộc có ích lợi gì? Có lẽ đối với Lý Ngôn Khánh, hắn còn kém cả một người ti tiện.

- Ca ca, tại sao ca ca không ngủ.

Thanh âm êm ái vang lên bên tai của Trương Tôn Vô Kỵ.

Không cần quay đầu lại, Trương Tôn Vô Kỵ cũng biết rằng muội muội của mình đến.

- À, sơ lâm dị địa nên huynh ngủ không được, hắn ngẩng đầu lại thì thấy Trương Tôn Vô Cấu trong một chiếc váy hoa từ từ đi tới.

- Trời lạnh lắm, sao muội mặc ít vậy, không sợ bệnh sao?

- Hì hì, thể cốt hiện nay của muội rất tốt, lúc muội ở núi Nga Mi, Tôn tiên sinh đã dạy cho muội cách cường thân, Cốt Lan Đóa tử tử còn truyền thụ cho muội Hàng Long công, hiện tại muội tốt hơn trước rất nhiều, mà ca ca huynh lại uống rượu rồi.

Trương Tôn Vô Cấu ngồi bên cạnh Trương Tôn Vô Kỵ.

- Có phải huynh có chuyện phiền lòng không?

- À, cũng có một chút.

- Là vì Ngôn Khánh ca ca?

Trương Tôn Vô Kỵ cười cười mà không trả lời.

- Kỳ thật muội biết tâm sự của Ngôn Khánh ca ca rất nặng.

Trương Tôn Vô Cấu co chân lại rồi nói:

- Khi đó huynh ấy lúc đưa muội nhập thực chữa bệnh muội cũng cảm thấy huynh ấy có nhiều tâm sự nhưng lại không muốn cho người khác biết, suốt ngày còn trêu chọc đùa vui, nhiều năm rồi, muội cũng không biết huynh ấy còn như trước không.

- Hắn có tâm sự sao?

Trương Tôn Vô Kỵ kinh ngạc nói:

- Chuyện này ta không cảm nhận được.

- Ca ca tâm sự rất nặng nhưng huynh ấy che giấu, hơn nữa còn che giấu vô cùng tốt.

Trương Tôn Vô Cấu nở ra một nụ cười ngây thơ:

- Khi đó huynh ấy cho rằng muội cái gì cũng không hiểu, tuy nhiên muội hiểu mà không nói mà thôi.,

- A...

- Vô Kỵ ca ca, huynh giúp được huynh ấy phải không nào?

Trương Tôn Vô Cấu kéo tay của Trương Tôn Vô Kỵ, lộ ra vẻ mặt chờ đợi.

Trương Tôn Vô Kỵ cười khổ rồi nói:

- Quan Âm tử không phải là huynh không muốn giúp mà là huynh lo lắng, hiện tại bên cạnh hắn có rất nhiều người, Tiết Thu cũng tốt, Điều Nghĩa, Khổng Đình Đạt cũng tốt, tất cả đều là tuấn kiệt đương thời thậm chí ngay cả Hứa Kính Tông kia ta cũng không bằng hắn. Làm sao có thể giúp đỡ hắn?

- Không phải là ca ca kém hơn bọn họ mà là ca ca không biết phải giúp đỡ thế nào.

tinhlinh2

449. Chương 14: Lời Khuyên Của Vô Cấu.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 14: Lời khuyên của Vô Cấu.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Một lát sau Vương Hoàng đã xuất hiện ở ngã rẽ cửa hiên.

Mao Tiểu Niệm thì lẳng lặng lui sang một bên, Tứ Nhân và Tế Yêu thì đảm nhiệm cảnh giới ở bên góc.

Lý Ngôn Khánh mời Vương Hoàng ngồi xuống sau đó thở ra một hơi.

- Thế nào, công tử trấn Hắc Thạch phủ là một chuyện tốt, tại sao lại rầu rĩ?

Lý Ngôn Khánh nói:

- Chỉ là ta thấy trách nhiệm trọng đại hơi bất lực tòng tâm mà thôi.

- Chỉ một Hắc Thạch phủ mà công tử đã bất lực tòng tâm, về sau làm sao có thể khống chế cả Huỳnh Dương?

Vương Hoàng cười ha hả nói:

- Kỳ thật tâm sự của công tử lão phu cũng hiểu một chút, công tử hiện tại cảm thấy trong tay không có người nào để dùng.

Ngôn Khánh không khỏi nở ra ụ cười.

Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng tâm tư của mình sẽ giấu được Vương Hoàng.

Hắn do dự một chút rồi khẽ nói:

- Ra trấn Hắc Thạch phủ, đối với ta mà nói đó là chuyện tốt nhưng mà khi đó tâm sẽ phân làm hai, khó tránh khỏi mệt mỏi. Ta mở Kỳ Lân quán, tuy học sinh có trăm người nhưng có mấy người có thể đủ cho ta sử dụng? Tiết đại lang tài hoa xuất chúng, nhưng hắn từng thề không hiệu lực cho Tùy thất, Khổng Đinh Đạt có tài hoa nhưng lệ khí quá nặng, không thể dùng được.

Lý Huyền Đạo và nhan Tương thì hôm mộ ta mà tới, chắc chắn không chịu để ta sử dụng.

- Vương tiên sinh, ta suy nghĩ sau khi trấn Hắc Thạch phủ xong, ta cần phải có một tổ chức, ta vốn tưởng rằng ba năm tích lũy đã có chuẩn bị thoả đáng không ngờ rằng hiện tại không tìm ra người giúp đỡ.

Vương Hoàng nở ra một nụ cười:

- Công tử nói sai rồi.

- Theo ta thấy người dưới trướng công tử trọng dụng được rất nhiều chỉ là công tử không nghĩ tới mà thôi.

- Xin tiên sinh chỉ giáo.

- Trưởng Tôn Vô Kỵ mặc dù chưa thành niên nhưng đã có danh tiếng học giỏi, một thân chí hướng cao xa có thể dùng được, Hứa Kính Tông tuy bị người khác xem thường nhưng người này văn từ hoa mỹ, quan trọng nhất là hắn hôm nay không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể theo công tử, người này cũng có thể

dùng, Tô Liệt khéo chiến sự binh pháp mưu lược thật không tầm thường, ba năm qua luyện ra Kỳ Lân vệ cho công tử, cũng có thể dùng.

Tuy nhiên đây chỉ là bề ngoài.

- Ta nghe nói cha của Tô Liệt là Tô Ba hiện tại là huyện chính Võ áp, cũng thông hiểu binh pháp, cừu cừu của hắn là Hoàng Văn Thanh mặc dù không phải tài hoa cao tuyệt nhưng cũng rất giỏi, hai người này hiện tại không có danh vọng không có địa vị, rất thích hợp cho công tử sử dụng.
- Thế nhưng mà Hắc Thạch phủ các chức vụ biệt tương, trưởng sử, binh tào đều chỉ có một người mà thôi, chức vụ thấp nhất trong ba cái cung là lục phẩm.
- Tứ Lang Hứa Kính Tông Tô Liệt những người này tuy thích hợp nhưng cũng chỉ là bạch thân, không có công danh, chỉ sợ triều đình không đồng ý.

Đây mới là vấn đề nhức đầu nhất của Lý Ngôn Khánh.

Muốn thiết lập quân phủ thì cần nhân viên tương ứng.

Nhưng những chức quan này đều có phẩm trật, cho dù hắn muốn đề bạt Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng không thể, đơn giản là vì Trưởng Tôn Vô Kỵ chưa thành niên, không có công danh, Hứa Kính Tông là phạm quan, khó có thể thông qua, về phần Tô Liệt thì vấn đề càng lớn, hắn hoàn toàn không có xuất thân, vô danh vô khí, không có công huân.

- Cho nên cha của Tô Liệt vừa vặn phù hợp.

Vương Hoàng cười nói:

- Tô Ba hiện tại là huyện chính, phẩm trật lục phẩm, điều hắn tới quận phủ cũng là chuyện thích hợp, đảm nhiệm chức vụ biệt tương.

Công tử ra trấn Hắc Thạch phủ cần có người tọa trấn ở Củng huyện.

- Mã Tam Bảo tuy thích hợp nhưng luận tuổi và lý lịch đều chưa đủ cần phải có một năm kinh nghiệm nữa.
- Lão phu không có khả năng xuất đầu lộ diện nhưng Hoàng Văn Thanh thì có thể, hắn là huyện lệnh huyện Dịch, hiện tại ở trong Võ áp làm dịch trạm, trong lòng chỉ sợ không vui, công tử lần này một mặt tìm được người thích hợp tọa trấn mặt khác dùng kinh nghiệm của hắn trợ giúp cho Mã Tam Bảo, tại sao không làm?

Ngôn Khánh nghe được liên tục gật đầu.

- Cái kia ta biết.
- Ha ha, công tử giao hữu rộng rãi chẳng lẽ không tìm thấy một người làm quan cho mình sao.

Trong đầu Lý Ngôn Khánh thoáng hiện lên vài người.

- Vương tiên sinh, Đỗ Như Hối thì thế nào?
- Đỗ Như Hối nào?
- À, chính là cháu trai của công bộ thượng thư Đỗ Quả, tiến sĩ Đại Nghiệp năm thứ hai, hiện tại chính là huyện chính ở Trường An Đỗ Như Hối.

Đầu óc của Vương Hoàng lập tức xoay chuyển.

- Người này ta có ấn tượng, cũng là một chọn lựa không tệ.
- Công tử, kỳ thật trong tay công tử có rất nhiều người, chỉ là công tử trước đây không lưu ý.

Lý Ngôn Khánh mỉm cười không nói gì nữa.

Còn một chức vụ binh tào nữa.

Hay là để cho Đạm Phụng Tiết tới.

Hắn hiện tại đang giữ Dương Sơn trấn, người này quen thuộc với sự vụ quân thù, am hiểu luyện binh đúng là lựa chọn tốt.

Mà Đậu gia cũng không từ chối mình.

Sáng sớm ngày hôm sau Lý Ngôn Khánh đi tìm Trưởng Tôn Vô Kỵ.

- Ta sắp tới Hắc Thạch phủ phủ, cần có người phụ tá đi theo.

- Tứ ca có thể đi cùng ta không? Nhưng mà không thể ủy nhiệm chức vụ chính thức mà chỉ là phụ tá, không biết tứ ca có nguyện ý không?

Nói chung đạt tới chức quan ngũ phẩm là có thể có phụ tá.

Tuy nhiên phụ tá không thể là chức quan chính thức, giống như là thư ký đời sau vậy.

Vốn tưởng rằng Trưởng Tôn Vô Kỵ sẽ vui vẻ nhận mệnh nào ngờ sau khi nghe xong hắn lại lắc đầu cự tuyệt.

- Ngôn Khánh chức vụ phụ tá không phải tầm thường cần phải có ánh mắt.

- Ta tuy nguyện ý nhưng bây giờ vẫn chưa phải là lúc thích hợp hơn nữa sự vụ trong Kỳ Lân quán cũng nhiều, danh tiếng càng ngày càng vang dội, học sinh càng ngày càng nhiều, nếu bây giờ ta mà rút lui chỉ sợ Tiết đại lang và Khổng Dĩnh Đạt bọn họ bận không xong.

- Hơn nữa ta cũng muốn làm chút chuyện để gia tăng sự tôi luyện cho mình.

Cho nên càng nghĩ ta càng thấy nên ở Kỳ Lân quán, ngược lại ta có thể đề cử cho người một người.

Lý Ngôn Khánh giật mình hỏi:

- Không biết Tứ ca muốn đề cử ai vậy?

- Hứa Kính Tông.

- Sao?

Lý Ngôn Khánh tuyệt đối không ngờ Trưởng Tôn Vô Kỵ lại đề cử Hứa Kính Tông.

Hắn không phải không thích Hứa Kính Tông sao? Tại sao đột nhiên lại đề cử người này?

tingling2

450. Chương 15: Doãn Gia Tộc.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 15: Doãn gia tộc.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Đối với Doãn Đức mà nói, xét về xuất thân hắn cũng được một cái tứ phẩm xuất thân mà thôi.

Từ điều này cho thấy Doãn gia đã suy bại thế nào.

Doãn Đức năm nay đã năm mươi tuổi, béo trắng mập mạp rất có phúc hậu.

Lúc này sắc mặt của hắn âm trầm lặng lẽ nhìn Doãn Tông Đạo, hơn nửa ngày sau vẫn lắc đầu thở dài.

- Cha, tên Lý Ngôn Khánh kia thật sự quá khi dễ người khác rồi.... con và hắn không oán không thù, xưa nay nhìn thấy hắn đều cung kính, thậm chí đối với hạ nhân Lý phủ đều không dám khó dễ nửa phần, vậy

mà hấn không niệm tình cũ, ở trước mặt Sài huyện lệnh bịa chuyện làm hại khiến cho hài nhi nơm nớp lo sợ, bây giờ còn bị bãi miễn chức quan.

Doãn Tông Đạo nghĩ tới đây ủy khuất khóc lớn.

Hôm nay Sài Hiếu đột nhiên bãi miễn chức quan pháp tào huyện nha của Doãn Tông Đạo, bắt hấn đóng cửa suy nghĩ.

Doãn phu nhân cũng ở bên cạnh nói:

- Lão gia, Tông Đạo nói không sai.... Tên Lý Ngôn Khánh kia thật sự tàn nhẫn quá mức, trước giờ làm gì có chuyện ngang ngược như vậy?

- Người im miệng cho ta.

Doãn Đức đột nhiên lạnh lùng nói:

- Lý Ngôn Khánh tàn nhẫn, nếu như hấn tàn nhẫn thì tính mạng của người khó có thể bảo toàn.

- Người có biết những người mà người chặn đường là ai không? Một người là tộc nhân của Hột Lăng Đậu thị, hiện tại cha của hấn là Đậu Quỹ đang đảm nhiệm chức vụ quận trưởng Nga Mi sơn quận, một người là con của Trưởng Tôn Thịnh, người nói người ta ăn trộm ngựa của người? Người có biết con ngựa kia từng là tọa kỵ của Trưởng Tôn đại tướng quân, chẳng lẽ Trưởng Tôn đại tướng quân ăn trộm ngựa của người?

Lúc trước ta giúp người có được chức pháp tào là muốn người nhân cơ hội này khôi phục gia môn.

Nhưng người nhìn xem, những năm gần đây người làm được gì? Vén vén chỉ là chặn đường thương lộ, lấy phí qua đường, phí tổn lên tới vạn quan, chẳng lẽ Doãn gia chúng ta thiếu tiền như vậy sao? Từng chuyện từng chuyện một nếu như truyền tới Lạc Dương, theo án phạt của Đại Tù luật thì đầu người khó giữ.

- Sài huyện lệnh nên chút tình mọn với Doãn gia chúng ta cho nên mới chỉ có bãi miễn quan chức của người mà thôi.

Mẫu tử Doãn Tông Đạo liền á khẩu không nói gì được.

Về phần trưng thu phí qua đường vẫn là chủ ý của Doãn phu nhân.

Doãn Tông Đạo tiêu tiền như nước, sau khi làm quan có được tên tuổi liền thường xuyên ăn chơi đàng điếm, Doãn Đức lúc đầu cũng không để ý tới nhưng càng về sau Doãn Tông Đạo càng hung hăng càn quấy. Thế nhưng Doãn Tông Đạo làm sao có thể ngưng được.

Lúc đầu Doãn phu nhân còn âm thầm giúp đỡ nhưng tiền riêng của nàng cũng không đủ.

Vì vậy mẫu tử hai người lén thương nghị với nhau, nghĩ ra chiêu thức trưng thu đường phí này, Doãn Tông Đạo thân là pháp tào nhận trách nhiệm trị an, kiểm tra một số thương gia cũng danh chính ngôn thuận những thương gia kia cũng không muốn phiền phức, cho nên ai cũng nộp phí tổn, mỗi người mười quan, ai cũng như nhau.

Củng huyện là nơi yếu địa, cho nên mỗi ngày thương nhân đi qua đây không dứt.

Trước kia thời kỳ thái bình mỗi ngày có tới hơn trăm thương đội đi qua đây hiện tại thì giảm bớt mỗi ngày có mười đội, nhưng một trăm quan thu nhập một ngày cũng không phải là ít.

Hai năm qua hấn thu nhập tới hơn vạn quan dĩ nhiên là tiêu dao khoái hoạt.

Tuy nhiên dựa theo luật pháp Doãn Tông đạo tội này đáng chém.

Doãn Đức không hề nói quá, tư thiết cửa khẩu, tham quan quá mười quan sẽ bị chém đầu, mà Doãn Tông Đạo tham ô tới hơn vạn quan, gây chuyện không tốt có khi cả nhà họ Doãn bị liên lụy.

Doãn Tông Đạo trong lòng vẫn không chịu phục.

- Con tư thiết cửa quan đúng là có phần sai, nhưng hiện nay khắp nơi huyện phủ đều có người tư thiết, tại sao hết lần này tới lần khác lại tới tìm con gây phiền toái?

- Cha ý của con là, Doãn gia chúng ta tốt xấu gì cũng đã dừng chân ở Củng huyện sáu trăm năm, trước kia khi tên Lý Ngôn Khánh chưa tới, huyện lệnh lão gia với chúng ta cung kính cỡ nào.

- Lúc đó đi trên đường có ai nhìn chúng ta mà không kêu vài tiếng Doãn thiếu gia Doãn công tử.

- Nhưng mà từ khi tên Lý Ngôn Khánh đến Củng huyện, phong quang của chúng ta bị hắn chèn ép, trước đây hắn mở quán cứu tế, chúng ta có nhiều lương thực như vậy, vậy mà chỉ vì hắn mới một câu mà đã phải lấy ra phân nửa, chỗ tốt toàn bộ thuộc về hắn. Ngày hôm nay người ngoài ai cũng biết Lý Ngôn Khánh là đệ nhất đại thiện nhân, nhưng công lao của cha thì có ai biết? Chỉ sợ ngay cả người Củng huyện cũng chỉ nhớ tới Lý Ngôn Khánh, mà không nhớ chuyện tốt mà cha làm.

- Cứ thế này mãi, Doãn gia ta sớm muộn gì cũng bị tên Lý Ngôn Khánh chèn ép đến chết.

- Cha, cha nói con phải khôi phục gia môn nhưng bây giờ tên Lý Ngôn Khánh kia còn ở Củng huyện một ngày thì Doãn gia chúng ta không thể nào khởi sắc nổi.

Doãn Tông Đạo nói những lời này khiến cho Doãn Đức cũng phải động tâm.

Đúng thế, Lý Ngôn Khánh đến Củng huyện đã khiến cho Doãn gia cảm nhận áp lực vô cùng lớn.

Khi Trịnh Thế An còn sống hắn biểu hiện cũng không quá đáng, dù sao cũng là xuất thân từ quân gia, nhưng từ khi Trịnh Thế An qua đời, Lý Ngôn Khánh càng không coi ai ra gì, càng ngày càng cường hoành.

Vốn tưởng rằng Lý Ngôn Khánh rời khỏi Trịnh gia hắn không gượng dậy nổi, không ngờ một trận chiến thắng Dương Huyền Cẩm, danh tiếng của Lý Ngôn Khánh đã xâm nhập vào nhân tâm, sau đó hắn còn mở quán cứu tế, khiến cho Huỳnh Dương không người nào không tán thưởng.

Đáng sợ nhất chính là Trịnh gia, Phan gia, Lô gia, Thôi gia...

Những thế gia hào phú của Huỳnh Dương này đối với Lý Ngôn Khánh vẫn giữ thái độ thiện ý.

Mà Ngôn Khánh trước kia giao hữu rộng lớn, văn tên vang vọng trong sĩ lâm, về sau đoạt được tước vị càng trở nên vô cùng cường thịnh, ở Củng huyện danh tiếng của Lý Ngôn Khánh không ai có thể sánh được.

Hiện tại Lý Ngôn Khánh đã vững gót chân ở Củng huyện.

Hắn có danh tiếng có ruộng đất, có gia tài vạn quan, có thể nói là một hào phú ở Huỳnh Dương.

Hơn nữa vì Hùng Đại Chuy nguyên quán ở Củng huyện cho nên đã lập nên Hùng gia thôn, tá điền của Lý Ngôn Khánh phần lớn ở đó, tuy rằng Hùng gia thôn nhân khẩu thưa thớt nhưng mang tới hiệu dụng vô cùng lớn. Trước kia Doãn Đức không có cân nhắc tới tình huống này.

- Lão gia, hôm nay Củng huyện chỉ biết tới Lý Ngôn Khánh, mà không biết tới Doãn gia chúng ta... Tông Đạo nói không sai, cứ thế này mãi thì không được đâu.

Doãn Đức nói:

- Vậy ý các ngươi thì phải làm sao?

- Cha, Lý Ngôn Khánh khinh người quá đáng, không thể giữ hắn lại được.

Doãn Tông Đạo cất tiếng nói.

Doãn Đức sắc mặt đại biến, vội vàng đứng dậy đi ra ngoài phòng, nhìn thoáng qua rồi nói:

- Nghiệt tử chớ nói bậy.

- Loại chuyện này không được nói lung tung, tai vách mạch rừng.

tinhlh2

451. Chương 16: Mua Nhà.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 16: Mua nhà.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Doãn phu nhân nói:

- Lão gia, Tông Đạo nói hoàn toàn chính xác, rất có đạo lý.
- Hẳn hiện Lý Ngôn Khánh thanh danh vang dội tất cả mọi người đều hướng về hắn, tuy nhiên Lý Ngôn Khánh không có tỷ muội huynh đệ, phía dưới cũng không có con nối dõi, nếu như hắn chết đi thì Lý phủ cao thấp sẽ loạn một bày
- Nói không chừng lão gia có thể mượn chuyện này mà có được chỗ tốt.
- Lão gia không phải luôn nói rằng hai quân gia của Lý Ngôn Khánh đều là nhân tài hay sao, nếu như Lý Ngôn Khánh không còn thì chẳng phải lão gia có cơ hội thu nạp bọn họ hay sao?

Doãn Đức sắc mặt trở nên tái nhợt:

- Nghiệt tử này không hiểu chuyện thì thôi, tại sao bà cũng góp náo nhiệt vào?
- Tên Lý Ngôn Khánh kia dễ đối phó như vậy sao? Hôm nay ta không nghe thấy gì hết, sau này các người cũng đừng nhắc chuyện này nữa.

Doãn Đức nói xong phất tay rời đi.

Doãn Tông Đạo hơi ủy khuất mà nói:

- Mẹ, cha làm vậy thì sau này chúng ta chờ bị sỉ nhục mà thôi.

Nhưng mà Doãn phu nhân lại nở ra nụ cười.

- Tông Đạo, con đừng sốt ruột, cha con... đã có chủ trương.

Hiểu chồng không ai bằng vợ, thân là người kẻ gối với nhau Doãn phu nhân đối với Doãn Đức đã quá hiểu rõ.

- Mẹ nói là....

Doãn Tông Đạo lập tức hưng phấn.

Doãn phu nhân đặt một ngón tay trên môi, thở dài một tiếng:

- Hải nhi, chúng ta cứ ở bên cạnh nhìn xem tên Lý Ngôn Khánh còn có thể hung hăng càn quấy được bao lâu nữa.

Tính toán thời gian thì hiện tại Cao phu nhân đi vào Cửng huyện cũng đã được mười ngày.

Lúc đầu Cao phu nhân cũng không có gì là không thích ứng nhưng thời gian trôi qua đi, bà không khỏi cảm thấy xấu hổ, ở trong Lý phủ, nàng nên dùng thân phận gì mà xuất hiện đây? Tuy Lý phủ cao thấp cung kính với phu nhân nhưng nàng vẫn không cảm thấy tự tại.

Đúng thế, Quan Âm tỳ đúng là gả cho Ngôn Khánh, nhưng vẫn chưa làm lễ thành thân.

Cho dù là về nhà chồng rồi bà cũng không thể ở tại Lý gia... gây chuyện không tốt còn mang tới lời ong tiếng ve, nhưng mà bà cũng không thể về nhà, mà cũng không thể nhờ cậy Cao Sĩ Liêm Cạo Kiệm đang bị đày ở Lĩnh Nam.

Nếu như không có nữ tỳ Lý Ngôn Khánh này Cao phu nhân đã tới chỗ của Cao Sĩ Liêm, nhưng hiện tại...

Chuyện của con gái đã quyết định, Lý Ngôn Khánh dựa theo lệ cũ con gái về sau thành thân cũng cần có nhà mẹ đẻ, vì vậy bà tìm Trưởng Tôn Vô Kỵ thương nghị một phen rồi quyết định mua lại sản nghiệp ở Củng huyện.

Một là Cao phu nhân không muốn rời xa con gái, thứ hai là Trưởng Tôn Vô Kỵ hiện tại cũng đã gia nhập Kỳ Lân quán, hiệp trợ Tiết Thu soạn Thánh Hiền Chú.

Ngôn Khánh sau khi nghe xong không dám chần chừ vội vàng tìm kiếm sản nghiệp phù hợp.

Đối với việc trong lịch sử, Trưởng Tôn Vô Kỵ làm sao chứng hưng gia môn, thu phục Phích Lịch Đường, Lý Ngôn Khánh cũng không rõ ràng lắm mà sử sách cũng không ghi lại.

Chắc là liên quan đến chuyện Vô Cấu gả cho Lý Thế Dân.

Nhưng hiện tại Vô Cấu đã có hôn ước với Lý Ngôn Khánh.

Không lẽ Lý Ngôn Khánh mang Vô Cấu tặng cho Lý Thế Dân? Chuyện này không thể, cho nên Ngôn Khánh ôm đùi nghĩ cách. Cuối nhà Tùy loạn lạc, Lý Ngôn Khánh đối với tương lai cũng mình vẫn chưa nắm giữ được.

Hắn tuyển chọn vài nơi, Trưởng Tôn Vô Kỵ đều không hài lòng, liên tiếp mười ngày, cả hai đều vô cùng bế bộn.

Mất thấy mùa hạ đã tới thời tiết ngày một nóng bức.

Lúc này Lý Ngôn Khánh đã từ trong chỗ của Hùng Đại Chuy nhận được một tin tức:

- Ở Củng huyện, ước chừng năm dặm về phía Đông Nam, có một tòa điền trang.

Khoảng cách từ nơi này tới Kỳ Lân quán ở Bách Hoa Cốc chỉ có ba bốn dặm, diện tích ước chừng hai trăm mẫu đất, nghe nói trước kia là sản nghiệp của Kê thị thời Ngụy Tấn.

- Tứ ca, huynh thấy nơi này thế nào?

Lý Ngôn Khánh mang theo Vô Kỵ tới nơi này mà hỏi.

Những năm cuối Tây Tấn, chiến sự liên miên, Củng huyện là nội địa Trung Nguyên dĩ nhiên là bị ảnh hưởng rất lớn.

Lúc ấy có rất nhiều thế trụ hào phú, có điều kiện còn nuôi tư binh.

Tòa căn cứ này của Kê thị, sau triều Tấn đã vứt bỏ trở thành hoang vu.

Nhưng năm gần đây thủy chung không có người ở, hơn nữa ở đây phần lớn đều làm nham thạch không thích hợp với việc trồng cây.

Trưởng Tôn Vô Kỵ rất hài lòng.

Một mặt giá cả phù hợp một mặt khác hình thức kiến trúc lại an toàn.

- Đây vốn là sản nghiệp của Thôi gia.

Lý Ngôn Khánh giới thiệu:

- Tuy nhiên không có chuyện gì, Tứ ca nếu thấy thích thì ta sẽ phái người đi tới Lạc Dương, thương nghị với Thôi Thiện Phúc, vấn đề này cũng không lớn.

Chỉ là nơi này bỏ hoang đã lâu, sửa chữa cũng cần nhiều công sức.

- Vậy đi sau này trở về ta sẽ để Mã Tam Bảo phụ trách chuyện này, thuận tiện nói hắn đi tới Huỳnh Dương mời một số nhân thủ, giám sát gánh nặng cho lưu dân nơi đó. À, sau khi trùng tu cũng cần phải có một số nô tài và hộ vệ, bảo vệ sự an toàn xung quanh.

Trưởng Tôn Vô Kỵ mỉm cười:

- Những chuyện này cứ do hiền đệ an bài.

- Ta còn phải lo chuyện ở Kỳ Lâm quán, ha ha, nghe nói gần đây Hứa Kính Tông lại nhận được một số tâm ý của người khác.

Ở Kỳ Lâm quán chờ đợi một thời gian ngắn, tâm tính của Trương Tôn Vô Kỵ đã có biến hóa cực lớn.

Hắn thấy ở trong Kỳ Lâm quán thu nhận rất nhiều học sinh, mà tiền học cơ hồ đều được miễn phí, thậm chí Ngôn Khánh còn giúp đỡ một chút.

Vền vền trăm học sinh, hàng năm cũng phải chi tiêu tới hàng vạn quan.

Nếu như không phải có Hứa Kính Tông nhận tiếng xấu, thì đúng là một chuyện phiền toái.

Trương Tôn Vô Kỵ lúc này đã tin tưởng suy đoán của mình: Ngôn Khánh tuyệt đối là ôm chí lớn, không phải là người bình thường.

- Đã như vậy thì ta để Đẳng gia huynh đệ tới.

Bọn họ võ nghệ tuy không thể nói là cao cường nhưng theo ta nhiều năm có thể tin cậy.

- Ba người này thì tốt lắm.

Trương Tôn Vô Kỵ nhẹ nhàng mở miệng đồng ý.

Hắn biết rõ hiện tại võ tướng trong tay của Lý Ngôn Khánh chỉ có chừng mười người.

Hùng Khoát Hải và Hám Lăng thì khẳng định hắn không thể cho người khác mà có cho Trương Tôn Vô Kỵ cũng chưa chắc đồng ý.

Thẩm Quang là tâm phúc của Lý Ngôn Khánh, Mã Tam Bảo thì chủ trì sự vụ của Lý phủ... Đẩu gia tứ huynh đệ Đẩu Hiếu Võ thì hiện tại đang hiệu lực dưới trướng của Từ Thế Tích. Tính đi tính lại thì chỉ có ba huynh đệ nhà họ Đẳng là thích hợp nhất.

Có Đẳng gia tam huynh đệ suất lĩnh hộ vệ, sự an toàn của nơi ở không còn đáng ngại.

Cộng thêm mười mấy nô bộc nhà mình, sau khi xây dựng xong cần phải bổ sung một số người.

452. Chương 17: Phỉ Tặc.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 17: Phỉ tặc.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trương Tôn Vô Kỵ không hề cân nhắc tới phí tổn, hắn biết chuyện này Lý Ngôn Khánh sẽ an bài thỏa đáng.

Gia viên chưa xây xong nhưng đã có cái khung ban đầu.

Tâm tính của Trương Tôn Vô Kỵ dĩ nhiên là rất tốt, hắn cùng với Lý Ngôn Khánh đi xem một lúc rồi trở về.

- Thôi Thiện Phúc có thể đồng ý không?

Trên đường đi Trương Tôn Vô Kỵ hơi băn khoăn.

Lý Ngôn Khánh cười nói:

- Lão Thôi là người sáng khoái, nếu thật sự không được thì ta sẽ tìm Lý Huyền Đạo bảo hắn nói tốt cho người, hắn dĩ nhiên sẽ không cự tuyệt.

Lý Huyền Đạo chính là con của Lý Hành Chi, là một trong mười tám học sĩ dưới triều của Lý Thế Dân.

Hiện tại hắn ở trong Kỳ Lân quán đảm đương một viện trưởng thư viện, hiệp trợ Khổng Đình Đạt tu biên ngũ kinh, Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng biết, Lý Ngôn Khánh quan hệ với Thôi Thiện Phúc rất mật thiết, Thôi Thiện Phúc chắc hẳn là đáp ứng.

- Đúng rồi, tháng sau là đại thân của Hoành Nghị, chúng ta cùng tới đó dự lễ.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhíu mày lại rồi khẽ nói:

- Ngôn Khánh, chuyện của ngươi và Quan Âm tỷ...

Hắn vốn định nói, ngươi cùng với Quan Âm tỷ khi nào thì thành thân.

Nhưng đúng lúc đó phía trước đột nhiên xuất hiện một đội ngũ, từ sau núi đi ra, ngăn cản đường đi của bọn Lý Ngôn Khánh:

- Núi này do ta mở, cây này do ta trồng, các ngươi muốn đi qua đây phải để lộ tài lại.

Một tên tướng mạo hung ác, hình thể vạm vỡ, dưới chân là một con thanh mã, trên lưng cầm một thanh đao nặng trĩu nghiêm nghị hô.

Sau loạn Dương Huyền Cẩm, Từ Thế Tích ra làm Ứng Dương Lang Tướng La Khẩu, trong vòng ba năm hắn đối với đạo phỉ ở huyện lỵ nghiêm khắc càn quét, cứ cách hai tháng, hắn lấy danh nghĩa luyện binh lên Tung Sơn đánh tan thổ phỉ đạo tặc, nhiều lần khiến cho thổ phỉ không dám ở đây hành đạo nữa.

Cho nên Lý Ngôn Khánh bình thường đi ra ngoài rất ít khi mang nhiều người.

Hôm nay Kỳ Lân vệ dưới trướng của hắn đã có tới hơn bảy trăm người cơ hồ có thể so sánh với một binh lực Ứng Dương phủ nhưng vì để ẩn nấu thực lực nên đại bộ phận Kỳ Lân vệ đều ẩn nấp trong dân gian hoặc ở trong tửu quán, hoặc ẩn nấp trong các hộ nông dân.

Còn Kỳ Lân vệ chân chính ở ngoài sáng thì chỉ có khoảng hai trăm người.

Số binh lính này vừa vặn với số lượng tư binh của Nam tước, mặc dù là Sài Hiếu Hòa đối với chuyện này có ý kiến cũng không làm gì được Lý Ngôn Khánh.

Hôm nay hắn dẫn Trưởng Tôn Vô Kỵ đi xem căn cứ dĩ nhiên là không mang nhiều người.

Ngoại trừ Hùng Khoát Hải và Hám Lăng thì chỉ có mười hai tên Kỳ Lân vệ đi theo. Bằng vào từng này người Lý Ngôn Khánh tin rằng cho dù có thiên quân vạn mã hắn có thể chém giết ra ngoài.

Tuy nhiên ba năm qua chưa từng gặp cường đạo cản đường khiến cho bây giờ Lý Ngôn Khánh cũng sốt một phen.

Người này chẳng lẽ bị bại não rồi sao?

- Tên mù mắt kia, ngươi cũng không nhìn cho rõ đây là nhân mã nhà ai sao?

- Thiếu gia nhà ta chính là nam tước Cửng huyện, các ngươi ban ngày ban mặt dám làm chuyện cướp bóc chẳng lẽ muốn chết phải không?

Hám Lăng thúc ngựa tới nghiêm nghị hô.

Đạo phỉ bình thường nghe thấy tên của Lý Ngôn Khánh tất nhiên sẽ tan tác.

Dù sao Lý Ngôn Khánh hiện tại cũng có danh tiếng đại thiện nhân ai mà chẳng biết? Toàn bộ người ở Cửng huyện, chịu ân của hắn vô số, cho dù là đạo phỉ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ với Lý Ngôn Khánh.

Tuy nhiên cường đạo này lại không thêm để ý, hắn lạnh lùng nói:

- Lão tử không quản các ngươi là nam tước hay là nữ tước, hiện nay đụng phải ta không có tiền thì đừng hòng đi qua.

Lý Ngôn Khánh đi ra từ trong đám Kỳ Lân vệ mà nói:

- Đại hắc tử, xem khẩu âm của hắn thì không phải là người ở đây.

Hùng Khoát Hải đi ở bên cạnh Lý Ngôn Khánh cũng nghe ra, hần gật gật đầu rồi nói:

- Đúng thế, khẩu âm không giống như người ở đây, không biết là tên gốc ở nơi nào.
- Là khẩu âm Tề quận.

Trưởng Tôn Vô Kỵ đột nhiên nói:

- Ngôn Khánh những người này tựa hồ là lai giả bất thiện.

Lý Ngôn Khánh cười cười lạnh lùng nói:

- Đại hắc tử, ngoại trừ người cười ngựa để hần sống những người còn lại giết hết cho ta.

Hùng Khoát Hải lập tức hưng phấn vô cùng:

- Thiếu gia yên tâm, một tên cũng đừng hòng sống sót.

Nói xong hần thúc ngựa vọt tới trước mặt Hám Lăng:

- A Lăng thiếu gia nói ngoại trừ tên cười ngựa tất cả giết hết không tha.

Lời còn chưa dứt thì Hám Lăng đã choang một tiếng, rút mạch đao ra.

Mạch đao vừa ra khỏi vỏ đã lập lòe hàn quang:

- Đã vậy thì để hần sống còn lại giết hết.

Từ sau khi ở sườn núi đất đỏ đánh một trận xong mạch đao đã ba năm rồi chưa uống máu, ba năm qua hần cùng với Hùng Khoát Hải luyện tập võ nghệ, nhưng một mặt luyện tập cực khổ hai là Ngôn Khánh ước thúc nghiêm khắc nên chưa có cơ hội chém giết.

Hiện tại Lý Ngôn Khánh đã mở miệng, Hám Lăng sao có thể nhịn được?

Hần thúc ngựa qua, mạch đao hiện lên hàn mang, đao quang lưu chuyển, hai tên cường đạo thấy vậy lao tới giáp công bị Hám Lăng hét lớn một tiếng, một đao vung lên đem bọn chúng chém chết.

Sau đó mười hai Kỳ Lân hộ vệ cũng hét lên mà xông tới công kích.

Những người này đều là lực sĩ do Lý Ngôn Khánh mang ra từ Cao Ly, có thể nói là thân kinh bách chiến, giết người vô số, chiến mã dưới thân cũng vô cùng hung hãn, trong chốc lát mười hai người như thiên quân vạn mã, lộ ra sát khí thảm thiết.

Tên cường đạo dẫn đầu cũng không ngờ Lý Ngôn Khánh nói giết là giết, hơn nữa sát pháp còn vô cùng hung hãn.

Hần muốn tiến tới ngăn cản Hám Lăng không ngờ bị Hùng Khoát Hải cản lại.

- Thiếu gia muốn bắt sống người.

Lời nói còn chưa dứt Hùng Khoát Hải đã vươn người, lưỡi búa to vươn ra, hét lớn một tiếng, mang theo khí lực vạn quân nhằm thẳng vào đầu của hần, một cỗ nhuệ khí phát ra khiến cho tên phỉ tặc kia phải kinh hãi hần lập tức dồn khí vào đan điền giờ đao lên cản lại.

- Âm.

Phỉ tặc hét lớn một tiếng.

Căn cứ vào kinh nghiệm của hần lần này nhất định có thể đánh bay búa của đối phương.

Nào biết một lực lượng vô cùng mạnh mẽ truyền đến, búa dính chặt vào đao, không chém tiếp được nữa.

Tuy nhiên búa bị chặn lại khiến cho Hùng Khoát Hải đại hỉ.

- Phỉ tặc, ăn ba chiêu của ta.

Cánh tay của hần luân phiên dùng búa chém tới.

Kỵ mã dưới háng của phỉ tặc hí dài từng tiếng liên tục lui về phía sau.

Đại búa bên tay trái của Hùng Khoát Hải đánh xuống búa bên tay phải lại giờ lên, trong chốc lát hổ khẩu của phỉ tặc đã đầm đìa máu tươi.

453. Chương 18: Lương Lão Thực.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 18: Lương Lão Thực.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Hùng Khoát Hải vung cái búa thứ tư thì phỉ tặc không chống được nữa, một ngụm máu tươi phun ra từ miệng của hắn.

Thanh đại đao cũng bị cắt làm hai mảnh, phát ra thanh âm ông ông, Hùng Khoát Hải bỏ xuống cái búa thứ năm.

Hắn đang cao hứng, quên mất cả lời của Lý Ngôn Khánh.

Nói thì chậm nhưng khi đó thì rất nhanh.

Mắt nhìn thấy phỉ tặc kia sắp mất mạng Hùng Khoát Hải nghe thấy phụt một tiếng, một mũi tên được bắn ra mang theo sức lực vạn quân khóa lưỡi búa lại.

- Đại hắc tử, ta muốn hắn sống.

- A, suýt nữa quên mất.

Lưỡi búa của Hùng Khoát Hải bị mũi tên bắn vào, hắn lập tức buông búa xuống, một tay nắm lấy cổ áo của phỉ tặc mà cất tiếng:

- Người xuống cho ta.

Phỉ tặc bị Hùng Khoát Hải kéo áo chẳng hiểu tại sao trong lòng thở ra một hơi.

May mà sống sót.

Hùng Khoát Hải cuội ngựa bắt phỉ tặc, mang tới trước Lý Ngôn Khánh mà ném xuống đất.

- Thiếu gia bắt được rồi.

Lý Ngôn Khánh cười ha hả gật đầu, Hùng Khoát Hải quát to một tiếng tháo đại búa ra, xoay người giết đám phỉ tặc còn lại.

Mà tên phỉ tặc cầm đầu lúc này cũng đã tỉnh lại.

Ta bị bắt làm tù binh rồi sao?

Hắn đang suy nghĩ thì một ngân tiên đã đặt lên trên đầu của hắn.

- Nếu như không muốn chết thì ngoan ngoãn ngồi xuống nếu không đầu người nát thành quả dưa hấu thì đừng trách ta.

Roi sắt nặng trĩu truyền lên đỉnh đầu của hắn, ít nhất cũng phải tới bốn mươi năm mươi cân, sức nặng này bằng một cây đại khảm đao vậy mà trong tay của thanh niên lại nhẹ nhàng không có gì.

Đáng sợ nhất là con ngựa dưới chân của hắn vẫn nhìn mình chăm chằm.

Con ngựa kia cao lớn hơn người, gót sắt vô cùng lớn, đang dậm lên trên mặt đất ý nói là nếu người chạy ta cũng có thể đuổi theo mà đá chết người.

Đánh chết lão tử cũng không chạy.

- Ngôn Khánh, những người này của ngươi so với Thiên Ngưu Vệ không chênh lệch là bao.

Trưởng Tôn Vô Kỵ lúc đầu còn lo lắng.

Nhưng khi nhìn thấy Hùng Khoát Hải và Hám Lăng hai người này giết người dũng mãnh liền bình tĩnh trở lại.

Đặc biệt là biểu lộ trầm tĩnh của Lý Ngôn Khánh khiến hán khâm phục không thôi.

Không hổ là Lý Vô Địch từ trong thiên quân vạn mã của Cao Ly chém giết đi ra ngoài, tính tình lãnh đạm này nếu không phải chém giết từ vạn người trở ra thì làm sao có thể luyện được?

Lý Ngôn Khánh tự hào nhìn Hùng Khoát Hải và Hám Lăng rồi mỉm cười.

Ngân tiên trong tay của hán khê dè nặng lên đầu của phỉ tặc rồi khê nói:

- A Lăng ta không nói chính xác được nhưng mà đại hắc tử, ha ha Thiên Ngưu Vệ so với hán còn kém xa, ở trong thiên hạ này, không quá ba người vượt qua được đại hắc tử.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng đã bình tĩnh lại hán nhện không được mà hỏi:

- Là ba người nào?

Phỉ tặc cũng tò mò giương lỗ tai lên mà nghe.

- Ngưu Chữ Khẩu Ứng Dương Lang Tướng, Bùi Hành Nghiễm Bùi đại lang.

- A... Bùi đại la võ lực đúng là lợi hại, trời sinh thần lực, người này cầm một đôi đại chùy sức nặng lên tới ba trăm cân, vạn phu khó đỡ, có thể là một người.

- Thiên Bảo đại tướng quân Vũ Văn Thành Đô.

Trưởng Tôn Vô Kỵ kinh ngạc:

- Người cũng biết Vũ Văn Thành Đô.

- Đúng thế tuy nhiên Vũ Văn Thành Đô mười bốn tuổi chém tướng đoạt cờ, một cây Phượng Sí Lưu Kim Thang tung hoành ngang dọc, đại hắc tử tuy dũng mãnh nhưng so với Vũ Văn Thành Đô thì vẫn còn kém một bậc.

- Người còn lại là ai?

Lý Ngôn Khánh cười cười không đáp.

Vì hán không biết người mình cứu có phải là người trong lịch sử kia không.

Dựa theo bình thư thì người kia chính là hảo hán thứ nhất của thời Tùy Đường.

Trưởng Tôn Vô Kỵ lại hiểu lầm.

Hán lại cho rằng, Lý Ngôn Khánh không nói người kia vì người đó chính là bản thân của hán, có thể khiến cho Hùng Khoát Hải cúi đầu, Bùi Hành Nghiễm xưng huynh gọi đệ thì há có thể là yếu ớt? Ha ha, Lý Ngôn Khánh này cuối cùng cũng lộ ra một chút tính khí trẻ con.

Bên kia cường đạo nhân số tuy nhiều nhưng cuối cùng cũng là một đám ô hợp.

Mười hai người phân thành bốn tổ, ba người một tổ, chém giết quân lính cường đạo tan rã, mà Hùng Khoát Hải và Hám Lăng thì như hai sát thần, phạm nơi nào bị bọn họ nhắm trúng là tử thương vô số.

Hơn nữa đầu lĩnh của bọn họ đã bị bắt giam, cường đạo chống cự một lát là chịu không được.

Chỉ trong chốc lát đạo phỉ chạy trốn tứ tán.

Mười hai Kỳ Lân hộ vệ chỉ có hai người bị thương nhẹ, không có người nào chết, Hùng Khoát Hải và Hám Lăng trở về bên cạnh của Ngôn Khánh.

- Tính danh.

- A...

Lý Ngôn Khánh đột nhiên hỏi, khiến cho tên phỉ tặc kia phản ứng không kịp.

Hám Lăng giết người vẫn chưa thỏa mãn, nhìn thấy tên phỉ tặc kia thì lập tức nổi giận lôi đình.

Hắn tiến tới tát cho mấy cái.

Tên phỉ tặc này bị đánh cho đến mức nổ đom đóm mắt, máu tươi tràn ngập.

- Thiếu gia ta hỏi thì người hãy thành thật trả lời.

- Lương Lão Thực, ta tên là Lương Lão Thực.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nở ra một nụ cười, đối phó với những người này vẫn là Ngôn Khánh có thủ đoạn.

Lý Ngôn Khánh thỏa mãn gật đầu:

- Lương Lão Thực ha ha, người từ đâu tới?

- Thái Cốc, Thái Nguyên Cận, Thái Cốc.

Lương Lão Thực nhìn thấy Hùng Khoát Hải xoa tay, giống như là chỉ cần hắn trả lời chậm một chút thì tên hắc gia hỏa này sẽ động võ cho nên vội vàng trả lời.

- Người của Thái Nguyên Quận? Người đã là người ở nơi đó tại sao còn tới đây làm tặc nhân?

- Chuyện này... ta nói.

Lương Lão Thực đang do dự thì Hùng Khoát Hải đã tiến lên.

Hắn vội vàng nói:

- Thật không dám giấu diếm ta chính là người của Thái Cốc Lương thôn.

Lão gia nhà ta là đại hào địa phương võ nghệ cao cường.

Ta cũng thích luyện võ, nhìn lên luyện tập sau đó bị lão gia phát hiện, ta sợ bị trách phạt cho nên trốn khỏi Thái Nguyên.

Sau khi trốn khỏi nơi này ta lang thang bốn phía, nhưng vì sức ăn lớn cho nên không người nào nguyện ý nuôi ta, Đại Nghiệp đầu xuân năm thứ mười ta lang thang tới Tồn Cầu sơn, đúng lúc gặp Tả Hiếu khởi binh, hắn nhìn thấy ta thân thủ không kém cho nên nhanh chóng được trọng dụng, đáng tiếc mưu đồ của chúng ta bị Trương Diệm Vương đánh bại.

- Về sau ta ở dưới trướng của Trịnh Đại Bưu tướng quân rồi lưu lạc tới nơi này.

- Khoan đã ý của người là đám các người không chỉ có một trăm người này?

Lương Lão Thực gật đầu mà nói:

- Lúc vừa trốn ra có ba bốn nghìn người tuy nhiên hai năm qua bốn ba chỉ còn lại tám trăm người.

- Những người kia còn sống không?

- Đương nhiên là còn sống.

- Họ hiện tại ẩn thân ở nơi nào.

- Chuyện này....

Lương Lão Thực lộ ra vẻ do dự, cúi đầu không trả lời.

454. Chương 19: Tặng Cho Người Khác.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 19: Tặng cho người khác.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Hùng Khoát Hải mắt hổ tròng lên:

- Người muốn chết.

Hắn đã chuẩn bị từ lâu, vung bàn tay lên, chuẩn bị tát vào không ngờ Ngôn Khánh lại giơ roi thép lên ngăn cánh tay của hắn lại.

- Tứ ca tên gia hỏa này đúng là có nghĩa khí.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cười cười gật đầu:

- Đúng thế nhưng lá gan lại hơi nhỏ một chút.

Nhìn thấy bàn tay to của Hùng Khoát Hải, trái tim của Lương Lão Thực liên tục nhảy.

Một tát này mà vả vào người, chỉ sợ cũng tàn phế.

- A Lăng đem hắn về.

Lý Ngôn Khánh phân phó nói:

- Tuy nhiên đừng để người khác thấy, mang hắn từ cửa hông mà vào nhà, sau khi trở về thì thay y phục cho hắn.

- Vâng.

Không giết ta sao?

Lương Lão Thực liền vui vẻ.

Lý Ngôn Khánh cùng với Trưởng Tôn Vô Kỵ thúc ngựa tới, sau đó Lý Ngôn Khánh đột nhiên ghìm ngựa, tròng mắt nhìn Lương Lão Thực:

- Người biết ta là ai đúng không?

- Tiểu nhân biết rõ.

Lương Lão Thực theo bản năng hồi đáp.

Lý Ngôn Khánh mỉm cười:

- Biết là ai thì tốt rồi, A Lăng mang hắn đi.

Lương Lão Thực ngơ ngác bị kéo đi, mà Trưởng Tôn Vô Kỵ thì nở ra một nụ cười nhàn nhạt.

Hắn tại sao không rõ hàm nghĩa của Lý Ngôn Khánh, liền lập tức nói:

- Ngôn Khánh, người kia thoát nhìn có vẻ khó chịu với người.

Lý Ngôn Khánh khoe miệng hơi nhếch lên, trên khuôn mặt nở ra nụ cười dữ tợn.

Nam tước Cửng huyện Lý Ngôn Khánh gặp tao ngộ đạo phải chặn đường.

Lúc Lý Ngôn Khánh và Trưởng Tôn Vô Kỵ còn ở trên đường thì tin tức này đã truyền khắp hang cùng ngõ hẻm.

Ba năm ở đây Vương Hoàng dùng một thân phận quân sự không xuất đầu lộ diện.

Ai cũng biết, Lý phủ bên trong là do Mao Tiểu Niệm một tay khống chế, nữ tỳ này đường đường trở thành quản gia nội phủ, quan hệ giữa Lý Ngôn Khánh và Mao Tiểu Niệm khiến người ta cũng hiểu kỳ vô cùng.

Mọi ánh mắt sau đó đều tập trung lên người của Mao Tiểu Niệm không ai còn để ý tới hai quân sự nữa.

Vương Hoàng có một mạng lưới tình báo trải rộng khắp Huỳnh Dương, có thể nói ở Huỳnh Dương chỉ cần gió thổi cây lay là hắn đã có thể biết được.

Mà Sài Hiếu Hòa lúc này biết được Lý Ngôn Khánh tập kích xong thì vô cùng sợ hãi.

Hắn tự mình dẫn hương dũng đi ra ngoài thành trì Cửng huyện nghênh đón đoàn người Lý Ngôn Khánh.

- Sài huyện lệnh những mao tặc kia không đáng nhắc tới, bọn chúng đã bị ta đánh cho tan tác, đầu lĩnh cũng bị giết chết.

- Tuy nhiên ta có một chuyện cần phải nhắc nhở Sài huyện lệnh, bộ hạ sắp xuôi tới Giang Đô, lúc đó sẽ đi qua Cửng huyện, lên thuyền ở sông Lạc.

Ba năm qua, Cửng huyện dưới sự cai quản của huyện lệnh có thể nói là mưa thuận gió hòa bách tính an vui, Sài huyện lệnh nhờ vậy cũng thăng chức rất nhanh, nhưng lần này vì chuyện của mao tặc mà bị ảnh hưởng đến tiền đồ thì không đáng. Hôm nay Từ Lang tướng bị điều tới Lộc Đề sơn, mao tặc mới càn rỡ như thế, nếu như bộ hạ nói là trị an của Cửng huyện không phải là công lao của huyện lệnh thì sao?

Sắc mặt của Sài Hiếu Hòa liền trở nên khó coi.

Hắn vốn xuất thân tọc quan, trước kia là huyện lại.

(Lại : chức vụ không có phẩm cấp thời phong kiến)

Nguyên nhân bởi vì lúc Lưu Nguyên Tiến tàn sát Giang Nam, huyện lệnh bỏ đi, lúc đó Sài Hiếu Hòa được Thổ Vạn Tự đề cử, từ huyện lại trở thành huyện chính, trong ba năm qua, Cửng huyện yên bình là công lao của Từ Thế Tích, cuộc nói chuyện này với Lý Ngôn Khánh làm cho hắn sinh ra lo lắng.

Đúng thế, Từ Thế Tích trấn thủ La Khẩu, từ trước tới giờ chưa từng phát sinh đạo tặc.

Vậy mà Từ Thế Tích vừa đi, đã lập tức xảy ra chuyện này, chẳng lẽ không phải nói, Cửng huyện an bình không quan hệ tới Sài Hiếu Hòa?

- Xin hỏi Lý huyện nam tước, những đạo phỉ này ẩn náu ở nơi nào?

Lý Ngôn Khánh lắc đầu:

- Chuyện này ta không biết rõ, nhưng đạo phỉ này tựa hồ vô cùng hiểu rõ tình hình của huyện lệnh, ta thấy bọn mao tặc này cũng không bình thường, quan trọng nhất là bọn họ biết Từ lang tước đã bị điều đi, mà huyện lệnh chưa tiếp nhận việc quản lý trị an kịp thời.

- Ý của nam tước là trong thành có tai mắt?

Lý Ngôn Khánh mỉm cười:

- Chuyện này còn cần phải Sài huyện lệnh điều tra.

Dứt lời hắn cáo từ Sài Hiếu Hòa, cùng với Trưởng Tôn Vô Kỵ rời đi.

Ở dưới thành Cửng huyện, Sài Hiếu Hòa cau mày một chút rồi đột nhiên nói:

- Kể từ hôm nay, Cửng huyện tăng cường kiểm tra hai cổng thành, xuất nhập thành trì cần phải có thẻ bài, mới có thể đi lại, ban đêm thì cấm đi lại, đối với thương hộ, cần phải lên danh sách.

- Đại nhân, vậy có quá đột ngột không?

- Nếu không đột ngột thì làm sao bắt được mao tặc?

Sài Hiếu Hòa hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về phía đoàn người Lý Ngôn Khánh, ánh mắt trở nên thâm thúy.

Chạng vạng tối ngày hôm sau, Vương Hoàng mới phát hiện ra đầu mối.

Đầu hạ, tiết trời trở nên nóng bức, khắp nơi đào hạnh phiêu linh.

Hậu trạch Lý phủ như một cái hồ nhân tạo, nổi lên một màn hơi nước nhân nhật, Lý Ngôn Khánh thì ngồi ở bên bờ hồ, lẳng lặng thả câu.

Hậu viện yên tĩnh vô cùng.

Chỉ là ngẫu nhiên truyền ra tiếng ngáy của Hùng Khoát Hải thì thật không phù hợp cho lắm.

Câu cá?

Hùng Khoát Hải về chuyện ăn cá thì lão luyện.

Nhưng hắn nghĩ hoài mà không ra, tại sao thiếu gia có thể ngồi yên một chỗ thả cần câu trong hồ được?

Vương Hoàng lẳng yên tới sau lưng của Lý Ngôn Khánh.

Lý Ngôn Khánh tuy cảm thấy nhưng cũng không có hành động gì.

Vương Hoàng không cất tiếng ngồi xuống bên cạnh, lẳng lặng nhìn chiếc phao trên mặt hồ, tựa hồ như từ chiếc phao đó nhìn ra chuyện gì đó thú vị.

Chiếc phao đột nhiên rung lên.

Lý Ngôn Khánh lộ ra vẻ tươi cười, hắn đem lưới câu thu hồi, trên lưới câu đã mắc một con cá chép. Hắn cười ha hả, gỡ con cá chép rồi lại ném vào trong hồ, chỉ thấy con cá chép giãy vài cái, hiện ra một mảng bọt nước rồi trốn vào trong mặt nước.

- Tiên sinh có phải tới thử vận may không?

Vương Hoàng cười lắc đầu sau đó khẽ nói:

- Công tử, có đầu mối rồi.

- Sao?

- Doãn gia mười ngày trước từng xuất ra ba mươi xe lương thảo nhưng không biết là đưa cho người phương nào.

- Còn nữa, theo thám tử nói, không lâu trước đây nhị quân sự của Doãn gia đặt hàng năm mươi chiếc áo giáp, hai trăm thanh đại hoành đao, nói là trang bị cho hộ viện ở trong nhà, nhưng đồ quân nhu này vẫn không xuất hiện ở trong Doãn phủ.

- Ha ha, có lẽ là mang tặng cho người khác rồi.

455. Chương 20: Lý Mật.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 20: Lý Mật.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Vương Hoàng cười cười:

- Cần phải xem xem là tặng cho người nào.

- Vương tiên sinh, gần đây ở Đông quận Ngõa Cương hoạt động vô cùng hưng hân, đã mấy lần tới gần Huỳnh Dương, ông nói xem mấy tên này liệu có liên hệ với Ngõa Cương trại không?

- Trước mắt xem xét thì cả hai chưa có liên quan.

Tuy nhiên về sau thì khó nói chính xác, Ngõa cương tặc thanh thế ngày càng lớn, chắc chắn sẽ không vì năm mươi chiếc áo giáp mà tập kích công tử? Không lẽ bọn họ muốn bại lộ mục tiêu sao.

Lý Ngôn Khánh gật gật đầu:

- Đã như vậy thì cần phải phái người điều tra chỗ ẩn nấp của bọn hắn.

- Ta đã an bài xong xuôi nghiêm mật giám thị nhất cử nhất động của Doãn gia.

Vương Hoàng nói xong đứng dậy rời đi.

Lý Ngôn Khánh cũng không còn hứng thú buông cần câu, hắt đi vào trong lương đình gọi to một tiếng:

- Đại hắc tử, đi ăn cơm thôi.

- Ăn cơm rồi sao? Đệ tới ngay.

Hùng Khoát Hải vụt đứng dậy bước nhanh về phía Lý Ngôn Khánh.

Nhìn thấy dáng vẻ này củ hắc Lý Ngôn Khánh nhin không được nở ra một nụ cười.

Từ trong miệng của Lương Lão Thực Ngôn Khánh đã biết tình huống đại khái.

Thủ lĩnh phản loạn là Giải Tượng, vốn là người ở Tề quận, vì dân bản xứ xung đột bỏ bỏ đi, sau đó vào núi gặp Tả Hiếu Hữu, về sau cùng với Tả Hiếu Hữu khởi binh, năm Đại Nghiệp thứ mười thanh thế của Tả Hiếu Hữu to lớn, có tới mười vạn quân chúng, tuy nhiên sau một trận giao phong với Trương Tu Đà thất bại, Tả Hiếu Hữu đầu hàng quân Tùy, Giải Tượng Trịnh Đại Bưu Vương Lương, Lý Văn mang theo bộ chúng tiếp tục giao phong với Tùy quân, Giải Tượng trong vòng vây trùng trùng điệp điệp của Trương Tu Đà mà mở đường máu trốn đến Huỳnh Dương.

Tuy nhiên Lương Lão Thực lại không nói chỗ ẩn thân của Giải Tượng khiến cho Lý Ngôn Khánh cảm thấy đáng tiếc.

Lý Ngôn Khánh có thể nhận ra, Lương Lão Thực này lá gan tuy không lớn nhưng là người rất trọng nghĩa.

Đương nhiên nếu dùng nghiêm hình thì không phải là không tra ra được nhưng một là Ngôn Khánh cũng không muốn làm như vậy hai là hắc cũng muốn mượn cơ hội này khảo nghiệm năng lực của Vương Hoàng. Về phần Lương Lão Thực, Lý Ngôn Khánh cũng không giết mà giao cho hắc làm việc bên cạnh Thẩm Quang.

Với thủ đoạn của Thẩm Quang, Lương Lão Thực muốn bỏ trốn thì chỉ có chết không toàn thây.

Nói thật Lý Ngôn Khánh cũng không để Doãn gia và Giải Tượng ở trong mắt.

Đây không phải là hắc tự đại mà là trải qua vô số lần huyết tinh giết chóc về sau, đã luyện ra một tính cách tự tin, nếu như một đám tàn phỉ, một gai tộc quyền thế đã hết thời mà cũng không xử lý được thì hắc làm sao có thể khống chế Huỳnh Dương? Ba năm nay hắc hao tổn mấy chục vạn quan chế tạo thực lực, chẳng phải để biến thành trò cười sao? Cho nên sau khi thương nghị với Vương Hoàng, Lý Ngôn Khánh không đem chuyện này để tâm.

Bởi vì Lương quận truyền tới một tin tức khiến Lý Ngôn Khánh phải chú ý.

Lý Mật xuất hiện.

Năm Đại Nghiệp thứ mười sau khi trốn đi, Lý Mật vẫn mai danh ẩn tích.

Hắc dùng tên giả là Lưu Trí Viễn ẩn nấu ở trong dân chúng, dùng việc dạy học mà sống.

Người này có vài phần phong thái của Tống Giang, ở trong tửu quán làm thơ sau đó đầu phục đám Hắc Hiếu Đức vẫn không được trọng dụng.

Lúc đó Hắc Hiếu Đức bọn họ thanh thế đang cường thịnh, thế lực mạnh mẽ, làm sao có thể để một tên thư sinh khoa tay múa chân.

Nếu người có bản lĩnh thật sự thì tại sao Dương Huyền Cẩm thất bại?

Cộng thêm Lý Mật xuất thân ở môn phiệt thế trụ mang theo một phần phong khí của quý tộc, không cùng giai tầng với Hắc Hiếu Đức, kết quả là Lý Mật một lần nữa phải mai danh ẩn tích. Huyện lệnh Ung Khâu là Khâu Quân Minh là một người thành thật, đối với Lý Mật cũng chiều cố, về sau Lý Mật cưới con gái của một người bản địa tên là Vương Tú làm vợ, nhưng thật không ngờ con gái của Vương Tú là tình nhân của Khâu Hoài Nghĩa cháu trai của Khâu Quân Minh.

Khâu Hoài Nghĩa sau khi biết được đến chất vấn Khâu Quân Minh lại bị Khâu Quân Minh mắng lại, chịu đủ nhục nhã. Khâu Hoài Nghĩa vì vậy mà ôm hận trong lòng, hẩn im lặng tìm cơ hội sau đó ngẫu nhiên từ trong miệng thê tử của Lý Mật biết được thân phận của Lý Mật. Khâu Quân Nghĩa lập tức báo với quận phủ bản địa, mặc dù đã qua ba năm, Dương Quảng vẫn chưa quên Lý Mật người này cho nên quận trưởng Dương Vương biết được liền lập tức hạ lệnh truy nã. Cũng may vận khí của Lý Mật không tệ, hẩn vừa vặn không ở nhà, tránh thoát một kiếp nạn, nhưng mà cả nhà Khâu Quân Minh và cả nhà Vương Tú đều bị Dương Vương bắt đi, vì Lý Mật không bắt được, Dương Vương mất hứng hạ lệnh đem cả nhà Khâu Quân Minh và Vương Tú năm mươi ba nhân khẩu chém đầu không chừa một ai, thi thể thì vứt ở nơi hoang dã, cho chó hoang tranh giành thức ăn với nhau.

Lý Mật sau khi trốn khỏi Ung Khâu thì đã rơi vào bước đường cùng.

Rơi vào đường cùng một lần nữa hẩn trở thành phần tặc nhưng vận khí của hẩn quả nhiên không tệ, Vương Đương Nhân người Ngoại Hoàng năm xưa từng hiệu lực dưới trướng của Dương Huyền Cẩm, sau khi thất bại hẩn trốn về quên quán, tập kết thiếu niên bản địa chiếm núi làm vua, về sau thời cuộc càng ngày càng loạn, Vương Đương thừa thế khởi binh, huynh đệ đồng tông và người dân Ngoại Hoàng cũng hưởng ứng, cùng với Vương Bá Đương ở Tế Dương khởi binh tạo phản, khiến cho quan quân thúc thủ vô sách.

Hiện nay dưới trướng cả hai đã có tới hai vạn người.

Cùng năm, lại có Lý Công Dật ở Ung Khâu tạo phản, hợp binh với huynh đệ Vương Đương Nhân.

Tam phương sau khi sát nhập vào nhau, có hơn hai vạn binh mã, thanh thế to lớn khiến cho quan quân Tế Âm sợ hãi vô cùng.

Lý Mật ở trước tình hình này đã gia nhập dưới trướng Vương Đương Nhân.

Vương Đương Nhân dĩ nhiên biết rõ Lý Mật, đồng thời cũng biết Lý Mật từng là mưu sĩ của Dương Huyền Cẩm, hiển kế cho Dương Huyền Cẩm nhưng không được dùng....

Hẩn tụ hợp Vương Bá Đương và Lý Công Dật lại, thương lượng nói:

- Lý Mật người này rất khôn ngoan, ta vô cùng hiểu rõ, hẩn xuất thân cao quý, khí tức cao xa, nếu như chúng ta đề cử hẩn làm thủ lĩnh thì sẽ hấp dẫn nhiều anh hùng hào kiệt... Năm đó ta ở dưới trướng thiếu công từng nghe qua năng lực của hẩn, chỉ là thiếu công tự cho là đúng có cao nhân mà không dùng, hiện tại chúng ta không thể noi theo.

Lúc đó Vương Đương Nhân cũng cần một người thân danh hiển hách hấp dẫn lực lượng.

Tuy nhiên đám người Vương Bá Đương cũng rất do dự, đem cơ nghiệp mà mình xây dựng giao cho người khác thật không cam lòng.

456. Chương 21 Mười Vạn Quan.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 21 Mười vạn quan.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Vương Đương Nhân nói:

- Ta từng nghe qua một lời tiên tri, Dương Thị sắp diệt, Lý thị sắp hưng, Lý thị này hẳn là Lý Mật? Từ xưa tới nay, để vương có thượng thiên bảo hộ, cho dù thân lâm hiểm cảnh cũng không thể gặp nạn, lúc trước thiếu công bại binh, Lý Mật bị tùy quân bắt được lại đào tẩu ly kỳ, trước đây vài ngày quan quân vây bắt mà lại không hề bị sao, trên đời này nếu không có chuyện ông trời bảo hộ thì làm sao như vậy được?

Lời đồn Đào Lý chương đã sớm lưu truyền thiên hạ.

Vương Bá Đương cùng với Lý Công Dật nghe vậy cũng không khỏi sinh lòng kính sợ.

Sau khi đàm luận với Lý Mật một phen, bọn họ xác định Lý Mật đúng là có tài hoa.

Vương Bá Đương liền bái Lý Mật làm sư phụ, theo hẳn học binh pháp, Lý Mật sau khi ổn định lại khôi phục khí phách năm đó dưới trướng Dương Huyền Cẩm.

Cùng tháng, Dương Quảng cũng tới Lạc Thủy, leo lên thuyền rồng xuôi nam.

Hắn hiểu được tình huống của bọn Vương Đương Nhân liền bắt đầu tính toán.

- Chúng ta hiện tại ở Tế Thủy, nhìn thì phong quang nhưng thực ra hung hiểm vạn phần.

Hiện nay triều đình bắt đầu trấn áp nghĩa quân các nơi, Tế thủy là nơi giao thông tám phía, Huỳnh Dương một khi xuất binh thì hung hiểm vạn lần, cho nên nếu ở nơi này thì sớm muộn gì cũng bị quan quân tiêu diệt.

- Sư phụ vậy thì chúng ta phải làm sao?

Vương Bá Đương vội vàng hỏi thăm.

Lý Mật nghiêm mặt nói:

- Dương Quảng vô đạo, thiên hạ sớm muộn cũng đại loạn.

Hiện tại anh hùng khắp nơi liên tục khởi nghĩa, nhìn thì thanh thế to lớn nhưng thực tế là từng người tự chiến, chia rẽ lẫn nhau, quan quân tiêu diệt từng bộ phận, chúng ta trước đây có Lô Minh Nguyệt, Hắc Hiếu Đức, Vương Bạc, Tả Hiếu Hữu đã thất bại, tuyệt đối không thể đi theo vết xe đổ của họ.

Luận thực lực chúng ta không thể so sánh với những anh hùng hào kiệt này?

Nhưng mà tại sao bọn họ lại bị quan quân đánh tan? Chỉ vì họ không có ánh mắt lâu dài, không chịu hợp tác với nhau, Lô Minh Nguyệt bị Trương Tu Đà công kích, Hắc Hiếu Đức ở Tương Vọng lại không chịu xuất binh cứu viện.

Tả Hữu Hiếu lúc bị vây khốn, Hắc Hiếu Đức lại đánh nhau với Vương Bạc không chịu cứu viện.

Đợi sau khi Lô Minh Nguyệt và Tả Hữu Hiếu bị diệt, Hắc Hiếu Đức và Vương Bạc cũng lần lượt bị đánh bại... Là bọn họ không được dân tâm hay là không có tinh binh hãn tướng? Đều không phải, chỉ vì ánh mắt của bọn họ thiếu cận, chỉ nhìn cái được nhất thời mà không mưu đồ tương lai.

Cho nên chúng ta hiện tại nhìn thì không lo nhưng kỳ thật là sống chết trước mắt.

- Ta có một kế có thể khiến cho chúng ta tăng cường thực lực, Đông Quận là nơi yếu địa, Đông có thể mưu đồ Lê Dương, tây có thể chiếm lấy Lạc Dương, thẳng tiến sông Lạc là chỗ của Ngõa Cương, lúc này Ngõa Cương chỉ biết cướp bóc, chúng ta tới đó vừa được Ngõa Cương bảo hộ vừa được danh tiếng của bọn họ, triệu tập thiên hạ anh hào.

Địch Nhượng của Ngõa Cương chỉ là người hữu dũng vô mưu, đợi thời cơ chín muồi chúng ta có thể tiến quân về phía Đông Lấy Lê Dương, qua tây lấy Huỳnh Dương, Lạc Khẩu, thẳng tới Lạc Dương, thì đại sự có thể thành.

Lý Mật vẽ ra một con đường tốt khiến cho Vương Đương Nhân bọn họ tìm đập thành thịch.

Đại Nghiệp năm thứ mười hai tháng tư, Lý Mật đã suất bộ tới Ngõa Cương.

Cùng tháng, Dương Quảng cũng tới Lạc Thủy, leo lên thuyền rồng xuôi nam.

Doãn Tông Đạo một đường chạy vội vào trong thư phòng.

- Cha, cha có chuyện gì tìm con mà gấp vậy?

Ở trong thư phòng ánh sáng mờ ảo, Doãn Đức đang ngồi ở đằng sau thư án, thở ngắn thở dài lộ vẻ sầu khổ.

Hắn đưa tay ý bảo Doãn Tông Đạo đi vào trong nhà do dự một chút rồi lấy ra một phong thư trên thư án thở dài một tiếng:

- Đây là gì vậy cha?

- Người xem một chút rồi sẽ hiểu.

Doãn Tông Đạo trong ngọn đèn mờ nhanh chóng lướt qua sau đó nhìn không được mà thét lên một tiếng kinh hãi, đứng lên tức giận không thôi:

- Cha, không thể đáp ứng bọn chúng những thứ này đúng là lòng tham không đáy, trước kia bọn họ đã muốn ba mươi xe lương thực và năm mươi áo giáp, kết quả ngay cả cọng lông của Lý Ngôn Khánh cũng không chạm vào được, rõ ràng là không biết tốt xấu mà hiện tại lại đòi mười vạn quan.

Doãn Đức ngẩng đầu tức giận khẽ gầm:

- Người la lên, la lên đi, cả quan phủ cũng biết rồi.

- Thế nhưng mà...

- Nhi tử con mau ngồi xuống đi.

Doãn Đức để cho Doãn Tông Đạo ngồi xuống rồi thở dài:

- Cũng là do cha tính sai, hợp tác với những tên đạo phỉ này, tuy nhiên hiện tại đã đâm lao thì phải theo lao... Trong thư nói rất rõ ràng, nếu như chúng ta không giao đủ mười vạn quan thì bọn chúng sẽ nói chúng ta cấu kết với Lý Ngôn Khánh, chuyện này con cũng biết nếu như truyền ra ngoài thì chỉ sợ Doãn gia chúng ta sẽ tan cửa nát nhà.

- Ý của cha là... đáp ứng bọn chúng?

- Giải Tượng nói chỉ cần chúng ta đưa thêm mười vạn quan là bọn họ sẽ nghĩ cách giết chết Lý Ngôn Khánh, sau đó sẽ mang người rời xa Cửng huyện.

Lông mày của Doãn Tông Đạo khẽ nhíu lại:

- Hẳn có bản lĩnh này sao?

- Có hay không hiện tại chúng ta cũng chỉ có thể như thế.

Hiện nay Lý Ngôn Khánh được phong làm Ứng Dương Lang Tướng ở Hắc Thạch phủ, ít ngày nữa sẽ tới tiếp nhận, nếu như sắp xếp thỏa đáng mà nói thì không phải là không thể thành công.

- Tuy nhiên hiện tại quan phủ phong tỏa vô cùng chặt, muốn đưa nhiều tiền bạc tư lỵ ra ngoài thì không thể.

Ta đã nói với Giải Tượng, mười vạn quan đổi thành 150 thiết giáp, hai trăm thanh giáo, năm mươi con chiến mã và năm mươi xe lương thực, những vật này không thể mua sắm ở Cửng huyện nhưng ta đã sắp xếp thỏa đáng từ đường thủy ở Lạc Dương đưa tới, sáng ngày mai con tới Nam Sông độ nhận hàng, sau đó mang lên núi cao sẽ có người của Giải Tượng tiếp nhận.

Nam Sông độ chính là một độ khẩu của sông Lạc, thuyền bè qua lại rất nhiều.

Doãn Tông Đạo nói:

- Tại sao lại là con?

Doãn Đức trừng mắt:

- Nếu không phải vì ta muốn hả giật cho nghiệt tử nhà ngươi thì tại sao phải đi đắc tội với Lý Ngôn Khánh, khiến cho hiện tại phải lo lắng? Hiện tại trong thành đã kiểm tra sát sao, hôm nay ta lại cho Doãn Triệu ra khỏi thành, hiện nay con quan hệ với thủ vệ cửa thành không tệ sẽ không khiến người ngoài chú ý.

Doãn Tông Đạo ngập ngừng nửa ngày sau mới tình nguyện gật đầu.

- Sáng sớm ngày mai con cùng với Doãn Triệu cùng đi.

- Nếu như người ta hỏi thì nói là tới Lạc Dương xem một số sinh ý... Tông Đạo việc này liên quan đến tồn vong của Doãn gia chúng ta, con chớ có chủ quan.

Doãn Tông Đạo tuy chơi bời lêu lổng nhưng cũng biết nặng nhẹ.

Trong lòng hắn không cam lòng nhưng cũng phải đáp ứng.

Nhìn theo bóng lưng của Doãn Tông Đạo, Doãn Đức thầm thở dài một tiếng.

Chỉ mong rằng lúc này không phát sinh chuyện sai lầm nào, nói cách khác có thể khiến cho Lý Ngôn Khánh tan cửa nát nhà.

Lúc này ở hậu hoa viên Lý phủ đang bày tiệc rượu.

Trời vào giữa hè, vô cùng nóng bức.

Đi lại trên phố cũng cảm thấy nóng nực.

Tuy nhiên hoa viên lại cực kỳ mát mẻ, lục liễu lay động, gió mát phát phơ, trên mặt hồ, hoa sen đua nở, cực kỳ động lòng người, lúc này Lý Ngôn Khánh đang cùng với những khách nhân nâng ly cạn chén, vô cùng náo nhiệt.

Tiệc rượu hôm nay là để ăn mừng Lý Ngôn Khánh đảm nhiệm chức Ứng Dương Lang tướng Hắc Thạch phủ.

Dương Quảng lúc ở Lạc khẩu leo lên thuyền rồng cũng đã phái sứ giả truyền đạt sự bổ nhiệm của triều đình với Lý Ngôn Khánh.

Ứng Dương Lang Tướng ở Hắc Thạch phủ được tám trăm thạch bổng lộc mỗi năm.

Bọn họ không chịu sự tiết chế của địa phương, chỉ nghe theo mười hai vệ phủ sai, cũng có quyền quyết định nếu như địa phương xảy ra biến cố, Ứng Dương phủ có thể tạm thời thay thế phủ của quan địa phương, tiến hành chế độ quân đội.

457. Chương 22 Tiệc Mừng.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 22 Tiệc mừng.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Phạm vi quản hạt của Hắc Thạch phủ

kéo dài đến tận Tung Sơn về phía Nam, phía Bắc tới tận Lạc khẩu, phía tây tới biên giới Yên Sư, phía đông tới tận giáp ranh Hồ Lao quan.

Cho nên Hắc Thạch phủ biên chế cũng gia tăng, lên tới 1500 người.

Hai ngày nay người đến chúc mừng không hề ít.

Thậm chí ngay cả Ứng Dương Lang Tướng Ngưu Chử Khẩu Bùi Hành Nghiễm, Ứng Dương Lang Tướng Vinh Trạch Tân Văn Lễ cùng với Ứng Dương Lang Tướng Phổ Điền Trịnh Vi Thiện cũng tới. Trịnh Vi Thiện vốn là huyện úy Hoắc Ấp, vì có công đánh tan tội phạm Dương Công Khanh lại được Trịnh Nhân Cơ thao tác cho nên được ủy nhiệm là Ứng Dương Lang Tướng Phổ Điền phủ.

Phổ Điền phủ là phủ cấp bậc thấp nhất trong lục đại phủ nhưng đối với Trịnh Vi Thiện mà nói, như vậy đã đủ rồi.

Từ một huyện úy hạ quận trở thành lục phẩm Ứng Dương Lang Tướng, có thể nói là thăng liền ba cấp.

Lúc trước Lý Ngôn Khánh ở Trịnh phủ, Trịnh Vi Thiện đối với tổ tôn của hắn không hề kém, cho nên khi Lý Ngôn Khánh trở thành ngũ phẩm Ứng Dương Lang tướng, Trịnh Vi Thiện dĩ nhiên là tới đây chúc mừng, ngoại trừ ba người này trên bàn rượu còn có Trương Quý Tuần, hiện tại đang đảm nhiệm chức vụ Ứng Dương Lang Tướng Kỳ Sơn phủ, lần này tới Lạc Dương là phụng mệnh Trương Trọng Kiên, có chuyện thương nghị với Lý Ngôn Khánh.

Mà hai người khách bên ngoài khác chính là Mạch Tử Trọng và một viên võ tướng.

Võ tướng tên là Phí Thanh Nô là quân lưu thủ ở Lạc Dương nhưng vì Mạch Tử Trọng tiếp nhận chức vụ Ứng Kịch Lang Tướng ở Hắc Thạch phủ, Mạch Mạnh Tài lo lắng cho hắn không có chỗ đứng vững nên phái Phí Thanh Nô tới đây hiệp trợ hắn, Phí Thanh Nô thân phận là binh tào Hắc Thạch phủ, phẩm trật là Lục phẩm.

Đối với chuyện này Lý Ngôn Khánh cũng có thể lý giải.

Phàm là cha là mẹ làm sao không suy nghĩ cho con cái.

Hơn nữa chức vụ binh tào Hắc Thạch phủ cũng chỉ là một chức quan phụ thuộc, Lý Ngôn Khánh cũng không để ở trong lòng.

Mạch Tử Trọng nói:

- Thanh Nô là kiêu tướng, có thể đấu tranh anh dũng, Lý lang cần mau chóng phân phối quan viên, bổ túc binh mã, dựa theo nội quy quân đội thì Hắc Thạch phủ quân số là một nghìn năm trăm người, ngoài ra ta và Lý lang còn có thể phân phối năm trăm tên thân vệ.

- Ta nhận lấy hai trăm dũng tướng lang còn Lý lang có thể tự chuẩn bị ba trăm thân binh.

Ngụ ý nói với Lý Ngôn Khánh: Ta vô tình tranh quyền đoạt lợi với người, ngoại trừ chức binh tào của Phí Thanh Nô ta không tranh giành cái khác với người.

Mạch Tử Trọng tràn ngập thiện ý nói với Lý Ngôn Khánh ở trên tiệc rượu đổi lại Lý Ngôn Khánh cũng nhanh chóng phổ biến nội quy quân đội ở Hắc Thạch phủ, trước hết thiết lập thành ba đoàn mỗi đoàn là năm trăm người, Mạch Tử Trọng tự lĩnh một đoàn, còn lại trong quân phủ sẽ lựa chọn ba giáo úy.

Hơn nữa Lý Ngôn Khánh cũng biết Mạch Tử Trọng hiện tại đảm nhiệm chức vụ Ứng Kịch Lang Tướng, có nhiệm vụ giám sát hắn.

Đã như vậy ta thoải mái tặng cho người một đoàn binh mã, cũng không có người nói ta ở Hắc Thạch phủ độc quyền.

- Lý lang bây giờ người trở nên khó lường rồi.

Ở trên tiệc rượu, Bùi Hành Nghiễm dùng âm dương quái khí mà nói:

- Con mẹ nó, người ra trấn Hắc Thạch phủ, thoáng cái đã trở thành Lục đại lang tướng.

- Tân đại ca, chúng ta ba năm nay chém chém giết giết, mà hắn ba năm nay lại tiêu dao.

Kết quả hắn lại leo lên đầu chúng ta, cơn tức này ta nuốt không trôi, Lý Ngôn Khánh nếu không thì hai chúng ta so chiêu.

Tân Văn Lễ bởi vì chuyện Lý Ngôn Khánh cứu Tân Thế Hùng ra cho nên đối với hắn rất có hảo cảm.

Cộng thêm ba năm trước đây từng kề vai chiến đấu với nhau cho nên ngôn ngữ với Ngôn Khánh cũng vô cùng tùy tiện.

Nghe thấy Bùi Hành Nghiễm cất tiếng nói, Tân Văn Lễ cũng cười ha hả gật đầu.

- Bùi lão hồ, người muốn đánh nhau, ta không có ý kiến nhưng trước hết người cần phải hỏi đại hắc tử và A Lăng.

Người nếu như đánh thắng được bọn họ thì có thể thách đấu một hồi với Thẩm Quang, cuối cùng mới giao thủ với ta, đến lúc đó cũng đừng nói ta khi dễ người.

- Con mẹ nó, người lấy nhiều đánh ít không phải là hảo hán.

- Người thật sự muốn giao thủ với ta?

- Nổi nhảm, hai ta có đến mười năm không nhúc nhích tay chân với nhau rồi, ta cũng muốn xem người có bao nhiêu lợi hại.

Lý Ngôn Khánh mỉm cười:

- Không thành vấn đề.

- Vậy người chọn thời điểm đi.

Bùi Hành Nghiễm lập tức hưng phấn lên.

Lý Ngôn Khánh nghiêm mặt nói:

- Chuyện này đợi ta và tỷ tỷ của người thương nghị rồi sẽ báo cho người biết.

- Người....

Bùi Hành Nghiễm chỉ ngón tay vào mặt Lý Ngôn Khánh, nổi giận lôi đình.

Đám người Tân Văn Lễ thì ở bên cạnh cười ha hả.

Phí Thanh Nô nhin không được thì thấp giọng hỏi Mạch Tử Trọng:

- Tướng quân Bùi lang tướng và lý lang động thủ tại sao phải hỏi tỷ tỷ của Bùi lang tướng?

Mạch Tử Trọng cười khở:

- Người không biết, tỷ tỷ của Bùi lão hồ chính là nương tử của Lý Ngôn Khánh, Bùi lão hồ tuy lợi hại nhưng mà Bùi nương tử há có thể để hấn giao thủ với Lý Ngôn Khánh.

- A...

Phí Thanh Nô lập tức hiểu ra.

Tuy nhiên trong lòng của hấn lại sinh ra một nghi vấn:

- Tướng quân, chẳng lẽ Lý Ngôn Khánh này không phải là người có bản lĩnh?

- Thanh Nô đừng nói vậy, Lý Ngôn Khánh võ nghệ ta không rõ ràng lắm nhưng lúc hấn mười bốn tuổi, đã từng suất lĩnh hơn trăm người tung hoành Cao Ly, giết người vô số nếu như không có bản lĩnh thật sự thì làm sao có được danh tiếng Lý vô địch. Người cần phải cẩn thận một chút, Lý Ngôn Khánh nghiêm cẩn vô cùng, quân kỷ nghiêm minh, đừng nhìn hấn lúc nào cũng cười, thực ra vô cùng lợi hại.

Phí Thanh Nô gật đầu:

- Mạt tướng nhớ kỹ.

Đúng lúc này từ sau hậu hoa viên chạy tới một người.

Người này thân cao chưa đủ tám thước, đi lại nhẹ nhàng, lúc đi xuống tro bụi không bay.

- Lão Thẩm, người vừa vặn tới, ở đây không có người ngoài mau ngồi xuống uống rượu với ta.

Người tới chính là Thẩm Quang.

Hắn cười ha hả, trước hết nói cười vài câu với Bùi Hành Nghiễm.

- Tướng quân người này là ai vậy?

- Người này chính là đệ nhất cao thủ dưới trướng của Lý lang, tên là Thắm Quang, ngoại hiệu là Nhục phi tiên, người cũng đừng xem thường hắn, cho dù là Bùi lão hổ độ sức với hắn cũng phải lành ít dữ nhiều.

Phí Thanh Nô hít một hơi thật sâu:

- Vậy chẳng phải có thể sánh vai với Thiên Bảo tướng quân

Bùi Hành Nghiễm xuất thân Dũng Tướng Lang Phí Thanh Nô đối với bản lĩnh của Bùi Hành Nghiễm dĩ nhiên tinh tường vô cùng, hắn biết rằng hiện tại ngoại trừ Vũ Văn Thành Đô cơ hồ không người nào có thể đối phó được với Bùi Hành Nghiễm.

Xem ra dưới trướng của Lý lang đúng là ngoạ hổ tàng long.

- Lão Thắm mau ngồi xuống, ngồi xuống uống hai chén với ta.

Bùi Hành Nghiễm xuất thân cao nhất đã mời, mọi người dĩ nhiên không có ý kiến gì.

Thắm Quang nói:

- Bùi lão hổ, lần trước uống rượu chưa hết hứng sao? Ha ha, chờ một chút, ta còn có việc bẩm báo với công tử.

Nói xong hắn liền đến bên cạnh của Lý Ngôn Khánh, nhẹ giọng nói nhỏ vài câu.

458. Chương 23: Hành Động.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 23: Hành động.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Ngôn Khánh hơi biến sắc nhưng sau đó liền khôi phục lại vẻ bình thường.

- Rất tốt, nói hắn đi qua bên Tam Bảo lãnh thưởng, lão Thắm người đi nói với lão Tô, cho hắn lập tức chuẩn bị binh mã, tùy thời nhận mệnh.

Thắm Quang gạt đầu vội vàng rời đi.

Bùi Hành Nghiễm hiếu kỳ hỏi:

- Ngôn Khánh, hắn là có phiền toái gì?

Lý Ngôn Khánh cười cười:

- Chỉ là một chút chuyện nhỏ, không đáng để lo. À vừa rồi chúng ta đã nói đến đoạn nào rồi? Tân đại ca, Ngõa Cương trại gần đây hoạt động rất mạnh sao?

Tân Văn Lễ và Trịnh Vi Thiện đều gạt đầu.

- Ngõa Cương tặc hai tháng nay xuất hiện đâu chỉ là nhiều lần, mà quả thật rất hung hăng càn quấy.

Trình Tri Tiết, Đan Hùng Tín dưới trướng của Dịch Nhượng rất khó giải quyết, hai người này đều là thượng tướng, võ nghệ không hề tầm thường mà ngõa cương tặc lên tới mấy nghìn người, thậm chí vạn người tấn công ta cùng với lão Trịnh vô cùng đau đầu, trước đây ta đã từng nói với lão Vệ, hi vọng Huỳnh Dương quận có thể hiệp trợ.

- Kỳ thật nếu đối phó với những tội phạm này không nương tay thì tự nhiên yên tĩnh.

Nhưng không hiểu tại sao quận trưởng không chịu đồng ý, hương dừng trong quận không cho phép xuất chiến chỉ tử thủ trong thành.

Kể từ đó, tổn thất tuy giảm bớt nhưng lại mất đi sĩ khí.

Không chỉ có thế rất nhiều du côn trong địa bàn cũng nhao nhao tham gia vào Ngõa Cương tặc, cứ thế này mãi ta sợ rằng Huỳnh Dương không an bình được sẽ bị Ngõa Cương tặc phá hoại.

Đối với bình luận về quận trưởng Huỳnh Dương quận Dương Khánh Lý Ngôn Khánh cũng biết một chút.

Người này tuy là tôn thất nhưng gan như chuột, mỗi lần thấy Ngõa Cương tặc xuất hiện thì ra một mệnh lệnh: Không được phép xuất chiến.

Dần dà, Huỳnh Dương quận không ít người gọi Dương Khánh là Dương lão chuột, ý nói người này gan như chuột.

Nhưng mà Lý Ngôn Khánh cũng không có biện pháp.

Luận tước vị người ta là tôn thất, luận quan chức người ta là quận trưởng còn là đô đốc Hà Nam, tiết chế quyền lực lục phủ, cũng may Dương Khánh không dùng loại quyền lực này cho nên quân phủ được an bình vô sự, nhưng như Tân Văn Lễ nói, cứ tiếp tục như vậy thì không phải là chuyện tốt, Ngôn Khánh cười khổ một tiếng chủ đề đột nhiên thay đổi:

- Nghe nói Lý Mật đã nương tựa Ngõa Cương.

- Đúng thế là chuyện của tháng trước.

Lý Ngôn Khánh nghĩ nghĩ rồi nhắc nhở:

- Tân đại ca, Bùi lão hổ, hai người cần phải cẩn thận một chút.

Lý Mật này không phải giống như là Dịch Nhượng, người này túc trí đa mưu, đảm lượng hơn người, ta lo lắng hẳn sẽ có hành động với Kim Đề quan.

- Vậy thì tốt lắm, ta ở Ngưu Chử Khẩu đồng thời cũng là môn hộ của Huỳnh Dương.

Trong lịch sử Lý Mật đích thật là dùng Kim Đề quan làm trận xuất chiến đầu tiên của Ngõa Cương.

Bùi Hành Nghiễm nghe được thì cất tiếng cười to:

- Ngôn Khánh, người đừng làm quá khí thế của bọn cướp lên.

- Lý Mật không đến thì thôi, nếu như hắn dám tới chỉ bằng binh mã ở Ngưu Chử khẩu của ta cũng đủ để đánh tan hắn.

Lý Ngôn Khánh lông mày nhăn lại:

- Lão Bùi, người đừng có mà khinh địch.

Bùi Hành Nghiễm còn muốn nói tiếp nhưng Tân Văn Lễ đã cản lại:

- Lão hổ, Lý lang nói cũng không phải không có đạo lý, Lý Mật kia được Dương Tổ coi trọng, cho thấy hẳn nhất định là kỳ tài.

Ánh mắt Dương Tổ đáng để tin cậy chúng ta không thể chủ quan.

Tân Văn Lễ đã mở miệng Bùi Hành Nghiễm tuy không phục nhưng không nói thêm gì nữa.

Lý Ngôn Khánh cũng biết bốn sự của Bùi Hành Nghiễm tuy lớn nhưng thiếu niên đắc chí, khó tránh khỏi không coi ai ra gì.

Hắn đã lớn như vậy chỉ sợ chưa từng biết cái gì gọi là thất bại, mặc dù Dương Quảng hai lần xuất chinh Cao Ly nhưng hắn chưa từng xuất chiến.

Mà thôi Tân Văn Lễ đã lưu ý, chắc hẳn không xảy ra vấn đề.

Lý Ngôn Khánh bưng chén rượu lên, bước tới bên cạnh Mạch Tử Trọng.

- Mạch Tử, ta có chuyện cần nhờ người.
- Chuyện gì?

Lý Ngôn Khánh ở bên tai của Mạch Tử Trọng khẽ nhỏ nhẹ nói vài câu, Mạch Tử Trọng hai con mắt liền híp lại.

- Lý tướng quân nói thật chứ?

Lý Ngôn Khánh gật gật đầu:

- Hiện nay người biết thân phận của người không nhiều lắm, cho nên không khiến người khác chú ý.
- Ta muốn người lên đường tiến về Hắc Thạch trước.

Mạch Tử Trọng lập tức đứng dậy:

- Việc này không thể chậm trễ, ta lập tức đi.
- Như thế thì phải nhờ vào người rồi.
- Yên tâm, ta nhất định không để đám người kia đào tẩu.
- Mạch Tử, những người kia đều là tội phạm, người mới tới Hắc Thạch phủ, đối với tình huống kia không quen thuộc ta sẽ để Tô Liệt và A Lăng đi giúp người, người cũng nên biết Tô Liệt là ái tướng tâm phúc của ta, phụ trách thống soái Kỳ Lâm vệ, hẳn đối với tình huống ở đây vô cùng quen thuộc, đi theo người sẽ giúp ích rất lớn.

Mạch Tử Trọng nghĩ nghĩ rồi đáp ứng.

- Ta đã sắp xếp hẳn ở ngoài phủ, người đi ra ngoài là gặp hẳn.

Mạch Tử Trọng gật gật đầu mang theo Phí Thanh Nô cáo từ rời đi.

Sau khi đi ra ngoài, Phí Thanh Nô nhịn không được mà hỏi:

- Tướng quân, mặt tướng nghe nói Lý Ngôn Khánh này cùng với tướng quân có mối thù đoạt yêu, tại sao vừa rồi nhìn tình hình thì giống như không có khúc mắc gì?

Mạch Tử Trọng bước chân đột nhiên dừng lại quay đầu nhìn lại hoa viên.

Hắn do dự một lát rồi trả lời:

- Ta cùng với Lý tướng quân bất quá cũng chỉ là khí phách tranh giành, hơn nữa lúc đó là ta không hiểu mọi chuyện.
- Hôm nay ta đã thành gia, nghĩ lại ân oán ngày xưa cũng đã sớm nhạt đi, chỉ là một số người vẫn thích lấy ra để trêu chọc mà thôi. Lý Ngôn Khánh có ân cứu mạng ta, ta há có thể lấy oán báo ân, kỳ thật cừu hận đó ta không còn để trong lòng nữa.
- Thanh Nô người về sau phải cẩn thận với Lý tướng quân, cần phải tôn kính đầy đủ, thủ đoạn của người này ta và người không thể bằng được.

Phí Thanh Nô gãi gãi gật nhẹ đầu.

Đêm khuya lúc này tiệc rượu đã tàn.

Đám người Bùi Hành Nghiễm đã uống say mà sớm nằm ngủ.

Ngày sáng mai bọn họ phải đường ai nấy đi, Trương Quý Tuần lúc này cũng đã say sớm trở lại phòng trọ nghỉ ngơi.

Mục đích đến đây của hắn lần này là thay Trương Trọng Kiên đưa một phong thư cho Lý Ngôn Khánh.

Về phần Lý Ngôn Khánh trả lời thế nào không quan trọng đối với hắn, dù sao nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành. Hiện tại hắn đang suy nghĩ, Kỵ Sơn và Hắc Thạch phủ nổi lên lẫn nhau, mà lực lượng ở Hắc Thạch phủ lại hùng hậu hơn Kỵ Sơn rất nhiều nếu như có Lý Ngôn Khánh ủng hộ tương lai nhất định sẽ có ích.

Cho nên hắn nghĩ cách tăng thêm quan hệ, ở lại uống rượu.

Tuy nhiên nhìn thấy Lý Ngôn Khánh và Bùi Hành Nghiễm bọn họ xưng huynh gọi đệ hắn biết lần này mình ở lại tuyệt đối không sai.

Theo như lời của Trương Trọng Kiên thì Lý Ngôn Khánh này không hề đơn giản.

Tất cả mọi người đều đã ngủ, Lý Ngôn Khánh uống một chén canh giải rượu sau đó ngồi ở cửa hiên nhìn mưa rơi tí tách.

- Thiếu gia Vương tiên sinh đã đến.

Mao Tiểu Niệm nhẹ chân đi tới bên cạnh của Lý Ngôn Khánh.

- Cho mời.

459. Chương 24: Thiếu Người.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 24: Thiếu người.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Một lát sau Vương Hoàng đã xuất hiện ở ngã rẽ cửa hiên.

Mao Tiểu Niệm thì lẳng lặng lui sang một bên, Tứ Nhân và Tế Yêu thì đảm nhiệm cảnh giới ở bên góc.

Lý Ngôn Khánh mời Vương Hoàng ngồi xuống sau đó thở ra một hơi.

- Thế nào, công tử trấn Hắc Thạch phủ là một chuyện tốt, tại sao lại rầu rĩ?

Lý Ngôn Khánh nói:

- Chỉ là ta thấy trách nhiệm trọng đại hơi bất lực tòng tâm mà thôi.

- Chỉ một Hắc Thạch phủ mà công tử đã bất lực tòng tâm, về sau làm sao có thể khống chế cả Huỳnh Dương?

Vương Hoàng cười ha hả nói:

- Kỳ thật tâm sự của công tử lão phu cũng hiểu một chút, công tử hiện tại cảm thấy trong tay không có người nào để dùng.

Ngôn Khánh không khỏi nở ra nụ cười.

Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng tâm tư của mình sẽ giấu được Vương Hoàng.

Hắn do dự một chút rồi khẽ nói:

- Ra trấn Hắc Thạch phủ, đối với ta mà nói đó là chuyện tốt nhưng mà khi đó tâm sẽ phân làm hai, khó tránh khỏi một mối. Ta mở Kỳ Lân quán, tuy học sinh có trăm người nhưng có mấy người có thể đủ cho ta sử dụng? Tiết đại lang tài hoa xuất chúng, nhưng hắn từng thì không hiệu lực cho Tùy thất, Khổng Dĩnh Đạt có tài hoa nhưng lệ khí quá nặng, không thể dùng được.

Lý Huyền Đạo và Nhan Tương thì hôm mọ ta mà tới, chắc chắn không chịu để ta sử dụng.

- Vương tiên sinh, ta suy nghĩ sau khi trấn Hắc Thạch phủ xong, ta cần phải có một tổ chức, ta vốn tưởng rằng ba năm tích lũy đã có chuẩn bị thoả đáng không ngờ rằng hiện tại không tìm ra người giúp đỡ.

Vương Hoàng nở ra một nụ cười:

- Công tử nói sai rồi.

- Theo ta thấy người dưới trướng công tử trọng dụng được rất nhiều chỉ là công tử không nghĩ tới mà thôi.

- Xin tiên sinh chỉ giáo.

- Trưởng Tôn Vô Kỵ mặc dù chưa thành niên nhưng đã có danh tiếng học giỏi, một thân chí hướng cao xa có thể dùng được, Hứa Kính Tông tuy bị người khác xem thường nhưng người này văn từ hoa mỹ, quan trọng nhất là hần hôm nay không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể theo công tử, người này cũng có thể dùng, Tô Liệt khéo chiến sự binh pháp mưu lược thật không tầm thường, ba năm qua luyện ra Kỳ Lân vệ cho công tử, cũng có thể dùng.

Tuy nhiên đây chỉ là bề ngoài.

- Ta nghe nói cha của Tô Liệt là Tô Ba hiện tại là huyện chính Võ ấp, cũng thông hiểu binh pháp, cứu cứu của hần là Hoàng Văn Thanh mặc dù không phải tài hoa cao tuyệt nhưng cũng rất giỏi, hai người này hiện tại không có danh vọng không có địa vị, rất thích hợp cho công tử sử dụng.

- Thế nhưng mà Hắc Thạch phủ các chức vụ biệt tương, trưởng sử, binh tào đều chỉ có một người mà thôi, chức vụ thấp nhất trong ba cái cung là lục phẩm.

- Tứ Lang Hứa Kính Tông Tô Liệt những người này tuy thích hợp nhưng cũng chỉ là bạch thân, không có công danh, chỉ sợ triều đình không đồng ý.

Đây mới là vấn đề nhức đầu nhất của Lý Ngôn Khánh.

Muốn thiết lập quân phủ thì cần nhân viên tương ứng.

Nhưng những chức quan này đều có phẩm trật, cho dù hần muốn đề bạt Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng không thể, đơn giản là vì Trưởng Tôn Vô Kỵ chưa thành niên, không có công danh, Hứa Kính Tông là phạm quan, khó có thể thông qua, về phần Tô Liệt thì vấn đề càng lớn, hần hoàn toàn không có xuất thân, vô danh vô khí, không có công huân.

- Cho nên cha của Tô Liệt vừa vặn phù hợp.

Vương Hoàng cười nói:

- Tô Ba hiện tại là huyện chính, phẩm trật lục phẩm, điều hần tới quận phủ cũng là chuyện thích hợp, đảm nhiệm chức vụ biệt tương.

Công tử ra trấn Hắc Thạch phủ cần có người tọa trấn ở Cửng huyện.

- Mã Tam Bảo tuy thích hợp nhưng luận tuổi và lý lịch đều chưa đủ cần phải có một năm kinh nghiệm nữa.

- Lão phu không có khả năng xuất đầu lộ diện nhưng Hoàng Văn Thanh thì có thể, hần là huyện lệnh huyện Dịch, hiện tại ở trong Võ ấp làm dịch trạm, trong lòng chỉ sợ không vui, công tử lần này một mặt tìm được người thích hợp tọa trấn mặt khác dùng kinh nghiệm của hần trợ giúp cho Mã Tam Bảo, tại sao không làm?

Ngôn Khánh nghe được liên tục gật đầu.

- Cái kia ta biết.

- Ha ha, công tử giao hữu rộng rãi chẳng lẽ không tìm thấy một người làm quan cho mình sao.

Trong đầu Lý Ngôn Khánh thoáng hiện lên vài người.

- Vương tiên sinh, Đỗ Như Hối thì thế nào?

- Đỗ Như Hối nào?

- À, chính là cháu trai của công bộ thượng thư Đỗ Quả, tiến sĩ Đại Nghiệp năm thứ hai, hiện tại chính là huyện chính ở Trường An Đỗ Như Hối.

Đầu óc của Vương Hoàng lập tức xoay chuyển.

- Người này ta có ấn tượng, cũng là một chọn lựa không tệ.

- Công tử, kỳ thật trong tay công tử có rất nhiều người, chỉ là công tử trước đây không lưu ý.

Lý Ngôn Khánh mỉm cười không nói gì nữa.

Còn một chức vụ binh tào nữa.

Hay là để cho Đậu Phụng Tiết tới.

Hắn hiện tại đang giữ Dương Sơn trấn, người này quen thuộc với sự vụ quân thủ, am hiểu luyện binh đúng là lựa chọn tốt.

Mà Đậu gia cũng không từ chối mình.

Sáng sớm ngày hôm sau Lý Ngôn Khánh đi tìm Trưởng Tôn Vô Kỵ.

- Ta sắp tới Hắc Thạch phủ phủ, cần có người phụ tá đi theo.

- Tứ ca có thể đi cùng ta không? Nhưng mà không thể ủy nhiệm chức vụ chính thức mà chỉ là phụ tá, không biết tứ ca có nguyện ý không?

Nói chung đạt tới chức quan ngũ phẩm là có thể có phụ tá.

Tuy nhiên phụ tá không thể là chức quan chính thức, giống như là thư ký đời sau vậy.

Vốn tưởng rằng Trưởng Tôn Vô Kỵ sẽ vui vẻ nhận mệnh nào ngờ sau khi nghe xong hắn lại lắc đầu cự tuyệt.

- Ngôn Khánh chức vụ phụ tá không phải tầm thường cần phải có ánh mắt.

- Ta tuy nguyện ý nhưng bây giờ vẫn chưa phải là lúc thích hợp hơn nữa sự vụ trong Kỳ Lân quán cũng nhiều, danh tiếng càng ngày càng vang dội, học sinh càng ngày càng nhiều, nếu bây giờ ta mà rút lui chỉ sợ Tiết đại lang và Khổng Dĩnh Đạt bọn họ bận không xong.

- Hơn nữa ta cũng muốn làm chút chuyện để gia tăng sự tôi luyện cho mình.

Cho nên càng nghĩ ta càng thấy nên ở Kỳ Lân quán, ngược lại ta có thể đề cử cho người một người.

Lý Ngôn Khánh giật mình hỏi:

- Không biết Tứ ca muốn đề cử ai vậy?

- Hứa Kính Tông.

- Sao?

Lý Ngôn Khánh tuyệt đối không ngờ Trưởng Tôn Vô Kỵ lại đề cử Hứa Kính Tông.

Hắn không phải không thích Hứa Kính Tông sao? Tại sao đột nhiên lại đề cử người này?

Toái Càn Khôn

460. Chương 25: Mã Chu.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 25: Mã Chu.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói:

- Những ngày qua ta quan sát người này nói thật ta không thích hắn nhưng không thể không phủ nhận hắn ngôn từ hoa mỹ đúng là có bản lĩnh hơn người, mặt khác Hắc Thạch phủ chính là lực đại phủ ở Huỳnh Dương, người đảm nhiệm chức vụ Hắc Thạch lang tướng đồng đẳng với Dương Khánh và Vệ Văn Thông quyền lực rất lớn, thậm chí còn cao hơn cả Vệ Văn Thông.

Sau này khó tránh khỏi phải tiếp xúc với nhiều người.

Mà trong chuyện này Hứa Kính Tông là người khéo léo có thể vì người mà xuất lực.

Lý Ngôn Khánh ngưng mắt nhìn Trưởng Tôn Vô Kỵ.

- Người chớ nghĩ nhiều, ta chỉ vì người mà lựa chọn người thích hợp nhất thôi, ngoài ra còn có một người nữa ta muốn đề kỷ với người.

- Ai vậy?

Trưởng Tôn Vô Kỵ cười tươi:

- Người này là học sinh ở Kỳ Lân quán, thủ hạ của lão Tiết, phụ trách chép sách.

Hắn tên là Mã Chu, năm nay mười lăm tuổi, hai năm trước hắn tới Kỳ Lân quán, được Khổng Dĩnh Đạt phụ giúp tiến vào bên trong, người này tuổi tác tuy không lớn nhưng cũng giống như Hứa Kính Tông ngôn từ hoa mỹ mà tính tình ngay thẳng có thể bổ sung cho Hứa Kính Tông.

Lý Ngôn Khánh nghe được thì hơi giật mình.

Mã Chu hình như là danh thần thời Trình Quán, đảm nhiệm chức vụ giám sát ngự sử, trung thư lệnh.

Nhưng không rõ Mã Chu này có phải là Mã Chu kia hay không, nếu là cùng một người thì chẳng phải Kỳ Lân quán của mình ngoại hối tàng long sao?

Xem ra sau này cần phải lưu ý thêm Kỳ Lân quán mới được.

Nghĩ tới đây Lý Ngôn Khánh nói:

- Đã vậy thì chọn hai người bọn họ.

- Tứ ca mặc dù huynh không thể đi cùng ta nhưng ta hi vọng huynh có thể lưu ý mọi chuyện ở Kỳ Lân quán hơn một chút, sau này thời cuộc vững vàng ta sẽ thường xuyên tới thăm Kỳ Lân quán.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cười ha hả:

- Ta cũng có ý đó.

Mạch Tử Trọng lúc này đang cầm hoành đao híp mắt lại nhìn về phía xa xa.

Ở phía sau hắn Phí Thanh Nô im lặng đứng thẳng, như là một vị thần thủ hộ, sừng sững bất động.

- Tướng quân đã qua giờ Tý có xuất kích hay không?

Mạch Tử Trọng lắc đầu trầm giọng nói:

- Sương mù còn mỏng lúc này mà xuất kích chỉ sợ chưa đến hang ổ bọn cướp đã phát hiện ra tung tích.

- Đợi chút nữa sương mù dày đặc hơn đã, à đúng rồi Tô Liệt đã sắp xếp thỏa đáng chưa?

- Đã chuẩn bị sẵn sàng.

- Tốt lắm.

Mạch Tử Trọng dứt lời quay người đi tới bên cạnh một tảng đá lớn mà khoanh chân ngồi xuống.

- Thanh Nô người cũng ngồi xuống đi.

- Tướng quân tướng quân sắp xếp Tô Liệt ở sơn khẩu, không sợ bọn cướp phá vòng vây sao?

Mạch Tử Trọng cười ha hả nói:

- Nếu là người do Lý Lang đề cử thì chắc hẳn người này có bản lĩnh thật sự. Con mẹ nó, ta cảm thấy hâm mộ người này, Lý Lang xem ra rất coi trọng hắn, ba trăm người đều cưỡi ngựa đại uyển, những trang bị kia chỉ sợ ngay cả tả hữu kiêu vệ quân cũng chưa thể sánh với, ha ha, đúng là dụng tâm tư.

Nghĩ tới ba trăm Kỳ Lân vệ kia Phí Thanh Nô cũng lộ ra vẻ hâm mộ.

Lúc mới gặp Kỳ Lân vệ, Phí Thanh Nô quả thực hoảng sợ, Kỳ Lân vệ kia đúng là trang bị quá tốt, không chỉ vậy mà còn vô cùng chỉnh tề, từ trên người toát ra một khí thế rất lớn, nhất định là đã trải qua lịch lãm rèn luyện.

Lúc đầu ngay cả Mạch Tử Trọng cũng tưởng rằng Kỳ Lân vệ là giang hồ đại đạo.

Sau khi hỏi thăm Hám Lăng thì mới biết được Kỳ Lân vệ nguyên là những người nắm đó từ Cao Ly chém giết mà ra, sau đó lại tham gia cuộc chiến với Dương Huyền Cẩm. Kỳ Lân vệ bọn họ từng hiệp trợ Từ Thế Tích mấy lần xuất chinh, thu hoạch rất khá.

Nói cách khác, Kỳ Lân vệ này là những người đã trải qua chinh chiến sa trường.

Chỉ bằng vào điểm này Mạch Tử Trọng cũng thế, Phí Thanh Nô cũng thế đều không khỏi sinh ra kính ý nồng đậm với Tô Liệt.

Tuy nhiên tôn kính thì tôn kính, Phí Thanh Nô vẫn không yên tâm để Kỳ Lân vệ phục kích tại sơn khẩu.

Vốn là sau khi nhận được tin báo của Lý Ngôn Khánh, Mạch Tử Trọng nghe nói Cửng huyện có ẩn náu tội phạm, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Cửng huyện là nơi trọng yếu liên quan đến sự an nguy của Lạc Dương.

Cho nên có thể là một nhân tố uy hiếp Lạc Dương, hắn chưa từng nghe nói qua Giải Tượng nhưng có thể được Lý Ngôn Khánh gọi là tội phạm thì nhất định không thể tầm thường.

Gần giờ sủ, sương mù trong núi ngày càng trở nên dày đặc.

Mà ngọn đèn dầu ở chỗ sườn núi cũng đã được dập tắt.

Mạch Tử Trọng đứng dậy nhìn qua Phí Thanh Nô, lại nhìn Hám Lăng ở cách đó không a.

Hắn hít sâu một hơi, gọi Hám Lăng qua rồi trầm giọng nói:

- Lão Phí, người mang theo hai trăm người lên eo núi phía bên trái, A Lăng người mang theo hai trăm người lên eo núi phía bên phải, ta sẽ mang hai trăm người từ trung ương đột phá, nhất định phải tiêu diệt toàn bộ bọn phỉ tặc.

Mất thấy cự ly hang ổ ngày càng gần, Mạch Tử Trọng chuẩn bị hạ lệnh tấn công thì nghe thấy ở phía bên phải truyền tới một tiếng hét to sau đó tiếng người kêu ngựa hí vang rền, sau đó là tiếng gào thảm thiết:

- Quan quân đến, là quan quân đến.

Hóa ra đội ngũ do Hám Lăng dẫn đầu đã công kích.

Mạch Tử Trọng cũng không dám do dự mà hét lớn:

- Xuất kích.

Hai trăm binh lính như mãnh hổ gào thét, hướng về phía hang động đánh tới, Mạch Tử Trọng xung trận lên trước, bước đi như bay.

Thủ vệ ở hang ổ bị hò hét bên phải hấp dẫn không chú ý tới Mạch Tử Trọng.

Đến lúc Mạch Tử Trọng tới cửa động thì đám thủ vệ mới phát hiện là địch tập kích bọn họ vội vàng ứng chiến liền bị Mạch Tử Trọng vung đao chém chết, võ nghệ của Mạch Tử Trọng là do Mạch Thiết Trọng truyền lại, có thể gọi là nhân tài kiệt xuất.

Đặc biệt là sau khi Mạch Thiết Trọng chết trận Mạch Tử Trọng từ Cao Ly trở về đã đóng cửa khổ luyện.

Một thanh hoành đao vô cùng mãnh liệt, nếu nói đối chiến với người trong giang hồ thì không phải là đối thủ, nhưng ở trên chiến trường thì lại vô cùng hung hãn.

- Có quan quân, có quan quân.

Đám cướp la lên, mà lúc này Phí Thanh Nô cũng suất bộ một bên khác, chủ động tập kích.

Giải Tượng sở dĩ đóng ở đây là vì hắn nhận được binh khí áo giáp mà lương thảo Doãn gia mang tới vô cùng cao hứng, bày ra tiệc rượu ở đây bọn cường đạo sau khi cơm nước no nê, đang ngủ say không ngờ quan quân lại tới đây đánh trộm.

Theo nhân số mà nói thì Giải Tượng chiếm ưu thế.

Nhưng một bên không phòng bị một bên lại có chuẩn bị.

Cộng thêm quan phủ ở đây đa tài luyện, lại có Mạch Tử Trọng, Phí Thanh Nô Hám Lăng ba người dẫn đầu, trận chiến này chưa bắt đầu đã phân thắng bại.

Lúc Mạch Tử Trọng dẫn người xông vào trong cửa hàng thì Hám Lăng cũng đã đem người tới.

Toái Càn Khôn

461. Chương 26: Quét Sạch.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 26: Quét sạch.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Hám Lăng trong tay cầm mạch đao, cùng với một tên phỉ tặc mặc áo giáp mỏng đấu với nhau.

Tuy nhiên tên này cũng chỉ ương ngạnh chống cự mà thôi.

Còn đạo phỉ đã chạy trốn tán loạn.

Những người không chạy thoát thì quăng binh khí ôm đầu ngồi dưới đất.

Nghĩ tới đây hắn không nói nhiều lời xông lên vùng đao bổ về phía phỉ tặc, phỉ tặc tránh thoát một đao của Hám Lăng, đang chuẩn bị sải bước xoay người đi thì đại đa của Mạch Tử Trọng đã đến, hắn vội vàng giơ đao lên, chống lại đao của Mạch Tử Trọng.

- Các ngươi lấy nhiều khi dễ ít không phải là hảo hán.

Tên phỉ tặc kia nghiêm nghị quát, trong lời nói còn kèm theo sự sợ hãi.

Mạch Tử Trọng biết rõ kiểu chiến đấu này người khác rất kiêng kỵ nhưng hiện tại hắn là phỉ tặc bên mình là quan quân, cái quy củ này có gì đáng nói?

- Hắc hắc, đừng nói quy củ, xem đao.

Nói xong Hám Lăng đã phát ra một nhuệ khí, tiếp tục đánh lên người tên phỉ tặc kia.

Lực lượng khổng lồ khiến cho tên phỉ tặc phải lui về phía sau hai bước, không đợi hắn đứng vững thân hình, Hám Lăng đã bay lên trên trời, miệng hét lớn:

- Liên Sơn đao, xem ngươi có chống được không.

Mạch đao mang theo một sức lực vô cùng mạnh mẽ như lưu tinh thiểm điện.

Một đao nhanh như chớp bổ xuống, tên phỉ tặc kia liên tục lui về phía sau, khó có thể chống đỡ được.

Mạch Tử Trọng nở ra một nụ cười.

Không ngờ tên gia hỏa Hám Lăng hung thần ác sát này rõ ràng được Lý Ngôn Khánh dạy dỗ lại không nói chút quy củ nào.

Hám Lăng đã không ngại hấn dĩ nhiên cũng không đứng ngoài nhìn, tên phỉ tặc thối lui tới trước mặt hấn vùng hoành dao ngang qua, bức bách tên phỉ tặc như một con lật đật lặn dưới đất, không ngờ hấn chưa đứng lên, Hám Lăng đã đá một cước vào ngực hấn, chỉ nghe răng rắc một tiếng, xương ngực của hấn đã bị Hám Lăng đập gãy, miệng phun ra máu tươi, lăng không bay ra ngoài rớt xuống đất, gân cốt toàn thân như muốn gãy nát.

Lúc này Phí Thanh Nô đã thấy lễ vật tới trước mắt, hấn há có thể buông tha.

Một dao vùng xuống, chặt lấy đầu của tên phỉ tặc.

Hám Lăng cùng với Mạch Tử Trọng theo sát đằng sau không ngờ tên phỉ tặc vô duyên vô cớ đã bị Phí Thanh Nô chặt đầu, về sau Phí Thanh Nô mới nhớ tên phỉ tặc này là hàng của Hám Lăng, trong nhất thời liên ngu ngơ không biết phải làm gì cho phải.

Hám Lăng nhìn chằm chằm Phí Thanh Nô lầm bầm một câu

- Vận khí cứ thế.

Nói xong hấn tiếp tục đuổi giết những phỉ tặc chạy tứ tán kia, lúc này quan quân đã vây quanh tầng tầng lớp lớp, ngoại trừ một số người ngoan cố chống cự thì đa phần đều là chạy trốn và đầu hàng.

Mạch Tử Trọng nắm đầu một tên tù binh mà chỉ vào thi thể phỉ tặc nói:

- Tên này có phải là Giải Tượng?

- Không phải, đây là Giải tướng quân, Giải tướng quân tề là Giải Hổ, huynh đệ của lão tướng quân.

Người này không phải là Giải Tượng?

Mạch Tử Trọng khê giật mình sau đó tỉnh ngộ:

- Thanh Nô thu nạp tù binh, giải quyết chiến trường A Lăng theo ta đi truy sát Giải Tượng.

- Tên vừa rồi không phải là Giải Tượng?

- Hấn là đệ đệ của Giải Tượng, Giải Tượng hiện tại đã mang người ra ngoài núi bỏ trốn.

Hám Lăng không nói nhiều lời theo Mạch Tử Trọng đi truy kích. Chỗ này hang hốc thông suốt, hai người men theo hang liên nhanh chóng ra khỏi sơn khẩu

Lúc ra tới ngoài sơn khẩu, Mạch Tử Trọng ngăn cả người.

Chỉ thấy ở tại một chỗ đất trống ngoài sơn khẩu, 300 kỳ lân vệ đội ngựa bay lao nhanh, đem một đám đạo phỉ vây khốn lại.

Kỳ Lân vệ cũng không chính diện giao phong với những đạo phỉ kia, mà thúc ngựa xoay tròn xung quanh, mũi tên liên tục bắn vào, đạo phỉ lúc này bị bắn như nhím vậy.

Tô Liệt đem đội kỳ lân vệ đốc chiến thỉnh thoảng lại ra chỉ lệnh.

Đám Kỳ Lân vệ kia cũng theo chỉ lệnh của Tô Liệt, biến ảo ra đủ loại trận pháp hoặc là xen kẽ, hoặc là vòng qua vòng lại không hề có chút sơ hở.

Có một số đạo phỉ muốn tiến lên nhưng đều bị thành gai nhím.

Mặc dù cũng có vài tên tiến tới gần Kỳ Lân vệ nhưng đều bị dùng trường mâu đóng đinh xuống mặt đất.

Mạch Tử Trọng nhìn thấy tình huống này cũng không khỏi nhẹ nhàng lắc đầu:

- Trong tay Lý Ngôn Khánh này đúng là nhiều nhân tài cha ta nói ta giám thị hấn, tiết chế hấn, nhưng Lý Ngôn Khánh hiện tại giống như là chim đã trưởng thành ta làm sao có thể tiết chế hấn được.

Dù sao địa vị của Hắc Thạch phủ cũng vô cùng trọng yếu.

Mạch Mạnh Tài minh bạch tâm tư c Dương Quảng đã muốn dùng Mạch Tử Trọng khống chế Lý Ngôn Khánh.

Hắn đem Mạch Tử Trọng phái tới Hắc Thạch phủ nói toạc ra là muốn trông chừng Lý Ngôn Khánh, Mạch Tử Trọng tuy không thích lắm nhưng cũng đành phải tuân theo. Tuy nhiên hắn hiểu được hắn không phải là đối thủ của Lý Ngôn Khánh, đồng thời Lý Ngôn Khánh cứu mạng hắn, hắn cũng không đối nghịch.

Nhưng bây giờ Lý Ngôn Khánh đã hào phóng cho hắn một đoàn binh lực.

Mạch Tử Trọng có thể khẳng định Lý Ngôn Khánh dám cho hắn một đoàn binh mã cho thấy hắn tuyệt đối có năng lực khống chế cục diện.

Lý Ngôn Khánh cũng không để hắn vào trong mắt.

- Tướng quân mặt tướng phụng mệnh mai phục sơn khẩu, gặp bọn cướp phá vòng vây liền ngăn cản
- Tổng cộng chém chết hai trăm mười bảy tên cướp, tính cả Giải Tượng trong đó, Kỳ Lân vệ không một người bị tổn hao, mong tướng quân kiểm tra thực hư.

Mạch Tử Trọng không khỏi ho khan.

Sức chiến đấu thật là cường đại.

Cho dù lũ cướp này là một đám ô hợp nhưng binh lực ngang nhau mà một bên lại không hề tổn hại, một bên thì bị toàn quân tiêu diệt.

Tô Liệt đúng là không đơn giản.

Mạch Tử Trọng cười khở một tiếng rồi gật đầu:

- Không cần kiểm tra thực hư, vất vả cho Tô tráng sĩ rồi.

Tô Định Phương là bạch thân cho nên Mạch Tử Trọng chỉ có thể gọi là tráng sĩ

Lúc này Phí Thanh Nô cũng bắt lấy một thanh niên, từ trong sơn động đi ra, hắn tới bên cạnh Mạch Tử Trọng thấp giọng nói hai câu, Mạch Tử Trọng ánh mắt ngưng tụ nhìn thanh niên sắc mặt đã trắng bệch kia mà lộ ra nụ cười giấu cợt:

- Đúng là không biết tự lượng sức mình, lấy trứng chọi đá.

Mạch Tử Trọng dứt lời sau đó cười ha hả:

- Nghĩ tới Lý tướng quân cũng đang chờ đợi Doãn công tử, chúng ta cũng đừng phá hủy kế hoạch của Lý tướng quân.

Tô Định Phương Hám Lăng hai người các người cầm lấy lệnh bài, suất lĩnh Kỳ Lân vệ suốt đêm quay lại Cửng huyện, giao Doãn công tử cho Lý tướng quân.

- Ta không quay về, ta không quay về.

Toái Càn Khôn

462. Chương 27: Bắt Doãn Tông Đạo.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 27: Bắt Doãn Tông Đạo.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Thanh niên kia đúng là Doãn Tông Đạo.

Tuy nhiên lúc này hắn đã không còn dáng vẻ ngang ngược càn rỡ nữa, lắc đầu hoảng sợ liên tục.

Hắn phụng mệnh mang áo giáp và lương thực cho Giải Tượng không ngờ rằng Giải Tượng lại lưu lại hắn, cũng không phải là Giải Tượng làm khó mà là muốn thừa cơ quan hệ gần hơn với Doãn gia, thậm chí còn mang cho hắn mấy nương tử hầu hạ, đối với Doãn Tông Đạo không hề tệ.

Tuy nhiên hắn thật không ngờ quan quân đột nhiên hành động.

Doãn Tông Đạo không phải người ngu hắn biết rằng nếu bây giờ thì khó tránh khỏi cái chết.

Tô Liệt nở ra một nụ cười tiến lên nắm lấy Doãn Tông Đạo:

- Doãn công tử, ta biết lá gan của công tử lớn lắm nhưng không ngờ lại dám làm ra chuyện như vậy.
- Có trở về hay không chỉ sợ cũng không phải là do công tử định đoạt, ngoan ngoãn nghe lời nếu không đừng trách ta trở mặt.

Doãn Tông Đạo sợ đến mức ro rúm lại.

Sáng sớm Lý Ngôn Khánh tắm rửa xong xuôi lúc này Mao Tiểu Niệm đang phục thị nàng, mặc dù hiện tại Mao Tiểu Niệm cũng không phải là tỳ nữ của Lý phủ nữa nhưng chuyện ăn mặc đi lại của hắn đều do Mao Tiểu Niệm phụ trách. Cho dù là Ngôn Khánh khuyên bảo nàng thì Mao Tiểu Niệm cũng không chịu nhượng bộ, mỗi lần đều nước mắt lưng tròng khiến cho lời nói của Lý Ngôn Khánh ra tới miệng liền nuốt lại.

Tính toán thời gian thì Mao Tiểu Niệm đã hai mươi hai tuổi.

Tuổi như vậy ở thời đại này còn chưa về nhà chồng nhất định sẽ bị người đời nhạo báng.

Nhưng Mao Tiểu Niệm lại không thèm để ý tới lời đồn xung quanh, nàng yên lặng toàn tâm toàn ý ở bên cạnh Lý Ngôn Khánh mà phục thị, lại nói tiếp nàng tư sắc cũng không phải là cực phẩm, nhưng cũng có một vẻ vũ mị khiến cho Lý Ngôn Khánh phải động tâm.

- Được rồi, đi ra thôi.

Sau khi Mao Tiểu Niệm búi tóc xong cho Lý Ngôn Khánh, Lý Ngôn Khánh liền xoay người trở lại.

Hắn vươn tay vuốt ve đầu của Mao Tiểu Niệm:

- Chớ sầu khổ, ta cũng không phải là không quay trở lại, Hắc Thạch phủ cách Củng huyện cũng không xa, chỉ là một hai canh giờ đường đi mà thôi, ta tùy thời có thể quay trở về, nhớ kỹ thay ta chiếu cố chuyện trong nhà cho tốt, chiếu cố chính mình cho tốt.

Vành mắt của Mao Tiểu Niệm trở nên đỏ lên.

Đúng thêe Hắc Thạch phủ cách Củng huyện cũng không quá xa.

Nếu như với cước lực của Tượng Long thì chưa đến một canh giờ đã tới nơi, nhưng vấn đề là sau khi Trịnh Thế An mất, ba năm qua Mao Tiểu Niệm vẫn ở cùng một chỗ với Lý Ngôn Khánh, mặc dù hai người thanh bạch nhưng trong lòng Mao Tiểu Niệm vẫn coi Lý Ngôn Khánh là người thân duy nhất của mình.

Cha mẹ mất, huynh trưởng chạy trốn.

Tỷ tỷ thì ở phía Tây Vực xa xôi, đã tới mười năm vẫn chưa có tin tức, không biết còn sống hay đã chết.

Lý Ngôn Khánh chính là thân nhân duy nhất của nàng, cũng là người duy nhất mà nàng có thể dựa vào, Mao Tiểu Niệm muốn cùng với Lý Ngôn Khánh tới Hắc Thạch phủ, nhưng Hắc Thạch phủ là nơi trọng địa, há có thể để nữ nhân đi theo? Người khác có thể mang theo nữ quyến nhưng Lý Ngôn Khánh thì không thể.

Cho nên Mao Tiểu Niệm chỉ có thể ở lại Củng huyện.

Tên của Tô Bao đã được Lý Ngôn Khánh trình báo với thập nhị vệ phủ, ít ngày nữa sẽ tới Vô Ấp đảm nhiệm, mà Hoàng Văn Thanh cũng sắp tới.

Đối với tình huống Tô Bao và Hoàng Văn Thanh tới đây Tô Định Phương dĩ nhiên là hoan nghênh. Hắn hận không thể chạy về gặp phụ thân và cứu cứu.

Tuy nhiên mặc dù vậy Tô Định Phương vẫn viết ba phong thư liên tục thúc giục Tô Bao lên đường.

Một bên chờ Tô Bao và Hoàng Văn Thanh, Lý Ngôn Khánh đi tới phủ đệ huyện lệnh.

Hiện tại hắn vô có Thẩm Quang, vẫn có Vương Hoàng, Mao Tiểu Niệm thì chấp chưởng chuyện trong nhà, Mã Tam Bảo thì quản lý các mối quan hệ, Hoàng Văn Thanh tới thì vừa vặn thích hợp trợ giúp hắn.

Mao Tiểu Niệm khẽ nói:

- Quân phủ không so được với trong nhà, thiếu gia cũng nên bảo trọng.

Ngôn Khánh cười cười gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

Hắn đứng ở trước một chiếc gương đồng, Mao Tiểu Niệm phục thị, cài giáp lại, sau đó đội mũ ở trên đầu.

Một thân áo đen khiến cho hắn thêm vài phần sát khí khiến người khác phải kính sợ, Lý Ngôn Khánh sắp xếp thỏa đáng xong, lấy ngân tiên bằng thép ở trên tường rồi nhanh chóng rời khỏi phòng.

Tể Yếu và Tứ Nhân tới nghênh đón, đảo quanh người Lý Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh cúi người vỗ đầu hai con chó ngao:

- Ở nhà, bảo vệ tốt cho tiểu Niệm, hiểu chưa?

Tứ Nhân sủa hai tiếng tỏ vẻ hiểu rõ, sau đó Mao Tiểu Niệm cùng với Lý Ngôn Khánh đi ra khỏi cửa phủ.

Một nhà của Cao phu nhân đã ở cửa phủ chờ đợi.

Nơi ở của bọn họ cũng đã chuẩn bị xong, tùy thời có thể chuyển đi.

Đảng gia tam huynh đệ suất lĩnh một trăm hộ vệ đi tới trước nơi ở của Cao phu nhân. Cao phu nhân và Trưởng Tôn Vô Cấu cũng nói là mấy ngày nữa sẽ tới nơi đó.

- Lý ca ca, huynh phải thường xuyên trở về.

Trưởng Tôn Vô Cấu trốn ở sau lưng của Cao phu nhân mà nhẹ giọng nói.

Ngôn Khánh gật gật đầu chấp tay với Cao phu nhân sau đó nói với Mao Tiểu Niệm:

- Người ở nhà, hôm na xuất hành có chuyện giết người chảy máu không thích hợp nhìn thấy, nếu như có người tới tìm ta thì kêu hắn tới Hắc Thạch phủ tìm.

Mao Tiểu Niệm đáp ứng sau đó trở về đại môn.

Ở trên cửa lên xuống, một người khỏe mạnh vạm vỡ đã cung kính nắm lấy dây cương của Tượng Long mã mà chờ đợi.

- Mời tướng quân lên ngựa.

Người cao lớn vạm vỡ này chính là Lương Lão Thực.

Chỉ thấy hắn mặc một thân áo khoác màu đen, lưng đeo trường đao toát ra một vẻ uy vũ.

Hiện tại so với lúc trước cướp đường thì nghiêm nhiên khác nhau, bất kể luận khí chất hay là trang phục đều mạnh mẽ hơn rất nhiều. Lý Ngôn Khánh gật gật đầu rồi tiến lên.

Lương Lão Thực vội vàng đi qua, nhắc chân quỳ gối để cho Lý Ngôn Khánh giẫm lên đùi của hắn mà lên lưng ngựa.

- Được rồi, mọi người đều trở về đi ta chỉ tới Hắc Thạch phủ mà thôi, tất cả không cần nhớ mong.

Lý Ngôn Khánh nói xong khoát tay áo mà đi.

Lương Lão Thực ở phía trước dắt con ngựa đi trước mà Hùng Khoát Hải và Hám Lăng hai người thì ở phía sau theo sát, xa xa nữa là Tô Liệt với ba trăm Kỳ Lân vệ.

Một đoàn người dọc theo con phố dài thẳng tiến tới cửa thành.

Cao phu nhân nhìn theo đột nhiên nhẹ nhàng thở dài:

- Mọi người quay trở lại hết đi.

Tình cảnh này khiến cho nàng nhớ đến cảnh Trưởng Tôn Thịnh năm đó xuất chinh, mà hiện tại lại tới đệ tử của hắn, có lẽ Trưởng Tôn Thịnh hi vọng cũng đặt hết lên trên người người này.

Nhìn thoáng qua một chút, Trưởng Tôn Vô Cấu cũng lưu luyến cùng Mao Tiểu Niệm và Cao phu nhân trở lại.

Ngoài cửa thành Sài Hiếu Hòa mang theo người dân bản địa chờ đợi Lý Ngôn Khánh.

Doãn Đức cũng nằm ở trong số đó hơn nữa còn ở cạnh Sài Hiếu Hòa.

Nhìn biểu hiện của hắn thì xem ra vô cùng bình thường, trên khuôn mặt còn nở một nụ cười tươi.

Toái Càn Khôn

463. Chương 28: Tiễn Đưa.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 28: Tiễn đưa.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sài Hiếu Hòa nói:

- Lý công tử chấp chương Hắc Thạch phủ, đúng là đại sự của Cửng huyện chúng ta.

- Từ nay về sau, sự an bình của Cửng huyện mong Lý công tử giúp đỡ.

Mọi chuyện rất bình thường không có vấn đề gì.

Nhưng không hiểu tại sao mí mắt của Doãn Đức lại nhảy không ngừng.

- Lý công tử đã đến.

Đúng lúc Doãn Đức đang nghĩ ngợi lung tung thì Sài Hiếu Hòa khẽ nói một tiếng khiến hắn phải tỉnh lại.

Ngẩng đầu lên nhìn lại thì chỉ thấy Lý Ngôn Khánh ngồi trên Tượng Long, cùng với Lương Lão Thực đi tới.

Lần đầu tiên chứng kiến Lý Ngôn Khánh như vậy, Doãn Đức không khỏi tán thưởng một tiếng.

Lý Ngôn Khánh cũng nhìn thấy đám người Sài Hiếu Hòa, hắn ghì chặt chiến mã, xuống ngựa đi bộ tới.

- Sài huyện lệnh, làm phiền huyện lệnh và các vị hương thân trưởng lão ngóng chờ, tại hạ thật là xấu hổ.

Sài Hiếu Hòa vẻ mặt tươi cười nói:

- Lý công tử nói lời này là sai rồi, công tử ra trấn Hắc Thạch phủ, điều này khiến cho Cửng huyện nở mày nở mặt.

- Mọi người đều vui vẻ, công tử không cần phải khách sáo.

- Sau này bốn huyện còn nhờ công tử hao tâm tổn trí nhiều, đến lúc đó Sài mã không khỏi sẽ có chỗ quấy rầy mong công tử chiếu cố nhiều hơn.

Theo hệ thống quan lại mà nói, Lý Ngôn Khánh và Sài Hiếu Hòa hoàn toàn nằm ở hai hệ thống khác nhau. Tuy nhiên tương lai quân phủ và địa phương có nhiều mối liên hệ lẫn nhau, hiệp trợ phối hợp, Sài Hiếu Hòa dĩ nhiên là bận tâm.

Ngoài ra Lý Ngôn Khánh chính là ngũ phẩm Ứng Dương Lang Tướng theo phẩm trật mà nói là thượng quan của Sài Hiếu Hòa.

Sài Hiếu Hòa ngôn từ khiêm cung, cũng không mất đi lễ nghĩa, Lý Ngôn Khánh liên tục khách sáo mặt khác hẳn cũng mỉm cười hàn huyên, cuối cùng cũng đi tới trước mặt Doãn Đức.

- Doãn công lâu rồi không nhìn thấy Doãn Công, xem ra Doãn công đã gầy đi chút ít so với trước kia, không biết vì chuyện gì mà phiền lòng vậy?

Lý Ngôn Khánh mỉm cười nắm chặt tay của Doãn Đức.

Chẳng hiểu tại sao trong lòng của Doãn Đức lại lo lắng.

Hắn ngẩng đầu lên, chột dạ nhìn Lý Ngôn Khánh mà cười lớn nói:

- Nào có chuyện gì phiền lòng, chỉ là thân thể gần đây có chút không khỏe, làm phiền Lý công tử hao tâm tổn trí.

- Doãn công à...

Lý Ngôn Khánh cũng không buông tay ra mà thở dài một tiếng:

Ta cùng với ông thân cận, đối với Doãn công cũng có phần kính ý, chỉ tiếc những năm gần đây vì nhiều loại nguyên nhân mà không thể đi lại nhiều hơn, nghĩ lại cũng thật tiếc nuối, ba năm trước Huỳnh Dương gặp thảm họa chiến tranh, ta mở quán cứu tế dân chúng, Doãn công là người đầu tiên đứng ra hưởng ứng.

Hôm nay nghĩ lại đích thật là Lý mỗ sai lầm, về sau lại không còn có cơ hội nâng cấp chung vui với Doãn công nữa rồi.

Khóe mắt của Doãn Đức bỗng nhiên giật giật vài cái.

- Lý công tử tại sao lại nói như vậy? Hắc Thạch phủ cách Cửng huyện không quá một hai canh giờ đi đường, tại sao lại không có cơ hội?

- Hắc Thạch phủ đến Cửng huyện đúng là đường xá không hề xa, nhưng mà có một số đường nhìn thì như không xa nhưng mà lại xa cách nghìn sông muôn núi, dĩ nhiên là không có cơ hội.

Doãn Đức nói:

- Công tử nói vậy là có ý gì?

Lý Ngôn Khánh nói:

- Không có ý gì cả, chỉ nhất thời cảm giác vậy thôi, à tại sao lại không thấy Doãn công tử đâu nhỉ?

- À, hẳn sau khi từ quan ở trong nhà vô sự để làm.

- Ta thấy hẳn tâm tình không tốt cho nên để hẳn đi Lạc Dương, làm một số sinh ý, cho nên không thể tới đây đưa tiễn, kính xin công tử chớ trách.

- Đi Lạc Dương rồi sao?

Lý Ngôn Khánh đột nhiên nở ra một nụ cười.

Mà Sài Hiếu Hòa ở bên cạnh cũng cười.

Hai người này cười vô cùng quỷ dị khiến cho Doãn Đức phải hải hùng khiếp vía.

Hắn nuốt nước miếng run giọng nói:

- Công tử có sao lại cười?

Dự cảm bất hảo tràn ngập trong lòng của hắn tuy Doãn Đức cố gắng trấn định nhưng mọi người có thể nhìn ra hắn hiện tại không tự nhiên cỡ nào.

Vài tên chư thần đứng đằng sau Doãn Đức cũng cảm thấy gì đó hắn lui về phía sau hai bước, kéo dài khoảng cách với Doãn Đức ra.

- Sài huyện lệnh, ta quả nhiên không nói sai.

Lý Ngôn Khánh cầm lấy cánh tay của Doãn Đức mà cười ha hả nói:

- Mấy ngày trước Ứng Kích Lang tướng Mạch Tử Trọng đi tới Hắc Thạch phủ, chinh đồn binh mã đã dò xét được một đám đạo phỉ, vì vậy suốt đêm xuất kích, ở trong núi tiêu diệt một đám tội phạm.

Thân thể của Doãn Đức run lên, một hàn khí dọc theo sống lưng của hắn chạy dài lên đỉnh đầu nửa ngày sau hắn vẫn chưa nói ra lời.

Mà Lương Lão Thực đứng ở đằng sau Lý Ngôn Khánh cũng không khỏi hít một hơi thật sâu hoảng sợ nhìn Lý Ngôn Khánh, trong mắt hiện ra vẻ khó tin.

Lý Ngôn Khánh nói:

- Doãn công nhất định không ngờ tên phỉ tặc kia lai lịch thế nào đâu.

- Để ta nói cho mọi người biết, tên tội phạm kia tên là Giải Tượng, vốn là tàn quân dưới trướng của Tả Hiếu Hữu, sau khi bị Trương Tu Đà đánh cho tan tác, hắn bỏ trốn đến tận đây, nói thẳng ra là một đám giặc cỏ, mọi người cũng không nên lo lắng còn nữa lần trước cường đạo phục kích ta cũng là một chi thuộc hạ của Giải Tượng, Giải Tượng bộ thuộc chung quy là tám trăm hai mươi bảy người trong đó bị chém chết tại chỗ bảy trăm tám mươi ba người.

Những tù binh bắt được ngay cả huynh đệ của Giải Tượng là Giải Hổ cũng bị giết chết ngay tại chỗ.

- Ha ha từ nay về sau Cửng huyện trở nên yên bình, mọi người có thể phối hợp với Sài huyện lệnh, đảm bảo Cửng huyện ổn định lâu dài.

- Nhất định nhất định.

Đám người kia liên tục đáp ứng lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Mà Sài Hiếu Hòa cũng lộ ra vẻ vui vẻ, chấp tay hoàn lễ mọi người.

Thế nhưng mà Doãn Đức lại cảm thấy được Lý Ngôn Khánh nắm cánh tay của hắn ngày càng chặt.

- Sáng nay, Mạch lang tướng đã phái người đưa tới một người... Doãn công có biết, người kia là người phương nào không?

Doãn Đức trong lòng liền tim đập thành thịch, tay chân như muốn mềm lại.

Nụ cười của Sài Hiếu Hòa liền dần dần thu lại.

- Người kia xưng là Doãn Tông Đạo.

Xung quanh truyền tới một hồi thanh âm kinh hô, mặc dù có người đoán ra được ẩn tình nhưng từ miệng của Sài Hiếu Hòa xác nhận xong, bọn họ vẫn không thể nào tưởng tượng nổi, Doãn gia danh tiếng không kém, mặc dù Doãn Tông Đạo lúc làm pháp tào đã thu tiền cửa khẩu, nhưng danh dự của Doãn gia khiến người ta vẫn phải tôn trọng họ, đặc biệt là trước kia Doãn gia từng làm việc thiện giúp đỡ Lý Ngôn Khánh không ít.

Hôm nay tất cả mọi người nghe nói Doãn Đức cấu kết giặc cỏ phục kích Lý Ngôn Khánh.

Tất cả đều không tưởng tượng nổi.

Toái Càn Khôn

464. Chương 29: Một Núi Không Thể Có Hai Hồ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 29: Một núi không thể có hai hồ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Bởi vì tất cả mọi người đều cảm thấy Doãn gia và Lý phủ quan hệ không tệ hơn nữa hai nhà đều là sự kiêu ngạo của Cử huyện.

Một cái là thế gia trăm năm vọng tộc, một cái là tuổi trẻ anh tuấn đều đại biểu cho vinh quang cho Cử huyện... Bên nào nặng bên nào nhẹ không ai có thể nói rõ nhưng trong mắt bọn họ Doãn gia đáng để khen ngợi mà Lý Ngôn Khánh thì đáng để tán thưởng.

Lúc này ánh mắt của Doãn Đức đã thay đổi.

Bờ môi của hắn mấp máy muốn nói chuyện nhưng không biết phải nói sao cho phải.

Lý Ngôn Khánh nói:

- Nhưng mà Doãn công đã nói Doãn công tử đã đi Lạc Dương, vậy người trong huyện nhà dĩ nhiên là người mạo danh thê thân, Sài huyện lệnh tại sao không hành quyết ngay tại chỗ?

Hành quyết tại chỗ?

Chém tại chỗ?

Lý Ngôn Khánh nói ra bốn chữ kia khiến cho Doãn Đức cảm nhận thấy mùi máu tanh nồng đậm.

Hắn đột nhiên ra sức giấy dựa:

- Không được không được giết hắn.

Đúng lúc này có một khoái mã từ trong thành chạy ra kỵ sĩ này ghim cương ngựa mặt Sài Hiếu Hòa, hắn thả người xuống quỳ một chân dưới đất mà nói:

- Khởi bẩm huyện lệnh, Vương huyện chính phụng mệnh tìm và tịch thu doãn phủ, từ trong doãn phủ tìm ra thư vãng lai với Giải Tượng, trong đó có ghi hắn đã tiếp tế tám mươi xe lương thực và hai trăm áp giáp, binh khí năm trăm cái, chiến mã năm mươi con. Toàn bộ người nhà của Doãn phủ đã tạm giam.

Doãn Đức mở to mắt nhìn Sài Hiếu Hòa.

Khí lực trên người của hắn thoáng cái biến mất không còn gì nữa, hắn cả người co quắp trên mặt đất mà Lý Ngôn Khánh cũng không nâng hắn lên mà lui lại một bên.

Bàn tay của hắn trong tích tắc buông ra, đi tới bên cạnh Doãn Đức mà khẽ nói:

- Muốn giết người thì cũng chớ trách ta tâm ngoan thủ lạt, chỉ trách ngươi không biết tốt xấu.

Nói xong hắn khoanh tay đứng nhìn mặt không biểu tình.

Trong lòng hắn còn có một câu mà không nói ra: Một núi không cho phép chứa hai cọp, Cử huyện không cho phép ta và ngươi cùng tồn tại.

Doãn Đức ngẩng đầu lên trong mắt tràn ngập tơ máu.

Hắn đột nhiên đứng lên, trong miệng cũng không biết là đang gầm thét cái gì, hướng về phía Sài Hiếu Hòa bổ nhào tới.

Nói thì chậm nhưng lúc đó thì xảy ra rất nhanh, chỉ thấy Lương Lão Thực đột nhiên duỗi chân ra, ngáng chân của Doãn Đức bịch một tiếng hần đã ngã xuống mặt đất mấy tên nha dịch liền xông lên, Doãn Đức vẫn giãy dụa không ngừng:

- Sài Hiếu Hòa, Lý Ngôn Khánh các người nhất định chết không yên lành.

Trong lòng hần cũng biết tội cấu kết với giặc cỏ giúp đỡ phỉ tặc tuyệt đối là liên lụy tới cửu tộc .

Lý Ngôn Khánh nhà người leus tới Cửu huyện nếu như không có ta thì tổ phụ yêm nô của người làm sao có thể dừng chân? Sài Hiếu Hòa tên cấu quan nhà người, ta nhất định chết đi cũng không tha cho người.

Trong mắt của Lý Ngôn Khánh hiện lên một vòng lệ sắc.

Nhìn thấy ánh mắt của hần, chỉ thấy Hùng Khoát Hải và Hám Lăng đồng loạt tiến tới đẩy nha dịch ra, đem Doãn Đức dựng lên.

Lý Ngôn Khánh tiến tới không nói nhiều lời, tát cho hần ba cái tát, Doãn Đức bị đánh cho tróc răng ra, miệng đầy nước bọt và máu trộn lẫn với nhau phun ra tung tóe, hai gò má sưng lên đỏ bừng, đôi mắt của hần cơ hồ nhắm lại thành một đường nhỏ.

- Miệng không có đứ thì làm sao giữ được gia tộc.

- Doãn Đức trước kia ta kính trọng người là trưởng bối cho nên không làm khó người, người hiện tại dám khi nhục tổ phụ ta, người cho rằng chỉ có người được phép giết người còn Lý mỗ không được sao?

Lý Ngôn Khánh không dám giết người sao/

Ngôn Khánh nổi khí từ đan điền lên, âm thanh như lôi điện.

Đúng thế, người chỉ cho rằng người được phép giết người còn không cho người khác báo thù? Còn nữa, Lý Ngôn Khánh này là ai chính là Lý vô địch đại danh鼎鼎.

Hai năm qua Lý Ngôn Khánh khuôn mặt luôn tươi cười hiền hòa nhưng không có nghĩa là hần không giết người.

Sài Hiếu Hòa trên mặt cũng lộ ra sát cơ.

- Doãn công uy phong thật là lớn, bổn quan ngược lại muốn nhìn xem người làm sao có thể không tha cho ta... Người đầu đêm tan cấu kết với giặc cỏ này bắt lấy, toàn bộ Doãn phủ, chó luện nam nữ, giam vào nhà tù, đợi ta từ từ thẩm vấn kiểm tra.

Trong không khí u ám tất cả mọi người đều cảm thấy hàn ý.

Lý Ngôn Khánh quay đầu nhìn Sài Hiếu Hòa, mà Sài Hiếu Hòa lúc này cũng nhìn về phía hần.

Ánh mắt của hai người chạm vào nhau không hẹn mà cùng mỉm cười.

Lý Ngôn Khánh nói:

- Sài huyện lệnh, bản phủ còn phải đi, không thể trì hoãn nữa, ngày sau gia quyến ở huyện phủ kính xin huyện lệnh chiếu cố nhiều hơn.

- Không sao, bổn huyện cũng cần xử lý công vụ, thứ cho không thể tiễn xa được.

- Các vị hương thân, cần phải bảo trọng nhiều hơn.

Lý Ngôn Khánh một lần nữa lên trên lưng ngựa chấp tay cáo từ mọi người.

Hần đánh ngựa gíu roi, hướng về phía Hắc Thạch độ khẩu nhanh chóng đi tới tuy nhiên trong lòng không khỏi sinh ra một cảm giác trầm tư: Tên Sài Hiếu Hòa này xem ra không đơn giản như trong tướng tượng của mình.

Cho tới nay hần luôn ấn tượng Sài Hiếu Hòa là một người khiêm tốn.

Nhưng một người từ xứ khác tới đây làm quan khó tránh khỏi áp lực.

Sài Hiếu Hòa cũng vậy ba năm qua hần tựa hồ tỏ ra yếu kém, tận lực giữ vững cục diện khiến cho Lý Ngôn Khánh đối với Sài Hiếu Hòa cũng không chú ý nhiều, tuy nhiên lúc này khi hần lộ ra sát cơ khiến cho Lý Ngôn Khánh cảm thấy bất an.

Nghĩ tới đây hần đột nhiên ghì cương ngựa lại.

- Đại hắc tử.

- Dạ có.

- Người lập tức đi Kỳ Lân quán, mời Tứ ca chuyển cáo tới Thẩm Quang, từ nay về sau phải nghiêm mật giám thị Sài Hiếu Hòa nhất cử nhất động không được lười biếng.

Hùng Khoát Hải không nói nhiều lời thúc ngựa rời đi.

Lý Ngôn Khánh thúc ngựa ở trên đường trầm mặc không thôi.

Trong đầu của hần hồi tưởng lại ba năm qua, từng tràng cảnh tiếp xúc với Sài Hiếu Hòa.

Càng nghĩ hần càng cảm thấy Sài Hiếu Hòa này tuyệt không thể nhìn vẻ bề ngoài mà đánh giá, tuy nhiên hần đã đáp ứng với phụ thân là không chế Huỳnh Dương.

Ai dám ngăn cản ta, ta sẽ không tha cho người đó.

Nghĩ tới đây Lý Ngôn Khánh đột nhiên hừ lạnh một tiếng: Sài Hiếu Hòa ta muốn xem người ra hoa chiêu gì.

Lương Lão Thực lặng lẽ đi bên cạnh nghe thấy thanh âm hừ lạnh của Lý Ngôn Khánh chẳng hiểu sao cũng lạnh cả người.

Lý Mật từ khi đến Ngõa Cương trại khiến cho Địch Nhượng cảm thấy áp lực vô cùng lớn.

Thậm chí sau khi hần tới đây không lâu Lý Huyền Anh tướng lãnh của Địch Nhượng còn nói Lý Mật là đào phạm, chính là người được chỉ trong Đào Lý chương.

Lời nói của Lý Huyền Anh không khỏi có chút gò ép nhưng mà Địch Nhượng cũng vẫn cho rằng Lý Mật chính là tai họa lớn.

Nhưng hiện tại Lý Mật đã đến đây hần không thể xua đuổi.

Vì vậy cách hành xử của hần vô cùng ôn hòa, nhưng không cho phép Lý Mật đến trại Ngõa Cương đàm luận sự vụ.

Toái Càn Khôn

465. Chương 30: Hiến Kế.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 30: Hiến kế.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Mật dĩ nhiên là biết rõ tâm tư của Địch Nhượng.

Hần cũng có chủ ý của mình vì vậy thu mua tâm phúc của Địch Nhượng là Cổ Hùng, Cổ Hùng này xuất thân đạo sĩ, am hiểu âm dương bói toán là chủ mưu của Địch Nhượng, có thể nói Địch Nhượng đối với hần là nói gì nghe nấy, về sau Cổ Hùng làm tiên tri ảo thuật khiến cho Địch Nhượng dần dần tiếp nhận Lý Mật, không còn nghi kỵ như lúc đầu nữa.

Mà Lý Mật cũng không phải là có hư danh hẳn là người có thực học.

Cộng thêm biểu hiện đối với Địch Nhượng vô cùng tôn kính thời gian dần qua, hẳn bắt đầu ở Ngõa Cương trại có quyền nói chuyện.

Sau khi nghe được điều bản khoản của Địch Nhượng, hẳn liền có chủ ý.

- Điều lo lắng của tướng quân đúng là có đạo lý.

- Hiện nay binh mã Ngõa Cương ngày càng nhiều, chỉ bằng vào việc cướp bóc trước kia thì khó tránh khỏi việc thiếu tướng quân cầm đầu sao không cải biến sách lược?

Địch Nhượng vội vàng nói:

- Kính xin pháp chủ chỉ điểm.

Lý Mật mỉm cười nói:

- Tướng quân hiện tại tứ hải như là nước sôi, dân chúng sống trong nước sôi lửa bỏng mà binh mã của tướng quân ngày càng thịnh, chỉ dựa vào căn cơ Ngõa Cương nhỏ bé thì thật khó có thể mưu đồ lâu dài, sau này nếu như tùy quân tiếp cận, tướng quân binh mã tuy nhiều nhưng không thể ngưng tụ sĩ khí, đến lúc đó khó tránh khỏi tình trạng chạy trốn chết.

- Mật có một kế, có thể giải quyết lo nghĩ của tướng quân.

Huỳnh Dương chính là nơi giàu có đông đúc, thiên hạ tài phú rất nhiều, mà Dương Khánh ở sông Lạc bắt quá cũng chỉ là tên vô năng, hiện tại ông trời ban cho tướng quân cơ hội, không biết tướng quân nghĩ thế nào?

Lý Mật làm ra một tư thái chủ mưu khiến cho Địch Nhượng vô cùng hài lòng.

- Pháp chủ nói đúng nhưng Dương Khánh mặc dù nhu nhược nhưng mà ở Huỳnh Dương, lục đại quân phủ đều thiện chiến, nguyên Bùi Hành Nghiễm, tên hiệu là Bùi lão hổ, vạn phu cũng khó đỡ, Tân Văn Lễ thì giỏi dùng binh, Trình Vi Thiện thì khéo thủ thành, còn có Vệ Văn Thông, Trương Quý Tuần đều lợi hại, thậm chí đảm nhiệm Hắc Thạch lang tướng chính là Lý Ngôn Khánh, Lý vô địch.

- Những người này còn ở Huỳnh Dương, chúng ta muốn đánh chiếm chỉ sợ không dễ dàng.

Lý Mật nghe Địch Nhượng nói thì trên khuôn mặt nở ra một nụ cười lạnh.

Tuy nhiên sau khi nghe thấy ba chữ Lý Ngôn Khánh thì hẳn không khỏi biến sắc mà khẽ cắn môi hai mắt híp lại:

Tuy nhiên sau đó hẳn khôi phục lại mà cười to:

- Tướng quân không cần phải lo lắng, Bùi Hành Nghiễm chỉ là một kẻ mãng phu, Vệ Văn Thông, Tân Văn Lễ Trình Vi Thiện cũng không đáng để lo, Lý Ngôn Khánh người này Mật đã tiếp xúc, đúng là có thủ đoạn nhưng chỉ là một tên miệng còn hôi sữa, làm sao có thể là địch thủ của tướng quân?

- Chúng ta ở Ngõa Cương trại, mãnh tướng như vậy.

- Đan Hùng Tín, Trình Tri Tiết đều là người vạn phu khó đỡ, huống chi chất nhi Ma Hầu của tướng quân cũng là hãn tướng dũng mãnh, cần gì phải đề cao khí thế của người khác, giảm uy phong của mình?

Địch Nhượng có một đứa cháu trai tên là Địch Ma Hầu, trời sinh thần lực, võ nghệ cao cường.

Hắn sử dụng đại chùy, mấy lần quân Tùy vây quét Ngõa Cương đều bị hắn đánh bại, có mỹ danh Tái Trương Phi.

Sở dĩ có mỹ danh Tái Trương Phi là vì bộ Tam Quốc Diễn Nghĩa của Lý Ngôn Khánh.

Địch Nhượng nghe được thì gật đầu không ngớt, liên tục tán thành.

- Mật có một cách khiến cho tướng quân dễ dàng lấy được Huỳnh Dương.

Địch Nhượng trầm giọng hỏi:

- Pháp chủ có diệu kế gì?

- Muốn lấy Huỳnh Dương thì dĩ nhiên phải lấy Kim Đề quan, mà muốn lấy nơi này thì nhất định phải tiêu diệt Bùi Hành Nghiễm.

Hắn tiến lên một bước nói nhỏ bên tai của Dịch Nhượng.

Dịch Nhượng lúc đầu nghe thấy thì cau mày nhưng sau đó khuôn mặt dần dần giãn ra, đôi mắt híp lại cơ hồ biến thành một con đường nhỏ.

- Pháp chủ kế này rất hay vậy cứ theo ý của người.

Mùa hạ chính là lúc thời tiết nóng bức nhất ở trong năm.

Năm nay Cung huyện màu hạ đặc biệt oi bức, ngay cả đi ra ngoài cũng cảm thấy mệt mỏi.

Hắc Thạch phủ kỳ thật là một tòa binh doanh, tọa lạc ở quan ngoại Hắc Thạch khẩu.

Lý Ngôn Khánh vào từ tháng năm sau khi tới Hắc Thạch phủ xong thì cũng không có quá nhiều hành động.

Tuy nhiên thủ đoạn trước kia hắn đối phó với Doãn gia khiến cho nhiều người phải sợ hãi, một thế gia đại tộc kế thừa sáu trăm năm mà cứ như vậy bị nhỏ tận gốc, mặc dù thế gia này đã xuống dốc nhưng mà căn cơ vẫn còn. Lý Ngôn Khánh thậm chí không cho Doãn gia có nửa cơ hội xuất thủ, sau khi hắn đi trấn Hắc Thạch phủ ngày thứ mười, Lạc Dương đã truyền ra chiếu lệnh, đem tài sản của Doãn gia tịch thu.

Doãn Đức ở trong lao cắn lưỡi tự vẫn.

Doãn Tông Đạo bị chém ngang lưng, thân vứt ở nơi hoang dã.

Doãn gia cao thấp gần ba trăm nam đình bị giết, nữ tử thì bị bắt làm tiện hộ, sống lưu vong.

Đối với kết cục của Doãn gia, Lý Ngôn Khánh cũng không đành lòng nhưng hắn cũng biết rõ, thời đại này mình không ra tay với người ta thì người ta sẽ ra tay với mình, người không phạm ta ta sẽ không phạm người còn người phạm ta ta sẽ giết sạch cả nhà người.

Có lẽ theo thói quen kiếp trước Lý Ngôn Khánh muốn khống chế cục diện ở trong tay.

Hắn không hi vọng vì bất kỳ sai lầm nào mà tạo thành họa sát thân.

Lúc đi vào Hắc Thạch phủ, việc đầu tiên hắn làm chính là đem quân tốt ở La Khẩu phủ năm trăm người cho Mạch Tử Trọng.

La Khẩu phủ vốn chỉ có sáu trăm người trao cho Mạch Tử Trọng năm trăm người đồng nghĩa với việc cần phải chiêu mộ thêm binh mã.

Đối với chuyện này Mạch Tử Trọng không đồng ý cực lực chối từ.

Trong mắt của hắn, thân là Ứng Kích Lang Tướng độc chưởng một tòa binh mã đã là ngoại lệ, mà lại điều đi tất cả tinh binh ở đây chuyện này lan truyền ra sẽ có hoài nghi đoạt chủ, Mạch Tử Trọng cũng không hi vọng phải trở mặt với Lý Ngôn Khánh.

- Mạch Tử, người đừng băn khoăn quá nhiều, ta sở dĩ đem binh mã này cho người thực sự là không phải đối với người.

Ba năm trước đây sau khi trải qua loạn của Dương Huyền Cẩm, lão Từ ra trấn La Khẩu phủ vẫn bảo trì thao luyện hương dũng hắn nhiều lần công phạt đạo phỉ dùng binh mã ở La Khẩu làm chủ nhưng cũng phối hợp không ít với hương dũng, tuy không tinh nhuệ bằng quân tốt La Khẩu nhưng cũng đã trải qua chiến trận, chỉ cần tiến hành thao luyện thì chưa chắc đã kém với binh lính La Khẩu.

Mạch Tử Trọng nghe xong cũng được thoải mái.

- Xem ra lão Từ và người cũng phòng ngừa chu đáo.

Kỳ thật trong lòng Lý Ngôn Khánh đã có ý định khác.

Hắn ở Củng huyện đã sắp đặt sáu bảy trăm Kỳ Lân vệ ở trong dân gian, những người này vì thân phận trước kia của hắn mà không thể xuất đầu lộ diện hàng năm phải tiêu pha phí tổn rất lớn, hiện tại có cơ hội chuyển Kỳ Lân vệ thành thân phận khác, lại không tốn phí tổn có sao lại không làm?

tinhlinh2

466. Chương 31: Vương Phục Bảo.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 31: Vương Phục Bảo.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Về phần năm trăm quân tốt cho Mạch Tử Trọng nói thẳng ra đều là người của hắn.

Lúc Từ Thế Tích ở La Khẩu làm lang tướng từng tiếp xúc với Lý Ngôn Khánh, nói thẳng ra Lý Ngôn Khánh quen thuộc những người này, hắn nắm chắc có thể tùy thời điều động mặc dù giao cho Mạch Tử Trọng nhưng hắn vẫn không mất đi quyền khống chế. Nếu như Mạch Tử Trọng chiêu mộ một đám người xa lạ thì Lý Ngôn Khánh lại trở nên khó khăn.

Suy nghĩ này Lý Ngôn Khánh dĩ nhiên không thể nói cho Mạch Tử Trọng biết.

Đến La Khẩu phủ, Lý Ngôn Khánh lấy cớ chiêu mộ binh lính phủ binh, phân tán tại khắp nơi ở Củng huyện có Kỳ Lân vệ, nhanh chóng thu nạp bọn họ vào trong phủ.

Ngắn ngủi hơn mười ngày, sáu trưwam Kỳ Lân vệ đã tập hợp hoàn tất, hơn nữa binh mã trong La Khẩu Lý Ngôn Khánh đã kiểm đủ 800 người.

Hắn đem tám trăm người này chia làm hai nhánh, mỗi nhánh bốn trăm người.

Sau đó hắn phong cho Hùng Khoát Hải và Hám Lăng làm hai giáo úy, chấp chưởng hai đội ngũ, đây đều là những hân tướng tâm phúc của Lý Ngôn Khánh, bất luận là Kỳ Lân vệ hay là phủ binh La Khẩu đều biết tên tuổi của hắc bạch song sát.

Hùng Khoát Hải và Hám Lăng trước kia từng chinh chiến ở Cao Ly lập được công huân cho nên có thể thuận lợi tiến vào quân phủ.

Ngược lại Tô Liệt thì khá gian nan, nguyên nhân rất đơn giản hắn sau này mới tham gia vào đội ngũ của Lý Ngôn Khánh, cuộc chiến Cao Ly hắn không tham gia.

Cũng may là Lý Ngôn Khánh còn được phân phối một vệ đội thân binh, Tô Định Phương đảm nhiệm chức thống lĩnh bọn họ.

300 Kỳ Lân vệ thân binh của Lý Ngôn Khánh đều là một chi binh mã dũng mãnh, vượt xa với những quân phủ binh thường, Tô Định Phương vì vậy cũng không hề bất mãn, ngược lại hắn còn được một danh hiệu Kỳ Lân giáo úy.

Hứa Kính Tông cao hứng đi theo Lý Ngôn Khánh vào trong Hắc Thạch phủ, đảm nhiệm chức vụ ký sự ở đây.

Mà Mã Chu tuổi tác còn nhỏ cho nên chỉ có thể chia sẻ mọi chuyện với Hứa Kính Tông.

Tuy nhiên Hắc Thạch phủ hiện tại vẫn chưa hoàn chỉnh.

Đỗ Như Hối mặc dù đã được gửi thư tuy nhiên đến nay vẫn chưa có hồi âm, mà Tô Bao và Hoàng Văn Thanh đã lên đường nhưng chưa tới Củng huyện.

Lý Ngôn Khánh đành đem chuyện luyện binh tạm thời giao cho Tô Định Phương tiến hành.

Cùng lúc đó hần không thể không dùng danh nghĩa Hắc Thạch quân phủ đến Trường An huyện thúc giục Đỗ Như Hối nhanh chóng đến Củng huyện.

Bởi vì thanh thế của Ngõa Cương càng ngày càng lớn mạnh, Lý Ngôn Khánh càng cảm nhận được áp lực lớn.

Đồng thời hần âm thầm chờ mong có thể cùng những anh hùng Ngõa Cương trong truyền thuyết chính thức giao phong một phen.

Cuối cùng Đỗ Như Hối cũng đã hồi âm, hần trong vòng mười ngày không có hồi âm tới Củng huyện là bởi vì phụ thân của hần bị bệnh nặng phải về nhà chiếu ứng nên không nhận được thư.

Lý Ngôn Khánh mời dĩ nhiên là Đỗ Như Hối không cự tuyệt.

Mà lúc này bệnh tình của phụ thân hần đã có chuyển biến tốt đẹp, Đỗ Như Hối liền hồi âm mấy ngày nữa sẽ tới.

Mấy ngày kế tiếp Tô Bao cùng với Hoàng Văn Thanh đã tới Củng huyện.

Tô Bao thân cao tám thước khôi ngô cường tráng, lúc hần cùng Hoàng Văn Thanh tới nơi thì Lý Ngôn Khánh không ở Lý phủ mà đã tới Hắc Thạch độ khẩu.

Vốn Ngôn Khánh định ổn định tình huống quân phủ xong thì sẽ bắt tay vào bố phòng.

Hần cùng với Mạch Tử Trọng giám sát địa hình thì phát hiện ở phía Nam Hắc Thạch độ khẩu có một chỗ tên là Cửu Sơn, Lý Ngôn Khánh cho rằng thiết lập một căn cứ ở đây có thể liên hệ chặt chẽ với Kỳ Sơn.

Mạch Tử Trọng là phó tướng dĩ nhiên là nghe theo sự sắp xếp của Lý Ngôn Khánh.

Hướng chi căn cứ ở Cửu Sơn cũng là một chuyện tốt, quan trọng nhất là Mạch Tử Trọng không hi vọng ở Hắc Thạch quan xung đột với Lý Ngôn Khánh.

Lúc Lý Ngôn Khánh trở về thì sẩm trời đã tối.

Hần nghe Tô Bao tới thì lập tức triệu kiến.

Tuy nhiên Tô Bao không đến một mình mà còn mang theo một thanh niên hơn hai mươi tuổi.

- Đây chính là con của Vương huyện lệnh ở Vô Ấp, Vương Phục Bảo lúc ở Vô Ấp làm thống soái xin công tử thu lưu.

Tô Bao kéo thanh niên tới giới thiệu cho Lý Ngôn Khánh.

- Vương huyện lệnh hôm nay khỏe chứ?

Đối với huyện lệnh Vô Ấp, ấn tượng của Lý Ngôn Khánh cũng không quá sâu.

Tuy nhiên từ trong miệng của Hoàng Văn Thanh, Lý Ngôn Khánh biết rằng Vương huyện lệnh kia không phải là người xấu.

Đôi mắt của Vương Phục Bảo đổ lên hần cúi đầu xuống.

Tô Bao thở dài

- Năm ngoái phi tặc Thanh Hà Trương Kim Xương xâm phạm biên giới, Vương huyện lệnh chỉ huy tác chiến bị tên lạc bắn trúng, đầu năm đã mất.

- A....

Ngôn Khánh nghe được liền đứng lên xin lỗi.

Wương Phục Bảo khóc ròng tại chỗ quỳ xuống mà nói:

- Chỉ mong một ngày kia công tử có thể vì gia phụ tru sát Trương tặc.

Ngôn Khánh nghe vậy liền tiến lên phía trước đỡ Vương Phục Bảo lên.

- Bản phủ cùng với Vương huyện lệnh mặc dù chưa có thâm giao, nhưng đối với phẩm đức của Vương huyện lệnh vô cùng kính ngưỡng.

- Nay nghe thấy Vương công tao ngộ bất hạnh vô cùng thương cảm, Vương huynh đệ chớ lo lắng, chắc chắn có một ngày bản phủ sẽ báo thù cho Vương công, tuyệt đối không đổi ý.

Wương Phục Bảo lúc này mới ngừng tiếng khóc.

Tô Bao nói:

- Phục Bảo võ nghệ cao cường, năm đó Tôn An Tổ xâm phạm biên giới, hắn một mình cưỡi ngựa đột nhập vào bầy phi tặc chém chết ba người tại Võ ấp được tên hiệu Đại Dao tướng, sau khi Vương Công mất hắn không có thân nhân nên Tô Bao cả gan mang hắn tới đây.

Lý Ngôn Khánh gật gật đầu tán thưởng nhìn Vương Phục Bảo.

Mặc dù chưa cùng Vương Phục Bảo giao thủ nhưng Lý Ngôn Khánh có thể nhận ra thân thủ của người này không tệ, có lẽ so với Hùng Khoát Hải và Hám Lăng thì chưa bằng nhưng xem ra còn cao minh hơn cả Tô Liệt.

- Ở bên cạnh ta còn có một phó tướng thống quân không biết Vương huynh đệ có đồng ý không?

Wương Phục Bảo mặc dù là thống soái hương dũng nhưng nói thẳng ra vẫn là bạch thân nếu như tiến vào quan phủ thì nhiều nhất cũng chỉ được làm quân tốt bình thường, sắp xếp một chức vụ đội trưởng. Tuy nhiên Ngôn Khánh cảm thấy chức vụ đội trưởng không đáng với hắn, cho nên cho hắn làm phó tướng phụ tá Tô Liệt.

Dù sao Kỳ Lân vệ vẫn là tư binh của Lý Ngôn Khánh không cần bất kỳ thủ tục nào.

Hơn nữa Hùng Khoát Hải và Hám Lăng hai người đảm nhiệm chức vụ giáo úy xong, Ngôn Khánh bên người cũng cần hai cao thủ, Vương Phục Bảo đến chắc chắn có thể thay thế Hùng Khoát Hải và Hám Lăng.

tinhlinh2

467. Chương 32: Vinh Trạch Bị Tập Kích.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 32: Vinh Trạch bị tập kích.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Mà Vương Phục Bảo cũng rõ tình huống của mình, hắn không có xuất thân cũng vô danh khí, muốn một bước lên trời hắn là không có khả năng.

Mà đảm nhiệm làm thân binh của Lý Ngôn Khánh không có quân chức chính thức nhưng lại có thể tiếp cận Lý Ngôn Khánh trở thành tâm phúc của hắn, chỉ cần mình tận tâm tận lực sẽ có cơ hội thăng tiến cực nhanh.

Wương Phục Bảo cũng nghe nói tới Hùng Khoát Hải và Hám Lăng.

Tuy nhiên hắn không vì vậy mà xem nhẹ hai người bọn họ, có thể theo Lý Ngôn Khánh xuất sinh nhập tử từ Cao Ly ra tuyệt đối hắn không thể thay thế.

- Phục Bảo nguyện vì công tử mà dốc sức khuyến mã.

- Như thế thì tốt lắm, Định Phương người dẫn hắn xuống dưới, nhận lấy binh khí cùng trang bị.

Tô Định Phương cùng với Vương Phục Bảo cũng quen biết nhau.

Luyện tuổi tác Vương Phục Bảo so với Tô Định Phương lớn hơn vài tuổi, hai người quan hệ không hề nhạt, khi còn bé còn là hảo hữu, Tô Định Phương há có thể không vui.

Hắn vội vàng đáp ứng mang theo Vương Phục Bảo rời khỏi quân trường.

Sau đó Lý Ngôn Khánh đem tình huống ở Hắc Thạch phủ giải thích cho Tô Tam một lần.

- MẠCH LANG TƯỚNG hôm nay suất lĩnh binh mã, ra trấn Cửu sơn trại, cho nên không ở trong doanh.

Chờ thêm một chút thời gian khi hắn trở về ta sẽ dẫn giới với người, Hắc Thạch phủ có ba đoàn binh mã, 500 tinh binh thì ở Hắc Thạch độ lưu lại, tám trăm người còn lại chia làm hai đoàn, do hai hầu cận của ta đảm nhiệm, tuy nhiên bọn họ chém tướng đoạt cờ là hảo thủ nhưng thao luyện đội ngũ, sửa trị quân kỷ thì không đủ.

Ta từ lâu cũng việc quán thân cho nên việc thao luyện đội ngũ đành giao cho Tô binh tào sắp xếp.

Ở trong quân nếu như có người nào vi phạm quân kỷ thì binh tào có thể tự mình xử trí, quân vụ ở Hắc Thạch phủ này phiền binh tào hao tâm tổn trí nhiều.

Tô Bao vội vàng khách khí, sau đó trong lòng mừng thầm.

Hắn tuy có tài nhưng lại không gặp thời, tuy ở Vô Ấp huyện đảm đương chức huyện chính nhưng vẫn không phù hợp.

Hiện tại tới Hắc Thạch phủ Tô Bao có thể thi triển tài hoa của mình.

Lý Ngôn Khánh cho hắn sự tôn trọng và quyền lực hắn chắc hẳn không quá buồn khổ ở Hắc Thạch phủ.

- MẠCH TƯỚNG sẽ sắp xếp hết khả năng, vì phủ quân mà dốc sức khuyến mã.

Lý Ngôn Khánh cười cười sau đó xoay chuyển:

- Tô binh tào, dựa theo hành trình thì người đáng lẽ tới đây từ lâu tại sao hôm nay mới tới.

Tô Bao nói:

- Không phải là không muốn tới sớm mà thật sự là đường hơi khó đi.

Hiện nay thời cuộc ở Hà Bắc đã thối nát vô cùng, Đông Hải công Cao Sĩ Đạt hưng hăng càn quấy ban ngày ban mặt mà cũng dám cướp bóc, mặt tướng bắt đắc dĩ phải đi đường vòng tới Hồ Lao quan thì lại bị phong bế, hai ngày sau mới xuất quan được. Lúc này Ngõa Cương tắc khí thế vô cùng lớn, vô cùng càn quấy.

Lý Ngôn Khánh gật gật đầu chấp nhận lời giải thích của Tô Bao.

- Chuyện ở Huỳnh Dương quận đều có quận trưởng vất vả không cần chúng ta hao tâm tổn trí.

Tô binh tào chỉ cần đem binh mã dưới trướng của ta luyện thành một đoàn hổ lang chi sư là được rồi những chuyện khác không cần phải để ý, trước mắt Cửng huyện xem như an bình.

- MẠCH TƯỚNG nhất định không phụ sự kỳ vọng của tướng quân.

Ngôn Khánh cùng với Tô Bao nói chuyện với nhau vài câu sau đó mệnh cho Mã Chu dẫn Tô Bao xuống dưới nhận áo giáp và trang bị.

Lúc này Lý Ngôn Khánh đang rơi vào trầm tư hắn cảm thấy Ngõa Cương trại mấy lần xuất binh thật không bình thường.

Tổng nhân số của Ngõa Cương trại hiện tại đã là mười lăm vạn người binh lực như thế có thể gây uy hiếp cực lớn đối với thành trấn.

Quy mô lớn như thế không lẽ chỉ cướp bóc thôn trang và thương đội sao?

Giết gà không cần dùng dao mổ trâu, cho nên Ngôn Khánh không thể không dụng tâm, đối ới mục đích của Ngõa Cương trại cảm thấy hoài nghi.

Nếu như Ngõa Cương không phải cướp bóc thì vì cái gì?

- Phủ quân, chuyện của Tô binh tào đã dàn xếp xong xuôi không biết còn gì phân phó?

Mã Chu yên lặng đi tới bên ngoài trưởng nhẹ giọng hỏi thăm.

Lý Ngôn Khánh ngậy người ra rồi nói với Mã Chu:

- Mã Chu lập tức phái người đi trong vòng một tháng nhất định phải đem chiến báo về sự xâm phạm của Ngõa Cương giao cho ta.

- Toàn bộ?

- Đúng thế, toàn bộ.

Một lát sau Mã Chu đã ôm lấy chiến báo dày đặc mang tới trước thư án.

- Mã Chu người nhìn xem chiến báo nhớ kỹ, đem những biên giới mà Ngõa Cương tặc xâm phạm, còn có lộ tuyến củ bọn chúng cẩn thận báo ra.

Lý Ngôn Khánh từ trong thư án lấy địa đồ mà bày ra.

Mã Chu đọc chiến báo mà Lý Ngôn Khánh thì bắt đầu dùng bút không ngừng lưu chuyển ở trên địa đồ.

- Phủ quân đang làm gì vậy?

Lý Ngôn Khánh không trả lời, hai mắt nheo lại ngưng mắt nhìn địa đồ.

- Hạng Trang múa kiếm, ý tại Bái Công.(*)

- Dịch Nhượng tuyệt đối không nghĩ ra mưu kế này nhất định là mưu của Lý Mật.

Đầu bút của hắn khê phác thảo vài cái, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

- Kim Đề quan, Lý Mật không phải muốn đánh chiếm Kim Đề quan chứ?

(*)Hạng Trang là một võ tướng, em của Hạng Vũ. Còn “Bái Công” là Lưu Bang. Ý của câu thành ngữ này chỉ trong bữa tiệc Hồng Môn, Hạng Trang mượn tiếng ra múa kiếm trợ hứng, và muốn nhân cơ hội này giết chết Lưu Bang. Nay thường dùng để ví về người bề ngoài thì có lý do chính đáng, nhưng thực tế lại có dụng ý khác.

Kim Đề quan chính là thành phố Quảng Võ đời sau ở Hà Nam.

Trong cảnh trời nắng chang chang Ngưu Chử Khẩu Ứng Dương Lang Tướng Bùi Hành Nghiễm đang đứng ở trên thành, nhìn nước sông cuộn cuộn chảy mà trong lòng vô cùng phiền muộn, hiện tại Huỳnh Dương các nơi phản tặc cướp bóc xảy ra khắp nơi, Ngõa Cương tặc thanh thế tuy lớn nhưng trong mắt của Bùi Hành Nghiễm chỉ là một đám ô hợp mà thôi không có ý nghĩa vậy mà quận trưởng của Huỳnh Dương quận Dương Khánh lòng lại run sợ không dám nghênh chiến.

Bùi Hành Nghiễm tâm cao khí ngạo làm sao có thể chịu đựng được?

Tuy nhiên bất kể thế nào Dương Khánh cũng là tôn thất cho nên Bùi Hành Nghiễm không thể làm gì được.

Đúng lúc này có một đại hán xông vào chính là Trịnh Đình Tượng Ứng Kịch Lang Tướng lang tướng của Ngưu Chử Khẩu:

- Phủ quân Vinh Trạch gặp tao ngộ phục kích, Tân tướng quân phái người cầu viện.

- Cái gì?

Bùi Hành Nghiễm đứng dậy trừng mắt to mà nói:

- Vinh Trạch bị tập kích rồi sao?

- Đúng thế.

- Trịnh Đình Tượng điểm một đoàn quân tốt, chuẩn bị lên ngựa.

Vinh Trạch và Kim Đề quan vui buồn tương liên.

Tân Văn Lễ và Bùi Hành Nghiễm quan hệ cá nhân vô cùng tốt cho nên Bùi Hành Nghiễm sau khi nghe nói Vinh Trạch bị tập kích thì không nói nhiều lời lập tức viện trợ.

Cho tới nay phải tặc đều tiến hành cướp bóc.

tinhlinh2

468. Chương 33: Mai Phục.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 33: Mai phục.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Tuy ngẫu nhiên có tập kích thôn trấn nhưng mà ban ngày ban mặt đánh thành trì thì đây là lần đầu.

Trịnh Đình Tượng vội vàng ngăn cản:

- Phủ quân không được, quận trưởng đại nhân có lệnh tất cả binh mã phải giữ nghiêm cổng thành không được tự tiện xuất kích, nếu muốn cứu viện Tân tướng quân thì phải báo cho quận trưởng biết trước, sau đó mới có thể ra khỏi thành, hơn nữa tình huống của phải tặc vẫn chưa rõ, nếu như bọn chúng phục kích thì thật sự là trở tay không kịp.

Bùi Hành Nghiễm nghe được lập tức nổi giận lôi đình.

- Đây là cứu viện quân phủ vô can với địa phương nếu đợi quận trưởng đồng ý thì chỉ sợ Vinh Trạch sớm đã bị công phá.

- Tân tướng quân xưa nay là hữu hảo của ta ta làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn? Phải tặc có đảm lược đánh thị trấn nếu như ta không cứu Tân tướng quân thì chẳng phải bất nghĩa với bằng hữu hay sao? Ta tới Vinh Trạch cứu viện người giữ chặt cổng thành.

Trịnh Đình Tượng còn muốn khuyên nữa nhưng thấy Bùi Hành Nghiễm mắt hổ trừng lên thì lời nói ra đến miệng lại nuốt vào.

Thấy Trịnh Đình Tượng không khuyên nữa Bùi Hành Nghiễm cũng không nhiều lời với hắn.

Bùi Hành Nghiễm tự mình suất lĩnh một đội thân vệ chừng hai trăm người, cộng thêm sáu trăm phủ binh, lao ra khỏi Kim Đề quan hướng về phía Vinh Trạch thành mà lao tới.

Từ Kim Đề quan tới Vinh Trạch thành lộ trình tới nửa ngày.

Bùi Hành Nghiễm lòng nóng như lửa đốt trên đường không ngừng thúc giục sĩ tốt đi nhanh hơn sau khi trời tối đã qua Tể Thủy, đến giờ sẩm là có thể tới Hào Trạch thị trấn, tuy nhiên đoạn đường này thời tiết nóng bức trong chốc lát quân tốt đã mồ hôi đầm đìa.

Cũng may là Bùi Hành Nghiễm còn tỉnh táo hẳn nhìn thấy bên đường có một mảng rừng cây rậm rạp liền hạ lệnh tới đó nghỉ ngơi và hồi phục.

Sau một nén nhang nghỉ ngơi mọi người uống nước thở ra một hơi.

Tuy nhiên binh khí không được rời tay, ngựa không được cỡi yên, một nén nhang sau, phải lên đường nếu trì hoãn làm lỡ quân cơ thì sẽ bị chém tại chỗ.

Bùi Hành Nghiễm vô cùng nghiêm nghị khiến cho quân tốt dưới trướng không ai dám phản bác.

Mọi người ngồi xuống bên rừng chà lau mồ hôi mà Bùi Hành Nghiễm cũng xuống ngựa, vỗ nhẹ cái đầu của con Xích Hỏa Long câu, sau đó lấy nón khê quạt mát.

- Con mẹ nó, thời tiết chó má này, đám phỉ tặc kia không sợ nóng hay sao?

Một đám thân binh gia tướng mang túi nước tới:

- Phủ quân, uống nước.

Bùi Hành Nghiễm không nói nhiều lời lập tức tiếp nhận túi nước, hẩn uống được vài ngụm nghỉ ngơi một lát đang định lên ngựa đội nón thì bỗng nhiên có một hồi trống trận truyền tới, một đội nhân mã lao ra từ trong rừng, dưới chân của viên đại tướng là một con Ô Điêu mã, trong tay của hẩn cầm một thanh kim đao.

- Bùi Hành Nghiễm, Đơn nhị gia ta đã chờ ngươi từ lâu, còn không để mạng lại.

Người này giống như là mẫn hổ xuống núi, nói thì chậm khi đó thì rất nhanh, Đơn nhị gia này đã vọt tới bên người của Bùi Hành Nghiễm, mang theo một luồng gió rít gào, hướng về phía Bùi Hành Nghiễm mà đánh tới. Bùi Hành Nghiễm lúc này không cưỡi ngựa, song chùy để ở trên ngựa thấy tình huống như vậy không ổn hai tên gia tướng khua trường đao trong tay chống chọi đại giáo.

Tuy nhiên Dịch nhị gia sức mạnh rất lớn, hoành giáo khua lên đã đánh vỡ óc hai tên gia tướng kia.

Trường đao rút xuống mặt đất.

Tuy nhiên trong nháy mắt này Bùi Hành Nghiễm đã lên lưng ngựa, tháo song chùy xuống.

- Cầu tặc giám giết gia thần nhà ta, ăn một bữa của ta.

Xích Hỏa Long Câu hí dài một tiếng, xông về phía Đơn nhị gia.

Bùi Hành Nghiễm vươn người ra song chùy trầm đục một tiếng đánh về phía đối phương.

Đơn Nhị gia cũng là một viên hãn tướng thấy đại chùy lao tới cũng không hề tránh né.

Chỉ thấy hẩn dồn khí vào đan điền hoành giáo một lần nữa mở rộng miệng rồng lên:

- Khóa.

Chùy và giáo va vào nhau, Đơn nhị gia bị chùy của Bùi Hành Nghiễm nện vào đầu óc choáng váng hai tay kịch liệt run rẩy, hổ khẩu ứa máu đầu ù ù, hoảng sợ nhìn lại Bùi Hành Nghiễm mà thầm khen: Hay cho cái tên Bùi lão hổ.

Lúc này quân dịch và phủ binh đã chém giết một chỗ.

Phủ binh cùng với tặc binh đánh nhau, song phương giao phong phủ binh đã tổn thương gần trăm người, lại bị phục kích bất ngờ không chuẩn bị tuy nhiên dù sao bọn họ cũng đã trải qua kinh nghiệm sa trường, sau cơn khủng hoảng liền hình thành trận pháp, nhóm năm nhóm ba bày ra một trận vòng tròn đấu với tặc binh.

Trong đêm tối cũng không rõ lắm những tặc binh này đến tột cùng có bao nhiêu người nhưng đại khái có thể lên tới mấy nghìn người.

Mặc dù quân phản loạn người đông thêe mạnh nhưng cũng chỉ đánh ngang tay với Tùy quân, ở trong rừng cây tiếng đao thương va chạm chói tai, Bùi Hành Nghiễm lúc này đã đánh bại tướng dịch há có thể bỏ qua cho đối thủ.

Hẩn thúc ngựa lao tới công kích, song chùy tà hữu vung lên, hét lớn một tiếng:

- Cầu tặc, chạy đâu.

Đúng lúc này trong rừng bắn ra một mũi tên.

Bùi Hành Nghiễm không chuẩn bị suýt chút nữa bị mũi tên này bắn trúng, hẩn vội vàng ghì chặt chiến mã, nhìn lại trong rừng thì thấy hai gã tặc tướng, một người sử mã giáo một người sử song chùy giống như Bùi Hành Nghiễm vậy.

- Tặc tướng ngươi là người phương nào?

- Đông A Trình Tri Tiết, Bùi Hành Nghiễm đừng vội càn rỡ, xem giáo.

Giáo của tặc tướng như là lưu tinh thiểm điện đâm nhanh về phía Bùi Hành Nghiễm.

- Tốc độ thật là quá nhanh.

Bùi Hành Nghiễm suýt nữa bị đâm trúng, may mà Xích Hỏa Long Câu dưới chân của hắn cảm giác được nguy hiểm, nghiêng người tránh qua mới khiến cho giáo của Trình Tri Tiết lệch qua một bên. Một giáo đâm không trúng, Trình Tri Tiết lại điên cuồng phát ra giáo giáo tương liên trong chớp mắt đã đả hạ hơn mười giáo.

Đâm kích là chiêu thức cơ sở của mã giáo.

Trình Tri Tiết lại đem một chiêu số đơn giản như vậy luyện đến mức xuất thần nhập hóa.

Bùi Hành Nghiễm tránh trái né phải giáo của Trình Tri Tiết có vẻ hơi chật vật, hắn đang định quay đầu ngựa thì đã thấy hắc đại hán múa song chùy như là hung thần ác sát tới trước mặt hắn.

- Lão tử là Địch Ma Hầu chuyên đánh lão hổ.

Song chùy rít gào hoành ngang quét tới.

Đối với công kích vũ bão của Trình Tri Tiết Bùi Hành Nghiễm có thể dùng lực thủ thắng, nhưng khi nghe song chùy của đối phương quét tới Bùi Hành Nghiễm hừ lạnh một tiếng, Xích Hỏa long câu lùi lại mấy bước, cánh tay của Bùi Hành Nghiễm vung ra, hai thanh đại chùy va chạm, Địch Ma Hầu cảm thấy cánh tay run run, lui lại mười bước mới ổn định được.

Lúc này Đơn nhị gia cũng thay đổi một thanh đại giáo cùng với Trình Tri Tiết song chiến Bùi Hành Nghiễm.

tinglinh2

469. Chương 34: Tam Thập Lục Kế Tẩu Vi Là Thượng Sách

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 34: Tam thập lục kế tẩu vi là thượng sách

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Địch Ma Hầu một bên xem cuộc chiến, trong lòng thầm nghĩ, Bùi Hành Nghiễm đúng là dũng mãnh vô địch, cho dù ba người vây quanh hắn vẫn chống được.

Đúng lúc này một thanh âm lạnh lùng vang lên:

- Bùi lão hổ, xem tên.

Tiếng dây cung phình phụt, một đạo hàn quang bắn về phía Bùi Hành Nghiễm.

Lực đạo mũi tên này đúng không là tầm thường, một trái một phải bay tới, Đơn nhị gia, Trình Tri Tiết, Địch Ma Hầu cũng nhân cơ hội này mà giáp công, song chùy của Bùi Hành Nghiễm bắt đầu né qua đòn đao của nhị gia và đại giáo của Trình Tri Tiết, đơn chùy chống lại song chùy của Địch Ma Hầu, chiếc chùy còn lại đánh bay một mũi tên.

Hắn vừa ngồi vững người lại thì hàn quang lại lóe lên.

Mũi tên nhọn còn lại đã cắm lên bờ vai của hắn.

- Liên châu tiễn?

Bùi Hành Nghiễm nhin đau há miệng cắn đem mũi tên rút ra.

- Tặc tướng mau báo tên họ.

Ở bên cạnh rừng cây đã có một viên đại tướng mặc áo bào màu trắng, hoành thương chĩa ngang, hần nghe thấy Bùi Hành Nghiễm hỏi tên của mình thì lộ ra một nụ cười nho nhã.

- Tạ hạ Tế Dương Vương Bá Dương.

Thoạt nhìn Lý Mật xem ra đối với Bùi Hành Nghiễm vô cùng coi trọng, cho tứ đại mãnh tướng ở Ngõa Cương trại đồng thời xuất kích phục kích Bùi Hành Nghiễm, bốn người này ngoại trừ viên binh Ma Hưu thì còn lại đều là những danh tướng ở thời Tùy Đường, Trình Tri Tiết chính là Trình Giảo Kimm, hỗn thế ma vương đại danh鼎鼎, mà Đơn Nhị gia chính là nhị trang chủ Đơn Hùng Tín nghĩa bạc vân thiên. Thần tiên thủ Vương Bá Dương cũng xếp hàng ở trong anh hùng phổ mà Địch Ma Hưu sở dĩ không có người biết là bởi vì hần đi theo tộc thúc của mình, nếu không cũng lưu lại danh hào.

Bùi Hành Nghiễm tuy không biết địa vị của bốn người này nhưng hần cũng biết mình khó có thể chiến thắng.

Nếu là bình thường thì hần cũng không hề sợ hãi nhưng hiện tại hần không biết ở nơi dã lĩnh này đối phương đã sắp xếp bao nhiêu người phục kích.

Cộng thêm bên mình bị thương, mà đối thủ có bốn người cũng không hề tầm thường.

Nếu như tiếp tục đánh tới thì nhất định không may, trong lúc này đầu óc của hần đột nhiên hiện lên câu nói kia của Lý Ngôn Khánh: Tam thập lục kế tẩu vi là thượng sách.

Lúc đó Bùi Hành Nghiễm có hỏi Lý Ngôn Khánh tam thập lục kế là gì?

Đáng tiếc Lý Ngôn Khánh chỉ cười cười mà không nói, tình huống hôm nay tẩu vi là thượng sách tuyệt đối không phải là sai lầm.

Nếu tiếp tục đánh nữa thì chỉ sợ cơ hội phá vòng vây cũng bị mất.

Nghĩ tới đây Bùi Hành Nghiễm vung chùy đánh đại giáo của Đan Hùng Tín, sau đó tiếp tục ép lui hần về phía sau, Đan Hùng Tín ngăn cản không nổi, Trình Tri Tiết thấy vậy liền tiến lên cứu viện, nhưng đúng lúc này trận vòng tròn chỗ Địch Ma Hưu và Vương Bá Dương đã lộ ra một sơ hở, Bùi Hành Nghiễm thúc ngựa quay đi, Vương Bá Dương muốn đuổi theo nhưng đã không còn kịp.

Vốn Địch Ma Hưu xuất kích thì Trình Tri Tiết phải bọc hậu.

Nhưng Trình Giảo Kim lúc này cứu viện Đan Hùng Tín, Bùi Hành Nghiễm có ý phá vòng vây cho dù Trình Giảo Kim có muốn ngăn cản cũng không được.

- Các huynh đệ lui lại lui lại.

Bùi Hành Nghiễm sau khi giải khai vòng vây của bốn người thì lập tức xông vào trong quân địch.

Đám người Trình Giảo Kim vô cùng tức giận, chỉ thấy song chùy cao thấp tung bay, thế lực trầm trọng.

Cho dù quân Ngõa Cương trại người đông thế mạnh cũng không cách nào ngăn cản được bước chân của Bùi Hành Nghiễm.

Giống như là mãnh hổ lao vào bầy sói, bầy sói mặc dù là hung ác, cũng không ngăn cản được mãnh hổ bị thương. Tuy quân mở một đường máu Bùi Hành Nghiễm theo đó mà chạy thoát.

- Đừng đuổi theo.

Vương Bá Dương thò tay ngăn Địch Ma Hưu lại.

- Vương Bá Dương sao lại ngăn cản ta?

Địch Ma Hưu nhìn chằm chằm Vương Bá Dương, tựa hồ hần đối với việc Vương Bá Dương ngăn cản hần đuổi theo Bùi Hành Nghiễm là vô cùng bất mãn.

Trên thực tế Địch Ma Hưu với tư cách là cháu trai củ Địch Nhượng, tuy nói bề ngoài hào phóng nhưng hần cũng không phải là người ngu ngốc, hần cảm thấy được Lý Mật sau khi lên núi đã mang đủ loại biến hóa với Ngõa Cương trại. Trước kia Ngõa Cương trại không có thanh thế như hiện tại nhưng có thể cướp bóc, uống chén rượu lớn ăn miếng thịt to thật là khoái hoạt, Lý Mật sau khi đến đã đề nghị Địch Nhượng chính

đồn quân kỷ không cho phép quấy rối dân chúng, cũng khiến cho Địch Ma Hầu bớt đi niềm vui thú, mà hết lần này tới lần khác, Địch Nhượng đều nghe theo chủ ý của Lý Mật. Các huynh đệ xưa đều nói, Địch tướng quân hiện tại đã không còn là Địch tướng quân ngày xưa.

Tuy không có xuất hiện nội bộ lực đực nhưng mà đã có manh nha.

Ở một phương diện khác với tư cách chủ mưu Lý Mật rất được nhiều người ở Ngõa Cương kính trọng, Địch Nhượng không biết rõ, nhưng Địch Ma Hầu lại cảm thấy được, cho nên đối với Vương Bá Đường theo Lý Mật lên núi hần không có hảo cảm.

Vương Bá Đường cười cười nói:

- Có đạo là giặc cùng chó đuổi, Bùi Hành Nghiễm phá vòng vây lao đi, hiện tại chúng ta truy kích hần ngoan cố chống cự cho dù có giết được hần thì bốn người chúng ta cũng phải tổn thất một hai.

Thằng chó này dừng mãnh khó có thể địch lại được.

- Chúng ta chỉ cần từ từ bảo trì sự truy kích hần, sau khi hần phá vòng vây sẽ tới Kim Đê quan đến lúc đó chúng ta chỉ cần ở Kim Đê quan vây khốn thì cho dù Bùi Hành Nghiễm có ba đầu sáu tay cũng đừng mong có đường sống sót, thiếu tướng quân vì sao phải gấp gáp?

Đan Hùng Tín liên tục gật đầu:

- Vương huynh đệ nói rất có đạo lý.

Mà Trình Tri Tiết thì bước lên một bước ôm lấy bả vai của Địch Ma Hầu:

- Địch huynh đệ Vương huynh đệ nói không sai hiện tại chúng ta đuổi theo ngoại trừ tử chiến thì chỉ sợ không có cách nào ngăn cản Bùi Hành Nghiễm lại vừa rồi người cũng thấy Bùi lão hổ kia nổi điên ta và người đều không phải là đối thủ của hần, chẳng bằng cứ nghe theo lời nói của Vương huynh đệ, từ từ gây áp lực khiến hần tiêu tụy, một lần đánh chết.

- Ha ha, chúng ta là người một nhà, Vương huynh đệ làm sao có thể hại ta và người.

Cứ chờ cho tới khi tới Kim Đê quan, da cộp của Bùi lão hổ này cứ giao cho người xử lý.

Đan Hùng Tín và Trình Tri Tiết đều là những người gia nhập Ngõa Cương trại sớm nhất.

Cho nên Địch Ma Hầu đối với hai người này không có ác ý, thậm chí còn tín nhiệm.

Vương Bá Đường nói không sai mà Trình Giảo Kim cùng với Đan Hùng Tín ở bên cạnh khuyên bảo, Địch Ma Hầu cho dù đối với Vương Bá Đường không thích nhưng cũng không thể không nể mặt mũi hai người này.

Hần lập tức thở phào nói:

- Ta mặc kệ con ngựa kia là của ta.

Trình Giảo Kim vỗ vỗ vai của Địch Ma Hầu mà cất tiếng cười to:

- Huynh đệ yên tâm, con ngựa kia không ai tranh đoạt với người đâu.

tinhlh2

470. Chương 35: Kim Đê Quan Mất.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 35: Kim Đê quan mất.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

- Huynh đệ yên tâm, con ngựa kia không ai tranh đoạt với người đâu.

Kể từ đó Dịch Ma Hầu im lặng, Vương Bá Đường thì kiểm kê đội ngũ thu nạp những người bị thương sau đó mới hướng về phía Bùi Hành Nghiễm đào tẩu mà không nhanh không chậm truy kích.

Bùi Hành Nghiễm sau khi qua Tế Thủy cũng kiểm kê đội ngũ.

Hắn mang theo 600 người hôm nay chỉ còn lại không tới ba trăm người, những người kia hoặc là bị chết nơi chiến trường hoặc là bị bắt làm tù binh. Trong đó có tới ba trăm người là người là quân lính của nhà họ Bùi do phụ thân hắn phân phối cho hắn.

Cha của Bùi Hành Nghiễm hiện tại đảm nhiệm chức Giam Môn Thống Quân, Dũng Tướng Lang Tướng, trấn ở Lạc Dương, mặc dù cha của Bùi Nhân Cơ tuy rằng về bề ngoài lạnh lùng nhưng rất quan tâm tới con cái, đặc biệt là Bùi Hành Nghiễm, 300 binh lính này đều được tuyển chọn kỹ càng.

Nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi chật vật của bộ hạ, Bùi Hành Nghiễm có thể nói là khóc không ra nước mắt.

Bùi Hành Nghiễm lúc đầu đảm nhiệm chức vụ Tùy Hành Bạt giá, làm cận vệ bên cạnh hoàng đế, rất uy phong, nhưng cả ngày chỉ xem người khác chém giết, bó tay bó chân, cho nên thất bại ở Cao Ly là của riêng quân Tùy, Bùi Hành Nghiễm chưa được ném trái.

Đến loạn Dương Huyền Cẩm hắn cũng không được tham gia.

Sau đó hắn phụng mệnh ra trấn Huỳnh Dương, đảm nhiệm chức Ứng Dương Lang Tướng Ngưu Chử Khẩu, tuy rằng khi đó Tề Quận Đông Quận Ngụy Quận đạo tặc rất nhiều, nhưng ở Ngưu Chử Khẩu cũng tương đối an bình.

Ngưu Chử Khẩu chính là cổng gác của Hồ Lao quan quan.

Đẳng cấp của nó còn cao hơn cả La Khẩu, phẩm trật lên tới ngũ phẩm.

Có thể nói ở trong triều đình ngoại trừ Thiên Bảo tướng quân Vũ Văn Thành Đô ra, không ai có thể so sánh được với hắn, cho dù là Lý Ngôn Khánh, 19 tuổi cũng mới được đảm nhiệm chức vụ Hắc Thạch phủ Ứng Dương Lang Tướng.

Lớn như vậy rồi mà hắn chưa từng ném trái thất bại như vậy, 600 quân tốt hung hãn của hắn đã bị thương vong một nửa, hắn há có thể cam tâm?

Sau khi tỉnh táo lại, Bùi Hành Nghiễm cảm thấy kỳ quái: Những phỉ tặc này làm sao biết ta đi cứu viện?

Bọn chúng vậy công Vinh Trạch là muốn giết chết ta sao? Phỉ tặc nghĩ ra chiêu số này, chỉ sợ có người tài ba tương trợ.

Hiện tại hắn vô lực cứu viện Vinh Trạch thành. Cứu viện Vinh Trạch thành, muốn chết hay sao?

Tuy nhiên phỉ tặc vậy công Vinh Trạch là vì muốn giết hắn như vậy tình hình hiện tại cũng không cấp bách, chỉ cần mau chóng trở lại Kim Đề quan sau đó trình báo với Huỳnh Dương, điểm đủ binh mã là có thể cùng phỉ tặc kia tử chiến một trận.

Nghĩ tới đây Bùi Hành Nghiễm liền hạ lệnh trở về Kim Đề quan.

Trở về Kim Đề quan, Bùi Hành Nghiễm cùng với bộ hạ tất cả đều mệt mỏi, cả ngày bọn họ chém giết một hồi bọn họ vẫn chưa ăn gì, dĩ nhiên là bụng đói kêu vang.

Ở phía trên cổng thành, tất cả đều yên tĩnh im ắng.

Đại môn của Ngưu Chử Khẩu vẫn rủ xuống ở phía trên.

Xem ra không có chuyện gì.

Bùi Hành Nghiễm thở ra một hơi, thúc ngựa tới dưới cửa quan, lớn tiếng hét lên:

- Quân tốt trước cửa nghe đây ta chính là Ứng Dương Lang Tướng Bùi Hành Nghiễm Ngưu Chử Khẩu, mau mở cửa ra.

Cửa vẫn đóng lại lạnh ngắt như trước.

Một điềm xấu đã hiện ra trong lòng hấn.

Bùi Hành Nghiễm vô ý thức nắm chặt song chùy, nuốt nước miếng hô lên;

- Trịnh Đĩnh Tượng, mau mở cửa.

Bang bang bang.

Một hồi tiếng chiêng vang lên, chỉ thấy ở sau tường thành một đội cung tiễn thủ xuất hiện, không nói nhiều lời mà khai mở tên, trong chốc lát quân tốt không phòng bị bị bắn chết ngay tại chỗ, mà Bùi Hành Nghiễm lại có đề phòng hấn vùng song chùy hộ thân, ra lệnh nhanh chóng triệt thoái.

Mặc dù vậy có tới bốn mươi năm mươi người cũng bị bắn chết ở dưới cổng Kim Đề quan.

(Kim Đề quan, hiện tại nằm ở thành phố Quảng Võ, phía bắc sông Hoàng Hà)

Lúc Tùy quân còn nghi hoặc không hiểu gì thì đã truyền tới từng hồi kèn.

Ở trên Kim Đề quan xuất hiện một đám người.

Ở giữa chính là một nam tử trung niên, uy vũ hùng tráng, trong tay cầm một cây đại giáo đứng ở sát cổng thành, phía sau hấn là một phụ tá của Bùi Hành Nghiễm, Ung Kích Lang Tướng, Trịnh Đĩnh Tượng.

- Trịnh Đĩnh Tượng, ngươi muốn tạo phản sao?

Bùi Hành Nghiễm lúc này cũng hiểu ra mọi chuyện hấn nghiêm nghị quát.

Trịnh Đĩnh Tượng cười nói:

- Bùi quân phủ ta đã từng khuyên bảo người đừng tự tiện xuất binh nhưng người lại không nghe, ta cũng thúc thủ vô sách, ha ha, hiện tại Ngõa Cương đại tướng quân ở đây niệm tình đồng đội của ta với người ngày xưa, nếu như người xuống ngựa đầu hàng ta sẽ bảo toàn tính mạng cho người.

Địch đại tướng quân Địch Nhượng?

Hai mắt của Bùi Hành Nghiễm híp lại, ngưng thần nhìn nam tử cầm giáo kia.

Chỉ thấy trên khuôn mặt của hấn nở ra một nụ cười đắc ý:

- Bùi Hành Nghiễm, hôm nay Kim Đề quan đã rơi vào tay bốn tướng quân, người còn không mau đầu hàng?

- Phỉ tặc vô tri, chớ cần rờ.

Bùi Hành Nghiễm then quá hóa giận thúc ngựa tới Kim Đề quan.

Mà ở trên đầu thành, trung niên nam tử Địch Nhượng lại mỉm cười, hấn vùng tay lên trong chốc lát một đoàn mưa tên bay xuống.

Địch Nhượng cả giận quá:

- Bùi Hành Nghiễm, ngươi muốn chết.

Hấn nói xong từ bốn phương tám hướng lao ra vô số quân Ngõa Cương trại, phát ra từng thanh âm chói tai.

Con mẹ nó, phỉ tặc này từ đâu mà tới?

Bùi Hành Nghiễm nhìn tình hình tinh thần liền tỉnh táo lại.

Tình huống như vậy muốn thu hồi lại Kim Đề thì không thể nào, việc cấp bách cần phải làm là báo cho quận trưởng Huỳnh Dương quận, tránh cho phỉ tặc thừa dịp tấn công.

- Các huynh đệ, theo ta phá vòng vây, theo ta phá vòng vây.

tinhlh2

471. Chương 36: Tỷ Phu Tới.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 36: Tỷ phu tới.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhưng lúc này muốn phá vòng vây thì làm sao được, khắp nơi bốn phương tám hướng đều là phỉ tặc, nguyên Trình Giảo Kim và Vương Bá Đường bọn họ cũng đã thúc tới ngàn vạn quân bao vây quanh. Giờ khắc này Bùi Hành Nghiễm người đã kiệt sức, ngựa đã hết hơi, Tùy quân đã mệt mỏi vô cùng, vô tâm ham chiến, ngoại trừ mấy thân binh liều chết thì tất cả đều vứt bỏ khí giới ngồi xuống mặt đất.

Một đám quân Ngõa Cương thay nhau công kích.

Bùi Hành Nghiễm ở trong loạn quân chém giết, máu chảy thành sông.

Lão hổ vẫn hung mãnh như trước, chém giết liên tục nhưng phản loạn ngày càng nhiều.

Thời gian dần dần trôi qua, Bùi Hành Nghiễm cảm thấy tay chân bủn rủn.

Ở phía xa xa Vương Bá Đường thấy rõ liền lập tức gào lên:

- Bùi Hành Nghiễm, niệm tình ngươi là hảo hán, hiện tại đầu hàng cũng không muộn.
- Bùi Hành Nghiễm chỉ có chết chứ không tụ tập với đám phỉ tặc.

Bùi Hành Nghiễm dùng sức quăng chùy, đem hai gã Ngõa Cương tướng lãnh đuổi giết, ở bên cạnh hắn cũng chỉ có hai ba thân binh, đôi mắt của Bùi Hành Nghiễm đã đỏ lên, nhìn xung quanh phỉ tặc đông nghịt cũng không biết có bao nhiêu tên.

Trong đầu của hắn bỗng hiện lên lời dặn dò của Lý Ngôn Khánh trước kia: Lý Mật không hề tầm thường người cần phải coi chừng cẩn thận.

Đáng tiếc khi đó Bùi Hành Nghiễm lại không nghe lời của Lý Ngôn Khánh, chỉ sợ lúc đó Ngôn Khánh đã dự liệu Kim Đề quan là mục tiêu công kích của bọn chúng.

Ngôn Khánh, hối hận không nghe lời người nên mới dẫn tới hoàn cảnh bây giờ.

Hắn cắn răng một cái, vung đại chùy lên, muốn đánh lên đỉnh đầu của mình, trong lòng thầm nghĩ cho dù ta chết cũng không thể để phỉ tặc làm nhục.

Ngôn Khánh hiền đệ kiếp sau chúng ta gặp lại.

Bùi Hành Nghiễm khép mắt lại, nâng chùy lên.

Đúng lúc này từ trên trời xanh xuất hiện mấy luồng pháo hoa, khiến mọi người đang chiến đấu liền đưa mắt lại nhìn, đại chùy của Bùi Hành Nghiễm đã chuẩn bị vung lên, nhưng hắn bị làn khói hấp dẫn khuôn mặt lập tức trở nên hưng phấn sáng rực, đại chùy chuyển hướng đuổi giết một gã phỉ tặc.

- Phỉ tặc chó vãi càn rỡ, Lý vô địch đã tới.

Một tiếng quát vang lên, quân Ngõa Cương trở nên hỗn loạn vô cùng.

Chỉ thấy một chi kỵ quân hung hãn, trên người thuần một lớp áo màu đen, thuần trường giáo hoành đao, thuần đại uyển lương câu, kỵ quân này nhân số cũng không nhiều nhưng mang theo một sát khí rất lớn.

Bọn họ phẳng phất như đi từ trong u linh ra vậy, không một tiếng động.

Người xông lên trước nhất là một viên tướng mặc áo màu đen, trên mặt còn đeo một cái mặt nạ, dưới chân của hắn, Tượng Long giống như là yêu mã vậy, hí dài lao tới.

Chỉ thấy hắt ở trên lưng ngựa, mũi tên không ngừng phát ra.

Trong chốc lát đã có hơn hai mươi người trúng tên của hắn mà khí tuyệt bỏ mình, tiễn thuật này đúng là đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Vương Bá Đường cũng là người giỏi tiễn thuật thấy tiễn thuật của người này xong không khỏi trở mắt lú lười.

- Tên kia là ai?

Hắn nhin không được hỏi thăm người ở bên cạnh.

Đồng thời Dịch Nhượng lúc này ở trên Kim Đề quan, mắt nhìn thấy Bùi Hành Nghiễm sắp chết rồi không ngờ lại có một đội kỵ quân xuất hiện.

Hắn biết rõ, một đội binh mã muốn có được khí thế như vậy vô cùng khó khăn, nhất định đã phải trải qua vô số lần giết chóc thảm thiết, vô số trận chiến đấu điên cuồng, có một tinh thần thép không thể phá hủy được.

Binh mã mà đã có tinh thần như vậy có thể nói là một đội quân thép.

Tuy nhiên trong trí nhớ của Dịch Nhượng, hắn nghĩ mãi không ra ở trong Tùy quân có binh mã nào có được tinh thần như vậy.

Luyện thành quân hồn nhất định không phải là chuyện đơn giản.

Ở sau lưng hắn, Lý Mật nhìn người mới tới, trên mặt lộ ra vẻ suy nghĩ.

Một lúc sau hắn khẽ nói:

- Ta thấy những người này hẳn là Hắc Thạch quân.

- Hắc Thạch quân?

Lông mày của Dịch Nhượng nhíu lại;

- Ta chưa từng nghe có đội nhân mã nào như vậy.

- Tướng quân của Hắc Thạch quân chính là Lý vô địch.

Dịch Nhượng sững sốt rồi nói ra:

- Hắn chính là Lý vô địch ở Củng huyện?

- Ngoài hắn ra thì còn có thể là ai?

Trong lúc Lý Mật và Dịch Nhượng nói chuyện với nhau, đoàn thiết kỵ màu đen kia đã lao vào bên trong, tướng quân đội mặt nạ vớt bỏ cung điều một tay cầm đại giáo, nhanh như điện chớp lao tới, quân Ngõa Cương bị hắn đâm hoặc bổ nhanh như thiểm điện.

Giáo giáo tương liên khiến cho người ta khó lòng trốn tránh.

Trong chớp mắt hơn mười quân Ngõa Cương đã tràn trong vũng máu nguyên một đám đều lưu lại một lỗ máu ở trước ngực.

- Lý Ngôn Khánh, con mẹ nó, người tới rồi sao?

Bùi Hành Nghiễm liếc mắt là có thể nhìn ra đại tướng sử giáo chính là Lý Ngôn Khánh.

Những người khác không rõ ràng lắm, nhưng mà tiễn thuật của Lý Ngôn Khánh hẳn vô cùng tinh tường, trước kia trong thiên hạ tiễn thuật đệ nhất là Trương Tôn Thịnh, hiện tại Trương Tôn Thịnh đã chết, người bắn ra một lúc hàng loạt mũi tên như vậy ngoài Lý Ngôn Khánh thì còn có thể là ai?

Liên châu tiễn thuật là một kỹ xảo rất khó, Tạ Ánh Đăng bắn một lúc chỉ ra được vài mũi tên, Vương Bá Đường cũng bắn được nhưng không thể so sánh được với liên châu tiễn thuật của như sét đánh của Trương Tôn Thịnh, tần suất và lực đạo vô cùng kinh người. Lúc Trương Tôn Thịnh còn tại thế có thể bắn ra mười ba mũi tên liên tục, Lý Ngôn Khánh không được như Trương Tôn Thịnh nhưng cũng bắn ra được bảy mũi.

Một loạt tên liên châu như vậy đủ để giết bất cứ kẻ nào.

Nghe thấy lời nói của Bùi Hành Nghiễm, Lý Ngôn Khánh cũng không tả lời ngay.

Hắn đưa tay cầm giáo giết chết một tên tướng lãnh Ngõa Cương sau khi tới gần Bùi Hành Nghiễm mới nói

- Ta là tỷ phu của ngươi, sao có thể khoanh tay đứng nhìn.

Chưa đợi Bùi Hành Nghiễm kịp phản ứng hắn đã giơ cao đại giáo lên:

- Kỳ Lân vệ, phá vòng vây.

Phá vòng vây.

Kỳ Lân vệ la lên, nâng mã giáo trong tay.

Lực lượng trùng kích cường hãn trong chốc lát đã xé mở một lỗ hổng ở trong quân Ngõa Cương.

Ở phía xa xa trên sườn núi, đám người Vương Bá Đường đang xem cuộc chiến liên há hốc mồm.

- Thiết ngư, tên kia có giáo pháp tựa hồ giống ngươi.

Đan Hùng Tín cũng là danh gia sử giáo, hắn liếc nhìn là thấy cách sử giáo của Lý Ngôn Khánh có phần giống Trình Tri Tiết.

Điều này cũng không phải nói Trình Tri Tiết và Lý Ngôn Khánh cùng nhất mạch với nhau.

Mà nói là cả hai người đều dùng chiêu thức đâm kích cơ sở của mã giáo. Mã giáo cao thủ rất nhiều có người giỏi tránh giáo, đoạt giáo, đâm giáo.

Sắc mặt của Trình Giảo Kim xanh mét mà khê run rẩy.

- Đơn lão nhị, lần này chúng ta triệu tập hơn mười vạn đại quân mà để bọn chúng phá vòng vây ra ngoài chỉ sợ bị người khác chế nhạo.

Vương Bá Đường đột nhiên nói:

- Địch thiếu, tại sao còn chưa xuất kích? Nếu không chỉ sợ Xích Hỏa long câu chạy mất.

472. Chương 37: Địch Nhượng Nổi Giận.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 37: Địch Nhượng nổi giận.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Địch Ma Hầu tức giận hừ một tiếng quay đầu nhìn Vương Bá Đường.

Hắn vung chùy trong tay, nghiêm nghị quát:

- Binh sĩ tam quân, mau đuổi giết, xem quân Tùy chạy đâu. Ai giết được Bùi Hành Nghiễm, ta thưởng vạn lượng.

Nói xong hắn thúc ngựa đánh tới đám người Lý Ngôn Khánh.

Cái gọi là trọng thưởng tất có dũng phu, quân Ngõa Cương nghe thấy được thưởng hoàng kim vạn lượng lập tức gào to, theo Địch Ma Hầu lao ra.

Vương Bá Đường tháo đại thương xuống, cùng Đan Hùng Tín và Trình Tri Tiết chuẩn bị xuất kích.

Đúng lúc này trên bầu trời đã xuất hiện một mảng lửa khói.

Từ sau hậu quân một đám quân Tùy từ trên trời giáng xuống, chém giết lao tới, đại tướng cầm thiết phương giáo, chính là Tân Văn Lễ.

Viện quân Tùy quân đã tới rồi.

Vương Bá Đường ba người không dám do dự, thúc ngựa phóng tới Tân Văn Lễ.

Cùng lúc đó, Địch Ma Hưu ngăn cản đám người Lý Ngôn Khánh, múa song chùy nhào tới.

- Lão hổ đuổi giết.

Lý Ngôn Khánh căn bản không thèm để ý tới Địch Ma Hưu, Tượng Long ngừng lại sau đó một lần nữa lao tới, đối với chiến mã bình thường làm như vậy sẽ gãy chân nhưng đối với Tượng Long mà nói, tình hình này đối với nó đã quá quen thuộc.

Trong chốc lát Bùi Hành Nghiễm đã lướt qua Lý Ngôn Khánh.

Vừa rồi Bùi Hành Nghiễm bị Lý Ngôn Khánh nói mình là tỷ phu của hắn khiến cho vô cùng nổi giận, nhưng hiện tại nhìn thấy Địch Ma Hưu tới, hắn không nói nhiều lời, đại chùy luân phiên đánh tới, đây là chiến thuật ở trong chiến đấu.

Tuy nhiều năm không kích cú cùng nhau nhưng Bùi Hành Nghiễm vẫn phối hợp vô cùng ăn ý với Lý Ngôn Khánh.

Địch Ma Hưu thấy Lý Ngôn Khánh lao tới, nào ngờ sau đó lại đổi thành Bùi Hành Nghiễm, Bùi Hành Nghiễm vung ngân c Bùi Hành Nghiễm hùy mai hoa lượng lên, trong chốc lát Địch Ma Hưu chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, hổ khẩu của hắn vỡ toang.

Song phương va chạm vào nhau, không để ý tới sinh tử của đối phương, chiến thuật “Tạc Xuyên” này Lý Ngôn Khánh đã từng thảo luận với Bùi Hành Nghiễm rất nhiều khi kích cú, về sau dung nhập trong chiến đấu. Về phần Địch Ma Hưu, Bùi Hành Nghiễm tin tưởng ở đằng sau sẽ có người hầu hạ hắn.

Quả nhiên Địch Ma Hưu sau khi bị Bùi Hành Nghiễm bỏ qua, trong lòng thầm cảm thấy may mắn.

Nhưng hắn chưa kịp hồi phục, thì đã có một người lao tới, Địch Ma Hưu căn bản không nhìn rõ bóng dáng, chỉ thấy một đạo tàn ảnh xẹt qua, mã giáo đã tới trước mặt hắn.

Theo bản năng Địch Ma Hưu quát to rồi né qua.

Đại giáo hung hăng xuyên qua con chiến mã ở dưới chân của hắn, một luồng máu tươi bắn ra.

Chiến mã kêu thảm một tiếng té xuống mặt đất, may mà chiến mã cung không đè lên trên người hắn, Địch Ma Hưu vừa vươn người đứng dậy thì trong đám Tùy quân không biết khi nào lại có một đám người lao tới, xung quanh quân tốt của hắn hét lớn:

- Tướng quân, tránh mau.

Tránh tránh ở nơi nào?

Địch Ma Hưu giật mình xoay người.

Chỉ thấy đại đao đã tới trước mặt hắn, một luồng sáng xẹt qua.

Theo luồng sáng này, đầu của Địch Ma Hưu bay ra ngoài, một luồng máu bay thẳng lên trên trời.

Quân Ngõa Cương hiện tại như nằm mộng.

Từ khi rời khỏi Ngõa Cương trại cho tới nay bọn họ trải qua vô số lần huyết tinh chiến đấu nhưng chưa bao giờ nhìn thấy Kỳ Lân vệ lãnh khóc như vậy.

Lý Mật lúc này cũng thâm hoảng sợ nhìn trận thế của ba bốn vạn quân Ngõa Cương bị xé tan thật lâu không nói gì.

Ở bên cạnh hắn, Lý Công Dật kinh ngạc nhìn Lý Mật mà khẽ nói:

- Bồ Sơn Công, ông làm sao vậy?

Lý Mật nói:

- Trước kia ta từng nghe qua danh tiếng của Lý vô địch, cho rằng chỉ nói quá sự thật, người này có thể phá hủy kế hoạch của sở công cũng là do vận khí tốt mà thôi, nhưng hiện tại xem ra hẳn biết dùng binh pháp, thể trận như lời đình, người này nếu không diệt trừ thì nhất định sẽ để lại họa lớn.

Địch Nhượng cũng tốt, Lý Công Dật cũng thể toàn bộ những người ở Ngõa Cương đọc được binh pháp cũng không có bao nhiêu.

Cho nên Lý Mật có thể thấy được, Lý Ngôn Khánh dùng chiến thuật Tạc Xuyên này chính là ở trong Tôn Tử binh pháp.

Địch Nhượng lúc này thấy Lý Ngôn Khánh giết chết Địch Ma Hưu trong tích tắc thì giống như điên lên vậy.

- Không được buông tha cho Lý Ngôn Khánh.

- Tướng quân, tướng quân muốn làm gì?

Vài tên tùy tùng nhìn thấy Địch Nhượng như vậy thì tiến lên ngăn cản.

Hắn trừng mắt lên mà nghiêm nghị quát:

- Ta muốn báo thù cho Ma Hưu, ai ngăn cản đừng trách ta vô tình, người đâu mau chuẩn bị thương chuẩn bị ngựa, theo ta xuất kích.

Vốn hẳn cho rằng hắn bố trí thiên la địa võng, Bùi Hành Nghiễm có chạy bằng trời.

Không ngờ Địch Ma Hưu lại bị giết, Địch Nhượng lúc này không thể làm

Lã Vọng buông cần nữa, Địch Ma Hưu chính là cháu trai của hắn, một hân tướng như vậy bị giết, Địch Nhượng làm sao có thể kìm chế được sự tức giận ở trong lòng, hắn muốn đem Lý Ngôn Khánh, Bùi Hành Nghiễm toàn bộ bắt lại.

Lý Mật khẽ khoát tay, ý bảo mọi người chớ tiến lên ngăn cản.

Lúc này Địch Nhượng đã mất đi lý trí chỉ sợ nếu như đứng ra ngăn cản sẽ mang đến hậu quả nghiêm trọng.

Hơn nữa quân Ngõa Cương cũng chiếm quân số tuyệt đối, nếu như Lý Ngôn Khánh cùng Địch Nhượng liều mạng, Lý Mật lại vô cùng chờ mong, thậm chí hi vọng Lý Ngôn Khánh cùng với Địch Nhượng còn mang tới tình thế lưỡng bại câu thương, như vậy thanh danh của hắn ở Ngõa Cương trại càng thêm vang dội. Chỉ thấy Địch Nhượng như gió lao xuống phía dưới.

- Bỏ Công Sơn, tướng quân như vậy liệu có gặp nguy hiểm không?

- Đại tướng quân võ nghệ cao cường, Lý Ngôn Khánh tuy có bản lĩnh nhưng quả bất địch chúng, hơn nữa Thiết Ngưu và Đan Thông ở ngoài thành, có thể bảo hộ đại tướng quân, chớ công chớ lo lắng.

Lý Mật nói những lời này khiến cho mọi người nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Trong nháy mắt Địch Nhượng đã suất bộ lao ra khỏi Kim Đề quan.

Địch Ma Hưu chết đối với quân Ngõa Cương xảy ra ảnh hưởng vô cùng lớn.

Cùng lúc đó Vinh Trạch lang tướng Tân Văn Lễ cũng đã lao tới cứu viện, ba người Vương Bá Đường từ sau khi Địch Ma Hưu chết cũng lao tới phía trước.

Mã giáo cao thấp tung bay, như giao long ra biên.

Thừa dịp quân tâm của Ngõa Cương bị rối loạn, Lý Ngôn Khánh mở một con đường máu, lao về phía đám người Vương Bá Đường.

Ba người Vương Bá Đường hợp chiến Tân Văn Lễ vốn chiếm ưu thế nhưng sau khi Lý Ngôn Khánh mang Kỳ Lân vệ tới, thể trận nhanh chóng biến hóa.

Ba người còn chưa kịp phản ứng, Lý Ngôn Khánh đã hợp binh cùng một chỗ với Tân Văn Lễ, mở một đường máu mà lao ra.

473. Chương 38: Yêu Pháp.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 38: Yêu pháp.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Vương Bá Đường đang do dự có nên truy kích hay không thì Địch Nhượng đã chạy tới.

- Vương Bá Đường tại sao lại để cho Lý tặc chạy thoát?
- Đại tướng quân Lý tặc hung hãn không thể địch lại được.

Vương Bá Đường còn định nói tiếp thì Địch Nhượng đã quát mắng:

- Người vậy mà cũng dám xưng là anh hùng, Lý tặc bắt quá cả trăm người bên ta lên tới mấy vạn người, sao phải sợ hã? Hừ, gia hỏa nhát gan, tránh qua một bên cho ta, chút nữa ta giết chết Lý tặc xong sẽ quay về hỏi tội người.

Cử động lần này của Địch Nhượng có ý vũ nhục.

Vương Bá Đường khuôn mặt đỏ bừng, miệng ngậm ngừng muốn giải thích nhưng bị Trình Tri Tiết ở bên cạnh khê ngăn cản, lời nói đã ra tới miệng liền nuốt trở lại. Địch Nhượng cũng không để ý tới Vương Bá Đường, mà suất lĩnh đội ngũ đuổi theo.

Đan Hùng Tín dĩ nhiên không rút xuống phía sau, cùng Địch Nhượng truy kích.

Trình Tri Tiết đi sau cùng hăn nhẹ giọng nói:

- Vương huynh đệ, đừng vội trách cứ đại tướng quân. Đại tướng quân mất đi chất nhi của mình trong lòng không thoải mái, người ở lại thu dọn chiến trường, sau đó theo đại tướng quân xuất kích.

Vương Bá Đường cười cười một tiếng gật đầu đáp ứng.

Trình Tri Tiết nhìn nhìn Vương Bá Đường sau đó quay đầu giơ roi, đuổi theo nnn.

Vài trăm người mấy đội chiến mã của Lý Ngôn Khánh lao nhanh về phía trước.

Lần này Lý Ngôn Khánh chỉ dẫn theo 300 Kỳ Lân vệ, mà Tân Văn Lễ binh mã tuy nhiều một chút nhưng cũng chỉ 400-500 người, lúc này bọn họ biết rằng không thể lấy cứng đối cứng, vì vậy không thể không thúc ngựa rời đi.

Thế nhưng mà Địch Nhượng giống như giòi trong xương, ở đằng sau đuổi theo không bỏ.

Mắt thấy đã qua giờ dần, bầu trời đã dần sáng lên, Xích Hỏa Long Cầu của Bùi Hành Nghiễm bỗng nhiên kêu thảm một tiếng, sùi bọt mép mà té xuống, hóa ra từ hôm qua, Xích Hỏa Long Cầu đã luân phiên khổ chiến, sớm không chịu nổi một mẻ.

Trước kia vẫn kiên trì chạy trốn nhưng hôm nay không chịu nổi nữa mà ngã xuống đất.

Bùi Hành Nghiễm không cam lòng ôm lấy Xích Hỏa Long cầu mà khê gọi:

- Hỏa nhi, hỏa nhi.

Xích Hỏa Long cầu hí dài một tiếng, không thở được nữa.

Lý Ngôn Khánh ghìm ngựa lại, nhìn bụi mù phía xa xa mà trầm giọng nói:

- Lão Hồ lúc này đừng làm bộ nữ nhi nữa, phải tặc sắp đuổi kịp chúng ta rồi, cần phải qua Tế Thủy mới an toàn.

- Thế nhưng mà....

- Không nhưng mà gì hết, người cứ như vậy mà chết đi thì ai báo thù cho Hỏa nhi, giữ được tính mạng đi rồi tính tiếp.

Bùi Hành Nghiễm đành cắn răng mà đứng dậy.

Lý Ngôn Khánh lại san ra một con chiến mã, giao cho Bùi Hành Nghiễm.

Sáng sớm, mưa trở nên tí tách.

Mưa cũng không lớn, thậm chí tưới lên thân người làm hóa giải mệt mỏi của mọi người. Lý Ngôn Khánh đột nhiên ghì chặt cương ngựa, gọi Tân Văn Lễ, ghé vào tai của hắn nhẹ giọng nói vài câu.

Tân Văn Lễ giật mình kinh ngạc nhìn Lý Ngôn Khánh, trên khuôn mặt nở ra một nụ cười.

- Ngôn Khánh, lão Tân đi đâu vậy?

Bùi Hành Nghiễm thấy Tân Văn Lễ không nóng lòng qua sông mà mang theo một đám người dọc theo Tế Thủy mà đi, cũng không biết là đi tới đâu.

Lý Ngôn Khánh nói:

- Người qua sông trước.

- Vậy còn người?

Lý Ngôn Khánh trừng mắt cả giận:

- Người đừng quan tâm tới ta, trước hết chiếu ứng cho mình thật tốt.

Bùi Hành Nghiễm lúc này cũng hơi sợ hãi Lý Ngôn Khánh, nói thật không phải là sợ mà là cảm kích pha lẫn kính trọng.

Đây chính là ân cứu mạng.

Hắn tuy không biết tại sao Lý Ngôn Khánh lại biết hắn bị tập kích nhưng mà từ Kim Đề quan tới Hắc Thạch phủ cũng tới hai trăm dặm lộ trình, mặc dù không thể nói là ngàn dặm tiếp viện nhưng Bùi Hành Nghiễm cũng cảm nhận được tình nghĩa nồng đậm kia.

Chỉ là Lý Ngôn Khánh xưng với hắn làm tử phụ khiến hắn hơi khó chịu.

- Được, ta qua sông trước.

Bùi Hành Nghiễm ở trên ngựa chấp tay sau đó thúc ngựa lên trên cầu nổi.

Tuy nhiên sau khi hắn qua cầu nổi xong quay đầu nhìn lại thì thấy Lý Ngôn Khánh cũng không theo mà suất lĩnh Kỳ Lân vệ ở bên bờ sông Tế thủy bày trận thế, hai bên là rừng núi sum xuê. Lý Ngôn Khánh cười tượng long ra giữa đường, ba trăm kỳ lân vệ bày ra trận pháp hình mũi khoan, xem ra Lý Ngôn Khánh muốn cùng quân Ngôn Khánh quyết chiến một trận.

Người này điên rồi sao?

Bùi Hành Nghiễm giật mình mở to mắt không hiểu Lý Ngôn Khánh muốn làm gì.

Hắn vô ý thức sờ đại chùy của mình, tuy nhiên lại không có gì, Bùi Hành Nghiễm lúc này mới nhớ ra, hai thanh đại chùy của hắn để lên trên người của Xích Hỏa long cầu, vừa rồi Xích Hỏa Long cầu chết, hắn vẫn chưa lấy ra.

Ngôn Khánh quay đầu ngựa muốn quay trở lại đầu sông bên kia.

Nhưng đúng lúc này, Địch Nhượng suất lĩnh quân Ngõa Cương đã đuổi tới.

Hắn dĩ nhiên không thể đem toàn bộ quân Ngõa Cương tới nhưng người đi theo cũng tới ba bốn nghìn.

Từ phía xa xa đã thấy Lý Ngôn Khánh cùng với 300 Kỳ Lân vệ lặng lẽ đứng trang nghiêm, ngăn ở giữa đường, mưa tí tách rơi xuống mặt đất, bị sức nóng làm cho bốc hơi bay lên không trung

Địch Nhược hít sâu một hơi sau đó ghì chặt chiến mã.

Hắn cầm đại thương trong tay từ từ tiến lên.

Trình Tri Tiết cùng Đan Hùng Tín cũng đuổi theo, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì cũng hơi ngu ngơ, bọn họ nghĩ mãi mà không hiểu, Lý Ngôn Khánh rốt cuộc trong hồ lô bán thuốc gì đây?

Đúng lúc đám người Địch Nhược cảm thấy kỳ quái thì Lý Ngôn Khánh đã thúc ngựa tiến tới vài bước.

Hắn cười trên long tử, từ trong làn sương mỏng tiến tới, lộ ra vẻ vô cùng quỷ dị.

- Huỳnh Dương Lý vô địch ở đây, Địch Nhược còn không đầu hàng?

Lý Ngôn Khánh đột nhiên hét lớn.

Địch Nhược khê giật mình, sau đó cất tiếng cười to:

- Lý Ngôn Khánh ngươi chẳng lẽ bị khùng rồi sao, những lời này phải là ta nói ra mới đúng, ha ha ha.

Không chỉ Địch Nhược cười mà Đan Hùng Tín cũng cười ha hả.

Bọn họ nghĩ thầm, Lý Ngôn Khánh rõ ràng tới bước đường cùng nên muốn hù dọa bọn họ.

Ngược lại Trình Tri Tiết thì lộ vẻ ngưng trọng.

- Đại tướng quân....

Chưa đợi Trình Tri Tiết nói xong, đúng lúc này từ trong rừng truyền tới một thanh âm sấm rền:

- Huỳnh Dương Lý vô địch ở đây, Địch Nhược còn không đầu hàng?

Trình Tri Tiết đang cười đột nhiên quay đầu lại, khuôn mặt trở nên hoảng sợ.

- Đại tướng quân mau nhìn.

Chưa đợi hắn mở miệng, Địch Nhược cũng quay đầu chỉ thấy ở đó có một đạo nhân mã, đứng đầu là một người mặc khôi giáp màu đen, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ, tay cầm đại giáo, rõ ràng là Lý Ngôn Khánh.

- Huỳnh Dương, Lý Vô Địch ở đây, Địch Nhược còn không đầu hàng.

Lời nói còn chưa dứt, từ bên rừng cây bên kia lại xuất hiện một Lý Ngôn Khánh khác.

474. Chương 39: Trình Giảo Kim.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 39: Trình Giảo Kim.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Thoáng cái xuất hiện ba Lý Ngôn Khánh khiến cho Địch Nhược sợ tới mức như gặp ác mộng, Lý Ngôn Khánh thì triển yêu pháp sao?

- Huỳnh Dương, Lý vô địch ở đây, Địch Nhược còn không đầu hàng.

Hậu quân cũng truyền tới một tiếng rống to khiến cho Địch Nhược sợ ớn mức quay đầu ngựa.

- Lui lại.

Hắn có thể không sợ bất kỳ người hung hãn nào trong thiên hạ nhưng đối với quỷ thần thì luôn mang lòng kính sợ, thoáng cái có nhiều Lý vô địch như vậy, dĩ nhiên là do Lý Ngôn Khánh thi triển yêu pháp, nhớ tới những lời đồn đãi hai năm trước về Lý Ngôn Khánh, Địch Nhược vô cùng hoảng sợ.

Đúng vào lúc này, Ngôn Khánh từ trên Tượng Long từ từ giơ đại giáo lên:

- Kỳ Lân vệ “Tạc xuyên”.

Thanh âm trong trẻo lạnh lùng, vang vọng quanh Tế thủy.

Trong chốc lát từ bá phương tám hướng đều hưởng ứng:

- Kỳ Lân vệ, tạc xuyên.

Địch Nhượng sợ tới mức hồn phi phách tán không nói nhiều lời mà nhanh chóng chạy đi.

Hai luồng hắc kỳ quân ở trong màn sương đánh ra chặn ngang quân Ngõa Cương.

Tân Văn Lễ suất bộ vượt qua rừng cây từ đằng sau đánh lén, Lý Ngôn Khánh đem mã giáo để trên yên ngựa, thúc ngựa tiến lên, giương cung cài tên, liên tục bắn chết mấy tướng lãnh Ngõa Cương.

Ở phía sau của hắn, Kỳ Lân vệ cũng lấp cung bắn tên.

Quân Ngõa Cương vốn đã rối loạn trận tuyến, Lý Ngôn Khánh lại xông lên, bọn họ mất đi khả năng chống cự vội vàng chạy trốn, quân Tùy từ ba mặt lao tới đánh giết tới bờ, Địch Nhượng cũng không dám ham chiến, các binh sĩ không muốn chịu chết, may mà có Trình Tri Tiết cùng với dhn hai người liều mình bảo hộ cuối cùng cũng chật vật trốn về phía Kim Đê quan.

Ngôn Khánh cũng không đuổi giết tận cùng.

Đạo lý giặc cùng chó đuổi hắn hiểu sâu hơn Địch Nhượng.

Đuổi được hai ba dặm thì trời đã sáng choang, ở trên độ khẩu Tế thủy để lại hơn trăm cỗ thi thể, trong sáng sớm lộ ra lãnh ý.

- Chúng ta đi thôi.

Lý Ngôn Khánh nhìn thoáng qua phía Kim Đê quan than nhẹ một tiếng.

Muốn đoạt lại Kim Đê hiển nhiên không thể, dựa vào kỳ binh mà đẩy lui Địch Nhượng đã là thắng lợi lớn rồi.

- Các người... rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Bùi Hành Nghiễm ở độ khẩu nhìn ba Lý Ngôn Khánh ăn mặc giống nhau như đúc thì tưởng mình nằm mơ.

Nếu như không phải dựa vào Tượng Long thì hắn thật sự cho rằng Lý Ngôn Khánh có thuật phân thân mà Lý Ngôn Khánh tháo mặt nạ trên người xuống, hai người ở phía sau hắn cũng tháo xuống.

- Tô Liệt lão Thảm?

Bùi Hành Nghiễm nhận ra hai Lý Ngôn Khánh giả kia, không khỏi kinh hô.

Ngôn Khánh nói:

- Ta biết phỉ tặc không từ bỏ ý đồ cho nên liên lạc với Tân đại ca sau đó lại để Tô Liệt và Thảm Quang thay đổi trang phục giống ta như đúc mai phục ở rừng cây, sau đó tiếp ứng.

Chỉ là ta không ngờ rằng Địch Nhượng lại nhát gan như thế.

Bùi Hành Nghiễm lúc này mới hiểu ra.

- Đáng tiếc thủ lĩnh phản loạn lại chạy thoát, Lý Ngôn Khánh sao ngươi không đuổi giết?

Lý Ngôn Khánh nói:

- Địch Nhượng chỉ là một kẻ mãng phu, không đáng để lo, điều ta lo lắng chính là Lý Mật, hắn nhất định sẽ có phòng bị.

Chúng ta nếu đuổi theo thì chắc chắn không thể chiếm lại Kim Đê quan, vậy thì cần gì phải vẽ vờ cho to chuyện.

- Nói cũng đúng.

Bùi Hành Nghiễm cũng không phải là người không hiểu chuyện sau khi nghe Lý Ngôn Khánh giải thích xong hẳn liền cảm thấy thoải mái.

- Đi chúng ta mau tới Hồ Lao quan, báo cho quận trưởng đề phòng phỉ tặc hiện tại phỉ tặc đã chiếm được Kim Đề quan, sau này nhất định có hành động, Hồ Lao quan cần phải phòng bị nhiều hơn nữa.... Tân đại ca, kính xin huynh trở về Huỳnh Dương báo cho Vệ phủ quân, mời phủ quân nhanh chóng đi Hồ Lao quan.

Vệ phủ quân chính là tư mã quận Huỳnh Dương, Vệ Văn Thông.

Hắn vốn ở trong loạn của Dương Huyền Cầm lập được công lại là tộc đệ của Vệ Văn Thăng cho nên được thăng chức làm tư mã, sửa trị quân kỷ ở Huỳnh Dương. Lý Ngôn Khánh cùng hắn phẩm trật cũng bằng nhau thậm chí quyền lực của Lý Ngôn Khánh còn lớn hơn nhưng mà ở toàn bộ Huỳnh Dương quận, hắn là người quyền uy thứ hai sau Dương Khánh.

Hiện tại Ngõa Cương binh đã đánh tới thành, Tân Văn Lễ cũng biết tình huống ở Huỳnh Dương quận cho nên đối với sắp xếp của Lý Ngôn Khánh cũng vô cùng đồng ý.

- Ta trở về Huỳnh Dương báo cho Vệ tư mã biết... Lão Hồ người sau khi tới Hồ Lao quan không được nổi lên tính tình nóng nảy đó.

Hắn và Bùi Hành Nghiễm quan hệ vô cùng tốt dĩ nhiên cũng hiểu rõ tính tình của Bùi Hành Nghiễm.

Nếu như Dương Khánh sắp xếp chuyện không hợp ý với Bùi Hành Nghiễm, gây chuyện không tốt chỉ sợ sẽ gặp họa.

Ngôn Khánh cười cười nói:

- Yên tâm ta sẽ trông chừng hắn.

Dứt lời Lý Ngôn Khánh chấp tay với Tân Văn Lễ mang theo Bùi Hành Nghiễm tiến đến Hồ Lao quan.

- Lão Hồ, vừa rồi Dịch Nhượng đuổi theo chúng ta bên cạnh hắn có hai viên hãn tướng võ nghệ không kém, nếu như không phải hai người này liều chết bảo hộ Dịch Nhượng thì không chừng chúng ta có thể giết được hắn rồi, người có biết hai người kia lai lịch tên gọi là gì không?

Bùi Hành Nghiễm sững sốt một chút rồi phản ứng:

- Người nói là hai người sử giáo sao?

- Đúng thế.

- À, một người là tâm phúc của Dịch Nhượng, tên là Đan Hùng Tín, còn người khác tên là Trình Tri Tiết, tự là Nghĩa Trình, nghe nói hắn xuất thân từ Đông A đại hộ, về sau Dịch Nhượng ở Ngõa Cương dựng cờ khởi nghĩa, Trình Tri Tiết liền tới đó nương tựa, đều là hãn tướng của Dịch Nhượng.

- Ừm.

Lý Ngôn Khánh gật gật đầu.

Đột nhiên hắn ghì cương ngựa, nhìn Bùi Hành Nghiễm:

- Trình Tri Tiết, hắn có phải là Trình Giáo Kim?

- À, ta nghe nói hắn tên họ vốn là Trình Giáo Kim, nhưng sau khi lên Ngõa Cương liền đổi tên là Trình Tri Tiết, thế nào, người biết hắn sao?

Lý Ngôn Khánh cảm thấy hồ đồ rồi.

Trình Giáo Kim không phải là người buôn bán muối lậu, cần đường cướp bóc sao?

Tại sao lại biến thành Đông A đại hộ? Còn nữa hắn không phải dùng Tuyên Hoa búa sao? Tại sao bây giờ lại dùng giáo?

Búa của hắn đâu rồi?

- Ngôn Khánh, người nghĩ gì vậy?

Lý Ngôn Khánh phục hồi tinh thần cười cười rồi nói:

- Không có gì, chỉ là ta nghĩ đến một số chuyện mà thôi, lão Hồ chúng ta mau tới Hồ Lao quan.

Bùi Hành Nghiễm gật gật đầu trong mắt hiện ra một vẻ thương cảm.

Hắn ghì chặt chiến mã nhìn về phía Kim Đề quan, vô ý thức nắm chặt nắm đấm.

Ngôn Khánh có thể hiểu được tâm tình của hắn lúc này.

Bùi Hành Nghiễm từ khi ra đời đã ngược xuôi, chưa từng gặp thất bại, mười mấy tuổi đã là Dũng Tướng Lang Tướng, Thiên Ngưu vệ, Tỳ Hành Bạ Giá.

Chưa tới hai mươi đã ra trấn Ngưu Chử Khẩu, trở thành một thành viên quan trọng trong quân phủ.

Có thể nói, đưa mắt nhìn toàn bộ đại Tỳ, những người có thể sánh với Bùi Hành Nghiễm không nhiều lắm, tính ra cũng chỉ có Thiên Bảo Vũ Văn Thành Đô mà thôi, cho dù Lý Ngôn Khánh ở giai đoạn đầu cũng không bằng hắn được.

475. Chương 40: Thay Đổi Kế Hoạch.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 40: Thay đổi kế hoạch.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Thiếu niên đắc ý, thỏa thê mãn nguyện.

Hôm nay bại trận lớn như vậy làm sao có thể vui vẻ được.

- Lão hồ đi thôi... Phỉ tặc hôm nay khí thế đang thịnh, chúng ta tạm thời tránh qua, sau này thu phục lại Kim Đề quan.

Bùi Hành Nghiễm nhìn qua phía Lý Ngôn Khánh, đôi mắt liền sáng lên.

Địch Nhượng đuổi giết Bùi Hành Nghiễm?

Lý Mật cũng không cho rằng Địch Nhượng sẽ đuổi giết Lý Ngôn Khánh thành công.

Hắn và Ngôn Khánh chưa từng chính thức giao phong, nhưng không có nghĩa là chưa từng quen biết, tính danh của Lý Ngôn Khánh Lý Mật đã sớm biết tới, Dương Huyền Cẩm sở dĩ bị binh bại nguyên nhân trọng yếu cũng là vì Lý Ngôn Khánh tử thủ ở Củng huyện.

Lý Mật biết rằng bản lĩnh như Lý Ngôn Khánh Địch Nhượng khó có thể đối phó.

Nhưng hắn thật không ngờ Địch Nhượng lại đại bại.

Binh mã mang ra ngoài đã chết hơn phân nửa, đúng là vượt ngoài dự đoán của Lý Mật.

Quân Ngõa Cương đúng là một đám ô hợp nhưng dù sao cũng là phỉ tặc chinh chiến lâu năm.

Từ Đại Nghiệp năm thứ bảy tạo phản bọn họ đã chống lại quan quân suốt năm năm, khi đó chẳng những suy yếu mà ngày càng cường thịnh, điều này cho thấy quân Ngõa Cương có sức chiến đấu cường hãn vô cùng.

Thế nhưng mà một đoàn binh mã cường hãn lại phải chật vật mà quay về vậy sao?

Lúc Lý Mật mang quân tới tiếp ứng, Địch Nhượng lộ vẻ lúng túng, cho nên hắn cũng không hỏi thăm nhiều.

Sau đó hấn ở bên trong Kim Đê quan hỏi thăm Vương Bá Đường, Vương Bá Đường cũng không tìm Đan Hùng Tín hỏi thăm mà tìm Trình Tri Tiết, sau đó mới vụng trộm báo cho Lý Mật.

Lý Mật lông mày liền nhú lại lộ vẻ trầm tư.

Vương Bá Đường cũng không lên tiếng, im lặng chờ đợi ở bên cạnh.

- Tam lang, xem ra kế hoạch của chúng ta cần phải thay đổi.

Vương Bá Đường ở trong tộc xếp thứ ba, lại võ nghệ cao cường hung mãnh vô cùng nên có tên là Dũng Tam Lang, Lý Mật trên danh nghĩa vẫn là sư phụ của hấn.

Hấn ngẩng đầu lên nói:

- Ta vốn chuẩn bị công phá Kim Đê quan xong thừa thắng xông lên đánh Hồ Lao quan, đem Huỳnh Dương môn hộ mở rộng nhưng hiện tại xem ra rất khó có khả năng, tên Lý Ngôn Khánh kia đã đoán được ý đồ nhất định sẽ chạy về Hồ Lao quan báo cho Dương Khánh.

Mà Hồ Lao quan công phá không hề dễ dàng, Dương Khánh tuy là hạng người vô năng nhưng dưới trướng của hấn là lục đại lang tướng, không thể không cẩn thận.

Vương Bá Đường nói:

- Tam lang nguyện ý nghe tiên sinh phân phó.

Lý Mật nghĩ nghĩ rồi nói:

- Tam Lang người mau điểm khởi binh mã chạy về Ngõa Cương trại.

- Đại tướng quân lần này vì Địch Ma Hầu chết trận nên trong lòng rất không vui, tướng quân không có khả năng trách cứ Trình Tri Tiết và Đan Hùng Tín nhưng sẽ giận lây sang người, nếu như hấn không bị Lý Ngôn Khánh đánh bại thì sẽ bỏ qua nhưng bây giờ...

Mặc dù hiện tại không nhằm vào người nhưng người ở lại đây thì nhất định sẽ rất nguy hiểm.

- Vậy tiên sinh ở lại đây sao?

Vương Bá Đường cũng không cân nhắc tới an nguy của mình mà lo cho sự an toàn của Lý Mật trước.

Ở trong mắt của hấn, Địch Nhượng không tìm thấy nơi trú ẩn sẽ giận lây sang Lý Mật, hấn là đệ tử của Lý Mật dĩ nhiên sẽ vì Lý Mật mà phân ưu.

Lý Mật cười cười nói:

- Người chớ lo lắng, Địch Nhượng không làm gì được ta đâu.

Người sau khi trở về Ngõa Cương trại còn có một chuyện trọng yếu cần phải làm, người nói với Phòng Huyền Tảo, bảo hấn lập tức đi Võ Dương quận nghỉ cách liên lạc với Nguyên Bảo Tàng, Nguyên Bảo Tàng người này tham lam thành tính, không có bản lĩnh gì, người chỉ cần hứa dùng tiền lớn, tiến hành uy hiếp là lập tức hấn có thể thuận phục. Vũ Dương quận là trọng địa ở Hà Bắc, tiếp giá Lê dương thương, hiện nay Lạc khẩu chỉ sợ không cách nào đánh chiếm, cho nên Lê Dương thương càng cần thiết với chúng ta.

Vương Bá Đường hai mắt sáng ngời:

- Ý của tiên sinh là muốn để cho Nguyên Bảo tàng nắm giữ Lê Dương thương?

Lý Mật cười cười không nói gì.

Trong lòng của Vương Bá Đường, Lý Mật như là thần nhân vậy.

Hấn nói để cho Nguyên Bảo tàng nắm giữ Lê Dương thương thì nhất định sẽ nắm được như trở bàn tay, còn về phần làm sao để một quận trưởng đường đường là tứ phẩm phản lại triều đình thì không phải là chuyện Vương Bá Đường cần phải cân nhắc.

Lý Mật nói có thể thì nhất định là có thể, nhớ lúc trước hấn nói có thể nắm lấy Kim Đê quan, bây giờ không phải đã nắm được rồi sao, nếu không phải là thần nhân thì làm sao có thể như vậy?

Vì vậy Vương Bá Đường liền lĩnh mệnh mà rời đi.

Hắn vừa đi, Địch Nhượng đã phái người gọi Lý Mật tới nghị sự.

Có thể nhìn ra, Địch Nhượng vẫn chưa khôi phục lại, khí sắc vẫn hơi hơi bại.

- Pháp chủ, Kim Đề quan mặc dù đã nắm được nhưng mà Huỳnh Dương có Lý vô địch chỉ sợ ít ngày nữa hắn lãnh binh tới đây gây chiến, danh tiếng của Lý vô địch quỷ thần cũng sợ, chúng ta há có thể chống đỡ, không bằng hiện tại triệt binh, trở về Ngõa Cương trại, chờ cơ hội chín muồi rồi xuất kích.

Địch Nhượng hiển nhiên đã bị Lý Ngôn Khánh dọa cho bể mật gần chết, cũng khó trách đột nhiên hiện ra ba Lý Ngôn Khánh, hiển nhiên hắn có phép thuật thần tiên, Địch Nhượng có thể giao phong với trăm vạn tùy quân khi đó chưa chắc lui bước nhưng đối với yêu nhân hắn vẫn không có gan.

Ở phía dưới Trình Tri Tiết và Đan Hùng Tín bọn họ đều lộ vẻ không hài lòng.

Lý Mật tuy không biết Lý Ngôn Khánh chơi trò gì nhưng hắn biết đây không phải là yêu pháp gì.

Thấy dáng vẻ của Địch Nhượng như vậy Lý Mật càng thêm vài phần khinh thị.

Tuy nhiên ở ngoài mặt hắn vẫn tôn kính đầy đủ:

- Đại tướng quân lúc này lui binh chỉ sợ Ngõa Cương cũng khó dừng chân.

- Sao vậy, xin chỉ giáo.

- Đại tướng quân xua binh mười vạn quân công chiêm Kim Đề quan, thiên hạ anh hào ai cũng ngưỡng mộ, lòng hướng về phía đại tướng quân.

- Đây vốn là cơ hội tốt để chúng ta dương danh lập vạn nhưng lúc này lui binh há không phải sẽ khiến cho thiên hạ anh hùng chế nhạo sao? Nói là đại tướng quân nhất gan sao? Mặc kệ Lý Ngôn Khánh kia có dùng yêu pháp hay không mọi người sẽ nói tướng quân sợ uy danh Lý vô địch, từ đó sau này nếu như hắn đánh Ngõa Cương, đại tướng quân chẳng lẽ còn có thể lui sao? Cho nên hiện tại chúng ta không thể lui, mà cần phải đánh đánh cho Huỳnh Dương quân không dám vọng động. Đến lúc đó đại tướng quân mặc dù lui về Ngõa Cương nhưng người trong thiên hạ cũng không nói gì, còn tán thưởng đại tướng quân là anh hùng.

476. Chương 41: Thỉnh Tội.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 41: Thỉnh tội.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Địch Nhượng nghe được thì không khỏi tâm động.

- Thế nhưng mà Huỳnh Dương còn có tên Lý vô địch.

- Ha ha Lý vô địch thì sao, hắn lợi hại thì cũng chỉ là một Ứng Dương Lang Tướng mà thôi.

- Đại tướng quân chẳng lẽ quên rằng ở Huỳnh Dương quận này người làm chủ chính là đại tướng quân hay sao, chỉ cần Dương Khánh thành thật Lý Ngôn Khánh có bản lĩnh thì làm sao có thể làm khó được chúng ta?

Địch Nhượng không khỏi liên tục gật đầu:

- Lời của pháp chủ chính là ý của ta.

Tuy nhiên hắn lại xoay chuyển lời nói:

- Thế nhưng mà làm sao để tên Dương Khánh kia đi vào khuôn khổ.

- Dương Khánh chẳng qua là một tên chuột nhắt.

Lý Mật cười to một tiếng:

- Ta có một kế khiến cho Dương Khánh không dám làm gì.

Trong lời nói kèm theo một vẻ tự tin mãnh liệt.

Ở trong nội đường hào khí vốn chìm ngấm nhưng bị lời nói này của Lý Mật khiến cho ai cũng tinh thần phấn chấn, trong lòng Địch Nhượng cũng không thoải mái lắm.

Tuy nhiên lúc này hấn đành phải nén tức giận khê gặt đầu mà tán thưởng không thôi.

Trong lòng hấn thầm đề phòng với Lý Mật.

Hổ Lao quan có địa vị đặc thù cộng thêm loạn của Dương Huyền Cảm cho nên Hổ Lao quan dễ dàng là chỗ phản quân khổng chế khiến cho Dương Quảng vô cùng bất mãn, Hổ Lao quan một khi không phá thì Huỳnh Dương không ngại, Huỳnh Dương không ngại thì Đông Đô an bình, cho nên Hổ Lao quan vô cùng trọng đại, từ nay cuối Đại Nghiệp thứ mười, Dương Quảng sau khi chinh phạt Cao Ly lần ba về xong, Hổ Lao quan đã được chọn làm trụ sở của Huỳnh Dương.

Hiện tại quận trưởng của Huỳnh Dương, đại đô đốc Dương Khánh đang ở Hổ Lao quan.

Dương Khánh ở Huỳnh Dương ba năm không có công tích gì.

Tuy nhiên mạng hấn lại tốt ở Huỳnh Dương quận không phát sinh ra chuyện gì ngoài ý muốn, tuy nhiên hiện nay các đạo tặc cao hứng, nghĩa quân phỉ tặc nổi lên không ngừng.

Biết được Kim Đề quan thất thủ Dương Khánh sợ hãi không thôi.

Phản ứng đầu tiên của hấn chính là Kim Đề quan đã mất, Hổ Lao quan sẽ là mục tiêu của quân Ngõa Cương.

- Đại đô đốc không thể đi được.

Phụ tá của hấn ngăn cản ý đồ bỏ thành của hấn mà đi:

- Đô đốc lần này mà bỏ đi thì Hổ Lao quan sẽ mất mà Hổ Lao quan mất thì hoàng thượng sẽ nổi giận lôi đình.

- Đây chính là hoàng đế nếu như hoàng đế trở mặt thì cho dù đô đốc có là tôn thất thì cũng bị bay đầu.

Dương Khánh lúc này mới sợ hãi nói;

- Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ?

- Việc cấp bách là cần phải làm sáng tỏ hướng đi của phỉ tặc.

- Đồng thời phải gọi Vệ tư mã lại, hiệp trợ Hổ Lao quan hơn nửa mấy ngày tiếp theo Lý lang và Bùi lang tướng cũng tới đây lúc đó cho dù thủ không được thì đại đô đốc cũng có chỗ để ẩn nấp cho bọn họ.

Trước khi trùng sinh chìm nổi ở trong quan trường hai mươi năm, Lý Ngôn Khánh rất nắm rõ tâm lý của người làm quan.

Hấn không quen biết Dương Khánh nhưng qua ba năm quan sát hấn cũng có chút kiến giải đối với người này, loại người này muốn hấn cúi đầu hiển nhiên là không thể, biểu hiện của Dương Khánh tuy bề ngoài tỏ vẻ không sao nhưng thực ra trong lòng yếu ớt vô cùng.

Bùi Hành Nghiễm nếu như cãi lộn với hấn thì chỉ sợ nhận được là trở mặt với Dương Khánh.

Dù sao Dương Khánh cũng là quan chỉ huy cao nhất, đồng thời tiết chế quân phủ, mà Bùi Hành Nghiễm vừa rồi lại làm mất Kim Đề quan nếu như chọc giận Dương Khánh chưa chắc hấn sẽ để ý tới Bùi thị của Bùi Hành Nghiễm, vì xuất thân của Dương Khánh lên tới tận tôn thất.

Lý Ngôn Khánh nhất định phải ngăn chặn Bùi Hành Nghiễm, sau đó đi gặp Dương Khánh.

Trước khi tới phủ quận trưởng trong đầu của Lý Ngôn Khánh sinh ra đủ phương án đối phó nhưng không có một phương án nào có thể thông qua.

Người này gan như chuột muốn hấn xuất binh cướp lấy Kim Đề quan tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng.

Bất tri bất giác hai người đã tới trước cửa phủ quận trưởng.

Dương Khánh lúc này cũng đã chuẩn bị xong việc trở mặt với Bùi Hành Nghiễm.

Sắc mặt của hắn âm trầm, nhìn Lý Ngôn Khánh và Bùi Hành Nghiễm đi vào trong đại sảnh mà hừ lạnh.

Hắn và Lý Ngôn Khánh chưa từng tiếp xúc với nhau quá nhiều, lúc hắn mới bắt đầu nhận chức thì Lý Ngôn Khánh ở Cửng huyện.

Về sau Lý Ngôn Khánh đóng cửa giữ đạo hiếu, rất ít kết giao với ngoại giới.

Đợi đến lúc hắn đảm nhiệm chức vụ Ứng Dương Lang Tướng ở Hắc Thạch phủ thì Dương Khánh vì ở huyện xuất hiện nạn trộm cướp nên không thể rời khỏi thị trấn chỉ phái Vệ Văn thông mấy người bọn họ tới thông báo mà thôi, Dương Khánh đối với Lý Ngôn Khánh cũng không có ác cảm quá lớn, trái lại còn có hảo cảm.

Ngôn Khánh có danh xưng thanh lưu tông sư thứ hai hắn ở Cửng huyện cũng không gây chuyện thị phi cho nên Dương Khánh cũng không có gì bất mãn, nhưng hắn muốn hạ mã uy cho Lý Ngôn Khánh biết, ở trong Huỳnh Dương Dương Khánh hắn mới là lão đại.

Nhưng ngoài sở liệu của Dương Khánh, Lý Ngôn Khánh và Bùi Hành Nghiễm sau khi bá kiến cũng không nói ra chuyện khôi phục đoạt lại Kim Đề quan.

- Đại đô đốc, lão Bùi trung gian kế của Lý Mật cho nên mới mất đi Kim Đề quan.
- Tuy là tội đáng chết vạn lần nhưng xin đại đô đốc niệm tình hắn ba năm nay tận tâm tận lực, thủ hộ an toàn cho Lạc Dương tha cho hắn một lần.
- Lão Bùi còn không mau tới thỉnh tội với đại đô đốc.

Bùi Hành Nghiễm có hơi không tình nguyện.

Nhưng mà Lý Ngôn Khánh trừng mắt hắn không thể không tiến tới, quỳ một chân xuống đất rồi nói:

- Mặt tướng làm mất đi Kim Đề quan, mong đại đô đốc trị tội.

Dương Khánh nở ra một nụ cười.

Hắc, Bùi lão hổ cuối cùng cũng biết lợi hại.

Bùi Hành Nghiễm đã cúi đầu Dương Khánh cũng không làm quá.

Đúng như Lý Ngôn Khánh suy đoán, Dương Khánh là một người tâm địa mềm yếu, nếu cứng rắn với hắn hắn sẽ trở mặt vô tình, nhưng nếu như cúi đầu trước hắn hắn sẽ vô cùng thoải mái.

Hắn từ nhỏ đã không phải là một người cương nghị, làm một vương gia tiêu dao nhưng nếu như là đến thống trị một phương thì đã vượt qua năng lực của hắn.

Dương Quảng đối với hắn tín nhiệm cho nên ủy nhiệm hắn tới Lạc Dương.

Nhưng vấn đề là hắn không có bốn sự này, đem hắn đặt ở trên vị trí quận trưởng không khác gì đặt hắn trên lò lửa, luận về đối nội lang tướng của lực đại quân phủ đều xuất thân cao quý, Dương Khánh cũng không thể ước thúc được họ, Lý Ngôn Khánh xuất thân thấp nhất nhưng quân công rất thịnh, thanh danh vang rền.

477. Chương 42: Dương Lão Chuột.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 42: Dương lão chuột.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Bùi Hành Nghiễm tuy quân công không hiển hách nhưng lại là thế trụ đệ tử, ngay cả Dương Quảng cũng đau đầu hướng hồ Dương Khánh.

Về phần Tân Văn Lễ, Vệ Văn Thông, đều là lão tướng trong quân, không chỉ có tư lịch mà còn có chiến công, Trịnh Vi Thiện thì dựa vào Huỳnh Dương Trịnh thị, Trương Quý Tuần là người của Trương thị, Dương Khánh muốn thống trị Lạc Dương rất không dễ dàng.

Nhưng hiện tại Bùi Hành Nghiễm đã bày ra tư thái cúi đầu.

Điều này khiến cho trong lòng Dương Khánh vô cùng thoải mái.

Vì vậy hần tiến lên, nâng Bùi Hành Nghiễm lên, khuôn mặt ôn hòa mà nói:

- Bùi lang tướng, phản tặc xảo trá nên Kim Đề quan thất thủ, không phải là lỗi của tướng quân.

Người cho ta mặt mũi thì ta cũng không làm khó người.

Bùi Hành Nghiễm như trút được gánh nặng tạ ơn Dương Khánh rồi lui về phía sau.

Từ giờ trở đi đến lượt Lý Ngôn Khánh và Dương Khánh so chiêu, Bùi Hành Nghiễm cơ bản không nhúng tay vào.

- Lý huyện nam, người có biết tội của mình không?

Ngôn Khánh vội làm ra vẻ kính sợ.

- Mặt tướng tự xuất binh vi phạm lệnh của đại đô đốc thật là tội không thể thứ, mong đại đô đốc trách phạt.

Dương Khánh biết Lý Ngôn Khánh làm giả nhưng trong lòng vô cùng vui sướng.

Có đôi khi hần cảm thấy Lý Ngôn Khánh không phải là thanh niên mới ra đường mà là một lão già lâu năm trong quan trường, bộ dáng kính sợ này nếu như không có vài phần ma luyện thì làm sao có thể làm ra thật như vậy? Dương Khánh nhin cười không được.

- Bản đô đốc không nói chuyện đó.

- Lý tướng quân chi viện đồng đội cho dù vi phạm quân lệnh cũng là chuyện nên làm, huống chi Lý tướng quân còn cứu được Bùi tướng quân, đây là công lớn, có tội gì đâu?

- Kính xin đô đốc chỉ điểm sai lầm.

- Người đó, ha ha, bản đốc trấn thủ Huỳnh Dương ba năm ngoại trừ lúc người được sắc phong làm nam tướng Cùng huyện được gặp một lần thì người thế nào cũng chưa tới nhà của ta, tuy nói công vụ bề bộn, nhưng mỗi lần ta tới Lạc Dương báo cáo công tác đều có người hỏi ta Lý huyện nam tước gần đây có tác phẩm gì xuất sắc không, ta đều trả lời là không biết, ha ha, ở phủ của ta ngay cả một chữ của người cũng không có, người nói có phải là có tội không?

- À... đây đúng là lỗi lầm của mặt tướng, mong đô đốc trách phạt.

- Được ta phạt người, phạt người chép cho ta một cuốn Hoàng Đình kinh, người thấy thế nào?

Lý Ngôn Khánh vội vàng nói:

- Đây vốn là bổn phận của mặt tướng.

Hai người này làm ra bộ dáng như vậy khiến cho Bùi Hành Nghiễm cảm thấy lạnh toát.

Con mẹ nó, hiện tại phỉ tặc đã tới dưới thành hai người các người không nói chính sự lại nói chuyện đầu đầu, thật đúng là quá phẫn.

Hắn rất cuộc cũng nhin không được mà tiến lên nói:

- Đại đô đốc hôm nay Kim Đề quan thất thủ không biết đại đô đốc có đổi sách gì không?

Chưa đợi Dương Khánh trả lời Lý Ngôn Khánh đã thay đổi sắc mặt.

- Lão Bùi, chớ nói vậy phỉ tặc chỉ là một đám ô hợp, đô đốc đã sớm có kế hoạch, người không cần kêu to.

- Thế nhưng mà...

- Bùi lão hồ người đừng hồ ngôn loạn ngữ, nếu không ta sẽ nói với cô cô mời nàng tới phân xử.

Bùi Hành Nghiêm hai gò má co lại, thầm nghĩ một câu: Lý Ngôn Khánh xem như người lợi hại.

Hắn không cam tâm tình nguyện lui sang một bên, không nói một lời nào.

Dương Khánh trong lòng vô cùng vui sướng.

Quả nhiên là một kẻ mãng phu không so được với Ngổng công tử biết âm biết lạnh, hảo cảm của hắn đối với Lý Ngôn Khánh lập tức bay lên.

- Bùi tướng quân, tướng quân một đêm chém giết chắc cũng mệt mỏi, hiện tại xuống trước nghỉ ngơi, ta cùng với Lý Ngôn Khánh nói chút chuyện.

Ngự ý nói cho Bùi Hành Nghiêm: Ta đã có đổi sách chỉ là ta không muốn cho người biết.

Bùi Hành Nghiêm tuy mất hứng nhưng quan to đề chết người huống chi đây còn là quận trưởng phủ hắn làm sao có thể trái ý nguyện của chủ nhà.

- Lão hồ người xuống trước đi, ta nói chuyện với đô đốc.

Lý Ngôn Khánh ghé vào tai của hắn thấp giọng nói vài câu, Bùi Hành Nghiêm bắt đầu gật đầu rồi lùi ra khỏi đại sảnh.

Dương Khánh cùng với Ngôn Khánh khách sáo một phen sau đó mới phân chủ khách ngồi xuống, lúc này Dương Khánh lại chủ động đề cập tới chuyện Kim Đề quan.

Hắn ở Huỳnh Dương ba năm, tự nhiên hiểu rất rõ uy vọng của Ngôn Khánh.

Ba năm qua Ngôn Khánh mở quán cứu tế, có danh vọng rất lớn.

Hơn nữa Ngôn Khánh tài hoa xuất chúng, chiến công lớn lao.

Danh hào Lý vô địch cũng không phải tự nhiên mà có mà thật sự phải giẫm qua vô số thi thể, Dương Khánh đối với Ngôn Khánh rất có hảo cảm huống chi hôm nay Lý Ngôn Khánh còn cho hắn đủ mặt mũi, hắn cũng muốn nghe chủ ý của Lý Ngôn Khánh.

- Lý tặc đã viết một phong thư cho ta.

Dương Khánh bảo phụ tá của hắn lấy thư của Lý Mật ra.

Lúc này ở trong đại sảnh chỉ có hai người Dương Khánh và Ngôn Khánh, Dương Khánh cảm khái khe thở dài mà nói:

- Lý huyện nam tước luận niên kỷ ta hơn người hai mươi tuổi, xin vô lễ gọi người một tiếng chất nhi, hiền chất, ta đến Huỳnh Dương ba năm, không phải nơm nớp lo sợ, ta biết người ngoài nói gì về ta, cũng biết đám người Bùi Hành Nghiêm gọi ta là Dương lão chuột.

Thực sự thì ta cũng không trách bọn hắn.

- Hiện tại ta muốn nói với hiền chất một câu, bệ hạ lần chinh phạt Liêu Đông thứ ba, thế cục biến hóa cho nên cho ta làm đô đốc, ta biết rằng mình từ chối không được nên tới đây nhận chức.

- Ta không muốn tiêu diệt những phỉ tặc kia sao, nhưng mà bọn chúng hành động phiêu hốt bất định, ta triệu tập binh mã thì bọn chúng bỏ chạy, ta vừa giải tán bọn chúng lại tới, vừa tiêu diệt được một chi, bọn chúng lại xuất hiện một chi, theo ta được biết ba năm qua vven vẹn chỉ có nguyên La Khẩu phủ Từ Thế Tích tướng quân tiêu diệt hai mươi chi phỉ tặc. Nhưng mà cuối cùng thế nào? Kết quả không phải vẫn là khắp nơi trộm cướp, phỉ tặc hung hăng càn quấy sao?

Thời gian lâu rồi ta liền suy nghĩ: Chỉ có thể nỗ lực chịu đựng.

- Phỉ tặc tàn sát bừa bãi và càn rỡ, nhưng chúng ta có vách thành cao dày ngăn cản, bọn chúng cũng không thể làm gì được, bọn hãn đánh thị trấn cướp bóc nhưng cướp được bao nhiêu, bọn chúng cướp xong là đi, nếu như ta chộc giận bọn chúng thì sẽ vẫn là làm hại dân chúng.

Dương Khánh lại cười khổ nói với Lý Ngôn Khánh:

- Ngõa Cương hôm nay thanh thế khiến cho người ta phải sợ hãi, hai mươi vạn phỉ tặc xuất động nếu như quả thật muốn giao phong thì sinh linh đồ thần, Huỳnh Dương quận có tới mười một thành, bọn chúng chiếm giữ Kim Đề quan thì sao, cuối cùng cứ nhường cho bọn chúng làm xiếc, chỉ cần bọn chúng đừng đụng đến các huyện thành còn lại là được.

Trong ngôn ngữ tràn ngập vẻ mệt mỏi.

Lý Ngôn Khánh cũng không biết phải làm sao để nói với hãn.

Có lẽ hãn là một người tốt nhưng đã ngồi sai ghế.

478. Chương 43: Giao Thư.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 43: Giao thư.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Ngôn Khánh nhìn thư của Lý Mật, chìm vào trầm tư:

- Điều đại đô đốc lo lắng không phải là không có lý.

Ngôn Khánh chỉ có thể theo ý của Dương Khánh mà nói ra:

- Tuy nhiên phỉ tặc càn rỡ, Ngõa Cương hiện tại chiếm cứ Kim Đề quan, cướp bóc bốn phía nếu như đại đô đốc không có hành động tương lai triều đình biết rõ sẽ trách phạt đại đô đốc nặng hơn, phỉ tặc chiếm cứ Kim Đề quan, tuy nói là như vậy nhưng biết khi nào bọn chúng mới thỏa mãn? Theo mặt tướng được biết, Ngõa Cương có tới ba mươi vạn phỉ tặc, quân nhu thiết yếu nhiều đến mức nào? Bọn chúng một ngày còn chưa thỏa mãn thì chưa bỏ qua Huỳnh Dương, đô đốc yêu dân như con, nhưng nếu mặc kệ phỉ tặc thì Huỳnh Dương sẽ càng ngày càng loạn.

Dương Khánh nhíu mày lại:

- Vậy phải làm sao bây giờ?

- Xuất binh vạn lần không được.

Mặc dù Huỳnh Dương có lực đại binh phủ nhưng chỉ hơn vạn người mà thôi.

Thủ thành thì có thể nhưng mà làm sao có thể đánh tan phỉ tặc? Trừ phi là triều đình phái binh mã tới giúp nhưng hiện tại ngay cả Đông đô cũng có đạo phỉ rục rịch, thánh thượng hiện tại tuần du Giang Nam, cơ hồ đem hầu hết binh mã tới đó, hiện chất không phải ta không muốn mà không thể, Huỳnh Dương một khi đánh nhau sẽ có đại loạn.

Ngôn Khánh không khỏi im lặng.

Hắn nghĩ mãi mà không rõ Dương Khánh không biết cân nhắc thế nào.

Nói hắn không hiểu? Hắn rất tinh tường mọi thứ nhưng quyết định của hắn thật khiến người ta không biết làm sao.

Tuy nhiên có một điểm Ngôn Khánh biết rõ, muốn Dương Khánh xuất binh là chuyện không thể.

Trong lòng hắn thầm cười khổ, nhưng khuôn mặt lại hiện ra vẻ tán đồng.

Hắn trầm ngâm một lát sau đó mới mở miệng nói:

- Đại đô đốc nếu như không xuất binh mà vẫn có thể khiến cho phi tặc đại loạn, không chiến tự lui thì đại đô đốc nghĩ sao?

- Sao?

Đôi mắt của Dương Khánh sáng ngời:

- Hiền chất mau nói kế đi.

Lý Ngôn Khánh hít sâu một hơi:

- Tiểu chất cũng không biết có thể thành công hay không nhưng nếu như kế này thành công thì phi tặc sẽ xuất hiện nội chiến đến lúc đó bọn họ sẽ nhường Kim Đề quan, nhưng kế này còn cần phải đại đô đốc phối hợp và ủng hộ.

- Không biết ủng hộ thế nào?

Lý Ngôn Khánh đứng dậy tiến tới bên cạnh Dương Khánh, ghé vào lỗ tai của hắn mà nói thầm.

Dương Khánh lúc đầu cau mày tựa hồ không nguyện ý nhưng sau đó lại gật gật đầu khuôn mặt vui vẻ vô cùng.

- Hiền chất kế này rất hay.

Hắn cúi đầu trầm ngâm sau đó một lát lại nói:

- Đã như vậy hiện tại chúng ta bắt đầu chuẩn bị, nếu như phi tặc rút đi thì hiền chất đã lập công đầu.

Công?

Lý Ngôn Khánh bất đắc dĩ cười khổ:

- Loại công lao này ta không dám nhận... Nếu như không có người gan như chuột nhắt thì Lý Mật làm sao có thể can rõ được như vậy.

Đánh chiếm Kim Đề quan bất kể dùng thủ đoạn gì đối với Ngõa Cương đều là cổ vũ rất lớn.

Bùi Hành Nghiễm mặc dù không bị giết nhưng đây chẳng qua là chuyện nhỏ, đánh được quan thành chắc chắn là một thắng lợi vô cùng lớn, cho dù có chút kết quả không như ý thì có đáng gì? Kim Đề quan không phải đã bị chúng ta công chiếm rồi sao?

Không chỉ binh sĩ bình thường mà rất nhiều tướng lĩnh bên trong Kim Đề quan đều không nghĩ cuối cùng sẽ thất bại.

Đêm đó, Ngõa Cương ở Kim Đề quan chè chén say sưa.

Tuy nhiên Lý Mật không dám khinh thường mà mang người nghiêm mật giám thị nhất cử nhất động Hồ Lao quan.

Đứng nhìn hắn nói cứng thật ra Dương Khánh nhất gan vẫn khiến cho Lý Mật lo lắng, chỉ bằng lực đại lang tướng và Lý Ngôn Khánh thần thần bí cũng đủ khiến hắn phải cẩn thận. Ngôn Khánh người này Lý Mật không nắm chắc lắm, hắn hiểu rõ cũng không nhiều.

Lúc Dương Huyền Cẩm làm loạn Lý Ngôn Khánh mới mười sáu tuổi mặc dù hắn có danh tiếng nhưng Lý Mật cũng không coi trọng hắn.

Đến lúc hắn coi trọng thì Dương Huyền Cẩm đã thất bại.

Lý Mật trốn đông trốn tây ẩn náu hai năm mà Lý Ngôn Khánh lại đóng cửa không tiếp xúc kẻ nào, giống như bị người khác quên lãng vậy, nếu như không phải hắn làm ra Kỳ Lân quán hấp dẫn mọi người thì có lẽ ba năm qua, không mấy ai để ý tới hắn nữa.

Dương Khánh không dám phản kích nhưng mà Lý Ngôn Khánh thì sao?

Lý Mật trong lòng làm sao có thể không lo lắng cho được.

Cùng lo lắng với Lý Mật còn có Trình Tri Tiết.

Hai người luân phiên canh giữ mãi đến khi trời sáng rõ mới thả lỏng tâm tình.

- Thiết Ngưu ta về trước nghỉ ngơi có chuyện gì thì lập tức báo cho ta biết.

Lý Mật thức một đêm thật sự đã rất mệt mỏi cho nên nói với Trình Giảo Kim sau đó quay trở về trong quân trường.

Thế nhưng sau khi Lý Mật chân trước vừa rời đi, Địch Nhượng đã phái người tới thay thế Trình Giảo Kim.

Sau một hồi ác chiến không nghỉ ngơi, Trình Giảo Kim cũng rất mệt mỏi vì vậy hắn cũng dặn dò người kia một phen thế nhưng mà người này là do Địch Nhượng phái tới, há có thể tiếp nhận lời bàn giao nhấn nhủ của Lý Mật.

Vào lúc giữa trưa, trên quan đạo của Kim Đê quan đã có một đoàn người đến.

Người đi đầu là một thanh niên văn sĩ hắn sau khi xuống ngựa trước Kim Đê quan thì chấp tay nói:

- Thư tá của Huỳnh Dương đại đô đốc Hứa Kính Tông phụng mệnh đại đô đốc đến đây kính xin tướng quân thông bẩm với đại tướng quân một tiếng là đại đô đốc có chuyện cần thương nghị.

Người canh thành cũng chỉ là một gã danh giáo mà cũng được gọi là tướng quân sao?

Nhìn thấy Hứa Kính Tông cung kính tên kia cảm thấy vô cùng thoải mái tuy nhiên trên mặt của hắn vẫn lộ ra vẻ kiêu căng lạnh lùng mà nói:

- Ở nơi này chờ ta đi thông bẩm với đại tướng quân.... Tuy nhiên đại tướng quân có thể gặp người hay không ta không thể cam đoan.

- Kính xin tướng quân hao tâm tổn trí nhiều hơn.

Hứa Kính Tông nói xong tiến lên một bước thừa dịp không có người chú ý nhét một nén vàng vào trong danh giáo kia.

Đây chính là vàng thực sự.

Danh giáo kia liền lộ ra tình cảm ấm áp.

- Ở nơi này chờ, đừng có loạn động.

Nói xong hắn chạy tới lều lớn thông bẩm.

Mà Hứa Kính Tông thì thành thật đứng ở bên ngoài, dáng vẻ rất câu thúc, khiến cho quân Ngõa Cương cũng buông lỏng cảnh giác đối với hắn.

Một lát sau, danh giáo đã trở về.

- Đại tướng quân hôm nay tâm tình không kém, người đi theo ta... tuy nhiên sau khi gặp đại tướng quân cần phải lưu tâm một chút đừng nói bậy bạ.

- Đúng vậy đúng vậy đa tạ tướng quân chỉ điểm.

Hai người đi một lúc Hứa Kính Tông lại đưa một nén hoàng kim khác cho tên danh giáo, khiến cho tên danh giáo kia mừng rỡ, hai mắt híp lại.

Đi vào trong trường của đại quân, Địch Nhượng cùng huynh trưởng của hắn là Địch Hoàng cùng với Đan Hùng Tín và một đám thân tín tâm phúc ngồi ngay ngắn.

Hứa Kính Tông bước lên cung kính mà chào:

- Tiểu sinh phụng mệnh đô đốc có thư trọng yếu giao cho tướng quân.

479. Chương 44: Ly Gián.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 44: Ly gián.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Nói xong hắn lấy từ trong người ra một phong thư, hai tay trình lên.

- Phó sinh phụng mệnh đô đốc có thư trọng yếu cần chuyển cho đại tướng quân.

Nói xong hắn lấy từ trong người ra một phong thư hai tay dâng lên.

- Phó sinh trước khi đến đây đại đô đốc từng nhắc nhở nói rằng đại tướng quân mặc dù chiếm lấy Kim Đề quan nhưng đại đô đốc cũng không trách tội, chỉ là lục phủ lang tướng hôm nay ở Hồ Lao quan thề phục đoạt Kim Đề cùng đại tướng quân quyết nhất tử chiến.

- Đại đô đốc nói lang tướng lục đại quân phủ đều có bối cảnh.

- Đặc biệt là Bùi lão hồ Bùi Hành Nghiễm, cha của hắn chính là Giam Môn đại tướng quân, chấp chương thủ vệ Đông Đô, nắm giữ bốn mươi phủ binh mã, Bùi lão hồ còn nói muốn mời cha hắn xuất binh cướp Kim Đề quan, đánh tan Ngõa Cương trại nhưng đã bị đại đô đốc ngăn cản lại.

Lời nói này khiến cho đám người Địch Nhượng lập tức biến sắc.

Sức chiến đấu của phủ binh bọn chúng đã lãnh giáo qua không hề giống như đám hương dũng.

Đừng nhìn binh mã của Ngõa Cương vô số nhưng mà nếu như tử chiến với mười phủ binh mã tương đương với gần năm vạn quân chính quy Ngõa Cương trại làm sao có thể chống lại được.

Hứa Kính Tông nói:

- Ý của đại đô đốc chính là, đại tướng quân muốn lập uy thì mục đích đã đạt được.

- Nếu vì cầu tài thì đại đô đốc có thể dâng lên năm nghìn thạch lương thực, một số đồ quân nhu, tuyên dương uy của đại tướng quân, nhưng đại tướng quân cần phải mau chóng nhường lại Kim Đề quan nếu không đại đô đốc cũng không cách nào ngăn lục đại lang tướng. Lúc đại quân phủ mặc dù thuộc tiết chế của đại đô đốc nhưng nếu họ đạt được mệnh lệnh của thập nhị vệ phủ thì ngay cả đại đô đốc cũng không ngăn cản được.

Mấy người Địch Nhượng không khỏi liên tục gật đầu.

Tuy nhiên cứ như vậy mà rút đi thì Địch Nhượng không tình nguyện.

Hắn sau khi tiếp nhận thư cũng không đọc ngay lập tức mà đặt cùi chỏ lên đó, hai mắt híp lại.

- Nhường Kim Đề quan cũng không phải là không thể.

- Tuy nhiên ta đánh chiếm Kim Đề quan này hao tổn không ít tâm tư, vô số tiền bạc, năm nghìn thạch lương thực này mà muốn chúng ta rút đi ha ha đại đô đốc không phải cho ăn mày chứ? Huỳnh Dương chính là bình chương của Đông Đô 5000 thạch lương thảo thành ý của đại đô đốc quá ít, chỉ sợ ta khó có thể tồn mệnh về nói với đại đô đốc nhà ngươi năm vạn thạch lương thảo cộng thêm mười vạn quan, khi đó ta lập tức lui binh nếu đổi ý thì ta sẽ không đáp ứng.

Hứa Kính Tông toát ra vẻ khó khăn.

- Chuyện này... phó sinh còn phải trở về thương nghị với đại đô đốc.

Địch Nhượng nói:

- Đã vậy thì người quay về thương nghị với đại đô đốc năm vạn thạch lương thảo, mười vạn quan tuyệt không thể bớt đi.

Trong giọng nói còn kèm theo vẻ đe dọa.

Hứa Kính Tông sợ tới mức lời nói cũng không dám thốt lên, liên tục gật đầu mà rời đi.

Địch Nhượng cười lạnh một tiếng lúc này mới cầm lấy thư.

Tuy nhiên hắn nhìn thoáng qua sắc mặt đã trở nên đỏ bừng.

- Khoan đã.

Đan Hùng Tín tiến lên trước nắm lấy Hứa Kính Tông rồi kéo trở về.

Hứa Kính Tông sợ hãi đến mức chân cũng không đứng thẳng, run rẩy không ngừng nếu như không có Đan Hùng Tín đỡ lấy thì chỉ sợ hắn đứng cũng không nổi.

- Đại, đại, đại tướng quân có gì phân phó?

Địch Nhượng đứng dậy bước tới án thư, đi tới trước mặt Hứa Kính Tông, hai mắt híp lại trên khuôn mặt hiện lên sự tức giận vô cùng.

- Phong thư này là giao cho ta hay sao?

Trong giọng nói có sát ý nhàn nhạt khiến cho sắc mặt của Hứa Kính Tông trở nên trắng bệch.

- Đương nhiên, đương nhiên là giao cho tướng quân.

- Ta hỏi người đại tướng quân trong miệng của người là người phương nào?

Hứa Kính Tông cuối cùng cũng ổn định tâm thần, hơi run rẩy nói:

- Đại đô đốc nói, đại tướng quân chính là Bồ Sơn Công đại tướng quân chẳng lẽ có vấn đề gì sao?

Cuối thu mưa rơi.

Ruộng đất khô nứt được mưa rơi xuống giống như lại có sinh cơ.

Tuy nhiên người nông dân ở trên ruộng đồng thấy vậy không hề vui sướng ngược lại còn có vẻ tuyệt vọng.

Lão tặc thiên này nếu như sớm rơi mưa xuống thì làm gì có tình trạng như bây giờ? Hiện tại mưa đã có nhưng hoa mẫu đã chết hạn từ lâu rồi.

- Phủ quân không biết đâu, Địch Nhượng lúc đó sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Hứa Kính Tông ngồi trên lưng ngựa cười ha hả nói:

- Tên kia lúc đó hận không thể giết chết Lý Mật chỉ ngại thể diện cho nên cố kìm nén, tuy nhiên ta đoán chừng hắn kế tiếp nhất định sẽ nhắm vào Lý Mật.

Lý Ngôn Khánh đi ở phía trước cười tượng long.

Thẩm Quang, Tô Liệt và Vương Phục Bảo ba người thì theo sát, sáu trăm quân tốt lặng ngắt như tờ.

Mặt trời từ từ lặn về phía tây.

Lý Ngôn Khánh dùng sức hít một hơi không quay đầu lại mà nói:

-Người cho rằng Lý Mật sẽ phiền toái?

Hứa Kính Tông khẽ giật mình:

- Kính Tông từ nhỏ đã học qua một chút thuật xem tướng, Dịch Nhượng kia không thể chứa Lý Mật, chẳng lẽ phủ quân cho rằng kế ly gián này không làm khó được Lý Mật hay sao?

Ngôn Khánh nói:

- Ta dùng kế ly gián cũng không phải là để tru sát Lý Mật, mà chỉ khiến hắn sinh ra khoảng cách với Dịch Nhượng, Dịch Nhượng không lâu sau sẽ về Ngõa Cương nhưng hắn sẽ không làm gì được Lý Mật, hắn không phải là đối thủ Lý Mật.

Hứa Kính Tông nghe được cười cười.

Kim Đề quan sau khi bị chiếm đóng, Lý Ngôn Khánh đã hỏa tốc sáu trăm dặm mời Hứa Kính Tông từ Cung huyện tới Hồ Lao quan.

Rồi sau đó hắn lệnh cho Hứa Kính Tông giả làm thư tá của Dương Khánh, tiến về Kim Đề quan làm kế ly gián.

Thủ hạ của Dương Khánh cũng không phải là không có nhưng không ai có thể nhìn mặt mà nói chuyện được như Hứa Kính Tông, người này mồm mép trơn tuột, thi hành kế ly gián đúng là lựa chọn tốt nhất mà thực tế cũng đã chứng minh Hứa Kính Tông không hề khiến cho Lý Ngôn Khánh cảm thấy thất vọng.

Một vạn thạch lương thảo cùng với một chút tiền bạc đã khiến cho Dịch Nhượng không thể tiếp tục ở lại Kim Đề quan.

Đối với kết quả này, Dương Khánh cũng vô cùng hài lòng, không cần động binh mà có thể lấy được thành đúng là chuyện hắn hi vọng.

Cho nên Dương Khánh đối với Ngôn Khánh càng thêm tán thưởng, muốn Lý Ngôn Khánh tiếp tục ở lại Hồ Lao quan.

Ngôn Khánh lại không đồng ý lấy lý do hắn còn phải ra trấn Hắc Thạch phủ, cự tuyệt hảo ý của Dương Khánh.

Hắn cũng không phải là không muốn ở lại Hồ Lao quan mà không hi vọng ở đó với thân phận phụ tá, trong lòng hắn muốn khống chế toàn bộ nơi này, mà hiện tại năng lực của hắn chưa đủ hỏa hầu để không chế toàn bộ Huỳnh Dương.

Còn cần phải ẩn nhẫn, tích lũy.

480. Chương 45: Sài Hiếu Hòa Hành Động.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 45: Sài Hiếu Hòa hành động.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Đối với Dương Khánh, trí nhớ kiếp trước của Lý Ngôn Khánh hoàn toàn không có một chút ấn tượng.

Nhưng mà ba năm quan sát tiếp xúc gần gũi, Lý Ngôn Khánh loáng thoáng đã cảm thấy muốn khống chế Huỳnh Dương thì chỉ có hai con đường hoặc là tạo phản hoặc là làm quan.

Lý Ngôn Khánh cũng biết nhược điểm của mình, hấn danh khí và lai lịch cũng đủ nhưng luận về niên kỷ thì hấn vẫn còn quá nhỏ, nếu năm nay 30 tuổi thì có thể đi tranh giành nhưng vẫn đề là hấn hiện tại mới chỉ gần 20 mà thôi. Đây là một chức vụ hệ trọng rất lớn.

Ở trong quân đội chỉ có công huân am hiểu binh pháp võ nghệ không kém gặp mấy trận chiến sự là có thể lên chức dễ như trở bàn tay, nhưng quan viên địa phương thì không như vậy, cần phải có tư lịch kinh nghiệm, nếu đảm nhiệm một huyện thì có thể nhưng đảm nhiệm làm quận trưởng một quận thì tuyệt đối không có khả năng.

Cho nên hấn muốn khống chế Huỳnh Dương quận thì có danh vọng đặc biệt hoặc quân công đặc biệt thì cũng chỉ là một điều kiện phụ trợ mà thôi, muốn nắm chắc Huỳnh Dương quân trong lòng bàn tay thì cần phải có một bù nhìn trong tay mình.

Dương Khánh chính là bù nhìn thích hợp nhất.

Nếu như Dương Khánh biết ý đồ này của Lý Ngôn Khánh thì không nói nhiều lời lập tức chém đầu nhưng hiện tại Dương Khánh không biết, thậm chí vô cùng tín nhiệm coi Lý Ngôn Khánh là tri kỷ của mình.

Lý Ngôn Khánh cần phải khiến cho Dương Khánh càng thêm tín nhiệm, thêm ý lại vào hấn.

Thủ đoạn này không phải dễ dàng sở dĩ Ngôn Khánh cự tuyệt ở Huỳnh Dương cũng là như vậy.

- Kính Tông không cần phải lo lắng, Dịch Lý không có khả năng tồn tại với nhau.

Một bên là thế trụ đệ tử, tài học uyên bác một bên là một bạch thân, hai người không thể hợp tác với nhau, huống hồ thanh danh của Lý Mật cũng vượt qua Dịch Nhượng.

- Ta dùng kế ly gián một phần vì Kim Đề quan, một phần vì tăng thêm mâu thuẫn giữa hai người Dịch Lý.

Hứa Kính Tông hoảng sợ nhìn Lý Ngôn Khánh, chẳng hiểu tại sao hấn cảm thấy lạnh buốt sống lưng.

Hứa Kính Tông nuốt một ngụm nước miếng rồi nói:

- Ý của phủ quân là?

- Không đầy một năm, Dịch Lý nhất định là như nước với lửa.

Lý Ngôn Khánh xoay người trên ngựa cười nói với Hứa Kính Tông

- Hơn nữa ta còn có thể khẳng định, ngày Dịch Lý sống mãi với nhau cũng sắp tới rồi.

Đi một bước xem mười bước.

Hiện tại thi hành kế sách chính là dùng cho một năm sau.

Hứa Kính Tông không biết về sau sẽ xảy ra chuyện gì nhưng đối với suy nghĩ kín đáo mạch lạc của Lý Ngôn Khánh hấn có cảm giác không rét mà run.

Có lẽ người này thật sự sẽ làm ra một sự nghiệp trọng đại.

Trong lịch sử bất kể là chính sử hay ở trong diễn nghĩa Dịch Nhượng cũng có một kết cục đầy bi kịch, Ngôn Khánh cũng không có cách nào thay đổi trái lại hấn còn mong muốn Ngõa Cương sống mái với nhau càng sớm.

Dù sao Ngõa Cương cũng không giống như tranh quyền đoạt lợi trên triều đình.

Quân Ngõa Cương chính là một đám giặc cỏ khởi nghĩa nông dân, không có chuẩn bị tư tưởng chính trị, mà chỉ dựa vào chữ nghĩa, khi Lý Mật và Dịch Nhượng sống mái với nhau đã phá hủy chữ nghĩa này.

Lý Ngôn Khánh không hi vọng Lý Mật uy hiếp hấn quá lớn cho nên mượn tay của Dịch Nhượng làm suy yếu thực lực của Lý Mật.

Lý Mật sớm ngày sống mái với Dịch Nhượng thì thực lực của hấn càng yếu, Ngôn Khánh càng dễ ứng đối.

Mà hấn sớm sắp xếp kết cục này cũng vì Hứa Kính Tông.

Hứa Kính Tông là một người rất thông minh, mà người thông minh Lý Ngôn Khánh không biết làm sao để đối phó, chỉ có cách khiến cho hắn sinh ra sợ hãi, một khi Hứa Kính Tông sợ hãi thì về sau hắn càng trung thành với Lý Ngôn Khánh.

Mà Lý Ngôn Khánh cũng cần có một người tài hoa như vậy để đi theo.

Dọc đường về Cửng huyện Lý Ngôn Khánh lại mệnh cho Tô Liệt cùng với Hứa Kính Tông trở về Hắc Thạch quan trước.

Hắn thì mang theo Thẩm Quang cùng với Vương Phục Bảo và 24 Kỳ Lân vệ nghỉ ở trong Cửng huyện, từ khi hắn rời đi tới nay đã tới hai ba tháng chưa trở về nhà, mà hiện tại Sài Hiếu Hòa giữ chức ở đây khiến cho Ngôn Khánh ít nhiều không yên tâm.

Lý Ngôn Khánh đột nhiên trở về khiến cho già trẻ lớn bé ở đây trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

Cao phu nhân và Trương Tôn Vô Cấu một tháng trước đã dời tới nơi ở mới, hai địa phương cách nhau cũng không xa nhưng cũng không thuận tiện đi lại như lúc trước khiến cho Mao Tiểu Niệm cảm thấy rất cô tịch, cũng may nàng còn có hai con chó ngao làm bạn.

- Thiếu gia lần này thiếu gia trở về bao lâu sẽ đi.

Dù là quân sự của Lý phủ, Mao Tiểu Niệm vẫn như trước tự tay múc nước rửa mặt cho Lý Ngôn Khánh.

Lý Ngôn Khánh tiếp nhận cái khăn mặt trong tay nàng rồi nói:

- Hai ba ngày nữa lão Đỗ sẽ tới Hắc Thạch phủ phủ.

- Đỗ đại ca sẽ tới sao?

Mao Tiểu Niệm kinh ngạc mà hỏi.

Lý Ngôn Khánh gật đầu:

- Lão Đỗ nói trong vòng mười ngày sẽ tới Cửng huyện tính toán thời gian thì hai ba ngày nữa sẽ tới, Tiểu Niệm người hỏi làm gì vậy?

- À không có gì...

Mao Tiểu Niệm đỏ mặt lên.

Tuy nói rằng mùa thu qua đi, nhưng tiết trời cũng không mát mẻ cho lắm.

Kỳ thật thời tiết vẫn còn nóng bức khiến cho mọi người ăn mặc cũng không có quá nhiều biến hóa, Mao Tiểu Niệm mặc một chiếc váy màu ánh biếc, chiếc áo màu trắng mỏng manh động lòng người, da thịt trắng toát, hết sức hấp dẫn.

Tiểu Niệm đã không còn là tiểu nha đầu 14 tuổi trước kia tới Lạc Dương nữa.

Hiện nay nàng đã trưởng thành thành thực, Lý Ngôn Khánh cũng không phải là một người háo sắc tuy nhiên từ trước tới giờ, mười chín năm qua hắn ngoại trừ lần tiếp xúc mập mờ với Bùi Thục Anh thì vẫn bảo trì thân đồng tử lúc này nhìn thấy Mao Tiểu Niệm thì không khỏi lòng gợn sóng.

- Gần đây trong nhà thế nào?

Mao Tiểu Niệm cất tiếng nói:

- Hết thấy bình thường, à đúng rồi gần đây Sài huyện lệnh rất sinh động, thường xuyên có người tới nhà bái phỏng.

Còn nữa, sai dịch của hắn đã thay đổi phân nửa, sau công tào thì có tới bốn người không tới từ bản địa.

- Sao?

Lý Ngôn Khánh lập tức có hứng thú.

- Những người kia là người ở đâu?

- Nghe nói là đồng hương của Sài huyện lệnh tuy nhiên tiểu nữ nhớ rõ Sài huyện lệnh hình như tới từ Giang Nam, mà những người kia đều có khẩu âm phương Bắc.

Lý Ngôn Khánh cười nói:

- Sài huyện lệnh từng làm quan ở Giang Nam, chứ không phải nói là người phương nam.

Mao Tiểu Niệm nghĩ rồi thè lưỡi nở ra nụ cười.

- Trong đó có những chức vụ nào thay đổi.

- À, hộ tào binh tào thương tào đều thay đổi.

- Nói như vậy Sài huyện lệnh đối với đồng hương rất chiều cố.

Ngôn Khánh mỉm cười nhưng lại sinh ra cảnh giác.

481. Chương 46: Thời Tiết Sắp Thay Đổi

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 46: Thời tiết sắp thay đổi

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Binh tào chấp chương hương dũng, thương tào chấp chương quản lý việc buôn bán, hộ tào chấp chương tiền bạc, ba chức vụ này là ba chức vụ tối quan trọng trong lục ti công tào. Mà Sài Hiếu Hòa lại giao ba chức vụ quan trọng này cho quan viên ở bên ngoài thì tuyệt đối không hề bình thường. Sài Hiếu Hòa là quan từ bên ngoài tới, đối với những chức vụ trọng yếu cũng phân ra cho dân bản địa để lôi kéo nhân tâm mà hiện tại hắn làm vậy thì không phải là phong cách của hắn.

Cùng Sài Hiếu Hòa tiếp xúc ba năm, Lý Ngôn Khánh cũng hiểu rõ.

Mặc kệ người này vì mục đích gì nhưng hắn có thể ẩn nhẫn ba năm, chắc chắn là một tên gia hỏa biết cân đối.

Đột nhiên hắn dùng phương thức mạnh bạo này khống chế Cửng huyện trong tay thì thật kỳ lạ.

Rốt cuộc vì lý do gì?

Sài Hiếu Hòa tại sao phải gấp gáp khống chế Cửng huyện như vậy?

- Tiểu Niệm, người đi báo với Vương Hoàng tiên sinh tới gặp ta ở hậu thủy.

- Cho dù ai đến gặp cũng nói là ta không có nhà, mặt khác người bảo Thẩm Quang cùng với Vương Phục Bảo tăng thêm đề phòng.

Hậu thủy chính là một hồ nước nhân tạo ở hậu trạch của Lý phủ, diện tích ước chừng một phần ba Động Lâm hồ ở Huỳnh Dương huyện, phong cảnh tao nhã, năm nay mùa hè nóng bức vẫn có liễu rủ chập chờn.

Lý Ngôn Khánh cùng Vương Hoàng chèo thuyền du ngoạn ở trên hồ lặng lặng nghe Vương Hoàng trần thuật,

- Từ sau khi được phủ quân ra lệnh, ta đã giám sát Sài Hiếu Hòa mấy tháng nay.

- Người này nguyên quán ở Hoàng Nông, trước kia khi Lưu Nguyên Tiến dấy binh tạo phản, Sài Hiếu Hòa tạm thời nhậm chức huyện chính ở Thu Phổ huyện, gần Lưu Nguyên Tiến nhiều lần không tiến công được, sau đó Thổ Vạn Tự tiến cử từ Thu Phổ được điều tới Huỳnh Dương.

Nhìn biểu hiện của hắn thì xem ra không có vấn đề gì lớn.

- Thế nhưng mà lúc ta sai người đến Thu Phổ điều tra thì phát hiện ra một chuyện bất ngờ, nguyên Thu Phổ huyện lệnh, lúc đó là thượng quan của Sài Hiếu Hòa chết rất cổ quái, nghe nói lúc đó binh mã của Lưu Nguyên Tiến còn chưa xuất binh, huyện lệnh nơi đó có tới hơn một tháng chưa xuất hiện, lúc Lưu Nguyên Tiến chưa đánh Thu Phổ xem ra đã bị chết rồi nhưng lại không làm báo tang, cho nên ta làm ra giả thiết, trước kia Thu Phổ huyện lệnh bị chết vậy chết thế nào? Điều này rất đáng nghi, nếu như bị Sài Hiếu Hòa giết chết thì tại sao hắn lại giết chết huyện lệnh?

Lý Ngôn Khánh bỗng dưng phản ứng:

- Ý của Vương công là?

- Sài Hiếu Hòa cùng Lưu Nguyên Tiến cấu kết với nhau, cho nên Sài Hiếu Hòa giết chết Thu Phổ huyện lệnh không chế Thu Phổ.

Vương Hoàng nói xong liền nở ra một nụ cười khổ:

- Hiện nay Giang Hoài đã bị đại loạn phản quân nổi lên bốn phía, Thu Phổ với tư cách là đường đi thông qua Lữ giang đã biến thành một mảng phế tích, dân cư ở Lữ phổ cũng lưu tán khắp nơi.

Lý Ngôn Khánh từ đầu bất động thanh sắc sau đó mới nở ra một nụ cười:

- Vương công có thể lần ra manh mối như thế và phân tích như vậy thì thật đáng quý.

- Ta sở dĩ điều tra Sài Hiếu Hòa cũng xuất phát từ ngẫu nhiên, có thể nói Vương công đã phán đoán như vậy là đủ rồi.

- Ha ha, ít nhất hiện tại ta cũng biết Sài Hiếu Hòa là địch của mình.

Từ lúc mới bắt đầu cho tới giờ, Lý Ngôn Khánh không luận phỏng đoán đúng hay sai nhưng cũng đã chứng minh cho thấy hoài nghi của Lý Ngôn Khánh không phải là tên không đích, nếu như không phát hiện sớm chỉ sợ sẽ bị thiệt thòi.

Năm đó Vũ Văn gia cùng với Di Lạc giáo Cáp Sĩ Kỳ hợp tác khiến cho Lý Ngôn Khánh không cách nào quên được.

Có thể nói Cáp Sĩ Kỳ cuối cùng là chết ở trong tay của Vũ Văn Thuật, cuối cùng kết cục thê lương, Lý Ngôn Khánh từ đó cho rằng không thể bỏ qua bất kỳ điểm đáng ngờ nào, Sài Hiếu Hòa này đúng là một tên gia hỏa thú vị.

- Vương công, từ ngày hôm nay ta muốn Vương công tận lực giúp ta giám sát Sài Hiếu Hòa.

Hắn một ngày làm những gì, ăn những gì, cho dù là thả một cái rắm cũng phải biết rõ.

Vương Hoàng không khỏi cười ha hả.

Hắn tuy là danh sĩ xuất thân danh môn. Thế nhưng mà phiêu bạt giang hồ sớm đã quen thói phổ phường cho nên lời nói thô bỉ của Lý Ngôn Khánh chẳng những không xem thường mà còn cảm thấy thân thiết.

- Phủ quân cứ yên tâm, ta sẽ khiến cho Sài Hiếu Hòa dù chỉ là một sợi lông cũng không cất giấu được.

- Mặt khác Vương Hoàng cũng phải giúp ta để ý tới Dương Khánh.

Lý Ngôn Khánh nói:

- Ta muốn Dương Khánh mỗi ngày đều phải nhắc tới tên của ta, vương công có biện pháp không?

Vương Hoàng cười cười:

- Cái này thì có gì khó.

Hai người cùng nhau nhìn nhau, đồng thời vỗ tay cười ha hả.

Một cảm giác thỏa mãn xuất hiện ở trong người của Vương Hoàng.

Hắn xuất thân từ thế trụ, nổi tiếng là hào hoa xuất chúng, văn vẻ cầm tú, có vài phần thư sinh nhưng cuối cùng không được trọng dụng phải mai danh ẩn tích, cảm giác vô cùng ủy khuất, tuy nhiên hiện tại hắn

trong tay cầm tới trăm vạn quan, khổng chế Huỳnh Dương quận, cảm giác này vô cùng thỏa mãn, mặc dù quan to lộc hậu cũng không bằng được.

Hơn nữa Lý Ngôn Khánh và ý nghĩ của hắn cũng có phần tương tự, thường thường chỉ cần ám chỉ là hiểu được.

Cảm giác như vậy đúng hi vọng của hắn.

- Phủ quân cứ chú ý làm việc, Huỳnh Dương gió thổi cây lay, lão phu cũng để ý giúp cho phủ quân.

Lý Ngôn Khánh thở ra một hơi, duỗi hai tay ôm đầu gối ngồi ở trên boong thuyền.

- Vương công thời tiết sắp thay đổi rồi.

Vương Hoàng gật gù đầu nói;

- Đúng thế thời tiết sắp thay đổi.

Hắn thích thú cầm lấy chén rượu nhấp một ngụm Tam Lặc Tương, ngẩng đầu nhìn lại thì thấy chân trời mây đen rậm rạp, gió cuốn sấm rền, tạo ra từng tràng rung động.

Mưa rào vào hoa viên.

Sáng sớm ngày thứ hai, thời tiết vẫn không chuyển biến vẫn âm u như cũ, mưa rơi lả tả, Lý Ngôn Khánh mang theo hai con chó ngao bước chậm trong hậu hoa viên.

Cuộc nói chuyện hôm qua khiến cho Lý Ngôn Khánh càng thêm vài phần tin tưởng.

Vương Hoàng suy nghĩ không khác với Lý Ngôn Khánh bao nhiêu, Lý Ngôn Khánh muốn danh chính ngôn thuận khổng chế Huỳnh Dương thì rất khó.

Mặc dù Ngôn Khánh từng bày tỏ trung tâm với Tiêu hoàng hậu nhưng dù sao tuổi tác của hắn còn quá nhỏ rất khó được người khác tin phục.

Đông Đô Tam Đại lưu thủ, ai mà chẳng có kinh nghiệm sa trường? Lam Tử Cái, Lô Sở, Nguyên Văn Đô đối với Tùy Thắt có thể nói là trung thành tận tâm nếu không thì Tùy Dạng Đế cũng không lưu bọn họ ở Lạc Dương, chắc chắn Huỳnh Dương không thể phó thác cho một thanh niên. Cho dù thanh niên này thanh danh vang dội chiến công hiển hách.

482. Chương 47: Sài Hiếu Hòa Cho Mời.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 47: Sài Hiếu Hòa cho mời.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Cho nên Dương Khánh được cho là cách khổng chế Huỳnh Dương duy nhất của Lý Ngôn Khánh, chỉ cần khổng chế Dương Khánh trong tay thì Huỳnh Dương trên cơ bản cũng nắm trong tay của Lý Ngôn Khánh, Ngôn Khánh hiện tại thời gian không còn nhiều nhất định phải nhúng tay vào sự vụ ở Huỳnh Dương.

Đây cũng là phương hướng ngày sau chủ yếu của Lý Ngôn Khánh.

Đối với sự phân tích của Vương Hoàng, Ngôn Khánh cũng chấp nhận.

Dựa theo chức quan ở nhà Tùy, quan viên địa phương chia làm hai loại một loại được trực tiếp từ trên bổ nhiệm ví dụ như là quận trưởng, trưởng sử tư mã, lục sự tham quân, quận thừa quân úy, công tào, hộ tào, tất cả các chức vụ này cần phải được bộ Lại phê duyệt báo cáo sau đó mới được ủy nhiệm.

Loại thủ tục rườm rà này cần phải qua trung ương.

Lý Ngôn Khánh muốn đi theo con đường này thì khó khăn trùng trùng điệp điệp dù sao thân phận của hần cũng không thể tham dự sự vụ địa phương, nếu tham dự rất dễ dính phải chỉ trích, mà muốn thông qua bộ Lại thì không thể.

Cho nên Vương Hoàng vì hần mà nghĩ cho một cách.

Dựa theo quy định nhân số quan viên ở trong quận thì phẩm cấp quận chế một phần ba là do triều đình ủy nhiệm còn lại đều do quận trưởng huyện ủy chiêu mộ, không khác biệt với phụ tá là bao, thậm chí bổng lộc của bọn họ đều là do quận trưởng huyện lệnh trả sau đó báo cho lại bộ. Cái này với biên chế sau này cũng không khác biệt lắm.

- Công tử nếu như muốn nhúng tay vào sự vụ địa phương thì đảm nhiệm chức vụ Quận Bộ Tòng Sự là hợp nhất.

- Quận Bộ Tòng Sự tuy chỉ là thất phẩm, lại không có thực quyền gì nhưng nó lại là tai mắt của quận trưởng là quan giám sát, ngay cả huyện lệnh cũng phải nhượng bộ vài phần.

- Tuy nhiên chức quan này là một chức quan đặc tội với nhiều người, Dương Khánh làm quan ở đây ba năm cũng không cất cử được người phù hợp, công tử giành chức vị này thì có thể danh chính ngôn thuận nhúng tay vào sự vụ địa phương, cho dù là chuyện của Sài Hiếu Hòa, công tử cũng có thể có cách phá hư.

Tuy rằng Lý Ngôn Khánh sinh hoạt ở đây hai mươi năm nhưng trên thực tế hần đối với quân chế địa phương cũng không am hiểu cho lắm.

Chức vụ Quận Bộ Tòng Sự này trước đây hần chưa từng nghe nói qua.

- Có chức quan Quận Bộ Tòng Sự này sao?

Vương Hoàng không khỏi cười to khê phe phẩy quạt lông có vài phần tiên phong đạo cốt.

- Công tử không biết chức quan này cũng là chuyện bình thường, thực tế hiện nay số người biết rõ chức vụ này cũng không quá nhiều, Quận Bộ Tòng Sự vào năm Khai Hoàng thứ hai tiên đế hủy bỏ quận châu huyện cải bỏ thành chế độ nhị cấp, sau đó rất ít người sử dụng.

Tuy nhiên chức vụ này đúng là tồn tại, nhưng nó lại không bổ béo gì hơn nữa lại rất dễ đắc tội với người khác khiến cho rất ít người muốn đảm nhiệm. Dương Khánh không thiết lập chức quan này không phải hần không muốn mà quả thật không có người nào muốn làm, công tử có thể đơn giản lấy được.

Nếu như không phải là người quan trường chìm nổi lâu năm thì chỉ sợ không nghĩ ra được cách này.

Lý Ngôn Khánh đứng ở trên bờ hồ, suy nghĩ câu nói của Vương Hoàng, hần cảm thấy Vương Hoàng cần nhắc cho hần thật chu toàn, tiếp theo cần phải làm sao để Ngôn Khánh thuận lợi tiếp nhận chức vụ như vậy.

- Thiếu gia, Sài huyện lệnh vừa phái người tới đây, mời thiếu gia qua phủ dự tiệc.

Mao Tiểu Niệm khê đi tới sau lưng của Lý Ngôn Khánh, thấp giọng bẩm báo.

Lý Ngôn Khánh hơi nhếch miệng lên, Sài Hiếu Hòa này xem ra khá nhiệt tình.

Từ hôm qua tới giờ hần đã ba lượt phái người tới mời Lý Ngôn Khánh, Lý Ngôn Khánh không ngờ rằng Sài Hiếu Hòa lại nhiệt tình như vậy.

Nếu như hiện tại tiếp tục từ chối thì không khỏi sẽ là không nể mặt hần.

Kỳ thật Lý Ngôn Khánh đối với Sài Hiếu Hòa ấn tượng không tệ nếu như không phải ba tháng trước hần linh cơ nhất động lưu ý với Sài Hiếu Hòa thì bây giờ hần vẫn cho rằng Sài Hiếu Hòa chỉ là một tên gia hỏa không tệ, hiện tại Lý Ngôn Khánh đối với Sài Hiếu Hòa đã cảnh giác thêm một phần.

Đây là một tên gia hỏa giỏi ngụy trang và ẩn nhẫn.

Sau khi xử lý chuyện của Doãn gia, hần mượn tay của Lý Ngôn Khánh đạt đủ uy tín.

Hiện tại hân trồng cây hai ba năm, đã đến lúc hái quả.

Hân bố trí thân tín của Cử huyện ý đồ khống chế hết nơi này.

Lý Ngôn Khánh đối với hân càng thêm phần tán thưởng đồng thời càng thêm lưu ý, đáng tiếc trong tay của Lý Ngôn Khánh không có chứng cứ nếu không đã diệt trừ tai họa ngầm này.

- Nói với Sài huyện lệnh là ta sẽ tới phó ước.

Ngôn Khánh nghĩ thầm không quay đầu lại mà nói:

- Mặt khác gọi hai người lão Thẩm và Mã Tam Bảo tới đây ta có chuyện muốn nhắc nhở bọn họ.

Mao Tiểu Niệm đáp ứng sau đó lặng yên lui ra.

Lý Ngôn Khánh đi từ từ vào trong lương đình, nhìn mưa rơi trên mặt hồ tạo thành từng luồng sóng, khóe miệng của hân không kìm được mà nở ra một nụ cười.

Nếu như đúng như hân suy đoán thì Sài Hiếu Hòa mở tiệc chiêu đãi hân là vì biến hóa của Cử huyện mấy ngày nay.

Mặc dù Sài Hiếu Hòa là một huyện trưởng nhưng với tước vị của Lý Ngôn Khánh hân không thể không e dè, Sài Hiếu Hòa cũng biết hiện tại muốn đứng vững ở Cử huyện thì cần phải có sự ủng hộ của Lý Ngôn Khánh. Lý Ngôn Khánh cũng mặc kệ bất kể hân có mục đích gì thì Sài Hiếu Hòa ở Cử huyện cũng phù hợp với ích lợi của hân.

Hân đã biết rõ về Sài Hiếu Hòa, dĩ nhiên sẽ có sắp xếp tương ứng.

Nếu đổi lại là một quan viên khác, thì muốn hiểu rõ lại càng phiền phức cho nên để hân tiếp tục ở lại đây.

Đại Nghiệp năm thứ 12 ngày 23 tháng 6 Dịch Nhượng đánh chiếm Kim Đề quan.

Trong nhất thời bát phương chấn động, danh tiếng Ngõa Cương đã truyền khắp thiên hạ, tuy nhiên Dịch Nhượng sau khi chiếm được Kim Đề quan bảy ngày sau đã rút về Ngõa Cương. Cùng tháng, quận trưởng Vũ Dương quận Nguyên Bảo Tàng khởi binh tạo phản, cướp lấy Lê Dương thương, làm cho thiên hạ chấn động, sau loạn Dương Huyền Cầm đây là lần rung chuyển lớn nhất, Tiết Thế Hùng ở Trác quận biết được lập tức khởi binh xuất kích không ngờ hân vừa mới động quân thì đã bị phục kích, ba vạn binh mã tan tác, Tiết Thế Hùng phải bắt đắc dĩ lui về Trác quận.

Phủ Ủy đại sứ Vệ Văn Thăng liên hợp với Đỗ Chính, lưu thủ Hà Nội khởi binh đánh Lê Dương.

Sau một hồi huyết chiến, Nguyên Bảo Tàng đã bị Vệ Văn Thăng bắt làm tù binh, bộ chúng dưới trướng của hân đã lưu lạc tứ phương, trong đó có một nhân vật sau này đại danh鼎鼎, tên là Ngụy Chính, lúc này Ngụy Chính mới ba mươi sáu tuổi.

Vệ Văn Thăng liên tục đoạt lấy Lê Dương, thế nhưng mà vật tư ở Lê Dương đã sớm bị chuyển đến Ngõa Cương.

483. Chương 48: Phòng Huyền Linh Nạp Thiếp.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 48: Phòng Huyền Linh nạp thiếp.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lúc này Vệ Văn Thăng mới biết được là Nguyên Bảo Tàng cầu kết với Ngõa Cương trại. Vệ Văn Thăng trong cơn tức giận liền triệu tập tư mã Huỳnh Dương, Đại Ngụy Sơn Ứng Dương Lang Tướng Vệ Văn Thông

xuất binh, chuẩn bị sau khi qua sông sẽ giáp công Ngõa Cương, không ngờ Vệ Văn Thăng còn chưa qua sông, quân của Vệ Văn Thông đã tan tác do gặp Ngõa Cương phục kích, Vệ Văn Thông bị Vương Bá Đường bắn chết tại ngoài Toan Tảo thành.

Sau khi biết được tin tức, Vệ Văn Thăng giận tím mặt.

Đúng lúc này hấn định khởi binh qua sông thì Đậu Kiến Đức đã suất lĩnh người binh mã đánh tới, Vệ Văn Thăng trở tay không kịp bị Đậu Kiến Đức đánh tan.

Lưu thủ Hà Nội Đỗ Chính chết trận ở Lê Dương.

Vệ Văn Thăng lập tức trở về Hà Nội, sau đó trong lòng uất ức, bệnh nặng không dậy nổi, cùng năm đã chết ở Bạch Lộc sơn.

Ngắn ngủi chưa đầy ba tháng, lực đại quân phủ ở Huỳnh Dương đã mất đi một phần ba, đặc biệt sau khi Vệ Văn Thông chết trận, Dương Khánh lại hạ lệnh cho Ứng Dương Lang Tướng Quân thành lui về giữ Huỳnh Dương, tăng cường bảo vệ xung quanh Hồ Lao quan, nhưng lực đại quân phủ lui lại đã khiến cho bốn huyện trì rơi vào tay của Ngõa Cương.

Dương Quảng ở Giang Đô sau khi biết được tin tức, vô cùng tức giận.

Tháng tám hấn hạ chiếu trách cứ Dương Khánh là hạng người vô năng, làm cho tôn thất hổ thẹn.

Sau đó hấn lại bãi miễn chức Ứng Dương Lang Tướng Ngưu Chử Khẩu của Bùi Hành Nghiễm, cho hấn làm Biệt Tương lưu thủ Hắc Thạch phủ.

Chuyện này cũng khiến cho Bùi Hành Nghiễm mất một lớp da, tuy nhiên trên danh nghĩa Bùi Hành Nghiễm bị giáng chức nhưng phẩm chất không hề có biến hóa, Ứng Dương Lang Tướng Ngưu Chử Khẩu là ngũ phẩm mà biệt tương Hắc Thạch phủ cũng là ngũ phẩm.

Chỉ là một chủ tướng biến thành phó tướng mà thôi.

Nếu như đổi là người khác Bùi Hành Nghiễm trong lòng sẽ không thoải mái.

Nhưng ở Hắc Thạch phủ, hấn có giao tình thâm hậu với Lý Ngôn Khánh, hơn nữa Lý Ngôn Khánh còn có ơn cứu mạng của hấn lại có hôn ước với Bùi Thụy Vân, trên thực tế là người một nhà.

Bùi Hành Nghiễm sau khi nhận được tin tức thì vô cùng vui vẻ.

Cho nên gia tướng của hấn hiếu kỳ hỏi:

- Thiếu gia bị giáng chức quan một cấp tại sao lại vui vẻ vậy?

- Ngôn Khánh cùng với ta là huynh đệ ta có gì mà không vui? Còn nữa tên kia mưu ma chước quỷ, vấn đề đầu óc sau này ta không cần quan tâm chỉ cần nghe hấn điều khiển là bớt phải lo nghĩ mà còn kiếm được quân quân hắc hắc tại sao lại không làm?

Thử nghĩ lại thì đúng là như thế.

Những người năm đó theo Lý Ngôn Khánh xuất chinh Cao Ly, Mạch Tử Trọng hiện tại đã là Ứng Kịch Lang Tướng, Trịnh Hoành Nghị trở thành Kế Giả Thai Ti Niên huyện, Tạ Khoa hiện tại là Ứng Dương Lang Tướng Kinh Khẩu phủ, binh tào tông quân Đan Dương. Tô Định Phương mặc dù chưa có thu hoạch chức quan nhưng trong tay nắm giữ ba trăm Kỳ Lân vệ đội, là đội kỵ quân tinh nhuệ nhất Hắc Thạch phủ, ngay cả Hùng Khoát Hải và Hám Lăng cũng trở thành giáo úy.

Bùi Hành Nghiễm tuy nói giỡn nhưng trong lời nói vẫn toát ra vẻ vui mừng được kể vai chiến đấu với Lý Ngôn Khánh.

Lý Ngôn Khánh đối với chuyện này cũng bất đắc dĩ.

chức vụ Biệt Tương ở Hắc Thạch phủ hấn vốn định giữ cho Đậu Phụng Tiết.

Không ngờ sau khi Đậu Phụng Tiết đính hôn, hấn được bá phụ của hấn là Đậu Kháng mang tới Hà Tây, cho nên chức vụ Biệt Tương ở Hắc Thạch phủ vẫn bị bỏ trống.

Tuy nhiên Bùi Hành Nghiễm cũng tốt, người này chiến lược phi phàm vô cùng bổ ích.

Đến cuối mùa thu, tất cả quan viên ở Hắc Thạch phủ đều đã bước phân phối.

Lý Ngôn Khánh tính toán lại, văn hán có Đỗ Như Hối, Hứa Kính Tông, võ thì có Bùi Hành Nghiễm, Hùng Khoát Hải, Hám Lăng, luyện binh thì có Tô Bao, văn án có Mã Chu, cộng thêm Tô Định Phương và Vương Phục Bảo và ba trăm Kỳ Lân vệ dưới trướng, ngoài ra còn có Mạch Tử Trọng Phí Thanh Nô đóng ở Cửu sơn.

Chỉ sợ khắp thiên hạ sáu trăm phủ binh cũng không có một đội hình xa hoa như Hắc Thạch phủ.

Hôm nay Ngôn Khánh sau khi thao binh diễn mã xong thì trở về quân doanh.

Hắn ngồi xuống uống một ngụm nước thì có thân binh báo lại:

- Phủ quân bên ngoài doanh có tin tức báo lại, Vương sử giả báo tin mong phủ quân lập tức lên đường, trở về Hồ Lao quan nghị sự.

Xảy ra chuyện gì sao?

Không có khả năng.

Vương Hoàng không chế Kỳ Lân đài, đối với việc lớn nhỏ ở Huỳnh Dương hẳn đều biết rõ tuy không phải là như lòng bàn tay nhưng có gió thổi cỏ lay Lý Ngôn Khánh nhất định có thể biết trước. Mà quân Ngõa Cương hiện tại vừa mới lấy được đồ quân nhu ở Lê Dương, lại liên tiếp giao phong với huynh đệ Vệ Văn Thăng Vệ Văn Thông không có khả năng xuất binh tiếp, rốt cuộc Dương Khánh tìm hán là có chuyện gì?

- Lão Đỗ, huynh nói xem Dương Khánh tìm đệ rốt cuộc là có chuyện gì?

Thúc ngựa mà đi, Lý Ngôn Khánh không nhịn được mà quay đầu hỏi thăm.

Ở phía sau hán, Đỗ Như Hối cười một thót đại uyển lương câu từ từ tiến lên.

Đại Nghiệp năm thứ hai, Đỗ Như Hối bị cha mẹ mình bức bách tham gia khoa tiến sĩ, trong vòng mười năm hán đã từ một công tào tiểu huyện lên làm huyện úy Trường An.

Biến hóa cũng không quá lớn nhưng hán đã trải qua tôi luyện.

Trong vòng mười năm lịch lãm rèn luyện, khiến cho khí độ của Đỗ Như Hối càng thêm trầm ổn.

Trên khuôn mặt hiện ra một khí thế quả quyết, so với gia hỏa chơi bởi năm xưa thì cách biệt một trời một vực.

Đỗ Như Hối cười cười:

- Không phải là Huỳnh Dương có biến mà chỉ sợ là Đông Đô có biến.

Hán không thích nói nhảm chỉ nói một câu ngắn gọn, Lý Ngôn Khánh nghe xong giật mình kinh ngạc nhìn Đỗ Như Hối:

- Đông Đô có biến?

- Trước kia ta nghe người ta nói, Giang Đô đối với Tuân vương vô cùng bất mãn, cho rằng hán tiêu diệt phi tặc không được.

Cộng thêm với việc Ngưu Chủ Khẩu và Đại Thiều sơn hai tòa Ung Dương khẩu bị hủy bỏ, mà Vinh Trạch cùng với Phổ Diên hai tòa cũng thu binh về, Huỳnh Dương phi tặc không ngừng, triều đình cũng muốn tăng thêm sức mạnh của Huỳnh Dương... Ha ha nếu như ta suy đoán không sai thì chắc chắn triều đình phái người tới.

Ngôn Khánh nở ra một nụ cười.

Đỗ Như Hối quả nhiên đã tiến bộ kinh người.

Chỉ một chút chuyện thôi mà hán đã nắm được mấu chốt.

Phòng mưu Đỗ địa... ha ha hôm nay có lẽ không cần Phòng mưu mà Đỗ Như Hối cũng có thể tự mình quyết định. Nghĩ tới đây Lý Ngôn Khánh đột nhiên nhớ Phòng Huyền Linh ở phía Đan Dương xa xa cùng với ta, hần cười ha ha hỏi:

- Lão Đỗ, hiện tại đã có tin tức của lão Phòng chưa?

Đỗ Như Hối lộ ra sự vui vẻ...

- Lão Phòng nạp thiệp rồi.

- A....

Ngôn Khánh chấn động, ghìm cương chờ Đỗ Như Hối tiến lên hai người đi ngang nhau.

484. Chương 49: Lo Huỳnh Dương Không Đủ Loạn.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 49: Lo Huỳnh Dương không đủ loạn.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Phòng Huyền Linh lớn hơn Lý Ngôn Khánh một giáp, thành thân cũng sớm hơn, từ lúc Trưởng Tôn Vô Cẩu tới đất Thục cầu y, Phòng Huyền Linh đã thành thân. Lại nói tiếp thê tử của Phòng Huyền Linh xuất thân không hề tầm thường.

Thê tử của hần họ Lô, là một trong ngũ họ thất đại gia, Phạm Dương Lô thị.

Người này là một nữ nhân rất hiền lành đoan trang, rất biết cách cai quản gia đình lại hiểu trí thức lễ nghĩa, duy nhất có một thiếu hụt đó chính là ghen tuông. Ở trong lịch sử Phòng Huyền Linh tung hoành thiên hạ đã thành danh, nhưng rất sợ thê tử của hần, người này vô cùng ghen tuông.

Lý Ngôn Khánh không khỏi hiếu kỳ:

- Lão Phòng đi Đan Dương rồi lá gan tăng lên không ít.

Đỗ Như Hối nhin không được che miệng lại cười nói:

- Đệ không biết, lão Phòng viết thư cho ta còn phàn nàn than thở nói: Nhà vốn có một sư tử, hiện tại lại tăng thêm một con hổ.

Sư hổ hiện tại liên hợp với nhau, đệ nói xem hần có thể khoái hoạt được không?

Nhà vốn có một sư tử, chính là chỉ Lô phu nhân, sư tử Hà Đông.

Nay tăng thêm một con cọp chính là người thiệp hần mới nạp, người này tính tình nhanh nhẹn dũng mãnh, chỉ sợ cũng là một con cọp cái, trách không được Phòng Huyền Linh ở trong thư chưa từng nhắc mình chuyện này, chỉ sợ bị thu thập quá sức không dám kể ra.

- Người thiệp kia lai lịch ra sao?

- À người thiệp của hần vốn họ Vương, không phải là họ Vương ở Thái Nguyên mà là một nhị phụ.

Nhị phụ tức là đã lấy chồng một lần, sau đó lại tái giá.

Lý Ngôn Khánh càng thêm kỳ quái, nếu như là nữ tử của Vương thị hào phú thì nhị phụ cũng có thể nhưng mà là nữ tử bình thường, Phòng Huyền Linh làm sao lại tiếp nhận? Hần lập tức ý thức được trong chuyện này nhất định có ẩn tình, vì vậy tò mò hỏi:

- Tại sao hai người lại lấy nhau?

- Theo lão Phòng nói, chồng trước của Vương thị chính là Tây Môn Quân Tiện, lúc lão Phòng tới Đan Dương, Tây Môn Quân Tiện bị người ta hãm hại nhốt vào trong tù, Vương thị đi bốn phía tìm cách giải oan nhưng không được ai để ý tới.

Về sau lão Phòng biết được liền rửa sạch tội danh cho Tây Môn Quân Tiện... Mọi chuyện đến đây có lẽ là đã kết thúc không ngờ năm sau, Đậu Phụng Tiết binh tiến Đan Dương, lão Phòng trong loạn binh gặp phục kích, suýt nữa thì chết, lúc nguy cấp Vương thị đột nhiên xuất hiện cứu tính mạng của hắn, về sau mới biết được Tây Môn Quân Tiện sau khi ra tù đã nhà tan cửa nát, đành phải theo tặc.

Vương thị không tình nguyện nhưng cũng không biết làm sao, chủ tướng tập kích lão Phòng kia là Tây Môn Quân Tiện. Vương thị quát lớn bắt Tây Môn Quân Tiện thả lão Phòng ra, hắn nói hắn ưng thuận thả ra, nhưng sau đó vì cầu công lao nên đã nuốt lời, Vương thị vì bảo hộ lão Phòng ra khỏi vòng vây mà chính mình cũng bị thương, nàng bị trượng phu phản bội, nhà lại không có thân nhân cho nên lão Phòng chứa chấp thị.

Đây đúng là một câu chuyện đặc sắc!

Lý Ngôn Khánh nghe được cảm thấy mê mẩn, dù chưa được nhìn thấy dáng vẻ của Vương thị nhưng hình ảnh một nữ tử báo ân đã hiện ra trong óc hắn.

- Cho nên chị dâu đồng ý?

Đỗ Như Hối nhẹ nhàng gật đầu:

- Vương thị cũng thật đáng thương, nếu như lão Phòng không chứa chấp nàng thì chỉ sợ nàng khó sinh tồn... Tuy nhiên Vương thị này cũng là một hãn tướng, ở trong chiến trường chém giết người giống như là cắt rơm rác vậy. Lão Phòng nói hắn tận mắt nhìn thấy Vương thị giết mười ba phi tặc mà thần sắc không đổi, tuy nhiên sau khi về nhà chồng cũng hiền lành phối hợp với chị dâu thống trị nội phủ, ngay ngắn rõ ràng.

Tây Môn Quân Tiện là ai?

Lý Ngôn Khánh hoàn toàn không có ấn tượng.

Tuy nhiên binh mã của Đậu Phụng Tiết ở Giang Hoài dũng mãnh trứ danh, một nữ tử yếu ớt mà có thể giết chết mười ba người sắc mặt không đổi thật là một hảo hán, chỉ đáng thương cho Phòng Huyền Linh, trong nhà vốn có sư tử, nay lại thêm một con cọp cái.

Đầu óc của hắn không tự giác hình dung ra một hình ảnh Phòng Huyền Linh sợ hãi rụt rè bưng hai bồn rửa chân hầu hạ hai vị phu nhân.

Lập tức Lý Ngôn Khánh phì cười thành tiếng.

- Nếu có cơ hội nhất định phải bá kiến vị nữ trung hào kiệt này mới được.

Nếu như Phòng Huyền Linh không quen Lý Ngôn Khánh, Lý Ngôn Khánh không làm bài Vội Ngâm, Phòng Ngạn Khiêm cũng không được coi trọng thì cũng không có chuyện Phòng Huyền Linh đi Đan dương... có lẽ lịch sử sẽ theo quỹ đạo trước kia, nhưng hiện tại đã thay đổi.

Lý Ngôn Khánh nghĩ lại cẩn thận, lịch sử hôm nay đã biến hóa vô cùng lớn.

- Lão Đỗ, huynh nói xem triều đình sẽ phái ai tới tiêu diệt?

Đỗ Như Hối nghĩ nghĩ rồi khẽ nói:

- Chuyện này đúng là khó đoán, hiện tại từ thời Khai Hoàng tới nay danh tướng người chết thì đã chết bệnh thì đã bệnh, nếu từ Giang Đô xuất hiện thì Lai Hộ Nhi tướng quân là sự lựa chọn phù hợp tuy nhiên hắn phẩm trật rất cao cho nên không có khả năng.

- Tuy nhiên bất kể là ai tới thì địa vị của đệ ở Hắc Thạch phủ cũng không bị dao động, triều đình vừa phân phối nhân thủ ở Hắc Thạch phủ tuyệt đối sẽ không có chuyện thay đổi, bằng không Huỳnh Dương chỉ sợ sẽ thêm rung chuyển.

Lý Ngôn Khánh cười cười:

- Đệ cũng không phải là lo lắng chuyện của đệ...
- Ta biết rõ, là đệ lo lắng Huỳnh Dương không đủ loạn.

Đỗ Như Hối vô duyên vô cớ nói một câu khiến cho Lý Ngôn Khánh lập tức biến sắc.

Hắn hoảng sợ nhìn lại Đỗ Như Hối thì thấy sắc mặt của hắn vẫn như bình thường, Lý Ngôn Khánh thúc ngựa tới hai bước rồi nói khẽ:

- Hoàng hậu nhiều dương châu, uyển chuyển hoa viên lý..... tiểu Yêu, chớ luận đệ làm gì, ca ca nhất định sẽ ủng hộ, chỉ không biết Đào Lý tử là người phương nào.

(Đào Lý Chương là một lời sấm dưới dạng ca dao, xuất hiện vào cuối năm 614 Công Nguyên ở Lạc Dương, Lý thị sẽ trở thành thiên tử, lời sấm này vô cùng lưu hành khiến cho quan lại quyền quý cho tới giới bình dân đều biết.

Bài ca dao này nói:

Đào lý tử, đắc thiên hạ; hoàng hậu nhiều dương châu, uyển chuyển hoa viên lý. Vật lãng ngữ, thùy đạo hứa?”)

Đỗ Như Hối nói ra những lời này là nội dung của Đào Lý Chương mọi người đều biết.

Hơn nữa hắn xưng hô với Lý Ngôn Khánh như hồi nhỏ khiến cho Lý Ngôn Khánh vô cùng cảm động.

Cho tới nay Lý Ngôn Khánh đều muốn nhà Tùy chính thức đại loạn. Nhưng nhà Tùy loạn là khi nào? Có người nói là ở lần chinh phạt Liêu Đông thứ ba có người nói là khi Dương Huyền Cầm làm loạn kỳ thật những điều đó chưa đủ, chính thức đại loạn chính là năm nay, khi mà mấy tháng trước Tùy Dạng Đế vứt bỏ kinh đô tới Đông Đô xa phó Giang Nam, xuống Dương Châu.

485. Chương 50: Trương Tu Đà.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 50: Trương Tu Đà.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Đào Lý Chương thì đã sớm có từ trước kia.

Nhưng tại sao vẫn chưa lưu truyền chính thức, mà bây giờ mọi người đều đã biết.

Đơn giản là vì Dương Quảng vẫn còn ở kinh đô Đông Đô Tùy Thất mặc dù sinh ra hỗn loạn cũng khó có thể đẹp. Tuy nhiên hiện tại hắn tới Giang Đô lại hoàn toàn ứng với từ ngữ trong Đào Lý Chương, càng mất đi sự khống chế với quan lại ở Đông Đô.

Việt Vương Dương Đồng cùng với Đại Vương Dương Giai chỉ là hai tiểu hài tử mà thôi.

Thậm chí còn không hiểu sự tình làm sao có thể trấn nhiếp quần hùng.

Chuyện này khiến cho Lý Ngôn Khánh cảm thấy không được, Đỗ Như Hối chỉ sợ cũng cảm thấy... Không chỉ Đỗ Như Hối mà ngay cả đám người Lý Mật cũng cảm thấy. Lý Ngôn Khánh nhìn thoáng quá Đỗ Như Hối tự nói:

- Lý này không phải là Lý kia.

Thanh âm rất nhỏ khiến cho Đỗ Như Hối nghe được rõ ràng.

Đỗ Như Hối ở trên ngựa thân hình khẽ nhích động hoảng sợ quay đầu nhìn Lý Ngôn Khánh.

- Huynh coi ta như là thân đệ, ta đời này không phụ huynh.

Lý Ngôn Khánh nói xong thúc ngựa tiến tới gần hơn Đỗ Như Hối.

Tô Liệt cùng với Vương Phục Bảo hai người mang theo Kỳ Lân vệ vội vàng đi tới, hai người thấy vậy thì hơi kinh ngạc.

Bọn họ cũng không biết, Lý Ngôn Khánh cùng với Đỗ Như Hối nói gì nhưng mà vị đại nhân này bình thường trầm ổn không ngờ bây giờ lại thất thố như thế.

Hơn nửa ngày Đỗ Như Hối mới nở ra một nụ cười.

Hắn ở trên ngựa chấp tay nói:

- Đệ không phụ huynh huynh cũng không phụ đệ.

Lúc đến Hồ Lao quan thì trời đã chạng vạng tối.

Ánh tà dương như máu, chiếu rọi một mảng đất.

Lý Ngôn Khánh tới Hồ Lao quan liền cảm thấy được hào khí ở đây ngưng trọng hơn xưa gấp nhiều lần, mang theo một vẻ khắc nghiệt.

Thủ vệ môn tốt ở Hồ Lao quan không giống như hương dũng bình thường.

Tuy vẫn mặc trang phục hương dũng nhưng nhắc tay dậm chân đều mang theo một khí thế dũng mãnh. Nhưng môn tốt này tuyệt đối là đã trải qua đại chiến thảm thiết mà sống, khí chất này so với những hương dũng ở Huỳnh Dương quận khác nhau rất lớn. Hương dũng ở Huỳnh Dương quận không phải không tham gia chiến sự nhưng không có nhiều tự tin như vậy, cũng khó trách Dương Khánh không cho phép hương dũng xuất chiến, chỉ bình thường đối phó với một số đạo phỉ, làm sao có thể có được khí chất quân nhân.

Những quân tốt này từ đâu mà tới?

Lý Ngôn Khánh không khỏi cảm thấy kỳ quái... hắn nhìn thoáng qua Đỗ Như Hối, lại thấy Đỗ Như Hối cũng đang ngây người.

- Lý phủ quân, thái thú có mệnh quân phủ binh mã không được vào thành, mong quân binh dưới trướng phủ quân lập tức hạ trại tại chỗ.

Kỳ thật phủ binh không được vào thành trì quy định này đã có ở thời Nam Bắc triều, tuy nhiên không ai để ý, Đại Nghiệp năm thứ mười về sau không ai tuân thủ quy định này. Trước đây Lý Ngôn Khánh dù chưa từng mang binh vào trong thành nhưng thực sự muốn mang vào thì cũng không ai ngăn cản.

Tuy nhiên hiện tại lại bị ngăn cản, trong lòng hắn cũng cảm thấy không vui cho lắm.

Lý Ngôn Khánh tuy trên mặt không có biểu lộ gì nhưng trong lòng không vui vài phần.

Hắn nghĩ nghĩ rồi bảo Tô Liệt hạ trại tại chỗ, Vương Phục Bảo cùng với Đỗ Như Hối thì theo Lý Ngôn Khánh vào trong thành, dọc đường đi Lý Ngôn Khánh cảm nhận được hào khí ngưng trọng, trước phủ quận trưởng hắn ghì chặt chiến mã lại, ba người xuống ngựa, chỉ thấy bên trong có một viên tiểu tướng nhanh nhẹn đi tới.

Tuổi tác của hắn khoảng chừng hai mươi nhìn thì lớn hơn Ngôn Khánh một chút, thậm chí so với Bùi Hành Nghiêm thì lớn hơn một hai tuổi.

Hắn một thân mặc nhung trang lộ ra vẻ nhanh nhẹn dũng mãnh, đứng trước mặt Lý Ngôn Khánh như là mãnh hổ.

Hắn hạ thấp người chấp tay mà nói:

- Mạt tướng là La Sĩ Tín, dưới trướng Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ, xin hỏi tướng quân có phải là Lý phủ quan ở Hắc Thạch phủ không?

Lý Ngôn Khánh trầm giọng nói:

- Đúng là bản phủ.

Trong lòng hần thầm nghi hoặc: Hà Nam Thảo Bộ đại sứ, trước kia hình như chưa từng nghe nói đến có chức vị này, người này là người nào?

Hần không để ý La Sĩ Tín hiện ra một vẻ sùng kính.

- Thái thú cùng với phó sứ ở trong phủ, xin phủ quân đi theo ta.

Lý Ngôn Khánh cất bước đi tới, cùng với La Sĩ Tín vào trong phủ nha, Đỗ Như Hối thì theo sát phía sau, Vương Phục Bảo thì ở bên ngoài giữ ngựa.

- La Sĩ Tín, nghe giọng nói thì người không phải là người ở đây?

Lý Ngôn Khánh vừa đi vừa làm ra vẻ tùy ý hỏi thăm đối phương.

La Sĩ Tín cười cười:

- Phủ quân thính lực thật tốt, mặt tướng là người ở Tề quận.

- Tề quận....

Trong đầu Lý Ngôn Khánh hiện ra một người:

- Người là người dưới trướng của Trương Tu Đà tướng quân?

Trên mặt của La Sĩ Tín hiện ra một vẻ kiêu ngạo, lồng ngực nhô lên mà nói:

- Đúng là Trương tướng quân.

Hà nam Thảo Bộ đại sứ Trương Tu Đà.

Hóa ra Trương Tu Đà đã được điều đến Huỳnh Dương quận.

Người trong lịch sử này đã đến rồi sao?

Ngôn Khánh không nhớ rõ lắm triều đình đối với Dương Khánh vô cùng bất mãn cho nên đã phái Trương Tu Đà đến đây đối phó với quân Ngõa Cương, căn cứ vào chiến tích trước đây của Trương Tu Đà thì đúng là hần rất thích hợp.

Bất tri bất giác ba người đã đến bên ngoài đại sảnh.

Lý Ngôn Khánh cất bước tới bậc thang, sau đó ngừng lại nhìn về phía La Sĩ Tín.

- Người vừa rồi nói người tên là La Sĩ Tín?

Thời gian trôi qua đã lâu. Lý Ngôn Khánh hiện tại chỉ có thể nhớ được không nhiều người ngoại trừ Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối thanh danh vang dội thì những người khác chỉ đếm trên đầu ngón tay, Hứa Kính Tông Mã Chu, Lý Ngôn Khánh cũng chỉ khi nhắc tới mới nhớ được, cũng có một ấn tượng đại khái. Hứa Kính Tông hình như về sau đầu phục Võ Tắc Thiên.

Còn La Sĩ Tín thì Lý Ngôn Khánh vô cùng nhớ rõ.

Thứ nhất La Sĩ Tín là một tên gốc gác, hình tượng hơi động lòng người, thứ hai là ở trong chính sử hay trong diễn nghĩa thì La Sĩ Tín cũng được đánh giá không tệ, Lý Ngôn Khánh kiếp trước đối với cuộc đời của La Sĩ Tín cũng cảm khái không thôi, trong lịch sử La Sĩ Tín chết rất sớm, mất khi mới ba mươi tuổi.

Vậy mà hiện tại hần đã xuất hiện trước mặt mình.

La Sĩ Tín gật đầu nói:

- Mặt tướng chính là La Sĩ Tín.

Lý Ngôn Khánh cũng ý thức được mình thất thố hần liền nhoẻn miệng cười:

- Nhìn người đúng là hảo hán, không biết có hứng thú tới Hắc Thạch phủ hiệu lực không?

Lời còn chưa dứt thì trong đại sảnh đã truyền tới từng tiếng cười to.

Một thanh âm phóng khoáng truyền tới:

- Lý phủ quân người như vậy là không đúng rồi, tại sao vừa mới thấy mặt đã muốn đoạt người của ta vậy?

486. Chương 51: Tần Thúc Bảo.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 51: Tần Thúc Bảo.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lời còn chưa dứt thì trong đại sảnh đã đi ra hai người.

Dương Khánh cười nói:

- Ái tướng của Trương thông thủ, ngay cả ta cũng động tâm, chỉ là ta không lanh lệ bằng Lý phủ quân như vậy, cho nên bị hắn đoạt trước... Ngôn Khánh, ta giới thiệu cho người, đây chính là thông thủ Tề quân, hiện tại là thông thủ Huỳnh Dương, Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ Trương Tu Đà tướng quân.

Tướng quân phụng chỉ tới đây bình định nạn trộm cướp, hai người ngày sau còn phải hợp tác nhiều với nhau, Trương thông thủ, đây chính là Lý vô địch Ung Dương Lang Tướng Hắc Thạch phủ, ha ha, trước kia trong lục đại quân phủ binh mã của hắn mạnh nhất hiện tại là một trong tứ đại lang tướng, ba vị còn lại cũng có quan hệ mật thiết với hắn.

Nam tử bên cạnh Dương Khánh, không chuẩn xác mà nói thì phải là một vị lão nhân.

Hắn thân hình cao hơn tám thước, thể trạng khô ngô cường tráng mặc dù tóc mai đã trắng nhưng lưng hùm vai gấu, lộ ra một khí tức oai hùng, trên người mặc một nhuyến kim giáp, đầu đội khăn màu đồng cổ, mày rậm mắt hổ.

Dương Khánh nói xong hắn liền cười cười:

- Trương Tu Đà mới đến Huỳnh Dương mong Lý phủ quân chiêu cố nhiều.

Trong lời nói lộ vẻ khách khí vô cùng.

Người này chính là tướng quân chữa cháy cho nhà Tùy Trương Tu Đà sao?

Tuy Ngôn Khánh vẫn cho rằng Trương Tu Đà đã bỏ ngựa đá xe nhưng hắn vẫn vô cùng khâm phục sự trung thành của Trương Tu Đà.

Đôi khi biết rõ không thể mà vẫn làm cũng là một loại dũng khí.

Ít nhất Ngôn Khánh cũng biết mình không có dũng khí như vậy.

- Trương thông thủ khách khí rồi.

Ngôn Khánh vội vàng hoàn lễ, mặc dù theo tước vị mà nói thì hắn so với Trương Tu Đà vẫn cao hơn nhưng dù sao chức vị Huỳnh Dương thông thủ ở Huỳnh Dương, thì Trương Tu Đà lại thuộc về thượng quan của Lý Ngôn Khánh.

Hơn nữa với chiến tích của Trương Tu Đà thì hắn thực sự đáng để Lý Ngôn Khánh tôn trọng.

Trương Tu Đà hướng về phía La Sĩ Tín mà cười ha hả:

Sĩ Tín, Lý vô địch mà người ngưỡng mộ đã xuất hiện rồi đó.

- Hôm nay Lý phủ quân đã để ý tới người nếu như người muốn đi thì nói rõ với ta.

La Sĩ Tín vội vàng nói:

- Lý vô địch làm ra Tam Quốc Diễn Nghĩa khiến cho Sĩ Tín ngưỡng mộ đã lâu, tuy nhiên Sĩ Tín cùng với tướng quân có ơn tương ngộ, tướng quân không bảo, Sĩ Tín không muốn rời khỏi.

Lý Ngôn Khánh mỉm cười gật đầu nói với Trương Tu Đà:

- Trương thông thủ thật có bộ hạ tốt.

- Được rồi được rồi có lời gì thì vào trong đại sảnh mà nói, chớ đứng ở chỗ này.

Dương Khánh cười tươi đem đề tài khai mở.

Ngôn Khánh cùng với Trương Tu Đà liền chấp tay với nhau.

Trương Tu Đà nói với La Sĩ Tín:

- Sĩ Tín, người gọi Thúc Bảo tới đây, về sau chúng ta ở Huỳnh Dương làm một số chuyện còn cần phải bàn bạc với Lý phủ quân.,

La Sĩ Tín đáp ứng một phen sau đó vội vàng rời xuống.

Lý Ngôn Khánh mang theo Đỗ Như Hối vào trong đại sảnh nên cũng không nghe thấy lời nhẩn nhủ của Trương Tu Đà với La Sĩ Tín.

Bốn người sau khi ngồi xuống, Đỗ Như Hối an vị ở sau lưng Lý Ngôn Khánh.

Dương Khánh nghiêm mặt nói:

- Trước đây Ngõa Cương phỉ tặc tàn sát bừa bãi, khiến cho Kim Đê quan bị chiếm đóng, Vệ Văn Thông Vệ tư mã bị chết trận.... chuyện này ta thật có lỗi với bệ hạ, bệ hạ hiện tại ở Giang Đô vô cùng bất mãn, cho nên điều động Trương thông thủ tới đây, đảm nhiệm chức vụ Huỳnh DươngThảo Bộ Đại Sứ, chuyên tiêu diệt phỉ tặc, sau này Lý phủ quân còn phải phối hợp nhiều với Trương thông quân.

Quả nhiên là một người tinh thông chiến sự, ngay cả danh hiệu đại đô đốc của Dương Khánh cũng bị thủ tiêu.

Lý Ngôn Khánh biết được Trương Tu Đà sau khi vào Huỳnh Dương cũng có kết cục này.

Dương Quảng đối với Trương Tu Đà rất sủng ái, hấn tín nhiệm còn cao hơn cả so với Dương Khánh, Trương Tu Đà đã tới đây Dương Khánh nhất định phải nhượng suất quân sự và quyền hành, dù sao thì Dương Quảng cũng biết Dương Khánh không hiểu chiến sự, để cho hấn tham dự vào trong đó thì chỉ có hại. Mà lần này Trương Tu Đà tới đây Dương Quảng cũng không hi vọng có người nào tiết chế quyền lực của Trương Tu Đà.

- Mong đại đô đốc yên tâm, mặt tướng sẽ kiệt lực phối hợp.

- Trương thông thủ nếu như cần gì thì cứ phái người trực tiếp thông báo, chuyện ở địa phương thì mặt tướng khó lòng hiệp trợ nhưng chiến sự thì tuyệt không chối từ.

Trương Tu Đà tuổi đã qua năm mươi sớm không còn lỗ mãng nữa.

Hắn cũng tinh tường mình chỉ là người ngoài mới tới Huỳnh Dương mà thôi cũng cần sự trợ giúp của nhân sĩ địa phương.

Dương Khánh dĩ nhiên là một người nhưng so sánh với Lý Ngôn Khánh thì Lý Ngôn Khánh tốt xấu gì cũng sinh trưởng ở nơi này, là người của Huỳnh Dương, mặc kệ hấn họ Trịnh hay họ Lý thì đối với Huỳnh Dương vẫn quen thuộc, vượt xa Dương Khánh. Quan trọng nhất là hấn cùng với tam đại quân phủ ở Huỳnh Dương quan hệ mật thiết, sau này có chỗ nhờ vả thì cũng có thể thông qua hấn.

Cho nên muốn đứng vững gót chân làm ra một phen sự nghiệp thì cần phải liên kết với thế lực ở đây.

Khi Dương Khánh hỏi thăm xem hấn muốn gặp ai thì Trương Tu Đà suy nghĩ đầu tiên chính là muốn kết bạn với Lý Ngôn Khánh. Trương Tu Đà đối với Lý Ngôn Khánh ấn tượng không xấu, Ngôn Khánh là thanh niên nhưng không hề đắc ý kiêu ngạo ngược lại vô cùng bình thản, tiếp theo Lý Ngôn Khánh cũng có vốn liếng, hấn có danh tiếng Lý vô địch, tuyệt đối không phải là tự nhiên.

Lông mày Dương Khánh nhăn lại, đối với lời nói của Lý Ngôn Khánh cũng có suy nghĩ.

Hắn mất đi quan chức, thiếu đi lực lượng quân đội, đúng là tổn thất lớn, thực sự hắn cũng không muốn tham dự vào trong chiến sự đồng thời hắn cũng hi vọng Trương Tu Đà có thể tiêu diệt phỉ tặc thành công, hắn là quận trưởng Huỳnh Dương cũng nhận một phần công lao nhưng nếu như để cho Ngôn Khánh tham dự chính vụ địa phương thì chẳng phải cũng là một con đường để hắn không chế chiến sự sao?

Thời gian gần đây, phụ tá của Dương Khánh từng đề nghị với hắn cho Lý Ngôn Khánh đảm nhiệm chức Quân Bộ Tổng Sự, Dương Khánh thấy đây đúng là một cơ hội tuyệt hảo, tuy nhiên cũng hơi do dự, hôm nay nghe thấy Lý Ngôn Khánh vô tình nhắc tới hắn lập tức ra quyết định.

- Lý phủ quân bản lĩnh trác tuyệt tiếc là không thể ở lại quân phủ.

Hiện nay quận Huỳnh Dương cũng không phải đặc biệt an bình, tất cả cũng có chấn động... Bản phủ muốn đưa phủ quân vào làm vị trí Huỳnh Dương quận bộ tổng sự, không biết phủ quân có đảm đương nổi hay không?

Ngôn Khánh nói những lời lúc này cũng là vì mục đích này.

Mấy tháng vừa qua Vương Hoàng thông qua đủ loại quan hệ mà liên hệ với phụ tá của Dương Khánh, ý đồ khiến cho Lý Ngôn Khánh đảm nhiệm chức vụ quận bộ tổng sự.

Nhưng chẳng hiểu tại sao Dương Khánh vẫn không có quyết định.

487. Chương 52: Tư Mã Huỳnh Dương.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 52: Tư mã Huỳnh Dương.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Vương Hoàng nói:

- Dương Khánh không phải không muốn nhận công tử mà là chưa có cơ hội.

- Công tử tốt nhất là tìm một cơ hội thích hợp nó bóng nói gió để Dương Khánh nhắc tới chuyện này.

Chỉ cần công tử đưa ra, Dương Khánh nhất định sẽ đồng ý.

Cho nên Dương Khánh thấy Lý Ngôn Khánh phối hợp với Trương Tu Đà, Lý Ngôn Khánh nhạy cảm phát hiện cơ hội đã tới.

Quả không ngoài suy đoán của Vương Hoàng, Dương Khánh đã chủ động đề nghị.

Lý Ngôn Khánh làm ra vẻ khó xử, do dự một lúc sau đó cuối cùng cũng đáp ứng.

Dù sao quân bộ tổng sự chức vụ này đặc biệt với nhiều người nói dễ nghe là giám sát nói khó nghe thì chính là chuyên môn báo cáo tình hình, Lý Ngôn Khánh thân phận và địa vị đảm nhiệm chức vụ như vậy thì hơi ủy khuất, Dương Khánh cũng biết chuyện này cho nên cười nói với Trương Tu Đà:

- Vệ tư mã sau khi bỏ mình, chức Tư Mã ở Huỳnh Dương vẫn chưa có người đảm nhiệm, bản phủ càng nghĩ càng cảm thấy chức vụ này nên giao cho Lý quân sự là thích hợp, không biết Trương thông thủ cảm thấy thế nào?

Huỳnh Dương tư mã, chuẩn xác mà nói là một quân chức hàng quận úy, cần lại bộ xét duyệt.

Chức quan này không giống như chức quan ở địa phương, Tư Mã tương đương với cục trưởng cục cảnh sát ở đời sau, phụ trách trị an của địa phương. Trước kia Vệ Văn Thông vẫn đảm nhiệm, từ sau khi Vệ Văn

Thông chết ở Ngõa Cương, chức vụ này vẫn bỏ trống, Dương Khánh cảm thấy chức vụ quận bộ tòng sự vẫn hơi ỷ khuất với Lý Ngôn Khánh cho nên muốn dùng chức Huỳnh Dương Tư Mã bổ sung vào, phẩm trật của Huỳnh Dương tư mã là tứ phẩm, đồng nghĩa với Lý Ngôn Khánh sẽ tăng lên nửa cấp.

Trương Tu Đà đương nhiên cũng không phản đối.

Hắn muốn dùng chân ở Huỳnh Dương thì phải dựa vào Lý Ngôn Khánh.

Chức vụ Huỳnh Dương tư mã nhìn thì trọng yếu nhưng trên thực tế không ảnh hưởng gì nhiều đến lợi ích của Trương Tu Đà. Lý Ngôn Khánh đảm nhiệm chức vụ này đối với hắn chỉ có lợi chứ không có hại, tại sao lại không làm?

Lý phủ quân đúng là một lựa chọn chính xác, tuân vương đề cử, Trương Tu Đà sao dám không tuân theo?

Trong nháy mắt ba người đã hoàn tất một giao dịch.

Lý Ngôn Khánh thông qua giao dịch lần này đã có thể nhúng tay vào quân vụ ở Huỳnh Dương, Dương Khánh thông qua lần này thì đã có thể khống chế được quân phủ Huỳnh Dương, Trương Tu Đà thì thu hoạch quá nhiều, hắn thông qua Lý Ngôn Khánh chẳng những có thể đứng vững ở Huỳnh Dương mà còn có thể mượn lực lượng Ứng Dương phủ, có thể nói tất cả đều vui vẻ.

Đỗ Như Hối ở sau lưng Lý Ngôn Khánh vẫn yên lặng đột nhiên hắn cảm khái vô hạn, đồng tử bụi tóc ngày nào hiện tại đã lớn rồi.

Hắn vận dụng đủ loại phương thức thu lợi về mình.

Đáng tiếc nếu như tiểu Yêu có một xuất thân tốt hơn thì nói không chừng hắn đã có tương lai lớn hơn.

Nhưng mà hiện tại.

Đỗ Như Hối bất thành linh bị một ý niệm làm cho hoảng sợ, sau đó hắn định thần lại, đúng lúc này từ bên ngoài truyền tới một tiếng bước chân.

- La Sĩ Tín cùng với một nam tử chừng ba mươi tuổi nhanh nhẹn đi vào.

Người này lông mày khá dài, tướng mạo tú mỹ khí độ bất phàm.

Nhìn bề ngoài rất có phong thái thư sinh, nhưng toàn thân cao thấp lại toát ra sát khí lộ ra vẻ oai hùng phi phàm.

Trương Tu Đà vừa thấy người này liền lộ ra vẻ cười tươi.

Hắn đứng dậy nói với Lý Ngôn Khánh:

- Lý phủ quân, để ta giới thiệu với người đây chính là đại tướng dưới trướng của ta, từng theo ta chinh chiến Tề quận vô số lần, là anh hùng hiếm có trên thế gian. Hắn vốn là thuộc cấp của Lai Hộ Nhi sau khi đại tướng quân đảm nhiệm chức vụ tổng quản thủy quân đã mang hắn tới chỗ ta, những năm gần đây đã lập vô số chiến công, cùng với Dương Trạ là ái tướng tâm phúc của ta.

- Tần Quỳnh, mau tới bái kiến Lý vô địch, Lý phủ quân.

Lý Ngôn Khánh cùng với Trương Tu Đà đứng dậy, xuất phát từ một loại khách khí.

Dù sao Trương Tu Đà đã đứng dậy nghênh đón người bọn họ làm sao có thể ngồi tại chỗ cũ.

La Sĩ Tín cùng người kia đi vào, trong lòng Lý Ngôn Khánh vẫn nói thầm người này là người nào.

Sau khi nghe Trương Tu Đà giới thiệu hắn cũng không để ý.

Hắn và Lai Hộ Nhi không giao du với nhau nhiều lắm, tuy nói là xuất phát từ đủ loại hiểu lầm nhưng mà có những khúc mắc khó có thể cởi bỏ.

Tuy nhiên sau khi Trương Tu Đà nói danh tự của người kia, Lý Ngôn Khánh không khỏi ngáy ngẩn cả người.

Tần Quỳnh? Hắn là Tần Quỳnh?

Cũng khó trách Lý Ngôn Khánh có phản ứng như vậy.

Vị cười ngựa hai bên bờ hoàng hà, đánh ba trăm sáu mươi phủ một trăm lẻ tám huyện ở Cửu Châu, và Sơn Đông, thần quyền thái bảo, Tần Quỳnh Tần Thúc Bảo, mặt vàng như nền phóng khoáng hùng tráng đây sao?

Dáng vẻ này thì không giống như vậy hiển nhiên là một bạch diện thư sinh.

Hắn là Tần Quỳnh, thật là Tần Quỳnh sao?

Trong chốc lát Lý Ngôn Khánh vẫn chưa phản ứng kịp thì bạch diện thư sinh đã tiến tới, hành lễ cung kính nói:

- Mặt tướng là Tần Quỳnh, tham kiến Lý vô địch Lý tướng quân.

Tần Quỳnh tên chữ là Tần Thúc Bảo, là người ở Tề quận, hai mươi tuổi thời Bắc Ngụy từng đảm nhiệm chức vụ huyện lệnh, phụ thân là thư ký trong vương phủ thời Bắc Tề, xuất thân tứ phẩm.

Tần Quỳnh Tần Thúc Bảo trong suy nghĩ của Lý Ngôn Khánh và ngoài đời có khác biệt rất lớn.

Trong sử sách không ghi lại xuất thân của Tần Quỳnh, tuy nhiên ở trong dã sử thì có nói rằng hắn là hậu duệ của quan lớn, hoặc nói là xuất thân thợ rèn, có người nói hắn cực kỳ cao quý, có sách lại nói hắn xuất thân cực kỳ ti tiện, không giống như Tần Quỳnh trước mắt.

Không chỉ xuất thân khác nhau mà tướng mạo cũng không giống nhau.

Lý Ngôn Khánh cũng không dám chắc Tần Quỳnh này và Tần Quỳnh đại danh鼎鼎 sau này có phải cùng một người không.

- Thúc Bảo dũng mãnh không sợ ai.

Trương Tu Đà giới thiệu:

- Lúc trước Lai Hộ Nhi tướng quân giới thiệu hắn cho ta ta cũng suýt nữa là nhìn sai người, tuy nhiên những năm gần đây hắn theo ta giết địch vô số, gặp chiến đấu thì lao lên phía trước chém tướng đoạt cờ, vạn phu khó đỡ, lần này ta đến Huỳnh Dương, ngoại trừ 800 hãn tốt thì chỉ mang tới hai người thân tín là La Sĩ Tín và Thúc Bảo.

Có lẽ Trương Tu Đà nhận ra Lý Ngôn Khánh đối với La Sĩ Tín và Tần Thúc Bảo hứng thú cho nên sau khi giới thiệu lại tặng thêm một câu.

Ngụ ý với Lý Ngôn Khánh: Ta chỉ mang tới hai người thân tín này, người đừng có mà thọc gậy bánh xe, Tần Quỳnh và La Sĩ Tín đều là ái tướng của ta, tuyệt đối sẽ không mang họ cho người.

Trương Tu Đà cũng biết nếu thật sự Lý Ngôn Khánh chiêu mộ, La Sĩ Tín và Tần Thúc Bảo sẽ khó tránh khỏi động tâm.

488. Chương 53: Vương Thế Sung.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 53: Vương Thế Sung.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Ngôn Khánh thanh danh không chỉ xuất chúng mà còn là người ở giới thượng lưu, hắn là cường sinh, Bán Duyên Quân ở trong phố phường thì làm ra Tam Quốc Diễn Nghĩa, có không biết bao nhiêu người hâm mộ hắn, trong đó có cả La Sĩ Tín.

Ngôn Khánh cười cười:

- Thúc Bảo và Sĩ Tín đều là hào kiệt đương thời.

- Nhưng hiện tại phải tắc ở trước mắt, thông thủ nói vậy ta cũng có lòng nếu như lúc cần thiết xin thông thủ phái hai người này hiệp trợ, Huỳnh Dương quận rộng lớn, đặc biệt là Ngõa Cương trại ở phía đông, đúng là cần phải có anh hùng xuất mã.

Lý Ngôn Khánh không hề do dự bày tỏ sự yêu thích với hai người.

Trương Tu Đà sau khi nghe được liền yên lòng.

Lý Ngôn Khánh đã nói vậy thì hẳn sẽ không làm nên chuyện thọc gậy bánh xe, kỳ thật Trương Tu Đà cũng tính tưởng hai người này theo Ngôn Khánh so với theo mình thì có tiền đồ cao hơn, Ngôn Khánh dù sao cũng là xuất thân quân phủ, có thể suy nghĩ cho tương lai hai người kia hơn, nếu là lúc khác Trương Tu Đà không suy nghĩ để bọn họ đi theo Ngôn Khánh nhưng mà bây giờ.

Dưới trướng của hắn có binh tốt cần Tần La hai người chấp chưởng.

Trong lòng hắn thầm quyết định chủ ý: Sau khi bình định Ngõa Cương tắc xong để cho Tần La hai người đến Hắc Thạch phủ.

Trương Tu Đà ái tài như mạng, nhưng chuyện liên quan đến tương lai của La Sĩ Tín và Tần Quỳnh thì hắn không hề có chút suy tư.

Có lẽ vì tính tình rộng rãi này mà khiến cho Dương Quảng đối với hắn không có nghi kỵ, thậm chí Lý Ngôn Khánh cũng kính trọng hắn.

Cùng ngày Tân Văn Lễ cùng với Trịnh Vi Thiện cùng nhau tới Hồ Lao quan gặp mặt Trương Tu Đà.

Tứ đại quân phủ chỉ có Kỳ Sơn Ứng Dương Lang Tướng Trương Quý Tuần là không tới, không phải vì hắn không muốn mà là hắn ở phía nam Huỳnh Dương, trước kia có Vệ Văn Thông thì bình yên vô sự, nhưng hiện tại thì chỉ sợ gây biến.

- Lý Tư Mã.

Dương Khánh cất tiếng gọi Lý Ngôn Khánh.

Tuy nói hiện tại Lý Ngôn Khánh chưa là tư mã ở Huỳnh Dương vì chưa được lại bộ lại cho phép nhưng mà Dương Khánh và Trương Tu Đà hai người cùng nhau giới thiệu thì vấn đề cũng không quá lớn, dù sao Tư Mã cũng không so với các chức vụ hành chính khác, phụ trách chủ yếu là quân sự. Lý Ngôn Khánh hiện tại làm lang tướng, kiêm nhiệm chức vụ tư mã Huỳnh Dương cũng không phải là không có tiền lệ, duy nhất có một vấn đề là tuổi tác của hắn còn nhỏ nhưng hiện tại được hai người một người là tôn thất, một người là ái tướng của Dương Quảng giới thiệu thì bộ lại mặc dù không tình nguyện cũng không thể không đồng ý.

- Hiện nay Huỳnh Dương tuyệt thu mà lương thực kho phủ lại không được vọng động.

- Ta muốn mượn cách làm ba năm trước đây của tư mã, quyền tiền một mặt dùng để cứu tế nạn dân một mặt khác thì quận phủ bỏ vốn tu sửa Hồ Lao quan.

Lý Ngôn Khánh làm sao không hiểu ý của Dương Khánh.

Chỉ sợ lần này lại khiến mình phải chảy máu.

Tuy nhiên Dương Khánh không phải nói không có đạo lý.

Kho phủ đúng là dư tồn lương thực nhưng để dự trữ cho chiến sự, bình định đạo phí. Trương Tu Đà dùng binh với Ngõa Cương trại sẽ tiêu hao rất nhiều lương thực và tiền bạc.

Dương Khánh mặc dù có gan bằng trời cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Về phần kho lương Lạc Khẩu thì không có ý chỉ của triều đình hẳn cũng không có khả năng dùng.

- Chuyện này quận trưởng đã đem tới cho mặt tướng một chủ ý.

- Hiện tại Cửng huyện tuy có gia tư nhưng cung cấp toàn bộ cho nạn dân chỉ sợ thiếu thốn, ở Huỳnh Dương có nhiều quý tộc thế gia, hào phú tài sản trong nhà rất lớn, nếu như bọn họ đồng ý giúp đỡ thì sẽ rất hay.

Tuy nhiên hiện tại thế đạo không tốt lắm, nếu như không có gì đổi lấy thì cũng không có khả năng, mặt tướng có một biện pháp khiến cho những thế gia kia nò nức tham gia.

Kỳ thật những thế gia kia ở Huỳnh Dương cũng không để ý tới tiền bạc, cái bọn họ cần là danh tiếng.

- Ý của Tư Mã là?

Lý Ngôn Khánh tiến tới bên tai của Dương Khánh nói nhỏ vài câu, sắc mặt của Dương Khánh lập tức trở nên rạng rỡ:

- Nếu thật như thế thì thưởng cho bọn họ một cái danh “Thái Bình trọng sĩ” thì có đáng gì.

Ngày hôm sau Lý Ngôn Khánh cùng với Tân Văn Lễ, Trịnh Vi Thiện ba người cáo từ rời khỏi Hồ Lao quan.

Dù sao bọn họ cũng không phải là quan viên địa phương, mà là một phần của thập nhị vệ phủ, Trương Tu Đà tới đây bình loạn, cùng với Ngôn Khánh và ba người này cũng không có quan hệ lớn.

- Trương Tu Đà lần này tới đây, chỉ sợ Huỳnh Dương sẽ náo nhiệt.

Trên đường về Lý Ngôn Khánh cùng với Đỗ Như Hối sóng vai mà đi.

- Thế nào đệ sợ Trương Tu Đà bình định được Ngõa Cương sao?

- A....

Ngôn Khánh gãi gãi đầu không biết trả lời thế nào.

Nói thật hắn cũng không nhớ rõ Trương Tu Đà ở trong lịch sử có bình định được Ngõa Cương không, nhưng nếu hắn thật sự bình định Ngõa Cương thì làm gì có chuyện Lý Mật và Vương Thế Sung tranh hùng với nhau? Vương Thế Sung ta làm sao có thể quên người này được.

Lực chú ý của Lý Ngôn Khánh đặt lên trên Huỳnh Dương mà không lưu ý những mặt khác.

Vương Thế Sung?

Hiện tại hắn ở nơi nào, Lý Ngôn Khánh cũng không rõ lắm.

- Lão Đỗ, huynh có biết Vương Thế Sung không?

- Vương Thế Sung?

Đối với nhân vật mà Lý Ngôn Khánh đột nhiên nhắc tới, Đỗ Như Hối cũng không kịp phản ứng. Lòng mảy của hắn chuyển động sau đó đột nhiên vỗ tay một cái:

- Đệ nói là thông thủ Giang Đô, Vương Hành Mãn sao? Hắn trước đây ở Hà Bắc bình định dư đảng Cách Khiêm, hiện nay ta nghe nói bệ hạ đã điều hân tới quận Nam dương, đang cùng với Lô Minh Nguyệt giao phong.

Nói xong Đỗ Như Hối tò mò hỏi:

- Đệ tại sao đột nhiên hỏi tới người này?

Vương Thế Sung tự là Hành Mãn.

Năm đó Dương Quảng bị nhốt trong Nhạn Môn Quan, Vương Thế Sung lúc đó mấy ngày không ăn, vì Dương Quảng lo lắng, về sau khi biết được Dương Quảng đã được giải vây cao hứng vui mừng vô cùng

Dương Quảng vì vậy mà nhớ kỹ tính danh của người này.

Vương Thế Sung ăn nói khéo léo nhìn mặt mà nói chuyện đối với chiến sự rất có mưu lược.

Ngư Câu La sau khi bị giết, Vương Thế Sung tiếp quản chiến sự Giang Nam, hân hoa ngôn xảo ngữ khiến cho phản quân đầu hàng sau đó đem giết đi chiếm được tin cậy của Dương Quảng.

Tuy nhiên Đỗ Như Hối không rõ Lý Ngôn Khánh đột nhiên tại sao lại nhắc tới tên của người này?

- Lão Đỗ phiên huynh về sau lưu ý người này một chút.

- Sao?

- Đệ có một dự cảm, người này rất không tầm thường.

Đỗ Như Hối cùng với Vương Thế Sung không hiểu nhau nhiều lắm cho nên cũng không phán đoán gì được, tuy nhiên Ngôn Khánh bắt hẩn lưu ý người này thì tuyệt đối không phải là điều đơn giản, thân là phụ tá của Lý Ngôn Khánh, Đỗ Như Hối không thể xem thường người nào, kể cả Vương Thế Sung.

- Sau này ta sẽ tăng cường chú ý với người này.

489. Chương 54: Đoàn Xe Cổ Quái.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 54: Đoàn xe cổ quái.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Như Hối đã tỏ thái độ, Lý Ngôn Khánh cũng không đàm luận vấn đề này nữa, chẳng lẽ lại nói với Đỗ Như Hối là Vương Thế Sung sẽ xưng vương. Cho dù nói ra thì Đỗ Như Hối cũng không tin.

Chỉ cần hẩn để ý, sẽ phát hiện ra ẩn tình trong đó cho nên Lý Ngôn Khánh cũng không cần phải nói nhiều.

Ngôn Khánh tin rằng Đỗ Như Hối có năng lực giải quyết, chuyện này xử lý thế nào Đỗ Như Hối sẽ có biện pháp.

Hai người cứ vậy mà nói chuyện khi đi đường.

Từ Trương Tu Đà đến Ngõa Cương trại, từ Dịch Nhượng tới Lý Mật.

Bất tri bất giác đã quá trưa.

Vì buổi sáng rời khỏi sớm nên lúc này cảm thấy hơi đói bụng.

Vừa vặn phía trước có một tửu quán, Lý Ngôn Khánh quyết định vào trong đó nghỉ ngơi.

Nhưng sau khi bọn họ đi vào tửu quán thì ở phía trước đó đã có một dãy xe ngừng lại, ước chừng tới ba bốn mươi chiếc.

Xem cờ hiệu thì là đoàn xe thương hộ nào đó.

Lý Ngôn Khánh vốn cũng không để ý.

Huỳnh Dương là cổ hòng của đông đô, đường lớn tám phía thông nhau, mỗi ngày qua lại rất nhiều thương hộ, mặc dù hiện tại đạo phi bặc phát khiến cho nhiều thương hộ phải dừng sinh ý nhưng Huỳnh Dương quận vẫn còn rất nhiều người đi lại.

Tửu quán ở trước cổng treo một chữ Ngõng, chính là sản nghiệp trên danh nghĩa của Lý Ngôn Khánh.

Ước chừng có một trăm trang hán xuống xe ngựa, mười người trong số họ đi vào bên trong, xì xào bàn tán thấp giọng nói chuyện với nhau.

Đoàn người Lý Ngôn Khánh xuất hiện khiến cho đám người này chấn động.

Đặc biệt là những người ăn cơm trên xe ngựa hiển nhiên là lo lắng.

Cũng khó trách đột nhiên xuất hiện những quân khôi giáp chỉnh tề khí chất hung hãn, bất luận kẻ nào cũng phải lo lắng.

Lý Ngôn Khánh để Kỳ Lân vệ ở bên ngoài tửu quán, nghỉ ngơi ngay tại chỗ.

Hắn mang theo Tô Liệt, Vương Phục Bảo, Đỗ Như Hối ba người bước vào bên trong.

Vốn tửu quán âm ỉ trở nên yên tĩnh đặc biệt, lo sợ nhìn về phía Lý Ngôn Khánh, khiến cho mí mắt của Lý Ngôn Khánh nhấp nháy.

Mười mấy đại hán này đều có sát khí.

Sát khí rất mơ hồ không thể thấy được.

Chỉ có giết người mới có được sát khí như vậy không giết người thì không thể tôi luyện được.

Ánh mắt của hắn trầm xuống nhìn về phía mười mấy đại hán kia.

Đối phương bị ánh mắt của Lý Ngôn Khánh đảo qua không khỏi cúi đầu xuống.

- Tiểu yêu, những người này có vẻ cổ quái.

Đỗ Như Hối thấp giọng nói thầm bên tai Lý Ngôn Khánh một câu.

Ngôn Khánh thì mỉm cười:

- Chủ quán chuẩn bị rượu và đồ nhắm, ba trăm phần thức ăn nhanh, mặt khác còn cần chút lương khô, người xem rồi xử lý.

Kỳ Lân vệ có chứa lương khô, nhưng nói chung sẽ không mua ở tửu quán.

Hơn nữa trong tửu quán, làm ra mấy trăm phần thức ăn, thật không thể nào.

Đây kỳ thật là một loại ám hiệu.

Chưởng quầy của tửu quán ước chừng năm mươi tuổi.

Hắn tự nhiên là nhận ra ám chỉ của Lý Ngôn Khánh.

Vì vậy liền nói:

- Được rồi quân gia, ta sẽ sắp xếp người chuẩn bị.

Nếu như hắn nói rằng xin lỗi quán chúng ta không có nhiều đồ ăn như vậy thì tất cả đều bình thường, không có vấn đề gì nhưng mà hắn trả lời như vậy kỳ thực có ý nói với Lý Ngôn Khánh: Công tử, những người này có vấn đề ta đang muốn bẩm báo.

Lý Ngôn Khánh nghe được không khỏi nở ra một nụ cười.

Bốn người ngồi xuống, Tô Liệt cũng lặng lẽ ra bên ngoài quán ra lệnh cho Kỳ Lân vệ.

Kỳ Lân vệ không những dừng mãnh thiện chiến mà quan trọng nhất là trang bị của bọn họ vô cùng tốt.

Xem biểu hiện của bọn họ thì không có gì là phòng bị, vẫn như lúc trước.

Nhưng thực tế thì bọn họ đã chuẩn bị tất cả, chỉ cần Tô Liệt ra lệnh thì tùy thời có thể xuất kích.

Vương Phục Bảo không nhìn ra nhưng Đỗ Như Hối lại phát hiện ra ẩn tình bên trong.

Hắn kinh ngạc nhìn Lý Ngôn Khánh nhưng Ngôn Khánh cái gì cũng không nói.

Cùng lúc đó trong mười trang hán bổng có một người cao giọng hô lên:

- Chủ quán tính tiền.

Hắn nói xong lấy ra mấy quan tiền đặt lên trên bàn, đang định đứng dậy ra ngoài thì Vương Phục Bảo đã nhận được chỉ thị của Lý Ngôn Khánh đi tới trước mặt bọn họ.

- Mấy vị vội vã đi có phải trong lòng có quỷ nên sợ chúng ta?

Hắn mặc một thân nhung trang, hình dáng khôi ngô lộ ra vài phần uy áp.

Trang hán kia biến sắc, tuy nhiên đúng lúc này một trung niên nam tử đã đứng dậy mà khẽ nói:

- Quân gia, ngài chớ nói đùa, chúng ta cơm nước no nê, hiện tại cũng nên đi, có gì mà sợ hãi?

- Vậy sao?

Vương Phục Bảo nhìn thoáng qua trung niên nhân:

- Người tên là gì, từ nơi nào tới, đi về đâu?

- Cái này... ha ha, chúng ta từ Yến Sư tới, chuẩn bị tới Khai Phong.

Lý Ngôn Khánh đột nhiên quay đầu:

- Từ Yến Sư tới, đi về phía Khai Phong? Phục Bảo mau kiểm tra một chút.

Trong chốc lát sắc mặt của người trung niên lập tức tái mét.

Chu đầu lĩnh liền một phen.

Một trang hán hết lớn rút đao ra.

Trung niên nhân vốn muốn dàn xếp ổn thỏa không cần phải động thủ, nhưng tình hình đã trở nên phức tạp, hắn không biết đám quân tốt này là gì nhưng dựa vào trang bị của bọn hắn cũng có thể đoán ra không tầm thường.

Vương Phục Bảo khép hai con ngươi lại có vẻ không phòng bị.

Nhưng trang hán kia cầm đao đánh ra, trong tích tắc vùng chân lên. Thời kỳ Tùy Đường mọi người ăn uống cũng không giống như là đời sau, đa phần đều ngồi dưới đất mà trải chiếu lên, cho dù có bàn ghế xuất hiện nhưng cũng là do người thượng đẳng làm chủ, tửu quán ven đường này chỉ trải chiếu bày lên bàn ăn mấy món thô lậu khách nhân tùy ý ngồi xuống ăn mà thôi.

Mà lúc này Vương Phục Bảo dùng chân cuốn chiếu rồi nhảy lên, che tầm mắt của trang hán kia, hắn cũng không dừng lại, soạt một tiếng một đạo hàn quang đánh ra, trang hán kia còn đang muốn trốn tránh nhưng đã không còn kịp rồi hàn quang lướt qua hắn kêu thê thảm một tiếng rồi ngã xuống mặt đất. Vương Phục Bảo cầm trường đao trong tay, tiếp tục đánh tới trung niên nhân, người trung niên thấy vậy liền cắn răng một tiếng:

- Các huynh đệ quan bức dân phản chúng ta mau liều mạng.

Ở trong tửu quán hơn mười trang hán vờn người đứng dậy, trong tay cầm đao cầm thương, nhào về phía Vương Phục Bảo.

Cùng lúc đó ở bên ngoài những tùy tùng kia cũng rút binh khí lớn tiếng la lên, nhưng bọn họ chưa động thủ thì Kỳ Lân vệ ở bên ngoài tửu quán đã ra tay, đem những xa phu và tùy tùng kia dồn lại, ba người tạo thành một tổ, hai người cầm đao ngăn cản, một người cầm trường thương xuất kích.

Hai người đỡ một người đâm, phối hợp uyển chuyển với nhau đây chính là thể trận tam giác mà Tô Định Phương sắp xếp.

Vì khu vực ở Củng huyện không giống như những nơi khác, không thích hợp để kỵ quân công kích cho nên Kỳ Lân vệ ngoại trừ luyện kỵ chiến thì còn phải thông tinh bộ chiến. Thể trận tam giác này chỉ là thể trận đơn giản, còn có thể chuyển hóa thành thể trận hình vuông, thể trận hình tròn, trong không gian hẹp giết chết đối thủ, uy lực vô cùng lớn.

490. Chương 55: Chu Văn Cử.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 55: Chu Văn Cử.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Thế trận tam giác theo nguyên lý áp súc không gian khiến cho địch nhân khó có thể thi triển quyền cước.

Áp súc sau đó mở ra rồi đột nhiên co lại, chỉ thấy huyết nhục bay tứ tung, thân ngang đầy đồng, chân tay cụt đứt, máu tươi nhuộm lả tả trên đất từng tiếng kêu vang lên, Kỳ Lân vệ đối với cảnh tượng này đã quen quá rồi, Vương Phục Bảo cùng với Tô Định Phương bọn họ hợp đấu, tuy nhân số của đối phương nhiều nhưng lại không hề chiếm được chút tiện nghi nào, Vương Phục Bảo và Tô Định Phương liên hợp bọn chúng phải liên tiếp lui về sau.

Nam tử trung niên không cách nào chiếm được tiện nghi liền sinh ra tâm tư chạy trốn hẩn nhìn về phía cửa ra tữu quán thì phát hiện thấy Lý Ngôn Khánh và Đỗ Như Hối đang ngồi ở đó. Đỗ Như Hối ở bên cạnh sắc mặt tái nhợt giống như bị tràng diện huyết nhục bay tứ tung làm cho sợ hãi.

- Các huynh đệ, rút lui.

Người trung niên hét lớn một tiếng, bỏ qua Vương Phục Bảo và Tô Định Phương hướng về phía cửa lớn của tữu quán mà vọt tới, Đỗ Như Hối vô ý thức nắm lấy trường kiếm trong tay.

Thân là đệ tử quan lại, Đỗ Như Hối tuyệt đối không phải là thân trói gà không chặt trái lại kiếm pháp của hắn rất cao minh, bằng không lúc còn trẻ hắn không thể nào có gan đi du lịch bốn phía. Tuy nhiên từ trước tới giờ hắn vẫn chưa chứng kiến cảnh tượng chém giết như trước mắt. Lý Ngôn Khánh ngăn cản Đỗ Như Hối mà cười ha hả nói:

- Lão Đỗ không cần lo lắng.

Nói nhảm, người ở Cao Ly chém giết sớm đã quen tràng diện này cho nên không để trong lòng mà thôi.

Đỗ Như Hối thầm nói trong lòng, chỉ thấy người trung niên mang theo hai người nữa đã vọt tới trước mắt, mắt thấy chỉ còn khoảng cách năm sáu bước. Lý Ngôn Khánh đột nhiên vỗ tay vào bàn một cái sau đó xông ra, đánh vào cánh tay của của đối phương.

Chỉ nghe rắc một tiếng người trung niên hét thảm một tiếng té xuống mặt đất, cây đao cũng ném đi, hai trang hán phía sau của hắn đang tiến tới thấy vậy hoảng sợ dừng chân lại.

Đúng vào lúc này, trong tích tắc Lý Ngôn Khánh đã đứng người dậy cầm lấy tơ bạc, giậm chân tại chỗ bay lên trên trời, roi thép rít gào, hướng về phía trang hán, nhanh như thiểm điện đánh vào đầu của hắn, trong nháy mắt đầu của hắn giống như một trái dưa hấu nát nhừ, phủ phục ngã xuống mặt đất.

Lý Ngôn Khánh hét lớn:

- Ta chính là Ứng Dương Lang Tướng Lý Ngôn Khánh, các ngươi buông binh khí nếu không sẽ bị giết chết bất luận tội.

Lý Ngôn Khánh đứng trước thi thể nghiêm nghị quát.

Ở bên ngoài tữu quán đám xa phu và tùy tùng đã ngổn ngang lộn xộn, người miễn cưỡng đứng thẳng chưa tới mười.

Kỳ thật những người này muốn chạy thoát nhưng không có chỗ trốn, thế trận tam giác đã áp súc họ lại, đừng nói là chạy trốn ngay cả ngăn cản công kích cũng vô cùng khó khăn. Lý Ngôn Khánh ở trong tữu quán hô lớn, đám Kỳ Lân vệ bên ngoài cũng hô lên:

- Bỏ vũ khí đầu hàng nếu không sẽ bị giết chết.

- Đầu hàng, chúng ta đồng ý đầu hàng.

Kỳ thật bọn họ đã sớm muốn đầu hàng, nhìn thi thể một đồng bọn họ khóc không ra nước mắt.

Mặc dù bọn họ đều đã thân kinh bách chiến cùng với quan quân giao phong nhưng mà hôm nay thấy cảnh tượng này cũng sợ hãi không thôi.

Vương Phục Bảo cùng với Tô Định Phương liên thủ giết chết sáu gã trang hán, cộng thêm Lý Ngôn Khánh đánh chết một người bị thương, trong đám phi tặc chỉ còn lại ba tên mà thôi, đây cũng là do Lý Ngôn Khánh mở miệng nếu không Vương Phục Bảo cùng với Tô Định Phương đã sớm xử lý bọn chúng.

- Lão Đỗ đi xem những chiếc xe kia một chút

Lý Ngôn Khánh cũng không quay đầu lại đi thẳng về phía bên cạnh người trung niên, hắn đang định nắm binh khí thì Ngôn Khánh đã giẫm lên tay.

- Tính danh?

Lý Ngôn Khánh nở ra một nụ cười nhàn nhạt, trầm giọng quát hỏi.

- Cầu quan muốn giết thì cứ giết.

Người trung niên còn định biểu hiện khí khái anh hùng thì Lý Ngôn Khánh đã khê động chân giẫm nát một ngón tay của hắn, lực đạo kinh người. Người trung niên không kìm nổi rên lên một tiếng, sau đó ngất đi.

Lý Ngôn Khánh lạnh lẽo, thanh âm nhu hòa nói:

- Người còn chín ngón tay, ta hỏi người một câu người đáp một câu, chớ tỏ ra anh hùng nếu không các ngón tay của người đều nát. Đừng lo lắng sau khi ngón tay người nát thì xương cốt từng cái từng cái ta cũng đập nát đến khi người trả lời ta thỏa mãn. Được rồi bây giờ chúng ta bắt đầu, ta hỏi người một câu:

- Tính danh?

Thanh âm của Lý Ngôn Khánh nhu hòa nhưng người trung niên lại cảm thấy rét lạnh vô cùng, ngay cả Vương Phục Bảo và Tô Định Phương cũng nhận không được khê run lên.

- Chu Văn Cử, ta tên là Chu Văn Cử.

Lý Ngôn Khánh nhả mày lại:

- Tên này có vẻ rất quen... à ta nhớ rồi.

Ngôn Khánh vung roi theo đặt lên trên đầu của đối phương:

- Người chính là Hà Nam hoạt huyền Chu Văn Cử, năm ngoái ta thấy người tụ chúng làm loạn, hiện nay người đã đầu phục Ngõa Cương trại rồi đúng không?

- Đúng đúng.

- Ta đau quá, người trị thương cho ta, ta tuyệt đối không dám giấu diếm nửa phần.

Lời còn chưa dứt thì Lý Ngôn Khánh đã dùng sức trên tay, roi thép chúi xuống, một đầu ngón tay lại vỡ vụn, khiến cho Chu Văn Cử đau quá kêu lên thảm thiết liên tục.

Ở bên cạnh ba gã trang hán không khỏi nuốt nước bọt.

Người này văn văn khí khí, thanh tú như nữ nhân mà tại sao lại ra tay độc ác như vậy? Trả lời đúng cũng đánh không trả lời cũng đánh.

Ngôn Khánh cười nói:

- Người trả lời đi phải trả lời làm cho ta thỏa mãn.

- Ta hỏi người tại sao người đã lên Ngõa Cương trại làm cường đạo lại tới đây làm thương nhân?

- Ta....

Chu Văn Cử đâu còn dám giấu diếm nửa phần, lúc này hắn đã minh bạch, người đứng trước mặt mình là một tên giết người không chớp mắt.

Hắn vừa định mở miệng thì Đỗ Như Hối đã tiến tới:

- Phủ quân, ở trên xe một nửa là lương thảo một nửa là binh khí và áo giáp.

Rồi sau đó hắn đột nhiên hạ giọng, nhẹ giọng nói nhỏ bên tai Lý Ngôn Khánh, sắc mặt Ngôn Khánh trở nên khó coi, đôi mắt nheo lại.

- Chu Văn Cử, người vừa rồi nói người từ Yên Sư đi tới?

Chu Văn Cử cảm giác được roi thép nặng trĩu đang đặt lên trên đầu ngón tay của mình.

- Không phải, ta vừa rồi nói dối, ta từ Cửng huyện đi ra, là từ Cửng huyện đi ra.

Khóe mắt của hắn chảy ra chút lệ quang.

Lý Ngôn Khánh thỏa mãn nở ra một nụ cười:

- Phục Bảo, mang kim sang được tới đây.

Vương Phục Bảo liền lấy từ trong túi ra một lọ kim sang được đưa cho Lý Ngôn Khánh. Lý Ngôn Khánh ngồi xổm xuống, đem kim sang được thoa lên ngón tay của Chu Văn Cử:

- Người thấy không chỉ cần trả lời thành thật thì không phải chịu khổ.

- Hiện tại ta không hỏi người nữa, có vấn đề gì người chỉ cần nói cho ta biết, chỉ cần nói ra ta sẽ bảo vệ tính mạng này cho người.

491. Chương 56: Sài Hiếu Hòa Tức Giận.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 56: Sài Hiếu Hòa tức giận.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Chu Văn Cử vừa đau vừa xúc động:

- Ta tên là Chu Văn Cử, vốn là một phú hộ.

- Hai năm qua bộ hạ liên tục chinh phạt, lao dịch gia tăng, thuế má cũng tăng lên gấp bội, ta có ba đứa con trai hai đứa chết trận ở Liêu Đông... Cộng thêm năm ngoái thuế má tăng lên, ta đã táng gia bại sản, vô lực chèo chống, huyện lệnh nói nếu ta không giao thuế má thì đứa con trai còn lại của ta cũng phải đi lao dịch, ta không muốn phản nhưng thực sự không sống nổi, bị bách bức không còn cách nào đành đi đầu phục Ngõa Cương trại.

Vốn tưởng rằng có thể sống yên ổn nhẹ nhàng ai ngờ sau khi Bồ Sơn công lên núi, lại khiến cho Lang Sơn công kiêng kỵ, đặc biệt là sau khi đánh chiếm Kim Đề quan đã càng thêm hiểm nghi... Bồ Sơn công vì muốn tự bảo vệ mình đã tu kiến một quân doanh ở trên núi nhưng hắn nói không muốn cho Dịch Nhượng biết rõ cho nên lương thảo quân nhu đều tự mình trữ bị.

Hiện tại trong doanh của Bồ Sơn Công đã có hai nghìn người mỗi ngày tổn hao vô cùng lớn quân nhu. Mặc dù quân Ngõa Cương đã lấy được quân nhu từ kho lương Lê Dương nhưng cũng chỉ là như muối bỏ biển, Dịch Nhượng lại nghi ngờ Bồ Sơn công cho nên Bồ Sơn công không được viện trợ gì, tuy nhiên Bồ Sơn công không phải người tầm thường nên đã tìm biện pháp khác....

Trong ánh mặt trời buổi chiều, lộ nên một vẻ thê lương khiến cho Cửng huyện như phủ lên một màn máu.

Sài Hiếu Hòa im lặng ngồi ở cửa hiên, nhìn ánh tà dương, ở phía sau hắn là một nữ tử trung niên đang ngồi pha trà trước lò than hừng hực, nước sôi cuộn tròn, phu nhân trung niên này đem trà bỏ vào trong đó, trong chốc lát mùi hương đã lan tỏa bốn phía tràn ngập ở hành lang.

- Tú nhi, mấy ngày hôm nay mí mắt ta nhảy liên tục không biết có chuyện gì xảy ra.

Trung niên phu nhân này chính là thê tử của Sài Hiếu Hòa, tên là Tú nương.

Sài Hiếu Hòa xuất thân không tốt nhưng Tú Nương lại là đại hộ ở Hoàng Nông, tuy không phải là danh môn thế gia nhưng cũng là một gia đình có tiếng. Sài Hiếu Hòa và nàng sống với nhau đã hơn hai mươi năm, nàng là một nữ tử đoan trang hiền thực, bình thường rất ít xuất đầu lộ diện chỉ lo liệu phụ trách việc bên trong, mà Sài Hiếu Hòa đối với Tú Nương cũng kính trọng. Tú Nương lúc này cười nói:

- Chàng hiện tại đã là huyện lệnh một huyện so với năm đó ở Thu Phổ đã là một trời một vực.
- Đang êm đẹp làm sao có thể xảy ra chuyện gì? Chỉ cần chàng làm tốt huyện lệnh của chàng, lo cho dân chúng Cử huyện các chuyện khác đều có thượng quan giải quyết không cần chàng phải hao tâm tổn trí. Hơn nữa không phải còn có Lý phủ quân ở Hắc Thạch phủ sao?
- Chuyện này, Tú Nương, kỳ thật...

Sài Hiếu Hòa định nói ra suy nghĩ của mình nhưng lời nói đã ra tới miệng đã thấy một người nhà thần sắc bối rối đi tới cửa hiên:

- Lão gia, Lý phủ quân ở Hắc Thạch phủ cầu kiến trước cửa.
- Ha ha nhắc tới Tào Tháo là Tào Tháo tới.

Sài Hiếu Hòa không căng thẳng nữa quay đầu nhìn Tú Nương rồi do dự nói:

- Mời Lý phủ quân tới phòng khách, sau đó ta lập tức qua.
- Vâng.

Người nhà vội rời khỏi Sài Hiếu Hòa tiếp nhận chung trà trong tay của Tú Nương nhấp một miếng.

- Lão gia, Lý phủ quân tới đây tại sao lão gia lại bối rối?
- À, ta đâu có bối rối, phu nhân, chỉ là ta đang nghĩ Lý phủ quân tại sao đột nhiên tới? Nghe nói triều đình phái tới Thảo Bộ Đại Sứ Hà Nam, Lý phủ quân theo đạo lý phải đi tới Hồ Lao quan mới đúng tại sao hiện tại lại tới đây? Phu nhân cũng biết ta mặc dù tới Cử huyện ba năm nhưng cùng với Lý phủ quân tiếp xúc cũng không nhiều.

Sài Hiếu Hòa giải thích vội vàng khiến cho Tú Nương mày ngài nhăn lại:

- Lão gia, chàng chưa bao giờ cùng thiếp luận đàm công sự.

Sài Hiếu Hòa khẽ giật mình ngơ ngác nhìn Tú Nương thì đã thấy Tú Nương thở dài từ từ khép cửa hiên thu thập đồ uống trà:

- Lão gia tự quản công vụ, chớ để Lý phủ quân chờ lâu..

Sài Hiếu Hòa hai gò má khẽ run rẩy xoay người từ từ rời đi, Tú Nương nhìn theo bóng lưng của hắn trong mắt tràn ngập vẻ sầu lo, Sài Hiếu Hòa thay đổi quan phục đi vào phòng khách, lúc này Lý Ngôn Khánh đang ngồi uống trà, Thẩm Quang cùng với Vương Phục Bảo lặng lẽ đứng ở hai bên, sau lưng của hắn còn có mười người mỗi người nâng một hộp gấm đựng trang nghiêm, Sài Hiếu Hòa nghi hoặc chấp tay nói:

- Lý phủ quân khách quý ít gặp.

Lý Ngôn Khánh vội vàng đứng dậy hoàn lễ:

- Vô sự nên mạo muội tới đây xin huyện lệnh rộng lòng tha thứ.
- Khách khí khách khí, phủ quân đến nhà là vẻ vang cho kẻ hèn này.
- Đâu có đâu có, huyện lệnh khiêm tốn rồi... Huyện lệnh là quan phụ mẫu ở đây, bản phủ mặc dù trấn thủ Hắc Thạch quan nhưng cũng là con dân của huyện lệnh.

Hai người vui cười khách sáo, rồi phân biệt ngồi xuống, Sài Hiếu Hòa nói:

- Nghe khẩu khí của phủ quân hình như có chuyện thương nghị.

Lý Ngôn Khánh cười nói:

- Huyện lệnh ánh mắt sáng như đuốc, lại khiến cho bản phủ khó mở miệng... Kỳ thật hiện tại có một chuyện, ở Cửng huyện có một số trí sĩ đã già yếu mà Cửng huyện không trình báo triều đình mong triều đình lựa chọn, mà lại do một mình huyện lệnh lo liệu, bản phủ cảm thấy lo lắng cho huyện lệnh.

- Hiện nay Tề quận thông thủ Trương Tu Đà tướng quân đảm nhiệm chức vụ Thảo Bộ Đại Sứ Hà Nam, ít ngày nữa sẽ dùng binh với Ngõa Cương tặc.

- Cửng huyện với tư cách là trọng tâm của Lạc Dương, kiêm phòng giữ kho lương Lạc Khẩu cho nên sẽ bận rộn vô cùng, huyện lệnh một người sẽ khó tránh khỏi không để ý tới địa phương cho nên bản phủ cảm thấy cần phải phân phối đủ nhân sự đặc lực vào một số chỗ trọng yếu.

Khuôn mặt của Sài Hiếu Hòa trở nên dài ra:

- Lý phủ quân đây chính là chính vụ địa phương, phủ quân mặc dù ra trấn Hắc Thạch phủ nhưng hình như không có quyền can thiệp.

Ngôn Khánh đối với sự bất mãn của Sài Hiếu Hòa không thêm để ý.

Hắn cười nói:

- Huyện lệnh có lẽ còn chưa biết, bản phủ ngoài trấn Hắc Thạch phủ đồng thời đã được quận trưởng cho làm Quân Bộ Tổng Sự, giám sát tất cả huyện, ta đối với Cửng huyện dĩ nhiên thêm vài phần chú ý.

- Theo ta thấy, trong huyện có một số nhân sự chỉ sợ khó đảm đương trách nhiệm, cần phải thay đổi một phen mới khiến Cửng huyện thêm phần vinh.

- Không ngờ đường đường là Lý huyện nam tước, Ngõng công tử lại đảm nhiệm chức vụ quân bộ tổng sự.

492. Chương 57: Năm Giữ Cửng Huyện.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 57: Năm giữ Cửng huyện.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong lời nói của Sài Hiếu Hòa kèm thêm vài phần giễu cợt, hắn cười lạnh nói:

- Nhưng không biết Lý huyện nam tước cho rằng Cửng huyện cần phải thay đổi thế nào?

- Nông Tư công tào đều cần phải thay đổi toàn bộ.

Đặc biệt là binh tào Vương Chính, hộ tào Lý Phúc An, Kim tào Dương Hi, thương tào Mã An Dân... bốn người này đều là những người không rõ lai lịch không đủ để đảm đương trách nhiệm ở Cửng huyện, huyện lệnh cần phải thay thế, sau đó bản phủ sẽ tiến cử người.

Sắc mặt của Sài Hiếu Hòa trở nên tái nhợt, hắn vịn án thư ngưng mắt nhìn Lý Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh làm như không thấy lắm bầm nói:

- Chức huyện chính cần người có năng lực Trong đám môn hạ của ta có một hiền giả tên là Hoàng Văn Thanh đã từng làm huyện lệnh huyện Dịch ở Đông Lai quận, đối với chính sự vô cùng tinh thông, đức hạnh cũng rất tốt, biết lo nghĩ cho dân chúng. Binh tào chính là chỗ quan trọng ở Cửng huyện, à trong phủ của ta có Tô Liệt Tô Định Phương, binh pháp xuất chúng, trị quân nghiêm cẩn, hiện tại đang là thống quân thân binh của ta tuy nhiên vì Cửng huyện ta cũng đành phải bỏ ái tướng này...

- Đủ rồi...

Sài Hiếu Hòa cuối cùng không nhịn được đột nhiên biến sắc.

- Lý phủ quân người xem bốn huyện là nơi nào?

Lý Ngôn Khánh bình tĩnh cười:

- Sài huyện lệnh cần gì phải kích động như vậy? ta vì ông mà suy nghĩ chứ không có ý gì khác, Sài huyện lệnh thân thể không tốt cần có nhân viên đắc lực phụ tá, những người ta đề cử đều là nhân tài trụ cột của quốc gia. À chứ pháp tào theo ta thấy Thẩm Quang rất thích hợp. Huyện lệnh không cần phải vội vã tức giận, ta còn có hậu lễ trình lên, nói không chừng huyện lệnh xem xong sẽ cải biến chủ ý.

Lý Ngôn Khánh khoát tay chặn lại, Vương Phục Bảo đã tiến tới .

- Lý Ngôn Khánh, người đừng làm quá đáng... Ta nể người là đương kim danh sĩ cho nên bỏ qua, người chớ để... A..

Mười quân tốt đi vào phòng khách, cầm hộp gấm trong tay, đặt ở trước mặt, Vương Phục Bảo cũng không để ý tới Sài Hiếu Hòa đang tức giận gào thét mở hộp gấm ra.

Sài Hiếu Hòa đang vung vẩy cánh tay lòng tràn ngập căm phẫn. Tuy nhiên sau khi nhìn những vật trong hộp gấm thì kinh hãi, chỉ thấy hộp gấm phủ đầy vôi trên đó bày ra những cái đầu người máu chảy đầm đìa.

- Những đầu người này ta mới chặt không lâu, ta từ Hồ Lao quan trở về nhìn những tên này trong lòng có quỷ ta vừa hỏi vài câu bọn chúng đã rút binh khí ra giao phong với ta, ta không phải là người hiểu sát nhưng đao thương không có mắt, cho nên...

- Sài huyện lệnh, ông có biết ta phát hiện ra điều gì không? Ta kiểm tra những cỗ xe của bọn chúng thì phát hiện trong đó rất nhiều quân nhu và lương thảo, còn có binh khí trong kho phủ, trên đó viết: Đại Nghiệp năm thứ mười, Cung huyện thu nhận. Ta nhớ năm Đại Nghiệp thứ mười triều đình phân phối một đám đồ quân nhu và binh khí cho Cung huyện chẳng hiểu tại sao đám quân nhu binh khí này một mực vẫn ở trong kho phủ cũng không đến tay hương dũng, ta hiện tại rất muốn biết, trong kho phủ có còn quân nhu hay không?

- À đúng rồi, ta là Quận Bộ Tòng Sự, về tình về lý đều có quyền lực kiểm tra kho phủ của Sài huyện lệnh, liệu bây giờ ta có thể kiểm tra không này?

Sài Hiếu Hòa hít sâu một hơi, Ngôn Khánh ra hiệu cho Vương Phục Bảo và Thẩm Quang hai người thủ vệ cửa phòng.

- Sài huyện lệnh, ta mấy ngày hôm nay đã nghe qua một câu chuyện không biết Sài huyện lệnh có hứng thú không, nếu có thì ta sẽ kể lại.

- Lúc Dương Huyền Cẩm làm loạn, ở Tuyên thành quận có một thị trấn, huyện chính có ý đồ cấu kết với Lưu Nguyên Tiến vượt sông vì vậy giết chết huyện lệnh địa phương, đáng tiếc chưa đợi Lưu Nguyên Tiến vượt sông thì Dương Huyền Cẩm đã chết rồi, Lưu Nguyên Tiến hốt hoảng triệt binh, huyện chính kia đành bắt đắc dĩ làm ra tư thái quyết tử chiến với Lưu Nguyên Tiến.

Vận khí của hắn không tệ, triều đình phái tướng lãnh đi bình định chính là danh tướng đương thời, dũng mãnh hiểu chiến, tinh thông binh pháp, là một người rất thẳng tính. Huyện chính mưu phản cuối cùng đã trở thành công thần, hơn nữa còn là huyện lệnh ở Huỳnh Dương... Kỳ thật nếu như hắn thành thật thì cũng thôi đi nhưng hết lần này tới lần khác không cam lòng, tiếp tục cấu kết với phản tặc, làm chuyện mờ ám, hắn còn mang lương thảo và quân nhu đưa cho phản tặc, quả nhiên là tội không thể tha thứ.

Sài Hiếu Hòa lúc này lộ vẻ chết lặng, nửa ngày sau hắn mới chuyển thanh âm nói:

- Không phải là hắn không cam lòng mà là hắn có ân tình muốn hoàn lại.

- Người này lúc thời trẻ từng hiệu lực cho Sở công... nhưng vì nhất thời sơ sẩy phạm phải một chuyện, Sở công chuẩn bị đem hắn đi xử tử thì lúc này vừa vận có người làm khách ở đây thấy hắn đáng thương nên cầu tình... Về sau người này đi Thu Phổ, trở thành huyện chính nơi đó nghe nói ân nhân của hắn theo Dương Huyền Cẩm làm loạn, liền động tâm tư báo ân, chuẩn bị hưởng ứng.

Nói đến đây Sài huyện lệnh nở ra nụ cười sâu thẳm:

- Những tình tiết khác đều không có sai... không biết phủ quân định xử lý người này thế nào?

Lý Ngôn Khánh vẽ mặt mờ mịt lắc đầu:

- Ta chỉ kể ra một câu chuyện có nói xử trí hay không xử trí đâu.
- Tuy nhiên đơn giản ta còn có lời muốn nói, muốn khuyên nhủ người kia.. làm quan không dễ, hấn sau này cứ làm huyện lệnh thành thật đem mọi chuyện giao cho người đắc lực làm là được tự mình tiêu dao tự tại.

Sài Hiếu Hòa nghe được đồng tử nhíu lại.

Hắn hốt nhiên nói:

- Lý phủ quân, hiện tại bệ hạ hiểu chiến thiên hạ đã sớm sôi trào, Lý Mật chính là thiên mệnh chi nhân...

Lý Ngôn Khánh cười to một hồi, cắt đứt lời nói của Sài Hiếu Hòa:

- Thiên mệnh hay không thiên mệnh ta không biết, Sài huyện lệnh, ngươi có muốn đánh bạc không?

- Sao?

- Ta lúc rồi rãi nhàn chán cũng đánh bạc.

- Tuy nhiên ta không bao giờ đánh ngay từ đầu bởi vì mọi người có bao nhiêu tiền vốn ta cũng không biết... Đợi đến lúc khai cuộc sáng tỏ ta mới đánh bạc, từ đó thường thường thu về thắng lợi.

Ván bài mới bắt đầu cần gì phải nóng lòng đặt cược? Ai thắng ai thua chưa đến cuối cùng làm sao có thể biết được.

Sài Hiếu Hòa không khỏi ngạc nhiên nhìn Lý Ngôn Khánh, nửa ngày sau không nói ra lời.

- Được rồi chính sự quan trọng hơn.

Lý Ngôn Khánh đứng dậy cầm lấy một công văn đi tới trước mặt Sài Hiếu Hòa:

- Vì Cử huyện Sài huyện lệnh vẫn nên đem nhân viên phân phối cho thỏa đáng.

- Đây là quan ấn của Sài huyện lệnh phải không? Tờ công văn này là mang đến cho Hoàng Văn Thanh tiên sinh, để tiên sinh là huyện chính Cử huyện...

- Còn nữa đám người Vương Chính bọn họ Sài huyện lệnh không cần phải lo lắng, thân là Ứng Dương Lang Tướng của Hắc Thạch phủ ta có trách nhiệm hiệp trợ huyện lệnh đem bốn người này đi xử lý sạch sẽ tuyệt đối không để bọn chúng hồ ngôn loạn ngữ.

493. Chương 58: Nguyên Nhân Căm Ghét Lý Mật.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 58: Nguyên nhân căm ghét Lý Mật.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sài Hiếu Hòa lúc này giống như con rối, tùy ý để Ngôn Khánh sắp đặt. Lý Ngôn Khánh lại đứng dậy rút ra một tờ công văn đưa cho Thẩm Quang:

- Lão Thẩm đây chính là ủy dụ của ngươi và Tô Liệt, từ giờ trở đi các ngươi là pháp tào và binh tào của Cử huyện.

Đây là công văn xử lý bốn người Vương Chính, người lập tức giao cho Tô Liệt để hắn lập tức hành động, còn một công văn giao cho Vương tiên sinh nói là Huỳnh Dương sắp xảy ra đại chiến, vì đảm bảo an toàn cho Sài huyện lệnh cho nên người trong huyện nhà phải đổi hoàn toàn. Hoàng Văn Thanh từ hôm nay vào huyện nhà ở, trợ giúp Sài huyện lệnh làm công vụ.

Sài Hiếu Hòa ngồi ở án thư nhìn Lý Ngôn Khánh hành động mà không có nửa điểm oán trách.

- Lý phủ quân, người cho dù không chế ta cũng không có tác dụng.

- Người cho rằng Mật công ở Huỳnh Dương quận chỉ có một mình ta là nội ứng hay sao, Mật công ở Lang Sơn công doanh không phải là lớn, nhưng thực sự không phải do một mình ta giúp đỡ.

Lý Ngôn Khánh xoay người nhìn Sài Hiếu Hòa hồi lâu rồi đột nhiên nói:

- Không biết Sài huyện lệnh có thể chỉ điểm một hai?

Sài Hiếu Hòa nở ra một nụ cười:

- Lý phủ quân, người có thể chế trụ ta là do vận khí của ta không tốt....Nhưng ta không thể bán đứng ân công, ta cũng muốn nhìn xem người có thể đem mười một huyện ở Huỳnh Dương toàn bộ kiểm tra không?

Lý Ngôn Khánh lộ ra một vẻ buồn rầu:

- Đúng thế ta không thể thanh tra toàn bộ.

- Sài huyện lệnh trọng nghĩa nếu như ta dùng thủ đoán thì không phải là người không có nhân nghĩa sao. Thật là phiền toái, Sài huyện lệnh, người lại khiến cho ta phải đau đầu.

Trên lý thuyết Sài huyện lệnh nghe những lời nói này phải cao hứng một chút nhưng không hiểu sao hần lại hãi hùng khiếp vía.

- Chuyện này ta sẽ cân nhắc một thoáng.

Lý Ngôn Khánh lúc bước ra ngoài phòng khách hần đột nhiên dừng bước sau đó quay đầu lại hỏi:

- Nghe nói, Tấn Triệu đại phu Thì Đức Duệ Thì Đại phu hiện tại đang ở Ủy thị? Không bằng như vậy đi, ta phái người mời Thì đại phu tới nói đại phu giúp ta giải sầu lo, không biết thế nào?

Tấn Triệu đại phu chính là một trong chín đại phu của Tùy thất, xếp hàng thứ năm, là một chức tán quan.

Sài Hiếu Hòa vừa nghe đến ba chữ Thì Đức Duệ thì khuôn mặt tiều như trở nên tiều tụy, hần ngơ ngác ngồi lại chỗ cũ, một câu cũng không nói nên lời.

Đầu mùa đông tuyết cuối cùng cũng đã rơi.

Thế tuyết rất lớn bay lả tả nhuộm trắng toàn bộ. Cảnh tuyết rất đẹp hấp dẫn văn nhân thi sĩ ngâm phú làm thơ. Tuy nhiên tai ương do tuyết gây ra cũng rất nghiêm trọng, tuyết rơi khắp nơi khiến cho rét căm căm, có nhiều dê bò thậm chí chết cồng ở bên ngoài.

Tình hình tai nạn ở Huỳnh Dương vô cùng nghiêm trọng, mùa hè nóng bức rét căm căm, khiến cho nhiều người không cách nào thừa nhận.

Lý Ngôn Khánh ngồi trên lưng ngựa, nhìn cánh đồng tuyết trắng xóa mà im lặng.

Tuyết rơi năm nay không biết năm sau có bao nhiêu nhà có thể thu hoạch được mùa?

Trưởng Tôn Vô Kỵ thúc ngựa tới gần hần:

- Ngôn Khánh chúng ta mau lên đường nếu không hôm nay khó về tới Huỳnh Dương.

Lý Ngôn Khánh gật đầu âm thầm cảm thán rồi thúc ngựa đi tiếp.

Sài Hiếu Hòa cuối cùng cũng không nói rằng trong Huỳnh Dương quận có những người nào cấu kết với Lý Mật.

Nhưng Lý Ngôn Khánh hiện tại đã biết một người nữa là Ủy thị Thì Đức Duệ, hiển nhiên hần không muốn đi vạch trần Thì Đức Duệ, dù sao Huỳnh Dương nếu như nước không đủ đục thì làm sao hần có thể bắt cá?

Ủy thị và Cử huyện không giống nhau.

Ủy thị ở phía Đông Nam xa xa Huỳnh Dương, mà Cử huyện lại ở ngay bên cạnh của hần.

Có đạo là bên cạnh giường ngủ tuyệt đối không thể cho mảnh hổ ngủ yên, nếu không giải quyết xong Sài Hiếu Hòa thì thủy chung Lý Ngôn Khánh không thể giải quyết được tâm bệnh.

Một Sài Hiếu Hòa đã là đả kích rất lớn đối với Lý Mật.

Trong lòng Lý Ngôn Khánh không thích Lý Mật này, không chỉ ở kiếp này mà còn ở cả tiền thế, nguyên nhân nói đến cũng rất buồn cười. Kiếp trước khi còn nhỏ Lý Ngôn Khánh đọc bình thư Tỳ Đường diễn nghĩa đối với Ngõa Cương anh hùng kính nể vô cùng, Hồn Thế Ma vương Trình Giảo Kim, Tần Quỳnh Tần nhị gia, La Thành, Đan Hùng Tín, Từ Mậu Công, mỗi người đều là anh hùng trong suy nghĩ của hắn.

Lúc đầu Ngõa Cương trại hưng thịnh cỡ nào? Đại Ma quốc cường thịnh cỡ nào?

Nếu như không phải có Lý Mật cướp lấy Ngõa Cương thì không chừng Đại Ma quốc kia tiếp tục còn lại, những anh hùng Ngõa Cương sẽ tiếp tục tung hoành, thậm chí triều đình Lý Đường có khi cũng không có khả năng xuất hiện.

Về sau khi lớn lên, Lý Ngôn Khánh mới biết được Tỳ Đường diễn nghĩa này cùng với chính sử không có bất kỳ quan hệ nào.

Cho dù là vậy từ đáy lòng Lý Ngôn Khánh vẫn cảm thấy chán ghét Lý Mật này, thấy hắn là tên bại hoại làm hỏng mất anh hùng Ngõa Cương.

Ha ha oán niệm.

Đáng sợ cho oán niệm.

Đại Nghiệp mùa đông năm thứ mười hai, Lý Ngôn Khánh cuối cùng thần không biết quỷ không hay đem Cửng huyện khổng chế toàn bộ trong tay mình.

Từ binh tốt giữ thành cho tới nha môn tạp dịch cơ hồ đều là người của Lý Ngôn Khánh, mà Cửng huyện quan viên lớn nhỏ đều bị Lý Ngôn Khánh thanh trừ không còn ai, vốn tai mắt của Ngõa Cương mà Sài Hiếu Hòa xếp vào đã bị Lý Ngôn Khánh nhổ tận gốc, Hoàng Văn Thanh, Thẩm Quang, Tô Liệt, Mã Tam Bảo chiếm cứ chức vụ huyện chính cùng với binh pháp, thương kim tứ tào. Còn lại chức công hộ nhị tào thì do quan lại bản địa chiếm lấy.

Kết quả khiến cho Cửng huyện cao thấp đều vui vẻ.

Tô Liệt, Mã Tam Bảo Vương Phục Bảo những người này đi theo Lý Ngôn Khánh đều có thu hoạch chức vị.

Tuy nói là quan viên nho nhỏ nhưng ở trong huyện thành địa vị của bọn họ không chỉ là tùy tùng của Lý Ngôn Khánh mà còn là quan viên Cửng huyện.

Hoàng Văn Thanh đối với quan lộ cũng không có gì truy cầu nhưng đối với bốn người Thẩm Quang thì là một bước tiến dài.

Trụ sở của Kỳ Lân đài đã chuyển từ Bách Hoa cốc đến huyện nha của Cửng huyện, Thẩm Quang cũng có thể danh chính ngôn thuận mà giám sát, Tô Liệt cũng quang minh chính đại chiêu binh mãi mã, quan trọng nhất là Vương Hoàng tuy rằng không cách nào ra mặt nhưng có thể mượn cơ hội này tiến thêm một bước tăng cường khống chế với Huỳnh Dương quận... Dù sao quận nội Huỳnh Dương vẫn có liên hệ với đông đô, tất cả công văn đều phải qua đây.

Vương Hoàng muốn thu thập thêm tin tức càng dễ như trở bàn tay.

Tuy nhiên Lý Ngôn Khánh sau khi đem Cửng huyện sắp xếp hoàn tất thì đã gặp thiên tai tuyết lớn nhất từ trước tới nay.

494. Chương 59: Thái Bình Thân Sĩ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 59: Thái Bình thân sĩ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Khánh phái ra công hàm khẩn cấp, đề nghị Ngôn Khánh mở quán cứu tề đồng thời khẩn cầu tất cả Huỳnh Dương giúp đỡ, phàm ai ủng hộ hơn vạn quan sẽ được danh hiệu Thái Bình Thân sĩ, có danh hiệu này gặp quan không cần phải quỳ lao dịch năm sau cũng có thể dùng tiền mà triệt tiêu.

Gặp quan không cần phải quỳ đây cũng là một danh vọng.

Không ít thổ hào nhao nhao hưởng ứng có tiền quyên tiền, không tiền tặng lương thực.

Tuy nhiên ngoại trừ thổ hào còn có một số thế gia danh môn, bọn họ không cần hư danh, Thái Bình thân sĩ này muốn bọn họ chảy máu đúng là không dễ dàng. Cũng may Lý Ngôn Khánh hiện tại có quan hệ rất tốt với Trịnh gia cộng thêm Trịnh Nhân Cơ không giống như đám người Trịnh Thiện Nguyên năm đó, Lý Ngôn Khánh tuy thoát ly Trịnh gia nhưng có rất nhiều liên quan không dễ phát giác.

Ví dụ như Lý Ngôn Khánh và Trịnh Hoành Nghị là bạn với nhau.

Ví dụ như Trịnh Vi Thiện được Ngôn Khánh tặng thơ.

Ví dụ như Ngôn Khánh từng có ơn cứu mạng Phùng Trí Đại mà thê tử của Trịnh Hoành Nghị lại xuất phát từ Phùng gia.

Hai năm qua tuy Lý Ngôn Khánh và Trịnh Hoành Nghị không gặp nhau một người ở Cửng huyện một người ở Trường An tuy nhiên vẫn thư từ qua lại không ngừng.

Lý Ngôn Khánh quyết định mời Trịnh gia đứng ra quyên tặng, hẳn cũng cần phải về Trịnh gia.

Về công hiện tại hẳn đã là Tư Mã Huỳnh Dương, quân bộ tông sự, lẽ ra phải phân giải ưu sầu giúp Dương Khánh, về tư đã lâu rồi hẳn chưa trở về Huỳnh Dương.

Nghe nói Từ Thế Tích từ Lộc Đề Sơn trở về cũng tham gia tế tổ năm nay.

Lý Ngôn Khánh muốn cùng với Từ Thế Tích trao đổi một chút.

Lần này hộ tống Lý Ngôn Khánh trở về còn có Trưởng Tôn Vô Kỵ và Tiết Thu.

Đỗ Như Hối hiện tại công vụ bề bộn không rảnh để đi theo Lý Ngôn Khánh, Hứa Kính Tông thì được Lý Ngôn Khánh tạm thời sắp xếp ở phủ nha, quản lý công văn qua lại.

Lần này đi Huỳnh Dương huyện là muốn cắt thịt những thế gia danh môn kia.

Chỉ bằng vào một mình Lý Ngôn Khánh thì không đủ cho nên Ngôn Khánh đã mời Tiết Thu và Trưởng Tôn Vô Kỵ đi cùng... Đặc biệt là Tiết Thu hẳn tốt xấu gì cũng là Hà Đông tứ hộ, Phần Âm Tiết thị tộc nhân, có hẳn đi theo dù sao cũng thuận tiện hơn một chút. Dù sao các thế gia vọng tộc cũng vui buồn tương liên với nhau.

- Ngôn Khánh chớ suy nghĩ nhiều.

Tiết Thu thấy Lý Ngôn Khánh tâm tình không tốt thì tiến lên an ủi:

- Huỳnh Dương quận tình hình không giống như những nơi khác, ta nghe nói Hà Bắc to lớn như vậy mà tình huống còn ghê gớm hơn. Lúc này người có một đại công cần phải cao hứng mới đúng.

Ngôn Khánh cười cười:

- Ta làm sao có thể cao hứng?

- Ta nguyện vì dân sinh lập mệnh... chịu khổ vẫn là dân chúng.

Ba người Lý Ngôn Khánh sóng vai nhau mà đi.

Kỳ Lân vệ thì được Lương Lão Thực dẫn dắt ở cách đó ba mươi bước.

Tô Liệt và Vương Phục Bảo hiện tại đều có chức trách không có khả năng suất lĩnh Kỳ Lân vệ. Cũng may Kỳ Lân vệ đã sớm được huấn luyện đầy đủ, Tô Liệt và Vương Phục Bảo trách nhiệm cũng giảm đi vài phần, hơn nữa Kỳ Lân vệ chỉ nghe lời của Lý Ngôn Khánh, chỉ cần Lý Ngôn Khánh ở đây thì ai suất đội cũng không có vấn đề gì. Vì vậy lật qua lật lại cuối cùng cũng thành toàn cho Lương Lão Thực, người này võ nghệ cao cường, hơn nữa cũng đã theo Kỳ Lân vệ đội một thời gian ngắn, cho nên Lương Lão Thực nhân họa đắc phúc trở thành lĩnh quân.

Lương Lão Thực căn tốc độ của Kỳ Lân vệ lại, thuận tiện để ba người Lý Ngôn Khánh trao đổi.

Hắn đã phiêu bạt nửa đời người, trải qua vô số thăng trầm hiển nhiên biết ý hơn cả đám người Tô Liệt và Vương Phục Bảo.

Những người lãnh đạo nói chuyện hần chỉ là tiểu tùy tùng, việc gì phải tiến lại gần quá.

Tiết Thu trông mắt hí lại, đột nhiên chuyển chủ đề:

- Ngôn Khánh, đừng nói những chuyện không vui nữa, hôm nay cảnh tuyết đẹp thế này, sao người không làm một bài thơ?

- Làm thơ.

Lý Ngôn Khánh cười cười:

- Ta hiện tại không có nhã hứng này.

Tuy nhiên ta có một điệu hát dân gian không biết đại lang có hứng thú không?

- Điệu hát giản đơn, người hát nghe một chút đi.

Lý Ngôn Khánh khê ho khan một tiếng:

- Núi gò tụ hội ba đào phần nộ, trong ngoài sông núi Đồng Quan đó. Nhìn Tây Đô ý ngàn ngừ, trông qua Tần Hán kinh thành cũ, cung điện ngàn gian thành bãi cỏ. Hứng trăm họ khổ, vong trăm họ khổ.

Sắc mặt Tiết Thu biến đổi, Trương Tôn Vô Kỵ thì ghé mắt nhìn Lý Ngôn Khánh.

Hồi lâu sau, Tiết Thu đột nhiên nói:

- Ngôn Khánh, nghe Hứa Kính Tông nói thì hần hiện tại không ở Hắc Thạch phủ mà tới huyện nha làm việc.

Lý Ngôn Khánh nhìn thoáng qua Tiết Thu:

- Người có muốn nghe ta nói thật không?

- Dĩ nhiên.

- Nói thật là ta trong tay không có người để dùng, Tiết đại lang người cả ngày ở Kỳ Lân quán ngâm thơ làm phú, không để ý tới khó khăn của huynh đệ, chẳng lẽ còn muốn tự ta xuất mã sao? Còn người nữa... tứ ca người cũng nên rời núi giúp đỡ huynh đệ một phen.

Trong lời nói của Ngôn Khánh kèm theo cả vẻ trách cứ.

Nhưng rơi vào tai của Tiết Thu lại thay đổi hương vị.

Lý Ngôn Khánh cũng không nói hần làm sao làm Sài Hiếu Hòa nhưng trên thực tế Củng huyện đã rơi vào tay của hần. Tiết Thu vì cố kỵ chuyện cha của hần là Tiết Đạo Hành cho nên thề không hiệu lực cho Tùy thất, nhưng Lý Ngôn Khánh lại chưa từng bảo hần hiệu lực cho triều đình chỉ nói là hỗ trợ cho huynh đệ, hai tính chất hoàn toàn khác nhau, Tiết Thu nhìn thoáng qua Lý Ngôn Khánh lại nhìn Trương Tôn Vô Kỵ sắc mặt vẫn bình thường.

- Đầu tiên ta nói trước ta xuất đầu cũng được nhưng chỉ giúp đệ mà thôi.

Ngôn Khánh cười cười:

- Huynh nói nhắm gì đó, không giúp ta thì chẳng lẽ đi giúp người khác?

Tiết Thu cũng không khỏi nở ra một nụ cười.

- Ngôn Khánh, ta nói cho người biết, qua năm nay người đã là thanh niên rồi.

Trưởng Tôn Vô Kỵ không duyên không cớ nói một câu, ngụ ý nhắc nhở Lý Ngôn Khánh người hiện tại đã 20, muội muội ta đã mười sáu, phải chăng cũng nên tỏ vẻ gì chứ?

Nữ tử thời cổ mười bốn tuổi đã thành thân.

Tuy nhiên đại đa số mười một mười hai đã làm con dâu nhà người ta.

Trưởng Tôn Vô Cầu sắp tới mười sáu mà vẫn chưa thành thân nói thật đã là lớn lắm rồi.

Nữ tử mười sáu tuổi mà chưa thành thân sẽ bị nói xấu, tuy hiện tại ở Cửu huyện ai cũng không dám lời ong tiếng ve với Trưởng Tôn Vô Cầu nhưng Cao phu nhân thủy chung cũng hơi mất mặt, nàng mượn lời Trưởng Tôn Vô Cầu nói cho Lý Ngôn Khánh nên mau chóng định lúc thành thân.

Thế nhưng mà Lý Ngôn Khánh cũng thật khó khăn.

Lão tử của hắn hiện tại không biết đã chạy tới nơi nào.

495. Chương 60: Trương Tu Đà lui binh.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 60: Trương Tu Đà lui binh.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Giữa năm nay Lý Ngôn Khánh đảm nhiệm chức vụ Ứng Dương Lang Tướng Hắc Thạch phủ thì Lý Hiếu Cơ đã nói cho Lý Ngôn Khánh biết rằng hắn chuẩn bị đi tới Tây Vực làm việc không biết đến khi nào mới trở về.

Nhoáng cái mọi chuyện đã no nửa năm, tin tức của Lý Hiếu Cơ cũng không có.

Ngôn Khánh cũng không biết Lý Hiếu Cơ rốt cục vẫn ở Tây Vực hay đã đi nơi khác.

Nếu không có Lý Hiếu Cơ thì hắn có thể tự mình làm chủ nhưng mà hôn nhân đại sự nhất định phải thông qua Lý Hiếu Cơ mới được.

Mà vấn đề hiện tại Lý Hiếu Cơ không thể lộ ra ngoài ánh sáng....

Dương Quảng tại sao vẫn chưa chết?

Lý Ngôn Khánh vò đầu buồn rầu, Dương Quảng chết rồi thiên hạ đại loạn ai mà để ý tới Lý Hiếu Cơ nữa.

- Tứ ca chờ ta từ Huỳnh Dương trở về sẽ gặp mặt phu nhân hồi bẩm, có được không?

Trên khuôn mặt của Trưởng Tôn Vô Kỵ hiện ra một nụ cười.

Hắn trầm giọng nói:

- Hắc Thạch phủ có đại lang bày mưu tính kế, lão Đổ giúp người quản lý, chắc hẳn không cần ta ở lại hỗ trợ.

Tuy nhiên nhân thủ ở đây không nhiều lắm, Cửu huyện lại thiếu khuyết chức vụ, như vậy đi ta trở về Cửu huyện người thấy thế nào?

Lý Ngôn Khánh liền nở ra một nụ cười.

Trưởng Tôn Vô Kỵ gia học uyên nguyên không thích dùng chiến sự mà dùng mưu lược, ánh mắt lâu dài phù hợp với trù tính đại cuộc chứ không phải là chỉ huy binh mã. Ở phía Cửu huyện Sài Hiếu Hòa tuy bị Lý Ngôn Khánh đánh mất quyền lực nhưng bất kể là Hoàng Văn Thanh Mã Tam Bảo thậm chí là Hứa Kính

Tông cũng không phải là những chọn lựa phù hợp với đại cục, Vương Hoàng thì phải chấp chương Kỳ Lân đài không thích hợp không chế quyền hành chỉ có thể là tham mưu. Cho nên càng nghĩ càng thấy chỉ có Trương Tôn Vô Kỵ là phù hợp, ở điểm này Trương Tôn Vô Kỵ cũng vô cùng tinh tường, hẳn không thích hợp lãnh binh, ở Hắc Thạch phủ chỉ che lấp tài hoa của hắn, ngược lại ở Cửng huyện thì rất tốt.

- Cứ quyết định như vậy đi, ta sẽ nghĩ cách vì người mà mưu cầu một chức vụ phù hợp.

Lý Ngôn Khánh tâm tình đã chuyển biến tốt đẹp hơn rất nhiều

Thoảng cái đã tăng thêm hai tên gia hỏa giúp đỡ, hơn nữa hai người này có tài hoa không gì sánh kịp, hẳn há có thể không thoải mái sao?

- Đi thôi chúng ta tăng tốc độ trước khi trời tối phải tới Huỳnh Dương.

Lý Ngôn Khánh nói xong thúc ngựa rời đi.

Tháng mười trải qua hai tháng huấn luyện, Trương Tu Đà đã hoàn toàn chinh đốn binh mã ở Huỳnh Dương quận.

Cùng với Tề quận mà so sánh thì Huỳnh Dương quận là một nơi dân cư rất đông đúc, căn cứ vào thống kê của Đại Nghiệp năm thứ năm thì toàn bộ Huỳnh Dương ước tính có mười bốn vạn hộ, tám mươi vạn nhân khẩu, tuy nhiên trải qua lần chinh phạt Liêu Đông thứ ba và loạn Dương Huyền Cẩm thì nhân khẩu của Huỳnh Dương tuy hạ thấp nhưng biên độ cũng không quá lớn.

Hiện tại toàn bộ Huỳnh Dương ước chừng có bảy mươi vạn người.

Dựa theo tỷ lệ mười lăm rút một thì có thể chiêu mộ tới năm vạn người.

Tuy nhiên Trương Tu Đà cũng biết hiện tại sức dân mệt mỏi không thích hợp chiêu mộ binh lính quy mô cho nên áp dụng tỷ lệ ba mươi rút một, ước chừng hơn hai vạn quân binh, đối với dân chúng mà nói, ba mươi rút một là tỷ lệ vô cùng thấp cho nên cũng không có nhiều thanh âm phản đối. Trương Tu Đà làm việc giống như lúc hắn ở Tề quận, ba nghìn người một quân, cung cấp tám doanh nhân mã, trải qua huấn luyện xong Bát Phong doanh này sức chiến đấu đã tăng cao, cộng thêm với việc Trương Tu Đà thương lính như con cho nên danh vọng trong quân cũng như điều gặp gió.

Đại nghiệp tháng mười năm thứ mười hai, Trương Tu Đà chủ động xuất kích.

Hắn công kích quân Ngõa Cương khiến cho Địch Nhượng đại bại.

Trải qua hai trận chiến quân Ngõa Cương đã tổn thất thảm trọng, tử thương vô số, ái tướng tâm phúc của Địch Nhượng là Vương Nho Tín bị giết chết, Đan Hùng Tín thì bị bại lui tới Ngõa Cương trại.

Trong nhất thời, danh tiếng Bát Phong doanh của Trương Tu Đà đã vang vọng khắp sông Lạc.

Tất cả các lộ anh hào cũng nhao nhao nhìn xem trạng thái thế nào.

Trương Tu Đà vốn muốn thừa thắng xông lên chinh phạt Ngõa Cương, tuy nhiên mùa Đông đã đến, liên tục mấy ngày tuyết rơi liên tục khiến cho Trương Tu Đà không thể không đình chỉ công kích. Tuyết rơi khắp nơi khiến cho con đường trở nên lầy lội, cộng thêm với hiện tại đã rời khỏi Huỳnh Dương cho nên việc vận chuyển quân nhu và lương thảo vô cùng khó khăn. Trương Tu Đà mấy lần do dự sau đó cũng quyết định đình chỉ công kích lưu lại giữ Ngưu Chủ Khẩu.

- Hôn chiêu.

Lý Ngôn Khánh sau khi biết được tin tức Trương Tu Đà lui binh thì nhịn không được mà chửi một câu.

Tuy ở sâu trong tâm hắn thủy chung hi vọng Tùy thất trở nên hỗn loạn nhưng mà thấy Ngõa Cương sắp tan vỡ, Trương Tu Đà lại đình chỉ công kích thì không kim được lắt đầu thở dài.

- Trương Tu Đà ở Tề quận chỉ huy có thể nói là bách chiến bách thắng, nhưng cuối cùng cũng chỉ xông lên mà đánh chứ không có mưu kế gì.

Tiết Thu an ủi nói:

- Trương Tu Đà có thói quen chinh chiến, nhưng lòng dạ đàn bà, ta nghe người ta nói trước kia hấn luyện binh có lúc thấy quân tốt mỗi một ngất đi ở trên giáo trường, Trương Tu Đà thấy thế rơi lệ trước mặt mọi người. Ta vốn cho là thủ đoạn của hấn, nhưng giờ nghĩ lại...

Hiện tại phỉ tặc sĩ khí sa sút, nếu như đổi lại là một người khác chắc chắn sẽ liều lĩnh xông lên, phỉ tặc chỉ là một đám ô hợp, chỉ cần bại mấy trận sẽ chạy tán loạn, khi đó cho dù lương đạo không thông Trương Tu Đà cũng không cần phải lo lắng vấn đề quân nhu lương thảo.

- Lòng dạ đàn bà sao?

Có lẽ vậy.

Lý Ngôn Khánh cũng nghe được một chút phong thanh, Trương Tu Đà sợ dĩ lui binh là vì không muốn bộ tốt dưới trướng phải chịu nỗi khổ rét căm.

Nếu như thật sự như vậy thì thật uống cho mình xem trọng người này.

Không thể phủ nhận Trương Tu Đà đã ở Tề quận bách chiến bách thắng, nhưng cũng phải nhìn lại phỉ tặc ở Tề quận và phỉ tặc Ngõa Cương hoàn toàn khác nhau. Bất kể là Vương Bạc hay là Tả Hiếu Hữu đều vội vàng khởi binh, bộ chúng dưới trướng không chịu trọng dụng, mặc dù nhân số đông đúc nhưng cũng không đáng để nhắc tới.

Mà quân Ngõa Cương thì không giống như vậy, Đại Nghiệp năm thứ bảy bắt đầu, đến nay đã sáu năm.

Ngõa Cương có thể nói là các thế hệ thân kinh bách chiến, giao phong vô số với quân Tùy, kinh nghiệm phong phú, cộng thêm dưới trướng của Dịch Nhượng nhiều mãnh tướng, chớ luận là Đan Hùng Tín hay là Trình Giảo Kim đều tinh thông một số binh pháp thì những trí tướng khác đều không hề tầm thường.

Hiện tại Ngõa Cương trại lại có nhân vật như Lý Mật, khiến cho Ngõa Cương càng như hổ thêm cánh.

496. Chương 61: Cho Mời Mật Công.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 61: Cho mời Mật công.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Ngôn Khánh lúc trước đây xếp đặt kế ly gián Dịch Nhượng cùng với Lý Mật khiến cho Dịch Nhượng đối với Lý Mật càng thêm cố kỵ, Trương Tu Đà lúc này dùng binh đúng là cơ hội.

Hấn vừa lui lại Ngưu Chữ Khẩu, lúc này muốn đánh Ngõa Cương thì đúng là phải trả một cái giá lớn.

Thế nhưng mà Lý Ngôn Khánh không cách nào mở miệng.

Trương Tu Đà là người quật cường không có khả năng cải biến chủ ý.

Còn mình chỉ là quân phủ lang tướng, tư mã Huỳnh Dương, nếu như nhúng vào sự vụ quá nhiều thì sẽ khiến cho Trương Tu Đà phải bất mãn.

Lý Ngôn Khánh càng nghĩ cuối cùng quyết định tới Hồ Lao quan gặp mặt Trương Tu Đà.

Có thể hấn không nghe lọt nhưng dù sao Lý Ngôn Khánh cũng đã hoàn thành trách nhiệm.

Đúng như Lý Ngôn Khánh suy đoán, quân Ngõa Cương lúc này đã bao phủ một màn mây đen.

Cùng Trương Tu Đà liên tục ba lượt giao phong, quân Ngõa Cương đã đại bại mà quay về, không chỉ tổn thất mấy ngàn tinh binh mà còn mất đi Vương Nho Tín, bị thương Đan Hùng Tín sĩ khí trong quân có thể nói là trở nên thấp đến cực hạn, vốn Ngõa Cương sau khi đánh Kim Đề quan thanh danh đại chấn, mơ hồ thiên hạ anh hùng đối với Ngõa Cương như thiên lôi sai đâu đánh đó, các lộ nghĩa quân liên tục hưởng ứng tìm tới nương tựa Ngõa Cương.

Mạnh Nhượng Hác Hiếu Đức Vương Đức Nhân nguyên một đám thủ lĩnh nghĩa quân phái người tới bàn bạc với Địch Nhượng, chuẩn bị vào năm mới uống máu ăn thề.

Nhưng hiện tại Ngõa Cương sau ba lần chiến bại đám Mạnh Nhượng bọn họ cũng không tin tưởng nữa.

Địch Nhượng trong lòng cũng tin rằng nếu như không mau chóng vãn hồi lại thế cục thì quân Ngõa Cương tất sụp đổ, tuy nhiên Trương Tu Đà quá cường hãn, bát phong doanh đánh bách chiến bách thắng khiến cho quân Ngõa Cương từ trên xuống dưới không khỏi sợ hãi căn bản không dám giao phong cùng với Trương Tu Đà.

Cứ thế tiếp thì làm sao được?

Địch Nhượng vô cùng buồn rầu hẩn triệu tập tâm phúc tới thương nghị.

Quân Ngõa Cương hiện tại nhân tài cường thịnh có Trình Giảo Kim, Đan Hùng Tín bên võ, bên văn thì có Cổ Hùng. Địch Nhượng mặc dù mất đi Địch Ma Hầu nhưng thực lực vẫn còn.

Hắn đem tất cả mọi người triệu tập tới, thảo luận làm sao để công kích Trương Tu Đà.

- Đại tướng quân! tướng quân có tâm chống cự Trương Tu Đà tại sao không mời Mật công tới đây cùng nhau thương nghị.

Trình Giảo Kim do dự một chút rồi cuối cùng cũng lấy hết dũng khí đề nghị với Địch Nhượng:

- Mật công kia mưu lược hơn người, nhất định có cách đối phó với Trương Tu Đà.

Địch Nhượng nghe xong lông mày liền nhíu chặt.

Lúc trước đánh chiếm Kim Đề quan, hắn bị Lý Ngôn Khánh dùng kế ly gián.

Về sau Địch Nhượng cũng không phải không suy nghĩ cẩn thận chuyện này nhưng trong lòng vẫn có vài phần cảnh giác với Lý Mật.

- Thế nhân chỉ biết đến Bồ Sơn công mà không biết đến đại tướng quân... cứ thế mãi Ngõa Cương không còn là Ngõa Cương nữa.

Đây là lời mà ca ca Địch Hoàng của hắn nói với hắn.

Địch Nhượng cũng biết rằng Lý Mật thuyết phục Nguyên Bảo Tàng đầu hàng, Vương Bá Đường lại bắn chết Vệ Văn Thông khiến cho Lý Mật ở bên trong Ngõa Cương uy danh càng ngày càng thịnh, hắn từ đó cảm thấy áp lực rất sâu, về sau Địch Nhượng ngày càng bất hòa với Lý Mật, cho dù có chuyện gì cũng không thương nghị với Lý Mật, đồng thời còn tăng cường áp chế đối với hắn.

Ví dụ như lột bỏ binh quyền của Vương Bá Đường.

Ví dụ như Phòng Huyền Tảo Vương Đường Nhân không cho liên hệ với Lý Mật nữa.

Những thủ đoạn này tầng tầng lớp lớp chính là muốn cho Lý Mật biết khó mà lui, tự mình ngoan ngoãn rời khỏi Ngõa Cương.

Nếu như Lý Mật đồng ý rời khỏi, Địch Nhượng cũng không làm khó hắn, ngày xưa Lý Mật mang đến bao nhiêu binh mã Địch Nhượng sẽ toàn bộ hoàn trả lại.

Nhưng hết lần này tới lần khác Lý Mật vẫn ở lại không chịu rời đi.

Điều này khiến cho Địch Nhượng đối với hắn lưu lại cũng không xong, đuổi đi cũng không phải, đành để cho hắn phụ trách quân nhu lương thảo, ở Ngõa Cương làm quan hậu cần.

Trình Giảo Kim nhắc tới Lý Mật khiến cho Địch Nhượng rất không cao hứng.

Nhưng tình huống hôm nay chỉ còn cách thỉnh giáo Lý Mật.

Địch Nhượng do dự một chút rồi cuối cùng cũng nói:

- Đã vậy phiền Tri Tiết tự mình đi một chuyến mời Mật công tới đây thương nghị.

Cho dù Địch Nhượng nguyện ý dùng Lý Mật thì cũng không tự mình đi mời.

Có lẽ đây là sự khác biệt với người thành đại sự hay không... Lưu Huyền Đức có thể ba lần mời Gia Cát Lượng còn Địch Nhượng cho dù cầu Lý Mật cũng không muốn cúi mình, bởi vậy có thể thấy được Ngụy Chinh nói không sai Địch Nhượng không phải là người làm đại sự.

Trong lòng Trình Giảo Kim thầm cảm thán một tiếng, tuy nhiên trên khuôn mặt của hắn lại không có bất kỳ biểu hiện gì.

Địch Nhượng chắc chắn không tin được vì một hành vi này của hắn mà khiến cho ái tướng tâm phúc sinh hai lòng.

Ngồi ở trong đại sảnh, Địch Nhượng còn đang suy tư, chút nữa Lý Mật đến thì hắn có nên đứng dậy đón chào hay không, hay là vẫn ở chỗ cũ bất động.

Không lâu sau, Lý Mật đã mang theo Vương Bá Đường cùng với Trình Giảo Kim đi vào trong đại sảnh.

Vương Bá Đường hiện tại không hề lãnh binh, đứng ở bên cạnh Lý Mật, bình thường bảo hộ an toàn cho hắn, nhân hạ vô sự thì nghe Lý Mật giảng giải binh pháp thao lược, Trình Giảo Kim lúc đi mời Lý Mật Lý Mật đang cầm cuốn Tam Quốc Diễn Nghĩa nói chuyện với Vương Bá Đường.

- Tam lang, người có biết ta ở kiếp này sai lầm lớn nhất là gì không?

Vương Bá Đường lắc đầu nói:

- Đệ tử không biết.

Lý Mật khép sách vở lại rồi than nhẹ một tiếng:

- Sai lầm lớn nhất của ta chính là trước kia khinh thường Lý Ngôn Khánh, người này yêu nghiệt vô cùng, mới mười tuổi mà đã viết ra kỳ thư bực này, Tam Quốc Diễn Nghĩa lúc đầu ta còn nghĩ là một bộ sách hoang đường, nhưng những ngày nay mỗi ngày ta đọc là mỗi ngày kính trọng... Ngày xưa Sở Công khởi sự nếu được người này tương trợ thì lo gì đại nghiệp không thành?

Vương Bá Đường cười ngây ngô nói:

- Đệ tử không biết chỗ thần kỳ trong đó, nhưng Lý Ngôn Khánh này thật sự đúng là lợi hại, hắn kinh sử diễn nghĩa làm nên trạng thái xuất thần nhập hóa như vậy, ha ha, mấy ngày trước đây đệ tử cùng với lão Đan lão Trình nói chuyện hóa ra hai người bọn họ cũng đọc bộ sách này.

Lý Mật lắc đầu cười cũng không nói gì.

Tuy nhiên sâu trong nội tâm hắn đã xem Lý Ngôn Khánh là đệ nhất đại địch.

Hắn khẽ nói:

- Muốn lấy Huỳnh Dương trước hết phải diệt trừ Lý Ngôn Khánh... Tam lang ngày sau chúng ta giao phong với Lý Ngôn Khánh, người cần phải nhớ kỹ lời này.

Vương Bá Đường gật đầu đáp ứng.

Đúng vào lúc này Trình Giảo Kim đẩy cửa tiến lên, mời Lý Mật tới nghị sự.

Địch Nhượng cuối cùng cũng đã quyết định không đi nghênh đón Lý Mật.

Hắn muốn cho Lý Mật biết rõ Địch Nhượng mới là chủ nhân của Ngõa Cương trại.

497. Chương 62: Chỉ Thiếu Cơ Hội.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 62: Chỉ thiếu cơ hội.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Mật bước vào phòng cũng không hề để ý tới tư thái kiêu căng của Địch Nhượng, ngược lại không kiêu ngạo, không siểm nịnh cung kính hành lễ với Địch Nhượng.

- Không biết đại tướng quân gọi Lý Mật tới đây có gì phân phó.

Địch Nhượng không biết phải mở miệng như thế nào mới tốt.

May mà Cổ Hùng đứng ra giải trừ xấu hổ cười ha hả nói:

- Nghe nói Mật công có bệnh không biết đã khôi phục chưa?

Địch Nhượng không dùng Lý Mật, tuyên bố với bên ngoài là thân thể của Lý Mật không khỏe nên ở hậu doanh làm việc.

Lý Mật cười nói:

- Làm phiền Cổ quân sư mong nhớ, Lý Mật dĩ nhiên là hồi phục, tùy thời nghe đại tướng quân phân công.

Địch Nhượng vội vàng nói:

- Đã như vậy Mật công mau ngồi xuống.

Nói xong hần liếc mắt nhìn Đan Hùng Tín, Đan Hùng Tín liền vội vàng mời Lý Mật ngồi lên ghế trên sau đó cung kính dâng rượu.

Hôm nay Mật công tới đây thực muốn mời Mật công sắp xếp lo giải nạn giúp ta.

Đan Hùng Tín ngồi xuống ở bên cạnh Lý Mật mà trầm giọng nói:

- Gần đây chiến sự bất lợi, chắc hẳn Mật công có nghe.

- Cầu hoàng đế đã điều nanh vuốt Trương Tu Đà từ Tề quận tới, chinh đồn sắp đặt binh mã Huỳnh Dương, luân phiên giao chiến với chúng ta. Người này... đúng là có chút bản sự, bên người lại có hãn tướng mang theo, dưới trướng binh mã nghiêm chỉnh huấn luyện, mấy lần giao chiến ngay cả ta cũng suýt bị mất mạng.

Hiện nay Trương Tu Đà vì tuyết rơi nhiều tắc đường, lương đạo không thông tạm thời lui giữ Ngưu Chử Khẩu.

Tuy nhiên sang năm sau tất có ác chiến nên muốn mời Mật công chỉ điểm một hai, Trương Tu Đà này một ngày chưa diệt, quân Ngõa Cương chúng ta chỉ sợ vẫn còn khó khăn.

Đan Hùng Tín nói những lời này đều là tâm tư của Địch Nhượng.

Tuy nhiên Đan Hùng Tín nói ra ít nhiều vẫn giữ gìn chút mặt mũi cho Địch Nhượng.

Lý Mật trầm ngâm một lúc sau đó chấp tay nói:

- Đại tướng quân năm sau khai chiến chỉ sợ càng bất lợi hơn với chúng ta.

- Sao?

Lý Mật nói:

- Hiện tại Huỳnh Dương gặp đại hạn, lương thực không thu, lại gặp trời đông giá rét, Huỳnh Dương dĩ nhiên là nhân tâm rung chuyển.

Lúc này là lúc Huỳnh Dương yếu kém nhất, nếu như đầu xuân năm sau tiết trời ấm lại, dân chúng cày bừa thì chúng ta cũng không chiếm ưu thế, cộng thêm trải qua mùa đông, quân tướng sẽ hai lòng cho nên đại tướng quân muốn vẫn hoãn nhất định phải ngay mùa đông này khai chiến, chinh phạt Huỳnh Dương, bằng không đợi đến đầu xuân năm sau quân ta tự nhiên sẽ sụp đổ.

Lý Mật làm ra một tư thái hiên ngang lẫm liệt tựa hồ đối với sự áp chế trước kia của Địch Nhượng hoàn toàn không để ý.

Hắn càng như vậy mọi người càng tôn trọng hắn.

Ngay cả Địch Nhượng cũng áy náy vài phần, vội vàng đứng lên nói:

- Mật công nói rất đúng! Không đối gạt mật công hiện tại chúng ta mới bại, sĩ khí sa sút ta cũng muốn cùng quan quân quyết chiến nhưng Trương Tu Đà trị quân nghiêm ngặt, tinh thông chiến trận mỗ thực không biết phải đối phó thế nào.

Địch Nhượng cúi đầu rồi.

Lý Mật nở ra một nụ cười:

- Đại tướng quân cần gì phải nâng cao khí thế của người khác giảm uy phong của chúng ta.

Trương Tu Đà bất quá chỉ là một tên hữu dũng vô mưu, trước đây chiến thắng chỉ là do hắn may mắn mà thôi, người này không thông binh pháp không hiểu mưu lược, tuyệt không phải là người có thực học... Ha ha nếu như ta là Trương Tu Đà ta cho dù lương đạo không thông cũng không bỏ qua cơ hội tấn công. Đại tướng quân thử nghĩ xem, nếu như lúc này Trương Tu Đà liều lĩnh công kích quân ta thật mạnh thì phải làm sao cho phải?

Địch Nhượng và mọi người nhìn nhau, tất cả hít sâu một hơi.

Tuy nhiên trong lòng bọn họ liền có một sự nhẹ nhõm không hiểu nổi, đúng thế, Trương Tu Đà không phải là một người có thực học, trước kia thủ thắng chẳng qua là may mắn.

Trình Giảo Kim hỏi:

- Nhưng không biết Mật công có thượng sách gì không?

Lý Mật nói:

- Trương Tu Đà mới thắng đang là lúc ngang ngược kiêu ngạo.

- Nếu như đại tướng quân lúc này xuất binh hẳn ắt không có phòng bị, ta có một kế có thể khiến cho đại tướng quân một trận công thành, diệt trừ Trương Tu Đà.

Tất cả mọi người vốn đang lo lắng tâm ý hoảng loạn nhưng mà chỉ cần vài câu của Lý Mật đã tan thành mây khói sự khủng hoảng.

Có lẽ đây gọi là mị lực cá nhân...

Địch Nhượng hiển nhiên không có mị lực như vậy, cho nên hắn mới khiến cho tất cả mọi người sợ hãi cùng hắn, Lý Mật chậm rãi nói khí độ trầm ổn, làm an tâm tất cả mọi người. Sự chênh lệch của Lý Mật với Địch Nhượng lúc này càng trở nên khác biệt rõ ràng, tuy nhiên Địch Nhượng lúc này không phát giác ra hắn chỉ đang cân nhắc làm sao chiến thắng Trương Tu Đà, làm tăng sĩ khí vốn sa sút của Ngõa Cương trại.

- Đã như vậy cứ theo sự tính toán của mật công.

Thật tình hắn không biết câu nói này của hắn vừa ra khỏi miệng đã khiến Trình Giảo Kim và Đan Hùng Tín cũng không khỏi nhú mày lại.

Đại tướng quân làm ra bộ dạng như vậy chỉ sợ mất đi lòng người.

Lý Mật cùng với Vương Bá Đường đi ra khỏi phòng khách, dọc theo hành lang hướng về phía hậu doanh.

Gió núi thổi mạnh, khiến cho quần áo bay phấp phới.

Lý Mật đột nhiên nói:

- Tam Lang dường như người có suy nghĩ?

Vương Bá Đường dừng bước lại trầm ngâm sau đó khẽ nói:

- Tiên sinh không nhớ Dịch Nhượng lúc trước vô lễ sao, hiện tại hắn cao thượng như vậy là muốn tiên sinh hiệu lực cho hắn, ngày sau chỉ sợ vẫn khó tránh khỏi nghi kỵ, trước đây tiên sinh vì hắn mà đánh chiếm Kim Đề quan... Đệ tử cảm thấy có Trương Tu Đà Dịch Nhượng kia còn không dám làm gì, nhưng sau khi Trương Tu Đà bị tiên sinh giải quyết hắn há có thể không bệnh cũ tái phát sao?

Lý Mật cười cười lắc đầu:

- Ta há có thể để hắn áp chế thêm.

Vương Bá Đường khẽ giật mình:

- Tiên sinh hắn là...

- Dịch Nhượng đã bị Trương Tu Đà làm cho kinh hồn táng đảm, mặc dù giao phong với Trương Tu Đà nhưng cũng sẽ thảm bại mà quay về.

- Ta bày kế này cho hắn tuyệt không cho hắn có cơ hội tiếp tục áp chế.

Vương Bá Đường đôi mắt hơi nheo lại:

- Ý của tiên sinh là muốn Bồ Sơn công doanh xuất chinh?

- Nuôi binh ngàn ngày dùng binh nhất thời.

Lý Mật cười nói:

- Phòng Hiến Bá và Ngụy Chính đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ còn khiếm khuyết một cơ hội mà thôi.

- Ta cũng chỉ lo lắng như thế, Cử huyện đột nhiên ngừng vận chuyển quân nhu, tin tức của Chu Văn Cử cũng không có, chỉ bằng vào một mình Thì Đức Duệ thì cũng không thể chèo chống được bao lâu cho nên Bồ Sơn Công doanh nhất định phải nhanh chóng xuất kích, đứng vững gót chân.

498. Chương 63: Con Của Từ Thế Tích.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 63: Con của Từ Thế Tích.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Trương Tu Đà phù hợp cho ta có cơ hội này.

- Tam lang người đã nghe qua câu bộ ngựa bắt ve, hoàng tước núp đằng sau chưa? Trương Tu Đà và Dịch Nhượng một tên là bộ ngựa một tên là con ve, ta núp ở trong bóng tối làm hoàng tước, chỉ cần Trương Tu Đà và Dịch Nhượng đấu đá nhau ta sẽ ở đằng sau hưởng lợi.

Nói xong Lý Mật ngừng mắt nhìn Vương Bá Đường:

- Tam lang người có nguyện ý giúp ta?

Vương Bá Đường lộ vẻ kích động nhún tay khom người trầm giọng nói:

- Đệ tử chờ ngày này đã lâu.

Lý Ngôn Khánh cũng không khởi hành khuyên bảo Trương Tu Đà.

Không nói đến việc hấn có thể khuyên bảo hay không cho dù hấn lập tức khởi hành thì Trương Tu Đà cũng đã lui binh, chẳng lẽ giữa đường chặn lại, nói Trương Tu Đà xuất kích sao? trong quân kỷ luật nghiêm minh kế hoạch thay đổi liên tục thì chẳng ra sao. Lại nói thêm Trương Tu Đà có thể bị hấn khuyên bảo cũng không thể cải biến chủ ý, đại quân vừa mới lui, sĩ khí đã sa sút, bây giờ tấn công cũng không thể thành công.

Cho nên lựa chọn cuối cùng của Lý Ngôn Khánh vẫn là ở Huỳnh Dương huyện.

Hấn hiện tại có rất nhiều chuyện cần phải nhờ Trịnh Nhân Cơ giúp đỡ, mặt khác Lý Ngôn Khánh cũng phải tự mình tiến tới gặp Quân thành Thôi Thị, Huỳnh Dương Phan thị cùng với các thế trụ gia tộc khác.

Tuy công việc vất vả nhưng vẫn sinh ra tác dụng.

Với sự trợ giúp của Trịnh Nhân Cơ, và mười ba thế trụ ở Huỳnh Dương, tổng cộng đã quyên tặng được ba mươi vạn quan.

Ba mươi vạn quan là khái niệm gì?

Người dân bình thường hơn mười quan đủ để một nhà năm nhân khẩu chi tiêu trong một năm.

Tuy nhiên hiện nay tình trạng nghiêm trọng khắp nơi lương thực cũng tăng giá lớn, nạn dân lên tới mấy vạn người ba mươi vạn quan cũng chỉ đủ cho bọn họ sống qua tới cày bừa vụ xuân.

Đợi sau khi mùa xuân trở về, sinh vật phát triển thì tình hình nạn dân sẽ giảm bớt áp lực cứu tế sẽ giảm bớt.

Những việc còn lại do Dương Khánh giải quyết không cần Lý Ngôn Khánh phải bận bịu. Sau khi việc này truyền ra dân chúng ai cũng cảm động rơi cả nước mắt đều gọi Dương Khánh là quan phụ mẫu, Lý Ngôn Khánh thì cũng được tiếng thơm.

Từ Thế Tích trở về Huỳnh Dương tuy nhiên là vì thăm con của hấn.

Trịnh Lệ Châu đầu năm nay lúc Từ Thế Tích tới Lộc Đề sơn đã có thai, vào mùa đông đã sinh hạ một đứa con, dựa theo phong thủy lúc Trịnh Lệ Châu sinh con trên trời có tiếng sấm nổ vang, cộng thêm Huỳnh Dương ở phía đông Lộc Đề sơn tương ứng với cung Chấn.

Lý Ngôn Khánh không rõ lắm con của Từ Thế Tích trong lịch sử có phải tên Chấn không.

Nhưng nhìn thấy Từ Thế Tích ôm nhi tử của mình, vẻ mặt cười ngây ngô trong lòng hấn cũng không khỏi cảm khái.

Từ Thế Tích để cho Lý Ngôn Khánh làm nghĩa phụ của Từ Chấn, đây cũng là lúc Từ Thế Tích thành thân đã thương lượng với hấn.

Ôm nhi tử ở trong lòng Từ Thế Tích vui cười hơn hờ mà nói:

- Ngôn Khánh, nhaoáng cái đã ba năm, chuyện của ngươi cũng nên giải quyết rồi.

Ta lần này trở lại dọc đường còn bái kiến Giam Môn đại tướng quân.

Ông ấy trong lời nói dường như có phần bất mãn, người biết Bùi nương tử hiện tại đã qua hai mươi mà chưa thành thân khó tránh khỏi bị người khác chê cười.

Đã trở thành cha cho nên Từ Thế Tích càng thêm vài phần trầm ổn.

Trong lời nói tuy có vẻ đùa vui nhưng cũng là nhắc nhở Lý Ngôn Khánh có một số chuyện đúng là không thể kéo dài nếu không Bùi Nhân Cơ nhất định sẽ mất hứng.

Vốn Bùi Thúy Vân cùng với Trương Tôn Vô Cấu bình thê gả cho Lý Ngôn Khánh, đã khiến cho Bùi Nhân Cơ bất mãn.

Trước đây Lý Ngôn Khánh vì giữ đạo hiếu cho Trịnh Thế An nên chưa thể thành thân nhưng hiện tại đạo hiếu đã xong, tiếp tục trì hoãn cũng không phải là chuyện tốt.

Lý Ngôn Khánh cũng vô cùng buồn rầu.

Chẳng lẽ lại không đợi Lý Hiếu Cơ trở về sao?

- Lúc này ta tự có chủ trương, lão Từ người không cần phải quan tâm.

Nói xong Lý Ngôn Khánh cảm khái thở dài, nhìn lên trời xanh, chấp tay thật lâu không nói gì.

- Lão Từ, Lạc Dương tình hình hiện nay thế nào rồi?

Tiết Thu hỏi.

Từ Thế Tích cười cười.

- Không... tốt lắm.

- Xin chỉ giáo cho.

- Bệ hạ xuôi nam tới Giang Đô mặc dù trên danh nghĩa điều binh khiển tướng là Việt Vương nhưng Việt Vương mới bao nhiêu tuổi? Làm sao có thể tọa trấn ở trong thành Lạc Dương, quản giáo đám gia hỏa kia? Ta nghe nói Nguyên thái phủ bọn họ đối với Huỳnh Dương bên này có phần bất mãn, lần nào cũng đề nghị Việt vương phái người tiếp nhận Huỳnh Dương nhưng Việt vương không đồng ý, bằng không tình hình đã trở nên phức tạp.

Trong lời nói ẩn chứa sự lo lắng.

Lý Ngôn Khánh nhìn ra được Từ Thế Tích tựa hồ đối với Tùy thất cũng không tin tưởng.

- Tình hình ở Lộc Đề bên người thế nào rồi?

Trưởng Tôn Vô Kỵ năm đó cùng Từ Thế Tích cũng có giao tình ở huyện học.

Hắn vốn thuận miệng mà hỏi, Từ Thế Tích lại cảm khái một hồi.

- Lại nói tiếp, ta bên kia cũng may mắn, tất cả đều bình thường tuy nhiên gần đây có phát sinh sự cố, có không ít phi tặc từ Tương Thành quận chạy tới, nhân số rất nhiều, ta nhiều lần xuất kích nhưng phi tặc chẳng những không giảm bớt mà ngày càng gia tăng.

Ta từng bắt sống mấy tên phi tặc thì biết bọn chúng là bộ thuộc của Lô Minh Nguyệt.

Ta lo lắng năm nay tình hình hạn hán nghiêm trọng, các nơi ảnh hưởng khá lớn, phi tặc chạy trốn quy mô như vậy có phải là muốn tập kích Đông Đô?

Tiết Thu cất tiếng hỏi:

- Lô Minh Nguyệt không phải ở quận Nam Dương sao?

- Đúng thế.

- Vậy hiện tại ai chinh phạt Lô Minh Nguyệt?

Từ Thế Tích trả lời: Ta nhớ hình như là Giang Đông thông thủ Vương Thế Sung phụ trách.

- Vương Thế Sung?

Tiết Thu cùng với Trưởng Tôn Vô Kỵ dĩ nhiên không biết Vương Thế Sung.

Ngược lại Lý Ngôn Khánh thì nhú mày lại:

- Người có biết Vương Thế Sung ở Nam Dương chiến tích thế nào không?

- Đường như là không kém.

Từ Thế Tích nói:

- Ta nhớ Nam dương truyền tới chiến báo nói là Vương Thế Sung chiến thắng liên tiếp, Lô Minh Nguyệt đã vô lực chống cự, mà Lô Minh Nguyệt không chống nổi cho nên mới muốn trốn khỏi Nam Dương quận.

- Không đúng.

Tiết Thu đột nhiên nói:

- Nếu thật sự Lô Minh Nguyệt muốn chạy thì hẳn sẽ chạy về phía nam mới đúng, tại sao lại tới đông đô? Hưởng Dương quận ở phía Tây Nam xưa nay binh lực hư không, Cánh Lăng cũng không có quá nhiều quân phủ chiếm đóng, mà tiền bạc khá nhiều, ta đoán rằng Lô Minh Nguyệt sẽ tất nhiên đánh chiếm Tương Dương Cánh Lăng, bằng vào địa thế hiểm trở nghỉ ngơi lấy sức.

499. Chương 64: Tô Điệp.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 64: Tô Điệp.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Hơn nữa Vương Thế Sung liên tục chiến thắng chắc hẳn cũng là người biết dùng binh.

- Hẳn chẳng lẽ lại bức Lô Minh Nguyệt chạy tới Đông đô sao? Như vậy sẽ tạo ra bao nhiêu ảnh hưởng? Nếu ta là Vương Thế Sung ta sẽ bố phòng cho dù Lô Minh Nguyệt xuôi nam cũng chỉ trở thành một đám giặc cỏ mà thôi. Lão Từ sau này người cần phải lưu ý Vương Thế Sung nhiều hơn.

Ngôn Khánh trong mắt hiện ra vài phần tán thưởng.

Hắn đối với Vương Thế Sung không hiểu rõ lắm nhưng cũng không xa lạ gì.

Lúc trước hắn sở dĩ cảm thấy bất thường là do ghi chép trong lịch sử, Vương Thế Sung đã nhập đông đô đánh bại Lý Mật, giết chết Dương Đồng tự mình lập làm Trịnh vương, cuối cùng bị Lý Thế Dân đánh bại, mặc kệ sử sách hay là bình thư diễn nghĩa thì người này đều rất lợi hại.

Nhưng mà Tiết Thu từ mấy câu của Từ Thế Tích đã cảm nhận thấy được sự khác thường của Vương Thế Sung.

Ngôn Khánh lúc này đối với Tiết Thu vô cùng kính nể.

- Ngôn Khánh còn có một chuyện người cần phải giúp ta.

- Người nói đi.

- Đề cử cho ta một phụ tá.

Lý Ngôn Khánh không khỏi kinh ngạc:

- Thái sơn lão đại nhân kia của người chẳng lẽ không lo cho người sao

Từ Thế Tích khẽ giật mình?

- Thái sơn, là sao?

Ngôn Khánh đột nhiên tỉnh ngộ, lúc này vẫn chưa có từ ngữ thái sơn, từ thái sơn này là chỉ Đông Nhạc Thái Sơn về phần tại sao lại ẩn chứa ý tứ nhạc phụ Lý Ngôn Khánh cũng không nhớ rõ.

- Thái sơn, chính là chỉ nhạc phụ của người.

Lý Ngôn Khánh hàm hồ nói, cũng may Từ Thế Tích cũng không truy hỏi.

- Nhạc phụ có đưa cho ta mấy người nhưng đa phần đều là những người không thể trọng dụng.

Trịnh thị mấy năm nay đúng là nhân tài tàn lụi.

Tuy nói Trịnh gia đã ý thức được vấn đề này nhưng muốn cải biến trong nhất thời thì không thể.

Lý Ngôn Khánh có thể lý giải được điều này vì vậy hấn nhúu mày trầm ngâm.

Kỳ Lân dài bằng lòng rời núi cũng không có mấy người. Khổng Dĩnh Đạt những người này chưa hẳn có thể đi theo Từ Thế Tích.

Ngôn Khánh vô ý thức nhìn sang Tiết Thu bên cạnh.

Tiết Thu cười nói:

- Nếu nói là phụ tá thì ta có một người.

- Hiện nay thời cuộc tương đối hỗn loạn, lão Từ mặc dù là con rể của Trịnh gia nhưng chung quy cũng không ở trong tộc muốn hấp dẫn nhưng người nổi danh kia đúng là vô cùng khó khăn, bất quá lão Từ vận khí không tệ, ta biết rõ một người như vậy nhưng không thể nói trước có hợp yêu cầu của lão Từ hay không?

- Ai?

- Tô Điệp.

Lý Ngôn Khánh lộ ra vẻ mờ mịt:

- Tô Điệp là ai?

Cũng may chưa đợi hấn hỏi thì Trưởng Tôn Vô Kỵ đã giải thích:

- Người nói là con của Phòng Công Ninh Lăng hầu Tô Uy Tô Điệp sao?

- Vô Kỵ người cảm thấy thế nào?

Lý Ngôn Khánh bừng tỉnh đại ngộ hóa ra chính là hấn.

Tô Uy ở thời Tùy Đường là một nhân vật có hơi nhạy cảm.

Phụ thân của Tô Uy tên là Tô Xước chính là tâm phúc của Vũ Văn Thái thời Tây Ngụy. Tô Uy lúc năm tuổi thì Tô Xước mất, hấn từng đảm nhiệm chức vụ công tào ở thời Tây Ngụy vào thời Bắc Chu, Vũ Văn Hộ từng muốn nhận hấn làm con rể, nhưng hấn sợ rước họa vào thân cho nên trốn vào núi, về sau hấn được trao tặng tước vị Cẩm Tiết, Xa Kỵ đại tướng quân.

Thời kỳ Bắc Chu, Tô uy được phong làm Bá Hạ đại phu.

Lúc Dương Kiên soán Chu, phong Tô Uy làm Thái Tử Thiếu Bảo, dân bộ thượng thư, tham gia chế định Khai Hoàng luật, có thể nói quyền cao chức trọng.

Tùy Dạng Đế sau khi kế vị Tô Uy cùng với Vũ Văn Thuật Bùi Thế Cử, Bùi Bao Hàm, Ngu Thế Cơ trở thành ngũ quý Đại Nghiệp.

Dương Quảng trong lần chinh phạt Cao Ly lần thứ ba, Dương Huyền Cảm tạo phản, thiên hạ bắt đầu đại loạn, Tô Uy mấy lần khuyên can Tùy Dạng Đế, vào năm Đại Nghiệp thứ mười hai, Dương Quảng bị Bùi Bao Hàm dèm pha đem Tô Uy giam vào ngục thậm chí còn phán án tử hình, về sau vẫn niệm tình cũ mà thả hấn ra. Dương Quảng sau đó đi tới Giang Đô để cho Tô Uy đi theo, sau khi Dương Quảng chết Tô Uy hiệu lực cho Vũ Văn Hóa Cập cuối cùng trở về với triều đình Lý Đường ở Trường An.

Lúc này Tô Uy còn đang chuyển nhà tới Giang Đô.

Mà con của Tô Uy là Tô Điệp thì hiện tại vẫn ở Lạc Dương, thời gian vừa qua vô cùng kham khổ.

Tô Điệp có tài hùng biện tinh thông âm luật, hấn thậm chí còn được Dương Tổ coi trọng.

Dương Tổ người này ánh mắt đúng là sắc bén, người được hấn coi trọng đều không đơn giản.

Lý Ngôn Khánh và Từ Thế Tích nghe Tiết Thu đề cử Tô Điệp không kìm được mà hít một hơi thật sâu.

Từ Thế Tích nuốt nước miếng khẽ nói:

- Tiết đại lang người mà nói đùa ta sẽ không tha cho người

Ngôn Khánh cũng hiểu được chuyện này khó tin hấn nhúu mày nói:

- Lão Tiết, người cũng đừng nói đùa, lão Từ tuy là ngũ phẩm lang tướng nhưng người bình thường thì có thể còn Tô Điệp há có thể dốc sức vì hần?

- Người không thử thì làm sao biết được?

Tiết Thu khẽ phe phẩy quạt lông trên khuôn mặt nở ra nụ cười nhàn nhạt:

- Người này vô cùng hâm mộ Tam Quốc Diễn Nghĩa, đặc biệt thích nhất là Gia Cát Khổng Minh, hần bình thường thích phe phẩy quạt lông, đầu chít khăn.

Tiết Thu nói tiếp: Tô Uy hiện tại tới Giang Đô, tình hình hiện tại của Tô Điệp không tốt lắm.

- Không nói đến một ngôi nhà lớn phải tốn nhiều chi tiêu mà trong chốc lát hần từ đại phu trở thành bình dân làm sao thoải mái cho được? Muốn mời hần rời núi đúng là không dễ dàng, tuy nhiên chỉ cần chân thành kiên định lão Từ, tốn chút tâm tư cộng thêm Lý huyện nam tước người dốc sức nói tốt cho lão Từ thì Tô Điệp không thể không đồng ý.

Đúng thế, Tô Uy đi theo Dương Quảng không thể nói trước có được sung ái hay không.

Từ Thế Tích nghĩ nghĩ rồi do dự nói:

- Đã như vậy mấy người các người cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

- Nếu dùng nhất thời được thì hãy dùng nhất thời, nếu như tương lai bệ hạ trở về trọng dụng hần thì cũng là một đoạn thiện duyên chưa hần không có lợi.

Trưởng Tôn Vô Kỵ ngẩng đầu lên cười cười:

- Lão Từ bệ hạ thật sự có thể trở về sao?

Một câu nói này khiến cho bốn người ở trong bữa tiệc trở nên trầm mặc.

Ngoại trừ Lý Ngôn Khánh thì ba người còn lại đều mê man:

- Đúng thế hoàng thượng còn có thể trở về sao?

Tháng mười ngày hai mươi lăm, Lý Ngôn Khánh trở về Cửng huyện.

Trước khi đi hần đã viết một phong thư phái người mang tới cho Trương Tu Đà.

Trong thư hần nói với Trương Tu Đà cần phải đề phòng quân Ngõa Cương phản công, Lý Mật lúc này nhất định có hành động, cần phải đề phòng hần.

Cuối cùng Ngôn Khánh lưu lại sáu chữ ở cuối thư: Thủ Hồ Lao đợi mùa xuân.

Sau đầu xuân thế cục của Huỳnh Dương sẽ tương đối ổn định khi đó tướng quân chỉ cần giữ vững Hồ Lao quan thì có thể thắng lợi.

500. Chương 65: Nhạc Mẫu.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 65: Nhạc mẫu.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Về phần Trương Tu Đà có nghe theo hay không thì Lý Ngôn Khánh cũng không biết, dù sao hần cũng đã nhắc nhở, Trương Tu Đà nhất định sẽ biết phải làm thế nào.

Mà ở bên Huỳnh Dương mọi chuyện cũng đã xử lý xong xuôi.

Các thế trụ chen nhau quỳen tài vật, Dương Khánh cũng đến Huỳnh Dương huyện bắt tay vào việc giúp ổn định nạn thiên tai.

Lý Ngôn Khánh cũng không cần ở lại Huỳnh Dương, cộng thêm hấn cũng cần phải quan tâm chuyện quân phủ cho nên cáo từ Từ Thế Tích, cùng với Trưởng Tôn Vô Kỵ rời khỏi Huỳnh Dương.

Tiết Thu tạm thời ở lại Huỳnh Dương huyện.

Hai ngày nữa hấn sẽ cùng với Từ Thế Tích cùng nhau tới Lạc Dương, mời Tô Điệp rời núi.

Đồng thời, Ngôn Khánh cũng viết một phong thư cho Tô Điệp, tán thưởng tài năng của hấn, trong thư vô cùng khách sáo, Lý Ngôn Khánh cho rằng Tô Điệp chỉ tạm thời thất ý, sớm muộn cũng sẽ khôi phục mà thôi.

Phong thư này có nhiều tác dụng không?

Lý Ngôn Khánh không biết nhưng nếu Tô Điệp là người thông minh thì chắc hấn sẽ có hành động chứ không phải buồn bã tự kỷ ở Lạc Dương.

Trong lịch sử Tô Điệp sau khi bị giáng chức trở thành bình dân thì buồn bực sầu não mà chết, hai đứa con trai của hấn, trưởng nam là Tô Huân về sau trở thành một trong mười tám học sĩ trong phủ Tể tướng của Lý Thế Dân, thứ tử Tô Hoàng sau đó làm quan trở thành thứ sử Bái Thái Châu, mà con gái của Tô Hoàng sau này lấy con trai trưởng của Lý Thế Dân là Lý Thừa Càn, trở thành thái tử phi, về phần con và cháu trai của Tô Hoàng thì trở thành thừa tướng.

Tuy nhiên Lý Thừa Càn tựa hồ không thể lấy con của Lý Thế Dân vì Trưởng Tôn Vô Cấu cùng với Ngôn Khánh đã xuất hiện sự tình đính hôn.

Đầu năm nay Lý Thế Dân đã cùng với con gái của ký sự tòng quân Ôn Đại Nhã trong phủ của Lý Thế Dân thành thân nghe nói hai người tương kính như tân, về phần Ôn Đại Nhã chính là con trai trưởng của danh sĩ Ôn Quân Du thời Bắc Tề.

Ngôn Khánh thật không nhớ rõ, con gái của Ôn Đại Nhã là ai.

À kiếp trước có một bộ kịch truyền hình tên là Trinh Quán trường ca, ở bên trong có bìa đặt ra một nữ nhân là bạn thanh mai trúc mã của Lý Thế Dân.

Nhưng hiện tại xem ra không phải là bìa đặt.

Chỉ không biết Ôn thị nữ tử này có phải là Ôn thị nữ tử kia không.

Đại Nghiệp cuối năm thứ mười hai, Từ Thế Tích sáu lần tiến về Lạc Dương cuối cùng cũng mời được Tô Điệp ra khỏi núi.

Bánh xe lịch sử lại cải biến một chút, tuy nhiên Lý Ngôn Khánh không rõ ràng lắm sự biến hóa này.

Trở lại Củng huyện hấn đã gặp một chuyện phiền phức.

Cao phu nhân cho mời.

Cao phu nhân mời hấn làm gì?

Lý Ngôn Khánh trong lòng biết rõ.

Chỉ sợ có quan hệ tới việc thân sự với Trưởng Tôn Vô Cấu, Cao phu nhân hiện tại xem ra đã không kiên nhẫn được.

Trưởng Tôn Vô Kỵ phụng mệnh tự mình đi tới, cười cười nói nói:

- Lý công tử, xin mời.

Ngôn Khánh cũng biết lúc này cũng không trốn tránh được.

Hấn từ từ thay đổi quần áo, chải tóc trau chuốt lại, đến giữa trưa hấn mới cùng với Trưởng Tôn Vô Kỵ đi tới nơi ở của hấn.

Cao phu nhân ở trong phòng khách ngồi nghiêm chỉnh.

Trưởng Tôn Vô Kỵ mang Lý Ngôn Khánh tới trước khê nói:

- Có lời gì nói rõ với mẫu thân của ta, mẫu thân của ta cũng không phải là người không nói đạo lý.
- Ta biết rồi.

Lý Ngôn Khánh hít sâu một hơi bước vào trong phòng.

Trưởng Tôn Vô Kỵ tiện tay khép cửa lại ngồi xuống ngoài hành lang.

- Ca ca, nghe nói Ngôn Khánh ca ca đã tới.

Trưởng Tôn Vô Cấu kích động chạy tới nghi hoặc hỏi:

- Ngôn Khánh ca ca đâu rồi?

Vô Kỵ cười ha hả, kéo Trưởng Tôn Vô Cấu ngồi xuống khê nói:

- Mẫu thân ở bên trong nói chuyện với hấn, muội đừng quấy rầy.

Vô Cấu ngây thơ nói:

- Mẹ có lời gì mà thần thần bí bí vậy?
- Chuyện này chút nữa muội hỏi Ngôn Khánh ca ca của muội là được rồi, hiện tại muội ở đây nói chuyện với ta hay về phòng.

Trưởng Tôn Vô Cấu gãi đầu sau đó ngồi ở bên cạnh Trưởng Tôn Vô Kỵ.

- Muội ở đây nói chuyện với ca ca.

Lúc này Ngôn Khánh đang quỳ gối cung kính trước mặt Cao phu nhân lộ vẻ kinh sợ.

Cao phu nhân nói:

- Ngôn Khánh, ngươi và Quan Âm tỷ đính hôn cũng đã ba năm, có một số chuyện lão thân không muốn bức bách nhưng hiện tại tuổi tác của Quan Âm tỷ càng ngày càng lớn, trong nháy mắt đã tới mười sáu tuổi, ta cũng biết ngươi công vụ bề bộn, ngoại trừ công vụ còn phải an cư cho bách tính, nhưng có một số việc đúng là không thể chờ đợi.

Lời nói rất uyển chuyển cũng vô cùng có lý.

Cao phu nhân cũng không vòng vèo mà vào thẳng đề.

Lý Ngôn Khánh đành cười khổ trong lòng thầm trách, lão tử nhà mình không biết làm chuyện gì mà tới bây giờ vẫn chưa xong.

- Ngôn Khánh, ngươi có lời khó nói sao?
- Không nói dối phu nhân đúng là có...

Cao phu nhân nói:

- Ta biết ngươi có nguyên nhân.
- Ngôn Khánh, ngươi chính là đệ tử duy nhất của đại tướng quân, đại tướng quân cũng xem ngươi như con mình, sau khi đại tướng quân mất ngươi một mình bảo bọc ba mẫu tử nhà ta, hao tâm tổn trí vô cùng, Quan Âm tỷ bị bệnh ngươi vì nó mà tới đất thực cầu y, cả nhà ta lúc nguy nan ngươi cũng tìm một nơi an thân giúp nó.
- Ngươi mặc dù không thành thân với Quan Âm tỷ nhưng mà trong lòng ta ngươi đã là người một nhà.
- Có chuyện gì khó xử ngươi cứ nói ra, ta cũng không phải là người không giảng đạo lý, nếu như ngươi có khó khăn thì chờ một chút cũng không phải là không thể.

Lý Ngôn Khánh cũng biết trốn tránh không nổi nữa.

Hắn lập tức quyết định cắn răng một cái rồi ngẩng đầu lên:

- Nhạc mẫu, nhạc mẫu có biết là trước kia ai cầu thân giúp con không?

Ta gọi bà là nhạc mẫu, như vậy quan hệ đã định.

Cao phu nhân liền vui vẻ trong lòng, bà liền đáp lại:

- Kỳ thật thân thể của người đại tướng quân lúc còn sống đã đoán ra một chút.

- Ngôn Khánh người sau khi cùng với Trịnh gia đoạn tuyệt đã cải thành họ Lý, họ Lý này hẳn là có quan hệ với họ Lý của Đường quốc công?

- Nhạc mẫu đã biết?

Lý Ngôn Khánh hoảng sợ nhìn Cao phu nhân.

Cao phu nhân cười nói:

- Chuyện này thì có đáng gì, đại tướng quân lúc còn sống nói rằng người có thể là con trai của Đường quốc công.

Ngôn Khánh giật mình nhìn Cao phu nhân sau đó đột nhiên nở ra một nụ cười.

- Nhạc mẫu nhạc mẫu hiểu lầm rồi, con không phải là con của Đường quốc công.

- Nhạc mẫu, sự phụ khi còn sống đúng là đoán đúng một chút, không sai con đúng là có quan hệ với Đường quốc công nhưng không phải là quan hệ phụ tử, phụ thân của con là một người khác, vì đủ loại lý do mà không thể xuất đầu lộ diện, nhạc mẫu nhạc mẫu có biết Lý Hiếu Cơ không?

- Lý Hiếu Cơ? Người chính là con của Lý Hiếu Cơ sao?

501. Chương 66: Trương Tu Đà Tuấn Quốc.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 66: Trương Tu Đà tuần quốc.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Cao phu nhân lập tức minh bạch câu không thể xuất đầu lộ diện của Lý Hiếu Cơ.

- Cửu lang còn sống ở trên nhân gian?

- Gia phụ hiện tại đang được Đường quốc công che chở, năm ngoái còn gửi thư rằng ông ấy đi Tây Vực một chuyến khi về sẽ xử lý chuyện thân sự.

Cao phu nhân tỉnh táo lại, không tìm được nở ra một nụ cười.

- Hóa ra người chính là con của Cửu lang, không ngờ tên kia vẫn như trước đến nay vẫn hồ đồ không biết nặng nhẹ.

Lý Ngôn Khánh một mực lo lắng Cao phu nhân sau khi biết thân thể của mình sẽ trở mặt nhưng hiện tại xem ra nàng cũng biết Lý Hiếu Cơ, hơn nữa quan hệ cũng không tệ, chẳng những không có ý trở mặt mà còn đối với thân phận của Lý Hiếu Cơ không thêm để ý.

Nghĩ lại, Trương Tôn gia cùng với Lý phiệt cũng xuất thân từ quan lũng.

Trong đó chỉ sợ có liên hệ vô cùng mật thiết, Cao phu nhân dường như là hoàng thất Bắc Tề, đối với Dương Kiên cũng thế, Dương Quảng cũng thế không có nhiều sự trung thành.

- Vậy mẫu thân người...
- Gia mẫu chính là thuộc Chu Sơn Ngôn thị.
- Chu Sơn Ngôn thị, vậy người cũng biết Ngôn Hồ?
- Biết rõ, đó chính là cữu cữu của hài nhi, hài nhi chẳng những biết mà còn biết nơi ông ấy đang ở.

Cao phu nhân há hốc miệng hồi lâu mới cất tiếng:

- Ngôn Hồ vẫn còn sống?
- Đúng thế.

Trên khuôn mặt của Cao phu nhân hiện ra vẻ vui mừng.

- Náo loạn cả buổi không ngờ lại có chuyện như vậy.
- Cha của người hồ đồ cũng thôi đi tại sao Ngôn Hồ cũng hồ đồ theo hần, Cửu lang này thật lớn mật, lão Bù biết thân phận của hần không phải sẽ trở thành tai họa sao?

Tuy nhiên chuyện này đã là rất lâu rồi chắc hẳn những người biết cha người cũng còn không nhiều lắm.

- Được rồi chờ hần trở về ta sẽ thông qua bá phụ của người đem việc thân sự của nhị môn làm cho thỏa đáng.
- Nhạc mẫu đây không phải là nhị môn mà là tam môn.

Cao phu nhân khẽ giật mình:

- Tam môn?

Lý Ngôn Khánh không muốn nhưng với tình trạng này thì phải dứt khoát nói rõ ra.

- Còn có một tôn nữ của Triệu vương.
- Triệu vương là chất nữ của Vũ Văn Hữu?

Cao phu nhân sắc mặt âm trầm bất định, Lý Ngôn Khánh cũng lo lắng chờ đợi.

Hồi lâu sau nàng mới thở dài:

- Nếu là con gái của Vũ Văn gia thì hẳn là Cốt La Đóa lúc trước cùng với chúng ta tiến tới đất Thục.
- Đúng thế.
- Ta từng nói đứa bé này nhìn thế nào cũng không giống người Liêu.
- Ngôn Khánh, ta hiện tại hơi loạn.

Cao phu nhân dùng sức khẽ xoa má lại sau nửa ngày bà mới thở ra một hơi mà khẽ nói:

- Ngôn Khánh chuyện đã như vậy thì nói cũng không có tác dụng gì, tương lai người chớ để Quan Âm tỷ bị ủy khuất là được, đứa bé đó tính tình ngây thơ, đối với người cũng quyến luyến, người nhận thức ta là nhạc mẫu là được rồi, về phần những chuyện khác chờ ta gặp cha người sẽ tính sổ với hần.

Câu nói cuối cùng tựa hồ là nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Lý Ngôn Khánh cũng cảm nhận thấy hàm ý hần cũng không dám đảm bảo cho cha hần, lão tử hài nhi không phải là không cứu nhưng mà cha làm ra chuyện này đúng là hơi quá mức.

Cao phu nhân còn nói chuyện một lát với Lý Ngôn Khánh nữa sau đó mới rời khỏi phòng.

Lý Ngôn Khánh và Cao phu nhân vừa ra khỏi cửa thì thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ thần sắc nghiêm túc đi tới.

- Ngôn Khánh đã xảy ra chuyện.
- Vô Kỵ xảy ra chuyện gì?

Không đợi Ngôn Khánh nói Cao phu nhân đã nhíu mày hỏi.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói:

- Cũng huyện vừa phái người tới nói là có người tên là La Sĩ Tín tới đây đưa tin, Trương Thông thủ, ông ấy đã tuần quốc(hi sinh cho tổ quốc) rồi.

Lý Ngôn Khánh đầu trở nên ông ông.

- Người nói cái gì, Trương thông thủ đã tuần quốc rồi sao?

Tin tức này đột nhiên tới Lý Ngôn Khánh vẫn chưa hề chuẩn bị tâm lý gì cho nên không tránh khỏi rối loạn tay chân.

Cũng may hắn đã sống tới sáu mươi năm rồi, cũng có tự chủ cực mạnh.

Ngôn Khánh lúc này từ từ tỉnh táo trở lại, đại não bắt đầu vận chuyển, tiêu hóa từ từ tin tức này, suy tư từng tình huống có thể xảy ra.

Trương Tu Đà chết rồi.

Lý Ngôn Khánh cũng không buồn nhiều.

Tuy nhiên hắn biết rõ Trương Tu Đà đã chết Huỳnh Dương sẽ rung chuyển kịch liệt, mà những ngày tiếp theo của hắn cũng sẽ bị Ngõa Cương uy hiếp.

- Vô Kỵ Quan Âm tỳ đâu rồi?

- Muội muội vừa nghe nói chuyện này đã chạy về.

Trưởng Tôn Vô Cấu là một nha đầu có ánh mắt, tuy nàng muốn ở với Ngôn Khánh một lúc nhưng nàng cũng biết, xảy ra chuyện lớn như vậy Lý Ngôn Khánh không thể nào tiếp tục ở đây cho nên nàng lặng lẽ trở về chỗ của mình, dành không gian cho Lý Ngôn Khánh.

Cao phu nhân đối với phản ứng của Vô Cấu vô cùng hài lòng.

Mà Ngôn Khánh thì nảy sinh ra một sự áy náy vô cùng.

- Ngôn Khánh đã xảy ra chuyện này người cũng nên về Cửng huyện một chuyến.

Lý Ngôn Khánh muốn từ biệt Vô Cấu nhưng lại ngần ý nghĩ này.

- Nhạc mẫu, nhạc mẫu chuyển cáo với Vô Cấu con xử lý xong chuyện bề bộn sẽ cùng nàng đi tới Thiếu Lâm tự bái phật.

Trong mắt của Cao phu nhân liền lộ ra vẻ ấm áp, bà khẽ đáp ứng.

Lý Ngôn Khánh cùng với Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng không dám trì hoãn, lập tức lên đường khởi hành.

Nhưng đúng lúc hắn muốn ra khỏi cửa thì Cao phu nhân đột nhiên gọi Lý Ngôn Khánh lại.

- Ngôn Khánh sau khi trở về người nhất định phải lưu ý hướng đi của Dương Khánh.

Câu nói này Lý Ngôn Khánh cũng khó hiểu vì vậy nghi hoặc nhìn Cao phu nhân, tựa hồ còn muốn hỏi ngụ ý ở trong đó.

Dương Khánh.

Hắn có hướng đi gì?

Phải biết rằng Lý Ngôn Khánh đối với Dương Khánh người này tuy không để vào mắt nhưng bất kể thế nào Dương Khánh cũng là thượng quan của hắn, hơn nữa lại quan tâm với dân chúng, lúc mở quán cứu tế, Ngôn Khánh cũng lau mắt nhìn hắn.

Cao phu nhân nói:

- Dương Khánh người này ta cũng hơi hiểu rõ.

- Hẳn tài cán bình thường, tính tình mềm yếu trời sinh gan không lớn, chuyện này cũng ảnh hưởng từ phụ thân của hần. Sự phụ người lúc còn sống nói Dương Khánh không giống như là tộc nhân tôn thất, nếu như có gió thổi cây lay hần sẽ dao động.

- Ta lo rằng Trương Tu Đà sau khi chết sẽ trở thành đả kích rất lớn với Dương Khánh, chỉ sợ hần gây chuyện không tốt.

Lý Ngôn Khánh nhăn mày lại, gây chuyện không tốt là sao?

Dương Khánh tốt xấu gì cũng là tôn thất, đường đường là vương gia điện hạ, chẳng lẽ lại có thể đầu hàng?

Trong lòng hần không tin lắm nhưng mà cũng không thể không đề phòng, Dương Khánh này gan như chuột nhắt có lẽ lúc nguy cấp thật sự sẽ đầu hàng, đối với trọng thần của triều đình Lý Ngôn Khánh cũng không hiểu lắm, Cao phu nhân tuy đã rời Lạc Dương nhiều năm nhưng cũng đã chìm nổi ở đó hơn Lý Ngôn Khánh rất nhiều.

502. Chương 67: Tam Tinh Liên Châu.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 67: Tam tinh liên châu.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Nghĩ tới đây Lý Ngôn Khánh liền toát mồ hôi lạnh ra.

Hần cung kính trả lời:

- Hài nhi nhớ kỹ nhất định sẽ lưu ý nhiều hơn với Tuân vương.

- Được rồi ta cũng chỉ có thể giúp người như vậy thôi mau trở về làm việc, mọi chuyện cần phải lưu tâm không được cật lực.

Ngôn Khánh khom người thụ giáo, vội vàng rời khỏi căn cứ, leo lên trên lưng ngựa cùng với Trưởng Tôn Vô Kỵ đi về Cửng huyện.

Cao phu nhân đi lên trên bậc thang thì thấy Trưởng Tôn Vô Cấu lúc này đang đứng ở ngã rẽ, vụng trộm nhìn theo bóng lưng của Lý Ngôn Khánh.

Bỗng nhiên trong lòng nàng sinh ra cảm khái.

- Nam nhân đều như thế, nhớ năm đó Trưởng Tôn Thịnh xuất chinh nàng không phải cũng như vậy sao, hiện tại là Lý Ngôn Khánh.

Đại nghiệp tháng năm thứ mười hai ngày hai mươi bảy tháng mười, Dịch Nhượng lĩnh quân tám vạn tấn công Ngưu Chử Khẩu.

Trương Tu Đà trước kia đắc thắng không lâu, làm sao có thể sợ hãi.

Lúc trước luân phiên đại thắng khiến cho Trương Tu Đà đối với quân Ngõa Cương ít nhiều có ý khinh thường.

Hiện tại Dịch Nhượng lại tìm tới tận cửa hần không thể lui bước, dù sao hiện tại hần cũng lưng dựa Huỳnh Dương, không cần phải lo lắng vấn đề lương thực.

Tuy nhiên trước khi xuất chiến Trương Tu Đà vẫn nghe qua tin tức của Lý Mật.

Lý Ngôn Khánh phái người giao cho hắn một phong thư nói rằng Lý Mật xảo trá như cáo, hung tàn như sói, tướng quân không sợ hãi nhưng cũng cần phải biết mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, kính xin lưu ý nhiều hơn nước đi của Lý Mật.

Kỳ thật Lý Mật có ở đây hay không thì Trương Tu Đà cũng khó có khả năng nhượng bộ.

Nhưng Lý Ngôn Khánh đã nhắc nhở, hắn cũng lưu ý một phen.

Song phương ở hai bên bờ kênh Thông Tế mà giao thủ với nhau, cuộc đấu vô cùng thảm thiết.

Địch Nhượng binh lực chiếm ưu thế tuyệt đối nhưng Trương Tu Đà thì có thiên thời địa lợi nhân hòa, không hề sợ hãi chút nào, Bát Phong doanh triển khai quân Ngõa Cương xuất kích từ trưa chém giết đến chạng vạng tối, Thông Tế kênh biến thành màu đỏ, thi thể khắp nơi.

Cuối cùng quân Ngõa Cương không chống nổi Bát phong doanh hung hãn.

Sau khi tổn hao hết binh tướng, toàn quân được Địch Nhượng suất bộ chạy thực mạng, Trương Tu Đà há có thể buông tha cho hắn, lúc này hắn cũng quên Lý Ngôn Khánh đã viết thư nói rằng giặc cùng chó đuổi.

Trương Tu Đà truy kích đến Đại Hải nghĩ rằng sẽ bắt sống Địch Nhượng.

Đúng vào lúc này từ hai bên rừng cây của Đại Hải đã xuất hiện hai đội ngũ, tập kích Bát Phong doanh, Huỳnh Dương Bát Phong doanh tuy dũng mãnh nhưng dù sao cũng không giống như Bát Phong doanh ở Tề quận đã trải qua thân kinh bách chiến, đã trải qua bao nhiêu lần giao phong với giặc cỏ Sơn Đông gặp loạn không sợ.

Huỳnh Dương Bát Phong doanh từ khi xây dựng tới lúc xuất kích chưa đến hai tháng.

Bọn họ thiếu kinh nghiệm chiến đấu, từ khi đại thắng trở nên dũng mãnh nhưng một khi gặp tao ngộ nguy hiểm thì sẽ rối loạn trận tuyến.

Cùng lúc đó, Địch Nhượng mang bại binh quay trở lại gia nhập chiến cuộc.

Bát phong doanh chỉ chống cự được một chút đã trở nên tan rã, Trương Tu Đà chém giết lớp lớp tám trăm thân binh mà Trương Tu Đà mang tới từ Tề quận, trong rừng người lớp lớp chém giết bảo vệ Trương Tu Đà ra ngoài.

Nhưng quân Ngõa Cương vây rất chặt, Trương Tu Đà trúng hơn mười tên nếu không có La Sĩ Tín liều chết giải cứu thì chỉ sợ đã chết trận tại chỗ.

Nhưng mặc dù trong vòng vây lớp lớp chém giết đi ra ngoài, Trương Tu Đà cũng bị trọng thương chết ở Hồ Lao quan.

Trước khi lâm chung hắn dặn dò La Sĩ Tín mang theo năm trăm thân binh còn sống sót đầu nhập vào dưới trướng Lý Ngôn Khánh.

Lý Ngôn Khánh nhìn La Sĩ Tín trước mắt không biết là nên buồn hay nên vui.

Hắn buồn chính là Trương Tu Đà đã chết, nhưng vui chính là Trương Tu Đà sau khi chết đã phó thác La Sĩ Tín cho hắn, ít nhiều cũng vượt qua dự liệu của hắn.

Không thể phủ nhận Ngôn Khánh đối với La Sĩ Tín vô cùng yêu thích.

Nhưng Trương Tu Đà rất coi trọng người này, Ngôn Khánh cũng không thể ép buộc hiện tại La Sĩ Tín đã tự động tới cửa, cộng thêm di chúc trước đó của Trương Tu Đà, Lý Ngôn Khánh làm sao có thể bỏ qua viên mãnh tướng này chứ, tuy nhiên trên khuôn mặt của Lý Ngôn Khánh dĩ nhiên không biểu đạt cảm xúc này, hắn phân ghề chủ vị, cầm lấy mũi tên lông vũ màu trắng mà cau mày tại chỗ.

Mũi tên này không khác gì tên bình thường.

Nhưng Lý Ngôn Khánh có thể cảm nhận được nó có vẻ nặng hơn so với tên bình thường ba phần, hơn nữa cũng dài hơn hai thốn.

Người sử dụng mũi tên này nhất định có thể mở hai thạch cung, thậm chí có thể là ba thạch cường cung.

Tuy nhiên máu trên đầu mũi tên có màu sắc kỳ lạ, tình huống như vậy chỉ có thể giải thích, đây là độc tiễn.

- Trương thông thủ bị độc tiễn này bắn chết?

Lý Ngôn Khánh ngẩng đầu trầm giọng hỏi.

La Sĩ Tín thanh âm run rẩy nói:

- Lúc Đại Hải bị tập kích, Trương tướng quân trúng tổng cộng mười bảy mũi tên.

Trong đó độc tiễn này trúng ba cái, hơn nữa xếp theo hình tam giác, cho nên Trương tướng quân sau khi lui về Hồ Lao quan đã bỏ mình.

Lý Ngôn Khánh nhắm mắt lại, tưởng tượng lại tình hình của Trương Tu Đà trúng tên.

- Tam tinh liên châu.

Hắn khẽ nói.

- Không ngờ trong Ngõa Cương trại lại có người bắn tên cao minh như thế.

Lý Ngôn Khánh bản thân là một cao thủ tiễn thuật làm sao không cảm thấy thủ pháp của người bắn tên này. Hắn trầm ngâm một lát rồi tự nhủ:

- Nếu luận về tiễn thuật, ở trong đám phản tặc cao minh nhất chính là Vương Bá Đường, không phải người này thì không bắn chết được Trương thông thủ, tuy nhiên trên tên có độc cũng không phải là hành động của anh hùng nên Vương Bá Đường người này đúng là không đơn giản.

- Vương Bá Đường, chính là người bắn chết Vệ tư mã?

- Đúng là người này.

La Sĩ Tín nghe được nắm chặt hai đấm lại.

Trong loạn quân hắn cũng không biết ai dùng mũi tên này bắn chết Trương Tu Đà nhưng hiện tại nghe lời nói của Lý Ngôn Khánh, hắn nhận không được mà rống to: Vương Bá Đường, ta thề sẽ giết ngươi.

Đối với La Sĩ Tín mà nói, Trương Tu Đà với hắn không chỉ là thượng quan mà còn như phụ thân.

Hắn sinh ở Lịch thành, trong một gia đình nghèo khổ, dựa vào chăn trâu mà sống, về sau Tề quận đại loạn, đạo phi bóc lột, trâu của La Sĩ Tín cũng bị giết chết, hắn trong cơn giận dữ tham gia binh lính, tuổi hắn chưa tới mười bốn, theo quy chế ỳ binh thì thanh niên hai mươi một mới có thể gia nhập. La Sĩ Tín tuổi tác không đủ, vì vậy bị cự tuyệt, xung đột với đám người trưởng binh.

Tuy nhiên hắn chỉ là một đứa bé làm sao có thể là đối thủ của đám người đã trưởng thành? Đúng lúc này Trương Tu Đà đi qua thấy La Sĩ Tín dũng mãnh liền sinh lòng yêu mến, phá lệ chiêu mộ hắn, đảm nhiệm làm thân binh của Trương Tu Đà, không chỉ cho hắn chỗ an thân mà còn đem sở học cả đời truyền lại.

503. Chương 68: Tới Hồ Lao Quan.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 68: Tới Hồ Lao quan.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Cho nên sau khi hắn biết được hung thủ giết chết Trương Tu Đà thì làm sao có thể kìm chế được.

Ngôn Khánh nói:

- Sĩ Tín, người đã được Trương tướng quân phó thác cho ta ta nhất định sẽ không ngồi yên, hiện tại đã biết hung thủ là ai vậy thì xử lý tốt là được rồi, sớm muộn sẽ có ngày ta báo thù cho Trương tướng quân đem tên cầu tặc kia phanh thây xé xác.

- Nếu như có thể giết tên cầu tặc đó Sĩ Tín nguyện vì phủ quân làm thân khuyển mã.

La Sĩ Tín khóc rống ngay tại chỗ Ngôn Khánh liền đứng dậy đỡ hấn lên.

Hấn cầm mũi tên lông vũ màu trắng đưa cho La Sĩ Tín mà khẽ nói:

- Cất cho kỹ, đợi có một ngày chúng ta sẽ dùng nó bắn chết Vương Bá Dương, mới là hành vi của đại trượng phu. Đúng rồi người dẫn người trở về Hồ Lao quan vậy Tần Quỳnh Tần tướng quân hiện nay đâu rồi? Có biết hấn ở đâu không?

La Sĩ Tín lắc đầu nói:

- Chuyện này thì không rõ lắm

- Đem qua mọi người chém giết, ai cũng bất chấp ai, tuy nhiên Tần đại ca võ nghệ cao cường, đủ để chém giết ra khỏi vòng vây lớp lớp, trước khi bị tập kích ta đã nhìn thấy Tần đại ca che chở cho Cổ phó sứ rút lui.

Cổ phó sứ chính là trợ thủ mà Trương Tu Đà mang tới từ Tề quận cũng chính là trưởng sử trong quân, Cổ Vụ Bản.

Lý Ngôn Khánh mặc dù đã bái kiến Cổ Vụ Bản nhưng cũng không có nhiều ấn tượng, hấn chỉ loáng thoáng nhớ rằng đây là một người cao gầy, sắc mặt tái nhợt về phần những mặt khác Lý Ngôn Khánh cũng nghĩ không ra, chẳng lẽ Tần Quỳnh đã bị Ngõa Cương bắt làm tù binh rồi sao?

Nếu không dựa theo lời nói của La Sĩ Tín thì hấn đã phải sớm quay lại Hồ Lao quan rồi chứ, tại sao hiện tại vẫn chưa có tin tức.

- Ngôn Khánh.

Trưởng Tôn Vô Kỵ đột nhiên mở miệng.

Lý Ngôn Khánh quay đầu nhìn lại hấn, trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc.

- Ta cảm thấy người nên lập tức tới Hồ Lao quan.

- Tại sao?

- Trương thông thủ bỏ mình, nhân tâm của Huỳnh Dương dĩ nhiên rung chuyển, hiện tại hành động cấp bách chính là ổn định thế cục.

Trước mắt người có thể ổn định không phải là Tân Văn Lễ, Trịnh Vi Thiện hay là Tuân vương điện hạ mà chính là người. Chỉ có người mới khiến cho dân chúng Huỳnh Dương trở nên an ổn, hơn nữa Tuân vương điện hạ không hiểu chiến sự, nếu như mạo muội hạ lệnh chỉ sợ khiến cho thế cục đại loạn.

Lý Ngôn Khánh lúc trở về Cao phu nhân đã dặn dò một phen

Dương Khánh trời sinh tính tình nhu nhược, do dự bất định.

Nếu như không thể mau chóng ổn định lại thế cục thì không thể nói trước vị quận trưởng này còn có khả năng làm ra chuyện hồ đồ thế nào nữa, quân Ngõa Cương thắng lợi, Trương Tu Đà đã chết mấy ngày nữa tin tức này sẽ truyền ra khi đó Địch Nhượng cũng thế, Lý Mật cũng thế há có thể bỏ qua Hồ Lao quan.

- Sĩ Tín, Hồ Lao quan hiện tại có bao nhiêu binh mã, trước mắt ai là thống binh?

La Sĩ Tín cười khổ nói:

- Hồ Lao quan hiện tại quân Bát Phong doanh do chúng ta lui lại thì chỉ có bốn nghìn, hiện tại Tiêu ngự sử Tiêu Hoài Tĩnh làm thống lĩnh, tuy nhiên Tiêu Hoài Tĩnh ở trong quân uy vọng không cao khó có thể trấn nhiếp cho nên phủ quân cần phải mau chóng trở về.

Phía dưới Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ còn có một phó sứ, giám quân ngự sử một người.

Lý Ngôn Khánh giật mình, bát doanh quân binh chỉ còn lại không tới bốn nghìn?

Dựa theo sự tưởng tượng của hắn thì Hồ Lao quan hiện tại cho dù không có tới một vạn người cũng phải tới bảy tám nghìn, tại sao gặp tao ngộ phục kích toàn quân lại hầu như đã bị diệt, quả thật không thể tưởng tượng nổi.

La Sĩ Tín vội vàng trả lời:

- Bát Phong doanh cũng không phải toàn quân bị diệt.

Cổ phó sứ cùng với Tần đại ca trong tay còn có một nhóm binh mã, nếu như tính luôn bọn họ thì cộng lại không hề ít.

Nhưng vấn đề là Cổ Vụ Bản và Tần Quỳnh hiện tại lưu lạc nơi nào?

Lý Ngôn Khánh cũng không cân nhắc quá nhiều, hắn trầm ngâm một lúc rồi cuối cùng cũng ra một quyết định.

- Vô Kỵ, ta tới Hồ Lao quan chuyện ở Củng huyện giao chu huynh chấp chưởng.

- Bên Hắc Thạch phủ có lão Đỗ tọa trấn cộng thêm Mạch Tử Trọng cùng với Phí Thanh Nô ở Cửu Sơn hồ ứng lẫn nhau nên chắc hẳn không có vấn đề gì lớn.

Ta mang lão hồ cùng với Sĩ Tín và Kỳ Lân vệ đội xuất kích.

- Huynh mau phái người báo cho Mạch Tử Trọng, để hắn lưu ý nhiều hơn, nhanh chóng liên hệ với Trương Quý Tuần có chuyện gì thì báo Thẩm Quang báo cha ta biết, còn nữa cần phải cẩn thận Sài Hiếu Hòa, người này không hề thành thật trung thực như bề ngoài.

Số người biết sự tồn tại của Vương Hoàng và mật thám Kỳ Lân đài cũng không nhiều.

Trừ Ngôn Khánh và Thẩm Quang thì ngay cả người thân như Mao Tiểu Niệm cũng không biết chỉ biết đại khái trong tay Lý Ngôn Khánh còn có một lực lượng bí mật.

Trưởng Tôn Vô Kỵ gật đầu đáp ứng, phái người tiến về phía Hắc Thạch phủ báo cho Bùi Hành Nghiễm tới.

Lý Ngôn Khánh ở trong phủ hỏi La Sĩ Tín kỹ càng về trận chiến ở Đại Hải, đặc biệt là về Lý Mật, hắn hiện tại đã biết kế ly gián của mình đối với Lý Mật và Địch Nhượng đã không có hiệu quả.

Ngày xưa Lý Ngôn Khánh dùng kế ly gián để Địch Nhượng đối với Lý Mật sinh ra nghi kỵ.

Nhưng hiện tại Địch Nhượng mặc dù nghi kỵ cũng không có khả năng ngăn Lý Mật quật khởi.

Nhớ lại hôm nay Lý Mật phục kích Trương Tu Đà, không phải là mượn kế ly gián lần đó của Lý Ngôn Khánh hay sao? Có phải là có tính nhân quả không?

Xem ra cuộc quyết đấu đối với Lý pháp chủ đã bắt đầu.

Ngôn Khánh trong lòng lo lắng đồng thời cũng chờ đợi.

Địch Nhượng đã áp chế không nổi Lý Mật thì mình sẽ dứt khoát.

Nghĩ tới đây Ngôn Khánh để cho La Sĩ Tín nghỉ ngơi sau đó lặng yên đi vào hậu trạch gặp Vương Hoàng.

- Vương công ta mặc kệ ông dùng thủ đoạn gì nhưng tất yếu phải để cho Lý Mật trong thời gian ngắn nhất lông cánh đầy đủ phản bội Địch Nhượng.

Vương Hoàng ngạc nhiên hỏi:

- Ý của công tử là?

- Ta muốn Lý Mật tự lập.

- Tại sao?

Vương Hoàng không phải không nguyện ý làm như vậy tuy nhiên trong nhất thời không hiểu được ý đồ của Lý Ngôn Khánh.

Lý Ngôn Khánh nói:

- Địch Nhượng còn sống lâu một ngày thì Lý Mật sẽ thêm uy vọng một phần, hấn tăng thêm uy vọng thì ngày sau khi độc lập sẽ thêm một phần uy hiếp ta. Lý Mật hiện tại không nguyên ý ở dưới trướng Địch Nhượng nhưng chỉ cần Địch Nhượng một ngày chưa chết thì hấn không không chế cục diện được.

504. Chương 69: Bỏ Hồ Lao Quan Lấy Khai Phong.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 69: Bỏ Hồ Lao quan lấy Khai Phong.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Hai người sớm muộn gì cũng sống mái với nhau vậy tại sao không để cho bọn hấn sống mái sớm hơn?

Bọn họ sống mái sớm một ngày thì Lý Mật thiếu một phần chuẩn bị, thiếu một phần uy vọng.

- Như thế mặc dù hấn độc lập cũng khó uy hiếp chúng ta.

Vương Hoàng tựa hồ đã minh bạch.

Kế sách này cũng giống như là kế sách khu hồ nuốt lang.

Tuy không rõ Lý Ngôn Khánh tại sao có thể khẳng định Lý Mật sẽ sống mãi với Địch Nhượng nhưng hấn đã phân phó thì Vương Hoàng cũng không thể không chú ý, Lý Mật nếu như quả thật giết Địch Nhượng thì với danh vọng của hấn sẽ giảm bớt.

Trương Tu Đà thua chạy về Hồ Lao quan quan xong Ngưu Chử Khẩu đã biến thành một tòa thành không binh tốt.

Quân Ngõa Cương thừa thế cướp lấy Ngưu Chử Khẩu, trước kia bọn họ liên tục bị Trương Tu Đà đánh bại, Ngõa Cương lòng người bàng hoàng.

Nhưng hiện tại Trương Tu Đà đã chết sự lo lắng cũng tiêu tán không còn gì.

Ngõa Cương cao hứng bừng bừng ở trong Ngưu Chử Khẩu nâng ly cạn chén, hôm nay cướp được Ngưu Chử Khẩu ngày mai sẽ nắm lấy Hồ Lao quan quan không bao lâu nữa có lẽ sẽ chiếm được toàn bộ Huỳnh Dương quân.

Đến lúc đó, kho lương Lạc Khẩu sung túc tùy ý để bọn họ hưởng dụng kế tiếp có thể lãnh binh đánh tới Đông Đô Lạc Dương.

Thắng lợi này khiến cho mọi người tràn ngập tin tưởng.

Không ngờ trong đại trướng của Ngưu Chử Khẩu lúc này đang giao phong kịch liệt.

Sắc mặt của Địch Nhượng âm trầm Địch Hoàng tức giận.

Trình Giảo Kim và Đan Hùng Tín thì như lão tăng nhập định.

Lý Mật thì làm ra một vẻ lạnh nhạt thờ ơ, ngồi uống rượu ăn uống không nói gì.

Địch Nhượng trong lòng vừa sợ vừa tức.

Đại Hải tùy quân đại bại giết chết Trương Tu Đà... nhìn thì có vẻ đại thắng hiển hách nhưng trên thực tế không có chút quan hệ gì với hấn, chuẩn xác mà nói trận chiến này thắng là vì Lý Mật, chứ không phải là vì Địch Nhượng.

Quân mình thảm bại, Lý Mật thắng lợi hai hình ảnh tối sáng đối lập.

Lý Mật sau khi đại thắng thanh thế vô lượng quan trọng nhất là lần này nhân mã phục kích hoàn toàn không phải là quân Ngõa Cương điều này cho thấy Lý Mật sớm đã trù tính mượn cơ hội này tự lập quân, cho thấy hiện tại muốn áp chế Lý Mật thì không thể, hơn nữa những thân tín của Lý Mật như Vương Đường Nhân, Phòng Huyền Tảo cũng đã lộ về bất mãn.

Địch Nhượng mặc dù lòng dạ hẹp hòi nhưng cũng không phải là kẻ ngu si.

- Mật công trù tính diệu kế, tru sát Trương Tu Đà, khiến cho các huynh đệ được hả giận.

Địch Nhượng trầm ngâm nửa ngày sau đó mới mở miệng nói chuyện.

Mà Lý Mật thì khiêm tốn:

- Đây là do các tướng sĩ công hiến chứ không phải là công lao của Mật.

Các tướng sĩ công hiến?

Ý của người chẳng phải nói là các tướng sĩ công hiến với người chứ theo ta thì chần chờ sao? Địch Nhượng trong lòng vô cùng bất mãn nhưng không biểu lộ ra ngoài.

Vì vậy hắn cố nén giận dữ mà nói:

- Hiện tại Trương Tu Đà đã chết, Hồ Lao quan không tướng, Huỳnh Dương sắp rung chuyển.

- Ta nghĩ chúng ta nghỉ ngơi hồi phục ba ngày xong sẽ mang binh tới Hồ Lao quan, thừa thế đánh chiếm Huỳnh Dương, Huỳnh Dương sau khi chiếm được thì kho lương Lạc khẩu rơi vào tay chúng ta, lúc đó có thể ổn định quân tâm, mưu đồ Lạc Dương, không biết Mật công còn diệu kế gì có thể dạy ta?

Lúc trước Địch Nhượng gọi thẳng tên của Lý Mật.

Nhưng hiện tại hắn lại cung kính kêu hai tiếng Mật công.

Nhưng ẩn trong đó là sự tức giận, ai có thể biết được?

Hắn hạ thấp mình hi vọng Lý Mật cho hắn mặt mũi.

Nào ngờ Lý Mật sau khi nghe được sắc mặt liền hơi biến đổi:

Trầm ngâm một lát sau đó hắn lắc đầu nói:

- Đại tướng quân, Lý Mật cũng không phải không muốn xuất lực nhưng mà Hồ Lao quan hiện tại không dễ đánh chiếm.

Địch Nhượng không khỏi nổi giận:

- Mật công nói lời đó là có ý gì?

Lý Mật nghiêm mặt nói:

- Đại tướng quân hẳn đã quên, Trương Tu Đà mặc dù chết rồi nhưng ở trong Huỳnh Dương quận còn có một mãnh hổ.

- Ai?

- Cũng huyện Lý Ngôn Khánh.

Địch Nhượng liền lộ ra vẻ khinh thường hắn lạnh lùng cười cười:

- Mật công không khỏi đề cao hắn rồi, tên trẻ con kia ta không phải nhận hắn nổi danh, có vài phần bản sự, nhưng mà ta thấy hắn khó có thể văn hồi cục diện, hiện tại Trương Tu Đà vừa chết, Huỳnh Dương quận dĩ nhiên là đại loạn.

Ta mang theo uy phong giết Trương Tu Đà, binh lâm dưới Hồ Lao quan tên Lý Ngôn Khánh kia cũng chỉ bất lực mà thôi.

Lý Mật cười khỏ nói:

- Nhớ năm đó tại hạ cũng khinh thường tên đồng tử kia.

- Tuy nhiên sau đó hấn đã ngăn cản bên ngoài Cử huyện bảy ngày khiến cho viện binh Tùy quân liên tục tới.

- Đại tướng quân ta cũng không phải là nâng chí khí của người khác diệt uy phong của mình nhưng theo sự suy tính của ta Lý Ngôn Khánh đã ở đó hiện tại cường công Hồ Lao quan, chỉ sợ phần thắng không nhiều.

- Vậy ý của người là... lui binh?

Lý Mật nói:

- Lui binh thì không thể tuy nhiên Mật cho rằng, Hồ Lao quan không thể đánh được, trước hết phải chiếm Huỳnh Dương.

Hấn nói một câu này khiến cho những người trong lều đều cảm thấy hồ đồ.

- Mật công, người rút cuộc là có ý gì?

- Ý của ta là vứt bỏ Hồ Lao quan, lấy Khai Phong.

Địch Nhượng cau mày ngưng mắt nhìn Địch Nhượng nửa ngày sau rồi buông tiếng thở dài.

- Mật công hiện tại thanh danh của người đã lên cao thiên hạ đều biết.

- Địch Nhượng tự hiểu mình vô lực, nếu như người muốn đánh Khai Phong thì tự mình mà đánh, bộ thuộc cũ ngày xưa của người là Vương Dương Nhân Lý Công Dật cũng do người quyết định, ta sẽ đi đánh Hồ Lao quan.

Ngụ ý Lý Mật người hiện tại đã lớn mạnh rồi ta không khống chế nổi người.

Người muốn làm gì thì làm, từ nay về sau chúng ta không liên quan.

Địch Nhượng kỳ thật cũng là không có cách nào.

Lý Mật từ sau khi đầu nhập trước lấy Kim Đề sau chiếm kho lương Lê Dương, trăm Vệ Văn Thông giết Trương Tu Đà trước kia hấn chưa nổi danh Địch Nhượng còn có thể có cách áp chế nhưng hiện tại không thể, mà giết Lý Mật hấn cũng không nắm chắc.

Cho nên tiếp tục để Lý Mật ở tại Ngõa Cương thì chỉ sợ chúng tướng càng thêm tin phục hấn.

Đến cuối cùng chỉ sợ mình không binh không tướng ngay cả tính mạng cũng khó bảo đảm như vậy không bằng đuổi hấn đi ít nhất mình cũng còn thực lực có binh mã trong tay.

Lời nói kia vừa thốt ra khiến cho đám người Địch Hoằng sợ hãi.

Lý Mật vẫn lộ vẻ lạnh nhạt như cũ, sau một hồi hấn đứng lên mà nói:

- Đại tướng quân cũng không phải Lý Mật muốn tự lập nhưng thật sự...

- Đại tướng quân đã nói thế Lý Mật cũng chỉ có thể tòng mệnh.

- Tuy nhiên Lý Mật sợ dĩ đánh Khai Phong cũng không phải là cướp đoạt thành trì, Trương Tu Đà hiện tại chết trận, Tùy thất làm sao có thể thờ ơ, thái thú Lương quận Dương Vượng cũng là tôn thất sẽ xuất quân không ngồi yên nhìn chúng ta lấy Huỳnh Dương, Lý Mật xin lĩnh đội ngũ sau khi chiếm lĩnh Khai Phong sẽ ngăn cản viện quân giúp đại tướng quân, tránh tướng quân phải lo âu. Tuy nhiên Mật có một lời, mong tướng quân lưu ý Lý Ngôn Khánh Lý vô địch, hấn tuổi tác nhìn thì không lớn nhưng lại có thủ đoạn khó lường.

505. Chương 70: Lan Lăng Tiêu Thị.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 70: Lan Lăng Tiêu thị.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Người xem, ta tất cả là vì người suy nghĩ đó.

Lý Mật thể hiện phong phạm không gì sánh được ngay cả đám người Đan Hùng Tín trước kia bất mãn với hắn cũng phải thay đổi cách nhìn.

Hai gò má của Dịch Nhượng trở nên run rẩy, trong lòng hắn nghiêng răng nghiêng lợi nhưng bề ngoài lại lộ vẻ tươi cười.

Lý Mật muốn đem hắn lên lò lửa.

Mình sau khi đánh bại Hồ Lao quan Lý Mật cũng có thể có nửa công lao.

Dù sao hắn cũng vì mình ngăn chặn viện binh Tùy quân, cái này không thể nào cải biến.

- Mật công cao thượng Dịch mỗ vô cùng cảm kích.

Lý Mật nở ra nụ cười:

- Lý Mật không dám nhận, không dám nhận sự cảm kích của đại tướng quân chỉ có một thỉnh cầu.

- Dưới trướng của ta toàn những người thô鄙, bề ngoài chém giết thì không có vấn đề nhưng mà không trị quân được, cho nên Mật muốn mượn một số nhân thủ của đại tướng quân không biết có được hay không?

Người xem ta giúp người ngăn cản viện binh rồi người có thể cho ta mượn dùng vài người?

Sắc mặt của Dịch Nhượng trở nên thay đổi, lúc này càng trở nên khó coi.

Hắn cũng là người có tâm kế nhưng mà so với Lý Mật thì quả thực giống như là một đứa trẻ ngây thơ, Lý Mật đòi người của hắn, nếu hắn không cho mượn thì sẽ bị truyền ra ngoài là lòng dạ hẹp hòi

- Mật công muốn mượn người nào?

- Đan tướng quân võ nghệ cao cường, mà lại từ tướng môn đi ra, không biết đại tướng quân có thể từ bỏ niềm yêu thích này không?

Đan Hùng Tín đích thật là từ tướng môn đi ra.

Tổ phụ của hắn là tướng lãnh cao cấp thời Bắc Tề.

- Đan Thông chính là phụ tá đắc lực của ta, Mật công không phải đánh gãy tay của ta đấy chứ?

Lý Mật nghe được liền lộ ra sắc mặt cổ quái:

- Nếu như Đan tướng quân không thể thì tướng quân có thể từ bỏ Trình tướng quân được không?

Nói thật Dịch Nhượng cũng không muốn từ bỏ Trình Giảo Kim nhưng trước kia hắn nói Đan Hùng Tín là phụ tá đắc lực của mình hiện tại chẳng lẽ lại nói Trình Giảo Kim là lá gan bụng phổi của hắn, thật tình hắn không biết rằng Lý Mật đòi Đan Hùng Tín trước kỳ thật nhắm Trình Giảo Kim.

Lý Mật cũng biết hắn nếu trực tiếp nhắm vào Trình Giảo Kim, Dịch Nhượng sẽ tất nhiên cự tuyệt.

Cho nên trước hết nói mình muốn Đan Hùng Tín, sau đó lại nói là muốn Trình Tri Tiết.

Quả nhiên Dịch Nhượng sau khi do dự một chút thì không cam tâm gạt đầu đáp ứng.

Lý Mật lập tức cáo từ rời đi, trên đường trở về, Vương Bá Đường nhận không được mà hỏi:

- Tiên sinh chúng ta phải đi ngăn cản viện binh cho Dịch Nhượng sao?

Lý Mật cười hắc hắc không ngừng:

- Tam lang, người cho rằng Dịch Nhượng có thể thắng Lý Ngôn Khánh sao?

- Chuyện này...

Vương Bá Đường gãi gãi đầu:

- Đệ tử mặc dù đã từng giao phong ngắn ngủi với Lý Ngôn Khánh nhưng đối với bản lĩnh của hắn cũng không biết.

Đây cũng là điều mà Lý Mật thích Vương Bá Đường.

Biết thì nói biết không biết thì nói không biết.

Vương Bá Đường xuất thân bần hàn, tầm mắt không cao cũng là chuyện bình thường.

Ở trên đời này không sợ người không biết chỉ sợ người không rõ là người không biết.

Lý Mật dừng bước thở phào một cái:

- Tam lang, cái gì gọi là lục đại quân phủ, cái gì là Dương Kiên, Trương Tu Đà, cái gì là Thôi gia Trịnh thị... Những thứ này ta không hề sợ hãi, cái ta sợ chính là Lý Ngôn Khánh, Lý vô địch kẻ ngày ta nhìn không thấu, năm đó sở công binh đến dưới thành, từng chiêu hàng Lý Ngôn Khánh, lúc đó Lý Ngôn Khánh lại nói sở công không phải là người tranh giành thiên hạ, kết quả Sở công đã chết không toàn thây.

Ta hiện tại không muốn trực diện đối đầu với Lý Ngôn Khánh, Địch Nhượng lại đi thăm dò chính là hợp với tâm ý của ta.

- Ta và người ở bên cạnh xem cuộc chiến, ta cũng muốn xem xem Lý Ngôn Khánh kia có thực có danh tiếng Vô Địch?

Lý Mật nằm mộng cũng muốn chiếm lấy Hồ Lao quan, cướp lấy Lạc khẩu.

Nhưng mà hiện tại hắn không dám, hoặc nói là có chút sợ hãi, hắn cũng tinh tường rằng Trương Tu Đà vừa chết, đối thủ của hắn chính là Lý Ngôn Khánh.

Nhưng đối với Lý Ngôn Khánh, Lý Mật không thực không rõ ràng lắm.

Lúc đầu Lý Ngôn Khánh sống một mình ở trong trúc viên vài năm khổ đọc.

- Sau đó hắn cùng Mạch Tử Trọng tranh giành mỹ nhân, bá nhập làm môn hạ của Trương Tôn Thịnh.

Những điều này Lý Mật đều không để ý, sau đó khi Lý Ngôn Khánh ở chiến trường Cao Ly, giết địch vô số, bắt giữ Cao Kiến Vũ khiến cho Lý Mật sinh ra hứng thú. Tuy nhiên khi Ngôn Khánh cùng Trịnh thị đoạn tuyệt hẳn lại mất đi chú ý.

Trong mắt Lý Mật, mất đi sự giúp đỡ của Trịnh thị, Lý Ngôn Khánh khó có thể đứng vững.

Lại không ngờ lúc Dương Huyền Cảm khởi sự Lý Ngôn Khánh một lần nữa xuất hiện.

Từ trước tới nay, Ngôn Khánh vẫn giấu tài, Lý Mật ảm núp bốn phía.

Nếu nói không biết thì đúng là không biết.

Lý Mật mơ hồ có một cảm giác, Lý Ngôn Khánh này sẽ trở thành đại địch số một trong cuộc đời của hắn.

Cho nên hắn không muốn phát sinh xung đột quá sớm với Lý Ngôn Khánh, hiện tại Địch Nhượng ra mặt cũng chính là điều mà Lý Mật mong muốn. Biết mình biết người trăm trận trăm thắng, vấn đề hiện tại của Lý Mật là hắn hoàn toàn không biết gì về Lý Ngôn Khánh.

Lý Ngôn Khánh lúc đến Hồ Lao quan thì đã là ngày thứ ba sau khi chấm dứt cuộc chiến ở Đại Hải.

Ở trong Hồ Lao quan Tùy quân cao thấp sĩ khí sa sút.

Tuy nhiên Lý Ngôn Khánh đến hoặc nhiều hoặc ít khiến cho Tùy quân cũng có một chút sĩ khí, dù sao Lý Ngôn Khánh ở Huỳnh Dương danh vọng cũng rất cao, những quân binh bản địa này đối với hắn có hơi cung kính.

Giám quân ngự sử Tiêu Hoài Tĩnh là một người tuổi tác chừng bốn mươi, hắn là nho sinh trung niên tướng mạo gầy gò, trong lời nói và cử chỉ đều mang theo một khí chất cao nhã.

Tuy nhiên đối với Ngôn Khánh Tiêu Hoài Tĩnh lại rất khách khí.

Hai người hàn huyền một hồi, Lý Ngôn Khánh ở trong đại trưởng được mời lên ghế trên, mà Tiêu Hoài Tĩnh thì ngồi dưới hần.

Đối với Tiêu Hoài Tĩnh, La Sĩ Tín rất hiểu rõ.

Đây là một tên gia hỏa vô cùng ngạo mạn, đối với Trương Tu Đà cũng thường xuyên chống đối không ngờ bây giờ lại nho nhã lễ độ như vậy.

- Nghe giọng nói thì Tiêu ngự sử không phải là người địa phương?

Lý Ngôn Khánh vừa vào cho nên không đàm luận chuyện quân sự.

Tiêu Hoài Tĩnh mỉm cười nói:

Khởi bẩm Lý phủ quân, tỵ chức nguyên quán ở Bành thành Lan Lăng.

Lan Lăng?

Ngôn Khánh tựa hồ hiểu ra điều gì hần lập tức thay đổi sắc mặt, nghiêm trang nói:

- Hóa ra Tiêu ngự sử đúng là tộc nhân của Tiêu Thị Lan Lăng, thất kính thất kính.

Lan Lăng Tiêu thị cũng chỉ là gia tộc nhị phẩm mà thôi.

Nhưng khiến cho Lý Ngôn Khánh coi trọng thì chỉ có một nguyên nhân.

506. Chương 71: Tiến Đánh Hồ Lao Quan.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 71: Tiến đánh Hồ Lao quan.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Tiêu hoàng hậu cũng xuất thân từ Lan Lăng Tiêu thị, có lẽ Tiêu Hoài Tĩnh và Tiêu hoàng hậu không có quan hệ huyết thống nào nhưng dù sao cũng là người đồng tộc, Tiêu hoàng hậu đã đem Huỳnh Dương phó thác cho Lý Ngôn Khánh thì quả quyết sẽ có sắp xếp khác, cho nên sắp xếp Tiêu thị tộc nhân đến Huỳnh Dương cũng là chuyện bình thường. Mà chắc hẳn Tiêu Hoài Tĩnh đã biết Lý Ngôn Khánh thuần phục Việt vương Dương Đồng rồi.

Tất cả mọi người đã ở cùng một con thuyền nên Lý Ngôn Khánh cũng không hề khách sáo.

- Tiêu ngự sử, Cổ Vụ Bản Cổ phó sứ và Tàn Quỳnh đã trở về chưa?

Tiêu Hoài Tĩnh lắc đầu:

- Từ sau khi Trương thông thủ bị tập kích xong, nhân mã Bát Phong doanh chạy tán loạn hiện tại chưa thấy bóng dáng, Hồ Lao quan binh mã chưa đủ năm nghìn người hơn nữa sĩ khí sa sút, chỉ sợ lãnh ít dữ nhiều, xin phủ quân sớm ra quyết đoán.

- Tuân vương điện hạ có cáo chi chưa?

- Đã phái người đi thông bẩm Tuân vương điện hạ tuy nhiên điện hạ chưa sắp xếp.

Ngẫm lại cũng đúng vậy, Dương Khánh đảm lượng như vậy khó có thể ra mặt lúc này.

Lý Ngôn Khánh tuy đã chuẩn bị kỹ càng nhưng nghe được tin tức này cũng không khỏi cười khổ, Huỳnh Dương quận Tuân vương chính là người có quan chức lớn nhất vậy mà trong lúc nguy cấp người lại trốn ở

Huỳnh Dương huyện không chịu xuất đầu lộ diện, chẳng phải khiến cho quân lính vốn đã rét vì tuyết lại còn lạnh vì sương sao?

Còn nữa Cổ Vụ Bản và Tần Quỳnh hiện tại đã chạy tới nơi nào?

Theo đạo lý mà nói, cho dù thất lạc thì cũng phải tới Hồ Lao quan tụ hợp ngay mới đúng, tại sao tới nay vẫn chưa có tin tức.

Ngôn Khánh trầm ngâm thật lâu cuối cùng cũng quyết định được chủ ý.

- Sĩ Tín, Bát phong doanh chính là do Trương thông thủ một tay luyện ra, hiện tại do người tiếp thu.
- Từ giờ trở đi, Bát phong doanh chia làm bốn quân mỗi quân một nghìn người. Bùi Hành Nghiễm, La Sĩ Tín, Hám Lăng, Hùng Khoát Hải mỗi người các người lãnh một đội quân... Tiêu ngự sử, ông đem bốn quân này chinh đồn một phen, đảm nhiệm chức vụ tư mã, đồn đốc quân kỷ, Vương Phục Bảo thì tiếp tục thống lĩnh Kỳ Lâm vệ, từ giờ tới trước khi trời tối mọi người cần phải xếp đặt chặt chẽ và trong hai ngày phải chinh đồn hoàn tất. Ta tin rằng phỉ tặc sẽ không cho chúng ta quá nhiều thời gian.
- Mặt khác, Tiêu ngự sử cần phải phái người tìm hiểu binh mã của cổ phó sứ và Tần Quỳnh hiện tại ở nơi nào, nếu có tin tức thì phải nhanh chóng hồi báo.
- Cần phải chuẩn bị thật thỏa đáng trước khi phỉ tặc tới Hồ Lao quan, chứ quân, an nguy của Huỳnh Dương từ giờ trở đi can hệ đến tất cả mọi người.

Lý Ngôn Khánh lần này đến đây có thể nói là đã mang những tình nhuệ dưới trướng.

Bùi Hành Nghiễm, Hùng Khoát Hải, Hám Lăng, Vương Phục Bảo chẳng những đi theo mà còn có 300 Kỳ Lâm vệ cùng với binh mã ở Hắc Thạch phủ.

Hiện tại Hắc Thạch độ khẩu ngoại trừ Mạch Tử Trọng ra trấn ở ngoài Cửu Sơn trại thì còn có Đỗ Như Hối và Tô Bao đóng ở bên trong, trước mắt xem ra Hắc Thạch phủ không có nguy hiểm quá lớn.

Đúng lúc này một gã đội trưởng thần sắc bối rối chạy vào trong đại trướng.

Sắc mặt của hắn trắng như tờ giấy, không có chút máu nào.

Thần sắc bối rối phủ phục dưới mặt đất run rẩy nói:

- Khởi bẩm Lý phủ quân hiện tại đội ngũ tiền phong của phỉ tặc đang tiến tới Hồ Lao quan.

Lý Ngôn Khánh cũng thật không ngờ phỉ tặc lại tiến tới Hồ Lao quan nhanh như vậy.

Theo hán tính toán thì Ngõa Cương đánh chiếm Ngưu Chữ Khẩu sẽ giành thời gian ngắn ngủi để nghỉ ngơi sau đó mới tấn công Hồ Lao quan, thật không ngờ Lý Mật lại kiên quyết không chịu xuất binh, khiến cho Địch Nhượng không còn lựa chọn nào khác, nếu muốn tiếp tục áp chế Lý Mật thì cần phải hạ Hồ Lao quan càng nhanh càng tốt, hạ sớm một ngày thì sẽ đả kích tới danh vọng của Lý Mật một ngày, dù sao Lý Mật cũng không đánh Hồ Lao quan, Địch Nhượng cũng biết hiện tại Tùy quân đại bại sĩ khí sa sút sớm một ngày xuất kích thì khả năng thắng tăng thêm một phần.

So tài cán thì Địch Nhượng không phải là đối thủ của Lý Mật.

Nhưng không óc nghĩa là hắn không am hiểu chiến sự.

Ngôn Khánh sau khi suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Quân tiền phong của phỉ tặc là do ai lãnh suất?
- Theo thám mã tìm hiểu thì quân tiền phong của phỉ tặc chủ tướng là Địch Nhượng, dưới trướng là đại tướng Ngưu Tiên Đạt, phó tướng là Ngô Hắc Các, quân bộ tám nghìn, quân kỵ hai nghìn, tổng cộng là một vạn, đang tiến về phía Hồ Lao quan, ước chừng một canh giờ sau phỉ tặc sẽ tới dưới thành, mong phủ quân định đoạt.

Viên đội trưởng sau khi bối rối lúc đầu thì đã khôi phục lại vẻ bình thường.

Tiêu Hoài Tĩnh cũng không khỏi lo lắng quay đầu nhìn Lý Ngôn Khánh mà nói:

- Lý phủ quân, chuyện này cần phải làm sao cho phải?

Binh mã ở Hồ Lao quan mà Lý Ngôn Khánh mang đến chỉ có 800 người hiện tại tổng cộng là năm nghìn người.

Binh lực hai bên cách xa nhau thì cũng thôi đi, quan trọng nhất là Trương Tu Đà đã chết khiến cho trong quân đã bị đả kích cực lớn, Lý Ngôn Khánh mặc dù danh vọng hơn người nhưng muốn trong một canh giờ khiến cho mấy nghìn sĩ tốt khôi phục sĩ khí là điều không có khả năng, hiện tại nguyên một đám tàn binh bại tướng, đối mặt với một đám binh tướng như lang như hổ thắng bại thế nào cho dù là kẻ ngu cũng biết kết quả, hiện tại phải làm sao bây giờ?

Lý Ngôn Khánh vẫn lộ ra một vẻ ung dung không hề có chút lo lắng nào.

Hắn nhìn Tiêu Hoài Tĩnh mà cười cười:

- Tiêu ngự sử, Ngưu Tiến Đạt, Ngô Hắc Các là ai vậy?

- Ngô Hắc Các thì ta không rõ lắm nhưng mà Ngưu Tiến Đạt ta đã từng nghe nói tổ phụ của hắn là Ngưu Song, đồng tướng quân thời Bắc Tề, Hoài Dương thái thú, phụ thân hắn chính là Ngưu Hán là huyện lệnh Thanh Chương huyện.

Lý Ngôn Khánh lúc trấn ở Hắc Thạch phủ vẫn chưa hề nghe tới người này.

Cũng khó trách không phải hắn không lưu ý mà thật sự Ngưu Tiến Đạt này về sau mới gia nhập quân Ngõa Cương.

Chính xác mà nói, hắn lên cùng lúc với Chu Văn Cử, Lý Mật cũng lên lúc đó tuy nhiên tính chất không giống nhau, Ngưu Tiến Đạt dùng thân phận quan lại đệ tử mà gia nhập Ngõa Cương trại, dựa vào cái xuất thân này đã khiến cho Dịch Nhượng phải lau mắt mà nhìn hắn, sau khi hắn lên núi đã được ủy thác trách nhiệm còn Chu Văn Cử chỉ là một phú hào nhà giàu, cho nên không được Dịch Nhượng cho vào mắt.

- Ngưu Tiến Đạt, người này võ công không tầm thường, phủ quân hai người này lãnh binh tới đây xem ra Dịch Nhượng có quyết tâm rất lớn hay là chúng ta cầu viện binh của Tuân vương?

Ngôn Khánh nở ra một nụ cười:

- Tiêu ngự sử có thể cầu được sao?

507. Chương 72: Khiêu Khích.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 72: Khiêu khích.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Đúng thế, lúc này Dương Khánh chỉ sợ hận không thể đem binh mã tất cả ở Huỳnh Dương tụ tập bên cạnh hắn làm sao có thể điều động ra bên ngoài.

Lý Ngôn Khánh đứng lên nói:

- Hồ Lao quan chỉ dựa vào chúng ta không cầu được người khác.

- Quân ta vì chiến mà sĩ khí sa sút thì chúng ta sẽ dùng chiến tranh nuôi chiến tranh, làm cho bọn họ trở nên phần chấn. Nhớ năm đó ta ở Cao Ly sĩ tốt cũng sa sút như vậy nhưng không sao chỉ cần chúng ta đại thắng thì sĩ khí sẽ tăng trở lại.

Tiêu Hoài Tĩnh lòng mừng thầm lại không khỏi cảm thấy Ngôn Khánh có hơi khinh địch.

Thật sự thắng lợi?

Cái này nói thì dễ dàng nhưng làm thì khó khăn.

Với tình huống hiện tại của Hồ Lao quan thì đừng nói là chinh chiến trên chiến trường, chỉ sợ dũng khí xuất chiến cũng không được.

Đúng lúc Tiêu Hoài Tĩnh còn trầm tư thì Lý Ngôn Khánh đã điều binh khiển tướng hoàn tất.

Bùi Hành Nghiễm cùng với Vương Phục Bảo hai người lĩnh mệnh rời khỏi, Ngôn Khánh kéo La Sĩ Tín sắp xếp nhiệm vụ.

Tuy nhiên sự sắp xếp này lại khiến La Sĩ Tín bất ngờ.

Không chỉ Tiêu Hoài Tĩnh không hiểu mà La Sĩ Tín cũng cảm thấy khó tin.

- Sĩ Tín, nhiệm vụ của người vô cùng trọng yếu.

- Người mang theo một đạo binh mã, chính là Bát phong doanh dưới trướng Trương thông thủ ra nghênh chiến chỉ cho phép bại mà không cho phép thắng, nhớ kỹ cần phải bại thật sự không cho phép Ngô Hắc Các hoài nghi.

Chỉ cần người dẫn dụ hấn đuổi người tới bờ sông Ký thủy, thì người đã thành công.

- Chỉ cho phép bại không cho phép thắng?

Trong lòng La Sĩ Tín vạn lần không vui.

Nhưng Ngôn Khánh đã phân phó nhưng vậy thì hấn cũng không thể nói gì, đành tình nguyện lĩnh mệnh rời đi.

Tiêu Hoài Tĩnh nhin không được mà hỏi:

- Phủ quân như vậy là có ý gì?

Hám Lăng vốn trầm mặc không nói gì đột nhiên cười hắc hắc:

- Tiêu ngự sử nhất định là ông chưa xem bộ Tam Quốc Diễn Nghĩa rồi.

Tiêu Hoài Tĩnh khẽ giật mình lộ ra một nụ cười xấu hổ.

- Tiêu mỗ đúng là chưa đọc.

Tiêu Hoài Tĩnh xuất thân đệ thế gia, đối với loại sách lưu truyền trên phố Tam Quốc Diễn Nghĩa này tự nhiên trong lòng có tư tưởng bài xích, đối với tài học của Lý Ngôn Khánh, hấn rất kính trọng nhưng đối với việc Lý Ngôn Khánh viết Tam Quốc Diễn Nghĩa hấn lại xem thường.

Tuy nhiên Tiêu Hoài Tĩnh không rõ hành quân chiến tranh với Tam Quốc Diễn Nghĩa thì có quan hệ gì?

Hám Lăng thấy Lý Ngôn Khánh không mở miệng ngăn cản thì tiếp tục nói?

- Cách hôm nay của công tử cùng với năm xưa Khổng Minh tiên sinh hỏa thiêu sườn núi Bác Vọng có phần khác nhau nhưng kết quả sẽ giống nhau đến kỳ diệu.

- Được rồi người đừng thổi phồng nữa.

- Tiêu tiên sinh học vấn hơn người người đừng múa rìu qua mắt Lỗ Ban, hai người các người lập tức điều khởi hai nghìn nhân mã theo ta tiến về Ký thủy xem cuộc chiến.

Tiêu tiên sinh ở lại Hồ Lao quan có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Lý Ngôn Khánh không đợi Hám Lăng trả lời đã bước ra khỏi phòng.

Hùng Khoát Hải và Hám Lăng ở trong quân lịch lãm rèn luyện cũng đã lâu đối với những chuyện khác bọn họ không hiểu nhưng quân lệnh như sơn kỷ luật nghiêm minh, hai người vội vàng tuân mệnh, bọn họ nhanh chóng theo Lý Ngôn Khánh đi ra ngoài điểm binh xuất kích.

Tuy nhiên Tiêu Hoài Tĩnh lại vô cùng không vui.

Lý phủ quân này đúng là hơi qua đáng.

Tại sao chỉ nói một nửa rồi lại không nói nữa.

Trong lòng hắn thầm nói, hỏa thiêu sườn núi Bác Vọng? Chuyện này là thế nào? Ta cũng đã đọc qua Tam quốc chí nhưng chưa từng thấy có chuyện như vậy.

Tuy nhiên hắn không ở trong đại sảnh nữa mà đi ra.

Lúc ra cửa hắn do dự một chút rồi vẫy tay ý bảo một tên gia thần tiến tới.

- Người đã đọc qua Tam Quốc Diễn Nghĩa chưa?

Gia thần kia khẽ giật mình rồi gãi đầu cười cười:

- Bẩm lão gia, tiểu nhân ở trong tửu quán đã từng nghe qua một chút.

- Vậy người có biết cái gì là hỏa thiêu sườn núi Bác Vọng không?

- À, cái này đúng là đã nghe qua.

- Được rồi, người cho dù đã nghe qua ta cũng không có thời gian nghe người nói, người đi nghe ngóng giúp ta xem ai có bộ Tam Quốc Diễn Nghĩa thì tìm biện pháp mua về giúp ta.

- Vâng.

Tên gia thần đáp ứng một tiếng rồi vội vàng rời đi.

Tiêu Hoài Tĩnh vẫn như cũ, không hiểu ra sao mang quân lên thành lầu Hổ Lao quan.

Cùng lúc đó, binh mã ở trong thành nhao nhao xuất động, chỉ thấy Bùi Hành Nghiễm, Vương Phục Bảo mang theo bốn trăm Kỳ Lân vệ từ trong thành lao ra ngoài.

Sau đó La Sĩ Tín cũng lãnh binh rời khỏi, Lý Ngôn Khánh thì mang hai nghìn tàn binh bại tướng theo sát rời khỏi Hổ Lao quan.

Nhìn hai nghìn tướng sĩ hữu khí vô lực kia, lông mày của Tiêu Hoài Tĩnh liền nhíu chặt, với quân sĩ như thế Lý phủ quân có thể đánh tan tặc phỉ sao?

Đầu mùa đông mặt trời rất sáng nhưng lại khá lạnh.

Tuyết rơi khắp nơi nhiệt độ rất thấp, tuy có ánh nắng tươi sáng nhưng không hề cảm thấy ấm chút nào.

Ở trên đường nhiều nơi vẫn còn kết băng, hành tẩu hiện tại có vẻ hơi vất vả, Ngưu Tiến Đạt cùng với Ngô Hắc Các lĩnh quân tiến tới, chạy về phía Hổ Lao quan.

Địch Nhượng nghiêm lệnh cho hai người phải tiến tới Hổ Lao quan trước buổi trưa.

Nhìn thấy thời gian dần trôi qua Ngưu Tiến Đạt phải thúc dục binh mã tiến lên nhanh hơn.

Đột nhiên binh mã phía trước dừng lại.

Ngô Hắc Các thúc ngựa lên nghiêm nghị quát hỏi:

- Có sao lại dừng lại không tiến nữa

- Tướng quân phía trước có Tù quân ngăn cản.

Ngưu Tiến Đạt và Ngô Hắc Các nghi hoặc nhìn nhau, hiện tại Trương Tu Đà đã chết rồi lúc này tại sao lại có một chi tù quân đứng ra ngăn cản? Tuy nhiên sau khi nhìn xong hai người không khỏi cười to.

Chỉ thấy ở giữa đường ước chừng có hai trăm tên Tù quân đang ngăn cản.

Người đứng đầu Tù quân tuổi tác ước chừng hai mươi, có vẻ khỏe mạnh.

- Phỉ Tặc ta là La Sĩ Tín, ta đợi các người đã lâu.

La Sĩ Tín?

Đây không phải là ái tướng của Trương Tu Đà sao?

Ngưu Tiên Đạt nhăn mày lại, hần định mở miệng không ngờ Ngô Hắc Các đã lao ra, một tay cầm đại đao chỉ vào La Sĩ Tín:

- La Sĩ Tín, mấy ngày trước lão tử tha tính mạng cho ngươi bây giờ ngươi còn dám vác xác tới chịu chết sao? Hiện tại không còn Trương lão tặc nữa xem ngươi có thể ngồng cuồng được bao lâu.

La Sĩ Tín giận tím mặt:

- Tặc tử dám vô lễ làm nhục tướng quân nhà ta? Các ngươi là phường trộm cướp nếu không phải tướng quân nhà ta trúng gian kế thì làm sao có thể thất bại được? Vốn ta nghĩ các ngươi là anh hùng hôm nay xem ra cũng chỉ là một đám chó chạy gần nhà, gà cậy gần chuồng mà thôi.

Chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng?

Ngõa Cương vừa chiến thắng có thể nói là nhờ kế sách của Lý Mật.

Tên tiểu tử này nói vậy không phải là đem toàn bộ mọi người ở Ngõa Cương trại mắng là chó hay sao?

508. Chương 73: Phục Kích.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 73: Phục kích.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngô Hắc Các tính tình như lửa làm sao chịu nổi sự sỉ nhục như vậy của La Sĩ Tín.

Ngưu Tiên Đạt vừa muốn ngăn cản thì chỉ thấy Ngô Hắc Các nổi giận gầm lên một tiếng:

- La Sĩ Tín, ngươi muốn chết?

Nói xong hần thúc ngựa múa giáo phóng về phía La Sĩ Tín.

La Sĩ Tín không hề sợ hãi chút nào, hần thúc ngựa vùng giáo đón lấy, đại giáo nhanh như là thiểm điện chỉ nghe thấy một tiếng hô, đại giáo xé rách không khí phó tới, Ngô Hắc Các mắt hổ trợn lên, bày ra đao phong ngăn cản.

Nói thật võ nghệ của Ngô Hắc Các không hề kém.

Thế nhưng mà so với La Sĩ Tín thì không bằng.

Mười hiệp qua đi, Ngô Hắc Các có vẻ sắp bại, Ngưu Tiên Đạt thấy vậy liền nghiêm nghị quát:

- Binh sĩ tam quân xông ra cho ta.

Quân mệnh không cho phép có nửa điểm sai lầm.

Địch Nhượng đã ra lệnh cho bọn họ giữa trưa phải tới Hồ Lao quan.

Hiện tại không phải là lúc tỏ vẻ anh hùng, Ngưu Tiên Đạt quyết tâm không thể vì La Sĩ Tín mà chậm trễ việc hành quân, hần thúc ngựa cảm thương, xông lên chuẩn bị giáp công La Sĩ Tín, nếu quả thật lại để quân Ngõa Cương xông lên hai trăm người của La Sĩ Tín tuyệt đối ngăn cản không được. Hần thấy tình hình như vậy liền bức lui Ngô Hắc Các rồi nhảy ra khỏi vòng chiến.

- Ngõa Cương đều là lũ chuột nhất chỉ có thể cạy vào nhiều người mà thủ thắng.

- Ngô Hắc Các Ngưu Tiên Đạt hai người các người chỉ là hai con chó Ngõa Cương mà thôi, gia gia chẳng muốn so đo với các người nữa, các huynh đệ chúng ta đi.

Nói xong La Sĩ Tín suất bộ lui lại.

Trước khi đi hẳn còn hướng về phía Ngô Hắc Các cùng Ngưu Tiên Đạt chìa một ngón tay xuống đất rồi nhổ một ngụm nước bọt.

Đây là động tác mang tính vũ nhục, Ngô Hắc Các thấy vậy liền nổi giận lôi đình.

Thế nhưng mà La Sĩ Tín không thèm nhìn hẳn mang theo binh tốt đi chạy về phía Hồ Lao quan.

- Ngô tướng quân, ngàn vạn lần không được xúc động trúng kế của La Sĩ Tín.

Ngô Hắc Các giận dữ hét lên:

- Lão Ngưu nếu người là bạn tốt của ta thì đừng ngăn cản ta, hôm nay ta không giết được La Sĩ Tín thì thế không làm người.

Hắn suất lĩnh kỵ quân truy kích thẳng về phía của La Sĩ Tín.

Mà La Sĩ Tín ở phía trước cũng không chạy nhanh mà ở lại khiêu khích Ngô Hắc Các.

Ngưu Tiên Đạt trong lòng thầm cười khở, hẳn cũng không có cách nào, luận tư cách Ngô Hắc Các là ái tướng của Dịch Nhượng, từ lúc Ngõa Cương trại mới xây dựng hẳn đã đi theo, hiện tại nếu như mình miễn cưỡng ngăn cản thì chỉ sợ tên Ngô hắc tử này sẽ trở mặt với mình, hơn nữa Trương Tu Đà vừa mới chết, Hồ Lao quan cũng không có gì là uy hiếp, La Sĩ Tín này mắng quá ác độc cho dù Ngưu Tiên Đạt trong lòng cũng không cảm thấy thoải mái.

Vì vậy hẳn liền căn dặn hạ lệnh cho toàn quân xuất kích.

Nhưng vấn đề là quân Ngõa Cương bình thường do dân chúng tạo thành, không trải qua bất kỳ huấn luyện gì.

Ngõa Cương lúc đầu chỉ là một đám thổ phỉ, hiện tại tuy trải qua việc sửa trị nhưng thủy chung cũng không cải biến bản chất sơn tặc cường đạo của bọn chúng, đuổi một lúc đội ngũ tự nhiên lộn xộn.

Bình thường xếp thành hàng nghiêm chỉnh cũng tạm được.

Nhưng mà một khi truy kích thì chỗ thiếu hụt khi luyện tập chưa đủ lập tức biểu hiện.

Có người chạy nhanh có người chạy chậm.

Trận thế vốn nghiêm túc trở nên hỗn loạn vô cùng.

Ngô Hắc Các xông lên trước nhất nhìn thấy La Sĩ Tín chuyển qua một khúc quanh không thấy bóng dáng hẳn đầu nữa thì vội vàng hạ lệnh tăng tốc độ, tuy nhiên trong tích tắc, cả đám ngầy ngốc, sau khúc quanh đã thấy Tùy quân bày trận ngăn cản.

Cung tiễn thử ở trước, đao ở sau.

Ở chính giữa là một cây đại kỳ, trên đó viết một chữ Lý to lớn.

Ở hai bên còn có hai lá cờ viền vàng khác, một bên ghi chữ Hắc Thạch lang tướng một bên ghi là Tam quân tư mệnh.

Một thanh niên cầm hoành giáo đứng trước người như hung thần ác sát, hai bên hẳn là hai cự hán một đen một trắng, một người cầm song phủ một người cầm mạch đao.

La Sĩ Tín đứng ở sau lưng thanh niên đó vẻ mặt lãnh khốc vô tình.

Cảnh tượng này đúng là có vẻ quỷ dị....

Ngô Hắc Các và Ngưu Tiên Đạt hai người không khỏi giật mình.

Trong nháy mắt, Ngưu Tiên Đạt bỗng hiện lên một cái tên ở trong đầu sắc mặt của hắn liền trở nên khó nhìn.

Lý Ngôn Khánh, Huỳnh Dương Lý vô địch.

Sao hấn lại ở chỗ này?

- Không tốt trúng kế rồi.

Ngưu Tiến Đạt vội vàng hô to một tiếng, không ngờ hấn chưa kịp hét thì ở trong trận doanh của Tùy quân đã phát ra hai tiếng nổ mạnh.

Hai luồng lửa khói đỏ chói phóng lên trên trời.

Cũng tiễn thủ ở phía trước lập tức phát tên.

1500 dây cung rung động từng mũi tên bạch vũ rời cung mà đi.

Ngưu Tiến Đạt hét lớn một tiếng:

- Dao cầm nơi tay, thuẫn nâng lên nghênh địch.

Quân Ngõa Cương hiện tại đang ở trong hỗn loạn, chợt gặp quân địch dĩ nhiên là loạn thành một bầy, bỏ hấn vội vàng nghiêng tấm chắn lên, tuy nhiên lực của mũi tên thật là quá lớn.

Có mấy mũi tên bắn trúng mộc thuẫn khiến cho mộc thuẫn lập tức bị vỡ ra.

Cùng lúc đó từ hai bên gò núi có hai chi kỵ quân xông ra, hai viên đại tướng một người cưỡi con Đạp Tuyết Sư Tử trên tay cầm một đôi mai hoa ngân lượng chùy, một người mặc áo lục áo giáp màu đen, phía sau thuẫn sắc một kỵ quân màu đen.

Chỉ thấy người cầm chùy hét lớn một tiếng:

- Phỉ tặc chạy đâu, Hà Đông Bùi lão hổ đã tới đây.

Bùi lão hổ, Bùi Hành Nghiễm?

Ngưu Tiến Đạt lúc trước từng tham gia chiến sự ở Kim Đê quan.

Tuy nhiên hấn không xuất chiến mà ở trên Kim Đê quan xem cuộc chiến.

Bùi Hành Nghiễm đem đó dũng mãnh vô địch khiến cho Ngưu Tiến Đạt lưu lại ấn tượng sâu sắc, nhất là lúc thu thập chiến trường ở trên người con Xích Hỏa Long Câu của Bùi Hành Nghiễm có hai cây mai hoa lượng ngân chùy, đám tướng lãnh Ngõa Cương chen nhau nhắc lên, tuy cũng có mấy người nhắc được đại chùy này nhưng mà cho dù là Đan Hùng Tín hay Trình Giảo Kim cho dù thần lực trứ danh cũng không thể múa thoải mái như Bùi Hành Nghiễm được.

Lúc ấy Trình Giảo Kim từng khen: Bùi lão hổ quả nhiên người như mãnh hổ.

Ngưu Tiến Đạt cũng không phải là loại người thích cậy mạnh nhưng cũng thừa nhận mình không phải là đối thủ của Bùi Hành Nghiễm.

Hấn vội vàng quát to:

- Ngô hắc tử, đi mau, chúng ta trúng kế quân địch rồi.

Tuy nhiên lúc này muốn đi thì không dễ.

Lý Ngôn Khánh cũng nhìn thấy Ngưu Tiến Đạt hấn không khỏi cười lạnh lấy ra cung tên.

- Các huynh đệ xem ta bắn chết phỉ tặc.

Nói xong hấn đã giương cung cài tên, tinh khí hợp lại, chỉ nghe thấy từng thanh âm phùng phụt, mũi tên rời khỏi dây cung.

509. Chương 74: Giết Ngô Hác Các.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 74: Giết Ngô Hác Các.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngư Tiên Đạt chuẩn bị phá vòng vây thì cảm thấy sau lưng có một luồng kinh phong đánh tới.

Hắn vội vàng vung thương ra ngăn cản, tuy nhiên mũi tên thứ nhất vừa đập bay thì mũi tên thứ hai, thứ ba thứ tư thứ năm, năm mũi tên liên châu đã hợp thành một đường thẳng tắp khiến cho Ngư Tiên Đạt không kịp ngăn cản,

Ngay lập tức hai mũi tên nhọn hấn gạt được nhưng mũi tên thứ ba đã bắn trúng.

Ngư Tiên Đạt kêu thảm trên ngựa một tiếng, ngã người rơi xuống đất.

Đồng thời lúc này, Hùng Khoát Hải và Hám Lăng đã vung trường búa và đại đao, hai người dồn khí vào đan điền mà rống to:

- Giết.

Lý Ngôn Khánh thu hồi cung tiễn tháo Trầm Hương giáo xuống mà chỉ về phía quân Ngõa Cương xa xa:

- Trương thông thủ xem các ngươi như tay chân, hôm nay chính là lúc báo thù. Bát phong doanh theo ta xông ra.

Lý Ngôn Khánh tiếp tục sử dụng biện chế như lúc trước gọi Tù binh là Bát phong doanh, binh sĩ Tù quân lúc này như tỉnh lại từ trong mộng, cung tiễn tầng tầng lớp lớp, mũi tên như mưa, cùng với Hùng Khoát Hải và Hám Lăng hướng vào trận địa đại địch.

La Sĩ Tín thì nghiêng răng nghiêng lợi kích động.

Nhưng Lý Ngôn Khánh đã ngăn cản hắn lại.

- Phủ quân xin cho La Sĩ Tín tham chiến.

- Đợi thêm một chút nữa.

Lý Ngôn Khánh thu giáo lại thần tình lạnh nhạt mà nói.

Ở phía xa xa Bùi Hành Nghiêm cùng với Vương Phục Bảo đã trùng kích nhiều lần quân Ngõa Cương, đem quân Ngõa Cương xé rách thành bốn năm mảnh, trong đó hậu quân thấy tình thế không ổn muốn đào tẩu, trung quân đại bộ phận cũng tan rã, tiền quân xông lên nhưng bị Hùng Khoát Hải và Hám Lăng liên tục xông lên, không ngừng ép bọn chúng vào không gian chật hẹp.

Kỵ quân mất đi không gian, để mặc cho Tù quân chém giết như cừu non.

Hùng Khoát Hải và Hám Lăng song phủ mạch đao khai mở tung bay chém giết, quân Ngõa Cương từng người từng người ngã xuống loạn thành một bãi, người đẩy ta cản, hai nghìn kỵ quân cứ như vậy bị vây vào giữa nỗ lực chống cự.

Ngô Hác Các lúc này cũng biết tình huống không ổn hấn gào thét có ý đồ ổn định trận tuyến.

Nhưng mà tình huống đã đến mức này hấn gào thét thì có tác dụng sao.

Lý Ngôn Khánh ở phía xa xa xem cuộc chiến bỗng nhiên quát lớn:

- La Sĩ Tín.

- Có mặt tướng.

- Ta muốn người hiện tại tiến lên, đem thủ cấp tên tặc tướng kia giao tới trước mặt ta, người có bốn sự này không?

La Sĩ Tín trải qua việc bị Lý Ngôn Khánh ngăn cản đã sớm không nhịn được.

Bây giờ nghe Lý Ngôn Khánh hỏi, hấn lập tức rống lớn.

- Nếu như không lấy được đầu của tên cẩu tặc kia La Sĩ Tín nguyện dâng đầu mình lên.

- Quân không nói đùa.

- Mặt tướng tuyệt không nói đùa.

Lý Ngôn Khánh nở ra một nụ cười:

- Đã như vậy ta cũng muốn xem thủ đoạn của người.

La Sĩ Tín hưng phấn vô cùng hét lớn một tiếng:

- Bát phong doanh, vì Trương tướng quân báo thù.

La Sĩ Tín kia đúng là một tên điên cuồng dã thú, trường thương trong tay của hấn bay múa, thương thương đoạt mệnh.

Những nơi Ô Điều Mã đi qua chỉ thấy huyết nhục bay tứ tán, ở phía xa xa Ngô Hác Các đã chuẩn bị thúc ngựa chạy trốn.

Mà Hùng Khoát Hải và Hám Lăng thì cầm búa và đao trong tay, nhanh chóng hướng về phía Ngô Hác Các mà tiến tới.

La Sĩ Tín càng nóng nảy.

- Ngô Hác Các cẩu tặc người chạy đâu?

Hấn đã cam đoan với Lý Ngôn Khánh lấy đầu Ngô Hác Các thì há có thể để người khác làm thay.

Ô Điều Mã dưới chân của hấn hí dài một tiếng, rồi đột nhiên nhảy lên trên không, La Sĩ Tín ở trên lưng ngựa thiết thương hoành ngang, thương ảnh trùng trùng điệp điệp, vài tên binh tốt ngăn cản đã bị hấn đánh ngã, người như mảnh hổ mã như giao long chỉ có thể dùng lời này để hình dung về La Sĩ Tín.

Lý Ngôn Khánh ở phía xa xa xem cuộc chiến hai mắt không khỏi nheo lại, trên khuôn mặt lộ ra một nét vui vẻ.

Người dẫn ngựa cho hấn là Lương Lão Thực.

Hấn một tay cầm hàm thiếc, một tay cầm dây cương, trong tay cầm đại chùy lớn.

Thấy Lý Ngôn Khánh tươi cười rạng rỡ Lương Lão Thực vội vàng nói:

- Chúc mừng phủ quân, chúc mừng phủ quân.

- Lão Thực chúc mừng gì vậy?

- Phủ quân dưới trướng có thêm mãnh tướng chẳng lẽ không phải là một đại hỉ sự hay sao?

Lý Ngôn Khánh nhin không được mà cười ha hả, hấn khẽ cầm lấy trường cung gõ nhẹ vào đầu của Lương Lão Thực.

- Lão Thực, người những ngày nay thân thủ không tăng nhưng mà ánh mắt lại tăng lên rất nhiều.

Lương Lão Thực toét miệng rộng ra, cười hắc hắc.

- Đi theo phủ quân lâu như vậy làm sao có thể không tiến bộ.

Ngôn Khánh mỉm cười nheo mắt quan sát sau đó quay đầu ngựa.

- Tốt rồi, đại cục đã định chúng ta có thể quay về báo với Tiêu ngự sử.

Lương Lão Thực vội vàng đáp ứng, hai mươi bốn Kỳ Lân vệ theo liền xoay người đi.

Nhìn tràng diện này chỉ chốc lát nữa thôi chém giết sẽ chấm dứt.

Lúc này La Sĩ Tín đã lao tới trước mặt Ngô Hác Các.

Ngô Hác Các lúc này nón lệch giáp nghiêng chặt vật không chịu nổi.

Chỉ thấy một viên đại tướng giống như gió bay điện chớp từ phía xa lao tới, nhìn tướng mạo thì rõ ràng là La Sĩ Tín đang vùng thương đâm lên.

- Ngô Hác Các, ngươi mau lấy đầu chó của ngươi ra.

Đại thương vùng lên, như thiểm điện đâm tới Ngô Hác Các.

Trường thương này vùng tới thật sự quá nhanh, nhanh đến mức khiến cho Ngô Hác Các chưa nhìn rõ thì một đạo tàn ảnh đã xuất hiện trước mặt hắn, thiết thương phập một tiếng đã xé nát hộ giáp trước ngực, xuyên vào bên trong, hắn mở to hai mắt mà nhìn, vẫn không thể nào tin nổi.

La Sĩ Tín trên mặt nở ra nụ cười dữ tợn, trường thương vùng lên, thân thể của Ngô Hác Các bay lên trùng trùng điệp điệp nên xuống mặt đất.

Theo đó một tên binh tốt tiến tới chặt đầu Ngô Hác Các, chạy tới bên cạnh ngựa của La Sĩ Tín dâng lên:

- Chúc mừng tướng quân chính tay đâm chết tướng cướp.

La Sĩ Tín một tay cầm thương một tay cầm cái đầu người mà gầm lên giận dữ:

- Phỉ tặc lúc này còn không đầu hàng sao?

Hắn nói xong cầm cái đầu máu gĩa lên trên đỉnh đầu.

Trong chốc lát ở chiến trường truyền ra từng thanh âm thét gào:

- Ngô tướng quân chết rồi, Ngưu tướng quân cũng chết rồi.

Một bên là Ngô Hác Các một bên là Ngưu Tiến Đạt, lúc trước Ngưu Tiến Đạt đã bị Lý Ngôn Khánh dùng tên bắn rơi xuống ngựa sống chết không rõ mà hiện tại Ngô Hác Các cũng đã trở thành một cỗ tử thi không đầu, Ngõa Cương vốn sa sút sĩ khí trong chốc lát không còn lại chút gì.

- Chúng ta đầu hàng, chớ giết, chúng ta đầu hàng.

Quân Ngõa Cương vứt bỏ binh khí trong tay, ôm đầu ngồi xuống tại chỗ.

Ở phía xa xa Vương Phục Bảo cùng với Bùi Hành Nghiễm suất lĩnh Kỳ Lân vệ từ từ rời khỏi chiến trường.

- Thắng sao?

510. Chương 75 : Huỳnh Dương Lý Vô Địch.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 75 : Huỳnh Dương Lý vô địch.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Tiêu Hoài Tĩnh mở to hai mắt, thét lên một tiếng kinh hãi.

Trong tay của hắn cầm một cuốn Tam Quốc Diễn Nghĩa nhưng vẫn chưa kịp mở ra.

Vốn tưởng rằng sẽ có một hồi ác chiến không ngờ rằng cứ dễ dàng như vậy mà chấm dứt, Tiêu Hoài Tĩnh kinh ngạc nhìn Lý Ngôn Khánh không quan tâm thắng bại trước mặt trong lòng không khỏi sinh ra cảm khái.

Nhớ ngày đó, Tiêu Hoài Tĩnh đảm nhiệm chức vụ Ngự Sử, Tiêu hoàng hậu đã âm thầm phái người mang tới một tin tức.

Nếu như Lý Ngôn Khánh ở Huỳnh Dương gặp khó khăn gì thì phải xuất thủ tương trợ, mật lệnh của Tiêu hoàng hậu ở bên trong, Tiêu Hoài Tĩnh đã cảm thấy được ý của bà. Trương Tu Đà là tướng lĩnh được hoàng đế tín nhiệm nhưng Tiêu hoàng hậu không tín nhiệm người bà tín nhiệm chính là Lý Ngôn Khánh.

Tuy không rõ Tiêu hoàng hậu tại sao lại sắp xếp như vậy nhưng Tiêu Hoài Tĩnh vẫn quyết ý nghe theo.

Đây cũng là lý do mà lúc hấn đối mặt với Trương Tu Đà thì cao ngạo mà khi Lý Ngôn Khánh xuất hiện thì lại cung kính.

Hiện tại có lẽ quyết định này của Tiêu hoàng hậu không phải không có đạo lý, Lý Ngôn Khánh đúng là đáng để bà tin cậy.

- Tiêu ngự sử, người lập tức phái người tiến về Huỳnh Dương, truyền tin chiến thắng.
- Ty chức sẽ đi sắp xếp.

Tiêu Hoài Tĩnh đột nhiên hiểu ra, Lý Ngôn Khánh vì sao lại quyết định tiêu diệt quân Ngõa Cương ngoài Hồ Lao quan.

Trương Tu Đà chết trận đối với Huỳnh Dương là một đả kích rất lớn, lúc này Huỳnh Dương rất cần chiến thắng để chủ trì đại cuộc, vì vậy hiện tại Lý Ngôn Khánh xuất hiện đem quân Ngõa Cương đánh tan tác ở ngoài quan ngoại chắc chắn khiến cho quận trưởng Dương Khánh có lại dũng khí.

- Nhưng không biết trình báo thế nào?

Lý Ngôn Khánh nhíu mày suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Toàn quân bị diệt.
- Sao?
- Báo cho Tuân vương điện hạ, chúng ta ở bên bờ Ký Thủy đã tiêu diệt toàn bộ đội ngũ tiền phong của Ngõa Cương, chém giết chủ soái Ngô Hắc Các.

Phải trình báo như vậy để Dương Khánh an tâm.

Tiêu Hoài Tĩnh lập tức xuống dưới sắp xếp hơn nữa còn phái người kiểm kê lại chiến trường.

Quan quân trông coi Hồ Lao quan vốn hữu khí vô lực liền trở nên hưng phấn.

Vô số người leo lên đầu tường Hồ Lao quan, đưa mắt nhìn về phía xa xa.

Ánh mặt trời chiếu xéo xuống, ở phía xa xa xuất hiện một chi binh mã.

Người đi đầu đúng là Bùi Hành Nghiễm và La Sĩ Tín.

Ô Diêu Mã dưới chân của La Sĩ Tín trên cổ còn buộc một cái đầu người đầm đìa máu.

Mà Hùng Khoát Hải và Hám Lăng cùng với Vương Phục Bảo ba người thì suất lĩnh một chi binh mã áp giải tù binh như một con rồng dài từ từ đi tới.

Bùi Hành Nghiễm cùng với La Sĩ Tín đột nhiên phóng ngựa như bay vào dưới thành Hồ Lao quan.

La Sĩ Tín ghì chặt ngựa, tháo đầu của Ngô Hắc Các giơ lên trên cao.

Trên khuôn mặt của hắn nở ra một nụ cười tươi.

Lý Ngôn Khánh nheo mắt lại, míu môi tay vịn tường thành cũng nở ra một nụ cười.

- Huỳnh Dương Lý vô địch.

La Sĩ Tín rống to một tiếng quanh quẩn xung quanh Hồ Lao quan.

Bùi Hành Nghiễm cũng thúc Đạp Tuyết Sư Tử lên cùng La Sĩ Tín ghì ngựa song chùy vung lên không trung va chạm vào nhau, phát ra âm thanh vang vọng.

Hắn cũng nhìn lên tường thành lớn tiếng la lên:

- Huỳnh Dương Lý vô địch.

Hai người thay phiên nhau cất cao giọng tùy quân ở phía dưới thành cũng giơ binh khí trong tay cao lên mà hét lớn:

- Huỳnh Dương Lý vô địch.

- Huỳnh Dương Lý vô địch.

Thanh âm kia hội tụ tại một chỗ, vang vọng cả bầu trời.

Ở trên đầu thành ánh mắt của Tùy quân nhìn Lý Ngôn Khánh cũng trở nên khác biệt.

Thời gian trôi qua bọn họ vẫn không ngừng giơ binh khí cao lên khỏi đầu mà hét lớn:

- Huỳnh Dương Lý vô địch.

Trương Tu Đà tuy chết rồi nhưng chúng ta còn Lý vô địch.

Dù sao những Tùy quân ở Hồ Lao quan tiếp nhận Lý Ngôn Khánh vẫn dễ dàng hơn so với Trương Tu Đà, vì Trương Tu Đà chiến tích trác tuyệt thanh danh truyền xa nhưng không phải là người Huỳnh Dương mà Lý Ngôn Khánh luận thanh danh so với Trương Tu Đà cũng không kém gì, mấu chốt nhất là hắn là người ở Huỳnh Dương, sinh trưởng ở Huỳnh Dương, là sự kiêu ngạo của Huỳnh Dương.

Mặc kệ Lý Ngôn Khánh họ Trịnh hay là họ Lý thì tình cảm quê cha đất tổ này Trương Tu Đà không thể nào sánh được.

Kỳ thật cái gọi là sĩ khí là một tồn tại huyền diệu.

Một hồi đại bại có thể khiến cho nó bị đánh mất, nhưng đại thắng lại khiến nó bùng cháy, Lý Ngôn Khánh nghe tiếng hô to có thể cảm nhận được trong lòng họ hiện tại tràn ngập chiến ý.

Từ giờ khắc này bọn họ chỉ trung với một mình ta.

Nụ cười trên khuôn mặt của Lý Ngôn Khánh càng thêm tươi, hắn đứng ở trên cổng thành vươn tay nhìn tướng sĩ tùy quân, ngón trỏ và ngón giữa dựng thẳng lên làm ra một thủ thế kinh điển của đời sau.

Thắng lợi.

Đây chỉ là một thắng lợi về sau chúng ta sẽ có nhiều thắng lợi hơn.

- Lý vô địch.

- Lý vô địch.

Thanh âm gọi ầm ĩ liên tiếp.

Lúc này Lý Ngôn Khánh đối với thanh âm này đã ù cả tai.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía xa xa.

Đây chỉ là một trận thắng, chiến đấu chân chính vẫn là đấu với Lý Mật, nhận một thiệt thòi như vậy hắn làm sao có thể từ bỏ ý đồ.

Huỳnh Dương Đông Lâm tự.

Trương Tu Đà chết trận đối với Dương Khánh mà nói là một đả kích vô cùng lớn, vốn tưởng rằng Trương Tu Đà tới đây Huỳnh Dương có thể vô tư không ngờ mới qua hai ba tháng mà thôi, Trương Tu Đà sau khi thắng mấy trận đã quỷ dị chết ở trên chiến trường.

Phải tặc mạnh mẽ như vậy sao?

Năng lực của Trương Tu Đà đã được chứng minh ở Tề quận.

Năm Đại Nghiệp thứ bảy, Vương Bạc tạo phản, hấn đến đó nhậm chức, bao nhiêu anh hùng đã ngã xuống trước mặt Trương Tu Đà.

- Vương Bạc Hác Hiếu Đức, Tả Hiếu Hữu, Lô Minh Nguyệt.

Nhiều anh hùng như vậy mà vẫn không phải là đối thủ của Trương Tu Đà, hiện tại Trương Tu Đà chết trận ở Huỳnh Dương có phải nói rõ là thực lực của quân Ngõa Cương đã đến tình trạng không gì có thể kháng cự được? Dương Khánh mặc dù là Tuân vương tôn quý nhưng hấn không có tình cảm với tôn thất, tin dữ Trương Tu Đà bị chết truyền tới Huỳnh Dương phản ứng đầu tiên của hấn không phải là báo thù cho Trương Tu Đà mà suy nghĩ có nên đầu hàng hay không.

Hấn thậm chí còn tính toán rằng chờ quân Ngõa Cương công phá Hổ Lao quan xong hấn sẽ dâng Huỳnh Dương quận lên.

Đến lúc đó hấn cũng không phải là Dương Khánh nữa rồi, hấn sẽ học theo Lý Ngôn Khánh đoạt tuyệt với Dương gia, đổi họ. Trên danh nghĩa Dương Khánh đang ở trong Động Lâm tự suy nghĩ đối sách nhưng thực tế đang quan sát thế cục.

Hấn muốn nhìn xem thế cục của Huỳnh Dương rốt cuộc sẽ trở thành thế nào.

Còn nữa cũng không phải hấn muốn đầu hàng là có thể đầu hàng.

Huỳnh Dương quận những thế trụ đại tộc kia cũng rất quan trọng muốn đầu hàng thì phải hợp tác với bọn họ.

511. Chương 76: Đâm Lao Phải Theo Lao.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 76: Đâm lao phải theo lao.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Khánh trốn ở trong Động Lâm tự, đảo mắt đã ba ngày trôi qua hấn đang cầu xin phật tổ thì ở trước Đại Hùng bảo điện đã truyền tới một hồi xôn xao.

Hấn nhăn mày lại, hướng về phía phật tổ vái ba cái rồi bước ra đại điện.

- Chốn phật tổ thanh tịnh tại sao các người lại xôn xao như vậy?

- Điện hạ có hỉ sự có hỉ sự.

Một tên gia thần vội vàng tiến tới, vẻ mặt tươi cười nói:

- Hổ Lao quan đại thắng, Ký thủy đại thắng. Lý lang quân ra trấn Hổ Lao quan, trong buổi trưa đã toàn diệt phỉ tặc tiên phong.

Dương Khánh há hốc mồm cả nửa ngày sau vẫn chưa có phản ứng.

- Hổ Lao quan đại thắng... toàn diệt... khoan đã Lý lang quân tới Hổ Lao quan khi nào?

- Nghe nói là rạng sáng hôm nay.

- Tin tức này xác định chứ?

- Tân lang quân đã phái người tiến về phía Hổ Lao quan điều tra dự tính ngày mai sẽ có tin tức.

Gia thần nói:

- Tân lang quân nói Lý lang quân không phải là người ăn nói khoác lác, hắn đã tiêu diệt được thì mới phải người tới báo. Tân lang quân còn phải người tới đây mong điện hạ mau chóng trở về phủ nha, thương nghị quân tình.

Trên khuôn mặt của Dương Khánh lộ ra vẻ vui mừng, hắn khẽ gật đầu.

Không ngờ Lý Ngôn Khánh xuất hiện ở Hồ Lao quan mặc dù đột ngột nhưng cũng hợp tình hợp lý, dù sao Ngôn Khánh ngoại trừ là Hắc Thạch phủ Ứng Dương Lang Tướng thì còn có chức tư mã Huỳnh Dương.

Huỳnh Dương tư mã đủ để chủ trì chiến sự cho nên Ngôn Khánh cũng không tính là mạo muội.

Thương nghị quân tình?

Đơn giản hơn là muốn điều động binh mã, tăng cường phòng giữ Hồ Lao quan.

Muốn chiêu mộ binh lính phải có mệnh lệnh của Dương Khánh, mặc dù Tân Văn Lễ cũng là huyện lệnh huyện Huỳnh Dương nhưng không thể thay đổi điều này.

Chỉ nguyên chuyện chiêu mộ binh lính đã khiến cho Dương Khánh không có đường lui rồi. Dương Khánh tuy rằng rất tin tưởng Lý Ngôn Khánh nhưng dù sao thì tuổi tác của hắn vẫn còn nhỏ, mặc dù có mấy trận thắng nhưng Trương Tu Đà vừa đại bại thì thật khiến cho người ta không yên tâm.

Còn phải đợi xem tin tức này có phải là thật hay không, cũng không biết Lý Ngôn Khánh kế tiếp muốn làm thế nào.

- Muộn rồi ta đi nghỉ ngơi, mọi chuyện ngày mai hãy nói tiếp.

Dương Khánh nói xem lộ về lãnh đạm phát tay trở về bảo điện Đại Hùng.

Tuy nhiên ngồi ở trước tượng phật hắn vẫn khó lòng bảo trì sự bình tĩnh, rốt cuộc là nên đánh hay nên hàng.

Đây là cả một vấn đề... theo đạo lý mà nói. Dương Khánh là tôn thất nên tận trung vì nước nhưng mà Dương Khánh đối với tùy thất tình cảm không nhiều, từ khi Dương Khánh lên ngôi cả hắn và cha hắn đều cảm thấy khủng hoảng.

Đối với Dương Khánh mà nói, thân phận tôn thất ngoại trừ mang cho hắn vinh hoa phú quý bên ngoài thì chỉ có sợ hãi và lo lắng.

Đầu hàng phỉ tặc chưa chắc đã khá hơn hiện tại nhưng trung với tùy thất chưa chắc có kết cục tốt.

Cứ như vậy Dương Khánh lo nghĩ cả một đêm không ngủ được.

Sau khi hùng đông sáng rọi hắn liền đi ra Đại Hùng bảo điện:

- Tin đại thắng ở Hồ Lao quan đã tra được chưa?

Các gia thần cảm thấy kỳ lạ tại sao đêm qua khi nghe tin chiến thắng vị vương gia này cũng không mừng cho lắm, hiện tại sao lại hứng thú như vậy? Tuy nhiên trong lòng kỳ quái thì kỳ quái bọn họ cũng không dám hỏi.

- Tân lang quân sáng sớm đã phái người đưa tin, tin tức chiến thắng ở Hồ Lao quan đã được xác nhận.

- Quân tiên phong của Ngõa Cương phỉ tặc sáu nghìn người bị diệt, chém hai nghìn người tù binh hai nghìn người, đầu của Ngô Hắc Các vẫn đang được treo ở trên Hồ Lao quan.

- Khốn kiếp sao không báo sớm cho ta?

Dương Khánh giật tím mặt nhưng phần nhiều là đóng kịch.

Hắn vội vàng sai người chỉnh đốn quần áo cất bước ra khỏi, đột nhiên nói với gia thần kia:

- Lý phủ quân có tính toán của mình chưa?

- Hắn chủ động xuất kích hay là vẫn giữ vững Hồ Lao quan?

Vấn đề này vô cùng trọng yếu.

Nếu như Lý Ngôn Khánh chủ động xuất kích như Trương Tu Đà trước kia thì lỡ như chết trận như Trương Tu Đà thì phải làm sao đây?

Chiến thì có thể chiến.

Nhưng phải lấy Hồ Lao quan làm chủ, không thể tự tiện xuất kích.

Gia thần kia nghĩ nghĩ nói:

- Tân lang quân có nói, Lý lang quân cũng phân phó, nếu như muốn thủ thắng thì chỉ có thể thủ vững ở trong thành, phải tắc bên ngoài không ai hỗ trợ khó có thể chống cự lâu dài, chỉ cần dựa vào hùng quan thủ ngự, đợi đầu xuân năm sau, phải tắc sẽ không đánh mà lui.

Thủ vững?

Chiến pháp này ta rất hài lòng.

Trên khuôn mặt của Dương Khánh nở ra một nụ cười tươi, xem ra Lý Ngôn Khánh tuổi không lớn lắm nhưng lại lão luyện thành thực, Trương Tu Đà chỉ biết xuất kích không biết đến lợi hại. Ha ha Lý Ngôn Khánh nói không sai, đầu xuân năm sau, phải tắc Ngõa Cương có thể giữ vững trạng thái này sao?

Tư tưởng của dân chúng kỳ thật rất đơn giản, bọn họ chỉ cần có đất trồng có cái ăn cái mặc. Trung nguyên năm ngoái đại hạn gặp thiên tai, người trôi dạt khắp nơi, ruộng đất khô cằn nên mới tạo phản.

Hiện tại thanh thế của Ngõa Cương đúng là rất lớn, lên tới trăm vạn người nhưng chờ tới đầu xuân năm sau có bao nhiêu người tiếp tục đi theo bọn họ? Chỉ vào điều này Dương Khánh đã thấy Lý Ngôn Khánh có một phong độ của đại tướng.

- Lập tức chuẩn bị ngựa ta trở về phủ nha.

Có lẽ trong mắt của Lý Ngôn Khánh phục kích ở bên bờ Kỳ thủy chỉ là một thắng lợi nhưng trong mắt nhiều người nó có ý nghĩa đại biểu rất lớn.

Trước hết toàn diệt quân Ngõa Cương xâm phạm khiến cho Huỳnh Dương quận vốn rối loạn liền trở nên bình tĩnh trở lại.

Cuộc đại thắng lần này cũng khiến cho Dương Khánh từ Huỳnh Dương trở về Hồ Lao quan.

Nghị sự với Lý Ngôn Khánh, Dương Khánh quyết định thi hành chính sách chiêu binh hai mươi lấy một, đồng thời đối với hộ tịch ở Huỳnh Dương cũng quản lý nghiêm ngặt hơn, hiện tại các nơi gió lửa không ngừng, cũng khiến cho lưu dân không dứt, Huỳnh Dương quận tuy tương đối an ổn nhưng cũng tụ tập lưu dân bốn phương tám hướng, chuyện này đối với Huỳnh Dương quận mà nói đã thành áp lực rất lớn.

Lý Ngôn Khánh đề nghị tra rõ hộ tịch tăng thêm binh lính.

Huỳnh Dương quận vốn có hơn bảy mươi vạn người, nếu tính cả những lưu dân thì nhân khẩu đã qua trăm vạn.

Hai mươi lấy một cũng có tới năm vạn binh lực.

Bằng vào sự hung hiểm của Hồ Lao hùng quan, năm vạn đại quân đủ để chống lại.

Đề nghị này đối với Huỳnh Dương chỉ có lợi chứ không có hại, tuy nói tra hộ tịch có phiền toái nhưng Dương Khánh vẫn đáp ứng.

Dù sao Hồ Lao quan an toàn hẳn há chẳng phải an toàn hay sao?

Đồng thời lần thắng lợi này của Lý Ngôn Khánh cũng khiến cho Địch Nhượng đâm lao phải theo lao.

512. Chương 77: Hậu Chiêu.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 77: Hậu chiêu.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Người nhìn xem, lúc Lý Mật còn ở đây Trương Tu Đà bị giết chết, Lý Mật vừa đi Địch Nhượng người đã tổn binh hao tướng, chẳng phải nói là Địch Nhượng người vô năng hay sao? Chuyện này khiến cho Địch Nhượng mất hết mặt mũi, ở Ngõa Cương trại mâu thuẫn cũng thêm kịch liệt.

Nhìn Ngưu Tiến Đạt ở trên xe đang hôn mê bất tỉnh, Địch Nhượng cắn răng không nói ra lời.

Xuất sự bất lợi.

Địch Nhượng trong lòng buồn bã không thôi.

Vốn tưởng rằng Trương Tu Đà vừa chết Huỳnh Dương sẽ lấy dễ như trở bàn tay.

Nhưng hiện tại thì tựa hồ không tốt đẹp như hấn nghĩ, Trương Tu Đà chết rồi còn có Lý vô địch Lý Ngôn Khánh. Chẳng lẽ thật sự phải thừa nhận mình kém cỏi hơn Lý Mật hay sao?

- Đại tướng quân Lý Ngôn Khánh ở bên ngoài phái người tới khiêu chiến.

Đan Hùng Tín đi vào trong quân trường hạ giọng mà nói với Địch Nhượng.

Binh lâm Hồ Lao quan đã hơn mười ngày.

Địch Nhượng một lần phát động công kích với Hồ Lao quan nhưng cuối cùng không công mà lui.

Trải qua công kích mãnh liệt, quân Ngõa Cương đã cảm thấy mệt mỏi.

Địch Nhượng bắt buộc phải ngừng tiến công Hồ Lao quan mà hồi phục, Lý Ngôn Khánh lúc này phái binh thay phiên nhau ra ngoài khiêu chiến.

Địch Nhượng nếu không xuất chiến thì Tùy quân ở ngoài vắng vẻ.

Nếu như Địch Nhượng xuất chiến thì Tùy quân lại lui về giữ quan nội Hồ Lao quan, không giao phong nữa.

Thái độ của Lý Ngôn Khánh cho thấy ta không cùng người giao phong mà đấu trận xem ai lợi ai hại, dĩ nhiên Địch Nhượng người cũng có thể cường công Hồ Lao quan, như vậy chúng ta công thủ đấu với nhau, ở trong Huỳnh Dương quân nhu dồi lại không ngừng có viện binh đến, khó có thể biết ai thắng ai bại, quan trọng nhất là Hồ Lao quan là nơi hiểm yếu, Lý Ngôn Khánh muốn dùng để luyện binh, các binh lính ở các huyện chiêu mộ tới đều phải trải qua huấn luyện đơn giản mới có thể tùy thời chiến đấu.

Đan Hùng Tín lúc này buồn bực nói:

- Đại tướng quân chúng ta có nên xuất chiến không?

Địch Nhượng cất bước đi ra khỏi quân trường mà khẽ nói:

- Xuất chiến, xuất chiến như thế nào? Tùy quân của Lý Ngôn Khánh khi xuất chiến lại lui về Hồ Lao quan, không xuất chiến thì bọn chúng ở bên ngoài vắng vẻ tiếp tục như vậy sẽ khiến sĩ khí ngày càng giảm sút.

Đan Hùng Tín cắn răng nói:

- Dù sao chúng ta cũng phải cố gắng chống đỡ, truyền lệnh xuống sau khi công phá Hồ Lao quan xong cho mọi người tận tình cướp bóc mười ngày, mười vạn đại quân chúng ta ở đây chẳng lẽ lại còn sợ Hồ Lao quan nhỏ bé chật hẹp sao?

- Ý của người là cùng Lý Ngôn Khánh quyết chiến?

- Hiện tại chỉ có cách tử chiến, kéo dài sẽ bất lợi với chúng ta.

Địch Nhượng trầm ngâm một lát rồi tán dương:

- Lão Đan người nói không sai, truyền quân lệnh của ta mệnh cho tất cả các doanh nhận khẩu phần lương thực mười ngày, từ giờ trở đi thay nhau công kích ta cũng không tin Hồ Lao quan đúc bằng sắt thép, mười vạn đại quân chúng ta không công kích được.

Đan Hùng Tín tươi cười rạng rỡ, quay người xuống sắp xếp.

Kỳ thật những ngày qua Đan Hùng Tín cũng suy nghĩ rất nhiều.

Để cho một đám quân ô hợp đấu trận với quân Tùy không phải là một quyết định thông minh.

Chỉ có cách cường công Hồ Lao quan mới là biện pháp xử lý thích đáng.

- Địch Nhượng không chịu nổi rồi.

Thấy tiếng kèn vang rền của quân Ngõa Cương, ở đầu thành Hồ Lao quan cũng vang lên tiếng chiêng.

La Sĩ Tín suất bộ lui về trong Hồ Lao quan, lệnh kỳ màu đen ở trên cửa thành lay động, dong đưa ba lượt, tùy quân lập tức lên trên thành.

Tùy quân chỉ làm bốn quân, do Bùi Hành Nghiễm, La Sĩ Tín, Vương Phục Bảo cùng với Tân Sĩ Kiệt từ Huỳnh Dương điều đến nắm giữ, Tân Sĩ Kiệt là tộc chất của Tân Văn Lễ, năm nay hai mươi sáu tuổi, nhưng đã có gần mười năm cầm quân.

Tân Văn Lễ cũng biết Lý Ngôn Khánh hiện tại thiếu tướng lãnh.

Hắn ở Hắc Thạch phủ tuy nói là nhân tài đông đúc nhưng mà dù sao cũng phải trấn thủ Hắc Thạch quan và Cửng huyện không thể điều tới toàn bộ cho nên Tân Văn Lễ phái Tân Sĩ Kiệt tới hiệp trợ Lý Ngôn Khánh giữ Hồ Lao quan.

Vốn Lý Ngôn Khánh chia binh sĩ Hồ Lao quan làm bốn quân, Hám Lăng giữ một quân nhưng hiện tại Tân Sĩ Kiệt tới đây, Hám Lăng có thể rời chức vụ, mà Hám Lăng thật sự cũng thích ở bên cạnh Lý Ngôn Khánh như hồi ở Cao Ly hơn.

Hơn nữa viện quân không ngừng tới binh lính không ngừng tăng lên.

Hiện tại Hồ Lao quan đã tụ tập tới mười vạn năm nghìn người để Hám Lăng làm giáo úy thì thật miễn cưỡng cho nên hắn cũng cam tâm tình nguyện thoái vị nhường cho Tân Sĩ Kiệt.

Bởi vì Hồ Lao quan cổng thành không rộng cho nên một quân đủ để thủ ngự.

Ở trên đầu tường quân coi giữ luân phiên thay nhau canh giữ, La Sĩ Tín lui ở phía bên trong sắp xếp đội ngũ.

La Sĩ Tín là người không chịu nổi tịch mịch cho nên đã kéo Bùi Hành Nghiễm, Vương Phục Bảo, leo lên trên đầu thành xem tình hình.

- Địch Nhượng cường công chỉ sợ cũng là bất đắc dĩ.

Tiêu Hoài Tĩnh cất tiếng nói:

- Ty chức đột nhiên nhớ tới chuyện Tào Mạnh Đức tiến thoái lưỡng nan ở trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, Hạ Hầu Uyên kia hỏi thăm khẩu lệnh, Tào Tháo nói đây là gân gà ăn vào thì vô vị bỏ đi thì tiếc... Hiện tại cũng là tâm tình của Địch Nhượng hiện nay.

Lý Ngôn Khánh nghe thấy nhin cười không được.

- Hóa ra Hoài Tĩnh công cũng đọc tam quốc.

- Ha ha hồ thẹn, Tiêu mỗ gần đây mới biết sự kỳ diệu của Tam Quốc.

Hai người một bên hỏi một bên đáp không để ý đến đám quân Ngõa Cương bên ngoài vào trong mắt.

Mà sự tiêu sái bình tĩnh này lại lây truyền, Tân Sĩ Kiệt đang đứng ở bên cạnh cũng kính nể nhìn lại Lý Ngôn Khánh.

Lúc trước Tân Văn Lễ phái hắn tới hiệp trợ Lý Ngôn Khánh hắn còn không phục.

Nhưng hiện tại nhìn khí độ này hẳn đã biết danh tiếng Lý vô địch hoàn toàn không phải ngẫu nhiên mà có được

Quân Ngõa Cương đã bày trận hoàn tất, người người nhiệt huyết sôi trào, hơn vạn cây cờ cùng cùng nhau phát ra tên như châu chấu bắn về phía Hồ Lao quan.

Hùng Khoát Hải và Hám Lăng hét lớn một tiếng, một tay nâng cự thuẫn đứng trước Lý Ngôn Khánh và Tiêu Hoài Tĩnh, thanh âm kệt kệt vang lên, từng khối đá lớn bắn vào.

Lý Ngôn Khánh tựa hồ như không thèm để ý, hần cười ha hả nói với Tiết Thu:

- Địch Nhượng nghỉ ngơi hồi phục lâu như vậy mà chỉ có mấy thủ đoạn như vậy thật khiến cho người ta phải thất vọng.

Tiêu Hoài Tĩnh thì tỉnh táo cười một tiếng nói:

- Hẳn phủ quân còn có hậu chiêu?

Hắn bề ngoài bình tĩnh nhưng thanh âm vẫn đứt gãy cho thấy trong lòng vẫn lo lắng.

Lý Ngôn Khánh vẽ mặt trầm ngâm.

513. Chương 78: Chiêu Hàng.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 78: Chiêu hàng.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Với thân phận Dũng Tướng Lang Lưu Trường Cung nhận mệnh của Dương Vượng tiến về Lương quận đảm nhiệm chức vụ Hoài Dương Thảo Bộ Đại Sứ cùng với Vương Thế Sung tham gia tiêu sát Lô Minh Nguyệt, công huân lớn lao.

Theo đạo lý mà nói có một nhân vật thân phận hiển hách công huân to lớn như vậy lĩnh quân chắc chắn là không có vấn đề gì.

Thế nhưng mà Lý Ngôn Khánh vẫn cảm thấy lo lắng... Nguyên nhân vô cùng đơn giản bởi vì Lưu Trường Cung hiện tại có đối thủ là Lý Mật chứ không phải là Lô Minh Nguyệt.

Quân Ngõa Cương liên tục cường công ba ngày tử thương vô số.

Mà Hồ Lao quan tuy tổn thất tương đối ít nhưng cũng là số lượng khó có thể thừa nhận.

Cũng may là Dương Khánh không ngừng điều phối đội ngũ liên tục chuyển vận về phía Hồ Lao quan, mà binh sĩ ở Hồ Lao quan càng thêm nhanh nhẹn dũng mãnh.

Quân doanh của quân Ngõa Cương lúc này đã trở nên âm lãnh.

Những người còn sống khóc thút thít cho người chết.

AI cũng không biết rằng qua hôm nay ai sẽ vì mình khóc đây.

Lý Ngôn Khánh leo lên trên thành nhìn cảnh đêm tối đen như mực trong lòng hẳn thâm cảm khái, những phỉ tặc này kỳ thực cũng chẳng qua là vì ăn không no được bụng bắt buộc phải buông nông cụ cầm đao cầm thương lên, đây là quan bức dân làm phản, nếu như bọn họ có đất trồng trọt, có nơi để ở có cơm để ăn thì tại sao phải chạy tới nơi này? Nói chung lại vẫn là trách nhiệm của triều đình.

Ngôn Khánh cũng không rõ mình tại sao hiện tại lại đa sầu đa cảm như vậy.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời xanh trên cao, chỉ thấy mây đen quay cuồng.

Xem ra tối nay sẽ có gió lớn, cũng không biết sau trận gió này Huỳnh Dương quận sẽ trở nên biến hóa thế nào.

- Tối nay là tối phiên ai túc trực?

- Thiếu gia là Bùi lão hổ và La Sĩ Tín hai người cùng nhau thủ hộ.

- Truyền xuống phía dưới nói rằng tối nay có thể có bão tuyết, các huynh đệ mặc nhiều y phục hơn vào.

Báo với Bùi lão hổ và La Sĩ Tín, thời tiết này cần phải đề phòng phải tắc đánh lén... mặt khác, mỗi một đám quân tốt đều được phân phối một chậu than.

Hùng Khoát Hải đáp ứng một tiếng rồi quay người rời đi.

Lý Ngôn Khánh vịn tay vào tường thành nhìn màn đêm tối đen như mực mà thở dài một tiếng.

Bão tuyết cuối cùng đã tới, bay mù trên bầu trời.

Bầu trời trắng xóa một mảng, lộ ra sự tịch liêu không hiểu nổi, ở bên đồng trống gần Thông Tế kênh thì thể ngổn ngang lộn xộn nhanh chóng bị tuyết trắng bao trùm.

Ở cách Thông Tế kênh không xa có một gò núi diện tích không lớn.

Tần Quỳnh tay cầm bội kiếm, khôi giáp dính đầu máu đen rất nhiều nơi đã kết thành băng.

Ở phía sau hắn, hơn trăm tên tùy quân hữu khí vô lực tránh gió sự tấn công của bão tuyết.

- Thúc Bảo.

Một thanh niên văn sĩ tiến tới gọi:

- Cổ phó sứ cho mời.

Tần Quỳnh vội vàng đáp ứng sau đó gọi vài tên thân binh tiến lên ý bảo giám thị động tĩnh dưới núi.

- Cổ phó sứ...

Tần Quỳnh tiến tới một bước một chân quỳ xuống.

Người trung niên kia chính là phụ tá của Trương Tu Đà, Cổ Vụ Bản.

Mà người lúc này cho mời Tần Quỳnh chính là con của Cổ Vụ Bản Cổ Nhuận Phủ.

Cổ Nhuận Phủ vừa mới tiến tới đã đỡ Cổ Vụ Bản đứng lên.

Một hồi lâu sau Cổ Vụ Bản mới mở to mắt nhìn thấy Tần Quỳnh liền lộ ra một nụ cười khổ.

Đại Hải sau khi bị tập kích, Cổ Vụ Bản cùng với Tần Quỳnh suất lĩnh một doanh binh mã trong đám loạn quân lao ra ngoài trốn, Tần Quỳnh chuẩn bị tiến về phía Hồ Lao quan, cùng với La Sĩ Tín và Trương Tu Đà hợp lại thì nghe được tin dữ, Tần Quỳnh lúc này không biết phải làm sao cho phải muốn tụ hợp lại cùng với Vương Thế Sung.

Nhưng Cổ Vụ Bản lại không đồng ý.

Cổ Vụ Bản cho rằng Trương Tu Đà đã chết Hồ Lao quan dĩ nhiên không cách nào ngăn cản quân Ngõa Cương công kích.

Lúc này trở về Hồ Lao quan không khác nào chui đầu vào lưới, Huỳnh Dương không cách nào trở về thì chỉ có thể nương tựa Lương quận thái thú Dương Vượng người này trung thành với Tùy thất, tận tâm không kém, từng bình định phản loạn ở Ngự Quận sẵn tiện tới đó cứu viện.

Cổ Vụ Bản ôm ý nghĩ này xong vừa tới Ung Khâu thì nghe nói Lý Ngôn Khánh ở Hồ Lao quan đã chiến thắng, Tần Quỳnh và Cổ Vụ Bản đều hơi hối hận.

Tuy nhiên Dương Vượng vẫn tiếp nhận họ.

Hơn nữa còn mệnh cho Hoài Dương Thảo Bộ Đại Sứ Lưu Trường Cung làm chủ soái xuất binh cứu viện.

Vốn đường đi rất thuận lợi.

Cổ Vụ Bản từng khuyên can Lưu Trường Cung cẩn thận quỷ kế của Ngõa Cương phỉ tặc nhưng mà Lưu Trường Cung lại không để ở trong lòng.

Dọc đường Tùy quân gặp tao ngộ Ngõa Cương phục kích, tuy nhiên nhân số của đối phương cũng không nhiều, cho nên Lưu Trường Cung cũng không để ý suất bộ truy kích.

Thế nhưng mà Lý Mật ở bên bờ Thông Tế kênh phục kích quân của Lưu Trường Cung.

Hắn cũng sử dụng cách mà Lý Ngôn Khánh đổ phó với Ngưu Tiên Đạt và Ngô Hác Các.

Cũng là dụ địch xâm nhập sau đó phục kích chém giết mà thắng lợi, Lý Mật sau đó liên lạc với đám người Mạnh Nhượng mượn binh mã mấy vạn người, Lưu Trường Cung không kịp chuẩn bị bị Lý Mật chém giết thảm bại tới ba vạn người, cơ hồ toàn quân bị diệt, Lưu Trường Cung chết trận tại chỗ.

Tần Quỳnh che chở cho phụ tử Cổ Vụ Bản, chạy trốn tới ngọn núi này lập tức bị đoàn quân Ngõa Cương bao vây.

Cổ Vụ Bản khê nói:

- Một bước sai, các bước tiếp theo đều sai... Thúc Bảo hiện tại Lý Mật nhận thiên mệnh, có bản lĩnh hay là chúng ta cần phải đầu hàng.

Đầu hàng?

Đã đến bước này, Tần Quỳnh đầu hàng phỉ tặc thật quá không cam tâm tình nguyện.

- Cổ phó sứ Quỳnh biết phải chọn lựa thế nào, phó sứ cứ tỉnh dưỡng cho thật tốt chớ hao tổn tâm tư.

Tần Quỳnh an ủi Cổ Vụ Bản một phen rồi quay người ra khỏi.

Hắn ở trên đỉnh núi nhìn một đám Tùy quân đang rét run, Tần Quỳnh cũng biết nếu tiếp tục đánh thì chỉ sợ cũng không có tác dụng gì.

Huống chi Cổ Vụ Bản cũng cần trị liệu, nếu không sẽ chết chắc ở chỗ này.

Ở sau lưng truyền tới từng bước chân, chính là tiếng chân của Cổ Nhuận Phủ.

- Nhuận Phủ hiền đệ,, chúng ta thật sự không có lối đi rồi....

Cổ Nhuận Phủ cười khổ nói:

- Thúc Bảo, huynh xem hiện tại tình huống của chúng ta còn có lựa chọn nào khác sao?

Hắn do dự một thoáng rồi nhẹ giọng nói:

- Đào lý tử, được thiên hạ, hoàng hậu nhiều Dương Châu... Thúc Bảo lời tiên tri đó đã trở thành sự thật, Lý Mật luân phiên chiến thắng đây chính là số trời hiện tại chúng ta không thể ngăn cản chỉ có hai con đường một là tận trung với Dương thị hai là tuân theo số trời.

Trong lời nói cũng không có bao nhiêu ý tận trung.

Cổ Nhuận Phủ chờ đợi nhìn Tần Quỳnh, đợi Tần Quỳnh trả lời.

514. Chương 79: Tổn Thất Trầm Trọng

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 79: Tổn thất trầm trọng

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Với thân phận Dũng Tướng Lang Lưu Trường Cung nhận mệnh của Dương Vương tiến về Lương quận đảm nhiệm chức vụ Hoài Dương Thảo Bộ Đại Sứ cùng với Vương Thế Sung tham gia tiêu sát Lô Minh Nguyệt, công huân lớn lao.

Theo đạo lý mà nói có một nhân vật thân phận hiển hách công huân to lớn như vậy lĩnh quân chắc chắn là không có vấn đề gì.

Thế nhưng mà Lý Ngôn Khánh vẫn cảm thấy lo lắng... Nguyên nhân vô cùng đơn giản bởi vì Lưu Trường Cung hiện tại có đối thủ là Lý Mật chứ không phải là Lô Minh Nguyệt.

Quân Ngõa Cương liên tục cường công ba ngày tử thương vô số.

Mà Hồ Lao quan tuy tổn thất tương đối ít nhưng cũng là số lượng khó có thể thừa nhận.

Cũng may là Dương Khánh không ngừng điều phối đội ngũ liên tục chuyển vận về phía Hồ Lao quan, mà binh sĩ ở Hồ Lao quan càng thêm nhanh nhẹn dũng mãnh.

Quân doanh của quân Ngõa Cương lúc này đã trở nên âm lãnh.

Những người còn sống khóc thút thít cho người chết.

AI cũng không biết rằng qua hôm nay ai sẽ vì mình khóc đây.

Lý Ngôn Khánh leo lên trên thành nhìn cảnh đêm tối đen như mực trong lòng hẩn thẩn cảm khái, những phi tặc này kỳ thực cũng chẳng qua là vì ăn không no được bụng bất đắc dĩ phải buông nông cụ cầm đao cầm thương lên, đây là quan bức dân làm phản, nếu như bọn họ có đất trồng trọt có nơi để ở có cơm để ăn thì tại sao phải chạy tới nơi này? Nói chung lại vẫn là trách nhiệm của triều đình.

Ngôn Khánh cũng không rõ mình tại sao hiện tại lại đa sầu đa cảm như vậy.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời xanh trên cao, chỉ thấy mây đen quay cuồng.

Xem ra tối nay sẽ có gió lớn, cũng không biết sau trận gió này Huỳnh Dương quận sẽ trở nên biến hóa thể nào.

- Tối nay là tối phiên ai túc trực?

- Thiếu gia là Bùi lão hổ và La Sĩ Tín hai người cùng nhau thủ hộ.

- Truyền xuống phía dưới nói rằng tối nay có thể có bão tuyết, các huynh đệ mặc nhiều y phục hơn vào.

Báo với Bùi lão hổ và La Sĩ Tín, thời tiết này cần phải đề phòng phi tặc đánh lén... mặt khác, mỗi một đám quân tốt đều được phân phối một chậu than.

Hùng Khoát Hải đáp ứng một tiếng rồi quay người rời đi.

Lý Ngôn Khánh vịn tay vào tường thành nhìn màn đêm tối đen như mực mà thở dài một tiếng.

Bão tuyết cuối cùng đã tới, bay mù trên bầu trời.

Bầu trời trắng xóa một mảng, lộ ra sự tịch liêu không hiểu nổi, ở bên đồng trống gần Thông Tế kênh thì thể ngổn ngang lộn xộn nhanh chóng bị tuyết trắng bao trùm.

Ở cách Thông Tế kênh không xa có một gò núi diện tích không lớn.

Tần Quỳnh tay cầm bội kiếm, khôi giáp dính đầu máu đen rất nhiều nơi đã kết thành băng.

Ở phía sau hắn, hơn trăm tên tùy quân hữu khí vô lực tránh gió sự tấn công của bão tuyết.

- Thúc Bảo.

Một thanh niên văn sĩ tiến tới gọi:

- Cổ phó sứ cho mời.

Tần Quỳnh vội vàng đáp ứng sau đó gọi vài tên thân binh tiến lên ý bảo giám thị động tĩnh dưới núi.

- Cổ phó sứ...

Tần Quỳnh tiến tới một bước một chân quỳ xuống.

Người trung niên kia chính là phụ tá của Trương Tu Đà, Cổ Vụ Bản.

Mà người lúc này cho mời Tần Quỳnh chính là con của Cổ Vụ Bản Cổ Nhuận Phủ.

Cổ Nhuận Phủ vừa mới tiến tới đã đỡ Cổ Vụ Bản đứng lên.

Một hồi lâu sau Cổ Vụ Bản mới mở to mắt nhìn thấy Tần Quỳnh liền lộ ra một nụ cười khổ.

Đại Hải sau khi bị tập kích, Cổ Vụ Bản cùng với Tần Quỳnh suất lĩnh một doanh binh mã trong đám loạn quân lao ra ngoài trốn, Tần Quỳnh chuẩn bị tiến về phía Hồ Lao quan, cùng với La Sĩ Tín và Trương Tu Đà hợp lại thì nghe được tin dữ, Tần Quỳnh lúc này không biết phải làm sao cho phải muốn tụ hợp lại cùng với Vương Thế Sung.

Nhưng Cổ Vụ Bản lại không đồng ý.

Cổ Vụ Bản cho rằng Trương Tu Đà đã chết Hồ Lao quan dĩ nhiên không cách nào ngăn cản quân Ngõa Cương công kích.

Lúc này trở về Hồ Lao quan không khác nào chui đầu vào lưới, Huỳnh Dương không cách nào trở về thì chỉ có thể nương tựa Lương quận thái thú Dương Vượng người này trung thành với Tùy thất, tận tâm không kém, từng bình định phản loạn ở Ngụy Quận sẵn tiện tới đó cứu viện.

Cổ Vụ Bản ôm ý nghĩ này xong vừa tới Ung Khâu thì nghe nói Lý Ngôn Khánh ở Hồ Lao quan đã chiến thắng, Tần Quỳnh và Cổ Vụ Bản đều hơi hối hận.

Tuy nhiên Dương Vượng vẫn tiếp nhận họ.

Hơn nữa còn mệnh cho Hoài Dương Thảo Bộ Đại Sứ Lưu Trường Cung làm chủ soái xuất binh cứu viện.

Vốn đường đi rất thuận lợi.

Cổ Vụ Bản từng khuyên can Lưu Trường Cung cẩn thận quỷ kế của Ngõa Cương phải tặc nhưng mà Lưu Trường Cung lại không để ở trong lòng.

Dọc đường Tùy quân gặp tao ngộ Ngõa Cương phục kích, tuy nhiên nhân số của đối phương cũng không nhiều, cho nên Lưu Trường Cung cũng không để ý suất bộ truy kích.

Thế nhưng mà Lý Mật ở bên bờ Thông Tế kênh phục kích quân của Lưu Trường Cung.

Hắn cũng sử dụng cách mà Lý Ngôn Khánh đối phó với Ngưu Tiến Đạt và Ngô Hác Các.

Cũng là dụ địch xâm nhập sau đó phục kích chém giết mà thắng lợi, Lý Mật sau đó liên lạc với đám người Mạnh Nhượng mượn binh mã mấy vạn người, Lưu Trường Cung không kịp chuẩn bị bị Lý Mật chém giết thảm bại tới ba vạn người, cơ hồ toàn quân bị diệt, Lưu Trường Cung chết trận tại chỗ.

Tần Quỳnh che chở cho phụ tử Cổ Vụ Bản, chạy trốn tới ngọn núi này lập tức bị đoàn quân Ngõa Cương bao vây.

Cổ Vụ Bản khê nói:

- Một bước sai, các bước tiếp theo đều sai... Thúc Bảo hiện tại Lý Mật nhận thiên mệnh, có bản lĩnh hay là chúng ta cần phải đầu hàng.

Đầu hàng?

Đã đến bước này, Tần Quỳnh đầu hàng phải thật quá không cam tâm tình nguyện.

- Cổ phó sứ Quỳnh biết phải chọn lựa thế nào, phó sứ cứ tính đường cho thật tốt chớ hao tổn tâm tư.

Tần Quỳnh an ủi Cổ Vụ Bản một phen rồi quay người ra khỏi.

Hắn ở trên đỉnh núi nhìn một đám Tùy quân đang rét run, Tần Quỳnh cũng biết nếu tiếp tục đánh thì chỉ sợ cũng không có tác dụng gì.

Huống chi Cổ Vụ Bản cũng cần trị liệu, nếu không sẽ chết chắc ở chỗ này.

Ở sau lưng truyền tới từng bước chân, chính là tiếng chân của Cổ Nhuận Phủ.

- Nhuận Phủ hiền đệ,, chúng ta thật sự không có lối đi rồi....

Cổ Nhuận Phủ cười khổ nói:

- Thúc Bảo, huynh xem hiện tại tình huống của chúng ta còn có lựa chọn nào khác sao?

Hắn do dự một thoáng rồi nhẹ giọng nói:

- Đào lý tử, được thiên hạ, hoàng hậu nhiều Dương Châu... Thúc Bảo lời tiên tri đó đã trở thành sự thật, Lý Mật luân phiên chiến thắng đây chính là số trời hiện tại chúng ta không thể ngăn cản chỉ có hai con đường một là tận trung với Dương thị hai là tuân theo số trời.

Trong lời nói cũng không có bao nhiêu ý tận trung.

Cổ Nhuận Phủ chờ đợi nhìn Tần Quỳnh, đợi Tần Quỳnh trả lời.

515. Chương 80: Địch Nhượng Khó Xử.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 80: Địch Nhượng khó xử.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm by

Thế nhưng mà Địch Nhượng lại không cam lòng.

- Đại tướng quân, Hồ Lao quan xem ra không thể nào phá được.

Đan Hùng Tín và Trương Lượng bọn họ liên tục tới khuyên can.

Địch Nhượng mấy lần giơ roi ngựa muốn tiếp tục xông lên nhưng cuối cùng cũng nén tức giận mà thốt lên hai chữ:

- Thu binh.

Lúc này đêm đã khuya, Địch Nhượng ngồi ở trong đại trường tự mình buồn bực uống rượu.

Ở ngoài trường thỉnh thoảng truyền tới thanh âm khóc than.

Chẳng lẽ cơ nghiệp mà mình vất vả xây dựng như vậy cứ vậy mà ra đi hay sao?

Đúng lúc này tấm vải trường được vén lên, một người đi vào.

Địch Nhượng trong cơn say lơ mơ mở mắt nhìn lại.

- Lão Hoàng vừa vặn tới, mau uống rượu với ta.

Người mới tới chính là Hoàng Quân Hán đồng thời cũng là người năm đó cùng nhau lên Ngõa Cương với Địch Nhượng.

Địch Nhượng cùng với Hoàng Quân Hán có quan hệ mật thiết với nhau, năm đó Địch Nhượng gặp chuyện bị bắt chính Hoàng Quân Hán mạo hiểm lao vào trong lao cứu hắn ra, sau đó cả hai cùng nhau lên núi, có

thể nói là Ngõa Cương trại là do Địch Nhượng và Hoàng Quân Hán hai người một tay tạo dựng nên, cho nên Địch Nhượng đối với Hoàng Quân Hán thủy chung giữ gìn một sự kính trọng.

Hoàng Quân Hán thần sắc hơi kích động đi tới trước mặt của Địch Nhượng, trong tay cầm một khối mộc bài đặt ở trên bàn.

- Đây là cái gì?

- Vừa rồi trong quân nấu cơm mổ bụng một con cá thì phát hiện ra đồ vật ở bên trong.

Địch Nhượng hai mắt nheo lại hần cầm lấy mộc bài màu đen kia, ở trên đó một mặt viết ba chữ Ngõa Cương hưng, một mặt viết ba chữ Lý đương vương.

- Cái này có ý gì?

Địch Nhượng mơ hồ ngẩng đầu nghi hoặc nhìn Hoàng Quân Hán.

Hôm nay quân chúng thả lưới bắt cá đầu bếp lúc xào nấu phát hiện ra vật này trong bụng cá, đại tướng quân đây chính là thiên mệnh đó.

Ngõa Cương hưng, Lý đương vương.

Địch Nhượng suy nghĩ một cái rồi bỗng nhiên trở nên run rẩy mà ngồi thẳng người lại.

Hần cầm lấy mộc bài xem mấy lần nữa.

Thời gian trôi qua, hần hiểu được sự ảnh hưởng của mộc bài này.

- Lão Hoàng đây là thật sao?

- Chắc chắn.

Hoàng Quân Hán đặt móng ngồi xuống cười khổ mà nói:

- Ta ngay từ đầu cũng không tin nhưng mà sau khi xem xét thì đúng như vậy, đại tướng quân đây chính là thiên mệnh chúng ta làm sao có thể nghịch thiên được.

Lúc trước có câu Đào Lý tử, được thiên hạ.

Hiện tại lại xuất hiện Ngõa Cương hưng, Lý đương vương.

Đây là thiên mệnh của trời xanh.

- Vậy người nói xem cần phải làm sao bây giờ?

Đối với quỷ thần thì Địch Nhượng cũng không dám tùy tiện nói bừa.

Trong nhất thời hần chờ đợi nhìn Hoàng Quân Hán, muốn hần đưa ra chủ ý.

Hoàng Quân Hán thở dài:

- Từ khi Lý Mật lên núi có thể nói là hần bách chiến bách thắng, thiên ý này chúng ta không thể trái được, chuyện Hồ Lao quan há không phải là điều mà trời xanh trách phạt chúng ta sao? Nếu không tại sao vừa mất Trương Tu Đà lại xuất hiện một Lý vô địch, đại tướng quân nếu chúng ta cứ tiếp tục như vậy thì chỉ sợ cuối cùng khó có thể thành sự.

Địch Nhượng cũng mê man.

Hần cũng không biết phải làm sao cho phải.

- Đại tướng quân hay là chúng ta quy phục.

Địch Nhượng đột nhiên ngẩng đầu khẽ nói.

Hoàng Quân Hán cũng gật đầu:

- Tình huống như vậy chúng ta cũng không còn sự lựa chọn nào khác hiện tại lui một bước không chừng ngày sau còn có thu hoạch, nếu như tiếp tục như vậy thì ta thật sự lo lắng.

- Thuần phục Lý Mật.

Địch Nhượng cười khổ nhìn Hoàng Quân Hán hồi lâu không nói ra lời.

Sớm biết như vậy lúc trước ta đã không phạm sai lầm.

Hắn trầm ngâm hồi lâu rồi ngửa mặt lên trời thở dài.

- Hiện tại cũng chỉ có thể như vậy.

- Khoan đã.

Địch Nhượng còn chưa dứt lời thì bên ngoài trường có mấy người xông vào.

Người cầm đầu đúng là huynh trưởng Địch Hoàng của hắn.

- Lão Hoàng ngươi tại sao lại khuyên đại tướng quân cúi đầu?

- Huynh đệ ngươi cần phải hiểu rõ Ngõa Cương trại là ta, ngươi các huynh đệ một đao một thương chém giết mà lập nên cơ nghiệp, lúc trước chúng ta thoả mái cỡ nào, ăn miếng thịt to uống chén rượu lớn Lý Mật lúc đó cũng chưa xuất hiện triều đình hiệp lực cũng không làm gì được.

Thế nhưng mà khi Lý Mật tới thì các huynh đệ đều trở nên xa lạ.

- Cái gọi là quân quy đồ bỏ kia của Lý Mật cũng đổ lên trên người của chúng ta, chúng ta ra trận chém giết còn hắn núp ở phía sau, huynh đệ cũng không còn thân mật như năm đó. Lời tiên tri chó má gì, Lý Mật nếu như hắn muốn thiên hạ thì cứ để hắn tự lập môn hạ, cơ nghiệp của chúng ta làm sao có thể giao cho hắn được.

- Cái gì mà Ngõa Cương hưng Lý đương vương, ta không quan tâm.

- Nếu như muốn làm vương thì cũng phải là huynh đệ ngươi đứng ra, Ngõa Cương vương này là của người chứ không phải của tên Lý pháp chủ kia.

Mây rậm của Địch Nhượng liền nhú lại:

- Nhưng mà đại ca thiên mệnh không thể trái được.

- Thiên mệnh cứ chó.

Địch Hoàng nghiêm nghị quát:

- Thiên mệnh ở nhà họ Dương, chúng ta tạo phản nói thẳng ra là chống lại thiên mệnh cho dù mất đầu thì cũng là mệnh của huynh đệ ta, nếu như cứ như vậy mà nhận thua thì trong các huynh đệ ở đây có bao nhiêu người chịu thuần phục Lý Mật.

- Chúng ta hiện tại làm sao bây giờ?

- Chúng ta cần quay trở lại Ngõa Cương đó là cơ nghiệp của chúng ta.

- Chỉ cần bảo vệ tốt cơ nghiệp của chúng ta, không cần quan tâm đến Lý Mật nữa.

Trở lại Ngõa Cương.

Địch Nhượng liền do dự.

Hắn nhìn Hoàng Quân Hán thì thấy Hoàng Quân Hán cũng lộ vẻ không biết phải làm sao.

Địch Hoàng bọn họ thì kiên quyết không chịu thuần phục Lý Mật.

Địch Nhượng trầm ngâm một hồi sau đó mới khẽ nói:

- Đại ca để ta suy nghĩ.

Mùa đông tiết trời ngày càng trở nên lạnh lẽo.

Trương Tu Đà sau khi chết Ngõa Cương trại đã mang tới áp lực rất lớn cho Huỳnh Dương quận, quận trưởng Dương Khánh và tất cả các thế trụ danh môn cho tới người buôn bán nhỏ dân chúng tầm thường đều bàng hoàng.

Cộng thêm với việc Lý Mật cướp lấy Ủy thị Khai phong và tiêu diệt đội ngũ của Lưu Trường Cung khiến cho tất cả mọi người đều có một tảng đá nặng ở trên đầu.

Mà hiện tại tảng đá kia đã có thể dời đi.

Mặc dù Lý Mật chiếm lấy Khai Phong và Ủy thị nhưng so với lúc trước thì hiện tại áp lực đã giảm hơn rất nhiều.

Dương Khánh sau khi bức Địch Nhượng lui binh tới ngày thứ ba, lập tức hạ lệnh quân coi giữ Hồ Lao quan chia làm hai đội đi về phía Huỳnh Dương huyện cùng Quán thành huyện tiến hành nghiêm ngặt tử thủ đồng thời mệnh cho Lý Ngôn Khánh tăng cường phòng giữ Hồ Lao quan.

516. Chương 80: Địch Nhượng Khó Xử.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 80: Địch Nhượng khó xử.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm by

Thế nhưng mà Địch Nhượng lại không cam lòng.

- Đại tướng quân, Hồ Lao quan xem ra không thể nào phá được.

Đan Hùng Tín và Trương Lượng bọn họ liên tục tới khuyên can.

Địch Nhượng mấy lần giơ roi ngựa muốn tiếp tục xông lên nhưng cuối cùng cũng nén tức giận mà thốt lên hai chữ:

- Thu binh.

Lúc này đêm đã khuya, Địch Nhượng ngồi ở trong đại trường tự mình buồn bực uống rượu.

Ở ngoài trường thỉnh thoảng truyền tới thanh âm khóc than.

Chẳng lẽ cơ nghiệp mà mình vất vả xây dựng như vậy cứ vậy mà ra đi hay sao?

Đúng lúc này tấm vải trướng được vén lên, một người đi vào.

Địch Nhượng trong cơn say lơ mơ mở mắt nhìn lại.

- Lão Hoàng vừa vặn tới, mau uống rượu với ta.

Người mới tới chính là Hoàng Quân Hán đồng thời cũng là người năm đó cùng nhau lên Ngõa Cương với Địch Nhượng.

Địch Nhượng cùng với Hoàng Quân Hán có quan hệ mật thiết với nhau, năm đó Địch Nhượng gặp chuyện bị bắt chính Hoàng Quân Hán mạo hiểm lao vào trong lao cứu hắn ra, sau đó cả hai cùng nhau lên núi, có thể nói là Ngõa Cương trại là do Địch Nhượng và Hoàng Quân Hán hai người một tay tạo dựng nên, cho nên Địch Nhượng đối với Hoàng Quân Hán thủy chung giữ gìn một sự kính trọng.

Hoàng Quân Hán thần sắc hơi kích động đi tới trước mặt của Địch Nhượng, trong tay cầm một khối mộc bài đặt ở trên bàn.

- Đây là cái gì?

- Vừa rồi trong quân nấu cơm mổ bụng một con cá thì phát hiện ra đồ vật ở bên trong.

Địch Nhượng hai mắt nheo lại hần cầm lấy một bài màu đen kia, ở trên đó một mặt viết ba chữ Ngõa Cương hưng, một mặt viết ba chữ Lý đương vương.

- Cái này có ý gì?

Địch Nhượng mơ hồ ngẩng đầu nghi hoặc nhìn Hoàng Quân Hán.

Hôm nay quân chúng thả lưới bắt cá đầu bếp lúc xào nấu phát hiện ra vật này trong bụng cá, đại tướng quân đây chính là thiên mệnh đó.

Ngõa Cương hưng, Lý đương vương.

Địch Nhượng suy nghĩ một cái rồi bỗng nhiên trở nên run rẩy mà ngồi thẳng người lại.

Hần cầm lấy một bài xem mấy lần nữa.

Thời gian trôi qua, hần hiểu được sự ảnh hưởng của một bài này.

- Lão Hoàng đây là thật sao?

- Chắc chắn.

Hoàng Quân Hán đặt móng ngồi xuống cười khổ mà nói:

- Ta ngay từ đầu cũng không tin nhưng mà sau khi xem xét thì đúng như vậy, đại tướng quân đây chính là thiên mệnh chúng ta làm sao có thể nghịch thiên được.

Lúc trước có câu Đào Lý tử, được thiên hạ.

Hiện tại lại xuất hiện Ngõa Cương hưng, Lý đương vương.

Đây là thiên mệnh của trời xanh.

- Vậy người nói xem cần phải làm sao bây giờ?

Đối với quỷ thần thì Địch Nhượng cũng không dám tùy tiện nói bừa.

Trong nhất thời hần chờ đợi nhìn Hoàng Quân Hán, muốn hần đưa ra chủ ý.

Hoàng Quân Hán thở dài:

- Từ khi Lý Mật lên núi có thể nói là hần bách chiến bách thắng, thiên ý này chúng ta không thể trái được, chuyện Hồ Lao quan há không phải là điều mà trời xanh trách phạt chúng ta sao? Nếu không tại sao vừa mới Trương Tu Đà lại xuất hiện một Lý vô địch, đại tướng quân nếu chúng ta cứ tiếp tục như vậy thì chỉ sợ cuối cùng khó có thể thành sự.

Địch Nhượng cũng mê man.

Hần cũng không biết phải làm sao cho phải.

- Đại tướng quân hay là chúng ta quy phục.

Địch Nhượng đột nhiên ngẩng đầu khẽ nói.

Hoàng Quân Hán cũng gật đầu:

- Tình huống như vậy chúng ta cũng không còn sự lựa chọn nào khác hiện tại lui một bước không chừng ngày sau còn có thu hoạch, nếu như tiếp tục như vậy thì ta thật sự lo lắng.

- Thuần phục Lý Mật.

Địch Nhượng cười khổ nhìn Hoàng Quân Hán hồi lâu không nói ra lời.

Sớm biết như vậy lúc trước ta đã không phạm sai lầm.

Hắn trầm ngâm hồi lâu rồi ngửa mặt lên trời thở dài.

- Hiện tại cũng chỉ có thể như vậy.
- Khoan đã.

Địch Nhượng còn chưa dứt lời thì bên ngoài trường có mấy người xông vào.

Người cầm đầu đúng là huynh trưởng Địch Hoàng của hắn.

- Lão Hoàng ngươi tại sao lại khuyên đại tướng quân cúi đầu?
- Huynh đệ ngươi cần phải hiểu rõ Ngõa Cương trại là ta, ngươi các huynh đệ một đao một thương chém giết mà lập nên cơ nghiệp, lúc trước chúng ta thoả mái cỡ nào, ăn miếng thịt to uống chén rượu lớn Lý Mật lúc đó cũng chưa xuất hiện triều đình hiệp lực cũng không làm gì được.

Thế nhưng mà khi Lý Mật tới thì các huynh đệ đều trở nên xa lạ.

- Cái gọi là quân quy đồ bỏ kia của Lý Mật cũng đổ lên trên người của chúng ta, chúng ta ra trận chém giết còn hắn núp ở phía sau, huynh đệ cũng không còn thân mật như năm đó. Lời tiên tri chó má gì, Lý Mật nếu như hắn muốn thiên hạ thì cứ để hắn tự lập môn hạ, cơ nghiệp của chúng ta làm sao có thể giao cho hắn được.
- Cái gì mà Ngõa Cương hưng Lý đương vương, ta không quan tâm.
- Nếu như muốn làm vương thì cũng phải là huynh đệ ngươi đứng ra, Ngõa Cương vương này là của người chứ không phải của tên Lý pháp chủ kia.

Mây rậm của Địch Nhượng liền nhú lại:

- Nhưng mà đại ca thiên mệnh không thể trái được.
- Thiên mệnh cốt chó.

Địch Hoàng nghiêm nghị quát:

- Thiên mệnh ở nhà họ Dương, chúng ta tạo phản nói thẳng ra là chống lại thiên mệnh cho dù mất đầu thì cũng là mệnh của huynh đệ ta, nếu như cứ như vậy mà nhận thua thì trong các huynh đệ ở đây có bao nhiêu người chịu thuần phục Lý Mật .
- Chúng ta hiện tại làm sao bây giờ?
- Chúng ta cần quay trở lại Ngõa Cương đó là cơ nghiệp của chúng ta.
- Chỉ cần bảo vệ tốt cơ nghiệp của chúng ta, không cần quan tâm đến Lý Mật nữa.

Trở lại Ngõa Cương.

Địch Nhượng liền do dự.

Hắn nhìn Hoàng Quân Hán thì thấy Hoàng Quân Hán cũng lộ vẻ không biết phải làm sao.

Địch Hoàng bọn họ thì kiên quyết không chịu thuần phục Lý Mật.

Địch Nhượng trầm ngâm một hồi sau đó mới khẽ nói:

- Đại ca để ta suy nghĩ.

Mùa đông tiết trời ngày càng trở nên lạnh lẽo.

Trương Tu Đà sau khi chết Ngõa Cương trại đã mang tới áp lực rất lớn cho Huỳnh Dương quận, quận trưởng Dương Khánh và tất cả các thế trụ danh môn cho tới người buôn bán nhỏ dân chúng tầm thường đều bàng hoàng.

Cộng thêm với việc Lý Mật cướp lấy Úy thị Khai phong và tiêu diệt đội ngũ của Lưu Trường Cung khiến cho tất cả mọi người đều có một tảng đá nặng ở trên đầu.

Mà hiện tại tảng đá kia đã có thể dời đi.

Mặc dù Lý Mật chiếm lấy Khai Phong và Ủy thị nhưng so với lúc trước thì hiện tại áp lực đã giảm hơn rất nhiều.

Dương Khánh sau khi bức Dịch Nhượng lui binh tới ngày thứ ba, lập tức hạ lệnh quân coi giữ Hồ Lao quan chia làm hai đội đi về phía Huỳnh Dương huyện cùng Quân thành huyện tiến hành nghiêm ngặt tử thủ đồng thời mệnh cho Lý Ngôn Khánh tăng cường phòng giữ Hồ Lao quan.

517. Chương 81: Đoạn Tuyệt Quan Hệ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 81: Đoạn tuyệt quan hệ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm by

Vương Phục Bảo và La Sĩ Tín qua trận này cũng đã chiếm được nhiều công lao.

Cho nên Lý Ngôn Khánh hướng về phía quân phủ báo cáo bổ nhiệm hai người này làm giáo úy ở trong quân, La Sĩ Tín lưu thủ ở Cửng huyện, Vương Phục Bảo thì ra trấn Hắc Thạch quan, điều này cũng khiến cho phòng ngự ở Cửng huyện được tăng cường. Sau khi sắp xếp xong tất cả Lý Ngôn Khánh lại đưa Tô Định Phương từ Cửng huyện điều tới Hồ Lao quan.

Đối với sắp xếp này Hùng Khoát Hải và Hám Lăng cũng không có dị nghị gì.

Hai người cũng mong ước được giao lại chức vụ giáo úy ở Hắc Thạch quan.

- Phủ quân, hiện tại Huỳnh Dương cao thấp truyền lưu câu Ngõa Cương hưng Lý đương vương, lời đồn cứ tiếp tục chỉ sợ khiến cho nhân tâm dị động.

Tiêu Hoài Tĩnh lo lắng đưa ra nghi kỵ với Lý Ngôn Khánh.

Lời đồn này xuất hiện vô cùng đột nhiên tựa hồ như là từ đêm qua.

Tuy nhiên Lý Ngôn Khánh dường như không để ý cho lắm:

- Ngõa Cương hưng Lý đương vương.

- Chỉ đơn giản là nói Ngõa Cương trại sẽ hưng vương cần tên Lý Mật làm vương ở Ngõa Cương nhưng Dịch Nhượng sẽ cho Lý Mật làm vương sao?

Tiêu Hoài Tĩnh nhăn mày lại khẽ nói:

- Phủ quân những lời này tựa hồ như không phải giải thích như vậy.

Đại đa số mọi người đều nghĩ rằng Ngõa Cương trại sẽ làm dao động căn cơ của tùy thất, Lý Mật sẽ độc chiếm thiên hạ, tuy nhiên từ trong miệng của Lý Ngôn Khánh lại chỉ cho rằng Lý Mật sẽ làm vua của đám giặc cỏ.

Ngôn Khánh cười nói:

- Nếu không giải thích như vậy thì phải giải thích thế nào?

Tiêu Hoài Tĩnh khẽ giật mình cũng không biết phải trả lời thế nào.

Một lúc sau Lý Ngôn Khánh lại nói với Tiêu Hoài Tĩnh:

- Tiêu ngự sử ngày mai chúng ta cần đi về phía Huỳnh Dương một chuyến.

- Lúc ta không có ở đây đã mệnh cho Bùi Hành Nghiễm và Tô Định Phương hai người ra trấn Hồ Lao quan hai người này binh pháp hơn người chỉ là lịch duyệt không cao cho nên khó tránh khỏi sai lầm, Tiêu ngự sử ở đây phụ trách hiệp trợ bọn họ, nếu như hai người bọn họ có gì đặc tội kính xin ngự sử lượng thứ.

- Phủ quân muốn đi tới Huỳnh Dương huyện?

Lý Ngôn Khánh nói:

- Có một số chuyện ta cần phải thương nghị với Tuân vương diện hạ.

- Rất nhiều chuyện cần phải thương nghị với diện hạ hiện tại tuy Huỳnh Dương không phát sinh chiến sự nhưng năm sau sẽ không an toàn cần phải phòng ngừa chu đáo.

Tiêu Hoài Tĩnh đối với Lý Ngôn Khánh hiện tại rất nghe lời.

Hắn cũng biết Lý Ngôn Khánh đi Huỳnh Dương dĩ nhiên là có chuyện quan trọng cần thương nghị với Dương Khánh.

Tuy không biết được Tô Định Phương lợi hại cỡ nào nhưng Bùi Hành Nghiễm thì hắn đã lãnh giáo qua bốn sự dĩ nhiên là không lo lắng.

- Đã như vậy thì phủ quân cứ yên tâm làm việc.

- Hồ Lao có Bùi biệt tương và Tô binh tào tất nhiên sẽ bình yên vô sự.

Ngôn Khánh cười ha hả hắn không nói gì đưa mắt nhìn về phía xa xa khoe miệng nở ra nụ cười quỷ dị.

Lý Mật kế tiếp xem người ra chiêu thế nào.

Lúc này ở trong phủ Khai Phong tất cả đã chìm đắm trong hoan lạc.

Lý Mật sau khi chiếm được Khai Phong đã khiến cho các nghĩa quân liên tục tới đầu phục, Mạnh Nhượng Hác Hiếu Đức, Vương Đức Nhân bọn họ đều tới nương tựa.

Dù sao những người này đều đã bị Trương Tu Đà thu thập trong lòng khó tránh khỏi sợ hãi.

Nhưng hiện tại Trương Tu Đà đã chết.

Mạnh Nhượng là người đầu tiên có phản ứng tới đầu phục Lý Mật.

Địch Nhượng ở Hồ Lao quan chiến sự không thuận, nhưng cũng không ảnh hưởng tới sự tin tưởng của bọn họ với Lý Mật.

Trên thực tế Địch Nhượng càng như vậy càng cho thấy sự lợi hại của Lý Mật, Lý Mật tiêu diệt Lưu Trường Cung công chiếm Khai Phong, Ủy thị và Đại Lương thành khiến cho các lộ quân đều thêm bội phục.

Ở Thượng Cốc quận Vương Quân Khuếch phái người tới tỏ vẻ quy thuận.

Trường Bình quận Lý Sĩ Tài Hoài Dương Ngụy Lục Lý Đức Khiêm, Ngụy Quận Lý Văn Tương, Tề Bắc quận Trương Thanh đều chen nhau phái người tới đây đầu phục.

Trong ngắn ngủi hơn ba tháng Lý Mật đã có đội ngũ tới hơn mười vạn quân có thể nói là thanh thế đại chấn. Dương Vương Dương Khánh bọn họ cũng đành trơ mắt nhìn hắn dừng chân ở Khai Phong mà nín giận.

Ngồi ở trong Khai Phong phủ huyện Lý Mật đại yến sứ giả khắp nơi.

Mọi người liên tục chúc tụng, Lý Mật thủy chung vẫn bảo trì sự cao thâm mạn trắc, đáng vẻ tươi cười.

- Bỏ Sơn công hiện tại mọi người đều truyền lưu câu Ngõa Cương hưng Lý Đường vương.

- Mà Mật công lại liên tục chiến thắng hợp với câu nói đó, các chư vị ở đây đều nguyện ý quy thuận Mật công.

- Mật công hiện tại cần phải nhanh chóng xưng vương thuận theo lòng trời, khi đó hào kiệt khắp nơi sẽ tới đây hưởng ứng, Mật công làm tiên phong, đánh đổ Đại Tùy.

Trong lòng Lý Mật vô cùng thoải mái nhưng trên khuôn mặt lại biểu lộ ra vài phần khiêm nhượng.

Hắn một bên khách sáo với mọi người một bên âm thầm tính toán.

Địch Nhượng im ắng rút về Ngõa Cương, chắc hẳn cũng đã nản lòng thoái chí, không còn ý niệm muốn tranh phong nữa, tuy nhiên cần phải trù tính để hắn nhường Ngõa Cương trại lại, đến khi đó mới có thể thuận theo lời tiên tri hôm nay.

Đúng lúc này ở bên ngoài truyền tới một hồi bão báo:

- Mật công, Địch Nhượng phái người mang thư tới.

- Sao?

Lý Mật giật mình, hẳn là Địch Nhượng thức thời tới đây chủ động cúi đầu.

Tuy danh vọng của hắn đã đủ để chế trụ Địch Nhượng nhưng mà bên ngoài vẫn biểu lộ sự cung kính.

Hắn vội vàng đứng lên nói:

- Thư của đại tướng quân ở đâu?

Người kia liền vội vàng đi tới dâng một phong thư lên cho Lý Mật.

- Sứ giả sau khi đưa tin tới lập tức rời đi rồi.

- Đi rồi sao?

Lý Mật cảm thấy kỳ quái, sau khi tiếp nhận thư hắn dựa vào ánh nến trong đại sảnh cẩn thận quan sát, lúc đầu hắn vẫn cười tủm tỉm nhưng dần dần sắc mặt càng trở nên cổ quái cuối cùng xám xịt.

Địch Nhượng lần ta quá đáng.

Lý Mật là một người thâm trầm hỉ nộ không lộ.

Cho nên hắn nhanh chóng điều chỉnh tư thái vẫn như lúc trước trên tiệc rượu nói chuyện vui vẻ, giống như bức thư của Địch Nhượng chỉ là một công hàm bình thường vậy.

- Mật công đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi đại yến chấm dứt những người thân cận của hắn ở lại, Phòng Huyền Tảo là người đầu tiên mở miệng.

Đối với Phòng Huyền Tảo, Lý Mật vô cùng thưởng thức, hắn chẳng những mưu lược hơn người mà còn hùng biện vô song, Lý Mật lấy bức thư ra khe khẽ thở dài rồi đưa cho Phòng Huyền Tảo.

- Đại tướng quân quyết ý cùng với chúng ta cắt đứt quan hệ.

- A....

Đám người Phòng Huyền Tảo cũng chấn động.

518. Chương 82: Ngụy Chính.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 82: Ngụy Chính.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm by

Kỳ thật cắt đứt quan hệ với Lý Mật là chuyện sớm hay muộn cũng xảy ra mà thôi trong lòng mọi người đều hiểu rõ một núi không thể chứa hai cọt, thanh thế hiện tại của Lý Mật càng cường thịnh chẳng lẽ vĩnh viễn ở dưới Lý Mật hay sao? Tuy nhiên tất cả mọi người cũng biết Địch Nhượng không phải là kẻ ngu, đều cho rằng hấn sớm muộn sẽ cúi đầu với Lý Mật, khi đó Lý Mật sẽ chiếm lấy toàn bộ Ngõa Cương.

Nhưng mà không ngờ Địch Nhượng lại dùng thủ đoạn kịch liệt như vậy để phân rõ ranh giới với Lý Mật.

Trong thư Lý Mật nói:

Mật công là người xuất thân cao quý, thủ đoạn hơn người, trí tuệ cao thâm ta chỉ là người quê mùa ngu xuẩn không cách nào đánh đồng với Mật công. Tuy nhiên Ngõa Cương không phải chỉ do Địch Nhượng một mình sáng lập mà là một đám huynh đệ dùng mồ hôi và máu có được, thứ cho ta không cách nào đem Ngõa Cương tặng cho Mật công. Hiện tại Mật công đã lấy được Khai Phong và úy thị, Bồ Sơn công doanh từ khi thiết lập tới nay bách chiến bách thắng.

Hơn nữa anh hùng thiên hạ còn tranh nhau quy thuận. Ta chí hướng cũng không cao thủ lấy Ngõa Cương cũng đã rất vui vẻ rồi.

Chuyện tranh giành thiên hạ loại dân đen như ta không thể tham dự, nếu như Bồ Sơn công muốn đoạt thiên hạ Ngõa Cương trại nhất định sẽ vì Mật công phát cờ hò reo nhưng đánh Hồ Lao quan ta thật sự hao binh tổn tướng không giúp gì được xin Mật công hãy lượng thứ.

Ở trong thư không hề có một câu nói tách ra khỏi Lý Mật nhưng những chữ bên trong ai cũng biết ý.

Lý Mật sắc mặt một lần nữa trở nên âm trầm.

Nhìn thấy tất cả mọi người vẫn đang nhìn mình hấn nhẹn không được mà thở dài một tiếng

- Không ngờ đại tướng quân lại nghi kỵ ta như vậy.

Lý Mật sâu khổ nhìn đám người Phòng Huyền Tảo:

- Ta muốn vì trăm họ mà lập mưu không ngờ đại tướng quân lại nghi kỵ như vậy, chứ công đại tướng quân đã muốn phân định giới tuyến với chúng ta, vậy phải làm sao cho phải đây?

- Mật công chẳng lẽ lại muốn vứt bỏ Ngõa Cương sao?

Một văn sĩ đứng dậy thần sắc kích động chấn vẫn.

Người này tên là Tổ Quân Ngạn là ký sự của Lý Mật.

Lý Mật rủ mi xuống mà hỏi:

- Vậy Mật còn có thể làm thế nào?

Phòng Huyền Tảo nhăn mày lại:

- Mật công không nghĩ rằng Ngõa Cương mặc dù không lớn nhưng cũng là chỗ chú mục của người trong thiên hạ sao? Hiện tại Mật công căn cơ đã đủ ba thành nhưng cũng không phải là phòng thủ kiên cố đồng có Dương Vượng chăm chăm nhìn, Tây có Huỳnh Dương trù tính.

Hiện tại chúng ta ở nơi nhỏ bé chật hẹp này cũng không có đất dụng võ.

Lúc còn ở Ngõa Cương chúng ta tiến có thể công lui có thể thủ, Ngõa Cương không còn chúng ta bơ vơ một mình.

Lý Mật nói:

- Ta làm sao không biết được nhưng mà đại tướng quân hiểu lầm ta quá sâu, tâm ý đã quyết.

- Địch Nhượng không phải là người có trí khó có thể trở thành đại khí.

- Ngõa Cương trọng địa giao cho người này thì thật phí phạm Mật công tuyệt đối không thể buông tha cho Ngõa Cương, Phòng mô bắt tài nguyên dùng ba tác lược đi thuyết phục Địch Nhượng mong hấn hồi tâm chuyển ý.

Phòng Huyền Tảo còn chưa dứt lời thì ở trong góc phòng đã truyền tới một thanh âm khàn khàn:

- Thuyết phục Dịch Nhượng xong thì phải làm thế nào?

Một nam tử ba mươi tuổi đứng dậy.

Hắn dáng người không cao nhưng tướng mạo ngay thẳng.

Lý Mật nhìn sang lông mày liền nhíu chặt.

Nam tử này hắn cũng không hề lạ lẫm, hắn vốn tên là Ngụy Chính là thư ký của Nguyên Bảo Tàng ở Vũ Dương quận, về sau Nguyên Bảo Tàng bị Vệ Văn Thăng giết chết Ngụy Chính liền tìm Lý Mật mà nương tựa, chỉ là Lý Mật đối với người này không thích lắm nguyên nhân cũng là bởi Ngụy Chính thường xuyên không hiểu tình huống, mạo phạm tới Lý Mật, nếu như không phải Ngụy Chính và hắn tâm ý hợp nhau thì Lý Mật đã sớm đuổi hắn đi.

Cho dù như vậy Lý Mật cũng không coi trọng Ngụy Chính lắm.

Thấy Ngụy Chính đứng ra, Lý Mật trong lòng khó tránh khỏi không vui nhưng hắn vẫn lộ vẻ tươi cười, dùng lời ầm áp mà nói:

- Huyền Thành có chủ trương gì vậy?

Ngụy Chính không thèm để ý tới ánh mắt của những người khác mà chấp tay nói:

- Mật công mặc dù Dịch Nhượng hồi tâm chuyển ý thì hai người cũng giữ khoảng cách không cách nào khóa lấp được, Dịch Nhượng há có thể cho Mật công độc đại ở Ngõa Cương, nếu như Mật công không khống chế được toàn bộ Ngõa Cương thì Ngõa Cương kia có tác dụng gì? Ngày sau Mật công và Dịch Nhượng lục đục với nhau, Mật công làm sao có thể trừ tính đại sự?

- Hơn nữa, Ngõa Cương hưng Lý đương vương Ngõa Cương dĩ nhiên là của Mật công, cho nên Ngõa Cương không thể nào vứt bỏ.

Khẩu tài của Ngụy Chính đúng là không tầm thường.

Lý Mật lúc này nhìn hắn cảm thấy thuận mắt hơn rất nhiều.

Đúng thế một núi không thể chứa hai cọp đã xé rách mặt nhau thì làm sao có thể như trước kia được.

Ngõa Cương không thể bỏ Dịch Nhượng cũng không thể lưu.

Phòng Huyền Tảo bọn họ đều liên tục gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với lời nói của Ngụy Chính.

Lý Mật nói:

- Đã vậy thì Huyền Thành có diệu kế gì muốn dạy ta? Dịch Nhượng trở về Ngõa Cương bố trí trọng binh chẳng lẽ ta lại phái binh đi đánh?

- Mật công Ngõa Cương không thể đánh.

Ngụy Chính vội vàng lớn tiếng ngăn cản:

- Ngụy Chính không phải hoài nghi Mật công không phải là đối thủ của Dịch Nhượng nhưng thực tế Mật công dựng Bồ Sơn công doanh, có vạn phu khó đỡ thân kinh bách chiến sĩ khí đương cao.

Dịch Nhượng tuy binh tướng nhiều nhưng cũng chỉ là một đám quân ô hợp.

Mà Hồ Lao quan thất bại, sĩ khí sa sút tuyệt đối không phải là đối thủ của Lý Mật.

Tuy nhiên hiện tại nếu như đánh Ngõa Cương chắc chắn sẽ khiến cho quân tâm hỗn loạn các lộ anh hùng sinh nghi Lý Mật.

Cái được không bù cái mất, Ngụy Chính lần này có một kế khiến cho Mật công không cần uống phí một người nào mà lấy được đầu của Dịch Nhượng.

Lý Mật lập tức nở ra một nụ cười:

- Xin lắng tai nghe.
 - Qua hai mươi ngày nữa chính là cuối năm.
 - Các lộ anh hùng đã đáp ứng cuối năm để cho Mật công làm chủ cho nên Mật công có thể mời Địch Nhượng tới Khai Phong hẳn chắc chắn sẽ phải đến, lúc đó chúng ta phái một viên đại tướng người này cần phải quen thuộc với Ngõa Cương, dẫn binh cướp lấy Ngõa Cương, đến lúc đó Mật công tuyên bố với bên ngoài rằng Địch Nhượng đầu hàng Tùy Dạng Đế rồi sau đó điều quân quay trở về Ngõa Cương.
- Xem ra bây giờ chỉ có biện pháp này.
- Lý Mật cũng thế Phòng Huyền Tảo, Lý Huyền Anh Tổ Quân Ngạn cũng thế bọn họ gật đầu tỏ vẻ tán thành.
- Ngụy Chính sau khi nói xong liền lui sang một bên.

519. Chương 83: Thái Cúc Đông Ly Hạ Du Nhiên Kiến Nam Sơn

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 83: Thái cúc đông ly hạ Du nhiên kiến nam sơn

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm by

Lý Mật trầm ngâm nửa ngày sau đó nhìn lại Phòng Huyền Tảo.

Phòng Huyền Tảo làm sao không biết tâm địa của Lý Mật hẳn liền chấp tay:

- Mật công thuộc hạ đối với thủ hạ của Lý Mật cũng có chút giao tình không bằng để thụ hạ trở về Ngõa Cương trấn an Địch Nhượng, lừa hắn đến Khai Phong thành.

Lý Mật gật đầu:

- Việc này giao cho người xuất đầu ta rất yên tâm.
- Tuy nhiên đánh lên Ngõa Cương cần phải chọn người.
- Phòng Hiến Bá cùng với Đậu Kiến Đức dĩ nhiên không phải là một lựa chọn phù hợp, còn lại Vương Bá Đường, Vương Đương Nhân Lý Công Dật hiển nhiên cũng không phải là người thích hợp, chỉ có Trình Giảo Kim, nhưng hắn là thủ hạ mà Địch Nhượng để lại cho Lý Mật, khó tránh khỏi khiến mọi người lo lắng.

Ngụy Chính thấy Lý Mật lại do dự vì vậy liền đứng ra một lần nữa.

- Mật công cái gọi là dùng người thì không thể nghi ngờ nghi ngờ thì không dùng.
- Tào Tháo có thể dùng Trương Liêu trấn thủ Tiêu Dao thành, Tôn Sách có thể để cho Thái Sử Từ chiêu hàng bộ hạ cũ là vì sao? Ta thấy Trình Tri Tiết cũng là người trung nghĩa, Mật công tại sao không tin hắn một lần?

Xem ra Ngụy Chính cũng đã đọc thuộc lòng Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Lý Mật nghe được không khỏi gật đầu liên tục.

Đúng thế ta đã thích Trình Giảo Kim vì hắn trung nghĩa thì tại sao lại không tin hắn một lần.

Nghĩ tới đây Lý Mật liền đứng dậy.

- Vậy theo lời nói của Huyền Thành, mệnh cho Trình Giảo Kim suất lĩnh đội ngũ suốt đêm bí mật tiến về Ngõa Cương.

- Chúng ta chúc Bồ Sơn công đại nghiệp sớm thành.

Lý Mật lần đầu tiên biểu lộ tâm tư của mình.

Bọn người Phòng Huyền Tảo liên tục tỏ ra thuận phục của hắn.

Khỏe miệng của Lý Mật nở ra một nụ cười hắc quết mắt nhìn trong lúc lơ đãng nhìn về phía Ngụy Chính ở góc phòng đôi mắt không khỏi nhíu lại.

Không ngờ Ngụy Chính này cũng không phải là một tên vô mưu vô kế.

Tâm kế của người này không hề kém Sài Hiếu Hòa ngày trước, chỉ đáng tiếc là Sài Hiếu Hòa hiện tại tin tức đều không có, không biết hắn đã chết hay còn sống, nếu như hắn đã chết thì tại sao Cửng huyện không có động tĩnh gì, nếu hắn còn sống tại sao một chút tin tức cũng không có.

Đáng hận tên Lý Ngôn Khánh kia hắn đúng là khắc tinh của ta.

Nếu như Sài Hiếu Hòa ở bên cạnh thì lúc này ta cũng nhẹ nhõm hơn một chút.

Khất Hân qua đi, Sài Hiếu Hòa với tư cách là huyện lệnh Cửng huyện tham gia tế thiên đại lễ.

Tuy nói hắn hiện tại bị Lý Ngôn Khánh giam lỏng nhưng thời gian gần đây cũng không hề quá tệ, ngoài sáng thì Lý Ngôn Khánh vẫn cho Sài Hiếu Hòa đủ sự kính trọng ngoại trừ sự mất tự do thì Sài Hiếu Hòa ở huyện nha vẫn tiêu dao tự tại.

Thậm chí dân chúng Cửng huyện cũng không cảm thấy sự biến hóa.

Ngoại trừ một số người ở bên trong huyện nha thì không ai biết rằng Sài Hiếu Hòa đang bị giam lỏng.

Trên thực tế bất kể là Hoàng Văn Thanh hay Trương Tôn Vô Kỵ đều tôn trọng Sài Hiếu Hòa.

Đối với chuyện này lúc đầu Sài Hiếu Hòa còn cảm thấy không tự nhiên nhưng thời gian dần trôi qua đã trở thành thói quen, thậm chí hắn cũng cảm thấy được cuộc sống như vậy cũng không phải là quá tệ, không giống như trước suốt ngày phải chờ đợi lo lắng. Hiện tại cả ngày hắn đọc sách viết chữ vô sự thì có thể tìm Hoàng Văn Thanh và Trương Tôn Vô Kỵ ngâm thơ làm phú, Hoàng Văn Thanh quan trường chìm nổi nhiều năm, lịch lãm rèn luyện rất nhiều mà Trương Tôn Vô Kỵ thì cũng gia học uyên nguyên học thức uyên bác, hai người này ở cạnh khiến cho Sài Hiếu Hòa không có chút áp lực nào.

Trái lại cuộc sống này còn thoải mái hơn cả trước kia.

Sau khất hân tuyết rơi ngày càng nhiều, khiến cho hậu hoa viên của huyện nha bị nhuộm trắng một mảng, cảnh sắc vô cùng tươi đẹp.

Sài Hiếu Hòa lúc này hào hứng kêu phu nhân của mình đi vào trong lương đình của hoa viên, pha trà thưởng tuyết, ở bên ngoài lương đình mấy đóa hồng mai tách ra, tràn ngập sự u lãnh, tâm tình của Sài Hiếu Hòa liền trở nên tốt hơn nhiều.

- Lang quân mấy ngày nay tâm tình của chàng dường như không tệ?

Phu nhân đột nhiên mở miệng:

- Nhìn bề ngoài thì chàng thoải mái hơn rất nhiều, tươi cười nhiều hơn, so với trước kia thậm chí còn trẻ ra không ít.

- Thật sao?

Sài Hiếu Hòa vô thức phui đôi má sau đó ha ha nở ra một nụ cười.

- Thả cúc đông ly hạ

Du nhiên kiến nam sơn

(Hái cúc dưới bờ rào đông. Nhàn nhã nhìn núi nam.)

- Những ngày nay sinh hoạt của ta chỉ có thần tiên mới được hưởng đáng tiếc rằng không có núi nam để ngắm.

Phu nhân cũng cười cười.

- Núi ở trong lòng của lang quân chỉ là lang quân không muốn nhìn mà thôi.

- Tú nương thiên ý trong lời của nàng ngày càng nặng.

Hai phu thê nhìn nhau không khỏi nở ra một nụ cười.

Sài Hiếu Hòa nâng một chén rượu lên nhìn cảnh đẹp ngoài bên lương đình, trong nhất thời bỗng cảm thấy hoảng hốt.

Thời gian này đúng là nhàn nhã vô cùng thích ý nhưng vấn đề là nhàn nhã này có thể kéo dài được sao?

Tuy trên mặt của hắn không có bất kỳ biểu lộ nào nhưng trong lòng vẫn có một chút không cam tâm.

Lý Ngôn Khánh mặc dù không nói rõ sẽ xử trí hắn như thế nào nhưng Sài Hiếu Hòa cũng biết kết quả chỉ có hai cách một là hàng thì sống hai là không hàng chỉ có cái chết.

Ngay từ đầu Sài Hiếu Hòa đã có chuẩn bị để chết.

Nhưng mà thời gian trôi qua, hắn cảm thấy mình khổ công đọc sách mười năm trải qua rất nhiều khó khăn trắc trở mới có ngày hôm nay, vốn tưởng rằng Mật công làm nên đại nghiệp mình có thể khai mở tài hoa nhưng hiện tại xem ra khó có thể trở thành sự thật.

Nếu mình chết đi rồi chẳng phải một thân bản lĩnh sẽ trở nên uổng phí sao?

Trong lòng của hắn hơi do dự.

Giữa ân tình và lý tưởng hắn bồi hồi bất định.

Nếu như Lý Ngôn Khánh lúc này nói hắn hàng Sài Hiếu Hòa không chừng sẽ đáp ứng, nhưng hết lần này tới lần khác Lý Ngôn Khánh chỉ giam lỏng hắn, thậm chí tựa hồ đã quên đi cả hắn khiến cho Sài Hiếu Hòa cảm thấy rất không thoải mái.

Được rồi nếu thật sự như vậy chẳng bằng học Liễu tiên sinh năm xưa quy ẩn nơi núi rừng.

Sài Hiếu Hòa thầm thở dài quay đầu định nói chuyện tiếp với Tú nương.

Nhưng đúng lúc này có người tới bẩm báo:

- Huỳnh Dương tư mã Hắc Thạch phủ Ứng Dương Lang Tướng Cử huyện nam tước Lý Ngôn Khánh cầu kiến huyện lệnh.

Kỳ thật bài trí ở trong huyện nha sai dịch ở đây đều bị Lý Ngôn Khánh sắp xếp.

Ngoại trừ phu nhân và mẹ già của hắn thì tất cả mọi người đều đã bị đổi, theo đạo lý mà nói, Ngôn Khánh muốn gặp hắn thì cứ tự tiện tiến tới gặp là được nhưng hết lần này tới lần khác hắn đều để cho Sài Hiếu Hòa có thể diện, khiến cho Sài Hiếu Hòa không có lời nào để nói.

520. Chương 84: Chiêu Hàng.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 84: Chiêu hàng.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm by

Sài Hiếu Hòa cười khổ một tiếng:

- Cho mời.

Cho dù hần không gặp Lý Ngôn Khánh thì cũng không có cách nào.

Hiện tại mình chính là tù nhân nếu như chọc giận Lý Ngôn Khánh thì đừng trách hần trở mặt.

Sài Hiếu Hòa tuy không muốn thừa nhận nhưng thực sự hần đối với Lý Ngôn Khánh có vài phần sợ hãi.

- Lý huyện nam tước này...

Tú Nương nhìn Sài Hiếu Hòa liền nhin không được mà cười nói:

- Rõ ràng mới chỉ có hai mươi tuổi đầu mà làm việc so với lão gia còn cay độc hơn nếu như thiếp không nhìn thấy tận mắt thì còn tưởng hần đã là một lão già bảy tám mươi tuổi, hần tới rồi chắc chắn là có chuyện cần thương nghị với lang quân, thiếp xin cáo lui trước, chàng cùng với hần nói chuyện.

Sài Hiếu Hòa cười khổ nhẹ nhàng gật đầu.

Một lát sau, thân ảnh của Lý Ngôn Khánh đã xuất hiện ở hoa viên.

Hần mặc một áo bào màu xanh, hiện ra một phong thái nổi bật, tư thái trầm ổn, tự tin mãnh liệt.

Sài Hiếu Hòa đứng dậy đi xuống lương đình.

Có câu người kính ta một xích ta kính người một trượng, Lý Ngôn Khánh cho hần đầy đủ mặt mũi, Sài Hiếu Hòa cũng phải kính lại hần.

Tuy nhiên trong tích tắc Ngôn Khánh xuất hiện Sài Hiếu Hòa lại cảm thấy có một cảm giác kỳ quái.

Nếu như tuổi tác của Lý Ngôn Khánh phù hợp với khí độ trầm ổn của hần thì không chừng có thể tham dự trò chơi tranh giành thiên hạ này.

Luận danh vọng hần có danh vọng, luận thực lực hần có thực lực luận nhân tài hần có nhân tài.

Chỉ đáng tiếc là.

Tuổi của hần dường như quá nhỏ.

Đỗ Phục Uy Đỗ tổng quản ở Giang Hoài tuổi tác cũng không lớn hơn so với Lý Ngôn Khánh bao nhiêu tuy nhiên nhìn hiện tại phong quang vô hạn nhưng căn cơ của hần quá yếu, đến ngay cả những người ở trong Giang Hoài quận cũng chưa chịu phục hần.

Mà Lý Ngôn Khánh rõ ràng vượt xa Đỗ Phục Uy.

Sài Hiếu Hòa nghĩ tới đây liền vội vàng nhanh chân bước tới.

- Bái kiến Lý tư mã.

Ngôn Khánh mỉm cười tiến lên một bước kéo cánh tay của Sài Hiếu Hòa.

- Sài huyện lệnh sao lại khách sáo như vậy nhiều ngày không gặp khí sắc của huyện lệnh còn tốt hơn so với trước kia.

Nói xong hần nghiêng người giới thiệu người sau lưng hần:

- Sài huyện lệnh có biết Vương công không?

Sài Hiếu Hòa lúc này mới lưu ý sau lưng của Lý Ngôn Khánh còn một lão già, tuổi tác ước chừng năm mươi sáu mươi trên người mặc hắc y, tướng mạo tuy bình thường nhưng trong đôi mắt lại lóe ra ánh sáng quỷ dị.

Sài Hiếu Hòa khẽ giật mình nghi hoặc hỏi:

- Xin hỏi vị tiên sinh này là...

- Là Thái nguyên Vương Hoàng, vô danh tiểu tốt.

- A...

- Chẳng lẽ là Bác Vật tiên sinh, Vương Cảnh Văn Vương tiên sinh?

Lúc Sài Hiếu Hòa còn nhỏ thì Vương Hoàng đã có danh tiếng Bắc Vật tiên sinh.

Vương Hoàng cười cười nói:

- Không ngờ Sài huyện lệnh cũng biết Vương mỗ.

Sài Hiếu Hòa lúc này hít sâu một hơi.

Trước đây hắn có thể tràn đầy tự tin không để người nào trong mắt nhưng bây giờ, luận xuất thân luận danh khí, Vương Hoàng cao hơn hắn gấp trăm lần, quan trọng nhất là Vương Hoàng bốn sự thể hiện từ hai mươi năm trước, nếu không Dương Lượng cũng không ngàn dặm xa xôi đem hắn từ Lĩnh Nam mời tới phủ của mình. Nhưng không phải mười ba năm trước Vương Hoàng đã bị Trịnh Đại Sĩ giết chết tại sao bây giờ vẫn còn sống? Lại còn ở cùng một chỗ với Lý Ngôn Khánh?

Sài Hiếu Hòa trong mắt hiện ra một linh quang hoảng sợ nhìn Lý Ngôn Khánh.

Hắn hiện tại khẳng định Lý Ngôn Khánh nhất định đã có lựa chọn.

Không rõ ràng lắm hắn đến tốt cùng chọn người thế nào, nhưng Sài Hiếu Hòa có thể cảm thấy được Lý Ngôn Khánh chọn người tuyệt đối không tầm thường.

Sài Hiếu Hòa cười cười một tiếng rồi nói:

- Không biết Vương công giá lâm, Sài mỗ không từ xa tiếp đón xin hãy thứ tội.

Kể từ thường chú ý tới tư lịch tên tuổi.

Lý Ngôn Khánh mặc dù thanh danh hiển hách thậm chí còn có danh tiếng của tông sư nhưng tuổi tác vẫn còn nhỏ mà Vương Hoàng thì không giống như vậy hắn không những có thanh danh hiển hách mà tuổi đã cao, là trưởng bối Sài Hiếu Hòa đối với hắn làm sao có thể kiêu căng tự phụ.

Vương Hoàng mỉm cười, lại thi lễ với Sài Hiếu Hòa.

Ngôn Khánh cùng với Vương Hoàng đi vào trong lương đình, Sài Hiếu Hòa cũng theo sát.

Chưa đợi Lý Ngôn Khánh mở miệng Vương Hoàng đã mở miệng trước:

- Lão hủ nghe lang quân nói, Sài huyện lệnh là tuần kiệt đương thời, trung nghĩa vô song, hôm nay mạo muội cùng với lang quân thương nghị cùng nhau tới đây cùng Sài Hiếu Hòa nói chuyện, mạo muội tới nên kính xin huyện lệnh chớ trách tội.

- Đệ tử làm sao có thể dám trách tội tiên sinh, tiên sinh kiếp này là đại hiền, đệ tử đối với danh tiếng của tiên sinh vô cùng ngưỡng mộ.

- Đệ tử hôm nay nguyện nghe tiên sinh dạy bảo.

Cái gọi là trước ngạo mạn sau cung kính.

Lúc này Sài Hiếu Hòa phát huy vô cùng tinh tế.

Lý Ngôn Khánh cùng với Vương Hoàng nhìn nhau không khỏi nở ra một nụ cười.

Vương Hoàng nói:

- Hai chữ dạy bảo không dám nhận, tuy nhiên Vương mỗ có một chuyện muốn cùng với Sài huyện lệnh thương nghị.

Nói xong hắn lấy ra một phong thư đưa cho Sài Hiếu Hòa.

Rồi sau đó Vương Hoàng lại nói tiếp:

- Lý Mật giết Trương Tu Đà, đánh lén Lưu Trường Cung, chiếm lãnh ba tòa thành.

Vài ngày trước phổ phường lại truyền lưu câu nói Ngõa Cương hưng Lý đương vương.

- Địch Nhượng sau khi nghe được tin tức liền triệt binh giữ Ngõa Cương trại, cũng tuyên bố phân rõ ranh giới với Lý Mật, dưới tình hình này Lý Mật định làm thế nào đây? Lý lang quân hôm nay từ Huỳnh Dương trở về đã cùng với lão hủ đàm luận chuyện này lão hủ cũng nghĩ không ra cho nên tới đây thỉnh giáo.

Lúc đầu thần sắc của Sài Hiếu Hòa tự nhiên lộ ra vẻ vui cười.

Nhưng càng ngày sắc mặt của hắn càng trở nên ngưng trọng.

Hắn nuốt nước miếng hít một hơi dài: Kế sách này thật độc ác rõ ràng là muốn Địch Nhượng và Lý Mật nhị hổ tương tranh.

Lời tiên tri này vừa truyền ra khiến cho Ngõa Cương trở thành tiêu điểm.

Lý Mật không lấy Ngõa Cương thì cho thấy hắn không phải thiên mệnh chi nhân nếu như lấy Ngõa Cương thì nhất định phải sống mãi với Địch Nhượng, hiện tại Địch Nhượng tuy thua trận nhưng danh vọng vẫn còn, địa vị của hắn ở Ngõa Cương không ai có thể so sánh được nếu như chậm trễ thời gian danh vọng của Lý Mật ngày càng cao khi đó Địch Nhượng mất đi không chế với Ngõa Cương, Lý Mật có thể thuận thế mà lấy.

Nhưng hiện tại cho dù Lý Mật không muốn lấy Ngõa Cương trại thì cũng phải làm.

Một phương diện là lời tiên tri kia một phương diện khác Địch Nhượng và Lý Mật đoạn tuyệt với nhau, tương đương với việc Lý Mật mất đi căn cơ, tuy nhiên hiện tại danh vọng của Lý Mật vẫn chưa đủ cao nếu hắn đánh Ngõa Cương thì sẽ khiến cho danh vọng của hắn giảm bớt, các lộ anh hùng cũng nảy sinh nghi kỵ với hắn.

521. Chương 85: Khu Hổ Nuốt Lang.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 85: Khu hổ nuốt lang.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm by

Xa hơn nữa nếu như Lý Mật chiến thắng thì không sao.

Nhưng nếu như thất bại thì danh vọng hắn tạo nên từ trước tới giờ sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Đây là kế làm cho nhị hổ tương tranh.

Nhìn bề ngoài thì Lý Mật có được thiên mệnh cố nhiên có chỗ tốt.

Nhưng trên thực tế Lý Mật lại dính lấy tai họa ngầm.

Người nghĩ ra kế sách này nhất định tính toán tường tận vô cùng chuẩn xác nắm bắt lấy nhược điểm của Lý Mật là hắn không có thời gian chuẩn bị cho khởi sự, tuy có danh vọng nhưng không đủ khiến cho thiên hạ thuần phục, căn cơ chưa ổn mà xuất hiện dị trạng Lý Mật sẽ thân bại danh liệt.

Một chiêu này rất cao minh.

Mặc dù Lý Mật nhìn ra đây là một cái bẫy nhưng hắn vẫn phải nhảy vào, bởi vì nhảy vào cũng chết mà không nhảy vào cũng chết.

Sài Hiếu Hòa hít sâu một hơi nhìn Lý Ngôn Khánh rồi lại nhìn Vương Hoàng.

- Vương công chiêu thức khu hổ nuốt lang quả nhiên là cao minh.

- Lang chết hổ tổn thương, có thể nói là một mũi tên bắn hai con chim, bội phục bội phục.

Sài Hiếu Hòa nghĩ thầm thủ đoạn cay độc bậc này ngoài Vương Hoàng thì không ai có thể nghĩ ra.

Nào ngờ Vương Hoàng nghe xong thì lại nở ra một nụ cười.

Hắn liên tục khoát tay:

- Ha ha, đây không phải là mưu kế của lão phu, đây là do một tay Lý lang quân sắp xếp lão phu cũng chỉ là chân chạy việc thật không dám kể công.

Sài Hiếu Hòa giật nảy mình run sợ nhìn Lý Ngôn Khánh đang uống trà ở bên cạnh.

Cổ họng của hắn cảm thấy hơi khô hắn cười cười nhìn Lý Ngôn Khánh sau đó mới mở miệng nói:

- Lý lang quân quả nhiên cao minh.

Ngôn Khánh lúc còn giao phong với với Dịch Nhượng thì Vương Hoàng đã âm thầm giám sát Sài Hiếu Hòa.

Hắn biết rõ tuổi của mình đã lớn.

Vương Hoàng đã gần lục tuần sự vụ càng ngày càng lớn, khó trách khỏi cảm giác bất lực tòng tâm.

Nếu như trẻ hơn mười tuổi thì hắn nhất định không có cảm thụ như vậy.

Nhưng tuổi tác không buông tha người ta tinh lực hay là thể lực cũng suy giảm.

Mình liệu còn có thể giúp đỡ Lý Ngôn Khánh được bao lâu?

Vương Hoàng cũng không biết chính xác.

Hắn nhìn sự tình biết rằng Kỳ Lân đài này cần lựa chọn một người thích hợp/

Thủ hạ của Lý Ngôn Khánh đúng là không ít.

Đỗ Như Hối cũng vậy Trương Tôn Vô Kỵ cũng vậy đều không thích hợp với trách nhiệm này.

Tiết Thu đúng là một lựa chọn thích hợp nhưng thể cốt của hắn không quá tốt Lý Ngôn Khánh cảm thấy được điều này hơn nữa Viên Thiên Cương Tiêu Hoài Tĩnh điều trị thân thể của Tiết Thu cũng nói hắn không được làm chuyện phải vận dụng trí não thật nhiều. Khổng Dĩnh Đạt và Nhan Tương thì không thuộc phạm trù này.

Đúng vào lúc này thì Vương Hoàng nghĩ tới Sài Hiếu Hòa.

Trải qua một thời gian ngắn quan sát Vương Hoàng đã thấy rằng Sài Hiếu Hòa chính là một lựa chọn thích hợp nhất.

Ngôn Khánh từ Huỳnh Dương quận trở về Vương Hoàng đã đưa ra đề nghị thu phục Sài Hiếu Hòa.

Sài Hiếu Hòa người này từ sau khi mất quyền lực biểu hiện nhìn như gió nhẹ mây bay kỳ thực cũng buồn bực không thôi.

Hắn không chịu cúi đầu với Lý Ngôn Khánh.

Mặc dù mọi việc đều phối hợp với Lý Ngôn Khánh nhưng chưa bao giờ biểu lộ sự thuận phục.

Kỳ thật như vậy cũng tốt Kỳ Lân đài cần một lang quân trung thành và tận tâm chấp chưởng, bằng không sẽ trở thành tai họa.

Vương Hoàng rất hài lòng cười nói với Lý Ngôn Khánh:

- Đỗ lang quân là người mưu sâu, Trương Tôn lang quân cũng rất tốt nhưng chấp chưởng Kỳ Lân đài chỉ sợ nguy hiểm.

Cho nên Kỳ Lân đài nhất định phải giao cho một người tận trung với lang quân, mà lại không có xuất thân gì, cùng với các thể lực khắp nơi không có liên quan.

Ta càng nghĩ càng thấy chỉ có Sài Hiếu Hòa là thích hợp, hiện tại hấn chưa đầu hàng là bởi vì hấn còn ân tình với Lý Mật, lang quân cũng không cần phải nóng lòng, chỉ cần không ngừng gây áp lực với hấn là thời cơ chín muồi tự nhiên sẽ đến.

Thủ đoạn mềm dẻo cắt từng miếng thịt khiến cho Sài Hiếu Hòa từng chút từng chút mất đi hi vọng.

Gặp cơ hội thích hợp, chúng ta một lần nữa đánh tan phòng tuyến trong lòng của hấn khiến cho hấn chính thức trung thành với Lý Ngôn Khánh.

Nếu như đặt ở đời sau Vương Hoàng nhất định sẽ là chuyên gia về tâm lý chiến.

Dưới sự khuyên bảo của Vương Hoàng, Ngôn Khánh cuối cùng quyết định tìm cách thu phục Sài Hiếu Hòa.

Lần đầu tiên tới gặp Sài Hiếu Hòa, Lý Ngôn Khánh thấy hiệu quả không tệ.

Mất thấy cuối năm đã tới, Lý Ngôn Khánh quyết định ở lại Cửng huyện.

Lý phủ thoảng cái đã trở nên náo nhiệt.

Cao phu nhân mang theo Trương Tôn Vô Cấu từ Hào đòi chạy về Cửng huyện, cùng ăn mừng cuối năm, hiện tại Hào Đồi ỏ đã ổn định, với lại năm đó Trương Tôn Thịnh sau khi chết, Trương Tôn Hành An đuổi các lão gia thần ra khỏi Phích Lịch Đường, Cao phu nhân cũng không muốn về đó nữa.

Một phương diện là vì Cao phu nhân tiềm lực vô cùng rộng lớn.

Lý Ngôn Khánh cùng với Trương Tôn Vô Cấu đã đính hôn, hiện tại hấn là Huỳnh Dương tư mã, quan tứ phẩm, Ngôn Khánh hiện tại mới bao nhiêu tuổi? Hấn chưa tới hai mươi mà tên tuổi đã vang dội ngày sau không biết tiền đồ sẽ lớn đến mức nào, cho nên Cao phu nhân dựa vào Ngôn Khánh, sẽ có ích rất lớn.

Còn bên kia thì sao?

Phích Lịch đường từ sau khi Trương Tôn Thuận Đức trì hoãn lao dịch không biết trốn về nơi nào, Trương Tôn gia đã rơi xuống nghìn trượng.

Trương Tôn Hành An chỉ có thể miễn cưỡng duy trì nhưng cũng chỉ là miễn cưỡng mà thôi mà hiện tại Cao phu nhân ở Hào Đồi ỏ đã tụ tập ba bốn trăm người tạo thành một thế lực lớn.

Ngôn Khánh dĩ nhiên là vui mừng, trong nhà náo nhiệt mang tới sinh khí nhiều.

Thân là gia chủ của Lý phủ hấn dĩ nhiên là muốn tham dự tế trời đại lễ nhưng mà những chuyện vặt này không đợi đến phiên hấn quan tâm, sau lần giao phong với Sài Hiếu Hòa, hấn đem tất cả sự chú ý dồn vào Ngõa Cương trại.

Lý Ngôn Khánh truyền lưu câng Ngõa Cương hưng Lý đương vương khiến cho Lý Mật cùng với Ngõa Cương đã hợp thành một thể.

Ngày hai mươi hai tháng mười hai, Lý Mật mời Dịch Nhượng tiến về Khai Phong tham gia yến tửu hấn tổ chức ở phủ Khai Phong, trong tiệc đột nhiên hạ sát thủ, chém chết Dịch Nhượng và huynh trưởng Dịch Hoàng của hấn. Hai mươi bảy tên hầu cận trong đó có Đan Hùng Tín thuần phục Lý Mật tại chỗ, dưới sự khuyên bảo của đám người Vương Bá Đường, quy thuận Lý Mật.

Cùng lúc đó Trình Giáo Kim cũng thừa dịp Lý Mật rời khỏi mà đánh chiếm Ngõa Cương trại.

Lý Mật sau khi giết Dịch Nhượng xong, đã lập tức lên đường tới Ngõa Cương.

Tất cả đều dựa theo sự sắp xếp cả Lý Ngôn Khánh, Lý Mật thu hoạch được Ngõa Cương, uy danh nhìn có vẻ rất thịnh, nhìn vô cùng mỹ diệu.

522. Chương 86: Vương Thế Sung Tới Lạc Dương.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 86: Vương Thế Sung tới Lạc Dương.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm by

Ngày hai mươi lăm tháng mười hai, Mạnh Nhượng cùng Hác Hiếu Đức chạy tới Ngõa Cương trại, đề cử Lý Mật làm minh chủ, tôn hiệu là Ngụy vương.

Ngõa Cương hưng Lý đương vương.

Lý Mật thuận lý thành chương leo lên ương vị, tựa hồ ứng nghiệm lời tiên tri này.

sau đó Lý Mật tuyên bố thiết lập hành quân phủ nguyên soái, tự lãnh chức đại nguyên soái, lại chia Tùy quân làm ba cấm quân.

Đan Hùng Tín làm chức vô hâu đại tướng quân, Vương Bá Đường là hữu vô hâu đại tướng quân, thông soái tất cả quân lính.

Trong nhất thời khí thế của quân Ngõa Cương khiến cho các quan phủ khắp nơi sợ hãi.

Tuy nhiên trong chuyện cũng có nhiều chuyện không được tốt.

Lý Mật sau khi lên làm Ngụy vương, Hoàng Quân Hán đóng quân ở bên ngoài Bạch Mã thành đã suất lĩnh một vạn hai nghìn người cùng với Trương Công Cẩn, Trương Lượng các vị đại tướng mười ba người thừa dịp sông Hoàng Hà đóng băng đã trốn vào trong núi.

Hoàng Quân Hán đồng thời tuyên bố thoát khỏi quan hệ với Ngõa Cương trại, tự xưng là trung nghĩa đại vương, toàn quân đốt giấy để tang, thiết lập chiêu hồn đài cho Định Nhượng.

Lý Mật giận dữ lệnh cho Đâu Kiến Đức xuất lĩnh binh tốt tiêu diệt Hoàng Quân Hán, nhưng Đâu Kiến Đức lại cự tuyệt xuất binh.

Vương Hoàng sau khi nhận được tin tức thì trong đêm lặng yên tới huyện nha gặp Sài Hiếu Hòa.

Về phần kết quả của hần và Sài Hiếu Hòa Lý Ngôn Khánh cũng không hỏi, Vương Hoàng cũng không đề cập bởi vì Lý Ngôn Khánh đã nói qua chuyện này do Vương Hoàng một tay thao tác hần chỉ chờ kết quả cuối cùng.

Buổi sáng Lý Ngôn Khánh luyện qua một bài La hán quyền rồi chuẩn bị đi rửa mặt.

- Chúa công Bùi lang quân phái người tới nói là có chuyện quan trọng cần bẩm báo.

Cuối năm Bùi Hành Nghiễm cũng quay về đoàn tụ với người nhà ở Lạc Dương.

Tuy nhiên Hồ Lao quan có Tô Định Phương và Tiêu Hoài Tĩnh hai người trấn thủ nên cũng không cần quá lo lắng.

Lý Ngôn Khánh nhận ra người kia chính là tâm phúc gia tướng của Bùi Hành Nghiễm, Bùi Văn An, lúc này Bùi Hành Nghiễm phái hần tới rất cuộc là có chuyện gì?

Ngôn Khánh cũng biết Bùi Hành Nghiễm chắc chắn không bao giờ vô duyên vô cớ đưa thư.

- Văn An, lão Bùi cho người tới có gì nhắn không?

Bùi Văn An vội vàng lấy từ trong tay ra một phong thư hai tay cung kính dâng lên cho Lý Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh nhìn qua bức thư, ánh mắt trở nên ngưng tụ.

Trong lòng hần thâm lo lắng, hần ngẩng đầu lên nhìn Bùi Văn An:

- Chuyện này đã xác nhận chưa?

- Thiếu lang quân nói chuyện này đã xác định là chiếu lệnh của Giang Đô, Việt vương cũng đã văn hồi người kia cũng lên đường rồi.

- Được rồi ta đã biết.

Ngôn Khánh cau mày rồi nói với Bùi Văn An:

- Văn An ngươi về nói với thiếu lang quân là ta đã biết.

Có một số chuyện không cần nói quá rõ ràng.

Dù sao Bùi Hành Nghiễm đưa phong thư này là muốn Lý Ngôn Khánh chuẩn bị.

Sau khi Bùi Văn An quay về Lý Ngôn Khánh lập tức nói Thẩm Quang mời Vương Hoàng tới.

Hai người sau khi ngồi xuống, Vương Hoàng cười ha hả nói:

- Lang quân vội vàng gọi ta tới có phải là chuyện của Sài Hiếu Hòa không?

Lý Ngôn Khánh lắc đầu thần sắc ngưng trọng đưa thư cho Vương Hoàng.

- Vương công ta vừa nhận được tin tức, Giang Đô bất mãn với chiến sự ở Lạc Dương cho nên hạ chiếu cho thông thủ Vương Thế Sung ở Giang Đô làm lưu thủ Lạc Dương.

Tin tức bất ngờ này khiến cho Vương Hoàng cũng phải giật mình.

- Tin tức đã xác nhận chưa?

Ngôn Khánh cười khổ gật đầu:

- Là Bùi lão hồ phái người đưa tin tới, nghe nói tên kia hôm nay chính thức suất bộ tới Lạc Dương.

- Vương công tên Vương Thế Sung này chỉ sợ cũng không phải là một người bình thường, vốn ta muốn lão Từ ở Lộc Đề sơn đem hãn ngấn cản ở ngoài Đông Đô lại không ngờ hãn lại tới Lạc Dương, tình thế biến hóa liên tục.

- Kế hoạch chúng ta thiết lập xem ra cần phải cải biến.

- Ta lo là người này tới Lạc Dương, sẽ mang tới phiền toái mà chúng ta không tưởng tượng được.

Sau khi nói Lý Ngôn Khánh liền cười khổ.

Wương Hoàng trầm tư nửa ngày sau đó đột nhiên ngẩng đầu nói:

- Vốn chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ này ta cũng không tán thành để cho lang quân tiếp nhận vì lang quân đảm nhiệm sẽ khiến mọi người chú ý, nhưng hiện tại Vương Thế Sung đã tới, chức Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ này lang quân nhất định phải nắm trong tay mới có thể dựng ở thế bất bại.

Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ sao?

Ngôn Khánh nhăn mày lại, lộ ra vẻ trầm tư.

Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ phẩm trật chính là tam phẩm.

Cái này thuộc về vấn đề quan lại địa phương, phụ trách tiêu diệt bình loạn, duy trì sự an bình nhưng mà hiện tại đạo phủ không ngừng tăng lên, chức vụ này có trách nhiệm càng ngày càng lớn.

Đồng thời chức vụ Thảo Bộ đại sứ cũng phân chia theo khu vực.

Ví dụ như Hà Bắc Thảo Bộ Đại Sứ do Dương Nghĩa Thần nắm giữ, sở hữu tất cả quận huyện quanh mình, mà Sơn Tây Thảo Bộ Đại Sứ lại chính là do Lý Uyên kiêm nhiệm.

m, Lâu Phiên, Nhạn Môn Thái Nguyên sáu bảy quận đều do Lý Uyên quản hạt.

Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ phạm vi bao gồm cả Huỳnh Dương, Tế Âm Đông Quận ba nơi, cũng có trách nhiệm bảo vệ sự an toàn ở vùng xung quanh Đông Đô Lạc Dương.

Cho nên so sánh lại thì địa vị của Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ ở trong các Thảo Bộ Đại Sứ là cao nhất.

Trương Tu Đà sau khi chết, Dương Khánh từ có ý định đề cử Lý Ngôn Khánh tiếp nhận chức vụ này, nhưng đã trải qua hơn một tháng lại không hề có bất kỳ tin tức gì, Dương Khánh nói với Lý Ngôn Khánh:

- Lưu thủ Lạc Dương tạm đại phụ thần ngoại trừ Lam Tử Cái tán thành người kế nhiệm chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ thì Nguyên Văn Đô và Lô Sở đều không nguyện ý cho nên đến bây giờ vẫn không có xác định.

Ngụ ý bảo Ngôn Khánh: Ta đã tận lực nhưng mà ở phía Lạc Dương dường như không đồng ý.

Nguyên nhân chủ yếu vẫn tập trung vào tuổi tác của Lý Ngôn Khánh.

Thời kỳ Tùy Đường không phải là thời đại mười hai tuổi có thể làm tể tướng như là Cam La trong lịch sử.

Cho dù Vũ Văn Thành Đô rất được Dương Quảng yêu thích tuy rằng có tước vị tam phẩm Thiên Bảo tướng quân nhưng nếu như mang đến địa phương thì tối đa cũng chỉ được chức vụ phẩm trật tứ phẩm mà thôi, chỉ làm nổi chức vụ tư mã, quân úy các loại...

Ngôn Khánh hiện tại hai mươi tuổi đảm nhiệm quân chức ngũ phẩm, xét quan tứ phẩm đã là đề bạt lắm rồi.

Nếu như hần không có thanh danh không có chiến công ở Cao Ly và chống lại Dương Huyền Cảm, bảo hộ Hồ Lao quan thì ngay cả vị trí Huỳnh Dương tư mã cũng khó khăn, còn làm Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ quả thực là một điều hoang đường.

Ngay cả Lý Ngôn Khánh cũng minh bạch điều khó khăn trong đó.

Cho nên khi Dương Khánh nói chuyện này hần cũng không tỏ thái độ.

523. Chương 87: Tranh Giành Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 87: Tranh giành Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm by

Một mặt vì chuyện này quá mức phức tạp thứ hai là hần cũng muốn ẩn náu một thời gian, sau khi trở thành Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ hần sẽ chịu áp lực rất lớn bên ngoài chú ý, có thể bị người ta bàn luận trắng trợn vì vậy nhiều bí mật của hần kể cả Kỳ Lân đài cũng có thể bại lộ.

Điều này Lý Ngôn Khánh thật sự không muốn.

Nhưng bây giờ Vương Thế Sung đã tới.

Lý Ngôn Khánh không thể không lo nghĩ.

Mặc kệ trên sử sách ghi lại là Vương Thế Sung là người vô năng nhưng Vương Thế Sung cuối cùng vẫn đánh bại Lý Mật, giết chết Dương Đồng tiêu diệt Nguyên Văn Đô, Lô Sở bọn họ, hùng cứ Trung Nguyên lập nên Trịnh quốc.

Lý Mật không phải thường nhân, Nguyên Văn Đô Lô Sở bọn họ Lý Ngôn Khánh không tiếp xúc nhiều lắm nhưng cũng nghe qua danh tiếng.

Vương Thế Sung trong rất nhiều anh hùng hào kiệt quật khởi xưng là Vương Kiến Quốc bản thân của hần đã chứng minh năng lực rất lớn, Lý Ngôn Khánh không phải là thanh niên không biết suy nghĩ chắc chắn

không dựa vào trên sử sách ghi lại mà khinh thị bất kỳ người nào, trên thực tế Vương Thế Sung giỏi nắm thời cơ, còn quả quyết tàn nhẫn hơn cả Lý Mật.

Tuy nhiên Vương Thế Sung hơi không may gặp một người giỏi ẩn nhẫn nắm chắc thời cơ và quả quyết tàn nhẫn hơn đó chính là Lý Uyên.

Cho nên hấn gặp bi kịch....

Đối phó với một mình Lý Mật Ngôn Khánh đã cố gắng hết sức.

Tuy nương theo năng lực của một kẻ xuyên việt là nắm giữ được tiên cơ nhưng khi giao phong với Lý Mật hấn vẫn cảm thấy áp lực.

Lý Mật đánh chiếm Kim Đề quan, Ngôn Khánh dùng kế ly gián.

Lý Mật giết Trương Tu Đà, Ngôn Khánh làm ra tình thế hai hổ tranh hùng...

Từ đầu tới cuối hai người giao phong không minh tranh nhưng mà lại ám chiến, chưa bao giờ ngưng, cho tới bây giờ Lý Ngôn Khánh hơi chiếm thượng phong nhưng ưu thế này Ngôn Khánh cũng không biết có thể giữ gìn được không.

Mảnh hổ chưa đi, lang sói đang sau đã đến.

Vốn hấn nghĩ rằng có thể dựa vào Từ Thế Tích ở Lộc Đề sơn ngăn cản Vương Thế Sung tiến vào Đông Đô.

Không ngờ Vương Thế Sung lại nhận được một chiếu lệnh khiến cho Lý Ngôn Khánh trở tay không kịp.

Lý Vương giao phong một hiệp Vương Thế Sung đã thắng.

- Vương công, Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ có thể ngăn trở được Vương Thế Sung sao?

Vương Hoàng không biết Ngôn Khánh tại sao lại kiêng kỵ Vương Thế Sung như vậy nhưng hấn cũng đã góp nhặt không ít tư liệu về Vương Thế Sung, đối với người này ít nhiều cũng hiểu rõ, cùng với suy nghĩ của Ngôn Khánh không khác biệt lắm, Vương Thế Sung này đúng là nhân vật lợi hại.

Hấn nghĩ nghĩ rồi nói:

- Nếu như lang quân có được chức quan này thì có thể đảm bảo là đứng yên ổn.

- Hơn nữa, Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ chủ trì ba quận, có thể cung cấp cho lang quân đầy đủ không gian, nhưng nếu như Vương Thế Sung đạt được thì hấn sẽ chèn ép lang quân dù sao lang quân ở Huỳnh Dương quận danh vọng quá nhiều khiến cho Vương Thế Sung kiêng kỵ.

Lang quân đảm nhiệm chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ thì Huỳnh Dương có thể khống chế như trước, còn lang quân không đảm nhiệm thì Huỳnh Dương sẽ bị Vương Thế Sung và Lý Mật tác động nhiều hơn.

Lý Ngôn Khánh nghe xong khuôn mặt liền trở nên rầu rĩ.

Triều đình để cho người nào đảm nhiệm Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ cũng không phải là do Lý Ngôn Khánh có thể quyết định.

Dương Khánh tuy là tôn thất nhưng đề nghị không được thông qua như trước điều này chứng minh mình rất khó khăn mới có thể đảm nhiệm chức vụ này được.

Đây đúng là một vấn đề không nhỏ.

Nếu không giải quyết thuận lợi thì chắc chắn sẽ là kiếm củi ba năm thiêu trong một giờ.

Lý Ngôn Khánh ngẩng đầu nhìn Vương Hoàng:

- Vậy Vương công có diệu kế gì, làm sao cướp được chức Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ này?

- Lão hủ vô năng trong nhất thời cũng không nghĩ được kế sách.

Ngay cả Vương Hoàng cũng không biết phải ra tay thế nào cho tốt.

Cuối năm tể tử Lý Ngôn Khánh tràn ngập tâm tư trong lòng.

Đêm đó Lý Ngôn Khánh bài trí tiệc rượu mời Đỗ Như Hối, Trưởng Tôn Vô Kỵ Hứa Kính Tông Nhan Tương ba người tới đây, Viên Thiên Cương và Tiêu Hoài Tĩnh cũng tới mang theo Lý Thuần Phong tới Củng huyện.

Tiết Thu không tham gia tiệc rượu vì hần nhận được một phong thư.

Hóa ra Tiết Đạo Hành còn có một nữ nhi tên là Tiết Anh, Tiết Anh là muội muội củ Tiết Thu, tuổi vừa tròn hai mươi, vì ở Hà Đông hiện tại không an ổn cho nên Tiết Anh cùng người nhà sau khi thương nghị liền quyết định từ Hà Đông tới Huỳnh Dương tìm Tiết Thu. Huỳnh Dương tuy không yên tĩnh nhưng so với địa phương khác vẫn tốt hơn nhiều, hơn nữa Tiết Thu ở Huỳnh Dương làm ăn cũng không tệ, Tiết Anh tới đây cũng hợp lý.

Cuối năm Tiết Anh chuẩn bị xe ngựa vượt qua Hoàng Hà, Tiết Thu đã sớm tới Hồ Lao quan nghênh đón đoàn người của muội muội.

Huỳnh muội người ta gặp gỡ nhau Lý Ngôn Khánh dĩ nhiên là không ngăn cản.

Trong bữa tiệc Lý Ngôn Khánh nâng cốc nói cười với mọi người biểu hiện vô cùng thỏa đáng.

Thế nhưng mà sau khi yến tiệc chấm dứt Lý Ngôn Khánh đem những tâm phúc triệu tập tới, thảo luận làm sao đoạt được chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ.

Kỳ thật tâm phúc củ hần cũng không nhiều chỉ có hai người Đỗ Như Hối và Trưởng Tôn Vô Kỵ mà thôi.

Khổng Dĩnh Đạt bọn họ đã đề nghị với Lý Ngôn Khánh năm sau sẽ rời khỏi Củng huyện trở về Trường An, lúc này bọn họ đã danh vọng đầy đủ, trước kia vì biên soạn Thánh Hiền Lục cho Lý Ngôn Khánh nên tụ tập ở Kỳ Lân quán hiện tại Thánh Hiền lục đã hoàn tất bọn họ cũng không muốn ở lại, mỗi người có một chí riêng, Lý Ngôn Khánh cũng không cưỡng cầu, chỉ chúc cho bọn họ thuận buồm xuôi gió.

Về phần Hứa Kính Tông thì hần tự nguyện ở lại.

Người này tuy cơ linh, Lý Ngôn Khánh dùng hần nhưng không cách nào đem hần trở thành tâm phúc.

Đỗ Như Hối trong thời gian qua cũng có chú ý với Vương Thế Sung.

Biết được Vương Thế Sung tiến vào Lạc Dương, hần cũng cảm thấy hơi lo lắng... thế nhưng mà làm sao để giúp Ngôn Khánh tiếp nhận vị trí Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ, thì Đỗ Như Hối cũng không có biện pháp tốt.

Đao nằm trong tay của người khác, quyền chủ động không phải thuộc về bọn hần.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói:

- Nếu như là Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ thì đề nghị của Dương Khánh vô cùng trọng yếu.

- Ngôn Khánh người đã muốn có chức vụ này thì cần phải ra tay trên hai phương diện một mặt gia tăng sự tiến của của Dương Khánh với người đề nghị cách thuyết phục Nguyên Văn Đô và Lô Sở, Nguyên Văn Đô còn dễ nói, chỉ cần Dương Khánh nguyện ý ra mặt thì không có vấn đề gì, còn về phần Lô Sở... người này tính tình cương trực không thể dùng nhân tình để quan hệ, kim châu tiền bạc cũng không dễ dàng được hần... Cộng thêm với việc người trước đây từng phản lại Trịnh gia mặc dù hiện tại người với Trịnh gia quan hệ không tệ nhưng cũng khiến Lô Sở có ấn tượng xấu.

524. Chương 88: Trở Lại Lạc Dương.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 88: Trở lại Lạc Dương.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm by

- Dương Khánh có thể thuyết phục Nguyên Văn Đô?

Ngôn Khánh kinh ngạc hỏi.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói:

- Dương nhiên là có thể, mẫu thân của Dương Khánh chính là tỷ tỷ của Nguyên Văn Đô, nghe nói mẫu thân của Nguyên Văn Đô chết sớm, phụ thân của hắn quanh năm không ở nhà, hắn là do một tay Nguyên lão phu nhân nuôi dưỡng, Nguyên Văn Đô đối với lão phu nhân có thể nói là nói gì nghe nấy, chỉ cần Dương Khánh có thể dẫn động tới mẫu thân của hắn là Nguyên Văn Đô tuyệt đối không có dị nghị, tuy nhiên vị lão phu nhân này suốt ngày ở nhà, rất ít xuất đầu lộ diện.

Nói như vậy thì cho thấy Dương Khánh cũng không có ý định đề cử mình.

Lưu thủ Lạc Dương tam đại phụ thân, Lam Tử Cái đã đồng ý, nếu như Dương Khánh tiến cử mình mạnh thêm chút nữa, Nguyên Văn Đô tự nhiên gật đầu, mà Nguyên Văn Đô gật đầu thì Lô Sở cho dù phản đối cũng không cách nào ngăn cản Ngôn Khánh đảm nhiệm chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ.

- Xem ra vấn đề là ở Dương Khánh.

Lý Ngôn Khánh cùng với Đỗ Như Hối nhìn nhau ra chiều suy nghĩ.

Đỗ Như Hối đột nhiên nói:

- Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ quan hệ tới an nguy của Huỳnh Dương, đồng thời cũng uy hiếp tới sự khống chế mạnh yếu ở Huỳnh Dương của Dương Khánh.

- Dương Khánh muốn tiến cử dĩ nhiên là tiến cử một người có năng lực đồng thời nghe theo mệnh lệnh của nhà hắn, Ngôn Khánh người hiền nhiên là không quá phù hợp... Cho dù Dương Khánh muốn dùng người thì sao, chỉ sợ khi đệ tiếp nhận chức Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ rồi sẽ uy hiếp địa vị của hắn ở Huỳnh Dương, cho nên ta phỏng đoán Dương Khánh hiện tại đang do dự, nửa muốn dùng nửa không dám dùng.

- Vậy đệ phải làm sao cho phải?

Đỗ Như Hối khẽ nói mà nói:

- Lô Sở.

Ngôn Khánh cùng Trưởng Tôn Vô Kỵ khẽ giật mình sau đó minh bạch ý của Đỗ Như Hối.

- Huỳnh nói là thuyết phục Lô Sở sao?

Trưởng Tôn Vô Kỵ lắc đầu liên tục:

- Lô Sở người này khó mà thuyết phục được... hơn nữa ta nghe nói Vương Thế Sung chính là tộc nhân của Vương thị ở Thái Nguyên, Lô Sở đối với Ngôn Khánh vốn không có hảo cảm, mà Vương thị lại có quan hệ thông gia, tình huống này hắn làm sao có thể hồi tâm chuyển ý.

Đỗ Như Hối nói:

- Không thử một lần làm sao biết được?

- Vậy ý của lão Đỗ người là...

- Ta cùng ý kiến với Vô Kỵ, một phương diện thì tăng cường sự tiến cử của Dương Khánh đối với đệ, một phương diện khác thì đệ tiến về Lạc Dương gặp mặt Lô Sở, tuy nhiên ta cho rằng khả năng Dương Khánh gật đầu không quá cao, cho dù hắn thưởng thức đệ thì cũng không nguyện ý dùng đệ, vì sợ uy hiếp địa vị của hắn, ta càng nghĩ càng thấy thuyết phục Lô Sở cơ hội sẽ nhiều hơn một chút.

Lý Ngôn Khánh nhíu mày lại rồi lâm vào trầm tư.

Đỗ Như Hối nói không sai, mình ở Huỳnh Dương quận danh vọng thật quá lớn.

Lý vô địch, Lý đại thiện nhân.

Hiện nay ở Huỳnh Dương ai mà không biết hẳn.

Mình chiến công hiển hách, văn danh hừng hực, hơn nữa cùng với các thế trụ gia tộc quan hệ không kém, Dương Khánh làm sao không có vài phần ỷ kỵ? Ngôn Khánh làm Ứng Dương Lang Tướng làm Huỳnh Dương tư mã, thủy chung vẫn ở dưới trướng của Dương Khánh, nhưng một khi hắn làm Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ thì cơ hồ đã ở phía trên Dương Khánh, hắn làm sao có thể không ỷ kỵ.

Cho nên thuyết phục Dương Khánh chưa chắc dễ hơn thuyết phục Lô Sở.

Hơn nữa cho dù thuyết phục được Dương Khánh thì còn phải cần đủ mối quan hệ để gỡ rối đúng là phiền toái.

Đã như vậy...

Ngôn Khánh đứng dậy nói.

- Vừa vặn hai ngày nữa đệ phải tới Lạc Dương để bẩm báo công tác với hữu dực vệ phủ.

Mượn cơ hội này thám thính một chút, lão Đỗ huynh ở lại Hắc Thạch quan, tăng cường lưu ý với quân Ngõa Cương, Vô Kỵ huynh theo ta tới Lạc Dương.

Đại Nghiệp năm thứ mười ba tháng giêng Đỗ Phục Uy chém chủ soán Trần Lăng ở Lạc Dương, mục tiêu tiếp theo là chiếm lấy Đan Dương, hai năm trước Đỗ Phục Uy ở Đan Dương quận bị Phòng Huyền Linh đánh bại cơ hồ toàn quân bị diệt nếu không phải có Phụ Công Hữu tới cứu viện thì hiện tại không chừng hắn đã trở thành một nắm xương khô. Đan Dương sau khi trải qua một trận chiến hắn hao binh tổn tướng không những không làm gì được Đan Dương mà còn bị Phòng Huyền Linh đánh cho chạy trốn chết, đất đai cũng bị mất, lui về giữ Đông Hải.

Hai năm sau, Đỗ Phục Uy đại phá quân tùy, binh lâm Đan Dương quận thì phải cướp lấy Đan Dương rửa nỗi nhục trước đây.

Đan Dương quận trưởng Phòng Ngạn Khiêm, Đan Dương thông thủ Phòng Huyền Linh, Đan Dương tư mã, Ứng Dương Lang Tướng Kinh Khẩu phủ Tạ Ánh Đăng tập kết hai vạn đại quân cùng với Đỗ Phục Uy giằng co đại chiến, mà Dương Quảng cũng chú ý tới trận chiến này.

Lần này Đỗ Phục Uy và Phòng Ngạn Khiêm giằng co, Dương Quảng hạ chiếu bổ nhiệm cho quận trưởng Phòng Ngạn Khiêm làm Giang Hoài Thảo Bộ Đại Sứ, phẩm trật là tam phẩm.

Dương Quảng thậm chí còn nói với Tiêu hoàng hậu:

- Đan Dương có Phòng Ngạn Khiêm, xem ra yên ổn.

Vũ Văn Hóa Cập thì tiến lên khuyên can:

- Giang Hoài quận quy về Phòng gia, chỉ sợ có điều bất trắc.

Điều này ý nói, Đan Dương là nơi quan trọng như vậy hiện tại quyền hành quy về Phòng gia phụ tử, chỉ sợ khiến cho bọn hắn kiêu căng.

Dương Quảng mỉm cười:

- Phòng Ngạn Khiêm trong sạch làm sao có thể tự làm ô kỳ danh của mình được.

Nhớ năm đó Lý Ngôn Khánh làm bài Vô Ngâm khiến cho Phòng Ngạn Khiêm được Dương Quảng để ý tới.

Nhiều năm thăm dò hắn đối với Phòng Ngạn Khiêm cũng hiểu rõ, Phòng Ngạn Khiêm chắc chắn sẽ không làm nên chuyện đại nghịch bất đạo như vậy.

Phòng Ngạn Khiêm sau khi tiếp nhận đã hạ lệnh chiêu mộ binh lính anh hùng hào kiệt của sáu quận, trong đó người dẫn đầu hưởng ứng chính là gia chủ của Trương thị Trương Trọng Kiên, hắn suất lĩnh ba nghìn Trương thị đội ngũ, tới Đan Dương tụ hợp, cùng với Phòng Ngạn Khiêm chống cự Đỗ Phục Uy.

Giang Nam, vào đầu xuân, bày ra khí thế giương cung bạt kiếm.

Trong lúc phụ tử Phòng Ngạn Khiêm và Phòng Huyền Linh bày ra thanh thế chống lại Đỗ Phục Uy quyết sống mãi một lần thì Lý Ngôn Khánh cùng với Trưởng Tôn Vô Kỵ đã tới bên ngoài thành Lạc Dương.

Thời gian trôi qua nhaoáng một cái đã tám năm.

Lần cuối cùng Lý Ngôn Khánh rời khỏi Lạc Dương chính là hộ tống Trưởng Tôn Vô Cấu tới ba thực cầu y.

Từ đó về sau hắn không đặt chân tới Lạc Dương nữa bước.

Tám năm trôi qua người và vật đều không còn.

Ngôn Khánh đã trưởng thành, nhưng Lạc Dương cũng đã trở nên lạ lẫm.

Tổ phụ của hắn là Trịnh Thế An cũng đã qua đời, Trịnh gia toàn bộ rút khỏi Lạc Dương, trưởng Tôn gia tộc cũng xuống dốc, không còn thanh thế năm đó, đường ai nấy đi, cho nên Lý Ngôn Khánh trở về Lạc Dương lại sinh ra cảm khái vô cùng.

Cũng may Hoài Nhân phường vẫn còn.

525. Chương 89: Từ Văn Viễn.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 89: Từ Văn Viễn.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm by

Những lão nhân ở Thiên Tân Kiều phổ biến vẫn nhận ra Lý Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh cùng với Trưởng Tôn Vô Kỵ đi vào trong Lạc Dương sau đó tới Hùng gia ở Hoài Nhân phường.

- Vô Kỵ, huynh cũng nên trở về thăm một chút.

Trưởng Tôn Vô Kỵ do dự một chút rồi lắc đầu từ chối.

Hắn biết rõ Ngôn Khánh muốn hắn trở về nhà nhưng từ lâu ngôi nhà đó đã không còn là nhà của hắn nữa, hắn đã từng thề một ngày nào đó sẽ quay về nhưng không phải là hiện tại.

Nhà của hắn hiện tại ở Cửng huyện, còn tỏa phủ đệ kia đối với hắn không có chút quan hệ nào.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói:

- Chúng ta trước hết đến gặp bằng hữu năm đó cùng học ở Học Xá với ta, hiện tại hắn chính là đệ tử của Từ Văn Viễn Từ tiên sinh, mà Từ Tiên sinh chính là đại nho bác học đương kim, ở trong sĩ lâm rất có danh vọng, chúng ta có thể thông qua Từ tiên sinh gặp Lô Sở, nếu như Lô Sở nể mặt đệ thì có thể gặp mặt.

Sống ở đây nhiều năm, Lý Ngôn Khánh cũng hiểu tập tục thời nay.

Từ Văn Viễn người này ở trong lịch sử không bằng Âu Dương Tuân Khổng Dĩnh Đạt bọn họ về mặt danh tiếng nhưng trên thực tế người này là một ẩn sĩ kỳ danh, không hề kém hơn so với Âu Dương Tuân, thậm chí còn vinh dự được làm đại tông sư.

Đệ tử của hắn khá nhiều, trong đó danh khí lớn nhất chính là Lý Mật.

Lý Mật sau khi tạo phản, Từ Văn Viễn xấu hổ ở trên triều đình bá biệt Dương Quảng, Dương Quảng có ý giữ lại nhưng Từ Văn Viễn tâm ý đã quyết, bất đắc dĩ Dương Quảng phải đồng ý nhưng vẫn đem hắn lưu lại Lạc Dương.

Bổng lộc vẫn có, một phần không thiếu.

Nhưng mà Từ Văn Viễn không xuất chút lực nào cho quốc gia làm sao có thể giữ bổng lộc?

Cho nên hẳn để những bổng lộc kia ở trong một căn phòng, còn hẳn thì bán chữ mà sống, lão thì làm nghề may vá.

Chuyện này đã trở thành một giai thoại ở Lạc Dương.

Thời gian trôi qua tuy kham khổ nhưng Từ Văn Viễn vẫn sáng khoái vô cùng.

Môn sinh đệ tử ngày xưa của hắn, thân bằng hảo hữu biết tính tình bướng bỉnh của hắn thường xuyên mời hắn tới uống rượu, Từ Văn Viễn cũng không từ chối mỗi lần uống say mềm đều mắng Lý Mật, sau đó khóc lớn nói mình vô năng bồi dưỡng được một tên phản tặc.

Lý Ngôn Khánh cũng từng nghe chuyện của Từ Văn Viễn tiên sinh.

Hắn không biết Từ Văn Viễn thật sự như thế hay giả vờ.

Nhưng hắn biết rằng Từ Văn Viễn và Lô Sở quan hệ không tệ, Lô Sở thân là phụ thần, chủ chương chính vụ Lạc Dương, Lý Ngôn Khánh muốn bãi phỏng Lô Sở cần phải có một chút biện pháp mà Từ Văn Viễn chính là cầu nối giữa hai người.

Đây cũng là lý do tại sao mà Lý Ngôn Khánh phải mang cả Trưởng Tôn Vô Kỵ tới đây.

Hắn rời khỏi Lạc Dương quá lâu đối với tình hình ở Lạc Dương cũng không quen thuộc mà Trưởng Tôn Vô Kỵ thì mới rời khỏi cho nên thân thuộc hơn Lý Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh gật đầu đáp ứng, cùng với Trưởng Tôn Vô Kỵ trao đổi một lát rồi chia tay.

Hắn trước hết muốn đi tới vệ phủ báo cáo công tác cho tả kiêu vệ đại tướng quân.

Đoạn Đạt cũng là tam đại phụ thần Đông Đô hôm nay chấp chương binh mã xung quanh khu Lạc Dương, phụ thân của hắn là Đoạn Nghiêm là thích sứ Sóc Châu thời Bắc Triều.

Tùy Dạng Đế lúc soạn Chu Đoạn Đạt là đã là thân tín của hắn.

Nhà Tùy sau khi thành lập hắn được phong làm Xa Kỵ tướng quân, lập nhiều chiến công, Dương Quảng sau khi đăng cơ Đoạn Đạt phụng mệnh chinh phạt dân tộc Thổ Dục Hồn, đạt được công huân sau đó được phong làm Quang Lộc đại huy, vào năm Đại Nghiệp Đoạn Đạt đi chinh phạt Trương Kim Xung, bị đại bại bị nghĩa quân giều cọt gọi là Đoạn Mỗ Mỗ, nhưng sau đó vị Đoạn Mỗ Mỗ này thừa dịp nghĩa quân đang tự đại đột nhiên phản kích, đánh tan Trương Kim Xung.

Người này tính tình cẩn thận, hậu phát chế nhân.

Tuy bình thường cho người khác cảm giác nhát gan nhưng trên thực tế hắn là người tâm ngoan thủ lạt, quả quyết vô cùng.

Lý Ngôn Khánh lúc gặp Đoạn Đạt thì chính là lúc Đoạn Đạt tiếp Lam Tử Cái.

Hóa ra Lam Tử Cái phụng mệnh tiến về phía Hà Đông, Đoạn Đạt tiếp nhận chức vụ của Lam Tử Cái, làm lưu thủ Lạc Dương, cùng với Lô Sở, Nguyên Văn Đô ở cùng một chỗ phụ tá Dương Đồng.

Tin tức này quá đột ngột khiến cho Ngôn Khánh trở tay không kịp.

Vì vậy hắn hồi báo qua loa với Đoạn Đạt rồi cáo từ rời đi, mà Đoạn Đạt cũng không quá nhiệt tình tựa hồ không thích Lý Ngôn Khánh.

Lam Tử Cái bị điều đi.

Nhưng hắn lại chính là người ủng hộ mình nhậm chức Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ.

Nếu như Lam Tử Cái bị điều đi rồi thì chẳng phải tam đại phụ thần không có người nào đề cử mình sao.

Lý Ngôn Khánh ra khỏi vệ phủ vẫn cảm thấy hơi choáng váng.

Nếu như Lam Tử Cái đi rồi mặc dù thuyết phục được Lô Sở chỉ sợ tác dụng cũng không quá lớn, với thái độ mà Đoạn Đạt đối xử với mình thì chắc chắn hẳn không ủng hộ mình, mà Dương Khánh có ra mặt nói tốt cho mình thì Nguyên Văn Đô đồng ý cũng là hi vọng xa vời.

Chuyện này quan hệ thật quá phức tạp.

Lý Ngôn Khánh bắt đầu cảm thấy đau đầu hẳn chuẩn bị về nhà thương nghị với Trưởng Tôn Vô Kỵ về việc này.

Đang lúc đi trên Thông Xa phố, đột nhiên có một đám binh lính xuất hiện trước mặt cản đường đi của hắn lại.

- Có phải là Lý lang quân?

- Đúng là ta.

Ngôn Khánh nhìn đối phương, người này mặc một thân nhung trang liền cảm thấy kỳ quái.

Hắn hiện tại ở Lạc Dương ngoại trừ phụ tử Bùi Nhân Cơ thì không nhận thức người nào.

Gia thân Bùi gia đều có ký hiệu riêng biệt, có thể nhận ra, mà đám binh lính này quân phục rất bình thường không phải thể trượng gia phong.

Tên đội trưởng chấp tay nói:

- Lang quân nhà tiểu nhân muốn mời Lý lang quân quá bộ qua đó.

- Lang quân nhà ngươi là ai?

- Lý lang quân đi qua thì sẽ hiểu rõ.

Ngôn Khánh không sợ hãi, không lẽ có người ở trong thành Lạc Dương muốn làm hại hắn sao?

Dù sao hắn đường đường cũng là Ứng Dương Lang Tướng Hắc Thạch phủ quân chức ngũ phẩm.

Muốn làm khó hắn, chuyện này ảnh hưởng quá lớn, Dương Quảng không ở Lạc Dương nhưng dù sao cũng là dưới chân thiên tử, ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Vì vậy Lý Ngôn Khánh nghĩ nghĩ rồi gật đầu:

- Mời đi trước dẫn đường.

Lương Lão Thực mang theo hơn mười Kỳ Lân vệ đi theo sau Lý Ngôn Khánh, tới Thông Xa phố dọc theo Lạc Phố đề, một lát sau đã đi tới một đầu cầu, trên đó có mười mấy tên binh lính, mà dưới cầu có một chiếc thuyền đang thả neo.

- Mời Lý lang quân tự lên thuyền, lang quân của tiểu nhân ở trên đó.

Xem ra đối phương cũng cẩn kỵ, nếu không cũng không cần bày ra trận thế như vậy.

526. Chương 90: Lam Tử Cái.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 7

Chương 90: Lam Tử Cái.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm by

Mười mấy tên đội trưởng canh giữ ở đầu cầu mục tiêu là gì? Bọn họ càng ản giấu Lý Ngôn Khánh càng hiểu kỳ, người trên thuyền là ai mà phải làm như vậy?

Ngôn Khánh nghĩ nghĩ rồi xuống ngựa đem dây cương ném cho Lương Lão Thực lại để hắn mang người đến đầu cầu chờ đợi.

Hắn leo lên thuyền thì đã thấy ở đuôi thuyền đã có một gã đội trưởng, gã đội trưởng thấy hắn thì gật đầu mỉm cười.

Lý Ngôn Khánh cũng cười, tiến lên phía trước nhắc rèm vải lên.

- Lam tướng quân.

Ở tro giường bày ra một cái bàn trên đó có đầy rượu và thức ăn.

Ở trên vách phòng có hai miếng cửa sổ, theo gió phả phơ, lộ ra khí tức tức thanh lịch.

Lam Tử Cái đang ngồi ở trước một cái nồi đồng chứa đầy rượu, ở bên trong lửa hừng hực, mùi rượu toát ra bốn phía.

Lý Ngôn Khánh đã từng thấy qua Lam Tử Cái nhưng chưa bao giờ kết giao/

Cho nên nhìn thấy Lam Tử Cái ở trong khoang thuyền lại còn đang nấu rượu khiến cho Lý Ngôn Khánh phải giật mình, trên thuyền không hề xa hoa mà lịch sự tao nhã, Lam Tử Cái ở đây cũng khiến cho người ta giật mình.

- Lý lang quân mời ngồi.

Lam Tử Cái cẩn thận nấu rượu, cũng không ngẩng đầu lên mà nói.

Nấu rượu là một hành động thanh nhã.

Lý Ngôn Khánh cởi giày ra, bước vào khoang tàu bên cạnh, quỳ gối bên cạnh Lam Tử Cái.

- Ta hôm nay tìm người không phải là để luận anh hùng, chỉ là hai ngày trước xem Tam Quốc, đọc tới đoạn Viên Trung Sinh dùng thanh mai nấu rượu cho nên cao hứng học theo. Nghe nói người tới Lạc Dương, ta liền mời tới đây, sao rồi đã gặp qua Đoạn Mỗ Mỗ chưa, có thu hoạch gì không?

Lam Tử Cái cùng với Đoạn Đạt tựa hồ không hợp nhau, hắn công khai gọi Đoạn Đạt là Đoạn Mỗ Mỗ.

Kỳ thật mọi người phở Lạc Dương đều biết Đoạn Đạt và Lam Tử Cái không hợp nhau mà Lam Tử Cái thích gọi hắn là Đoạn Mỗ Mỗ.

Lý Ngôn Khánh trong lòng thầm cười khở thật không biết Lam Tử Cái tìm hắn đến đây rốt cuộc là có dụng ý gì, nghe qua thì Lam Tử Cái và Đoạn Mỗ Mỗ có mâu thuẫn hắn mời mình đến đây chẳng phải là đặt mình ở thế đối lập với Đoạn Đạt sao? Nếu sớm biết vậy...

Tuy nhiên đã đến Ngôn Khánh cũng không hối hận.

Trong lòng hắn thầm thở dài:

- Đoạn tướng quân hình như có phần bất mãn, ngôn ngữ lãnh đạm cho nên sau khi báo cáo hoàn tất liền rời khỏi, không có thu hoạch gì cả.

- Hừ quả nhiên là thế.

Lam Tử Cái nói:

- Đoạn Mỗ Mỗ xem ra đã quyết đoán rồi.

Hắn từ trong nồi đồng múc ra một muống rượu, đổ đầy ly đồng trước mặt Lý Ngôn Khánh rồi khẽ nói:

- Lái thuyền.

Chiếc thuyền nhỏ lay động một thoáng rồi rời khỏi. men theo bờ sông Lạc, dọc theo Lạc Phở mà đi.

Đầu mùa xuân, mưa phùn lả lướt.

Hai bên bờ sông thúy liễu như bao phủ một tầng lụa mỏng, duyên dáng yêu kiều theo gió.

Lam Tử Cái uống một ngụm rượu thanh mai nói với Lý Ngôn Khánh:

- Ba ngày sau ta sẽ khởi hành tới Hà Đông, lão Trương sau khi qua đời ta vốn muốn để người tiếp nhận chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ người hiện tại có danh vọng lại trải qua đại chiến rất hợp với ý ta.

Tuy nhiên thật không ngờ ta lại bị điều đi Hà Đông khiến cho trở tay không kịp.

Vốn là có hảo ý hiện tại lại trở thành một chuyện xấu, ta vốn đã thuyết phục được lão Lô đề cử người làm chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ nhưng hiện tại xem ra đã phiền phức, mục đích lần này của người đến Lạc Dương trong lòng ta vô cùng rõ ràng, lão Lô bên kia người không cần phải lo lắng nhưng mà lão Nguyên và Đoạn Đạt chỉ sợ sẽ ủng hộ Vương Thế Sung.

Ngôn Khánh nghe xong trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Nguyên Văn Đô đã có quyết định/

Hắn cũng không muốn giấu diếm mục đích lần này tới đây.

Tuy không biết Lam Tử Cái vì sao lại giúp đỡ mình nhưng Lý Ngôn Khánh vẫn vô cùng cảm kích.

Hắn ngẩng đầu lên nói:

- Lam tướng quân chẳng lẽ không cách nào vấn hồi tình thế?

- Ta cũng biết người hiện tại là lựa chọn thích hợp nhất.

- Nhưng người cũng nên biết Vương Thế Sung về mặt công huân chưa chắc đã chênh lệch so với người, hắn bình định Lưu Nguyên Tiễn, Cách Khiêm Lô Minh Nguyệt, hơn nữa còn một mực ở bên cạnh bề hạ quan trọng nhất là sau lưng hắn có Thái Nguyên Vương thị làm chỗ dựa.

- Ta hiện tại gọi người tới là có ba chuyện.

Ngôn Khánh vội vàng nói:

- Nguyên nghe tướng quân dạy bảo.

- Hiện tại Giam Môn tướng quân Bàn Ngọc cùng với Dũng Tướng Lang Tướng Hoắc Thế Cử suất động hai đội ngũ tiến về phía Đông Đô, một phương diện là phòng giữ một phương diện khác là tiết chế Vương Thế Sung.

Giam Môn tướng quân là tam phẩm mà Dũng Tướng Lang Tướng là Tứ Phẩm.

Lý Ngôn Khánh ngạc nhiên nhìn Lam Tử Cái, lộ ra thần sắc kỳ quái.

Xem ra Lam Tử Cái đối với Vương Thế Sung không hề yên tâm.

Lam Tử Cái tựa hồ như không nhìn thấy mà nói tiếp:

- Thứ hai Lý Mật ở Ngõa Cương tự xưng là Ngụy vương, đã dựng cờ mưu nghịch ta phỏng đoán sau khi hắn xưng vương sẽ có hành động, Huỳnh Dương chính là môn hộ của Đông Đô, một khi Huỳnh Dương quân thất thủ thì sẽ ảnh hưởng rất lớn.

Cho nên ta hi vọng người bắt luận chuyện gì cũng phải tận tâm tận lực nắm được chứ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ bảo trụ Huỳnh Dương, bảo trì kho lương Lạc khẩu.

- Dù sao người hôm nay vẫn là Ứng Dương Lang Tướng Hắc Thạch phủ.

Lý Ngôn Khánh vội vàng chấp tay nói:

- Tiểu tướng nhất định sẽ dốc toàn lực, bảo vệ Huỳnh Dương.

Tuy nhiên hắn cảm nhận được từ trong lời của Lam Tử Cái hương vị khác.

Không phải là nói mình còn cơ hội sao?

Lam Tử Cái quả nhiên gật đầu mỉm cười lộ vẻ hài lòng:

- Về phần chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ kỳ thật người không phải không còn cơ hội.
- Tuy nhiên người cần chú ý tới đối tượng, hiện tại tam đại phụ thần chính xác có thể giới thiệu tuyển trạch người nhưng cần phải nhớ rằng Nguyên Văn Đô cũng thế, Lão Lô hay Đoạn Đạt cũng thế, thậm chí cả Việt vương điện hạ cũng chỉ tiết cử người mà không quyết định.
- Người quyết định chính thức chính là bệ hạ, bệ hạ cho rằng Vương Thế Sung phù hợp thì ai ngăn cản cũng không được mà bệ hạ không thấy hứng thú thích hợp thì ha ha, cho dù ba vị lưu thủ phụ thần cùng nhau đề cử thì cũng không hữu dụng.

Ngôn Khánh không khỏi thở nhẹ một tiếng.

Hắn đột nhiên cảm thấy mình từ lúc đầu đã đi nhầm hướng.

Quyết định ai đảm nhiệm chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ không phải ở Lạc Dương không phải ở Trường An mà là ở Giang Đô.

527. Chương 1: Từ Thế Tích Thất Vọng.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 8

Chương 1: Từ Thế Tích thất vọng.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm by

Trưởng Tôn Vô Kỵ trở về đồng thời còn dẫn theo Bùi Hành Nghiễm.

Ngôn Khánh vừa vào nhà thì Bùi Hành Nghiễm đã hét lên:

- Ngôn Khánh sao ngươi hiện tại mới về, Lam tướng quân phải đi rồi.
- Ta biết rồi.

Lý Ngôn Khánh ngồi xuống lộ ra vẻ mệt mỏi.

Lần này đi tới Lạc Dương xem ra còn mệt mỏi hơn cả khi đánh nhau với Ngõa Cương.

Không phải là mệt mỏi thân thể mà mệt mỏi tinh thần.

Hắn nhẹ nhàng xoa huyết thái dương rồi thấp giọng nói:

- Ta vừa cùng với Lam tướng quân chèo thuyền du ngoạn, tình huống đại khái cũng hiểu rõ.
- Sao?

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói:

- Tình huống thế nào?
- Vương Thế Sung lần này tiến vào Lạc Dương, không chỉ là chủ ý của cá nhân hắn mà còn có Vương thị tộc nhân ở Thái Nguyên phía sau giúp đỡ.
- Lam tướng quân nói, Đoạn Mỗ Mỗ cùng với Nguyên thái phủ đều đã đảo hướng về phía Vương Thế Sung, tuy nhiên ông ấy đã thuyết phục được Lô Sở.
- Lô Sở bị thuyết phục rồi sao?

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn Lý Ngôn Khánh nửa ngày sau đó đột nhiên cười nói:

- Đã như vậy ta cũng không cần phải tìm người dẫn giới.

- Sao vậy, Từ Văn Viễn không chịu dẫn giới sao?

Trưởng Tôn Vô Kỵ xấu hổ cười cười:

- Từ lão cũng không phải không muốn dẫn giới mà không muốn tham gia tranh đấu ở trong triều đình hần nói với ta nếu như người nguyện ý nghiên cứu học vấn thì hần sẽ hỗ trợ những chuyện trong triều đình thì hần không muốn nhúng tay vào.

Ta nhìn ra được, Từ lão hiện tại đã chán nản xem ra không muốn chọc vào thị phi chốn hồng trần.

- Vừa rồi ta cùng với lão hồ nói chuyện xem có thể tìm người khác đứng ra nói tốt cho người không nhưng hiện tại thì được rồi có Lam tướng quân ra mặt không cần chúng ta phải tổn hao tâm trí, như vậy đi, ngày mai chúng ta đi bái phỏng Lô Sở nói tình huống cho ông ấy, rồi tiến hành ý định khác.

- Không thể.

Lý Ngôn Khánh vội vàng khoát tay lại.

- Lô Sở tín tình cương trực, không được làm vậy.

- Hần sợ dĩ bị Lam tướng quân thuyết phục cũng là công tâm nếu lúc này chúng ta bái phỏng thì chỉ sợ kết quả sẽ hoàn toàn ngược lại khiến cho hần sinh lòng không vui, Lam tướng quân cũng nói không cần phải đi gặp Lô Sở, chúng ta chỉ cần dốc lòng làm việc là báo đáp tình nghĩa này của Lô Sở.

- Vậy chúng ta làm gì bây giờ?

Trưởng Tôn Vô Kỵ không khỏi hơi thất vọng.

Vốn lần này hần định hộ tống Lý Ngôn Khánh đến Lạc Dương rồi thi triển quyền cước không ngờ rằng một nửa tác dụng cũng không có cho nên rất mất hứng.

Vô Kỵ hôm nay ở Cửng huyện địa vị rất cao nhưng đồng thời cũng khá xấu hổ.

Hần không giống như Đỗ Như Hối có xuất thân tiến sĩ có công danh có lịch duyệt cũng không giống như Hứa Kính Tông có thể đón đầu nói hòa Lý Ngôn Khánh, cam nguyện trở thành một con chó ở trong Lý phủ thậm chí so với Tiết Thu còn không có thành tích bằng, Tiết Thu dù sao cũng đã viết qua Thái Bình luận chủ biên Thánh hiền lục, ở trong sĩ lâm cũng có danh tiếng xem như danh chính ngôn thuận.

Chỉ có địa vị của Vô Kỵ là vô cùng xấu hổ.

Quyền lực của hần cao nhưng mà công thì lại không lập.

Cho nên rất nhiều người khi nhắc tới hần lại hội đàm chuyện thân sự giữa Ngôn Khánh và Vô Cấu ngụ ý nói là Trưởng Tôn Vô Kỵ dựa vào muội muội của mình mới nhận được tín nhiệm của Lý Ngôn Khánh, Vô Kỵ lúc này không phải giống như Vô Kỵ trong năm Trinh Quán, có thể đa mưu túc trí hỉ nộ không lộ hần cũng có cá tính có ngạo khí làm sao có thể để mặc người ta nói gì cũng được cho nên lần này Ngôn Khánh tranh đoạt chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ, Trưởng Tôn Vô Kỵ tích cực giúp Ngôn Khánh, khiến người khác phải lau mắt mà nhìn.

Nhưng mà bây giờ...

Ngôn Khánh thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ lộ vẻ mất mát thì liền nở nụ cười.

Hần dĩ nhiên là minh bạch suy nghĩ của Lý Ngôn Khánh, vì vậy nghĩ nghĩ rồi trầm giọng:

- Vô Kỵ lần này chúng ta tới đây không phải không có thu hoạch, ta có một chuyện giao cho huynh làm.

- Chuyện gì?

- Khổng Dĩnh Đạt và Nhan Tương bọn họ đã đi, Kỳ Lân quán trống nhiều vị trí.

- Kỳ Lân thất viện cũng cần phải duy trì nếu như không có một hai bác học đại nho đương thời tọa trấn chỉ sợ rất nhanh chóng tan rã, Từ Văn Viễn ở Lạc Dương chỉ là bất đắc dĩ không muốn trêu vào hồng trần vậy

tại sao không để ông ấy tọa trấn Kỳ Lân quán? Ông ấy không tham dự chính vụ chỉ cần nghiên cứu học vấn, nếu như thành công thì cũng là một công lớn.

- Đúng thế nếu có Từ lão tọa trấn Kỳ Lân quán thì chắc chắn Kỳ Lân sẽ càng thêm vang dội thanh danh.

Hai mắt của Trưởng Tôn Vô Kỵ sáng ngời hân hoan vỗ tay khen hay.

Lý Ngôn Khánh nói không sai, hiện tại Huỳnh Dương chiến sự đa đoan, bên ngoài thì có loạn Ngõa Cương, bên trong thì tựa hồ có mâu thuẫn như vậy cần phải xuất hiện một hai nhân vật đương thời nổi tiếng, nếu như Từ Văn Viễn tọa trấn Cửu huyện thì có thể có tác dụng vẽ mắt thêm rồng.

Hiện tại thiên hạ khói lửa không dứt, chỉ có Cửu huyện bình yên như cũ.

Không chỉ khiến quốc thái dân an mà chuyện này truyền ra ngoài khiến cho danh vọng của Lý Ngôn Khánh tăng lên cực lớn.

Ngôn Khánh hiện tại cũng muốn hiển lộ, lúc này giấu tài quả nhiên không hề thích hợp.

Năm đó Ngổng công tử vì bản thân kháng chỉ bất tuân.

Hiện tại hắn có binh mã còn sợ gì ai? Cuộc tranh đấu với Vương Thế Sung sớm muộn gì cũng phải xảy ra.

Ngôn Khánh nghĩ tới đây trong lòng đã có kế hoạch.

- Ngôn Khánh cha ta cũng nói, Hà Đông hiện tại cũng không quá an bình, cho nên muốn đưa tỷ tỷ của ta đến Lạc Dương ở lại.

Bùi Hành Nghiễm đột nhiên nói:

- Tuy nhiên ta cũng không đồng ý, Lạc Dương tình hình hiện tại phức tạp, tên Vương hồ tử kia đã đến không biết sẽ trở thành bộ dạng thế nào cho nên ta cùng với phụ thân thương nghị quyết định để tỷ tỷ ở tại nhà Vô Kỵ một phương diện thuận tiện chiếu cố một phương diện khác thì...

Lý Ngôn Khánh biết rõ đây là Bùi Nhân Cơ thúc giục hắn sớm ngày thành thân với Bùi Thúy Vân.

Nhưng vấn đề là Lý Hiếu Cơ hiện tại không biết ở nơi nào, nếu như không có hắn ra mặt thì thật không thỏa đáng.

Chuyện này cần phải nghĩ biện pháp để giải quyết mau chóng.

Nếu không kéo dài thời gian chẳng những Bùi Nhân Cơ nảy sinh bất mãn mà ngay cả Bùi Hành Nghiễm cũng không ổn.

- Tốt nhất là để cho Bùi Thúy Vân ở Hào Đồi ổ trước.

- Dù sao diện tích ở Hào Đồi ổ cũng vô cùng lớn, Vô Cấu cũng có thêm người nói chuyện, Vô Kỵ người thấy thế nào?

528. Chương 2: Quân Vụ Tại Thân.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 8

Chương 2: Quân vụ tại thân.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm by

Những lời này nói ra khiến cho Bùi Hành Nghiễm thâm vui mừng, sau này quan hệ hai nhà Bùi Lý cũng có thể tiến tới gần hơn, Bùi Nhân Cơ cũng vì quan hệ với Lý Ngôn Khánh mà chiếm được một chỗ đứng ở Lạc Dương.

Thời đại này ai cũng không phải là người ngu.

Trong tay ai có binh thì người đó nắm cục diện.

Trước kia Lam Tử Cái ở đây tình huống không rõ ràng nhưng hiện tại Vương Thế Sung đã mang binh nhập vào Đông Đô, lại có Bàng Ngọc Hoàng Thế Cử sắp sửa xuất quan, Bùi Nhân Cơ mặc dù trong tay có binh lực nhưng chưa đủ, hiện tại có thêm Lý Ngôn Khánh tình hình không giống như trước nữa.

Vì vậy Bùi Hành Nghiễm sau khi ăn tối ở Hoài Nhân phường xong liền chạy về nhà báo tin.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng chạy đi nghĩ cách thuyết phục Từ Văn Viễn tiến về phía Kỳ Lân quán.

Lý Ngôn Khánh thì cùng với Hùng Khoát Hải đi gặp Hùng Vĩ.

- Hùng thúc con có một chuyện trọng yếu cần tìm một người tin cậy.

- Đúng rồi con nhớ Hồ gia gia có một tộc chất tên là Vương Hồ vốn làm việc ở phủ hữu kiêu vệ không biết tình huống hôm nay của hấn thế nào rồi?

Vương Chính mùa đông năm ngoái đã chết bệnh ở Củng huyện.

Trước khi chết từng đem một tộc chất phó thác cho Lý Ngôn Khánh.

- Người nói Vương Hồ sao?

Hùng Vĩ cười nói:

- Hấn hiện tại đã tới phủ Giam Môn làm việc, làm chức vụ lữ soái, lại nói tiếp hấn cũng là một người có thể phó thác đại dựa, tuy nhiên Vương Hồ cũng không có bối cảnh gì nên chỉ làm tới lữ soái mà thôi.

Tính toán tuổi tác thì Vương Hồ cũng gần bốn mươi rồi.

Muốn leo lên nữa thì rất khó, Giam Môn phủ không giống như các vệ phủ khác, có chiến sự là có thể tham gia Giam Môn phủ chức trách chủ yếu là phụ trách an bình trong cung thành, muốn lên chức cần phải có tư lịch và xuất thân, Vương Hồ xuất thân trung hạ lên được lữ soái là đã cực hạn muốn lên nữa thì phải có người đề bạt hấn.

Hữu Giam Môn phủ?

Lý Ngôn Khánh liền nở ra nụ cười.

- Hùng thúc thúc nghĩ cách báo cho Vương Hồ để ngày mai buổi trưa hấn đến gặp con.

Lại nói tiếp Ngôn Khánh cùng với Vương Hồ tiếp xúc cũng không nhiều.

Nhưng cũng biết Vương Hồ là một người thành thật chất phác.

Lý Ngôn Khánh càng nghĩ chỉ có hấn mới có thể làm tốt chuyện này.

Hấn đã đến phủ Giam Môn làm việc thì mọi chuyện trở nên đơn giản rồi.

Bùi Nhân Cơ lúc làm hữu Giam Môn phi đại tướng quân cũng có thể tăng chức Vương Hồ lên, hơn nữa Ngôn Khánh cũng không cần Vương Hồ làm chức quan quá lớn.

Giáo úy chỉ cần hấn làm chức giáo úy mà thôi.

Điều này đối với Bùi Nhân Cơ cũng không khó khăn.

Dựa theo cách nghĩ của Lý Ngôn Khánh thì ở lại Lạc Dương vài ngày thám thính cũng tốt.

Tuy nhiên có nhiều chuyện hấn thân bất do kỷ, không thể làm chủ, Lam Tử Cái rời khỏi Lạc Dương, ngày hôm sau Lý Ngôn Khánh nhận được thư thúc giục hấn đi của Đoạn Đạt, hiển nhiên Đoạn Đạt không muốn

hắn ở lâu trong Lạc Dương, nguyên nhân rất đơn giản là vì Việt Vương Dương Đồng biết Lý Ngôn Khánh tới đây báo cáo công tác liền mấy lần đề cập tới tên của hắn.

Hắn hiển nhiên nhớ rõ lần gặp Lý Ngôn Khánh ở dưới chân núi.

Mấy năm nay, Ngôn Khánh ít xuất hiện chăm chỉ làm việc khiến cho Dương Đồng cũng ít có cơ hội gặp Ngôn Khánh.

Hiện tại Lý Ngôn Khánh đã đến Lạc Dương hẳn dĩ nhiên có thể hi vọng gặp Ngôn Khánh một lần mà trò chuyện. Dương Đồng là một hải tử mới lớn trong cung cũng không có bằng hữu, Ngôn Khánh cùng tuổi với hắn cho nên hắn cũng cảm thấy đây là một người bạn không tệ.

Tuy nhiên hắn càng muốn nói chuyện với Lý Ngôn Khánh, Đoạn Đạt bọn họ càng lo lắng.

Nếu như Dương Đồng cùng với Ngôn Khánh nói chuyện hợp ý nhau, thì việc bọn họ dốc sức tiến cử Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ sẽ trở thành bọt nước.

Đoạn Đạt cũng thế, Nguyên Văn Đô cũng thế đương nhiên là hợp ý Vương Thế Sung.

Cho nên Đoạn Đạt dĩ nhiên không dễ dàng để Lý Ngôn Khánh ở tại Lạc Dương, làm hư mất chuyện tốt của hắn.

Vì vậy Đoạn Đạt lấy cớ Huỳnh Dương chiến sự không yên cho nên không cho Dương Đồng và Lý Ngôn Khánh gặp nhau.

Đồng thời hắn cũng thúc giục Lý Ngôn Khánh mau chóng rời khỏi Lạc Dương.

Ngôn Khánh không thể tự quyết định cho nên đành phải tiếp nhận rời khỏi.

Tuy nhiên trước khi rời đi, hắn vẫn sắp xếp thỏa đáng, Vương Hổ đã trở thành giáo úy, đồng thời để Từ Văn Viễn tiến về phía Cửng huyện đảm nhiệm chức vụ quán trưởng Kỳ Lân quán, tổng thể mà nói lần này Lý Ngôn Khánh tới Lạc Dương không phải không có thu hoạch.

Sáng sớm Lý Ngôn Khánh đã mang hành trang cười Tượng Long mã, đồng hành với Hùng Khoát Hải suất lĩnh Kỳ Lân vệ rời khỏi Hoài Nhân phường.

Trưởng Tôn Vô Kỵ không đi theo, hắn đợi Từ Văn Viễn thu thập thỏa đáng xong rồi sẽ cùng đi, đến lúc đó Bùi Hành Nghiễm cũng về Hồ Lao quan sẽ bảo hộ hắn.

Ngôn Khánh ngồi trên lưng ngựa, từ từ đi về phía dưới hạ môn.

Lúc đi tới, bất ngờ có người cản đường Lý Ngôn Khánh trong lòng liền cảm thấy không vui, sai người hỏi thăm tình huống.

- Khởi bẩm phủ quân, Giang Đô thông thủ Vương Thế Sung đang ở bên ngoài Lạc Dương chuẩn bị đi qua hạ môn.

- Kiêu Vệ phủ có lệnh mệnh cho Vương Thế Sung đi qua thành rồi những người khác mới được khởi hành, phủ quân hay là chúng ta ở đây chờ một chút.

Nào biết Lý Ngôn Khánh nghe được liền biến sắc.

Hắn cười lạnh một tiếng:

- Vương Thế Sung uy phong thật to.

Dứt lời hắn quay đầu nói với Hùng Khoát Hải:

- Đại hắc tử, đi về phía trước mở đường, ta muốn lập tức ra khỏi thành, ai cả gan ngăn cản làm trễ việc quân cơ giết chết bất luận tội.

Nếu đổi lại bất kỳ người nào Ngôn Khánh cũng không hung hăng như vậy.

Nhưng Vương Thế Sung thì khác....

Lý Ngôn Khánh biết rõ, Vương Thế Sung hiện tại muốn tạo phản mình sớm muộn gì cũng phải đối đầu với hắn, hai người hiện tại đã bắt đầu mâu thuẫn không thể nào điều hòa được.

Trừ phi Lý Ngôn Khánh nguyện ý cúi đầu xưng thần.

Đã không thể điều hòa vậy thì chỉ có thể xé rách da mặt.

Hùng Khoát Hải thúc ngựa lao ra, hướng về phía hạ môn mà đi tới, hơn trăm tên Kỳ Lân vệ cũng theo sát phía sau, ở trong nắng sớm, dưới hạ môn đã thấy một đội nhân mã, hai tên môn tốt tiến lên, muốn ngăn cản Hùng Khoát Hải lại.

- Người tới dừng ngựa nếu không giết bắt luận tội.
- Ta quân vụ tại thân ai dám cản trở làm trễ việc quân cơ sẽ bị giết bắt luận tội.

529. Chương 3: Gặp Mặt Vương Thế Sung.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 8

Chương 3: Gặp mặt Vương Thế Sung.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm by

Hùng Khoát Hải không để ý tới những môn bá môn tốt này, Lý Ngôn Khánh trong lòng hắn chính là trời, mà mệnh lệnh của Lý Ngôn Khánh phải lập tức chấp hành.

Hắn rút từ trong túi ngựa ra một tân thiết cương đen như mực.

Môn bá mang theo mười mấy môn tốt ủa lên, nhưng mà chưa bọn họ sắp thành thể trận thì Hùng Khoát Hải đã đem tân thiết cương như gió rít gào đánh tới, thể như thiên quân, đám môn tốt Đông Đô kia hoa cả mắt.

Những người này sao không biết những quan lại quyền quý ở Đông Đô ngang ngược kiêu ngạo thế nào.

Chỉ thấy Hùng Khoát Hải như hung thần ác sát đánh tới, môn bá lập tức minh bạch những người này địa vị không hề tầm thường.

Chưa đợi Hùng Khoát Hải lao tới hắn đã lui về phía sau.

Tuy nhiên vì chức trách hắn không thể không đánh cho nên môn bá liền lớn tiếng la lên:

- Ngăn hắn lại, ngăn hắn lại cho ta.

Có vài tên không sợ chết cầm thương đâm vào Hùng Khoát Hải, Hùng Khoát Hải không hề hoang mang hắn ở trên lưng ngựa cầm lấy Tân Thiết Đồng hướng về phía bên ngoài đánh ra, một chiêu này đánh thẳng vào mặt môn tốt khiến cho hắn kêu la thảm thiết. Cây thiết đồng này là do Hùng Đại Chuy chế tạo cho Hùng Khoát Hải Hùng Khoát Hải hiện tại đã luyện thành Hồn Nguyên cầu cho nên sức lực vô cùng lớn, Hùng Đại Chuy dựa vào sức nặng của hai cái búa to tổn hao mấy nghìn quan đã làm ra thiết đồng này.

Chiến mã trùng kích, Hùng Khoát Hải nắm lấy đầu thương của môn tốt quay ngược trở lại đâm vào người của hắn.

Máu từ trên người của hắn bắn ra, môn tốt không ngừng rên rỉ mà ngã xuống.

Kỳ Lân vệ thuận thể trùng kích đem những môn tốt khác đánh chạy trốn chết, môn bá nhìn thấy mấy tên gia hỏa này giết người không chớp mắt nếu như chủ nhân bọn họ không có bối cảnh thì làm sao dám đại

khai sát giới, hần nghĩ tới đây thì run rẩy thầm quyết định trước hết tránh thoát bảo vệ tính mạng vẫn quan trọng hơn.

Đám môn tốt chạy trốn tứ phía, Hùng Khoát Hải thuận thế xông ra khỏi cửa thành cùng với những đội ngũ bên ngoài đối diện với nhau.

Ở bên ngoài một viên tướng lãnh thấy tình huống như vậy thì giận tím mặt.

Hần thúc ngựa lao tới hét lớn một tiếng:

- Lạc Dương thông thủ vào thành, đám chuột nhắt dám càn rỡ sao?

- Huỳnh Dương Tư Mã, Hắc Thạch phủ Ứng Dương Lang Tướng rời khỏi thành, người nào không có phận sự tránh ra nếu không giết không tha.

Hùng Khoát Hải cũng hét lớn.

Ngựa của hần không hề dừng vó nhìn thấy viên tướng kia chỉ còn cách mười bước hần liền vung một cây búa ném về phía trước.

Viên tướng kia nhìn thấy phi búa của Hùng Khoát Hải lao tới, chưa kịp phản ứng thì búa đã tới trước mặt hần hoảng sợ kêu to một tiếng, khó khăn lắm mới né tránh được lúc này Hùng Khoát Hải đã thúc ngựa tới trước mặt hần.

- Ai cản đường chỉ có chết.

Hùng Khoát Hải trưng cái lồng ngực đen nhánh ra, lộ vẻ giữ tợn.

Hần ở trên lưng ngựa rớt to như tiếng sấm rền, thiết phuồng đồng không hề ngừng lại, đám tướng lãnh vội giơ thương lên đỡ, chỉ nghe từng thanh âm vang lên, mấy cây thương đã bị thiết phuồng đồng đánh thành hai đoạn, đập nát đầu của tên xông tới đầu tên.

Con chiến mã ở phía dưới chân hần kéo theo một cỗ tử thi nhưng không hề chạy chậm lại.

Lúc này Lý Ngôn Khánh đã suất lĩnh hai trăm Kỳ Lân vệ ra khỏi cửa thành.

Đoạn Đạt không phải muốn phủ đầu ta sao?

Vậy thì ta sẽ hạ mã uy với Vương Thế Sung.

Về phần Đoạn Đạt có tội hần không.

Lý Ngôn Khánh không hề lo lắng.

Lô Sở sẽ không làm Đoạn Đạt thỏa mãn, mà Dương Khánh hiện tại cũng cần mình trấn thủ Huỳnh Dương cho nên Nguyên Văn Đô cũng không có khả năng đồng ý, Đoạn Đạt tuy là kiêu vệ phủ tướng quân là thượng quan của Lý Ngôn Khánh nhưng hần cũng chỉ có trách nhiệm giám sát mà không thể bãi miễn, người có thể bãi miễn Lý Ngôn Khánh chỉ có một là Dương Quảng mà thôi, mà Dương Quảng ngồi lên vị trí này cũng là ý của Dương Quảng.

Lý Ngôn Khánh vô cùng tinh tường tình trạng của mình cho nên không hề lo lắng.

Đã như vậy, dứt khoát ở ngoài cửa thành làm to chuyện.

Lý Ngôn Khánh tháo Trần Hương giáo ra chuẩn bị hạ lệnh công kích.

Đúng vào lúc này thì thấy đội ngũ đối phương tản ra mấy kỵ quân, một người tiến lên hét lớn:

- Lý Ngôn Khánh, dừng tay lại.

Người nói chuyện tuổi chừng bốn mươi màu da hơi sạm.

Đối phương đã mở miệng Lý Ngôn Khánh nếu tiếp tục công kích thì thật không hợp lý.

Trong lòng hần không khỏi cảm thấy tiếc nuối nếu như có thể mượn cơ hội này tiêu diệt luôn Vương Thế Sung thì là tốt nhất.

Tuy nhiên khuôn mặt của Lý Ngôn Khánh vẫn bình tĩnh như thường.

Hắn giờ giáo lên quát:

- Hùng Khoát Hải trở về.

Hùng Khoát Hải ghì chặt chiến mã mà quay đầu lại.

Trong lòng hắn không cam tâm tình nguyện cho lắm, vì giết chưa đã tay nhưng vì mệnh lệnh của Lý Ngôn Khánh khiến cho hắn không thể không tuân theo, đành phải suất bộ trở về tuy nhiên khi trở về hắn lấy từ trong túi ra một cái khăn vuông, lau thiết phương trượng sau đó tiện tay ném qua một bên.

Trong chốc lát thế trận của đối phương đã trở nên rối loạn.

Mấy viên võ tướng ở đằng sau vô cùng tức giận.

Hành động lần này của Hùng Khoát Hải rõ ràng là đã gây hấn.

Tuy nhiên chủ tướng không mở miệng bọn họ cũng không thể làm gì.

Lý Ngôn Khánh tình lại muốn hai bên tranh giành lộn xộn nhưng đối phương không có hành động khiến cho hắn cảm thấy thất vọng vì vậy tiến lên nghiêm nghị quát:

- Ta chính là Ứng Dương Lang Tướng Hắc Thạch phủ Lý Ngôn Khánh, quân vụ tại thân đội ngũ nào phía trước mau nhường đường.

Nam nhân cao thâm mạn trắc kia cũng thúc ngựa tới.

- Giang Đô thông thủ, Vương Thế Sung bái kiến Lý phủ quân.

Vương Thế Sung hấn chính là Vương Thế Sung.

Tuy đã đoán được thân phận của đối phương nhưng lúc này đã xác định Lý Ngôn Khánh vẫn không tự chủ được mà dò xét.

Vương Thế Sung sinh ra ở Tây Vực cho nên hình dáng có hơi khác lạ.

Tóc mai của hắn xám trắng hàm râu hơi cong cong, nhìn bề ngoài không giống như là một tướng quân quả quyết, mà giống như một tài chủ ở Tây Vực.

Đối với Vương Thế Sung Lý Ngôn Khánh không thể không cơ cảnh, người này ở Giang Nam dụ hàng Lưu Nguyên Tiến, đem ba vạn người giết sạch, một lần hành động đã thành danh, Dương Quảng lúc bị nhốt ở Nhạn Môn Quan hắn kêu trời trách đất, được Dương Quảng ưu ái, sau đó lại giết chết Cách Khiêm, đánh bại Lô Minh Nguyệt thần không biết quỷ không hay tiến vào trong Lạc Dương

Thủ đoạn của hắn có thể thấy rõ là cao thâm.

Ngôn Khánh nghĩ tới đây liền nở ra một nụ cười tươi.

Hắn quan sát Vương Thế Sung mà không ngờ Vương Thế Sung đang quan sát hắn.

530. Chương 4: Long Hay Trùng.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 8

Chương 4: Long hay trùng.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm by

Lý Ngôn Khánh được cho là thiếu niên thành danh được nhiều người ưu ái thậm chí ngay cả Dương Quảng cũng nhiều lần tiến hành áp chế hấn nhưng cũng không hề tính toán nhiều, nhớ năm đó, Lý Ngôn Khánh trở về từ Cao Ly từng kháng chỉ bất tuân không cho Dương Quảng mặt mũi.

Lần đó Dương Quảng bãi miễn chức vụ của Lý Ngôn Khánh, công tội bù trừ vô thưởng vô phạt chỉ bắt hấn đóng cửa suy nghĩ.

Nhìn bề ngoài thì Lý Ngôn Khánh bị tổn thất khá nặng.

Nhưng mà với tính tình của Dương Quảng Vương Thế Sung lại nhìn ra chuyện này Dương Quảng đối với Lý Ngôn Khánh vô cùng yêu thích, Dương Quảng không phải là người lòng dạ khoáng đạt, thậm chí có phần cay nghiệt thiếu tình cảm Tiết Đạo Hành cũng thế, Cao Dĩnh cũng thế, chỉ cần ngôn ngữ sai quấy một chút là Dương Quảng không tiếc tay tiêu diệt nhưng còn Lý Ngôn Khánh thì sao, hấn làm mất mặt mũi của Dương Quảng mà chỉ phải đóng cửa suy nghĩ vài năm, sau khi trở lại thì trở thành nam tước Cửng huyện, Hắc Thạch phủ Ứng Dương Lang Tướng sự khác biệt trong đó Vương Thế Sung là người thấy rõ nhất.

Cho tới nay Vương Thế Sung đối với thanh danh thiếu niên của Lý Ngôn Khánh không hề sợ hãi.

Dù Ngôn Khánh có từ Cao Ly chém giết trở về, dù cho hấn ở Cửng huyện cản Dương Huyền Cẩm lại, khôi phục Hồ Lao quan thu phục Huỳnh Dương huyện Vương Thế Sung vẫn chỉ cho rằng Lý Ngôn Khánh vận khí quá tốt nên mới có thanh danh như vậy mà thôi.

Chính thức khiến cho Vương Thế Sung kính trọng Ngôn Khánh vài phần là khi Địch Nhượng đánh Hồ Lao quan.

Tuy nhiên không phải là vì Ngôn Khánh đánh bại Địch Nhượng mà là vì một câu Ngõa Cương hưng Lý đương vương tiên trình khiến cho Vương Thế Sung không thể không lau mắt mà nhìn Lý Ngôn Khánh.

Điều này có thể khẳng định, lời đồn này xuất hiện quá đột nhiên, đột nhiên đến mức không có dấu hiệu báo trước.

Giống như từ trên trời rơi xuống vậy, Vương Thế Sung là người nào? Hấn chính là tộc nhân của Vương gia trải qua rất nhiều đấu tranh tàn khốc mới có tiếng nói ở trong tộc.

Sau đó hấn đi vào con đường làm quan cũng phải trải qua tranh đấu thâm thiết trở hết tài năng.

Đối với chính trị đấu đá, Vương Thế Sung có trình độ miễn cảm vượt xa những người khác.

Đây là một diệu kỳ.

Vương Thế Sung sau khi nghe lời tiên tri xong lập tức phát hiện ra huyền cơ ở trong đó, trên thực tế Lý Mật sau khi giết chết Địch Nhượng đã khiến cho Vương Thế Sung tiến thêm một bước kết luận đây là thủ bút của Lý Ngôn Khánh. Tuy nhiên hấn không tin nước cờ kỳ diệu này là của Ngôn Khánh nhưng nhất định bên cạnh hấn có người sắp đặt.

Có thể khiến cho một nhân vật nghĩ ra một diệu kế như vậy cúi đầu cũng là một loại bốn sự.

Lý Ngôn Khánh có thể sử dụng người phụ tá như thế cho thấy hấn không đơn thuần dựa vào may mắn.

Vương Thế Sung sử dĩ khinh thị Lý Ngôn Khánh vì tuổi tác của hấn chưa lớn.

Hấn cũng nhận mình là thiên tài nhưng lúc hai mươi tuổi đi vào con đường làm quan chưa có được mưu kế và thủ đoạn như Lý Ngôn Khánh.

Hiện tại hấn đã vô cùng chú ý tới Lý Ngôn Khánh.

- Hóa ra là Vương thông thủ giá lâm Đông đô, Lý mỗ từ xa không tiếp đoán thứ tội thứ tội.

Ngôn Khánh ở trên ngựa chấp tay lộ ra nụ cười tươi.

Vương Thế Sung cũng khẽ giật mình hấn chấp tay nói:

- Không biết Lý tướng quân rời khỏi thành, mạo muội xin thứ lỗi.

- Huỳnh Dương chiến sự khẩn cấp, Lý mỗ còn có chuyện phải đi, xin thông thủ chớ trách.

- Đâu có quân vụ quan trọng hơn, Lý tướng quân tâm lo nghĩ chuyện quốc gia, là quan mẫu mực của thiên hạ.

- Quá khen quá khen.

Hai người khách sáo với nhau vài câu.

Vương Thế Sung cười cười khoát tay lệnh cho binh mã mở ra một con đường.

Lý Ngôn Khánh sau khi đa tạ liền cùng với Hùng Khoát Hải tiến lên.

- Người này đúng là lực sĩ.

Vương Thế Sung nhìn thấy Hùng Khoát Hải hùng tráng thì nhin không được mà tán thưởng.

Lý Ngôn Khánh làm sao không nghe rõ ý tứ trong lời của Vương Thế Sung hẳn liền khê nói:

- Đại hắc tử tính tình thô mãng tuy nhiên chỉ là tàn sát bừa bãi mà thôi, dưới trướng của Vương thông thủ chẳng những mãnh tướng như vân mà tướng mạo còn bất phàm, vừa rồi hắc tử lỗ mãng giết chết ái tướng của thông thủ, xin thông thủ chớ trách.

Trong này có ngụ ý đại hắc tử nhà ta không giống như những đám dưới trướng của ngươi, nguyên một đám chỉ được cái mặt tuấn tú chứ chẳng được tích sự gì.

Lời này ngầm ngầm nói xấu khiến cho đám người sau lưng Vương Thế Sung không kìm được mà biến sắc.

Vương Thế Sung hai mắt híp lại, gò má co rút sau đó cười vang nói:

- Lý tướng quân đúng là có khí phách, dưới trướng ta không ai tài nghệ bằng làm sao có thể trách tội hào kiệt? Có lý tướng quân ra trấn Hắc Thạch quan, Vương mỗ cũng yên tâm nói không chừng sau này chúng ta còn có thể hợp tác với nhau.

Hắn đồng thời cũng phản kích.

Ngươi lợi hại thì sao?

Không phải cũng phải ngoan ngoãn ở Hắc Thạch quan sao? Lão tử tương lai là Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ, đến lúc đó ngươi cũng phải nghe lão tử phân phó điều khiển.

Ngôn Khánh cười cười:

- Lý mỗ cũng mong ngày đó sớm tới.

Dứt lời hắn cùng với Vương Thế Sung từ biệt, đánh ngựa gíơ roi mà rời đi.

- Người này ngông cuồng như thế, tại sao không cho chất nhi giáo huấn hắn một chút.

Một viên võ tướng đằng sau Vương Thế Sung hung dữ nhìn theo bóng lưng của Lý Ngôn Khánh mà khê nói.

- Đúng thế, thiếu lang quân nói không sai, tên Lý Ngôn Khánh này thật quá càn rỡ.

- Càn rỡ sao?

Vương Thế Sung sắc mặt trở nên âm trầm:

- Người ta càn rỡ nhưng người ta có tiền vốn, các ngươi đừng nhiều lời, tốt hơn hết theo ta mau vào thành.

Vương Thế Sung cùng với Ngôn Khánh giao phong, có một cảm thụ khó nắm bắt, Lý Ngôn Khánh không giống như một hài tử mới hai mươi tuổi mà như một người đã lão luyện trong chốn quan trường khiến cho Vương Thế Sung thật không yên tâm, hắn cảm thấy được lần này tới Lạc Dương chỉ sợ không đơn giản như hắn nghĩ, chức Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ lần này không biết có lấy được không cũng chưa biết.

Nghĩ tới đây Vương Thế Sung nhin không được ghìem chặt chiến mã quay đầu nhìn lại phía sau lưng.

Đoàn người của Lý Ngôn Khánh vẫn từ từ bước đi ngược hướng hắn.

Vương Thế Sung đột nhiên thở nhẹ lắc đầu một cái.

- Vương công tại sao lại thở dài?

Ở thời đại này, vĩnh viễn sẽ không thiếu người nói chuyện, Vương Thế Sung vừa thở dài đã có người tiến lên hỏi thăm.

Wương Thế Sung nói:

- Người này đúng là không bình thường như ta nghĩ.

- Vốn ta tưởng rằng hần may mắn mới có thành tựu hôm nay nhưng xem ra hần là long hay trùng vẫn còn chưa biết.

531. Chương 5: Điều Ý.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 8

Chương 5: Điều Ý.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm by

Dường như muốn đền bù cho năm trước, sau một hồi đại hạn ở khu vực sông Lạc mưa trở nên không dứt.

Tục ngữ có câu, mưa xuân quý như vàng, mùa đông tuyết rơi khiến cho ruộng đất đã được nghỉ ngơi mà sau khi trải qua mưa xuân tựa hồ đã báo hiệu năm nay mùa màng sẽ tốt tươi, người dân thân mặc áo tươi, cần cù làm việc, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng nói cười.

Từ tháng mười hai đến nay đã trải qua hai tháng Huỳnh Dương không có chiến sự.

Tuy là ở Khai Phong Ủy thị cùng với Đại Lương ba thành bị Lý Mật chiếm cứ nhưng đối với dân chúng ở Huỳnh Dương Quận thành Cửng huyện mà nói, cũng không có ảnh hưởng gì quá lớn, người sáng suốt đều biết bất kể là Lý Mật, Tùy thất triều đình hay Ngõa Cương trại đều muốn tích súc lực lượng, chiến sự sau này nhất định không thể né tránh, trung nguyên sẽ có biến hóa thế nào tất cả đều âm thầm suy đoán.

Lý Ngôn Khánh lần này tiến về Đông Đô dường như không thu hoạch được gì.

Nhưng hần không thêm để ý.

Có thu hoạch được hay không hần hiểu rõ trong lòng.

Lam Tử Cái tuy đi rồi nhưng Lô Sở ủng hộ mình, Đoạn Đạt cho thấy rõ ràng đã ủng hộ Vương Thế Sung mà Nguyên Văn Đô thì sao, xem ra cũng lắc lư trái phải, ở trung gian thu lợi ích.

Đông Đô kỳ thực không có gợn sóng nhưng nước ngầm đang chảy cuộn cuộn.

- Lang quân trở về rồi, Lý lang quân trở về rồi.

Ở bên ngoài Lý phủ truyền tới từng thanh âm hò reo vui mừng.

Vô số người ở trong phủ tiến ra nghênh đón Lý Ngôn Khánh, Điều Nghĩa Hứa Kính Tông bọn họ chạy ra, khiến cho Lý Ngôn Khánh cảm thấy ấm áp vài phần.

Nhìn thấy Hứa Kính Tông hơi chút tỏ vẻ nhưng có chút ít chân thành Lý Ngôn Khánh không nhịn cười được.

- Lão Điều, Duyên Tộc mọi người tại sao lại ở đây? Được rồi, tất cả đừng đứng ở đây nữa để mọi người chú ý, mau vào trong phủ đi.

Duyên Tộc chính là tự của Hứa Kính Tông.

Lý Ngôn Khánh gọi thẳng tên hiệu của Hứa Kính Tông khiến cho hấn mặt mày hớn hở.

Hấn tự biết tình huống của mình tuy rằng Hứa Kính Tông được Lý Ngôn Khánh trọng dụng nhưng trong lòng hấn biết mình không phải là tâm phúc của Lý Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh hiện tại gọi thẳng danh tự của hấn cho thấy thái độ rằng ta đã xem trọng ngươi.

Hứa Kính Tông cung kính tiến lên:

- Lang quân lần này đi Đông Đô tất cả mọi chuyện đều bình thường.

Lý Ngôn Khánh mỉm cười vỗ vỗ vai của Hứa Kính Tông:

- Duyên Tộc để ý chuyện trong nhà hai ngày nữa bất kỳ lúc nào cũng có thể tùy thời báo cáo với ta.

Nói xong hấn nói với Diêu Nghĩa:

- Lão Diêu lần này ta tiến về Đông Đô, may mắn mời được Từ Văn Viễn Từ công tới tọa trấn Kỳ Lân quán đoán chừng chút ít thời gian nữa sẽ tới Cửng huyện hiện tại Kỳ Lân quán tạm nghỉ học, nhân thủ cũng không quá đông đại sự trong quán ngươi phải tốn nhiều tâm tư, chớ để sau khi Từ công tới cảm thấy Kỳ Lân quán chúng ta vô lễ không tôn kính thánh hiền.

Diêu Nghĩa vào năm Đại Nghiệp thứ ba đã sửa chữ Nghĩa thành chữ Ý.

Trước đây Tiết Thu đảm nhiệm Kỳ Lân quán, Diêu Ý làm phụ tá.

Tuy nhiên Diêu Ý không có tài bằng Tiết Thu, hấn văn học uyên nguyên, tài cán không kém, phần đức xuất chúng, nhưng mà đảm nhiệm chức Kỳ Lân quán thì có phần không phù hợp, nguyên nhân rất đơn giản hấn không có tài trấn nhiếp người khác.

Nghe thấy Từ Văn Viễn đến đây Diêu Ý liền mừng rỡ:

- Từ công từ xa đến đây Kỳ Lân quán nhất định thanh danh đại chấn, ta cũng có thể cởi bỏ được trách nhiệm trên người rồi.

- Ha ha vào trong phòng rồi hãy nói.

Lý Ngôn Khánh kéo Diêu Ý vào trong phủ.

Nô bộc tụ tập ở trước cửa cũng liên tục tản đi.

- Bá Bao huynh có quay trở lại không?

- À, lão Tiết trở về rồi, tuy nhiên hấn nói để muối muối của hấn ở bên này ít nhiều cũng không thuận tiện cho nên sau khi thương lượng với Cao phu nhân đã dọn tới Hào Đồi Ồ.

Lý Ngôn Khánh khẽ giật mình, sau đó minh bạch ẩn tình ở bên trong.

Tiết Thu hiện tại ở Cửng huyện hoàn toàn nhờ vào phủ của Lý Ngôn Khánh không có sản nghiệp gì.

Hấn có thể ở tại phủ của Lý Ngôn Khánh mà không lo lắng gì.

Nhưng mà muối tử của hấn tới thì không như vậy dù sao miệng lưỡi người đời cũng đáng sợ, một khuê nữ hoàng hoa mà đi ăn nhờ ở đậu chắc chắn sẽ dẫn tới những lời đồn không hay mà ở tại Hào Đồi Ồ thì cũng không phải là một lựa chọn tệ, Trưởng Tôn Thịnh lúc còn sống đối với Tiết Đạo Hành rất tôn sùng, Cao phu nhân cũng là tài nữ, Tiết Anh ở bên kia có thể tránh khỏi những phiền toái không cần thiết. Có lẽ mình cũng cần phải lựa thời điểm mua một chút sản nghiệp cho Tiết Thu ở Cửng huyện.

Lý Ngôn Khánh nghĩ tới đây lập tức gọi Mã Tam Bảo tiến tới.

Hấn thấp giọng phân phó một phen Mã Tam Bảo lập tức minh bạch rồi rời đi.

- Lão Diêu lần này nhà ngươi có tốt không?

Năm ngoái Diêu Ý đã trở về nhà thăm.

Hắn sinh trong một gia đình thế gia quan lại, cao tổ là Diêu Hoành tăng tổ là Diêu Tuyên Nghiệp đều là hiển quý ở trong triều đình, tổ phụ Diêu An Nhân tổng năm Khai Hoàng nhiều lần đảm nhiệm chức vụ Thanh châu, Phấn châu thích sứ, mà phụ thân của hắn cũng đảm nhiệm chức vụ trưởng sử Hoài Châu, kiêm nhiệm chức vụ kiểm giáo Đô Ủy Hàm Cốc quan.

Diêu Ý khẽ cười nói:

- Thật không biết phải nói sao lần này ta về nhà đã thành thân rồi.
- Sao?
- Tổ phụ của ta trước kia đã định hai mối thân sự cho ta lần này ta về vừa vặn thành thân à đúng rồi ta lần này dẫn theo gia quyến chuẩn bị đặt mua một số sản nghiệp ở Củng huyện.

Lý Ngôn Khánh nghe được lòng mày không khỏi nhăn lại.

- Thế cuộc Quan Trung có phải không tốt không?
- Năm ngoái Quan Trung gặp đại hạn, kênh mương trở nên khô cạn.

Hơn nữa ở khu lũng hữu đạo phải bộc phát, phía Tây vực thì có Đột Quyết làm loạn cho nên trong nhà cũng có chút rung chuyển.

- Vậy người định làm gì?

Diêu Ý nói:

- Kỳ thật nhà của ta là khá lắm rồi.
- Chỉ là binh mã năm đó dưới trướng cha ta cảm thấy bất an, trước kia bọn họ theo cha ta, ta cũng không nỡ nhìn bọn họ khổ sở cho nên muốn ở Huỳnh Dương tìm mua một chút sản nghiệp mặt khác muốn cầu người một nhân tình tìm cho bọn họ vị trí sắp xếp thỏa đáng, những người kia mặc dù tuổi tác tuy lớn nhưng vô cùng dũng mãnh, hiện tại Huỳnh Dương chiến sự liên tục không chừng có thể có ích.

Lý Ngôn Khánh nghe ra chuyện này.

Diêu Ý không muốn ở Kỳ Lân quán nghiên cứu học vấn nữa mà muốn có một vị trí khác.

- Bao nhiêu người?
- Ta ước tính tầm 300 người tuy nhiên bọn họ không cần tôi luyện có thể lập tức cầm thương lên lưng ngựa chinh phạt chiến trường.

532. Chương 6: Lý Uyên Tiến Cử Ai?

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 8

Chương 6: Lý Uyên tiến cử ai?

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm by

300 người cũng không nhiều cũng không ít.

Lý Ngôn Khánh không hề do dự đáp.

- Đã như vậy phương diện điền sản ruộng đất ta sẽ tìm cách đặt mua cho bọn họ nếu như bọn họ nguyện ý mang gia quyến tới ta cũng sắp xếp tương ứng.

Diêu Ý nghe được vui mừng vô cùng:

- Vậy thì ta phải người đưa tin nói bọn họ mau chóng tới đây.

Vào chạng vạng tối, Tiết Thu từ Hào Đồi ỏ trở về Cửng huyện.

Đồng thời tới Cửng huyện còn có Đỗ Như Hối, đây là những người mà Lý Ngôn Khánh tín nhiệm nhất, Ngôn Khánh cũng không khách sáo với bọn họ ở hậu hoa viên trong lương đình bày ra tiệc rượu, Thẩm Quang cùng với Mã Tam Bảo dò xét cảnh giới bên ngoài, Tứ Nhân và Tế Yêu thì lẳng lặng phủ phục dưới đất.

- Tình huống ở Đông Đô xem ra trở nên phức tạp rồi.

Ngôn Khánh đi thẳng vào vấn đề.

Hắn đem tào ngộ gặp phải ở Lạc Dương tường thuật một lần rồi khê nói:

- Ta thấy tình hình phía trước không được lạc quan cho lắm, Vương Thế Sung người này có thể kiêu hùng không thể dò xét đơn giản được.

- Luận thế gia sau lưng hắn có Vương thị Thái Nguyên làm chỗ dựa luận chiến công hắn có công chiêu hàng Lưu Nguyên Tiến đánh tan Lô Minh Nguyệt quan trọng nhất là Giang Đô dường như đối với hắn vô cùng hài lòng, giống như có ý muốn cho hắn tiếp nhận chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ.

- Chuyện này ta không thể nào tiếp nhận được.

Lý Ngôn Khánh dùng một ngữ điệu ngưng trọng nói với Tiết Thu và Đỗ Như Hối.

Hắn biết rất rõ nếu như Vương Thế Sung nắm được chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ thì đối với Lý Ngôn Khánh không phải là một chuyện tốt.

Ta cho dù làm không được thì cũng không thể để Vương Thế Sung được làm.

Đỗ Như Hối chau mày trầm ngâm một lát sau đó lắc đầu nói:

- Chuyện này không dễ xử lý, Vương Thế Sung người này ta đã lưu ý một thời gian, đúng như Lý Ngôn Khánh nói người này có tư thế kiêu hùng tuy nhiên cái phần chút ít công lao kia ta cũng không coi trọng. Hắn ở Giang Nam dụ hàng Lưu Nguyên Tiến hay ở Hà Bắc đánh bại Cách Khiêm, Nam Dương chiến thắng Lô Minh Nguyệt, những đối thủ đó cũng không cường ngạnh gì, chỗ lợi hại của hắn chính là năng lực ẩn nhẫn, thủ đoạn chớp thời cơ đặc biệt là vô cùng tàn nhẫn.

- Ngôn Khánh đệ muốn cho hắn rơi đài thậm chí giành lấy chức vụ hắn thì phiền toái chính là Vương gia đằng sau đang vô cùng ủng hộ hắn.

Đây chính là thế trụ lực lượng....

Lý Ngôn Khánh cũng minh bạch mình và Vương Thế Sung chênh lệch ở chỗ nào, hắn không khỏi cười khổ.

Nếu như năm đó mình và Trịnh gia không đoạn tuyệt với nhau thì giờ khắc này Dương Khánh cũng thế, Nguyên Văn Đô cũng thế đều ủng hộ mình.

Thế sự đa đoan không thể song toàn.

Lý Ngôn Khánh cùng với Trịnh gia phản bội đã lấy được sự tín nhiệm của Dương Quảng.

Nhưng đồng thời cũng đắc tội với rất nhiều hào phú thế trụ, khiến cho đường đi của Lý Ngôn Khánh trở nên hẹp hơn rất nhiều.

Đỗ Như Hối nói:

- Đệ ở cửa thành hạ một mã uy với Vương Thế Sung, hắn chắc chắn cũng không từ bỏ ý đồ cho nên lần này hắn nhất định sẽ điều động tất cả mọi nguồn lực để nắm giữ chức Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ.

- Nếu như Vương gia toàn lực điều động thì cho dù Lô Sở ủng hộ đệ cũng khó có tác dụng gì, tối đa là danh sách trình báo lên Giang Đô nhiều hơn một cái tên mà thôi.

- Như vậy quyết định cuối cùng là ở Giang Đô?

Tiết Thu đột nhiên ngẩng đầu cắt đứt lời nói của Đỗ Như Hối.

Đỗ Như Hối cũng không có gì không hài lòng mà nói:

- Đúng thế chức vụ trọng yếu này Việt Vương há có thể làm chủ, tất nhiên Giang Đô phải quyết định, Đông Đô tam đại phụ thần chỉ phụ trách tuyển người thích hợp trình báo lên Giang Đô mà thôi.

- Nếu đã như vậy...

Tiết Thu lộ ra vẻ vui vẻ:

- Ngôn Khánh có năm thành cơ hội tiếp nhận chức Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ.

Vốn Ngôn Khánh ở bên cạnh lắng nghe cảm thấy mình không còn hi vọng gì mà Tiết Thu mở miệng lại nói hẳn có cơ hội.

Hắn giật mình nói:

- Nguyên nghe ý kiến của Bá Bao.

- Kỳ thật chủ ý này của ta vẫn là dựa vào ý kiến lúc nãy mới nói của Lão Đỗ, Vương Thế Sung dĩ nhiên sẽ điều động tất cả các quan hệ trong đó dĩ nhiên là có cả Vương thị của hắn, Ngôn Khánh Thái Nguyên hiện nay ai chức vị cao nhất?

- Dĩ nhiên là Đường quốc công lưu thủ Thái Nguyên, Sơn Tây Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ rồi.

- Vậy hiện tại người quan hệ với ai mật thiết nhất?

Tiết Thu và Đỗ Như Hối đều đã biết thân thế của Lý Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh tựa hồ đã hơi minh bạch:

- Dĩ nhiên là cha của ta, Bá Bao huynh ý huynh là muốn ta mời Đường quốc công ra mặt nói tốt cho ta sao?

Tiết Thu lắc đầu liên tục:

- Người nếu như mời Đường quốc công ra mặt giúp người thì một chút cơ hội đều không có.

Đỗ Như Hối nghe Tiết Thu nói mà liên tục gật đầu.

- Vậy ý của người là?

- Ngôn Khánh ta có một vấn đề hỏi người hiện tại ở Giang Đô bộ hạ kiêng kỵ ai nhất?

Câu hỏi này tựa hồ quái dị.

Dương Quảng kiêng kỵ nhất ai ư?

Lý Ngôn Khánh trầm ngâm ngón tay nhẹ nhàng đánh trên thực án.

Sau một hồi hắn đột nhiên mở to mắt:

- Đào Lý tử, được thiên hạ, Giang Đô kiêng kỵ nhất chỉ sợ là Đào lý tử.

Tiết Thu nhếch miệng lên:

- Không sai chính là Đào Lý tử.

- Tuy nhiên Đào Lý tử này ta cảm thấy Lý Mật hiện giờ thanh thế to lớn tự xưng vương ở Ngõa Cương trại hung hăng can quấy nhưng trên thực tế Giang Đô chưa hẳn để hắn vào trong mắt Lý Mật lúc trước theo Dương Huyền Cầm hành động bị tiêu diệt cho dù hắn xưng là Ngụy vương cũng chỉ là người đơn độc.

Cho nên ta cho rằng Giang Đô chính thức kiêng kỵ Đào Lý tử chính là Đường quốc công.

- Đường quốc công người này xuất thân là bát đại trụ quốc lại quy tông về Lũng Tây Lý thị luận danh vọng thực lực Lý Mật không thể nào so sánh được,. Giang Đô hiện tại tuy bề ngoài không có biểu thị gì kỳ thật đối với Đường Quốc công kiêng kỵ vô cùng.

Lý Ngôn Khánh và Đỗ Như Hối cũng đồng ý.

Tuy nhiên hiện tại bọn họ vẫn không rõ mưu đồ của Tiết Thu nên không ai mở miệng.

Tiết Thu nói:

- Mà hiện tại Vương Thế Sung muốn điều động Vương thị tộc nhân thì tất nhiên sẽ mời Đường quốc công ra mặt, người và Vương Thế Sung chỉ sợ Đường quốc công sẽ tiến cử người, nếu vậy thì người không cách nào chiếm được chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ.

Ngôn Khánh vỗ tay một cái, khuôn mặt lộ ra nụ cười tươi:

- Ý của Bá Bao huynh là...

Tiết Thu cũng đứng lên, trên mặt hiện ra nét vui vẻ:

- Nếu như Đường quốc công cũng đề cử Vương Thế Sung thì không biết Giang Đô sẽ làm gì?

533. Chương 7: Mật Báo Từ Huỳnh Dương.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 8

Chương 7: Mật báo từ Huỳnh Dương.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm by

Đại Nghiệp đầu năm thứ mười ba, Đột Quyết xâm phạm biên giới.

Tuy nhiên Thủy Tắt Khả Hãn lần này không phải tới cướp bóc mà để kiểm chế binh mã Lý Uyên ở Thái Nguyên.

Lần đầu tiên vào tháng giêng, giáo úy Ứng Dương phủ Mã Ấp Lưu Vũ Chu giết chết thái thú Vương Nhân Cung, hưng binh tạo phản, Lưu Vũ Chu này xuất thân từ nhà phú hào, lúc còn trẻ đã dũng mãnh thiện xạ, thích kết giao với anh hùng thiên hạ, vào năm Đại Nghiệp hấn tiến về phía Lạc Dương nương nhờ thái bộc Dương Nghĩa Thần, trong năm Đại Nghiệp thứ tám, Tùy Dạng Đế thân chinh Cao Ly, Lưu Vũ Chu hưởng ứng chiêu mộ Đông chinh, sau đó lập công huân hiển hách được đề bạt làm Kiến Tiết giáo úy.

Sau lần chinh phạt Cao Ly lần thứ ba, Lưu Vũ Chu được nhận chức vụ giáo úy Ứng Dương phủ Mã Ấp.

Đây là chức vụ cơ sở của vệ phủ không cần báo cáo với vệ phủ.

Lưu Vũ Chu vô cùng hiểu rõ hấn muốn đứng vững chân ở Mã Ấp cũng không dễ dàng.

Mà cần phải nói, đơn giản chỉ một lưu thủ ở Thái Nguyên đã khiến hấn cảm thấy áp lực cho nên đã tìm được đầu ra đầu phục Đột Quyết Thủy Tắt Khả Hãn.

Thủy Tắt Khả Hãn đã tâm trong lòng vốn cũng đã bưng bưng.

Hấn không giống phụ thân Khải Dân Khả Hãn nhu nhược của mình, đối với Trung Nguyên vẫn luôn chăm chăm để ý.

Tùy Thắt lúc cực thịnh hấn vẫn trung thực, nhưng khi Trung Nguyên đã đại loạn, Thủy Tắt Khả Hãn bắt đầu rục rịch hấn cũng biết năm đó Đột Quyết thất bại không phải là vì bọn họ kém cỏi mà vì Tùy thất lúc đó người tài ba quá nhiều, đêm Đột Quyết chia năm xẻ bảy, Đốt Cát nếu như muốn lấy trung nguyên cần phải dùng nhiều thủ đoạn, Lưu Vũ Chu quy thuận khiến cho Thủy Tắt Khả Hãn rất vui mừng.

Hấn chỉ cần chế trụ Lý Uyên còn Lưu Vũ Chu có đem Tùy quân đánh tan được không thì còn phải dựa vào bản lãnh của hấn.

Lý Uyên đối với chuyện này lại thờ ơ.

Hắn không hề đi chinh phạt Lưu Vũ Chu.

Người Đột Quyết đích thực có thực lực nhưng cũng chỉ là một phương diện nhỏ nhoi mà thôi, Tùy Dạng Đế ra lệnh cho hắn ra trấn Bắc Cương đồng thời lại phái Vương Uy cùng với Cao Quân Nhã tiết chế giám thị, Lý Uyên mặc dù muốn ra tay thì cũng vô cùng khó.

Đậu phu nhân năm ngoái đã mất, Lý Uyên lúc đó ruột gan đứt từng khúc, bệnh nặng không dậy nổi.

Tin tức truyền tới Giang Đô, Dương Quảng thậm chí nói với người bên cạnh:

- Lão già này còn chưa chết sao?

May mà bên cạnh Dương Quảng có một phi tử là cháu ngoại của Lý Uyên cho nên một phương diện an ủi Dương Quảng một phương diện lại bí mật sai người báo cho Lý Uyên biết.

Từ đó Lý Uyên trở nên ít xuất hiện, cả ngày ỉn náu.

Tuy nhiên hắn thật sự sợ sao?

Thái Nguyên từng là bá phủ thời Bắc Triều.

Luận về lịch sử chưa chắc đã thua kém Lạc Dương hay Trường An.

Vào giữa xuân vạn vật nảy nở, ở bên bờ sông tại một tòa trang viên, Lý Uyên đang ngồi ở đó thả cần câu, gió xuân ấm áp thổi qua khiến cho người ta buồn ngủ nhưng hắn vẫn không hề nhúc nhích, trong đôi mắt ẩn chứa sự trầm ngâm.

Nếu như Lý Ngồn Khánh ở chỗ này chắc chắn sẽ cảm khái.

Hiện tại Lý Uyên đã không còn tư thái phong độ như tám năm trước, tư thái càng ngày càng già đi.

Tuy nhiên ở sau hắn còn có rất nhiều người.

Tất cả đều xuôi tay đứng nghiêm không dám mở miệng thở mạnh, người đứng đầu chính là Lý Hiếu Cơ.

Ở đằng sau Lý Hiếu Cơ phân theo thứ tự đứng trang nghiêm là thứ tử Lý Thế Dân, tam tử, Lý Huyền Phách ngoài ra đều là tâm phúc của Lý Uyên.

Một người mặc thanh y, tướng mạo gầy gò tên là Bùi Tịch, là bàng chi của Hà Đông Bùi thị.

- Quốc công mắc câu rồi.

Bùi Tịch đột nhiên mở miệng chỉ thấy trên mặt sông bong bóng khê động.

Lý Uyên vội vàng kéo tay không ngờ con cá kia lại giảo hoạt, không mắc câu mà thoát đi.

- Huyền Chân, người đoán sai rồi.

Lý Uyên tựa hồ không thèm để ý tới con cá kia thu hồi cần câu ha hả trách móc Bùi Tịch một câu tuy nhiên có thể nhìn ra được ở bên trong hắn và Bùi Tịch quan hệ rất mật thiết, Bùi Tịch không hề để ý.

- Nhị lang, Vương thị Thái Nguyên phái người tới cùng người nói chuyện kia sao?

Lý Thế Dân bước lên phía trước một bước mà chấp tay nói:

- Phụ thân Thái Nguyên Vương Vinh thông qua Vương Thông Vương tiên sinh đem lễ vật của bọn họ tới, hi vọng có thể thông qua hai nhi khuyên bảo phụ thân ủng hộ Vương Thế Sung. Hắn còn nói nếu như thành công sẽ tặng thêm một nghìn thớt chiến mã.

Sắc mặt Lý Hiếu Cơ trở nên trầm xuống.

Lý Uyên lười biếng đứng dậy, tiện tay đưa cần câu cho Bùi Tịch.

Hắn nhìn thoáng qua Lý Hiếu Cơ rồi lại nhìn Lý Thế Dân:

- Vậy ý của người thế nào?

- Vương Thế Sung, người này là sài lang... Hẳn nếu như không chế Huỳnh Dương thì sẽ khiến cho thế cục ở Trung Nguyên trở nên rối loạn, tuy nhiên phụ thân cũng có thể đục nước béo cò, nhất cử lưỡng tiện.

- Thế nào là nhất cử lưỡng tiện?

- Để cho Vương Thế Sung đảo lộn cục diện, phụ thân thứ nhất có thể đục nước béo cò là điều đầu tiên thứ hai có thể kết giao với Vương thị sau này chúng ta đứng vững chân là điều thứ hai.

Lý Uyên trầm ngâm không đáp một lát sau lại nói:

- Lão Cửu ta hôm qua nhận được mật báo từ Huỳnh Dương.

Sắc mặt của Lý Hiếu Cơ tựa hồ thay đổi, Lý Uyên không để ý tới Lý Thế Dân, cười ha hả nhìn Lý Hiếu Cơ rồi lấy từ trong người ra một phong thư.

Huỳnh Dương mật báo?

Lý Hiếu Cơ vui vẻ tiến lên phía trước nhận thư tín.

Những người khác thì vẻ mặt mờ mịt.

Lý Thế Dân nghi hoặc nhìn Lý Hiếu Cơ và Lý Uyên không thôi, hẳn không rõ là chuyện gì xảy ra mà Lý Uyên lộ vẻ thoải mái như vậy.

- Các người xuống trước đi, Huyền Chân và lão Cửu hai người các người ở lại ta có chuyện cần bàn.

Lý Thế Dân trong lòng ngạc nhiên hẳn lập tức ý thức được chiêu thức một hòn đá ném hai con chim vừa rồi của mình tựa hồ không được Lý Uyên tán thành.

Nhưng hẳn nghĩ mãi mà không ra đây rõ ràng là một chuyện tốt vì sao Lý Uyên lại không tiếp nhận?

Từ sau khi mẫu thân qua đời, Lý Thế Dân đã cảm nhận được tâm tư của Lý Uyên, hẳn thậm chí biết rằng phụ thân của mình không phải là người đơn giản cúi đầu, sở dĩ hôm nay giả bộ ngu ngốc hào sảng, xé chiều hồ đồ là vì mưu đồ, Lý Thế Dân âm thầm kết giao anh hùng hào kiệt, Lý Uyên biết rõ nhưng lại giả vờ không hay gì, mà lại còn âm thầm giúp đỡ tiền bạc để hắn làm việc.

Phụ thân tính toán cũng không nhỏ.

534. Chương 8: Bù Tịch.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 8

Chương 8: Bù Tịch.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm by

Lý Thế Dân mấy lần thám thính ý của Lý Uyên đều bị Lý Uyên quát mắng.

Tuy nhiên căn cứ theo sự phân tích của một số bằng hữu thì Lý Uyên làm vậy chỉ sợ sớm đã có sắp xếp. Lý Thế Dân hiện tại muốn nuôi dưỡng thân thể cho Lý Uyên đợi thời cơ chín muồi Lý Uyên có hành động Lý Thế Dân sẽ hưởng ứng, hiện tại Lý Thế Dân trừ tính rằng sẽ thỉnh cầu Vương thị viện trợ nhưng thăm dò qua Lý Uyên ba lượt, Lý Uyên vẫn thờ ơ như trước.

Điều này khiến cho Lý Thế Dân không khỏi nghi hoặc.

- Tam lang, đệ nói xem phụ thân rốt cuộc có chủ ý gì.

Lý Thế Dân và Lý Huyền Phách quan hệ vô cùng tốt.

Vốn dựa theo quỹ đạo phát triển của lịch sử thì Lý Huyền Phách hiện tại đã sớm đi đời nhà ma rồi không ngờ Lý Ngôn Khánh xuất hiện, cứu vãn tính mạng của hắn, hôm nay Lý Huyền Phách đã tròn mười bảy tuổi, thân hình vẫn đơn bạc gầy yếu nhưng thân mang tuyệt kỹ, thần lực ghê gớm.

Hắn gãi gãi đầu ngu ngơ cười cười:

- Nhị ca nghĩ mãi mà không ra, đệ làm sao có thể nghĩ ra?

- Tuy nhiên nhị ca cũng không cần quá để ý năm ngoái huynh không phải quen được Vương bạch ngư Vương tiên sinh sao? Hắn tức trí đa mưu hắn là giải thích được chỗ khó hiểu của nhị ca.

Vương bạch ngư, chính là Vương Thông mười mấy năm trước bị Lý Ngôn Khánh đánh bại trốn vào trong núi Bạch Ngư ở Long Môn.

Vương Thông sau khi bế quan bị thiên hạ đùa giỡn gọi hắn là Vương Thông.

Vương Thông sau khi nghe được không hề tức giận mà còn cười cười.

Lý Ngôn Khánh tuyệt đối không ngờ lần đả kích đó tới Vương Thông đã mang tới ảnh hưởng cực lớn, hắn sau đó đóng cửa khổ đọc mười năm, vào năm Đại Nghiệp thứ mười, hắn được Vương thị tộc nhân đưa tới Thái Nguyên nhận chức Hộ Tào tông quân, cùng với Lý Thế Dân kết giao.

Mà trong lịch sử, Vương Thông lúc này đã ốm chết từ lâu.

Lý Thế Dân nghe được thì nở ra một nụ cười:

- Như vậy rất tốt ta muốn đi tìm hắn.

Ở trong đình viện bên bờ sông, Bùi Tích pha trà cùng với Lý Uyên và Lý Hiếu Cơ sòng vai mà đứng.

Lý Hiếu Cơ đã xem xong thư, hắn hít sâu một hơi trên khuôn mặt tràn ngập vẻ kiêu ngạo, hắn nhìn Lý Uyên rồi nhẹ giọng hỏi:

- Quốc công muốn thế nào?

Lý Uyên cười cười:

- Nói thật ta không ngờ Ngọc oa nhi lại phát triển như vậy.

- Chuyện này ta đã có quyết định, Thái Nguyên Vương thị muốn ta ra mặt nói tốt, nhị lang nói không sai, chúng ta dựa theo đó mà thành toàn cho Ngọc oa nhi, lần này không chỉ Vương Thế Sung có chỗ dựa là Vương thị tộc nhân ở sau lưng.

- Lão Cửu, Ngọc oa nhi ở Huỳnh Dương khôn khổ chèo chống ta thật không đành lòng, cho dù ta không cách nào giúp cũng phải tỏ vẻ.

Toàn bộ Lý gia người biết quan hệ giữa Lý Ngôn Khánh và Lý Hiếu Cơ không nhiều.

Ngoại trừ Lý Uyên chỉ có vài ba người mà thôi, trong đó Đậu phu nhân đã qua đời những người khác cũng chỉ được biết một chút ẩn tình, kể cả Lý Thế Dân và Lý Kiến Thành cũng biết Lý Uyên ở Huỳnh Dương mai phục một quân cờ, nhưng đến tốt cùng là quân cờ nào, Lý Uyên cũng chưa bao giờ thổ lộ cho bọn họ biết, chuyện này càng ít người biết thì càng tốt.

Lý Hiếu Cơ vuốt vuốt mũi:

- Quốc công muốn giúp hắn thế nào?

- Ta suy nghĩ thật lâu.... nhị ca sau khi chết bệnh, Đạo Huyền vẫn ở lại Sóc Phương tuy có lão Đậu ca trông năm nhưng cuối cùng vẫn là ăn nhờ ở đậu không phải là chuyện lâu dài, hiện tại Đạo Huyền đã mười hai tuổi, có thể đi lịch lãm rèn luyện một phen, ta nghe nói Ngọc oa nhi mời Từ Văn Viễn tọa trấn Kỳ Lân quán cho nên ta muốn để Đạo Huyền tiến tới Huỳnh Dương.

- Tình huống của ta hiện tại vô cùng nhạy cảm, Ngọc oa nhi nếu như liên hệ với ta thì chỉ sợ bị người khác nhìn ra sơ hở.

Nhưng nếu như không có liên hệ thì không cách nào chúng ta hiểu rõ tình huống ở Huỳnh Dương được, không trợ giúp đầy đủ được.

Đạo Huyền tuổi vẫn còn nhỏ, lấy danh nghĩa học tập mà tiến về Cửng huyện cũng không khiến người khác chú ý, lão Cửu người thấy sắp xếp này thế nào?

Sắp xếp này dĩ nhiên là thỏa đáng.

Lý Hiếu Cơ tuy ngoài mặt không có biểu hiện gì nhưng trong lòng vui mừng không thôi.

Lý Uyên sắp xếp như vậy cũng đại biểu cho đồng ý địa vị của Lý Ngôn Khánh ở Lý gia, quy tông nhận tổ là một chuyện được tán thành hay không là một chuyện khác ví dụ như là Lý gia, ở bên trong cũng phân biệt rất nhiều, nếu không tại sao phụ thân của Lý Uyên có bảy người con trai tại sao chỉ có Lý Uyên được kế thừa tước vị, Lý Uyên huynh đệ không ít nhưng người được Lý Uyên trọng dụng có bao nhiêu?

Địa vị của Lý Đạo Huyền ở Lý gia không thấp tuổi tác không lớn, nhưng rất được Lý Uyên coi trọng.

Hiện tại một người như vậy được phái tới Cửng huyện hành động làm sứ giả liên lạc cho thấy Lý Uyên càng ngày càng coi trọng Lý Ngôn Khánh.

Từ chuyện này cho thấy, Lý Ngôn Khánh chính thức đã đi vào giai tầng hạch tâm của Lý gia.

Lý Hiếu Cơ nói:

- Đạo Huyền thông minh, cử chỉ nho nhã, có tài ứng biến đúng là một lựa chọn phù hợp, tuy nhiên tuổi tác của Đạo Huyền vẫn còn nhỏ, chỉ sợ không đảm đương được trách nhiệm, hơn nữa tình huống ở Huỳnh Dương hiện tại phức tạp, Ngôn Khánh thông minh nhưng chưa khống chế được toàn bộ cục diện, vạn nhất như có chuyện gì ảnh hưởng tới tính mạng của Đạo Huyền thì chẳng phải là có lỗi với cả nhà nhị ca sao? Cho nên Đạo Huyền tới Huỳnh Dương đệ không có ý kiến nhưng cần phải có một người lão luyện thành thục, lại giỏi nhìn mặt nói chuyện ở bên cạnh hiệp trợ thì tốt hơn.

Lý Uyên sau khi nghe xong cũng liên tục gật đầu, cho rằng Lý Hiếu Cơ nói có đạo lý.

Thế nhưng mà phái người nào đi đây?

Lý Uyên không khỏi do dự, dưới tay của hắn có vô số người, nhưng mà người phù hợp thì không nhiều Ôn Đại Nhã tam huynh đệ đều có tài kinh vĩ nhưng muốn cho bọn họ xuất mã thì tất nhiên sẽ khiến cho người khác hoài nghi, dù sao sanh khí của họ cũng không nhỏ.

Lý Uyên ngẩng đầu lên hỏi:

- Lão Cửu cho rằng người nào thì thích hợp?
- Chuyện này đệ nhất thời cũng không nghĩ ra được.
- Quốc công, Cửu lang, trà đã pha.

Ở trong lương đình, Bùi Tịch lớn tiếng nói.

Lý Uyên cùng với Lý Hiếu Cơ cùng nhau cười cười bước vào trong đình.

Bùi Tịch đem chén trà nhỏ đẩy tới trước mặt hai người:

- Sao vậy có chuyện khó xử sao?

Lý Uyên uống trà rồi trầm giọng nói:

- Ta muốn đưa Đạo Huyền tiến về Cửng huyện học ở trong Kỳ Lân quán nhưng không biết phái ai đi theo.

Bùi Tịch ở chỗ này dĩ nhiên là tâm phúc của Lý Uyên.

Lý Uyên mặc dù không nói ra sự tồn tại của Lý Ngôn Khánh nhưng Bùi Tịch vẫn có thể đoán ra, Lý Đạo Huyền tiến về Huỳnh Dương nhất định có sứ mạng trọng yếu.

M Long

535. Chương 9: Vương Thông.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 8

Chương 9: Vương Thông.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm by

Hắn trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nếu là tùy tùng thì cũng có hai nhân tuyển.

- Sài Thiệu, chồng của Tú Nương chính là vọng tộc ở Thái Nguyên, hắn có một huynh đệ tên là Sài Thanh, quyền cước cao minh, kiếm thuật vô song hơn nữa lại vô cùng cơ linh, đáng tin đáng cậy, có hắn đi theo sự an toàn của Đạo Huyền hẳn chất không đáng ngại, quốc công thấy người này thế nào?

Sài Thiệu là con rể của Lý Uyên, Lý Uyên dĩ nhiên là tín nhiệm.

Còn Sài Thanh người này Lý Uyên cũng đã gặp đúng như Bùi Tịch nói, võ nghệ cao cường, nhạy bén, quan trọng nhất là Sài gia và Lý gia đã thành một thể, năm đó Lý Hiếu Cơ còn giả làm tộc nhân Sài thị, ẩn thân trong nhà bọn họ, cho nên đề nghị này Lý Uyên dĩ nhiên đồng ý, ngay cả Lý Hiếu Cơ cũng vô cùng hài lòng.

- Nhưng không biết người còn lại là ai?

- Sự an toàn được đảm bảo rồi còn cần một người kiến thức rộng rãi biết nhìn mặt nói chuyện.

- Ta nhớ dưới trướng của quốc công có một Tư Khải tòng quân, Vũ Sĩ Ược, từng làm thương nhân sau đó vì chuyện mở Thông Tế kênh đắc tội với Dương Tổ, trốn về nhà, người này có tài có mưu lược, đọc thuộc Tam Quốc, văn có Vũ Sĩ Ược, võ có Sài Thanh, Đạo Huyền dĩ nhiên không cần phải lo lắng nữa.

Vũ Sĩ Ược?

Lý Uyên nghe được liền nở ra nụ cười rạng rỡ.

- Vũ Sĩ Ược đúng là lựa chọn phù hợp.

Vũ Sĩ Ược mặc dù là quan bá tử khôi tòng quân nhưng cũng không cần phải báo cáo với bộ lại, chuẩn xác mà nói hắn xem như là phụ tá của quận trưởng, thuộc về quan tư của Lý Uyên.

Lý Uyên nghĩ tới đây liền có chủ trương.

- Bằng không phiền đệ vất vả một chuyến đưa Đạo Huyền tới Củng huyện?

Lý Hiếu Cơ dĩ nhiên là vô cùng nguyện ý, thoáng một cái đã bốn năm trôi qua hắn chưa gặp lại con của mình, trong lòng dĩ nhiên là vô cùng nhớ nhung, Lý Uyên cũng nhìn ra tâm sự của Lý Hiếu Cơ cho nên để hắn đưa Lý Đạo Huyền tới Củng huyện, cha con cũng gặp được nhau.

- Vậy đệ khi nào thì đi?

- Ta sẽ mệnh cho Vũ Sĩ Ược và Sài Thanh tới, đêm nay đệ lên đường tiến về phía Sóc Phương.

- Được.

Lý Hiếu Cơ ừ một tiếng vô cùng kích động.

Bùi Tịch thâm ý nhìn theo bóng lưng của Lý Hiếu Cơ, dường như hơi hiểu ra ẩn tình, trên khóe miệng nở ra nụ cười quỷ dị.

Chạng vạng tối, Lý Thế Dân ngồi ở trong nhà, tay cầm bản khắc Tam Quốc Diễn Nghĩa phát hành của Lạc Phổ thư quán, từ từ mà đọc.

Trong thân áo trắng, tư thái của Lý Thế Dân trở nên nổi bật.

Đọc được một lúc Lý Thế Dân nhin không được mà tán dương, sau đó lại cảm khái.

Ôn thị đang ở bên cạnh may vá quần áo liền hiếu kỳ hỏi:

- Phu quân hôm nay tại sao lại cảm khái như vậy?

- Ta cảm khái năm đó không thể cùng với Bán Duyệt Quân ở cạnh nhau nhiều hơn.

Hồi trước đọc Tam Quốc Diễn Nghĩa khiến cho người ta nhiệt huyết sôi trào, chí lớn bừng bừng, hiện tại đọc Tam Quốc mới biết Bán Duyệt Quân đúng là đại hiền đương thời, Tứ tỷ từng nói, Bán Duyệt Quân thiếu vài phần khí khái hào hùng nhưng hiện tại mới biết được Bán Duyệt Quân không hề thiếu.

Câu nói này cũng khiến cho Ôn thị thêm phần hiếu kỳ.

Nàng đang định mở miệng hỏi thăm thì bên ngoài đã có người truyền báo:

- Tam công tử và Vương tiên sinh tới cầu kiến.

Ôn thị vội vàng đứng dậy, cầm lấy bản tam quốc diễn nghĩa trong tay của Lý Thế Dân rồi khẽ nói:

- Tam thúc cùng Vương tiên sinh đã tới, nhị lang cần chú ý tới phong độ của mình, thiếp xuống dưới chuẩn bị tiệc rượu và thức ăn.

Ôn thị cũng xuất thân từ thư hương môn đệ tính tình dịu dàng hiền thực.

Lý Thế Dân cùng nàng như bạn thanh mai trúc mã, tình cảm hai người vô cùng tốt.

Nghe Ôn thị dặn dò xong, Lý Thế Dân chẳng những không có ý kiến mà còn gật đầu, tỏ vẻ mình sẽ ghi ở trong lòng, một lát sau, Lý Huyền Phách cùng với Vương Thông đã đi vào trong đại sảnh, Lý Thế Dân vội vàng đón chào, sau đó cả ba ngồi xuống.

Mười bốn năm trôi qua, tướng mạo của Vương Thông cũng không có nhiều biến hóa.

Tuy nhiên sắc mặt của hắn tái nhợt, ánh mắt không còn như năm đó mười bốn năm khổ đọc, hắn đã chịu bao nhiêu khuất nhục bao nhiêu khổ sở, tiếp nhận cái danh là Vương bạch ngưu mà nguyên nhân gây ra là do Lý Ngôn Khánh, tuy nhiên Vương Thông không ghi hận Lý Ngôn Khánh mà còn cảm kích.

Nếu như không có Lý Ngôn Khánh, hiện nay chỉ sợ hắn vẫn là ếch ngồi đáy giếng.

Mười bốn năm trôi qua một thanh niên hào hoa phong nhã đã biến thành một nam tử bốn mươi tuổi.

Vương Thông trầm ổn ngồi ở một bên, cũng không mở miệng hỏi thăm xem Lý Thế Dân gọi hắn tới đây là có chuyện gì.

Nếu như ngay cả một chút công phu hàm dưỡng hắn cũng không có thì làm sao có thể có công danh? Vương Thông biết rõ, Lý Thế Dân tìm hắn nhất định là có chuyện quan trọng.

Quả nhiên, Lý Thế Dân và Vương Thông sau khi hàn huyên một lúc đã xoay chuyển lời nói, đàm luận đến sự tình ban đêm.

- Vừa rồi Lưu Văn Tĩnh phái người cho ta biết, không lâu trước đây Cửu thúc đã mang Sài Thanh và Vũ Sĩ Ước ra khỏi Thái Nguyên, hướng về phía Sóc phương mà tiến tới.

Ý của phụ thân là muốn tiễn Đạo Huyền tới Củng huyện đọc sách, ta cảm thấy chuyện này hơi kỳ quái, phụ thân đưa Đạo Huyền đi đọc sách là để làm gì đây?

- Đi Củng huyện đọc sách? Kỳ Lân quán sao?

- Đúng thế.

Lý Thế Dân hồi đáp.

- Nghe nói, Lý Ngôn Khánh mời Từ Văn Viễn tọa trấn Kỳ Lân quán, tuy nhiên hiện tại Cử huyện là nơi phức tạp chưa chắc là một nơi học tập tốt.

- Chỉ sợ Quốc công có ý khác.

Vương Thông trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Công tử vừa nói quốc công hôm qua nhận được một lá thư từ Huỳnh Dương gửi tới sao?

- Đúng thế.

- Tộc thúc của ta lúc này mời quốc công ra mặt nói tốt cho Vương Thế Sung.

Trong đầu Vương Thông hiện ra một chuyện, hần dần dần liên hệ những manh mối.

Vương Thông đột nhiên nói:

- Công tử, chỉ sợ không lâu nữa Quốc công sẽ có hành động.

- Ý của tiên sinh là...

Lý Thế Dân sáng ngời hai mắt, lộ ra thần thái sáng quắc.

Vương Thông gật đầu:

- Nhị công tử cần chú ý, quốc công sắp tới có mời đại công tử trở về Thái Nguyên hay không, nếu như đại công tử trở về thì quốc công sắp khởi sự, nếu như đại công tử không trở về thì còn cần thời gian chuẩn bị, tuy nhiên nhị công tử cần phải biết thời biết thế, âm thầm ẩn nhẫn.

Lý Thế Dân lâm vào trầm tư.

Lý Huyền Phách đột nhiên mở miệng nói:

- Phụ thân tại sao lại để cho Cửu thúc tiễn Đạo Huyền tới Cử huyện.

- Cửu thúc lịch duyệt phong phú, mà trước kia từng sinh hoạt ở Huỳnh Dương quận cho nên tình huống nơi đó, phụ thân cho thúc ấy đi qua hẳn là muốn trợ giúp Đạo Huyền hiền đệ, tuy nhiên Cửu thúc cũng thật đáng thương, trước kia thúc ấy có một đứa con hiện tại sống hay chết cũng không rõ, những năm nay lại bốn phía phiêu linh.

M Long

536. Chương 10: Từ Thế Tích Trở Về Huỳnh Dương.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 8

Chương 10: Từ Thế Tích trở về Huỳnh Dương.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm by

Lý Thế Dân hồn nhiên vô tình vô ý nói, thời gian trôi qua thanh âm càng trở nên nhỏ đi.

Lý Huyền Phách, Vương Thông hai người nhìn nhau, trong chớp lát cả ba người đều cảm thấy ở trong mắt người khác một vẻ kinh hãi.

Hắn là...

Đại Nghiệp mùa xuân năm thứ mười ba.

Vào tháng giêng, Đậu Kiến Đức chiếm Nhạc Thọ, chính thức giương cờ tạo phản, Từ Nguyên Lăng ở Lang Gia lỗ Quận cũng tạo phản, mặc dù không thanh thế to lớn như Hác Hiếu Đức Tả Hiếu Hữu năm xưa nhưng cũng vô cùng dũng mãnh.

Chuyện này phải cảm tạ Hác Hiếu Đức và Tả Hiếu Hữu năm đó làm loạn.

Bọn họ luân phiên giao phong với Tùy thất khiến cho một đám ô hợp được tẩy lễ phát triển, hiện tại Tùy thất mặc dù đã phát binh bình loạn nhưng đều bị Từ Nguyên Lăng đánh cho hoa rơi nước chảy, chật vật mà trốn, làm cho thanh thế của các nghĩa quân được đại chấn.

Cùng tháng, Dũng Tướng Lang Tướng La Nghệ ở Trác quận khởi binh tạo phản, chiếm cứ Trác quận.

Mà lưu thủ Tiết Thế Hùng thì mang theo gia tướng và tàn binh bại tướng chạy về phía Thái Nguyên.

Ứng Dương Lang Tướng Sóc Phương Lương Sư Đô cũng tạo phản, công chiếm Hoàng Hóa Duyên Âm tự xưng là Lương Vương.

Lương Sư Đô hướng về phía Đột Quyết xưng thần, được Thủy Tắt Khả Hãn trọng dụng.

Trong nhất thời ở Trường An, Lạc Dương, Giang Đô tin tức truyền đến không dứt.

Lý Ngôn Khánh ghim cương ngựa từ từ xuôi dòng đi bên bờ sông Thạch Tử.

- Bỏ qua dòng, Tiết Thu theo phía sau hấn, thỉnh thoảng lại chỉ trở phong cảnh xung quanh, thần sắc nhẹ nhõm, tiêu dao tự tại.

Ở bên bờ sông bên kia hoa đào đang tách ra.

Ngôn Khánh nhẹ nhàng huýt sáo một tiếng, hai con chó ngao liền chạy tới.

Tế Yêu trên miệng còn ngậm một con thỏ, chạy tới phía trước mặt Tượng Long ném con thỏ xuống đất, sau đó vây quanh Tượng Long. Hiện tại Tế Yêu và Tứ Nhân đã trưởng thành, hung hãn vô cùng, có thể xé thịt cả hổ báo.

Ngôn Khánh cười ha hả, lấy từ trong túi ngựa ra hai miếng thịt tươi ném cho Tứ Nhân và Tứ Yêu, sau đó tiếp nhận tấm khăn của Hám Lăng lau tay một cái rồi đưa mắt nhìn về phía xa xa.

- Quả nhiên là một chỗ tốt.

Ngôn Khánh nói xong quay đầu nhìn lại về phía Tiết Thu:

- Nếu không có đại huynh nhắc nhở chỉ sợ ta không thể biết nơi này.

Tiết Thu mỉm cười, giục ngựa chạy tới bên cạnh Lý Ngôn Khánh.

Hắn cầm lấy roi ngựa chỉ về phía xa xa rồi trầm giọng nói:

- Qua sông sẽ tới một khe núi, là một chỗ ẩn nấp vô cùng tốt.

Ngôn Khánh nghe được liền mỉm cười gật đầu.

- Lão Diêu, người thấy thế nào?

- Diêu Ý ngựa tiến tới, cười ha hả nói:

- Chỉ cần chúa công ra lệnh một tiếng thì Diêu Ý nhất định không làm nhục sứ mạng.

Từ khi ba trăm binh mã tới Củng huyện thì Diêu Ý cũng rời khỏi Kỳ Lân quán, vào phủ của Lý Ngôn Khánh quản lý họ, ba trăm binh mã kia mặc dù tuổi tác hơi lớn một chút nhưng dù sao cũng đã thân kinh bách chiến, kinh nghiệm phong phú ba trăm lão binh này đối với Hắc Thạch phủ chắc chắn là một bổ sung hữu ích, Ngôn Khánh không hề do dự đem bọn họ nhét vào dưới trướng sau đó lại bí mật phân phối năm trăm quân tốt cho Diêu Ý chỉ huy.

Diêu Ý vốn giỏi thuật cưỡi ngựa bắn cung hơn nữa còn tinh thông binh pháp, đảm nhiệm chức giáo úy cũng phù hợp.

Tuy nhiên Diêu Ý không thể đi vào trong danh sách của vệ phủ mà chỉ có thể dùng thân phận phụ tá Lý Ngôn Khánh, ở bên trong năm trăm quân này có ba trăm bộ tốt và hai trăm kỵ quân, có thể nói binh mã này là binh mã không muốn cho người khác biết.

Đã được chấp chương một đoàn binh mã như vậy, Diêu Ý dĩ nhiên cũng đi vào giai tầng hạch tâm bên cạnh Lý Ngôn Khánh.

Chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ lúc này vẫn chưa có kết luận.

Mặc dù có Đoạt Đạt kiệt lực ủng hộ bên cạnh còn có Nguyên Văn Đô nhưng có Lô Sở tồn tại cũng khiến cho Dương Đồng cũng bất định.

Ngôn Khánh từ sau khi trở về từ Cửng huyện tựa hồ đã quên đi chuyện này, toàn tâm toàn ý quản lý chiến sự Hắc Thạch phủ.

Mới đầu tháng hai, Trịnh Nhân Cơ và một đám thế trụ quyền thế đề nghị, còn có cả quận trưởng Dương Khánh ủng hộ trình báo với Lạc Dương, thỉnh cầu mở quân phủ Ngưu Chử Khẩu đem Lộc Đề sơn Ứng Dương Lang Tướng Từ Thế Tích triệu hồi về Huỳnh Dương quận đảm nhiệm chức vụ Ứng Dương Lang Tướng Hồ Lao quan.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản.

Từ sau khi Lô Minh Nguyệt thất bại, phía nam Lạc Dương cơ hồ đã gần như an bình.

Vương Thế Sung sau khi tiến về Lạc Dương đã triển khai binh mã ở phía nam bố phòng, Từ Thế Tích ở lại Lộc Đề Sơn cũng không còn ý nghĩa nữa, nên quay trở lại Lạc Dương để lập công lao sự nghiệp, huống chi Từ Thế Tích là con rể của Trịnh Nhân Cơ, Dương Khánh hay Đoạt Đạt thậm chí cả Vương Thế Sung cũng không muốn đắc tội với Trịnh gia.

Trình gia lực lượng có lẽ hiển lộ không rõ ràng.

Nhưng lú loạn thế thế trụ lực lượng bất kỳ ai cũng phải kiêng dè.

Hơn nữa Dương Khánh cũng có tính toán của riêng mình.

Lý Ngôn Khánh liên tục giành chiến thắng, uy vọng của Huỳnh Dương quận đã vô cùng lớn, Dương Khánh tuy không ghét Lý Ngôn Khánh thậm chí vô cùng yêu thích nhưng mà trong chính trị hẳn phải biểu thị sự bất mãn với Lý Ngôn Khánh vì dù sao thanh thế của Ngôn Khánh quá vượt trội đối với Huỳnh Dương và thế gia địa phương cũng không phải là một chuyện tốt.

Cũng vì vậy nên Trịnh Nhân Cơ đề cử Từ Thế Tích cho Dương Khánh, Từ Thế Tích tài trí cũng không hề tầm thường, hẳn nhiều lần lập chiến công, Trịnh Nhân Cơ còn cho rằng Lý Ngôn Khánh hiện tại sở dĩ ngồi vững ở Hắc Thạch phủ cũng một phần vì Từ Thế Tích đã tạo nên nền tảng vững chắc từ trước.

Dương Khánh chấp nhận.

Trong mười hai tháng, Từ Thế Tích phụng mệnh triều đình trở lại Hồ Lao quan, đảm nhiệm chức vụ ngũ phẩm Ứng Dương Lang Tướng.

Đồng thời Đoạt Đạt hạ lệnh đem biệt tướng Bùi Hành Nghiễm đến Ngưu Chử Khẩu đảm nhiệm chức vụ Ứng Kịch Lang Tướng phụ tá cho Từ Thế Tích.

Kể từ đó, chẳng những hạ thấp sự không chế Huỳnh Dương của Lý Ngôn Khánh mà còn phân tán lực lượng trong tay của hắn.

Quan trọng nhất là Bùi Hành Nghiễm sau khi đảm nhiệm chức vụ Ứng Kịch Lang Tướng Hồ Lao quan phẩm trật đã là ngũ phẩm, chuyện một công ba việc này Bùi Nhân Cơ làm sao không làm, có lẽ ngoại trừ Lý Ngôn Khánh bên ngoài tất cả mọi người đều vui vẻ.

Lý Ngôn Khánh đối với chuyện này lại thờ ơ.

Thậm chí có người hướng oán trách thay hắn thì Lý Ngôn Khánh lại nói:

- Thế tích là huynh trưởng của ta, binh pháp xuất chúng mưu lược hơn người, hấn tọa trấn Hồ Lao quan có thể giảm gánh nặng trên vai của ta, tuy hấn ở Huỳnh Dương nhưng đối với Hồ Lao quan cũng chưa quen thuộc Bùi Hành Nghiễm làm Ứng Dương Lang Tướng Ngưu Chử Khẩu rồi nên sẽ đối với Hồ Lao quan vô bây giờ ở đây phụ tá sau này Hồ Lao quan sẽ càng trở nên kiên cố.

M Long

537. Chương 11: Nguyên Văn Đô Bất Mãn.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 8

Chương 11: Nguyên Văn Đô bất mãn.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm by

Hấn biểu hiện không sao thì người ngoài càng cho rằng hấn bất mãn.

Vì vậy Dương Khánh còn phái người tới Cửng huyện trấn an Lý Ngôn Khánh.

Người chính là một loài động vật kỳ lạ, một bên thì kiêng kỵ đề phòng một bên thì trấn an lôi kéo.

Tuy nhiên như vậy Dương Khánh cũng an lòng.

Bất kể ai đảm nhiệm chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ thì hấn đều đem Huỳnh Dương nắm vào trong tay mình.

Tiến vào tháng ba, khắp nơi đều bất ổn.

Thế nhưng mà Huỳnh Dương quận vẫn bảo trì cục diện tĩnh lặng, Lý Mật từ khi trở về từ Ngõa Cương trại xưng làm Ngụy Vương vẫn không có hành động gì.

Nhưng tất cả mọi người đều biết rằng đây là yên lặng trước bão tố mà thôi.

Lý Mật tuyệt đối không thể bất động như vậy được, hấn án binh tới đầu tháng ba thì Bùi Thúc Vên và Bùi Thục Anh cùng nhau tới Huỳnh Dương quận ở Hào Đồi Ổ, nguyên nhân cũng rất đơn giản vì Hà Đông ngày càng rung chuyển không biết sẽ sinh ra sự tình gì, mà Huỳnh Dương cũng có chiến sự nhưng dù sao cũng yên bình hơn, quan trọng nhất là Trường An phái Dũng Tướng Lang Tướng Bàng Ngọc cùng với Hoắc Thế Cử tiến vào đông Đô khiến cho Đông Đô nhất thời cũng thái bình.

Bùi Thục Anh cô chất tới Hào Đồi ổ đúng lúc Lý Ngôn Khánh đang dò xét ở cửu sơn.

Hấn và Mạch Tử Trọng sau khi phòng ngự xong xuôi thì quay về Hắc Thạch phủ.

- Lão Diêu, ta muốn người trong vòng mười ngày phải chiếm giữ được Đào Hoa Cốc.

Tất cả lương thảo ta sẽ bí mật mang tới cho ngươi, tuy nhiên binh mã dưới trướng không thể vọng động liên hệ với ta.

Nhớ kỹ đám binh mã này chính là lá bài sau cùng của ta, không phải vạn bất đắc dĩ thì không được để cho người khác biết.

Ngôn Khánh nói những lời này ngôn ngữ vô cùng tha thiết.

Diêu Ý hít sâu một hơi, ở trên lưng ngựa chấp tay nói:

- Mong chúa công yên tâm, nếu như không nhận được lệnh của chúa công sẽ không ai biết đến sự hiện diện của ta.

Lý Ngôn Khánh trên mặt nở ra một nụ cười

- Ngôn Khánh người hẳn cho là chiến sự ở Hắc Thạch quan sẽ yên ổn?

Trở lại Củng huyện, Tiết Thu nhin không được thấp giọng hỏi thăm.

Đào Hoa cốc chính là hấn ngẫu nhiên đề cử cho Lý Ngôn Khánh, Đào Hoa Cốc kìm giữ binh mã cũng là để đề phòng vạn nhất có chuyện xảy ra.

Nhưng hẳn thật không ngờ Lý Ngôn Khánh lại coi trọng Đào Hoa cốc như vậy.

Hắc Thạch quan ở phía Tây Huỳnh Dương, chuẩn xác mà nói chính là phòng tuyến cuối cùng, Tiết Thu lại không cho rằng Ngõa Cương trại có bản lĩnh công phái Hồ Lao quan quan, bức bách Hắc Thạch quan của Lý Ngôn Khánh.

Chẳng lẽ Vương Thế Sung lại có gan dám cường công Huỳnh Dương quận sao?

Lý Ngôn Khánh dĩ nhiên là minh bạch ý của Tiết Thu trong đó.

Hắn nhìn qua rồi khẽ nói:

- Người cho rằng Vương Thế Sung hao tổn nhiều tâm lực như vậy sẽ từ bỏ ý đồ với Huỳnh Dương sao?

-Cái này...

- Ta dám khẳng định Vương Thế Sung chỉ cần có cơ hội nhất định sẽ có hành động.

- Ta đoán chừng khi Lý Mật binh lâm Hồ Lao quan Vương Thế Sung sẽ đánh lên Hắc Thạch quan, người này giỏi nắm bắt cơ hội tuyệt đối sẽ không ngồi yên mà nhìn Huỳnh Dương, chỉ sợ không bao lâu Đông Đô sẽ bị hấn không chế trong tay.

Cho nên ta phải phòng ngừa chu đáo nếu như Vương Thế Sung muốn lấy Hắc Thạch quan ta cũng không ngại cho hẳn phải hao binh tổn tướng ở nơi này.

Lý Ngôn Khánh dứt lời nhìn lại Tiết Thu.

Tiết Thu lộ vẻ hiểu rõ cười hắc hắc nói:

- Như thế ta có thể đánh giá thủ đoạn của Huỳnh Dương Lý vô địch.

Hai người nhìn nhau cất tiếng cười to.

Lý Ngôn Khánh nhắm chặt yên ngựa, cầm lấy Trần Hương giáo, trong ánh mặt trời nhìn về phía xa xa:

- Lý Mật, Vương Thế Sung. ta đã chuẩn bị xong rồi.

Hồ Lao quan ác chiến liên tục, Lý Ngôn Khánh đã trở về Củng huyện mật thiết chú ý.

Tuy nhiên hẳn chú ý không phải là chú ý Lý Mật mà chính là chú ý Vương Thế Sung. Hiện tại Ngôn Khánh xem ra có Từ Thế Tích trấn thủ Hồ Lao quan quan lại có Tô Định Phương, Bùi Hành Nghiễm đủ để ngăn cản hai chục vạn đại quân của Lý Mật, mà Lý Mật tuy có hai mươi vạn đại quân nhưng chỉ là một đám quân ô hợp, Từ Thế Tích trong tay có mấy vạn người lưng tựa Huỳnh Dương trăm vạn dân chúng, kho Lạc Khẩu thì quân nhu dồi dào.

Muốn công phá Hồ Lao quan?

Đây không phải là một chuyện dễ dàng.

Lý Ngôn Khánh nhớ rõ lúc Lý Mật cường thịnh nhất cũng chỉ có chưa tới năm mươi vạn binh mã mà thôi, hơn nữa lại là sau khi chiếm được kho Lạc Khẩu mới có được, Huỳnh Dương hiện tại chưa công phá, hai mươi vạn quân của Lý Mật đã là đến cực hạn.

Cho nên Ngôn Khánh đối với Hồ Lao quan không để ý lắm.

Điều hẳn chú ý chính là Vương Thế Sung ở Lạc Dương sẽ có hành động gì với sự am hiểu của hẳn với Vương Thế Sung thì người này rõ ràng là giỏi nắm bắt thời cơ.

Huỳnh Dương quận gặp mấy chục vạn đại quân công kích, xem ra nguy tại sớm tối.

Vương Thế Sung nếu như thông minh thì nhất định sẽ lấy cớ cứu viện Huỳnh Dương xuất binh vào đây, Lý Ngôn Khánh hiện tại cần làm chính là đem Vương Thế Sung nhốt ở bên ngoài không cho tiến vào Huỳnh Dương quận nếu không sẽ dẫn tới tai họa rất lớn.

Mà trên thực tế Vương Thế Sung đã có phản ứng.

Cuộc chiến ở Hồ Lao quan tới ngày thứ ba, Vương Thế Sung thượng tấu triều đình thỉnh cầu xuất binh, hiệp trợ Dương Khánh ngăn cản quân Ngõa Cương.

Hiện tại chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ rơi vào tay ai vẫn chưa biết.

Cho nên Vương Thế Sung muốn xuất binh nhất định phải câu kết với Việt vương Dương Đồng, cũng phải được tam đại lưu thủ phụ thần đồng ý, Đoạn Đạt trước sau như một ủng hộ Vương Thế Sung cũng nói Huỳnh Dương quan hệ trọng đại, quả quyết phải có người năng lực tới đó tọa trấn.

Hắn thật tình không biết câu nói này của hắn đã chọc giận Nguyên Văn Đô.

Luận bối phận Nguyên Văn Đô là cữu cữu của Dương Khánh, lời nói này của Đoạn Đạt người không phải là nói cháu trai ta không có năng lực sao?

Cho nên chưa đợi Lô Sở đứng ra ngăn cản Nguyên Văn Đô đã cất tiếng:

- Đoạn tướng quân nói vậy là sai rồi, Huỳnh Dương quận trưởng Tuân vương Dương Khánh chính là tôn thất, đối với triều đình trung thành tận tâm, tự mình ra trấn Huỳnh Dương quận cho tới nay, Huỳnh Dương vẫn an ổn, chưa từng bị rung chuyển.

Xin hỏi Đoạn tướng quân như vậy không phải là có năng lực sao?

- Hơn nữa, phía dưới Huỳnh Dương quận còn có ngũ đại quân phủ, đều là những người dũng mãnh.

Trong Ngũ đại lang, Tân Văn Lễ thành thực, Từ Thế Tích gia học uyên nguyên, Lý Ngôn Khánh Lý huyện nam tước thì xưa nay chưa bại trận nào, còn có Trương Quý Tuần Trịnh Vi Thiện bọn họ, năm người này đều xuất phát từ dưới trướng Đoạn tướng quân đều từ vệ phủ mà ra, Đoạn tướng quân nói như thế không phải bảo những người này tài trí đều tầm thường sao?

- A, cái này... Nguyên thái phủ ty chức tuyệt đối không có ý tứ đó.

M Long

538. Chương 12: Cửu Sơn Mất.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 8

Chương 12: Cửu sơn mất.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm by

Đoạn Đạt cứng họng, mặt đỏ tới tận mang tai, không biết làm sao phản bác lại Nguyên Văn Đô.

Hắn ngược lại cũng không phải là nghi vấn Dương Khánh chỉ là muốn mượn cơ hội này giúp Vương Thế Sung khống chế Huỳnh Dương quận.

Hiện tại ở khu vực sông Lạc, binh lực của Vương Thế Sung là hùng mạnh nhất, uy nói ở Giang Đô chưa có quyết định ai đảm nhiệm chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ nhưng mà Đoạn Đạt thấy không phải là Vương

Thế Sung thì không còn ai, bây giờ cho hấn khống chế Huỳnh Dương, sau đó triều đình xuống chỉ là thuận lý thành chương.

Đoạn Đạt không tệ nhưng hấn lại mạnh động khiến Nguyên Văn Đô nắm lấy điểm mấu chốt.

Lô Sở cười lạnh:

- Đoạn tướng quân đến tột cùng là có ý gì? Hấn là phóng nhãn khắp Đông Đô, chỉ có Vương Thế Sung là có năng lực sao?

- Lô nội sử ông biết là ta không có ý này mà.

Lô Sở hiện tại là quan bí nội sử, tả bị thân tướng quân, nhận chức hữu quang lộc đại phu, so với Nguyên Văn Đô còn cao hơn một bậc.

- Người có ý gì ta không biết.

- Ta chỉ biết rằng ở trong thành Lạc Dương tài năng vô số đó, Giam môn phủ đại tướng quân Bùi Nhân Cơ chớ luân xuất thân hay thế lực Vương Thế Sung có so sánh được không? Hộ bộ thượng thư Vi Vân, gia học uyên nguyên, Vương Thế Sung có thể so sánh không? Hữu giam môn tướng quân Ngụy Tệ Thâm trông xa vạn dặm, từ Vũ Dương quận gấp rút cứu viện Đông Đô, thậm chí ngay cả dân chúng Lạc Dương cũng khen không dứt miệng, Vương Thế Sung có sánh được hay không?

Không luận tới dũng tướng quân Bàn Ngọc cùng với Hoắc Thế Cử, đều là những người thân kinh bách chiến, chiến công hiển hách.

- Tại sao hết lần này tới lần khác người chỉ biết tới Vương Thế Sung? Bồn quan ngược lại rất muốn biết ảo diệu trong đó, kính xin tướng quân giải thích sự nghi hoặc.

Cả triều đình văn võ ai cũng lộ vẻ hung dữ với Đoạn Đạt.

Bùi Nhân Cơ hừ lạnh một tiếng sau đó khép mắt lại tựa hồ không muốn nhìn Đoạn Đạt nữa.

Đoạn Đạt lúc này khó lòng giải bày, hấn đường đường là một võ tướng ra trận thì còn tốt nhưng luận mồm mép thì không so được với Lô Sở.

Cũng may Dương Đồng là một người ôn hòa trầm trọng, không đành lòng nhìn thấy Đoạn Đạt như vậy cho nên hấn mở miệng nói:

- Hiện tại hoàng thúc cũng không phải người cầu viện cho thấy thúc ấy nắm chắc được việc bảo vệ Lạc Dương cho nên xuất binh tới Lạc Dương cũng không cần thiết, Đoạn khanh không phải là không có đạo lý, nhưng hoàng thúc chưa cầu viện chúng ta không thể vọng độc được. Vương khanh cứ tiếp tục đóng ở trong thành bảo vệ xung quanh Đông Đô.

- Chúng thần tuân chỉ lệnh của Việt Vương.

Dương Đồng sắp xếp như thế, mọi người cũng không tranh luận nữa.

Vương Thế Sung muốn xuất binh tới Huỳnh Dương, ý đồ đó cũng dần trôi đi.

- Vương hồ tử chắc chắn không từ bỏ ý đồ.

Đỗ Như Hối nói với Lý Ngôn Khánh:

- Hấn hiện tại ra chiêu không đúng nên mới nhận nhục nhã này, ta cam đoan hấn sẽ nghĩ biện pháp khác xuất binh tới Huỳnh Dương.

Ngôn Khánh mỉm cười:

- Không sai, hấn chưa hết hi vọng.

Nói xong Lý Ngôn Khánh lấy ra một phong thư đưa cho Đỗ Như Hối:

- Vừa nhận được tin tức, Vương Thế Sung dâng thư thỉnh tấu cho Lưu Lương thê làm Vương thái hậu, Việt vương đối với chuyện này cũng đồng ý.

Lưu Lương thê cũng không phải là một cái tên.

Người này họ Lưu, là mẫu thân của Dương Đồng, sau khi Dương Đồng leo lên vị trí vương vị Lưu Lương thê vì vấn đề xuất thân nên không được phong làm thái hậu.

Vương Thế Sung thấy được điểm này cho nên dâng tấu cho Dương Đồng niềm vui.

Đỗ Như Hối bỏ thư đi, cũng không hỏi thăm Lý Ngôn Khánh tin tức này từ đâu tới mà nhúu chặt lông mày trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Vương Thế Sung lòng muông dạ thú, mà Việt vương tuổi còn nhỏ không biết nhân tâm hiểm ác sớm muộn cũng bị Vương Thế Sung làm hại.

Kỳ thật Lý Ngôn Khánh không phải là không biết chuyện này.

Nhưng trong lòng hắn không có chút biện pháp nào, hắn cũng không thể chạy đến Lạc Dương, tiêu diệt Vương Thế Sung, nếu như hắn thật sự làm như vậy thì bốn phía sẽ cô lập hắn, bị động làm việc.

Ngôn Khánh cũng có dự định khác.

Chỉ cần chờ đợi Lý Uyên xuất binh chiếm Trường An, ở quan trung đứng vững gót chân thì hắn cũng chủ động xuất kích.

Nhưng hiện tại thì cần phải cố gắng kiên trì.

- Ngôn Khánh, chuyện lớn không hay rồi.

Lý Ngôn Khánh cùng với Đỗ Như Hối đang đàm luận sự tình thì Tiết Thu đã xông vào trong phòng.

Hắn và Đỗ Như Hối đều là tâm phúc của Ngôn Khánh, có thể tự do đi lại trong Lý phủ, nếu không người bình thường xông vào chỉ sợ chưa tới hậu trạch đã bị Thẩm Quang ngăn lại.

Tiết Thu vẻ mặt lo âu chạy tới trước mặt Lý Ngôn Khánh:

- Đại huynh xảy ra chuyện gì vậy, tại sao lại lo lắng như thế?

- Vừa nhận được mật báo.

Tiết Thu hạ giọng nói:

- Lý Mật cũng không ở Hồ Lao quan hạ chiến, nghe nói mấy ngày nay đốc chiến là do Mạnh Nhượng và Lý Văn Tương hai người tiến hành, Lý Mật hiện tại ở đâu không rõ.

- Lý Mật không ở Hồ Lao quan?

Lý Ngôn Khánh nghe được thì cả kinh đứng lên.

Đỗ Như Hối không nói nhiều lời lấy địa đồ ra trải lên trên thư án.

Tiết Thu nói tiếp:

- Theo phỏng đoán Lý Mật sẽ đi đường vòng chiêm đóng Lạc Khẩu, lộ tuyến không rõ ràng.

Ngôn Khánh không nói tiếng nào xuất thần nhìn địa đồ.

Hồi lâu sau hắn vẽ một con đường trên địa đồ.

- Hiện tại Khai Phong cùng với Úy thị đều nằm trong tay của Lý Mật, nếu như hắn muốn đánh chiếm Lạc Khẩu thì phải trước hết lấy Đại Ngụy sơn.

Từ đó chẳng những đã thông con đường Huỳnh Dương Giang Hoài mà còn có thể tới Ky Sơn, bức Cửng huyện.

Ngôn Khánh thầm nói rồi bỗng nhiên hít sâu một hơi.

- Không tốt, Ky Sơn gặp nguy hiểm rồi.

Ky sơn là môn hệ phía nam của Huỳnh Dương.

Một bên nổi thẳng Giang Hoài một bên thì tiếp giáp Cổ Xuyên .

Ngôn Khánh đứng lên ở trong phòng đi đi lại lại hần nhẹ nhàng lắc đầu rồi cười khổ với hai người Tiết Đồ:

- Ta nghĩ Lý Mật sẽ cường công Hồ Lao quan không ngờ hần lại tính đường này.

Trước đây hần dùng Dịch Nhượng hấp dẫn sự chú ý của chúng ta sau đó cướp Khai Phong và Ủy thị.

- Hiện tại hần cũng dùng chiêu này, quả nhiên cao minh.

- Ngôn Khánh hiện tại không phải là lúc cảm khái, cần phải mau chóng báo cho Trương Quý Tuần chớ để hần trúng kế Lý Mật.

- Chậm rồi.

Lý Ngôn Khánh cười khổ lắc đầu:

- Lý Mật đã tính kỹ làm sao có thể thất bại.

- Đệ dám khẳng định lúc chiến sự ở Hồ Lao quan còn diễn ra thì hần đã bí mật đánh chiếm Kỳ Sơn, chém giết Trương Quý Tuần.

- Lập tức truyền lệnh của ta, để Mạch Tử Trọng thủ vững Cửu sơn, ta lập tức xuất binh cứu viện.

Lý Ngôn Khánh cũng không muốn ở dưới Hắc Thạch quan giao phong với hần, vì như vậy sẽ kinh động Lạc Dương dẫn tới bất an ở Đông Đô.

539. Chương 13: La Sĩ Tín Tham Chiến.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 8

Chương 13: La Sĩ Tín tham chiến.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm by

Vương Thế Sung vẫn không có cơ nhúng tay vào Huỳnh Dương quân.

Mà một khi Lý Mật binh lâm dưới thành Hắc Thạch quan, thì Lý Ngôn Khánh không có cách nào ngăn cản Vương Thế Sung đến đây, về công về tư, Lý Ngôn Khánh đều muốn đem trận chiến này dừng lại ở Cửu Sơn, tuy nhiên Cửu Sơn hiện tại chỉ có Mạch Tử Trọng trấn giữ cùng với năm trăm binh lính, Lý Mật dùng mấy vạn quân binh trùng kích thì làm sao chống được.

Nghĩ tới Cửu sơn thất thủ, Hắc Thạch quan phải tiếp nhận chiến hỏa, Ngôn Khánh liền cảm thấy nóng lòng hần lập tức điều binh khiển tướng một bên mệnh cho Đỗ Như Hối lập tức gia tăng phòng giữ Hắc Thạch quan một bên thì mệnh cho Tiết Thu và Trương Tôn Vô Kỵ hai người lưu thủ Củng huyện đảm bảo cho Củng huyện bình yên vô sự.

Đêm hôm nay Củng huyện bắt đầu chiêu mộ binh lính.

Lý Ngôn Khánh thông qua Sài Hiếu Hòa làm ra lệnh chiêu mộ, tập kết những hương dũng còn khỏe mạnh cường tráng của chuẩn bị tùy thời tiến tới Hắc Thạch quan.

Đồng thời hần cũng mệnh cho Vương Phục Bảo làm lưu thủ ở Củng huyện phụ trách chinh đồn và sắp xếp binh mã.

Hắn lại mệnh cho Hứa Kính Tông tới Huỳnh Dương huyện trình báo tình hình với Dương Khánh, sự tình đột nhiên xuất hiện, muốn chiêu mộ binh lính phải được Dương Khánh phê chuẩn tuy nhiên bây giờ cấp bách cũng phải bắt chấp.

Lý Ngôn Khánh ở trong huyện nha gặp được Sài Hiếu Hòa.

Sài Hiếu Hòa vẫn như cũ nở ra nụ cười lạnh nhạt nhìn Lý Ngôn Khánh mà hỏi:

- Lý phủ quân vì sao lại vội vã như thế?

Lời nói này còn mang theo một vài phần giễu cợt trong đó, tuy nhiên Lý Ngôn Khánh vẫn không để ý mà mỉm cười:

- Kể trí nghĩ ngàn điều vẫn có một vắn điều bỏ qua, tuy nhiên Sài công không cần phải lo lắng, ta và Lý Mật, hươu chết về tay ai còn vẫn chưa biết.

Sài Hiếu Hòa nói:

- Hươu chết về tay ai còn chưa biết, hoàn toàn chính xác.

- Nhưng phủ quân ở trước chống cự hổ, cửa sau lại có sói, tình hình bốn phía như thế không biết phủ quân đối phó thế nào Sài mỗ cũng vô cùng tò mò.

Câu nói này khiến cho sắc mặt của Lý Ngôn Khánh trở nên âm trầm.

Hắn nhìn Sài Hiếu Hòa rồi trầm giọng nói:

- Đã vậy xin Sài công lắng lắng chờ đợi.

Nói xong hắn cầm lấy ấn tín của Sài Hiếu Hòa đi, Sài Hiếu Hòa cũng không ngăn cản dù sao ngăn cản cũng không được. Lý Ngôn Khánh đem ấn tín giao vào tay của Trương Tôn Vô Kỵ sau đó ghé vào tai hắn nói nhỏ hai câu, Trương Tôn Vô Kỵ sắc mặt đại biến, hoảng sợ nhìn Lý Ngôn Khánh.

- Ngôn Khánh nếu như vậy...

- Chiến sự vô cùng biến hóa, người cứ y kế mà hành sự.

- Ta lại muốn xem xem khi đó tranh chấp tàn bạo sẽ làm nên cục diện thế nào.

Nói xong Lý Ngôn Khánh nhìn thoáng qua Sài Hiếu Hòa rồi xoay người rời đi.

Tàn bạo tranh chấp?

Sài Hiếu Hòa khẽ giật mình kinh dị nhìn theo bóng lưng của Lý Ngôn Khánh, sau đó lại đưa ánh mắt tới bên người của Trương Tôn Vô Kỵ, trong lòng hơi rung động.

Bị giam lỏng mấy năm gần đây Sài Hiếu Hòa đối với những hành động của Lý Mật cũng rất quan tâm.

Tuy nhiên dù có giao tình nhiều năm với Lý Mật thì Sài Hiếu Hòa bận tâm vì hắn cũng không có tác dụng, hiện tại Sài Hiếu Hòa bị nhốt ở Cửu huyện mặc dù có thể bày mưu tính kế cho hắn nhưng cũng vô pháp truyền tin tới, nô bộc ở bên cạnh hắn cho đến người sai vặt trong nha môn đều là người của Lý Ngôn Khánh.

Cho nên Sài Hiếu Hòa cũng chỉ có thể âm thầm lo lắng cho Lý Mật.

- Phủ quân giải quyết tận gốc không sợ Lý Mật đập nổi đóm thuyền sao?

Đêm đó Sài Hiếu Hòa đi tìm Vương Hoàng mà nói.

Vương Hoàng cười ha hả phản lại một câu:

- Theo cách nhìn của Sài công Lý Mật liệu có thể đập nổi đóm thuyền không?

(dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì dìm hết thuyền, đập vỡ nổi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng)

Hắn có dũng khí đó hay không?

Sài Hiếu Hòa cười khổ lắc đầu:

- Mặt công trời sinh tính tình mưu sau mà động.

- Năm đó hắc phụ tá Sở công nếu như có phách lực này thì Sở công chưa chắc mà bại vong, tuy nhiên lúc này chỉ sợ Mặt công sẽ dốc toàn bộ lực lượng ác chiến ở Hắc Thạch quan.

Vương Hoàng nói:

- Ác chiến khó tránh khỏi nhưng không bền bỉ được.

Nếu như Lý Mật chủ công thì phủ quân nhà ta sẽ giải quyết tận gốc, hắc sẽ làm thế nào?

- Dĩ nhiên là phải thay đổi lộ tuyến.

Vương Hoàng nghe vậy liền nói tiếp:

- Ha ha cho dù đi đường nào thì sau khi nhị Lý tranh chấp xong Cửng huyện vẫn thuộc về một họ Lý mà thôi.

Vương Hoàng nói những lời này là muốn cho Sài Hiếu Hòa một lựa chọn, Lý Mật tuy lợi hại nhưng chúa công nhà ta cũng không kém, sau này khi cuộc chiến Hắc Thạch quan chấm dứt nếu như người không đưa ra chọn lựa thì chúa công chưa hẳn tha cho người.

Sài Hiếu Hòa nghe được không khỏi im lặng.

Sáng sớm hôm sau Lý Ngôn Khánh suất bộ tới Hắc Thạch quan.

Hắc Thạch quan lúc này đã tràn ngập khí thế giương cung bạt kiếm, Đỗ Như Hối suốt đêm tới Hắc Thạch quan xem xét, hạ lệnh Tùy quân trú đóng đồng thời bố trí hai đạo binh mã ước chừng 1200 người. Vương Phục Bảo làm lưu thủ Cửng huyện cho nên ở Hắc Thạch quan, có hai luồng binh mã do La Sĩ Tín và Tô Bao hai bên hiệp trợ.

Đây cũng là do Ngôn Khánh âm thầm phân phó.

Vốn Tô Bao phẩm trật cao hơn La Sĩ Tín.

Nhưng tuổi của hắc dù sao cũng còn nhỏ hơn, luyện binh có lẽ là một hảo thủ nhưng đàm luận về đấu tranh anh dũng thì không so được với La Sĩ Tín.

Cái gọi là binh tào cũng giống như chức vụ tham mưu vậy.

Mà Tô Bao cũng không phải là nhân vật cường thế gì cả vì vậy sau khi thương nghị với Lý Ngôn Khánh, hắc đảm nhiệm chức vụ phụ tá La Sĩ Tín chỉnh đốn quân vụ.

Lý Ngôn Khánh vừa xuống ngựa La Sĩ Tín đã chạy tới trước mặt.

Hắc quỳ một chân dưới mặt đất rồi nói:

- Phủ quân, La Sĩ Tín muốn tham chiến.

Hắc cùng với Lý Mật có thâm cừu đại hận, Trương Tu Đà là người hắc vô cùng tôn kính mà chết dưới tay của Lý Mật khiến cho La Sĩ Tín hiện tại có thể nói là hận thấu xương, hôm nay đại quân Lý Mật xâm phạm biên giới, người ngoài có thể cảm thấy bối rối nhưng mà La Sĩ Tín biết rằng đây là cơ hội tốt để hắc báo thù.

Lý Ngôn Khánh rất rõ ràng suy nghĩ của La Sĩ Tín cho nên đỡ hắc đứng lên.

La huynh đệ trước kia người tìm ta nương tựa, ta từng cam đoan với người là sẽ giúp người báo thù, hôm nay cơ hội đã tới.

540. Chương 14: Cửu Sớm Thảm Bại.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 8

Chương 14: Cửu sơn thảm bại.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm by

Nói xong hần ngồi thẳng lên nhìn mọi người xung quanh:

- Lý Mật hung hăng vô cùng, tuy nhiên hần cũng chỉ là một tên gà đất chó kiểng mà thôi, các huynh đệ, các người sống ở Cửu huyện, lớn lên ở Cửu huyện, ta cũng không nói năng rườm rà.

- Ta muốn nói cho người biết, nếu như Lý Mật công phá Hắc Thạch quan thì Cửu huyện cũng không yên ổn.

- Hắc Thạch quan này chính là nhà của các người nơi sinh sống của cha mẹ thê nhi các người, ta chỉ muốn hỏi các người các người có muốn nhìn thấy gia viên mình sụp đổ, thê nhi bị đám loạn thần tặc tử chà đạp không?

Hắc Thạch quan trở nên trầm mặc.

Đúng lúc này Lương Lão Thực la lớn:

- Giết chết Lý nghịch, bảo vệ nhà của chúng ta.

- Giết chết Lý nghịch bảo vệ nhà của chúng ta.

- Lý phủ quân chúng ta nguyện tử chiến để bảo vệ Hắc Thạch quan, mong tướng quân hạ lệnh.

Tiếng gọi ầm ĩ vang vọng ở trên Hắc Thạch quan thật lâu vẫn không tan.

Lý Ngôn Khánh nghe được liền cười to:

- Nhà của ta ở Cửu huyện.

- Hai vị hôn thê của ta cũng ở bên ngoài huyện thành nếu như Hắc Thạch quan bị phá ta cũng sẽ tan cửa nát nhà cho nên ta sẽ cùng với các huynh đệ liều chết để cho đám nghịch tặc kia biết rằng, người Cửu huyện chỉ có chết trận chứ không đầu hàng.

- Lý vô địch, Lý vô địch.

Hắc Thạch vệ phủ trong chốc lát tràn ngập nhiệt huyết.

Lý Ngôn Khánh cất tiếng nói tiếp:

- Tất cả mọi người cầm lấy binh khí, theo ta xuất chinh.

Nói xong hần mang theo đám người La Sĩ Tín tiến ra khỏi vệ phủ, sau lưng không ngừng truyền tới tiếng quân tốt hò hét khiến cho người ta tràn ngập nhiệt huyết.

- Chúa công, quân tâm đã tăng lên.

Đi vào bên trong Đỗ Như Hối cất tiếng khen.

Lý Ngôn Khánh trầm mặt rồi nói:

- Quân tâm mặc dù tăng lên nhưng mà binh lực chúng ta vẫn cách xa, lão Đỗ lần này xuất kích ta đích thân lãnh binh, Sĩ Tín sẽ mang theo một đội ngũ theo ta gấp rút cứu viện Cửu Sơn trại.

Tuy nhiên không biết Cửu Sơn có thể giữ vững được bao lâu, huynh tốt nhất ở Hắc Thạch quan chuẩn bị huyết chiến cho tốt.

Đoán chừng chậm nhất tới ngày mai Cửu huyện sẽ có viện binh tới, lúc đó binh quyền do huynh chấp chưởng, tất cả phải chuẩn bị cho tốt.

Đỗ Như Hối tiến lên một bước:

- Phủ quân yên tâm, Như Hối nhất định không làm nhục sứ mạng.
- Còn nữa, huynh lập tức phái người tới Kỳ Lân quán đem tất cả mọi người chuyển vào trong huyện thành vạn nhất Hắc Thạch quan thất thủ thì Cử huyện cũng có thể chống đỡ một chút.

Đỗ Như Hối gật đầu đáp ứng, Lý Ngôn Khánh lúc này mới yên tâm.

Hắn đối với Đỗ Như Hối rất tin tưởng rằng Đỗ Như Hối sẽ đem mọi chuyện sắp xếp thỏa đáng.

Ngôn Khánh lần này tiến về Cửu sơn, cơ hồ muốn mang đi đại bộ phận binh lực ở Hắc Thạch quan, ngoài ra còn có ba trăm Kỳ Lân vệ tổng cộng là 800 người, phối hợp với bảy trăm người ở Cửu Sơn là đội ngũ 1500 người, phối hợp với địa hình Cửu sơn ngăn cản địa quân của Lý Mật thì không phải là không thể, lúc đó chỉ cần Đỗ Như Hối có thể đem binh mã bổ sung tới Cửu sơn, Lý Ngôn Khánh tin rằng ở Cửu sơn có thể đánh tan binh lính của Lý Mật, tuy nhiên lúc đó chớ để Vương Thế Sung tìm chế.

Wang Thế Sung liệu có tìm chế hắn hay không?

Ngôn Khánh càng nghĩ càng thâm kêu khổ, chỉ sợ cuối cùng ở Hắc Thạch quan phải chiến đấu một trận với Vương Thế Sung.

Làm thế nào để ngăn cản không giao chiến với Vương Thế Sung không cho hắn tiến vào Huỳnh Dương quận đây?

Lý Ngôn Khánh suy nghĩ liên tục nghĩ đối sách.

Vào giữa trưa Tô Bao đã điểm đủ binh mã.

Lý Ngôn Khánh mặc giáp trụ chỉnh tề, ngồi trên Tượng Long mã, mang theo hắc bạch song sát, Hùng Khoát Hải Hám Lăng La Sĩ Tín chuẩn bị xuất quan.

Tuy nhiên chưa đợi Lý Ngôn Khánh xuất quan đã có thám mã cản đường hắn.

- Tướng quân từ Cửu Sơn đi tới một lộ binh mã, nhanh chóng hướng về phía độ khẩu.
- Có nhìn thấy rõ cờ hiệu không?

Lý Ngôn Khánh trong lòng thầm cảm thấy một báo hiệu không tốt.

Cửu Sơn mang tới đội ngũ gì?

Đúng lúc này ở phía Cửu Sơn đã có hai nhóm binh mã tới, một bên là Cửu Sơn trại của Mạch Tử Trọng, một bên là chi binh lính khác.

Lý Ngôn Khánh lập tức xuống ngựa mang theo đám người La Sĩ Tín vội vàng trèo lên trên thành lâu chấp tay nhìn về phía xa xa.

Hắn còn hỏi thăm người bên cạnh:

- Có nhìn rõ là bao nhiêu người không?
- Hiện tại khoảng cách hơi xa ty chức cũng không rõ nhưng đại khái gần nghìn người.

Một nghìn người.

Lý Ngôn Khánh càng thêm bất an.

Hắn còn muốn hỏi tiếp thì đã nghe Hùng Khoát Hải kêu to một tiếng:

- Công tử bọn họ đã đến.

Ngôn Khánh ngẩng đầu nhìn lại thì chỉ thấy một đạo nhân mã xuất hiện, hướng về phía Hắc Thạch quan chạy vội tới, chiến bào của tất cả đều nhuộm đầy máu càng ngày càng tới gần quan khẩu, Hùng Khoát Hải thấy vậy liền kêu lên một tiếng:

- Đây không phải là Mạch phó tướng sao?

Không đợi Hùng Khoát Hải mở miệng, Lý Ngôn Khánh cũng đã nhận ra.

- Lập tức mở cửa thành ra.

Ngôn Khánh vội vàng đi xuống thành lâu, cười chiến mã suất bộ binh lính lao ra cửa thành.

Hắn cũng không phải muốn giết Mạch Tử Trọng mà lo lắng sau lưng của Mạch Tử Trọng có truy binh, gây chuyện không tốt có khi truy binh còn phá được cả Hắc Thạch quan, đồng thời Lý Ngôn Khánh cũng bắn khoăn, liệu Mạch Tử Trọng có đầu hàng không?

Thời đại này trung thành là một phẩm chất hi hữu.

Trương Tu Đà đối với Tần Quỳnh coi trọng cỡ nào mà kết quả là Tần Quỳnh cũng đầu hàng Lý Mật.

Lý Ngôn Khánh trong lòng tin tưởng rằng Mạch Tử Trọng sẽ không đầu hàng nhưng mà nhân tâm quả thật rất khó dò.

300 Kỳ Lân vệ lập tức triển khai trận thế.

Lý Ngôn Khánh cùng với La Sĩ Tín xuống ngựa xông lên phía trước cản đường đi của đối phương lại.

- Mạch Tử Trọng ngươi tại sao lại dẫn binh tới đây?

Chưa đợi Ngôn Khánh nói xong Mạch Tử Trọng cùng Phí Thanh Nô đã rời yên ngựa, phủ phục xuống.

541. Chương 15: Phong Lâm Hỏa Sơn.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 8

Chương 15: Phong lâm hỏa sơn.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm by

- Phủ quân, Ky sơn thất thủ rồi.

Tuy trong lòng Lý Ngôn Khánh sớm đã có chuẩn bị tuy nhiên khi nghe được tin tức này hắn vẫn không khỏi run lên.

Sau khi cố gắng trấn định tâm thần Lý Ngôn Khánh trầm giọng hỏi:

- Ky sơn thất thủ khi nào? Trương Quý Tuân sao rồi?

Lúc này hắn cũng nhìn rõ binh mã sau lưng Mạch Tử Trọng có tới bảy tám trăm người.

Nguyên một đám chặt vật vô cùng, ngoại trừ một số ít người bên ngoài thì đa phần đều nón lệch giáp nghiêng thậm chí một số còn không cầm binh khí.

Có một số người khôi giáp chỉnh tề đều là người của Mạch Tử Trọng.

Thân binh cũng với sĩ tốt bình thường trang bị khác nhau, ví dụ như Kỳ Lân vệ của Lý Ngôn Khánh trang bị vô cùng tốt, cho dù là cấm quân cũng không bì kịp.

Mạch Tử Trọng ngồi thẳng lên mà nói:

- Trương lang tướng đêm trước đã tuấn quốc rồi.

- Sao?

- Lý Nghị đánh lên Đại Ngụy sơn, Trương lang tướng suốt đêm đi cứu viện gặp phục kích của Lý tặc, toàn quân bị diệt, Trương lang tướng bị Lý Nghị bắt được sau đó chém chết, Lý Nghị sau khi giết được Trương lang tướng đã suốt đêm xuất kích phá được Kỳ sơn, ngày hôm qua ta đã nhận được tin tức, muốn lập tức thông báo với phủ quân nào ngờ Lý nghị trong đêm đó đánh lên Cửu sơn, ta ra sức chém giết mới thoát khỏi vòng vây lớp lớp.

Lý Ngôn Khánh không kìm được hít một hơi thật sâu.

Lý Mật lần này dùng binh thật đúng là cường ngạnh.

Từ Kỳ sơn tới Cửu Sơn khoảng cách tới mấy trăm dặm vậy mà Lý Mật lại ngựa không dừng vó tiến hàn công kích, thật là ngoài dự đoán của Lý Ngôn Khánh, Lý Ngôn Khánh vốn tưởng rằng Lý Mật sau khi phá được Kỳ sơn sẽ nghỉ ngơi hồi phục nào ngờ hắn lại liên tục tập kích khiến cho Lý Ngôn Khánh trở tay không kịp.

Quân Ngõa Cương có sức chiến đấu hung hãn như vậy sao?

- Mạch phó tướng binh mã của ngươi tại sao không bị tổn thất.

Phí Thanh Nô nhin không được mà lớn tiếng nói:

- Phủ quân hoài nghi chúng ta đầu hàng sao? Đúng thế binh lực của chúng ta chính xác không tổn thất nhưng trọng binh đã thương vong hơn nửa.

Thiếu tướng quân dưới trướng vốn có hai trăm binh mã hiện tại chưa còn một trăm, hiện tại những binh mã này là những đội ngũ bên ngoài, từ Kỳ Sơn bại lui mà tới, không có bọn họ gia nhập thì Cửu sơn há có thể đơn giản bị Lý nghị công phá.

- Thanh Nô đừng nói bậy bạ, bại tức là bại.

Mạch Tử Trọng bình tĩnh nói:

- Chúng ta bại trận không trách được ai.

- Mật tướng khẩn cầu phủ quân một lần nữa cho mật tướng được xông lên chiến trường cho dù chết cũng không đáng tiếc.

- Lý nghị có truy kích không?

Mạch Tử Trọng khẽ giật mình sau đó hồi đáp:

- Lý nghị chưa từng truy kích sau khi đánh chiếm Cửu sơn tựa hồ đã mệt mỏi vô lực rồi.

- Đã như vậy các ngươi trước hết nhập quan.

Lý Ngôn Khánh nhảy xuống ngựa đỡ Mạch Tử Trọng đứng lên.

- Mạch tử, sau khi nhập quan ta sẽ bắt đầu coi giữ các ngươi, ngươi cần lưu ý nhiều hơn.

Mạch Tử Trọng run lên, ngẩng đầu nhìn lại Lý Ngôn Khánh.

Nhớ năm đó hắn và Lý Ngôn Khánh kề vai chiến đấu ở Cao Ly, làm sao không rõ tâm tư của Lý Ngôn Khánh, hắn hạ giọng nói:

- Mật tướng minh bạch.

Cứ như vậy Mạch Tử Trọng mang theo tàn binh bại tướng dưới sự giám thị của Lý Ngôn Khánh tiến vào bên trong Hắc Thạch quan.

Tuy nhiên Lý Ngôn Khánh cũng không vì vậy mà buông lỏng cơ cảnh, hắn lấy cơ quan nội trú quân không đủ nên mệnh cho đám người Mạch Tử Trọng hại trại ở nơi khác, tương đương với tạm giam đám người Mạch Tử Trọng lại, mặc dù không thu binh khí những cũng hạn chế bọn họ ra vào.

- Chúa công.

La Sĩ Tín đột nhiên kéo cánh tay của Ngôn Khánh lại.

Lý Ngôn Khánh kinh ngạc quay đầu lại:

- Sĩ Tín có chuyện gì sao?

La Sĩ Tín do dự một lát rồi sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Thuộc hạ biết rõ người nào lĩnh quân cho Lý nghịch.

- Ai?

- Là tên vong ân phụ nghĩa nghịch tặc Tần Quỳnh.

Ngôn Khánh không khỏi hiểu kỳ.

- Làm sao ngươi biết Tần Quỳnh lĩnh quân?

- Không dám nói dối chúa công, những chiến thuật liên tục tập kích này Trương công am hiểu nhất, Trương công thường nói, dùng binh thì phải Nhanh như gió Tĩnh lặng như rừng cây Dữ dội như lửa... Vững chãi như núi. Dùng binh như vậy ngoài Tần Quỳnh ra thì không ai bì được, trước phục kích sau bôn tẩu tấn công liên tục công kích, trấn nhiếp quân địch.

Lý Ngôn Khánh nghe được thì lâm vào trầm tư.

Hắn đối với lời nói của La Sĩ Tín vô cùng tin tưởng.

- La Sĩ Tín ngươi phỏng đoán, Tần Quỳnh sau khi chiếm Cửu sơn trại xong sẽ làm thế nào?

La Sĩ Tín trầm ngâm nói:

- Tần Quỳnh dùng binh hư hư thật thật không dễ nắm giữ, Trương tướng quân trước kia cũng khen hắn có phong độ của một đại tướng, kế tiếp có lẽ hắn sẽ tiếp tục tấn công Hắc Thạch quan.

Lý Ngôn Khánh mỉm cười rồi nhìn về phía Cửu Sơn.

- Nếu ta là Tần Quỳnh ta làm sao có thể bỏ qua như vậy...

Sau khi biết Cửu sơn bị bại tùy quân ở Hắc Thạch quan tinh thần liền trở nên sa sút, nguyên một đám chuẩn bị xuất binh đại chiến ai ngờ chưa xuất quân thì Cửu sơn trại đã không còn.

Cho nên sau đó binh mã giải tán trở lại quân phủ.

Lý Ngôn Khánh trở về Hắc Thạch phủ bất luận ai, kể cả Mạch Tử Trọng tới tạ tội hắn cũng không tiếp, vì lý do không khỏe. Đỗ Như Hối cũng không sắp xếp cho đám người Mạch Tử Trọng tiến vào bên trong, đem tất cả người của hắn dựng một quân doanh tạm thời bên ngoài, để cho bọn họ nghỉ ngơi.

Bởi vì sự tình đột nhiên cho nên Hắc Thạch quan cũng không chuẩn bị quân trưởng đầy đủ.

Một đồng người lách vào trong quân trưởng chật hẹp không chịu nổi Mạch Tử Trọng cũng không được chiếu cố đặc thù cho dù là hắn là Ứng Kích Lang Tướng.

Cho nên Mạch Tử Trọng cũng chỉ có thể ở lại trong trướng, tuy nhiên trong trướng này chỉ có hắn và Phí Thanh Nô mà thôi.

- Thiếu tướng quân Lý Ngôn Khánh này khinh người quá đáng.

Phí Thanh Nô tức giận ở trong quân trưởng cao giọng nói:

- Đêm chúng ta an bài ở đây thì cũng thôi đi lại còn phái người tới giám thị, Lý Ngôn Khánh đến bây giờ ngay cả hỏi han cũng không có chẳng lẽ đem chúng ta trở thành tù binh hay sao?

- Thiếu tướng quân, tại sao thiếu tướng quân không nói chuyện, chỉ cần thiếu tướng quân ra lệnh một tiếng chúng ta sẽ...

Mạch Tử Trọng đột nhiên ngắt đầu, trong mắt hiện ra lệ mang:

- Ngươi muốn thế nào? Đi giết Lý Ngôn Khánh Lý Lang quân sao? Hay là tạo phản ra khỏi Hắc Thạch quan?

- Thanh Nô thật sự chúng ta đã thất bại, lúc trước Lý lang quân giao phó Cửu sơn cho ta, từng dặn đi dặn lại, Cửu sơn trại chính là bình chứng cuối cùng của Hắc Thạch quan mà bây giờ chúng ta đã làm mất, người đừng nói nhiều nữa.

542. Chương 16: Phỉ Tặc Giả Dạng.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 8

Chương 16: Phỉ tặc giả dạng.

Nhóm dịch black

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm by

Phí Thanh Nô ngậy ngấn cả người.

Hắn ngơ ngác nhìn Mạch Tử Trọng, không rõ tại sao Mạch Tử Trọng lại chịu được tin tức này.

Một lúc sau Mạch Tử Trọng đột nhiên nói:

- Thanh Nô nếu như người cảm thấy bức mình thì đi ra ngoài một chút dù sao Lý lang quân cũng không thực sự giam cầm chúng ta.

Mạch Tử Trọng trừ danh dùng quân kỷ nghiêm minh, một mình xuất nhập trại đây là tội mất đầu.

Tuy nhiên hiện tại hắn lại ngầm đồng ý cho quân tốt tùy ý ra vào.

Phí Thanh Nô là một viên hãn tướng tính tình ngay thẳng nhưng không có nghĩa hãn ngu si, trước kia không có phản ứng nhưng hiện tại hắn đã cảm thấy có gì đó không đúng.

Sau khi ra ngoài thăm dò, hắn nhìn quanh rồi lui trở về.

- Tại sao không đi ra ngoài?

Mạch Tử Trọng cười hỏi.

- Thiếu tướng quân tình huống có phần kỳ lạ.

Mạch Tử Trọng đứng lên, đứng ở trước cửa ra vào, nhìn thấy có một số người lặng yên rời khỏi trường của mình.

Hắn thở dài một hơi ngẩng đầu nhìn Phí Thanh Nô:

- Lão Phí, người cũng coi như là có chút đầu óc.

- Chẳng lẽ người không cảm thấy chúng ta sau khi từ Cửu sơn bại lui binh mã không giảm bớt sao?

- Vậy thì sao?

Phí Thanh Nô vò đầu hỏi:

- Chúng ta ở Cửu sơn chém giết đẫm máu bị thương nhiều huynh đệ như vậy, ngoại trừ huynh đệ ở Cửu sơn còn có huynh đệ ở Ky sơn nữa, thiếu tướng quân có vấn đề gì sao?

- Làm sao người biết bọn họ là huynh đệ ở Ky sơn?

- Cái này... trên người bọn họ có áo giáp hơn nữa chính miệng họ nói.

- Ky sơn phủ nếu như bị hãm thì áp giáp tính là cái gì? Còn nữa, lúc trước Ky Sơn bại lui đến Cửu sơn, nhân số người có nhớ rõ không?

Phí Thanh Nô nghĩ nghĩ:

- Đường như là ba trăm người.

Mạch Tử Trọng hừ lạnh một tiếng:

- Tổng cộng là hai trăm bảy mươi bốn người.

- Ta vừa kiểm kê nhân số lần này theo chúng ta bại lui tổng cộng có sáu trăm mười bảy người.

- Thanh Nô, người canh chừng cho ta, có động tĩnh gì lập tức trình báo.

Phí Thanh Nô lúc này nếu không biết chuyện gì thì hẳn làm sao có thể làm được Dũng Tướng Lang Tướng?

Hắn lập tức gật đầu lặng yên rời khỏi quân trưởng.

Mà Mạch Tử Trọng đặt mông ngồi xuống, lắc đầu cười khổ:

- Tên Lý Ngôn Khánh chết tiệt cho dù người muốn dẫn xà xuất động thì cũng không cần phải khiến cho lão tử chém giết cả đêm bây giờ vẫn phải cực khổ chứ.

Đỗ Như Hối càng ngày càng quá đáng.

Cơm tối hắn chỉ cấp cho bốn người Mạch Tử Trọng mì nước, mà thôi, tuy nói là mì nước nhưng bên trong đa phần là nước, mì chỉ có vài cọng.

Trong khoảnh khắc đám binh lính tràn ngập căm phẫn.

Bọn họ có người tức giận chửi ầm lên, có người không chịu nổi đi ra khỏi quân doanh, ở xung quanh tìm chút cơm cho đỡ đói có một số người thì lên lút không biết là làm gì mà vô cùng thần bí.

Tuy nhiên màn đêm từ từ buông xuống, tất cả từ rối loạn cũng trở nên bình tĩnh.

Mạch Tử Trọng nằm trong quân trưởng bụng sôi lên vì đói, bỗng nhiên trong doanh bạo động một hồi, Mạch Tử Trọng liền xoay người đứng thẳng dậy.

Phí Thanh Nô xông vào trong lều, trên mặt hiện ra vẻ hưng phấn:

- Thiếu tướng quân, trong doanh có động rồi, mọi người bắt đầu gào thét.

- Con mẹ nó, trong doanh gào thét sao người lại cao hứng như vậy?

Mạch Tử Trọng cũng lộ ra sự vui vẻ, tuy nhiên trong lòng vẫn không phục, lần này lại bị tên Lý Ngôn Khánh kia đoán trúng.

- Lập tức theo ta tiến tới.

Hắn đứng người dậy, từ phía trên quân trưởng lấy ra một thanh hoành đao nặng trĩu, đi nhanh như lưu tinh tiến về phía quân trưởng, toàn bộ quân doanh đều đứng lên, đám quân tốt hiện tại đều lộ ra một vẻ tức giận, đao thương trong tay nhanh chóng tập hợp lại.

Mạch Tử Trọng bước lên phía trước nghiêm nghị quát:

- Các người muốn tạo phản sao mà ồn ào vậy?

- Mạch lang quân chúng ta không muốn làm phản nhưng mà Lý lang quân không cho chúng ta đường sống.

- Chúng ta tuy là bại quân nhưng thực sự cũng đã cùng phản tặc chém giết đẫm máu, ngay cả dừng lại ăn một chén cơm no cũng không được, những quân coi giữ ở bên trong thịt cá dư thừa chúng ta cũng vì triều đình hiệu lực mà lại phải ăn mì nước.

- Đúng thế, Mạch lang quân, chúng ta theo lang quân chém giết đẫm máu, chiến đấu hăng hái tại sao tên Lý lang quân lại nhắm vào Mạch lang quân.

- Giết chết Lý Ngôn Khánh, chiếm lấy Hắc Thạch quan.

Sắc mặt của Mạch Tử Trọng liền trở nên tối sầm, hai con ngươi hắn khép lại, hắn nổi giận gầm lên một tiếng:

- Tất cả đều im miệng cho ta.

Tiếng gầm rú này như ngưi rống vậy.

Quan binh trong quân doanh liền trở nên lặng ngắt như tờ.

- Sĩ khả sát bất khả nhục, Mạch mỗ ở cửu sơn bại trận không phải không qua chiến đấu mà tên Lý Ngôn Khánh kia khinh người quá đáng, chúng ta há có thể ỉn nhẫn, các huynh đệ Cửu sơn mau xếp thành từng hàng chỉnh đốn tiến về quân phủ phía trước.

Mạch Tử Trọng lúc ở Cửu sơn lời nói ra nặng như núi.

Hắn hét một tiếng, tất cả binh mã Cửu sơn đều xếp thành một hàng.

Tuy nhiên sau khi xếp thành một hàng hoàn tất, lại có một chuyện vô cùng kỳ quái, có khoảng ba trăm người tụ hợp tại một chỗ, dùng đội ngũ mà đứng, tuy nhiên ở bên ngoài còn có hơn hai mươi người độc lập hai mươi người này vô cùng bất mắt.

- Các người là huynh đệ Ky sơn?

- Đúng vậy.

- Hắn là Trương lang quân khi còn tại thế không dạy các người xếp hàngf bày trận sao?

Một hán tử mặt đen lập tức biến sắc.

Hắn đột nhiên rút trường đao mà lớn tiếng la lên:

- Thiếu tướng quân cùng với Lý lang quân bao che cho nhau, người ở trong lều ăn ngon ngủ sướng, quên các huynh đệ chúng ta chiến đấu đẫm máu, các huynh đệ chúng ta không nghe hiệu lệnh của hắn tự tìm sinh lộ.

Đám quân tốt Cửu sơn cũng thay đổi cả sắc mặt.

Mạch Tử Trọng hắc hắc cười lạnh:

- Thế nào nhin không nổi nữa rồi sao?

Các người cho rằng kẻ sách của các người cao minh lắm sao, các người không biết từ khi các người tới Hắc Thạch quan, Lý lang quân đã nhìn ra ỉn tình bên trong.

- Phí Thanh Nô, còn không bắt lấy những phỉ tặc này.

Lời còn chưa dứt, Phí Thanh Nô đã gầm lên:

- Ngủ xuẩn, đám phỉ tặc kia các người còn tưởng gia gia ta mất mù hay sao, cho dù các người có hóa trang thế nào đi nữa cũng đừng hòng che được ta, thiết vệ Mạch gia xuất kích.

Phí Thanh Nô tay vung chùy nhanh như lưu tinh tiến tới gần đối phương.

Hầu cận của Mạch gia cũng chuyển động, trường đao sáng loáng rời khỏi vỏ đánh về những người kia.

Hán tử mặt đen la lớn:

- Cửu sơn các huynh đệ các người còn đứng ngây ra đó làm gì, Mạch lang quân muốn dùng máu của chúng ta che lấp tội của hắn.

- Ai dám loạn động giết bất luận tội.

543. Chương 17: Tương Kế TỰ KẾ.

Mạch Tử Trọng rút trường đao ra nghiêm nghị hét lớn.

Quân tốt của Cửu Sơn trại cũng không có ý muốn động tay chân nhưng mà Mạch Tử Trọng ở cửu sơn trại uy vọng rất cao, lại thương lính như con mình cho nên cho dù có người muốn xông ra nhưng nhìn thấy Mạch Tử Trọng oai phong lẫm lẫm sát khí đằng đằng đều thu hồi bước chân.

Cũng có quân tốt thông minh nhìn ra ẩn tình bên trong.

Bọn họ vội vàng mang người lui về phía sau trong nháy mắt những đám quân tốt tự xưng là quân tốt Ky Sơn phủ đã Phí Thanh Nô vây vào bên trong.

Phí Thanh Nô có thể làm Dũng Tướng Lang Tướng dĩ nhiên thân thủ không hề kém.

Song chùy của hắn cao thấp tung bay, vù vù tràn ngập tiếng gió, hán tử mặt đen thấy tình huống không ổn muốn mở một con đường máu không ngờ bị Phí Thanh Nô gắt gao cuốn lấy không có cách nào thoát thân, vây quân tốt Mạch gia thiết vệ vào chính giữa chém giết cho máu chảy thành sông.

Mắt nhìn thấy những người bên cạnh càng ngày càng ít, hán tử mặt đen càng trở nên nóng nảy.

- Người nào cản ta phải chết.

Trường đao của hắn tung bay, ầm ầm ầm liên tiếp ba đao bức Phí Thanh Nô lùi về phía sau.

Thừa dịp Phí Thanh Nô còn trốn tránh, hán tử mặt đen nhảy ra khỏi vòng tròn quay đầu bước đi, nhưng đúng lúc này ở bên ngoài truyền tới một tiếng quát khê:

- Bắt tên.

Trong chốc lát hơn trăm mũi tên gào thét bắn tới.

Từng luồng hàn quang ở trong bóng đêm bắn ra lộ ra một khí tức u lãnh.

Hán tử mặt đen chưa có phản ứng thì đã bị bắn thành giống như là một con nhím, doanh tốt ở bên trong liền hít sâu một hơi.

- Cửu sơn huynh đệ, cùng hô với ta, giết Lý Ngôn Khánh phá Hắc Thạch quan.

Mạch Tử Trọng đột nhiên hạ lệnh, đám quân tốt ở Cửu Sơn cũng không biết thế nào tuy nhiên quân lệnh như sơn bọn họ không dám lãnh đạm, mấy người thông minh lập tức cao giọng la lên:

- Giết Lý Ngôn Khánh, phá Hắc Thạch quan.

Có mấy tên gia hỏa cơ linh không ngừng vung binh khí trong tay va chạm thành tiếng trên không trung.

Đỗ Như Hối cùng với Tô Bao cất bước đi vào trong quân doanh.

Mạch Tử Trọng bước lên phía trước ba người đột nhiên nở ra một nụ cười.

- Lý lang quân đã chuẩn bị xong chưa?

- Yên tâm nếu như Tần Quỳnh xuất hiện thì nhất định hắn phải bỏ mạng tại Hắc Thạch quan.

Đúng lúc quân doanh rối loạn thì có một đạo binh mã xuất hiện ở dưới Hắc Thạch quan.

Ước chừng có hai trăm người, trong đó có ba người vạm vỡ, chỉ thấy ba người đột nhiên dừng bước đầu ngẩng lên trên thành nhìn thoáng qua.

- Đại Bưu, người mang theo năm mươi người leo lên trên thành châm lửa.

- Bạch Xã cùng với ta phụ trách mở cửa thành, chỉ cần chúng ta có thể chống đỡ một thời gian là binh mã của Tần tướng quân sẽ tới, khi đó chúng ta đã lập được công lớn.

- Ca ca nói không sai, chúng ta chỉ cần duy trì tới khi Tần tướng quân tới là được.

Nam tử cao nhất gật nhẹ đầu.

Hắn gỡ từ túi đằng sau ra hai cây thương nặng trĩu đen sì xuống, ước chừng dài tới năm thước.

Hai người còn lại thì mang khoảng hai trăm người đánh về phía cổng thành Hắc Thạch quan, ở trên thành lâu chỉ cần đốt lửa báo động thì ngay cả Cửng huyện cũng nhìn thấy.

Nhìn thấy ở trên đó có bốn năm quân tốt canh cổng, hai người hét lớn một tiếng, vung tay chém xuống không ngờ những quân tốt kia ngay cả phản kháng cũng không có, ngã bịch xuống đất, cả hai cảm thấy có gì đó không đúng, chợt thấy ở trên thành lâu ánh lửa tràn ngập tiếng binh khí vang lên.

Hắn đưa mắt nhìn lại thì thấy có bốn chiếc bù nhìn đã bị tàn phá, trên mặt đất ngập tràn rơm rạ.
Không tốt bị lừa rồi.

Hai tên đại hán muốn quay đầu rời khỏi.

Chợt nghe một tiếng chiêng vang vọng truyền đến.

- Bằng hữu đã đến rồi thì chớ đi.

Thanh âm kia cũng không dùng sức nhưng lại như sấm rền truyền vào lỗ tai của mỗi người vậy.

Trong chốc lát bốn phía của cửa thành tiếng kêu nổi lên bốn phía.

Mấy trăm tên quân tốt từ phòng xá lao ra, nguyên một đám trong tay cầm thương.

Ở trên đường một đại hán cầm trong tay hai lưỡi búa to, như hung thần ác sát.

Hắn cười hắc hắc nói:

- Bọn sâu bọ các ngươi mà cũng dám tới đây sao?

- Nói thật cho các ngươi biết lúc các ngươi vừa xuất hiện thì công tử nhà ta đã phát hiện ra sơ hở tuy nhiên vẫn chờ đợi để các ngươi hiện nguyên hình.

- Mau buông binh khí xuống hai tay ôm đầu lập tức đầu hàng, nếu nói một chữ không gia gia ta sẽ vùng búa lấy mạng chó của các ngươi.

Hai tên đầu lĩnh nhìn nhau lộ vẻ sợ hãi.

Tuy nhiên sau đó bọn họ nhanh chóng trấn tĩnh lại rồi la lớn:

- Các huynh đệ xông lên cho ta, lửa dẫn nhen lên chỉ cần Tần phiêu kỵ tới là chúng ta sẽ chiến thắng.

- Cho các ngươi đường sống mà hết lần này tới lần khác các ngươi tìm cái chết.

Đại hán mặt đen giơ cây búa lên ném ra bên ngoài.

Một tên đầu lĩnh vùng đao tiến đón nghiêm nghị quát:

- Đại ca phá cửa thành.

Hắn một tay cầm thuẫn một tay cầm đao, cây búa bay tới chạm vào thuẫn tạo thành một tiếng trầm đục một thanh thuẫn đã vỡ nát.

Đại hán mặt đen vùng tay cây búa lớn lại quay trở lại.

Hóa ra ở cán búa đã buộc một sợi dây xích chỉ thấy đại hán mặt đen vùng người đứng dậy, thân hình cao lớn, cất bước thu búa cơ hồ chỉ trong tích tắc.

- Nhớ kỹ tên của gia gia, Hùng Khoát Hải dưới trướng của Huỳnh Dương Lý vô địch.

- Thu búa xong Hùng Khoát Hải không hề đình trệ thân thể thuận thể bay lên trên trời, song phủ giơ cao một chiêu lực bổ hoa sơn chém tới hai người kia, vốn hai bên cách nhau bảy tám thước nhưng thoáng chốc Hùng Khoát Hải đã tới bên cạnh.

Song phủ mang theo một luồng gió rít gào phóng xuống.

Tên đầu lĩnh kia đã không cách nào trốn tránh được, hai tay nâng đao lên chống lại.

Tuy nhiên hắn không nghĩ rằng lực lượng của Hùng Khoát Hải kinh người cỡ nào, Hùng Khoát Hải vốn đã trời sinh thân lực sau đó ở núi Nga Mi còn được Tôn Tư Mạc truyền thụ Hỗn Nguyên cầu, lúc này đã luyện đến trạng thái hỏa thuần thanh.

Lô hỏa thuần thanh tương truyền Đạo gia luyện đan, nhìn vào lò, thấy ngọn lửa lê màu xanh, coi là đã thành công, ví với sự thành thực của học vấn, kĩ thuật..)

Một búa này cơ hồ đã dùng tới toàn lực.

Ầm một tiếng trường đao vỡ vụn, song phủ đã chém đứt tên đầu lĩnh kia thành hai nửa, máu và óc của hắn phun tung tóe bắn lên trên mặt của Hùng Khoát Hải, mang đến tướng mạo hung thần ác sát khiến cho người ta phải hãi hùng khiếp vía.

- Bạch Xã.

Một tên đầu lĩnh khác thấy vậy liền đánh tới Hùng Khoát Hải.

Hắn và người kia vốn là hai huynh đệ, một tên tên là Điền Hắc Xã một tên tên là Điền Bạch Xã, vì trốn tránh đi lính cho nên chạy tới đầu quân cho Lý Mật.

Bọn họ lần này thi hành kế hoạch nhưng không ngờ rằng Bạch Xã lại chết dưới búa của Hùng Khoát Hải.

544. Chương 19: Tần Quỳnh Lo Lắng.

Hai huynh đệ sống nương tựa lẫn nhau, Điền Hắc Xã lúc này như một tên điên đánh về phía Hùng Khoát Hải, một bên thì múa đao la lớn:

- Tiểu quỷ kia mau đền mệnh cho đệ đệ ta.

Hùng Khoát Hải nhẹ răng cười lộ ra hàm trắng trắng hếu.

- Mạng của đệ đệ ngươi thì không thể đền tuy nhiên ta có thể tiễn ngươi gặp mặt đệ đệ của ngươi.

Song phủ của hắn vung lên, đánh gãy trường đao của Hắc Xã sau đó thuận thế chạm vào ngực của hắn, hất lên một cái đem Điền Hắc Xã bay ra ngoài, sau đó tiến tới trước dò xét hắn.

- Tiểu tử gia gia năm đó ở Cao Ly giết người vô số có mưu kế nào chưa thấy qua?

- Loại mưu kế vàng thau lẫn lộn này mà cũng khoe khoang, hắc hắc ngươi muốn trông thấy huynh đệ của ngươi thì gia gia cũng thành toàn.

Nói xong hắn nâng búa lên, đầu thân của Điền Hắc Xã mỗi thứ một nơi.

Sau khi giết Điền Hắc Xã xong, Hùng Khoát Hải lúc này mới nhớ ra đám gian tế vẫn còn ở trong thành, hắn lập tức tỉnh táo song phủ luân phiên khai mở, cao thấp tung bay giống như là hắc toàn phong nhào vào trong đám người.

Lương Lão Thực thấy thế liền la lên:

- Hùng ca Hùng ca công tử đã nói phải giữ lại người sống, tại sao huynh lại giết hết bọn họ đi?

- Chuyện người sống là của A Lãng, lão tử chỉ để ý tới chuyện giết người, mặc kệ tất cả.

Lương Lão Thực nghe được liền giở khóc giở cười.

Tên hắc tử này tính tình hung hăng ngoại trừ Lý Ngôn Khánh thì không ai chế trụ được hắn, tuy nhiên hiện tại Ngôn Khánh ở đây mình cũng không khuyên bảo được, chỉ có Hám Lãng ở trên thành lầu, tuy cũng hung hãn nhưng ít ra cũng giảng chút đạo lý.

Lương Lão Thực không dám do dự nữa mang theo mười mấy người chạy lên trên thành.

Hùng Khoát Hải lúc này đang chém giết cao hứng,

Rất nhiều quân sĩ lui ra ngoài nhìn Hùng Khoát Hải đại khai sát giới.

Lương Lão Thực lên trên môn lầu thì cuộc chiến cơ bản đã chấm dứt.

Năm mươi tên gian tế đầu hàng còn lại tất cả đều đã biến thành tử thi, chỉ có hai người đang hăng say chiến đấu với nhau, người có làn da trắng chính là Hám Lãng, tay hắn cầm mạch đao thân theo đao di chuyển, thỉnh thoảng phát ra tiếng gió xé rách không khí, mà đối thủ của Hám Lãng thì thấp hơn hắn nửa cái đầu, dáng người cũng khôi ngô cường tráng, tay cầm song thương, cùng Hám Lãng đứng là cân sức cân tài.

Mạch đao và song thương va chạm với nhau phát ra thanh âm chói tai.

Hai người đánh nhau khó phân thắng bại thỉnh thoảng phát ra tiếng rống to.

Khá lắm.

Rõ ràng có thể chiến đấu ngang tay với Hám Lăng.

Lương Lão Thực cũng lấp bắp kinh hãi bước lên phía trước vài bước.

Phải biết rằng Hắc Thạch phủ này luận về thực lực Bùi Hành Nghiễm thuộc hàng đệ nhất kế tiếp là Hùng Khoát Hải, La Sĩ Tín, Hám Lăng, Vương Phục Bảo. Kỳ thực bốn người này cũng không sai biệt nhau lắm, Hám Lăng cùng với La Sĩ Tín chỉ cách nhau một chút mà thôi, nhưng mà hiện tại người đứng thứ tư trong Hắc Thạch phủ lại không thắng nổi đối phương.

Tên to con này là ai?

Lương Lão Thực nghĩ tới đây không khỏi tập trung tư tưởng nhìn lại người kia.

Đúng lúc này khuôn mặt của Lương Lão Thực hiện lên vẻ vui mừng, hân lập tức tiến tới:

- Đại Bưu mau dừng tay, A Lăng đều là người nhà cả, chớ đánh nhau nữa.

Hắc Thạch quan tràn ngập hỏa diễm, như một ngọn lửa cực lớn chiếu sáng cả Củng huyện. Một đám quân lạng lẽ đi trên đường hướng về phía Hắc Thạch quan, người đi đầu chính là Tần Quỳnh, hân mặc một thân thiết giáp, dưới chân là Hoàng Lạc mã, trong tay cầm một cây đại thương nặng trịch hơn trăm cân.

Ở trong túi ngựa có hai cây thiết thép, hình thực vô cùng cổ quái, cắm vào trong đó.

Tần Quỳnh một mặt thúc giục binh mã tiến tới một mặt thì nheo mắt lại nhìn về ánh lửa bên trên Hắc Thạch quan, không hiểu tại sao trong lòng hân lúc này không cảm thấy yên tâm cho lắm.

- Tướng quân hình như có tâm sự?

Nội quân Xa Kỳ tướng quân thúc ngựa tiến tới nhẹ giọng hỏi.

Tần Quỳnh cau mày thấp giọng nói:

- Ta cảm thấy trong lòng không yên tâm cho lắm, tuy nói lần này xuất kích rất thuận lợi Mật công tự mình lập kế hoạch nhưng mà tên Lý Ngôn Khánh không phải là thường nhân ta cảm thấy thuận lợi như vậy thì thật cổ quái.

- Tướng quân lo lắng quá.

Trương Thanh Trì nhin không được mà nói:

- Tên Lý Ngôn Khánh kia chỉ đối phó được với một số tên man di chứ làm sao có thể là đối thủ của Mật công.

- Người chưa từng thấy hân nên nói vậy.

Tần Quỳnh cười khổ nói:

- Ta biết mọi người đều cảm thấy với tuổi tác của Lý Ngôn Khánh thì không đảm đương nổi đại sự, tuy nhiên ta đã nhìn thấy hân, tuy không có thâm giao nhưng đã khắc sâu ấn tượng vào trong người người này tuy tuổi tác không lớn nhưng lại toát ra khí thế lão luyện.

Nhìn vào mắt hân là có thể biết được đây là một người túc trí đa mưu.

Mật công kể này tuy nói là chu đáo chặt chẽ nhưng không phải là không có sơ hở, ta tâm thần không yên cũng là bởi vì Lý Ngôn Khánh này có danh tiếng là Lý vô địch, không phải ngẫu nhiên mà hân có được danh hiệu này.

Trương Thanh Trì vốn chỉ là một tên giặc cỏ, tuy nhiên hân có đội ngũ cũng khá lớn, hơn một vạn người tung hoành ở Tế quận giết chóc vô số.

Có thể đem một vạn người gộp lại một chỗ dĩ nhiên năng lực không hề tầm thường, Trương Thanh Trì rất thông minh hẳn hiểu được cách nhìn mặt mà nói chuyện, sau khi Lý Mật giết Địch Nhượng, hẳn là người đầu tiên giao binh quyền cho Lý Mật rồi thỉnh cầu gia nhập Bồ Sơn công doanh, làm phụ tá của Tần Quỳnh.

Tần Quỳnh ở trong Ngõa Cương trại, là một tướng lĩnh cao minh.

Hắn là phiêu kỵ nội quân, sở hữu tám nghìn người, thiết lập Bát phong doanh như Trương Tu Đà trước kia, chiến lược cường hãn nhất, mà Trương Thanh Trì tuy là phó tướng nhưng bàn về độ yêu thích của các lộ quân gia nhập thì hẳn dẫn đầu.

Chần chờ một lát, Trương Thanh Trì nhin không được mà hỏi:

- Đã vậy chúng ta bây giờ làm gì?
- Tên đã trên dây thì dĩ nhiên phải bắn.

Tần Quỳnh dùng sức nói một hơi, giống như đem toàn bộ nghi hoặc trong người vứt đi sau đó trầm giọng la hét:

- Truyền lệnh xuống, Bát Phong doanh tiến lên nhanh hơn nữa, về phía Vịnh sơn, ta lo lắng Điền nhị huynh đệ không kiên trì được lâu.
- Dạ.

Tần Quỳnh ra lệnh một tiếng toàn bộ Bát phong doanh đều dạ ran.

Tần Quỳnh suất lĩnh tám trăm kỵ quân xông lên trước nhất Trương Thanh Trì thì ở trung quân thúc giục binh mã tiến lên.

Nhìn thấy Tần Quỳnh cùng kỵ quân của hắn đã qua Vịnh Sơn mà vẫn không thấy tình huống kỳ dị nào.

545. Chương 20: Giao Thủ Với Tần Quỳnh.

Tần Quỳnh lúc này trong đầu đột nhiên hiện ra một tên người:

- Các hạ có phải là Lý vô địch?
- Đối phương lúc này cũng xoay đầu ngựa nghe thấy Tần Quỳnh nói thì không khỏi cười to:
- Tần tướng quân ở dưới trướng Lý nghịch đường làm quan rộng mở còn nhớ tới Lý Ngôn Khánh này sao?
- Nói xong hắn lập tức nhấc mặt nạ ra, lộ ra một gương mặt tuấn tú.
- Tần tướng quân Lý mỗ đợi đã lâu.

Sắc mặt của Tần Quỳnh liền thay đổi.

Cũng khó trách hắn không nhận ra Lý Ngôn Khánh, thật sự hắn chưa bao giờ nhìn thấy qua Ngôn Khánh ở trên chiến trường cho dù Lý Ngôn Khánh là Hắc Thạch quan Ứng Dương Lang Tướng nhưng lúc gặp Trương Tu Đà cũng mặc trang phục của sĩ tử.

Ngôn Khánh thanh danh đã vang dội.

Tuy nhiên trong mắt của Tần Quỳnh, thân thủ của Lý Ngôn Khánh tuy không kém nhưng chính thức giao phong với võ tướng thì cũng không có bao nhiêu bản lĩnh, sở dĩ hắn tung hoành được ở Cao Ly là nhờ mãnh tướng của hắn rất nhiều.

Chớ luận tới Hùng Khoát Hải và Hám Lăng, về sau là Vương Phục Bảo hay Tô Định Phương mà ngay cả người trong nhà là Thẩm Quang đều là anh hùng hảo hán khó có, mãnh tướng dưới tay như mây Lý Ngôn Khánh chỉ cần chỉ huy thỏa đáng là có thể bách chiến bách thắng, Lý Mật cũng chưa bao giờ nói với Tần Quỳnh bốn sự cho nên trong ấn tượng của Tần Quỳnh Ngôn Khánh là một trí tướng tao nhã.

Không ngờ...

Tần Quỳnh không khỏi hít sâu một hơi.

Cũng may hấn đã thân kinh bách chiến nên có thể nhanh chóng ổn định tinh thần.

Hấn ở trên lưng ngựa chấp tay:

- Lý huynh đệ từ khi chia tay nhau đến giờ huynh đệ vẫn ổn chứ?

Trước kia hấn và Ngôn Khánh tương giao đều xưng huynh gọi đệ lúc đó hấn vẫn còn ở dưới trướng Trương Tu Đà mà ngày nay hai bên đã đối địch nhau.

Ngôn Khánh lộ ra một thái độ hung dữ tức giận quát:

- Im ngay ai là huynh đệ của ngươi?

- Ta Lý Ngôn Khánh mặc dù bất tài nhưng cũng đường đường là đại trượng phu... không giống như người được trọng ân, nhận bổng lộc lại không vì quân phân ưu, nhớ năm đó Trương tướng quân đối với người coi trọng cỡ nào, xem người là tâm phúc dốc túi tương trợ vậy mà người báo đáp thế nào? Trương tướng quân bị nghịch tặc giết chết, người lại không vì quân báo thù ngược lại còn bán nước cầu vinh, trợ trụ vi ngược. (giúp vua Trụ làm điều ác)

Người bất nhân bất nghĩa như vậy có mặt mũi nào gọi ta là huynh đệ?

Những lời này khiến cho Tần Quỳnh đỏ mặt tới tận mang tai cứng họng không biết nói gì.

Ngôn Khánh mặc xong thúy mã ra giáo:

- Tần Thúc Bảo, hôm nay ta thề phải lấy đầu chó của ngươi, tế tướng quân ở trên trời.

Tần Quỳnh then quá hóa giận.

Tuy nhiên hấn cũng biết luận về khẩu tài thì mười Tần Quỳnh cũng không bằng Lý Ngôn Khánh, đối thủ trước mặt hấn là ai, là một thần đồng tài tử mười sáu tuổi đã giương danh thiên hạ, người này ở Củng huyện đã mất chết con của Ngu Thế Cơ là Ngu Nhu, Tần Quỳnh mặc dù cũng đọc sách xuất thân quan lại nhưng không thể sánh được với hấn.

Còn nữa Lý Ngôn Khánh tựa hồ cũng không nói oan cho Tần Quỳnh.

Hấn thân là ái tướng của Trương Tu Đà, sau khi Trương Tu Đà chết lại không hề báo thù, ngược lại còn đầu phục Lý Mật, mặc kệ hấn vì sao đầu hàng nhưng có một chuyện không thể nào phủ nhận: Thật sự hấn đã đầu hàng Lý Mật.

Đây không phải là một thời đại trung nghĩa.

Lễ nhạc sau khi tan vỡ thì trung nghĩa đáng gì?

Nhưng hiện tại Ngôn Khánh đem những lời này mắng Tần Quỳnh thì Tần Quỳnh làm sao không tức giận cho được.

- Cầu quan muốn chết.

Tần Quỳnh nổi giận gầm lên, thúc ngựa vùng thương tấn công Lý Ngôn Khánh.

Thiết thương xé rách không khí hung hăng đâm về phía Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh không hề hoang mang hấn vùng Trầm Hương giáo vù vù rung động chống lại, luận về võ nghệ Ngôn Khánh cùng với Tần Quỳnh không biết ai cao ai thấp nhưng luận về kinh nghiệm Ngôn Khánh mặc dù trải qua không ít chiến sự nhưng cũng không thể sánh được với Tần Quỳnh đã trải qua thân kinh bách chiến.

Tuy nhiên Ngôn Khánh vẫn hơi chiếm ưu thế.

Nguyên nhân chính là Long Tử mã, Tượng Long và Hoàng Phiêu mã tuy đều là mã bảo lương câu nhưng Hoàng Phiêu mã kém Tượng Long rất nhiều.

Long Tượng có thể chạy nhanh, đổi hướng, đủ loại kỹ xảo, đã lộ hỏa thuần thanh.

So sánh thì hoàng phiêu mã của Tần Quỳnh có chút trì độn và chậm chạp.

Có nhiều lần hoàng phiêu mã bị Tượng Long đổi hướng làm rối loạn tiết tấu, lúc đầu còn có thể miễn cưỡng tranh chấp nhưng càng về sau hoàng phiêu mã càng cho thấy không phải là đối thủ của Tượng Long nếu không phải nhờ Tần Quỳnh kinh nghiệm phong phú thì Lý Ngôn Khánh đã lấy đi tính mạng của hắn.

Đây không chỉ là vấn đề của ngựa mà Tần Quỳnh còn bị ảnh hưởng của xung quanh.

Lý Ngôn Khánh giận giữ mắng mỏ Tần Quỳnh, cuốn Tần Quỳnh vào trong đó, quân Ngõa Cương quần long vô thủ loạn thành một bầy tụy rằng Kỳ Lân vệ lần này tham chiến không nhiều nhưng kinh nghiệm phong phú, quân Ngõa Cương mặc dù nhân thủ đông gấp hai lần nhưng không so sánh được về mặt binh lực.

Bọn họ tản ra tả xung hữu đột quấy rối quân Ngõa Cương khắp nơi.

Tần Quỳnh cùng với Lý Ngôn Khánh giao phong liên tục quân Ngõa Cương đã trở nên hỗn loạn một mảng.

Ước chừng khoảng ba mươi hiệp trôi qua Tần Quỳnh đã dần tỉnh táo lại, nhìn thấy kỵ quân khó vấn hồi xu hướng suy tàn hắn không khỏi nản lòng thoái chí.

Kỵ quân không còn nhưng hắn vẫn còn Bát Phong doanh.

Chỉ cần có bát phong doanh thì hắn không sợ bất kỳ kẻ nào.

Cũng không biết Trương Thanh Trì có thể trụ vững không, dù sao thì lực chiến đấu của Bát Phong doanh cũng rất cường hãn.

Nghĩ tới đây Tần Quỳnh đã vô tâm ham chiến.

Hắn đột nhiên nằm rạp người xuống tránh thoát mã giáo của Lý Ngôn Khánh, thuận thế rút hai thanh Ngõa Lăng Kim Đồng, hai chân giữ chặt bàn đạp vặn eo trở lại song đồng đánh về phía Lý Ngôn Khánh, Tần Quỳnh từng dùng Ngõa Lăng Kim Đồng này mà đánh chết không ít hảo hán.

Thấy Tần Quỳnh trốn tránh, Lý Ngôn Khánh cũng cảm thấy nguy hiểm, hắn rút roi sắt ra, đánh trúng song đồng của Tần Quỳnh.

Sau khi phong bế song đồng của Tần Quỳnh xong, hắn lập tức quát to một tiếng Tượng Long và Lý Ngôn Khánh đã sớm ăn ý với nhau, Tượng Long lập tức bay lên trên không trung, trong tích tắc Ngôn Khánh dùng chiêu Tê Ngưu Vọng Nguyệt, roi sắt trong tay bay ra, hung hãn đập vào lưng Tần Quỳnh.

Tần Quỳnh sau khi dùng song giản tấn công thất bại cũng không muốn giao thủ với Lý Ngôn Khánh nữa.

Không ngờ Lý Ngôn Khánh lại dùng tiên đánh vào lưng hắn, Tần Quỳnh trong nhất thời chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy trước ngực nhột nhột, phụt một tiếng đã phun ra một ngụm máu tươi, hắn cũng bất chấp tất cả phóng ngựa rời đi.

546. Chương 21: Sĩ Tín Nhắc Nhở.

Ngôn Khánh thúc ngựa muốn truy kích nhưng đã bị thân binh của Tần Quỳnh liều chết cản lại.

Sau khi Lý Ngôn Khánh đem ba thân binh giết chết thì Tần Quỳnh đã chạy tới khúc quanh của núi, Lý Ngôn Khánh thừa cơ thu hồi roi sắt, đem mặt nạ che lại, Trầm Hương giáo rung lên, Tượng Long mã hí dài một tiếng.

- Kỳ Lân vệ quyết chiến.

Lý Ngôn Khánh ra lệnh một tiếng lập tức đuổi giết.

Đám quân Ngõa Cương vốn vẫn hung hăng nhưng thấy Tần Quỳnh rút lui liền không chống cự nữa.

Ngôn Khánh cũng không ham chiến mà hét lớn nói:

- Kỳ Lân vệ theo ta giết địch.

Thiết kỵ màu đen ầm ầm theo Lý Ngôn Khánh đuổi Tần Quỳnh.

Lúc Tần Quỳnh tới Bát Phong Doanh đã tan rã cục diện không thể vấn hồi.

- Trương Thanh Trì, Trương Thanh Trì đâu rồi?

Cảnh tượng chiến trường trước mắt đã khó có thể phân định ta Tần Quỳnh tức giận muốn thổ huyết vừa rồi Ngôn Khánh dùng roi sắt đánh vào ngực khiến hắn cảm thấy hơi đau, một đám bát phong doanh hắn luyện ra vậy mà trong thời gian ngắn đã biến thành như vậy.

- Tần tướng quân, Trương phó tướng đã chết trận rồi.

- A...

Tần Quỳnh tràn đầy lửa giận lời nói đã ra tới miệng lại nuốt trở vào.

- Là ai giết Trương phó tướng?

- Chính là tên gia hỏa cười hắc kị mã.

Một tên tướng lãnh Ngõa Cương chỉ vào một mãnh tướng đã tử xung hữu đột, Tần Quỳnh theo ngón tay của hắn nhìn sang sắc mặt càng trở nên khó coi.

La Sĩ Tín, quả nhiên là La huynh đệ.

Nếu như Lý Ngôn Khánh mắng hắn khiến cho hắn nổi giận thì nhìn thấy La Sĩ Tín Tần Quỳnh chỉ có thể xấu hổ.

Nhớ ngày đó La Sĩ Tín và hắn như là huynh đệ ruột thịt cùng hiệu lực dưới trướng Trương Tu Đà, là phụ tá đắc lực của Trương Tu Đà, tình cảm vô cùng thâm hậu, mà hiện tại hai huynh đệ lại không thể vì một chút, hắn đầu hàng Lý Mật mà hiện tại La Sĩ Tín lại vì Trương Tu Đà mà báo thù.

Tần Quỳnh thật không biết phải làm sao đối mặt với La Sĩ Tín.

Đúng lúc Tần Quỳnh còn hoảng hốt thì La Sĩ Tín ở trong loạn quân cũng nhìn thấy Tần Quỳnh.

Đối mặt với huynh trưởng ngày xưa, La Sĩ Tín tức giận vô cùng, hắn sau khi giết một tên Ngõa Cương thì thúc ngựa lao tới phía Tần Quỳnh, Ô Điều Mã hí dài một tiếng, Hoàng Phiêu Mã của Tần Quỳnh liền nghênh đón.

Nhớ lại năm đó ở dưới trướng của Trương Tu Đà, hai người như huynh đệ hai con ngựa này cũng vô cùng thân thiết, nhìn thấy Ô Điều Mã, Hoàng Phiêu Mã cũng hưng phấn chạy tới nghênh đón, cả hai đều thở phì phì như lão hữu gặp lại nhau.

- Tần Quỳnh tên cầu tặc.

La Sĩ Tín tức giận quát mắng:

- Lão chủ chết ở trong tay của Lý nghịch người không báo thù mà còn trợ trụ vì ngược... ăn một giáo của ta.

Thanh Phong giáo vung lên, đánh thẳng vào tim của Tần Quỳnh.

Ô Điều Mã thấy Hoàng Phiêu Mã vốn vẫn còn vui vẻ thế nhưng sau khi La Sĩ Tín vung giáo đâm ra nó cũng biết rằng sẽ có một hồi chém giết thảm thiết tuy rằng trong lòng không muốn nhưng Ô Điều Mã vẫn không do dự đánh tới Hoàng Phiêu Mã.

Hoàng Phiêu Mã vội vàng trốn tránh, hí dài một tiếng tựa hồ như chưa minh bạch tình huống.

Tần Quỳnh lách mình né tránh Thanh Phong giáo, trên mặt hiện ra vẻ đau khổ.

- La huynh đệ.

- Cầu tặc ai là huynh đệ của người?

La Sĩ Tín trông thấy Tần Quỳnh hai mắt đỏ rực lên.

Ngày xưa hắn và Tần Quỳnh như tay với chân, Tần Quỳnh đối với hắn cũng đặc biệt chiếu cố, cũng vì nguyên nhân này mà trong lòng La Sĩ Tín luôn cho rằng ai có thể đầu hàng Lý Mật nhưng duy chỉ Tần Quỳnh là không được đầu hàng, đây không chỉ là vì vấn đề trung nghĩa mà La Sĩ Tín có một cảm giác bán đứng.

Thanh Phong giáo nhanh hơn một chút đánh tới.

Luận võ nghệ Tần Quỳnh vốn thua La Sĩ Tín một bậc.

Cộng thêm hấn đang thẹn trong lòng lúc trước bị Lý Ngôn Khánh đả thương với công kích mưa gió của La Sĩ Tín, Tần Quỳnh có vẻ sắp thua cuộc.

Tối nay nhất định phải thua.

Đã thua, vậy nhận thua....

Cùng La Sĩ Tín dây dưa hơn mười hiệp Tần Quỳnh giả bị thương thúc ngựa rời đi, La Sĩ Tín không chịu buông tha phóng ngựa đuổi theo tuy nhiên ở trong Bát Phong doanh có rất nhiều thân tín nhìn thấy chủ tướng mình thua chạy liền tiến lên cản La Sĩ Tín lại.

- La huynh đệ ta không muốn động thủ với người... chúng ta ngày sau gặp lại.

Tần Quỳnh thúc ngựa vài chục bước lại nói tiếp vài câu:

- Nếu như người niệm tình cảm của chúng ta ngày đó thì chớ đuổi theo.

La Sĩ Tín bị quân Ngõa Cương ngăn lại tức giận đến mức cực điểm, Ô Điều Mã cũng hí dài.

Hắn đang muốn mở miệng thì đúng lúc này có một tiếng dây cung phát nổ một đạo hàn quang xuất hiện bắn về phía Tần Quỳnh.

Mà Tần Quỳnh lúc này tinh thần hoảng hốt, hoàn toàn không biết là nguyên nhân gì, La Sĩ Tín theo bản năng hô to một tiếng:

- Tâm.

Tần Quỳnh tỉnh lại thì mũi tên đã tới trước mặt hấn.

Hấn vội vàng nghiêng người tuy nhiên đã trễ. “Phập” một tiếng, mũi tên đã cắm vào vai của Tần Quỳnh, Tần Quỳnh quát to một tiếng, ngã xuống mặt đất.

Ở phía xa ã Lý Ngôn Khánh hơi ảo nao thu hồi cung, cầm lấy Trầm Hương giáo xông vào trong trận địch.

Tần Quỳnh bị ngã ngựa khiến cho quân Ngõa Cương vô tâm ham chiến.

Ngoại trừ một số người liều chết ngăn cản thì đại bộ phận quân Ngõa Cương người thì chạy người thì hàng, Lý Ngôn Khánh thúc ngựa rất nhanh lao thẳng tới bên cạnh Tần Quỳnh, Tần Quỳnh lúc này mới đứng lên từ mặt đất, thiết thương cũng không biết bay đi nơi nào hấn vừa muốn bò lên ngựa thì Lý Ngôn Khánh đã tới trước mặt, mặt nạ dữ tợn, Trầm Hương giáo hung dữ đánh về phía Tần Quỳnh.

Tần Quỳnh lúc này cũng vô lực trốn tránh.

Hấn một tay cầm lấy yên ngựa, hai mắt khép lại.

- Công tử, tâm.

Ở trong chiến trường hỗn loạn thanh âm của La Sĩ Tín đột nhiên lại vang lên.

Một đạo hàn quang phá không lao thẳng về phía Lý Ngôn Khánh.

Từ sâu trong lòng Lý Ngôn Khánh đối với Tần Quỳnh cũng không có ác cảm quá lớn thậm chí còn có chút thương thức, từ nhỏ hấn đã khắc sâu hình ảnh Tần nhị ca có tình có nghĩa, vô cùng yêu thích không ngờ Lý Ngôn Khánh có được La Sĩ Tín lại không có được Tần Quỳnh, trong lòng Lý Ngôn Khánh minh bạch Tần Quỳnh đối với La Sĩ Tín không giống nhau.

La Sĩ Tín là một thanh niên nhiệt huyết.

Ai đối xử với hấn tốt thì hấn sẽ nghe theo, nhưng Tần Quỳnh dù sao cũng là người hơn ba mươi rồi luận tư tưởng hay lịch duyệt đều vượt xa La Sĩ Tín, hấn tự nhiên có thể tự mình chủ trương, hấn đã đầu phục Lý Mật, bất kể thế nào cũng là đầu phục là đối thủ của mình, hôm nay Lý Ngôn Khánh không thể nhân từ nương tay.

Tuy muốn đánh chết Tần Quỳnh Lý Ngôn Khánh cũng không thể không cảnh giác.
Có một câu tục ngữ: Người làm đại tướng mắt cần nhìn xung quanh tai cần nghe bát phương.

547. Chương 22: Hoàng Phiêu Mã.

Cho nên La Sĩ Tín vừa nói xong Lý Ngôn Khánh cảm thấy có gì đó không đúng, theo bản năng hắn nghiêng qua một bên, Trầm hương giáo vẫn không do dự đâm về phía Tần Quỳnh, tuy nhiên tính chuẩn xác dĩ nhiên giảm xuống.

Đồng thời đúng lúc này hoàng phiêu mã của Tần Quỳnh đã xông tới, thân hình lướt ngang.

Chỉ nghe phập một tiếng, huyết quang bắn ra.

Hoàng Phiêu mã hí dài một tiếng, ngã xuống mặt đất.

Trầm Hương giáo sắc bén, xuyên qua cổ của Hoàng Phiêu mã, một giáo đoạt mệnh, Hoàng Phiêu mã run rẩy không ngừng, đè xuống Tần Quỳnh, tuy Tần Quỳnh thoát khỏi cái chết nhưng hiện tại cũng vô phương đào thoát.

Tần Quỳnh đầu óc liền trở nên trống rỗng.

Hoàng phiêu mã theo hắn chinh chiến nhiều năm, trung thành và tận tâm.

Nhớ ngày đó, Trương Tu Đà mang theo mười ba kỵ quân đại phá Hắc Hiếu Đức, Tần Quỳnh cưới con Hoàng Phiêu mã này trong loạn quân chém tướng đoạt cờ.

Nhiều năm sóng to gió lớn qua đi không ngờ đại hoàng mà hắn yêu thích lại chết ở đây.

Tần Quỳnh tim đau như cắt, thanh âm thê thảm.

Mà Lý Ngôn Khánh sau khi đâm một nhát thất bại đã mất đi cơ hội xuất thủ.

Hơn mười tên kỵ quân Ngõa Cương phóng ngựa tới, vây Lý Ngôn Khánh lại ở xung quanh trên một gò núi một gã tướng quân mặc áo bào màu trắng xông vào chiến trường.

- Thúc Bảo đừng vội kinh hoàng, tam lang tới đây.

Đúng lúc đó một đạo nhân mã từ xa xông tới.

Đám kỵ quân ước chừng có bốn năm trăm người, trước hết là một viên đại tướng mặc khôi giáp màu đen, trong tay cầm một cây Giám Kim giáo, nhanh như gió bay điện chớp lao tới.

Vừa đi đại tướng kia vừa hô lên:

- Lý vô địch đừng vội can rờ, có dám tham chiến với Trình Giảo Kim ta một trận không?

Hình dạng của Giám Kim giáo cũng như mã giáo bình thường khác biệt chính là lúc lâm chiến ánh kim óng ánh làm nhiều tai mắt người ta.

Giám Kim giáo chỉ là một loại giáo bình dân nhưng phù hợp với Trình Giảo Kim, chất phác tự nhiên, như gió táp mưa rào sát cơ ẩn chứa.

Hai viên đại tướng một đen một trắng vọt vào trong chiến trường.

Lý Ngôn Khánh đảo giáo giết năm tên kỵ quân sau đó La Sĩ Tín cũng đuổi tới gần.

Trình Giảo Kim tiến tới, không nói nhiều lời hoành giáo đâm vào, từng luồng kim mang phát ra, Lý Ngôn Khánh và La Sĩ Tín hai người ngăn lại, Vương Bá Đường cũng không hề chậm trễ, ở trên lưng ngựa triển khai cung tên, bắn chết bảy tám tên binh sĩ, một cánh quân tiến tới gần Tần Quỳnh, dùng sức đỡ Tần Quỳnh lên lưng ngựa.

- Lão Trình đừng ham chiến đi mau.

Vương Bá Đường cũng biết chiến cục khó có thể văn hồi.

Vốn Lý Mật sắp đặt thiết kế giương đông kích tây, mệnh cho Mạnh Nhượng Lý Văn Tương ở Hồ Lao quan thu hút tai mắt của người khác còn hấn thì tự mình dẫn năm vạn đại quân, sau khi chiếm lấy Đại Ngụy sơn, hấn lao thẳng về phía Dương thành, huyện lỵ Dương thành là Trịnh Đức Thao tộc đệ của Trịnh Đĩnh Tương thủ hạ của Lý Mật. Sau đó Trịnh Đĩnh Thao lại dùng danh nghĩa của mình khiến cho Ứng Dương Lang Tướng Ky sơn phủ Trương Quý Tuần xuất binh cứu viện, Lý Mật thừa cơ giữa đường phục kích.

Trương Quý Tuần bị bắt làm tù binh, nhất quyết không hàng, tới đến đã bị giết chết.

Hấn vừa chết, Ky sơn quần long vô thủ, Lý Mật suốt đêm xuất kích chiếm lấy Ky sơn, thuận lợi mở thông con đường tới Cử huyện.

Tuy nhiên sau khi Lý Mật phá được Ky sơn thì Bàn Ngọc và Hoắc Thế Cử đã dẫn binh tới, khiến cho hấn phải giật mình.

Lúc này hấn đã như tên trên giấy không thể không tập kích Hắc Thạch quan, sau khi thương nghị cùng với Tổ Quân Ngạn và Ngụy Chính, Lý Mật quyết định chia làm hai đường, một đường do Tần Quỳnh tiên phong suất lĩnh Bát phong doanh ý đồ cướp lấy Hắc Thạch quan, Lý Mật thì suất lĩnh binh mã chủ lực, dùng Đan Hùng Tín, Vương Bá Đường, Trình Giảo Kim cố gắng đánh tan Bàn Ngọc và Hoắc Thế Cử, giải quyết nỗi lo của hấn.

Bàn Ngọc cùng với Hoắc Thế Cử dưới trướng có tới hai vạn đội ngũ, thậm chí ngay cả địa hình cũng không thăm dò tình huống đã gặp sự tấn công điên cuồng của Lý Mật.

Một bên toàn lực công kích một bên thì dùng chân chưa ổn.

Hai vạn đại quân của Bàn Ngọc và Hoắc Thế Cử đã bị Lý Mật đánh cho đại bại.

Hoắc Thế Cử bị giết chết tại chỗ, Bàn Ngọc thì mang theo một nghìn người chặt vật chạy trốn, trong vòng tám ngày phá hai tòa núi, chiếm hai huyện, mười bảy doanh, sĩ khí của Lý Mật đại chấn, tuy nhiên hiện tại binh mã của hấn cũng mệt mỏi đến cực điểm khó có thể tái chiến.

Rơi vào đường cùng Lý Mật đành phải hạ lệnh nghỉ ngơi một ngày.

Nhưng hấn hơi bận tâm Tần Quỳnh.

Tần Quỳnh đúng là thiện chiến tuy nhiên hiện tại hấn không phải đối phó với người như Trương Quý Tuần mà đối phó với Lý Ngôn Khánh, đây chính là một lão hồ ly.

Đúng là một lão hồ ly.

Trong lòng Lý Mật đối với Lý Ngôn Khánh đánh giá rất cao tuy hấn còn nhỏ nhưng lại là khó đối phó nhất.

Ngẫm lại Lý Ngôn Khánh dùng sáu chữ mà khiến cho Lý Mật không thể không trở mặt với Dịch Nhượng.

Tuy Lý Mật thắng nhưng hấn biết rõ đó là do lúc trước hấn luân phiên chiến thắng, một khi hấn thất bại thì những lộ quân kia sẽ sinh ra dị tâm. Lý Ngôn Khánh dùng mưu nhưng Lý Mật biết rõ mình không tránh được không giết Lý Mật hấn danh bất chính ngôn bất thuận, khó có kẻ phục thù, giết Lý Mật lại khiến thủ hạ sinh cảnh giác, đề phòng hấn.

Lý Mật không thể không xưng vương, nhưng sau khi xưng vương hấn phải không ngừng đạt được thắng lợi nếu không các lộ quân sẽ không phục.

Trải qua hai tháng, Lý Mật cũng đã ra tay.

Tuy nói là liên tục chiến thắng nhưng mà Lý Mật lại vô cùng bất an.

Tần Quỳnh có thể là đối thủ của Lý Ngôn Khánh không? Vì vậy Lý Mật sau khi chiến thắng Bàn Ngọc lập tức mệnh cho Vương Bá Đường và Trình Giảo Kim tiến về Cử sơn trợ giúp Tần Quỳnh.

Vương Bá Đường và Trình Giảo Kim lúc đi tới Cử sơn thì Tần Quỳnh đã xuất kích.

Hai người không dám khinh thường mỗi người mang năm trăm kỵ quân tiến về Hắc Thạch quan tiếp ứng.

Thật không ngờ....

Bát phong doanh cơ hồ toàn quân tan tác, muốn vẫn hồi chiến cuộc thì không thể.

Lý Ngôn Khánh cùng với La Sĩ Tín binh mã dưới trướng không nhiều nhưng mà sĩ khí tràn đầy, Vương Trình hai người đều đã lĩnh giáo qua sự lợi hại của hãn, một mặt ở đây lại quá gần Hắc Thạch quan nếu như Lý Ngôn Khánh có viện binh tới thì hai người bọn họ cũng không thể chống lại, một mặt khác Lý La liên thủ, Vương Trình hai người bọn họ chưa chắc có thể ngăn cản, cho nên Vương Bá Đường chỉ còn con đường triệt binh.

Trình Giảo Kim hét lớn, Giám Kim giáo càng thêm hung mãnh.

548. Chương 23: Rút Lui.

Có đạo là một người liều mạng muôn người không địch Trình Giảo Kim vốn võ nghệ không kém hãn lúc này liều mạng như là hổ điên vậy.

Lý Ngôn Khánh và La Sĩ Tín tuy nói cùng với Trình Giảo Kim đều võ nghệ gần bằng nhau nhưng lúc này lão Trình liều mạng ngăn cản hai người làm hai người không thể ra tay được.

La Sĩ Tín tức giận kêu to, Lý Ngôn Khánh thì máy kiếm đứng đó, Trình Giảo Kim tùy thời biến mất, Vương Thế Sung và Lý Ngôn Khánh lúc này mới kịp phản ứng thúc ngựa đuổi theo, chỉ thấy hơn mười tên Ngõa Cương xông lại liều mạng ngăn cản hai người.

Lúc Lý Ngôn Khánh hai người chém giết xong đám ngăn cản này thì Trình Giảo Kim đã chạy xa.

Lý Ngôn Khánh mặt trầm như nước, buông Trầm Hương giáo ra, tháo cung điều xuống, từ trong đó lấy ra một mũi tên bạch vũ giương cung cài tên ba mũi tên một loạt bắn về phía Trình Giảo Kim.

Một loạt mũi tên bắn ra, xé rách không khí, đuổi theo Trình Giảo Kim.

Trình Giảo Kim vừa rồi cùng Lý La hai người khổ chiến mười hiệp cũng đã sớm sức cùng lực kiệt, tuy nhiên bản năng võ tướng của hãn vẫn còn, mũi tên rít gào truyền tới sau lưng của hãn, Trình Giảo Kim liền lách người qua, một mũi tên sượt qua người của hãn, hai mũi tên còn lại một mũi cắm vào vai một mũi thì cắm vào áo giáp.

Trình Giảo Kim đau đớn quát to một tiếng, Giám Kim giáo cũng ném đi, chạy thực mạng.

- Sĩ Tín, giặc cùng chó đuổi.

Lý Ngôn Khánh ngăn La Sĩ Tín lại, nhìn ba người Trình Vương Tồn rồi đi cỡi ngựa ra.

- Đừng lo sau này chúng ta còn rất nhiều cơ hội giao thủ với bọn họ.

Lúc này tuy bọn họ tránh thoát nhưng mà ta xem lần sau bọn họ còn có may mắn như vậy không, thu binh.

La Sĩ Tín oán hận gật đầu.

Hãn cũng muốn giết Tồn Quỳnh, nhưng hãn cũng biết quân lệnh như sơn, trong lòng hãn cũng có chút xấu hổ day dứt nếu như lúc này hãn không ma xui quỷ khiến hô lên một tiếng thì Tồn Quỳnh không chừng đã bị Lý Ngôn Khánh bắn chết.

Hãn quay đầu ngựa nhìn thấy Hoàng phiêu mã trong vũng máu đã không còn run rẩy nữa.

La Sĩ Tín trong lòng đau khổ, nước mắt đảo quanh, hãn nhớ năm đó Ô Điều Mã của hãn cùng với Xích Huyết Lạc của Trương tướng quân, còn có Hoàng Phiêu Mã của Tồn Quỳnh ba con ngựa ở cùng một chỗ với nhau, chỉ điểm giang sơn.

Hôm nay Trương Tu Đà đã chết.

Xích Huyết Lạc sau đó cũng đâm chết ở Hồ Lao quan.

Hoàng Phiêu mã cũng đã chết vì cứu tính mạng của Tồn Quỳnh, thế nhưng mà Tồn Quỳnh hãn càng lúc chạy càng xa, từ nay về sau cũng như người xa lạ.

Một bàn tay lớn đặt trên vai của La Sĩ Tín.

La Sĩ Tín quay đầu lại thì thấy Lý Ngôn Khánh dịu dàng cười tươi.

- Người như vậy tướng quân ở trên trời linh thiêng cũng không vui vẻ.

- Mỗi người đều có con đường đi của mình, Sĩ Tín người buông lỏng tâm tình một chút, chuyện qua rồi không ai muốn thế.

Ngôn Khánh khẽ nói, nước mắt của Sĩ Tín rơi ra như mưa.

Lý Ngôn Khánh cũng không nói gì nữa, hần thu thập chiến trường hạ lệnh với một người của Kỳ Lân đội:

- Lập tức trở về Hắc Thạch quan, bảo lão Đỗ mang một cỗ xe ngựa tới đây, đem con ngựa này mang về. Sĩ Tín ta vốn cũng có một con ngựa tốt, tên là Ngọc Đề Tuấn đã cùng với ta chinh chiến tại Cao Ly.

Ngọc Đề Tuấn từng nhiều lần cứu ta, sau khi chết ta đã chôn cất ở trên Thiên Lăng sơn.

Tương lai có ngày ta chết đi cũng chôn cùng một chỗ với Ngọc Đề Tuấn.

- Con Hoàng Phiêu Mã này ta cũng sẽ sai người chôn cất nó, một nghĩa mã như vậy làm sao có thể để nó phơi thây nơi hoang dã.

La Sĩ Tín ngắt đầu trên mặt còn mang theo một vệt nước mắt.

- Công tử, nếu như có ngày như vậy, mong đem Ô Điều Mã của mặt tướng chôn bên cạnh công tử.

Lý Ngôn Khánh cười ha hả, vỗ vỗ vai của La Sĩ Tín mà thúc ngựa rời đi.

La Sĩ Tín thì vẫn như trước ngậy người ở trên chiến trường nhìn thi thể của Hoàng Phiêu Mã, sau đó lại giục Ô Điều Mã đi.

Từ bây giờ La Sĩ Tín ở Tề quận đã chết.

Hiện tại hần chính là La Sĩ Tín của Lý lang quân, Trương tướng quân cũng thế, Tần đại ca cũng thế không còn chút liên quan nào với hần hần chỉ đi theo Lý lang quân xây dựng cơ nghiệp.

Trong mắt của La Sĩ Tín toát ra một thần quang kiên định.

Chiến sự ở Hắc Thạch quan đã chấm dứt.

Đi vào quan nội hai trăm bảy mươi bốn tên gian tế bị giết, không một tên nào chạy thoát.

Ở trên cổng thành Mạch Tử Trọng và Đỗ Như Hối nghênh tiếp Lý Ngôn Khánh và La Sĩ Tín chiến thắng trở về.

Phí Thanh Nô và Tô Bao hai người mang tướng tá Hắc Thạch phủ đứng trang nghiêm, đoàn người Lý Ngôn Khánh vừa xuất hiện, Hắc Thạch quan truyền tới từng tiếng đình tại nhức óc.

- Lý vô địch, Lý vô địch.

Đám tướng tá Hắc Thạch quan này từng vô số lần nhìn thấy Lý Ngôn Khánh lập công tích vĩ đại.

Lần đại chiến này bọn họ cũng không cảm thấy ngạc nhiên, Lý Ngôn Khánh chiến thắng đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Danh tiếng vô địch làm sao có thể bị bôi nhọ được.

- Cung kính chúc mừng tướng quân chiến thắng quay trở về.

Mạch Tử Trọng và Đỗ Như Hối tiến tới hành lễ.

Ở trong ánh lửa vẽ đơn bạc của Lý Ngôn Khánh hiện ra trong mắt của vô số người.

Có Cử huyện Lý vô địch, Huỳnh Dương Lý vô địch ở đây, cho dù trăm vạn đại quân tới thì Hắc Thạch quan vẫn giữ vững.

Một hồi thắng lợi mang tới ảnh hưởng không gì sánh kịp.

Không thể phủ nhận Lý Mật lúc cướp lấy Cửu Sơn trại, binh lâm Hắc Thạch quan khiến cho mọi người tuy ngoài miệng thì không sợ nhưng trong lòng vẫn có một chút lo lắng, sau đó Lý Ngôn Khánh trở về, khiến cho mọi người không còn nghi hoặc nữa.

Dùng tám trăm quân phá tám nghìn, tổn thất hơn mười người, giết địch nghìn người.

Từng đầu người máu chảy đầm đìa treo lên trên Hắc Thạch quan khiến cho cả đám dần dần bình tĩnh lại.

Ngôn Khánh sau khi xuống ngựa ôm từng người Đỗ Như Hối và Mạch Tử Trọng.

- Trận này đại thắng công lao cao thấp là do chúng tướng, ta sẽ thưởng tấu lên Giang Đô thỉnh công cho các huynh đệ.

Trong chốc lát ở Hắc Thạch quan tiếng hoan hô như sấm động.

- Tất cả mọi người đều đã mệt mỏi, đi nghỉ ngơi đi. Tô Bao tiếp tục cảnh giới, phái người thám thính, giám thị nhất cử nhất động của Cửu Sơn, một khi có biến lập tức báo cho ta biết.

- Mật tướng tuân lệnh.

Tô Bao lĩnh mệnh mà đi, Lý Ngôn Khánh thì ôm bả vai của Mạch Tử Trọng.

- Mạch Tử ủy khuất cho ngươi một ngày huynh đệ ở trong phủ đã bày rượu thịt mời ngươi tới dùng cơm, xem như là tạ tội.

Mạch Tử Trọng khoát tay nói:

- Lý lang quân đâu cần phải tạ tội, mật tướng là bại tướng, không trách tội ta đã cảm thấy mỹ mãn.

549. Chương 24: Trịnh Đại Bưu.

Nếu nói lúc Mạch Tử Trọng ở Cửu sơn vẫn còn có một chút ý niệm độ sức với Lý Ngôn Khánh.

Nhưng giờ khắc này, hẳn không còn chút ý nghĩ này nữa, ánh mắt của bệ hạ đúng là không kém, Lý Ngôn Khánh này mới là người thích hợp nhất để thủ hộ Huỳnh Dương.

Hắc Thạch quan quân phủ kỳ thực là một tòa quân doanh rất lớn, trong đại quân trưởng, trung quân đại trưởng nằm ở trên một trạm cao, có thể nhìn thấy đại đạo rộng lớn nối liền với cửa thành của Hắc Thạch quan, bình thường lúc này xe ngựa trên đó ngày đêm không dứt, mà con đường này tên là Lý gia môn đại đạo.

Sở dĩ gọi là Lý gia môn là vì hai năm trước sau loạn của Dương Huyền Cẩm, Huỳnh Dương mùa đông lương thực không thu được.

Lý Ngôn Khánh liên hợp với các hào phú mở quán cứu tế, cũng đi xây dựng cho con đường này rộng hơn, nói Lý Ngôn Khánh một tay trùng tu con đường này cũng không quá đáng, người dân Cửu huyện sau đó bắt đầu cảm kích Lý Ngôn Khánh, đặt con đường này là Lý gia môn đại đạo.

Nhưng hiện tại Lý gia môn đại đạo vô cùng quanh quẽ.

Đám người Lý Ngôn Khánh trở lại quân phủ đã nhìn thấy ở trên bậc thang đã có hai người quỳ xuống.

Lương Lão Thực mình trần bị trói quỳ gối trước phủ, ra tư thế chịu đòn đằng sau hẳn còn có một nam nhân khác nước mắt lưng tròng thỉnh thoảng lại khuyên Lương Lão Thực.

- Lão Thực, người chơi trò gì vậy?

Lý Ngôn Khánh nhảy xuống ngựa, tiến lên một bước đỡ Lão Thực lên.

Lương Lão Thực xưa nay trung thực làm việc rất tận tâm tận lực.

- Công tử, hẳn có chuyện đáng thương nên muốn cầu xin công tử đó.

Hùng Khoát Hải đi từ bên trong ra, dùng tay chỉ người quỳ gối bên cạnh Lương Lão Thực.

- Hắn tên là Trịnh Đại Bưu, là gian tế trà trộn vào đội ngũ của Mạch tướng quân.

Lão Thực nhận ra hắn, từ dưới đao của A Lăng cứu hắn ra, hắn sợ công tử trách cứ cho nên học theo khổ nhục kế trong tam quốc, giả bộ đáng thương.

Lương Lão Thực lập tức nóng nảy:

- Đại Hắc Tử, ngươi không nói thì sẽ chết hay sao?

- Hừ không chết nhưng bị người làm cho tức chết, ta đã nói với ngươi rồi công tử ta là người chí lớn không đi so đo mấy chuyện nhỏ nhặt vậy mà ngươi không tin, làm ra chuyện này ta vừa nhìn đã thấy buồn nôn, công tử hắn nghe nói công tử trở về liền cởi áo ra quỳ ở đây.

Lương Lão Thực hung dữ nhìn Hùng Khoát Hải, ánh mắt hận không thể phun ra lửa.

Lý Ngôn Khánh nhin cười không được.

Tuy nhiên hắn chưa mở miệng thì Trịnh Đại Bưu đã nói:

- Ta vừa rồi không thua Hám Lăng.

- Sao?

Lý Ngôn Khánh kinh ngạc nhìn Trịnh Đại Bưu, sau đó lại nhìn Hám Lăng ở sau Hùng Khoát Hải.

Hám Lăng khẽ gật đầu, ý bảo Trịnh Đại Bưu nói không sai.

- Trịnh Đại Bưu?

La Sĩ Tín đứng ra kinh ngạc nhìn trang hán kia:

- Ngươi không phải là tứ mãnh thú dưới trướng Tả Hiếu Hữu, Phong Hồ Trịnh Đại Bưu sao?

Trịnh Đại Bưu biến sắc nhìn qua:

- Ngươi là La Sĩ Tín?

Lý Ngôn Khánh quay đầu hỏi:

- Ngươi nhận ra hắn?

La Sĩ Tín nói:

- Đã từng giao thủ, hắn võ nghệ không kém, chính là một trong bốn mãnh thú dưới trướng của Tả Hiếu Hữu, so với Giải Tượng Vương Lương Lý Văn hắn xếp hàng chót nhưng luận về võ nghệ thì lại là đệ nhất mãnh tướng, Tả Hiếu Hữu sau khi đầu hàng hắn còn tưởng Tả Hiếu Hữu bị giết, muốn báo thù, kết quả được Tả Hiếu Hữu sắp đặt kế sách cuối cùng Tần Quỳnh dẫn người đánh bại, không ngờ hiện tại hắn lại thê thảm như vậy.

Trịnh Đại Bưu hiện ra một vẻ thương cảm cúi đầu xuống.

Cũng khó trách hắn muốn báo thù cho cố chủ lại bị cố chủ sắp đặt mưu kế hãm hại.

Đích thật là một chuyện khiến cho người ta phải đau khổ.

Hắn mở miệng nói:

- Lúc trước ta bị Tần lão nhị đánh tan, bên cạnh chỉ còn lại mười mấy người Giải Tượng bọn họ đều đi rồi, tất cả mọi người đều chán nản, ta trốn tới Đàm quận, làm thủ hạ của Trương Thiên.

- Trương Thiên?

- Chính là tên gia hỏa bị các ngươi bắn chết.

Nhìn ra Trịnh Đại Bưu đối với Trương Thiên cũng không có cảm tình gì.

Lý Ngôn Khánh nhẹ nhàng gật đầu:

- Ngươi có thể cùng với A Lăng giao thủ mà không bại coi như có bản lĩnh.

Về chuyện trước kia ta không truy tra, Trịnh Đại Bưu ta chỉ hỏi người một câu người có đồng ý hiệu lực dưới trướng của ta không?

Trịnh Đại Bưu nghe được đột nhiên ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Lý Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh nói:

- Ai cũng có những lúc sai lầm, người tâm địa cũng không kém, chỉ cần làm việc cho ta thật tốt ta cam đoan tương lai người sẽ có công danh, tuy nhiên làm việc với ta có nhiều quy củ nếu như người phạm vào quy củ thì cũng đừng trách ta lòng dạ độc ác, được rồi người nghỉ thông suốt rồi tới gặp ta, hiện tại mặc quần áo tử tế ăn uống no bụng rồi nghỉ ngơi.

- Nói như thế Đại Bưu huynh đệ có thể làm việc cùng một chỗ với thuộc hạ?

Lương Lão Thực mừng rỡ.

Dưới trướng của Lý Ngôn Khánh người nào cũng có, trong đó có người thân cận nhưng là Hùng Khoát Hải hay Hám Lăng, Lương Lão Thực thì lại nửa đường quy thuận nên vẫn có cảm giác xa cách, hiện tại có Trịnh Đại Bưu gia nhập Lương Lão Thực lại cảm thấy thân cận.

Ngôn Khánh hừ lạnh một tiếng:

- Lão Thực, ta ghét nhất là người nào tự cho mình thông minh, người tiến cử nhân tài giúp ta ta mừng còn không được, người còn làm ra khổ nhục kế này? Được người muốn quỳ thì hãy quỳ cho đến khi mặt trời ló dạng, chúng ta đi vào trong uống rượu.

Lý Ngôn Khánh nói xong không để ý tới Lương Lão Thực nữa.

Người này đúng là trung tâm nhưng đôi khi thích tự cho là mình thông minh.

Ngôn Khánh cũng muốn mượn cơ hội này giáo huấn hần, Lương Lão Thực đã tên là lão thực thì phải thật thà chân chính mới được.

Lương Lão Thực nghe xong lập tức đỏ mặt.

Tuy nhiên trong lòng hần vẫn cao hứng, hôm nay hần đã nhiều hơn một đồng bọn, công tử tuy trách phạt nhưng không trách tội hần.

Đỗ Như Hối bọn họ nguyên một đám đi qua Lương Lão Thực.

Hám Lăng đột nhiên tới gần Lương Lão Thực mà khẽ nói bên tai:

- Bảo người cứ thành thật người không nghe, vừa rồi Lý Thuần Phong nói cho ta biết, hôm nay trời sẽ mưa dầm, người đừng mong có thể nhìn thấy mặt trời sớm, hắc hắc ta đã nói rồi, công tử không thích người tự cho là thông minh, nhưng người lại không nghe.

- Mưa dầm?

Lương Lão Thực trong lòng liền cảm thấy không vui rồi.

Không phải ta chỉ tự cho mình là thông minh một chút thôi, ông trời không cần đùa nghịch ta như vậy chứ.

Hần lúc này đúng là khóc không ra nước mắt.

Lý Thuần Phong được Viên Thiên Cương dạy dỗ bốn sự hiện tại không hề kém, dự đoán thiên văn tuyệt đối là chuẩn xác.

Cũng may Lý Ngôn Khánh không có ý định trách phạt Lương Lão Thực chỉ muốn giáo huấn hần một chút mà thôi.

550. Chương 25: Lão Thực.

Sau khi tiệc rượu chấm dứt, đám người Đỗ Như Hối cả đêm chưa nghỉ ngơi cho nên từng người quay trở về phòng mình, ai cũng biết bát phong doanh của Tần Quỳnh tan rã nhưng Lý Mật vẫn còn, kế tiếp sẽ là một

tràng chém giết thảm khốc.

Lý Ngôn Khánh hoàn toàn không bồn ngủ, hấn sai người gọi Lương Lão Thực vào trong phòng.

Có lẽ vì tu luyện Ngũ Cầm Hí cùng đạo dưỡng sinh thuật cho nên Ngôn Khánh tinh thần vô cùng tỉnh táo, một đêm trải qua hấn cũng cảm thấy không mỏi mệt, lúc này hấn đang ở trong thư phòng nghiền trà.

Đúng vào lúc này Lương Lão Thực đã tới cửa hiên.

- Chúa công.

Vào lúc không có ai, Hùng Khoát Hải cũng thế, Hám Lăng cũng thế kể cả Lương Lão Thực đều gọi Lý Ngôn Khánh là chúa công.

Tuy nhiên trước mặt người khác bọn họ gọi Lý Ngôn Khánh là lang quân, phủ quân tướng quân hoặc là công tử.

Dù sao xưng hô chúa công cũng quá miễn cảm.

Lý Ngôn Khánh không muốn vì xưng hô như vậy mà mang tới phiền toái không cần thiết.

Ngôn Khánh không để ý tới Lương Lão Thực, yên lặng nghiền trà.

Hôm nay Lương Lão Thực cảm thấy bất an thậm chí còn có cảm thụ hít thở không thông.

Đối với chúa công này Lương Lão Thực không dám có chút lưỡi biếng nào, sự im lặng trầm mặc của Lý Ngôn Khánh khiến cho hấn muốn sụp đổ.

- Lão Thực ngươi biết tại sao ta phạt ngươi không?

- Thuộc hạ biết rõ.

Lý Ngôn Khánh từ từ hỏi Lương Lão Thực:

- Tại sao?

- Bởi vì Lão Thực không lão thực(trung thực).

Lý Ngôn Khánh nghe được nhện không được cười.

- Xem ra ngươi cũng minh bạch cái tên của mình.

Hấn nói xong đem trà vụn bỏ vào trong nồi đồng, mắt thấy bọt nước phun lên tứ phía, trong lúc chờ nồi trà sôi Lý Ngôn Khánh lại nói:

- Lúc trước ta giữ ngươi bên cạnh là vì ngươi trung thực.

- Ta không thích người tự cho mình là thông minh, bởi vì người này thành sự không có, bại sự có du.

- Lão Thực ta muốn ngươi nhớ kỹ những người này tuy thông minh dù nhất thời có thành tựu thì cũng khó làm được chuyện lớn.

- Kể hèn nhớ kỹ.

- Được rồi ngươi ngồi xuống uống trà đi.

Lý Ngôn Khánh nói xong lấy ra một ly trà cho Lương Lão Thực.

Động tác đơn giản này khiến cho Lương Lão Thực vô cùng cảm động, nước mắt hấn giàn giụa, tiếp nhận trà lại nhện không được mà khóc thút thít.

- Trịnh Đại Bưu ngươi này không có vấn đề gì chứ?

- Chúa công Trịnh Đại Bưu tuyệt đối không có vấn đề gì, chuyện này thì thuộc hạ cam đoan, năm đó thuộc hạ khốn đốn cơm không đủ no, về sau chính Trịnh Đại Bưu đã dẫn thuộc hạ tới dưới trướng Tả hiệu Hữu.

Người này thẳng tính, thật sự không có nhiều tâm tư.

- Sở dĩ hần vì Tả hiếu Hữu làm việc làm bởi vì năm đó mẹ của hần bị bệnh, Tả hiếu Hữu bỏ tiền chữa bệnh giúp, tuy nói mẹ hần cuối cùng cũng không qua khỏi nhưng Trịnh Đại Bưu lại nhớ kỹ ân tình này của Tả hiếu Hữu.

Tả hiếu Hữu sau khi khởi binh hần chính là người đầu tiên đi theo tuy hần có một sức mạnh rất lớn nhưng không được dùng về sau Giải Tượng Vương Lương bọn họ lên núi Tả Hiếu Hữu đối với Đại Bưu tử cũng không coi trọng như trước nữa.

- Như thế hần không thể là nội gián được rồi?

Lương Lão Thực lắc đầu liên tục:

- Bộ dạng của hần làm sao có thể là nội gián được.

- Hơn nữa thuộc hạ làm việc dưới trướng của chúa công cũng không có bao nhiêu người biết, lúc đó thuộc hạ lên trên Hắc Thạch quan nhìn thấy hần đang dốc sức liều mạng với A Lăng khó phân thắng bại.

Lý Ngôn Khánh ừ một tiếng không cho ý kiến.

Lương Lão Thực cũng không dám mở miệng nâng lấy bát trà đứng nghiêm bên cạnh.

- Vậy để cho hần đi theo ta.

- Sao?

Lý Ngôn Khánh uống một ngụm trà rồi cười ha hả nói:

- Người này có thể đấu ngang tay với A Lăng cho thấy hần đích thật không đơn giản, hôm nay lão Bùi đã bị điều đi Hồ Lao quan Định Phương cũng đi qua, đại chiến sắp tới mà trong tay ta cũng không có nhiều người để dùng, Cũng huyện cũng không có nhân thủ, mà Sĩ Tín trong tay cũng khó có thể thống lĩnh nhiều nhân mã, Đại hắc tử và A Lăng dù sao cũng ở trong quân một thời gian, cũng từng có danh hiệu giáo úy nên ta chuẩn bị để cho hai bọn họ lịch lãm rèn luyện một phen, bên người ta cũng cần có người đi theo.

Lương Lão Thực mở to hai con mắt trong lòng không khỏi vui mừng thay cho Trịnh Đại Bưu.

Ngôn Khánh nói những lời này là có ý gì?

Hần là muốn để cho Trịnh Đại Bưu đảm nhiệm nhiệm vụ của Hùng Khoát Hải và Hám Lăng, làm cận vệ cho mình.

Lương Lão Thực liền buông chén trà xuống, quỳ một gối xuống:

- Chúa công xin cứ yên tâm, Đại Bưu tử tuyệt đối không có vấn đề gì, Lão Thực có thể dùng đầu ra đảm bảo.

Ngôn Khánh nhin không được mà cười nói:

- Người đừng mừng vội, ta không phải nể mặt người mà là thương thức tên kia có tình có nghĩa, Lão Thực hiện tại người có tình có nghĩa cũng không nhiều, được rồi hừng đông về sau bảo hần đi với ta, còn người mau lẩn đi, ta cũng mệt mỏi rồi, cần nghỉ ngơi một chút, sau này còn rất nhiều chuyện phải hoàn thành.

Lương Lão Thực vội vàng dập đầu một cái, vui vẻ rời đi.

Lý Thuần Phong không hổ là khí tượng viên quan trọng nhất của Đại Đường.

Vào sáng sớm, mưa tí tách, đứng ở trên lầu của Hắc Thạch quan chỉ thấy sương mù bao phủ khắp nơi.

Ngôn Khánh một thân mặc y phục trắng như tuyết, mái tóc búi lại, eo đeo đai lưng ngọc, còn có một túi thơm thêu hình Kỳ Lân ở đó.

Kỳ Lân chính là thú biểu thị cho điềm lành.

Túi thơm chính là tác phẩm tuyệt diệu nhất của Trường Tôn Vô Cầu.

Hùng Khoát Hải và Hám Lăng bị Lý Ngôn Khánh đưa vào quân binh, đúng như Lý Ngôn Khánh nói, hiện tại Hắc Thạch quan có gần 2000 binh mã chỉ dựa vào một mình La Sĩ Tín thì hiển nhiên không thực tế cũng

may Hùng Khoát Hải, Hám Lăng đều ở trong quân lịch lãm một thời gian, cũng quen làm việc rồi đồng thời Phí Thanh Nô cũng bị điều động vào trong quân, với thân phận biệt tướng thống lĩnh một đoàn binh âm.

Hắc Thạch quan hiện tại có một nghìn chín trăm người.

Ngoại trừ Kỳ Lân vệ của Lý Ngôn Khánh thì còn lại đều giao cho bốn người La Sĩ Tín suất lĩnh.

Những người như Mạch Tử Trọng, Tô Bao thì làm phụ tá cho Lý Ngôn Khánh, ngoài ra còn đảm bảo cho tin tức tới Cử huyện thông suốt, lương đạo ổn định.

Trịnh Đại Bưu cầm lấy một cái dù đi theo Lý Ngôn Khánh.

Mưa ở trên trời theo chiếc dù nhỏ lả tả rơi xuống.

- Đại Bưu người nói Lý Mật không ở Cửu sơn sao?

551. Chương 26: Chiêu Mộ Binh Lính

- Hiện tại hắc ở Cửu sơn hay không thuộc hạ cũng không biết rõ tuy nhiên lúc Bát Phong doanh tập kích Cửu sơn thì hắc suất lĩnh đại quân đi nơi khác, thuộc hạ nghe nói khi đó hắc còn mang theo Vương Bá Đường, Trình Giảo Kim, Đan Hùng Tín đi cùng.

- Hiện tại Vương Bá Đường đã quay trở về Cửu Sơn liệu Lý Mật có trở về hay không thuộc hạ cũng không dám chắc.

Dù sao cũng là người lãnh binh.

Trịnh Đại Bưu tuy thẳng tính nhưng kinh nghiệm của hắc Hùng Khoát Hải hay Hám Lăng cũng không so sánh được, theo lời nói của Lương Lão Thực thì năm đó Trịnh Đại Bưu binh mã tới gần vạn, tuy phần lớn là ô hợp nhưng kinh nghiệm vẫn có.

Ít nhất Hùng Khoát Hải và Hám Lăng cũng không vì sự xuất hiện của Vương Bá Đường mà phân tích đến chuyện Lý Mật có đến Cửu sơn trại chưa.

Mạch Tử Trọng ở bên cạnh cất tiếng nói:

- Nếu như Lý Mật không ở Cửu Sơn trại thì chẳng phải là nói Cửu Sơn trại binh lực hư không chúng ta có thể xuất binh đoạt lại sao?

Ngôn Khánh lắc đầu:

- Cửu Sơn trại chỉ có thể trì hoãn tập kích quấy rối mà thôi chứ không thể ngăn cản.

Không nói đến chuyện Lý Mật có ở Cửu Sơn trại hay không mà cho dù hắc có ở đó thì đoạt lại Cửu Sơn trại cũng không cách nào ngăn cản được Lý Mật tấn công từ bên ngoài, nếu đã như vậy chúng ta đành ở Hắc Thạch quan cùng với Lý nghịch quyết tử chiến, cho dù hắc binh hùng tướng mạnh cũng chưa chắc có thể qua được chỗ này.

Trịnh Đại Bưu đột nhiên nói:

- Trình Giảo Kim cầm Hỏa doanh, có bảy nghìn người trong đó kỵ quân 500.

- Công tử nói hắc suất lĩnh kỵ quân cứu viện Tần Quỳnh vậy Hỏa doanh của hắc không chừng đã sắp đặt hoàn tất ở Cửu sơn.

- Binh mã của Vương Bá Đường gọi là gì?

- Liên Sơn doanh cũng có bảy nghìn người năm trăm kỵ quân.

Lý Ngôn Khánh nhìn qua Mạch Tử Trọng rồi khẽ nói:

- Nếu như hai đội ngũ này đều đến Cửu sơn, cộng thêm tàn binh của Bát phong doanh thì phải tặc ít nhất cũng phải có trên một vạn binh mã, lúc này mạo muội xuất kích thì rất nguy hiểm. Mạch Tử, người giám sát binh mã, tăng cường phòng ngự thành lâu.

Sau đó phái người tới Củng huyện, nói Trương Tôn Vô Kỵ nhanh chóng vận chuyển lương thảo tới đây.

Bàng Ngọc tuyệt đối không phải là đối thủ của Lý Mật, Vương Bá Dương và Trình Giảo Kim đã xuất hiện nói không chừng hẳn đã binh lâm Hắc Thạch quan.

Kỳ thật trong lòng của Lý Ngôn Khánh còn có một chuyện không nói ra.

Ta cũng không sợ Lý Mật.

Ta chỉ lo lắng Vương Thế Sung nhận được tin tức sẽ thừa cơ xuất binh chiếm lại Huỳnh Dương.

Hiện tại Huỳnh Dương quận đã trở thành một miếng mồi ngon, vô số người thèm muốn, Lạc Khẩu là nơi tụ tập lương thảo, Lý Ngôn Khánh tính toán tuy rằng Khai Phong, Ủy thị, mấy nơi mất đi nhưng ngoại trừ Khai Phong nhân khẩu vài vạn thì Ủy thị và Trịnh Dương thành cũng chỉ vớt vớt mấy nghìn người mà thôi, không đáng để lo.

Huỳnh Dương quận nhân khẩu chính thức tập trung ở sông Lạc.

Huỳnh Dương huyện, Quản Thành huyện, Củng huyện ba huyện thành này nhân số chiếm tới hai phần ba Huỳnh Dương quận.

Trong đó năm ngoài Củng huyện được trợ giúp thiên tai đã tăng tới một vạn tám nghìn hộ.

Mà Huỳnh Dương cùng với Quản thành nhân khẩu đã tới hai phần ba tổng cộng là bảy vạn hộ, dựa theo tỷ lệ một hộ một đinh thì Lý Ngôn Khánh có thể trong vòng mười ngày chiêu mộ ít nhất gần hai vạn binh lính.

Đúng vậy tinh binh xuất phát từ Tây Lương, Đan Dương.

Nhưng quân đội trụ cột lại đến từ Trung Nguyên.

Lý Ngôn Khánh thậm chí dám nói rằng nếu như hẳn nguyện ý, trong vòng một tháng hẳn có thể chiêu mộ từ ba huyện mười vạn đại quân, trong lịch sử, Lý Mật trước khi công phá Huỳnh Dương chỉ có hai chục vạn quân nhưng sau khi công phá đã có tới năm mươi vạn quân, đại bộ phận đều là binh lính chiêu mộ, chính vì nguyên nhân này mà Lý Mật rất muốn lấy Huỳnh Dương, mà Vương Thế Sung cũng hi vọng có thể khống chế nơi này.

Nhưng mà bây giờ Huỳnh Dương rơi vào tay ai cuối cùng quyền quyết định vẫn nắm ở trong tay của Lý Ngôn Khánh.

Từ phía Củng huyện đi tới một đạo nhân mã.

Người đi đầu chính là Tiết Thu, Tiết Bá Bao, trải qua những ngày chinh đồn và sắp đặt, đội hương dưng đầu tiên có ba nghìn người đã tới dưới cửa thành Hắc Thạch quan.

Ba nghìn người này vừa tới khiến cho Lý Ngôn Khánh thở ra một hơi.

Hắn vốn đang lo lắng Hắc Thạch quan binh lực không đủ, hôm nay ba nghìn người tới đã hóa giải áp lực trong lòng hắn.

- Tại sao binh mã chiêu mộ tới nhanh vậy?

Tiết Thu cười nói:

- Đây là phủ gia binh ở Củng huyện, do Trương Tôn Vô Kỵ lấy từ những gia tộc quyền thế, tuy bọn họ không nguyện ý nhưng Vương Phục Bảo đã dẫn binh chặn lại, đám kia cũng không dám dị nghị gì.

Hóa ra đều là người một nhà.

Lý Ngôn Khánh lộ ra một nụ cười tươi.

- Lão Tô.

- Có mặt tướng.

Lý Ngôn Khánh gọi Tô Bao lại, ghé vào lỗ tai của hắn nói nhỏ hai tiếng, Tô Bao ngạc nhiên sau đó lĩnh mệnh rời đi.

Hắn suất lĩnh binh mã tới Hắc Thạch quan, cùng với binh mã của Hùng Khoát Hải đi ra bên ngoài đào hầm, thiết kế những chướng ngại và bẫy rập.

- Ngôn Khánh, chuẩn bị thế nào rồi?

Tiết Thu theo Lý Ngôn Khánh leo lên trên thành lâu thấy hắn bận rộn liền thấp giọng hỏi.

Ngôn Khánh cười cười sau đó hít sâu một hơi:

- Nếu như chỉ là Lý Mật thì ta không lo lắng vấn đề hiện tại chính là Vương Thế Sung.

Cửu Sơn thất thủ, ta mặc dù đánh tan quân tiền phong của Lý nghịch nhưng tin tức này hắn đã rơi vào tay của Vương Thế Sung ở Đông Đô hẳn nhất quyết không bỏ qua cơ hội này.

Ta hiện tại lo lắng một khi Vương Thế Sung xuất binh chúng ta phải đối phó thế nào, Lý nghịch thì dễ đối phó nhưng Vương hồ tử thì thật khó khăn.

Tiết Thu nghe được lòng mảy cũng nhíu lại.

Kỵ sơn bị mất, hai vạn quân đại Tù trong chốc lát sụp đổ quân Ngõa Cương xuất kích như chỗ không người.

Tin tức này nhanh chóng truyền tới Đông Đô.

Trong nhất thời, Đông Đô trên dưới đều khiếp sợ khủng hoảng.

Dương Đồng đêm hôm khuya khoắt nhận được tin tức lập tức hạ lệnh cho bá quan văn võ ở Đông Đô thương nghị đối sách.

- Huỳnh Dương quận thế cục thối nát như vậy tại sao trước kia chưa từng trình tấu?

Dương Đồng tức giận lớn tiếng quát.

Tam đại phụ thần nhắm mắt không nói, mà văn võ bá quan thì ghé tai nhau xì xào.

Đoạn Đạt cuối cùng cũng có cơ hội nhảy ra nói:

- Vi thần đã sớm nói, tên Lý Ngôn Khánh kia không tin tưởng được, chỉ dựa vào một mình hắn thì chưa đủ nắm giữa Huỳnh Dương, có lẽ cần phải phái ra một lão thần ổn trọng.

- Đoạn tướng quân hiện tại không phải lúc cãi nhau.

Lô Sở mở to mắt trầm giọng quát:

- Ít nhất cho tới bây giờ, Tuân vương điện hạ vẫn chưa có công văn nói Huỳnh Dương nguy ngập trong sớm tối.

- Hiện tại quan ngoại của Hồ Lao quan có tới hàng chục vạn phỉ tặc, Lý nghịch dùng kế sách giương đông kích tây dễ dàng chiếm lấy Trịnh Dương thành, binh lâm Cử huyện nhưng chưa từng công phá Hắc Thạch quan, tình huống thế này Huỳnh Dương vẫn chưa báo nguy cho thấy Tuân vương điện hạ đã tính trước kỹ càng, đại tướng quân hiện tại há miệng là nguy cấp, chẳng lẽ muốn cho các tướng sĩ ở Hồ Lao quan và Hắc Thạch quan rối loạn tâm tư sao?

552. Chương 27: Chủ Ý Của Nguyên Văn Đô

- Ta....

Đoạn Đạt đỏ bừng cả mặt, oán hận nhìn Lô Sở.

Mà Lô Sở lại không thềm để ý tiến tới một bước chấp tay nói:

- Điện hạ, Huỳnh Dương quận hiện nay cũng không báo nguy, chúng ta cũng chưa biết tình huống bên kia, cần phải thăm dò rồi mới nên quyết định.

Đoạn Đạt nói:

- Nếu như chờ tới lúc đó, chỉ sợ Huỳnh Dương đã bị chiếm đóng cho dù Lô tướng quân muốn cứu viện thì cũng không còn kịp rồi.

Lô Sở trả lời một cách mỉa mai:

- Chỉ sợ phi tặc chưa tới có người đã sợ hái co rúm đầu lại.

- Người nói ai sợ?

- Ai sợ trong lòng người đó biết rõ.

Triều đình trong nháy mắt trở thành cái chợ bán cá, Dương Đồng nhin không được nghiêm nghị quát:

- Tất cả đều im miệng cho ta.

- Hắt hất một hơi, cổ gồng dẹp loạn trong lòng, sau đó hướng về phía Nguyên Văn Đô mà hỏi:

- Nguyên thái phủ khanh thấy thế nào?

- Chuyện này...

Nguyên Văn Đô mở mắt, dùng một âm điệu trầm lặng mà nói:

- Hiện tại Tuân vương điện hạ cũng không tới báo nguy, Huỳnh Dương đến tột cùng thế nào trong nhất thời cũng khó có thể có kết luận... nếu như mạo mội xuất binh chỉ sợ không có ích, nhưng...

Nguyên Văn Đô nói tiếp:

- Đoàn tướng quân nói cũng không sai cần phải phòng ngừa chu đáo, nếu không chuẩn bị thì sớm muộn gì chiến cục ở Huỳnh Dương cũng sẽ thối nát không thể挽 hồi.

- Lão thái phó, vậy ông nói phải làm sao cho phải.

- Lão thần cho rằng thời điểm này cứu mà không cứu mới là thượng sách.

Dương Đồng lúc này không hiểu nổi, cũng khó trách hắn mới chỉ là một thiếu niên mười sáu tuổi đoán cách nghĩ của một lão gia hỏa thì thật khó khăn.

- Lão thái phó có diệu kế gì sao không nói rõ ra?

Lô Sở biết rõ, lão gia hỏa này đoán không phải là không có đạo lý, đợi cho đến khi cục diện Huỳnh Dương tàn tạ đến mức không thể挽 hồi cục diện thì mới xuất binh đích thật là khó khăn, vì vậy Lô Sở cũng tiến lên cung kính hỏi.

- Diệu kế thì không dám nói, tuy nhiên có một chút kiến giải vụng về mong chư công không chê cười.

- Lão thần nhớ rõ, cách Hắc Thạch quan về phía tây khoảng trăm dặm chính là Yên sư, vào năm Đại Nghiệp thứ sáu bệ hạ từng hạ lệnh xây dựng Lạc kho ở đó tuy so về quy mô không thể sánh với Lạc Khẩu kho nhưng cũng có đại lượng quân nhu lương thảo, cần phải có người ra trấn, huyện lệnh Yên Sư Trịnh Kiên Tượng tuy có tài văn chương nhưng lại không hiểu chiến sự, chỗ này cần có người binh pháp xuất chúng ra trấn thủ.

Thứ nhất có thể hiểu rõ tình hình Huỳnh Dương, nếu như một khi Lý lang quân không địch lại thì ở Yên Sư xuất binh cứu viện, sớm chiều đến nơi.

Còn điều thứ hai, nếu như Lý nghịch và Lý lang quân chiến đấu với nhau, thì binh mã Yên Sư có thể trấn nhiếp Lý nghịch trợ giúp Lý lang quân một tay.

- Ngoài ra nếu như Lý nghịch không địch lại nổi Lý lang quân thì binh mã này càng thêm một đạo binh chướng cho Đông Đô, kẻ sách này một mũi tên trúng ba con chim, lão hủ ngẫu nhiên ngầm được mong chư công chỉ giáo.

Kế sách này của Nguyên Văn Đô đúng là chính xác và cao minh.

Cho dù Lô Sở không quá tán thành cũng không thể nói gì hơn, chỉ có thể liên tục gật đầu, chủ ý này của Nguyên Văn Đô cao minh, phù hợp với lợi ích của tất cả mọi người, không phải các người không hi vọng Vương Thế Sung đoạt lấy Huỳnh Dương sao? Chuyện này được, Lý Ngôn Khánh ở Hắc Thạch quan, Vương Thế Sung làm sao có thể tiến vào?

Nếu như các người lo lắng Lý Ngôn Khánh độc đại thì Vương Thế Sung sẽ ở Yển Sư chế ước hắn, đây là một chủ ý vô cùng tốt, không ai có thể có lời nào để nói.

Dương Đồng cũng tiến lên tán thưởng:

- Lão thái phó quả nhiên là bậc lão thành, kế sách này đúng là rất hay, nhưng không biết lão thái phó muốn để người nào ra trấn Yển Sư?

Nguyên Văn Đô đã nói rõ rồi mà Dương Đồng vẫn chưa kịp phản ứng.

Không có biện pháp khác, Nguyên Văn Đô đành đứng ra nói:

- Lạc Dương thông thủ Vương Thế Sung chiến công lớn lao, gia học uyên nguyên có thể tiến ra trấn Yển sư.
- Ý của cô cũng như thế.

Dương Đồng lập tức gật đầu, hẩn hướng về phía Đoạn Đạt và Lô Sở nhìn lại:

- Chư công nghĩ thế nào?

Lúc này ai mà dám đứng ra làm mất mặt Nguyên Văn Đô nữa.

Lô Sở khẽ xoa nhẹ huyệt thái dương nghĩ thầm, bất kể Lý Ngôn Khánh cũng thế, Vương Thế Sung cũng thế đều không phải là hạng người bình thường, chỉ cần hai người đó ở Hắc Thạch quan và Yển sư thì Lạc Dương nhất định bình yên vô sự.

Một ngày yên tĩnh dần trôi qua.

Hắc Thạch quan đã chuẩn bị kỹ càng.

Lý Ngôn Khánh bận rộn nguyên một ngày, rốt cuộc cũng chỉ thanh nhàn trong chốc lát, tuy nhiên hắn không về quân phủ nghỉ ngơi mà chợp mắt ở trong lương đình.

- Tướng quân sứ giả Tuân vương đến dưới cửa quan.

Lý Ngôn Khánh bỗng dưng mở to mắt ra đứng dậy nói:

- Tuân vương phái sứ giả sao? Mau theo ta tới nghênh đón.

- Hẩn sửa sang lại y quan, cùng với Trịnh Đại Bưu đi xuống, trên đường đi xuống đã thấy một văn sĩ trung niên đứng trang nghiêm chờ đợi. Thấy Lý Ngôn Khánh hẩn ồnh nhanh chóng tiến tới chấp tay hành lễ:

- Liễu Chu Thần dưới trướng Tuân vương, tham kiến Lý lang quân Lý huyện nam tước.

Lý Ngôn Khánh nhận ra người này chính là người theo Dương Khánh từ Lạc Dương tới là phụ tá tâm phúc nhất, đồng thời cũng là chủ mưu của Dương Khánh.

Phụ thân của Liễu Chu Thần cũng là gia thần của Dương Khánh, chính vì vậy mà Dương Khánh rất tín nhiệm hắn, có thể nói là nói gì nghe nấy, cho dù xuất thân là môn hạ Lý Ngôn Khánh cũng không dám có nửa điểm lãnh đạm.

Hẩn liền tiến tới chấp tay:

- Liễu công, từ khi chia tay đến giờ Liễu công vẫn khỏe chứ?

- Lang quân khách sáo rồi, Liễu mỗ chỉ là một gia thần trong phủ của điện hạ làm sao chịu nổi xưng hô như vậy?

Liễu Chu Thần có phần hơi bối rối, một lần nữa thi lễ.

Sau đó hắn ngồi thẳng lên nghiêm mặt mà nói:

- Lý lang quân lang quân đưa thư tới điện hạ đã xem không biết tình hình Hắc Thạch quan bây giờ thế nào, binh mã của Lý nghịch có tới không?

Liễu Chu Thần vừa mới từ Huỳnh Dương huyện tới, dĩ nhiên không rõ tình hình Lý Ngôn Khánh và Lý Mật, Lý Ngôn Khánh lại đưa thư tới khiến cho Dương Khánh lo âu.

Tuy nhiên Dương Khánh cho rằng đây chỉ là suy đoán của Lý Ngôn Khánh cho nên phái Liễu Chu Thần tới thị sát.

Lý Ngôn Khánh hồi đáp:

- Rạng sáng hôm qua quân ta đã cùng với tiền phong quân của Lý nghịch, bát phong doanh giao phong.

- A, thắng bại thế nào?

- Nhờ hồng phúc của điện hạ, Bát phong doanh đã bị tá đánh tán, lui tới Cửu sơn, tuy nhiên Lý nghịch vẫn bản vẫn còn ở đó, kỳ binh chủ lực đã đánh tan binh mã của Bàn Ngọc Bàn tướng quân, theo tint ức của thám mã thì sau khi Lý nghịch đánh tan Bàn tướng quân đã nghỉ ngơi hồi phục một ngày rồi tiến về Cửu sơn.

Mặt tướng đoán chừng chậm nhất là ngày mai, Lý nghịch binh sẽ tới Hắc Thạch quan.

553. Chương 28: Liễu Chu Thần.

Liễu Chu Thần nghe được không khỏi hít sâu một hơi.

Hắn cũng biết Lý Mật khó đối phó nhưng không ngờ lại lợi hại như vậy, Bàn Ngọc Hoắc Thế Cử suất lĩnh binh lính Liễu Chu Thần cũng nghe nói, hai vạn tùy quân tinh nhuệ đó không ngờ chỉ trong một ngày đã bị Lý Mật công phá.

Hai vạn người cũng không phải là đối thủ của Lý Mật.

Liễu Chu Thần đánh giá tình huống Hắc Thạch quan một thoáng khuôn mặt lộ vẻ sầu lo rồi hỏi:

- Hắc Thạch quan hiện tại có bao nhiêu binh mã?

Ngôn Khánh trong lòng thầm kinh ngạc đột nhiên có một chút cảnh sợ.

Hắn là xá nhân của Tuần vương, nghe ngóng binh lực của người ta làm chi, điều này dường như không phù hợp với thói quen từ trước tới nay của Liễu Chu Thần cho lắm.

Lý Ngôn Khánh trầm ngâm một lát, lộ ra vẻ thần bí rồi khẽ nói:

- Không dám nói dối Liễu công, Cửng huyện huyện lệnh Sài Hiếu Hòa Sài công sau khi biết được Kỳ sơn thất thủ đã lập tức trưng binh, một hộ hai binh, hiện tại đã hơn bốn vạn binh mã.

Lý Ngôn Khánh cũng không muốn khoa trương, trên cơ bản một hộ hai đình không phải không có khả năng.

Tuy nhiên hắn cũng không dùng phương thức này để chiêu mộ binh lính hương dũng, trên cơ bản chỉ dựa theo nguyên tắc một hộ một đình. Ngôn Khánh nghĩ rằng Liễu Chu Thần này cùng với Lý Mật không biết có liên hệ với nhau không, người này tuy là tâm phúc của Dương Khánh nhưng mà có lợi ích trước mặt, ai biết hắn không thay đổi lòng dạ.

Nếu như Liễu Chu Thần không phải là thám tử thì bốn vạn binh mã của Lý Ngôn Khánh không phải là không thể văn hồi.

Đến lúc đó hắn chỉ cần trình báo với Dương Khánh chiến sự quá mức cấp bách, người tử thương vô số, khi đó có thể che lấp đi chuyện này.

Sắc mặt của Liễu Chu Thần hơi biến đổi.

- Lý lang quân hôm nay ở Hồ Lao quan Từ tướng quân vô cùng xuất sắc.

Ngôn Khánh nghe được liền cười ngạo nghễ:

- Ngoài Hồ Lao quan chỉ là một đám ô hợp không đáng để lo.

- Chỉ cần ta đánh tan Lý nghịch, Mạnh Nhượng và Lý Văn Tương tự động tan rã, mong Liễu công chuyển cáo đến điện hạ, Hắc Thạch quan vẫn phòng thủ kiên cố không có vấn đề gì.

Trong lời nói lộ ra vẻ khinh thường với Từ Thế Tích.

Liều Chu Thần gãi gãi mũi cười ha hả nói:

- Có lời nói này của Lý lang quân điện hạ nhất định yên tâm.

Lý Ngôn Khánh cùng với Liều Chu Thần ở trên cổng thành dò xét một vòng, hần nhìn rõ ràng thấy đám sĩ tốt tăng vọt sĩ khí tràn ngập chiến ý.

Liều Chu Thần không khỏi tán thưởng một phen.

Sau khi dùng cơm chiều hần dẫn đầu đội ngũ vội vàng rời đi.

- Ngôn Khánh người hình như rất hứng thú với tên Liều Chu Thần này?

Tiết Thu và Đỗ Như Hối ở bên cạnh Lý Ngôn Khánh tò mò hỏi.

- Lúc nhạy cảm người đáng để hoài nghi thì cần phải hoài nghi.

Lý Ngôn Khánh quay người khẽ nói:

- Tên Liều Chu Thần này hành động cử chỉ chưa để lộ ra sơ hở gì nhưng hần thám thính binh mã dưới trướng cầu ta, khiến cho ta không thể không để ý, hiện tại Lý nghịch binh tới gần thành, ta cũng cần phải lưu tâm hơn một chút, dù sao danh vọng của tên Lý Mật hiện tại cũng rất to lớn.

Tiết Thu và Đỗ Như Hối nhìn nhau đột nhiên cười nói:

- Lý Mật có thanh danh to lớn như vậy không phải là do người xây dựng sao?

- Ha ha, nói như thế thì ta đã mang đá ném xuống chân mình rồi.

Ba người không khỏi đồng thời cười to, đối với ác chiến sắp tới giống như không thêm để ý.

Đội Ngôn Khánh vào trong quân phủ, hần đột nhiên gọi Lý Thuần Phong lại gần mà nói:

- Thuần Phong, người cầm theo lệnh bài của ta, đi suốt đêm trở về Cử huyện nói Niệm tỷ tỷ là nàng phải nghĩ đủ mọi biện pháp, tra rõ Liều Chu Thần.

- Niệm tỷ tỷ có làm được không?

- Người chỉ cần đi làm là được những chuyện khác không cần phải hỏi.

Đây cũng là chỗ khác nhau giữ Lý Thuần Phong và Mã Chu.

Đối với chuyện mà Lý Ngôn Khánh phân phó, mã Chu không nói nhiều một câu nhưng mà Lý Thuần Phong thì khác, hần tuy cơ linh hơn nhưng tính tình quá mức hiếu kỳ, có một số thời điểm, hần khiến cho Lý Ngôn Khánh không biết phải trả lời sao cho tốt.

Nhưng tổng thể mà nói, Lý Ngôn Khánh vẫn thỏa mãn với Lý Thuần Phong.

- Liều Chu Thần, Liều Chu Thần?

Ngôn Khánh cũng không xa lạ gì người này, nhưng trong lòng cảm thấy ba chữ Liều Chu Thần này dường như có huyền cơ đặc biệt.

Trở lại quân phủ, Ngôn Khánh vào trong thư phòng ngủ một giấc thật say.

Lúc hần đang mơ màng thì có người tới gần, hần liền mở to mắt ngồi dậy.

Chính là Trịnh Đại Bưu đi vào trong phòng.

- Công tử, thám mã báo lại, đại quân Lý nghịch đã tới Cửu sơn.

Tiền phong doanh của hắn đã tới gần Hắc Thạch quan mong công tử định đoạt.

- Có xác định tiền phong quân là do ai lãnh binh không?

- Bẩm công tử, đã xác định chủ soái chính là tả vô hầu Ngõa Cương trại, Đan Thông, Đan Hùng Tín.

Thảm bại lần này đúng là đả kích rất lớn đối với Tần Quỳnh.

Huynh đệ hảo hữu ngày xưa không nhận hắn, Lý Ngôn Khánh thì chửi bới ác liệt và cay độc khiến cho Tần Quỳnh không thể say giấc, sau khi nằm xuống, mỗi lần chìm vào giấc ngủ lại thấy Trương Tu Đà một thân máu đen hiện trước mặt, chỉ vào mũi của hắn mà chửi ầm lên, sau đó rút trường đao đánh tới.

Chẳng lẽ trước kia hắn lựa chọn sai lầm sao?

Tần Quỳnh mờ mịt không biết phải làm sao.

Cổ Vụ Bản đầu hàng Lý Mật không lâu thì chết, rời khỏi nhân gian, Cổ Nhuận Phủ tuy nói hiệu lực dưới trướng của Lý Mật nhưng không được coi trọng bằng Tần Quỳnh, hiện tại cũng không theo quân xuất chinh mà lưu lại ở Đại Lương thành.

Kỳ thật trong lòng Tần Quỳnh cũng minh bạch, Lý Mật đối với hắn tuy có tín nhiệm nhưng cũng có đề phòng.

Cổ Nhuận Phủ ở lại Đại Lương thành cho thấy là để kìm chế với Tần Quỳnh, Cổ Vụ Bản trước khi chết Tần Quỳnh đã đáp ứng chiếu cố cho Cổ Nhuận Phủ, mà hắn thì lại vô cùng coi trọng chữ tín.

Bát phong doanh lần này thảm bại tuy không phải toàn quân bị diệt nhưng cũng tổn thất thảm trọng.

Sau một trận chiến Tần Quỳnh thu nạp binh mã kiểm kê lại thì tám nghìn binh mã chỉ còn chưa tới bốn nghìn người, vền vẹn một trận chiến ở Bát Phong doanh đã tổn thất hơn phân nửa, kỳ thật nhưng quân tốt chính thức chết trận cũng không nhiều lắm, chỉ hơn nghìn người mà thôi, còn lại chạy trốn tứ phía.

Sĩ khí sa sút khiến cho bát phong doanh lòng người bàng hoàng.

Nếu như không có Trình Giảo Kim dùng Hỏa Doanh cùng với Vương Bá Đường Liên Sơn doanh kịp thời cứu viện thì bốn nghìn người này cũng không tập hợp lại được.

554. Chương 29: Tần Quỳnh Ngã Bệnh.

Sau khi trở lại Cửu sơn trại Tần Quỳnh đã ngã bệnh.

Vốn hắn bị Lý Ngôn Khánh bắn bị thương, sau đó Hoàng Phiêu mã liều chết cứu hắn khiến cho Tần Quỳnh cảm thấy tương lai mê man, nội tâm lại có áy náy cuối cùng không chỉ trì nữa ốm bệnh.

Lý Mật sau khi đến Cửu sơn, đối với chuyện này cũng thúc thủ vô sách.

Tuy nhiên hiện tại hắn lâm lao thì phải theo lao, người trong thiên hạ đã nhìn vào hắn, nếu nói hắn đoạt Trình Dương thành, phục kích Trương Quý Tuần cũng không khiến cho người khác để ý bao nhiêu thì hành động đánh tan Bàn Ngọc và Hoắc Thế Cử khiến cho Lý Mật bị đứng trên đầu sóng ngọn gió.

Lui binh?

Nếu vậy thì sẽ khiến cho người trong thiên hạ chế nhạo.

Người ta sẽ nói Lý Mật vì sợ Lý Ngôn Khánh cho nên dù tới Cửu sơn cũng không dám chính diện giao phong với Lý Ngôn Khánh.

Trên thực tế Lý Mật cũng chưa từng giao thủ chính diện với Lý Ngôn Khánh, cho dù hắn đã giết chết Trương Tu Đà, cũng không cách nào biến đổi một sự thật, muốn lấy Đông Đô thì phải lấy Huỳnh Dương, muốn lấy Huỳnh Dương thì phải giết Lý Ngôn Khánh.

Cho nên nếu như Lý Mật không đánh bại Lý Ngôn Khánh, không lấy Huỳnh Dương thì hắn có giành được nhiều thắng lợi hơn nữa cũng vô dụng.

Tình huống hôm nay, Lý Mật cho dù không muốn cường công Hắc Thạch quan chỉ sợ cũng không có cách nào, chỉ có đánh bại Lý Ngôn Khánh, làm dao động lòng tin của mọi người ở Huỳnh Dương mà thôi.

Tuy nhiên hiện tại Tần Quỳnh bị bệnh, Trình Giảo Kim bị trúng tên hai nơi, trong nhất thời không cách nào trách tsin.

Vương Bá Dương, đó là tâm phúc không thể mất của Lý Mật.

Cho nên suy nghĩ một hồi, Lý Mật quyết ý phái Đan Hùng Tín làm tiền phong quân xuất chinh.

Đan Hùng Tín lần này được trọng dụng dĩ nhiên là mừng rỡ.

Hắn không nói nhiều lời lập tức điểm khởi binh mã suốt đêm xuất phát từ Cửu Sơn tiến tới Hắc Thạch quan.

Ngồi trên lưng ngựa Đan Hùng Tín vẫn dương dương đắc ý.

Cũng khó trách hắn đắc ý như vậy, với tư cách là thân tín của Địch Nhượng, sau khi Địch Nhượng bị giết hắn là người đầu tiên đầu hàng Lý Mật, sau đó Lý Mật tỏ ra vô cùng thân mật với hắn, ủy thác chức vụ Tả vô hâu đại tướng quân, quản hạt sáu vệ phủ, quyền cao chức trọng vô cùng.

Tuy nhiên thực tế thì sao?

Địa vị của Đan Hùng Tín rất xấu hổ.

Lục đại vệ phủ, tả hữu kiêu vệ, tả hữu bị thân, tả hữu vô hâu, thậm chí binh lính đều do Lý Mật phân phối tới nói cách khác tả hữu vô hâu trên thực tế chỉ nghe lệnh Lý Mật điều khiển, Đan Hùng Tín chỉ là một con bù nhìn, không có bất kỳ quyền lực nào.

Toàn bộ vệ phủ nghe Đan Hùng Tín chỉ bảo chỉ có mấy người mà thôi, trong đó có ba người là con trai trưởng Đan Phương, thứ tử Đan Trọng, nghĩa tử Thành Mạc Ngôn.

Sự ủy khuất trong lòng của Đan Hùng Tín ai mà biết được?

Lần này hắn có cơ hội lãnh binh, Đan Hùng Tín quyết định nhất định phải biểu hiện một phen, chỉ cần mình thắng một trận là có thể được Lý Mật tín nhiệm, về phần đại thắng Đan Hùng Tín chưa bao giờ dám nghĩ, thủ đoạn của Lý Ngôn Khánh hắn đã lĩnh giáo, lúc trước mười vạn đại quân vây công Hồ Lao quan đề không chiếm được tiện nghi, người này quỷ kế rất là đa đoan.

Thắng, ta chỉ cần thắng một trận.

Đan Hùng Tín không ngừng nhắc nhở mình chớ lơ là sơ suất.

Ở phía trước đột nhiên truyền tới tiếng vang lớn, đem Đan Hùng Tín từ trầm tư gọi tỉnh lại.

- Xảy ra chuyện gì?

Đan Hùng Tín càng hoảng sợ.

- Khởi bẩm đại tướng quân phía trước có một cái hồ to, một chiếc xe sụt vào, hiện tại đã thu thập không đáng ngại nữa.

- Còn thu thập gì nữa, truyền lệnh của ta xuống, dừng quân cái xe kia nữa, mau tiến lên.

- Vâng.

Tuy nhiên đi thêm vài dặm, chợt nghe một tiếng người hô ngựa hí.

Đan Hùng Tín nổi giận:

- Lại chuyện gì xảy ra?

- Khởi bẩm đại tướng quân, ở chính giữa còn đường lại có một cái hồ lớn, trên đó phủ đầy đất các huynh đệ không nhìn thấy bị sụp vào trong đó.

Đan Hùng Tín lúc này mới cảm thấy có gì đó không ổn, hắn bước lên vài bước nhìn.

Chỉ thấy ở trên đường có một cái hố to vô cùng, trong đó còn có cọc gỗ bén nhọn, hai con ngựa bị cọc gỗ đâm xuyên qua thân thể, kỵ sĩ phía trước cũng bị cọc gỗ đâm vào đùi, trong đêm vô cùng quỷ dị.

Đan Hùng Tín nuốt nước miếng lớn tiếng nói:

- Truyền mệnh của ta, tam quân từ từ tiến tới, gặp cạm bẫy là gỡ ra, đây đích thị là gian kế của Lý cầu, mọi người phải cẩn thận.

Đoàn người lại lách qua cái hố mà đi, không ngờ đi được hai ba bước, một quân tốt cảm thấy dưới chân đau nhói, hóa ra đã có một cái đinh đâm xuyên qua giày của hắn, chưa đợi hắn hét lên thì đã có bốn năm quân tốt đồng đội cũng bị như hắn.

Thảm trạng này khiến cho người khác phải giật mình.

Người may mắn thì có thể tránh thoát.

Người không may thì sẽ bị đinh đâm trúng.

Đan Hùng Tín lúc này cũng kinh hãi thâm vô ngực, may mà lão tử chưa qua bên kia nếu không còn khó coi hơn cả mấy tên gia hỏa đó.

Ở đây chỉ còn cách Hắc Thạch quan có ba mươi dặm đường, Lý Ngôn Khánh rệt cuộc sắp đặt bao nhiêu cái bẫy chờ bọn họ mắc câu đây?

- Lập tức truyền lệnh của ta, tam quân đi từ từ tiến tới phía trước.

Đan Hùng Tín khản giọng gào thét.

Binh mã dưới trướng sau khi luân phiên bị tai nạn cũng cẩn thận.

Mỗi bước đi đều cẩn thận, cho dù vậy quân Ngõa Cương vẫn tổn hao vô số.

Hơn mười dặm đường núi, Đan Hùng Tín tổn thất mười chiếc xe ngựa, quân tốt hơn trăm người.

Trời tờ mờ sáng, quân Ngõa Cương rốt cuộc cũng tới được Bình An độ, Bình An độ là một đầu sông rộng chừng năm đến sáu mét, lưu lượng nước sông cũng không lớn, khắp nơi là đá cuội màu trắng cho nên dân bản xứ gọi nơi này là Bạch Thạch độ.

Đan Hùng Tín lúc này đã mệt mỏi không chịu nổi.

Đây không phải là mệt mỏi thân thể mà là mệt mỏi tinh thần.

Lúc nào cũng phải sống trong sợ hãi phải chết tinh thần cần phải bảo trì sự tập trung cao độ, đối với cả đội quân và Đan Hùng Tín đây là một sự giày vò vô cùng lớn. Nhìn những viên đá cuội trắng toát dưới lòng sông, Đan Hùng Tín cũng thở phào một cái, dùng sức xoa xoa hai gò má.

- Cha nếu không thì để các huynh đệ nghỉ ngơi trong chốc lát.

Con trai trưởng Đan Phương của hắn thấy tình hình này thì nhịn không được tiến tới gần Đan Hùng Tín mà nói:

- Các huynh đệ căng thẳng cả một buổi tối đã mệt mỏi đến cực điểm rồi, cho dù bây giờ tiến tới Hắc Thạch quan cũng không làm gì được, chỉ bằng nghỉ ngơi ăn lương khô uống nước một phen.

Đan Hùng Tín nghe được thì mày rậm nhăn lại.

Tuy nhiên hắn nhìn thấy bộ dáng của đám sĩ tốt thì biết Đan Phương nói có lý.

- Để cho mọi người nghỉ ngơi hồi phục một nén nhang, ăn cơm uống nước một hồi. Một nén nhang sau chúng ta lập tức tới Hắc Thạch quan.

555. Chương 30: Đại Chiến Bạch Thạch Độ.

Đan Hùng Tín ra lệnh khiến cho đám quân tốt như trút được gánh nặng.

Có người mệt mỏi ngồi xuống không muốn nhúc nhích.

Thời gian từ từ trôi qua, giờ mẹo đã tới.

Bầu trời đã bắt đầu sáng, tuy nhiên ánh sáng rất mờ hồ.

Có quân tốt tình cờ ngẩng đầu lên nhìn về phía xa xa, lập tức há to miệng cứng cả người lại.

- Nhị ca chuyện gì?

Quân tốt kia chỉ ngón tay về phía trước há hốc miệng nói không ra lời.

Theo phương hướng ngón tay hắn chỉ thì chỉ thấy sương mù bao phủ, che chắn nắng sớm, ở cách đó có một mảng đồng nghịt nhìn thì như bất động nhưng thực tế đang càng ngày càng tới gần.

- Vật kia là gì vậy?

Ánh mắt của hắn không tốt nên liền cất tiếng hỏi thăm.

Ở trong sương mù đột nhiên nổi lên một khí tức lạnh lẽo.

- Dịch tập kích, là dịch tập kích.

Hàn mang này đối với quân Ngõa Cương cũng không xa lạ, đó chính là lãnh mang do binh khí toát ra, đây không phải là vật chết mà là dịch nhân.

Trong chốc lát quân Ngõa Cương trở nên rối loạn một mảng.

Cùng lúc đó mảng đồng nghịt kia càng lúc càng tới gần hơn.

Khoảng cách gần năm mươi sáu mươi mét đã nhìn thấy rõ ràng.

Đối phương mặc quần áo thuần một sắc màu đen, bàn chân đeo giày rơm, nói là giày rơm nhưng thực tế là giày vải buộc cổ khô vào khiến cho bọn họ đi không thể phát ra tiếng động.

Trên khuôn mặt che mặt nạ màu đen vô cùng đáng sợ, bọn họ vừa tiến tới vừa bắn tên.

Tất cả đều dừng đoán cung chưa tới một thạch lực tầm bắn cũng không xa tuy nhiên trong khoảng cách 50-60 m thì lực sát thương vô cùng lớn.

Mưa tên bay về phía trước, đám quân tốt Ngõa Cương lúc này đã nhũn ra không còn có chút khí lực nào.

Đan Hùng Tín tay chân cũng mềm nhũn nhưng dù sao hắn cũng xuất thân từ người luyện võ cho nên khôi phục nhanh hơn sĩ tốt bình thường.

Hắn trở mình lên lưng ngựa, tay cầm đại giáo nghiêm nghị hét lớn:

- Đan Phương Đan Trọng, Thành Mạc Ngôn, theo ta nghênh địch.

Nói xong Đan Hùng Tín phóng về phía quân địch, mã giáo trong tay rung lên:

- Cầu tặc dám đánh lên Đan Hùng Tín, các ngươi chớ cần rờ.

Đây vốn là một biện pháp tốt để làm nhân tâm phấn chấn.

Dù sao quân Ngõa Cương cũng chiếm nhân số tuyệt đối chỉ cần giết chủ tướng của đối phương thì sẽ khiến quân tâm phấn chấn lên rất nhiều.

Thế nhưng mà Đan Hùng Tín chưa nói xong một kỵ quân đã chạy như bay tới.

Viên đại tướng cầm Thanh Phong giáo trong tay, nổi giận gầm lên:

- Đan Hùng Tín, tên xuẩn tặc Đan Hùng Tín, ta chờ ngươi đã lâu.

Ô Diêu Mã ở trên mặt đất vọt tới Đan Hùng Tín.

Người mượn thể mã, mã mượn uy người.

La Sĩ Tín cầm lấy Thanh Phong giáo lao tới, đâm thẳng về phía Đan Hùng Tín, lưu lại một đạo tàn ảnh ở trên không trung, Đan Hùng Tín cũng vung mã giáo chặn lại.

La Sĩ Tín ra tay thật sự là quá nhanh, cũng may ở trong quân Ngõa Cương cũng có một người sử giáo không kém hẳn chính là Trình Giảo Kim, Đan Hùng Tín và Trình Giảo Kim thường xuyên giao thủ với nhau cho nên đối với công kích gió bão này cũng không lạ gì, Thanh Phong giáo tốc độ càng lúc càng nhanh, mỗi lần chạm vào mã giáo của Đan Hùng Tín lại lập tức thu hồi, nhưng Đan Hùng Tín không hề hoang mang.

Người nhanh thì mặc người, ta thủ tốt môn hộ.

Hai người lưỡng giáo giao kích, thỉnh thoảng va chạm vào nhau phát ra tiếng vang lớn.

Trong nhất thời ai cũng không làm gì được đối phương, tuy nhiên Đan Hùng Tín bị La Sĩ Tín quán lấy, quân Ngõa Cương hiện tại không biết làm sao.

Lúc này Tùy quân đã vọt tới, tất cả đều vứt bỏ đoản cung, cầm lấy mạch đao, xông vào tro trận ba người một tổ phối hợp với nhau, không ngừng biến hóa áp súc không gian của quân Ngõa Cương.

Giống như là một thanh trường kiếm sắc bén, Tùy quân lập tức xé rách quân Ngõa Cương thành bảy tám phần.

Theo cục diện mà nói, quân Ngõa Cương chiếm ưu thế về nhân số.

Nhưng theo đại bộ phận nhìn lại, Tùy quân lại áp đảo nhân số.

Quân Ngõa Cương có nhiều hơn nữa cũng không thể nào sánh được những cỗ máy giết người vốn được huấn luyện vô số lần kia.

Đan Phương biết rõ, nếu như tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì quân Ngõa Cương cũng bị đánh tan.

Nhất định phải quấy rầy tiết tấu của bọn hắn.

Nhưng làm sao để quấy rầy tiết tấu?

Rất đơn giản, chỉ có thể dựa vào vũ lực cá nhân, không ngừng xé rách trận thế của đối phương.

Tuy nhiên điều này nói thì dễ dàng nhưng hành động thì rất khó khăn.

Thế trận tam giác của Hắc Thạch quân đã trải qua vô số lần diễn luyện, chịu những trùng kích hung ác.

Thủ hạ của Lý Ngôn Khánh không thiếu mãnh tướng, thậm chí chính hắn cũng là cao thủ chém giết.

Bùi Hành Nghiễm, Hùng Khoát Hải, Hám Lăng, La Sĩ Tín, Vương Phục Bảo tất cả bọn họ đều là những mãnh tướng, người bình thường không thể chống lại.

Đan Phương tuy võ nghệ không kém nhưng so với ngũ hổ tướng kia thì chênh lệch rất lớn.

Nếu như Đan Hùng Tín không bị La Sĩ Tín cuốn lấy thì bằng phụ tử bốn người cũng có khả năng xé mở một lỗ hổng của thế trận này.

Đan Phương ba huynh đệ lâm trận lập tức cả thấy áp lực rất lớn, thế trận tam giác đột nhiên kéo duỗi sau đó lại co rút lại, khiến cho không gian càng trở nên hẹp đi.

- Vào được rồi thì chớ đi.

Thành Mạc Ngôn thân cao hơn trước khí lực mạnh mẽ như sư tử, bỗng thấy một hán tử mặt đen mặt áo giáp bằng gia xông tới, trên tay của hắn cầm hai lưỡi búa to, đầu búa còn có máu tươi nhỏ giọt, khóe miệng nhếch lên cười cười lộ ra hàm răng trắng nhõn.

- Dám đùa nghịch trước búa của Hùng gia gia, hôm nay Hùng gia gia cho người biết cái búa này lợi hại thế nào.

Thành Mạc ngôn cũng sử dụng một cây Tuyên Hoa búa, nặng sáu mươi ba cân.

Nghe thấy đối phương vừa mở miệng đã nói là gia gia, Thành Mạc Ngôn liền giận tím mặt.

- Hắc tử, dám làm nhục ta, mau tới đây.

Nói xong hần thúc ngựa bỏ búa về phía Hùng Khoát Hải, trong tích tắc, hai chân hần giữ chặt bàn đạp, phần eo chuyển động, hung dữ bỏ búa ra.

Hùng Khoát Hải nở ra một nụ cười.

Hần không cười ngựa bàn tay cầm cái song phủ nặng trĩu dồn khí vào đan điền vùng tới.

Chỉ nghe choang một tiếng lớn vang lên, Tuyên hoa búa của Thành Mạc Ngôn đã bị song phủ làm cho chấn động, đầu của hần cũng ông ông vang lên, chiến má dưới chân hí dài không ngừng, liên tiếp lui về sau.

Hần còn chưa lấy lại bình tĩnh thì Hùng Khoát Hải đã vọt tới trước mặt hần.

Chỉ thấy cả người Hùng Khoát Hải mang theo khí lực lớn giống như thái sơn áp đẫm lao xuống.

Thành Mạc Ngôn chỉ thấy trời đất tối sầm, liên tiếp lui lại về phía sau.

556. Chương 31: Đan Hùng Tín Đại Bại.

Cũng may Thành Mạc Ngôn còn thông minh hần thuận thế ném Tuyên Hoa búa về phía sau xoay tròn như con lật đật.

Lúc hần vừa đứng lên thì đã có mười thanh đao kề vào cổ

- Đứng yên đó nếu không ta sẽ cho đầu ngươi rơi xuống đất.

Lời nói còn chưa dứt thì đã có người tiến lên, trói chặt tay chân của Thành Mạc Ngôn lại.

Ông trời ơi, Hắc Thạch quan này là những quái vật gì.

Thành Mạc Ngôn đã nghe qua danh tiếng của Lý Ngôn Khánh thậm chí đã nhìn thấy Lý Ngôn Khánh xuất binh nhưng hần liên tiếp đại thắng Bàn Ngọc và Hoắc Thế Cử lòng đầy tự tin.

Nào biết được Hắc Thạch quan bóng dáng còn chưa thấy thì mình đã bị bắt làm tù binh.

Nếu như lão từ còn sống mà dùng búa nữa thì sẽ bị thiên lôi đánh chết.

Có lẽ trong lòng Thành Mạc Ngôn vẫn cho rằng chỉ vì hần dùng tuyên hoa búa nên mới thua trong tay của Hùng Khoát Hải.

Mà thực tế đúng là như vậy.

Thế trận tam giác ngoại trừ Hùng Khoát Hải và Hám Lăng, Mạch Tử Trọng và Phí Thanh Nô cũng núp ở bên trong.

Bọn họ mặc trang phục giống như sĩ tốt bình thường vậy, Đan Phương trong chốc lát đã bị Hám Lăng chém chết, đệ đệ Đan Trọng của hần vận khí không tệ, thấy tình huống không ổn lập tức lao đi.

Tuy nhiên mười tên thân binh của hần nhanh chóng bị chém thành từng miếng thịt vụn.

- Phụ thân đi mau.

Đan Trọng sau khi ra khỏi đại trận hướng về phía Đan Hùng Tín hô to, thúc ngựa bỏ chạy về phía Bạch Thạch độ.

Đan Hùng Tín cũng cảm thấy tình huống không ổn, bất chấp tất cả không dây dưa với La Sĩ Tín nữa, quay đầu bỏ chạy.

Phụ tử hai người này vừa chạy, quân Ngõa Cương dưới trướng đầu còn tâm tư tiếp tục chống cự bọn họ liền quảng binh khí đi, ôm đầu lớn tiếng la lên:

- Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, chúng ta đầu hàng.

Nhìn thấy Đan Trọng cười ngựa vượt qua Bạch Thạch độ muốn qua sông .

Đúng lúc này một mũi tên bạch vũ phá không bay tới.

Đan Trọng chỉ lo chạy trốn chết trốn tránh không kịp bị mũi tên xuyên qua cổ.

Hắn mềm nhũn trên lưng ngựa, thân thể rớt xuống lòng sông, một chân còn treo tại bàn đạp, con chiến mã kia không biết chủ nhân mình bị bắn chết, chỉ cảm thấy trên người nhẹ bớt, lập tức phóng như bay trong sông.

- Con của ta.

Đan Hùng Tín ở trên lưng ngựa nhìn thấy cảnh tượng này trong lòng nhột nhột, phun ra một ngụm máu tươi, bất tỉnh nhân sự ở trên lưng ngựa.

Trên bãi sông phía xa xa, Lý Ngôn Khánh cũng từ từ thu hồi bảo cung, khoe miệng nhếch lên.

- Đan Thông lần này bị bại, Lý Mật nhất định sẽ điên lên.

Tiết Thu cười ha hả nhìn theo đám thân binh của Đan Hùng Tín chạy trốn chết nhẹn không được mà cười ha hả nói với Lý Ngôn Khánh.

- Hắn điên là tốt nhất hắn không điên chẳng phải khiến chúng ta uống công khổ cực một đêm sao?

- Ha ha đã như vậy chúng ta quay trở lại Hắc Thạch quan, từ từ chờ đợi xem Lý nghịch điên cuồng thế nào.

Hai người sắc mặt khoan thai nhìn nhau cười cười.

Lương Lão Thực dắt ngựa bước ra khỏi Hắc Thạch quan cùng với Trịnh Đại Bưu lưng đeo song thương từ từ thúc ngựa rời đi.

Bạch Thạch độ hiện tại đã nhuộm đỏ đầy máu.

Nước sông nhuộm máu xuôi theo lạch thủy mà chảy đi.

Lý Mật ở trên xe, nhìn thấy Đan Hùng Tín đang quỳ gối trước mặt, trong lòng vô cùng tức giận.

- Nói như vậy người toàn quân bị diệt?

Đan Hùng Tín khóc rống tại chỗ:

- Không phải mặt tướng vô năng mà là Lý tặc quá xảo trá, ba đứa con trai đều chết ở bạch thạch độ.

Lý Mật rất muốn nhảy xuống xe đâm một kiếm đâm vào Đan Hùng Tín.

Con mẹ nó, lúc xuất chinh người nói thế nào.

Vậy mà bây giờ sáu nghìn binh lính tinh nhuệ đã mất sạch.

Vương Bá Đường ở phía sau hắn khẽ giật ống tay áo.

Lý Mật hít sâu một hơi, cố gắng dẹp lửa giận của mình: Lý Ngôn Khánh xem ra người cứ phải đối địch với ta.

Hắn cố gắng tươi cười, trấn an nói:

- Đại tướng quân đừng vội khổ sở, xuống dưới nghỉ ngơi, sau khi an táng nhị công tử xong ta sẽ đem binh tới Hắc Thạch quan vì đại tướng quân báo thù rửa hận.

Nói xong Lý Mật đề giọng to nghiêm nghị quát:

- Tam quân tướng sĩ, Củng huyện đã ở phía trước.

Chỉ cần công phá được Hắc Thạch quan, kho lương Lạc Khẩu ở trước mắt, tất cả tiền tài của thế gia hào phú đều tùy ý các người lấy dùng.

Truyền mệnh lệnh của cô vương, toàn quân tiến lên, không phá Hắc Thạch quan cô vương thề không thu binh.

Lý Mật thật sự sắp phát điên.

Trong thời gian ba ngày ngắn ngủi, hai doanh trại bị mất, hai gã Đại tướng bị thương, Lý Mật chưa bao giờ gặp phải tổn thất nặng nề khiến thần sắc hoảng hốt như vậy.

Đặc biệt là Bát Phong doanh của Tần Quỳnh, mặc dù còn mấy nghìn nhân mã, nhưng muốn gây dựng lại sức chiến đấu cũng không phải chuyện dễ dàng.

Tuy nhiên cho dù tức giận, hấn vẫn phải hỏi thăm cẩn thận tình hình chiến đấu của Bạch Thạch Độ.

Đối với tam giác trận cổ quái trước đây chưa từng gặp ở Hắc Thạch quan, Lý Mật cảm thấy vô cùng khiếp sợ

Hắn vốn tưởng rằng mình có được Tần Quỳnh, Bát Phong trận đã là vô địch thiên hạ nhưng hiện tại xem ra, lực sát thương của trận pháp cổ quái ở Hắc Thạch quan khiến Lý Mật vô cùng tò mò, Lý Ngôn Khánh làm thế nào lại suy nghĩ ra trận pháp cổ quái này? Tại sao hắn không phải thủ hạ của ta? Tại sao hết lần này tới lần khác hắn đều trở thành địch nhân của ta? Nếu ta có Lý Ngôn Khánh, trong thiên hạ còn ai là đối thủ? Đại nghiệp lo gì không thành?

Mang theo tâm tình mâu thuẫn này, trên đường đi Lý Mật vô cùng cẩn thận, tới gần Hắc Thạch quan.

Cũng may trước đây Ngôn Khánh đã bố trí đủ loại bẫy rập, bị Đan Hùng Tín phá hư gần hết cho nên đại quân Lý Mật cũng không bị trì hoãn quá lâu, vào lúc giữa trưa đã tới dưới Hắc Thạch quan.

Lý Ngôn Khánh leo lên thành lâu, nhìn ra quân doanh của quân Ngõa Cương mọc lên san sát bên ngoài thành.

- Xem ra Lý Mật thật sự đã học được khôn ngoan.

Nói thật, mấy vạn đại quân Ngõa Cương bày trận dưới Hắc Thạch quan nhìn qua thanh thế to lớn, có chút đáng sợ. Nhưng nhánh quân Ngõa Cương này cũng không phải nhánh quân Ngõa Cương ngày xưa Lý Ngôn Khánh nhìn thấy ở Hồ Lao quan, cũng không phải hỏa lực tập trung hiện giờ và quân Ngõa Cương đã giao thủ với Từ Thế Tích.

Bất luận bàn về tác phong quân đội hay sĩ khí mà nói, quân Ngõa Cương dưới Hắc Thạch quan đều cho thấy chỗ bất thường.

Lấy Bồ Sơn Công doanh làm trung tâm, liên hợp lấy Trịnh Duông thành, kích sát Trương Quý Tuân, đại phá uy thế quân Để Lĩnh Tùy, từ trong thực chất nhánh quân Ngõa Cương này lộ ra một luồng khí hung hãn, cho dù Tần Quỳnh bại trận, cho dù Đan Hùng Tín thất bại đều không ảnh hưởng đến bọn chúng.

557. Chương 32: Gặp Lại Lý Mật.

Cũng giống như người dân Củng huyện tín nhiệm Lý Ngôn Khánh, quân hồn của nhánh quân Ngõa Cương này chính là Lý Mật.

Luồng uy áp và sát khí đập vào mặt làm cho không ít quân sĩ nhìn thấy đại tràng diện này đều cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Ngay khi tất cả mọi người đang khấn nguyện, câu nói bất ngờ của Lý Ngôn Khánh khiến không ít người cảm thấy sững sờ, tâm tình cũng theo đó nhẹ nhõm đi không ít

- Lang quân nói vậy là sao?

Hứa Kính Tông có tâm ý của người đi trước, hiểu kỳ hỏi.

Dưới trướng Lý Ngôn Khánh, người có thể nhìn mặt mà nói chuyện như thế, không có ai hơn được Hứa Kính Tông.

Ngôn Khánh cười nói:

- Thường nghe người ta nói, Lý Mật dùng binh như thần, đến mức bách chiến bách thắng, dễ như trở bàn tay, chưa từng nghe nói hắn bị trói buộc gì, nhưng hôm nay dưới Hắc Thạch quan của ta, hắn là rồng cũng

phải cuộn tròn, là hổ cũng phải nằm sấp, thành thật hạ trại cho ta, ha ha, theo ta thấy, chỉ chốc lát nữa hần còn phải tự mình tới bái kiến chúng ta, ta nên đối đãi với hần như thế nào?

Về khinh thường Lý Mật tựa hồ sôi trào trên mặt.

Đúng vậy, Lý Mật có gì đáng sợ?

Còn không phải bị lang quân chúng ta đánh cho tổn binh hao tướng, không có sức hoàn thủ? Lý lang quân nói rất hay, dưới Hắc Thạch quan này, Lý Mật hần có là long hổ cũng phải nằm sấp. Hắc Thạch quan là địa bàn của chúng ta, chỉ có một tên Lý Mật, chúng ta cần gì phải sợ hãi hần?

Đúng lúc này, mọi người chợt nhìn thấy trong đại doanh tinh kỳ pháp phối của quân Ngõa Cương có một chiếc chiến xa từ từ tiến đến.

Trên chiến xa, có một văn sĩ trung niên mặc mình giáp, tay vịn lan can, dáng đứng hùng dũng. Khi cách Hắc Thạch quan chưa đến một trăm bước, chiến xa đột nhiên dừng lại. Văn sĩ trung niên trên xe vịn về bộ râu, nhìn chăm chú lên tường thành, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Lý Ngôn Khánh.

- Lý lang quân, đã lâu không gặp.

Lý Ngôn Khánh cảm thấy người trung niên này cực kỳ quen mặt, giống như đã từng gặp ở đâu đó.

Hần vừa định mở miệng, không ngờ Hứa Kinh Tông đột nhiên thò đầu ra, lớn tiếng quát hỏi đối phương:

- Người nói chuyện dưới thành có phải là Lý Mật?

Lý Mật?

Trên cổng thành vốn vô cùng yên lặng, sau một lát truyền đến tiếng cười to âm âm.

Lý Ngôn Khánh cũng nhớ ra, người trung niên trên xe, không phải là Lý Mật Lý pháp chủ sao?

Năm đó hần từ Cao Ly về nước, bởi vì cự tuyệt dàn xếp của Dương Quảng, mà bị Dương Quảng hạ chỉ phải ẩn cư ở Củng huyện, từ đó mới gặp Lý Mật. Nhưng Lý Mật lúc đó với tư cách mưu chủ Dương Huyền Cẩm, mang tâm lý hiếu kỳ đến nhà Ngôn Khánh mời chào, cũng không biểu lộ thân phận của hần.

Về sau Ngôn Khánh mới biết hần chính là Lý Mật, nhưng ấn tượng đã mờ hồ.

Nghe tiếng cười bên người, Lý Ngôn Khánh cũng không nhận được cười.

Vừa rồi chẳng qua là thuận miệng nói như vậy, không ngờ Lý Mật thật sự đến thật.

Cũng không biết, tình huống như vậy có được tính là dự đoán linh nghiệm không nữa?

Nghĩ tới đây, trên mặt Lý Ngôn Khánh càng hiện ra sự vui vẻ.

Trên đường đi Lý Mật đã suy nghĩ kỹ càng, cảm thấy có thể không đánh Hắc Thạch quan hay không.

Có thể nói hần thật sự yêu thích Lý Ngôn Khánh, cho dù cũng có chỗ cố kỵ Lý Ngôn Khánh nhưng lại vô cùng thưởng thức tài cán của Ngôn Khánh.

Trong thiên hạ, người có thể làm cho Lý Mật ta thê thảm như vậy, chỉ sợ ngoài Lý Ngôn Khánh, cũng không còn ai như vậy.

Trong lòng thậm chí còn nảy ra ý niệm, nếu Lý Ngôn Khánh nguyện thân phục ta, ta có thể nhận hần làm nghĩa tử, phó thác cơ nghiệp cho hần.

Dù sao, Lý Mật đã hai lần lưu vong, người nhà đều chết sạch

Người bốn mươi, năm mươi tuổi, không có một đứa con nối dõi. Còn Lý Ngôn Khánh hình như cũng là cô nhi, chẳng những tuổi tác phù hợp, lại còn họ Lý, lẽ nào không phải ông trời sắp đặt.

Nghe thấy lời hỏi thăm của Hứa Kinh Tông, Lý Mật vừa định trả lời lại nghe thấy trên Hắc Thạch quan vang lên một tràng cười điên cuồng .

Những tên này cười gì chứ?

Chẳng lẽ tên của ta lại buồn cười như vậy ?

Trong lòng Lý Mật vừa cảm thấy kỳ quái, đồng thời cả tức giận

Những tên này, thật sự quá vô lễ.

Lý Ngôn Khánh đứng ra, tay vịn vào phần nhô lên trên bức tường, vẻ mặt tươi cười nói:

- Mật Công, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ, ha ha.

Chỉ là hiện giờ chúng ta như lửa vào nước, Mật Công đến đây không biết có gì chỉ giáo?

- Lý lang quân, hôm nay ta đến đây, không phải vì chuyện gì khác, mà chỉ vì muốn cứu tính mạng lang quân.

Ngôn Khánh khẽ giật mình, chợt hiểu rõ hàm ý trong lời nói của Lý Mật.

Hắn không nhịn được, cất tiếng cười to.

- Mật Công, chẳng lẽ muốn noi theo Tô Tần Trương Nghi, để Lý mỗ hiển thành đầu hàng hay sao?

Không đợi Lý Mật trả lời, Lý Ngôn Khánh biến sắc, nghiêm nghị quát hỏi:

- Trong lòng Lý mỗ có một nghi vấn, không biết có thể thỉnh giáo Mật Công hay không?

Lý Mật nói:

- Chi bằng Lý lang quân cứ nói thẳng.

- Mật Công, người có thể tử không?

- Sao?

- Ta từng nghe nói, Mật Công xuất thân dòng dõi, từng lấy con gái của Sở công Dương Tổ, không biết có thật hay không?

Lý Mật không rõ Ngôn Khánh đột nhiên đề cập đến việc này, rút cuộc là có dụng ý gì, suy nghĩ một lát, gật đầu nói:

- Sở Công năm đó ưu ái Lý Mật, quả thật có gả con gái hắn cho Lý Mật.

- Sau khi Dương Huyền Cẩm bị chém chết, Mật Công lưu vong tứ phương

Ta lại nghe nói, Khâu Quân Minh người Ung Khâu từng thu nhận Mật Công, cũng đem con gái Đồng Thôn Vương Ngạn gả cho Mật Công, không biết có thật hay không?

- Chuyện này... khi Lý Mật gặp khó khăn, may mắn được Khâu Công Quân Minh bảo hộ, xác thực có giới thiệu con gái Đồng Thôn Vương Ngạn gả cho Lý Mật.

Lý Ngôn Khánh chợt hiện lên vẻ u buồn, thanh sắc nghiêm nghị.

- Nhưng không biết, thê tử của Mật Công người hiện giờ ở đâu?

Trái tim Lý Mật như co lại, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt, ngẩng đầu nhìn lên phía trên Hắc Thạch quan.

Ngôn Khánh không để cho hắn cơ hội mở miệng, nhanh chóng nói tiếp:

- Lý Mật, lúc trước người ích kỷ cá nhân, làm cho thê tử chịu liên lụy, phải bỏ mạng. Thất phu ngay cả thê tử cũng không bảo vệ được, lại có mặt mũi nào mà nói buộc ta đầu hàng? Hôm nay, người lại vì ích kỷ bản thân khiến cho muôn dân trăm họ gặp họa.

Từ khi người tạo phản đến nay, có bao nhiêu người vợ chồng ly tán, có bao nhiêu người nhà tan cửa nát?

Quân Ngôa Cương người cũng dám tự xưng nghĩa quân. Thế nhưng mỗi tác đất, các người đều ra sức cướp bóc, để lại bao nhiêu oán trách lầm than, làm cho bao nhiêu người trôi giạt khắp nơi. Loại người như người cũng xứng làm “Hảo hán”? Khi gặp khó khăn thì giống như chó nhà có tang, loại người như người nếu là trước kia đã sớm bị vứt bỏ. Ta hỏi người, khi Khâu Quân Minh bị chặt đầu, cả nhà phơi thây nơi hoang dã, người có từng nghĩ tới chuyện thu thập bones họ? Vương Ngạn không để ý chuyện người bị bắt, đem con gái

gả cho người, còn vì người sinh hạ ấu tử, thế nhưng hiện giờ phần mộ của ba tổ tôn bọn họ đang ở phương nào?

Khi người gặp khó khăn, hẳn đã thu nhận người.

- Nhưng người vì leo lên vương vị đã hại chết hẳn, như thế có gọi là đại trượng phu không?

558. Chương 33: Mắng Chửi Lý Mật.

Từ xưa đến nay, được làm vua thua làm giặc.

Kể vì ích kỷ bản thân, vứt bỏ vợ con nhiều vô số, kỳ thật mọi người cũng không thêm để ý, chỉ có điều trong lòng mọi người đều biết rõ. Những lời Lý Ngôn Khánh nói đều là sự thật, Lý Mật cũng không biết nên trả lời như thế nào. Cả nhà Triệu Quận bị giết hẳn còn có thể lấy cớ qua loa tắc trách; thế nhưng cha con Vương Ngạn, còn cả Khâu Quân Minh, trong lòng Lý Mật lẽ nào chưa từng để ý?

Vương Ngạn chẳng qua chỉ là một kẻ dạy học ở nông thôn.

Con gái của Vương Ngạn cũng chỉ là một nữ nhân thô kệch, có chút nhan sắc.

Lý Mật đã sớm quên mất bọn họ, nhưng hôm nay trước mặt mọi người Lý Ngôn Khánh lại khơi dậy vết sẹo trong lòng hẳn, làm cho Lý Mật phải cứng lưỡi.

Ngôn Khánh tiếp tục mắng:

- Lý Mật, người bề ngoài giống như trung hậu, kì thực lòng đầy gian trá, vong ân phụ nghĩa, không bằng loài lang sói.

Lý Mật, đạo lý làm người của người ở đâu? Vì người mà khiến cho phụ mẫu qua đời, thê tử liên lụy, người nói đạo lý của người ở chỗ nào? Lý Ngôn Khánh này mặc dù còn trẻ, cũng biết hai chữ trung hiếu, cũng biết rõ đạo lý biết ơn báo đáp, làm sao có thể cùng tồn tại với loại lang sói như người?

Lý Ngôn Khánh chỉ thiếu chút nữa mắng Lý Mật không phải người.

Lý Mật mặt đỏ bừng, tay chỉ Lý Ngôn Khánh, tức giận đến mức thân thể run rẩy không thôi.

Tiết Thu bình sinh tôn trọng nhất là hiếu nghĩa, từ khi phụ thân Tiết Đạo Hành bị giết, hẳn đã lập chí không làm việc cho Tù Dương.

Sau khi nghe xong những lời mắng chửi của Lý Ngôn Khánh, Tiết Thu cũng không nhịn được, thoáng chốc vọt tới đầu tường, nhổ nước miếng xuống dưới thành.

- Lý Mật, đồ sài lang.

Hắn dẫn đầu đám người bên trên Hắc Thạch quan nhổ nước miếng xuống dưới thành.

Hùng Khoát Hải còn khóc nghẹn ngào.

- Cha mẹ ta chết sớm, làm cho ta không cách nào hầu hạ, thế nhưng tặc tử nhà người lại hại chết cha mẹ, thực sự không bằng loài heo chó.

- Lý Mật, không bằng loài heo chó.

- Lý Mật, súc sinh.

Lý Mật lúc này, đã tức giận đến mức nói không ra lời.

Hắn chỉ tay về phía Lý Ngôn Khánh, điên cuồng gầm rú nói:

- Lý Ngôn Khánh, ta thề phải lấy cái đầu chó của người.

Dứt lời, Lý Mật cũng không khuyên nhủ Lý Ngôn Khánh đầu hàng nữa, ra lệnh cho chiến xa quan lại bản doanh. Hắn leo lên vọng lâu nhìn tường thành Hắc Thạch quan nguy nga tráng lệ, rút bảo kiếm bên hông, chỉ về phía Hắc Thạch quan xa xa, khàn giọng quát:

- Tiến công cho ta, san bằng Hắc Thạch quan cho ta. Lý Ngôn Khánh, ta thề với trời, chắc chắn bầm thây người làm vạn đoạn, chó gà không tha.

Trong Tam Quốc Chí có một câu nói, sau này trong Tam Quốc Diễn Nghĩa đã được Lưu Bị nói ra.

Lúc ấy Trương Phi lạc bước ở Từ Châu, thất lạc vợ con của Lưu Bị, sau khi bị Quan Vũ nói mấy câu, gấp đến độ muốn tự vẫn. Lưu Bị tiến lên ôm lấy, đoạt kiếm ném đi nói:

- Cổ nhân nói, huynh đệ như tay chân, thề tử như quần áo, quần áo rách còn có thể thay, tay chân đứt, làm sao nối lại?

Lưu Bị nói ra những lời này, chủ yếu để trấn an.

Thế nhưng từ loại trình độ nào đó mà nói, cũng phản ánh địa vị xã hội của nữ giới lúc bấy giờ.

Có lẽ trong mắt tất cả kiêu hùng, huynh đệ cùng bọn họ đấu tranh giành thiên hạ mới quan trọng nhất. Hơn nữa đây cũng là một chuyện thường thấy. Khi Quân bất kiến Hán Cao Tổ Chương Thành thất bại, ngay cả con trai con gái đều có thể đạp xuống xe chiến, đối mặt với uy hiếp của Hạng Vũ, thản nhiên nói

- Chia cho ta một chén canh.

Không có ai trách cứ hấn, ngược lại cực lực tán thưởng tình thâm ý trọng của Hạng Vũ, tựa hồ trở thành danh từ đại diện cho lòng dạ đàn bà.

Thế nhưng trong mắt dân chúng bình thường, Hán Cao Tổ quả thật uy vũ?

Được làm vua thua làm giặc, nếu lúc này Lý Mật đã bình định thiên hạ, nói không chừng mọi người sẽ tán thưởng hấn như thế nào đó, nhưng bây giờ, Lý Mật trong mắt người Huỳnh Dương chỉ là một kẻ giặc cỏ mà thôi. Tất cả hành vi hiện giờ của hấn đều được mọi người chú ý, không có người đề cập thì thôi, một khi đề cập sẽ vô cùng ầm ĩ. Cũng may trước đây, mọi người khôn khéo, cố ý hoặc vô tình quên mất những chuyện này.

Hôm nay Lý Ngôn Khánh nhắc lại, Lý Mật làm sao có thể chịu đựng được loại nhục nhã này.

Theo tiếng ra lệnh của hấn, quân Ngao Cương bắt đầu bày trận, chậm rãi ép về hướng Hắc Thạch quan, cùng lúc đó, lá chắn, thang mây ừ ừ xuất động, đánh tới hướng Hắc Thạch quan.

Quân lính trên Hắc Thạch quan, cũng chính vì câu nói - Chó gà không tha - của Lý Mật mà sinh ra lòng hận thù.

Người muốn làm cả nhà chúng ta chết hết sao? Cho dù lão tử có chết, cũng sẽ không để các ngươi thực hiện được. Vì vậy, một bên là kiêu binh hung hãn lẫn lộn đường xa, một bên là trên dưới một lòng, thề sống chết giữ vững vị trí Hắc Thạch quan. Một trận đại chiến oanh liệt bắt đầu mở màn dưới Hắc Thạch quan.

Ngay khi Lý Mật phát động công kích với Hắc Thạch quan, Vương Thế Sung suất lĩnh bốn vạn quân, đến bên ngoài Yển Sư thành.

Sau khi biết được Lý Mật đại bại dưới tay Bàn Ngọc Hoắc Thế Cử, Vương Thế Sung lập tức cảm thấy, cơ hội để mình chiếm lĩnh Huỳnh Dương đã tới.

Hấn chuẩn bị một số tiền lớn làm hậu lễ, phái người đưa đến phủ đệ của Nguyên Văn Đô.

Vương Thế Sung biết rất rõ, nội tình của hấn ở Lạc Dương khá mỏng, nếu không có quan to trong triều ủng hộ, sẽ rất khó đứng vững. Lực lượng của Thái Nguyên Vương Thị tập trung nhiều ở khu vực Hà Bắc Sơn Tây, lực ảnh hưởng đối với Lạc Dương không hề nhỏ, cho nên mặc dù không thể thiếu gia tộc dựa lưng, liên lạc với các thế lực quyền quý ở Lạc Dương đồng dạng cũng vô cùng quan trọng, vì Hà Nam lấy được chức vụ đại sứ, Vương Thế Sung xem như sẽ làm với bất cứ giá nào.

Nhớ ngày đó, hấn từng thề son sắt đến Lạc Dương, một lòng muốn thành lập công lao sự nghiệp.

Thật sự không nghĩ đến lại xuất hiện một Lý Ngôn Khánh, phá hư tất cả kế hoạch của hấn.

Không đành được chức vụ đại sứ Hà Nam, hấn cũng không có cách nào xuất binh đến Huỳnh Dương; không chiếm lĩnh được Huỳnh Dương, hấn khó có thể đạt được quân số đầy đủ, không có đủ quân số, hấn làm sao

có thể đứng vững ở Hà Lạc? Chuyện này vốn không cách nào cởi bỏ bế tắc, vì vậy ngày đầu tiên hần tiến vào Lạc Dương đã bắt đầu phát sinh xung đột không thể tránh khỏi với Lý Ngôn Khánh, mặc dù hần cũng không muốn như thế.

Vương Thế Sung cũng biết, Lý Ngôn Khánh đồng dạng được Dương Quảng yêu thích.

Hần thông qua đủ loại thủ đoạn, thu hoạch tín nhiệm của Dương Quảng; thế nhưng Lý Ngôn Khánh ngoại trừ Dương Quảng, còn có Tiêu hoàng hậu yên lặng ủng hộ.

Dùng thủ đoạn nào với Lý Ngôn Khánh đây?

Chỉ sợ kết quả cuối cùng khó có thể đoán trước.

Hơn nữa, Ngôn Khánh thật ra cũng có vốn liếng tranh phong với hần.

559. Chương 34: Vương Thế Sung Tới Huỳnh Dương.

Trong lòng Vương Thế Sung biết rất rõ, trừ phi có chuyện gì bất ngờ phát sinh, tranh chấp Huỳnh Dương giữa hần và Lý Ngôn Khánh nhất định sẽ là một trận chiến giằng co lâu dài.

Không ngờ, chuyện bất ngờ thật sự xuất hiện.

Lý Mật đánh chiếm Trịnh Dương thành và Ky Sơn, lại đánh tan Bàng Ngọc Hoắc Thế Cử, khiến cho cửa lớn phía nam của quận Huỳnh Dương lập tức mở rộng.

Hần tiến có thể đánh chiếm Cử huyện, lùi có thể chuyển sang chiến đấu ở Giang Hoài, hoặc trực tiếp lấy Đông Đô, không có gì là không thể.

Cục diện như vậy xuất hiện, tuyệt đối không nằm trong dự liệu của Lý Ngôn Khánh.

Có trời mới biết Trịnh Dương thành lại bị quân Lý Mật không tốn giọt máu nào cướp lấy; có trời mới biết Bàng Ngọc Hoắc Thế Cử lại không chịu được một kích như vậy?

Nhưng bất kể có quan hệ với Lý Ngôn Khánh hay không, đối với Vương Thế Sung mà nói cơ hội đã đến.

Nhưng Vương Thế Sung cũng biết, chỉ dựa vào ủng hộ của một mình Đoạn Đạt, hần rất khó thành công. Ý kiến của Tam đại phụ thần rất quan trọng, nhưng Lô Sở lại không muốn giúp hần. Nghĩ đi nghĩ lại, Nguyên Văn Đô ngược lại là người chọn lựa thích hợp nhất. Vì vậy dưới sự tận lực của Vương Thế Sung, cộng thêm số tiền lớn bồi thường, mới có sự ủng hộ của Nguyên Văn Đô trên triều đình.

Hơn nữa Vương Thế Sung mời Lưu Lương thế làm Vương thái hậu khiến thiện cảm của Dương Đồng đối với hần càng tăng gấp đôi.

Nhưng với Lô Sở lại không dùng lý do đó.

Kỳ thật đối với Lô Sở mà nói, Lý Ngôn Khánh cũng tốt, Vương Thế Sung cũng thế, đều không có quan hệ lớn đến hần. Việc hần phải làm chính là trông coi Đông Đô, phụ tá Dương Đồng. Nếu Vương Thế Sung ra khỏi Yển Sư, giam chân Lý Ngôn Khánh, nói không chừng sẽ làm cho Đông Đô thêm an toàn.

- Thúc phụ, chúng ta không tới Hắc Thạch quan sao?

Trong đại trường Vương Thế Sung, một nam tử thanh niên nghi hoặc hỏi Vương Thế Sung.

Mặc dù Vương Thế Sung đã đến Yển Sư, nhưng cũng không vào thành đóng quân, trái lại, hần còn nghiêm lệnh đội ngũ dưới trướng không được tự tiện vào thành nhiễu dân, làm người dân Yển Sư càng tăng thêm thiện cảm với hần. Huyện lệnh Yển Sư Trịnh Càn Tượng, biết được Vương Thế Sung không vào thành, hần lập tức phái người đưa đầy đủ lương thảo. Cái này chính là người kính ta một tấc, ta kính người một trượng. Người không vào thành, thì ta sẽ phối hợp với người.

Tập tính của đám binh lính, Trịnh Càn Tượng hiểu rất rõ.

Có thể bỏ đi một chuyện là tốt hơn một chuyện, hai bên đều không có chuyện gì mới là cách thỏa đáng nhất.

Dưới trướng Vương Thế Sung tổng cộng phân thành hai phe cánh.

Một là tộc nhân Vương thị, trong đó lấy ba huynh đệ Vương Thế Sung làm hạch tâm, tạo thành thành viên tổ chức ban đầu của Vương Thế Sung; còn một trận doanh chính là khi Vương Thế Sung chinh phạt Cách Khiêm Lô Minh đã mời chào hào kiệt các lộ. Trong đó tội phạm Hà Bắc, Dương Công Khanh làm thủ lĩnh, giữa hai bên phân biệt rõ ràng.

Lần này ra trấn Yển Sư, Vương Thế Sung quyết ý lấy tộc nhân Vương thị làm chủ.

Thanh niên này tên là Vương Nhân Tắc, là con trai độc nhất của tam huynh Vương Thế Sung là Vương Thế Huy, từ nhỏ đã theo Vương Thế Sung. Hắn từng bá kỳ nhân Tây Vực làm thầy, luyện được võ nghệ tài ba, sử dụng một cây trường chùy đồng đen một trăm tám mươi cân, có dũng khí vạn người không đỡ được, là đệ nhất hảo hán dưới trướng Vương Thế Sung.

Vương Thế Sung cười nói:

- Tới Hắc Thạch quan làm gì?
- Lý Mật không phải sắp đem quân tới Hắc Thạch quan, chúng ta đi trước cứu viện?
- Sai rồi.

Vương Thế Sung cười nói:

- Trên chiếu lệnh của bệ hạ viết rất rõ ràng, kêu chúng ta thám thính tình huống, tùy thời cơ mà hành động. Hiện giờ tình hình ở Hắc Thạch quan còn chưa rõ ràng, chúng ta làm sao có thể mạo muội xuất kích? Trước tiên vẫn nên phái thám mã, đi nghe ngóng tình hình rồi mới ra quyết định.

Vương Nhân Tắc không phải người ngu, Vương Thế Sung đã nói như vậy, làm sao hắn có thể không hiểu rõ tâm ý của thúc phụ?

- Như vậy chất nhi còn phải chúc mừng thúc phụ mới đúng.
- Tại sao?
- Lần này thúc phụ nhập chủ Huỳnh Dương, giành được chức vụ đại sứ Hà Nam, không ai có thể hơn được thúc phụ, chất nhi sao có thể không chúc mừng thúc phụ đã đạt được ước muốn?
- Không, một khi thánh thượng chưa hạ chiếu, việc này vẫn chưa biết được.

Còn nữa, hiện giờ Huỳnh Dương sắp gặp nguy nan, ta cũng không có tinh thần suy nghĩ đến quá nhiều chuyện, quốc sự làm trọng, tất cả đều phải lấy quốc sự làm trọng.

Bất kể Vương Thế Sung nói hùng hồn thế nào, Vương Nhân Tắc vẫn rất hiểu tâm tư của hắn.

- Chiêu này của thúc phụ chính là một mũi tên trúng hai đích, ngư ông đắc lợi?

Vương Thế Sung cười ha ha, sau đó hạ giọng nói.

- Sai rồi, đây là bọ ngựa bắt ve, hoàng tước núp sau, cứ để bọn chúng đấu với nhau, càng thê thảm càng tốt, nếu không làm sao chúng ta có thể quang minh chính đại tiến vào Huỳnh Dương quận? Ta muốn Lý Ngôn Khánh lần này sẽ tiêu hao hết tất cả thực lực trong tay hắn, đến lúc đó ta thật sự muốn xem hắn, còn có thể ương ngạnh hay không. Nếu hắn thông minh đương nhiên sẽ biết phải lựa chọn như thế nào.

Vương Nhân Tắc nghe thấy, khẽ nhú mày.

Trong lời nói của Vương Thế Sung, Vương Nhân Tắc nghe ra một vẻ bất thường.

Thúc phụ tựa hồ rất coi trọng Lý Ngôn Khánh.

Từ sau khi đến Lạc Dương, Vương Nhân Tắc thường xuyên nghe thấy mọi người nhắc tới cái tên này. Hắn chưa từng gặp Lý Ngôn Khánh nhưng cũng nghe nói lúc trước khi Vương Thế Sung đến Lạc Dương, đã xảy ra xung đột với Lý Ngôn Khánh, sau này thường xuyên có người tán dương Lý Ngôn Khánh trước mặt hắn, kể cả Vương Thế Sung, cho dù giữa hắn và Lý Ngôn Khánh có mâu thuẫn, nhưng khi nhắc tới người này, đồng dạng cũng khen ngợi không dứt.

Điều này làm cho Vương Nhân Tắc rất không thoải mái.

Hôm nay nghe thấy Vương Thế Sung lại nhắc tới cái tên này, trong lời nói tựa hồ còn muốn mời chào Lý Ngôn Khánh.

Vương Nhân Tắc lập tức cảm thấy một loại áp lực trước nay chưa từng có.

Không được, không thể để Lý Ngôn Khánh thanh danh hiển hách đến dưới trướng thúc phụ, nếu hắn tới nhất định sẽ trở thành đại địch của tộc nhân Vương thị ta.

Tựa hồ như bản năng, Vương Nhân Tắc cảm nhận được uy hiếp đến từ Lý Ngôn Khánh.

Nhưng ở bên ngoài, hắn vẫn lộ ra vẻ mặt cung kính, liên tục gật đầu, tỏ vẻ tán thành.

- Thúc phụ, vậy khi nào chúng ta có thể xuất binh?

- Đừng vội, xem tình hình đã rồi tính...đợi Lý Mật và và Lý Ngôn Khánh phân rõ kết cục, chúng ta xuất binh cũng không muộn.

Vương Thế Sung nói xong, đứng dậy đi đến một cái cột trong lều, tháo thanh bảo kiếm treo trên xuống đó xuống, rút kiếm ra khỏi vỏ, hàn quang chớp động.

Trận chiến này, tốt nhất là khiến Lý Ngôn Khánh và Lý Mật lưỡng bại câu thương.

Thế nhưng một khi Lý Mật biết rõ mình đến Yến Sư, khó bảo đảm không có chỗ cớ kị.

560. Chương 35: Cờ Tướng.

Cho nên, ta phải để Lý Mật biết rõ, ta vô tình nhúng tay vào tranh đấu giữa hai người bọn họ, chỉ có như thế, hai người bọn họ mới có thể càng đấu hung hãn hơn.

- Nhân Tắc.

- Vâng

- Truyền mệnh lệnh của ta, các huynh đệ từ hôm nay trở đi, có thể thao diễn, có thể tự do xuất nhập quân doanh nhưng có một điểm là không được gây chuyện sinh sự.

Vương Nhân Tắc khẽ giật mình.

- Ý tứ của thúc phụ là....

Vương Thế Sung mỉm cười.

- Ta muốn cho Lý Ngôn Khánh ngày đêm chờ đợi viện quân mà không được, ta muốn cho Lý Mật yên tâm can đảm công kích Hắc Thạch quan.

- Chất nhi rõ rồi, xin lập tức đi sắp xếp.

Vương Nhân Tắc vội vàng chấp tay tuân mệnh, quay người đi ra khỏi lều.

Vương Thế Sung dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt qua thanh kiếm, phảng phất tự nhủ:

- Lý Ngôn Khánh, tiểu nhi, ta xem lần này ngươi tranh đấu với ta như thế nào?

Nói xong, hắn đưa tay bỏ một kiếm xuống chiếc bàn dài.

Ầm ầm ầm....

Cột trụ chuyển động, phát ra tiếng động chói tai.

Đây không phải tiếng vang của một hai cột trụ, mà là mấy trăm cột trụ đồng thời vận chuyển, cùng với một tiếng kêu khàn giọng:

- Phóng.

Mấy trăm xe phóng đá đồng thời bắn ra, từng đoàn, từng đoàn hỏa cầu phóng lên trời, mang theo đường vòng cung kỳ quái, bay về phía đầu tường Hắc Thạch quan.

- Âm, âm, âm....

Tiếng vang không dứt bên tai, bị cổ khô bao trùm, mưa đá thiêu đốt rơi xuống trên tường thành Hắc Thạch quan vô cùng kiên cố, có cự thạch thiêu đốt trực tiếp bay lên thành lâu, tạo thành lực trùng kích cực lớn trên cột cờ to như miệng chén, chặt ngang cột cờ. Đại kỳ phi long màu đen bị gãy cột cờ, rơi xuống dưới thành.

Lúc này, trên cổng thành Hắc Thạch quan, đám quân sĩ đang liều mạng giao chiến với quân Ngõa Cương.

Không ai để ý đến đại kỳ rơi xuống.

Một tráng hán khỏe mạnh xông ra, hai cánh tay cơ bắp đón đỡ cột cờ chữ thập giao nhau, hai chân giống như được chế tạo từ kim loại hơi lùi xuống đón đỡ cột cờ, sau khi hóa giải trọng lực trên cột cờ, hai bàn tay lớn nắm vững, ra sức đẩy lên, trong miệng gầm khê như trâu gầm, hai tay hần nâng cột cờ, giống như một thần thủ hộ, đứng ở phía dưới.

Một chuỗi cử động cũng đưa tới chú ý của quân sĩ trên cổng thành.

Hùng Khoát Hải run tay cầm một thang mây trèo lên, túm lấy quân sĩ Ngõa Cương trên thành lâu, giống như túm tên bù nhìn dùng sức đập lên lỗ châu mai. Chỉ nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết thê lương của quân sĩ, hai chân của hắn lập tức bị đập gãy sau đó, thân thể gần một trăm cân đã bị Hùng Khoát Hải ném xuống đầu tường.

- Đại Bưu, kẻ ác tới đây.

Hùng Khoát Hải xem qua Tam Quốc Diễn Nghĩa, biết rõ trong Tam Quốc Diễn Nghĩa có một người tên là Điển Vi, vô cùng độc ác.

Trong lòng hắn cũng không thể biết “Kẻ ác” là ai, nhưng hắn nghe người ta nói, Điển Vi từng một tay nâng cột cờ, là dũng sĩ thực sự. Hành vi của Trịnh Đại Bưu hôm nay cũng không khác gì Điển Vi, thậm chí còn cao hơn Điển Vi một bậc.

Hùng Khoát Hải tán thưởng một tiếng, lập tức dẫn tới một hồi hoan hô trên cổng thành.

Trịnh Đại Bưu cười ngu ngơ với Hùng Khoát Hải, giơ ngón tay cái lên, ý nói: Chớ có lo lắng, ta sẽ bảo vệ Đại Độc không ngã.

- Tưới nước.

Tiếng gọi âm ỉ của Hám Lăng từ đằng xa truyền đến

Trên trăm thùng nước sôi, từ trên tường thành trút xuống như mưa.

Dưới thành, quân Ngõa Cương trốn không kịp, bị thùng nước sôi dội lên, lập tức gào khóc thảm thiết.

Xa xa, trong doanh trại quân Ngõa Cương truyền đến từng đợt âm thanh của cồng chiêng....

- Tướng quân.

Lý Ngôn Khánh đặt con “Mã” trên tay xuống, cười ha ha nhìn Tiết Thu.

Trước mặt hắn đang bày một bàn cờ nhưng bàn cờ này cũng không phải cờ vây, Sở Hà hán giới, phân biệt rõ ràng, rõ ràng là cờ tướng Trung Quốc đời sau.

Khi làm quan kiếp trước, Ngôn Khánh rất thích chơi cờ tướng Trung Quốc.

Cờ vây, quá cao nhấ, quá huyền bí, có thiếu niên là danh thủ quốc gia, cả đời cũng không hiểu được đạo lý của cờ vây, Lý Ngôn Khánh học lâu như vậy vẫn không thể nhập môn. Ngược lại môn cờ tướng Trung Quốc, già trẻ đều hợp, hắn lại rất quen thuộc. Lúc trước trong nhà còn có mấy cuốn dạy đánh cờ tướng cổ, trang sách bị lật đến nhàu nát. Cho đến thời đại sau này, Ngôn Khánh cũng cố gắng học tập cờ vây, hơn nữa so sánh với kiếp trước, cả hai đại tiến, chỉ có điều hiện giờ cơ thể hắn là của thiếu niên, nhưng tư duy lại của một người thành thục, một khi đã cố định, muốn thay đổi không phải là chuyện dễ dàng. Trước năm mười

hai tuổi, tài nghệ cờ vây của Ngôn Khánh rất thâm hậu, sau mười hai tuổi, trong tám năm không có tiền triển gì.

Đám người Tiết Thu, Đỗ Như Hối đều là cao thủ đánh cờ.

Mỗi lần đánh cờ với Lý Ngôn Khánh đều có thể đánh hấn tả tơi xơ xác.

Ngay cả người đánh cờ dở như Bùi Hành Nghiễm cũng có thể đánh cho Lý Ngôn Khánh đại bại, Lý Ngôn Khánh dưới sự giận dữ, lại coi trọng cờ tướng Trung Quốc.

Cờ tướng Trung Quốc rất hay.

Trong thời đại này chỉ có một mình Lý Ngôn Khánh hấn biết chơi.

Trong lịch sử, nghe nói cờ tướng Trung Quốc do Ngưu Tăng Nho thời nhà Đường sáng chế, lúc này vẫn chưa xuất hiện. Mặc dù nói có loại trò chơi “Tượng hí” nhưng vẫn chưa hoàn thiện. Vì vậy, đại nghiệp mười một năm của Lý Ngôn Khánh, trong một năm cuối cùng giữ đạo hiếu với Trịnh Thế An đã phát minh ra cờ tướng Trung Quốc. Đồng thời cũng xuất bản mười hai cuốn sách chuyên môn dạy đánh cờ, do Lạc Dương Lạc Phổ thư quán in ấn, phát hành.

Chỉ có điều trong thời đại cờ vây là chủ lưu, cờ tướng Trung Quốc được xuất bản, cũng không khiến nhiều người chú ý.

Ấn hành 500 cuốn sách dạy đánh cờ, ngược lại tiêu thụ không còn một cuốn, nhưng đại đa số mọi người chủ yếu mua vì tên tuổi Lý Ngôn Khánh. Người chính thức mua để nghiên cứu cũng không nhiều, nhiều hơn là những người mua về làm đồ sưu tầm trong nhà, thậm chí có rất nhiều người còn không biết hình dáng của cờ tướng Trung Quốc rút cuộc là cái gì.

Từ đầu Tiết Thu cũng không có nhiều hứng thú với cờ tướng Trung Quốc.

Trong một lần ngẫu nhiên tình cờ, hấn nhìn thấy Hoàng Nhấn và Lý Thuần Phong thân mật đánh cờ Sở Hà hấn giới, phân biệt rõ ràng, xe ngựa điều động, quân tốt chém giết, mọi chiêu số cứ tầng tầng lớp lớp không hết, vì vậy ý thức được, cờ tướng Trung Quốc thoát nhìn đơn giản thô kệch như vậy lại giấu diếm rất nhiều huyền diệu.

Rồi sau đó chìm đắm vào trong, không thể vãn hồi.

Tiết Thu thậm chí học thuộc lòng mười hai cuốn sách dạy đánh cờ của Lý Ngôn Khánh.

Hai người thường xuyên đánh cờ, Tiết Thu từ lúc bắt đầu toàn bại, cho tới bây giờ chủ yếu thắng ít bại nhiều.

Lý Ngôn Khánh cũng không khỏi không cảm thán, trí tuệ của cổ nhân này quả nhiên lợi hại. Hấn sử dụng đủ loại chiêu số, đều là những chiêu thức trải qua tinh luyện ngàn năm mà ra. Nhưng Tiết Thu thỉnh thoảng cũng rất diệu kỳ, rất nhiều lần làm cho Lý Ngôn Khánh cảm thấy đau đầu

561. Chương 36: Ra Về.

Hôm nay, đại chiến đã mở màn.

Lý Ngôn Khánh thân làm chủ soái, đương nhiên không cần đích thân ra trận.

Vì vậy hấn lôi kéo Tiết Thu chơi cờ dưới cổng thành lâu, trên bàn cờ hai người đánh rất thâm thiết, trên Hắc Thạch quan đồng dạng cũng máu chảy thành sông.

Cái gì gọi là “Ra về”?

Lý Ngôn Khánh vẫn cho rằng, Chư Cát Lượng, Tạ An đều là cao thủ “Ra về”.

Hấn tự nhận không học được “Không thành kế” của Long tiên sinh, đàm tiếu mưu trí và phong thái của Tư Mã Ý nhưng Đông Sơn tiên sinh ngược lại có thể bắt chước vài phần.

Nếu Hắc Thạch quan bị phá, Cửng huyện chắc chắn sẽ sinh linh đồ thán.

Chiến sự đánh tới trình độ này, hần và Lý Mật đều không còn đường rút lui.

Đã không có đường lui, thì dứt khoát giả vờ cho đến cùng. Không phải Lý Ngôn Khánh hần ca khúc khải hoàn thì chính là Lý Mật thanh danh truyền xa. Nghĩ thông suốt điểm này, Ngôn Khánh vứt bỏ nốt một điểm cố kỵ cuối cùng, hần lôi kéo Tiết Thu đánh cờ, mặc dù không nói một lời, thậm chí biểu hiện thờ ơ với chiến sự, đánh cờ với Tiết Thu, hoặc là mặt mày hớn hở, hoặc là nhẩn mặt nhịu mày, đều khiến tùy quân cảm thấy an tâm.

Lý Ngôn Khánh càng biểu hiện không có hứng thú với chuyện đối chiến, sĩ khí của Hắc Thạch quan lại càng tăng vọt.

Lý Mật mạnh mẽ tấn công Hắc Thạch quan ba ngày, vận dụng vô số thủ đoạn, sử xuất các loại khí giới công thành nhiều lần, quân Ngoã Cương thậm chí tấn công lên thành lâu, đều bị tùy quân sĩ khí cường thịnh, dùng thủ đoạn độ sức liều mạng, từ trên cổng thành đuổi xuống, thương vong cực kỳ thảm trọng.

Nhìn Hắc Thạch quan đã bị máu tươi nhuộm đỏ, nhưng vẫn như một con quái thú sừng sừng hiên ngang, Lý Mật nghiêng răng nghiêng lợi.

Hắc Thạch quan thậm chí còn ghê gớm hơn Hồ Lao quan.

Nó phủ phục ở đó, trong ba ngày ngắn ngủn cắn nuốt sạch tính mạng của mấy ngàn quân Ngoã Cương.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ của nó, tựa hồ vẫn chưa thỏa mãn, Lý Mật đột nhiên có chút hối hận, sớm biết Hắc Thạch quan khó gặm như thế, mới đầu đã không nên đi đối đầu với nó, hiện giờ hần hối hận cũng không kịp, Lý Mật hiện giờ đã đâm lao phải theo lao.

Nếu như lúc trước sau khi hần đánh tan Bàn Ngọc, không để ý tới Hắc Thạch quan, toàn lực công kích Yến Sư, nói không chừng lúc này hần đã đem quân đến dưới thành Lạc Dương Đông Đô. Lúc đó cũng chính vì do dự như vậy, cảm thấy Hắc Thạch quan cũng không phải không thể công phá. Hơn nữa lấy được Hắc Thạch quan, ý nghĩa cũng không nhỏ. Sau khi Huỳnh Dương quận rơi vào trong tay hần, tài phú vô tận, binh lính vô số, và lương thảo chất cao như núi. Yến Sư so với toàn bộ Huỳnh Dương quận hiển nhiên không đủ. Chính vì ý niệm như vậy trong đầu khiến cho Lý Mật đặt trọng điểm ở Hắc Thạch quan.

Hiện nay, viện binh tùy quân đã đến Yến Sư.

Còn muốn tấn công sẽ không có dễ dàng như trước.

Trước đó, Lý Mật có xu thế đại thắng, muốn cướp Yến Sư dễ như trở bàn tay.

Nhưng hôm nay, bộ hạ dưới trướng luân phiên tổn binh, sĩ khí binh mã mặc dù vẫn tăng vọt như trước, cũng đã hiện ra vẻ mỏi mệt, tùy quân đợi địch mỏi mệt rồi mới giao phong, thắng bại không cần nghĩ cũng biết. Cho nên Lý Mật hiện tại, cũng chỉ có một con đường mạnh mẽ tấn công Hắc Thạch quan mà thôi

- Lưu Hắc Các.

- Có mặt tướng.

Sau một lượt công kích lại thất bại, Lý Mật rốt cục không nhịn được, quyết định động đến công kích hung ác nhất.

- Mang theo đám nhi lang của người, chuẩn bị xuất kích.

Lý Mật đứng trên chiến xa, giọng điệu khàn khà, hạ lệnh cho một đại hán trước xe.

Hán tử kia thân cao chín tấc, vai rộng eo tròn, mái tóc rối tung, mang lưới che mặt màu đen, lộ ra một luồng khí hung lệ. Nhưng trên khuôn mặt lại hiện ra mày rậm, mắt to, mũi thẳng, mồm vuông rất tuấn lãng, trên mặt còn xuất hiện hai má lúm đồng tiền. Người này tên là Lưu Hắc Các, không hề có chút quan hệ với Ngô Hắc Các chết trong tay Lý Ngôn Khánh trước kia. Người Bối Châu Chương Nam, thuở nhỏ gia cảnh nghèo khó, dựa vào hàng xóm láng giềng giúp đỡ mà sống. Đại nghiệp tám năm, vừa qua tuổi trưởng thành, Lưu Hắc Các mới mười một tuổi, vì trốn tránh nghĩa vụ quân sự, gia nhập nghĩa quân của Hắc Hiếu Đức.

Đại nghiệp mười hai năm, Lưu Hắc Các theo Hắc Hiếu Đức quy thuận Lý Mật, được Lý Mật nhìn trúng, mời hẳn gia nhập Bồ Sơn Công doanh.

Sau khi Lý Mật xưng vương, xây dựng tứ đại tướng quân trong Bồ Sơn Công doanh, theo thứ tự là Tần Quỳnh, Trình Giảo Kim, Vương Bá Đường và Lưu Hắc Các.

Hiện giờ, Trình Giảo Kim bị thương, Tần Quỳnh ốm đau không cách nào xuất chiến.

Liên Sơn doanh của Vương Bá Đường là đội bảo vệ Lý Mật, bình thường sẽ không đơn giản xuất chiến.

Vì vậy, trong Tứ doanh nội quân cũng chỉ có nhánh quân của Lưu Hắc Các. Chỉ có điều Lý Mật vẫn do dự, không biết có nên để Lưu Hắc Các xuất kích hay không.

Tứ doanh nội quân là ngưng tụ tâm huyết của Lý Mật, là cơ sở nền tảng của hẳn. Bát Phong doanh bị đánh tan, phải mất thời gian mấy tháng mới mơ tưởng khôi phục lại chiến lược. Lý Mật thật sự không thể thua được, nếu như ngay cả Cự Mộc doanh của Lưu Hắc Các cũng bị đánh bại thì hẳn sẽ không còn vốn liếng gì nữa.

Nhưng diễn biến chiến sự giằng co đến mức này, Lý Mật cũng không còn để ý gì nữa.

Hắn quyết định đánh bạc một lần, Hắc Thạch quan hiện giờ cũng trong tình trạng kiệt sức, vì vậy cho dù Cự Mộc doanh tổn thất cũng có thể giảm bớt trên phạm vi lớn.

Trong cái tên Lưu Hắc Các có một chữ “Đen”, chữ này tuyệt đối không hề đen.

Hắn khom người tuân mệnh, sau khi đi đến trước trận, liền giật áo giáp trên người xuống, mình trần vùng tay hô to:

- Các huynh đệ Cự Mộc doanh, Mật Công đối đãi với chúng ta tình thâm ý trọng, hôm nay chính là thời điểm báo đáp Mật Công, cầu quan sỉ nhục Mật Công, cũng chính là sỉ nhục huynh đệ chúng ta. Tất cả theo ta xông lên, giết chết cầu quan của Hắc Thạch quan, rửa nhục cho Mật Công.

- Giết đến tận Hắc Thạch quan, giết đến tận Hắc Thạch quan.

Năm ngàn quân Ngõa Cương của Cự Mộc doanh vùng tay hô to.

Lưu Hắc Các rống to một tiếng.

-Theo ta xông lên.

Hắn ngậm trường đao trong miệng, hai tay quơ lấy một tấm khiên lớn, sải bước như lưu tinh, phóng tới Hắc Thạch quan.

Cự Mộc doanh đều cầm đao trên tay, vừa hò hét theo Lưu Hắc Các, vừa tiến lên. Nội quân không hổ là lực lượng do Lý Mật tận tâm chế tạo, trong chớp lát xuất kích, khí thế rồi đột nhiên trở nên cuồng dã vô cùng. Cùng lúc đó, Vương Bá Đường thúc ngựa đến trước trận, ngân thương chỉ lên trời cao.

- Cung tiễn thủ, bắn.

Trong Liên Sơn doanh, cung tiễn thủ làm chủ.

Sáu ngàn tay cung xếp thành chiến trận, theo từng tiếng hiệu lệnh chỉnh tề, bắn ngàn vạn mũi tên về hướng Hắc Thạch quan.

Nhất thời, mũi tên đầy trời, khiến cho nhật nguyệt u ám. Từng tiếng mũi tên xé gió bay đến, lực đạo mạnh mẽ, bắn trúng túi cát chông chát trên đầu tường thành, khiến cho bùn cát trút xuống như mưa.

562. Chương 37: Lưu Hắc Các.

Lý Ngôn Khánh đẩy bàn cờ ra, đứng dậy.

- Lý Mật muốn chơi đến cùng rồi.

Hắn không nói nhiều lời, cất bước đi đến đầu tường thành, hoàn toàn không để ý đến tên bay đầy trời, hai con mắt nửa khép lại, nhìn chăm chú về phía quân Ngôã Cương.

Trịnh Đại Bưu lúc này đã thả đại kỳ, giao cho những người khác cầm

Nhìn thấy mưa tên bay đến, hắn tiến lên một bước, rút ra song thương Bát Đả điều linh, bảo vệ Lý Ngôn Khánh và Tiết Thu.

- Đây là Cự Mộc doanh nội quân Lý Mật.

Tiết Thu nhìn thoáng qua, thần sắc lạnh nhạt nói:

- Bát Phong doanh bị chúa công đánh tan, Trình Giảo Kim bị thương, không cách nào tham chiến. Liên Sơn doanh của Vương Bá Đường cần hộ vệ trung quân, cũng không thể đơn giản xuất kích. Như vậy, Tứ doanh nội quân của Lý Mật chỉ có Cự Mộc doanh chưa từng ra trận.

Nhưng Lưu Hắc Các là người nào? Tại sao ta chưa từng nghe nói?

Tần Quỳnh, Trình Giảo Kim, Vương Bá Đường đều có tên tuổi, chỉ có tướng quân Lưu Hắc Các của Cự Mộc doanh là chúng ta hoàn toàn không biết gì.

Lưu Hắc Các?

Liệu có phải là Lưu Hắc Các, sau khi Đậu Kiến Đức chết, phản quấy Lý Thế Dân sát đầu mẻ trán ở Hà Bắc không?

Hắn không phải Đại tướng thủ hạ của Đậu Kiến Đức sao, tại sao lại trở thành tướng quân của Lý Mật? Lẽ nào Lưu Hắc Các này không phải là Lưu Hắc Các đó sao?

Lý Ngôn Khánh nhăn mày, lạnh nhạt nói:

- Ngoan cổ chống cự.

Nhưng Lưu Hắc Các này là Lưu Hắc Các nào. Hắn hiện tại là địch nhân của mình, Lý Ngôn Khánh quả quyết sẽ không vì yêu thích Lưu Hắc Các trong “Đại Đường Song Long Truyện” kiếp trước, mà có chút lưu tình với hắn.

Lương Lão Thực và Trịnh Đại Bưu theo sát bên cạnh hắn, không ngừng ngăn cản mũi tên bay đến người hắn.

Ngôn Khánh không nói câu nào, không ra mệnh lệnh nào.

Nhưng hắn đến chỗ nào, trên dưới Tùy quân đều phần chấn tinh thần. Một thiếu niên còn trẻ, vừa mới leo lên tường thành, nhìn thấy mưa tên ùn ùn kéo đến của quân Ngôã Cương, quân sĩ hung hãn không sợ chết, trốn dưới lỗ châu mai, thân thể cuộn tròn, run rẩy bầy. Lý Ngôn Khánh cũng không trách cứ hắn, chỉ nhìn hắn một cái, sau đó thần sắc lạnh lùng đi lướt qua người hắn. Cái nhìn thoát nhìn như lơ đãng, nhưng lại khiến Tùy quân đó nhất thời cảm thấy vô cùng xấu hổ. Sau khi Lý Ngôn Khánh đi qua, hắn xoay người đứng lên, nửa ngồi xuống lỗ châu mai, hai mắt nhìn quân Ngôã Cương.

- Bắt tên.

Một tiếng hét lớn vang lên.

Cung tiễn thủ Tùy quân trên đầu thành, đột nhiên đứng dậy, thay nhau bắn tên về phía quân Ngôã Cương.

Những mũi tên qua lại không dứt trên không trung, Vù....vù....vù....! Tiếng xé gió không ngừng vang lên.

Trên đầu thành, thỉnh thoảng có Tùy quân ngã xuống đất nhưng phía trước vừa ngã xuống, đằng sau lập tức có người bổ sung.

Trong thành, 3000 quân sĩ vừa mới được rút từ Cử huyện phân phối đến đây, bọn họ đã chuẩn bị tâm lý, chỉ cần trên thành ra lệnh một tiếng, bọn hắn sẽ lập tức trèo lên thành tác chiến.

Không giống với quân Ngôã Cương, Tùy quân Hắc Thạch quan đều ôm quyết tâm tử chiến đến cùng.

Lý Ngôn Khánh ra lệnh cho Vương Hoàng tung ra đủ loại lời đồn....nói quân Ngô Cương độc ác đến mức không có việc ác gì không làm, bọn chúng giết người phóng hỏa, cướp bóc tài vật, gian dâm phụ nữ....Lời đồn như vậy sớm đã truyền khắp khắp hang cùng ngõ hẻm của Củng huyện. Còn câu nói “San bằng Hắc Thạch quan, chó gà không tha” của Lý Mật, thông qua các loại truyền khẩu của thương binh đã truyền vào tai bách tính Củng huyện.

Nếu nói, trước đây người Củng huyện vẫn còn ôm tâm tính không để ý, để đối đãi với quân Ngô Cương.

Vậy thì lời nói của thương binh lại xác nhận các loại đồn đãi vô căn cứ trước đó. Tóm lại một câu: Quân Ngô Cương không phải người tốt.

Vi bảo vệ gia viên, bảo vệ người nhà, Tùy quân sớm đã không để ý đến sinh tử.

Còn Lý Mật lúc này vẫn không hề hay biết, câu nói trong lúc tức giận của hắn đã đóng đinh ác danh lên người hắn.

Dưới thành, Lý Mật nắm chặt nắm đấm.

Hắn có thể trông thấy rõ ràng, Lý Ngôn Khánh đang lắc lư thân ảnh trên đầu thành.

Sau một lúc, Lý Mật đột nhiên ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng:

- Lý Ngôn Khánh, quả thật là một đứa trẻ con sao?

Nếu người này thật sự giống như tuổi của hắn, sẽ là một đứa trẻ sao?

Vương Bá Đường hiểu kỳ hỏi:

- Mật Công, xin chỉ giáo cho?

- Người nhìn hắn xem, khí độ trầm ổn, cử chỉ không chút nào bối rối, những nơi hắn đi qua, không nói một câu cũng khiến sĩ khí Tùy quân hưng phấn.

Loại khí độ này, không phải hơn mười năm rèn luyện thì không thể có được.

Những người ta từng gặp, duy nhất có Cao Thừa tướng và Sở công, nhưng Cao thừa tướng và Sở công là nhân vật thế nào chứ? Tiểu nhi này, tại sao sinh ra lại như vậy?

Cao thừa tướng trong miệng Lý Mật chính là đại thần Cao Dĩnh có công mở nước Tùy; Sở công cũng không phải Dương Huyền Cầm, mà là Dương Tổ đại danh lừng lẫy thời đầu Tùy. Hắn đột nhiên nói ra một câu đánh giá như vậy, lại càng khiến Vương Bá Đường cảm thấy hoảng sợ. Vương Bá Đường cũng biết, Lý Ngôn Khánh khó đối phó nhưng nghĩ tới, Lý Ngôn Khánh có thể đánh đồng với Cao Dĩnh, Dương Tổ. Cao Dĩnh, Dương Tổ là những nhân vật thế nào chứ? Còn Lý Ngôn Khánh mới bao nhiêu tuổi?

- Nhìn kìa, Lưu Hắc Các trèo lên thành rồi.

Theo tiếng hô của quân sĩ, Vương Bá Đường ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Lưu Hắc Các đã vọt tới dưới thành, một tay giơ tấm chắn lên cao, một tay trèo lên thang mây, trong nháy mắt đã leo lên đầu tường Hắc Thạch quan. Trên mặt Vương Bá Đường lập tức lộ ra một nụ cười hưng phấn.

- Mật Công, Lưu Hắc Các trèo lên thành.

Hắn còn chưa dứt lời, chỉ thấy phía trên Hắc Thạch quan, đột nhiên có một Hắc đại hán đứng ra.

Lưu Hắc Các đạp một cước lên tường thành, không đợi hắn lấy trường đao ngậm trong miệng ram, Hắc đại hán kia đã đến trước mặt hắn, trong tay cầm một thiết côn lớn bằng cái bát, nện một côn về phía Lưu Hắc Các.

- Bạch diện, cút xuống dưới cho ta.

Lưu Hắc Các không có chỗ nào trốn tránh, mắt nhìn côn sắt đánh xuống.

Hắn cũng biết, cây côn của đối phương không phải trò chơi, hắn không chết cũng sẽ tàn phế. Nhưng hắn căn bản không có cách nào để né tránh, đành phải giơ hai tay nâng tấm chắn, bảo vệ thân thể, dùng sức đẩy ra ngoài. Thiết côn và lá chắn kim loại va chạm vào nhau, tấm lá chắn nát vụn.

Lưu Hắc Các bị nện vào đầu cháng váng, theo luồng lực đạo này lùi về sau.

Nhưng hấn quên mất, phía sau hấn là khoảng không.

Thân thể từ trên đầu thành rơi xuống, khiến Vương Bá Đường sợ đến mức trợn mắt cứng lưỡi, hô lớn:

- Lưu Hắc Các cẩn thận.

563. Chương 38: Ngụy Chinh Đền.

Trái tim Lý Mật không khỏi co thắt.

Xong rồi, Lưu Hắc Các rơi xuống, chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

Phải biết rằng, tường thành Hắc Thạch quan không thấp hơn Hồ Lao quan. Nó là bức thành che chở cuối cùng của Đông Đô, kiến tạo của Hắc Thạch quan đương nhiên cũng không thể buông lỏng. Lý Ngôn Khánh ra trấn Hắc Thạch quan một năm, đã liên tục gia cố Hắc Thạch quan mấy lần, khiến cho độ cao tường thành đã gần mười trượng, độ dày cũng được tăng cường.

Tường thành cao dày như vậy, nếu ngã xuống, cho dù không chết cũng sẽ đứt lìa xương cốt.

Lý Mật nhắm mắt lại, thực sự không đành lòng nhìn thấy thảm cảnh ngã chết của Lưu Hắc Các, nhưng bên tai lại truyền đến từng đợt tiếng hoan hô

- Mật Công, Lưu Hắc Các đứng lên rồi.

Lý Mật vội vàng mở to mắt, đưa mắt nhìn sang.

Chỉ thấy từ trong đồng thi thể dưới tường thành Hắc Thạch quan, Lưu Hắc Các lão đảo đứng dậy, nhìn bề ngoài, tựa hồ không có gì trở ngại, cũng may mắn mộ chiến ba ngày qua, thi thể dưới tường thành đã chất đầy, Lưu Hắc Các chóng mặt đến mức ngay cả phương hướng cũng không thể xác định rõ.

- Thu binh, thu binh.

Lý Mật thật sự là không dám tiếp tục đánh trong tình hình như vậy.

Tử thương quá thảm trọng, thảm trọng đến mức làm cho hấn có chút không cách nào thừa nhận.

Nếu như chết nhiều người như vậy, Hắc Thạch quan lộ ra nửa điểm bại tướng, Lý Mật hấn quả quyết sẽ không dừng tay như vậy, nhưng bây giờ Hắc Thạch quan vẫn sừng sững như trước, há chiếc miệng lớn đầy máu, đội quân Ngoã Cương bị nó nuốt chửng như vậy, Lý Mật làm sao có thể tái chiến?

Cho dù thật sự công phá Hắc Thạch quan, chỉ sợ cũng không có khí lực đối mặt với Tù quân của Yên Sư.

- Thu binh.

Bất kể Lý Mật hận Lý Ngôn Khánh thấu xương cỡ nào, khát vọng đánh hạ Hắc Thạch quan nhưng chỉ cần hấn còn chưa điên, cũng chỉ có thể tạm thời thu binh.

Cùng với tiếng chiêng đồng vang lên dồn dập trong không trung Hắc Thạch quan, quân Ngoã Cương ủ rũ, lui về bốn trận.

Ánh nắng chiều tà nhuộm đỏ cả Hắc Thạch quan, ngay cả bầu trời cũng màu đỏ, không biết là máu tươi nhuộm đỏ thiên không hay là ánh mặt trời khiến đại địa thay đổi.

Trên Hắc Thạch quan truyền đến từng đợt hoan hô như âm thanh chim sẻ.

- Lý vô địch, Lý vô địch

Những tiếng hô đó đặc biệt chói tai.

Lý Mật, nghiêng rằng nghiêng lợi, đứng trên chiến xa quay đầu nhìn lại Hắc Thạch quan.

Dưới ánh chiều tà chiếu rọi, thân hình Lý Ngôn Khánh vô cùng hiên ngang, sừng sững đứng trên đầu thành.

Trong không gian đỏ như máu, y phục màu trắng của hắn càng đặc biệt bắt mắt, khiến Lý Mật tức giận không thôi.

Lý Ngôn Khánh, ta với ngươi, thề không đội trời chung.

Màn đêm buông xuống, tiếng nước nổ nghẹn ngào của Lạc Thủy tựa hồ càng nỉ non, ai oán.

Lý Mật ngồi trong đại trưởng, buồn bực uống hết ly này đến ly kia. Huynh đệ Vương Bá Đường, Vương Đường Nhân, Lý Công Dật, Đan Hùng Tín, Lưu Hắc Các, Tổ Quân Ngạn, còn có Trình Giảo Kim thương thế đã khỏi, phân biệt ngồi hai bên, sắc mặt tối tăm phiền muộn, yên lặng uống rượu không mở miệng.

- Mẹ kiếp, Hắc Thạch quan này tại sao lại khó gặm như vậy?

Phòng Hiến Bá không chịu được không khí nặng nề trong đại trưởng, đặt chén rượu xuống, chửi ầm lên.

- Tên Lý Ngôn Khánh giống như một con nhím đầy gai, toàn thân là gai, căn bản không có cách nào xuống tay.

Mật Công, nếu tiếp tục đánh như vậy, chỉ sợ các huynh đệ không chịu nổi.

Tổ Quân Ngạn ngẩng đầu.

- Vậy ngươi nói, làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Triệt binh.

Nhưng trong lúc này, không ai dám nói ra hai chữ này? Tất cả mọi người đều biết rõ, cho dù Hắc Thạch quan bị đánh bại, Yến Sư còn có Vương Thế Sung núp đằng sau. Triệt binh như thế nào? Giải tán ở đâu? Đại chiến lần này, Ngõa Cương tựa hồ đã dốc hết toàn bộ lực lượng, phía bên Hắc Thạch quan chết nhiều người như vậy, dưới Hồ Lao quan, người chết chỉ sợ còn nhiều hơn Hắc Thạch quan. Mặc dù không nắm được Trịnh Dương thành, giết chết Kỳ sơn Trương Quý Tuân, đánh tan Bàn Ngọc, nhưng mục đích tác chiến lần này cũng không đạt được.

Phải biết rằng Ngõa Cương trại hiện giờ không còn bao nhiêu lương thảo.

Ngõa Cương trại cần rất nhiều lương thảo làm cơ sở. Điểm này ngay từ ngày đầu tiên Lý Mật đến Ngõa Cương cũng đã xác lập, nếu nói trước kia mọi người vẫn không để ý, thì sau đầu xuân bởi vì lương thảo thiếu thốn, khiến lòng người Ngõa Cương dao động, xuất hiện rất nhiều đào binh, đã nhắc nhở thủ lĩnh các lộ.

Không có một căn cơ vững chắc, rất khó có thể làm thành đại sự.

Đông quận Ngõa Cương vẫn còn bốn vùng, nhưng không đủ để dựa vào. Chiến lược trước mắt của Lý Mật cũng theo đó hiện ra, tầm quan trọng của Huỳnh Dương, tất cả mọi người đều biết.

Không đánh được Huỳnh Dương quận, vận mệnh chờ đón Ngõa Cương trại tất nhiên là chia năm xẻ bảy.

Đã đến mức độ triệt binh, chưa nói tất cả mọi người trong lều đều không cam lòng, đám người Mạnh Nhượng, Lý Văn Tương, Hắc Hiếu Đức ở Hồ Lao quan sẽ nghĩ như thế nào?

Dưới Hồ Lao quan, có thể tiêu hao tất cả nhân mã của bọn họ.

Những tên gia hỏa xuất thân thổ phỉ này, không nói chuyện nhân nghĩa. Khi có lợi ích sẽ cúi đầu nghe lệnh, một khi thất bại, chắc chắn sẽ trở mặt vô tình.

Ngõa Cương, có thể chịu đựng được loại đả kích này sao?

Nhất thời, trong đại trưởng lại một lần nữa xuất hiện không khí yên lặng như tờ.

- Khởi bẩm Đại vương, Ngụy thư ký áp tải lương thảo đã đến doanh trại, hiện giờ đang ở bên ngoài cầu kiến Đại vương.

- Ngụy Huyền Thành đến rồi sao?

Ha ha ha, mau mau cho mời.

Ngụy thư ký chính là Ngụy Chính.

Từ sau khi Ngụy Chính hiền kế tru sát Dịch Nhượng, vị thế của hắn ngày càng tăng trưởng.

Trên danh nghĩa, mặc dù chỉ là một thư kí, nhưng trên thực tế lại đảm nhận trách nhiệm cực kỳ trọng đại. Từ sau khi Lý Mật chiếm lĩnh Dương Thành Tân Trịnh, tất cả kho phủ đều do Ngụy Chính cai quản, nói trắng ra hắn hiện giờ giống như Lưu Bang Tiêu Hà, đảm nhận cung ứng vật tư chiến sự cho toàn bộ Hắc Thạch quan.

Ngụy Chính vẫn như cũ mặc áo bào xanh sẫm bước tiến vào trong đại trường.

- Ngụy Chính, bái kiến Ngụy vương.

- Nhanh ngồi đi, Huyền Thành phải khổ cực rồi.

Lý Mật tươi cười, mời Ngụy Chính ngồi xuống.

- Thế nào, phía sau cũng quản lý thỏa đáng chứ?

Ngụy Chính khom người nói:

- Kho phủ Trịnh Dương thành đều đã được thanh lý hoàn tất, tất cả tài vật đều đã được vận chuyển xuống Cửu Sơn trữ hàng, mặt khác thần lại chiêu mộ được một vạn sáu ngàn binh lính trẻ trung cường tráng từ hai huyện bổ sung vào binh lính của Đại vương, hiện giờ những binh mã này đều đã tụ tập trong Cửu Sơn trại.

Thần nghe nói Đại vương chiến sự bất lợi, Bát Phong doanh tổn thất thảm trọng cho nên ở Cửu Sơn trại, xin mời Tần tướng quân đi đầu bổ sung binh lực, sau đó phó thác cho hắn rèn luyện binh mã, không đến mười ngày, binh mã ở Cửu Sơn trại sẽ được đưa đến Hắc Thạch quan, chỉ là không biết tình huống bên này của Đại vương như thế nào?

564. Chương 39: Mưu Kế Của Ngụy Chính

Ngụy Chính quả thật lợi hại. Thoáng cái đã mang đến một vạn sáu ngàn binh mã, thật sự là mưa rơi đúng lúc. Nhưng khi Ngụy Chính hỏi đến tình hình tiến triển của chiến sự, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ xấu hổ, kể cả Lý Mật. Nhìn thành tích của người ta, lại nhìn phía bên Hắc Thạch quan.... Lý Mật nói: - Huyền Thành, việc này một lời khó nói hết, ta thật xấu hổ. Hắn thở dài một hơi, kể lại tình hình chiến đấu ở Hắc Thạch quan mấy ngày qua, sau đó cười khổ nói: - Huyền Thành, hiện nay chiến sự Hắc Thạch quan bất lợi, mà Tỳ quân Yển Sư lại đang ở bên cạnh nhìn chăm chăm. Cho dù Vương Thế Sung không xuất binh, nhưng lòng muông dạ thú, ta làm sao có thể không biết? Hắn muốn làm chim sẻ, nhưng ta lại không muốn làm bọ ngựa, chỉ là hiện giờ chiến sự giằng co, ta đâm lao phải theo lao, thực sự không biết nên làm thế nào cho phải. Lý Mật xem như rất thẳng thắn thành khẩn, không hề che giấu. Sau khi Ngụy Chính nghe xong, lập tức rơi vào trầm tư. Sau một lúc lâu, hắn ngẩng đầu, nhìn Lý Mật, lại nhìn mọi người ở xung quanh đại trường. Do dự thoáng qua, nói khẽ: - Đại vương, nếu Hắc Thạch quan nhất thời không cách nào đánh chiếm, sao không giả ngu diệt kiện, dành lấy Yển Sư? - Yển Sư? Lý Mật cười khổ nói: - Huyền Thành, ta không phải không muốn lấy Yển Sư, chỉ là hiện giờ Yển Sư đã có đề phòng, muốn đánh chiếm, chỉ sợ rất khó. Ngụy Chính mỉm cười, mở chiếc quạt xếp trên tay, bày ra tư thế vô cùng tiêu sái. - Đại Vương muốn lập tức lấy Hắc Thạch quan, Ngụy Chính bất lực. Nhưng nếu muốn đánh chiếm Yển Sư, Ngụy Chính ngược lại có thể giúp đại Vương một tay. Vương Thế Sung thanh danh vang dội, kì thực là hạng người vô năng. Ta có một kế, có thể làm Vương Thế Sung, toàn quân bị diệt. Trong chớp lát, ánh mắt của tất cả mọi người trong đại trường đều bừng sáng. Vương Thế Sung đứng ở cửa sổ, nhìn đàn ngỗng bơi lội bên ngoài hồ nước, vẻ mặt vô cùng vui vẻ. Hắc Thạch quan chiến sự giằng co, tranh chấp giữa Lý Ngôn Khánh và Lý Mật như dầu sôi lửa bỏng, đánh cho tối tăm mặt mũi. Mặc dù Yển Sư cách Hắc Thạch quan hơn trăm dặm, nhưng vẫn có thể cảm nhận được luồng khí thảm thiết từ Hắc Thạch quan truyền đến. Mỗi ngày thư tín qua lại không dứt, đưa đến trước mặt Vương Thế Sung, cũng khiến hắn nắm rõ chiến sự Hắc Thạch quan như lòng bàn tay. Hai bên càng đánh càng lợi hại, trong lòng Vương Thế Sung thật sự thoải mái. Tốt nhất là cả hai bên đều đánh cho nhau tàn phế là tốt nhất. - Quả thật là khí thế hùng hồn. Vương Thế Sung quay đầu

cười nói với Trịnh Càn Tượng: - Khi Lý lang quân lưu lại bia văn này, quả thật mới chỉ sáu tuổi? Trịnh Càn Tượng vội vàng trả lời: - Chuyện này hạ quan ngược lại không rõ lắm. - À? Vương Thế Sung không khỏi hiếu kỳ hỏi: - Ta nhớ Trịnh Huyện lệnh cũng là tộc nhân Huỳnh Dương Trịnh thị, chẳng lẽ cũng không biết tài hoa lúc đó của Lý lang quân? Trịnh Càn Tượng xấu hổ vò đầu. - Không dối gạt Vương lang quân, Lý lang quân lúc ấy cũng không phải là tộc nhân Trịnh thị. Khi hắn còn nhỏ đã được An Vĩnh Đường Trịnh Thế An nuôi dưỡng, vẫn ở lại trong An Viễn Đường, cũng không biết thái độ làm người như thế nào. Hạ quan khi đó đi học ở Phạm Dương, cho nên cũng không biết rõ chuyện của Lý lang quân, cho đến sau này Lý lang quân dùng vịnh Ngổng thi và vịnh Ngổng thể mới nổi tiếng thiên hạ, ta mới biết tính danh Ngổng công tử. - Nói như vậy, Lý lang quân không liên quan đến Trịnh thị? - Thật ra cũng không thể nói như vậy, nếu không có Trịnh lão gia hảo tâm thu dưỡng, hắn cũng không thể sống đến bây giờ, chỉ là Lý lang quân có thể có được thành tựu hôm nay thật sự không dễ dàng. Sau này ta nghe nói, khi còn nhỏ hắn vì muốn học luyện chữ, thậm chí không tiếc làm gã sai vặt cho Trịnh lão gia, chỉ có điều sau này vợ bé của Trịnh gia có chút hư hỏng, dẫn đến Lý lang quân và Trịnh gia đoạn tuyệt quan hệ, nếu không thành tựu hiện tại sẽ còn cao hơn. Ngụ ý, nếu không có Trịnh thị nuôi dưỡng, thành tựu cuối cùng của Lý Ngôn Khánh cũng khó ra hồn. Trịnh Càn Tượng dù sao cũng là tộc nhân Trịnh thị, trong ngôn ngữ, đương nhiên phải nghiêng về Trịnh gia. Vương Thế Sung lại rơi vào trầm tư. Lý Ngôn Khánh làm sao có thể so sánh kinh nghiệm với mình. Chỉ có điều Vương Thế Sung vận khí tốt, lão nương rất có tư sắc, lại được Vương Vinh coi trọng, vì vậy Vương Thế Sung thuận lý trở thành tộc nhân Vương thị, từ nay về sau coi như thuận buồm xuôi gió, còn Lý Ngôn Khánh thì sao? Vận khí kém hơn một chút, được một hoạn quan Trịnh gia nuôi dưỡng, trong đó phải trải qua đủ loại trắc trở, chỉ sợ còn hơn Vương Thế Sung. Nhưng Lý Ngôn Khánh vẫn khiến Vương Thế Sung cảm thấy có mấy phần đồng cảm. - Lý lang quân không đơn giản. Hắn không nhìn được thờ dài một tiếng. Trịnh Càn Tượng cũng liên tục gật đầu. - Đúng vậy, Lý lang quân xác thực không đơn giản. Trịnh Càn Tượng cảm thấy Lý Ngôn Khánh không đơn giản, là vì thành tựu hiện giờ của Ngôn Khánh; còn Vương Thế Sung cho rằng Lý Ngôn Khánh không đơn giản, chính là vì các loại hành vi của Ngôn Khánh ở Hắc Thạch quan. Nhân vật cường hãn như Lý Mật cũng bị Lý Ngôn Khánh làm cho mất mặt. Những lời Ngôn Khánh tức giận mắng chửi Lý Mật ở Hắc Thạch quan sớm đã lan truyền khắp nơi, thậm chí ngay cả người Lạc Dương cũng biết, huống hồ Vương Thế Sung lại ở Yến Sư. Vương Thế Sung tự nhận, nếu đặt mình vào vị trí của Lý Mật, bị Lý Ngôn Khánh mắng chửi như vậy, nói không chừng sẽ phun huyết chết ngay tại chỗ. Bình sinh Ngổng công tử là một người có tính cách điên cuồng, hay nói những lời ác độc. Bốn năm trước, ở Củng huyện, hắn đã mắng chết con trai của Ngu Thế Cơ. Vương Thế Sung lúc đó đang ở Giang Đô, sau khi nghe nói cũng không tin tưởng lắm, làm sao mắng chửi có thể khiến một người chết được? Hắn thật sự cho rằng bản thân còn lợi hại hơn Tô Tần và Trương Nghi sao? Tô Tần và Trương Nghi là người có miệng lưỡi đáng sợ, có thể làm cho hắc bạch điên đảo nhưng cũng chưa từng nghe nói, Tô Tần Trương Nghi có thể mắng chết đối thủ. Tam Quốc Diễn Nghĩa của Lý Ngôn Khánh, mặc dù có tình tiết Gia Cát Lượng mắng chết Vương Lãng nhưng dù sao đó cũng chỉ là tiểu thuyết, độ tin cậy không cao. Nhưng hiện giờ Vương Thế Sung đã tin rồi, nếu có một ngày nào đó giao phong với Lý Ngôn Khánh, ngàn vạn lần đừng cho hắn cơ hội mở miệng, muốn đánh cứ đánh, nếu không thật sự sẽ bị tên gia hỏa này mắng chết

565. Chương 40: Lý Mật Rút Binh...

Nhân tài như vậy, ta tất có cách sử dụng.

- Trịnh huyện lệnh, khi tiệc rượu chấm dứt, có thể nhờ chương quỳ khắc cho ta một văn bia vịnh thơ được không?

Ông chủ của Vịnh Ngổng lâu đã thay người khác.

Nhưng cho dù thay đổi chủ nhân, bia văn này, còn có tòa Vịnh Ngổng lâu, vẫn không có ai dám đến sửa đổi. Cho nên Vịnh Ngổng lâu vẫn làm ăn phát đạt, phàm là nhân vật nổi tiếng chiêu đãi yến tiệc ở Yến Sư, Vịnh Ngổng Lâu luôn là lựa chọn số một.

Có lẽ Lý Ngôn Khánh chưa bao giờ nghĩ tới, nét vẽ nguyệt ngọc trong lúc nhất thời cao hứng của hắn năm đó lại giúp rất nhiều người kiếm lợi.

Lúc ấy huyện lệnh Yến Sư là Trương Tổng đồng thời cũng là ông chủ giấu mặt của Vịnh Ngỗng lâu, nghe nói hần chuyển nhượng Vịnh Ngỗng lâu kiếm được sáu vạn quan lợi nhuận, còn trả giá sáu vạn quan là giá hữu nghị, nếu không có mười vạn quan đừng hòng mơ tưởng. Nhưng người tiếp nhận, trong thời gian ngắn ngủi hai năm đã làm sáu vạn đó tăng gấp đôi. Khi đó thiên hạ còn chưa biến động, thương nhân qua lại Lạc Hà nhiều không kể xiết.

Danh sĩ đến Yến Sư, nhất định phải đến Vịnh Ngỗng lâu thưởng thức bia.

Thương nhân đại hào qua lại nơi này cũng phải đến Vịnh Ngỗng lâu thưởng bia ngắm gió.

Người chưa đến Vịnh Ngỗng lâu ăn một bữa cơm, xem như chưa đến Yến Sư. Ăn cơm xong, đương nhiên phải yêu cầu một bản chữ đẹp, chi phí cho một bản mẫu chữ khắc là năm mươi vạn quan, đừng chê cái giá đắt, phong nhã dùng tiền cũng không mua được, nếu không muốn, chủ quán có thể từ chối, vì vậy người yêu cầu rất nhiều.

Nhưng Vương Thế Sung đã mở miệng, đương nhiên không cần phải trả 50 quan này.

Uống rượu, ngồi ngắm nhìn đàn ngỗng trắng bơi lượn bên cửa sổ, thưởng thức bia, Vương Thế Sung cảm giác mình thoáng cái trở nên cao nhã hơn rất nhiều.

Không được, ta nhất định phải thu phục được Lý Ngôn Khánh.

Ngoài cửa, đột nhiên vang lên thanh âm dồn dập của Vương Nhân Tắc, thậm chí có chút hoảng loạn.

Vương Thế Sung đang chìm đắm trong không khí cao nhã, bị Vương Nhân Tắc quấy rầy như vậy, chợt cảm thấy trong lòng không vui.

- Không phải đã nói rồi sao? Hôm nay ta không hỏi công vụ có chuyện gì, chờ ta trở về rồi hãy nói

- Thúc phụ, quân tình khẩn cấp.

Nếu là lúc trước, Vương Thế Sung nói xong câu đó, Vương Nhân Tắc khẳng định đã rời đi nhưng lúc này Vương Nhân Tắc tựa hồ thật sự khẩn trương.

Hần cố ý nhấn mạnh hai chữ “khẩn cấp”, Vương Thế Sung lập tức ý thức được, có đại sự xảy ra rồi.

- Ài, ta vốn định tranh thủ nghỉ ngơi một lát, vậy mà cũng không được.

Hần cười khổ đứng dậy, chấp tay với Trịnh Càn Tượng:

-Trịnh Huyện lệnh, Vương mỗ có chuyện quân vụ, đành phải cáo từ trước, kính xin Trịnh Huyện lệnh chớ trách tội.

Trịnh Càn Tượng liên tục khoát tay:

- Vương lang quân phải lo quốc sự, lại là một vị quan mẫu mực của bách tính, hạ quan sao có thể trách tội lang quân. Lang quân cứ lo công vụ, bản dập văn bia này hạ quan sẽ phái đưa đến trong doanh sau.

- Vậy làm phiền Trịnh Huyện lệnh rồi.

Vương Thế Sung và Trịnh Càn Tượng lưu luyến chia tay.

Bước ra khỏi Vịnh Ngỗng lâu, nụ cười trên mặt Vương Thế Sung lập tức biến mất

- Rút cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mà khiến người thất kinh như vậy?

- Lý Mật, giải tán quân rồi.

- Cái gì?

Vương Thế Sung thoáng cái không kịp phản ứng, kinh ngạc nhìn Vương Nhân Tắc.

- Người nói cái gì?

- Thúc phụ, lão tặc Lý Mật rạng sáng hôm nay đã rút lui khỏi Hắc Thạch quan, quay về Cửu Sơn trại.

- Việc này đúng không?

- Chắc chắn một trăm phần trăm, thám mã đã hồi âm. Quân tiên phong của Lý Mật đã tới Cửu Sơn trại, xem tình thế tựa hồ ngay cả Cửu Sơn cũng không muốn ở lâu, giống như chuẩn bị lui về Dương Thành.

- Làm sao có thể?

Vương Thế Sung trợn tròn hai mắt.

Lý Mật người sao có thể làm như vậy? Người không đánh Hắc Thạch quan, làm sao ta cướp được Hắc Thạch quan? Người bất hòa, không sống mái với Lý Ngôn Khánh, làm sao ta có thể làm chim sẻ núp phía sau?

Vương Thế Sung khó khăn lắm mới trông mong được một cơ hội, vì vậy cũng không muốn dễ dàng buông tha.

Hắn lập tức lên ngựa.

- Chúng ta quay lại đại doanh rồi nói sau.

Dứt lời, hắn đánh ngựa gí roi, xông về phía cửa thành Yến Sư huyện thành, bọn người Vương Nhân Tắc cũng không dám do dự, vội vàng theo sát phía sau, quay về quân doanh.

Sau khi trở lại quân doanh, Vương Thế Sung lập tức thăng trưởng.

Hắn triệu tập chúng tướng dưới trướng, kỳ thật chủ yếu cũng là tộc nhân Vương thị. Huynh trưởng Vương Thế Sung là Vương Thế Hành, huynh thứ Vương Thế Vĩ, con trưởng Vương Huyền Ứng. Tộc nhân Vương Chính, Vương Giai, Vương Tổ. Cộng thêm huynh đệ của Vương Nhân Tắc là Vương Đạo Thành, Vương Đạo Tuần, Vương Đạo Lăng và các tướng lĩnh công khanh dưới trướng. Tất cả đều tụ tập trong đại trướng trung tâm, nhưng mọi người cũng không biết, rút cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại khiến Vương Thế Sung vội vàng triệu tập mọi người tới như vậy.

Sau khi Vương Thế Sung ngồi xuống, nhanh chóng tường thuật lại tình hình Vương Nhân Tắc nghe ngóng được.

- Lý Mật rút binh rồi...nếu như Lý Mật rút binh, nguy nan của Huỳnh Dương nhất định sẽ giảm bớt, đến lúc đó nếu Dương Khánh bấm báo lên Đông Đô, chúng ta sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Mọi người, trong tình huống như vậy, chúng ta nên làm thế nào mới tốt?

Ta nói rõ trước, Huỳnh Dương nhất định phải lấy được.

- Lý Mật sao có thể rút binh? Đây có phải là một cái bẫy không?

Dương Công Khanh lập tức đưa ra nghi vấn của hắn

- Chiến sự đã đến trình độ này, Lý Mật rút lui như vậy, chẳng lẽ không phải kiểm củi ba năm thiêu một giờ? Hơn nữa hắn làm sao ăn nói với thổ phỉ các lộ.

Cái này gọi là làm người thế nào, nói thế ấy.

Dương Công Khanh vốn cũng xuất thân thổ phỉ, nhưng hôm nay lại há miệng kêu thổ phỉ.

Vương Nhân Tắc không đợi hắn ngồi xuống, lập tức trả lời:

- Việc này ta đã phái người đi nghe ngóng cẩn thận, nghe nói mặc dù Lý Mật đánh chiếm được Trịnh Dương thành, đồng thời đại thắng Đề Lĩnh nhưng lương thảo Ngõa Cương tựa hồ đang cạn kiệt, kho phủ của Trịnh Dương thành không cách nào chèo chống cho hắn tiếp tục tác chiến.

Hơn nữa, đám người Mạnh Nhượng nghe nói vô cùng bất mãn với Lý Mật, cho rằng Lý Mật mượn cơ hội tiêu hao lực lượng của bọn hắn, cho nên biểu hiện ý phản đối. Lý Mật bất đắc dĩ đành phải tạm thời lui quân, chuẩn bị trấn an thổ phỉ khắp nơi. Thúc phụ, chúng ta không thể thả Lý Mật thoát đi như vậy được.

.

566. Chương 41: Chiêu Tướng.

Vương Thế Sung đột nhiên hỏi:

- Mạnh Nhượng, Lý Văn Tương, quả thật bất mãn với Lý Mật sao?

Vương Nhân Tắc cười nói:

- Thúc phụ, nếu chất nhi kêu ngài mang theo nhân mã của mình, tấn công Hồ Lao mà không có thu hoạch gì, ngài sẽ như thế nào?

Như thế nào?

Đương nhiên rút kiếm chém tiểu tử nguời.

Vương Thế Sung lập tức nở nụ cười, đồng thời tựa hồ cũng yên tâm hơn rất nhiều.

- Không sai, sau khi Lý Nghị đích thân tru sát Dịch Nhượng, thả phỉ các lộ ngoài thần phục hắn, cũng âm thầm đề phòng. Đúng, lúc này Lý Nghị lui binh, nếu không phải Ngõa Cương xảy ra nội chiến, làm sao có thể bỏ chạy? Nhân Tắc nói không sai, chúng ta không thể buông tha cơ hội này. Lý Ngôn Khánh và Lý Nghị đối chiến đã lâu, cũng không thể có lực lượng truy kích. Ta nhanh chóng xuất binh, ngay trong đêm vượt qua Hắc Thạch độ, thừa dịp Lý Nghị còn chưa đem quân rời đi.

- Cho dù Lý Ngôn Khánh không muốn, nhưng nếu thúc phụ giết chết Lý Nghị, chức vụ đại sứ Hà Nam há có thể rơi vào tay người khác?

- Không sai, không sai.

Vương Thế Sung liên tục gật đầu

Dương Công Khanh còn muốn mở miệng khuyên bảo, nhưng nhìn thấy bộ dạng kích động này của Vương Thế Sung, hắn biết có nói gì cũng vô dụng,

Chỉ mong Lý Nghị thật sự rút lui.

Bằng không nếu lần này Vương công truy kích, chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

Sở Hà hán giới, ác chiến say sưa.

Ba tháng cuối xuân, hoa hạnh tàn rơi, nhuộm hồng mặt đất.

Lý Ngôn Khánh và Tiết Thu vây quanh bàn cờ, giao phong người tới đi vô cùng thân mật.

Dù sao cũng là mình giả đã đọc qua vô số sách dạy đánh cờ, trong đầu có đủ loại chiêu pháp.

Mỗi lần Ngôn Khánh đi một bước, luôn khiến Tiết Thu cảm thấy vô cùng khó chịu giống như chiêu số bản thân trầm tư suy nghĩ luôn bị Lý Ngôn Khánh khám phá, hơn nữa còn vượt lên trước một chiêu, cảm giác này thật sự không dễ chịu. Tiết Thu lại là người có tính cách không chịu thua, mỗi lần thua, cũng sẽ không nhụt chí, sau khi về nhà sẽ suy nghĩ chiêu pháp, dùng mọi cách có thể thắng được Ngôn Khánh.

Nhưng nghĩ ra chiêu số mới há lại dễ dàng như vậy.

Cờ tướng Trung Quốc trải qua hơn nghìn năm rèn luyện của tiền thế Lý Ngôn Khánh, đã phát triển đến cực hạn

Vua không nhìn thấy những kẻ bày mưu lừa tiền trên đường lớn ngõ nhỏ, tuy nói là lừa đảo, nhưng có thể đọc thuộc lòng sách dạy đánh cờ. Lý Ngôn Khánh không thể nói đặc biệt xuất sắc, nhưng chiêu pháp Tiết Thu nghĩ ra, hắn thường chỉ cần liếc nhìn là có thể nhận ra, cho dù thỉnh thoảng thua một ván nhưng nhất định sẽ khiến Tiết Thu cúi đầu.

Một bên sung sướng hành hạ, một bên dốc sức liều mạng muốn thắng.

Thỉnh thoảng Lý Ngôn Khánh thậm chí cảm thấy, có phải Tiết Thu nghiện bị ngược đãi rồi không?

- Chiêu tướng.

Lý Ngôn Khánh vẻ mặt tươi cười.

Tiết Thu mở to hai mắt, nhìn con tốt màu huyết hồng đứng cạnh lão soái:

- Người chạy đến đây từ lúc nào vậy?

- Đương nhiên là thừa dịp người không chú ý rồi, ha ha, đừng xem thường con tốt qua sông của ta. Tốt qua sông đổi xe thế nào hả, chịu thua hay chưa?

- Ván này không tính, chúng ta chơi lại.

Đúng lúc này, Trịnh Đại Bưu đi tới bên cạnh Ngôn Khánh, nói nhỏ mấy câu.

- Sao? Lão Vương không chịu được sao?

Lý Ngôn Khánh đẩy bàn cờ ra, đứng dậy nói với Tiết Thu:

- Ta vốn định lại hành hạ người một trận, nhưng xem ra không có cơ hội. Để lần sau đi, đợi ta quay lại Củng huyện, ta nhất định sẽ hành hạ người thoải mái, đến lúc đó người đừng khóc lóc.

Lý Ngôn Khánh nói như vậy, khiến Đỗ Như Hối cười ha ha.

- Đỗ tiên sinh, người cười cái gì?

Đỗ Như Hối lắc đầu liên tục, chỉ vào Lý Ngôn Khánh nói:

- Cái tên này, sao có thể nói như vậy với Tiết đại lang, như vậy há không phải hấn nghiệm hành hạ sao?

- Hấn đích thị là như thế, nếu không phải trông coi hai nương tử vô cùng xinh đẹp, tại sao lại chậm chạp không chịu thành thân?

- A...

Lý Thuần Phong vô thức lui ra sau một bước, mở to mắt nhìn về phía Lý Ngôn Khánh.

- Đừng dạy hư trẻ con, tiểu tử này, trốn cái gì mà trốn? Nếu lão tử thật sự muốn phát hiện, người có trốn cũng vô dụng. Lão Đỗ, người xem người dọa đứa nhỏ thành dáng vẻ như thế nào?

Đỗ Như Hối cười ha ha không ngừng, Tiết Thu đỏ bừng cả khuôn mặt

Lý Thuần Phong cũng biết bọn họ đang nói đùa, không khỏi xấu hổ gãi gãi đầu, trốn ở bên cạnh.

- Lý Nghị lui binh, ý định của người như thế nào?

Ba người Lý Ngôn Khánh song song đi ra quân phủ, lần lượt lên ngựa.

- Như thế nào? Nên như thế nào thì cứ như thế, dù sao quân tốt kia đã qua sông rồi, chúng ta ở bên cạnh yên lặng quan sát, Lý Vương gặp mặt lần đầu như thế nào.

- Binh sĩ đã qua sông rồi hả?

Tiết Thu kinh hãi hô lên

- Người không nói, ta cũng quên mất, từ khi khai chiến đến nay, Kỳ Lân quân của người hoàn toàn không thấy tung tích, sau đó ngay cả Mạch Lang Quân và Phí Biệt cũng biến mất không thấy gì nữa, lẽ nào người...

- Phật nói, không thể nói, không thể nói.

Lý Ngôn Khánh đặt ngón tay lên môi, tỏ vẻ sâu hiểm khó dò.

Ánh mắt nhìn của hắn rất nhẹ nhàng, tựa hồ không thèm để ý đến thực tế, từ ngày đầu tiên cuộc chiến ở Hắc Thạch quan bắt đầu, hắn vẫn giữ dáng vẻ này nhưng đây loại nhẹ nhàng, không để ý của hắn đã phá giải sự sắp xếp chuyên tâm vô số lần của Lý Mật. Sáu ngày trước, Huỳnh Dương mưa to, Lý Mật suốt một ngày không xuất chiến, vì vậy tất cả mọi người đều cho rằng dưới loại thời tiết tồi tệ này, Lý Mật sẽ không xuất kích.

Nhưng Lý Ngôn Khánh lại kiên trì cho rằng, Lý Mật nhất định sẽ đánh lén Hắc Thạch quan sau nửa đêm.

Hắn tự mình đóng ở thành lâu, đồng thời cũng hạ lệnh cho hai người Hùng Khoát Hải, Hám Lăng cảnh giới trắng đêm. Quả nhiên, trong bóng tối trước sáng sớm, Lý Mật quả nhiên xuất kích....

Kết quả Tùy quân sớm có chuẩn bị đã dễ dàng hóa giải thế công của quân Ngao Cương.

Những việc như vậy có rất nhiều.

Dáng vẻ bình thản của Lý Ngôn Khánh khiến Tùy quân sinh ra tín nhiệm khó hiểu với hắn.

Hôm nay, hắn lại có biểu lộ này, làm cho Tiết Thu cảm khái vạn phần. Mới đầu khi hắn quen Lý Ngôn Khánh, tên gia hỏa này mặc dù thông minh nhưng vẫn là một đứa trẻ. Lúc ấy hắn biểu hiện ra rất nhiều chỗ bất thường, chỉ tiếc Tiết Thu không có để ý.

Hiện giờ, đứa trẻ ấy đã trưởng thành.

Người thì vẫn là người đó, nhưng Tiết Thu thấy Lý Ngôn Khánh đã thoát ra phạm trù của một người hai mươi tuổi.

567. Chương 42: Vương Thế Sung Xuất Binh.

Lẽ nào đúng như lão Đỗ nói, Ngôn Khánh là yêu nghiệt? Nếu không tại sao có thể biết được rất nhiều chuyện như vậy. Thi từ ca phú, văn thao vũ lược không ai bằng. Còn phát minh ra loại trò chơi như cờ tướng, thật sự khiến người ta kinh ngạc. Hắn còn rất trẻ, có không gian phát triển rất lớn; nhưng cũng chính vì tuổi trẻ của Ngôn Khánh khiến cho hắn cuối cùng khó có thể leo lên đỉnh phong. Trời xanh cho hắn trí tuệ vô hạn đồng thời cũng mang cho hắn một số trời buộc.

Trong lòng Tiết Thu âm thầm cảm khái, nhìn theo bóng lưng Lý Ngôn Khánh, ánh mắt đặc biệt phức tạp.

Ngôn Khánh, nếu người có thể sống lâu thêm chục tuổi, giang sơn này có lẽ sẽ thuộc về người tất cả.

Vương Thế Sung lệnh cho huynh trưởng Vương Thế Hành làm quân tiên phong, xuất phát từ Yên Sư, đi suốt đêm đến bờ sông.

Hành quân suốt nửa ngày đủ khiến mọi người mỗi mệt không thôi, nhưng Vương Thế Sung vẫn cảm thấy phấn chấn. Hắn lo lắng nếu trì hoãn quá lâu, Lý Mật sẽ từ Cửu Sơn trại thuận lợi thoát ra. Nếu chờ hắn quay về Dương Thành, muốn dành được chức danh của Lý Mật có thể sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Nghĩ tới đây, Vương Thế Sung cắn răng, từ trên ngựa hạ lệnh:

- Truyền lệnh tam quân, qua sông trong đêm.
- Qua sông trong đêm?

Vương Thế Hành cảm thấy có chút không ổn, vội vàng lên trước ngăn cản:

- Tứ lang, các huynh đệ hành quân cả trăm dặm, đã mỗi mệt không chịu nổi, sao không nghỉ ngơi một lát, đợi hừng đông rồi truy kích qua sông?
- Đại huynh, binh quý thần tốc.

Vương Thế Sung vô cùng tôn kính vị huynh trưởng này.

Nếu không có hắn, năm đó khi hắn theo mẫu thân tiến vào Vương gia, chư huynh đệ thường xuyên ức hiếp, lấy tướng mạo của hắn làm trò đùa, chỉ có Vương Thế Hành vô cùng yêu mến Vương Thế Sung, nghiêm lệnh cho các huynh đệ khác không được khi dễ Vương Thế Sung, đôi khi thậm chí còn xuất diện ôm đồm chuyện bất công vì Vương Thế Sung.

Cũng chính vì sự bảo vệ của Vương Thế Hành, khiến cho Vương Thế Sung bớt đi rất nhiều khinh dễ.

Sau khi Vương Thế Sung phát tích, người đầu tiên nghĩ đến, không phải phụ thân của hắn, cũng không phải mẫu thân của hắn, mà là vị huynh trưởng không hề có quan hệ huyết thống này. Nhiều khi có những

lời người khác không dám nói với Vương Thế Sung, đều do Vương Thế Hành ra mặt. Còn Vương Thế Sung phần lớn đều nghe lời Vương Thế Hành.

Chỉ có điều lần này...

Wương Thế Sung nói:

- Chúng ta theo đuôi truy kích, đã đến tại đây.

Lý Mật tất nhiên sẽ không nghĩ tới, chúng ta sẽ đuổi theo suốt đêm. Nếu chúng ta nghỉ ngơi lúc này, chỉ sợ Lý Mật sẽ có cảm nhận, mặc dù chúng ta đuổi kịp Lý Mật cũng sẽ không bắt được một cuộc ác chiến. Nếu đã như vậy chúng ta nên thừa dịp Lý Mật không hay biết, truy sát hắn.

Wương Thế Hành sau khi nghe xong, nhẹ gật đầu

- Tứ lang nói có lý.

- Đại huynh, ta cũng biết các huynh đệ vất vả nhưng chúng ta hiện giờ không được mềm lòng.

Lý tiểu tử đó chỉ có chưa đến hơn ngàn quân, dựa vào một đám quân lính tản mạn, ô hợp, vẫn có thể kháng cự với Lý Mật mười ngày. Áp lực chịu đựng của hắn còn hơn xa ta, lẽ nào những hảo hán đã trải qua trăm trận chiến dưới trướng ta lại không bằng những hảo hán của Huỳnh Dương thành sao?

Wương Thế Hành nghiêm nghị nói.

- Tứ lang nói không sai, dù thế nào chúng ta cũng không thể ném đi thể diện của Vương thị.

Lý Ngôn Khánh hắn có thể nói đã xuất hết danh tiếng ở Hắc Thạch quan, mấy vạn đại quân chúng ta đóng quân ở Yển Sư, nếu không lập được công, chỉ sợ sẽ bị người khác nhạo báng.

- Ta cũng nghĩ như vậy.

- Vậy đi, người tọa trấn trung quân đốc chiến, ta đích thân dẫn quân tiên phong qua sông, người đuổi theo phía sau.

Sau khi ta qua sông sẽ tiếp tục truy kích, ngăn chặn bước chân Lý Nghị, người mau chóng đuổi kịp, huynh đệ ta liên thủ, lấy đầu của Lý Nghị, cũng làm cho người trong thiên hạ biết rõ, Lạc Dương này ngoại trừ Lý Ngôn Khánh còn có huynh đệ Thái Nguyên Vương thị chúng ta. Như vậy đi, ta lập tức qua sông.

Dưới ánh trăng, vẻ mặt Vương Thế Hành đầy ngưng trọng.

Wương Thế Sung gật gù đầu.

- Đại huynh đi, trước, đệ sẽ theo sau.

- Bảo trọng.

Wương Thế Hành chấp tay cáo biệt Vương Thế Sung, dẫn theo huynh đệ Vương Thế Huy, chỉ huy quân tiên phong cưỡng ép qua sông. Nhìn theo bóng lưng huynh đệ Vương Thế Hành, không biết tại sao, Vương Thế Sung đột nhiên cảm thấy trong lòng vắng vẻ, tựa hồ như có thứ gì quý giá sắp sửa mất đi.

Hắn vội vàng lắc lắc đầu, dùng sức xoa bóp hai gò má.

Lúc này còn nghĩ ngợi lung tung gì chứ?

- Đây là sông gì?

- Khởi bẩm tướng quân, sông này tên là Giáp Thạch Tử Hà.

Giáp Thạch Tử Hà? Nghe ra thật sự cũng không có gì kiêng kỵ, nhưng có lẽ cũng có một tia điềm báo không tốt, Vương Thế Sung đặc biệt cẩn thận.

Hắn đưa mắt nhìn quân tiên phong thuận lợi vượt qua Giáp Thạch Tử Hà, thấy không có hiện tượng lạ gì, lúc này mới hạ lệnh, toàn quân qua sông.

Wương Thế Sung cũng không dẫn theo tất cả nhân mã, hắn chỉ dẫn theo hai vạn quân tinh nhuệ, trong đó quân tiên phong sáu ngàn, trung quân vạn người còn có bốn ngàn quân bọc hậu, do Dương Công Khanh

suất lĩnh. Suy nghĩ kĩ càng có lẽ không xảy ra vấn đề gì, Vương Thế Sung nhìn từng đám nhân mã vượt sông, đợi sau khi đi qua một nửa, lúc này hấn mới dẫn theo Vương Nhân Tắc và tam huynh đệ Vương Đạo Lăng, leo lên đội thuyền, chạy sang bờ sông bên kia.

Ánh trăng sáng ngời, trên mặt sông Giáp Thạch Tử Hà rộng lớn, từng tốp thuyền từ từ tiến lên.

Vương Thế Sung lúc này cũng từ từ thoát khỏi tâm tình bất an, tâm trạng cực tốt, đứng trên bong thuyền cùng huynh đệ Vương Nhân Tắc cười nói vui vẻ.

Ngay khi hấn sắp lên bờ, đột nhiên một cơn gió quỷ dị thổi qua, làm đại kỳ trên bờ sông bị thổi ngược.

Vương Thế Sung nhướng mày, trong lòng có chút không thoải mái.

Đây có vẻ là điềm không may.

Nhưng hấn vẫn cho rằng, đây là nguyên nhân quân sĩ thủ hộ đại kỳ không tốt.

- Nhân Tắc, sau khi lên bờ điều tra rõ ràng là tên khốn khiếp nào giữ đại kỳ? Bắt bọn chúng lại, chém đầu hết cho ta, để tế đại kỳ.

- Chất nhi tuân mệnh.

Lời còn chưa dứt, thân thuyền chấn động, đã đi tới bờ bên kia.

Vương Thế Sung dẫn theo huynh đệ Vương Nhân Tắc nhảy xuống thuyền, khi chuẩn bị lên ngựa, đột nhiên nghe thấy trong khe núi hai bên bãi sông, tiếng trống trận dồn dập.

Vô số đội nhân mã, phảng phất như từ trên trời giáng xuống, từ bốn phương tám hướng đánh về phía bãi sông.

.

568. Chương 43: Xây Dựng Lại Bát Phong Doanh.

Một người mặc áo bào trắng, cưỡi bạch long mã, trong tay cầm một cây ngân thương sáng loáng, hét lớn:

- Vương Thế Sung, Vương Dũng ở đây chờ ngươi đã lâu, để mạng lại.

Lý Mật triệt binh cũng không tính là quá đột ngột.

Nhưng mà Vương Thế Sung không ngờ rằng Lý Mật triệt binh là giả, phục kích Vương Thế Sung là thật.

Ngụy Chính hiền kể nói:

- Hắc Thạch quan hiện tại đã chặn đại vương lại, nhưng theo thần do thám thì biết, dưới Hồ Lao quan Tùy quân đã tập kết sáu bảy vạn đội ngũ.

Tùy quân tập kết nhiều binh mã như vậy cho thấy Huỳnh Dương quận đã đem cuộc chiến ở Hồ Lao quan đốc toàn lực, Dương Khánh không muốn giúp binh cứu Hắc Thạch quan.

Lý Mật nghe được cũng tiếp nhận.

Hấn cũng xuất thân từ phụ tá suy nghĩ kín đáo, nghe thấy Ngụy Chính nói vậy làm sao hấn không hiểu ẩn tình bên trong.

- Huyền Thành ý của ngươi là....

- Lý Ngôn Khánh đốc toàn lực ở Hắc Thạch quan mà cường chống sở dĩ cũng là vì Vương Thế Sung ở bên cạnh xem cuộc chiến, mặc kệ Vương Thế Sung nghĩ thế nào nhưng Hắc Thạch quan thực sự có nguy cơ xảy ra thì hấn nhất định sẽ tới cứu viện, làm ngư ông đắc lợi cũng thế, nhiệt tình giúp đỡ cũng thế, đối với Lý Ngôn Khánh mà nói hấn không hề bị tổn thất, ngược lại đã ngăn chặn được đại vương tấn công để Vương Thế Sung xuất binh, đối với hấn có trăm cái lợi mà không có một cái hại.

Lý Mật nhíu mày nói:

- Ý của người là muốn để Cô nuốt chửng Vương Thế Sung?

Ngụy Chính gật đầu:

- Đại vương cao minh thần chính là có ý đó, nuốt chửng Vương Thế Sung, đánh chiếm Yến sư, thuận thế đoạt lấy Lạc kho, bổ sung lương thảo và quân nhu, Vương Thế Sung sau khi mất, Hắc Thạch quan còn bao nhiêu sĩ khí? Lúc đó có lẽ không cần đại vương phải xuất binh chỉ cần phái một hai người miệng lưỡi khéo léo là có thể thuyết phục Lý Ngôn Khánh đầu hàng.

Lý Ngôn Khánh đầu hàng thì Hắc Thạch quan sụp đổ.

Bằng vào uy vọng của Lý Ngôn Khánh ở Cửng huyện đại vương có thể dễ dàng khống chế Huỳnh Dương, đến lúc đó chỉ dựa vào một mình Từ Thế Tích thì có thể chống được bao lâu? Đại vương, Từ Lý hai người chính là phụ tá đắc lực của Dương Khánh, mất đi hai người này Dương Khánh chắc chắn phải cúi đầu xưng thần.

Ngụy Chính phân tích một phen khiến cho chúng tướng được thông suốt.

Đúng thế, đúng như Ngụy Chính nói khi đó lấy Huỳnh Dương quận dễ như trở bàn tay.

Trình Giảo Kim nhin không được mà khen:

- Ngụy thư ký quả nhiên là túc trí đa mưu đại vương có được Ngụy thư ký thì lo gì không thành đại sự.

Nguyên một đám võ tướng liên tục tán thưởng.

Lúc này mọi người không để ý tới sắc mặt của Lý Mật lại hơi khó coi.

Ở Ngõa Cương trại, hẳn là hạc tâm, nếu đây là chủ ý của Lý Mật thì tốt, đằng này Lý Mật liên tục khổ chiến nhiều ngày ở Hắc Thạch quan, đối với Lý Ngôn Khánh thúc thủ vô sách mà Ngụy Chính vừa tới đã nghĩ ra đối sách, chuyện này chẳng phải nói Lý Mật không túc trí đa mưu bằng Ngụy Chính sao? Còn nữa người đã sớm có chủ ý tốt như vậy tại sao lại không sớm nói ra, khiến cho ta hao binh tổn tướng ở Hắc Thạch quan, Ngụy Chính người này xem ra có dã tâm.

Tuy nhiên Lý Mật dù cố kỵ Ngụy Chính thì cũng không thể phủ nhận ý kiến của Ngụy Chính rất hay.

Trước mắt đúng là không có đối sách tốt cho nên Lý Mật cũng chỉ có thể dựa vào ý kiến của Ngụy Chính mà an bài.

Vương Thế Sung?

Trong mắt của Lý Mật chỉ là một trò hề mà thôi.

Tuy rằng dưới trướng của Vương Thế Sung có binh hùng tướng mạnh nhưng với sức chiến đấu của Vương Thế Sung thì cho dù quân Tùy có tinh nhuệ cũng không phải là đối thủ, xưa nay ngoại trừ Hắc Thạch quan Lý Ngôn Khánh thì Lý Mật có thất bại trước ai đâu? Vương Thế Sung phải tiêu diệt nhưng Lý Ngôn Khánh thì không thể không phòng.

- Nếu như Lý Ngôn Khánh xuất binh giáp công thì cần phải làm sao cho phải?

Ngụy Chính nghiêm mặt nói:

- Đại vương không muốn Hắc Thạch quan sao? Nếu như Lý Ngôn Khánh không xuất binh thì thôi còn xuất binh thì Huỳnh Dương là trời ban cho đại vương.

Đại vương có thể lưu lại một đội binh mã ẩn nấp ở gần Hắc Thạch quan.

Một khi Lý Ngôn Khánh rời khỏi Hắc Thạch quan thì thừa thế phục kích khi đó Hắc Thạch quan nhất định thuộc về đại vương.

Ngụy Chính hiến kế này khiến cho Lý Mật liên tục gật đầu.

Tuy nhiên Ngụy Chính mỗi khi hiến một kế sách thì Lý Mật cố kỵ hơn một phần.

Cứ như vậy, Lý Mật thả ra lời đồn nói là Mạnh Nhượng Lý Văn Tương xuất hiện bất mãn với hắn, có ý đồ phản lại Ngõa Cương, cho nên không thể không tạm thời triệt binh, hắn lại bí mật sắp xếp Trình Giảo Kim

và Lưu Hác Các hai người mai phục ở Hắc Thạch quan, sau đó giả vờ triệt binh, từ Cửu Sơn bí mật điều Bát Phong doanh của Tần Quỳnh, Liên Sơn doanh của Vương Bá Đường mai phục ở hai bờ sông Thạch Tử hà chờ Vương Thế Sung qua đó.

Mà Vương Thế Sung thật sự đã tới.

Vương Bá Đường thúc ngựa từ trong khe núi xông ra chém giết.

Cùng lúc đó, Bát phong doanh của Tần Quỳnh cũng lao tới sát nhập vào trong Tùy quân.

Sau khi thất bại, Tần Quỳnh nhiễm bệnh nằm ở trên giường mười ngày, tuy nhiên mười ngày đó hắn cũng đã suy nghĩ cẩn thận.

Tại sao bát phong doanh của Trương Tu Đà trong thời gian huấn luyện ngắn ngủi đã bách chiến bách thắng? Thực chiến.

Bát phong doanh huấn luyện cần phải chém giết trong quân, đây cũng là nguyên nhân khiến cho bát phong doanh bách chiến bách thắng.

Sau một hồi huyết chiến tổn thương thảm trọng.

Nhưng những người còn sót lại chính là tinh anh trụ cột, những tinh anh trụ cột này càng đánh càng mạnh mà Trương Tu Đà cũng dựa vào phương pháp này mà tạo thành binh mã, trước kia hắn mang theo 800 tráng sĩ từ Tề Quận tới, không đầy hai tháng đã thành hình nên Bát phong doanh.

Cho nên Tần Quỳnh sau khi bổ sung đội ngũ đã nhanh chóng chọn lấy một nghìn người sống sót ở trong quân Ngõa Cương, làm trụ cột của bát phong doanh, chỉ trong mấy tháng tập luyện đã lập tức nhận lấy từ Cửu Sơn tới mai phục ở gần sông.

Tần Quỳnh xung trận cưỡi ngựa lên trước, tay cầm thiết thương phóng tới Tùy quân.

Cây thiết thương này là lúc hắn ở Cửu sơn sai người chế tạo, nặng tới hơn 130 cân.

Ngựa dưới chân hắn chính là chiến lợi phẩm, vốn Lý Mật lấy được của Hoắc Thế Cử, hôm nay tặng cho Tần Quỳnh.

Hoắc Thế Cử là Dũng Tướng Lang Tướng, tọa kỵ xuất thân từ Phi Hoảng Thượng Cứu, là ngựa mã hoàng gia có thể nói là mã bảo lương cầu.

Tần Quỳnh có được con ngựa này có thể nói là hổ thêm cánh.

Đại thương vung vẩy trong chốc lát chém giết khiến cho Tùy quân liên tục bại lui.

Tùy quân sau khi lên bờ bởi vì chờ hậu quân tới cộng thêm việc thiếu khuyết chủ tướng tọa trấn cho nên vô cùng lười nhác, một số người sau khi lên bờ còn đặt mông ngồi xuống, binh khí cũng tùy thời vứt qua một bên.

.

569. Chương 44: Tần Dụng.

Quân Ngõa Cương như thần binh giáng xuống, một bên mưu đồ đã lâu một bên vội vàng ứng chiến.

Hai chi Ngõa Cương quân lao vào trong Tùy quân, Vương Bá Đường và Tần Quỳnh cùng nhau suất lĩnh giống như là hai thanh bảo kiếm sắc bén, lập tức đem Tùy quân xé rách thành từng mảnh một, Vương Bá Đường múa ngân thương hóa thành vạn đóa hoa lê, thiết thương của Tần Quỳnh hung mãnh lực đạo trầm xuống, như cự mãng xuất động.

Vương Thế Sung ở bên này vừa mới lên ngựa thấy tình huống này liền vội vàng sợ hãi.

- Nhân Tắc nghênh địch.

Vương Nhân Tắc hô to lên một tiếng, đề chùy lên ngựa xông vào trong đại quân.

Người này đúng là có thực học không hổ là mãnh tướng đệ nhất dưới Vương Thế Sung, một cây chùy vù vù rung động trong gió, giết cho huyết nhục bay tứ tung, quân Ngõa Cương phải phơi thây khắp nơi trên mặt đất.

- Vương Nhân Tắc ta đã tới, phải tặc chó vợi càn rỡ.

Tần Quỳnh vừa vịn đuối tới không nói nhiều lời vung thương đâm tới.

Wương Nhân Tắc cũng không hề khách khí, chùy thương tương giao gõ vào nhau phát ra từng tiếng va chạm, nhất thời bất thân thắng bại.

Tần Quỳnh thương thương đoạt mệnh, Vương Nhân Tắc thì chùy lực trầm trọng.

Đúng lúc hai người đang chém giết nhau thì có một thanh âm non nớt hét lên:

- Thúc thúc đừng lo lắng, con đến giúp thúc.

Một hán tử cường tráng da đen trên người mặc thiết giáp, đầu đội nón trụ sư tử, trong tay cầm một cây đồng côn rộng cỡ bằng chén cơm, dưới chân là một con hắc mã nhanh chóng lao tới vào Vương Đạo Thành tam huynh đệ cũng thúc ngựa tiến lên.

- Hắc tử lấy nhiều khi ít có gì gọi là hảo hán.

Tam huynh đệ nói xong tiến lên ngăn cản hắc tử này lại.

Wương Đạo Thành cũng không nói nhiều lời nữa, thúc ngựa đâm thẳng tới, hắc tử kia cũng không hoang mang, đồng côn kéo ra, tạo thành một vòng tròn quỹ đạo đập vào sống thương. Vương Đạo Thành chỉ cảm thấy trường thương trong tay giống như bị một tòa núi lớn bổ trúng vậy, hấn vội vàng rút lại, định ra chiêu thì thấy Hắc tử mượn thế má, đồng côn đã vung tới trước mặt của Vương Đạo Thành.

Đồng côn này sức nặng lên tới hai trăm cân.

Vừa đập trúng đã đem đầu của Vương Đạo Thành nát bét như quả dưa hấu.

Máu tươi cùng với dịch óc văng khắp nơi, Vương Nhân Tắc vừa nhìn thấy lập tức giận tím mặt, thúc búa tới bức lui Tần Quỳnh, thuận thế giao thủ với chùy côn của hắc tử kia, chỉ nghe keng một tiếng vang lớn, chiến mã dưới chân hắc tử và Vương Nhân Tắc hí dài không ngớt, liên tục lui về phía sau.

Khí lực hai người không phân trên dưới.

Chỉ là tọa kỵ dưới chân của Vương Nhân Tắc thì là một con hãn huyết bảo mã Tây vực.

Tuy rằng lui về phía sau nhưng nhanh chóng khôi phục lại mà chiến mã của hắc tử thì lại vô cùng bình thường.

Gặp đối thủ khác thì cũng thôi nhưng khí lực của Vương Nhân Tắc không tệ, tọa kỵ của hắc tử chịu không được hai chân mềm nhũn, ngã xuống mặt đất, đem hắc tử hất xuống đất, đồng côn cũng không biết văng tới nơi nào rồi.

Wương Nhân Tắc làm sao có thể bỏ qua cơ hội này, hấn lập tức vung chùy muốn lấy tính mạng của hắc tử kia.

Tần Quỳnh thấy vậy thì trong lòng lo lắng, thúc mã giục thương hét lớn:

- Tần Dụng mau tránh ra.

Hán tử này tên là Tần Dụng chính là cháu ruột của Tần Quỳnh, phụ thân của Tần Quỳnh chết sớm một tay huynh trưởng của hấn nuôi hấn lớn hấn xem huynh trưởng như là phụ thân.

Tuy nhiên vào năm Tần Quỳnh tòng quân đại ca của hấn ốm chết ở trong nhà chỉ để lại một nhi tử tên là Tần Dụng, Tần Quỳnh coi Tần Dụng như là con ruột, mang hấn theo người, tìm tới nương tựa Lý Mật.

Ở cuộc chiến lần trước, Tần Dụng vì bị bệnh mà ở lại trong thành.

Mãi đến khi Ngụy Chính áp giải đồ quân nhu tới Cửu Sơn hấn mới theo Ngụy Chính tụ hợp, hắc tử này có khí lực rất tốt, được Tần Quỳnh chỉ điểm có một thân võ nghệ, chỉ tiếc rằng Tần Dụng trước đến giờ

vẫn chưa có cơ hội thể hiện bản lĩnh, lần này gặp được cơ hội thì tạo kỳ dưới chân lại gặp hiểm cảnh, Tần Quỳnh thăm hỏi hận, sớm biết thế đã tìm cho hắn một con ngựa tốt...

Hắn thúc ngựa tiến tới muốn cứu viện nhưng đã bị Vương Đạo Tuân và Vương Đạo Lăng hai huynh đệ múa đao ngăn lại.

Cùng lúc đó Vương Thế Sung cũng thúc ngựa lao tới, thúc chất ba người liên thủ đem Tần Quỳnh gắt gao cuốn lấy, khó có thể thoát thân, bên kia Vương Nhân Tắc vẽ mặt dữ tợn, múa chùy hướng về phía Tần Dụng, trong chớp lát Tần Dụng chỉ có thể trở mắt mà nhìn.

Đúng lúc này tiếng dây cung đã vang lên.

Ba mũi tên nhọn theo hình chữ phẩm() bắn về phía Vương Nhân Tắc.

Mũi tên cực nhanh, Vương Nhân Tắc nếu như còn muốn giết Tần Dụng thì Tần Dụng khó có thể thoát khỏi cái chết, hắn cũng phải bảo tồn tính mạng cho nên bắt buộc phải giữ chùy lên ngăn cản, tuy nhiên tam tinh liên châu kia quá mức quý dị cơ hồ đến đồng thời nên Vương Nhân Tắc ngăn được hai mũi tên chứ không tránh nổi mũi tên thứ ba.

Phập, mũi tên răng sói kia đã chạm vào bụng dưới của Vương Nhân Tắc.

Vương Nhân Tắc đau đớn quát to một tiếng, ném chùy phục người xuống thúc ngựa rời đi.

Vương Thế Sung nhìn thấy Vương Nhân Tắc xuất hiện nguy hiểm liền bỏ Tần Quỳnh, thúc ngựa tới cứu viện.

- Thuyền đâu rồi?

Vương Thế Sung tức giận quát:

- Thuyền tại sao còn chưa tới?

Thuyền lúc này đã quay đầu trong sông nhanh chóng tới cạnh bờ nhưng không phải chỗ lát là có thể tới.

Quân lính Tùy quân đã tan rã chạy trốn.

Vương Thế Hành và Vương Thế Huy huynh đệ suất lĩnh tiên phong quân đi ra bờ sông, nghe nói Vương Thế Sung gặp tạo ngộ phục kích liền vô cùng sợ hãi.

Đặc biệt là Vương Thế Hành đối với Vương Thế Sung cực kỳ sùng bái.

Hắn cảm thấy Vương Thế Sung ở trong Vương thị là một nhân vật máu chốt, tuyệt không có chỗ sơ suất, vì vậy Vương Thế Hành lập tức hạ lệnh cho tiên quân biến thành hậu quân, quay trở về bờ sông cứu viện, trận thế của Tùy quân hỗn loạn, ở trên đường hai người Vương Thế Hành liên tục khàn giọng rống to.

Nào ngờ đội ngũ chưa chuyển biến hoàn tất thì đã nghe sau lưng truyền tới một tiếng hét.

Lý Mật dẫn đại quân chém giết, Đan Hùng Tín, Phòng Hiến Bá hai người một trái một phải lĩnh suất đội ngũ quan trọng xông vào, đột nhiên xuất hiện tập kích, Vương Thế Hành và Vương Thế Huy như gặp mơ.

- Thế Huy cứu viện tứ lang ta ngăn trở phải tặc lại.

Vương Thế Hành phản ứng nhanh nhất mang theo một đội nhân mã tiến ra nghênh đón.

Vương Thế Huy biết rõ bây giờ không phải là lúc dành cho lòng dạ đàn bà, gia tộc đã tổn hao rất nhiều tâm huyết mới vất vả đưa Vương Thế Sung đạt tới vị trí này.

Nếu như Vương Thế Sung chết thì gia tộc cũng suy sụp.

Nghĩ tới đây hắn không nói nhiều lời hậu quân biến đổi thành tiên quân vội vàng chạy về phía bờ sông.

Tần Dụng lúc này đã được cứu ra, thay một con chiến mã khác.

Nghĩ đến vừa rồi suýt chết, Tần Dụng nổi giận không thôi, hắn cầm lấy đồng côn thúc ngựa không ngừng gào thét như sấm.

Vương Thế Huy một bên thu thập tàn binh bại tướng, một bên dựa sát vào bên cạnh La Sĩ Tín.

Nào biết rằng Tần Dụng nửa đường xông ra chém giết, hai mắt của hắn đỏ như máu, ai tiến lên ngăn cản đều bị hắn vung côn giết cho huyết nhục bay tứ tán.

.

570. Chương 45: Vương Thế Sung Thảm Bại.

Lúc này Tần Quỳnh cũng bức lui được Vương Đạo Tuân và Vương Đạo Lăng hai huynh đệ cùng với Vương Bá Đường hợp binh tại một chỗ đánh về Vương Thế Huy.

Wương Thế Huy bên này đang chỉ huy đội ngũ thì Tần Dụng đã tiến tới bên cạnh.

Nhìn tén hắc tử hai con người đỏ bừng, một thân máu đen như hung thần ác sát, Vương Thế Huy càng hoảng sợ.

- Ngăn lại hắn cho ta.

Mười tên thân binh xông lên phía trước, chưa đợi động thủ thì đã nghe tiếng dây cung vang lên liên tục.

Wương Bá Đường trong tay cầm tên không ngừng bắn ra bắn chết bảy tám người, những người này chưa gặp tình huống như vậy lập tức quay đầu bỏ chạy.

Tần Dụng một đường chém giết đã tới trước mặt của Vương Thế Huy.

Đại côn quét ngang, một chiêu nặng ngàn cân đánh tới.

Wương Thế Huy tuy là võ tướng nhưng võ nghệ không cao lắm, hắn vung hoành đao lên ngăn cản, chỉ nghe keng một tiếng hoành đao đã bị đồng con đánh gãy, Vương Thế Huy kêu thảm một tiếng, bả vai đã bị đồng con đánh trúng, cả người sụp xuống, té trên mặt đất tuyệt khí bỏ mình.

Đám Tùy quân vừa mới tụ tập lại một chỗ nhìn thấy tình huống này không ai không bỏ chạy thực mạng.

- Ngăn con ngựa kia lại.

Tần Quỳnh liếc mắt nhìn thấy tọa kỵ của Vương Thế Huy chính là long mã hiếm có, liền vội vàng hét lớn.

Quân tốt Bát Phong doanh liền xông lên, nắm lấy hàm thiếc và dây cương của con long mã.

Tần Quỳnh kêu to:

- Tần Dụng, thay ngựa, thay ngựa.

Ngựa của Vương Thế Huy đúng là mã bảo lương câu hơn nữa còn ngoan ngoãn dịu dàng, Tần Dụng là một tên cứng đầu ai nói hắn cũng không nghe duy chỉ có Tần Quỳnh là nói được, nghe thấy Tần Quỳnh nói thay ngựa, hắn không nói nhiều người, nhảy xuống từ trong tay quân tốt Bát phong doanh tiếp nhận dây cương, xoay người nhảy lên.

- Dụng nhi, theo ta đi giết giặc.

Tần Dụng hét lớn một tiếng, có được một thốt ngựa tốt, tâm tình của hắn sáng khoái hơn rất nhiều.

Nghe thấy Tần Quỳnh phân phó hắn lập tức thúc ngựa đuổi theo, cùng với Tần Quỳnh sóng vai, đuổi giết Tùy quân tướng sĩ chạy trốn bốn phía.

Wương Thế Sung binh mã bị áp chế ở bờ sông, nhìn thấy người bên cạnh ngày càng ít.

Ở phía xa xa tiếng kèn truyền tới.

Lý Mật giết Vương Thế Hành xong suất bộ đuổi tới bãi sông.

- Vương Thế Sung, lúc này còn không đầu hàng sao?

Đầu hàng?

Ai cũng có thể đầu hàng nhưng hắn không thể đầu hàng.

Phải biết rằng bàn tay của Vương Thế Sung đã nhuộm biết bao nhiêu máu của nghĩa quân, từ giết Lưu Nguyên Tiến ba vạn người, sau đó là Cách Khiêm, Lô Minh Nguyệt tung hoành ở Hà Nam và Hà Bắc, các lộ nghĩa quân chết ở trong tay hắn đâu dưới mười vạn, nếu như hắn bị bắt chỉ sợ sẽ bị nghĩa quân phanh thây.

Cho nên Vương Thế Sung không thể hàng.

- Các huynh đệ không cần phải sợ, theo bốn tướng giết tặc.

Vương Thế Sung nghiêng răng nghiêng lợi, xông vào trong quân Ngõa Cương, đúng lúc này đột nhiên có người lớn tiếng gọi:

- Thuyền tới rồi, thuyền tới rồi.

Một chiếc thuyền đã tới bên bờ.

Tù quân ồa lên.

Vương Thế Sung cũng không dốc sức liều mạng nữa, hắn để cho Vương Nhân Tắc, Vương Đạo Tuân cùng Vương Đạo Lăng tả hữu hộ vệ phóng tới thuyền, nhưng hiện tại không chỉ hắn muốn chạy trốn mà Tù quân cũng muốn chạy, hơn vạn người hỗn loạn ở bên bờ sông, người người chen chúc.

Vương Thế Sung giận dữ, rút trường đao ra, trái bả phách chém liên tục mười người cuối cùng cũng mở được một đường máu.

Vương Đạo Tuân cõng Vương Nhân Tắc trên lưng, nhảy lên chiếc thuyền.

Vương Đạo Lăng đỡ Vương Thế Sung, lên một chiếc thuyền khác.

- Lái thuyền, lái thuyền.

Vương Thế Sung khản giọng kêu to, chiếc thuyền dần rời khỏi bờ sông, tuy nhiên những sĩ tốt tùy quân kia vẫn chưa buông tha nhất định nhảy xuống sông nắm lấy mạn thuyền.

QUân Ngõa Cương vọt tới bờ sông thì chiếc thuyền đã rời bờ.

Vương Bá Đường thấy Vương Thế Sung chạy trốn không nói nhiều lời, chỉ huy đội ngũ khai mở cung tên.

Ở trên mặt sông hiện lên vô số thi thể Tù quân, Vương Thế Sung một bên tránh thoát mũi tên một bên thúc giục người chèo thuyền:

- Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút.

- Tướng quân nhanh không được, thuyền quá nặng.

Vương Thế Sung nghe xong không nói nhiều lời, đứng ở trên bờ, chém liên tiếp năm sáu tên Tù quân bên cạnh.

Hành động này của hắn đã chọc giận tướng sĩ Tù quân.

Trong chốc lát chiếc thuyền đã loạn thành một mảng, cuối cùng ầm một tiếng, chiếc thuyền lộn một vòng, đem tất cả những người ở trên thuyền té xuống, Vương Thế Sung không ngừng chìm xuống dưới.

Hắn hoảng sợ không thôi, hô to lên:

- Mau tới cứu ta, mau tới cứu ta.

Nhưng bây giờ tất cả mọi người đều chạy trốn chết, có ai để ý tới Vương Thế Sung sống hay chết, ngay cả chất nhĩ của hắn là Vương Đạo Lăng cũng không biết ở nơi nào.

Lý Mật đại hỉ, hô to lên:

- Mau bắt sống lấy Vương Thế Sung, ai bắt được thưởng vạn quan tiền.

Trong nhất thời quân Ngõa Cương liên tục phóng tới sông.

Vương Thế Sung hai chân bị quân Ngõa Cương lôi kéo, ở trên sông không ngừng giẫy dụa, nhưng cho dù giẫy dụa thì không phủ nhận một điều kỹ thuật bơi của hắn quá kém.

- Chúa công đừng vội kinh sợ, thuộc hạ tới đây.

Một chiếc thuyền từ đằng xa bay tới.

Trên thuyền có một viên đại tướng, mình trần đứng ở trên boong thuyền, lúc sắp tới gần Vương Thế Sung hắn nhảy xuống nước, trong tay cầm một thanh đao nhọn, mỗi nơi hắn đi qua là một mảng huyết nhục tung tóe, Vương Thế Sung trong chớp mắt đã tới trước mặt hắn, những tên nắm lấy Vương Thế Sung đều bị chặt đứt tay.

- Công Khanh cứu ta.

- Chúa công đừng vội kinh hoảng, Dương Công Khanh ở đây, ai cũng không làm tổn thương được tính mạng của chúa công.

Hắn một tay nắm lấy Vương Thế Sung, một tay vung đao chém giết quân Ngõa Cương, nhanh chóng bơi tới bên cạnh chiếc thuyền, thuận thế đẩy Vương Thế Sung lên trên thuyền sau đó mới xoay người nhảy khỏi mặt nước.

Đám người Lý Mật ở bên bờ sông nhìn thấy nam tử trên mặt đất thì kinh ngạc không thôi.

- Người kia là người phương nào?

Hắn nghi hoặc tiến tới hỏi thăm.

Có người nhận thức nam tử kia liền vội vàng nói:

- Đại vương người này chính là Dương Công Khanh đạo tặc hà bắc, vốn chính là tướng lãnh dưới trướng của cách Khiêm, chẳng hiểu tại sao hiện tại lại đầu phục Vương Thế Sung.

Lý Mật không khỏi cảm khái liên tục:

- Một hảo hán như vậy tại sao không cho ta sử dụng?

Câu nói này của hắn chưa thốt ra xong thì ở bãi sông đã đại loạn một hồi.

Cũng không biết từ đâu lao ra sáu đội ngũ, tất cả đều mặc khôi giáp màu đen, nguyên một đám che mặt nạ màu đen giữ tợn, cầm đoản cung trong tay, giống như thần binh trên trời xuống xuất hiện ở trên bãi sông, hai người cầm đầu một người cầm trường mâu một người cầm song chùy, hung mãnh vô cùng, dũng mãnh cực điểm.

- Cường đạo Lý vô địch đã tới đây.

Tướng lãnh cầm trường mâu dũng mãnh vô cùng.

571. Chương 46: Lý Vô Địch Tới.

Trường mâu trong tay hắn cao thấp tung bay, trong chớp lát đã đâm ngã mười tên Ngõa Cương xuống đất.

Lúc này ở trên bãi sông chiến sự đại khái đã chấm dứt, quân Ngõa Cương cũng buông lỏng cảnh giác, có người còn cỡi giáp ngồi xuống nghỉ ngơi, dù sao chiến sự vừa rồi đã khiến họ rất vất vả.

Không ngờ đúng lúc này chiến sự đã phát sinh, ba chữ Lý vô địch đối với bọn họ giống như sấm rền bên tai, quân Ngõa Cương bị Lý Ngôn Khánh dày vò liên tục trong mười ngày nay, tử thương vô số, đặc biệt là phong thái Lý Ngôn Khánh đã từng mắng Lý Mật làm cho quân Ngõa Cương sinh lòng ngưỡng mộ.

Bọn họ đối với Lý Ngôn Khánh không có oán gì, không chỉ vậy mà còn dùng bộ Tam Quốc Diễn Nghĩa Lý Ngôn Khánh biên soạn làm niềm vui.

Ở trong thế môn trụ phiệt thanh danh của Lý Ngôn Khánh có lẽ không quá tốt.

Nhưng trong dân chúng phổ xá, Lý Ngôn Khánh chính là một nhân vật khó lường.

Cho tới khi đội ngũ này xuất hiện, ý niệm của quân Ngõa Cương không phải nghênh chiến mà là bỏ chạy, quân Tùy vốn đã đầu hàng nghe thấy ba chữ Lý Ngôn Khánh liền lập tức phản kháng.

Lý Mật như gặp mơ.

Tên Lý Ngôn Khánh này, tại sao đột nhiên lại xuất hiện ở Thạch Tử Hà?

Trình Giảo Kim và Lưu Hác Các đang làm gì, tại sao lại để Lý Ngôn Khánh thuận lợi từ Hắc Thạch quan lao ra?

Những nghi vấn liên tiếp xuất hiện ở trong đầu Lý Mật khiến cho hắn phải luống cuống tay chân mà lúc này Vương Bá Dương cũng kinh hô:

- Mật công mau nhìn bên kia.

Theo ngón tay của Vương Bá Dương nhìn lại, chỉ thấy ở dãy núi phía xa xa có ánh lửa, tình kỳ ẩn hiện.

- Chết tiệt bị lừa rồi.

Lý Mật quát to một tiếng, thúc ngựa rời đi.

Lập tức quân Ngõa Cương ở bãi sông đã trở nên loạn một bày.

Lúc sáng sớm, đột nhiên có mưa rơi xuống.

Lý Ngôn Khánh leo lên cửa thành lâu, đưa mắt nhìn ra xa Giáp Thạch Tử Hà đang chìm trong ác chiến, tiếng kèn rung trời, Ngôn Khánh há có thể không cảm thấy?

Nhưng hắn không cảm thấy ngoài ý muốn, thần sắc rõ ràng đã nắm bắt tất cả.

Lý Mật rốt cục cũng giao thủ với Vương Thế Sung.

Hai đối thủ cũ trong lịch sử, vì sự xuất hiện của Lý Ngôn Khánh, cuối cùng đã giao phong trước thời hạn...

Kỳ thật, Ngôn Khánh cũng không nhìn thấu chiêu số của Lý Mật, nhưng xuất phát từ hiểu biết của hắn đối với Lý Mật, cuối cùng vẫn quyết định dùng bất biến ứng vạn biến, mặc cho người quỷ kế đa đoan, ta không rảnh mà để ý. Cùng với trùng kích của Vương Thế Sung, ý đồ của Lý Mật cũng dần dần lộ ra.

Chiêu số của hắn cũng có thể xem là gõ núi dọa hổ, ý đồ dùng Vương Thế Sung làm tấm gương, chấn động Hắc Thạch quan, chấn động Lý Ngôn Khánh, hơn nữa nếu Lý Mật đánh bại Vương Thế Sung, nhất định có thể kiếm được không ít lợi ích. Hắn có thể thuận thế đánh chiếm Yến Sư, đến lúc đó tiến có thể uy hiếp Đông Đô, lùi có thể thêm muốn Hắc Thạch quan.

Đồng thời dựa vào quân nhu của Hưng Lạc Thương, Lý Mật cũng có thể đứng vững gót chân.

Đến lúc đó, uy danh của Lý Mật sẽ không vì thất bại ở Hắc Thạch quan mà bị ảnh hưởng, trái lại vì hắn trực tiếp uy hiếp an nguy của Lạc Dương mà thanh danh đại chấn.

Lúc này khu vực sông Lạc, tương đối coi như an bình.

Nhưng nếu Lý Mật chiếm lĩnh Yến Sư, tất nhiên sẽ dẫn xuất rung chuyển liên tiếp.

Ba quận Dĩnh Xuyên, Tương Thành, Hoài Dương nhất định sẽ bị trùng kích đầu tiên, ảnh hưởng đến toàn bộ khu vực Giang Hoài, khiến cho thế cục trở nên hỗn loạn và phức tạp.

Chính vì như vậy, quy mô của trận chiến sự này chắc chắn càng lúc càng lớn, phạm vi ảnh hưởng sẽ càng lúc càng rộng.

Lý Ngôn Khánh không sợ bất cứ một phản vương nào, nhưng lại lo lắng sau khi những phản vương này có một thủ lĩnh, sẽ trở nên khó lòng đối phó.

Nói thật, rất nhiều phản vương thực sự cũng không muốn tạo phản, làm hoàng đế.

Rất nhiều người chỉ vì ăn no bụng, bọn họ tụ tập tạo phản, mục tiêu trên thực tế rất không rõ ràng.

Nhưng nếu lực ảnh hưởng của Lý Mật không ngừng mở rộng thì mục tiêu của những người này sẽ dần dần rõ ràng, tính nguy hại tất nhiên cũng theo đó tăng lên.

Cho nên, Lý Ngôn Khánh tuyệt đối không thể ngồi nhìn Lý Mật đánh chiếm Yến Sư.

Dưới cửa thành, từng tốp Tùy quân ngồi xổm hai bên cửa lớn Lý gia, chờ Lý Ngôn Khánh hạ lệnh.

Nước mưa im ắng rơi xuống trên áo giáp bọn họ, rồi lại từ trên áo giáp rơi xuống trên mặt đất... Nhưng không có người nào tỏ vẻ bất mãn.

Bọn họ chỉ im lặng chờ đợi lệnh xuất kích của Lý Ngôn Khánh.

Tối nay, tất cả mọi thứ sẽ chấm dứt.

Trên bầu trời đen kịt, đột nhiên xuất hiện một ánh sáng rực rỡ.

Sau đó nổ tung trên không trung, hiện ra một đạo ngũ sắc, vô cùng bắt mắt.

- Tướng quân, bọn Diêu Ý hành động rồi.

Đỗ Như Hối còn chưa dứt lời, trên bầu trời lại xuất hiện một đạo hỏa diễm, nhưng không giống với đạo hỏa diễm màu vàng trước đó, đạo hỏa diễm này màu đỏ.

- Hỏa Tự doanh xuất động rồi.

Trên mặt Lý Ngôn Khánh lập tức lộ ra nụ cười bình thản.

- Truyền lệnh, quân sĩ trực thuộc La Sĩ Tín, Hám Lăng, Hùng Khoát Hải lập tức xuất kích, cần phải tiêu diệt toàn diện Hỏa Tự doanh.

- Vâng.

Trên đầu thành, quan kỳ bài kéo đại kỳ Phi Long màu hỏa hồng trên cột cờ xuống, đi đến lỗ châu mai, phát cờ về hướng các tùy binh ở dưới thành.

Trong đêm tối, đại kỳ màu hỏa hồng đặc biệt bắt mắt.

Ngay sau đó chợt nghe dưới cổng thành, tiếng “Ken két...” vang lên, cửa lớn dần dần được mở ra.

La Sĩ Tín cười ngựa đen, tay cầm thanh phong, lập tức cúi người hành lễ, sau đó gươm thanh phong giảo lên cao, nghiêm nghị quát:

- Các huynh đệ xuất kích.

Từng đội Tùy quân tướng sĩ lập tức đứng dậy, theo ba người La Sĩ Tín giống như gió từ trong cửa thành xông ra, phóng vào trong đêm tối vô tận.

Lý Ngôn Khánh cũng đi xuống thành lâu, Lương Lão Thực dẫn Tượng Long khiên đến trước mặt hắn.

Chỉ thấy Lương Lão Thực quỳ một chân trên đất, Lý Ngôn Khánh cũng không khách khí, giẫm lên đùi Lương Lão Thực, xoay mình lên ngựa.

Tiếp theo, có ba gã quân tốt hợp lực khiêng Trầm Hương giảo đến trước ngựa.

Ngôn Khánh vươn người ra cầm lấy Trầm Hương giảo, nhìn các binh sĩ ở lại trong thành, trên mặt lộ ra nụ cười sáng láng.

- Các huynh đệ, kiến công lập nghiệp chính là thời khắc này.

Là nam nhi phải cầm đao thương trong tay các người, tử chiến một trận với những kẻ có ý đồ phá hoại gia viên của các người, hãm hiếp thê tử của các người.

- Tất thắng, tất thắng.

Câu trả lời của đám binh sĩ vô cùng ngắn gọn, cũng rất đơn giản.

Vương Phục Bảo thúc ngựa đến trước mặt Lý Ngôn Khánh, từ trên ngựa hạ thấp người hành lễ.

- Tướng quân, Phục Bảo từ khi khai chiến đến nay, chưa lập được công lao nào, lần này xin tướng quân ban cho Phục Bảo.

572. Chương 47: Ác Chiến.

Lý Ngôn Khánh khẽ gật đầu, kéo mặt nạ từ trên đỉnh đầu xuống che mặt.

- Chuẩn.

- Các huynh đệ, theo ta giết địch.

Vương Phục Bảo khàn giọng rống to, thúc ngựa lên trước, lao ra Hắc Thạch quan.

Hắn vốn phụng mệnh thủ hộ Cửng huyện, đồng thời đảm nhiệm nhiệm vụ huấn luyện quân binh. Cùng với chiến sự Hắc Thạch quan không ngừng thăng cấp, Vương Phục Bảo cũng có chút không chịu nổi cảm giác buồn chán, vì vậy sau khi nói rõ với Trưởng Tôn Vô Kỵ, đích thân dẫn năm nghìn quân sĩ đã huấn luyện hoàn tất, đuổi tới Hắc Thạch quan tham chiến.

Lý Ngôn Khánh đang lo lắng binh lực trong tay không đủ, Vương Phục Bảo đến, làm hắn rất vui mừng.

Nhìn thấy Vương Phục Bảo xuất kích, trên mặt Ngôn Khánh cũng hiện lên vẻ tươi cười.

- Đại Bưu, hôm nay hãy để ta xem xem, đệ nhất mãnh tướng dưới trướng rút cuộc có bản lĩnh gì.

Trịnh Đại Bưu mặc áo giáp màu đen, ở vai và khuỷu tay đều được bọc sắt. Trang phục này hắn học được từ Hùng Khoát Hải. Với hình thể như của hắn, áo giáp bình thường thật sự quá mức khó khăn, chỉ bằng trang bị như vậy, mặc dù đơn sơ, nhưng tính thực dụng rất cao.

- Công tử yên tâm, Trịnh Đại Bưu nhất định không phụ lại sứ mạng.

Lý Ngôn Khánh cười ha ha, cầm Trầm Hương giáo chỉ lên trời, hét lớn một tiếng:

-Xuất kích.

3000 dũng sĩ chen chúc, nhất tề xông lên phía trước. Trong Hắc Thạch quan hiện giờ chỉ còn lại kỵ quân, phía sau có Kỳ Lân quân, phụng mệnh tiến vào thung lũng hoa đào, tụ hợp với quân lính của Diêu Ý, kỵ quân trong tay Lý Ngôn Khánh tựa hồ xuất động toàn bộ.

Hơn 100 kỵ quân này chính là góp nhặt lẻ tẻ từ Cửng huyện tới.

Cũng may các kỵ sĩ đã trải qua bách chiến, cho nên không cảm thấy lo lắng hồi hộp khi lâm chiến.

3000 dũng sĩ chạy như điên trong đêm tối, lao thẳng tới bãi sông Giáp Thạch Tử Hà.

Lúc này, trên bãi sông Giáp Thạch Tử Hà đã vô cùng hỗn loạn, đột nhiên xuất hiện một đạo nhân mã, đuổi quân Ngõa Cương chạy trời chết.

Trong đêm tối cũng không rõ lắm rút cuộc đối phương có bao nhiêu người?

Nhưng chỉ cần ba chữ “Lý Vô Địch”, sợ rằng đã hơn trăm vạn binh giáp.

Lý Mật cũng hoảng hốt, được bọn người Tần Quỳnh hộ vệ, nhanh chóng rút khỏi chiến trường. Hắn vừa chạy, vừa nói thầm trong lòng: tên Lý Ngôn Khánh này lẽ nào có thần linh tương trợ? Hắn làm thế nào mà thần không biết quỷ không hay, dưới sự giám sát nghiêm mật của ta, phái ra một đạo nhân mã? Kỳ quái, thật sự kỳ quái.

Cũng khó trách Lý Mật như thế.

Đội nhân mã của Diêu Ý xuất hiện thật sự quá mức quỷ dị.

Lý Mật phái gần vạn quân của Hỏa Tự doanh, Cự Mộc doanh mai phục xung quanh Hắc Thạch quan, có thể nói đã bày thiên la địa võng. Chỉ cần Hắc Thạch quan có một chút động tác, Lý Mật có thể lập tức biết được, nhưng ai có thể nghĩ đến, từ trước khi cuộc chiến Hổ Lao quan bắt đầu, Lý Ngôn Khánh đột nhiên phái Diêu Ý đến thung lũng hoa đào. Thật ra ngay từ đầu Ngôn Khánh cũng không nghĩ ra sẽ dùng đội

binh mã này như thế nào, chẳng qua theo thói quen, hấn giữ lại một con át chủ bài. Chủ yếu vẫn là vị trí của thung lũng hoa đào quá tốt. Lý Ngôn Khánh cho rằng, không phải một đạo nhân mã đồn trú lại nơi này sẽ phụ lòng ông trời đã điều luyện sắc sảo chế tạo ra nó.

Ở nơi bí mật của thung lũng hoa đào, tầm mắt rộng lớn.

Nếu như không có người dẫn đường, căn bản không cách nào phát hiện ra.

Nếu đặt một đội binh mã ở đây, ít nhất có thể có hiệu quả bất ngờ.

Cho dù khó có thể xuất chiến, nhưng cắt đứt đường lương thảo, tạo hiệu ứng bất ngờ cũng là lựa chọn cực tốt.

Cho nên, chưa nói đến Lý Mật mà ngay cả bản thân Lý Ngôn Khánh cũng không ngờ đội binh mã này của Diêu Ý sẽ sinh ra tác dụng cực lớn.

Đúng là vận khí xui khiến.

Nhưng có đôi khi, hai chữ vận khí này có thể thay đổi cục diện của một cuộc chiến tranh

- Mật Công, đợi đã.

Vương Bá Đường đột nhiên hô lớn.

- Nhân số quan quân tựa không nhiều. Mật Công, bây giờ người lên cao chỉ huy nói không chừng còn có thể tiêu diệt toàn bộ. Chúng ta muốn binh có binh, muốn tướng có tướng, cho dù Lý Ngôn Khánh tới, cũng sẽ đối chiến một trận với hấn.

Lý Mật cuối cùng cũng tỉnh táo lại, ghì chặt chiến mã, quay người lại quan sát cuộc chiến.

Đúng như Vương Bá Đường đã nói, nhân số quan quân tựa hồ không nhiều, Tuy tướng mặc giáp đen tay cầm trường mâu, thoạt nhìn có chút giống Lý Ngôn Khánh, nhưng nhìn kỹ lại hoàn toàn không giống.

Ấn tượng của Lý Mật đối với Ngôn Khánh quá sâu sắc đủ để khắc sâu trong đầu.

Hấn sống đến tuổi này vẫn chưa thấy kẻ nào mắng chửi đáng sợ như Lý Ngôn Khánh, khiến trong lòng hấn hơi có chút tức giận, nếu đổi lại người khác, không chừng sẽ bị tên này mắng chết. Hơn nữa chuyện đó còn mang đến mỹ danh cho Lý Ngôn Khánh. Người tự xưng là Lý Ngôn Khánh trên chiến trường, thân hình không khác biệt nhiều với Lý Ngôn Khánh, nhưng hình thể rõ ràng khôi ngô cường tráng hơn Lý Ngôn Khánh, binh khí trong tay cũng không giống, quan trọng nhất là, con ngựa mà hấn cưỡi không phải là Tượng Long.

Ta thật sự bị tên Lý Ngôn Khánh kia dọa cho choáng váng đầu óc rồi.

Lý Mật hít sâu một hơi, đột nhiên nghiêm nghị quát:

- Vị tướng quân nào nguyện đi lấy đầu tên mạo danh kia?

- Ta đi.

- Mật tướng nguyện đi.

Phòng Hiến Bá và Tần Dụng tựa hồ đồng thời mở miệng, sau khi hai người nhìn nhau, đột nhiên phóng ngựa tới bãi sông.

Nhưng ngựa của Phòng Hiến Bá nhanh hơn một trước, tới trước Tần Dụng, ngăn cản trường mâu của tên Tuy tướng. Chỉ thấy hấn quát ngựa múa đao, mở miệng mắng:

- Loại giầu đầu hở đuôi, cũng dám tự xưng là “Vô Địch”.

Đao như tiếng gió, thế như sấm đánh, nhanh như thiểm điện.

Phòng Hiến Bá cũng là một mãnh tướng, đồng thời còn là hậu duệ của Phòng Huyền Tảo, võ nghệ cao cường, rất được Lý Mật tin cậy.

Hắn là người thành lập Bồ Sơn Công doanh, khi Lý Mật còn chưa quật khởi, chính là Phòng Hiến Bá đã lợi dụng các loại phương pháp, chế tạo ra Bồ Sơn Công doanh còn thiện chiến hơn xa quân Ngôã Cương. Sau này Bồ Sơn Công doanh nhất chiến Trương Tu Đà, nhị chiến Lưu Trường Cung, Phòng Hiến Bá đều lập công lớn.

Sau khi Bồ Sơn Công trác chuyển thành nội quân, Phòng Hiến Bá không thể đứng trong tứ Phiếu Kỵ.

Nhưng hắn lại không hề oán hận, cam nguyện làm trợ thủ cho Đan Hùng Tín.

Một người như vậy, không có tư tâm gì, trung thành và tận tâm, hơn nữa năng lực cũng không kém, Lý Mật sao có thể không thích hắn?

Tên Tùy tướng tự xưng Lý Ngôn Khánh nhếch miệng nở nụ cười.

Trên mặt hắn đeo mặt nạ, trường mâu run lên, dang rộng đâm tới.

Phòng Hiến Bá cũng giơ đao tương ứng, hai người lao vào nhau. Sau một chiêu giao thủ, Phòng Hiến Bá thảm kêu một tiếng không tốt, võ nghệ của tên Tùy tướng hoàn toàn không yếu.

Cái này gọi là người trong nghề khê vượn tay, liền biết có hay không.

573. Chương 48: Trịnh Đại Bưu Ra Tay.

Tên Tùy tướng kia thoát nhìn không thêm để ý, tiện tay tung ra một kích, lại lộ ra một luồng áp lực vô cùng.

Loại sát khí này, loại uy áp này tựa hồ làm cho Phòng Hiến Bá không thở nổi. Nếu một đối thủ có thể mang đến cho mình cảm nhận như vậy, chênh lệch giữa cả hai tất nhiên sẽ cực lớn. Trong lòng Phòng Hiến Bá khê hoảng hốt, đại đao trong tay lập tức lộ ra sơ hở. Trên chiến trường chỉ cần một sơ hở nhỏ là đủ lấy mạng người. Tùy tướng hét lớn một tiếng, trường mâu nhanh như hổ đói vồ mồi, phong tỏa đại đao trong tay Phòng Hiến Bá, lại xuất ra một mâu kéo Phòng Hiến Bá xuống ngựa.

- Gia gia không phải Lý Vô Địch, nhớ kỹ tên của gia gia, ta chính là trưởng tôn của trụ quốc Mạch Thiết Trọng, Mạch Tử Trọng.

Vừa nói, hai tay Mạch Tử Trọng hợp lại, đâm Phòng Hiến Bá ngã ngựa.

Còn bên kia, Tần Dụng bị một người sử dụng song chùy ngăn lại, sau khi hai người cưỡi ngựa vờn nhau hơn mười hiệp, Tần Dụng dùng một chiêu Thái sơn áp đỉnh, đuổi giết tên dùng song chùy.

Mạch Tử Trọng giết Phòng Hiến Bá, còn Tần Dụng lại giết Phí Thanh Nô.

Hai người giải quyết xong đối thủ, ngẩng đầu lên vừa vặn bốn mắt nhìn nhau

- Cầu tặc, dám giết đại tướng của ta, để mạng lại.

Mạch Tử Trọng rống to một tiếng, thúc ngựa giơ mâu lao về phía Tần Dụng.

Phí Thanh Nô vứt bỏ thân phận lang tướng dùng sĩ, cùng với hắn đến Hắc Thạch quan nhậm chức. Hai người có tình cảm rất sâu nặng, giống như huynh đệ một nhà. Mạch Tử Trọng nhìn thấy Phí Thanh Nô bị giết trong tay Tần Dụng, trong lòng vô cùng đau khổ, còn Tần Dụng cũng không hề sợ hãi, đón đỡ đòn tấn công của Mạch Tử Trọng.

Lý Mật ở phía xa đang quan sát cuộc chiến, cũng xác định được Mạch Tử Trọng cũng không phải là Lý Ngôn Khánh.

Một loại cảm giác nổi giận đột nhiên xuất hiện.

Vừa rồi, hắn nghe thấy ba chữ “Lý Vô Địch” đã quay đầu bước đi, không ngờ lại bị một tên vô danh lừa gạt....

Lý Mật vốn kiêu ngạo, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua chuyện này.

Hắn dùng roi quất ngựa, nghiêm nghị quát:

- Cầu tặc lại dám lừa ta, ta không thể để người sống, người đầu, giết cho ta, không để tên nào sống sót.

Trong chốc lát, quân Ngôã Cương sôi trào ý chí chiến đấu.

Đúng vào lúc này, phía sau quân Ngôã Cương xuất hiện một hồi bạo động.

Tiếp theo, một thanh âm Lý Mật rất tinh tường, thậm chí là ám ảnh hẳn rất nhiều, vang vọng trên không trung chiến trường.

- Lý Mật lão tặc, lúc này cũng dám càn rỡ?

Người định gõ núi dọa hổ, thật tình không biết trai cò tranh nhau ngư ông đắc lợi...Lý Ngôn Khánh đợi người đã lâu, còn không dâng cái đầu chó trên cổ người ra đây.

Tên khốn khiếp kia lại dám lừa dối ta?

Lý Mật giận tím mặt, quay đầu nhìn lại thanh âm phát ra.

Hắn vừa nhìn chỉ thấy một đạo nhân mã từ phía sau lao đến, thế như bổ sóng trăm biển, giết quân Ngôã Cương liên tục bại lui.

Trên cây đại kỳ chính giữa, phía trên có viết một chữ “Lý”, Lý Ngôn Khánh phóng ngựa mở cung, hàng loạt mũi tên bay về hướng Lý Mật.

- Đại Vương, cẩn thận.

Vương Bá Đường khàn giọng rống lên.

Lý Mật muốn trốn tránh, nhưng tốc độ của mũi tên thật sự quá nhanh, chờ hắn kịp phản ứng, hàng loạt mũi tên đã đến trước mắt. Hù dọa Lý Mật tới mức rứt cổ giấu đầu, nhưng muốn né tránh hàng loạt mũi tên bay đến dễ dàng vậy sao? Thuật bắn tên của Lý Ngôn Khánh được Trường Tôn Thịnh chân truyền, vì vậy hồi nhỏ hắn học Hàng Long Thung trước, sau đó mới học Ngũ Cầm Hí, dẫn đạo dưỡng sinh thuật, khiến cho cơ năng thân thể cực kỳ khỏe mạnh.

Luận về khí lực, Lý Ngôn Khánh có thể sánh ngang với La Sĩ Tín.

Cho nên tiền thuật của hắn, trên cơ sở kế thừa tiền thuật của Trường Tôn Thịnh, có thể tăng cường tu hành về lực đạo.

Mũi tên thần tốc của Trường Tôn Thịnh nổi tiếng thiên hạ, lại dùng một cây cung một nửa là đá. Mà lực lượng của Lý Ngôn Khánh lại mạnh hơn Trường Tôn Thịnh, cho nên sử dụng cung tiễn rất thành thực. Tiền thuật của hắn chẳng những nhanh như thiểm điện, hơn nữa lực đạo cực mạnh, nếu quả thật phải có một mô hình, vậy thì là thể kết hợp của Trường Tôn Thịnh và Ngư Câu La. Bảy mũi tên liên tiếp bắn ra, khó lòng phòng bị. Mặc dù Lý Mật đã tránh thoát hai mũi tên phía trước, nhưng lại không tránh khỏi bảy mũi tên liên tiếp phía sau.

- Vù vù....

Hai mũi tên trúng ngay chính giữa ngực Lý Mật.

Cũng may khoảng cách này khá xa, khi bắn tới trước người Lý Mật, lực đạo đã yếu bớt đi rất nhiều.

Hơn nữa lực phòng hộ của áo giáp Lý Mật rất mạnh, cho nên hai mũi tên bắn trúng ngực Lý Mật, chỉ đánh nát miếng hộ tâm trên ngực hắn.

Cho dù như vậy, lực đạo trên mũi tên, đánh vào người đồng dạng cũng đau nhức.

Lý Mật quát to một tiếng, lập tức ngã xuống đất.

Vương Bá Đường vội vàng nhảy xuống ngựa, chạy tới ôm lấy Lý Mật, lớn tiếng kêu lên:

- Ngăn cản Lý tặc, nhanh ngăn cản Lý tặc.

Bọn người Tần Quỳnh, Đan Hùng Tín nhao nhao nghênh đón.

Vương Bá Đường thấy hai mắt Lý Mật nhắm chặt, hôn mê bất tỉnh, cũng bị hù dọa không nhẹ.

Hắn nhảy lên ngựa, ôm Lý Mật lao đi. Quân Ngoã Cương vốn có chút bối rối, thấy Lý Mật bị bắn trúng, tất cả đều không khỏi hãi hùng khiếp vía, trận hình hỗn loạn lại càng thêm hỗn loạn, làm gì còn tâm tư giao phong với Tùy quân. Trong lúc nhất thời, quân Ngoã Cương bày ra xu thế tan tác.

Tần Quỳnh thấy Tần Dụng vẫn còn đang chiến đấu với Mạch Tử Trọng, cũng có chút sốt ruột.

- Tần Dụng, chớ có ham chiến, theo ta phá vòng vây.

Tần Dụng đáp ứng, tung một cơn bức lui Mạch Tử Trọng, thúc ngựa lao đi.

Nhưng Tần Quỳnh hô như vậy, Tần Dụng lao đi lại gặp Trịnh Đại Bưu. Trịnh Đại Bưu vừa thấy Tần Quỳnh, con mắt lập tức đỏ ngầu. Nhớ lại ngày đó, kẻ đuổi giết hắn tàn nhẫn nhất chính là Tần Quỳnh. Trận chiến cuối cùng ở Tề quận, Trịnh Đại Bưu bị Tần Quỳnh tiêu diệt toàn quân, chặt vật mà đi. Mặc dù nói mọi người đều vì mình chủ, nhưng trong lòng Trịnh Đại Bưu vô cùng căm hận Tần Quỳnh liên thủ với Tả Hiếu Hữu, gài bẫy mấy ngàn huynh đệ của hắn trên chiến trường Tề quận.

- Tần Thúc Bảo, để mạng lại.

Trịnh Đại Bưu xưa nay không thích nói chuyện, rống giận, phóng ngựa lao đến.

Song thương tả hữu vung lên, song quý gõ cửa, phân tâm đâm tới. Đại thương trong tay Tần Quỳnh xoay tròn, sau khi đón đỡ song thương của Trịnh Đại Bưu, cũng nhận ra hắn.

- Tiểu tặc ngươi chưa chết sao?

Tên gia hỏa này rõ ràng đến bây giờ vẫn còn sống?

Trịnh Đại Bưu không để ý tới lời nói của Tần Quỳnh, song thương như vũ bão, điên cuồng tiến công.

574. Chương 49: Chiến Thắng.

Trong lúc nhất thời đánh cho Tần Quỳnh chặt vật không chịu nổi, không có sức hoàn thủ. Đồng thời trong lòng, nảy sinh ra biết bao phiền muộn không hiểu được, nhớ lại hồi đầu khi mình là quan quân, Trịnh Đại Bưu chẳng qua là sơn tặc mà thôi. Nhưng bây giờ, tình thế lại thay đổi. Hắn trở thành tặc tử loạn thần còn Trịnh Đại Bưu lại trở thành quan quân?

Trên đời này thật sự có nhiều chuyện buồn cười.

Tần Quỳnh vốn đã bị Trịnh Đại Bưu áp chế, lại vừa phân tâm, nhiều lần nằm trong thế hạ phong, hắn suýt nữa bị Trịnh Đại Bưu đâm trúng.

Sau khi Tần Dụng bỏ qua Mạch Tử Trọng, Mạch Tử Trọng cũng không đuổi theo hắn.

Nếu Lý Ngôn Khánh đã xuất kích, nói rõ quyết chiến sắp đến. Hắn lập tức hội tụ với Diêu Ý, dốc sức liều mạng xông ra ngoài. Sau khi Tần Dụng chạy ra ngoài, quay đầu phát hiện thúc phụ Tần Quỳnh bị một đại hán bám lấy, cực kỳ nguy hiểm, trong nội tâm lập tức khẩn trương, thúc ngựa trở về.

- Thúc phụ, đi mau.

Tần Dụng vung côn lên, ngăn cản Trịnh Đại Bưu cho Tần Quỳnh.

Tần Quỳnh thật sự cũng vô tâm ham chiến.

Tâm tình của hắn lúc này rất phức tạp, làm gì còn tâm tư liều mạng chém giết với người khác. Gọi Tần Dụng một tiếng, hắn liền chuẩn bị phá vòng vây, nhưng không ngờ, mới chạy được vài bước, một tên Tùy tướng đã ngăn cản đường đi của hắn. Tùy tướng kia thân mặc chiến bào màu xanh chim két, trong tay cầm Thanh Long Yển Nguyệt Dao.

Hai ngựa đối mặt, Tùy tướng xoay đao đánh tới.

Tần Quỳnh cũng hơi tức giận.

Hắn xem ta là quả hồng mềm sao?

Hắn xoay thương đón đỡ, sau khi hai người đánh mấy hiệp tại chỗ, trong nội tâm Tần Quỳnh bắt đầu nổi giận...

Tên Lý Ngôn Khánh này rút cuộc tìm được từ đâu nhiều mãnh tướng như vậy chứ?

Trước kia có La Sĩ Tín thì cũng thôi đi, Hùng Khoát Hải, Hám Lăng đều có dũng khí vạn người không đỡ được. Trịnh Đại Bưu kém hơn hai người kia một chút, nhưng cũng là một tên mãnh tướng khó tìm trong thiên hạ. Bây giờ lại còn xuất hiện một tên dùng đao? Trang phục của tên này nhìn rất quen mắt. Mẹ kiếp, trên người mặc chiến bào màu xanh, người chính là Quan Vân Trường sao? Nhưng tên thằng này thật sự rất lợi hại.

Tần Quỳnh giao thủ với tên Tùy tướng, sau mười hiệp vẫn bất phân thắng bại.

Hắn nhìn trộm sang bên cạnh, trái tim lúc này khê run lên. Trên bãi sông lúc này, đang trùng lặp diễn ra một vở kịch đồ sát, chỉ có điều vừa rồi quân Ngô Cương đồ sát Tùy quân, bây giờ lại là Tùy quân đồ sát quân Ngô Cương. Tình hình chiến đấu vô cùng kịch liệt, bại cục của quân Ngô Cương đã định.

Đan Hùng Tín lại đang ngăn cản Lý Ngôn Khánh, liều mạng độ sức chém giết lẫn nhau.

Cái này gọi là cừu nhân gặp mặt, bất chấp tất cả.

Đan Hùng Tín và Lý Ngôn Khánh thù sâu như biển. Con trai trưởng của hắn chết ở cửa Bạch Thạch Độ, con trai thứ bị Lý Ngôn Khánh bắn chết, hơn nữa còn chết không toàn thây.

Nghĩa tử Thành Mạc Ngôn, sống chết không rõ, đoán chừng lạnh ít dữ nhiều.

Thâm cừu đại hận như thế, Đan Hùng Tín làm sao có thể từ bỏ ý đồ với Lý Ngôn Khánh? Khi nhìn thấy Lý Ngôn Khánh, Đan Hùng Tín như phát điên, múa giáo ngăn cản Ngôn Khánh, tư thế hoàn toàn không thiết tha đến tính mạng. Luận về võ nghệ, Đan Hùng Tín thua Lý Ngôn Khánh một bậc, Ngôn Khánh cũng cao minh hơn Đan Hùng Tín một chút, nhưng dưới công kích liều mạng của Đan Hùng Tín, nhất thời cũng bó tay không biết làm thế nào.

Không thể tiếp tục đánh như vậy.

Trong lòng Tần Quỳnh âm thầm nói thầm: Nếu tiếp tục đánh như vậy, cuối cùng bản thân nhất định rơi vào thế hạ phong.

- Tần Dụng, chớ có ham chiến, theo ta phá vòng vây.

Tần Quỳnh hô to một tiếng, liên tiếp tung thương ba phát, bức lui Vương Phục Bảo, cùng lúc đó Tần Dụng đang bất phân thắng bại với Trịnh Đại Bưu, nghe thấy thúc phụ la lên, hắn chặn ngang một côn. Đại trưởng côn của hắn ngắn hơn song thương của Trịnh Đại Bưu một chút, nếu dùng sức mạnh, làm không tốt sẽ dẫn đến kết quả lưỡng bại câu thương. Mặc dù Trịnh Đại Bưu rất hận Tần Quỳnh, nhưng cũng chưa đến mức bất chấp tính mạng của mình, vì vậy ghim ngựa nhảy về phía sau, tránh thoát một kích của Tần Dụng. Tần Dụng cũng thuận thế, thoát ra khỏi vòng chiến.

Hai chú cháu tụ hợp lại một chỗ, lao về phía Lý Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh cũng bị hù dọa khiếp sợ.

Nếu đơn độc đấu với Tần Quỳnh và Đan Hùng Tín, hắn hoàn toàn không sợ.

Nhưng kêu hắn một mình đấu với hai người, hắn lại không có nắm chắc. Hơn nữa lại có một Hắc tiểu tử có thể phân tài cao thấp với Trịnh Đại Bưu, cũng là một tên gia hỏa khó lường. Mặc dù trong lòng Ngôn Khánh rất muốn giữ Tần Quỳnh và Đan Hùng Tín lại, nhưng hắn cũng sẽ không bất chấp tính mạng của mình.

Nhìn thấy chú cháu Tần Quỳnh tiến lên, hắn lập tức thúc ngựa đi.

Đan Hùng Tín còn muốn đuổi theo, nhưng bị Tần Quỳnh kéo hàm thiếc và dây cương lại.

- Lão Đan, núi xanh còn đây, không sợ không có củi đốt, hôm nay chúng ta thua, đừng ham chiến, phá vòng vây, tụ hợp với Ngụy vương trước đã.

Mặc dù Đan Hùng Tín hận Lý Ngôn Khánh thấu xương, nhưng cũng biết rất rõ tình huống trước mắt. Cảnh tượng trước mắt thắng bại vừa nhìn đã biết ngay, nếu quả thật cứ tiếp tục đánh như vậy, làm không tốt, không giết chết được Lý Ngôn Khánh mà bản thân lại phải bỏ mạng ở nơi này.

- Vậy thì tha cho tên Lý gia tử đó một lần.

Lúc gần đi, còn muốn quăng lại một câu cũng là thói quen của người trong lục lâm.

Ba người tụ hợp lại một chỗ, hợp lực phá vòng vây ra ngoài. Mặc dù nói ý chí chiến đấu của Tùy quân rất dạt dào, nhưng cũng không thể ngăn cản ba con mãnh hổ Tần Quỳnh, Đan Hùng Tín.

Trịnh Đại Bưu và Vương Phục Bảo định đuổi theo, nhưng bị Lý Ngôn Khánh ngăn lại.

- Giặc cùng đường chó đuổi, đánh được như vậy, chúng ta đã được ông trời phù hộ rồi.

Yên tâm đi, chúng ta còn rất nhiều cơ hội giao thủ với bọn chúng, lần này thả bọn chúng đi, lần sau chúng ta sẽ lấy đầu chó của chúng.

Trong lòng Lý Ngôn Khánh biết rất rõ, có thể có chiến đấu hôm nay, nói thật thuần túy là may mắn.

Nếu như không có sự tồn tại của nhóm kỵ binh Diêu Ý, nói không chừng Lý Mật đã vượt qua sông Gi áp Thạch Tử, lao thẳng tới Yển Sư. Minh xem như đã cứu Vương Thế Sung một lần nhưng đây mới chỉ là bắt đầu, Vương Thế Sung còn sống, Lý Mật còn sống, lẽ nào sau này, mình và Vương Thế Sung phải quyết đấu? Đây không phải là chuyện Lý Ngôn Khánh muốn nhìn thấy .

. Nói thật lòng, hẳn thật sự không muốn loại cuộc sống này.

- Lập tức quét dọn chiến trường, tất cả tù binh bắt luận là Tùy hay Ngụy, bắt giữ tất cả đến Hắc Thạch quan.

Những quân binh của Vương Thế Sung hoàn toàn không kém, sức chiến đấu rất lợi hại.

Đáng tiếc bọn chúng lại nằm trong tay Vương Thế Sung, không khỏi khiến người khác cảm giác người tài giỏi không được trọng dụng.

Hắc Thạch quan trải qua trận chiến này, tổn thất cũng không nhỏ. Bây giờ kêu Lý Ngôn Khánh trả lại những lão binh kinh nghiệm đầy mình cho cho Vương Thế Sung sao? Chuyện này quyết không thể.

Vậy chi bằng làm tiện nghi cho mình?

575. Chương 50: Tần Dương Cung.

Phía chân trời đã lộ ra ánh sáng màu bạc.

Một đêm ác chiến đủ khiến tất cả mọi người rơi vào tình trạng kiệt sức.

Lý Ngôn Khánh ở bãi sông Giáp Thạch Tử đại thắng quay về, còn Lý Mật lại khóc không ra nước mắt.

Kế sách mà hắn vất vả xếp đặt, đến cuối cùng lại trở nên thất bại dưới tay Lý Ngôn Khánh. Hiện giờ, Yển Sư không có được mà bản thân còn tổn binh hao tướng.

Sau khi bị hàng loạt mũi tên của Lý Ngôn Khánh bắn trúng, hắn đã choáng váng hôn mê.

Khi tỉnh lại, hắn đã được Vương Bá Dương che chở, liều chết mở đường máu, mang theo một đám tàn binh bại tướng, trốn trong rừng cây ở Bạch Thạch Độ.

- Tam lang, tình hình chiến đấu như thế nào?

Vương Bá Dương cũng mình đầy thương tích, ngồi bên cạnh Lý Mật, hữu khí vô lực.

Hắn nghe thấy câu hỏi của Lý Mật, ngẩng đầu cười đau khổ:

- Mật Công, lần này chúng ta thất bại rồi.

- Ta biết rồi, ta chỉ muốn biết rõ, ta thua như thế nào?

- Lần này phục kích Vương Thế Sung, ngay cả Hỏa Tự doanh và Cự Mộc doanh, tổng cộng xuất động ba vạn người.

Hiện giờ tình huống của Hỏa Tự doanh và Cự Mộc doanh cũng không rõ lắm, trận chiến ở sông Giáp Thạch Tử, chúng ta tựa hồ là toàn quân bị diệt, ngoại trừ mấy ngàn nhân mã ta mang theo ra, còn lại không biết sống chết thế nào. Nhưng ta đã phái người đi tìm bọn người Tần Tướng quân, đoán chừng rất nhanh sẽ trở về.

Toàn quân bị diệt?

Bốn chữ này, thật sự làm Lý Mật đau nhói, khiến hắn không chịu được, lên tiếng khóc lớn.

Vương Bá Đường vội vàng nói:

- Mật Công chó có bị thương, chúng ta còn chưa đến mức sơn cùng thủy tận. . . . Trong tay Ngụy Chính của Cửu Sơn trại vẫn còn hai vạn đội ngũ, chúng ta còn có Trịnh Dương thành, còn có Khai Phong, Ủy Thị. Đại Lương thành còn có trại Ngõa Cương, chỉ cần ngài còn sống, chúng ta sớm muộn có thể đông sơn tái khởi, đến lúc đó, ta nguyện làm quân tiên phong cho Mật Công, san bằng Hắc Thạch quan, bắt sống Lý Ngôn Khánh, rửa nỗi nhục ngày hôm nay.

- Đúng, nhất định ta sẽ có một ngày báo thù rửa hận.

Lý Mật lập tức tỉnh táo tinh thần, nắm tay thề.

Cùng như đồng thời, trong nội tâm hắn cũng nói thầm: Khi ta đang cường thịnh, còn không làm gì được Lý Ngôn Khánh, thật sự ngày nào đó có thể bắt sống Lý Ngôn Khánh, báo thù rửa hận sao?

Nếu ông trời đã cho ta xưng vương, tại sao còn an bài nhiều gặp trắc trở như vậy, còn có một đối thủ yêu nghiệt như vậy?

Trong đầu hắn đột nhiên hiện lên một câu đã đọc trong “Tam Quốc Diễn Nghĩa” trước kia: Trời đã sinh Du, sao còn sinh Lượng?

Đã có Lý Mật ta, tại sao còn sinh ra một Lý Ngôn Khánh? Lẽ nào Lý Ngôn Khánh là khắc tinh ông trời an bài cho ta ?

Vào đầu hạ, mưa nhỏ lất phất.

Xa trận nghiền lên con đường đá vụn, chậm rãi tiến lên.

Liều xanh ngả bóng, nhẹ nhàng phát phơ trong làn mưa bụi, vô cùng xinh đẹp. Nhìn phía trước có một tòa hùng quan thành linh hiện ra.

- Cửu gia, đến Đồng Quan rồi.

Ở bên trong xa trượng truyền đến một tiếng ngâm khê, Lý Hiếu Cơ thò người ra ngoài.

- Võ Tắc, đi qua dàn xếp một chút, xin người giữ Đồng Quan cho chúng ta đi qua.

Huỳnh Dương kịch chiến ác liệt, từ đầu tháng ba, Đồng Quan đã bắt đầu tiến hành lệnh cấm đối với người qua lại, đồng thời kiểm tra vô cùng nghiêm khắc.

Võ Tắc là một văn sĩ trung niên bốn mươi tuổi.

Hắn gật đầu, lập tức thúc ngựa nhanh hơn, lướt qua trước Đồng Quan, xếp vào hàng dài đội ngũ, tiến đến cửa khẩu. Tùy quân thủ vệ trước Đồng Quan, đương nhiên nhanh chóng ngăn cản hắn lại. Một tên lính túm chặt hàm thiếc và dây cương, một nam tử dáng vẻ trạm trưởng đi tới.

- Ngươi là người phương nào? Lại dám xông vào cửa khẩu?

Võ Tắc vội vàng xuống ngựa, lấy từ trong lòng ra một tấm thẻ bài ánh vàng rực rỡ, đưa cho tên lính.

- Tại hạ Võ Tắc, chính là chấp sự trong Tấn Dương cung, phụng danh Bùi Cung Giám, tiến về Lạc Dương tiếp nhận.

Thuận tiện hộ tống cháu của Đường quốc công tiến về Kỳ Lân Quán ở Cửng huyện học tập, lúc này cũng không còn sớm nữa, tiểu lang quân cũng có chút sốt ruột, xin tướng quân dàn xếp để chúng ta đi qua.

Tấn Dương cung là hành cung của Tùy Dương Đế Dương Quảng.

Mặc dù nói hiện giờ Dương Quảng ở Giang Đô vui đến quên cả trời đất, chỉ sợ đã sớm vứt bỏ Tấn Dương cung ra sau đầu. Nhưng thân là một thành viên của Tấn Dương cung, mỗi hành động đều đại diện cho thể diện hoàng gia. Trưởng trạm canh gác là một nhân vật hèn mọn, thậm chí còn thấp hơn hỏa phẩm một phẩm. Nghe thấy Võ Tắc là người của Tấn Dương cung, làm sao dám gây chuyện khó xử? Lập tức lộ ra vẻ mặt tươi cười sáng lạn, ý bảo kẻ dưới trưởng buồng lỏng hàm thiếc và dây cương ngựa.

Hắn tiếp nhận thẻ bài, nói khẽ:

- Vũ chấp sự chờ một lát, việc này còn cần ta bẩm báo cho lang quân biết.

Cho dù là làm việc cho hoàng gia, đại đội nhân mã của người cũng không thể buông lỏng kiểm tra, chuyện liên quan đến quy củ, một tên trưởng trạm canh gác làm sao dám làm chủ.

- Vậy làm phiền rồi.

Trưởng trạm canh gác đưa thẻ bài cho tên lính been cạnh, thấp giọng dặn dò mấy câu.

Tên lính lập tức quay người rời đi, còn trưởng trạm canh gác tươi cười đứng cạnh Võ Tắc.

- Người qua lại quan khẩu không ít, phải kiểm tra từng người như vậy, các huynh đệ cũng thật vất vả.

- Vũ chấp sự nói không sai, một tháng này, thật sự là rất vất vả. Ngài xem, người qua lại đã đọng lại rất nhiều, cũng có không ít thương đội, nhận được sổ hiệu, dứt khoát ở lại phụ cận thành trấn, người bên ngoài muốn vào cửa cũng không ít, trong ngày không có lúc nào yên tĩnh.

Hôm nay ngài tới coi như còn may, nếu tới chậm thêm một lát, chỉ sợ phải đóng cửa....

- Đóng cửa sớm như vậy sao?

Trưởng trạm canh gác cười khổ một tiếng.

- Bọn tiểu nhân cũng không muốn như vậy, nhưng thật bên kia sông Lạc, chiến đấu đã vô cùng ác liệt.

Hổ Lao quan, Hắc Thạch quan đồng thời khai chiến, nghe nói số người chết mỗi ngày đều cực kỳ kinh người. Ngay cả Đông Đô cũng kinh động, còn phải đội ngũ đóng ở huyện thành Yển Sư.

- Nghịch tặc lại càn rỡ như vậy sao?

Võ Tắc làm ra vẻ giật mình.

Trưởng trạm canh gác nói khẽ:

- Nghe nói Lý Mật có thiên mệnh, nhưng theo ta thấy cũng chưa chắc... Ít nhất ở Hắc Thạch, hắn đã liên tiếp chịu thiệt, Lý Vô Địch cũng không dễ đối phó. Nhớ ngày đó Lý lang quân tung hoành Cao Ly, giết người Cao Ly không ghê tay. Lý Mật có phải có thiên mệnh hay không, còn phải xem hắn có thể thắng được Lý lang quân hay không. Nếu ngay cả Lý lang quân cũng không đánh thắng được, đoán chừng cũng không làm ra thành tựu gì.

- Lý lang quân lợi hại vậy sao.

- Lại còn không, nếu không làm sao được xưng tụng là Lý Vô Địch?

Khi hai người đang nói chuyện, chợt nghe tiếng bước chân truyền đến.

576. Chương 51: Hắc Thạch Quan Đại Thắng.

Một tên võ tướng sai bước từ trong quân trại đi ra, tức giận quát tên trưởng trạm canh gác:

- Thịnh Tử An người lại nói hồ đồ gì vậy? Không nhìn thấy hai bên có nhiều người xếp hàng đợi thông hành hay sao, người ở đây nói tầm xàm cái gì? Còn không mau rút đi làm việc cho ta? Nếu không thì đừng trách.

Trưởng trạm canh gác lại càng hoảng sợ, vội vàng nhận tội, chạy đi nhanh như chớp.

- Mặt tướng Thịnh Ngạn Sư, lang tướng Đồng Quan Ứng Dương, bá kiến Vũ chấp sự.

Võ Tắc vội vàng hành lễ, nhanh chóng liếc mắt nhìn trộm viên tướng trước mặt.

Nhưng thấy hắn có dáng vẻ hào hoa phong nhã, tướng mạo tuấn tú, nhưng vẫn lộ ra khí khái phóng khoáng.

- Tổng cộng có bao nhiêu xe?

- Tổng cộng có 23 chiếc xe, 170 người.

- Nhiều người như vậy sao?

Thịnh Ngạn Sư tiếp nhận danh sách trong tay Võ Tắc, sau khi nhìn lướt qua lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Cốt Lan Đóa? Tại sao còn có người của Mân Thục?

Võ Tắc vò đầu cười khổ nói:

- Chuyện này là do Đô úy Đậu Quỹ Đậu tướng quân của thành đô phó thác. Vốn mấy ngày trước chúng ta đã tới rồi, nhưng chính vì đợi các nàng, không thể không ở lại Trường An thêm mấy ngày.

Nghe nói Cốt Lan Đóa và con gái của nhà Trường Tôn có quan hệ vô cùng mật thiết, lúc trước con gái của nhà Trường Tôn tới Mân Thục tìm thầy thuốc, may mắn có quan lại địa phương tương trợ. Đậu tướng quân đã phó thác, ta cũng chỉ có thể đáp ứng.

Ai cũng biết, quan hệ của hai nhà Lý Đậu vô cùng mật thiết.

Nếu Lý gia đã ủy thác cho Võ Tắc hộ tống Lý Đạo Huyền tới Củng huyện, như vậy tiện đường mang theo mấy người khác cũng là chuyện bình thường.

Thịnh Ngạn Sư nhướng mày:

- Nhưng nương tử Trường Tôn đã định ra việc hôn sự của Lý lang quân Hắc Thạch quan sao?

- Đúng vậy.

Thịnh Ngạn Sư gạt đầu, trả danh sách lại cho Võ Tắc.

- Nếu đã như vậy, vậy mời Vũ chấp sự mau mau thông hành.

- Đa tạ lang quân.

Vũ chấp sự chấp tay cáo biệt Thịnh Ngạn Sư, sau khi lên ngựa trở về, ngoắc tay ý bảo đoàn xe tiến về phía trước. Đúng lúc này, từ bên một đầu kia của Đồng Quan truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập. Một con khoái mã chạy nhanh như gió lao đến, người ngồi trên vừa thúc ngựa vừa hét lớn:

- Hắc Thạch đại thắng Hắc Thạch quan đại thắng..... phía trước trạm gác nhường đường, Hắc Thạch quan đại thắng, Lý Mật thảm bại.

Thịnh Ngạn Sư và Võ Tắc,

Kể cả bọn người Lý Hiếu Cơ đang ngồi trong xe trận cũng nghe được tiếng la:

Hắc Thạch quan đại thắng.

Lý Hiếu Cơ đẩy màn xe ra, thò người ra hỏi:

- Vừa rồi hô cái gì vậy? Hắc Thạch quan đại thắng sao?

Khoái mã nhanh như tên bắn vụt qua trạm gác, lập tức kỵ sĩ ném một tờ công văn cho vệ binh trạm gác, rồi sau đó tiếp tục đi vội dọc theo đại lộ.

Vệ binh nhật công vắn lên, vội vàng đưa cho Thịnh Ngạn Sư.

Thịnh Ngạn Sư nhanh chóng mở ra, tỉ mỉ xem qua, trên khuôn mặt trang nghiêm lộ ra một nụ cười tươi rói.

- Lang quân, Hắc Thạch quan đại thắng rồi sao?

Võ Tắc cũng quay trở lại, khẩn trương hỏi thăm Thịnh Ngạn Sư.

- Đại thắng rồi, đại thắng rồi.

Thịnh Ngạn Sư tựa hồ như trút được gánh nặng, thở dài ra một hơi, nhìn Võ Tắc, cười ha hả nói:

- Lý lang quân đã đánh bại Lý Mật ở Hắc Thạch quan...Lý Nghị hiện giờ đã thoái lui về Dương Thành, còn nữa cuộc chiến ở Hồ Lao quan cũng đã kết thúc....Tên tặc tử đã bị Từ lang quân đánh cho tan tác tởm tơi, Từ lang quân hiện giờ đã thừa thế xuất kích, đoạt lại Nguyên Võ. Tên tặc tử Lý Văn Tương bị Từ lang quân bắt được, nhân mã của Hách Hiếu Đức đã lùi về Hà Thủy, thảm hại chạy trốn....Vũ chấp sự, chuyện này các người không cần lo lắng, đoạn đường này nhất định sẽ thông suốt.

Võ Tắc liên tục gật đầu, sau khi tạ ơn Thịnh Ngạn Sư liền vội vàng quay lại bên cạnh đoàn xe.

Hắn gật đầu, ý bảo đoàn xe không dừng lại mà tiếp tục đi tới.

Lý Hiếu Cơ cũng lui về trong xe, nhìn thiếu nữ đang ngồi trầm tĩnh trong xe, trên mặt khẽ lộ ra dáng vẻ tươi cười kiêu ngạo, nói khẽ:

- Đóa Đóa, hẳn lại thắng rồi.

- Con biết, hẳn khẳng định có thể thắng.

Thiếu nữ đó chính Vũ Văn Đóa.

Lý Hiếu Cơ lần này phụng mệnh tiến về Cửng huyện, còn có ý tứ thành hôn cho Lý Ngôn Khánh.

Khi hắn đến Sóc Phương đã sai người tiến vào Mân Thục, gọi Vũ Văn Đóa đến Vị Nam huyện, tụ hợp với hắn. Hiện giờ, Đậu Quý đã được phong chức Đô úy thành đô, cũng là người đứng đầu trong quân đội ở Mân Thục. Dưới sự trợ giúp của Đậu Quý, cuộc sống của Thục Liêu đã xảy ra biến hóa lớn, mức độ quy phục cũng trở nên cao hơn. Vũ Văn Đóa dùng tên giả Cốt Lan Đóa, có danh tiếng cực cao ở Thục Liêu. Nàng không chỉ muốn thay đổi cuộc sống của Thục Liêu, còn chỉ huy Thục Liêu, trong mấy năm ngắn ngủi đã thôn tính năm sáu bộ lạc, trở thành thế lực thổ dân lớn nhất ở khu vực Nga Mi.

Vinh Nhạc thành tựa hồ đã biến thành căn cứ của Đóa Đóa, sự tiến vào dũng mãnh của Thục Liêu cũng khiến Vinh Nhạc thành càng thêm phần vinh.

Thoáng cái, Vũ Văn Đóa đã hai ba, hai tư tuổi.

Nếu theo tập tục, nàng tuyệt đối được cho là cô gái lớn tuổi.

Không chỉ có bộ hạ sốt ruột cho nàng, mà ngay cả tộc nhân của Thục Liêu, đồng dạng cũng sốt ruột.

Nghe nói lần này Đóa Đóa muốn tới Trung Nguyên thành thân, cả tộc Thục Liêu đã vô cùng vui mừng, chuẩn bị rất nhiều lễ vật để ăn mừng cho công chúa.

Đóa Đóa chỉ dẫn theo năm mươi thân tín, lặng lẽ rời khỏi Thục Liêu.

Vừa vào cửa khẩu, nàng đã nghe nói Hắc Thạch quan đang diễn ra chiến đấu kịch liệt...

Đoàn xe chạy ra khỏi Hàm Cốc, từ rất xa vẫn có thể nghe thấy phía sau truyền đến những tiếng hoan hô vang trời.

Võ Tắc nhìn sắc trời, thúc ngựa đi tới bên cạnh xa trượng:

- Cữu gia, trời không còn sớm, mặc dù nói chiến sự Huỳnh Dương đã dẹp loạn, nhưng có lẽ vẫn có tán binh quấy phá. Ban đêm đi đường không an toàn, phía trước chính là Nhạc Đậu trận, chỉ bằng đêm nay chúng ta dừng chân nghỉ ngơi tại đây, đợi sáng sớm ngày mai lại lên đường?

Lý Hiếu Cơ suy nghĩ, gật đầu nói:

-Như thế, cũng được... Đúng rồi, nghe ngóng một chút tình hình cụ thể ở Hắc Thạch, thuận tiện xem Đông Đô còn có động tác gì.

- Được.

Lý Hiếu Cơ dứt lời, nhìn thoáng qua Vũ Văn Đóa.

- Tên võ sĩ này thật sự là người tài ba, quốc công chọn phái hần tới Cửng huyện phụ tá là thích hợp nhất.

Nào biết Vũ Văn Đóa khê nhượng mày, lạnh nhạt nói:

- Chỉ là phụ tá sao?

Sắc mặt Lý Hiếu Cơ bất giác biến đổi.

Vừa định mở miệng, đã thấy Vũ Văn Đóa nghiêng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ xe, tựa hồ không có hứng thú tiếp tục nói chuyện. Lý Hiếu Cơ ngập ngừng một lát, cuối cùng cười khổ nhẹ nhàng lắc đầu.

- Đóa Đóa, xưa nay quốc công rất coi trọng Ngôn Khánh.

577. Chương 52: Giáo Huấn Lý Đạo Huyền.

Những năm gần đây, mặc dù ngoài mặt tỏ vẻ không quan tâm, nhưng trên thực tế, vẫn cho hần rất nhiều trợ giúp. Lần này phái Đạo Huyền và Võ Sĩ tới, cũng là vì tăng cường liên hệ. Người cũng biết, Ngôn Khánh là một người tứ cố vô thân ở Huỳnh Dương. Sau khi Võ Sĩ đến, cũng có thể tăng cường liên lạc giữa quận Huỳnh Dương và Thái Nguyên.

- Chuyện này có quan hệ gì đến ta?

Vũ Văn Đóa cười lạnh lùng.

- Nếu Tiểu Yêu không để ý, con đương nhiên sẽ không nhiều chuyện.

Vốn phiêu bạt khắp nơi từ nhỏ, khiến cho Vũ Văn Đóa có tâm lý cảnh giác cực kỳ mãnh liệt đối với bất kỳ người nào. Có lẽ ngoại trừ trước mặt Lý Ngôn Khánh, nàng sẽ buông lỏng bản thân ra, cho dù là Lý Hiếu Cơ, trưởng bối từng kề vai chiến đấu với phụ thân nàng ngày xưa, cũng khiến nàng có mấy phần đề phòng.

Lý Hiếu Cơ không hề nói dài dòng, hần cũng biết, mình không khuyên được Vũ Văn Đóa.

Sau khi xa trường tiến vào thị trấn Nhạc Đầu, Võ Tắc cũng chính là võ sĩ trong miệng Lý Hiếu Cơ đã bao một quán trọ trong thị trấn để sắp xếp cho mọi người nghỉ ngơi.

Vũ Văn Đóa mang theo 50 tên Thục nhân, một mình ở trong sân.

Ngay cả đồ ăn, đều là lương khô Thục dân mang theo, chứ không dùng bữa trong quán trọ với bọn người Lý Hiếu Cơ. Sau khi ăn xong, Vũ Văn Đóa ngồi lặng lẽ trong sân, nàng lấy từ trong lòng ra một tấm lụa trắng nhìn qua rất cũ kỹ, ở trên viết chữ chằng chịt. Đó chính là thứ năm đó Ngôn Khánh đã đưa cho nàng. Trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, lộ ra một nụ cười dịu dàng, ấm áp.

- Lý Ngôn Khánh làm gì lợi hại như vậy?

Bên ngoài sân, truyền đến một thanh âm non nớt.

- Chẳng qua là nghe nhầm đồn bậy, bị người ta khuyếch đại mà thôi, cái gì mà vung đập thành binh, cái gì mà hô phong hoán vũ, nếu hần thật sự lợi hại như vậy, vậy thì hần cũng không phải người, mà là yêu quái. Theo ta thấy, luận về bản lĩnh, nhị ca vẫn lợi hại nhất.

Người xem đội kỵ quân dưới trường nhị ca cường hãn như thế nào?

Lý Ngôn Khánh chưa gặp nhị ca, bằng không làm gì có danh tiếng vô địch?

Vũ Văn Đóa cau mày, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần lộ ra vẻ tức giận...

Nàng đứng dậy, sải bước ra sân.

Chỉ thấy một thiếu niên đang vừa đi, vừa thao thao bất tuyệt nói chuyện với tên tùy tùng bên cạnh.

Tên tùy tùng liên tục gật đầu như gà mổ thóc, tỏ vẻ tán đồng.

- Lý Đạo Huyền, người mới vừa nói cái gì?

- A, là Cốt Lan Đóa tỷ tỷ...

Thiếu niên dừng bước, quay đầu nhìn lại, nhận ra Đóa Đóa, vội vàng tới chào.

Hắn là cháu trai của thứ sử Hạ Châu Lý Hội, tên là Lý Đạo Huyền, tuổi vừa mới mười ba.

Lần này Lý Hiếu Cơ chính là đưa hắn về Kỳ Lân quán đi học, chỉ là Lý Đạo Huyền có chút không thích, hình như hy vọng ở lại Thái Nguyên thành.

Nhị ca trong miệng hắn, chính là Lý Thế Dân.

Khi Lý Đạo Huyền còn nhỏ đã từng sống với Đậu phu nhân. Lý Kiến Thành quá lớn tuổi, lại quanh năm không ở nhà, cho nên tiếp xúc không nhiều với hắn. Cho nên người hắn gặp thường xuyên chính là đám huynh đệ Lý Thế Dân, Lý Huyền Phách, Lý Nguyên Cát và Lý Trí Vân, trong đó Lý Thế Dân lớn tuổi nhất, cho nên cũng chiều cố hắn thêm một chút. Cộng thêm Lý Thế Dân xưa nay rất trọng danh dự, từ cách cư xử luôn toát ra thái độ người trên.

Khiến Lý Đạo Huyền đặc biệt tôn trọng Lý Thế Dân.

Vốn Lý Đạo Huyền tán dương Lý Thế Dân, không có chút quan hệ gì đến Vũ Văn Đóa.

Nhưng hắn vừa tán dương Lý Thế Dân, đồng thời lại hạ thấp Lý Ngôn Khánh, Vũ Văn Đóa sao có thể không lên tiếng?

- Lý Đạo Huyền, người mới vừa nói cái gì?

- Ta....ta nói là, Lý Ngôn Khánh kém hơn nhị ca.

Lý Đạo Huyền ngược lại không hề che giấu, ưỡn thẳng ngực, lớn tiếng trả lời.

Wũ Văn Đóa cười lạnh nói.

- Lý Thế Dân thì có gì tài giỏi? Chỉ dựa vào cái xác của hắn? Hay là phe cánh của Đường quốc công bảo hộ? Lý lang quân từ khi sáu tuổi đã sáng chế ra thể thơ vịnh Ngõng.

Hắn dám đánh cuộc với Nhan Sư Cổ, làm “Tam Quốc Diễn Nghĩa”, khiến người trong thiên hạ phải lé mắt.

Mười bốn tuổi lãnh binh xuất chinh, mang theo trên dưới một trăm người liên tục chiến đấu ở các chiến trường Cao Ly, giết người Cao Ly máu chảy thành sông. Mười lăm tuổi được xưng tụng là Lý Vô Địch. Từ lâu đã một mình tạo ra thể đứng ở Huỳnh Dương, một mình yên lặng chém giết, tạo ra cục diện hôm nay, đại danh Lý Nghịch.

Đủ loại như thế, Lý Thế Dân có thể so sánh được không?

- Những cái đó chẳng qua là lời đồn, chưa chắc là thật....

- Chưa chắc là thật? Người đi hỏi Cửu gia, hỏi bọn người Võ Tắc xem, xem những chuyện ta nói có thật không?

- Ta....

- Lý Đạo Huyền, người tán dương Lý Thế Dân, ta không thềm để ý nhưng nếu người vu oan cho Lý lang quân, ta quyết không bỏ qua.

Lý Đạo Huyền dù sao vẫn là một đứa bé, bị Vũ Văn Đóa nói như vậy mặt đỏ tới mang tai, thẹn quá hoá giận.

- Ta mắng hắn như thế đấy, thì sao chứ.

- Người dám mắng hắn, ta sẽ đánh người.

- Cốt Lan Đóa, người đừng càn rỡ, nếu không phải thấy người là nữ nhân, hôm nay ta....

Vũ Văn Đóa cũng không nói nhiều, sải bước về phía trước, gót sen vừa dừng lại đã tung ra một quyền. Lý Đạo Huyền cũng là người tập võ từ nhỏ, hơn nữa Sóc Phương quận từ xưa tới nay là nơi hiểm yếu ngoài biên ải, một đứa trẻ lớn lên ở một nơi bần hàn như vậy, lại có thể không giỏi võ? Huống chi, gia đình Lý Đạo Huyền có tiếng là học giỏi, cho nên thân thủ không yếu, nhìn thấy Vũ Văn Đóa ra tay, hấn há có thể yếu thế trước mặt một nữ nhân, lập tức vung quyền nghênh tiếp.

Hai tay Lý Đạo Huyền một trước một sau, thân hình như thỏ khôn, đánh về phía Vũ Văn Đóa.

Cái này gọi là nhị liên châu, là một loại quyền pháp cực kỳ hung hãn, cũng là từ nhỏ hấn theo Lý Thế Dân học được. Vũ Văn Đóa lại cười lạnh một tiếng, dưới chân khê chuyển, nhẹ nhàng xoay người cùng với bước chân với một động tác khiến người khác không thể phát giác, khi ra quyền giống như vô lực, nhưng đến nửa đường, lại đột nhiên có tiếng sấm nổ mạnh. Đây là chỗ ảo diệu của Giáng Long Công. Nhớ năm đó Cáp Sĩ Kỳ tựa hồ là vô địch thiên hạ, vì tỷ đệ Đóa Đóa đã đặc biệt sáng chế ra công pháp này, há có thể là chiêu số bình thường, tên gọi Giáng long, quyền có thể gọi bão táp.

Tên gọi cũng không phải tùy tiện, vừa sử xuất một chiêu, Lý Đạo Huyền lập tức cảm thấy không ổn.

Quyền phong của Vũ Văn Đóa tựa hồ làm hấn ngạt thở.

Lý Đạo Huyền sợ hãi tới mức, hét lớn một tiếng, vội vàng lui bước thu chiêu, ngã lăn dưới đất, chặt vật lắm mới thoát khỏi nắm đấm thoát nhìn như yếu ớt của Vũ Văn Đóa.

578. Chương 53: Nữ Tặc..

- Tiểu tử, chỉ biết trốn tránh thôi sao?

Vũ Văn Đóa hừ lạnh một tiếng, quyền quyền tương liên, giẫm chặn tại chỗ đuổi theo.

Xây dựng nền tảng từ nhỏ, khổ luyện hai mươi năm, công pháp đó không phải người bình thường có thể tưởng tượng nổi. Mặc dù nói đường đi của Giáng Long công rất cương mãnh, thế nhưng sau khi Đóa Đóa đến Thục Liêu, lại theo Tôn Tư Mạc tu hành dưỡng sinh đạo pháp, bên trong cương mãnh đã tăng thêm một tia khí âm nhu.

Lý Đạo Huyền chưa kịp đứng lên, nắm đấm của Vũ Văn Đóa đã kề đến.

Hấn liên tục tránh thoát ba quyền, thế nhưng quyền thứ tư cuối cùng không cách nào tránh thoát, bị một quyền của Vũ Văn Đóa đánh ngã xuống đất.

Cũng do hấn còn nhỏ, hơn nữa nể mặt của Lý Hiếu Cơ, nếu không một quyền này của Vũ Văn Đóa cũng đủ khiến xương cốt Lý Đạo Huyền gãy vụn.

Lý Đạo Huyền vô cùng tức giận, đứng lên định đánh về phía Vũ Văn Đóa.

Nhưng thấy Vũ Văn Đóa lạnh lùng mỉm cười.

- Đồ tiểu tử, chỉ có chút bản lĩnh ấy, cũng dám bình luận Lý lang quân?

Ta không cần hai tay, chỉ cần người có thể đánh ngã ta, xem như người thắng.

Nói xong, hai tay chắp sau lưng, bước lên nhẹ nhàng, mềm mại nắm lấy nắm đấm của Lý Đạo Huyền, trong lúc đó giẫm chặn tại chỗ, tung quyền lên ngực Lý Đạo Huyền, lần này giống như va chạm với búa tạ, Lý Đạo Huyền kêu lên bay ra ngoài, ép trên mặt đất.

- Bắt đầu đi.

- Đồ nữ tặc, ta liều mạng với người.

Lý Đạo Huyền mặt trắng đến đỏ bừng, giãy dụa muốn đứng lên.

Nhưng từ trên ngực hấn truyền đến cảm giác đau đớn, khiến hấn không chịu được rên lên một tiếng rồi lại ngồi bệt xuống mặt đất.

Lúc này, Lý Hiếu Cơ và Võ Tắc nghe tin chạy đến, nhìn thấy cảnh tượng này, cũng không khỏi ngây người.

- Đóa Đóa....

Lý Hiếu Cơ há miệng muốn trách cứ.

Vũ Văn Đóa cũng không quay đầu lại, đi vào trong nội viện, vừa đi vừa nói:

- Hắn nói xấu Tiểu Yêu, ai dám nói Tiểu Yêu, ta sẽ đánh người đó.

Sắc mặt Lý Hiếu Cơ lập tức âm trầm.

- Thúc phụ.

Lý Đạo Huyền được tùy tùng đỡ người đứng dậy.

- Nữ tặc này thật là lợi hại.

Hắn xoa ngực, phàn nàn nói với Lý Hiếu Cơ:

- Cô ta không phải dong sơn Liêu nhân sao? Tạ sao lại lợi hại như vậy, sắp vượt qua Chúc Dung phu nhân rồi.

Chúc Dung phu nhân là ai?

Võ Tắc kinh ngạc mở miệng hỏi.

- Chính là nương tử của Nam Man Tử Vương trong Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Lý Đạo Huyền lầm bầm nói:

- Ta chẳng qua chỉ nói Lý Ngôn Khánh mấy câu mà thôi, quan hệ gì đến cô ta? Hung hãn như vậy, thiệt thòi cho ta trên đường đi còn gọi cô ta là tỷ tỷ, lợi hại như vậy, chẳng trách không lấy được chồng.

Lý Uyên và Lý Hiếu Cơ đều không nói ra thân phận của Lý Ngôn Khánh.

Cho nên Võ Tắc và Lý Đạo Huyền cũng không biết Lý Ngôn Khánh chính là con trai của Lý Hiếu Cơ, không biết bà nương hung dữ kia chính là nương tử của Lý Ngôn Khánh.

Lý Uyên phái bọn họ tới đây, chỉ nói để Lý Đạo Huyền tới học ở Kỳ Lân quán.

Lại âm thầm phân phó Võ Tắc, kêu hắn liên hệ với Lý Ngôn Khánh, nếu như có chuyện gì, có thể thông qua Lý Ngôn Khánh đến giải quyết cho nên Võ Tắc đại khái biết rằng, Lý vô địch, Lý lang quân tiếng tăm lừng lẫy, rất có thể có quan hệ mật thiết với công chúa nhà mình nhưng quan hệ như thế nào? Hắn thực sự không biết.

Xem dáng vẻ của hai người, Lý Hiếu Cơ có chút do dự.

Lý Đạo Huyền vốn cao ngạo, nếu thật sự trêu chọc Ngôn Khánh ở Cửng huyện, làm không tốt sẽ gây chuyện. Mặc dù Ngôn Khánh là ông cụ non, cũng hiểu nặng nhẹ nhưng dù sao hắn cũng chỉ mới hai mươi tuổi... Ở tuổi này người ta hay nóng tính, gây chuyện ồn ào chỉ sợ phản tác dụng.

Có cần nói rõ với bọn họ không?

Lý Hiếu Cơ suy nghĩ một lát, cuối cùng đưa ra quyết định cuối cùng.

- Đạo Huyền, Võ sĩ hai người đi theo ta.

Võ sĩ và Lý Đạo Huyền nghi hoặc nhìn nhau, đi sau lưng Lý Hiếu Cơ đến phòng của hắn.

- Võ Sĩ, kêu người ở bên ngoài trông coi, bắt luận kẻ nào. . . , ngoại trừ Cốt Lan Đóa, không được tới gần nơi đây, ta có chuyện muốn nói với các người.

Trái tim Võ Tắc nhảy dựng, mơ hồ cảm nhận được manh mối gì đó.

Hắn vội vàng ra ngoài, sắp xếp cho võ sĩ canh gác bên ngoài, sau đó quay lại vào phòng, chỉ thấy Lý Đạo Huyền đang tò mò hỏi:

- Thúc phụ, rút cuộc ngài muốn nói cái gì?

- Hắc Thạch quan đại thắng, thế tất sẽ mang đến cho sông Lạc một thời gian yên lặng ngắn ngủi.

Lý Hiếu Cơ hít sâu một hơi, suy nghĩ nên nói như thế nào mới có thể làm rõ bực mình.

- Hiện giờ tình huống của Đường quốc công cũng không phải là tốt. Giang Đô rất nghi kỵ với quốc công, làm cho địa vị của quốc công vô cùng lung lay. Từ khi bệ hạ chinh phạt Cao Ly đến nay, thiên hạ đại loạn, đã có xu thế cải triều. Lần này Lý Mật dùng binh ở Huỳnh Dương, có thể nói đã thu hút chú ý của người trong thiên hạ, cũng hóa giải áp lực rất lớn cho quốc công.

- Thúc phụ, những chuyện này chúng ta cũng biết.

- Vậy người có biết, Lý lang quân là người nào hay không?

Lý Đạo Huyền khẽ giật mình:

- Cái này ngược lại ta không biết.

Trên mặt Lý Hiếu Cơ hiện ra một nụ cười sáng lạn, vô cùng kiêu ngạo ưỡn ngực:

- Đạo Huyền, vậy ta nói cho người biết. Lý lang quân, là đường huynh của người.

Đường huynh?

Lý Đạo Huyền trợn mắt, há miệng, nhìn Lý Hiếu Cơ.

Còn Võ Tắc tắc đầu tiên khẽ giật mình, sau đó chợt tỉnh ngộ, nói khẽ:

- Cữu gia, nói như vậy, Lý lang quân là con trai của ngài.

- Không sai.

Lý Hiếu Cơ trầm giọng nói:

- Ngôn Khánh chính là con trai ruột của ta đã bị thất lạc ở bên ngoài năm xưa. Tên lúc nhỏ của nó là Ngọc Oa Nhi, năm đó được Trịnh thị Huỳnh Dương thu dưỡng.

-A...

Lý Đạo Huyền kêu nhỏ một tiếng.

- Đạo Huyền, chuyện này chỉ có mấy người biết được, nhất định phải giấu mọi người.

Bây giờ người cũng trưởng thành rồi, nên hiểu chuyện...Lý gia ta hiện giờ đang đứng trong nguy nan, tất cả mọi người vì vậy mà đang phấn đấu giao tranh. Người kính trọng Thế Dân, chuyện này không có gì sai. Cốt Lan Đóa sợ dĩ đánh người, chính là vì.... Ha ha, nàng có hôn ước với Ngôn Khánh.

- Thúc phụ, ngài nói....nữ nhân hung dữ kia là chị dâu của ta?

- Đúng vậy, lần này nàng từ Thục Liêu đến đây, tiếng là đi thăm viếng, nhưng thực tế là đến thành thân với Ngôn Khánh.

Lý Hiếu Cơ nhìn hai người Lý Đạo Huyền và Võ sĩ đang trợn mắt há miệng.

579. Chương 54: Minh Bạch.

- Đạo Huyền, mặc dù người còn nhỏ, nhưng phong thái hơn người, được quốc công coi trọng.

- Khi Ngôn Khánh 14 tuổi đã xách thương lên ngựa, chém giết đến mức thầy chết thành núi, máu chảy thành sông. Tuy hắn là con trai ta, nhưng chưa bao giờ được Lý gia trợ giúp, hai mươi năm qua vẫn một mình phấn đấu mới có được thành tựu hôm nay. Bây giờ nghĩ lại, ta vẫn cảm giác có lỗi với hắn. Bốn năm trước, trên đường tới Huỳnh Dương, ta đã quen biết Ngôn Khánh, đã từng nhờ hắn, nghĩ cách khống chế Huỳnh Dương. Ta cũng biết, chuyện đó đối với hắn mà nói, cũng không phải chuyện dễ dàng nhưng ta thật sự không ngờ, hắn vì một câu nói năm xưa của ta mà phải ủy khuất cầu vinh như vậy.

Lần này người ngoài mặt là tới Kỳ Lân quán học tập, kì thực là muốn dựng một thông lộ giữa Huỳnh Dương và Thái Nguyên.

Người cũng thấy rồi, Ngôn Khánh đại thắng Hắc Thạch quan, nếu không phải chúng ta đi qua Đồng Quan, chỉ sợ hiện tại cũng không biết tin. Khi Quốc công ở Thái Nguyên xa xôi nhất định biết được tin tức này rồi muộn, từ đó chúng ta không cách nào kịp thời phản ứng, để hiệp trợ cho Ngôn Khánh làm việc.

Ánh mắt Lý Hiếu Cơ sáng quắc, đưa mắt nhìn Lý Đạo Huyền.

Hắn tin tưởng, với trí thông minh của Lý Đạo Huyền, nhất định đã hiểu rõ mục đích hắn đến quận Huỳnh Dương học lần này.

Quả nhiên, Lý Đạo Huyền rơi vào trầm tư.

Một lát sau, hắn ngẩng đầu nhìn Lý Hiếu Cơ:

- Cửu thúc, Đạo Huyền đã minh bạch.
- Đường huynh người đang gặp khó khăn ở Huỳnh Dương.

Thế lực Lý gia ta không cách nào viện binh cho hắn, cho nên chỉ có mượn phương thức như vậy đến cổ vũ hắn, cho hắn biết, sau lưng hắn, còn có toàn bộ Lý gia chúng ta ủng hộ hắn. Sau khi người đến Cử huyện, nên học cứ học, nên vui đùa cứ vui đùa, phạm là chuyện gì đều có Võ Tắc âm thầm liên hệ với Ngôn Khánh . . . Nhưng có một điều, nếu quả thật xảy ra chuyện gì, người nhất định phải nghe theo mệnh lệnh của đường huynh người.

Chuyện này không quan hệ đến yêu thích của cá nhân người, mà quan hệ đến an nguy của cả tộc Lý gia ta.

Nếu xảy ra chút gì sai lệch, cho dù quốc công yêu thương người, cũng sẽ không tha cho người...Đạo Huyền, bây giờ người đẩy ra vẫn còn kịp.

Lý Đạo Huyền rơi lệ đầy mặt, quỳ gối trước mặt Lý Hiếu Cơ.

- Đạo Huyền không biết Cửu thúc và Ngôn Khánh ca ca phải trả giá nhiều như thế, trước kia còn có lời bất kính. Ngôn Khánh ca ca 14 tuổi xách thương chém giặc, Thế Dân ca ca 14 tuổi cũng chinh chiến Nhạn Môn. Nhưng ta 14 tuổi lại chưa lập được công trạng gì, làm sao còn mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông Lý gia? Xin Cửu thúc yên tâm, Đạo Huyền nhất định sẽ nghe theo phân phó của Ngôn Khánh ca ca.

Trên khuôn mặt Lý Hiếu Cơ hiện ra nụ cười mỹ mãn.

Hắn ngẩng đầu nhìn về hướng Võ Tắc.

Võ Tắc cũng quỳ gối xuống đất.

- Võ Sĩ từ khi đi theo quốc công, được quốc công coi trọng, không khinh bỉ xuất thân kém cỏi của Vũ mỗ, ủy thác trách nhiệm. Từ trước tới nay, Võ Sĩ vẫn suy nghĩ, không biết làm thế nào báo đáp ơn nghĩa của quốc công. Lần này đến Huỳnh Dương quận, Võ Sĩ nhất định sẽ ra sức giúp đỡ thiếu lang quân.

Lý Hiếu Cơ nghe Võ Tắc nói như vậy, coi như yên tâm phần nào.

- Hôm nay Lý Nghị thất bại, Vương Thế Sung cũng vì tổn binh hao tướng, tự nhốt mình trong đại lao Yến Sư.

Ngoài mặt, Huỳnh Dương tạm thời gần như bình ổn nhưng trên thực tế, Ngôn Khánh cũng vì vậy mà bị đẩy tới nơi đầu sóng ngọn gió. Khi các người đến Huỳnh Dương, cần phải hết sức lưu ý, hành sự cẩn thận. Hiện giờ ở Huỳnh Dương quận chỉ sợ đang có mạch nước ngầm cuộn cuộn, có thể không bình ổn như vẻ ngoài.

Lý Đạo Huyền lau nước mắt, không nhịn được hỏi:

- Cửu thúc, nếu Ngôn Khánh ca ca là. Tại sao quốc công không đề cử hắn làm Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ?

Lý Hiếu Cơ thở ra một hơi, nhìn Võ Sĩ. Võ Sĩ lập tức hiểu ý

- Thiếu lang quân, đây cũng chính là chỗ thông minh của Lý lang quân.

Vừa rồi Cửu gia cũng nói, Lý gia ta bị bệ hạ nghi kỵ, hiện giờ thân phận vô cùng hổ thẹn. Nếu như quốc công tiến cử Lý lang quân, chỉ sợ bị Giang Đô đổ kỵ cho nên Lý lang quân phải người đưa thư cho Cửu gia, xin quốc công tiến cử Vương Thế Sung... Như vậy, hi vọng của Lý lang quân ngược lại sẽ tăng cao.

- Đây là ý tứ của Ngôn Khánh ca ca ?

Lý Đạo Huyền không khỏi ngạc nhiên vạn phần, đồng thời trong nội tâm khẽ run rẩy.

Lý Hiếu Cơ là hạng người gì, đương nhiên hiểu rõ tâm tư của Lý Đạo Huyền.

Hắn nói khẽ:

- Đạo Huyền, ta biết ngươi giỏi võ, hâm mộ những người có thể chém giết trên chiến trường.

Nhưng ngươi phải biết rằng, mặc dù là chém giết trên chiến trường, cũng cần suy nghĩ kỹ càng, nếu không sẽ trở thành một kẻ mãng phu, chờ ngươi đến Củng huyện, đừng ngại hỏi thăm mọi người tình hình chiến đấu lúc đó. . . Cửu thúc ta không nhìn thấy tài liệu này, không nghĩ Ngôn Khánh lại mà một đại gia bình pháp như vậy.

Không phải ngươi đã đọc “Tam quốc” rồi sao?

Kỳ thật trong cuốn sách đó, Ngôn Khánh ca ca ngươi cũng không phải chỉ diễn nghĩa câu chuyện. Nếu cẩn thận thưởng thức, có lẽ ngươi có thể đọc được rất nhiều thứ.

Lý Đạo Huyền nhẹ gật đầu.

- Cửu thúc, ta nhất định sẽ tận tình thỉnh giáo Ngôn Khánh ca ca.

Kỳ thật, sùng bái của một đứa trẻ đối với người nào đó, thường thường có chút cơ duyên.

Nếu như không phải hôm nay Vũ Văn Đóa đánh cho Lý Đạo Huyền một trận trước, nói không chừng Lý Đạo Huyền cũng không nghe lời Lý Hiếu Cơ. Ngoài miệng mặc dù hắn gọi Đóa Đóa là “nữ nhân man rợ”, nhưng thật ra trong lòng cũng không khỏi thưởng thức võ nghệ của Vũ Văn Đóa, cảm thấy kính phục không thôi. Hơn nữa Đóa Đóa tương lai sẽ là chị dâu của hắn, chính vì vậy, mặc dù Lý Đạo Huyền còn chưa gặp mặt Ngôn Khánh, cũng đã cảm thấy bội phục mấy phần. Cộng thêm bộ “Tam Quốc Diễn Nghĩa” của Ngôn Khánh, hiện giờ đã lan truyền rất rộng.

Lý Đạo Huyền cũng thích đọc “Tam quốc”, lúc này lại nghe nói Lý Ngôn Khánh chính là đường ca của mình, đương nhiên càng cảm thấy thân thiết.

Suy nghĩ lại nếu không phải Lý Ngôn Khánh từ nhỏ đã không có gia đình giúp đỡ, liệu có thể một mình phần đấu như vậy.

Hắn vốn kính nể Lý Thế Dân vạn phần nhưng bây giờ xem ra, không khỏi cảm thấy hai mươi năm của Lý Thế Dân còn xa mới gian khổ bằng Lý Ngôn Khánh. Ưu việt như vậy khiến người ta không khỏi kính nể vì vậy trong lòng bất giác nghiêng vài phần về hướng Lý Ngôn Khánh.

Sáng hôm sau, xa trận khởi hành lên đường.

Đóa Đóa thu dọn xong hành trang, buộc thanh đao vào người, cất bước ra khỏi quán trọ.

- Cốt Lan Đóa.

Khi Đóa Đóa đang định lên xe, chợt nghe thấy tiếng gọi của Lý Đạo Huyền.

Chỉ thấy hắn vẻ mặt nhăn nhó, đi đến trước mặt Vũ Văn Đóa, nói khẽ:

- Cốt Lan Đóa tỷ tỷ, đệ hôm qua hồ đồ nói xàm bậy, xin tỷ đừng để trong lòng.

580. Chương 55: Vương Thế Sung Tự Giam.

Đóa Đóa kinh ngạc nhìn Lý Đạo Huyền.

Vừa vặn Lý Hiếu Cơ cũng từ trong quán trọ đi tới, nhìn thấy màn này, không khỏi mỉm cười, gật gật đầu với Đóa Đóa rồi trèo thẳng lên xe.

Đóa Đóa thoáng cái hiểu rõ.

Nàng chợt mỉm cười, vươn tay xoa nhẹ đầu Lý Đạo Huyền nói:

- Lần này tới Huỳnh Dương rất xa, nhanh lên xe đi.

Lý Đạo Huyền cười hắc hắc, trong lòng biết Đóa Đóa đã không so đo nữa.

Hắn lập tức chạy lại, trở mình lên ngựa.

Lúc này, mặt trời mới lên, nhuộm vàng mặt đất.

Lý Đạo Huyền chỉ một ngón tay về phía trước, lớn tiếng nói:

- Lên đường.

Đại nghiệp mười ba năm, thiên hạ đại loạn.

Tùy thất đã hiện ra xu hướng suy tàn, mặc dù còn có thể miễn cưỡng duy trì, nhưng mặt trời sắp lặn, bày biện ra tư thế xế chiều.

Tùy Dạng Đế Dương Quảng trải qua ba lần chinh phạt Cao Ly thất bại, cũng không còn nhuệ khí lúc đăng cơ, trở nên ham mê tửu sắc, không muốn đối mặt với sự thật.

Đây có lẽ chính là bi ai của kẻ chủ nghĩa lý tưởng.

Khi hắn phát hiện các loại cố gắng trước đây, đều đã không còn liên cơ đầu vểnh đít, làm ra tư thế đà điểu. Mặc dù triều thần trần thuật tình hình với hắn, thỉnh cầu Dương Quảng lập tức trả Trường An, dùng thế chỉ huy thiên hạ. Nhưng Dương Quảng đã bị mưa bụi Giang Nam ngăn cản, không muốn quay về Trung Nguyên, thậm chí khi các triều thần báo các tình hình hỗn loạn khắp nơi, hắn còn giận dữ không thôi, sống chết không chịu thừa nhận.

Tiêu hoàng hậu là người biết rõ tâm tư của Dương Quảng nhất, cũng biết hắn lúc này không còn hùng tâm như khi đăng cơ năm đó.

Nếu đã trầm luân, dứt khoát cứ để trầm luân đến cùng đi.

Tiêu hoàng hậu lén lút nói với đại thần đi theo:

- Từ nay về sau những chuyện như vậy đừng trình báo bệ hạ.

Dương Quảng hy vọng có thể vui sướng say chết tại Giang Đô, hắn tựa hồ cũng dự cảm được một tia đại họa nguy hiểm sắp sửa giáng xuống, tuy nhiên lại cười nói với Tiêu hoàng hậu:

- Đầu ta rất cứng, kẻ nào dám lấy?

Nói xong, hắn còn vỗ vỗ vào cổ mình.

Tiêu hoàng hậu cũng chỉ có thể lắc đầu thở dài, đồng thời âm thầm an bài cho tộc nhân Tiêu thị, nhanh chóng đưa ra quyết định.

Hắc Thạch quan đại thắng, chính là sản sinh dưới tình thế như vậy.

So với chiến sự của các nơi khác, quy mô chiến dịch ở Hắc Thạch quan có lẽ cũng không lớn, nhưng lại ảnh hưởng lực kỳ sâu xa. Sau khi Lý Mật thất bại, rút lui về Dương Thành, thu thập đám tàn binh bại tướng chiến một trận ở sông Giáp Thạch Tử. Lý Mật tổn thất đặc biệt thảm trọng, Bát Phong doanh vừa mới xây dựng lại một lần nữa bị đánh tan, Liên Sơn doanh tổn binh hao tướng, mất bốn thành nhân mã; Hỏa Tự doanh và Cự Mộc doanh trên đường gấp rút tiếp viện cho Lý Mật gặp phải phục kích của ba người La Sĩ Tín, Hùng Khoát Hải và Hám Lăng, đồng dạng cũng thảm bại. Hỏa Tự doanh còn đỡ hơn một chút, Trình Giáo Kim rất thông minh, thấy tình thế không ổn, liền lập tức bỏ chạy, nhưng Cự Mộc doanh lại không có may mắn như vậy, Lưu Hắc Hạp bị bắt, Cự Mộc doanh toàn quân bị diệt.

Chiến sự lần này, Lý Mật tổn thất mất mấy tên đại tướng là Phòng Hiến Bá, Lưu Hắc Hạp.

Kiều tướng các doanh cũng tử thương vô số, trong đó kể cả ba đứa con trai của Đan Hùng Tín, có thể nói là nguyên khí đại thương.

Tình huống của Vương Thế Sung cũng không tốt hơn Lý Mật.

Bốn vạn đại quân, tổn hại còn hơn một nửa, huynh trưởng Vương Thế Hành, tam huynh Vương Thế Huy, và cháu trai Vương Đạo Thành bị giết, Vương Nhân Tắc bị trọng thương, mặc dù được cứu sống, nhưng vì mũi tên của Vương Bá Đường bắn trúng thương chỗ hiểm, mất đi công năng sinh sản. Còn kiêu tướng các bộ, tử thương vô số khó có thể tính toán.

Thế cho nên sau khi Vương Thế Sung trở lại Yển Sư, lập tức tự nhốt mình vào đại lao Yển Sư.

Đồng thời lại lệnh cho con trai trưởng Vương Huyền Ứng, thứ tử Vương Huyền Thứ đang bôn tẩu ở Lạc Dương, âm thầm chuẩn bị một số tiền lớn, mua chuộc Nguyên Văn Đô và Vương thái hậu Lưu Lương thê.

Cũng chính là Vương thái hậu Lưu Lương thê dốc sức bảo vệ, Lô Sở mặc dù muốn xử lý Vương Thế Sung, cuối cùng không thể thành công.

Việt Vương Dương Đồng vốn là người có tính tình khoan dung độ lượng.

Mặc dù nghe thấy tin tức Vương Thế Sung đại bại, trong lòng hấn cũng vô cùng phần nộ. Nhưng trước đó Lý Ngôn Khánh báo tấu Hắc Thạch quan đại thắng, sau đó Vương Thế Sung lại tự nhốt mình vào đại lao, xem như thái độ đoan chính, hơn nữa lại có Vương thái hậu Lưu Lương thê đảm bảo, và đám người Nguyên Văn Đô nói giúp.

Cuối cùng, Việt Vương Dương Đồng không xử lý Vương Thế Sung, trái lại còn phân phối hai vạn nhân mã từ Lạc Dương đến Yển Sư.

Trong chiếu thư Dương Đồng nói rõ: Lý Nghị mặc dù thất bại nhưng vẫn còn thực lực.

Vương Thế Sung trấn thủ Yển Sư cho tốt, phối hợp với Lý Ngôn Khánh mau chóng tiêu diệt Lý Nghị, trả lại ngày mai tươi sáng cho Đại Tùy ta. Nhưng chức vụ đại sứ thảo phạt Hà Nam, người cũng đừng lo lắng, lúc nào người có thể đại thắng một lần cho bốn vương, đến lúc đó hãy suy nghĩ đến chuyện lên chức.

Nói cách khác Dương Đồng vốn đang lắc lư giữa Vương Thế Sung và Lý Ngôn Khánh, từ giờ trở đi hấn quay sang ủng hộ Lý Ngôn Khánh.

Đây cũng là chuyện không có cách nào.

Dương Đồng vốn có ấn tượng không tệ với Lý Ngôn Khánh, chẳng qua do hấn còn trẻ tuổi nên không cách nào dành được sự ủng hộ trên triều đình.

Hiện tại lại trở nên đơn giản. Vương Thế Sung thua, Lý Ngôn Khánh thắng, ưu khuyết này vừa nhìn đã hiểu, hơn nữa Ngôn Khánh trấn thủ Huỳnh Dương đã một năm, trong một năm này, Huỳnh Dương quận xem như ổn định, mặc dù mất đi mấy huyện thành, nhưng cửa ải và thành trấn quan trọng và Lạc khẩu thương vẫn nằm trong tay Tùy thất, hơn nữa hấn đại thắng Lý Mật, Dương Đồng làm sao có thể có thể lại an bài Vương Thế Sung?

Vương Thế Sung lĩnh chỉ trong đại lao Yển Sư.

Khách quan mà nói, giữa Vương Thế Sung và Lý Mật, người được lợi lớn nhất trong đại thắng Hắc Thạch quan chính là Lý Ngôn Khánh.

Đầu tiên hấn đã bảo đảm được ưu thế trong việc dành được chức vụ đại sứ Hà Nam, tiếp theo lại thu nạp tàn quân của Vương Thế Sung và Lý Mật, binh lực dưới trướng thoáng cái tăng vọt đến tám ngàn người. Trong đó, có không ít tù binh đều đã trải qua bách chiến, trải qua chém giết khốc liệt trên chiến trường mà vẫn sống sót.

Quân Ngõa Cương cũng vậy, Tùy quân cũng vậy, những binh lực này đối với Ngôn Khánh mà nói, không thể nghi ngờ là bổ ích cực lớn.

Chỉ là binh lực khổng lồ như vậy, trước khi chưa thu hoạch được chức vụ đại sứ Hà Nam, Lý Ngôn Khánh sẽ không công bố ra ngoài. Hấn sắp xếp tù binh trên một ngọn núi hoang vu giữa Hắc Thạch quan và Củng

huyện, để sau này làm quân tiếp viện, đồng thời lệnh cho hai người Tô Bao và Vương Phục Bảo cùng trông coi tù binh.

Sau đó, Lý Ngôn Khánh giải tán binh lính đã chiêu mộ ở Cửng huyện.

581. Chương 56: Quan Sát Đại Cục.

Nhưng hần lại hạ lệnh, sau này mỗi tháng tất cả binh lính hương xã phải tập trung một lần, tiến hành tập luyện bảy ngày.

Chiến sự còn chưa kết thúc, khảo nghiệm chính thức giờ mới bắt đầu.

Lý Ngôn Khánh không dám có một chút lưỡi biếng, thậm chí yêu cầu này càng trở nên nghiêm khắc...

Ngày thứ sáu sau khi Hắc Thạch quan đại thắng, Từ Thế Tích tựa hồ không muốn thua Lý Ngôn Khánh, vì vậy chủ động xuất kích, đánh tan quân Ngõa Cương bên ngoài Hồ Lao quan.

Chém giết Lý Văn Tương, ép Hách Hiếu Đức đến phía bắc Hoàng Hà, đoạt lại Nguyên Vũ huyện.

Công lao này tựa hồ còn huy hoàng hơn Lý Ngôn Khánh.

Trong khoảng thời gian ngắn, Từ Thế Tích thanh danh đại chấn, tựa hồ tất cả mọi người đều biết, Huỳnh Dương quận ngoại hồ tàng long, không chỉ có một Lý vô địch còn có một Từ Vô Địch, có người hiểu chuyện còn biên thành ca dao: Đông một vô địch, tây một vô địch, Huỳnh Dương an khang.

Đông một vô địch, chính là Từ Thế Tích của Hồ Lao quan; tây một vô địch, thì chính là Lý Ngôn Khánh ở Hắc Thạch quan.

Nhưng khi Lý Ngôn Khánh nghe nói về chiến tích của Từ Thế Tích, không khỏi nhú mày.

- Lão Từ lần này xuất kích, chỉ sợ có chút nóng nảy.

- Nóng nảy?

Lương Lão Thực đi bên cạnh Lý Ngôn Khánh, không nhịn được tò mò hỏi:

- Chẳng lẽ nói Từ lang quân đánh tan Ngõa Cương, ngược lại là một chuyện xấu?

Bất kể bên ngoài đồn đại giữa Lý Ngôn Khánh và Từ Thế Tích mâu thuẫn như thế nào, Lương Lão Thực vẫn giữ xưng hô như cũ với Từ Thế Tích, chưa từng thay đổi.

Dù sao, đó đường đường là Ưng Dương lang tướng, chức quan ngũ phẩm.

Lý Ngôn Khánh có thể chỉ vào mặt Từ Thế Tích mà mắng, nhưng Lương Lão Thực lại không thể.

Trước kia hần phiêu bạt tứ phương, đã chịu bao nhiêu khổ cực, loại chuyện gì, loại người nào mà chẳng gặp qua? Cho nên trong ngôn ngữ, lộ ra vẻ vô cùng cẩn thận. Hần theo Lý Ngôn Khánh đã hơn một năm, ngoại trừ chuyện của Trịnh Đại Bưu xảy ra ngoài ý muốn, từ trước đến nay cũng không biểu hiện chủ ý của mình.

Cũng chính vì nguyên nhân này, Lương Lão Thực vẫn đảm nhiệm là người hầu cận bên cạnh Lý Ngôn Khánh.

So với những người khác, thậm chí ngay cả Trịnh Đại Bưu vì lập được chiến công được đề thăng làm Giáo úy, Lương Lão Thực vẫn giống như lúc trước, là người dắt ngựa cho Lý Ngôn Khánh.

Đôi khi, tìm người thân thiết rất khó.

Ngôn Khánh cũng thỉnh thoảng hỏi thăm suy nghĩ của Lương Lão Thực, hần cười nói:

- Lão Thực, người cho rằng Từ lang quân đại thắng là chuyện tốt sao?

- Dù sao bên ngoài cũng nói như vậy, ta ngược lại không biết là tốt hay xấu.

- Ha ha, người khác nói tốt, chưa hẳn là tốt.

Ngôn Khánh lẩm bẩm nói:

- Nếu như lão Từ có thể khống chế một chút, khắc chế một chút, không đến hai tháng, Ngõa Cương chắc chắn sụp đổ, nói không chừng sẽ có người dâng đầu Lý Mật lên, nhưng lần này hẳn lại đánh có chút hung ác, đánh cho chư tướng Ngõa Cương đều sợ hãi.

Không chỉ Ngõa Cương sợ hãi, chỉ sợ đám kiến các lộ bởi vì thảm bại lần này của Ngõa Cương mà cảm thấy sợ hãi.

Từ đó, bọn họ sẽ thêm đoàn kết, tập trung thành một khối. Lý Mật mặc dù trải qua thất bại lần này, nhưng lại có ba thị trấn và quảng sát đại thắng Để Lĩnh bao phủ, đám kiến các lộ nhất định sẽ xem Lý Mật là người đứng đầu, chỉ sợ không bao lâu nữa, Lý Mật chẳng những có thể tận phục nguyên khí mà còn có thể tăng cường thực lực.

Sắc mặt Lương Lão Thực lập tức trở nên rất khó coi

- Không phải chứ, Lý Mật đã thất bại đến mức này, còn có thể hồi khí trở lại sao?

- Thế sự khó liệu, cái này gọi là Tái ông mất ngựa chưa biết là họa hay là phúc? Người biết Lý Mật tại sao có thể khôi phục lại được không? Năm đó hắn theo Dương Huyền Cẩm chiến bại, hoảng sợ như chó nhà có tang, nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi bốn năm, hắn đã có thể tự lập xưng vương. Dã tâm của Ngụy vương quá nhiều, nhưng lại có thủ đoạn, có danh vọng.

Nếu hắn thật sự khôi phục, nhất định sẽ ngóc đầu trở lại, ha ha, nhưng lão Thực người tin hay không, hắn đánh không đến Hắc Thạch quan đâu.

- Chuyện đó là đương nhiên, có lang quân ở đây, Lý Mật làm sao dám khinh phạm?

Lý Ngôn Khánh cười nói ha ha:

- Không phải vì ta, ta dám nói Lý Mật nhất định sẽ tới tìm ta gây phiền toái, dù sao hắn thất bại trong tay ta một lần, hẳn muốn lấy lại thể diện. Chỉ là lúc này sẽ tự sẽ có người đến đây đưa vớ với hắn, đến lúc đó không cần ta ra tay, Vương Hồ Tử cũng sẽ không từ bỏ ý đồ với hắn.

Hắn vừa nói xong, bỗng nhiên nở nụ cười

- Nhưng lão Từ làm như vậy cũng không có gì đáng trách.

Hắn vốn thua ta một bậc, bên này ta đại thắng Lý Mật, hắn tập kết sáu vạn đội ngũ, nếu không thể đại thắng một trận, làm sao có thể giữ được thể diện?

Còn nữa, Bùi lão hổ và Tô Định Phương vốn nôn nóng, cộng thêm Lư Tổ là lính mới tò te, làm sao hiểu được chỗ ảo diệu ẩn chứa bên trong mấy chữ “Quan sát đại cục”?

Lương lão thực lè lưỡi, cười ha ha.

-Đúng rồi, những lời ta vừa nói, người có nhớ kỹ không?

Lương lão thực vội vàng nói:

- Lang quân yên tâm, ta không nhớ kỹ gì cả, ta tuyệt đối sẽ không nói cho người khác biết.

- Nói nhảm, người không nhớ kỹ, lão tử há chẳng phải phải phí công nói với người sao?

Người chẳng những phải nhớ kỹ còn phải nghĩ cách truyền đi, để cho lão Từ biết được, ta mặc kệ người dùng cách gì, nhất định phải làm tốt chuyện này.

Lương lão thực lập tức trợn mắt.

Ai cũng biết, giữa Lý Ngôn Khánh và Từ Thế Tích có ân oán.

Những lời này nếu lan truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ khiến hai người như nước với lửa? Phải biết rằng, trong những lời vừa rồi của Lý Ngôn Khánh ẩn chứa ý mỉa mai, thậm chí còn mắng cả đám người ở Hồ Lao quan Ung dương phủ...Nếu Từ Thế Tích biết Lý lang quân nói bọn họ như vậy, gây chuyện không tốt, lửa cháy đổ thêm dầu, hai bên thậm chí có thể sẽ xảy ra xung đột, đến lúc đó chẳng phải bản thân không muốn cũng phải rơi vào trong?

Nhưng Lý lang quân đã phân phó như vậy, tất nhiên có đạo lý riêng của hắn.

Lương lão thực gãi gãi đầu, ha ha cười nói:

- Nếu như vậy, lão Thực nhất định không phụ nhắc nhở của lang quân.

Một trận mưa đi qua khiến cho thời tiết vô cùng mát mẻ, đầu mùa hạ thời tiết không khiến cho người ta cảm thấy khô nóng quá mức cũng khiến cho dân chúng ở Huỳnh Dương yên tâm, sau trận mưa này, năm sau thu hoạch cũng không quá xấu.

Dương Khánh đứng trên sân thượng nhìn cảnh tượng tươi đẹp ở trên Động Lâm hồ, tâm tình vô cùng khoan thai dễ chịu.

Ở sau lưng có tiếng bước chân truyền tới khiến nhưng Dương Khánh không quay đầu lại.

582. Chương 57: Diễn Trò Bất Hòa.

Có thể tới nơi này, ngoại trừ hắn thì cũng không còn người nào khác ngoài Liễu Chu Thần, trong mắt của Dương Khánh Liễu Chu Thần không chỉ là mưu sĩ của hắn mà là huynh đệ sinh trưởng lớn lên cùng hắn, cho nên Dương Khánh cho dù thê tử cũng không tin, chỉ tin tưởng hai người một là mẫu thân của hắn Nguyên thái phi, người thứ hai là Liễu Chu Thần.

- Trịnh Thiện Quả, Trịnh lão nhi đi rồi sao?

- Ha ha đi rồi.

Dương Khánh xoay người khoát tay ý bảo Liễu Chu Thần ngồi xuống.

Ở trên sân thượng chỉ có hai người là hắn và Liễu Chu Thần mà thôi, Liễu Chu Thần cũng không khách khí ngồi xuống trước chiếc bàn đá, thần sắc vô cùng nhẹ nhõm.

- Lão nhân kia tới có chuyện gì không?

- Buổi trưa, Trịnh Thiện Quả đã tới nhà cầu kiến Dương Khánh.

Tuy nhiên Dương Khánh không ra mặt mà để Liễu Chu Thần ra tiếp.

Cũng không phải là Dương Khánh kèn kiệu mà hắn đã đoán được ý đồ của Liễu Chu Thần.

Liễu Chu Thần cười nói:

- Chúa công đoán không sai, tên Trịnh Thiện Quả kia đến nhà đúng là vì chuyện của Lý lang quân, ha ha xem ra Trịnh gia đối với Lý lang quân có phần bất mãn, hôm nay Trịnh Thiện Quả tới đây là mong điện hạ chủ trì công đạo.

- Chủ trì công đạo?

Dương Khánh nhin cười không được:

- Lý lang quân chỉ thuận miệng nói vài câu, ta không hạ lệnh cho Lý lang quân mở miệng.

- Ý của Trịnh Thiện Quả là, Lý lang quân rõ ràng ghen ghét công tích của Từ lang quân.

Còn nói Lý lang quân nói những lời này sẽ khiến cho tướng sĩ ở Hồ Lao quan vô cùng bất mãn, nếu như không phải Từ lang quân biết đại thể thì Lô Tổ bọn họ đã sớm náo động.

Dương Khánh ngồi xuống, chống cằm trầm ngâm không nói.

Hồi lâu hắn đột nhiên hỏi:

- Chu Thần, Lý Từ hai nhà quả thật thế như nước với lửa sao?

Liễu Chu Thần nghĩ nghĩ rồi nói:

- Có lẽ là không giả bộ.

Lý Ngôn Khánh ở Hồ Lao quan sau khi đại thắng đã từng lên nói với người khác, Từ Thế Tích thiếu khuyết cái nhìn đại cục, mặc dù chiến thắng quân Ngõa Cương nhưng không đáng nhắc tới, hắn còn nói, Từ Thế Tích chỉ là một tên thiển cận, chỉ biết trước mắt mà không nhìn đến tương lai.

Lý Ngôn Khánh cho rằng Từ Thế Tích làm như vậy sẽ khiến cho phi tặc có chung mối thù.

Tóm lại, Lý Ngôn Khánh đối với chiến thắng ở Hồ Lao quan tỏ thái độ chẳng thèm ngó tới.

Hắn cho rằng Từ Thế Tích có thể thắng Ngõa Cương không phải là Từ Thế Tích có bản lĩnh lợi hại mà là có Trịnh gia trợ giúp. Còn Lý Ngôn Khánh dựa vào một tòa cô thành, không được Huỳnh Dương trợ giúp quá nhiều mới là bốn sự đúng ngãi, trong lời nói còn toát ra sự bất mãn với Dương Khánh, cho rằng Dương Khánh trong chiến sự nặng bên này, nhẹ bên kia.

Hơn nữa Từ Thế Tích chiến thắng vẫn là do hắn cướp lấy Bùi Hành Nghiễm, Tiêu Hoài Tĩnh, Tô Định Phương ba người trong tay Lý Ngôn Khánh.

Lời này không hiểu sao được truyền ra khiến cho tạo thành sóng to gió lớn, Trịnh thị dĩ nhiên không dễ bỏ qua những lời này của Lý Ngôn Khánh, cho rằng Lý Ngôn Khánh ghen ghét công lao của Từ Thế Tích.

Tần Thiên biểu hiện vô cùng lạnh nhạt, lạnh lùng nói:

- Tên đầy tớ không đủ mưu.

Ngụ ý nói, Lý Ngôn Khánh tuy khó chịu với hắn, nhưng Từ Thế Tích không chấp.

Tuy nhiên Lý Huyền Đạo và Lô Tổ bọn họ thì vô cùng không vui.

Chu Thần kinh ngạc hỏi:

- Điện hạ tại sao lại hỏi chuyện này?

Dương Khánh thở dài, nhìn Liễu Chu Thần một thoáng rồi nói:

- Chu Thần, ta bình thường không tin nhiều người lắm, ta cũng không gạt người làm gì.

- Ta mặc dù là dòng họ hoàng thất nhìn thì có vẻ phong quang nhưng kỳ thực bên trong hoàng thất này ẩn chứa sát cơ.

- Nói thật ta ban đầu cũng không muốn đảm nhiệm chức Huỳnh Dương quận trưởng này tuy nhiên hiện tại đã ngồi vào đây trách nhiệm trọng đại bị người khác nghi kỵ làm không tốt, mỗi ngày run rẩy, chỉ sợ có ngày bị hạ sẽ chết vắn ta. Ta không cần lưu tên trong sử sách, chỉ cầu bình an, làm tốt chức Huỳnh Dương thái thú này, không cầu công danh.

Liễu Chu Thần từ trong vương phủ lớn lên, tự nhiên biết lời nói của Dương Khánh không phải là giả.

Tuy nhiên lúc này hắn không tiện mở miệng, im lặng ở bên cạnh nghe Dương Khánh lải nhải.

- Nói thật ta đối với Lý Ngôn Khánh rất hài lòng.

- Nhưng ta cũng minh bạch thủ đoạn của ta không đủ để hàng long phục hổ, mà tên Lý Ngôn Khánh kia không phải là vật trong ao, hắn chiến thắng liên tục được danh hiệu Lý vô địch, làm quán cứu tế, được danh hiệu Lý đại thiện nhân, tài văn chương bay bổng, có con mắt của một tông sư, một người như vậy có thể đơn giản thuần phục sao? Ta từ khi gặp Lý Ngôn Khánh lần đầu tiên đối với người này có phần cổ kỵ, hắn chưa đủ tuổi thanh niên vậy mà xử sự khéo léo, giống như một lão hồ ly đã ở trong quan trường vài chục năm, ha ha loại người này há có thể tâm thường được.

Tuy nhiên Lý Ngôn Khánh cũng minh bạch không cách nào tranh chấp với cô vương.

Cho nên hắn tận lực đón ý nói hòa, cô vương muốn gì là hắn làm cái đó, tâm tư này người bình thường làm sao có thể có?

- Ta thường thức hắn vì hắn hiểu được thị phi, không làm ta khó xử, nhưng mà lâu dài một khi hắn đã đủ vốn liếng, ta há có thể trói buộc hắn nữa? Cho nên chúc vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ ta thủy chung không chịu tỏ thái độ thậm chí còn ủng hộ Vương Thế Sung, nhưng xem ra Vương Thế Sung cũng không phải đối thủ của hắn, mà nói thật hắn và Từ Thế Tích bất hòa cũng là mong muốn trong lòng của ta.

Từ Thế Tích sau lưng có Trịnh thị ở Huỳnh Dương giúp đỡ, luận căn cơ luận xuất thân không hề kém hơn Lý Ngôn Khánh.

- Như thế, Từ Lý tranh giành, không phải hợp với tâm ý của điện hạ sao?

Dương Khánh cười khổ nói:

- Người không cảm thấy kỳ quái sao, ta muốn gì thì xuất hiện cái nấy, quá là xảo hợp.

- Ta nghe nói tên Từ Thế Tích trước kia có giao hảo với Lý Ngôn Khánh, còn liên thủ kích cùc với Mạch gia, tranh giành mỹ nhân Bùi gia.

- Bọn họ thân nhau như vậy làm sao có thể trở mặt thành thù? Đạo làm quan chính là cần một chỗ cân đối.

- Và ta vừa muốn cân đối Lý Ngôn Khánh thì Từ Thế Tích đứng dậy. Theo đạo lý mà nói, Trịnh gia và Lý Ngôn Khánh cũng không phải là không có giao tình, tại sao lại công kích lẫn nhau?

- Mọi chuyện lại đến quá sức đột ngột khiến cho ta không thể không lo điều đó là thật hay giả.

Liều Chu Thần trầm mặc.

Hắn suy nghĩ một lúc rồi nhẹ giọng trả lời:

- Từ Lý có bất hòa với nhau hay không ty chức cũng không thể nói chính xác tuy nhiên vừa rồi xem phản ứng của Trịnh lão nhi thì tựa hồ không phải làm bộ, đúng như điện hạ nói, hai người này giống như một núi không thể có hai cọt, chỉ xem điện hạ có đủ mưu để cho nhị hổ tương tranh hay không, nếu như bọn họ bất hòa, đánh nhau cho đầu rơi máu chảy thì điện hạ sẽ được lợi.

583. Chương 58: Mạch Tử Trọng Trở Về Trường An.

Ty chức cũng đã gặp Lý Ngôn Khánh người này đúng là không bình thường.

- Chớ luận khí độ hay là đảm đương chỉ sợ Từ lang quân cũng không sánh nổi, điện hạ nói Lý Ngôn Khánh là lão thành, ty chức lại cho rằng khả năng này là do xuất thân, Từ lang quân xuất thân từ gia đình giàu có đông đúc, một đường học nghệ một đường thông, về sau con đường làm quan thuận lợi, còn Lý lang quân thì không như vậy.

Lý lang quân tuy có xuất thân tam phẩm nhưng kỳ thực là con nuôi của một tên yếm nô ở Trịnh gia, bản thân không có quan hệ với Trịnh gia.

- Thuộc hạ từng nghe nói trước kia hắn từng được đưa tới Lạc Dương, Trịnh lão đại nhân muốn hắn làm thư đồng cho Trịnh lang quân không ngờ Trịnh đại nhân lại vô cùng bất mãn với tổ tông của hắn, thậm chí thiếu chút nữa lấy đi tính mạng, nếu như lúc đó không phải hắn có Vining Ngỗng thơ, mỹ danh Ngỗng công tử chỉ sợ hiện tại đã biến thành một bộ xương khô. Sự phụ của Lý lang quân chỉ là một tiên sinh bình thường ở học xá, về sau không hiểu sao đã biến mất, Lý Ngôn Khánh từ lúc báai Trưởng Tôn đại tướng quân làm sư phụ mới đứng vững gót chân.

Dương Khánh cười cười nói:

- Chu Thần, những chuyện này sao ngươi biết được?

Liều Chu Thần cười ha hả nói:

- Điện hạ có chỗ không biết, ty chức bình thường vô sự thường thích trà trộn vào các quán trà lâu, thường xuyên nghe người nhà họ Trịnh nói chuyện cho nên ngẫu nhiên biết được.

Kinh nghiệm như Lý lang quân dĩ nhiên là giỏi nhìn mặt người khác nói chuyện, phân biệt tâm tư của người khác, nếu không chỉ sợ hắn cũng không sống tới bây giờ.

- Cho nên lão thành một chút cũng không có gì là khó hiểu, tuy nhiên cho dù lão thành thì sự thật hắn vẫn là thiếu niên, tính tình nóng nảy cũng là chuyện bình thường, lần này hắn không phải là muốn làm Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ sao? Trước kia hắn và Vương Thế Sung tranh chấp với nhau, lần này đại thắng Hắc Thạch

quan, Vương Thế Sung lại hao binh tổn tướng, đoán chừng chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ đã không thể nào vượt khỏi tay của Lý lang quân.

Hai mắt của Dương Khánh sáng ngời lập tức minh bạch ý của Liễu Chu Thần.

- Ý của người là...

- Nếu như Từ Lý thật sự bất hòa thì Trịnh gia cũng không đồng ý xem Lý lang quân có thu hoạch, chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ này tại sao không cho Từ Lý tranh chấp? Mặc kệ Lý lang quân có nắm được chức vụ này không, điện hạ cần đối kế sách chẳng phải kế sách cũng thành công sao?

Thuận tiện còn có thể tìm tòi thật giả trong đó.

Dương Khánh gật đầu liên tục tuy nhiên con ngươi của hắn lại đảo một vòng, hơi lo lắng nói:

- Nói thì nói vậy, nhưng nếu Từ Lý thật sự bất hòa mà Lý Ngôn Khánh lại không nắm được chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ thì nên làm gì cho phải? Nếu như hắn biết lại sinh lòng oán niệm với ta.

- Nếu như hắn không lấy được chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ thì điện hạ có thể nghĩ cách đền bù cho hắn.

Còn nếu như Từ Thế Tích nắm được chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ thì lúc đó điện hạ cũng có bảo hộ rồi.

Nói chuyện một hồi Dương Khánh như tỉnh mộng, liên tục trầm trồ mừng rỡ khen ngợi những lời này của Liễu Chu Thần.

Phí Thanh Nô chết trận ở nơi sa trường, Mạch Tử Trọng vô cùng thương tiếc, bất kể thế nào Phí Thanh Nô cũng đã sống qua thời gian gian khổ nhất với Mạch Tử Trọng, trước mắt gần thấy thắng lợi lại chết dưới tay của Tần Dục. Mạch Tử Trọng tuy là một người rất thô莽 nhưng tâm tư thực tế rất tỉ mỉ.

- Lý lang quân ta muốn quay trở về Trường An.

- Quay lại Trường An?

Lý Ngôn Khánh nhìn Mạch Tử Trọng, suy nghĩ một lát rồi gật đầu đáp ứng:

- Luân phiên độ chiến đúng là vất vả, quay trở lại Trường An nghỉ ngơi một chút cũng hợp lý.

Nếu vậy thì ta đi sắp đặt hành trang chỉnh đốn lên đường.

Lý Ngôn Khánh đưa mắt nhìn theo Mạch Tử Trọng, trong lòng cảm khái vạn phần.

Đối với Mạch Tử Trọng, ấn tượng của hắn cũng không tệ, tuy nói Mạch Tử Trọng trùng sinh ở gia đình quan lại nhưng không có quá nhiều khí chất lả lướt, tuy ngẫu nhiên có phần lỗ莽 nhưng đại đa số thời điểm hắn vẫn có chừng mực, ít nhất cũng hơn nhiều so với các thiếu gia ăn chơi.

Lý Ngôn Khánh cũng biết vì sao Mạch Tử Trọng cảm thương như vậy.

Phí Thanh Nô sau khi chết, Mạch Tử Trọng đã tự mình thu liễm thi thể của Phí Thanh Nô, chế tạo một hòm quan tài, hộ tống Phí Thanh Nô trở về quê quán, Ngôn Khánh đối với Phí Thanh Nô tiếp xúc cũng không nhiều nhưng ấn tượng không tệ, sau khi Phí Thanh Nô chết hắn cũng cảm thấy một đáng tiếc sâu sắc.

Tuy nói đại trượng phu ở đời lấy gia ngựa bọc thân nhưng người chết vẫn khiến cho người còn sống phải cảm thấy đau lòng.

kỳ thật những người như Phí Thanh Nô có rất nhiều, lần này cuộc chiến ở Thạch Tử hà, Lý Ngôn Khánh tuy toàn thắng nhưng chết và tổn thương cũng không hề ít, tính luôn cả bộ thuộc của Diêu Ý thì lần này đã tử thương tới sáu trăm người, cộng luôn cả mấy ngày chiến đấu ở Hắc Thạch quan thì đã tổn thương tổng cộng 3000 người, điều khiến cho Lý Ngôn Khánh đau lòng nhất chính là 24 Kỳ Lân vệ hắn mang về từ Cao Ly đã chết mất tám người.

Hai mươi bốn người này đều là tinh nhuệ cho dù lúc giao thủ với Dương Huyền Cẩm thì 24 người này cũng không thương vong một người không ngờ sau một trận chiến ở sông Thạch Tử thì đã có tám người chết trận.

Nghĩ tới đây, Ngôn Khánh cảm thấy có một cảm giác trầm trọng không hiểu nổi.

Đây mới chỉ là bắt đầu thôi, đợi tới khi thiên hạ thái bình thì có bao nhiêu người còn sống đây?

- Chúa công, Đồ trưởng sử cầu kiến ở bên ngoài.

Lý Ngôn Khánh vội vàng phục hồi tinh thần mà nói:

- Mau mau cho mời.

Chỉ trong chớp lát Đồ Như Hối đã như lưu tinh chạy tới.

Lý Ngôn Khánh vội vàng đứng dậy nhường chỗ:

- Lão Đồ huynh không phải lo chuyện tù binh sao, tại sao bây giờ lại tới tìm đệ.

- Ngôn Khánh, những tù binh này đã lên danh sách hết, xử trí thế nào thì còn cần đệ sớm ra quyết định, tám nghìn tù binh này, mỗi ngày tiêu pha tiền bạc cũng không ít, co dù tiết kiệm cũng hao tổn kinh người, kho phủ cũng không tồn dư lương thực quá nhiều, chỉ sợ không thể chèo chống được lâu, mặc dù cái này đã trình báo đã lâu nhưng bên Dương Khánh vẫn chưa có tỏ vẻ.

- Chuyện này ta cũng đang cảm thấy kỳ quái, theo đạo lý mà nói, uy hiếp đã được giải trừ, Dương Khánh nhận được chiến báo lẽ ra đã có hành động nhưng cho tới bây giờ hắn vẫn chưa có bất kỳ động tác gì, ta lo lắng rằng liệu có chỗ nào có sai lầm không cho nên lập tức hạ lệnh cho Hứa Kính Tông tới Huỳnh Dương huyện nghe ngóng một chút.

Lý Ngôn Khánh vừa nói vừa mở danh sách bên trong ra.

584. Chương 59: Chiêu Hàng Lưu Hắc Các.

Hắn nhìn danh tự thứ nhất thì ngạc nhiên.

- Lưu Hắc Các?

Lý Ngôn Khánh ngẩng đầu:

- Người này không phải là phiêu kỵ tướng quân của Cự Mộc doanh hay sao? Tại sao lại bị bắt làm tù binh?

- Ha ha, ngày ấy Sĩ Tín bọn họ phục kích Cự Mộc doanh cùng Hỏa doanh.

Trình Giảo Kim thấy tình huống không ổn cho nên mang theo Hỏa doanh chạy đi chỉ để lại Cự Mộc doanh của Lưu Hắc Các lại, người này rất lợi hại chẳng những võ nghệ cao cường mà còn hiểu được biến hóa của trận thế, khiến cho La Sĩ Tín gặp không ít phiền toái, nếu như không có lão Hùng chế trụ hắn thì chỉ sợ không bắt được. Sau khi bị bắt hắn rất cường gan, tuyệt thực muốn chết.

Nhưng Vô Kỵ đã cảnh báo hắn, nếu hắn chết rồi, tám nghìn tù binh cũng chôn sống cùng hắn.

Vốn Lưu Hắc Các đem sinh tử không để trong lòng nhưng nghe Trưởng Tôn Vô Kỵ nói vậy hắn không tuyệt thực nữa.

Có người nhắc nhở hắn, Lý lang quân lúc biết hắn được là Lưu Hắc Các từng lộ ra vẻ do dự, giống như có hứng thú với hắn.

Kỳ thực lúc đó Lý Ngôn Khánh trầm tư không phải có nhiều hứng thú với Lưu Hắc Các mà là nghi hoặc Lưu Hắc Các dưới trướng Lý Mật này có phải Lưu Hắc Các trong lịch sử hay không.

Nhưng mà với địa vị của Lý Ngôn Khánh thì mỗi cử động của hắn đều ucos người chú ý.

Hắn trầm tư như vậy không ngờ lại cứu được một mạng của Lưu Hắc Các.

Trưởng Tôn Vô Kỵ là nhân vật bậc nào, nếu hắn làm ra vẻ hung ác thì thật sự dọa người, Lưu Hắc Các bị Trưởng Tôn Vô Kỵ làm cho giật mình không dám cậy mạnh nữa.

Lý Ngôn Khánh trầm ngâm một thoáng rồi ngẩng đầu lên nói:

- Vô Kỵ không ngờ đã quyết đoán như vậy.

Trưởng Tôn Vô Kỵ có chút đáng vẻ thư sinh nhưng từ khi phụ trách sự vụ cụ thể hắn bắt đầu trở nên quả quyết, lại có vài phần tàn nhẫn, đây cũng là kết quả mà Lý Ngôn Khánh mong muốn.

Đỗ Như Hối nói:

- Trưởng Tôn lang quân sau một thời gian nữa sẽ trở thành trụ cột của quốc gia.

Lý Ngôn Khánh cười cười không tiếp lời Đỗ Như Hối.

- Tổ Quân Ngạn, đây không phải là người viết ra thập đại tội của con người dưới trướng Lý nghịch sao?

Đỗ Như Hối gật đầu nói:

- Đúng thế, Tổ Quân Ngạn chính là con của Tổ Ban, tài hoa xuất chúng, văn vẻ hoa mỹ, tuy nhiên phụ thân của hắn là Tổ Ban từng muốn sửa đổi triều luật cho nên năm đó Tiết Đạo Hành để cử hắn cho tiên hoàng lại bị tiên hoàng nói: Người này muốn sửa triều luận, là hành vi của gian nhân, không đáng trọng dụng.

Về sau bệ hạ đăng cơ mặc dù có phần tán thưởng đối với hắn nhưng cũng bị ảnh hưởng bởi tiên đế nên không trọng dụng, hắn rơi vào đường cùng cho nên mới đầu phục Lý nghịch, Ngôn Khánh, Mã Chu đi rồi, ở bên cạnh người thiếu khuyết một thư ký, mặc dù Thuần Phong tận tâm nhưng dù sao niên kỷ của hắn cũng còn nhỏ.

Lý Ngôn Khánh nhăn mày lại rồi nói:

- Hắn đối với Tùy thất có cừu hận làm sao có thể hàng đệ?

- Đệ đi dĩ nhiên là không được nhưng có một người đi có thể thành công.

Ngôn Khánh khẽ giật mình, lập tức hiểu ra ý của Đỗ Như Hối.

- Lão Đỗ hẳn là Tiết đại lang?

- Đúng thế.

Đỗ Như Hối nói:

- Cha của Tiết đại lang chính là Tiết Đạo Hành, có mắt nhìn người coi trọng Tổ Quân Ngạn mặc dù về sau tiên đế không cần hắn nhưng Tiết đại gia cũng giúp đỡ rất nhiều, Tổ Quân Ngạn cả đời cảm kích Tiết Đạo Hành, nếu như Tiết đại lang ra mặt thì hắn làm sao có thể không hàng?

Ngôn Khánh liền nói:

- Nhưng mà hiện tại Tiết đại lang ở Hào Đồi ỏ không ở đây.

- Hắn quay trở lại Hào Đồi ỏ làm chi?

- Trước đây đệ không phải đã nói sao, hắn muốn đặt mua sản nghiệp, vừa vặn có một phú hào ở Củng huyện vì tình hình chiến loạn không thôi đạo phỉ tàn sát bừa bãi cho nên Mã Tam Bảo tìm tới hắn, mua điền trang của hắn tặng cho Tiết đại lang.

- Huynh cũng biết lão Tiết là người trời sinh ngạo khí.

- Hắn tạm trú ở Hào Đồi ỏ cũng là bất đắc dĩ hiện tại có thôn trang dĩ nhiên là phải vội vã dọn nhà, ta đoán chừng hiện tại hắn đi Hào Đồi ỏ là chuẩn bị cho chuyện này.

- Vậy thì đi tìm hắn.

Đỗ Như Hối cực kỳ bất mãn:

- Đại chiến tuy trôi qua nhưng có trăm công nghìn việc, ta phải đầu vầng mắt hoa giải quyết vậy mà hấn lại tới Hào Đồi ỗ hưởng thanh nhàn, không được đệ phải kéo hấn về cho ta, ta còn có chuyện cần phải thương nghị với hấn. Ngôn Khánh chuyện này giao cho đệ phải mau chóng lôi hấn về.

Lý Ngôn Khánh liền nở ra một nụ cười:

- Đã vậy thì đệ đi một chuyến.

Hấn đứng lên khép danh sách lại trầm ngâm một thoáng rồi nói:

- Huynh nói với Vô Kỵ giúp đệ kêu hấn cùng với đệ tới Hào Đồi ỗ.

- Bùì cô cô bọn họ đã tới hơn một tháng mà đệ không thể rảnh rồi tới thăm, vừa vặn Vô Kỵ đã lâu chưa về thăm nhà.

Đỗ Như Hối vui vẻ đáp ứng.

- Danh sách huynh để lại, sau khi trở về từ Hào Đồi, đệ cùng huynh thương nghị.

Đỗ Như Hối liền gật đầu, cùng Lý Ngôn Khánh cáo từ.

Sau khi tiễn Đỗ Như Hối đi rồi, Lý Ngôn Khánh bắt đầu tính toán.

Lần này Hắc Thạch quan đại thắng, Cử huyện nhất định có thái bình ngắn ngủi, tới mùa thu hoạch chiến sự lại tiếp tục, lúc đó chẳng hấn mình cũng đã leo lên chức Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ, tất cả các thành viên cũng cần phải điều chỉnh.

Ở bên Hắc Thạch phủ không cần chuyển biến quá nhiều.

Cho dù mình không ở Hắc Thạch quan thì Đỗ Như Hối cũng có thể xử lý tốt mọi sự vụ.

Phí Thanh Nô chết trận, Tô Bao tuổi tác cũng đã lớn, sau khi chiến sự chấm dứt Tô Bao cần phải nghỉ ngơi một phen, nghỉ đi nghỉ lại Hắc Thạch quan là bình chương cuối cùng của Đông Đô, ở chỗ bình gia giao trình, chiến sự quá nhiều, Tô Bao tuy sáng tạo ra tam giác trận độc đáo nhưng mà tính tình hơi nhu hòa, khó có thể đảm nhiệm trách nhiệm lớn.

Cho nên Lý Ngôn Khánh trải rộng một tờ giấy ra, viết tên Tô Bao xuống, đằng sau hấn là bốn chữ huyện úy Cử huyện.

Chức vụ này có lẽ thích hợp với Tô Bao nhất.

Chỉ có một điều duy nhất không tốt là phẩm trật của huyện úy này thấp hơn binh tào Hắc Thạch phủ một bậc.

Ha ha điều này cũng phù hợp, chuyển từ quân đội xuống địa phương giảm một bậc ững là điều đương nhiên, chức huyện úy công tác khá nhẹ nhõm, hơn nữa mỗi tháng bảy ngày luyện binh, cũng khiến cho Tô Bao không quá nhàn rỗi.

Tuy nhiên Tô Bao điều đi thì chức vụ biệt tương và binh tào ở Hắc Thạch phủ cũng trống trải.

Cũng may Ngôn Khánh nhanh chóng tìm được người thích hợp, La Sĩ Tín dũng mãnh, võ nghệ cao cường hoàn toàn thích hợp với chức vụ biệt tương, hơn nữa La Sĩ Tín từng ở dưới trướng Trương Tu Đà, đối với chiến sự cũng không hề lạ lẫm, lần này Hắc Thạch quan đại thắng, cũng là công của Sĩ Tín đánh bại Tần Quỳnh, ở Bạch Thạch độ chiến thắng Đan Hùng Tín, về sau lại phục kích Cự Mộc doanh, công lao đã đầy đủ.

585. Chương 60: Trở Lại Hào Đồi ỗ.

Điều Ý cũng đảm nhiệm được chức vụ binh tào, điều này cũng không khiến người khác phản đối.

Hấn vốn là đệ tử quan lại, trong triều cũng có quan hệ của mình hơn nữa cũng có tài văn chương, giao hữu nhiều, binh mã thuần thực.

La Sĩ Tín và Điều Ý vốn là giáo úy sau khi thăng quan thì mấy chức vụ giáo úy này cũng có ghé trống.

Hắc Thạch phủ hiện tại binh lực đại tăng, ít nhất cũng có tới ba nghìn người, cần ít nhất sáu giáo úy.

Những người này không khó tìm kiếm, chỉ cần nhìn vào bảng công lao chọn một số người ưu tú là được.

Chuyện ở Hắc Thạch quan đã sắp xếp xong, còn những chức vụ ở Bộ sứ thì nên sắp xếp thế nào đây?

Phụ tá Bộ sứ cùng quân phủ hoàn toàn khác nhau, Ngôn Khánh đã nghĩ kỹ, có thể đem Trương Tôn Vô Kỵ và Tiết Thu kéo vào, nếu như Tiết Thu có thể hàng Tổ Quân Ngạn thì tốt nhất, còn có mấy người Hứa Kính Tông có thể tham gia vào văn quan. Tuy nhiên phương diện võ quan thì Lý Ngôn Khánh cũng không có nhiều người, Vương Phục Bảo có thể là một người, nhưng nhân thủ không đủ, Hùng Khoát Hải, Hám Lăng, Trịnh Đại Bưu ba người bọn họ chưa đủ điều kiện để đảm nhiệm.

Nhân tài, là nhân tài.

Lý Ngôn Khánh thầm cười khổ, vỗ nhẹ lên trán.

Sớm biết như thế mình đã giữ Tô Định Phương và Bùi Hành Nghiễm thì cũng không có cục diện như vậy.

- Ngôn Khánh, người tìm ta?

Trương Tôn Vô Kỵ cất bước đi tới, tới bên cạnh thấy Lý Ngôn Khánh vỗ trán thì nghi hoặc hỏi.

- Sao vậy có chuyện gì khó giải quyết sao?

- À, không phải đâu.

Lý Ngôn Khánh đứng lên, đem danh sách cất kỹ trên thư án.

- Đi với ta.

- Đi đâu?

- đương nhiên là đi tới Hào Đồi ỏ, người đã lâu rồi chưa về.

Trương Tôn Vô Kỵ cười ha hả:

- Cuộc chiến ở Hắc Thạch quan sau khi diễn ra, ta cũng lâu rồi chưa trở về nhà xem.

- Đã như vậy chúng ta đi một chuyến, Bùi cô cô và Thúy Vân cũng đã tới, ta hiện tại cũng đến thăm, thuận tiện kéo Tiết đại lang trở về, con mẹ nó từ lúc Lý nghịch náo loạn, ta lâu rồi cũng chưa trở về.

- Ngôn Khánh, người nói chuyện càng ngày càng thô鄙 rồi.

- Ta cao hứng thì đã sao?

Trương Tôn Vô Kỵ nghe được cũng đành lắc đầu cười khổ.

Tuy nhiên ngẫm lại đúng vậy, ở trong quân doanh những đám binh lính kia nếu như nói chuyện nhô nhả với bọn họ chưa kể bọn họ có nghe hay không, nhưng cũng khiến cho người khác cảm thấy khó chịu.

Lý Ngôn Khánh mang theo hai trăm Kỳ Lân vệ, cùng với Trương Tôn Vô Kỵ trở về Hào Đồi ỏ.

Hào Đồi ỏ nằm ở phía Đông Nam Cửng huyện, từ phía xa xa đã nhìn thấy tòa nhà lớn của Trương Tôn gia.

Hiện tại so với lúc trước thì tràn ngập sinh cơ.

Lúc này ở trong Hào Đồi ỏ ngoại trừ Trương Tôn gia còn có Bùi gia cô chất, tộc nhân Tiết gia, nhân số tới ba bốn trăm người.

Hào Đồi ỏ đông người như vậy dĩ nhiên khó có thể thừa nhận, cho nên xung quanh căn cứ bắt đầu xuất hiện một số điền trang thôn xóm.

Lần trước Lý Ngôn Khánh tới đây ở nơi này trống trơn.

Hiện tại khói bếp nổi lên bốn phía, tràn ngập cảnh tượng phồn hoa.

Đại chiến Hắc Thạch quan, Hào Đồi và Cửng huyện cũng không bị ảnh hưởng quá lớn lúc này lúa mạch mênh mông, nhộn nhạo trong gió.

- Năm nay nhất định sẽ có một mùa thu hoạch tốt.

Kiếp trước Lý Ngôn Khánh làm quan về lĩnh vực nông nghiệp nên đối với những cảnh tượng này vô cùng quen thuộc.

Tuy nhiên hắn nói xong lòng mảy liền nhú lại xoay chuyển hướng về phái Trưởng Tôn Vô Kỵ:

- Vô Kỵ, hai ngày nữa ngươi hãy đi điều tra hộ tịch.

- Không phải mới điều tra sao?

- Đúng vậy nhưng mà ngươi ngẫm lại xem, năm ngoái Cử huyện thu nạp bao nhiêu lưu dân, đầu xuân đến chiến sự sẽ diễn ra nhất định có biến hóa, ta cần phải nắm giữ biến hóa của Cử huyện.

Mặt khác lần này Hắc Thạch quan đại thắng, Huỳnh Dương quận nhất định sẽ có rất nhiều lưu dân tới.

Lần này ngươi cần phải kiểm tra hộ tịch để tránh hỗn loạn, đến mùa thu khi thu hoạch mùa vụ, Lý nghị cũng thế Vương Thế Sung cũng thế đều nhìn chăm chăm vào Cử huyện không thể không đề phòng chu đáo.

Thời gian đầu hạ, Ngôn Khánh đã cân nhắc đến sau này.

Trưởng Tôn Vô Kỵ ở trên lưng ngựa mỉm cười:

- Ngôn Khánh, ngươi và lão Từ diễn trò phải không?

- Ngươi cũng nghe nói sao?

- Ta làm sao không biết chuyện này, lão Bù sau khi nghe tức giận đến cực điểm còn muốn tìm ngươi làm phiền đây này.

Lý Ngôn Khánh cười hắc hắc giống như không muốn tiếp tục đàm luận chuyện này nữa sau đó ánh mắt của hắn và Trưởng Tôn Vô Kỵ chạm nhau, trong mắt của Trưởng Tôn Vô Kỵ chỉ xuất hiện một chút đùa giỡn vui vẻ, hắn liền cười khổ lắc đầu:

- Ta biết rõ là không gạt được các ngươi.

- Được rồi ta thừa nhận đây là ta và lão Từ diễn trò.

- Tuy nhiên đám người Lô Tổ bọn họ cũng không rõ ràng lắm, ngươi cũng đừng nói ra, nếu không những sắp xếp của ta thành vô tác dụng.

Trưởng Tôn Vô Kỵ sắc mặt trở nên nghiêm túc:

- Ngươi cùng lão Từ xung đột cũng là xung đột với thế gia ở Huỳnh Dương, đích thực là chuyện mà Dương Khánh hi vọng.

- Tuy nhiên ngươi cần phải lưu tâm, Dương Khánh không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

- Vạ nhất hắn nổi lòng nghi ngờ lên phát hiện ra chuyện gì sơ hở gây chuyện không tốt ngươi sẽ tiến thoái lưỡng nan.

Lý Ngôn Khánh nghe được hít một hơi thật sâu.

Trong khoảng thời gian này hắn quá mức thuận lợi cho nên quên mất dò xét người khác.

Đúng thế, nếu như Dương Khánh thật sự nhìn ra sơ hở thì không phải là cái được không bù được cái mất sao?

Trong lòng hắn thêm vài phần cơ cảnh.

Đi tới trước cửa Hào Đồi ỏ, Lý Ngôn Khánh cùng với Trưởng Tôn Vô Kỵ phân biệt xuống ngựa, Ngôn Khánh ý bảo không cần phải trong nom Tượng Long.

- Phúc Yên gần đây trong nhà tốt chứ?

Phúc Yên họ Cao cũng là người nhà của Cao phu nhân.

Cao phu nhân rời khỏi Phích Lịch đường, ở đất Thục chiếu cố cho Trưởng Tôn Vô Cẩu thì Phúc Yên cũng để lại cho Cao Sĩ Liêm, tuy nhiên sau đó Cao Sĩ Liêm bị tội phải đày đi Lĩnh Nam, Cao Phúc Yên vì vậy mà ở lại Lạc Dương, sau khi Cao Phúc Yên nghe nói Trưởng Tôn gia đặt mua sản nghiệp ở Củng huyện thì tới đây, hắn cũng đã lớn tuổi, Cao phu nhân muốn sắp xếp cho một việc dưỡng lão nhưng lão nhân này nhất quyết không chịu ngồi yên, dứt khoát tìm một chân gác cổng, tuy nhiên toàn bộ Hào Đồi ai cũng không đối đãi hắn như người bình thường, cho dù Đẳng thị tam huynh đệ dù được Cao phu nhân coi trọng, được Lý Ngôn Khánh đề cử vẫn kính trọng gọi Phúc Yên ba tiếng lão quân gia.

Cao Phúc Yên hiện tại đã già rồi, nhưng tai vẫn còn nghe rất tốt.

- Trong nhà mọi chuyện đều tốt, tuy nhiên thiếu lang quân lần này về hơi đột nhiên không cách nào chào hỏi.

- Sao vậy?

- Đại nương tử cùng với Bùi nương tử bọn họ đi tới Tâm Duyên tự bái phật ăn chay, còn nói muốn thỉnh tội thay cho Lý lang quân và thiếu lang quân.

586. Chương 61: Thất Thần Vì Mỹ Nhân.

Cuộc chiến lần này ở Hắc Thạch quan song phương chết và tổn thương gần vạn người.

Cao phu nhân cùng với Bùi Thục Anh thương nghị cảm thấy Lý Ngôn Khánh sát nghiệp thật sự quá nặng.

Vì vậy mang theo Trưởng Tôn Vô Cẩu, Bùi Thúy Vân còn có cả Mao Tiểu Niệm mời Thiếu Lâm tăng nhân vãng sinh cho người chết.

Đây cũng là một phương thức rửa tội.

Mặc kệ Hắc Thạch quan đại thắng, Lý Ngôn Khánh không trực tiếp giết gần một vạn người này nhưng hắn cũng tham dự vào.

Tâm Duyên Tự do Lý Ngôn Khánh xây dựng, Cao phu nhân bọn họ tụng vãng sinh chú ở trong chùa mười ngày, chuộc đi sát nghiệp của Lý Ngôn Khánh ở Hắc Thạch quan.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cùng Ngôn Khánh nhìn nhau cười khổ:

- Đã qua mấy ngày rồi?

- Hôm nay là ngày thứ ba.

- Vậy trong nhà còn có ai, Tiết đại lang có ở đây không?

- Tiết đại lang sáng sớm đã tới điền trang chưa trở về, tuy nhiên Tiết nương tử vẫn còn ở nhà vì thân thể không tốt.

Trưởng Tôn Vô Kỵ gãi đầu:

- Nếu vậy thì, Ngôn Khánh chúng ta vào nhà uống miếng nước sau đó đi tìm lão Tiết.

- Ừ.

Lý Ngôn Khánh cùng với Trưởng Tôn Vô Kỵ bước vào trong phủ, chợt nghe Tượng Long hí dài một tiếng như rống ngâm, có phần phẫn nộ, Lý Ngôn Khánh liền quay đầu nhìn sang thì thấy Tượng Long lân giáp nơi cổ lóe sáng, hí dài không ngừng.

Ở cách Tượng Long không xa là một đứa bé.

Xem tuổi tác cũng chỉ khoảng bốn năm tuổi, vô cùng cường tráng, phần điều ngọc mài, trông rất đẹp mắt.

Hắn cầm lấy một tảng đá không sợ chút nào ném về phía Tượng Long.

Mà ở phía sau hắn là một vườn hoa.

Mấy phu nhân vội vàng chạy tới, còn lớn tiếng gọi:

- Tiết Lễ, mau chạy ra.

Một nữ tử tuổi tác cũng không lớn, ước chừng mười bảy mười tám, khuôn mặt tú mỹ thấy cảnh tượng vậy thì sợ hãi.

Tượng Long lao tới phía trước, lực đạo hề tầm thường.

Đừng nói là một đứa bé cho dù là người trưởng thành cũng đừng mơ cản được.

- Tượng Long trở về đi.

Thấy đứa bé trong chốc lát nữa bỏ mạng trước vó của Tượng long, Lý Ngôn Khánh liền la lên.

Hài nhi kia sắc mặt tuy trắng bệch nhưng vẫn quật cường đứng ở chỗ cũ, như muốn thủ hộ vườn hoa sau lưng vậy, trong chốc lát thiếu nữ kia đã chạy tới, ôm lấy nó.

Tượng Long nghe thấy Lý Ngôn Khánh hô quát cuối cùng cũng khôi phục lý trí mà dừng bước lại.

Ngôn Khánh bước tới hai ba bước, ôm lấy cổ Tượng Long, thỉnh thoảng lại nói vài câu như an ủi nó.

- Con ngựa này nhà ai mà hung ác như thế?

- Tiết Lễ, đừng nói chuyện.

Lúc này đám người Trưởng Tôn Vô Kỵ và bọn hạ nhân cũng tiến tới, nhìn thấy thiếu nữ đang an ủi hài nhi kia, Trưởng Tôn Vô Kỵ liền giật mình, cả người như muốn ngất đại ra.

Lý Ngôn Khánh cuối cùng cũng trấn an xong Tượng Long, đồng thời xóa hết bụi đất trên đầu của nó, quay mặt nhìn lại cô gái kia cũng sững sờ.

Thiếu nữ kia cũng đứng dậy khẽ chào hai người:

- Nhị vị lang quân, đều là do tiểu nữ không tốn, không trông nom nó khiến cho làm kinh ngạc bảo mã của lang quân.

- Không đúng, là nó muốn ăn hoa, ta dùng cục đá ném nó.

Đồng tử kia lớn tiếng nói rồi chỉ tay vào Tượng Long:

- Là nó không đứng trước.

Lý Ngôn Khánh cũng hiểu ra.

Có lẽ Tượng Long muốn ăn hoa trong vườn đồng tử kia lại muốn bảo vệ cho nên mới đứng ra, Tượng Long hung dữ cỡ nào, ngay cả hổ báo cũng không úy kỵ thì làm sao cho phép đồng tử kia đánh nó.

- Tiết nương tử, chỉ là hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm.

Cao Phúc Yên đi tới vội vàng nói:

- Đều là người một nhà, đây là thiếu lang quân người nhà ta, còn đây là Cửng huyện Lý lang quân, đệ tử của lão lang quân.

- Lý lang quân, thiếu lang quân vị này là Tiết nương tử muội tử của Tiết lang quân.

Tên tiểu tử vốn luôn miệng nói Tượng Long không đúng đã bị Tiết nương tử che miệng lại.

Ngôn Khánh khẽ giật mình nhìn thoáng qua cô gái kia.

Không ngờ thiếu nữ mặc mặc không trang điểm son phấn này lại là muội muội của lão Tiết.

Lão Tiết kia lớn lên nhìn không được lắm không ngờ muội muội của hắn lại động lòng người như vậy.

Tuy nhiên Lý Ngôn Khánh đối với mỹ nữ thuần túy chỉ là thưởng thức mà thôi.

Kiếp trước hắn làm quan, mỹ nữ hắn đã nhìn thấy nhiều rồi, trong lòng đã không còn thích nhiều cho lắm, từ thích đã chuyển sang thưởng thức.

Hắn mỉm cười nói:

- Tiết gia muội tử, ta là Lý Ngôn Khánh, đây là huynh trưởng của Vô Cầu, Vô Kỳ, người thất thần gì vậy?

- A, Tiết nương tử, Vô Kỳ vô lễ rồi.

Trưởng Tôn Vô Kỳ luống cuống tay chân ôm quyền thi lễ.

Tiết nương tử dường như rất thẹn thùng, vội vàng hoàn lễ:

- Là do Tiết Anh quân giáo không tốt, xin tướng quân thứ tội.

Lý Ngôn Khánh còn chưa kịp mở miệng thì Trưởng Tôn Vô Kỳ đã nóng nảy:

- Đây là hài nhi của nương tử?

Những lời vô lễ này thì ngay cả Lý Ngôn Khánh cũng không nghe nổi nữa.

Người bình thường cũng nhìn thấy Tiết Anh chân mày lá liễu tự nhiên rõ ràng là một khuê nữ.

Từ thời Tây Chu tới nay, đã có tập tục người lập gia đình cạo sạch lông mày sau đó lấy thuốc màu vẽ lên.

Tiết Anh đỏ bừng cả khuôn mặt không biết phải giải thích thế nào.

Tuy nhiên đồng tử trong ngực của nàng đã lớn tiếng nói:

- Mẹ ta thu thập hành lý, ta cùng với Tiết cô tới thu thập vườn hoa.

- Tiết Lễ chớ vô lễ.

Ở bên kia Trưởng Tôn Vô Kỳ giống như trút được một gánh nặng vậy.

Mà Lý Ngôn Khánh thì trong lòng thâm kinh hãi, đôi mắt nheo lại nhìn đồng tử kia mà nói:

- Gia hỏa, người tên là Tiết Lễ sao?

Tiết Lễ, cái tên này có lẽ nhiều người còn lạ lắm.

Tuy nhiên nếu như nhắc tới cái Tên Tiết Nhân Quý, có lẽ không ai xa lạ, người này chính là một đại tướng nổi tiếng thời Sơ đường chỉ sau Lý Tĩnh và Từ Thế Tích.

Hai chữ Nhân Quý, sau khi trưởng thành hẳn mới đổi, cho nên người biết Tiết Nhân Quý là Tiết Lễ không nhiều.

Lý Ngôn Khánh lúc đầu cũng không để ý nhiều.

Tuy nhiên Tiết Anh mấy lần nhắc tới tên của Tiết Lễ khiến cho hắn không thể không chú ý.

Chưa đợi Tiết Lễ mở miệng, Tiết Anh đã nóng nảy che chở cho Tiết Lễ:

- Lý lang quân, Tiết Lễ không hiểu chuyện, tuy nhiên nó không cố ý làm bị thương bảo mã của lang quân, xin lang quân nể mặt huynh trưởng tiểu nữ tha cho nó một lần.

- Cô cô, đại tẩu phu ai làm thì người đó chịu.

- Là ta làm bị thương ngựa của người, người đừng trách tội cô cô nếu không ta sẽ không khách khí với người.

Người này xem ra rất nghĩa khí.

Lý Ngôn Khánh đỏ khốc đỏ cười nhìn Trưởng Tôn Vô Kỳ thần hồn điên đảo bên cạnh, đoán chừng tên tiểu tử này cũng không có khả năng đứng ra nói chuyện được.

- Tiết nương tử, ta cũng không có ác ý.

- Tượng Long tính khí táo bạo ta đúng là cũng muốn bảo vệ nó nhưng sẽ không vì một chút chuyện mà hỏi tội đứa bé này, hơn nữa Tượng Long cũng không bị thương tích, nó da thịt béo dày, lang quân muốn làm nó bị thương cũng không phải là chuyện dễ dàng.

587. Chương 62: Ghen.

Tiết Anh lúc này đã biết mình hiểu lầm Lý Ngôn Khánh.

Cũng khó trách nàng bần khoản như vậy.

Tên của Lý Ngôn Khánh đã như sấm bên tai, lúc nàng còn trẻ, Tiết Đạo Hành cũng thế, Tiết Thu cũng thế đều liên tục khen Lý Ngôn Khánh không dứt miệng, về sau Lý Ngôn Khánh không chế Cao Ly, sau đó đại chiến với Dương Huyền Cẩm ở Hắc Thạch quan, thầy ngang đây đồng đã có danh tiếng là Lý ma vương.

Tiết Anh là một nữ tử yêu đời, đối với yêu ma theo bản năng sẽ sinh ra sợ hãi.

Trong mắt của nàng, Lý ma vương có thể xưng là “ma” thì nhất định là một nhân vật giết người không chớp mắt, tuy nói Lý Ngôn Khánh vẻ bề ngoài thanh tú có vẻ giống như nữ hài tử nhưng ở trên chiến trận chém giết, đã bồi dưỡng nên sát khí khiến cho người ta phải hãi hùng khiếp vía.

Tiết Anh nói:

- Tiểu nữ mấy ngày trước thân thể hơi mệt, hôm nay đỡ nhiều rồi, có chút nhớ thương vườn hoa cho nên mang chút nhĩ tới đây.

Đây là con của Tiết Quý, tộc huynh của tiểu nữ, năm nay bốn tuổi.

Lý Ngôn Khánh lúc này có thể khẳng định người đứng trước mặt hẳn là Tiết Nhân Quý.

- Ngôn Khánh người chớ trách đứa nhỏ này nữa.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng đã tỉnh táo lại cất bước lên khuyên:

- Hơn nữa cũng là Tượng Long của người không đúng, nếu như không phải nó muốn ăn hoa trong vườn thì đứa nhỏ này cũng không dùng đá ném.

Lý Ngôn Khánh quay đầu nhìn Trưởng Tôn Vô Kỵ, ánh mắt hiện ra vẻ cổ quái.

Trưởng Tôn Vô Kỵ hơi chột dạ ho khan một tiếng, quay đầu sang một phía rồi nói tiếp:

- Tiết nương tử không cần phải lo lắng, ta cùng với Tiết đại lang tình như thủ túc tuyệt đối không để Lý Ngôn Khánh trách cứ Tiết Lễ, đúng rồi vườn hoa này của nương tử quản lý sao? Hoa tươi đẹp động lòng người như vậy nếu nương tử đi rồi thì nên làm sao cho phải?

Tiết Anh là một người yêu hoa như tính mạng.

Nàng nghe thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ hỏi thăm thì lộ ra vẻ khó khăn:

- Tiểu nữ cũng đã vì chuyện này mà phiền não, Tiết đại huynh nói chờ tới khi chuyển đến nhà mới sẽ xây dựng một vườn hoa nhưng những bông hoa này sẽ thiếu người chăm sóc chẳng phải sẽ tàn lụi héo rũ sao? Nhưng mà chuyển qua thì dường như rất phiền toái, đại huynh cũng không đồng ý, tiểu nữ cũng không biết phải sắp xếp thế nào cho phải.

Trong mắt của Lý Ngôn Khánh hàn quang ẩn hiện.

Lão tử đã nói là không trách tội người còn vẽ vờ cho thêm chuyện.

Lại nói tiếp quan hệ với Tiết đại lang, ta tựa hồ còn gần hơn so với người, người tại sao còn nhúng tay vào?

Tuy nhiên Lý Ngôn Khánh cũng đoán được tâm sự của Trưởng Tôn Vô Kỵ, cảm thấy buồn cười trong lòng.

- Tiết nương tử nếu không muốn bỏ thì để Vô Kỵ nghĩ cách vận chuyển nó, sắp tới Vô Kỵ cũng có nhiều thời gian.

- Như vậy không phải làm phiền Trưởng Tôn lang quân sao?

Tuy nói như vậy nhưng trên khuôn mặt của Tiết Anh vẫn hiện ra vẻ mừng rỡ.

Đôi mắt động lòng người nhìn lại Trưởng Tôn Vô Kỵ, giống như lắng lắng cầu khẩn.

Trưởng Tôn Vô Kỵ lúc này không có khả năng lùi bước, hấn nhìn lại thẳm cảm kích Lý Ngôn Khánh rồi ưỡn ngực lên nở ra một nụ cười tươi:

- Chuyện này thì tính gì là làm phiền.

- Nếu thật như vậy thì Tiết Anh thay những bông hoa này đa tạ Trưởng Tôn lang quân.

Tiết Anh vô cùng cao hứng, liên tục cảm tạ.

Thật không hiểu nổi, tên Tiết đại lang hình dáng xấu xí kia tại sao lại có một muôi tử băng thanh ngọc khiến, u lan không cóc như vậy? Lý Ngôn Khánh nắm lấy Tương Long sau đó trầm giọng nói:

- Vô Kỵ chúng ta còn cần phải đi tìm Tiết đại lang làm việc.

- Ủ, như vậy người chờ ta với, ta cần phải đem chuyện này sắp xếp.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói xong gọi Cao Phúc Yên tới bên cạnh rồi thẳm nói.

Lý Ngôn Khánh hiểu kỳ đánh giá bộ xương của Tiết Lễ, Tiết Lễ đúng là khôi ngô, tuy hấn mới có bốn tuổi nhưng mà nhìn bề ngoài như một người năm sáu tuổi vậy.

- Hắc gia hỏa.

Tiết Lễ ngẩng đầu nhìn Lý Ngôn Khánh:

- Có chuyện gì vậy?

- Muốn tập võ không?

Tiết Lễ ưỡn ngực ra nói:

- Ta có luyện võ, cha ta đã dạy võ nghệ cho ta.

Lý Ngôn Khánh cười ha hả:

- Gia hỏa, ta nói là võ nghệ chân chính, có thể ra trận giết địch, còn nữa có thể muốn bảo hộ Tiết cô cô, người có muốn học không?

Tiết Lễ sàng ngồi hai con mắt.

Lão Thực mang đao tới đây.

Lương Lão Thực đưa lên một thanh trường đao sắc bén Lý Ngôn Khánh nhận lấy rút đao ra khỏi vỏ, mũi đao lạnh toát khiến cho người ta rợn tóc gáy, Lý Ngôn Khánh lấy đao đảo vòng quanh sau đó vung tay chém xuống, chặt đứt một tảng đá.

- Muốn không?

- Muốn.

Tiết Lễ hưng phấn gật đầu liên tục.

Lý Ngôn Khánh thu đao vào trong vỏ rồi nói:

- Thanh đao này ta đưa cho người cho người chừng nào người chừng nào người sử dụng được nó thì ta sẽ tặng cho người, à đúng rồi người theo Tiết cô cô đọc sách viết chữ, tương lai ta sẽ kiểm tra việc học tập của người.

Tiết Lễ cắn môi dùng sức gật đầu.

Ngôn Khánh cười cười, thanh trường đao này nặng tới hai mươi cân.

Với khí lực của Tiết Lễ cho dù muốn di chuyển nó cũng khó chứ đừng nói là sử dụng.

- Gia hỏa, người muốn học tập thì tới Cửng huyện Lý phủ báo danh, ta có thể giới thiệu sư phụ tốt cho người.

Lúc này Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng đã sắp xếp xong cả cười ha hả mà tiến tới:

- Tiết nương tử yên tâm, ta đã sắp xếp cho Phúc Yên, ông ấy sẽ giúp nương tử chuyển hoa.

Tiết Anh bị hành động của Lý Ngôn Khánh sợ đến mức tái mặt. Tuy nhiên khi nghe lời nói của Trương Tôn Vô Kỵ thì lại lộ ra một vẻ ngượng ngùng:

- Như thế làm phiền lang quân.

- Vô Kỵ, đi thôi, nếu như ngươi thật lòng thì lúc Tiết nương tử dọn nhà lại tới hỗ trợ tiếp.

Người cùng với Tiết Thu là bạn tốt, giúp hắn dọn nhà chẳng lẽ không phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa?

Trương Tôn Vô Kỵ trong lòng vui mừng vô cùng, cùng Tiết Anh chấp tay từ biệt rồi lên lưng ngựa.

- Cô cô, con có thể đi tập võ không?

Tiết Lễ ngây thơ nhìn, trong mắt hiện ra vài phần khát khao.

Tiết Anh đưa mắt nhìn về phía Lý Ngôn Khánh, Trương Tôn Vô Kỵ rồi thở dài:

- Tiết Lễ cô cô dĩ nhiên là muốn con kiến công lập nghiệp, con đi theo Lý lang quân tập võ cô cô rất tin tưởng nhưng không được biếng nhác việc học.

Đứa nhỏ này trời sinh hiếu động thích múa thương đánh bổng.

Chỉ là võ nghệ của Tiết gia không được cao cho nên nó cũng chỉ hiểu được một chút da lông không được truyền thụ chính thức.

- Ngôn Khánh, ta thích Tiết nương tử.

Trương Tôn Vô Kỵ sắc mặt biến đổi nhìn Lý Ngôn Khánh chằm chằm.

Ngôn Khánh không hiểu chuyện gì nghi hoặc nhìn hắn:

- Người thích Tiết nương tử, ngay cả bảo bối Tượng Long của ta cũng nhìn thấy không cần giải thích.

- Vậy sao ngươi còn nịnh nọt Tiết nương tử?

588. Chương 63: Chiêu Hàng Sài Hiếu Hòa.

Lý Ngôn Khánh kinh ngạc nhìn Trương Tôn Vô Kỵ, đột nhiên minh bạch vì sao hắn ta lại cổ quái như vậy.

Hóa ra hắn ghen...

Ngôn Khánh nhin không được cười to:

- Vô Kỵ ngươi chớ để tâm ta không thích kiểu nữ tử giống như Tiết nương tử.

- Nàng ta có vài phần nũng nịu ta không hợp ý, chỉ có mấy tên gốc như ngươi mới thích.

Trương Tôn Vô Kỵ nghe vậy thì thở ra một hơi.

Vô Kỵ rất sợ Lý Ngôn Khánh cũng nhìn trúng Tiết Anh, khi đó hắn phải khiêu chiến với Lý Ngôn Khánh.

- Đã vậy tại sao ngươi còn nịnh nọt, muốn tìm sư phụ cho thằng bé kia?

- Người nói chuyện của Tiết Lễ sao?

Lý Ngôn Khánh cười nói;

- Ta thấy hài tử đó căn cốt tốt, là một khối tài liệu tốt có thể bồi dưỡng một phen.

- Người khi nào thì học được thuật xem tướng vậy?

- Ta...

Lý Ngôn Khánh nhìn Trương Tôn Vô Kỵ, khuôn mặt hoài nghi nói:

- Vô Kỵ ta có thể cam đoan với người, ta thật sự không có tâm tư với Tiết nương tử, ta đã nói rồi ta không thích kiểu nữ nhân đó, cho nên người cứ yên tâm đi.

Tiết Lễ kia căn cốt kia hoàn toàn không kém, ta muốn bồi dưỡng một phen, đem tiền thuật của sư phụ truyền thụ cho hần.

- Người nếu như không tin thì đến lúc đó có thể giám thị ta nếu như ta hỏi hần nửa câu về Tiết nương tử thì sẽ chết không an lành.

Trưởng Tôn Vô Kỵ liền biến sắc.

- Phì phì phì, đang yên lành người nói tầm bậy gì thế.

- Người cũng thật là... ta còn chưa tin người sao? Còn nữa hai chúng ta là huynh đệ người có hai vợ một thiếp rồi, ta đến nay người nào cũng không có, người không có khả năng tranh giành với ta đúng không?

Ngôn Khánh nhìn Trưởng Tôn Vô Kỵ, bất đắc dĩ gật đầu.

- Đúng thế, ta tuyệt không tranh giành nữ nhân với anh vợ, người cứ yên tâm đi.

- Vậy thì tốt rồi, Ngôn Khánh đã vậy thì ta phải làm sao tỏ vẻ với Tiết nương tử đây nhỉ? Là theo đuổi nàng hay trực tiếp cầu thân?

Lúc này trong đầu của Trưởng Tôn Vô Kỵ toàn là Tiết Anh.

Lý Ngôn Khánh không tin rằng có chuyện vừa gặp đã yêu nhưng nhìn thấy bộ dạng này của Trưởng Tôn Vô Kỵ hần đã bắt đầu tin tưởng.

Tiết Thu ở điền trang, là ngoại ô của Cửng huyện.

Diện tích cũng không quá lớn chỉ khoảng hai trăm mẫu ruộng mà thôi.

Những họ nhà nông canh tác ở đây đều là họ Tống không phải bổn gia của Tiết Thu.

Sở dĩ bọn họ tới Cửng huyện là vì đại đô bọn họ hoàn toàn phụ thuộc vào Tiết gia mà sống.

Tiết Đạo Hành sau khi chết, mấy gia đình này cũng mất đi ruộng, vì vậy bọn họ liền đi theo Tiết gia tới đây.

Nghe thấy ý định của Ngôn Khánh, Tiết Thu không nói nhiều lời muốn về Hắc Thạch quan lập tức.

- Tổ Quân Ngạn người này văn chương xuất chúng, nếu như giết hần đi thì đúng là đáng tiếc, gia phụ cùng hần có tình thầy trò, ta không chừng thuyết phục được hần hiệu lực vì người.

Ngôn Khánh vội vàng ngăn cản:

- Lão Tiết, sắc trời cũng không còn sớm nữa, người bây giờ về Hắc Thạch quan tác dụng cũng không lớn.

- Như vậy đi người ở lại điền trang ta về nhà thăm một thoáng, sau đó sáng sớm chúng ta cùng nhau trở về Hắc Thạch quan, người thấy sao?

Tiết Thu nghĩ nghĩ rồi thấy Lý Ngôn Khánh nói có đạo lý.

Trưởng Tôn Vô Kỵ không cùng Lý Ngôn Khánh trở lại Cửng huyện mà ở lại điền trang.

Hần luôn miệng nói:

- Tiết đại lang có đại hỉ thăng quan ta cũng muốn ở lại với hần chia sẻ một chút sự vụ.

Nhưng trên thực tế là nhớ mong muội tử của Tiết Thu.

Lý Ngôn Khánh cũng chỉ thăm nghĩ chứ không nói thẳng ra, hần cười ha hả rồi trở về Cửng huyện.

Trưởng Tôn Vô Kỵ tuổi tác cũng không còn nhỏ.

Dựa theo tập tục của thời đại này thì hần đã là thanh niên.

Những năm nay hần bôn tẩu tứ phương, cộng thêm Trưởng Tôn Thịnh sau khi qua đời, gia đạo sa sút, vẫn chưa tìm được người thích hợp, Lý Ngôn Khánh dĩ nhiên cũng mừng thay cho hần.

Lý Ngôn Khánh về đến nhà thì sắc trời cũng không còn sớm.

Mao Tiểu Niệm không có ở nhà, Tế Yêu và tứ Nhân cũng theo nàng tới Tâm Duyên tự, ăn chay niệm phật, ở trong nhà chỉ có Thẩm Quang tọa trấn, còn có Vương Hoàng âm thầm nghĩ kế, Lý Ngôn Khánh rửa mặt xong rồi sau đó ra hậu viện nghỉ ngơi.

- Vương tiên sinh đâu rồi?

Lý Ngôn Khánh không thấy Vương Hoàng liền cảm thấy kỳ quái.

Thẩm Quang trả lời:

- Vương công mấy ngày nay thường xuyên tới huyện nha, cùng Sài huyện lệnh uống rượu làm thơ đến bây giờ vẫn chưa trở lại.

- Tiên sinh tìm Sài Hiếu Hòa làm chi?

- Thuộc hạ cũng không rõ ràng lắm tuy nhiên xem ý tứ của Vương công thì rất có thể là muốn chiêu hàng Sài Hiếu Hòa, để hần hiệu lực cho chúa công.

Muốn chiêu hàng Sài Hiếu Hòa?

Lý Ngôn Khánh nhăn mày lại, trong lòng thầm nói.

Từ đầu xuân tới nay, thể cốt của Vương Hoàng không được tốt cho lắm.

Dù sao hần cũng đã 60 tuổi rồi, trước kia còn lưu vong ở Lĩnh nam, mai dan ẩn tích, sau đó lại ẩn núp ở nơi Tây Bắc nghèo nàn, đối với thể xác và tinh thần đã bị tổn thương cực lớn, tuy về sau không phải chịu cực khổ nữa nhưng đã có họa ngầm từ trước.

Lúc xây dựng Kỳ Lân đài, Vương Hoàng đã tận tâm tận lực, hao phí vô số tâm huyết.

Đến khi Kỳ Lân đài xây dựng hoàn tất, Vương Hoàng đã không chịu được nữa.

Đối với chuyện này Lý Ngôn Khánh cũng cảm giác được.

Nhưng hần trước đây bề bộn công việc nhất là chiến sự ở Hắc Thạch quan khiến cho không thể trao đổi nhiều với Vương Hoàng.

Vương Hoàng muốn chiêu hàng Sài Hiếu Hòa?

Tại sao Vương Hoàng lại để ý Sài Hiếu Hòa như vậy? Trước kia mấy lần nhắc đến tài năng của Sài Hiếu Hòa, hiện nay lại tự mình đến nhà.

Đối với chuyện này Lý Ngôn Khánh cũng phải cân nhắc không ít.

Lúc trước hần là người ngoài cuộc có thể đem sự tình đơn giản hóa đi nhưng hiện tại hần là ở trong cuộc tình hình đã trở nên phức tạp.

Hần mơ hồ cảm thấy Vương Hoàng định để cho Sài Hiếu Hòa là người kế thừa Kỳ Lân đài.

Lý Ngôn Khánh càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này càng có khả năng lớn.

Một đêm này Ngôn Khánh cảm thấy rất khó ngủ.

Kỳ Lân đài đối với hần, tầm quan trọng vô cùng to lớn.

Cho nên người chủ trì Kỳ Lân đài cũng phải vô cùng trọng yếu, Vương Hoàng đối với phụ tử của hần vô cùng cảm kích, Lý Ngôn Khánh lại có hần cơ hội để thi triển tài hoa cho nên đối với Vương Hoàng, Lý Ngôn Khánh không hề hoài nghi, ngược lại còn giao cho Vương Hoàng quyền lợi các loại. Đặc biệt là Vương Hoàng theo Lý Hiếu Cơ phiêu linh cả đời, đối với chuyện quyền lực sớm đã phai nhạt ham muốn, Kỳ Lân đài chẳng qua chỉ là một trò chơi của Vương Hoàng mà thôi.

Lý Ngôn Khánh đem Kỳ Lân đài giao cho Vương Hoàng hần rất yên tâm.

Nhưng đổi lại một người khác, há có thể tận tâm trung thành và tài hoa như Vương Hoàng sao?

Sài Hiếu Hòa?

Đích thật là một người có tài năng.

589. Chương 64: Cẩm Y Kỳ Lân.

Nhưng Lý Ngôn Khánh không cách nào tín nhiệm hẳn như tín nhiệm Vương Hoàng.

Nếu như Vương Hoàng thật sự muốn để Sài Hiếu Hòa làm người thừa kế thì mình phải làm sao bây giờ? Đồng ý hay cự tuyệt?

Lý Ngôn Khánh lặn qua lặn lại đã tới trời sáng.

Đã không ngủ được thì dứt khoát không ngủ.

Ngôn Khánh từ từ bước ra khỏi phòng, lúc này ở khu vườn hậu viện đã có bạch quang ảm hiện, bóng người chớp động như hồ điệp.

Sớm như vậy đã ra sau hậu viện luyện công ở Lý phủ chỉ có một người.

Ngôn Khánh tìm một tảng đá ngồi xuống ở ven hồ, trong đầu hiện ra vô số suy tư.

- Chúa công tại sao lại dậy sớm vậy?

Thẩm Quang sau khi luyện công xong từ từ đi ra khỏi rừng cây.

Cánh tay của hắn để trần, trên người mặc một chiếc quần dài, toát đầy mồ hôi ra.

Nhìn ra được hắn rất mệt.

Tuy nhiên lại kiên trì không chịu ngồi xuống.

- Lão Thẩm, người từ lúc nào có cái hình xăm Kỳ Lân tinh mỹ như vậy?

Lý Ngôn Khánh phát hiện ở sau lưng của Thẩm Quang có một hình xăm Kỳ Lân, hình xăm này rất sống động.

Thẩm Quang cười nói:

- Có từ năm ngoái. Lúc đó ở Lạc Dương có một thợ thủ công tới, châm pháp kỳ diệu cho nên thuộc hạ động tâm tư để bọn họ xăm một hình.

- À, hiện tại ở Củng huyện người ngoài tới rất nhiều sao?

- Đúng là không ít, hiện tại nhân số Củng huyện đã nhanh chóng vượt qua Huỳnh Dương huyện và Quản thành rồi.

- Lão Thẩm, người có hứng thú với Kỳ Lân đài không?

Thẩm Quang hơi giật mình:

- Chúa công, không phải Thẩm Quang vẫn ở Kỳ Lân đài làm việc sao?

Ngôn Khánh cười cười:

- Ta không phải muốn người làm việc mà muốn người chấp chưởng Kỳ Lân đài.

Thẩm Quang lắc đầu liên tục:

- Chúa công, không phải Thẩm Quang muốn từ chối nhưng xác thực chuyện này không phải là sở trường của thuộc hạ, thuộc hạ bình thường thấy Vương Hoàng cả ngày vui mình trong biển sách mệnh mông, phân tích đủ loại tin tức cho chúa công.

- Thật không dám giấu diếm, thuộc hạ nhìn thấy đã thấy đau đầu, nếu như chấp chưởng thì không phải là lấy cái mạng già của thuộc hạ hay sao?

Lý Ngôn Khánh nhin không được cười cười, rồi nói tiếp:

- Lão Thẩm, người yên tâm, chuyện này không cần phải làm như vậy.

Sau đó hắn thu hồi nụ cười mà nói:

- Lão Thẩm, ta muốn người dựng cho ta một lực lượng mà không người nào biết.

- Không đơn thuần chịu trách nhiệm bảo hộ cho ta mà còn có một nhiệm vụ, nếu như ta không thể ra tay ngoài ánh sáng thì cần phải dựa vào để hoàn thành.

- Chúa công nói là sát thủ?

- Ủ, có thể lý giải như vậy.

Lý Ngôn Khánh nói xong ngưng mắt nhìn Thẩm Quang.

Hắn biết rõ, Thẩm Quang người này xuất thân từ giang hồ, đối với sát thủ có phần hơi xem thường, đích thật có phần xung đột với tính cách của hắn nhưng Lý Ngôn Khánh không thể tuyển chọn người nào khác.

- Lão Thẩm, người có thể cân nhắc một thoáng, không cần phải trả lời gấp.

- Nếu như không muốn thì cứ xem như ta chưa nói gì.

- Chúa công có phải bên Vương công đã xảy ra chuyện gì không?

Thẩm Quang không phải người ngu, hơn nữa còn vô cùng thông minh, hắn nhanh chóng có phản ứng, Kỳ Lân đài hẳn là đã có biến hóa, cho nên Lý Ngôn Khánh mới làm ra chuyện này.

Ngôn Khánh đứng lên, sóng vai với Thẩm Quang, từ từ đi về phía sau bờ hồ:

- Ta cũng không giấu người, ta cảm thấy Vương công có phần hơi mệt mỏi, tất nhiên sẽ có người tiếp nhận Kỳ Lân đài nhưng người cũng biết, tìm được người tin nhiệm như là Vương công cũng không dễ, Kỳ Lân đài đối với ta vô cùng trọng yếu, cho dù hiện tại hay sau này, ta đều muốn Kỳ Lân đài không có ai biết, cho nên cần phải có một lực lượng quản lý Kỳ Lân đài.

Thẩm Quang liếc nhìn Lý Ngôn Khánh khẽ nói:

- Chúa công đã coi trọng, Thẩm Quang muôn chết cũng không từ chối.

Thẩm Quang hiểu, hắn thân là môn hạ của Lý phủ, dĩ nhiên cần phải cùng với chủ nhân phân ưu.

Hắn cũng biết rằng, giờ khắc này hắn không đơn thuần là môn hạ của Lý Ngôn Khánh mà còn là một thanh lợi kiếm trong tay của Lý Ngôn Khánh.

- Nhưng không biết Thẩm Quang dùng thân phận gì để tiếp nhận việc ẩn nấp trong Kỳ Lân đài?

- Cẩm Y Kỳ Lân.

Lý Ngôn Khánh đột nhiên thốt ra.

Danh từ này ảnh hưởng bởi Cẩm Y vệ

Buổi trưa Vương Hoàng trở về Lý phủ.

Hắn nghe thấy Lý Ngôn Khánh trở về liền lập tức tới bái kiến.

- Công tử, ta muốn mời Sài Hiếu Hòa làm trợ thủ cho ta, quản lý Kỳ Lân đài.

Vương Hoàng đi thẳng vào vấn đề không hề nhiều lời.

- Sài Hiếu Hòa người này tâm tư kín đáo, suy nghĩ chu toàn, đúng là một nhân tài hiếm có, trước kia công tử cùng với Lý nghịch giao phong, kết quả đã chiến thắng và khống chế Huỳnh Dương.

Trong khi đó, ta cảm thấy từ đầu xuân đến nay thường xuyên cảm thấy tinh thần bất lực, có thể như trước đây cùng công tử phân ưu.

Sài Hiếu Hòa để đó không dùng thì cực kỳ đáng tiếc, hơn nữa sau khi Hắc Thạch quan đại thắng, Sài Hiếu Hòa cũng động tâm.

Lý Ngôn Khánh buông bút ngẩng đầu lên nhìn Vương Hoàng:

- Vương công người này có thể phó thác trách nhiệm, có thể tin cậy được không?

Vương Hoàng cười nói:

- Công tử chỉ cần Sài Hiếu Hòa có thể bày mưu tính kế giúp công tử giải nạn là đủ.

Còn nữa công tử cho rằng Sài Hiếu Hòa còn có thể có lựa chọn nào khác sao?

- Hần và Lý nghịch đã mất liên lạc, mà Lý nghịch sau khi thảm bại ở Hắc Thạch quan há có thể tiếp đón hẳn nữa? Công tử chỉ cần hướng ra bên ngoài biểu thị sự hợp tác với Sài Hiếu Hòa càng mạnh, Lý nghịch dĩ nhiên không còn tín nhiệm hẳn nữa, mà đã không còn tín nhiệm thì dĩ nhiên phải hiệu lực cho công tử.

Sài Hiếu Hòa hiện tại đã hơn bốn mươi tuổi.

Thời gian để hẳn thi triển tài hoa không còn nhiều lắm.

Hôm nay hẳn đầu nhập vào Lý Ngôn Khánh thì còn có cơ hội nếu không sau khi đại cục đã định hẳn đầu nhập vào thì cũng chỉ vô dụng, chẳng bằng đi theo Lý Ngôn Khánh, tiền đồ tươi sáng.

Ngôn Khánh trầm ngâm không nói, trong lòng thầm tính toán.

Một lát sau hẳn cất tiếng:

- Vương công đã quyết ý, ta cũng không có ý kiến.

Tuy nhiên ta đã hạ lệnh cho Thẩm Quang xây dựng Cẩm Y Kỳ Lân, nấp ở trong Kỳ Lân đài, tuy nhiên ngoài ta và Vương công không ai biết tác dụng của hẳn.

Vương Hoàng nghe được thì biến sắc.

Hắn làm sao không hiểu được ý tứ trong lời nói của Lý Ngôn Khánh. Tác dụng của Cẩm Y Kỳ Lân, Vương Hoàng không rõ ràng lắm tuy nhiên nếu là để Thẩm Quang đảm nhiệm thì cho thấy Lý Ngôn Khánh sẽ tăng cường lực lượng vũ trang cho Kỳ Lân đài.

- Thẩm Quang thành lập Cẩm Y Kỳ Lân cũng hợp với ý lão phu.

Vương Hoàng cười cười:

- Nếu có Cẩm Y Kỳ Lân thì Kỳ Lân đài sẽ trở thành ác mộng của người trong thiên hạ.

590. Chương 65: Lai Lịch Của Liễu Chu Thần.

Lý Ngôn Khánh từ chối cho ý kiến nhưng hẳn cũng tinh tường Vương Hoàng quả nhiên là người thành tình.

- Mặt khác ta còn có chuyện bẩm cáo với công tử.

- Chuyện gì?

- Lần trước công tử ra lệnh cho lão phu điều tra lai lịch của Liễu Chu Thần lão phu đã có manh mối.

- Sao?

- Liễu Chu Thần là người Giải huyện Hà Đông, tộc nhân Liễu thị.

Cha hẳn là Liễu Thiếu Sư, là con vợ kế của ngụy thương thư phó xạ Liễu Khánh, ở năm Khai Hoàng là Thanh Châu thích sứ, đại tướng Liễu Cơ, chính là huynh đệ cùng cha khác mẹ của hẳn. Liễu thuật đường đệ của hẳn chính là phò mã của Lan Lăng công chúa.

Lý Ngôn Khánh nghe được thì hoảng sợ.

- Sao có thể được, đường huynh của phò mã làm sao có thể là gia thần của Dương thị?

- Công tử hãy nghe lão phu nói hết, mẹ của Liễu Chu Thần chính là tội thần, xuất thân phường ca hát cho nên địa vị ở trong nhà cũng thấp, mà trong năm Bắc Chu, Vũ Văn Hộ chuyên quyền, Liễu Khánh bất mãn nên bị giam vào trong ngục, lúc đó chính thể của Liễu Khánh thừa cơ đuổi mẫu tử Liễu Thiếu Sư ra khỏi nhà, mẫu tử Liễu Thiếu Sư không cách nào ở lại Trường An, muốn nương tựa họ hàng xa, ở trên đường mẹ của Liễu Thiếu Sư ốm chết, Liễu Thiếu Sư vô tình được Triệu vương Bắc Chu thu lưu, mới có thể an táng được cho mẫu thân mình.

Trong vòng mười năm hành tung của Liễu Thiếu Sư không rõ, sau đó đột nhiên xuất hiện ở trong nhà Dương Hoàng, cha của Dương Khánh, trở thành phụ tá của hắn.

- Liễu Chu Thần trong mười năm này được sinh ra, cùng với Liễu Thiếu Sư ở trong Dương gia.

Lý Ngôn Khánh thở ra một hơi bỗng đứng cười nói:

- Nói như vậy Liễu Chu Thần phải chịu ơn Triệu Vương rồi.

Triệu vương không phải là tổ phụ của Đóa Đóa hay sao?

Hắn tên là Chu thần không lẽ là sống làm thần tử nhà Chu, chết là quý nhà Chu sao?

Tên Liễu Chu Thần này quả nhiên là một gia hỏa thú vị.

- Như vậy mong Vương công tiếp tục điều tra.

- Còn chuyện của Sài Hiếu Hòa...

- Sài Hiếu Hòa cần phải cân nhắc một thoáng, tìm cơ hội thích hợp nói chuyện với hắn sau đó tiếp tục để hắn hiệu lực dưới trướng của Vương công.

Lúc đó Sài Hiếu Hòa tâm tư chuyển động rồi thì cũng dễ dàng xử lý.

Lý Ngôn Khánh nếu ngay lập tức gặp Sài Hiếu Hòa thì sẽ cổ vũ ngạo khí của hắn.

Biện pháp tốt nhất là lạnh nhạt.

Cho đến khi hắn nôn nóng sốt ruột thì Lý Ngôn Khánh sẽ tìm cơ hội thu phục, Vương Hoàng cũng minh bạch ý định này của Lý Ngôn Khánh.

Trong lòng hắn không khỏi thầm than, công tử đúng là không giống như một người hai mươi tuổi.

Thời gian nhanh chóng đến giữa, trưa, Tiết Thu đã mang theo một đồng tử tới nhà báỉ phỏng lkn.

Trưởng Tôn Vô Kỵ không đi theo, hắn nói rằng: Tiết Thu có chuyện phải đi làm, người không phải muốn toàn tâm toàn ý dọn nhà sao? Chuyện này không thành vấn đề, cứ giao cho ta quản lý ta sẽ sắp xếp thỏa đáng.

Tiết Thu dĩ nhiên không biết tâm tư của Trưởng Tôn Vô Kỵ thực chất là đặt ở muội muội của hắn.

Cho nên ở trước mặt Lý Ngôn Khánh không ngừng tán dương Trưởng Tôn Vô Kỵ là một tên gia hỏa có tình nghĩa.

Nếu như người biết hắn tận tâm tận lực như vậy vì muốn làm em rể của người thì không biết người có thể tán dương được không đây? Lý Ngôn Khánh cũng không nói thẳng ra, chỉ phụ họa tán thành.

- Người này là ai?

Ngôn Khánh nhìn thiếu niên đi cùng Tiết Thu, thiếu niên này ước chừng mười một mười hai tuổi, thân thể tuấn tú và cường tráng.

- À đây chính là con của tá điền nhà ta, tên là Tống Lệnh Văn.

- Phụ thân của hắn vốn là hầu cận của cha ta, người này nhạy bén thông minh cho nên ta để nó đi theo, ta đang muốn nhờ người giới thiệu cho hắn một sư phụ để hắn tập chút quyền cước, tương lai có thể giúp đỡ người một phen.

Tống Lệnh Văn.

Chưa từng nghe nói qua.

Lý Ngôn Khánh nhìn thanh niên kia nhin không được mà nói:

- Theo như ngươi nói, hần mới mười tuổi sao?

- Năm nay vừa vặn mười tuổi.

Mẹ nó.

Lý Ngôn Khánh thầm cảm thán, hiện nay hài tử đều phát dục nhanh như vậy sao?

Tuy nhiên Tiết Thu đã đề nghị Lý Ngôn Khánh cũng không cự tuyệt.

- Ta hôm qua cũng nhìn trúng một hạt giống tốt, Tiết đại lang đã đề cử vậy để cho bọn họ ở lại trong phủ.

- Tổng Lệnh Văn, còn không mau bái tạ Lý lang quân?

Tổng Lệnh Văn liền bước lên phía trước khom người thi lễ sau đó lại cung kính hướng về phía Tiết Thu tỏ vẻ cảm tạ.

Hần tuổi tuy không lớn nhưng cũng không phải ngu ngốc.

Hần đã đến Cửng huyện hai ba tháng dĩ nhiên biết rõ nam tử trước mặt hần là nhân vật số một ở nơi này, ngay cả Tiết đại lang cũng làm việc ở bên cạnh Ngôn Khánh, hiện tại nếu như có thể bái Lý Ngôn Khánh làm sư phụ vậy thì sau này tiền đồ hần nhất định sẽ rộng mở, về phần Lý Ngôn Khánh dạy cho hần cái gì, Tổng Lệnh Văn không cần cân nhắc nhiều, có thể khiến cho Tiết Thu cao hứng như vậy thì chắc chắn Lý lang quân có bốn sự.

Lý Ngôn Khánh cùng với Tiết Thu cùng nhau rời khỏi Lý phủ trở về Hắc Thạch quan.

Tiết Thu tự mình đi vào trong tù binh doanh tìm Tổ Quân Ngạn, còn Ngôn Khánh thì ở lại trong quân phủ.

Lý Ngôn Khánh lúc này cũng đã hạ lệnh mở cửa Hắc Thạch quan lại, tuy nhiên cần phải nghiêm mật kiểm tra đề phòng gian tế lẫn vào.

Kỳ thật cho dù đóng cửa thành lại cũng không thể ngăn chặn gian tế trà trộn vào.

Kiểm tra chỉ là một hình thức, những người kia đối với Huỳnh Dương và Cửng huyện đều bụng dạ khó lường, lão tử tuy mở Hắc Thạch quan nhưng không có nghĩa là các người muốn làm gì thì làm, nếu như muốn chiếm tiện nghi thì đừng trách ta hạ thủ vô tình.

Lúc chạng vạng tối, Lý Ngôn Khánh gọi ba người Hùng Khoát Hải lên cổng thành dò xét.

Đúng lúc đó có người báo lại:

- Khởi bẩm Lý lang quân, ở bên ngoài có một đoàn xe, tự nhận là từ Lạc Dương tới, nghe nói lang quân chuẩn bị đóng cửa thành lại nên nhận là người thân nhất của lang quân cầu kiến, hiện nay đoàn xe kia đã rời khỏi Hắc Thạch độ khẩu, đang hướng về phía phía cổng thành.

Người thân nhất?

Lý Ngôn Khánh khẽ động tâm, sau đó trở nên kích động.

Thuyền đến cạnh bờ, Lý Hiếu Cơ đỡ Đóa Đóa xuống đi xuống chiếc đò ngang.

Bỗng nhiên ở phía Hắc Thạch quan truyền tới từng thanh âm kéo dài, đám người này không khỏi hoảng sợ mà dừng bước.

Chẳng lẽ Lý nghịch xuất binh xâm phạm biên giới sao?

Thanh âm quanh quẩn này một số người có thể nhận ra được chính là Tùy quân tập kết, mà Tùy quân tập kết thì trừ phi có tình huống cực kỳ đặc thù.

Thanh âm dần dần ngưng lại, quân tốt bắt đầu cầm lấy đao thương xếp thành hàng ở hai bên đường đẳng đẳng sát khí.

Quân tốt Hắc Thạch quan sau khi trải qua đại chiến luân phiên đã có một khí chất quân nhân cho dù đao không ra khỏi vỏ, thương mâu chĩa lên trời cũng làm nên một khí tức lãnh khốc, khiến cho những thương nhân hành giả không tự chủ được lui về phía sau một bước.

591. Chương 66: Nghênh Tiếp.

Không bao lâu sau một chi kỵ đội đã tới trước Hắc Thạch quan.

Theo sát đó là một đội Tùy quân tướng sĩ, bọn họ sau khi xuất quan lập tức bày trận hai bên đường, trầm tĩnh nghiêm túc và trang trọng, đầu ra đó.

- Đúng là binh sĩ tinh nhuệ.

Lý Đạo Huyền nhin không được mà cảm thán.

Hắn sinh ra ở Sóc phương, là nơi nghèo nàn, thường xuyên bị Đột Quyết xâm phạm cho nên Lý Đạo Huyền từng gặp rất nhiều Tùy quân, ưu khuyết sao hắn nhận ra ngay, khi nhìn thấy đạo nhân mã này, hắn nhin không được cảm thán với Vũ Tắc.

Binh lính chân chính tinh nhuệ là phải dùng qua máu và lửa mới có thể tạo thành, dọc theo con đường này Lý Đạo Huyền đã nhìn thấy không ít trạm gác nhưng nhân mã tinh nhuệ chỉ vền vẹn có ở trước mắt mà thôi, cho dù là binh mã Thái Nguyên cũng không sánh được với thiết huyết chi sư này.

Trong lòng Lý Đạo Huyền đối với Lý Ngôn Khánh liền có thêm vài phần hiếu kỳ, vài phần tôn kính.

- Cha, tiểu yêu tới đón cha rồi.

Đóa Đóa ở bên cạnh Lý Hiếu Cơ nhỏ giọng nói một câu.

Nàng một mực bám theo Lý Hiếu Cơ, dĩ nhiên là có thể cảm thấy được thân thể của Lý Hiếu Cơ đang run rẩy, kỳ thực chính Đóa Đóa cũng cảm thấy mình đang kích động, Từ khi từ biệt ở Ba thực tới nay đã là sáu năm, tuy sáu năm nay hai bên gửi thư cho nhau không ngừng nhưng Đóa Đóa tình cảm tương tư không hề có chút nào giảm bớt, sáu năm trôi qua... Tiểu Yêu hiện nay sao rồi? Tuy Đóa Đóa rất lưu ý tin tức của Ngôn Khánh nhưng sao bị được với việc tương kiến.

Trên khuôn mặt của Lý Hiếu Cơ hiện ra một vẻ kiêu ngạo.

- Là Lý vô địch... hắn đã làm được đại sự.

Trong lúc mọi người đang hoảng sợ thì một đội kỵ quân mặc áo giáp màu đen như gió bay điện chớp lao ra.

Đội kỵ mã này như là giao long xuất hải, khàn giọng gầm gừ, như rồng ngâm hổ gầm. Kỵ sĩ đi đầu mặc áo màu xanh nhạt, lộ ra uy phong lẫm lẫm.

Mà ở phía sau hắn chính là tướng quan Hắc Thạch quan.

Đứng hàng thứ nhất chính là tam đại hộ vệ cùng với Đỗ Như Hối, sau nữa là La Sĩ Tín, Vương Phục Bảo bọn họ, nguyên một đám người ghìm cương, Lý Ngôn Khánh ở trên Tượng Long đã nhìn thấy phía xa xa của hắn chính là Lý Hiếu Cơ.

Trên đời này người dám xưng là người thân nhất với Lý Ngôn Khánh chỉ có duy nhất là Lý Hiếu Cơ mà thôi.

Lý Ngôn Khánh cũng không lo lắng có người làm trò quỷ cho nên sau khi nhận được tin tức lập tức hạ lệnh xuất quan, bày trận đón chào.

Ngôn Khánh ghìm cương ngựa toan nhảy xuống.

Hắn một chân nhanh chóng bước tới, đột nhiên ngừng lại, quỳ hai gối xuống đất:

- Đệ tử Lý Ngôn Khánh bái kiến sư phụ.

Ngôn Khánh không cách nào ở trước mặt người khác gọi Lý Hiếu Cơ là phụ thân nhưng có thể gọi là sư phụ.

Thời đại này tình thầy trò không hề cầm ky, hơn nữa còn là nhân luân ngũ thường, Lý Ngôn Khánh cho dù làm nghi lễ long trọng nghênh đón cũng không có ai phản đối hơn nữa còn được người thiên hạ tán thưởng hẳn là người tôn sư trọng đạo.

Hắn không thể gọi Lý Hiếu Cơ là cha nhưng có thể thông qua phương thức này biểu thị sự tôn kính với Lý Hiếu Cơ.

Một tiếng sư phụ vang lên đã khiến cho người đi đường nghị luận liên tục.

Người trong thiên hạ ai cũng biết sư phụ của Huỳnh Dương Lý vô địch trước kia chính là tả kiêu vệ đại tướng quân Trưởng Tôn Thỉnh, ngoài ra hẳn không bất kỳ ai là sư phụ, người muốn làm sư phụ của Lý Ngôn Khánh rất nhiều, Tiết Đạo Hành Tiết đại gia, Sở công Dương Tổ, đại thừa tướng Cao Dĩnh ngay cả người hôm nay tọa trấn Kỳ Lân quán là Từ Văn Viễn cũng đã từng có tâm tư như vậy.

Chỉ là bởi vì đủ loại nguyên nhân nên không thành công.

Dương Tổ vì chết sớm, Cao Dĩnh Tiết Đạo Hành lúc đó vì tuổi tác Lý Ngôn Khánh còn nhỏ cho nên không sốt ruột, đợi đến khi tuổi tác của hắn phù hợp rồi Cao Dĩnh và Tiết Đạo Hành lại bị Dương Quảng giết chết, mà Từ Văn Viễn là người có khả năng làm sư phụ của Lý Ngôn Khánh nhất thì lúc đó Trưởng Tôn Thỉnh đột nhiên mất, Lý Ngôn Khánh hộ tống Trưởng Tôn Vô Cấu nhập thực cầu y, khiến cho Từ Văn Viễn cũng mất cơ hội.

Rất nhiều người muốn làm sư phụ của Lý Ngôn Khánh đều không thành công.

Hôm nay Lý Ngôn Khánh đột nhiên kêu người trước mặt làm sư phụ, dùng đại lễ long trọng đón chào, khiến vô số người hiếu kỳ với Lý Hiếu Cơ.

Người này là ai?

Có đức gì mà được Lý vô địch gọi là sư phụ?

Hiện nay thiên hạ rung chuyển thời cuộc hỗn loạn, mà Lý Hiếu Cơ trải qua mưa gió mười năm, những người biết hắn chết thì đã chết, ẩn thì đã ẩn, hơn nữa triều đình đối với chuyện hai ba mươi năm về trước đã sớm không còn truy tra, Lý Hiếu Cơ rốt cục đã có thể quang minh chính đại đứng trước mặt người khác.

Tiếng sư phụ từ trong miệng của Lý Ngôn Khánh truyền tới khiến cho Lý Hiếu Cơ suýt chút nữa là rơi nước mắt xuống.

Ở trong đầu của hắn hiện ra hình ảnh năm đó ở trong học xá Đậu gia, trong ánh nắng ấm buổi sáng, hắn ngồi trong phòng học nghe thanh âm non nớt của đồng tử kia, nhoáng một cái đã mười bốn năm, đồng tử kia hiện tại đã là Lý vô địch nổi danh thiên hạ, buồn cười chính là đệ tử đó hiện tại là cốt nhục của mình.

Chuyện này cũng thật là ly kỳ.

Hắn vươn tay vuốt ve đỉnh đầu của Lý Ngôn Khánh.

- Ngôn Khánh tiểu nhi, con làm vô cùng tốt vô cùng tốt.

Lý Hiếu Cơ nhận không được mà cất tiếng nói, đồng thời vì Lý Ngôn Khánh mà kiêu ngạo vô cùng.

Hai người không thể ở trước mặt người khác xưng cha gọi con nhưng Lý Ngôn Khánh đã dùng một cách khác để đền bù tiếc nuối này.

Lý Đạo Huyền cùng với Vũ Tắc đứng ở bên cạnh, không hiểu tại sao Lý Đạo Huyền cảm thấy mũi mình cay cay.

Hắn giơ tay lên, dụi dụi mắt miệng còn lẩm bẩm:

- Hạt cát chết tiệt tại sao lại bay vào mắt ta rồi?

Nhưng hiện tại ánh nắng tươi sáng, đâu ra ngọn gió nào mà có cát.

Lý Đạo Huyền đột nhiên nhớ tính chính mình, tuy cha mẹ mất sớm nhưng cũng được người khác hầu hạ, vốn hắn cho rằng dưới gầm trời này ngoại trừ nhị ca không ai có thể kiên cường hơn hắn, nhưng chứng kiến cảnh tượng này, Lý Đạo Huyền trong lòng liên rung động.

Ngôn Khánh ca ca... đúng là không dễ dàng.

Hắn so với mình còn có nhiều hạnh phúc hơn, nhị ca tuy lợi hại nhưng thủy chung vẫn có người thân ở bên cạnh mà Ngôn Khánh ca ca thì sao? Hắn chỉ ăn nhờ ở đậu bằng vào sức mình mà phần đầu cổ gắt, có được thành tựu ngày hôm nay.

Mà Vũ Tắc thì lại nhớ tới con của mình.

Vũ Sĩ Ược cưới vợ là Lý thị, chỉ có hai đứa con là Vũ Nguyên Khánh và Vũ Nguyên Sáng.

Tuy nhiên hai hài tử này lại suốt ngày chơi bời lêu lổng, không chịu học tập, không có nghề nghiệp, Vũ Tắc nhìn phụ tử Lý Ngôn Khánh mà cảm khái, đột nhiên cảm thấy đáng tiếc mình rèn sắt không thành được thép, nếu như hai hài nhi của mình chỉ có một nửa tiền đồ của Lý lang quân thì cho dù mình chết cũng mãn nguyện vô cùng...À, đã vậy tại sao không để cho bọn họ tới Cửng huyện?

592. Chương 67: Thành Thân.

Trong lòng Vũ Tắc bắt đầu tính toán.

Lý Hiếu Cơ đỡ Lý Ngôn Khánh đứng lên ánh mắt của Lý Ngôn Khánh liền nhìn về phía Vũ Văn Đóa trong trang phục người Liêu.

Nàng mặc một bộ áo trắng, đeo giày rơm vòng và, mang theo vẻ đẹp dã tính.

Ngôn Khánh khẽ nói:

- Đóa Đóa, nàng đến rồi.

- Ừ.

Đóa Đóa bước xuống, hiện ra một thân hình vô cùng xinh đẹp.

- Đi chúng ta về nhà thôi.

Lý Ngôn Khánh cùng với Đóa Đóa một trái một phải đỡ cánh tay của Lý Hiếu Cơ đi vào trong Hắc Thạch quan. Đỗ Như Hối chưa từng nhìn qua Lý Hiếu Cơ nhưng hắn vẫn nghe nói qua danh tiếng của Lý Hiếu Cơ, trong lòng cũng thầm hiếu kỳ, đối với sự phụ võ lòng này của Lý Ngôn Khánh mang theo một phần tôn trọng.

Đỗ Như Hối đã xuống ngựa, chờ ở trước cửa khẩu, chúng tướng cũng xuống ngựa theo hắn.

- Tuyên Hoá phu nhân quan, trưởng sử Đỗ Như Hối cung nghênh tiên sinh.

- Chúng ta cung nghênh tiên sinh.

Ở trên Hắc Thạch quan, hai nghìn tùy quân tướng sĩ đồng thanh hô to, chấn động cả gầm trời, rung chuyển cả sông núi, Lý Ngôn Khánh cho Lý Hiếu Cơ vinh quang này khiến cho Lý Hiếu Cơ suýt chút nữa thì rơi nước mắt, hắn vỗ nhẹ cánh tay của Lý Ngôn Khánh:

- Đã qua, Ngọc Oa nhi, đã qua.

Mà Lý Ngôn Khánh lại như không nghe thấy.

Tam quân thu đội, hộ tống đoàn người Lý Ngôn Khánh vào nhập quan.

Tuy nhiên những người qua đường ở ngoài thành thì lại bàn tán.

- Người kia là ai?

- Người không nghe Lý vô địch gọi tiên sinh là sư phụ sao, nhất định là ân sư mà Lý vô địch thụ nghiệp.

- Nói nhảm, dĩ nhiên là ta biết đó chính là sư phụ của Lý vô địch, tuy nhiên địa vị của tiên sinh là gì? Có thể là sư phụ của Lý vô địch nhất định không tầm thường.

- Đúng thế, không phải là đại hiền thì không thể là sư phụ của Lý vô địch.

- Ủ Ừ, ta nhìn thấy tiên sinh kia đạo cốt tiên phong, dung mạo không tầm thường nói không chừng là thần tiên, nếu không làm sao có thể nuôi dưỡng được nhân vật khó lường như Lý vô địch?

Lý Ngôn Khánh đem Lý Hiếu Cơ vào trong quân phủ, tạm thời an trí.

- Cha hai ngày này chúng ta xử lý mọi chuyện xong xuôi chúng ta sẽ về nhà.

Ở trong hậu trạch quân phủ, Lý Ngôn Khánh cải biến xưng hô với Lý Hiếu Cơ, mà Đóa Đóa, Lý Đạo Huyền, Vũ Tắc, Sài Thanh cũng ngồi ở bên cạnh.

Ngoài cửa thì có Hùng Khoát Hải, Hám Lăng, Trịnh Đại Bưu ba người canh giữ, cho nên cũng không lo lắng có người nghe lén.

Ở trong gian phòng ngoại trừ đám người Lý Hiếu Cơ đến đây thì chỉ có Đỗ Như Hối. Đỗ Như Hối nghe Lý Ngôn Khánh gọi Lý Hiếu Cơ là cha thì đầu kêu ông ông, lập tức tỉnh mộng, đây không phải là sư phụ của Lý Ngôn Khánh sao, tại sao lại biến thành phụ thân?

Người này là phụ thân của Lý Ngôn Khánh?

Lý Hiếu Cơ cũng giới thiệu Ngôn Khánh cho mọi người, những người này đều là tâm phúc của Lý Uyên, cho nên Ngôn Khánh cũng không cần phải giấu diếm.

- Ngôn Khánh, lần này ta tới đây có mấy chuyện, quốc công cho rằng, con độc thân ở Trung Nguyên, quả thật Lý

phủ cao thấp trước mắt mặc dù không cách nào ủng hộ cho con cho nên lần này đã phái Đạo Huyền tới đây, danh nghĩa là học tập ở trong Kỳ Lân quán kỳ thực là do thúc vụ con sắp xếp giúp đỡ, nếu như có chuyện gì khẩn yếu thì có thể thông qua Đạo Huyền nhờ thúc phụ con giúp đỡ.

Lý Đạo Huyền tiến lên một bước:

- Về sau kính xin Ngôn Khánh ca ca chiếu cố nhiều hơn.

Lý Ngôn Khánh cũng biết giờ khắc này hắn đã chính thức được lọt vào danh sách gia tộc của Lý thị.

Lý Đạo Huyền?

Ngôn Khánh nghĩ nghĩ cảm thấy danh tự này có phần quen tai nhưng không nhớ nổi lai lịch của hắn.

Tuy nhiên đã là huynh đệ một nhà Lý Ngôn Khánh cũng không thể làm mất mặt mũi Lý Đạo Huyền, cho nên hắn đỡ Lý Đạo Huyền đứng lên: Ta và đệ là huynh đệ, cần gì phải làm vậy.

Có lẽ đây chính là sự khác biệt giữa Ngôn Khánh ca ca và nhị ca.

Nhị ca đối xử với mọi người mặc dù thân hòa nhưng không mất uy nghiêm, có phong phạm trưởng lão trong đó mà Ngôn Khánh ca ca thì không có loại khí thế oai hùng này, đối xử với ai cũng hiền hòa thân mật.

Lý Đạo Huyền không hiểu tại sao mình đã đánh đồng Lý Ngôn Khánh và Lý Thế Dân lại với nhau.

Có lẽ tại vài Ngôn Khánh và nhị ca đều thuộc về cùng một loại người.

- Kể hèn là Vũ Tắc, bá kiến Lý lang quân.

- Sĩ Ược trước kia kinh thương, vào nam ra bắc, kiến thức quảng bác, hắn sẽ ở Củng huyện mở cửa hàng, che giấu thân phận của mình, Sài Thanh võ nghệ cao cường, hơn nữa giao hữu rất rộng, nếu như con có chuyện gì làm mà không tiện mặt ra tay thì có thể nhờ Sài Thanh làm thay.

Võ nghệ cao cường?

Lý Ngôn Khánh không tự chủ được mà nghĩ tới Thẩm Quang.

Khoan đã.

Lý Ngôn Khánh đột nhiên đưa mắt chuyển về phía Vũ Tắc.

Sĩ Ược, Vũ Sĩ Ược? Tên này đúng là quen tai.

- Vũ tiên sinh chuẩn bị ở Củng huyện làm sinh ý gì?

Vũ Sĩ Ược kinh ngạc nhìn Lý Ngôn Khánh, hần buôn bán ở đây chỉ là ẩn nấp, không phải cầu tài làm gì chẳng được.

Tuy nhiên nhìn ra Ngôn Khánh đối với chuyện này có phần hứng thú.

- Kẻ hèn này vẫn chưa nghĩ kỹ.

- Ta có một câu không biết có nên nói không, nếu như buôn bán thì nhất định phải kiếm tiền.

Nếu như người kiếm càng nhiều tiền thì càng có thể che giấu thân phận tốt hơn.

- Vũ tiên sinh nếu như có hứng thú thì hôm nào chúng ta trao đổi một chút.

Ngôn Khánh ngôn ngữ hòa ái khiến cho Vũ Sĩ Ược cảm thấy có một cảm giác ấm áp, thời cổ, thương nhân không được trọng dụng, cho dù Vũ Sĩ Ược đầu phục Lý Uyên nhưng thực tế dưới trướng cũng không được vị trí trọng yếu.

Nhưng mà trong lời nói của Lý Ngôn Khánh tựa hồ như có vài phần ân cần, khiến cho Vũ Sĩ Ược sinh lòng cảm kích.

- Được rồi, được rồi, Sĩ Ược cụ thể làm thế nào thì có thể sau đó tới Củng huyện thương nghị việc buôn bán.

Vũ Sĩ Ược hai mắt liền sáng ngời.

- Còn chuyện thứ hai, Ngôn Khánh, hiện tại con đã là thanh niên.

- Ta lần này đến đây chính là muốn đốc thúc con thân thân số, Đóa Đóa cùng với Bùi nương tử đã chờ con quá lâu nếu như tiếp tục như vậy thì không công bằng với bọn họ, trên đường tới đây ta cũng đã bái phỏng Đậu lão thúc, mời ông ấy ra mặt chứng hôn, Bùi Nhân Cơ cũng đã gặt đầu.

- Chúc mừng Lý lang quân.

Đỗ Như Hối vội vàng đứng lên chúc mừng Lý Ngôn Khánh.

Tuy nói Lý Ngôn Khánh đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng khi Lý Hiếu Cơ nói ra hần vẫn có phần luống cuống tay chân, ánh mắt vô thức nhìn về phía Đóa Đóa, chỉ thấy Đóa Đóa khuôn mặt đỏ bừng buông thông cánh tay không dám ngước mắt lên.

Tin tức giống như là mọc cánh truyền đi vậy nhanh chóng truyền ra khắp Huỳnh Dương, tất cả mọi người đều nghị luận liên tục.

Vì lần này Lý Ngôn Khánh thành thân cưới cả ba người.

593. Chương 68: Liễu Chu Thần Tới Củng Huyện.

Cả ba người đều giả dưới dạng bình thê, hơn nữa địa vị của ba nhà này cũng không chênh lệch nhiều lắm, Trưởng Tôn Vô Cầu là con gái của Thượng trụ quốc Trưởng Tôn Thịnh đại tướng quân đã qua đời, Bùi Thúy Vân là con gái của Quang Lộc đại phu, hữu Giam Môn đại tướng quân Bùi Nhân Cơ, ba năm trước đã ước định chuyện hôn nhân với Lý Ngôn Khánh, chỉ là lúc đó Lý Ngôn Khánh phải giữ đạo hiếu với Trịnh Thế An cho nên một mực trì hoãn.

Trưởng Tôn Vô Cầu, Bùi Thúy Vân mọi người không xa lạ gì.

Nhưng Cốt Lan Đóa thì có địa vị gì?

Vì trước đó họ chưa từng nghe qua.

Rất nhanh Lý phủ truyền ra đáp án, Cốt Lan Đóa không phải là người hán mà là con gái của Liêu vương.

Cốt Lan Đóa là con gái của Liêu vương cũng là một công chúa.

Chỉ là nàng tuy là con gái của Liêu vương nhưng so với Trương Tôn Vô Cẩu, Bùi Thúc Vên thì lại không sánh được, xem như xuất thân thấp nhất, vì dù sao dựa vào huyết thống, thân phận của người Liêu thủy chung không cách nào sánh được với người Hán.

Dù sao đây là phương pháp duy nhất của Lý Hiếu Cơ.

Đóa Đóa là hậu duệ của Bắc Chu hoàng thất, Tùy thất một ngày chưa vong thì Đóa Đóa không cách nào khôi phục thân phận của mình.

Cho dù là công chúa Liêu man thì không phải cũng là một công chúa sao?

Tuy nhiều người xem thường Đóa Đóa nhưng nhìn thấy đồ cưới mà nàng mang tới thì ai cũng phải hoảng sợ.

Da cạp trắng hai bộ, vàng ròng hai mươi xe, ước chừng một nghìn cân, còn có một số đặc sản vật phẩm, gấm Tứ Xuyên các loại, cũng đều là giá cả đắt đỏ, đối mặt với những đồ cưới này, cho dù ai có bất mãn thì cũng phải nuốt vào bụng.

Người ta có thể gả cho Lý vô địch cũng là có vốn liếng.

Thậm chí có người còn thâm ghen ghét với Lý Ngôn Khánh, Liêu man giàu có và đông đúc như thế, Lý Ngôn Khánh có được con gái của Liêu vương xem như tiền đồ rộng lớn.

Trong vòng một đêm Lý phủ trở nên vô cùng náo nhiệt.

Trong hào khí náo nhiệt này ai cũng không để ý ở Kỳ Lân quán đã tăng thêm một học sinh tên là Lý Đạo Huyền, ở trong huyện thành Cử huyện cũng xuất hiện một thương gia mới, độc quyền bán hàng Tây Vực.

Mấy ngày sau, Cao phu nhân cùng với Bùi Thục Anh, mang theo Trương Tôn Vô Cẩu và Bùi Thúc Vên và Mao Tiểu Niệm từ Tâm Duyên Tự trở về.

Sau đó Giam Môn đại tướng quân Bùi Nhân Cơ cũng đến Cử huyện, tạm thời ở lại Hào Đồi ỏ, ngoài ra còn có Đậu Uy từ Giang Đô trở về và phụ tử ba người Đậu Hiền.

Tất cả mọi người đều biết rõ thế cục hôm nay vẫn chưa ổn định.

Lý Mật lui về Khai Phong thè lưỡi liếm vết thương, không biết khi nào sẽ ngóc đầu trở lại.

Huỳnh Dương không phải là lúc ca múa thanh bình, cho nên chuyện thân sự của Lý Ngôn Khánh cũng nhanh chóng giản lược, tránh chuyện ngoài ý muốn.

Cho dù vậy thân sự của Lý Ngôn Khánh vẫn dẫn tới sự chú ý của rất nhiều người.

Viết Vương Dương Đồng phái người đưa đại lễ tới, ở phía xa xa Trường An Đại Vương Dương Thúc cũng phái người tới chúc mừng, quận trưởng Hà Đông Nghiêu Quân Tổ, Trường An lưu thủ phụ thần, tả hộ vệ tướn quân Quân Thế Sư, Lạc Dương thái phủ khanh, thượng thư phó xạ Nguyên Văn Đô và các hiền quý trong triều cũng liên tục phái người tới chúc mừng.

Thậm chí ngay cả Vương Thế Sung cũng phái thứ tử là Vương Huyền Thứ tới Cử huyện.

Trong nhất thời thị trấn Cử huyện trở nên vô cùng náo nhiệt.

Huỳnh Dương, Đông Lâm tự ở Tuân vương biệt viện.

Dương Khánh đưa thiệp mời cho Liễu Chu Thần.

- Chu Thần, Lý Ngôn Khánh đưa thiệp mời nói rằng ngày 27 tháng tư sẽ cùng với ba nương tử của hần thành thân, thỉnh ta tới đó, người nghĩ chuyện này thế nào?

Liễu Chu Thần nói:

- Tiểu nhân cũng nghe nói vài ngày trước sự phụ của Lý lang quân đã đến cho nên hần mới vội vàng tổ chức thân sự như vậy, sao vậy điện hạ không muốn tới xem lễ sao?

Dương Khánh cười ha hả:

- Ta đúng là không muốn đi.

- Đông Lâm tự này non sông tươi đẹp không sao kể xiết, Cũng huyện bên kia chật kín hết người, ta dùng thân phận này tới thì không tương xứng, cả triều đình văn võ đều phải người tới, ta tự mình đi qua chẳng phải không hợp sao.

- Tuy nhiên Chu Thần, người có muốn qua đó xem lễ không?

Liễu Chu Thần mỉm cười gật đầu:

- Không nói dối điện hạ, tiểu nhân thực sự muốn xem lễ.

- Tuy nhiên tiểu nhân không phải có hứng thú với thân sự của Lý lang quân mà là về sư phụ thần bí kia, tiểu nhân rất ngạc nhiên sư phụ của Lý lang quân rốt cuộc là nhân vật thế nào mà bồi dưỡng được Lý lang quân tuần kiệt cỡ nào, mà trước đó không hề có phong thanh, tựa hồ từ không trung xuất hiện.

Dương Khánh giương mày lên:

- Thế nào, người hoài nghi Lý Hiếu Cơ này sao?

Liễu Chu Thần lắc đầu nói:

- Hoài nghi thì không, chỉ là có phần hiếu kỳ mà thôi.

- Đã hiếu kỳ thì phải đi, thay ta tới Cũng huyện, miễn cho Lý lang quân nói ta bạc tình.

Dứt lời Dương Khánh hất tay áo, quay người hướng về phía cảnh đẹp ở trên Động Lâm hồ nhìn lại.

- Huỳnh Dương là nơi tốt, ta nhìn thế nào cũng không thấy đủ.

Liễu Chu Thần sau đó cung kính thi lễ với Dương Khánh, cáo từ rời đi.

Đối với tính tình của chúa công nhà mình, Liễu Chu Thần có thể thấy Dương Khánh lòng không ôm chí lớn, thậm chí có vẻ sợ sệt tham quyền quyền thế, cộng thêm ảnh hưởng của gia đình trước kia khiến cho Dương Khánh mỗi khi làm việc đều lo sợ. Tuy nhiên Dương Khánh không phải là kẻ bất lực hồ đồ như lời đồn đãi.

Dương Khánh xuất thân nhất phẩm, trên người có một chữ vương, trách nhiệm trấn thủ Huỳnh Dương rất nặng, quyền lợi rất lớn.

Giống như hấn nắm giữ quyền hành trong hoàng thất, bình thường hấn đối đãi với cấp dưới có thể tận lực lôi kéo nhưng mà đối với những tướng lĩnh cầm binh quyền kia vẫn kiêng kỵ rất sâu, Lý Ngôn Khánh cũng thế Từ Thế Tích cũng thế, cuộc chiến ở Hắc Thạch quan, Hồ Lao quan quan Dương Khánh thậm chí cũng không hề thăm hỏi.

Tại sao vậy?

Bởi vì thân phận hoàng thất của hấn quá mức miễn cảm.

Dương Quảng ở phía Giang Đô xa xa, Dương Đồng ở Lạc Dương, Dương Thúc ở Trường An cũng vậy đều không muốn Dương Khánh kết giao với tướng lĩnh, hơn nữa còn là tướng lĩnh chiến công hiển hách, phải biết rằng, nghi kỵ ở Giang Đô rất sâu, cho dù là huynh đệ cũng ngoan tâm thủ lạt, Dương Khánh làm sao có thể không cẩn thận?

Bởi vì phong tục tập quán thân sự cho nên Ngôn Khánh cảm thấy mệt mỏi cho dù đã được đơn giản hóa.

Dựa theo nghi lễ thì phải trải qua sáu giai đoạn:

Lễ nạp thái: sau khi nghị hôn, nhà trai mang sang nhà gái một cặp “nhạn” để tỏ ý đã kén chọn ở nơi ấy.

Lễ vấn danh: là lễ do nhà trai sai người làm mối đến hỏi tên tuổi và ngày sinh tháng đẻ của người con gái.

Lễ nạp cát: lễ báo cho nhà gái biết rằng đã xem bói được quẻ tốt, nam nữ hợp tuổi nhau thì lấy được nhau, nếu tuổi xung khắc thì thôi.

Lễ nạp tỳ (hay nạp trưng): là lễ nạp đồ sính lễ cho nhà gái, tang chứng cho sự hứa hôn chắc chắn.

Lễ thỉnh kỳ: là lễ xin định ngày giờ làm rước dâu tức lễ cưới. Và sau cùng là

Lễ thân nghinh (tức lễ rước dâu hay lễ cưới): đúng ngày giờ đã định, họ nhà trai mang lễ đến để rước dâu về.

594. Chương 69: Bùi Thục Anh Rời Đi.

Thân sự càng ngày càng tới gần, Ngôn Khánh cũng càng cảm thấy bận rộn, nương tử của hắn cũng toàn bộ được đưa tới Hào Đồi Ổ.

Mà ở Lý phủ thì giăng đèn kết hoa bày tỏ sự vui mừng.

Những người ở Cửng huyện cũng vô cùng nhiệt tình tham dự, trang phục sạch sẽ, ở trên thềm lầu cũng giăng đèn kết hoa, biểu lộ sự kính trọng với Lý Ngôn Khánh.

Cửng huyện Lý vô địch muốn thành thân.

Ngõng công tử, Bán Duyên Quân đại danh鼎鼎 muốn thành thân rồi.

Mang theo thân thể mệt mỏi, Lý Ngôn Khánh trở về nhà, hai con chó ngao nhanh chóng chạy tới vây quanh Lý Ngôn Khánh, Tứ Nhân và Tế Yêu hiện tại đã có hậu nhân.

Tuy nhiên hiện tại Lý Ngôn Khánh không có tâm tư, vỗ vỗ đầu mấy con chó ngao rồi cho chúng tự mình đi chơi.

Mao Tiểu Niệm bưng lấy một chậu nước trong đi vào trong gian phòng.

Trên mặt nàng hiện ra sự vui vẻ, đưa khăn mặt cho Lý Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh nếu như không cưới vợ, thì không cách nào nạp thiếp, nàng cũng không cách nào trở thành người của hắn.

Nhìn thấy mùa hạ đã đến, thời tiết càng ngày càng trở nên nóng bức.

Tiểu Niệm mặc một bộ váy xanh nhạt, hiện lên thân thể thướt tha nảy nở.

- Công tử hai ngày nữa công tử thành thân cần phải tỉnh dưỡng đầy đủ.

Lý Ngôn Khánh cười cười gạt đầu sau đó ngồi xuống bên cạnh thư án, Mao Tiểu Niệm tiến lên, thấp đèn sáng trưng sau đó đem một túi cỏ xanh treo ở gần đó, loại cỏ này có thể khu trừ phòng muỗi, nâng cao tinh táo của tinh thần, rất quý, người bình thường không thể mua được, cũng may Lý phủ không thiếu tiền không cần vì chuyện này mà tổn hao tâm tư.

Mao Tiểu Niệm biết rõ, công tử mỗi khi trời tối đều phải xử lý công văn từ Hắc Thạch phủ đưa tới.

Mặc dù hiện tại Hắc Thạch quan không có chiến sự nhưng thân là Ứng Dương Lang Tướng Hắc Thạch phủ, Lý Ngôn Khánh mỗi ngày đều có chuyện phải làm, cho dù Đỗ Như Hối ở Hắc Thạch phủ giúp đỡ hắn nhưng có một số việc Lý Ngôn Khánh phải đích thân quyết định.

Tô Quân Ngạn quả nhiên có ý hàng.

Lý Ngôn Khánh xem công văn của Đỗ Như Hối, trên khuôn mặt hiện ra một nụ cười.

Sau khi Tiết Thu tới ra mặt nói chuyện với Tô Quân Ngạn một phen, hắn đã thay đổi chủ ý dù sao hiện tại hắn vẫn muốn sống hơn là muốn chết, hơn nữa đi theo Ngôn Khánh tiền đồ càng thêm sáng sủa.

Cần phải tiếp tục xem.

Tô Quân Ngạn sau khi hàng xem ra có chỗ biểu hiện.

Hắn hướng về phía Đỗ Như Hối đều cử Lưu Hắc Các, cũng nói Lưu Hắc Các có tư thế đại tướng, thông hiểu binh pháp, võ nghệ cao cường, ở dưới trướng Lý Mật có bốn phiêu kỵ, Tần Quỳnh xuất thân quan quân, Trình Giảo Kim là Sơn Đông đại hào, Vương Bá Đường là đệ tử của Lý Mật, rất được Lý Mật tin cậy, chỉ riêng Lưu Hắc Các không có bất kỳ lai lịch nào, xuất thân hèn mọn, thậm chí trước khi góp sức cho Lý Mật không hề có danh khí vậy mà Cự Mộc doanh của hắn lại có sức chiến đấu cao nhất, tướng sĩ bên trong cũng vô cùng coi trọng hắn.

Về phần Lưu Hắc Các có đầu hàng không hẳn không dám chắc.

Lý Ngôn Khánh sau khi hồi phục, liền cầm bút viết một phong thư, bỏ vào ống trúc, đem xi phong lại.

Đúng lúc này ở bên ngoài truyền tới một bước chân nhẹ nhàng.

Sau đó cánh cửa bị đẩy ra.

Lý Ngôn Khánh ngẩng đầu nhìn lại, giật mình và đứng dậy.

Bùi Thục Anh mặc một thân hắc y, mặt che một miếng vải đang đứng ở ngoài cửa.

Xem trang phục của nàng thì có vẻ muốn đi xa, chỉ là khuôn mặt cách một màn lụa mỏng không nhìn thấy bên trong thế nào, nàng lẳng lặng đứng ở cửa ra vào, đôi mắt sáng xuyên qua tấm lụa đen dừng ở trước mặt Lý Ngôn Khánh. Tuy đạo lụa mỏng ngăn chặn ánh mắt nhưng Lý Ngôn Khánh vẫn cảm thấy tình ý ở trong đó.

Tính toán thời gian, Bùi Thục Anh từ sau khi Dương Huyền Cẩm binh bại đã rời khỏi Củng huyện, bốn năm rồi chưa quay lại.

Tuy Luyện Khí Dịch Cốt thường xuyên phái người tới thăm nhưng Bùi Thục Anh vẫn không có bất kỳ cái gì đáp lại, mặc dù lần này nàng tới Củng huyện, nàng cũng không cho Ngôn Khánh có cơ hội.

Sau khi Lý Mật tấn công nàng đã cùng với Cao phu nhân tiến về Tâm Duyên tự.

Đợi Lý Hiếu Cơ đến, Bùi Thục Anh tuy gặp mặt Lý Ngôn Khánh hai lần nhưng cũng chỉ nói mấy câu đơn giản rồi.

Bùi Thục Anh tuy đã qua ba mươi tuổi nhưng vẫn còn trẻ trung, tuy nhiên Lý Ngôn Khánh không hiểu đã trẻ như vậy tại sao nàng còn tới tìm mình, Lý Ngôn Khánh vừa muốn mở miệng thì Bùi Thục Anh đã nói:

- Tiểu Yêu, ta tới để cáo biệt người.

Ngôn Khánh khẽ giật mình cất tiếng:

- Cô cô muốn đi đâu.

- Ta mấy năm nay dốc lòng tu đạo, dường như đã đến bình tu, khó có thể đột phá hơn nữa, cho nên phụ thân ta ở Phù sơn đã tìm được một vị đạo nhân, muốn đưa ta tới đó tiềm tu... Lần này ta tới Củng huyện là đưa tiễn Bùi Thúy Vân, hôm nay đại sự đã định, hành trình của ta cũng không thể trì trệ.

Tiểu Yêu, cô cô có một câu lúc chia tay muốn tặng cho người:

- Lúc cần cắt đứt thì nên cắt đứt.

Ngôn Khánh đầu óc trở nên ông ông, hần ngay đại trên thư án không biết trả lời thế nào.

Một lúc sau hần bước lên phía trên hai bước lại nghe Bùi Thục Anh lạnh lùng nói:

- Tiểu Yêu, dừng lại... nếu như tiến gần hơn một chút nữa thì ta lập tức đi.

- Cô cô không thể không đi sao?

Bùi Thục Anh lắc đầu lẳng lặng ngưng mắt nhìn Lý Ngôn Khánh cả ngày.

Đột nhiên nàng quay người nói với Lý Ngôn Khánh:

- Tiểu Yêu, người phải đối tốt với Thúy Vân, đừng phụ nàng... bảo trọng.

Dứt lời Bùi Thục Anh nhanh chóng rời đi.

Ngôn Khánh vội vàng đuổi theo, đã thấy thân ảnh của Bùi Thục Anh qua ngã rẽ hàn lang.

Đuổi theo rồi thì sao?

Lý Ngôn Khánh dừng bước, cả ngày đứng ở ngoài hành lang.

Chẳng lẽ lại muốn giữ Bùi Thục Anh lại? Cho dù nàng có lưu lại thì thế nào? Cũng không thể đem Bùi Thục Anh gả cho mình, Lý Ngôn Khánh biết rõ àng nếu như hấn không có Trương Tôn Vô Cấu, không có Bùi Thúy Vân, không có Đóa Đóa thì Bùi Thục Anh gả cho hấn không có vấn đề gì.

Nhưng mình đã có bình thê, một người là chất nữ của Bùi Thục Anh thì chuyện này là không thể.

Nhưng trở mắt nhìn nữ tử mà mình yêu thích rồi đi, Lý Ngôn Khánh cũng không cam lòng, Bùi Thục Anh đột nhiên đi lòng đầy quả quyết không cho Lý Ngôn Khánh bất kỳ cơ hội nào, Lý Ngôn Khánh cũng vô kế khả thi.

- Chúa công.

Thẩm Quang thần không biết quỷ không hay xuất hiện bên cạnh Lý Ngôn Khánh:

- Bùi nương tử đi rồi.

- Ta biết.

- Bùi nương tử lúc lên xe có chuyển cáo với chúa công một câu.

- Câu gì?

Thẩm Quang nói:

- Bùi nương tử nói, nếu như cần cắt đứt thì cứ cắt đứt.

Lý Ngôn Khánh liền giật mình, ngạc nhiên nhìn về phía Thẩm Quang, Bùi Thục Anh nói những lời này là có ý gì?

595. Chương 70: Bạn Cũ Gặp Mặt.

Tuy nhiên Lý Ngôn Khánh rất nhanh suy nghĩ được huyền cơ trong đó.

Xem ra cô cô nhắc nhở ta không cần phải ôm lấy một cái cây đã mục nát, có lẽ Bùi Thục Anh đã nhìn thấy, Tỳ Thất đã khó có thể bền bỉ nữa.

Ngôn Khánh trong lòng đột nhiên cao hứng trở lại.

Cô cô còn quan tâm tới ta như vậy cho thấy trong lòng nàng còn có ta.

- Lão Thẩm Phù sơn ở nơi nào?

Thẩm Quang khẽ giật mình.

- Phù sơn có không ít, Lĩnh Nam cũng có, Lâm Truy quận cũng có... thiên hạ Phù sơn có tới bảy chỗ, tuy nhiên noroi danh gần đây là ở Đan Dương quận, ở Đan Dương quận có hai tòa núi, một tòa là Phù Độ sơn, một tòa là Phù Thiếu sơn. Viên Thành Thủ, Viên chân nhân từng tu hành qua ở Phù Độ sơn.

Đan Dương quận Phù Độ sơn?

Lý Ngôn Khánh nhớ kỹ cái tên này.

- Lão Thẩm người lập tứ tuyến người hùng đông tiến tới Đan Dương quân cầu kiến quận úy Phòng Kiêu.

Nói xong Ngôn Khánh trở về thư phòng.

Thế cục Giang Nam không quá ổn định.

Bùi Thục Anh lúc này đi Đan Dương quận thật nguy hiểm, tuy nhiên không cần phải lo lắng có Phòng Ngạn Khiêm, Phòng Huyền Linh, Tạ Ảnh Đăng ở Đan Dương quận chấp chương binh quyền, Bùi Thục Anh ở Đan Dương quận được ba bọn họ trông nom chắc sẽ không có vấn đề gì.

Sau khi viết thư xong cho Phòng Huyền Linh, Lý Ngôn Khánh đẩy cửa sổ ra, đứng ở bên cạnh đó.

Hắn ngửa mặt lên trời ngưng mắt nhìn sao sáng chói trên đó, hai tay chấp trước ngực, nhẹ giọng nói:

- Cô cô, cô cô cũng phải bảo trọng.

Một chiếc xe từ từ lăn bánh tới Củng huyện.

Trên xe cắm một lá cờ, viết chữ Dương rất to, có rất nhiều người hầu đi theo, lộ ra sự uy vũ đặc biệt.

Khí phái như thế ngoại trừ là xe của Huỳnh Dương quận trưởng, Tuần vương Dương Khánh thì còn có thể là ai?

Xe đi vào trong huyện thành Củng huyện, có thị vệ đến trình công văn, Liễu Chu Thần cũng không xuống xe, vén rèm nhìn ra bên ngoài.

Một hồi vó ngựa truyền tới từ phía sau cỗ xe.

Liễu Chu Thần xuyên qua cửa sổ mà nhìn lại thì thấy một độ kỳ mã nhanh như điện chớp xẹt qua, đột kỳ mã này có chừng hai mươi người, đi trước là một lão giả, dưới chân là một thớt ngựa tốt, phong thái nhẹ nhàng đơn bạc, eo đeo đai lưng ngọc, chân đeo giày màu đen, dưới sườn là một thanh lợi kiếm.

Xem tuổi tác thì lão nhân này đã bốn mươi năm mươi tuổi.

Mày rậm mắt to, sống mũi cao, tướng mạo oai hùng.

Liễu Chu Thần chỉ vô tình nhìn thoáng qua không ngờ như sấm đánh bên tai, hấn há hốc giật mình mà nhìn, đám người giữ cổng tôn kính tiếp đón không hề ngăn cản quay trở lại Củng huyện.

Tại sao lại là hấn?

Liễu Chu Thần vội vàng đứng dậy ra khỏi thùng xe.

- Vừa rồi những người kia lai lịch thế nào?

Có hạ nhân vội vàng đi nghe ngóng sau đó nhanh chóng quay trở về bẩm báo.

- Lang quân, vừa rồi những người kia đề là người nhà của Lý phủ, lão nhân kia nghe nói là sự phụ của Lý lang quân, tên là Lý Cơ.

Lần này Lý lang quân thân thân, ông ấy là trưởng bối duy nhất cho nên Củng huyện cao thấp đều vô cùng kính trọng.

- Lý Cơ sao?

Liễu Chu Thần nghe được thì nghĩ nghĩ.

- Liễu lang quân chúng ta tới thẳng Lý phủ luôn chứ?

- Không tạm thời chúng ta không đi Lý phủ, tìm một chỗ ở Củng huyện, đợi Lý lang quân tiến hành đại thân chúng ta tới chúc mừng cũng không muộn.

- Vâng.

Liễu Chu Thần tuy chỉ là gia thần của Dương Khánh nhưng là phụ tá được Dương Khánh tín nhiệm nhất.

Cho nên những người này phần lớn đều xưng hô với Liễu Chu Thần là lang quân. Mà lần này, Liễu Chu Thần phụng mệnh Dương Khánh tới đây dự lễ thành thân của Lý Ngôn Khánh, tất cả mọi chuyện đều do Liễu Chu Thần chủ trương.

Lý Hiếu Cơ ở Củng huyện thời gian vừa qua vô cùng tiêu dao tự tại.

Mất thấy thân sự của Lý Ngôn Khánh sắp tới, tâm sự của hấn cũng chấm dứt, tuy nhiên hấn không thể dùng thân phận phụ thân của Lý Ngôn Khánh để xuất hiện, chỉ có thể dùng thân phận sự phụ, là trưởng bối duy nhất tham dự, cũng xem như là an ủi.

Lý Hiếu Cơ ở trong Lý phủ mỗi ngày đều mang người đi du sơn ngoạn thủy hoặc ở tửu quán thưởng thức đồ ăn.

Thời gian trôi qua, Lý Hiếu Cơ càng ngày càng kinh dị, Lý Ngôn Khánh ở Củng huyện uy vọng rất xa, thậm chí ngay cả quan phủ danh vọng cũng không bằng. Lý Ngôn Khánh hàng năm đều có quán cứu tế, cứu sống

vô số lưu dân, bốn chữ Lý địa thiện nhân này cũng không phải ngẫu nhiên mà được, người dân Củng huyện có thể không biết huyện lệnh là ai, nhưng Ngôn Khánh ở Lý phủ, ai không biết ở nơi nào thì nửa bước khó đi.

Hơn nữa Hắc Thạch quan đại thắng, thanh danh của Lý Ngôn Khánh không ngừng tăng lên.

Thậm chí dân chúng ở Huỳnh Dương huyện, Quản thành huyện cũng vô cùng tôn trọng.

Hôm nay Lý Hiếu Cơ giống như hàng ngày, chọn rượu thức ăn, ngồi ở bên cạnh cửa sổ tửu lâu dùng cơm, sau khi ăn hết hai phần, chợt nghe tùy tùng trầm giọng quát:

- Vị tiên sinh này, chủ nhân nhà ta đang dùng cơm, xin chờ quấy rầy.

- Lý Cơ huynh không biết còn nhận ra coso nhân không.

Người tới không rời đi mà lớn tiếng gọi Lý Hiếu Cơ.

Lý Hiếu Cơ khẽ giật mình quay đầu nhìn lại.

Không nhìn thì không sao, nhưng khi nhìn thấy Lý Hiếu Cơ run lên, suýt chút nữa là rớt cả đĩa, hấn đứng dậy, khoát tay ý bảo tùy tùng đưa người kia tới.

- Người là... Chu Thần hiền đệ.

Người tới đứng là Liễu Chu Thần.

Tuy nhiên hấn không mang theo bất kỳ tùy tùng nào, mặc một bộ thanh sam, chân đeo hắc giày, tiến tới trước mặt Lý Hiếu Cơ.

Xem biểu hiện thì Liễu Chu Thần rất bình tĩnh.

Tuy nhiên trong mắt của hấn lại hiện ra vẻ nóng bỏng và kích độ

- Lý huynh, ba mươi năm trôi qua rồi huynh vẫn khỏe mạnh chứ?

- Tất cả đều tốt.

Lý Hiếu Cơ vô cùng kích động, tiến lên nắm lấy cánh tay của Liễu Chu Thần:

- Hiền đệ những năm gần đây đệ có như ý không?

Liễu Chu Thần cố gắng kìm chế kích động trong lòng của mình mà khẽ gật đầu.

Hấn dò xét Lý Hiếu Cơ từ trên xuống dưới sau đó hạ giọng nói:

- Ba mươi năm trước ở Lạc Dương từ biệt, huynh trưởng hiện tại trở nên già nua rất nhiều.

- Ha ha, hồi hử ngược xuôi làm sao có thể không già cho được?

Còn nữa thời gian trôi qua thoáng chốc đã là ba mươi năm, hiền đệ cũng không có biến hóa quá lớn.

Đôi mắt của Liễu Chu Thần hơi ươn ướt.

Hai người ngồi xuống, Lý Hiếu Cơ hướng về phía tùy tùng ra dấu, các tùy tùng lập tức đi ra ngoài, để cho hai người thuận tiện nói chuyện với nhau.

596. Chương 71: Kéo Dài Thời Gian.

- Năm đó, phụ tử của ta phụng mệnh lão chủ lên vào trong vương phủ làm việc.

- Chuyện ở Lạc Dương ta không có chút tin tức nào, tuy nhiên sau đó nghe nói Hạ Nhược Bật tiểu sát thiếu chủ, lão thần Lạc Dương cơ hồ toàn bộ bị giết, phụ thân ta vì vậy cũng uất ức mà chết, trước khi chết còn nhắc nhở ta phải tìm được cốt nhục thiếu chủ, bảo vệ nhất mạch của lão chủ, nhưng mà sau khi thiếu chủ chết rồi, phu nhân, quận chúa thiếu lang quân đều không có tin tức. Về sau lại ta muốn tìm huynh thì lại xảy ra chuyện Ngôn gia thôn, ta đoán huynh sẽ trốn ở trong nhà của Đường quốc công nhưng ta cùng với Đường quốc công không qua lại với nhau cho nên không dám tùy tiện đến nhà.

Tháng chín năm ngoái, Cáp tổng quản bị giết ở ngoài cửa thành ta mới biết được tin tức của thiếu chủ, thật không ngờ...

Liễu Chu Thần hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp:

- Lão chủ không còn thiếu chủ chết rồi ngay cả thiếu lang quân cũng chết, những năm gần đây ta một mực ở lại vương phủ.

Lý Hiếu Cơ yên lặng uống rượu, cùng thở dài với Liễu Chu Thần.

- Lại làm khổ người rồi...

- Khổ thì không nói tới nhưng ta cảm thấy không thể vì lão chủ dốc nửa phần sức lực thì thật cảm thấy thẹn ơn tri ngộ.

Lý Hiếu Cơ rót đầy một chén rượu cho Liễu Chu Thần:

- Thời gian qua đi cảnh vật thay đổi, đồng đội ngày xưa cơ hồ đã đoạn tuyệt, nay gặp lại huynh ta thật cao hứng.

- Đúng rồi, tại sao đệ lại tới Cửng huyện?

Liễu Chu Thần nhin cười không được:

- Ta còn muốn hỏi huynh, huynh tại sao lại ở đây? Còn lại biến thành sư phụ của Lý lang quân.

- Ta... chính là sư phụ của hần mà.

Năm ngoái ta quy ẩn ở Đậu gia học xá đã thu nhận hần làm đồ đệ thật không ngờ hần lại có phong quang như ngày hôm nay.

- Nói như vậy, Lý lang quân cùng huynh....

- Chu Thần Lý lang quân như con ruột của ta, đệ có chuyện gì muốn nói với ta?

Liễu Chu Thần suy nghĩ một thoáng rồi hạ quyết tâm:

- Vốn đệ không muốn nói cho huynh biết, nhưng huynh đã nói Lý lang quân như con ruột của huynh thì cũng là cháu của đệ.

- Lý huynh, đệ tử này của huynh thật không đơn giản, Tuân vương điện hạ là quận trưởng mà cũng bị hần làm cho luống cuống tay chân.

- Hần muốn làm Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ, nhưng mà Tuân vương điện hạ xem ra không tình nguyện cho lắm, muốn làm nên tình huống nhị hổ tranh giành, cùng với Từ Thế Tích tranh đoạt chức vị này, mặc kệ Lý lang quân và Từ lang quân có trở mặt với nhau hay không thì đều phải đấu một phen, mà lúc đó, Tuân vương sẽ vận dụng tất cả lực lượng phá hỏng không cho Lý lang quân làm Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ.

Chuyện này đã xác định mấy ngày nữa sẽ có hành động, nhưng bởi vì thân sự của Lý lang quân cho nên tạm thời gác lại, tuy nhiên đợi thân kỳ trôi qua sẽ có hành động.

Lý Hiếu Cơ trong lòng thâm kinh hãi.

Hần nhìn qua Liễu Chu Thần rồi đột nhiên cười khổ:

- Chu Thần, đây chắc hẳn là thủ bút của đệ.

Liễu Chu Thần cũng cười khổ:

- Lý huynh, đệ trước kia không biết Lý lang quân quan hệ thân mật với huynh, ăn bổng lộc của người ta thì phải phân ưu cho người ta, đệ cũng không có cách nào. Tuân vương tính tình tuy nhu nhược nhưng không phải không có thủ đoạn, chuyện này chủ ý vốn là của Tuân vương đệ chỉ trợ giúp mà thôi, mong huynh chớ trách cứ.

Lý Hiếu Cơ nghĩ nghĩ đột nhiên nói:

- Quận chúa vẫn còn sống.

- Sao?

Liễu Chu Thần giật mình ngạc nhiên nhìn Lý Hiếu Cơ.

- Lần này, liêu man công chúa Cốt Lan Đóa gả cùng với Trưởng Tôn nương tử và Bùi nương tử, tên thật là Vũ Văn Đóa, chính là cốt nhục duy nhất trên đời thiếu chủ lưu lại, năm đó thảm sự Lạc Dương, quận chúa cùng với phu nhân trốn ở Trịnh gia, làm bạn thanh mai trúc mã với Lý Ngôn Khánh.

Lý Hiếu Cơ dứt lời, ngẩng đầu đối mặt với Liễu Chu Thần.

Trong đó có ý: Hiện tại đã vậy ngươi muốn làm sao bây giờ?

Hưng phục đại Chu?

Tùy Thất oán Chu đã gần bốn mươi năm hiện tại ai còn nhớ giữ Bắc Chu Vũ Văn thị năm đó? Cho dù hiện tại thiên hạ đại loạn cũng không có phản tặc nào công khai nói là phục hồi Bắc Chu, nói cách khác hưng phục Đại Chu đã là không thể, chỉ là một giấc một hảo huyền.

Nhưng mà tình nghĩa ngày xưa còn hay không?

Phụ tử người được ân trọng của Triệu vương, thậm chí mẫu thân của Liễu Chu Thần cũng được Triệu vương vun vén gả cho Liễu Thiếu Sư, nếu như vậy hiện tại ngươi cần phải nguyện ý vì cốt nhục của Triệu vương mà hiệu lực thân khuyến mã mới đúng.

Vô ý thức Lý Hiếu Cơ nắm chặt bội kiếm bên sườn.

Liễu Chu Thần thì lâm vào trầm tư.

Hồi lâu sau, Liễu Chu Thần ngẩng đầu cười khổ nhìn Lý Hiếu Cơ mà nói:

- Lý huynh, huynh cho đệ một vấn đề khó khăn không nhỏ.

- Nói thật là Lý lang quân cường thế, Tuân vương rất cố kỵ, nhưng đồng thời lại vô cùng tán thưởng.

- Hẳn nhất định sẽ dùng Lý lang quân tuy nhiên điều kiện tiên quyết là Lý lang quân không uy hiếp địa vị của hãn sở Huỳnh Dương, đệ sẽ nghĩ cách kéo dài thời gian, còn có thể nghĩ ra biện pháp đối ứng hay không thì còn phải xem bản lĩnh của lang quân.

Lý Hiếu Cơ nhăn mày lại.

Hắn đối với kết quả này vô cùng bất mãn.

Nhưng đồng thời hắn cũng biết, Liễu Chu Thần cũng không phải có ý muốn từ chối.

Vũ Văn thị biên mất nhiều năm, Liễu Chu Thần có thể làm được như vậy đã là rất tốt rồi.

- Vậy đệ có thể kéo dài thời gian trong bao lâu/

Liễu Chu Thần nghĩ nghĩ rồi nói:

- Đệ tận lực thì có thể kéo dài tới đầu tháng sáu, nếu như dài hơn nữa thì Tuân vương sẽ hoài nghi.

- Được, nhất định phải kéo dài tới đầu tháng sáu cho ta, mặc kệ Ngôn Khánh có nghĩ ra đối sách hay không ta cũng sẽ tạ ơn.

- Đừng nói lời khách sáo, giúp đỡ quận chúa là bổn phận của đệ.

Liễu Chu Thần dứt lời liền đứng dậy cáo từ.

- Lý huynh, hôm nay thời cuộc bất ổn, huynh cũng khích lệ Lý lang quân một chút, sớm thành thân đệ sẽ tới chúc mừng, về chuyện khác chờ liên lạc cùng đệ. Nói với Lý lang quân, tất cả mọi cử động của Tuân vương đệ đều chú ý.

- Chu Thần, ngu huynh thay Ngôn Khánh đa tạ đệ.

Liễu Chu Thần mỉm cười, cũng không khách sáo với Lý Hiếu Cơ mà chấp tay cáo từ.

Lý Hiếu Cơ ngồi ở trên thực án trầm ngâm hồi lâu sau đó gọi một gã tùy tùng đến:

- Mau báo với Thẩm Quang, để hắn theo dõi người này.

Tuy Lý Ngôn Khánh đối với Lý Hiếu Cơ rất tôn trọng nhưng mà chuyện Cẩm Y Kỳ Lân, Lý Ngôn Khánh cũng không cho bất kỳ ai biết.

Đối ngoại hắn chỉ nói Thẩm Quang là quản gia của mình, Lý Hiếu Cơ cũng biết Thẩm Quang là tâm phúc thủ hạ của Ngôn Khánh.

Lý Hiếu Cơ không dám khinh thường, dù sao lòng người khó dò.

597. Chương 72: Kế Sách Của Sài Hiếu Hòa.

Đây cũng là nguyên nhân hắn bộc lộ thân phận của Đóa Đóa nhưng không nói cho Liễu Chu Thần biết Lý Ngôn Khánh chính là con của mình, xem ra Huỳnh Dương quận phức tạp hơn so với suy nghĩ của hắn rất nhiều.

Lý Hiếu Cơ nghĩ tới đây, chau mày đứng dậy đi xuống lầu.

Đêm khuya rơi xuống một trận mưa, xóa tan nóng bức của mùa hạ.

Vương Hoàng đi vào cửa hông của huyện nha, tự mình tới hồ nước sau hậu hoa viên, trong đình vang rền những tiếng ếch kêu, Sài Hiếu Hòa ngồi ở trong đó, kê bên treo một chiếc đèn lồng, đang cầm sách xem vô cùng chăm chú, tựa hồ đối với những tiếng ếch kêu kia không thêm để ý chút nào, Vương Hoàng tiến tới hắn mới ngẩng đầu nhìn lại.

Buông quyển sách ra, Sài Hiếu Hòa mỉm cười.

Vương Hoàng hỏi:

- Tiếng ếch kêu ồn ào như vậy, mà Sài công vẫn có thể yên ổn mà đọc, định lực này đúng là cao minh.

Sài Hiếu Hòa cười ha hả:

- Trong lúc rảnh rỗi đầu khỉ với đám súc sinh này mà thôi, lúc đầu ta cũng có ảnh hưởng nhưng về sau chúng ta càng ồn ào ta càng tìm cách cho mình tĩnh tâm, dần dà sự ồn ào của chúng chỉ giống như là gió mát thổi vào mặt.

Vương Hoàng liên tục vỗ tay tán thưởng, ngồi xuống bên cạnh Sài Hiếu Hòa.

- Vương công đêm khuya tới đây không biết có gì chỉ giáo:

Vương Hoàng cười nói:

- Kỳ thực lão phu lần này tới đây là nhận sự phó thác của chúa công, có chuyện muốn thỉnh giáo Sài công.

- Thỉnh giáo tại hạ?

Vương Hoàng nói:

- Lý lang quân lần này muốn lấy chức Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ, nhưng lại khó khăn trùng trùng điệp điệp.

- Trước Vương Thế Sung cùng Lý lang tranh chấp, hôm nay lại có chuyện quận trưởng kiêng kỵ lang quân, bắt buộc Lý lang quân đành phải âm thầm giả vờ có mâu thuẫn với Từ lang quân nhưng Tuân vương điện hạ lại muốn dò xét xem nhị hủ tranh giành là thật hay giả.

Cho nên Lý lang quân muốn thỉnh giáo Sài công tình huống này nên làm sao cho phải.

Vương Hoàng nói xong nhắm mắt lại.

Lý Hiếu Cơ sau khi đem tin tức lấy được từ bên Liễu Chu Thần nói cho Lý Ngôn Khánh khiến cho Lý Ngôn Khánh phải kinh hãi một phen, cho dù công phu dưỡng khí rất lớn cũng phải giật mình.

Trên thực tế chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ cho đến nay vẫn chưa có tin tức, Lý Ngôn Khánh nhiều ít cũng đoán được chút ẩn tình.

Trong đó mấu chốt sợ không phải ở Giang Đô, Lạc Dương mà đã dời đến Huỳnh Dương quận.

Với tính tình cẩn thận của Dương Khánh thì làm sao không lo lắng một phen, chỉ là Dương Khánh rõ ràng thiết lập kế sách cho nhị hổ tương tranh đúng là cao minh, chuyện này đúng là bắt buộc Lý Ngôn Khánh và Từ Thế Tích đao thương thật sự với nhau, đây làm sao có thể là kết quả mà Lý Ngôn Khánh chờ đợi.

Hắn và Từ Thế Tích quan hệ như vậy làm sao có thể bất hòa.

May mắn hôm nay phụ thân gặp Liễu Chu Thần, nếu không sẽ rất phiền toái.

Vì vậy Ngôn Khánh tìm tới shh.

- Vương công, vương công nói Sài Hiếu Hòa là người có tài kinh bang tế thế, ta không phải kô tin nhưng Kỳ Lân đài này với ta và Vương công đều có ý nghĩa trọng đại.

- Ta đánh bại Lý nghịch, con như hoàn thành khảo nghiệm của hắn đối với ta, còn ta hiện tại muốn biết thực học của hắn, chuyện này giao cho hắn xử lý, hóa giải tai nạn lần này cho ta.

Kỳ thật Lý Ngôn Khánh cùng với Vương Hoàng quả thật muốn giải quyết vấn đề này không phải không có biện pháp.

Nhưng Lý Ngôn Khánh không muốn đơn giản hóa giải như vậy hắn muốn mượn cơ hội này mà lĩnh giáo Sài Hiếu Hòa một phen, Vương Hoàng nói miệng không có bằng chứng, có một số việc cần phải chứng minh mới được, Vương Hoàng cũng biết, Sài Hiếu Hòa tuy động tâm nhưng muốn để Lý Ngôn Khánh tiếp nhận thì cũng không dễ dàng gì, hắn cũng biết Kỳ Lân đài này quan trọng với Lý Ngôn Khánh thế nào.

Sài Hiếu Hòa khẽ giật mình, sau đó chợt hiểu ý đồ lần này đến của Vương Hoàng.

Vốn tưởng rằng mình còn có thể bình tĩnh đối mặt với chuyện này nhưng khi sự tình đến trước mặt Sài Hiếu Hòa vẫn cảm thấy kích động.

Đối với Lý Mật, hắn đã hết lòng.

Vì Bồ Sơn công doanh mà Sài Hiếu Hòa đã chịu đựng khổ sở giam cầm một năm.

Tuy Lý Ngôn Khánh cũng không làm khó Sài Hiếu Hòa nhưng đã khiến Sài Hiếu Hòa mất đi khả năng thi triển, Sài Hiếu Hòa đích thật là chịu ân của Lý Mật, nhưng không có nghĩa hắn sẽ đem tất cả giao phó cho Lý Mật. Hắn trao Thu Phổ cho Lý Mật, ở Củng huyện nghĩ trăm phương nghìn kế, đến nay hắn không còn nợ ân tình của Lý Mật nữa.

Hiện tại hắn cần sân khấu, một sân khấu rộng lớn.

Trong lòng hắn cũng thầm muốn Lý Ngôn Khánh tiếp nhận hắn.

Mà bây giờ, cơ hội đã tới.

Sài Hiếu Hòa hít một hơi thật sâu, từ từ đứng dậy, trong tiếng ếch kêu hỗn loạn, hắn đi tới bên cạnh lương đình mà vịn lan can.

- Nếu như không muốn tranh đấu với nhau thì tại sao không đi ra ngoài?

- Sao?

- Dương Khánh trước cung kính tại sao hiện tại lại có hành động?

Sài Hiếu Hòa bình tĩnh nói:

- Không phải vì Lý nghịch lui binh mà là vì bên ngoài Huỳnh Dương đã không còn phản tặc.

- Dương Khánh tự cho là nguy cơ của Huỳnh Dương đã được giải trừ cho nên nghị kỵ Lý lang quân.

- Nhưng nếu nguy cơ vẫn còn thì hắn tiếp tục làm khó dễ nữa không? Kỳ thực phương pháp rất đơn giản, Huỳnh Dương quận hiện tại dung nạp hai lão hổ, đích thực là phiền phức, chỉ cần Từ lang quân ra ngoài chinh chiến, kể để cho hai hổ tranh giành này cũng không còn tác dụng, tuy nhiên Từ lang quân phải xuất kích thế nào để Dương Khánh không sinh nghi? Đúng rồi, ta vài ngày trước có xem công báo, bệ hạ quyết

ý làm lại kho lương Lê Dương mà binh lính trực thuộc Hác Hiếu Đức tựa hồ đã di động về phía Lê Dương kho, đã vậy tại sao không để Từ lang quân tới Lê Dương?

Vương Hoàng mở to con mắt nhìn Sài Hiếu Hòa.

- Chuyện này cần phải bao lâu mới hoàn thành mục tiêu.

- Hai mươi ngày, nhất định sau đó sẽ khiến Dương Khánh cúi đầu.

Vương Hoàng đứng lên đi ra ngoài.

Hắn đi hai bước sau đó nói với Sài Hiếu Hòa:

- Bắt đầu từ ngày mai ta sẽ lệnh cho Thẩm Quang tới phủ nha, tất cả những thứ cần thiết có thể đưa ra với hắn.

Vương Hoàng là người xây dựng Kỳ Lâm đài, có quyền quyết định hoàn toàn.

Thậm chí hắn không cần thỉnh giáo Lý Ngôn Khánh, mà có thể tự mình quyết đoán.

Cùng lúc đó, Sài Hiếu Hòa cũng thở ra một hơi.

Cùng Vương Hoàng nói chuyện với nhau, xiêm y sau lưng của hắn đã ướt đầm.

Lý Ngôn Khánh cũng không đi hỏi thăm Vương Hoàng.

Bởi vì hắn tin rằng Vương Hoàng sẽ đem chuyện này xử lý thỏa đáng, hơn nữa hắn đúng là không có thời gian hỏi thăm chuyện này, ngày đại thân cuối cùng đã đến, người tới đây hỏi thăm không hề ít, Lý Ngôn Khánh căn bản không thể bận tâm đến chuyện khác.

598. Chương 73: Rước Dâu.

Nhan Sư Cổ và Nhan Tương hai huynh đệ cũng tới đây chúc mừng.

Khổng Dĩnh Đạt cùng đệ tử Lỗ Môn cũng tới đây chúc mừng.

Phạm Dương Lô Thị, Lũng Tây Lý thị... các nhân vật nổi tiếng đều tự mình tới hoặc phái người tới chúc mừng.

Âu Dương Tuân cũng viết thư pháp tặng lễ vật.

Dương Đồng phái người tặng một đôi Đồng Tang Kim Sư Trấn Chỉ, chính là vật trân ái năm đó của phụ tử Vương Hi Chỉ, Dương Thúc thì tặng một thanh bảo đao, tên là Bách Ích, ngoài ra còn có vô số lễ vật nhiều không kể xiết.

Dựa theo quy củ nhà Tùy, thân sự được cử hành lúc hoàng hôn.

Tuy nhiên đón dâu phải bắt đầu vào giữa trưa, cho nên lúc này Lý Ngôn Khánh đã lên ngựa.

Tiết Thu với tư cách nghênh thân lang lo liệu hết thảy.

Tuy nhiên khi Luyện Khí Dịch Cốt khoác áo lụa cười Tượng Long thì Tiết Thu mới xuất hiện, xe đón dâu vẫn chưa tới.

- Ngôn Khánh xe đón dâu đâu rồi?

Lý Ngôn Khánh nở ra nụ cười:

- Ta đón dâu không cần xe ngựa.

Một câu nói này khiến cho người khác phải xôn xao lên, chẳng lẽ ba vị nương tử phải dùng hai chân đi về sao? Cái này thì thật không hợp với quy củ.

Lời nói còn chưa dứt thì đã vang lên tiếng pháo nổ tràn ngập.

Ba cỗ Bát Sĩ Đại Kiệu phủ lụa hồng ba mặt từ trong phủ đi ra.

Mỗi cỗ kiệu đều cần sáu mươi bốn người khiêng, Hùng Khoát Hải, Trịnh Đại Bưu, Hám Lăng ba người trên mình mặc áo đỏ, chân đeo ủng da, mỗi người đều quần cầm một sợi dây màu đỏ, ba người đi tới bên cạnh Tượng long, đeo dải dây màu hồng lên trên đó, rồi đứng song song bên cạnh.

Cảnh tượng này cũng thật quá lớn...

Thời Tùy Đường, kiệu vẫn chưa còn thịnh hành, chỉ có ở một số vùng núi xa xôi mới có kiệu leo núi, chưa ai thấy qua kiệu đón dâu tới sáu mươi bốn người khiêng như vậy.

- Tiểu nhân là Vũ Tắc, chính là chủ quỹ của Đường Nhân thương hội.

- Chiếc kiệu này tên là Bát Sĩ đại kiệu, chính là do Lý lang quân tự mình thiết kế, cũ là do tiểu nhân chế tạo, ở trong Đường Nhân thương hội còn nhiều mặt hàng hấp dẫn khác, chỉ cần các vị ưa thích chỉ bằng vào tấm thiệp cưới của Lý lang quân hôm nay có thể nhận được chiết khấu ưu đãi tới 70%.

Vũ Tắc một thân mặc hoa phục tiến vào đám người không ngừng đưa thiệp.

Vốn mọi người đối với hắn cũng không vui nhưng mà nghe nói cỗ kiệu khổng lồ này của Lý lang quân xuất phát từ bàn tay của Đường Nhân thương hội thì liền cảm thấy hứng thú, mặc kệ về sau có cần hay không, nhưng tấm thiệp cưới hôm nay có thể chiết khấu tới 70% quả là không tệ, lúc rảnh rỗi có thể tới tìm hiểu.

Đúng vào lúc này, ba người Hùng Khoát Hải đồng thanh la lên:

- Khởi kiệu, đón dâu.

Ba chiếc xe ngựa khổng lồ được Kỳ Lân đội nâng cao lên, từ từ rời khỏi mặt đất.

Cảnh tượng này khiến cho không ít người phải hoảng sợ.

Khí phái như thế, uy phong như thế khó có thể nói hết.

Lý Ngôn Khánh lên ngựa đi trước, ba chiếc kiệu theo sát phía sau.

Từng tiếng ca đón dâu vang lên, vang vọng cả Củng huyện.

Từ Củng huyện đến Hào Đài ổ mất ước chừng một canh giờ, cảnh tượng đồ sộ này hấp dẫn vô số ánh mắt ở ven đường.

Ở Hào Đài ổ lúc này mọi người cũng cảm thấy nóng lòng.

Bùi Nhân Cơ và một đám lão đại nhân đứng ở trên lầu nhìn ba cỗ kiệu từ xa tiến tới.

- Tên Lý Ngôn Khánh này thích làm ra những trò quỷ quái.

Sắc mặt của Bùi Nhân Cơ âm trầm, hơn bất mãn cất tiếng nói.

- Lão Bùi, sao ngươi mất hứng như vậy? Cảnh tượng này rất đồ sộ đó chứ.

- Đồ sộ cái rắm, hắn một lần cưới con gái ba nhà, còn có cả công chúa Liêu man.

Nghe ra được Bùi Nhân Cơ đối với việc Lý Ngôn Khánh cưới một lần ba người vợ có phần bất mãn.

Cao phu nhân lại mất hứng;

- Bùi Nhân Cơ, ngươi có ý gì, hẳn là nữ nhi của ta cùng với Thúy Vân bình thê khiến ngươi bất mãn.

Bùi Nhân Cơ vội vàng khoát tay;

- Đại tẩu ta cũng không phải có ý này.

Trưởng Tôn Thịnh chết rồi, Phích Lịch đường trở nên xuống dốc.

Tuy nhiên như vậy không có nghĩa là Bùi Nhân Cơ xem thường Trưởng Tôn gia, trái lại Trưởng Tôn gia vẫn đầy đủ uy vọng như trước.

Bài thơ mà Lý Ngôn Khánh làm cho Trưởng Tôn Thanh đã được truyền lưu, khiến cho Trưởng Tôn Thịnh có được thanh danh là Long Thành tướng quân.

Đối với chuyện này Bùi Nhân Cơ có phần ghen ghét.

Gần đây Ngôn Khánh làm thơ rất ít.

Những năm qua hẳn chỉ là một số bài vịnh mà thôi.

Trước kia Lý Ngôn Khánh làm những bài như Vô Ngâm Xuất Tắc khiến cho những người đó được công thành danh toại.

Phòng Ngạn Khiêm hiện tại đã được ra trấn Đan Dương quận.

Mà Trưởng Tôn Thịnh, vốn cũng không thể lợi hại hơn đám người Cao Dĩnh Dương Tổ Hạ Nhược Bất tuy nhiên nhờ bài thơ của Lý Ngôn Khánh mà đã nổi danh hơn hẳn bọn họ.

Cái này chính là sức mạnh của thi tử.

Được Ngõng công tử ca tụng cả đời không hối tiếc.

Vậy mà Bùi Nhân Cơ vẫn không được Lý Ngôn Khánh tặng bài thơ nào, làm sao có thể vui cho được?

Lúc này Lý Ngôn Khánh đã tiến tới Hào Đồi Ổ, Bùi Hành Nghiễm mang theo một đám thanh niên cường tráng chặn đường đi.

Hắn làm ra một bộ dạng hung thần ác sát nhìn chăm chăm vào Lý Ngôn Khánh.

Lý Ngôn Khánh cũng xuống ngựa chấp tay mà nói:

- Kính xin Nguyên Khánh nhường đường.

- Muốn lấy tỷ tỷ ta cũng không khó nhưng cần phải để lại thức trang thơ, tỷ tỷ ta nói nếu như thức trang thơ làm không tốt, nàng ta sẽ không rời khỏi khuê phòng.

Thức trang thơ là một tập tục ở thời đại này.

Nội dung thi tử là thức giục nương tử trang điểm nhanh hơn để theo lang quân về nhà.

Bùi Hành Nghiễm làm ra một dáng vẻ dương dương đắc ý nhìn Lý Ngôn Khánh, sau đó hét lớn một tiếng:

- Còn không mau đốt hương, Lý Ngôn Khánh, trong vòng một nén nhang nếu như ngươi không làm thơ thỏa mãn tỷ tỷ của ta thì ngươi sẽ phải tay không quay trở về.

Một thanh niên ở bên cạnh mỉm cười:

- Nghe nói Lý lang quân thi thư song tuyệt, chỉ là mấy năm nay lại không có tác phẩm xuất sắc, không biết hiện tại làm có được không?

- Lô binh tào, ngươi muốn làm xấu Lý mỗ sao?

Thanh niên này tên là Lô Tổ, là tộc nhân của Phạm Dương lô thị, sống ở Huỳnh Dương quân, hiện tại là binh tào của Hồ Lao quan.

- Tất cả mọi người yên lặng để cho Lý lang chuẩn bị.

Hương đã đốt.

Ở trên lầu Bùi Nhân Cơ thay đổi sắc mặt.

- Tên hỗn đản này, tại sao đúng lúc này lại làm khó Lý gia tử? Nếu như làm trễ giờ, lão tử sẽ đánh gãy chân chó của hắn.

Cao phu nhân mỉm cười:

- Bùi tướng quân yên tâm, ta và ông cứ lẳng lặng chờ đợi Ngõng công tử làm ra tác phẩm xuất sắc.

599. Chương 74: Làm Ba Bài Thơ.

Lý Ngôn Khánh hít sâu một hơi tiến về phía trước bảy bước:

Bất tri kim tịch thị hà tịch,

Thôi xúc dương thai cận kính thai.

Thùy đạo phù dong thủy trung chủng,

Thanh đồng kính lý nhất chi khai.

Dịch nghĩa:

Không biết tối hôm nay là tối nào,

Trong lòng lại thúc giục tới giá gương.

Ai nói phù dung (hoa sen) chỉ mọc trong nước

Từ thanh đồng kính cũng có một bông nở ra.

Tam dịch thơ:

Không biết tối nay sao khác lạ,

Trong lòng thúc giục tới giá gương.

Ai nói phù dung mọc trong nước,

Từ thanh đồng kính một nở ra.

Câu thơ này ca ngợi Bùi Thúc Vãn như là bông sen trong nước, mang nàng so sánh với Vu Sơn thần nữ, mà Lý Ngôn Khánh chính là phong lưu Sở Tương Vương.

Lô Tổ biến sắc, bảy bước thành thơ, thật là tài giỏi.

Thơ hay quan trọng là có phần hợp với thực tế, Lý Ngôn Khánh lấy tam nữ cũng phong lưu giống như Sở Tương vương.

Tiết Thu ở phía sau vỗ tay kêu to:

- Thơ hay, nương tử mau mau đi ra.

Ở trên lầu, Bùi Nhân Cơ cũng không khỏi thở dài một hơi, gật đầu khen:

- Tên Lý gia tử này đúng là nhanh trí, Thúc Vãn gả cho hắn cũng không oan.

- Người mở miệng ra là gọi gia tử, người ta đường đường là Ngõng công tử, người xưng hô như vậy không phải không nhã nhặn sao?

- Tẩu tẩu nói đúng.

Bùi Nhân Cơ trong lòng thầm nói: Hảo hán không đấu khẩu với nữ tử.

Lý Ngôn Khánh tiến lên phía trước bỗng Trương Tôn Vô Kỵ lại đem một đám người ngăn lại.

- Ngôn Khánh khoan đã.

- Vô Kỵ ngươi cũng làm khó ta?

Trên khuôn mặt tròn trịa của Trương Tôn Vô Kỵ hiện ra vài phần vui vẻ.

- Ta không phải muốn làm khó ngươi nhưng mà Bùi nương tử có thục trang thơ, Quan Âm tỷ nhà ta cũng cần phải có, như vậy đi nể tình chúng ta quen biết nhiều năm ta cũng không làm khó ngươi, ngươi đi bảy bước làm thơ cho Bùi nương tử vậy thì cũng phải đi bảy bước làm thơ cho Quan Âm tỷ nhà ta.

Lời này vừa ra khỏi miệng, nhất thời khiến mọi người xì xào.

Cái này cũng khó khăn quá.

Bảy bước làm thơ, Tào Tử Kiến cũng chỉ làm được một bài...

Sắc mặt của Cao phu nhân trở nên khó coi:

- Tên nghiệt tử này, sao hần cũng hồ đồ như vậy.

Lý Ngôn Khánh lắc đầu cười khổ:

- Trưởng Tôn Vô Kỵ người nhớ rõ hôm nay người làm khó ta sau này chớ trách ta ác độc....

Hần nhắm mắt lại, giả làm một bộ mặt ngưng trọng.

Trưởng Tôn Vô Kỵ lập tức hô lên:

- Không cho phép dừng bước không tiến lên.

Lý Ngôn Khánh từng bước đi tới, tới bước thứ bảy thì mở mắt ra:

- Truyện văn chú hạ điều hồng phấn,

minh kính thai tiền biệt tác xuân.

Bất tu mĩ diện hồng trang khước,

lưu trứ song mi đãi họa nhân!

(Dịch nghĩa:

Nghe đồn dưới nền màu hồng phấn,

Trước đài gương soi đừng trang điểm

Không cần để mặt mày giả trang,

Để lại đôi mi đợi người đến vẽ.

Tạm dịch thơ:

Ánh nền màu hồng phấn,

Trước gương ngừng sắc xuân

Đâu cần phải trang điểm,

Nét mi đợi lang quân)

Bài thơ này kể lại điển cổ Trương Sưởng vẽ mi.

Thơ văn bên trong ý tứ không bàn mà hợp nhau, nói tới tính tình ngây thơ của Trưởng Tôn Vô Cấu.

Trưởng Tôn Vô Kỵ mặt mũi choáng váng cảm thấy hơi khó xử, không ngờ Lý Ngôn Khánh bảy bước thành thơ, thật sự là lợi hại.

Mọi người ở đây cũng đồng loạt hoan hô.

Thậm chí ngay cả Lô Tổ trước kia đối địch với Lý Ngôn Khánh cũng không nhịn được mà hò reo với bọn Tiết Thu:

- Nương tử mau ra đây.

- Khoan đã.

Bỗng từ trong đám người đi ra một thanh niên.

Lý Ngôn Khánh nhìn người này liền cười khổ:

- Hoành nghị, người cũng làm khó ta sao?

Trịnh Hoành Nghị từ Trường An tới đây, hần mỉm cười chấp tay với Lý Ngôn Khánh:

- Ngọn Khánh đại cai, đệ cũng không phải muốn làm khó huynh nhưng mà hôm nay trong ba nương tử hai người đã có thơ huynh cũng không thể nặng bên này nhẹ bên kia, Cốt Lan Đóa công chúa cũng cần phải có một bài thơ, vậy huynh cũng phải trong vòng bảy bước làm một bài, mong huynh không chối từ.

Người sáng suốt có thể nhìn ra Trịnh Hoàn Nghi đang khiêu khích.

Tuy nhiên Lý Ngọn Khánh đã có thể hai lần bảy bước làm một bài thơ vậy tại sao không thể làm ở lần thứ ba?

Nếu thật vậy thì câu chuyện hôm nay sẽ là đề tài để người ta ca tụng.

Ngọn Khánh trở nên trầm mặc.

Hắn từ từ bước từng bước, bước đầu tiên sau đó là bước thứ hai, bước thứ ba.

Đột nhiên hắn ngừng lại cao giọng ngâm xướng:

- Tích niên tương khứ Ngọc Kinh du,

đệ nhất tiên nhân hứa trạng đầu.

Kim nhật hạnh vi Tần Tấn hội.

Tảo giáo loạn phượng hạ trang lầu.

(Dịch nghĩa:

Năm xưa vui bước tới Ngọc Kinh.

Không ngờ gặp được đệ nhất tiên nhân.

Hôm nay may mắn nên duyên Tần Tấn.

Sớm vui loan phượng trong chốn khuê phòng)

Ngọn Khánh cùng với Đóa Đóa có rất nhiều chuyện không muốn cho người khác biết làm bài thơ này đúng là hợp lý.

Lần này không cần phải hô to nữa, bài thơ vừa dứt, ba cánh cửa đồng thời mở ra, hiện ra ba vị nương tử duyên dáng yêu kiều.

Các nàng nhìn Lý Ngọn Khánh, ánh mắt tràn ngập niềm vui.

Ba vị nương tử leo lên đại kiệu.

Lý Ngọn Khánh cười Tượng Long đi vòng quay ba cỗ đại kiệu ba vòng, sau đó đám người Hùng Khoát Hải đều kêu to lên:

- Khởi kiệu.

Trong chốc lát chiếc kiệu đã rời khỏi mặt đất.

Tuy nhiên hôn lễ chưa chấm dứt, trên đường đi nương tử cũng gặp khó khăn trắc trở.

Trải qua một canh giờ, đội ngũ đón dâu đã tới bên ngoài cửa thành Cung huyện, đối với đám người Tiết Thu, dĩ nhiên là muốn đòi lại mặt mũi lúc này bị làm khó ở Hào Đồi. Tiết Thu hô to một tiếng, đám người Diêu Ý, Đỗ Như Hối cũng ủa lên, ngăn chặn đội ngũ đón dâu:

- Mong nương tử tặng văn.

Theo tập tục truyền thống, cái này gọi là chướng xa văn, là lời mà nương tử thổ lộ với lang quân.

Lúc trước Lý Ngọn Khánh ở Hào Đồi ỏ đã ba lần bảy bước làm thơ khiến cho mọi người phải sợ hãi kính phục.

Đỗ Như Hối bọn họ dĩ nhiên là hối hận, tiếc nuối vì đã bỏ qua trò đặc sắc như thế, phải biết rằng Lý Ngọn Khánh gần đây rất ít làm thơ, mà lần này lại làm liên tục ba tác phẩm xuất sắc khiến cho người ta phải sợ hãi thán phục. Cũng chính bởi vậy mà Đỗ Như Hối quả quyết không bỏ qua cho tam nữ.

Hiện tại đến lượt nhà trai đứng ra làm khó nhà gái.

Tuy nhiên ở sau đại kiệu, đám người Bùi Nhân Cơ ai cũng lộ ra vẻ tươi cười không hề lo lắng.

Có lẽ họ đối với tràng cảnh này cũng quen thuộc rồi.

Nhìn thấy những điều này... ai cũng sinh lòng cảm xúc.

Tuy nhiên mưu đồ của đám người Đỗ Như Hối không làm được.

Tam nữ đã sớm có chuẩn bị, vài ngày trước Bùi Thúy Vân làm chủ bút, viết ra ba bài văn.

Trưởng Tôn Vô Cấu ngâm thơ, Đóa Đóa tính tình quả quyết giỏi giang nhưng không biết làm văn làm thơ, dù sao cũng không sánh được với Bùi Thúy Vân.

600. Chương 75 : Huỳnh Dương Lý Vô Địch.

Tiêu Hoài Tĩnh mở to hai mắt, thét lên một tiếng kinh hãi.

Trong tay của hắn cầm một cuốn Tam Quốc Diễn Nghĩa nhưng vẫn chưa kịp mở ra.

Vốn tưởng rằng sẽ có một hồi ác chiến không ngờ rằng cứ dễ dàng như vậy mà chấm dứt, Tiêu Hoài Tĩnh kinh ngạc nhìn Lý Ngôn Khánh không quan tâm thắng bại trước mặt trong lòng không khỏi sinh ra cảm khái.

Nhớ ngày đó, Tiêu Hoài Tĩnh đảm nhiệm chức vụ Ngự Sử, Tiêu hoàng hậu đã âm thầm phái người mang tới một tin tức.

Nếu như Lý Ngôn Khánh ở Huỳnh Dương gặp khó khăn gì thì phải xuất thủ tương trợ, mật lệnh của Tiêu hoàng hậu ở bên trong, Tiêu Hoài Tĩnh đã cảm thấy được ý của bà. Trương Tu Đà là tướng lãnh được hoàng đế tín nhiệm nhưng Tiêu hoàng hậu không tín nhiệm người bà tín nhiệm chính là Lý Ngôn Khánh.

Tuy không rõ Tiêu hoàng hậu tại sao lại sắp xếp như vậy nhưng Tiêu Hoài Tĩnh vẫn quyết ý nghe theo.

Đây cũng là lý do mà lúc hắn đối mặt với Trương Tu Đà thì cao ngạo mà khi Lý Ngôn Khánh xuất hiện thì lại cung kính.

Hiện tại có lẽ quyết định này của Tiêu hoàng hậu không phải không có đạo lý, Lý Ngôn Khánh đúng là đáng để bà tin cậy.

- Tiêu ngự sử, người lập tức phái người tiến về Huỳnh Dương, truyền tin chiến thắng.

- Ty chức sẽ đi sắp xếp.

Tiêu Hoài Tĩnh đột nhiên hiểu ra, Lý Ngôn Khánh vì sao lại quyết định tiêu diệt quân Ngõa Cương ngoài Hồ Lao quan.

Trương Tu Đà chết trận đối với Huỳnh Dương là một đả kích rất lớn, lúc này Huỳnh Dương rất cần chiến thắng để chủ trì đại cuộc, vì vậy hiện tại Lý Ngôn Khánh xuất hiện đem quân Ngõa Cương đánh tan tác ở ngoài quan ngoại chắc chắn khiến cho quận trưởng Dương Khánh có lại dũng khí.

- Nhưng không biết trình báo thế nào?

Lý Ngôn Khánh nhíu mày suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Toàn quân bị diệt.

- Sao?

- Báo cho Tuân vương diện hạ, chúng ta ở bên bờ Kỳ Thủy đã tiêu diệt toàn bộ đội ngũ tiền phong của Ngõa Cương, chém giết chủ soái Ngô Hắc Các.

Phải trình báo như vậy để Dương Khánh an tâm.

Tiêu Hoài Tĩnh lập tức xuống dưới sắp xếp hơn nữa còn phái người kiểm kê lại chiến trường.

Quan quân trông coi Hồ Lao quan vốn hữu khí vô lực liền trở nên hưng phấn.

Vô số người leo lên đầu tường Hồ Lao quan, đưa mắt nhìn về phía xa xa.

Ánh mặt trời chiếu xéo xuống, ở phía xa xa xuất hiện một chi binh mã.

Người đi đầu đúng là Bùi Hành Nghiễm và La Sĩ Tín.

Ô Diêu Mã dưới chân của La Sĩ Tín trên cổ còn buộc một cái đầu người đầm đìa máu.

Mà Hùng Khoát Hải và Hám Lăng cùng với Vương Phục Bảo ba người thì suất lĩnh một chi binh mã áp giải tù binh như một con rồng dài từ từ đi tới.

Bùi Hành Nghiễm cùng với La Sĩ Tín đột nhiên phóng ngựa như bay vào dưới thành Hồ Lao quan.

La Sĩ Tín ghì chặt ngựa, tháo đầu của Ngô Hác Các giờ lên trên cao.

Trên khuôn mặt của hắn nở ra một nụ cười tươi.

Lý Ngôn Khánh neho mắt lại, mím môi tay vịn tường thành cũng nở ra một nụ cười.

- Huỳnh Dương Lý vô địch.

La Sĩ Tín rống to một tiếng quanh quần xung quanh Hồ Lao quan.

Bùi Hành Nghiễm cũng thúc Đạp Tuyết Sư Tử lên cùng La Sĩ Tín ghì ngựa song chùy vung lên không trung va chạm vào nhau, phát ra âm thanh vang vọng.

Hắn cũng nhìn lên tường thành lớn tiếng la lên:

- Huỳnh Dương Lý vô địch.

Hai người thay phiên nhau cất cao giọng tùy quân ở phía dưới thành cũng giờ binh khí trong tay cao lên mà hét lớn:

- Huỳnh Dương Lý vô địch.

- Huỳnh Dương Lý vô địch.

Thanh âm kia hội tụ tại một chỗ, vang vọng cả bầu trời.

Ở trên đầu thành ánh mắt của Tùy quân nhìn Lý Ngôn Khánh cũng trở nên khác biệt.

Thời gian trôi qua bọn họ vẫn không ngừng giờ binh khí cao lên khỏi đầu mà hét lớn:

- Huỳnh Dương Lý vô địch.

Trương Tu Đà tuy chết rồi nhưng chúng ta còn Lý vô địch.

Dù sao những Tùy quân ở Hồ Lao quan tiếp nhận Lý Ngôn Khánh vẫn dễ dàng hơn so với Trương Tu Đà, vì Trương Tu Đà chiến tích trác tuyệt thanh danh truyền xa nhưng không phải là người Huỳnh Dương mà Lý Ngôn Khánh luận thanh danh so với Trương Tu Đà cũng không kém gì, mấu chốt nhất là hắn là người ở Huỳnh Dương, sinh trưởng ở Huỳnh Dương, là sự kiêu ngạo của Huỳnh Dương.

Mặc kệ Lý Ngôn Khánh họ Trịnh hay là họ Lý thì tình cảm quê cha đất tổ này Trương Tu Đà không thể nào sánh được.

Kỳ thật cái gọi là sĩ khí là một tồn tại huyền diệu.

Một hồi đại bại có thể khiến cho nó bị đánh mất, nhưng đại thắng lại khiến nó bùng cháy, Lý Ngôn Khánh nghe tiếng hô to có thể cảm nhận được trong lòng họ hiện tại tràn ngập chiến ý.

Từ giờ khắc này bọn họ chỉ trung với một mình ta.

Nụ cười trên khuôn mặt của Lý Ngôn Khánh càng thêm tươi, hắn đứng ở trên cổng thành vươn tay nhìn tướng sĩ tùy quân, ngón trở và ngón giữa dựng thẳng lên làm ra một thủ thế kinh điển của đời sau.

Thắng lợi.

Đây chỉ là một thắng lợi về sau chúng ta sẽ có nhiều thắng lợi hơn.

- Lý vô địch.

- Lý vô địch.

Thanh âm gọi âm i liên tiếp.

Lúc này Lý Ngôn Khánh đối với thanh âm này đã ù cả tai.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía xa xa.

Đây chỉ là một trận thắn, chiến đấu chân chính vẫn là đấu với Lý Mật, nhận một thiệt thòi như vậy hắn làm sao có thể từ bỏ ý đồ.

Huỳnh Dương Đông Lâm tự.

Trương Tu Đà chết trận đối với Dương Khánh mà nói là một đả kích vô cùng lớn, vốn tưởng rằng Trương Tu Đà tới đây Huỳnh Dương có thể vô tư không ngờ mới qua hai ba tháng mà thôi, Trương Tu Đà sau khi thắng mấy trận đã quỷ dị chết ở trên chiến trường.

Phỉ tặc mạnh mẽ như vậy sao?

Năng lực của Trương Tu Đà đã được chứng minh ở Tề quận.

Năm Đại Nghiệp thứ bảy, Vương Bạc tạo phản, hắn đến đó nhậm chức, bao nhiêu anh hùng đã ngã xuống trước mặt Trương Tu Đà.

- Vương Bạc Hác Hiếu Đức, Tả Hiếu Hữu, Lô Minh Nguyệt.

Nhiều anh hùng như vậy mà vẫn không phải là đối thủ của Trương Tu Đà, hiện tại Trương Tu Đà chết trận ở Huỳnh Dương có phải nói rõ là thực lực của quân Ngõa Cương đã đến tình trạng không gì có thể kháng cự được? Dương Khánh mặc dù là Tuân vương tôn quý nhưng hắn không có tình cảm với tôn thất, tin dữ Trương Tu Đà bị chết truyền tới Huỳnh Dương phản ứng đầu tiên của hắn không phải là báo thù cho Trương Tu Đà mà suy nghĩ có nên đầu hàng hay không.

Hắn thậm chí còn tính toán rằng chờ quân Ngõa Cương công phá Hổ Lao quan xong hắn sẽ dâng Huỳnh Dương quận lên.

Đến lúc đó hắn cũng không phải là Dương Khánh nữa rồi, hắn sẽ học theo Lý Ngôn Khánh đoạt tuyệt với Dương gia, đổi họ. Trên danh nghĩa Dương Khánh đang ở trong Động Lâm tự suy nghĩ đối sách nhưng thực tế đang quan sát thế cục.

Hắn muốn nhìn xem thế cục của Huỳnh Dương rốt cuộc sẽ trở thành thế nào.

Còn nữa cũng không phải hắn muốn đầu hàng là có thể đầu hàng.

Huỳnh Dương quận những thế trụ đại tộc kia cũng rất quan trọng muốn đầu hàng thì phải hợp tác với bọn họ.

601. Chương 76: Tuyệt Chiêu Chưa Dùng.

Hắn cúi đầu xuống trầm mặc một hồi rồi nói:

- Nương tử ta không muốn trở lại Củng huyện nữa.

- Chàng sợ nhìn thấy Thúy Vân muội tử sao?

- Đây chỉ là một nguyên nhân nhưng không phải là chủ yếu.

- Không dối gạt nương tử, Hắc Thạch phủ có Lý lang quân tọa trấn, Củng huyện nhất định sẽ bình yên, ta tới Hắc Thạch quan cũng là người dư thừa, cũng không phải là Lý lang quân khinh mạn ta nhưng thực sự ta ở đó vô sự, Hắc Thạch quan vẫn có Đỗ Như Hối, Tiết Thu mưu trí hơn người, võ có La Sĩ Tín, Vương

Phục Bảo võ nghệ cao cường, hơn nữa Lý lang quân là người quyết đoán ta ở Hắc Thạch quan không có tác dụng nhiều.

- Vậy chàng định thế nào?

Mạch Tử Trọng ngẩng đầu, nhìn trăng sáng trên đầu.

- Ta hai ngày nay cũng đã ngẫm vấn đề này... Nghĩ lại Mạch Tử Trọng ta cũng đường đường là nam nhi bảy thước, không thể dựa vào cơ nghiệp mà tổ phụ để lại, ta muốn công lao sự nghiệp của riêng mình... nường tử ta hi vọng có một ngày người ta nhắc tới Mạch Tử Trọng không phải nói hần là cháu trai của Mạch Thiết Trượng mà phải nói Mạch Thiết Trượng là gia gia của Mạch Tử Trọng.

Ta nghe nói tình hình Lĩnh Nam gần đây không yên ổn, triều đình vô lực coi sóc.

Cho nên ta muốn thỉnh tấu lên triều đình tiến về Lĩnh Nam...

Vũ Văn Phượng ôn nhu nở ra một nụ cười khê vuốt ve trán của Mạch Tử Trọng.

- Mạch tử, chàng đã suy nghĩ như vậy thì cứ tùy ý đi làm, mặc kệ thế nào thiếp cũng nghe theo chàng... một ngày nào đó thiếp cũng muốn nói cho người trong thiên hạ biết, tướng công của Vũ Văn Phượng không thua kém Ngổng công tử nửa phần.

Sáng sớm Lý Ngôn Khánh khê lật người dậy, Trương Tôn Vô Cấu vẫn còn ngủ say trong ngực hần, mái tóc đen nhánh phủ xuống gối trên mặt vẫn hiện ra vài nét ngây thơ.

Hần nhẹ nhàng hôn lên trán của Trương Tôn Vô Cấu rồi khê rút cánh tay ra, vén chăn lên nhẹ nhàng xuống giường.

Lý Ngôn Khánh quay người đắp kín tấm nệm mỏng cho Vô Cấu, sau đó từ từ ra khỏi phòng.

Nhoáng một cái đại thân đã qua mười ngày.

Cảnh tượng náo nhiệt ngày đó, ngỡ như mới hôm qua.

Một đêm sau khi tỉnh lại, Lý Ngôn Khánh đột nhiên cảm thấy bờ vai của mình trở nên nặng trĩu, hần trước kia vì mình mà phần đầu vì phụ thân mà cố gắng còn bây giờ hần còn phải vì ba nữ nhân, không phải là bốn người, Lý Hiếu Cơ nói, việc thân sự mà Trịnh Thế An năm đó định cho Lý Ngôn Khánh không thể bỏ qua, nhất định phải sớm nạp Mao Tiểu Niệm làm thiếp.

Lý Ngôn Khánh nhẹ nhàng thư giãn hạ thân, tứ chi bỗng có cảm giác đau nhức.

Tuy nhiên đạo gia có dưỡng sinh công, trong đó lại có một chút âm dương song tu cho nên mặc dù mệt mỏi, Ngôn Khánh cũng không bị ảnh hưởng quá lớn, nguyên khí vẫn vô cùng sung túc.

Hần khoác áo lên trên người, đeo một đôi giày mỏng rồi từ từ đi ra ngoài.

Sáng sớm giữa mùa hạ, mang theo vài phần thoải mái.

Cảm giá ôn hòa này so với mùa hè nóng bức thật là thoải mái.

Lý Ngôn Khánh có thói quen mỗi ngày khi trời chưa sáng đều đi dọc theo hậu viện, tới bên bờ hồ, sau đó lại đi vòng quanh bờ hồ mấy vòng, mặc dù không vận động nhiều nhưng thể xác và tinh thần đều cảm thấy khoan khoái và dễ chịu, bách mạch thông hòa, tinh thần thoải mái.

Hần từ từ bước đi kiểu này bị Đóa Đóa đùa giỡn gọi là bước đi của lão nhân.

Trong mắt của Đóa Đóa, Ngôn Khánh vận động như vậy không có tác dụng chút nào đến thể hình nhưng Lý Ngôn Khánh không thêm để ý, vẫn nhàn nhã thoải mái như trước, dù sao cộng tuổi lại thì hần cũng đã tới sáu mươi tuổi, cũng là một lão nhân.

Đặc biệt sau khi thành thân, cử chỉ của Ngôn Khánh càng thêm thâm trầm.

Lý Hiếu Cơ cũng đánh giá trên người Lý Ngôn Khánh toát ra một khí thế vương giả.

Loại khí thế này nếu như không phải từ trong quan trường chìm nổi thì không thể lịch luyện ra được. Kỳ thật quan uy là một phần một phần cũng do Lý Ngôn Khánh trải qua chém giết kịch liệt, cho nên bề ngoài

của hần tuy thanh tú nhưng bên trong có vài phần thiết huyết chi khí. Hiện tại hần đã thành gia, có ba vợ rồi, trách nhiệm cũng nặng hơn nhiều, cho nên khí tức cũng trở nên đặc thù.

Lý Đạo Huyền nói:

- Ngôn Khánh ca ca nhìn xa khiến cho người ta kính sợ, nhìn gần thì thân cận ôn hòa nhưng lại không dám khinh nhờn.

Tuy nhiên Lý Ngôn Khánh đối với chính mình cũng không ý thức được sự biến hóa này.

Hần đi dọc bờ hồ mấy vòng mồ hôi đã toát ra dày đặc.

- Ngôn Khánh.

Đóa Đóa tiến tới chặn đường Lý Ngôn Khánh lại.

- Cho ta xem xem những năm gần đây chàng tiến bộ thế nào.

Lý Ngôn Khánh lúc này cũng muốn hoạt động thân thể nên liền mỉm cười:

- Người ta bình minh trang điểm, Đóa Đóa nhà ta thì bình minh đánh tướng công, được rồi đã vậy ta cũng không khách khí.

Nói xong Ngôn Khánh nhún chân, bày ra tư thế Hàng Long công.

Đóa Đóa cười duyên một tiếng:

- Tiểu yêu, chàng muốn múa rìu qua mắt Lỗ Ban sao?

Chỉ nghe thấy thanh âm của nàng như khánh bạc, thân hình bỗng nhiên lao tới, song chưởng phân ra tả hữu, Ngôn Khánh đã sớm chuẩn bị nhưng mà song chưởng của Đóa Đóa thật sự rất nhanh, khí thế vô cùng kinh người, không hề lưu tình, Ngôn Khánh mắt thấy chưởng của Đóa Đóa đã tới trước mặt, nghiêng người một cái, trả lại một chưởng tư thế phong nhã khiến cho Đóa Đóa phải kêu lên một tiếng “hảo”.

- Tiểu yêu, xem ra công phu của chàng không hề thấp đi, xem ra ta phải dốc toàn lực rồi.

- Ha ha, ta phụng bồi đến cùng.

Hai người quyền qua cước lại ở ven hồ động thủ.

Thẩm Quang ở trong rừng đi ra, mà ở trong đình, đám người Lý Hiếu Cơ cũng đã đi tới nhìn.

Lý Đạo Huyền cũng ở Lý phủ, mỗi ngày nói chuyện phiếm với Lý Hiếu Cơ hoặc theo Thẩm Quang tập võ.

- Thẩm đại ca, Ngôn Khánh ca ca có thể là đối thủ của Cốt Lan Đóa sao?

Lý Đạo Huyền chưa từng nhìn thấy sự lợi hại của Lý Ngôn Khánh nhưng đã lãnh giáo qua quyền cước của Đóa Đóa.

Thẩm Quang nheo con mắt lại, mỉm cười mà nói:

- Chỉ là luận bàn mà thôi, tuy võ nghệ của Đóa Đóa nường tử cao hơn công tử, nhưng nếu thật sự chém giết thì công tử sẽ thắng.

Lý Đạo Huyền không hiểu rõ cho lắm.

Trong lúc hai người nói chuyện với nhau thì Đóa Đóa cùng với Ngôn Khánh đã giao phong mười mấy hiệp.

Ngôn Khánh đột nhiên thu tay lại:

- Đóa Đóa ta nhận thua.

Trời đã sáng tỏ, Ngôn Khánh cũng không muốn nhiều người để ý, hần nhảy ra khỏi vòng chiến, sau đó nhìn thấy ở trong đình đám người Lý Hiếu Cơ đang phát tay.

- Trước mặt nhiều người như vậy cũng không nhường ta vài phần.

Đóa Đóa mồ hôi đầm đìa, khẽ hừ nói:

- Ta còn có tuyệt chiêu chưa sử ra đó.
- Ta cũng chưa có tuyệt chiêu chưa dùng, đợi tối nay sẽ luận bàn với nàng.

602. Chương 77: Ngụy Đức Thâm.

Một câu này khiến cho Đóa Đóa mắc cỡ không thôi, Lý Ngôn Khánh thì cười lớn nghênh ngang bước đi.

Dựa theo truyền thống trên quan trường Lý Ngôn Khánh lần này thành thân được nghỉ một tháng.

Tuy nhiên một tháng này hắn cũng không hề tiêu dao khoái hoạt ngược lại thêm bận rộn.

Đúng như lời nói của Lý Ngôn Khánh, Từ Thế Tích sau khi đại thắng Hồ Lao quan đã khiến cho phần chấn quân tâm các lộ phản vương khiếp vía, Lý Mật sau khi bại trận ở Hắc Thạch quan lập tức lui về Dương thành, mệnh cho Tần Quỳnh ra trấn Dương thành huyện, Ngụy Chính làm phụ tá của Tần Quỳnh.

Sau đó hắn lại mệnh cho Ngưu Tiến Đạt đóng ở Trịnh thành, cùng Tần Quỳnh hô ứng lẫn nhau.

Sau khi sắp xếp tất cả Lý Mật chạy về Ngõa Cương thu thập tàn quân, sau cuộc chiến ở Hồ Lao quan, Hác Hiếu Đức thừa kế thoát ly khỏi Ngõa Cương, qua sông mà đi. Lý Văn Tương chết thảm ở trong loạn quân, Mạnh Nhượng tuy lui về Ngõa Cương nhưng đã mất đi hai mươi vạn đại quân, trải qua một trận chiến này tổn thất thảm trọng, Lý Mật sau khi kiểm kê thì khóc không ra nước mắt, trận chiến ở Hồ Lao quan, Ngõa Cương trại chỉ còn lại một phần tư.

Hác Hiếu Đức mang theo mấy vạn người khiến cho đại quân Ngõa Cương chỉ còn lại chưa tới mười vạn.

Hơn nữa sĩ khí sa sút nhân tâm rung chuyển khiến cho kho phủ Ngõa Cương hư không, người người khủng hoảng.

Đúng vào lúc này Từ Viên Lăng ở Lỗ Quận tới đây.

Hắn mang theo mấy vạn binh mã cùng rất nhiều lương thảo khiến cho Lý Mật vui mừng vô cùng, gia phong cho Từ Viên Lăng làm đại tướng quân, thượng trụ quốc, sau đó lại có Dương Ngụy Lục, Lý Đức Khiêm... sáu lộ phản vương tề tựu ở Ngõa Cương trại.

Ngay cả Đỗ Phục Uy Đậu Kiến Đức các lộ phản vương cũng liên tục tỏ vẻ thuần phục.

Bọn họ khen Lý Mật công tích vĩ đại, nói hắn chính là thiên mệnh, hi vọng Lý Mật tiếp tục cố gắng sớm ngày thành đại nghiệp.

Đến lúc đó bọn họ sẽ tới quy phục.

Đậu Kiến Đức, Đỗ Phục Uy bọn họ không chỉ phái người tới mà còn mang theo rất nhiều quân nhu.

Trong nhất thời tình thế của Ngõa Cương trại thay đổi bất ngờ, uy danh tái khởi, Hác Hiếu Đức rời khỏi Ngõa Cương trại lúc này liền hối hận, liền muốn qua sông đầu phục trở lại thì bị Từ Thế Tích phục kích, ba vạn quân tan tác bỏ trốn, Từ Thế Tích tựa như điên cuồng, đuổi đánh Hác Hiếu Đức đến cùng.

Nguyên lai trước kia Hác Hiếu Đức tàn sát Sơn Đông bừa bãi, đã tru diệt tộc nhân của Từ Thế Tích.

Từ gia vốn ở Sơn Đông, sau này Từ Cái mới tới Huỳnh Dương, ở Huỳnh Dương định cư, lúc đó cũng có rất nhiều tộc nhân đi theo nhưng cũng có nhiều người ở lại, kỳ thực những người này cũng không có nhiều quan hệ huyết thống với Từ Thế Tích, nhưng dù sao cũng là đồng tông, Từ thị ở đó cơ hồ bị Hác Hiếu Đức giết cho diệt tộc, những người trốn được khóc lóc kể lể với Từ Cái.

Trước đây Từ Thế Tích còn chưa biết chuyện này, hiện tại hắn sao có thể bỏ qua, chốc lát đã đuổi giết Hác Hiếu Đức tới Hà Nội.

Từ Thế Tích hung hăng thề phải lấy đầu Hác Hiếu Đức, hắn cho Bùi Hành Nghiễm làm tiên phong, Tô Định Phương làm đại tướng trung quân, còn có Lô Tổ, Lý Huyền Đạo Mã Chu tất cả suất lãnh tám nghìn binh tốt hung hãn, dốc toàn lực tru diệt, Hác Hiếu Đức liên tục thảm bại lui đến Bạch Mã thì bên người chỉ còn lại mấy nghìn người.

Vì vậy Hác Hiếu Đức cầu viện Lý Mật, lại bị Lý Mật cự tuyệt.

Lão tử đắc thế người tìm tới nương tựa, lúc thất thế người lại bỏ đi, hiện tại mặt mũi nào muốn ta xuất binh cầu viện?

Vì vậy Hác Hiếu Đức mang theo tàn binh bại tướng, sau khi qua sông trốn ở Vệ huyện.

Từ Thế Tích vẫn không buông tha cho hdd, đốc thúc Bùi Hành Nghiễm qua sông, ở Vệ huyện một lần nữa đánh tan Hác Hiếu Đức, chém lấy thủ cấp của hắn.

Đúng lúc Từ Thế Tích muốn trở về Huỳnh Dương thì có một chuyện xảy ra.

Quận trưởng đương nhiệm Cấp quận, Ngụy Đức Thâm phụng mệnh trùng kiến kho lương Lê Dương.

Không ngờ kho lương Lạc Dương vừa mới khởi công xây dựng thì Đậu Kiến Đức đã xua quân tới đây, Ngụy Đức Thâm từng là bộ hạ của Nguyên Bảo Tàng, khi Đậu Kiến Đức đánh kho lương Lê Dương, Ngụy Đức Thâm khẩn cấp chiêu mộ binh lính hươg dững trong quận nhưng dù sao bọn họ cũng chỉ là hươg dững mà thôi làm sao có thể là đối thủ của Đậu Kiến Đức, mà lúc này Từ Thế Tích ngang trời xuất thế khiến cho Ngụy Đức Thâm hai mắt sáng ngời, lập tức cường ép lưu lại binh lính trực thuộc Từ Thế Tích.

Ngụy Đức Thâm không phải là dòng họ hoàng thất nhưng lại là hi vọng của mọi người ở Lạc Dương.

Cho dù Nguyên Văn Đô, Lô Sở bọn họ cũng vô cùng tôn kính hắn, nếu không Dương Đồng cũng không phái hắn tới Cấp quận, lần này Ngụy Đức Thâm đem Từ Thế Tích ngăn lại ở đây, phái người vượt sáu trăm dặm trình báo Đông Đô, trong tấu có nói: Cấp quận là trọng địa Hà Bắc, trùng kiến kho lương Lê Dương không thể sơ sót, mấy năm nay sông Lạc đông có Lý Ngôn Khánh, tây có Vương Thế Sung, nhưng Cấp quận thì sao? Những năm nay người thủ hộ cũng không có, cho nên muốn giữ gìn kho lương Lê Dương thì cần phải giữ Từ Thế Tích lại.

Dương Khánh tức giận tới lời đình.

Tên Ngụy Đức Thâm này chọc gậy bánh xe cũng thật độc ác.

Người thoảng cái đã lấy đi mất một thành viên của quân phủ với tám nghìn binh tốt hung hãn, chính là tinh nhuệ của Huỳnh Dương quân.

Ngụy Đức Thâm hồi âm nói:

- Huỳnh Dương quận là thần dân của thánh thượng, Cấp quận cũng là thần dân của thánh thượng, chẳng lẽ Huỳnh Dương quân tốt tinh nhuệ kia không phải là thần dân của thánh thượng sao? Ta lưu lại họ thì có gì sai lầm. Kính xin Tuân vương có thể dạy bảo.

Ở Lạc Dương Ngụy Đức Thâm là một người nổi danh quật cường chuyện mà hắn chuẩn bị thì không có khả năng thay đổi được.

Dương Khánh lúc này cũng bất chấp tính toán với Lý Ngôn Khánh.

Hắn không nói nhiều lời lập tức tới Đông Đô khóc lóc kể lể với Việt Vương Dương Đồng.

Dương Đồng lộ vẻ bất đắc dĩ:

- Cũng không phải là ta không muốn làm chủ cho vương thúc nhưng hiện tại Huỳnh Dương đúng là đã an bình, Ngụy Đức Thâm lại đưa tấu chương lên cả Giang Đô và Trường An.

Ý của đại vương là kho lương Lê Dương liên quan tới thắng bại ở Hà Bắc nhất định phải có một người ra trấn. Từ Thế Tích có bản lĩnh to lớn, có thể sánh ngang với Lý vô địch, hắn ra trấn kho lương Lê Dương cũng có thể tùy thời vượt sông đánh Ngõa Cương, kìm chế binh mã Ngõa Cương, cho nên Từ Thế Tích ra trấn kho lương Lê Dương có trăm lợi mà không có một cái hại nào.

Huỳnh Dương danh tiếng hai vị vô địch, Dương Khánh đúng là muốn dùng Từ Thế Tích áp chế Lý Ngôn Khánh.

603. Chương 78: Vừa Mất Phu Nhân Lại Thiệt Quân Không

Dương Khánh lúc này trong lòng tràn đầy tư vị, ngọt chua cay đắng, hẳn chưa trở lại Huỳnh Dương huyện thì một đạo tẩu chương lại trình lên.

Tẩu chương có ghi muốn để Từ Thế Tích đảm nhiệm chức vụ Ứng Dương Lang Tướng, đô úy kho lương Lê Dương.

Đô úy cấp quận phẩm hàm là tứ phẩm, so với phẩm trật trước kia của Từ Thế Tích đã tăng lên hai bậc.

- Vương thúc, chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ này cũng nên xác thực đi.

Hoàng gia gia thắng trước tỏ vẻ Vương Thế Sung không nên làm Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ, cô cũng cam thấy như vậy, chức vụ này nên giao cho Lý Ngôn Khánh, Vương thúc tâm ý của thúc cô cũng hiểu được nhưng mà lúc này không cho phép chúng ta do dự, Ngụy Đức Thâm đã cướp đi Từ Thế Tích, nếu như thúc không ra quyết định thì ai có thể đảm bảo Ngụy Đức Thâm không cướp đi Lý Ngôn Khánh đây?

Dương Khánh ở tại chỗ khấu đầu:

- Tuân vương tuân mệnh.

Giằng co một hồi kết cục vẫn là Lý Ngôn Khánh chiến thắng.

Sớm biết như thế ta cần gì phải phí nhiều tâm tư? Từ Thế Tích lần này xuất kích nói thẳng ra là phụng mệnh Dương Khánh. Hác Hiếu Đức qua sông, Từ Cái ở bên ngoài phủ khấn cầu Dương Khánh có thể báo thù rửa hận cho Từ thị tộc nhân, Dương Khánh cũng vì lời kéo cho Từ Thế Tích cho nên hạ lệnh cho Từ Thế Tích đánh Hác Hiếu Đức, bây giờ thì tốt rồi, Hác Hiếu Đức chết, Từ gia đã báo thù, nhưng Từ Thế Tích đã thắng quan, Lý Ngôn Khánh trở thành Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ, đến cuối cùng hẳn lại chẳng được gì mà bị người khác chê cười.

Dương Khánh nhớ tới trong Tam Quốc Diễn Nghĩa Lý Ngôn Khánh có viết một câu:

Chu Lang diệu kế an thiên hạ, bồi liễu phu nhân hựu chiết binh.

(Chu Lang diệu kế an thiên hạ, vừa mất phu nhân lại thiệt quân)

(dựa theo tích: Chu Du hiến kế cho Tôn Quyền gả em gái cho Lưu Bị, nhằm lừa Lưu Bị đến bắt giữ đòi lại Kinh Châu. Nào ngờ Lưu Bị lấy được vợ, thoát khỏi Đông Ngô, Chu Du đem quân đuổi theo đánh, mắc mưu của Gia Cát Lượng, hao binh tổn tướng vô ích. Sau này mọi người dùng câu này để ví như muốn chiếm lợi người khác nhưng kết quả ngay cả vốn liếng của mình cũng tiêu mất)

Ta làm như vậy có phải là vừa mất phu nhân lại thiệt quân không?

Dương Khánh trở lại Huỳnh Dương quận càng nghĩ càng uất ức, sau đó ốm bệnh ở trên giường.

- Chúc mừng Lý lang quân, chúc mừng Lý lang quân.

Đỗ Như Hối vẻ mặt vui mừng, tươi như hoa cúc.

Lý Ngôn Khánh sụp mặt xuống:

- Lão Đỗ, sao huynh chậm vậy, ngay cả Vương Huyền Thứ cũng đã đến nhà chúc thọ, còn huynh sao bây giờ mới tới?

- Hắc hắc, đây là do ta bề bộn mà.

Đỗ Như Hối đặt mông ngồi xuống, đối với sắc mặt của Lý Ngôn Khánh không hề để ý.

- Ta ngày hôm qua nhận được tin tức, chỉ là không cách nào thoát thân.

- Chuyện gì vậy? Đến nỗi huynh không tới chúc mừng đệ?

- Hôm qua Vương Thế Sung từ Yến Sư xuất kích rồi.

Lý Ngôn Khánh đột nhiên ngẩng đầu lên, ngưng mắt nhìn Đỗ Như Hối?

- Vương Thế Sung xuất kích? Hắn đánh nơi nào?

- Theo tin tức thám mã thì Vương Thế Sung xuất kích lao thẳng tới Dương thành huyện, muốn tìm Lý Mật báo thù rửa hận.

Xuất kích?

Lý Ngôn Khánh nhăn mày lại:

- Hắn lần này xuất kích xem ra là một chiêu kỳ binh, tuy nhiên Dương thành do Tần Quỳnh trấn giữ, là người vô cùng cẩn thận, Vương Thế Sung muốn chiến thắng chỉ sợ không dễ dàng, theo ta thấy Vương Thế Sung bị váng đầu rồi nên mới đi nước cờ tệ hại này.

Đỗ Như Hối cười to:

- Hắn không phải váng đầu mà là đỏ mắt.

Trước đây hắn đóng ở Yến Sư, mưu đồ tọa sơn quan hổ đấu, ai ngờ không nhẫn nại được mạo muội xuất kích, bị Lý Mật đánh cho thảm bại ở Thạch Tử Hà, hao binh tổn tướng Lần này để lại nhận được chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ, Vương Thế Sung cũng tinh tường cho nên điểm binh mã 52 huyện, nếu như hắn không thắng được thì sẽ bị để bỏ càng ngày càng xa.

Ngôn Khánh nghe được cười nhẹ một tiếng.

- Mặc kệ Vương Thế Sung là váng đầu hay là đỏ mắt, trước mắt phải nghiêm thị mật giám động tác của hắn.

- Người này dã tâm rất nhiều, hiện tại đi bước này chỉ sợ thua to, ta lo lắng hắn cuối cùng sẽ chó cùng rứt giậu.

- Ta cũng có ý đó.

Đỗ Như Hối cất tiếng hưởng ứng.

Đối với tính tình cẩn thận này của Lý Ngôn Khánh, Đỗ Như Hối vô cùng tán thưởng.

Có sự thanh tỉnh như vậy đây là phẩm chất của người làm đại sự.

Nhưng đáng tiếc...

Lý Ngôn Khánh trước tình huống này cũng không có dã tâm, chuyện này quan hệ tới tình cảnh của hắn.

Lý Ngôn Khánh tuy nói là tài hoa xuất chúng có kinh nghiệm kiếp trước, nhưng mà dã tâm chưa có, muốn có dã tâm thì còn cần phải có cơ hội.

- Muội phu, muội phu, người ở nơi nào?

Lý Ngôn Khánh đang cùng với Đỗ Như Hối nói chuyện chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến từng tiếng cười xôn xao.

- Vô Kỵ đã tới.

Ở Lý phủ có thể hung hăng càn quấy kêu to như vậy ngoài Trưởng Tôn Vô Kỵ thì không còn ai khác, Lý Ngôn Khánh đối với ông anh rể này cũng rất bất đắc dĩ, người không cùng với Tiết nương tử trồng hoa cho tốt còn tới nơi đây làm gì? Hắn cười khổ nhìn Đỗ Như Hối sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Chỉ thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ cùng với Tiết Thu sóng vai nhau mà đứng.

Tuy nhiên sau lưng họ là hai đồng tử.

Một người chừng bốn năm tuổi chính là Tiết Lễ, một người mười tuổi là Tổng Lệnh Văn.

Vừa nhìn thấy Ngôn Khánh đi ra, Tiết Thu cùng Trưởng Tôn Vô Kỵ đã ôm tay chấp quyền:

- Ngôn Khánh, chúc mừng người đã có được chứng Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ.

Chưa đợi Lý Ngôn Khánh trả lời thì Tổng Lệnh Văn đã tiến tới, quỳ gối trước mặt Lý Ngôn Khánh.

- Đệ tử Tổng Lãnh Văn bái kiến sư phụ.

Lý Ngôn Khánh trợn mắt há hốc mồm, ngẩng đầu nhìn Trưởng Tôn Vô Kỵ và Tiết Thu, cuối cùng lại nhìn Tiết Lễ và Tổng Lãnh Văn nửa ngày sau mới có phản ứng.

Nhưng hần phản ứng vẫn chậm một chút, hai đồng tử đã dập đầu ba cái.

- Mau mau đứng lên.

Tiết Lễ cùng với Tổng Lãnh Văn còn chưa kịp mở miệng thì Trưởng Tôn Vô Kỵ đã nổi giận:

- Ngôn Khánh, có phải ngươi thăng quan nên đổi ý phải không?

- Ta đổi ý chuyện gì?

- Ngươi không phải đã nói rằng muốn dạy võ nghệ cho Tiết Lễ và Tổng Lãnh Văn sao? Lúc trước ở Hào Đài ỏ ngươi đã thề đã hứa gì, ta đều nghe thấy hết.

Tiết Thu cũng mỉm cười:

- Đúng thế, về sau ngươi cũng đồng ý chuyện của Tổng Lãnh Văn, thu nhận hần làm đệ tử, Vô Kỵ ngươi đừng ăn nói bậy bạ, Ngôn Khánh là loại người gì, làm sao có thể nuốt lời. Còn nữa hai hài tử cũng đều đã bái sư, Ngôn Khánh cũng không từ chối thì không phải là chấp nhận rồi sao?

604. Chương 79: Lý Uyên Tạo Phản.

Trưởng Tôn Vô Kỵ và Tiết Thu người tung người hứng khiến cho Lý Ngôn Khánh hết đường lui.

Ngôn Khánh lúc này mới nhớ lúc trước hần tới Cửng huyện đúng là có một chuyện nhưng mà khi đó hần chỉ đáp ứng tìm sư phụ cho hai người bọn chúng, đâu có đáp ứng là thu bọn chúng làm đệ tử.

Lý Ngôn Khánh hiện tại vẫn chưa chuẩn bị tốt.

Nhưng đúng như Tiết Thu đã nói lễ bái sư đã thông qua hần cho dù muốn đổi ý cũng không được.

Nhìn Trưởng Tôn Vô Kỵ và Tiết Thu cười trộm Lý Ngôn Khánh biết rõ đây nhất định là thủ bút của hai người bọn họ.

- Các người.

Ngôn Khánh cười khổ lắc đầu.

Trưởng Tôn Vô Kỵ thì hắc hắc cười không ngừng:

- Thế nào một chiêu này của ta lợi hại không? Ta đã nói hần nhất định sẽ đáp ứng mà.

Lý Ngôn Khánh đỡ Tiết Lễ và Tổng Lãnh Văn đứng lên, sau đó vỗ đầu hai người.

- Ta trước kia đã đáp ứng truyền nghệ cho hai người bọn họ, ta cũng không đổi ý, các người bái ta làm sư phụ, ngày sau phải nghe theo lời của ta, yêu cầu của ta rất nghiêm khắc, nếu các người không đáp ứng được sẽ bị ta trách phạt, đến lúc đó các người muốn rời bỏ thì đã không dễ dàng như bây giờ, các người phải rõ ràng nếu như đồng ý thì ta sẽ thu làm đệ tử, còn không hiện tại đổi ý vẫn còn kịp.

Tiết Lễ ngẩng đầu nói:

- Đệ tử không sợ khổ.

- Đệ tử cũng không sợ khổ.

Ngôn Khánh dùng sức xoa bóp hai gò má:

- Các người muốn tìm cái chết thì ta cho các người thỏa nguyện.

- Đệ tử bái kiến sư phụ.

- Khoan đã.

Đúng lúc này Đỗ Như Hối đã bước ra ngăn cản Đỗ Như Hối.

Nhìn vẻ mặt cười gian của hắn, Lý Ngôn Khánh lập tức biết rằng có chuyện không tốt.

- Lão Đỗ, huynh lại muốn thế nào?

- Tính toán ra, ta và đệ kết bạn sớm nhất phải không?

Lý Ngôn Khánh gật đầu:

- Đúng thế, sáu tuổi ta đã nhận thức huynh, cũng là điều hối hận nhất ở kiếp này.

- Đệ hối hận hay không hối hận ta mặc kệ, nhưng chúng ta đã kết bạn sớm như vậy, đệ làm sao có thể nặng bên này, nhẹ bên kia đúng không?

Đỗ Như Hối nở ra nụ cười đắc ý.

- Được rồi, huynh có lời gì thì cứ nói đi.

- Nếu đệ đã thu nhận hai đệ tử thì chắc cũng không quan tâm tới việc thu nhiều hơn một người?

- Đệ cũng biết, ta có một đứa con trai độc nhất tên là Đỗ Hà, năm nay cũng tám tuổi, ta muốn tìm cho nó một sư phụ nhưng chưa tìm được người thích hợp, đã vậy đệ thu luôn con ta làm môn hạ, thế nào?

Đỗ Như Hối lộ vẻ tha thiết khiến cho Lý Ngôn Khánh thâm kêu khổ.

- Lão Đỗ huynh muốn góp náo nhiệt sao?

Đỗ Như Hối nghiêm mặt nói:

- Đây không phải là góp náo nhiệt mà là tự đáy lòng.

Ngôn Khánh tài học trác tuyệt, tiền đồ rộng lớn, nếu bây giờ đệ hướng về phía bên ngoài tuyên bố muốn thu đệ tử ta đảm bảo ngày mai nhà của đệ ngay cả cửa cũng bị sập, Đỗ Hà có thể bá đệ làm sư phụ, ta cũng vui đi một tâm sự, nếu không ta sẽ đem chuyện đệ thu nhận đệ tử nói cho tất cả mọi người biết.

Người này so với Trương Tôn Vô Kỵ còn độc ác hơn.

Trương Tôn Vô Kỵ dù sao cũng là dùng thủ đoạn ương ngạnh còn Đỗ Như Hối thì trắng trợn uy hiếp.

Hắn quay đầu nhìn lại Trương Tôn Vô Kỵ và Tiết Thu thì thấy hai người đưa mắt nhìn sang hướng khác, tỏ vẻ mình không liên quan tới chuyện này.

- Được được được, ta sợ huynh rồi đó, được chưa?

Lý Ngôn Khánh đưa tay chỉ Đỗ Như Hối:

- Huynh chờ đi, sau khi huynh cho con huynh làm môn hạ của ta, ta nhất định sẽ cho nó biết thế nào là sống không bằng chết.

- Còn hai người các ngươi nữa?

Nào biết Trương Tôn Vô Kỵ bĩu môi một cái, lộ vẻ chẳng thèm ngó tới.

Tiết Thu thì cười ha hả:

- Con của ta ta dạy bảo, phiền ngươi làm gì?

Một câu này cho thấy không giao cho Lý Ngôn Khánh, còn con của Trương Tôn Vô Kỵ thì yên tâm có chỗ dựa, nó không phải là chất nhừ của Trương Tôn Vô Kỵ sao?

Nhìn bộ dạng sâu khổ của Lý Ngôn Khánh, Đỗ Như Hối ba người cười to.

Tiết Lễ và Tống Lệnh Văn không hiểu chuyện gì nhưng cũng biết mình đã bá sư thành công.

Vị sư phụ trước mắt bọn chúng là người thế nào?

Chính là Ngõng công tử Lý vô địch nổi danh.

Hôm qua Tiết Lễ nói với mẫu thân chuyện này mẫu thân hẳn kích động suýt nữa bất tỉnh.

Tiết Lễ tính tình ngây thơ có lẽ không lý giải được tầm quan trọng nhưng mẫu thân của hắn biết rằng nếu như Tiết Lễ có thể làm môn hạ của Lý Ngôn Khánh thì sau này sẽ có một vầng hào quang rất sáng.

Tiết Lễ và Tổng Lãnh Văn bái Lý Ngôn Khánh làm sư phụ cũng tiết kiệm hai mươi năm phấn đấu.

Hai đứa trẻ trong lòng hưng phấn không thể nói hết.

Thế nhưng mà Lý Ngôn Khánh bắt đầu đau đầu nên dạy cho bọn hắn cái gì đây?

Trong lịch sử có Tổng Lãnh Văn hay không Lý Ngôn Khánh cũng không rõ lắm nhưng mà Tiết Nhân Quý là một người đại danh鼎鼎.

Một mầm cây tốt như vậy mình phải dạy dỗ cho thật tốt mới được.

Đêm đó Lý Ngôn Khánh ở tổng thư phòng suy nghĩ xem nên dạy cho bọn chúng cái gì.

Cộc cộc cộc.

Đúng lúc này tiếng đập cửa truyền đến.

Ngôn Khánh còn chưa mở miệng thì cửa phòng đã bị đẩy ra, Lý Hiếu Cơ như gió xông vào bên trong.

- Phụ thân đã xảy ra chuyện gì mà bối rối vậy?

- Có công báo từ Huỳnh Dương huyện. Ngôn Khánh thúc phục của con, hắn... hắn... hắn... hắn... khởi binh ở Thái Nguyên rồi.

Thanh âm của Lý Hiếu Cơ mang theo rung động kịch liệt.

Mà Lý Ngôn Khánh thì cảm thấy đầu ông ông, cho dù hắn định lực thâm hậu cũng không khỏi biến sắc, nhìn Lý Hiếu Cơ không nói lên một câu.

Lý Uyên cuối cùng cũng đã tạo phản.

Địa vị của Lý Uyên ở Tùy thất có phần khó xử.

Nếu nói Dương Quảng nghi kỵ hắn thì đúng là rất nghi kỵ hận không thể giết hắn đi, nói trọng dụng cũng không hề sai, chỉ nhìn vào tình hình của Lý Uyên là có thể thấy ẩn tình bên trong.

Đại Nghiệp năm thứ chín, Lý Uyên đảm nhiệm chức vụ lưu thủ Hoằng Hóa quận, có quyền hành điều động binh sĩ mười ba quân. Đại Nghiệp năm thứ mười một hắn đảm nhiệm chức vụ An phủ đi đại sứ Sơn Tây Hà Đông. Đại Nghiệp năm thứ mười hai, Lý Uyên đảm nhiệm chức vụ lưu thủ Thái Nguyên, quyền lực rất thịnh, Dương Quảng vừa muốn áp chế vừa muốn dùng hắn, đây đúng là một chuyện thú vị.

Năm Đại Nghiệp thứ mười hai Lý Uyên càng ngày càng thấy nguy cơ càng lớn.

Đời sau thường nói, Lý Uyên sở dĩ khởi binh là do Lý Thế Dân bức bách nhưng theo Lý Hiếu Cơ nói, thì sau khi đảm nhiệm chức vụ Thái Nguyên lưu thủ, Lý Uyên mật lệnh cho con trai trưởng là Lý Kiến Thành ở Hà Đông kết giao, lại mệnh cho thứ tử là Lý Thế Dân ở Tấn Dương quan hệ với hảo hữu, về phần Lý Kiến Thành ở Hà Đông làm việc thế nào, Lý Thế Dân cũng không biết rõ.

Nhưng mà Lý Hiếu Cơ lại biết Lý Thế Dân ở Tấn Dương đã tổn hao mười lăm vạn quan tiền mà không thèm để ý.

Lý Ngôn Khánh cũng lớn lên ở thế gia đại tộc cho nên cũng biết tình hình ở nơi này.

605. Chương 80: Phụ Tử Lại Ly Biệt.

Ví dụ như cường thịnh thế gia vọng tộc Hà Đông Bùi thị, nhân tài kiệt xuất như Bùi Hành Nghiễm mỗi tháng cũng chỉ được nhận 150 quan tiền, mà hắn đã hiệu lực rất lâu rồi, mà Lý Thế Dân tổn hao một tháng tới mười lăm vạn quan hắn dùng gì mà nhiều như vậy?

Lý Hiếu Cơ ở dưới trưởng Lý Uyên phụ trách chấp chưởng tài hàng.

Cho nên hẳn đối với tiền tài của Lý Thế Dân rất hiểu rõ, nếu không phải Lý Uyên gạt đầu thì Lý Thế Dân mới hai mươi tuổi làm sao có thể được phép tiêu nhiều tiền như vậy? Tuy Lý Hiếu Cơ không nói rõ nhưng Lý Ngôn Khánh hiểu được Lý thị đã sớm có chuẩn bị.

Tháng tư Lý Uyên mệnh cho Lý Thế Dân cùng với Lưu Văn Tĩnh hai người mộ binh, mười ngày đã mộ được vạn người miệng nói là đánh Lưu Vũ Chu nhưng phó lưu thủ Vương Uy cùng Cao Quân nhả đã hoài nghi Lý Uyên mang lòng phản, Lý Uyên biết được liền tiên thủ hạ vi cườn, đem hai người bắt lấy, tuyên bố với bên ngoài là họ cầu kết với Đột Quyết, Đại Nghiệp năm thứ mười ba hấn chém giết hai người này, khởi binh cướp lấy Quan Trung.

Tình huống đại khái là như thế, tin tức rõ ràng hiện tại không rõ lắm.

Lý Ngôn Khánh bỏ công báo xuống, khuôn mặt trở nên trầm ngâm.

- Cha cha định làm gì bây giờ?

Lý Hiếu Cơ ở trong phòng bồi hồi, tựa như đang do dự gì đó.

- Ngôn Khánh con thì sao, con muốn thế nào?

- Con quyết định tạm thời không hưởng ứng.

Lý Hiếu Cơ trừng to mắt thở nhẹ một tiếng:

- Ngôn Khánh, chẳng lẽ con định...

Lý Ngôn Khánh dĩ nhiên biết Lý Hiếu Cơ định nói gì, hấn lắc đầu liên tục:

- Kỳ thật thúc phụ hiện tại khởi binh ở Thái Nguyên không hề có chút liên quan nào với con, cha cũng biết rõ chuyện này.

Lý Hiếu Cơ gạt đầu tỏ vẻ tán thành.

Kỳ thật cũng không phải như thế nếu như lúc này Lý Ngôn Khánh hưởng ứng Lý Uyên có thể giảm bớt áp lực của hấn, dù sao Huỳnh Dương cũng là nội địa Trung Nguyên, trực tiếp uy hiếp Đông Đô, nếu như Lý Ngôn Khánh khởi binh hưởng ứng Lý Uyên thì nhất định có thể hấp dẫn một nửa số binh lực Tùy Quân ở Hà bắc, nhưng mà nguy hiểm của Lý Ngôn Khánh khi đó sẽ rất lớn, ảnh hưởng tới tính mạng.

Tháng tư Lý Uyên mệnh cho Lý Thế Dân cùng với Lưu Văn Tĩnh hai người mộ binh, mười ngày đã mộ được vạn người miệng nói là đánh Lưu Vũ Chu nhưng phó lưu thủ Vương Uy cùng Cao Quân nhả đã hoài nghi Lý Uyên mang lòng phản, Lý Uyên biết được liền tiên thủ hạ vi cườn, đem hai người bắt lấy, tuyên bố với bên ngoài là họ cầu kết với Đột Quyết, Đại Nghiệp năm thứ mười ba hấn chém giết hai người này, khởi binh cướp lấy Quan Trung.

Tình huống đại khái là như thế, tin tức rõ ràng hiện tại không rõ lắm.

Lý Ngôn Khánh bỏ công báo xuống, khuôn mặt trở nên trầm ngâm.

- Cha cha định làm gì bây giờ?

Lý Hiếu Cơ ở trong phòng bồi hồi, tựa như đang do dự gì đó.

- Ngôn Khánh con thì sao, con muốn thế nào?

- Con quyết định tạm thời không hưởng ứng.

Lý Hiếu Cơ trừng to mắt thở nhẹ một tiếng:

- Ngôn Khánh, chẳng lẽ con định...

Lý Ngôn Khánh dĩ nhiên biết Lý Hiếu Cơ định nói gì, hấn lắc đầu liên tục:

- Kỳ thật thúc phụ hiện tại khởi binh ở Thái Nguyên không hề có chút liên quan nào với con, cha cũng biết rõ chuyện này.

Lý Hiếu Cơ gạt đầu tỏ vẻ tán thành.

Kỳ thật cũng không phải như thế nếu như lúc này Lý Ngôn Khánh hưởng ứng Lý Uyên có thể giảm bớt áp lực của hắn, dù sao Huỳnh Dương cũng là nội địa Trung Nguyên, trực tiếp uy hiếp Đông Đô, nếu như Lý Ngôn Khánh khởi binh hưởng ứng Lý Uyên thì nhất định có thể hấp dẫn một nửa số binh lực Tùy Quân ở Hà bắc, nhưng mà nguy hiểm của Lý Ngôn Khánh khi đó sẽ rất lớn, ảnh hưởng tới tính mạng.

- Huỳnh Dương chính là bình chương của Đông Đô, cổ họng của sông Lạc.

- Nơi này là nơi tám phía giao nhau, hiện tại con hưởng ứng cho dù kết minh với Lý Mật cũng sẽ bị bát phương công kích hơn nữa Lý Mật là người không đáng tin, thời điểm mấu chốt có thể đâm con một dao. Vương Thế Sung thì có đại thù với con, quả quyết không bỏ qua cho con, mặc dù con đảm nhiệm chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ tổng đốc bốn quận 52 huyện nhưng không phải toàn bộ đề là lực lượng của con. Bốn quận 52 huyện nghe thì nhiều nhưng trong bốn quận này có bao nhiêu người nghe theo chiếu lệnh của hoàng đế? Chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ nói khó nghe chỉ là một cái vỏ bọc rỗng không mà thôi.

Cho nên con không thể hưởng ứng thúc phụ hơn nữa thúc phụ hiện tại ngay cả chỗ dừng chân cũng không có, con hưởng ứng có tác dụng gì?

- Muốn con hưởng ứng, dĩ nhiên là được.

- Nhưng phải đợi đến khi thúc phụ đứng vững đã, sau đó con không nói nhiều lời, lập tức khởi binh.

Lý Hiếu Cơ không tức giận ngược lại lộ ra một sự vui vẻ thỏa mãn.

- Ngọc oa nhi, con có thể bảo trì sự thanh tĩnh, nghĩ được như vậy ta cũng yên tâm.

Lý Ngôn Khánh nói rất đúng, nói thật chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ chấp chương bốn quận 52 huyện, bao gồm Huỳnh Dương quâ, Đông quận, Lương quận, Dĩnh Hà quận. Trong bốn quận này, Đông quận hiện tại đã thối nát, trở thành đại bản doanh của Ngõa Cương trại, Lương quận thì ốc không mang nổi mình ốc, đã sớm thiếu sức dân, Dĩnh Hà quận cũng thế, là nơi đạo phỉ tập kích quấy rối, Huỳnh Dương quận mặc dù còn nguyên khí nhưng Khai Phong, Ủy thị, Trịnh, Dương thành, Đại Lương thành năm huyện đã thất thủ, trong tay Lý Ngôn Khánh chỉ còn vẹn vẹn sáu huyện, làm gì đến 52 huyện.

Chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ này nếu đến sớm hai tháng thì Lý Ngôn Khánh dĩ nhiên có thể tập hợp một phần lực lượng.

Nhưng hiện tại thời gian cho hắn là quá ít.

Ngôn Khánh đến bây giờ đối với 52 huyện vẹn vẹn chỉ dừng lại ở cái tên, đại bộ huyện thành hắn căn bản chưa đi qua chứ đừng nói là hiểu rõ.

Tuy nhiên Lý Ngôn Khánh nghe câu nói kia của Lý Hiếu Cơ thì chấn động.

- Cha cha muốn tới đó sao?

Lý Hiếu Cơ nói:

- Dĩ nhiên là trở lại Thái Nguyên.

- Tại sao?

- Ngôn Khánh à, cha lần này tới đây một là để thúc tiến thân sự của con, hiện tại đã xong, chuyện thứ hai là cha xem con ở bên này thế nào, có cần cha giúp gì không, tuy nhiên sau khi tới thấy dưới trướng con binh hùng tướng mạnh, có thể nói là chư hầu một phương, cha cũng yên tâm.

- Hôm nay thúc phụ con ở Thái Nguyên khởi binh, dĩ nhiên có trăm nghìn mối lo, nhu cầu cấp bách là nhân thủ.

- Tuy dưới trướng thúc phụ của con có không hề ít nhân vật tài giỏi, ví dụ như tộc thúc của Vô Cấu, Trưởng Tôn Thuận Đức, còn có tộc chất của thúc tổ là Đậu Tổng, nhưng hiện tại cũng không thể thiếu một người nhà giúp đỡ, thúc phụ con thu lưu ta nhiều năm như vậy ta cũng không thể không báo đáp ân tình. Hơn nữa chuyện ở Tấn Dương phủ ta cũng quen thuộc, có thể dễ dàng giúp thúc phụ con chuyện bề bộn.

606. Chương 81: Vương Thế Sung Tiếp Tục Đại Bại.

Hiện tại Lý thị như tên đã trên đây.

Cho nên Ngôn Khánh con ở Huỳnh Dương làm việc cho tốt, đợi sau khi thiên hạ đại định, cha hứa mỗi ngày sẽ cùng con nói chuyện.

Lý Ngôn Khánh thật sự không biết khuyên bảo thế Lý Hiếu Cơ thế nào cho tốt.

Hồi lâu sau hắn mới nhẹ giọng nói:

- Chuyện này khi nào thì khởi hành?

- Ta nghĩ thời cuộc gấp gáp, ta sớm một ngày trở về thì có thể giúp thúc phụ con phân giải ưu sầu sớm một ngày.

Cho nên trời sáng là ta sẽ đi, con chớ khích lệ, cha cam đoan với con đây là lần cuối cùng cha cùng con ly biệt, được không?

Lý Ngôn Khánh run rẩy hai gò má, sau đó cúi thấp đầu xuống.

- Cha, con đi pha trà cho cha.

- Được được, được, con là diệu thủ pha trà, ta phải thưởng thức.

Phụ tử hai người ngồi xuống trước cửa hiên, Lý Hiếu Cơ vẫn như lúc ở Học xá năm đó, thân dựa vào cột hành lang, thưởng thức cảnh sắc, cùng với Ngôn Khánh không nói một lời.

Mà Ngôn Khánh thì lẳng lặng nghiền trà nấu nước sôi, phụng dưỡng phụ thân.

Bọn họ bắt đầu nói chuyện với nhau từ chuyện Ngôn Khánh tới đất Thục cho tới chinh chiến Cao Ly.

Lời nói tựa hồ như không bao giờ hết.

Lý Hiếu Cơ khi thì cười to, khi thì lộ vẻ đau khổ.

Mà Ngôn Khánh thì cố gắng giữ vẻ tươi cười, thỉnh thoảng ngênh hớp ngôn ngữ với Lý Hiếu Cơ.

- Con à, cha cả đời lưu ly không có thành tựu.

- Cuộc đời này sự tự hào duy nhất chính là có đứa con như con, con tài trí cao tuyệt, hơn nữa làm việc cũng ổn trọng, tuy nhiên ổn trọng quá cũng khiến cho nhiều lúc mất đi cơ hội.

- Ngôn Khánh trong Tam Quốc chí, Tư Mã cùng với Gia Cát tranh giành nhau, Tư Mã vì e ngại mưu kế của Gia Cát mà bỏ qua cơ hội cướp lấy thành, cho nên cẩn thận cũng phải trung hòa, mới là tuyệt diệu.

Lý Ngôn Khánh nở ra nụ cười, lúc này Lý Hiếu Cơ tựa hồ không chỉ là phụ thân của hắn mà còn là tri kỷ hảo hữu.

Hai người trò chuyện một hồi vẫn chưa cảm thấy mệt mỏi.

Ngôn Khánh ngả vào lòng Lý Hiếu Cơ, trong miệng của Lý Hiếu Cơ thì phát ra những ca khúc không biết tên, bàn tay vỗ nhẹ vào lưng của Lý Ngôn Khánh cho đến khi gầy gầy báo sáng.

Lý Hiếu Cơ lúc này đã lên xe ngựa.

Lần này đi hắn chỉ mang theo năm sáu tùy tùng, sáng sớm cùng với Lý Ngôn Khánh rời khỏi Củng huyện.

Hắn muốn đi về phía Đông, qua Hồ Lao quan quan, từ Hà Nội vòng qua Hà Đông, tiến thẳng tới Thái Nguyên.

Vốn Ngôn Khánh còn chuẩn bị cho Lý Hiếu Cơ một số nhân mã để hộ tống nhưng bị Lý Hiếu Cơ cự tuyệt.

Nếu như mang có nhiều người thì sẽ khiến cho người khác chú ý nếu như bị người ta biết được Lý gia và Ngôn Khánh có quan hệ thì thật không ổn.

Lý Ngôn Khánh bắt đầu đi nghe theo Lý Hiếu Cơ.

Phụ tử hai người rời khỏi Cử huyện mười dặm, Ngôn Khánh còn muốn đưa tiễn thêm nhưng bị Lý Hiếu Cơ ngăn lại.

- Trời đã sáng, con trở về đi.

- Ngôn Khánh, hôm nay con đã thành thân cũng xem như là lớn lên, dựa theo quy củ ta cũng nên tặng cho con tên chữ, được rồi tên chữ của con là Dương Chân, con thấy thế nào?

Dương Chân, Lý Dương Chân.

Nghe có vẻ không được tự nhiên cho lắm.

Tuy nhiên danh tự của cổ nhân đều rất chú ý, không phải mình muốn tên gì thì có tên đó.

Lý Ngôn Khánh suy nghĩ một chút rồi ngẩng đầu nói:

- Hai chữ Dương Chân rất hay, đa tạ phụ thân ban cho.

- Được rồi ta cũng phải lên đường, con sớm trở về đi.

- Con cần phải nhạy cảm một chút, không được cậy mạnh hiện tại thế cục hỗn loạn, con phải ẩn nhẫn, non xanh còn đó lo gì không có củ đun.

Ngôn Khánh cười cười:

- Cha cha yên tâm, Lý Mật cùng với Vương Thế Sung không có bổn sự làm khó con.

- Được như vậy thì rất tốt.

Lý Hiếu Cơ cười lớn sau đó trở mình lên lưng ngựa, đột nhiên ra roi, nắm lấy bả vai của Lý Ngôn Khánh mà nói:

- Ngọc oa nhi, con bảo trọng.

- Sư phụ bảo trọng.

Lúc này người ở trên đường cũng nhiều, Lý Ngôn Khánh cũng chỉ có thể làm như vậy.

Hắn nhìn theo bóng lưng của Lý Hiếu Cơ trong lòng thầm nói:

- Cha cha phải bảo trọng đó.

Lý Uyên ở Thái Nguyên khởi binh, khiến cho cả thiên hạ chấn động, cùng lúc đó Vương Thế Sung có ý đồ đánh lên Dương huyện thành, Tần Quỳnh thấy được phục kích khiến cho Vương Thế Sung chật vật mà trốn, trưởng sử Vi Tân Vi Hiếu Khoan cũng chết thảm ở trong loạn quân.

Vương Thế Sung được đại tướng Dương Công Khanh, Dũng Tướng Lang Tướng Vương Tăng Biện liều chết hộ vệ cuối cùng cũng bảo toàn được tính mạng.

Thu thập tàn quân, Vương Thế Sung dâng thư tới Đông Đô khóc lóc kể lể binh lực quá yếu, binh mã quá ít khó có thể thắng được phản tặc.

Vì vậy Dương Đồng hạ lệnh từ Hà Nội phân phối năm vạn đội ngũ, quy về dưới trướng của Vương Thế Sung, mệnh cho hắn tái chiến Lý Mật.

Đầu tháng sáu, Vương Thế Sung được bổ sung binh lực, tấn công Dương thành lần hai, Lý Mật được tin lập tức mệnh cho tả vũ hầu đại tướng quân Đan Hùng Tín cùng với hữu vũ hầu đại tướn quân Từ Viên Lăng chia làm hai đường một đường từ Đại Ngụy sơn tới Tung Cao sơn xuất kích, cắt đứt đường lui của Vương Thế Sung, Đan Hùng Tín từ mình dẫn dắt hai vạn quân tốt hung hãn, cùng với Tần Quỳnh ở Dương thành huyện tụ hợp, quyết chiến với Vương Thế Sung ở Tung Cao sơn.

Đây vốn là đại chiến ngang nhau, song phương chém giết ba ngày, cả hai đều tổn thương.

Đúng lúc này Từ Viên Lăng đột nhiên tập kích từ phía sau hắn, hai bên giáp công, Vương Thế Sung lần này thế thảm, ngay cả quận thừa Liễu Diệp từ Hà Nội tới, Yển sư huyện lệnh Trịnh Kiên Tượng và chất nhi

Vương Đạo Lăng của hần cũng chết thảm ở trong loạn quân. Tộc nhân Vương Long của hần cũng bị Tần Dung đánh chết trong trận.

Hai trận chiến thất bại, Vương Thế Sung đã vô lực giao phong với Lý Mật, vì vậy sau khi trốn về Yến Sư không dám tùy tiện xuất kích nữa.

Vốn tưởng rằng đại bại hai lần Vương Thế Sung khó tránh khỏi chịu tội.

Lại không ngờ Việt Vương Dương Đồng lại khoan dung độ lượng, không hỏi tội Vương Thế Sung ngược lại còn hạ lệnh chiêu binh, bổ sung binh mã cho hần.

- Theo ta thấy, Việt Vương không phải không muốn trị tội Vương Thế Sung mà đúng là dưới trướng của hần không còn người để dùng.

Lý Ngôn Khánh ngồi trên xe, ở bên cạnh là một con chó ngao trắng thuần, đây chính là hậu nhân của Tứ Nhân và Tế Yêu do bọn chúng mới sinh hạ.

607. Chương 82: Trở Lại Huỳnh Dương Huyện.

Ngôn Khánh nhẹ nhàng vuốt ve con chó ngao này, rồi nói với Tiết Thu:

- Hiện tại Lạc Dương chiến tướng chỉ có ba người là Đoạn Đạt, Bùi Nhân Cơ thì trấn thủ Lạc Dương, Việt vương Dương Đồng không tìm được người thích hợp. Mà Độc Cô Vũ tuy phù hợp nhưng dù sao cũng là mới tới Lạc Dương, trước đây đã có vết xe đổ của Bằng Ngọc Hoắc Thế Cử cho nên Vương Thế Sung cũng e ngại.

- Nhưng nếu Độc Cô Vũ sau này quen thuộc thì thế nào?

Ở trong xe có một nam tử ước chừng hơn ba mươi tuổi hiểu kỳ tiến tới hỏi.

- Quân Ngạn muốn khảo thí ta sao?

- À, tiểu nhân không dám.

Nam tử này chính là người bị Tiết Thu chiêu hàng, đầu nhập dưới trướng Lý Ngôn Khánh, thư ký Tổ Quân Ngạn.

Tuy hôm nay hần đã đổi tên là Tổ Thọ, nhưng lúc bí mật vẫn gọi hần là Tổ Quân Ngạn, thư ký Tổ Thọ dưới trướng Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ phẩm trật là thất phẩm.

Lý Ngôn Khánh cười to nói:

- Quân Ngạn chớ lo lắng người hỏi câu này là trong lòng đã sớm có đáp án.

- Ha ha chúng ta đây là lén trao đổi mà thôi cũng không cần phải giữ lễ, huống hồ Vương Thế Sung cũng sắp đến mức chó cùng rứt giậu rồi.

Tiết Thu và Tổ Quân Ngạn hai người nhìn nhau sau đó nở ra nụ cười hiểu ý.

Đúng lúc này đoàn xe đột nhiên xóc lên rồi ngừng lại.

- Hắc Các, có tình huống gì vậy?

Người đánh xe là một quân tốt khôi ngô, thể trạng cường tráng.

Nếu như bộ hạ của Lý Mật ở đây sẽ nhận thức hần, đây chính là một trong tứ phiêu kỵ của quân Ngõa Cương, Lưu Hắc Các.

Tuy nhiên hiện tại dáng vẻ của Lưu Hắc Các không giống như lúc ở Hắc Thạch quan nữa.

Hôm nay hần đã là cận vệ Văn Hắc Các của Lý Ngôn Khánh, mà Ngôn Khánh hiện tại là Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ phẩm trật tam phẩm.

Ai cũng không ngờ Văn Hắc Các không lâu trước đây lại là phản tặc Lưu Hắc Các chém giết với Lý Ngôn Khánh, Tổ Quân Ngạn trước kia tiến cử với Lý Ngôn Khánh Lưu Hắc Các mặc dù tính tình cao ngạo nhưng

đối với Lý Ngôn Khánh rất tâm phục khẩu phục, Ngôn Khánh để hấn hiệu lực trong quân hấn lại không muốn, thà làm đánh xe cho hấn, hộ vệ Lý Ngôn Khánh chứ không muốn làm quan.

- Ta hôm mộ Lý lang quân đã lâu.

- Lý lang quân làm ra một câu thơ sĩ cam phần tử bất công hầu, Hắc Các vô cùng khâm phục, chỉ hận mình nghèo hèn vô duyên làm môn hạ của Lý lang quân sớm hơn, về sau tuy nghe truyện Tam quốc của lang quân ở tửu quán trà lâu nhưng lại vô duyên được ở cạnh nghe sự dạy dỗ.

Hắc Các có ngày hôm nay cũng là nhờ Tam Quốc của Lý lang quân, hiện tại nguyện ở dưới trướng lang quân làm chân đánh xe.

Nghe ra Lưu Hắc Các đối với Lý Ngôn Khánh khâm phục đã từ lâu.

Trước đây hấn chém giết ở trên chiến trận là vì chủ của mình, nay có cơ hội hiệu lực vì Lý Ngôn Khánh mà không làm quan, hấn cũng hi vọng ở cạnh.

Lý Ngôn Khánh cũng không ngờ rằng bộ Tam Quốc năm đó mình làm lại khiến cho rất nhiều hào kiệt dùng đó làm sách vỡ lòng, Lưu Hắc Các đã tỏ vẻ, Ngôn Khánh cũng không cự tuyệt, trên thực tế Lưu Hắc Các đúng là có tài năng, bàn về binh đạo cũng có phần tâm đắc.

Ngôn Khánh vốn định để hấn gia nhập trong quân nhưng nghĩ tới thân phận trước đây của hấn tiết lộ ra ngoài đúng là không tốt.

Chẳng thà lưu lại bên mình cũng có thể che giấu tai mắt của người khác, đợi cơ hội thích hợp cho hấn xuất hiện cũng không phụ một thân bản lãnh.

- Lưu Hắc Các, hôm nay gọi là Văn Hắc Các thấp giọng hồi bẩm:

- Lang quân, phía dưới có trạm gác, đại hắc tử huynh đệ đã đi qua thương lượng.

- Hắc Các ngơ lơ lập tức nói với những người phía trước ta đi Huỳnh Dương có chuyện quan trọng không có thời gian ở lại đây.

- Vâng.

Lưu Hắc Các lập tức lấy từ phía sau ra một cây đại kỳ cắm ở trên xe.

Trong ánh mặt trời, cây cờ màu đen viền ngân tuyến bằng vàng chớp động hào quang.

Hàn Nam tổng trấn, Thảo Bộ Đại Sứ.

Tám chữ vô cùng to đặc biệt bắt mắt, mà ở chính giữa là một chữ Lý đỏ tươi, những người ở trạm gác nhìn thấy liền lập tức cao giọng ứng tiếng, mở ra một thông đạo, trong gió lá cờ bay phấp phới lộ ra khí khái hào hùng.

Ở trong phòng thư ký, Liễu Chu Thần từ từ đem công văn thu thập.

Hấn từ từ rót một chén trà, vừa uống vừa suy tính sự tình.

- Nghe nói buổi chiều Lý lang quân đã tới đây.

Ở ngoài cửa, Liễu Chu Thần vừa đi có hai tên thư ký nói chuyện với nhau.

- Ủ, ta cũng nghe nói, tuy nhiên điện hạ lần này dường như không gặp hấn.

- Ha ha Lý vô địch càng ngày càng lợi hại, ngay cả vương gia chúng ta trước mặt hấn cũng không so sánh được, tuy nhiên chỉ cần vương gia không đem Bán Khuyết hồ phù giao cho hấn thì chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ này của hấn chỉ có danh chứ không có thực, nói là bốn quận 52 huyện nhưng mà binh mã ở Huỳnh Dương huyện mấy ai nghe theo hấn?

- Nhưng mà vương gia làm vậy có tốt không?

- Ta thấy tên Lý vô địch kia dựa vào ba phần văn chương và mấy lần thắng trận nên ngang ngược kiêu ngạo, ngay cả các hương lão ở Cửng huyện cũng kiêng kỵ ba phần, nhắc tới Lý vô địch là nâng hấn lên trời. Tuy nhiên chỉ sợ trong mắt của vương gia thì hấn chỉ là một con cháu của yêm nô mà thôi.

Mấy người này tựa hồ như không để Lý Ngôn Khánh vào trong mắt .

Tên thư ký kia vừa nói năng thống khoái xong chợt có người vỗ vỗ vai của hắn, hắn hoảng sợ quay lại thì lập tức hành lễ.

- Liễu tiên sinh.

Liễu Chu Thần nở ra một nụ cười mỉa mai rồi nói:

- Lý lang quân có tài hoa hay không không tới phiên các người bình luận, hắn là may mắn hay có thực tài cũng không phải các người biết được nhưng ta biết, Vương gia không đưa Bán Khuyển hổ phù cho Lý Ngôn Khánh là e ngại hắn chứ không phải ra oai, các người nên nhớ đây là vương phủ Tuân vương, mỗi lời nói của các người đều đại biểu cho thể diện của vương gia.

- Chỉ bằng vào những lời nói kia của các người cho dù Lý lang quân không truy cứu thì vương gia cũng muốn lấy cái đầu chó của các người.

Hai tên thư ký hít sâu một hơi, lập tức thay đổi sắc mặt.

Liễu Chu Thần nói:

- Chuột có đường của chuột, rắn có đường của rắn, các người làm tốt chuyện của mình, phải biết rằng họa từ miệng mà ra, các người mà tiếp tục bình luận bậy bạ nữa thì khó có thể sống lâu dài, hãy ngậm miệng lại, chuyên tâm làm việc miễn cho việc bị mất đầu.

- Tiên sinh thứ tội, chúng ta không có ác ý.

- Có ác ý hay không, đến lúc đó không phải do các người giải thích.

Liễu Chu Thần nói xong đi qua bên người hai tên thư ký.

608. Chương 83: Bắt Cóc Liễu Chu Thần.

Hai tên thư ký hai người nhìn nhau, sắc mặt cả hai tái nhợt như hai tờ giấy.

Vừa rồi bọn họ chỉ vui miệng mà nói thôi, quên mất thân phận của Lý lang quân. Đúng thế lời này nếu truyền ra ngoài thì sẽ dẫn tới phiền toái gì, đúng như Liễu Chu Thần nói, cho dù Lý lang quân không gây phiền phức thì Tuân vương vì muốn phủi sạch quan hệ cũng lấy đầu của bọn hắn.

Liễu Chu Thần đi đến cửa vương phủ, duỗi cái lưng mệt mỏi đưa tay gọi cái kiện ở không xa, nhìn thấy cái kiện này, khuôn mặt của Liễu Chu Thần nhin không được nở ra một nụ cười, hôn lễ náo nhiệt của Lý Ngôn Khánh sau khi chấm dứt hắn đã phát hiện ra một chuyện, ở Cung huyện Huỳnh Dương Quân thành và các huyện thành khác đầu đường cuối ngõ đều xuất hiện các loại kiện đủ loại hình dáng.

Đây cũng là vì ảnh hưởng bởi ba cỗ kiện trong hôn lễ của Lý Ngôn Khánh.

Mọi người đối với sự vật mới lạ đều có phần hiếu kỳ, hơn nữa cái đại kiện sáu mươi bốn người khiêng kia đúng là đã để lại ấn tượng quá nhiều.

Đường đường là vật phẩm mà Ngõng công tử sử dụng dĩ nhiên là rất tốt.

Đây cũng là hiệu ứng của danh nhân.

Tuy nhiên đại kiện sáu mươi bốn người khiêng không dễ mà làm được, cho nên Đường Nhân thương hội chỉ thường làm kiện hai người khiêng hoặc bốn người khiêng.

Nếu như muốn làm một cỗ kiện lớn thì phải tổn hao tiền tài vô số, cực kỳ đắt đỏ, còn kiện hai người khiêng thì lại rất rẻ, Đường Nhân thương hội cũ chỉ cho thuê chứ không bán, Cung huyện là nơi đầu tiên xuất hiện người thuê kiện.

Hai người cho thuê kiện khiêng kiện từ đầu đường tới cuối đường có thể thu mười tiền.

Kể cả Liễu Chu Thần cũng có thói quen xuất nhập phủ cười kiện.

Đi trong phố chỉ mất mười tiền mà thôi, đối với thu nhập của mình, Liễu Chu Thần cũng thấy không phải tốn hao gì quá xa xỉ.

Liễu Chu Thần ở trong kiệu, lắc lư thoải mái dễ chịu, thậm chí còn cảm thấy có chút buồn ngủ.

Tuy nhiên hắn nhanh chóng phát hiện ra tình hình không đúng, hắn vén rèm lên thì thấy chiếc kiệu đang hướng về phía Động Lâm hồ liền kêu lớn:

- Ngừng lại các người đi đâu vậy?

- Liễu tiên sinh yên tâm, chúng ta không có ác ý, chỉ là chủ nhân nhà ta muốn gặp tiên sinh một lần cho nên phải dùng biện pháp này.

- Chủ nhân nhà các người là ai?

- Tiên sinh đến thì khắc biết.

Liễu Chu Thần hỏi lại nhưng kiệu phu lại không mở miệng.

Trong lòng hắn thầm lo lắng, vô ý thức tìm vũ khí phòng thân.

Chỉ nghe đằng sau kiệu truyền tới một thanh âm lạnh như băng.

- Liễu tiên sinh, không được vọng động nếu như làm tiên sinh bị thương chủ nhân nhà ta nhất định sẽ trách phạt chúng ta.

Ý tứ trong lời nói là cho dù ta giết người thì cũng chỉ bị trách phạt một thoáng.

Nghe lời nói của đối phương Liễu Chu Thần biết rằng những người này làm sao có thể là phỉ tặc cho được. Cường đạo? Hay là? Liễu Chu Thần trong chốc lát loạn cả lên, hắn không biết đối phương là người phương nào nhưng xem ra trước khi hắn gặp mặt vị “chủ nhân” kia thì sẽ được an toàn, và điều kiện an toàn là không được phản kháng.

Không biết ai mà lớn mật như thế.

Liễu Chu Thần dứt khoát yên lặng không bối rối nữa.

Chỉ trong chốc lát chiếc kiệu đã được đặt xuống đất.

- Liễu tiên sinh đắc tội rồi.

Chiếc kiệu vừa được dừng lại, Liễu Chu Thần đánh bạo đi xuống kiệu.

Ở trước mắt hắn chính là một tòa phủ đệ hoa mỹ, nhìn dáng vẻ bên ngoài thì có thể biết được là tú mỹ động lòng người, Động lâm hồ ở bên cạnh sông gợn lăn tăn.

Liễu Chu Thần hít một hơi thật sâu rồi đi vào trong cửa hông.

Ở sau chính là một hậu hoa viên.

- Liễu tiên sinh chủ nhân đang ở trên lầu chờ đợi.

Một nam tử ba mươi tuổi nghiêng người nhường đường.

Liễu Chu Thần ổn định tâm thần nhẹ nhõm cất bước đi theo nam tử kia trong lòng vô cùng nghi hoặc.

Chỉ thấy ở trong lầu bày rượu và thức ăn, ở trên thực án là một thanh niên mặc áo dài màu xanh nhạt, quay lưng về phía Liễu Chu Thần nhìn Động Lâm hồ phía xa xa.

- Lý lang quân.

Liễu Chu Thần liếc mắt là có thể nhận ra chủ nhân của tấm lưng kia hắn liền giận dữ:

- Người đây là có ý gì?

- Mười hai năm trước lúc ta tám tuổi được Trưởng Tôn tướng quân ưu ái, làm môn hạ của Phích Lịch đường.

- Lúc ấy chính là thanh minh, An Viễn đường rung chuyển không thôi, ở bên trong Trịnh thị gia tộc tranh đấu không ngừng, lại có Trịnh thị phía nam, ý đồ đoạt lấy An Viễn đường, ta lúc đó vì tổ phụ bày mưu tính kế, ổn định An Viễn đường, giành được chức vụ tộc lão cho tổ phụ.

Những ruộng đất và nhà cửa này là do Trịnh công ban thưởng tặng cho tổ tôn hai người chúng ta.

Địa điểm là do tổ phụ chọn, phòng ở là do tổ phụ một tay kiến tạo, ta biết rõ cả đời ông ấy có hai tâm nguyện một là quy tông về Trịnh thị hai là có thể vô ưu vô lự, thưởng thức cảnh đẹp ở Động Lâm hồ, tuy nhiên từ khi xây dựng tới nay ông ấy lại chưa được ở chỗ này một ngày.

Lý Ngôn Khánh nói xong xoay người đi tới thực án ngồi xuống.

- Liễu tiên sinh, rượu và thức ăn đã chuẩn bị xong rồi, mời ngài ngồi vào.

- Lý lang quân, người nói rõ ra đi, người tới chỗ này là có ý đồ gì, bắt cóc ta tới đây không phải là để ta nghe chuyện xưa của người chứ?

Liễu Chu Thần tức giận quát hỏi.

Thế nhưng mà Lý Ngôn Khánh lại giả vờ không thèm để ý.

Hắn lấy ra một thanh chủy thủ, đặt ở trên bàn, Liễu Chu Thần nhìn thấy thanh chủy thủ kia thì giật mình, sắc mặt đại biến thốt lên nói:

- Lục Châu chủy thủ.

- Đóa Đóa bảo ta hỏi người, minh ước Lục Châu năm đó, Liễu thị còn nhớ hay không?

Lục châu minh ước chính là năm đó thần tử Bắc chu vì khôi phục Bắc Chu Triệu Vương Vũ Văn Hữu lãnh đạo đã làm ra một nghi thức, năm đó Liễu Chu Thần còn chưa sinh ra nhưng đã nghe phụ thân của hắn đề cập nhiều lần, hắn cũng đã từng bái kiến Lục Châu chủy thủ nghe nói là vật yêu thích của con Vũ Văn Hữu.

Liễu Chu Thần từ từ ngồi xuống, trên mặt toát ra vẻ mặt không ngờ.

Nếu đổi lại người khác bị dùng phương thức này mời tới nhất định sẽ không vui, nhưng Liễu Chu Thần thì không như thế, hắn ngồi một chỗ không nói gì, trừng mắt nhìn Lý Ngôn Khánh ý nói: Ta ngồi ở đây không phải sợ người mà là minh ước của tiên phụ năm đó.

Ngôn Khánh không thèm để ý, dùng đũa gấp một khối thịt cá tươi, từ từ nhấm nháp ở trong miệng.

609. Chương 84: Lục Châu Minh Ước.

- Cá chép ở trong Động Lâm hồ này mặc dù không sánh được với cá chép tươi mới ở sông Hoàng Hà nhưng dù sao ăn vào miệng cũng có tư vị, ta cố ý để đầu bếp nổi danh ở bản địa làm, Liễu tiên sinh tại sao không nếm thử một miếng?

- Cá chép Động Lâm ta ngày ngày nếm cũng đã biết.

- Người đừng cho là ta sẽ giúp người.

Lão tử ở trong vương phủ sơn hào hải vị nào mà không được ăn, lại tới đây ăn cá của người sao?

Lý Ngôn Khánh nở ra một nụ cười, buông đũa xuống, lấy cái khăn tay bên cạnh lau miệng.

- Tiên sinh cho rằng ta mời tiên sinh tới đây là chuyện gì?

Liễu Chu Thần nói:

- Ngoại trừ chuyện hủ phù thì còn có chuyện gì khác? Chẳng lẽ lại là trợ giúp quận chúa trùng kiến đại chu?

- Hiện tại việc trùng kiến đại Chu đã là mộng ảo, trong lòng Đóa Đóa vô cùng rõ ràng.

- Về phần hủ phù, tiên sinh cho rằng vương gia có thể giữ được bao lâu? Vương Thế Sung cùng với Lý nghịch giao phong, sớm muộn chiến hỏa cũng ảnh hưởng tới Huỳnh Dương quận, chẳng lẽ Tuân vương điện

hạ lại ngồi chờ chết sao? Chuẩn bị sớm một ngày thì sẽ nhiều hơn một phần thắng, ta vô tình vô ý cùng với vương gia tranh quyền, tất cả mọi người đều là vì Huỳnh Dương, có gì mà tranh giành đây? Nếu như tiên sinh không tin, ta có thể đánh cuộc cùng ngài, trong vòng ba ngày, vương gia nhất định sẽ dâng hổ phù lên, mặc kệ vương gia đối đãi thế nào với Lý mỗ, Lý mỗ cũng tuyệt đối không có ác ý với vương gia, vương gia sẽ sớm minh bạch điều này.

- Vậy sao? Nếu vậy tại sao người lại hợp mưu với Từ Thế Tích?

- Nếu không phải người biết vương gia muốn tính kế nhị hổ tranh giành thì làm sao nghĩ cách cho Từ Thế Tích ra khỏi Huỳnh Dương quận khiến vương gia mất một cánh tay.

- Mọi thứ đều có nhân có quả, ta cùng với Từ Thế Tích hợp mưu là do người nào gieo xuống đây?

- Người...

- Liễu tiên sinh, hôm nay ta mời ngài tới đây không phải là để cãi nhau, ta một là thay phụ thân nói lời cảm tạ, hai là vì dân chúng Huỳnh Dương chờ lệnh mà thôi.

- Phụ thân người có quan hệ gì với ta mà tạ ơn?

Liễu Chu Thần thốt ra đột nhiên ngậm miệng lại, kinh ngạc nhìn Lý Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh khẽ khom người sau đó uống một chén rượu.

- Liễu tiên sinh không cần kinh dị, tiên sinh đã đoán đúng rồi.

- Người là con của Hiếu Cơ?

Liễu Chu Thần nửa ngày sau mới lắp bắp nói được:

- Con ruột sao?

Chưa đợi Lý Ngôn Khánh trả lời, hắn đột nhiên tỉnh ngộ mà tự nhủ:

- Đúng thế, người hắn là con ruột, Hiếu Cơ trước kia có một đứa con tuy nhiên theo chuyện Ngôn gia thôn bị diệt môn mà biến mất không thấy đâu nữa, người cũng không phải đích truyền của Trịnh thị mà là được Trịnh Thế An thu dưỡng.

Ta đã từng xem xét, hộ tịch của người là được thu dưỡng vào năm Khai Hoàng thứ mười tám.

Năm đó cũng vào trời thu, thiếu chủ ở Lạc Dương bị giết, Ngôn gia thôn bị họa diệt môn, trời ạ, người đúng là con của Hiếu Cơ huynh.

Liễu Chu Thần kinh hô một tiếng rồi chợt ngậm miệng lại.

Hắn nhất thời không thể nào tiếp nhận sự thật như vậy, hắn uống một ngụm rượu, sau đó mới từ từ bình phục tâm thần.

- Khó trách khó trách, Hiếu Cơ huynh hiện tại vẫn còn ở Cửng huyện chứ?

- Gia phụ mười ngày trước đã rời khỏi.

- Để ta đoán một chút.

Liễu Chu Thần nheo mắt lại nhìn Lý Ngôn Khánh:

- Phụ thân người là đệ tử Lý phiệt, Lý Uyên ở tháng trước tại Thái Nguyên khởi binh, phụ thân người hắn đã quay trở lại Thái Nguyên.

Nếu như ta đoán không sai thì kỳ thật người không phải dốc lòng cho Dương thị mà là cho Lý thị?

Lý Ngôn Khánh từ chối cho ý kiến mà uống một ngụm rượu.

Liễu Chu Thần nở ra nụ cười:

- Ha ha, Lý gia cao thấp quả nhiên là rỗng trong nhân gian, Hiếu Cơ huynh vì gia tộc của mình mà mai danh ẩn tích, bôn tẩu nửa đời, thế tử ly tán, nhà tan cửa nát. Đường quốc công khéo ẩn nhẫn, bây giờ thừa

thể xông lên, người sáu tuổi dương danh thiên hạ, mười tuổi được gọi là tông sư, ẩn nhẫn ngủ đông, ở ẩn nơi sơn dã, tương hợp với thiên địa.

- Lý lang quân, nếu như Liễu mỗ đoán không sai thì người lần này vì Lý Đường mà tới?

Lý Ngôn Khánh cười cười, đứng dậy rót đầy ly rượu cho Liễu Chu Thần.

- Tiên sinh thấy thế cục hiện tại thế nào:

- Rất loạn.

- Tùy Dương còn có thể phục hưng được không?

- Nếu như năm ngoái bệ hạ trở về Trung Nguyên thì có thể hưng thịnh nhưng hiện nay Lý Uyên đã khởi binh, chỉ sợ kết cục khó có thể văn hòa.

Lý Ngôn Khánh nói:

- Nếu như thiên hạ đại loạn thì Huỳnh Dương làm thế nào?

- Huỳnh Dương ắt gặp đại họa.

- Vậy lúc đó Dương công có thể bảo vệ Huỳnh Dương được không?

Liễu Chu Thần co mặt lại ngậm miệng không nói.

- Xem ra tiên sinh cũng tinh tường đáp án, hơn nữa theo ta biết, Huỳnh Dương lúc gặp nguy, Dương Công chắc chắn sẽ chỉ lo cho thân của hần.

Lúc đó toàn bộ Huỳnh Dương sẽ gặp kiếp nạn.

- Tiên sinh cũng là người đọc sách ta cũng không muốn nói nhiều lời, tiên sinh có muốn sáu mươi vạn dân chúng sinh linh đồ thần không?

Liễu Chu Thần miệng lớn uống rượu không nói lời nào.

- Tính mạng sáu mươi vạn dân chúng ở Huỳnh Dương không biết tiên sinh lựa chọn thế nào?

Lý Ngôn Khánh từng bước áp sát khiến cho Liễu Chu Thần á khẩu không trả lời được.

Hần cười khổ ngẩng đầu ngưng mắt nhìn Lý Ngôn Khánh.

Sau một lúc hần nói:

- Lý lang quân có phân phó gì người cứ nói, tuy nhiên ta nói rõ ràng là nếu như nguy hiểm cho tính mạng của Dương Công thì ta thà chết cũng không chịu.

- Ta với Dương công tuyệt đối không có ác ý.

Lý Ngôn Khánh nghiêm mặt nói:

- Ta chỉ muốn tiên sinh cho ta biết, một ngày kia Dương công lựa chọn thế nào thì báo cho ta biết trước.

- Người cam đoan không làm tổn thương tính mạng của Dương công chứ?

- Ta có thể bảo đảm, nếu như Dương công tổn thương tính mạng, Lý mỗ sẽ bị ngũ lôi đánh chết.

Liễu Chu Thần cắn răng một cái rồi đứng dậy cùng với Lý Ngôn Khánh vỗ tay ba cái:

- Một lời đã định.

- Tứ mã nan truy.

Người thông minh có thể biết được cách bảo vệ chính mình, sau khi Dương Kiên ám sát thất bại, cha của Liễu Chu Thần đã ở lại nhà của Dương Hoảng, sau đó Liễu Chu Thần cũng trở thành tâm phúc của Dương Khánh.

Những năm gần đây, Liễu Chu Thần chẳng những không lộ ra sơ hở mà cũng vô cùng thoải mái, Lý Ngôn Khánh tin hần có thể xem xét thế cục, cũng biết phải lựa chọn thế nào.

610. Chương 85: Từ Hồng Khách

Liễu Chu Thần không phải không nghĩ tới chuyện mật báo nhưng cuối cùng hắn vẫn nhịn được.

Ngôn Khánh thần không biết quỷ không hay đem hắn trói tới Động Lâm hồ, thủ đoạn này cho thấy ở trong Huỳnh Dương huyện thành có tai mắt của hắn.

Phải biết rằng hiện tại ở khắp các ngõ đường trong Hùng Đại Chuy ó tới ba trăm cỗ kiệu cho thuê.

Cho dù toàn bộ là hai người một cỗ thì Lý Ngôn Khánh ít nhất cũng có tới sáu trăm tai mắt, trong sáu trăm tai mắt này, thật bao nhiêu, giả bao nhiêu ai có thể biết được tình huống? Nếu như bắt bớ bọn họ thì sẽ làm cho toàn bộ Huỳnh Dương bị kích động.

Còn nữa chúng cứ ở đâu?

Lý Ngôn Khánh có thể thề thốt phủ nhận, khi đó Liễu Chu Thần lại càng thêm phiền toái.

Đóa Đóa đây chính là công chúa Liêu vương, đường đường là do Tùỵ thất sắc phong, nếu bắt Đóa Đóa thì mọi chuyện sẽ rung chuyển, ai dám đụng chạm vào nàng ta?

Liễu Chu Thần có thể sống thoải mái như thế là vì hắn nhìn thấy rõ đại cục.

Cho nên Liễu Chu Thần cuối cùng vẫn quyết định ngậm miệng, nếu như tình hình không tốt thì ta có thể mật báo.

Liễu Chu Thần quyết định ngậm miệng không mật báo.

Cùng lúc đó Lý Ngôn Khánh ở Huỳnh Dương huyện đợi chờ hai ngày, Dương Khánh cuối cùng cũng triệu kiến hắn, đem Bán Khuyết Hồ phù giao cho Lý Ngôn Khánh.

Bởi vậy Lý Ngôn Khánh chính thức cầm quyền Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ, tổng đốc bốn quận 52 huyện, chiến sự không cần tâu có thể tự mình hành động.

Đừng xem thường bốn chữ tự mình hành sự này, có bốn chữ này, quân vụ của Lý Ngôn Khánh người nào cũng không làm phiền được.

Sau khi lấy được hồ phù, Ngôn Khánh lập tức trở về Cửng huyện.

Hắn lập tức chiêu mộ binh lính quân tốt.

Hiện tại đã tới mùa thu hoạch, cho nên Lý Ngôn Khánh cũng không dám trắng trợn tổn hao nhân lực.

Vì vậy trong lệnh chiêu mộ binh lính Lý Ngôn Khánh có ghi rõ: Chưa tới hai mươi tuổi không chiêu mộ, qua bốn mươi tuổi không chiêu mộ, con trai độc nhất trong nhà không chiêu mộ, thành thân chưa tới một năm không chiêu mộ, người tàn tật không chiêu mộ, người có thể trạng yếu ớt không chiêu mộ....

Lệnh chiêu mộ đầy nhân tính, có chín không chiêu, mười không thu.

Cho nên Lý Ngôn Khánh khiến cho đám người Tiết Thu lú lười, nghiêm khắc sàng chọn như thế thì chiêu mộ được bao nhiêu quân tốt binh lính?

Lý Ngôn Khánh cười nói:

- Ta chỉ cần người có thể tử chiến.

- Ngõa Cương có mấy chục vạn đội ngũ thì sao? Chỉ là một đám quân ô hợp mà thôi, ta thủ Huỳnh Dương chỉ cần hai vạn là đủ, cần gì vạn dụng quá nhiều sức dân, cho dân chúng khủng hoảng?

Sàng lọc lựa chọn, đến trung tuần tháng sau đã chiêu mộ được một vạn năm nghìn người.

Mà tám nghìn tù binh ở Hắc Thạch quan trải qua sàng lọc giữ lại được năm nghìn người, những người còn lại đều đi phụ trách tu sửa Hắc Thạch quan và Hồ Lao quan hai địa phương, hai vạn tinh binh, cộng với hai nghìn binh tốt trong phủ là hai vạn hai nghìn người.

Nhìn danh sách trong tay Lý Ngôn Khánh khẽ gật đầu.

Cuối tháng sáu, tả kiêu vệ phủ hạ chiếu, mệnh cho Đỗ Như Hối làm Ứng Kịch Lang Tướng Hắc Thạch phủ. Mạch Tử Trọng được điều đến Khâm Châu, Sĩ Tín được thăng chức làm Biệt tướng Hắc Thạch phủ, Vương Phục Bảo đảm nhiệm chức vụ binh tào Hắc Thạch phủ, mà Diêu Ý thì được phong làm trưởng sử Hắc Thạch phủ.

Cùng tháng, Lý Ngôn Khánh lần nữa thượng tấu Đông Đô, thỉnh phong Tiêu Hoài Tĩnh làm phó sứ phủ nha.

Phía dưới là bát doanh, bát phiêu kỵ theo thứ tự là Hùng Khoát Hải, Hám Lăng, Trịnh Đại Bưu, La Sĩ Tín, Vương Phục Bảo, Tân Sĩ Kiệt, Trịnh Thiện Bảo, Thôi Vạn Lý.

Trong đó Tân Sĩ Kiệt là cháu trai của Tân Văn Lễ, Trịnh Thiện Bảo là cháu trai của Trịnh Thiện Quả, Thôi Vạn Lý chính là tộc nhân của Quản thành Thôi thị.

Đối với sắp xếp này Dương Khánh cũng không phản đối.

Tân Sĩ Kiệt Trịnh Thiện Bảo, Thôi Vạn lý đều là do một tay Dương Khánh đề cử, Lý Ngôn Khánh không có bất kỳ ý cự tuyệt nào.

Lại nói trong bát phiêu kỵ có năm người là của Lý Ngôn Khánh, Dương Khánh mặc dù chiếm cứ tam doanh nhưng cũng mỹ mãn, cộng thêm Lý Ngôn Khánh cũng không đem phủ nha bộ sứ thiết lập ở Huỳnh Dương, cho thấy hẳn vô tình hữu ý không tranh đoạt quyền lợi với Dương Khánh ở Huỳnh Dương, cho nên Dương Khánh vô cùng hài lòng.

Dương Khánh cũng không thiết lập bất kỳ chương ngại gì cho Lý Ngôn Khánh, với lại Việt Vương Dương Đồng cũng không cho phép.

Sau đó Tân Sĩ Kiệt phụng mệnh ra trấn Hồ Lao quan khiến cho Dương Khánh càng được an ủi, địch ý với Lý Ngôn Khánh cũng giảm bớt rất nhiều.

Huỳnh Dương trưng binh, oanh oanh liệt liệt tiến hành.

Mà ở Khai Phong, Lý Mật đang do dự.

Nguyên nhân hẳn do dự là từ tháng năm, Lý Mật đã nhận được một phong thư từ Lương Phụ sơn, từ một đạo nhân tên là Từ Hồng Khách.

Trong thư nói: Hiện tại thiên hạ đại loạn, chính là lúc anh hùng lập công lao sự nghiệp.

Mật Công tuân theo thiên ý, hưng binh tạo phản, chính là thiên mệnh, trong trường hợp đó, Mật công dùng binh lại vô cùng cẩn thận, Đông Đô tuy là nơi trọng yếu nhưng không dễ lấy được năm đó Mật công dân cho Dương công ba sách lược có nhớ hay không? Thượng sách là lấy Trác quận, trung sách là lấy Quan Trung, hạ sách mới là lấy Lạc Dương.

Mật Công năm đó dâng diệu kế như vậy mà hiện tại tại sao lại bỏ thượng sách lấy hạ sách?

Tại sao hiện tại Mật Công không bỏ Lạc Dương, đi Giang Hoài thẳng tới Giang Đô? Với sự hiệu lực của Mật công thì các lộ anh hùng ở Giang Hoài nhất định sẽ liên tục hưởng ứng, đầu nhập vào bên trong.

Lý Mật đọc thư khen ngợi liên tục vì vậy sau đó lập tứ phái người tiến về phía Lương phụ sơn, ý đồ mời Từ Hồng Khách tuy nhiên sau khi Lý Mật phái tới, dân bản xứ hoàn toàn không biết có người nào tên là Từ Hồng Khách cả.

Tuy nhiên.

Lý Mật cũng biết vì sao năm đó Hùng Đại Chuy khẳng khái muốn đánh chiếm Lạc Dương.

Tất cả quân sĩ đều là đệ tử Quan Đông, khó trách khỏi có tình quê cha đất tổ, Mạnh Nhượng bọn họ dĩ nhiên đầu phục Lý Mật nhưng bắt bọn họ xuôi nam tới Giang Đô Lý Mật cảm thấy nếu nói ra sẽ khiến cho bọn họ rời khỏi.

Dù sao cũng chỉ là một đám ô hợp.

Lý Mật cảm thấy thật khó xử.

Hắn từng thăm dò mấy lần nhưng đáp án khiến hắn không thể thỏa mãn.

Rõ ràng bảy thành tướng lãnh Ngõa Cương không muốn rời Sơn Đông tới Giang Nam, đánh chiếm Giang Đô. Nếu như Lý Mật cưỡng ép hạ lệnh thì quân Ngõa Cương sẽ chia năm xẻ bảy, trước kia Dương Huyền Cẩm cũng nghĩ tới chuyện này cho nên dù biết đánh chiếm Trác quận là chỗ tốt nhưng không cách nào làm chủ.

Một chiêu này có thể giết là Trảm kế.

Chỉ cần giết Dương Quảng, Tùy thất dĩ nhiên sẽ bị diệt.

Nhưng chiêu này cũng vô cùng phong hiểm, nếu như thất bại, quân Ngõa Cương sẽ gặp tai họa ngập đầu.

Dương công à, bây giờ nếu như ông sống lại thì sẽ chọn lựa thế nào?

Trong lòng Lý Mật, Dương công không phải Dương Huyền Cẩm mà là Sở công Dương Tố. Nghĩ đến đây Lý Mật liền nhắm mắt lại.

- Ngụy vương vừa rồi quân tốt bắt được một người bán hàng rong, hắn luôn miệng nói là bạn cũ của đại vương, còn có chuyện quan trọng cần bẩm báo đại vương.

Ở ngoài phòng một hán tử khôi ngô cường tráng thấp giọng bẩm báo.

611. Chương 86: Vương Tố.

Thanh niên này thân cao chín xích giống như là một tòa sắt đen vậy thân hình rắn chắc, chính là cận vệ Thái Kiến Đức của Lý Mật.

- Bạn cũ?

Lý Mật buông sách nhú mày đi ra khỏi phòng.

- Dẫn hắn tới đây.

Thái Kiến Đức khom người tuân mệnh vội vàng rời đi.

Một lát sau, chỉ thấy hắn mang tới một trung niên ăn mặc kiểu tiểu thương đi tới trước mặt Lý Mật.

Người này tuổi tác ước chừng 40 có vẻ rất đoan chính, mỗi cử chỉ giơ tay nhắc chân đều đầy phong độ và lễ nghĩa, không giống người bình thường.

- Người là người phương nào, tại sao dám mạo danh là cố nhân của ta?

Người trung niên mỉm cười:

- Tại hạ là Vương tố, nguyên là đệ tử của Vương thị Thái Nguyên.

- Lúc trước đại vương còn học ở trường từng cùng tộc đệ tại hạ vắng lai mật thiết cho nên cũng gặp đại vương một lần, đại vương có nhớ Long Môn Vương Thông không?

Lý Mật vỗ vỗ trán một cái rồi nói:

- Ta nhớ ra rồi, người là Thế Kiệt đại huynh?

- Đại vương quả nhiên lợi hại.

- Mau mau ngồi xuống. Thế Kiệt huynh, nhaoáng một cái đã mười năm, nếu không có đại huynh nói thì ta quả thực đã quên mất.

Thái Kiến Đức thấy hai người nhận ra nhau liền lui ra cửa khoanh tay đứng nhìn.

- Thế Kiệt, hiện tại huynh đang ở nơi nào? Vương Thông hiền đệ dạo này ra sao? Ta nhiều năm qua chưa nghe qua tin tức của hắn.

- Vương Thông đang ở dưới trướng của Đường quốc công.

Lý Mật giật mình:

- Thế Kiệt huynh hiện tại phụng mệnh Lý Uyên mà tới đây sao?
- Hẳn không phải ở Thái Nguyên khởi binh sao? Còn thề lên thề xuống là tới Giang Đô cứu giá, ha ha, hẳn lại phái Thế Kiệt huynh tới đây mượn đường à?

Lý Uyên sau khi khởi binh lại chưa từng dừng phản kỳ.

Về phía bên ngoài hẳn tuyên bố muốn đi tới Giang Đô cứu giá, tuy nhiên có bao nhiêu người tin hẳn?

Khi sang sông phải qua địa bàn của Lý Mật cho nên Lý Mật châm chọc Lý Uyên đã muốn tạo phản cần gì phải che giấu.

Vương Tổ nở nụ cười:

- Đại vương hiểu lầm rồi, Vương Thông mặc dù hiệu lực dưới trướng của Đường quốc công nhưng Tổ lại không vì Lý Uyên cống hiến.

Thế trụ môn phiệt rất ít khi đem trứng gà đặt trong một giỏ đảm bảo sự hưng thịnh cho gia tộc mình.

Lý Mật đối với chuyện này cũng không lạ lắm gì, một gia tộc đầu tư thực lực ở mấy phương, tránh cho toàn quân bị diệt.

Vì vậy hẳn cười hỏi:

- Vậy Thế Kiệt hiện tại hiệu lực cho ai?
- Thật không dám giấu diếm, Tổ hiện tại đang xuất lực cho bốn gia.

Bốn gia chính là Thái Nguyên Vương thị.

Lý Mật từ đầu không có phản ứng nhưng sau đó ngay lập tức hiểu được ẩn tình.

- Người là người của Vương Thế Sung?
- Đại vương quả nhiên cao minh.

Lý Mật sắc mặt lạnh lẽo cười nói:

- Vương lưu thủ chính là trọng thần của triều đình, Lý Mật hôm nay chỉ là một kẻ phản vương, Thế Kiệt huynh hôm nay tới đây không sợ bị người ta đàm tiếu sao?

Vương Tổ cười to:

- Ta vốn là một kẻ bạch thân, ai để ý tới ta đây?
- Đại vương thứ cho ta nói thẳng, đại vương hiện tại có họa sát thân, Tổ đến đây là cứu tính mạng của đại vương.

Đây là chiêu thường dùng của thuyết khách nói chuyện giật gân khiến cho đối phương lo lắng, sau đó không chế cục diện, nếu là người khác sẽ cảm thấy sợ hãi nhưng Lý Mật là ai? Hẳn đã trải qua rất nhiều chìm nổi, có chuyện gì mà chưa thấy qua?

Vì vậy hẳn lạnh lùng cười nói:

- Tính mạng của ta không cần đại huynh quan tâm.

Trong lời nói lộ ra vẻ lãnh đạm vô cùng.

Tuy nhiên Vương Tổ đúng là một người bản lĩnh, hẳn không thêm để ý tới sự lãnh đạm của Lý Mật mà cười ha hả nói:

- Ta biết đại vương chính là thiên mệnh sở quy có thượng thiên bảo hộ nhưng vấn đề là đại vương hiện tại gặp phải một đối thủ nguy hiểm, chẳng lẽ đại vương không cảm thấy người này chính là khắc tinh của đại vương, nếu không diệt trừ thì không thể thành nghiệp sao?

Lý Mật hơi nheo mắt lại mà nói:

- Ý của người là Lý Ngôn Khánh?

- Không sai.

Vương Tổ nói:

- Đại vương thất bại ở Hắc Thạch quan, Lý Ngôn Khánh thừa cơ được chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ.

- Ta cũng biết, đại vương tài hoa cao tuyệt, thế nhưng mà tên Lý Ngôn Khánh kia lại không thể dò xét, hẳn không giống như Trương Tu Đà, tài học hơn người, chẳng những thế còn biết dùng binh, lôi kéo nhân tâm. Hẳn thiết lập chiếu không chiêu mời không thu khiến cho dân chúng Huỳnh Dương nô nức đi báo danh.

Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ, là tổng đốc bốn quận 52 huyện.

Đại vương hiện tại có nghĩ rằng bốn quận 52 huyện hiện tại có bao nhiêu là nằm trong tay đại vương? Ta dám khẳng định, chờ sau khi Lý Ngôn Khánh chinh đồn sắp đặt hoàn tất hẳn sẽ hưng binh đoạt lại những thành trì kia, Lý Ngôn Khánh giáo quyết đa đoan, mưu kế tầng tầng lớp lớp, dưới trướng lại có vô số mưu sĩ, mãnh tướng nhiều không kể xiết, Huỳnh Dương động quân nếu như tranh chấp với đại vương thì đại vương có từng nghĩ tới kết quả chưa?

Lý Mật trong lòng thâm hoảng sợ nhưng trên mặt vẫn biểu lộ vô cùng tỉnh táo:

- Hẳn nếu dám tới, ta sẽ khiến cho hẳn phơi thây nghìn dặm.

Những lời này tàn khốc, Vương Tổ lại liên tục gật đầu.

Lý Ngôn Khánh so với đại vương đúng là còn non một chút, đại vương nhất định chiến thắng nhưng vấn đề là đại vương muốn thảm thắng hay là đại thắng đây?

- Cái này...

Tâm tư của Lý Mật trở nên linh hoạt.

Hắn loáng thoáng cảm nhận được ý đồ của Vương Tổ, tuy nhiên Vương Tổ không nói đáp án hẳn cũng không mở miệng.

- Đây chính là ý của tộc đệ ta, kỳ thật cũng không có ác ý với đại vương.

- Trước đây đại vương giao phong ở Hắc Thạch quan, tộc đệ ta vẫn một mực án binh bất động, không nghĩ rằng đại vương lại đem đầu mâu chỉ vào hẳn, khiến cho hẳn thảm bại ở Thạch Tử Hà, về sau hẳn cũng rất khó thở cho nên mới muốn đoạt Dương thành, kỳ thực đó chỉ là văn hời mặt mũi mà thôi.

Lý Mật trong lòng thâm chử:

Vương Thế Sung mà không có ác ý sao?

Ngay cả hài tử ba tuổi cũng có thể nhìn ra rằng hẳn muốn trai cò đánh nhau hẳn làm ngư ông đắc lợi, sao mà giấu diếm được ta? Nếu như không phải ta tiên thủ hạ vi cường đối phó hẳn thì đợi đến lúc ta và Lý Ngôn Khánh lưỡng bại câu thương chắc hẳn sẽ cạn tài ráo máng, còn tưởng ta là nhi đồng ba tuổi sao?

Tuy trong lòng hẳn nghĩ vậy nhưng không biểu thị ra ngoài.

- Thế Kiệt huynh nói như vậy thì đích thực trước kia ta đa nghi rồi.

Vương Tổ nói:

- Kỳ thật tộc đệ ta trước giờ một mực tôn kính với đại vương, chỉ là vì chủ mình nên không cách nào thân cận.

- Ta cũng không dối gạt đại vương, hiện tại thời gian không còn nhiều lắm, chắc đại vương cũ biết, sau đại bại ở Thạch Tử Hà, rồi sau đó hai lần bại trước Tần Thúc Bảo Tần tướng quân, triều đình tuy không nói gì nhưng mà tình cảnh càng ngày càng khó khăn.

Hiện tại Đông Đô đã điều tả đồn vệ tướng quân Độc Cô Vũ tới, đảm nhiệm chức vụ đô úy Hà Nam, chắc đại vương cũng đã nghe được chút ít phong thanh.

612. Chương 87: Hà Phan Nhân.

Lý Mật mặt không biểu tình, hất quai hàm nói:

- Chuyện này ta biết rõ.
- Độc Cô Vũ chính là tộc nhân của Độc Cô hoàng hậu, đối với Tùy thất trung thành và tận tâm.
- Hẳn với đại vương có thể nói là hận thấu xương, đến lúc đó Độc Cô Vũ cùng với Lý Ngôn Khánh liên thủ, dùng lực lượng Đông Đô và Huỳnh Dương, đại vương cho rằng có thể thắng được hai không? Hai người này đều là thế hệ mưu trí đến lúc đó áp lực đối với đại vương ngày càng tăng.

Vương Tổ đúng là một thuyết khách phù hợp.

Hắn thoáng cái đã nói tới khó khăn của Lý Mật, khiến cho Lý Mật phải biến sắc.

Một tên Lý Ngôn Khánh đủ khiến hắn đau đầu rồi huống chi là Độc Cô Vũ, đây là một chuyện vô cùng đáng sợ.

- Thế Kiệt huynh, Vương Hành Mẫn muốn ta thế nào?

Vương Tổ cười ha hả nói:

- Kỳ thật chúa công ta chỉ muốn giữ gìn chức lưu thủ Lạc Dương, mong đại vương giơ cao đánh khẽ một lần.
- Tha cho hắn một lần là làm thế nào?
- Chỉ cần nhường Dương huyện là được.

Lý Mật nhin không được cất tiếng cười to:

- Thế Kiệt huynh, huynh đang đùa giỡn với ta hay sao?
- Chỉ cần đại vương có thể nhường Dương thành huyện thì Vương chúa công có thể cam đoan ngăn chặn Lý Ngôn Khánh được ở Hắc Thạch quan, khi đó đại vương cùng với chúa công ta cùng nhau xuất kích cướp lấy Hồ Lao quan.

Hiện tại quan giữ thành Hồ Lao quan là Tân Văn Lễ, chất nhi của Tân Thế Hùng, người này tuy có năng lực nhưng mà không thể sánh với Lý Ngôn Khánh. Đại vương hi vọng đối mặt với Tân Văn Lễ đúng không? Chỉ cần ngăn Ngôn Khánh ở Hắc Thạch quan lại khi đó có đánh chiếm được Hồ Lao quan hay không còn dựa vào thủ đoạn của đại vương.

Lý Mật hít sâu một hơi.

Hắn thừa nhận Vương Tổ đã nói trúng tâm tư của hắn.

Lý Mật đối với Huỳnh Dương đã có khát vọng từ lâu, không thể chờ đợi được nữa, chỉ cần cướp lấy Huỳnh Dương quận là hắn có thể văn hồi lại danh dự đã mất, trọng chấn uy danh quân Ngõa Cương, chẳng những đạt được đại lượng quân tốt mà còn được rất nhiều quân nhu. Tuy Lý Ngôn Khánh ở Huỳnh Dương, nhưng mà đã mất đi Hồ Lao quan thì chẳng khác nào hồ lạc đồng bằng.

Vương Tổ cười nói tiếp:

- Tất cả mọi người đều vì chủ của mình, nếu như đại vương đồng ý, tại hạ có thể khuyên Dương Khánh thuần phục đại vương.
- Thế Kiệt huynh nói chuyện này là thật?
- Vương Tổ thật không hư ngôn.

Lý Mật đứng dậy trong lòng thâm bồi hồi.

Ước chừng thời gian một nén hương trôi qua, hắn cuối cùng cũng đã hạ quyết tâm:

- Thế Kiệt huynh tình ý này ta nhận, tuy nhiên muốn hợp tác với Vương Thế Sung thì ta còn có một điều kiện nếu Vương Thế Sung đáp ứng điều kiện này với ta thì ta sẽ tuyệt đối dâng Dương thành huyện.

Vương Tổ nghiêng người nói:

- Nguyên nghe ý của đại vương.

Vương Thế Sung ngồi ở ghế dựa nghe Vương Tổ báo cáo.

- Lý Mật muốn mượn đường tới Lạc Dương sao?

Hắn kinh ngạc hỏi:

- Hắn muốn làm gì không phải hắn muốn lấy Quan Trung hay sao?

Vương Tổ nói:

- Lý Mật không nói rõ là khi nào mượn đường nhưng hi vọng chúa công có thể cho hắn một con đường.

- Tuy nhiên thuộc hạ đoán chừng, hắn mượn đường vào Lạc Dương là muốn xếp đặt một quân cờ bí mật suy nghĩ cho ngày sau.

- Tên gia hỏa này hay là muốn đánh chiếm Lạc Dương?

Vương Thế Sung nhin không được thở dài:

- Nếu như hắn muốn đánh Quan Trung, ta có thể nghĩ cách cho hắn thuận tiện nhưng hiện tại hắn muốn tới Đông Đô đây không phải chuyện tốt đều bị hắn chiếm lấy rồi sao? Đại huynh huynh cho rằng có nên đáp ứng hắn hay không?

Vương Tổ cười lạnh nói:

- Tại sao không đáp ứng hắn?

- Chỉ là một đội ngũ mà thôi, cho bọn họ đi qua là được, Lý Mật cũng không có khả năng trông cậy vào đội ngũ này có thể cướp lấy Quan Trung, nhiều nhất là có thêm một mặt lợi mà thôi, hắn muốn chiếm lấy Đông Đô còn phải hỏi ý Lý Ngôn Khánh có đáp ứng hay không, nếu như Lý Ngôn Khánh không gật đầu hắn muốn lấy Đông Đô chỉ là một chuyện hảo huyền. Lúc đó đạo nhân mã kia không phải là tiện nghi cho chúng ta hay sao?

Vương Thế Sung cười cười gật đầu:

- Đại huynh nói rất đúng.

Vậy làm phiền đại huynh vất vả một chuyến nói là ta có thể cho mượn đường tuy nhiên thời gian phải cho ta định đoạt.

- Huynh đệ một nhà, có gì là vất vả chứ.

Vương Tổ dứt lời liền đứng dậy cáo từ.

Vương Thế Sung tự mình tiễn Vương Tổ rời khỏi Vịnh Ngỗng quán sau đó trở lại bên trong.

Xuyên qua cánh cửa chính là hồ nước, ở bên trong có mấy con ngỗng trắng đang bơi lội nhìn vô cùng nhàn nhã, trên khuôn mặt của Vương Thế Sung hiện ra một nụ cười: Lý Ngôn Khánh, Lý Mật ta muốn xem hai người các ngươi đánh với nhau, xem ai có thể cười đến mức cuối cùng.

Ở Ngạc huyện, sáng sớm cửa thành đã được mở.

Một con khoái mã như gió bay điện chớp tiến vào, kỵ sĩ tuổi chừng hai mươi sáu hai mươi bảy, hình dạng tuấn tú.

- Mao tiên sinh, tiên sinh từ đâu tới vậy?

Môn tốt cười ha hả tới hỏi thăm.

Mao tiên sinh lau mồ hôi trán, từ trong tay của môn tốt tiếp nhận túi nước, uống ừng ực hai ngụm lớn rồi lau miệng nói:

- Các người còn cười, ta nghe nói vũ Công Hồ Thương Hà Phan Nhân hiện tại đã chiêu binh mãi mã, có thể nhanh chóng tiến đánh Ngạc huyện, dọc theo con đường người trốn tránh lưu vong rất nhiều, các người còn đứng đây làm gì? Còn không mau thông tri với huyện lệnh, ta còn phải đi gặp công tử nhà ta.

- A, Hà Phan Nhân muốn đánh Ngạc huyện rồi sao?

- Nói nhảm, ở trên đường đi đều truyền ra tin này, không tin thì chính người đi nghe ngóng.

Nói xong Mao tiên sinh đem túi nước ném cho môn bá, xông vào trong huyện thành.

Hắn dọc đường chạy như mây nhanh chóng tới cửa sân, chỉ thấy hần thúc hai chân vào bụng ngựa, tay nhấc dây cương, chiến mã hí dài một tiếng, chân sau dựng thẳng trên mặt đất sau đó mới dừng lại.

Hạ.

Mao Tiên sinh nhảy xuống ngựa, đi lên bậc thang.

Cửa đại môn sơn son đã mở ra, hai tên hạ nhân tiến ra chào đón:

- Mao quản gia, quản gia đã trở về rồi.

Mao tiên sinh gật đầu:

- Công tử đã dậy chưa?

- Đã thức dậy đang ở trong thư phòng.

Mao tiên sinh ứng tiếng, một đường đi tới.

Một lúc sau hắn đã đi tới ngoài cửa khê gõ cửa:

- Công tử, tiểu Tám đã trở về rồi.

Lời còn chưa dứt, cánh cửa đã được mở ra.

Từ bên trong đi ra một nam tử tướng mạo thanh tú, tuổi ước chừng 24-25, mày liễu cong cong, mắt hạnh chập chờn, hiển nhiên đây là một công tử tú mỹ, tuy nhiên lại khiến cho người ta cảm thấy hắn có chút khí chất âm nhu. Hắn nhìn thoáng qua Mao Tiểu Tám rồi nói:

- Mao tiên sinh vất vả một đường rồi.

- Vì công tử phân ưu, vốn là bổn phận của tiểu Tám.

Hắn họ Mao tên Tiểu Tám.

Nếu như Lý Ngôn Khánh có ở đây sẽ lập tức rút bảo kiếm ra chém chết hắn.

613. Chương 88: Mao Tiểu Tám Xuất Hiện.

Mao Tiểu Tám còn không phải là ca ca của Mao Tiểu Niệm thì còn là ai? Hắn chính là kẻ giết chết cha mẹ ruột của mình, hung thủ hại chết Vũ Văn Á, đệ đệ của Đóa Đóa.

Cáp Sĩ Kỳ sau khi chết, Ngôn Khánh đã bốn phía truy tra tung tích của Mao Tiểu Tám.

Tuy nhiên Mao Tiểu Tám như là đá chìm dưới đáy biển, không hề có một chút tin tức, về sau Ngôn Khánh hộ tống Trưởng Tôn Vô Cầu tới đất Thục cầu y, không ngờ rằng Mao Tiểu Tám đã tới Trường An mua một hộ tịch, dàn xếp xong xuôi.

Vốn một người từ xứ khác tới rất khó dừng chân.

Nhưng mà Mao Tiểu Tám đầu độc giết chết Vũ Văn Á, đã vơ vét toàn bộ vàng bạc của Di Lạc áo trắng.

Muốn dàn xếp cũng không khó khăn, đúng như câu nói: Có tiền là có thể xui khiến cả ma quỷ, đi lại trên đời tiền không phải là vạn năng nhưng không tiền thì tuyệt đối không làm được gì cả, hắn bỏ ra hai trăm quan mua được một chức thư ký ở Trường An huyện, nhẹ nhàng dàn xếp, hắn là đệ tử Di Lạc áo trắng nên

học được đủ loại thủ đoạn, thân thủ không kém, tiền bạc cũng nhờ vậy mà như nước chảy hoa rơi, dần dần có danh tiếng của Trường An huyện.

Lý công tử vui mừng cười cười, nụ cười mang theo vài phần vũ mị.

- Thế nào, Hà Phan Nhân có bằng lòng quy thuận không?

Mao Tiểu Tám cười ha hả nói:

- Công tử, nói đến chuyện này đúng là may mắn, khi ta tới Vũ Công Hà Phan Nhân không muốn gặp thuộc hạ, tuy nhiên thuộc hạ lại ngẫu nhiên gặp một người, người kia chính là tỷ tỷ của thuộc hạ, nàng ta trước kia gả cho Hà Phan Nhân làm thiếp, hiện tại đã là chính thê, thuộc hạ sau khi gặp Hà Phan Nhân, đem sự tình ngọn nguồn nói ra, cuối cùng hắn cũng biết Đường quốc công đang mưu đại nghiệp.

Chỉ cần hắn gật đầu thì ngày sau Đường quốc công nhất định cho hắn một tiền đồ.

Ngay từ đầu Hà Phan Nhân còn do dự về sau được đại tỷ của thuộc hạ khuyên bảo hắn đã tỏ ý quy thuận.

Ngoài ra hắn còn tỏ vẻ, có thể dẫn tiến thuộc hạ với Lý Trọng Văn, Khâu Sư Lợi, Hứa Thiện Chí, các phi tặc ở Lũng Hữu, tuy nhiên vì thuộc hạ vội vàng quay về báo tin cho nên chưa gặp mặt họ được.

Lý công tử kinh hỉ vạn phần:

- Lại có chuyện tốt như vậy sao?

- Công tử, Hà Phan Nhân hiện tại đã chuẩn bị xuất binh, thuộc hạ dựa theo phân phó của công tử đem tin tức truyền ra.

Đoán chừng trong chốc lát, huyện lệnh Ngạc huyện sẽ suy nghĩ nên phải làm thế nào? Tiếp theo nên làm ra sao xin công tử phân phó, Tiểu Tám muôn chết không từ.

Lý công tử liên tục gật đầu khen:

- Tiểu Tám, người làm tốt lắm.

Hắn ở cửa hiên chấp tay bồi hồi trầm tư không ngớt.

- Tiểu Tám, người vào trong huyện truyền đi tin tức, nói rằng Hà Phan Nhân sắp đem binh tới thành, mà huyện lệnh muốn đầu hàng, đem Ngạc huyện giao cho bọn phi tặc.

- Người nhớ kỹ cần phải đem Hà Phan Nhân nói hắn hung hăng hơn một chút, khiến cho dân chúng Ngạc huyện phải khủng hoảng, đợi lúc Hà Phan Nhân tới thì cũng là lúc chúng ta động thủ, chuyện này sau khi chấm dứt, người lập tức tiến tới tụ hợp cùng với tỷ phu của người, nghĩ cách chiêu hàng Lý Trọng Văn bọn hắn, sau đó báo cáo cho ta biết.

- Vâng.

Mao Tiểu Tám trả lời gọn gàng, sau đó quay người rời đi.

Lý công tử nhìn theo bóng lưng của Mao Tiểu Tám, nhin không được mà khê cảm khái.

Mao Tiểu Tám này quả nhiên là hành sự cẩn thận mà lại biết cách nhìn mặt nói chuyện... Hắn vốn là phú hộ Trường An, tính tình hào sảng, kết giao rất nhiều kết quả khiến cho tài sản hao kiệt, đành lưu lạc, làm một chân hộ viện mà sống, danh tiếng vô cùng tốt.

Lý công tử lúc đó hắn theo phụ thân tới Trường An, nghe thấy danh tiếng người này liền có hứng thú.

Thông qua hảo hữu của phụ thân là cực phú ở Trường An Sử Vạn Bảo giới thiệu, Lý công tử gặp được Mao Tiểu Tám. Lúc đó hắn đang ở trong một tửu quán ở Đông thị, Lý công tử xuất hiện, những hồ thương đồng thị đều nhiệt tình với mời hắn uống rượu, tuy Mao Tiểu Tám lại lộ vẻ xa cách nhưng những hồ thương kia không ai dám trở mặt.

Sử Vạn Bảo nói:

- Tên Mao Tiểu Tám này tuy phóng khoáng nhưng ở trong thành Trường An không có ai dám bắt kính với hắn.

Người này tam giao cửu lưu, minh hữu rất nhiều, ngay cả dân đầu đường xó chợ ở Trường An nhìn thấy hần cũng phải cung kính gọi một tiếng Tám ca.

Người này biết chữ hơn nữa lại còn có bản lĩnh chân thật, luyện được một tay hảo kiếm, cho dù ta đấu với hần cũng phải trải qua hai mươi hiệp mới có thể đánh bại, bản lĩnh hần phi thường nhưng ở Trường An chưa từng nghe nói hần làm ra việc xấu gì, cho dù làm hộ viện của phú hộ chứ không chịu đi làm chuyện xằng bậy, đúng là một hảo hán tử.

Sử Vạn Bảo không phải là một người lòng dạ rộng lớn, thậm chí còn có phần đố kỵ người tài.

Thế nhưng mà Mao Tiểu Tám lại được hần khen ngợi, cho thấy Mao Tiểu Tám này là một người rất biết cách làm người, phẩm tính vô cùng ưu tú.

Cho nên thông qua Sử Vạn Bảo dẫn giới, Mao Tiểu Tám đã được nhập vào trong Lý phủ.

Thoáng một cái đã nhiều năm, Lý công tử không ngờ rằng Mao Tiểu Tám này chẳng những có phẩm tính hơn người mà vận khí cũng rất tốt.

Hần đi ra ngoài làm việc không ngờ lại gặp được tỷ tỷ thất lạc nhiều năm của mình.

Đây chẳng phải là trời giúp Lý gia làm nên đại nghiệp hay sao?

Lý công tử nghĩ tới đây liền xoay người trở lại phòng, khép cửa lại, gỡ dây cột tóc ra, từ trên đầu phủ xuống một mái tóc thanh tú, trút xuống đầu vai, hần ngồi đối diện gương đồng nở ra một nụ cười.

Lý công tử này không giống như vẻ bề ngoài chính là Lý Vân Tú giả nam trang.

Lý Uyên khởi binh ở Thái Nguyên, lập tức dẫn tới sự chú ý của Trường An, cả nhà Lý Uyên liền bị Âm thế sư bắt giam, Lý Vân Tú lúc đó cùng với Sài Thiệu không có ở nhà nên trốn thoát, tuy nhiên đệ đệ của nàng thì không may mắn như vậy, bị Âm thế sư bêu đầu ở trên phố Trường An.

Lý Vân Tú cùng với Sài Thiệu sau khi chạy thoát khỏi Trường An, Sài Thiệu có ý muốn trở về Thái Nguyên.

Nào ngờ Lý Vân Tú lại không đồng ý, nàng nói rằng ở Quan Trung còn có tác dụng trở về Thái Nguyên thì chỉ có thể trở thành hậu phương mà thôi, Lý Vân Tú là một người tính tình cương cường không hề chịu thua đấng mày râu làm sao có thể trở về Thái Nguyên phụ giúp chồng con? Cho nên Lý Vân Tú quyết định ở Ngạc huyện làm việc, phối hợp với Lý Uyên.

Sài Thiệu vốn không đồng ý lắm nhưng Lý Vân Tú là một người bướng bỉnh.

614. Chương 89: Lý Ngọc

Chuyện mà nàng đã nhận định dừng nói là Sài Thiệu cho dù là Lý Uyên cũng không thể nào thay đổi, trước kia Đậu phu nhân còn sống, Lý gia cao thấp hòa thuận nhưng từ khi bà mất đi, Lý gia giống như mất đi người tâm phúc, Lý Vân Tú cũng thế, Lý Thế Dân cũng thế, ngay cả Lý Kiến Thành quan hệ cũng trở nên đạm bạc đi rất nhiều.

Ở Ngạc huyện có một biệt trang của Lý gia, hơn nữa còn dưới danh nghĩa của Lý Ngọc.

Lý Ngọc là ai?

Không ai biết, cũng không có ai từng gặp.

Tuy nhiên lúc trước khi Lý Hiếu Cơ quy về trong Lũng Tây Lý thị, Lý gia rất hoan nghênh, Lý Hành chi còn tặng rất nhiều điền trang, điền trang phân cho Lý Hiếu Cơ có khi dùng danh tự của Lý Uyên, có khi thì dùng danh tự Lý Ngọc, kỳ thật Lý Hiếu Cơ là vì nhũ danh của Lý Ngôn Khánh là Ngọc oa nhi cho nên dứt khoát đặt danh nghĩa chủ nhân sản nghiệp điền trang này là Lý Ngọc, quan hệ giữa Ngôn Khánh và Lý Hiếu Cơ cực kỳ ít người biết, Lý Vân Tú không biết được.

Nhưng Lý Vân Tú biết rõ đó là sản nghiệp điền trang của Lý gia.

Cho nên sau khi tách ra khỏi Sài Thiệu, Lý Vân Tú đã giả danh làm Lý Ngọc, mang theo Mao Tiểu Tám và đám tùy tùng tâm phúc trốn tới điền trang ở Ngạc huyện.

Huyện lệnh Ngạc huyện cũng chưa bao giờ gặp Lý Ngọc.

Cho nên đối với Lý Vân Tú giả nam trang cũng không để ý nhiều cho lắm.

Thế nhưng Lý Vân Tú sau khi đứng vững chân ở Ngạc huyện đã thông qua đủ loại con đường đem sản nghiệp bên trong điền trang bán thành tiền bạc, mời chào mấy trăm tráng sĩ, nhưng bằng vào mấy trăm người này mà muốn cướp lấy Ngạc huyện thì là chuyện hão huyền, cho nên Lý Vân Tú cần phải tăng cường lực lượng, để đối kháng với quân Tùy.

Đúng vào lúc này, Vũ Công Hồ Thương Tây Vực Hà Phan Nhân khởi binh tạo phản.

Người này dưới trướng tụ tập tới vạn người, hơn nữa còn có qua lại với Quan Trung tam tặc Lý Trọng Văn, Hướng Thiện Chí, Khâu Sư Lợi, nếu như có thể thu phục được hắn thì trong tay của Lý Vân Tú sẽ có đầy đủ vốn liếng, bằng vào địa thế của Quan Trung mà giao phong với Tùy quân.

Cho dù là Hà Phan Nhân hay Tam tặc cũng thế, há có thể đơn giản quy thuận.

Mà lần này Mao Tiểu Tám động thân đã chiêu hàng được hắn.

Vốn Lý Vân Tú đối với chuyện này cũng không có hi vọng bao nhiêu, dù sao bên nàng cũng không có người trọng yếu, không có địa bàn, không nhiều tiền bạc, chỉ có một thứ lớn nhất là xuất thân mà thôi.

Không ngờ Mao Tiểu Tám lại hành động thành công.

Hơn nữa lại còn làm rất tốt.

Bất kể là may mắn hay là nguyên nhân nào khác, Hà Phan Nhân cũng đã nguyện ý quy thuận, hơn nữa nguyện ý vì nàng dẫn giới cho Quan Trung tam tặc.

Lúc trước thu nhận Mao Tiểu Tám chỉ là nhất thời cao hứng.

Lại không ngờ Mao Tiểu Tám này lại làm tốt như vậy.

Chỉ cần Hà Phan Nhân đồng ý quy thuận thì sự tình tiếp theo cũng trở nên dễ dàng hơn rồi.

Lý Vân Tú nhin không được thở dài một hơi, nở ra một nụ cười tươi trước gương đồng.

- Vân Tú, lần này nhất định phải làm cho thật tốt.

Vào lúc giữa trưa, huyện nha phái người đến đây báo huyện lệnh Ngạc huyện cho mời Lý công tử tới thương nghị đối sách, ứng đối với việc Hà Phan Nhân công kích.

Lý Vân Tú vén búi tóc thanh tú của mình lên.

- Mong chuyển cáo tới huyện lệnh, nói Lý Ngọc sẽ lập tức qua phủ thương nghị.

Nàng rút từ bàn trang điểm ra một thanh trường kiếm, choang, kiếm ra khỏi vỏ, nhưng chỉ thấy mũi kiếm rét lạnh, như một con rắn chết vậy.

Lý Vân Tú rung kiếm lên, thân kiếm thẳng tắp.

Nàng thu kiếm vào trong vỏ, quần ở ngang hông sau đó nâng trường đao ở bàn trang điểm lên rồi cất bước đi ra.

Tây Hà quận không thuần phục, Lý Uyên dùng Lý Kiến Thành, Lý Thế Dân phá tan, đem Sơn Tây khống chế trong tay.

Từ đó về sau, Lý Uyên mở đại hội, tự lĩnh chức đại tướng quân, dùng Bùi Tịch làm trưởng sử, Lưu Văn Tĩnh làm tư mã, Đường Kiệm cùng với Ôn Đại Nhã làm Thiết Hộ tào, tư công tham quân. Phong cho Lý Ngôn Khánh làm Lũng Tây công, tả lĩnh quân đại đô đốc, Lý Thế Dân làm Đôn Hoàng công, hữu lĩnh quân đại đô đốc, Lý Huyền Phách làm Cô Thỉnh công, thống lĩnh trung quân, Lý Nguyên Cát làm Linh Vũ công, tọa trấn Thái Nguyên.

Bởi vậy dã tâm của Lý Uyên đã hiển lộ rõ ràng ra.

Đồng thời Lý Uyên binh tới Tấn Dương, tiến công uy hiếp Quan Trung.

Hắn tự mình dẫn theo ba đứa con, lĩnh binh một vạn, phân biệt ba đường xuất kích sau đó mệnh cho Lưu Văn Tĩnh lĩnh binh Đột Quyết Thủy Tắt Khả Hãn, dùng thanh thế cường tráng uy hiếp. Lưu thủ Trường An là Đại Vương Dương Thúc lập tức phái Tổng Lão Sinh đóng quân ở Hoắc Ấp, tả vũ hầu đại tướng quân Khuất Đột Thông thì suất lĩnh mấy vạn kiêu quân đóng quân ở Hà Đông, kháng cự Lý Uyên. Cùng lúc đó Quan Trung Lý công tử cầu kết với tây vực hồ thương Hà Phan Nhân khởi binh ở Ngạc huyện, trong tháng đó, đã chiếm lấy Ngạc huyện, đánh bại Khuất Đột Thông ở Lũng Hữu.

Tháng bảy, Tư Mã Ứng Dương quận phủ Lý Quỹ cầu kết với hào kiệt dân gian khởi binh, trực đi quan lại Tùy thất, tự xưng là Đại Lương vương.

Cùng tháng, Đậu Kiến Đức cũng tiến công Cáp quận, cùng với Tùy quân đại chiến ba ngày, Ngụy Đức Thâm hạ lệnh cho Tư Mã Đô Úy Từ Thế Tích lãnh binh xuất kích, đánh bại Đậu Kiến Đức ở sau Bác Vọng sơn, thừa cơ đoạt lại Hoàng huyện, đem Đậu Kiến Đức đuổi ra khỏi Cáp quận sau đó thu binh đóng ở Lê Dương.

Vào tháng tám, Lý Uyên tiến về phía Tây.

Lúc đến Cổ Hồ Bảo trời mưa to, đại quân khó có thể tiến lên, Lý Uyên có quay về Thái Nguyên lại bị Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân phản đối, vì vậy quyết ý cướp lấy Hoắc Ấp, Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân suất lĩnh mấy chục kỵ quân tiến tới dưới thành Hoắc Ấp, khiêu khích Tổng Lão Sinh xuất chiến, Tổng Lão Sinh hạ lệnh cho ba vạn đạo binh ra nghênh tiếp, Lý Kiến Thành thuận thế mà trốn đi, Lý Uyên chỉ huy Lý Huyền Phách đón đầu công kích, Lý Kiến Thành suất bộ trở về, cùng với Tùy quân kịch chiến, Lý Thế Dân thì suất lĩnh kỵ quân ở sau lưng đánh lại, Tùy quân thế trận đại loạn, Tổng Lão Sinh lúc phá vòng vây bị Lý Huyền Phách ngăn trở, song phương giao phong, Lý Huyền Phách bắt Tổng Lão Sinh làm tù binh, chiếm lấy Hoắc Ấp.

Đại Nghiệp năm thứ mười ba, thế cục trở nên hỗn loạn.

Trung Nguyên đại địa, ba ngày một trận chiến, năm ngày một đại chiến, tứ bề báo hiệu bất ổn, chiến hỏa không ngừng.

Đúng lúc Lý Uyên một đường cao ca, tiến thẳng tới Quan Trung thì ở sông Lạc cũng loạn lạc không dứt. Vương Thế Sung tái chiến Dương thành, giằng co không thôi, Lý Ngôn Khánh thì ở Huỳnh Dương chinh binh, khí thế ngất trời, Lý Mật thì thừa cơ thâm nạp các lộ phản vương, thực lực không ngừng lớn mạnh.

Mà ở Đông Đô, Độc Cô Vũ sau khi tiến tới Lạc Dương, Dương Đồng đối với chiến tích của Vương Thế Sung càng ngày càng bất mãn.

615. Chương 90: Ngụy Chinh Tới Thăm.

Hắn mấy lần nói với Vương Bách Niên:

- Vương Thế Sung chỉ là hữu danh vô thực khiến cho Đông Đô đình trệ, ta đã mệnh Độc Cô Vũ trở lại Lạc Dương, chỉ cần hắn quen thế cục sẽ bãi miễn chức quan của Vương Thế Sung.

Sở dĩ không dám lập tức bãi miễn là vì trong tay của Vương Thế Sung hiện tại có không ít binh mã.

Hơn nữa hắn chiếm lấy Yến Sư, đang cùng với Lý Mật kịch chiến say sưa, nếu như đối tượng, toàn quân hỗn loạn, đối với Đông Đô sẽ bất lợi.

Dương Đồng cho rằng Lương Bách Niên làm tâm phúc của mình, lời nói ra không có vấn đề gì.

Nhưng hắn lại không ngờ, tên Lương Bách Niên này đã sớm bị Vương Thế Sung dùng tiền mua chuộc, không bao lâu sau khi Dương Đồng nói những lời này đã không sai một chữ truyền tới tai của Vương Thế Sung, Vương Thế Sung đối với chuyện này chỉ cười lạnh, tỏ vẻ không có ý kiến gì tuy nhiên hắn không nhắc tới không có nghĩa tướng lĩnh dưới trướng của hắn không tỏ vẻ gì trong nhất thời quân tướng Tùy quân đều cảm phần, bất mãn với Dương Đồng.

- Vương công, chúng ta dẫm máu giết địch, nhưng triều đình không ngờ lại đối phó với Vương công.

Lý Ngôn Khánh dựa vào đức gì mà đạt được chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ, triều đình không dùng trung thần, há chẳng phải làm rét lạnh nhiệt tâm của các huynh đệ?

- Các người chớ nói bậy, chỉ là tin đồn mà thôi, không cần khẩn trương như vậy.

Biểu hiện của Vương Thế Sung như vậy càng khiến cho các tướng lãnh dưới trướng của hắn thêm giận dữ mà lúc này thời gian Vương Tổ qua lại giữa Yến Sư và Khai Phong cũng tăng lên nhiều lần.

Cuối thu, gió tây ào ào

Chiến sự ở Hào Nam đã dần bình tĩnh trở lại.

Song phương giao phong có thắng có bại, Vương Thế Sung tạm lui trăm dặm, tiến hành nghỉ ngơi, hồi phục, mà Dương thành huyện cũng chỉnh đốn sắp đặt, tu lại tường thành, chuẩn bị tùy thời tác chiến.

Vì chiến sự Hà Bắc đã diễn ra nhiều lần, cho nên ruộng đất hoang vu, lưu dân nổi lên bốn phía.,

Từ Thế Tích góp lời với Ngụy Đức Thâm, muốn mở kho lương Lê Dương, cứu tế dân chúng, Ngụy Đức Thâm suy nghĩ hồi lâu rồi cũng đồng ý. Ngụy Đức Thâm từ lúc cuối thu thân thể trở nên yếu ớt, dần dần đem chính vụ giao cho Từ Thế Tích.

Đầu tháng chín, Lý Uyên suất quân vây khốn Hà Đông.

Tả vũ hầu đại tướng quân Khuất Đột Thông bằng vào thành trì kiên cố ở Hà Đông mà cố thủ tình hình chiến đấu trở nên giằng co, Lý Uyên cũng gặp khó không thể phá được Hà Đông vì vậy mệnh cho Cô Thịnh công Lý Huyền Phách cùng với Sài Thiệu tiếp tục vây khốn hắn thì tự mình dẫn binh mã quay về đóng quân tại cung Trường Xuân, sĩ dân Quan Trung liên tục quy thuận khiến cho thực lực của Lý Uyên tăng cao. Sau đó Lý Uyên lại mệnh cho Lý Kiến Thành cùng với Lưu Văn Tĩnh suất lĩnh mấy vạn người đóng quân ở kho lương Vĩnh Phong, chiêu hàng Ứng Dương Lang Tướng Hoàng quan Thịnh Ngạn Sư, đồng thời hạ lệnh cho Lý Thế Dân suất lĩnh mấy vạn quân đóng quân ở Vị Bắc, chuẩn bị đánh chiếm Trường An.

Mà lúc này Lý Uyên đã chuẩn bị tốt đánh chiếm Trường An thì Tiết Cử cũng xuất kích thẳng tiến về Trường An.

Lá cây đã khô héo rời khỏi cành, chỉ còn lại vài chiếc lác đác ở trên cành, điều hiu chập chờn ở chập chờn vô lực ở trong gió.

Ngụy Chính đứng ở ngoài cửa lớn, do dự một lúc cuối cùng quyết định cất bước đi tới gần đập cửa, cánh cửa mở ra, từ bên trong đi ra một thanh niên cường tráng chính là Tần Quỳnh chất nhi của Tần Dục.

- Ngụy tư mã.

- Tần Dục, thúc thúc của người có ở đây không?

- À, có ở đây.

Tần Dục đối với Ngụy Chính rất tôn kính cho nên liền nghiêng người lộ ra một con đường.

- Thúc thúc lúc ăn cơm có uống chút rượu, hiện tại đang đọc sách ở trong thư phòng.,

- Vậy làm phiền người thông bẩm một tiếng, Ngụy Chính có chuyện cầu kiến.

- Thúc thúc nói nếu như Ngụy tư mã đến nhà thì chỉ cần báo qua là được, mặt tướng sẽ dẫn đường cho tư mã, tuy nhiên mặt tướng hiện tại đang dò xét ở trong quân cho nên không thể dẫn kiến.

- Tần Dục, người cực khổ rồi, ta đoán chừng gần đây không có chiến sự gì xảy ra.

Ngụy Chính không đầu không đuôi nói một câu khiến cho Tần Dục không hiểu nổi.

Tần Quỳnh không thích ở huyện nha bởi vì cảm giác rất áp lực.

Mỗi ngày hắn phải đối phó với rất nhiều công văn, thật không phải là sở trường của hắn. Đúng vào lúc này, có người thông báo có người đến thăm.

Tần Quỳnh mở cửa phòng ra.

- Ngụy tư mã, đã trễ như vậy còn đến, có chuyện gì sao?

Ngụy Chinh gật đầu:

- Ta đúng là có chuyện muốn thương nghị với tướng quân.

Tần Quỳnh để Ngụy Chinh tiến vào trong thư phòng sau đó bảo gia thần đóng cửa lại.

Hắn biết rõ Ngụy Chinh đến nhà muốn nhất định có chuyện trọng yếu cần thương nghị với hắn, bằng không nhất định Ngụy Chinh sẽ đến vào buổi sáng.

- Tần tướng quân ta cho người xem một phong thư.

Ngụy Chinh lấy từ trong tay áo ra một phong thư đưa cho Tần Quỳnh.

Tần Quỳnh nghi hoặc tiếp nhận thư tín, mở ra dưới ánh đèn, cẩn thận rồi kinh hãi la lên:

- Kế hay quả nhiên là kế hay.

Tần Quỳnh ngẩng đầu nói:

- Vứt bỏ Đông Đô mà đoạt Giang Đô, nhìn thì hung hiểm nhưng lại là tuyệt diệu, Tuy quân tuyệt đối không ngờ chúng ta đánh Giang Đô, Mật công sau khi xuôi nam tới Giang Đô chỉ cần vung tay hô lên thì hào kiệt khắp nơi sẽ lao theo, đây tuyệt đối là diệu kế.

Ngụy Chinh cười khổ không nói gì.

- Ngụy tư mã, kế hay như vậy tại sao không trình báo lên đại vương.

- Đã trình báo rồi.

- Sao?

- Tuy nhiên không phải đích thân ta trình báo, đại nhân có hứng thú với kế sách này nhưng lại thờ ơ, từ khi ta đưa thư tới nay đã bốn tháng nhưng đại nhân lại không có động tĩnh.

- Tại sao?

Ngụy Chinh nói:

- Tần tướng quân người không cần nói cũng biết, tại sao ta không tự mình trình báo lên?

- Không phải vì ta không muốn xuất đầu lộ diện mà là thật bất đắc dĩ, sau trận chiến ở Hắc Thạch quan, đại vương đối với ta ngày càng nghi kỵ tuy biểu hiện vẫn thân mật như trước nhưng ta cảm giác được hắn đối với ta vô cùng bồn chồn, nguyên nhân chuyện này kỳ thực là vì uy vọng của ta sau mỗi lần hiến kế cho đại vương.

Cho nên ta không thể không giả làm Từ Hồng Khách ở Lương phụ sơn đem kế sách này dâng lên.

Nhưng mà đại vương tuy hứng thú với kế sách của Từ Hồng Khách nhưng lại không có chút động tĩnh, kế sách này chỉ sợ khó thành.

Tần Quỳnh từ trong lời nói của Ngụy Chinh nghe ra được một sự khác thường.

616. Chương 91: Lý Mật Và Viên Thiệu.

Hơn nửa ngày sau hắn ngừng lại ngừng mắt nhìn Ngụy Chinh mà nói:

- Lão Ngụy chúng ta quen biết không lâu, nhưng giao tình không cạn, người cũng biết Tần mỗ là một kẻ vũ phu thô kệch, không giỏi đoán tâm tư của người khác, người cứ nói thẳng để ta khỏi hao tâm tổn trí.

- Được, mong tướng quân xem phong thư này.

Ngụy Chinh dứt lời đã lấy trong lòng ra một phong thư đưa cho Tần Quỳnh.

- Đây chính là chiếu lệnh của đại vương, lúc chàng vạng tối sau khi ta xem thật sự không biết nên làm sao cho phải cho nên tới đây thỉnh giáo tướng quân.

Tần Quỳnh nghi hoặc khó hiểu tiếp nhận thư rồi quan sát.

Càng xem thư lòng mảy của hắn càng nhúu lại.

- Để cho chúng ta đi Quan Trung, còn giao Dương thành huyện cho Vương Thế Sung?

Ngụy Chính gật đầu, lộ vẻ cười khở.

- Đại vương có ý gì đây?

- Tần tướng quân chẳng lẽ tướng quân không nhìn ra đại vương muốn hợp tác với Vương Thế Sung, quyết ý dùng Dương thành làm mồi nhử để lấy Huỳnh Dương quận sao? Về phần chúng ta tiến về Quan Trung trước chỉ sợ là vì Đường quốc công Lý Uyên sau khi khởi binh ở Thái Nguyên đã tiến quân đánh chiếm Quan Trung, ít ngày nữa đoạt lấy Trường An, chỉ cần đoạt được Trường An thì Lý Uyên chẳng khác nào dựng được thế bất bại.

- Đã như vậy chúng ta tiến tới Quan Trung làm chi?

- Chỉ sợ đại vương muốn chúng ta tìm cách ngăn cản Lý Uyên, sau đó tranh thủ vì hắn cướp lấy Đông Đô, thừa thế đánh Quan Trung.

Trong mắt của Tần Quỳnh toát ra một vẻ thất vọng.

- Muốn đoạt Đông Đô lại toàn lực muốn chiếm Quan trung, đại vương đúng là hảo huyền.

- Chính vì suy nghĩ hảo huyền đối cho nên binh không tới quan trung mà hợp tác với Vương Thế Sung.

Tần Quỳnh vội vàng ngồi xuống bên cạnh Ngụy Chính mà hỏi:

- Kính xin tiên sinh chỉ giáo.

- Vương Thế Sung lòng lang dạ sói.

Ngụy Chính thở dài nói:

- Người này dã tâm rất lớn, tuyệt không thể hợp tác, ta lo lắng hắn cùng đại vương hợp tác là có dụng tâm kín đáo.

Tần Quỳnh lâm vào trầm tư, ngón tay khẽ gõ vào thư án.

- Từng thanh âm cộc cộc vang lên quanh quẩn trong phòng.

- Vậy tiên sinh cho rằng Vương Thế Sung có mục đích gì?

- Đại vương nói, Vương Thế Sung mời hắn vào đầu tháng mười sẽ giáp công Huỳnh Dương, hắn sẽ nghĩ cách ngăn Lý Ngôn Khánh tại Hắc Thạch quan, mời đại vương phá Hổ Lao quan chiếm lĩnh Huỳnh Dương quận, mà hắn thì chỉ cầu đoạt lại Dương thành huyện, để ổn định trận tuyến. Không sai, Vương Thế Sung gần đây đúng là có chút phiền phức, theo thám mã truyền tới thì Dương Đồng muốn cho Độc Cô Vũ thay Vương Thế Sung.

- Đây không phải rất tốt sao?

- Tốt cái gì? Bắt Vương Thế Sung hợp tác không khác gì bảo hổ lột da.

- Ta lo rằng đại vương không những không chiếm được Huỳnh Dương quận mà còn bị Vương Thế Sung làm hại, ta cũng không tin Vương Thế Sung có bản lĩnh ngăn được Lý Ngôn Khánh.

Còn nữa, nếu Dương Đồng quyết ý đổi tướng thì chỉ dựa vào việc đoạt Dương thành có thể khiến Dương Đồng thay đổi chủ ý sao?

- Chuyện này...

Tần Quỳnh cảm thấy cái đầu của mình đúng là không tốt lắm.

- Nhớ ngày đó ta sở dĩ nương tựa Mật công là vì cảm thấy hần có thể thành được đại sự.

Nhưng hiện tại ta thấy người này không có dã tâm, có tài năng nhưng chưa đủ, hiện tại xem hần hôm nay tụ tập những người nào?

Từ Viên Lăng, Mạnh Nhượng, Đan Hùng Tín chỉ là những kẻ mãng phu, Vương Bá Đường, Vương Đường Nhân mặc dù trung thành và tận tâm nhưng khó có thể ra hồn, ngược lại những người khác Thì Đức Duệ thì rất có mưu lược, Cổ Nhuận phủ cũng có tài ứng biến nhưng lại không thể thi triển tài hoa. Mật công tuy biết mời chào người khác nhưng lại không biết dùng người, có phần tự cho mình là đúng, Lý Ngôn Khánh năm đó nói không ai, hần một thân cay nghiệt thiếu tình cảm.

- Ngụy tiên sinh không đến mức như vậy....

Tần Quỳnh há hốc mồm nhìn Ngụy Chính không biết phải nói gì cho tốt.

- Tần tướng quân có đọc qua Tam Quốc Diễn Nghĩa?

- À nếu là Tam Quốc Diễn Nghĩa của Lý Ngôn Khánh thì từng đọc qua.

- Đúng thế, trong Tam Quốc, Tần tướng quân thấy Mật công tương đương với ai trong đó?

Tần Quỳnh gãi đầu cười khổ nói:

- Cái này thì ta nói không ra.

- Thiết nghĩ, Mật công có thể so sánh với Viên Thiệu Viên Bản Sơ, nhiều mưu vô đoạn, có mắt nhìn người mà không có khả năng dùng người. Tần tướng quân, có biết Viên Bản Sơ kết cục thế nào không?

- Ta biết rõ ta biết rõ.

Tần Quỳnh cười nói:

- Người này đại bại trước Tào Tháo, cuối cùng thổ huyết mà chết.

- Viên Thiệu được chết tử tế, nhưng Mật công chưa chắc được như vậy.

Tần Quỳnh hít sâu một hơi.

- Ngụy tiên sinh nói lời này không phải hơi quá chứ, tuy Mật công ở Huỳnh Dương chiến sự bất lợi nhưng có hàng chục vạn quân chiến tướng...

Tần Quỳnh nói một nửa đột nhiên im lặng.

Nhớ năm đó, Viên Thiệu không phải cũng thực lực cường hoành sao? Được xưng trăm vạn binh mã mưu sĩ vô số vô tướng như mây nhưng cuối cùng kết cục thế nào? Lý Mật hiện tại ở trong các lộ phản vương thực lực mạnh nhất nhưng hần có thể mạnh hơn Viên Bản Sơ không?

Lại nói đến lúc này Tần Quỳnh nếu không minh bạch ý của Ngụy Chính thì hần đúng là quá ngu ngốc.

Ngụy Chính vui vẻ nói:

- Tướng quân võ nghệ cao cường, dũng mãnh vô song.

Được chân truyền Bát phong trận, rong ruổi thiên hạ, ai có thể kháng cự? Lúc này quy thuận Mật công, tướng quân giống như hổ lạc đồng bàng, đường đường là Bát phong trận mà lại phải khốn thủ cô thành, khó có thể thi triển, ta đây có điều so sánh không biết tướng quân có nguyện nghe hay không?

Tần Quỳnh sắc mặt tối tăm phiền muộn khẽ gật đầu.

Tướng quân từng đọc Tam Quốc Diễn Nghĩa chắc biết Hà Bắc tứ trụ.

- Hiện tại Từ Viên Lăng Đan Hùng Tín dưới trướng Mật công giống như Nhan Lương Văn Sứ, sớm muộn gì cũng chết không yên lành, mà tướng quân có thể sánh với Trương Lân một trong tứ đình trụ.

Lời nói này khiến cho người ta phải nghiền ngẫm.

Trương Lâm đại bại khi ở với Viên Thiệu nhưng khi làm thủ hạ của Tào Tháo thì trở thành lương tướng tuyệt thế, càng về sau càng lợi hại.

Tần Quỳnh nói:

- Nhưng ta là Trương Lâm mà không biết Mạnh Đức công ở nơi nào.

Một câu nói này đã biểu lộ cõi lòng với Ngụy Chinh, trước kia Ngụy Chinh còn bận tâm nhưng hiện tại nghe câu này của Tần Quỳnh thì đã như trút được gánh nặng.

- Tướng quân, Mạnh Đức công cần gì phải tìm kiếm, hắn ở ngay trước mắt.

Tần Quỳnh kinh ngạc hỏi:

- Trước mắt.

Trước mắt mình có người nào?

Vương Thế Sung? Lý Ngôn Khánh? Dương Khánh? Dương Đồng?

Ngụy Chinh đã nói, Vương Thế Sung là một tên lòng lang dạ sói, nhất định không phải là Tào Tháo.

Dương Khánh, Dương Đồng thì không có khả năng.

- Tiên sinh chẳng lẽ nói là Huỳnh Dương Lý vô địch?

617. Chương 92: Tào Tháo Và Lý Uyên.

Trong lòng Tần Quỳnh có phần chờ đợi, huynh đệ La Sĩ Tín hiện tại của hắn dưới trướng Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ đã làm biệt tướng Ung Dương phủ, nhớ ngày đó, chức vụ của La Sĩ Tín còn thấp hơn cả Tần Quỳnh nhưng bây giờ hắn đã là tứ phẩm, Tần Quỳnh không hi vọng làm kẻ địch của La Sĩ Tín, nếu như có thể làm đồng liêu thì đúng là chuyện tốt.

Nào ngờ Ngụy Chinh lại lạnh lùng nói:

- Lý Ngôn Khánh hắn chỉ là một tên trẻ con, ngay cả thời cuộc cũng không thấy rõ, trước mắt chỉ là một tên chó dữ của Tùy thất, sớm muộn cũng là chó chết vì chủ.

Xem ra Ngụy Chinh đối với Lý Ngôn Khánh đánh giá rất thấp.

Tần Quỳnh bị mê hoặc.

- Không phải Lý Ngôn Khánh thì là người phương nào?

- Tướng quân quên rằng Lý Mật muốn chúng ta tiến vào trong Quan Trung sao?

- À, ý của người là Đường quốc công Lý Uyên?

Tần Quỳnh bình tĩnh đại ngộ, liên tục gật đầu:

- Không sai, Đường quốc công đúng là Tào Tháo, có thể cướp lấy Quan Trung, chiếm Trường An, luận về tài năng cũng đều không thua kém Lý Mật, đúng là lựa chọn tốt.

Tuy nhiên hiện tại chúng ta công không lập, cứ như vậy tìm nơi nương tựa chỉ sợ cũng khó có đất dừng chân.

- Chuyện này có đáng gì?

Ngụy Chinh nói:

- Ta đã suy nghĩ thỏa đáng, chỉ cần tướng quân đồng ý, chúng ta giả vờ tuân lời Lý Mật, mượn đường tới Lạc Dương, trốn vào trong núi, chiếm núi làm vua, nếu như Lý Mật được việc chúng ta đánh Quan Trung, nếu như Lý Uyên đứng vững, xuất binh tới Lạc Dương thì chúng ta thừa cơ hưởng ứng, dựng thế bất bại, tiến có thể công lùi có thể thủ, không phải là một chuyện tốt sao?

Tần Quỳnh liên tục gật đầu.

Hắn liên tục tán thưởng, lại nghe được cửa phòng bị đẩy ra.

Một luồng gió lạnh thổi vào trong nhà, sau đó một thanh âm vang lên:

- Tần Thúc Bảo, Ngụy Huyền Thành, các người mưu đồ bí mật phản chủ, phải chịu tội gì?

Hai người càng hoảng sợ quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy ở ngoài cửa đứng một người vạm vỡ, trừng mắt nhìn hằm hằm.

- A, Trình tướng quân.

Tần Quỳnh cùng với Ngụy Chính đều biến sắc.

Người tới đứng là Trình Giảo Kim.

Chỉ thấy hắn long hành hổ bước, tiến vào trong nhà.

Một tay túm lấy cổ áo của Ngụy Chính mà nói:

- Người nói xem, trong tứ đại đình trụ, ai có thể sánh với ta?

- Lão Trình, mau buông Ngụy tiên sinh ra có gì từ từ nói.

Ngụy Chính vốn lo lắng nhưng sau khi nghe Trình Giảo Kim nói thì không khỏi nở ra một nụ cười.

- Tri Tiết cùng với Hà Bắc tứ đình trụ khó có thể đánh đồng.

- Người nói gì? Dám xem thường ta sao?

Ngụy Chính cười ha hả:

- Với tài năng của tướng quân thì ở trong Tam Quốc Diễn Nghĩa chỉ có một người sánh được là Hổ Si.

Hổ Si, Hứa Chử?

Trình Giảo Kim nheo mắt lại nhìn Ngụy Chính nửa ngày không nói.

Tần Quỳnh vô cùng lo lắng, vô thức cầm chặt bội kiếm ở bên sườn.

- Tên gia hỏa này có cái miệng thật tốt, hừ, ta được thư của Mật công, mệnh cho ta cùng với lão Tần cùng nhau tiến về Quan Trung, vấn đề này ta nghĩ thế nào cũng thấy không được tự nhiên, không biết Mật công chịu lời gièm pha của ai đưa ra chủ ý như vậy.

Ta đi suốt đêm, muốn thương nghị cùng với các người chuyện này.

Không ngờ lại nghe ra các người nói chuyện này, uống cho ta ngày bình thường xưng huynh gọi đệ với các người, có chuyện lại không gọi ta. Con mẹ nó, Mật công từ khi xưng vương mặc dù ở Ngõa Cương bên trong tự hợp nhiều người nhưng nhân tâm lại phân tán. Nhớ ngày đó Địch Nhượng còn sống, các huynh đệ đoàn kết thế nào, hiện tại lại lục đục với nhau.

Tần Quỳnh và Ngụy Chính sau khi nghe xong liền nhìn nhau cười cười.

Trình Giảo Kim buông Ngụy Chính ra đặt móng ngồi xuống.

- Ngụy tiên sinh, đầu óc của tiên sinh đúng là linh hoạt, mưu ma chước quỷ cũng nhiều, được rồi tiên sinh cần nhắc một phen xem làm sao có được tiền đồ tốt.

- Nếu như Đường quốc công đáng giá để đi theo thì chúng ta cho dù thế nào cũng phải tham dự, tuy nhiên tay không đi qua thì người ta chưa thể coi trọng.

Tần Quỳnh đại hỉ vội vàng nói:

- Ta sai người chuẩn bị rượu và thức ăn.

- Tiên sinh và lão Trình ở đây bàn bạc, xem chúng ta phải làm sao mới có được tiền đồ tốt.

Gió gào thét trong đêm tối, tuyết bay cuốn cuộn, tàn sát bờ bãi hai bên bờ sông, đến ngày thứ ba Hà Nam tuyết rơi ngày càng nhiều.

Thế tuyệt kinh người từ giữa trưa tới đêm khuya cũng không ngừng nghỉ.

Trận tuyết quy mô này cũng giống như năm đó Dương Huyền Cẩm tập kích Đông Đô, cũng may Lý Ngôn Khánh đã sớm có đề phòng, bên cạnh của hắn có thần côn Lý Thuần Phong, tuy không xuất thần nhập hóa bằng Viên Thiên Cương có thể bói toán nhưng xem xét thời tiết mười phần có thể trúng bảy tám.

Cho nên sau khi thu hoạch mùa thu, Ngôn Khánh bắt đầu chuẩn bị.

Hắn mệnh cho tù binh tù phạm toàn bộ xuất động, dưới sự giám sát nghiêm ngặt của binh sĩ tiến hành xây dựng hoặc gia cố phòng xá. Đồng thời Lý Ngôn Khánh cũng phái người báo cho Dương Khánh, nhắc hắn đề phòng tuyết tai, về phần Dương Khánh có nghe hay không Lý Ngôn Khánh cũng không có cách nào.

Từ Huỳnh Dương đến Cửng huyện Lý Ngôn Khánh hạ lệnh trùng kiến bốn năm trăm nhà gỗ rắn chắc.

Mục đích của hắn là thu nạp lưu dân và chống lạnh, tận lực giảm bớt chết và tổn thương về rét, đây cũng là chuyện duy nhất hắn có thể làm còn lại phải nghe theo thiên mệnh.

Kho phủ Lạc Khẩu hiện tại đã là chỗ đóng quân của Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ.

Lý Ngôn Khánh lúc này trang bị thêm 3000 đội ngũ, tăng cường thủ vệ Lạc Khẩu, 3000 người này có thể trong một canh giờ tiến tới Cửng huyện, cùng với Cửng huyện Hắc Thạch quan tạo thành một mạng lưới.

Ngôn Khánh tọa trấn kho lương Lạc Khẩu, tây tăng cường phòng giữ Cửng huyện.

Kể từ đó phòng giữ Huỳnh Dương dần trở nên hoàn thiện.

Ngoài phòng gió lạnh gào thét, bên trong ôn hòa như xuân.

Bếp lò hừng hực toát ra hỏa diễm vàng nhạt, tràn đầy khí tức nhu hòa.

Lý Ngôn Khánh uống một ngụm nước trà, cầm công văn trong tay, nhìn quan tòa xung quanh.

Quan tòa này chia làm hai hàng.

Nam tử ngồi đầu chính là huyện lệnh Cửng huyện Sài Hiếu Hòa.

Dưới sự sắp đặt thiết kế của hắn để cho Từ Cái ra mặt khiến cho Từ Thế Tích ra ngoài Huỳnh Dương quận chém giết, sau khi Từ Thế Tích chiếm lấy kho lương Lê Dương Sài Hiếu Hòa đã trở thành mưu sĩ dưới trướng của Lý Ngôn Khánh.

Đối ngoại hắn là huyện lệnh Cửng huyện là đệ nhất chủ mưu của Lý Ngôn Khánh.

Nhưng ở bên trong hắn còn đảm nhiệm chức vụ phó sứ Kỳ Lâm đài, phụ tá cho Vương Hoàng, ai cũng không rõ thân phận. Lý Ngôn Khánh chưa bao giờ trước mặt mọi người lộ ra trách nhiệm của Kỳ Lâm đài, mấy tháng trước Vương Hoàng đề cử Sài Hiếu Hòa cho Lý Ngôn Khánh, nói hắn là người thích hợp cho nên Ngôn Khánh cũng khảo thí Sài Hiếu Hòa làm sao hóa giải kế nhị hổ tranh giành kia của Dương Khánh.

618. Chương 93: Nam Dương Quận

Chủ ý của Sài Hiếu Hòa rất đơn giản, lợi dụng tất cả để cho Từ Thế Tích đi ra ngoài.

Từ Cái làm sao không biết tộc nhân Từ thị bị Hắc Hiếu Đức tàn sát.

Kỳ thật hắn đã nhận được tin tức này một năm về trước.

Tuy nhiên những tộc nhân chết đi kia không có quá nhiều kết giao với Từ Cái, hắn cũng không xuất đầu. Về sau Hắc Hiếu Đức quy về Ngõa Cương cũng cho Sài Hiếu Hòa một cơ hội, mong Từ Cái thỉnh tấu Dương Khánh, thỉnh cầu xuất binh tru diệt Hắc Hiếu Đức, Từ Thế Tích cũng thừa cơ xuất binh chém giết ra khỏi Huỳnh Dương quận.

Sài Hiếu Hòa biết rõ, Ngụy Đức Thâm trung trực không phải là giả, hắn đối với dân chúng vô cùng tận lực, vừa vặn ở Hà Bắc Đẩu Kiến Đức đang tiến binh công kích cần phải có tinh binh hãn tướng giúp đỡ, Từ Thế Tích lúc này xuất hiện Ngụy Đức Thâm há có thể buông tha cho người này? Đừng nhìn Dương Khánh là dòng họ hoàng thất nhưng lực ảnh hưởng trên triều đình chưa chắc đã qua được Ngụy Đức Thâm.

Cho nên Từ Thế Tích thuận lý thành chương đứng vững chân ở Cấp quận, Lý Ngôn Khánh thì hóa giải độc kế của Dương Khánh, đồng thời ở ẩn mở rộng địa bàn tới phía bắc Hoàng Hà, không chê Cấp quận, tùy thời có thể vượt sông đánh Ngõa Cương, tạo thành uy hiếp với Lý Mật.

Một mũi tên trung ba con chim, khiến cho Ngôn Khánh lau mắt mà nhìn Sài Hiếu Hòa.

Ở phía dưới Sài Hiếu Hòa theo thứ tự là Đỗ Như Hối, Tiết Thu, Trương Tôn Vô Kỵ và Tổ Thọ.

Mà đối diện bọn họ là một dãy võ tướng, xếp thứ nhất là Tô Bao, luận hệ thống võ tướng thì người ngồi trên ghế kia phải là Hùng Khoát Hải, nhưng Hùng Khoát Hải, Hám Lăng, Trịnh Đại Bưu ba người không ở đây, bọn họ đang ở bên ngoài dò xét.

Tô Bao già nhất hơn nữa đối với dùng binh có phương pháp.

Ở phía dưới hắn là Diêu Ý, sau đó là Lưu Hắc Các, La Sĩ Tín, Vương Phục Bảo, mà sau Vương Phục Bảo là Vũ Sĩ Ước cùng Lý Đạo Huyền. Lai lịch chân chính của Vũ Sĩ Ước không nhiều người biết rõ nhưng Lý Ngôn Khánh đã đem Đường Nhân thương hộ giao cho hắn thì cho thấy lai lịch của hắn không hề kém.

Trương Tôn Vô Kỵ nói:

- Chúa công, hộ tịch ở Cửng huyện đã nhập xong hoàn tất.
- Tuy nhiên lại có rất nhiều lưu dân tiến vào, trong nhất thời không thống kê được cho nên chỉ có thể dùng con số đại khái mà tính toán, lưu dân ở Cửng huyện lúc này ước chừng hai vạn người mà Cửng huyện có hai vạn bốn nghìn hộ, chung quy 14 vạn bảy trăm tám mươi sáu người, trong đó huyện thành Cửng huyện ước chừng chín vạn người, Cửng huyện bản địa có tám nghìn hộ.
- Mười một làng bảy ổ thì tụ tập năm vạn bảy nghìn người, chiếm sáu nghìn hộ, còn lại là người từ bên ngoài tới.
- Được đem số lẻ xóa đi còn 14 vạn người.
- Cộng thêm lưu dân, Cửng huyện hiện tại nhân khẩu đã vượt qua 15 vạn, dựa theo tỷ lệ tính toán thì trước mắt chúng ta không chế sáu huyện thành, nhân khẩu đã gần trăm vạn.
- Sài công hiện tại kho lương Cửng huyện còn bao nhiêu lương thực?
- Năm nay mùa màng tươi tốt, kho lương đủ để cho lưu dân ẩm no, mong chúa công không cần phải lo lắng.
- Chúng ta vẫn nên cẩn thận một phen, Sĩ Tín, người mau chóng tới Lạc Dương mua một vạn thạch lương thực Đỗ Như Hối gần đây ta nghe nói nạn trộm cướp ở Nam Dương rất nghiêm trọng phải không?

Sài Hiếu Hòa và Đỗ Như Hối nhìn nhau Đỗ Như Hối đứng lên nói:

- Chúa công, Nam Dương quận không ngừng xuất hiện trộm cướp.

Từ tháng chín khi Tam Lăng giáo úy Đồng Cảnh Trân khởi binh tạo phản, huyện lệnh La huyện Tiêu Tiến tự xưng là lương vương, Nam Dương Tích Dương, Hoài An, Thượng Lạc tất cả các quận đều rung chuyển có không ít đạo phi bóc lột, xuất hiện rất nhiều nghịch tặc, làm loạn khắp nơi, mặc dù tất cả các quận đều kiệt lực kiệt sức nhưng mà lực lượng vô cùng bạc nhược, bọn họ tuy cầu cứu Lạc Dương nhưng Lạc Dương cũng bất lực.

Lý Ngôn Khánh nghe được thì nhăn mày lại.

Đạo phi bóc lột sẽ khiến cho lưu dân xuất hiện.

Mà lưu dân tụ tập sẽ mang tới tai họa ngấm.

- Toánh Xuyên, Tương thành hiện tại tình hình thế nào?
- Cũng không an bình cho lắm, nghe nói đã có đạo phi tiến vào Toánh Xuyên tuy nhiên trước mắt bọn họ từng người tự chiến không có quy củ gì cho nên tranh đấu cực kỳ lợi hại.
- Đợi đến lúc lực lượng bọn họ đủ lớn sẽ cùng với quan quân chính diện đối kháng, công thành đoạt đất.

- Chư công Huỳnh Dương quận hiện tại áp lực đã trầm trọng đúng là vô lực gia tăng gánh nặng ta cần yên bình Toánh Xuyên Tương thành trong một thời gian ngắn, không biết chư công có diệu kế gì?

Tiết Thu nhắm mắt lại sau đó hồi đáp:

- Nếu như chỉ tạm thời ngăn chặn giặc cỏ ở Toánh Xuyên Dương thành thì ta có một chủ ý:

- Toánh Xuyên bốn phía giao chiến, đạo phỉ bùng phát chúa công ra trấn Huỳnh Dương quận khiến cho bọn họ thu liễm lại, nhưng hiện tại Huỳnh Dương quận có Lý Mật làm loạn, Vương Thế Sung nhìn chăm chăm, muốn yên tĩnh chỉ sợ không dễ dàng, nhưng nếu chúa công âm thầm giúp đỡ một số đạo phỉ, dùng bạo chống bạo thì có thể ổn định lương quận.

Sài Hiếu Hòa khẽ vờ râu, từ trong lòng lấy ra danh sách:

- Trong tay ta là một bản danh sách các lộ đạo phỉ ở Toánh Xuyên và Dương thành nhị quận.

- Chúa công căn cứ vào danh sách này có thể ổn định lương quận, về phần điều động người nào thì chúa công hãy quyết định.

Tiết Thu kinh ngạc nhìn về phía Sài Hiếu Hòa, trong mắt toát ra một vẻ khiếp sợ.

Xem ra Sài Hiếu Hòa đã sớm nghĩ tới chiêu số dùng người chế người này, mà chính mình vừa vận cung cấp cơ hội.

Đối với vị trí ngồi của Sài Hiếu Hòa, Tiết Thu không chịu phục cho lắm.

Nhưng hiện tại xem ra Sài Hiếu Hòa có thể ngồi ở ghế đó cũng không phải là không có nguyên nhân.

Lý Ngôn Khánh tiếp nhận danh sách, nhanh như gió mà đảo qua.

Trên danh sách này có những danh tự rất lạ lẫm, Lý Ngôn Khánh cũng không suy nghĩ quá nhiều, bảo Lý Thuần Phong giao cho Tiết Thu.

- Tìm cách tuyển ra hai đến ba người, trình báo lại cho ta, nếu như có gì nghi vấn thì có thể cùng với Sài công bàn luận.

Ngôn Khánh là người nào?

Sao hắn không nhìn ra tâm tư của Tiết Thu?

Cho nên hắn giao nhiệm vụ cho Tiết Thu nhưng Tiết Thu cần phải hợp tác với Sài Hiếu Hòa, hợp tác này cũng khiến cho hai người quen thuộc với nhau hơn, Ngôn Khánh đương nhiên cũng minh bạch, Tiết Thu thân là con của Tiết Đạo Hành đại nho đương thời.

Đối với xuất thân từ thế trụ Tiết Thu sẽ có một ngạo khí từ nhỏ, không dễ dàng chịu phục người khác.

Hơn nữa hắn đúng là có vốn liếng ngạo khí.

Sài Hiếu Hòa thì sao?

Thanh danh không lộ lai lịch không rõ.

619. Chương 94: Bát Phong Trận.

Trước kia là huyện lệnh Củng huyện, nhưng muốn được Tiết Thu tán thành không phải là một chuyện dễ dàng, Sài Hiếu Hòa đúng là có tài hoa nhưng không tiếp xúc thì làm sao có thể biết được tài hoa củ hủ? Cho nên Ngôn Khánh để cho Tiết Thu cùng với Sài Hiếu Hòa tiếp xúc với nhau tuyệt đối là một chuyện bổ ích, Sài Hiếu Hòa biểu thị cho hiện tại của Lý Ngôn Khánh mà Tiết Thu là biểu thị cho tương lai Ngôn Khánh không muốn giữa hai người này xuất hiện mâu thuẫn với nhau.

Tiết Thu nhìn Sài Hiếu Hòa, đem danh sách cất kỹ khom người tuân mệnh.

Lý Ngôn Khánh hỏi thăm chuyện luyện binh một thoáng trong đó mạnh mẽ hỏi thăm hai người La Sĩ Tín và Điều Ý.

Về phần nguyên nhân Ngôn Khánh rất coi trọng Bát phong trận.

Kỳ thật bát phong trận là đơn giản hóa bát trận đồ mà Gia Cát Lượng từng dùng.

Tuy nhiên sau khi Gia Cát Lượng chết đã sớm thất truyền, Trương Tu Đà cũng căn cứ vào sự lưu truyền mà sáng chế ra Bát phong trận, uy lực của nó dĩ nhiên không sánh được với bát trận đồ của Gia Cát Lượng tuy nhiên Trương Tu Đà trước khi chết đã suy nghĩ suy diễn sau đó lại để cho La Sĩ Tín chuyển giao Bát Phong trận này cho Tần Quỳnh, nhưng La Sĩ Tín giảng giải cho Tần Quỳnh chưa lâu thì Tần Quỳnh đã hàng Lý Mật trở mặt thành thù với La Sĩ Tín.

Kể từ đó La Sĩ Tín dĩ nhiên không có khả năng đem trận đồ giao cho Lý Mật.

Hắc Thạch quan sau khi đại thắng, La Sĩ Tín cởi bỏ khúc mắc đem Bát phong trận đồ giao cho Lý Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh sao hiểu được trận đồ này, tuy nhiên Diêu Ý xuất thân tướng môn học thức không tầm thường. Nhìn thấy bát phong trận đồ này hần liền sinh ra ý niệm.

Cho nên Lý Ngôn Khánh để cho Diêu Ý và La Sĩ Tín cùng nhau chuẩn bị diễn luyện bát trận đồ này.

Bát trận đồ tuy nói không thể khôi phục hoàn toàn như cũ nhưng uy lực của Bát phong trận đã thêm cường đại.

Diêu Ý đem thành quả của hần và La Sĩ Tín báo cáo hoàn tất.

Lý Ngôn Khánh cao hứng vô cùng bởi vì trong lòng hần đối với trận đồ kia vô cùng hiếu kỳ.

Đúng lúc này bên ngoài truyền tới một tràng ồn ào.

Hùng Khoát Hải cùng với Hám Lăng mang theo một đội quân đi vào đại đường.

- Công tử, thám mã Hắc Thạch quan có chiến báo khẩn cấp.

Lý Ngôn Khánh khẽ giật mình, tay vịn trường án mà đứng dậy:

- Hắc Thạch quan có chuyện gì?

- Khởi bẩm tước quân Vương Thế Sung tại tối hôm qua đã cướp lấy Dương thành huyện?

- Sao?

Cũng không biết tại sao phản quân ở Dương thành huyện vào chạng vạng tối hôm qua đã lùi bước.

Vương Thế Sung mệnh cho thứ tử của hần là Vương Huyền Thứ trấn Dương thành huyện, kỳ binh chủ lực thì vượt qua Cửu Sơn hôm nay đi vào hướng nào không rõ.

Lý Ngôn Khánh nghe được thì lông mày nhăn lại.

Hần trầm ngâm một lát rồi đưa mắt nhìn về phía mọi người:

- Chư công có biết hành động lần này của Vương Thế Sung rốt cuộc là sao không?

Trần thủ Dương thành là Tần Quỳnh đã thân kinh bách chiến.

Cho dù Ngôn Khánh từng đại thắng Tần Quỳnh cũng là bởi vì phục kích mà thắng nếu như chính diện đối mặt thì Tần Quỳnh triển khai Bát Phong doanh Ngôn Khánh cho dù nắm được chiến thắng cũng phải trả một cái giá thảm trọng, vậy thì tại sao Vương Thế Sung lại có thể chiến thắng Tần Thúc Bảo?

Trước đây Vương Thế Sung liên tục chiến bại, về sau có thắng có bại.

Cũng không phải Lý Ngôn Khánh xem thường Vương Thế Sung.

Nhưng mà Vương Thế Sung tập trung lực lượng Dương thành lại không có viện quân cũng không có khả năng Vương Thế Sung chiến thắng Tần Thúc Bảo. Vấn đề là Vương Thế Sung mấy ngày trước thu binh nghỉ ngơi hồi phục tại sao đột nhiên lại tiến tới đoạt được Dương thành huyện? Đáp án chỉ có một Vương

Thế Sung đã dùng kế, nhưng mà dùng kế gì mà khiến cho Tần Quỳnh dễ dàng trúng như vậy? Nên nhớ ở trong Dương thành huyện còn có Ngụy Chính Ngụy Huyền Thành, cũng không phải là người vô dụng.

Nhớ năm đó ở biển Huyền Vũ môn, Ngụy Chính từng là chủ mưu của Lý Kiến Thành, cũng nói thẳng muốn Lý Kiến Thành tiên hạ thủ vi cường.

Từ góc độ này cho thấy Ngụy Chính là một người nhìn rõ thời cuộc, tính tình quả quyết.

Có một người như vậy phụ tá Tần Quỳnh, Vương Thế Sung dễ dàng lấy được Dương thành huyện sao?

Nếu như Vương Thế Sung có bốn sự nà thì đã không xuất hiện trận thảm bại ở Thạch Tử Hà.

Hắn dùng phương pháp gì mà thắng lợi, đây là nghi vấn thứ nhất của Lý Ngôn Khánh, thứ hai theo thám mã báo cáo, sau khi Dương thành huyện thảm bại, cũng không lui về phía Trịnh huyện, nếu như Tần Quỳnh mắc lừa thì Dương thành huyện sau khi thất thủ đáng lẽ lui về Trịnh huyện mới đúng, khi đó liên hợp với Hỏa doanh của Trình Giảo Kim chưa hẳn đã không đoạt lại được Dương thành.

Hết lần này tới lần khác, phản quân bị bại lại hướng về phía Giang Đô.

Đây không phải là muốn chết sao?

Về phần nghi vấn thứ ba chính là Vương Thế Sung hiện tại ở nơi nào?

Hắn sau khi dẫn binh qua Cửu sơn thì đột nhiên biến mất, hành tung không rõ.

Chữ “hành tung không rõ” này khiến cho Lý Ngôn Khánh chịu áp lực cực lớn.

Chẳng lẽ là Vương Thế Sung thừa cơ công phá Hắc Thạch quan? Chuyện này xem ra không có khả năng, trước kia có lẽ Vương Thế Sung có đảm lược này, khi đó Lý Ngôn Khánh chỉ là Ứng Dương Lang Tướng nếu Vương Thế Sung đánh Hắc Thạch quan thì dù sao Vương Thế Sung cũng là thượng quan của hắn, phẩm trật lưu thủ Lạc Dương là tứ phẩm, cường ép thông qua cũng thông tình đạt lý.

Nhưng bây giờ thì sao?

Lý Ngôn Khánh là Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ, phẩm trật là tam phẩm.

So với Vương Thế Sung thì cao hơn hai phẩm trật, nếu như Vương Thế Sung muốn đánh Hắc Thạch quan thì Lý Ngôn Khánh giết hắn cũng là chuyện dễ dàng.

Vương Thế Sung một chiêu hành tung không rõ khiến cho Lý Ngôn Khánh đau đầu.

Hắn lập tức lệnh cho Đỗ Như Hối, Vương Phục Bảo hai người đi suốt đêm mạo hiểm mưa gió chạy về Hắc Thạch quan quan sát tình huống cụ thể.

Đồng thời Lý Ngôn Khánh hạ lệnh cho Trưởng Tôn Vô Kỵ và Tô Bao trở về Cửng huyện, chuẩn bị chiến sự cho Hắc Thạch quan, tùy thời ứng hộ.

- Lý lang quân đệ muốn đi Hắc Thạch quan.

Lý Ngôn Khánh cau mày nhìn Lý Đạo Huyền:

- Ngày mai người còn có bài học, bây giờ người phải lập tức trở về Cửng huyện mới đúng.

- Nhưng mà đệ muốn đi Hắc Thạch quan.

Về mặt cầu khẩn của Lý Đạo Huyền khiến cho người khác khó có thể cự tuyệt.

Đỗ Như Hối đột nhiên mở miệng:

- Lý lang quân đã muốn tới Hắc Thạch quan xem ra cũng là chuyện tốt, Lý lang quân học hành không kém, hôm nay chỉ thiếu một chút lịch lãm mà thôi, không bằng tiến về phía Hắc Thạch quan, tuy nhiên Lý lang quân phải nghe theo điều khiển của ta, phải biết rằng quân pháp vô cùng nghiêm minh, mười bảy cấm luận năm mươi bốn trăm, nếu như xúc phạm một điều thì cho dù chúa công cầu tình cũng không hữu dụng.

620. Chương 95: Tới Huỳnh Dương Huyện.

Quân uy này là do Hàn Tín lập ra đầu tiên.

Tổng cộng có mười bảy điều 54 đạo quân lệnh.

Trái với bất kỳ quân lệnh nào kết cục cũng là trăm.

Tuy nhiên nếu như cứ vi phạm điều nào là bị chém đầu thì chỉ sợ một nửa binh mã đã bị giết sạch.

Cho nên Đỗ Như Hối nói ra mười bảy cấm luật và năm mươi bốn trăm phần lớn là có ý đe dọa.

Lý Đạo Huyền nghe xong lời nói của Đỗ Như Hối thì lo lắng rất nhiều, liên tục chấp tay với Đỗ Như Hối khiến cho mọi người cười to.

Thấy Đỗ Như Hối đã gạt đầu Ngôn Khánh cũng không có ý kiến gì.

Đối với Lý Đạo Huyền hẳn rất hợp ý, người này tuổi tuy không lớn nhưng thông minh nhanh trí ngay cả quán trưởng Kỳ Lân quán Từ Văn Viễn đối với Lý Đạo Huyền cũng vô cùng hài lòng, còn có ý thu hắn làm môn hạ.

Cuối cùng Lý Ngôn Khánh cũng đồng ý cho Lý Đạo Huyền cùng với Đỗ Như Hối, Vương Phục Bảo suốt đêm khởi hành. Mà Đỗ Như Hối đi rồi Trương Tôn Vô Kỵ cũng trở về Cửng huyện.

Tuy nhiên cảm giác bất an trong lòng của Lý Ngôn Khánh ngày càng mãnh liệt.

Trong này khẳng định có ẩn tình.

Vương Thế Sung không thể dễ dàng chiếm được Dương thành như vậy.

Lý Ngôn Khánh ngẩng đầu lên đem nghi kỵ trong lòng nói ra.

Sài Hiếu Hòa và Tiết Thu đều lâm vào trầm tư.

- Gió tuyết lớn như vậy Vương Thế Sung không ở Dương thành huyện nghỉ ngơi hồi phục mà còn lại chơi trò mất tích, hẳn rất cuộc có ý gì?

- Người này chẳng lẽ diễn trò, khiến cho chúng ta lo lắng một hồi? Nhưng như vậy thì sao, hẳn trên đùa hí lộch chúng ta thì hẳn có lợi gì?

Tiết Thu lâm bầm, ngón tay khê gõ vào lan can.

Sài Hiếu Hòa do dự hồi lâu rồi nhẹ giọng nói:

- Chúa công, chúa công nói xem hẳn có liên thủ với Sài Hiếu Hòa hay không?

- AI liên thủ?

Vương Thế Sung cùng với Lý Mật.

Tiết Thu lắc đầu.

- Chuyện này làm sao có thể được, Vương Thế Sung cùng với Lý Mật, ha ha, Sài công không phải ta muốn phản bác nhưng sau trận chiến ở Thạch Tử Hà, hai người bọn chúng đã kết thâm cừu đại hận, gần đây lại huyết chiến, Vương Thế Sung mấy lần thảm bại trước Lý Mật hao binh tổn tướng làm sao có thể liên thủ được?

- Sao không liên thủ được?

Lý Ngôn Khánh đột nhiên mở miệng.

Tiết Thu khê giật mình nhìn lại Lý Ngôn Khánh.

Lý Ngôn Khánh tựa hồ như không thèm để ý tới ánh mắt của hắn thấp giọng nói:

- Hiện tại không gì là không thể.

Lý Mật cùng với Vương Thế Sung cũng không phải có thâm cừu đại hận với nhau chỉ là vì mình làm chủ mà thôi.

- Chỉ cần có đầy đủ lợi ích là bọn họ có thể kết minh với nhau, nếu như Dương thành bị Vương Thế Sung đột nhiên công phá thì chỉ có thể giải thích là phản quân không thủ mà lui, lùi về phía Trịnh huyện chỉ có một đáp án sau:

- Vương Thế Sung nghi binh hấp dẫn binh lực của chúng ta ở Hắc Thạch quan....

Ngôn Khánh nói tới đây liền ngậm miệng lại.

Hắn mở mắt ra nhìn về phía Sài Hiếu Hòa và Tiết Thu con mắt tinh quang sáng ngời.

- Hồ Lao quan.

Sài Hiếu Hòa và Tiết Thu cơ hồ hai miệng một lời đồng thanh nói ra.

Xem ra chính là vì Hồ Lao quan.

Lý Ngôn Khánh dùng sức xoa hai gò má, thở dài một hơi.

- Giương đông kích tây.

Vương Thế Sung ở bên ngoài Hắc Thạch quan bày binh bố trận khiến cho Lý Ngôn Khánh nghi ngờ tập trung lực chú ý vào hắn, nhưng thực tế Lý Mật sẽ đánh lên Hồ Lao quan, gió tuyết lớn như vậy ai cũng không ngờ Lý Mật xuất kích, đến lúc đó Hồ Lao quan sẽ gặp nguy.

- Lập tức điểm khởi binh mã, theo ta suốt đêm tới Hồ Lao quan.

Ngôn Khánh lập tức hạ lệnh cho đám người La Sĩ Tín.

- Khoan đã.

Tiết Thu cùng với Sài Hiếu Hòa đồng thời mở miệng.

Hai người nhìn nhau không hẹn mà nở ra một nụ cười.

- Tiết đại lang, mời nói.

Sài Hiếu Hòa cũng không đoạt lời của Tiết Thu.

Tuy nhiên hắn biết rõ Tiết Thu đã bắt đầu tiếp nhận hắn, biểu hiện của Tiết Thu hiện tại đã nhiệt tình hơn rất nhiều.

Đồng thời Sài Hiếu Hòa cũng thăm giật mình.

Mình mười năm khổ đọc trải qua biết bao nhiêu nhấp nhô, lịch duyệt rất nhiều mới được như vậy, mà Tiết Thu mới bao nhiêu tuổi? Hắn tài năng sáng tạo phản ứng nhạy bén, đợi một thời gian nữa nhất định sẽ thành châu báu.

Những đệ tử này quả nhiên không tầm thường.

Không hổ danh là người do Tiết đại gia sinh được Lý lang quân coi trọng.

Tiết Thu nói:

- Có một chuyện ta cũng nghĩ như Sài công, Vương Thế Sung hắn mạo hiểm gió tuyết như vậy đánh chiếm Hồ Lao quan có chỗ tốt gì? Không có khả năng hắn vì một tòa Dương thành mà mạo hiểm như vậy.

Lý Ngôn Khánh nhẹ nhàng gạt đầu tỏ vẻ tán thành với Tiết Thu sau đó từ từ đi tới bậc thang bên ngoài ngừng mắt nhìn tuyết bay lả tả trong đêm đen.

Hồi lâu sau Lý Ngôn Khánh mới quay người mà nói:

- Mặc kệ Vương Thế Sung có ý đồ gì chúng ta cần phải chuẩn bị sẵn sàng.

- La Sĩ Tín điểm khởi Bát phong doanh cùng ta tiến tới Hồ Lao quan, lão Tiết cũng tới, tuy nhiên Hắc Thạch quan cũng phải có đề phòng. Sài công mong tiên sinh trấn ở Lạc Khẩu kho, chiến sự diễn ra có thể quyết đoán, phân phối binh lực. Sài Công, Lý mỗ rất tín nhiệm tiên sinh.

Câu nói này khiến cho Sài Hiếu Hòa phải kích động.

Hắn phủ phục xuống trước mặt Lý Ngôn Khánh:

- Sài Hiếu Hòa được chúa công tin tưởng phó thác như vậy nhất định cho dù máu chảy đầu rơi cũng đền đáp sự tín nhiệm này.

Ngôn Khánh đỡ Sài Hiếu Hòa đứng dậy sau đó ngừng mắt nhìn mọi người xung quanh.

- Hùng Khoát Hải lấy ngân tiên cho ta.

Hùng Khoát Hải ứng tiếng một lát sau đã cầm lấy ngân tiên đưa cho Lý Ngôn Khánh.

- Ta dùng tiên này giao cho Sài công, bất kể là ai dám cãi quân lệnh thì lập tức giết chết.

Sài Hiếu Hòa run rẩy tiếp nhận ngân tiên kia kích động không nói ra lời.

- Sài công, cả nhà ta phó thác cho tiên sinh.

- Chúa công yên tâm, Sài Hiếu Hòa nhất định không làm nhục sứ mạng.

- Đại hắc tử mau cùng ta đi ra, Hám Lăng, Trịnh Đại Bưu hai người các người làm lưu thủ kho lương Lạc Khẩu, tất cả do Sài công điều khiển.

Chúng tướng xung quanh đều đồng ý.

Lý Ngôn Khánh đội nón mặc giáp quan cưỡi Tượng Long Mã, cùng với Lương Lão Thực và tám nghìn đội ngũ lao ra khỏi đại doanh Lạc Khẩu kho.

621. Chương 96: Trịnh Hiếu Thanh.

Lúc này gió tuyết gào thét liên tục.

Đêm đã về khuya rồi, Động Lâm hồ ở Huỳnh Dương bao trùm một mảng trắng toát.

Một chiếc xe ngựa dọc theo con đường đi vào cửa hông của phủ quận trưởng, xa phu bên ngoài nhảy xuống ngựa, đỡ xuống một lão giả.

Sau đó khẽ đập cửa, chốc lát sau, cửa hông của đã truyền tới một thanh âm chửi rủa:

- Đã trễ như vậy ai còn tới đây?

Nói xong từ bên trong thò ra một cái đầu.

- Có huyện gì?

- Làm phiền quản sự thông báo một tiếng Huỳnh Dương Trịnh thị Trịnh Hiếu Thanh có chuyện quan trọng cần cầu kiến vương gia, mong vương gia dàn xếp.

Nói xong xa phu nâng tay lên, đưa một khối hoàng kim cho tên sai vặt kia.

Tên sai vặt sáng ngời hai mắt, tâm ý hơi động.

Tuy nhiên bề ngoài hắn vẫn biểu lộ điềm nhiên không có gì, hắn khẽ vươn tay cho khối hoàng kim chui vào tay áo rồi nói:

- Chờ ở chỗ này, để ta đi thông báo, tuy nhiên đã trễ như vậy vương gia có đáp ứng hay không ta không rõ, chỉ là ta sẽ cố gắng hết sức.

- Như vậy đa tạ quản sự.

Chỉ là một tên sai vặt thôi, có gì là quản sự?

Tuy nhiên cáo mượn oai hù, chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng.

Một lúc sau cánh cửa mở ra:

Tuy nhiên lần này xuất hiện lại là một lão nhân khác.

- Xin hỏi vị nào là Trịnh lang quân?

- À, ta chính là Trịnh Hiếu Thanh.

- Vương gia cho mời, tuy nhiên chỉ một mình lang quân được đi vào.

- Như vậy đa tạ vương gia.

Vừa dứt lời Trịnh Hiếu Thanh đã quay đầu nói với phu xe:

- Cầu nhi chờ ta ở chỗ này, chớ loạn động, nghe rõ không?

Xa phu đáp ứng sau đó lui bước quay trở lại chiếc xe ngựa.

Trịnh Hiếu Thanh thì theo lão quần sự kia tiến vào trong một hành lang gấp khúc rồi tới trước một gian phòng.

Lão quần sự khẽ gõ cánh cửa:

- Vương gia, Trịnh lang quân đã tới.

- Mời lang quân vào.

Lão quần sự ứng tiếng sau đó mở cửa phòng ra.

Một luồng khí tức ấm áp truyền tới, Dương Khánh khoác áo ấm ở trên người nhìn thấy Trịnh Hiếu Thanh hần khê khom người:

- Trịnh công muện như vậy còn tới nhà không biết có gì chỉ giáo?

Trịnh Hiếu Thanh vừa cất bước vào gian phòng, Dương Khánh đã nói với lão quần gia:

- Dương Chính ta ở đây có chuyện cần bàn với Trịnh lang quân người đừng cho người khác quấy rầy, tới gần đây, hiểu chưa?

Lão quần sự cung kính đáp ứng sau đó khép cửa phòng lại.

Hắn ngồi xuống ở bên lan can sau đó đột nhiên đứng dậy nâng cao chân nhẹ bước tới gần cửa phòng, lỗ tai dán vào khe cửa vụng trộm lắng nghe, sắc mặt dần dần biến đổi.

Liễu Chu Thần đang ấm áp ở trong chăn, tự nhiên bị dựng dậy dĩ nhiên là không thoải mái.

Xem sắc trời thì vẫn còn sớm.

Bên ngoài gió rét thấu xương, tuyết bay lả tả.

Hắn khoác thêm một chiếc áo bông vải, đi ra phòng khách.

Liễu Chu Thần nói:

- Dương quần sự muện như vậy cho người tới tìm ta rốt cuộc là có chuyện gì?

- Lão quần sự nói cho ngài xem một vật.

Nói xong người kia lấy từ trong ngực ra một túi vải đưa cho Liễu Chu Thần.

- Dương quần sự không có phân phó gì khác sao?

- Không có, quần sự chỉ nói là đem cho ngài vật này.

Liễu Chu Thần thoáng cái đã tỉnh ngộ hơn rất nhiều, Dương quần sự chính là Dương Chính là một lão gia nhân ở bên Tuấn vương phủ, trước kia khi Liễu Thiếu Sư còn tại thế quan hệ với Dương Chính vô cùng tốt, sau khi Liễu Thiếu Sư chết rồi đã phó thác cho Liễu Chu Thần chiếu cố Dương Chính.

Dương Chính lớn tuổi, tay chân cũng chậm chạp, làm việc càng ngày càng ít.

Về sau hẳn ở Dương gia mỗi tháng chỉ có đồng lương ít ỏi, căn bản không thể nuôi sống một đại gia đình.

Liễu Chu Thần đã đáp ứng chiếu cố hẳn.

Dương Chính tuổi tác tuy lớn nhưng vẫn đi theo bên cạnh Dương Khánh, mỗi tháng Liễu Chu Thần đều mang tiền tiếp tế hẳn, khiến cho người nhà Dương Chính được sống thoải mái, cháu trai của Dương Chính được Liễu Chu Thần chiếu cố đã tiến vào trong học xá.

Liễu Chu Thần thường cho hạ nhân kia một chút tiền rồi đuổi hẳn đi.

Hẳn qua lại vào trong thư phòng mở bao ra, từ bên trong rơi ra một quân cờ màu đen, rớt xuống mặt đất vang lên âm thanh thanh thúy, ngoài ra không còn có vật gì khác. Sắc mặt của Liễu Chu Thần theo quân cờ màu đen mà trở nên ngưng trọng.

Dương Chính không biết chữ cho nên không cách nào truyền thư cho Liễu Chu Thần được.

Hơn nữa có nhiều lời không truyền miệng được cho nên dùng bằng ám hiệu.

Ví dụ như lúc này, Dương Khánh thông qua Dương Chính giám sát hướng đi của Dương Khánh.

Nếu như Dương Khánh một lòng bảo vệ cho nhà Tùy thì hai người không cần thư từ qua lại, Dương Khánh trong lòng có ý phản nhưng chưa có lui tới với phản tặc bên ngoài thì dùng quân cờ màu trắng, trái lại Dương Khánh trong lòng có phản ý, trong thành xuất hiện nội tặc thì Dương Chính sẽ phái người mang tới quân cờ màu đen.

Ám hiệu đơn giản như vậy chỉ có Liễu Chu Thần và Dương Chính hai người biết rõ.

Mà hiện tại quân cờ màu đen đã xuất hiện đã cho thấy Dương Khánh có ý đầu hàng hơn nữa còn cùng với tai mắt phản tặc ở trong thành trao đổi.

Cho tới nay Liễu Chu Thần đều cho rằng Dương Khánh không có khả năng phản.

Nhưng hiện tại... Dương Khánh đã tạo phản thật là vượt quá sự dự đoán của Liễu Chu Thần.

Ngồi ở trong thư phòng Liễu Chu Thần vân vê quân cờ màu đen, đồng thời trong lòng thâm do dự, có nên đem tin tức này truyền đi hay vẫn giả vờ không biết? Kỳ thật Dương Khánh có phản hay không phải Liễu Chu Thần cũng không chịu ảnh hưởng quá lớn.

Dương Khánh là người rất thông minh, hiểu được làm sao giành được lợi ích nhiều nhất cho mình.

Thân là người tâm phúc của Dương Khánh, Liễu Chu Thần cũng không cần phải quan tâm tới tương lai của mình... thế nhưng mà hẳn đã đáp ứng với Lý Ngôn Khánh chiếu cố Liễu Chu Thần, trong lòng hẳn lắc lư bất định một hồi.

Cuối cùng Liễu Chu Thần cũng quyết đoán.

- Người đâu.

- Dạ.

- Gọi thiếu lang quân tới đây.

Liễu Chu Thần có một đứa con độc nhất tên là Liễu Hanh, năm nay 24 tuổi.

Người này không giống như Liễu Chu Thần, từ nhỏ đã nhanh nhẹn dũng mãnh, sức săn kinh người nếu không phải Liễu Chu Thần thu nhập tương đối khá thì đã bị sức ăn của hẳn làm cho phá sản, Liễu Hanh cũng mã thuần thực, từ nhỏ đã dùng một cây Đồng Nhân giáo, có sức mạnh vạn phu khó đỡ.

Tuy nhiên đứa nhỏ này trời sinh tính tình hung hãn, từ nhỏ đã nổi danh bá vương ở Trường An.

Tuy nhiên sau khi lớn tuổi, tính tình của nó đã trở nên bình lặng, không đi gây chuyện, tuy nhiên hẳn không thích đọc sách mà thích ra ngoài săn bắn, ba năm trước đây, Liễu Hanh đã là thanh niên, chức huyện lệnh Vương Phòng huyện ở Hà Đông bị khuyết, Dương Khánh từng có ý để Liễu Hanh tới đó.

Không ngờ năm đó, mẫu thân của Liễu Hanh chính là thê tử của Liễu Chu Thần bị ốm chết.

622. Chương 97: Liễu Hanh.

Liễu Hanh vì nhà có đại tang mà không tới đó nhận chức được, cũng khiến cho Dương Khánh cảm thấy đáng tiếc, kỳ thật Liễu Chu Thần cũng không muốn để cho Liễu Hanh đi Hà Đông quận nữa.

Tình huống hiện tại ở bên kia không quá ổn định, thường xuyên có đạo phỉ tàn sát bữa bãi.

Hơn nữa một khi sinh biến cổ thì Hà Đông sẽ trở thành chiến trường, Liễu Chu Thần dự đoán không sai, Hà Đông hiện tại chiến sự vô cùng kịch liệt, vốn là Lý Uyên giao phong với Khuất Đột Thông, hiện tại lại là Lý Uyên cùng với Nghiêu Quân Tổ giao phong, cho đến nay vẫn chưa dẹp được loạn ở Vương Phòng huyện.

- Cha, cha gọi con tới đây có chuyện gì không?

Liễu Khanh mặt mày trắng trẻo hình dáng đường đường bước ra.

Trong tròng mắt của hắn hiện ra vẻ chờ đợi.

- Hanh nhi, ta có một chuyện trọng yếu cần con đi làm thay.

- Con hiện tại cũng đã 24 tuổi rồi, cả ngày ở trong nhà cũng không phải là chuyện tốt, gần đây con muốn đi Cửng huyện tòng quân ta lại không cho con có biết vì nguyên nhân gì không?

- Chuyện này hài nhi không biết.

- Kỳ thật con muốn đi theo Lý lang quân cha chưa từng phản đối.

- Tuy nhiên cần phải đợi cơ hội.... cha không nói dối con ta cùng với ân sư mà Lý lang quân thụ nghiệp từng có giao tình, chỉ cần ta nói một câu là Lý lang quân sẽ tiếp nhận con.

Liễu Hanh ngẩn ngơ:

- Cha cha cùng với Lý lang quân giao tình thế nào?

- À... ta chỉ có giao tình với sư phụ của hắn thôi, được rồi tóm lại người hiện tại lập tức ra khỏi thành, đi tìm Lý lang quân, tuy nhiên sau khi gặp Lý lang quân thì chuyển một lời cho ta: Nhà có nội tộc, cần sớm quyết đoán... có nhớ kỹ không?

- Nhà có nội tộc, cần sớm quyết đoán.

Liễu Hanh thầm nói một câu rồi đột nhiên ngẩng đầu nhìn Liễu Chu Thần:

- Cha, cha cùng với Lý lang quân...

- Ta cùng với sư phụ của hắn có giao tình, người đem những lời này nói cho Lý lang quân biết, mặt khác thì không cần phải hỏi nhiều, chỉ cần lưu ý bên cạnh hắn.

Liễu Hanh dùng ánh mắt phức tạp nhìn Liễu Chu Thần.

Hắn đứng lên, hiện ra dáng người khôi ngô giống như một ngọn núi vậy.

- Hài nhi đi chuẩn bị, đợi khi hài nhi lớn lên, lập được công lao sự nghiệp sẽ quay về thỉnh an cha.

- Được rồi đi đi.

Liễu Chu Thần khoát tay, Liễu Hanh liền quay người rời đi.

Còn lại một mình ở trong thư phòng, tâm tình của Liễu Chu Thần thoáng cái đã nhẹ nhõm hơn nhiều, đối với hắn sống tạm bợ bốn mươi năm hiện tại đã thuận lợi hơn rất nhiều, hắn cũng tin tưởng hài tử của mình đi theo Lý Ngôn Khánh tiền đồ nhất định sẽ tươi sáng.

Chuyện trọng yếu trong đời đã sắp xếp tiếp đến là...

Phải báo đáp ân tình của mình với Dương phủ.

Chớ luận thế nào mình cũng cần phải bảo vệ vinh hoa phú quý của Vương gia.

Hắn đi tới bên cạnh cửa sổ, dùng sức đẩy cửa sổ ra, một luồng gió lạnh tấp vào mặt, những bông tuyết bay lả tả xuống mặt đất, trên mặt của Liễu Chu Thần truyền tới từng cảm giác lạnh buốt.

Trời đã sáng, Lý Ngôn Khánh tiến đến ở trên con đường.

Gió tuyết tuy đã dừng nhưng tốc độ hành quân không cách nào nâng cao lên được.

Cũng khó trách bọn họ thể tuyết quá lớn, tuyết đọng lại trên đường, hao phí vô cùng nhiều thể lực, lần này Lý Ngôn Khánh suất lĩnh tám nghìn người có thể nói là nhân mã tinh nhuệ nhất dưới trướng Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ.

Những quân mã này ngày bình thường đi trăm dặm cũng chưa chắc lộ vẻ mệt mỏi nhưng hiện tại trải qua một đêm mưa tuyết bọn họ cũng lộ ra vẻ uể oải.

Ở phía xa xa truyền đến từng luồng khói báo động, những trạm gác ở bên đường kiểm tra bắt đầu trở nên nghiêm mật.

Lý Ngôn Khánh nhìn thấy tuy là khói báo động nhưng mà dân chúng quay lại bên đường cũng không lộ vẻ lo lắng, đây là vì bọn họ tin tưởng vào Lý vô địch của bọn họ.

- Xem ra Hồ Lao quan coi như an toàn.

Tiết Thu thúc ngựa tiến tới, thấp giọng nói chuyện với Lý Ngôn Khánh.

- Ủ, Tân lang quân dùng binh cay độc, tính tình lại trầm ổn, có lẽ không sánh được với Từ Thế Tích về mặt linh hoạt nhưng về độ trầm ổn lại vượt xa Từ Thế Tích.

Khói báo động cho thấy suy đoán của chúng ta không có sai lầm.

Tân lang quân lúc này không chừng đang cùng với nghịch tặc ác chiến, La Sĩ Tín truyền lệnh tam quân, dốc thêm chút sức, tất yếu phải đến được Hồ Lao quan lúc giữa trưa, nói cho bọn họ biết, huynh đệ chúng ta ở Hồ Lao quan đang hăng hái chiến đấu đẫm máu, chúng ta đến sớm một ngày thì ngày mùa đầu xuân năm sau thêm một phần nắm chắc.

Chớ nói đạo lý to lớn gì với chúng binh sĩ.

Cách đơn giản nhất để kích thích ý chí chiến đấu là nói đến huynh đệ vợ con của họ. Bọn họ chỉ cần ăn no mặc ấm, ai dám đụng vào lão bà của ta, hài tử chúng ta, hủy nhà của chúng ta, ta liều mạng với bọn họ.

Trong nhất thời tốc độ của đội ngũ trở nên nhanh hơn.

Nhìn thấy phía trước là một đường rẽ, hướng đông nam là Huỳnh Dương huyện, hướng đông bắc là Hồ Lao quan.

Lý Ngôn Khánh chuẩn bị thúc giục đội ngũ thì thấy đội ngũ phía trước truyền tới từng thanh âm rối loạn.

- Bẩm tướng quân, phía trước có một người có ý đồ trùng kích trạm gác.

Lý Ngôn Khánh nhăn mày lại:

- Đại hắc tử, qua xem một chút.

- Sĩ Tín, tiếp tục đốc thúc đội ngũ, đừng để ý đến chuyện vặt này.

La Sĩ Tín ở trên ngựa khom người tuân mệnh, chỉ huy đội ngũ tiếp tục tiến lên, thế nhưng mà Hùng Khoát Hải ở bên kia Lý Ngôn Khánh không kiên nhẫn được vì vậy cùng với Tiết Thu Tổ Thọ hai người bọn họ cùng nhau đi tới.

Những người canh giữ trạm gác tiến lên hành lễ đều bị Lý Ngôn Khánh ngăn lại.

Ánh mắt của Lý Ngôn Khánh liền bị hai người hấp dẫn, chỉ thấy ở trên bãi đất trống, Hùng Khoát Hải xuống ngựa tay cầm song phủ cùng với một đại hán quân khăn đen, đeo giày màu đen, trên tay cầm một cây Đồng Nhân giáo giao phong với nhau.

Đại giáo kia ước chừng phải tới hai trăm cân, giáo đen sáng loáng, lưu kim hàn mang nổi lên, vù vù rung động cao thấp tung bay cuồng mãnh đến cực điểm, Hùng Khoát Hải cho dù võ nghệ lợi hại nhưng rõ ràng khó có thể chiếm lấy thượng phong.,

Từng tiếng leng keng không dứt, hai người tranh đấu say sưa.

Lý Ngôn Khánh ngưng mắt nhìn nửa ngày sau đó quay đầu cười nói:

- Người này đúng là có bản lĩnh.

Tiết Thu cũng gật đầu:

- Đúng thế, ta chưa từng thấy người nào có thể đánh ngang tay với đại hắc tử như vậy, chỉ sợ là bùi lão hổ cũng không hơn gì lực sĩ này, Huỳnh Dương quận đúng là nơi ngọa hổ tàng long, chỉ sợ đại hắc tử chưa vượt qua được trăm hiệp thì khó chiếm thượng phong.

Lý Ngôn Khánh cùng với Tiết Thu nói chuyện với nhau, tổ Thọ gọi gác trưởng tới.

- Người kia là ai, tại sao lại xông vào trạm gác?

Gác trưởng tựa hồ nhận ra trang hán kia, nhin không được cười khổ nói:

- Khởi bẩm lang quân, người kia nổi danh là ác thú Huỳnh Dương, mọi người gọi hắn là Liễu tam lang, chính là con trai độc nhất của Liễu Chu Thần Liễu tiên sinh ở trong phủ Tuần vương, hắn bình thường thích săn bắn, cũng ít gây chuyện thị phi không biết vì sao hiện tại muốn xông qua trạm gác, mọi người ngăn cản hắn thì hắn động thủ đã thương mấy vị huynh đệ... vừa rồi Hùng phiêu kỵ nói chuyện với hắn được vài câu thì hai người động thủ với nhau. Hai người này đấu võ, chúng hạ quan cũng không can được.

Là con của Liễu Chu Thần?

623. Chương 98: Nhà Có Nội Tặc, Cần Sớm Quyết Đoán.

Tổ Thọ cũng biết lần này Lý Ngôn Khánh tới Huỳnh Dương là để gặp mặt Liễu Chu Thần.

Hắn nhanh chóng tiến lên phía trước thấp giọng nói nhỏ bên tai của Lý Ngôn Khánh Lý Ngôn Khánh sắc mặt không đổi, khẽ gật đầu tỏ vẻ hắn đã biết rõ.

Đúng lúc này chỉ nghe thấy truyền tới từng tiếng nổ vang.

Đồng Nhân giáo trong tay của Liễu Hanh đã bị song phủ của Hùng Khoát Hải khóa lại, một bên dùng sức áp chế một bên muốn vỡ vụn, ở một chỗ dây dưa không ngừng, Lý Ngôn Khánh lúc này nhăn mày lại, tháo Trầm Hương giáo trong tay xuống.

Tình huống này vô cùng hung hiểm.

Gây chuyện không tốt sẽ dẫn tới tình trạng lưỡng bại câu thương, Lý Ngôn Khánh không hề mong muốn nhìn thấy.

- Liễu Hanh, đại hắc tử, các ngươi mau dừng lại, ta là Lý Ngôn Khánh.

Lời còn chưa dứt thì Tượng Long đã xông tới, không hề có bất kỳ dấu hiệu nào, Lý Ngôn Khánh phóng Trầm Hương giáo trong tay ra, bàn tay xoay tròn, mũi giáo giống như là mũi khoan vậy, như một đạo tàn ảnh đâm vào giữa giáo và song phủ, khiến cho Liễu Hanh và Hùng Khoát Hải hai người tách ra, lui về sau mấy bước mới đứng vững thân hình được.

Luận lực đạo Lý Ngôn Khánh không cách nào đánh đồng hai người bọn họ.

Nhưng luận về kỹ xảo, Lý Ngôn Khánh chiếm ưu thế tuyệt đối, lực lượng của Tượng Long trùng kích liên hồi, cộng thêm xảo kinh của Lý Ngôn Khánh mới có thể hóa giải hai người, cho dù vậy, Tượng Long cũng phải lùi về phía sau hai bước, ngựa mặt lên trời hí dài, tỏ vẻ vô cùng tức giận.

Con Tượng Long này thiên tính kiêu ngạo.

Nhìn thấy hai tên gia hỏa làm nó lui về phía sau, Tượng Long không thể không nổi giận.

Lý Ngôn Khánh vội vàng nắm lấy dây cương, không ngừng trấn an.

Lúc này Hùng Khoát Hải đã lui về phía sau lưng của Lý Ngôn Khánh, hẳn biết rằng, Tượng long một khi tức giận thì rất cuồng dã, cho dù đánh thắng được thì Lý Ngôn Khánh có thể cam lòng sao? Cho nên ngoan ngoãn trốn sang một bên cho Tượng Long khỏi tức giận thì tốt hơn.

Ngôn Khánh vững vàng ngồi ở trên ngựa nhìn chằm chằm về phía Liễu Hanh mà dò xét.

Liễu Hanh vẽ mặt lộ ra cảnh giác nhìn Lý Ngôn Khánh, vô ý thức nắm chặt Đồng Nhân giáo ở trong tay, vừa rồi hẳn nghe rõ ràng Lý Ngôn Khánh la lên, tuy nhiên xem ra người này cùng với Hùng Khoát Hải là một bọn. Vừa rồi một giáo của Lý Ngôn Khánh đã khiến cho hắn vô cùng khắc sâu ấn tượng, biết rằng người trước mắt tuyệt đối là hảo thủ sử giáo.

- Người tên là Liễu Hanh?

- Đúng thế.

- Phụ thân người là Liễu Chu Thần?

- Đúng thế.

- Ta là Lý Ngôn Khánh, Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ, Hắc Thạch phủ Ứng Dương Lang Tướng.

- Người chính là Lý vô địch?

Liễu Hanh lấp bắp kinh hãi, kinh ngạc kêu lên.

Những người xung quanh cũng vui mừng.

- Đây chính là Lý vô địch? Lý lang quân?

- Quả nhiên là tuần tú, uy phong lẫm lẫm.

- Ha ha, Lý vô địch đã đến đây bọn tặc tử ở bên ngoài Hồ Lao quan chắc chắn sẽ không có kết cục tốt, dám phạm vào Huỳnh Dương chính là phạm vào uy vũ của Lý vô địch.

Cũng không biết là ai la lên khiến cho người xung quanh lập tức hưởng ứng.

Lý Ngôn Khánh nhìn thấy tràng diện hỗn loạn liền chấp tay nói:

- Chư công, Lý mỗ còn có quân vụ tại thân, xin yên lặng một chút.

- Đợi sau khi làm xong chuyện sẽ quay về tiếp đãi chư quân... Liễu Hanh người cưỡi ngựa của người mang theo người của người đi theo ta.

Hắn quay đầu ngựa lại.

Liễu Hanh như nằm mộng, tuy nhiên hắn cũng nghe lời dất ngựa, cầm lấy Đồng Nhân giáo, mang theo hai tùy tùng theo sát sau lưng Lý Ngôn Khánh.

Những người đi trên đường liên tục nói:

- Đúng thế, không được trì hoãn công vụ của Lý lang quân, chúng ta cứ chờ cho tới khi lang quân quay về.

- Lý vô địch, tiêu diệt Lý nghịch.

Ở hai bên trạm gác phát ra thanh âm náo nhiệt liên hồi nhưng cũng không hỗn loạn.

Lý Ngôn Khánh mang theo Liễu Chu Thần nhanh chóng vượt qua, lúc này hắn mới ghìm cương ngựa lại nhìn Liễu Hanh mà nói:

- Người đó tại sao lại xông vào trạm gác? Đây chính là tội mất đầu, nếu như truyền đi cho dù Liễu tiên sinh ra mặt ta cũng chưa chắc giữ được tính mạng của người.

Hắn nói chuyện không hề khách khí nhưng vẫn mang theo ý ân cần.

Liễu Hanh trong lòng liền cảm thấy ảm áp, hảo cảm càng tăng với Lý Ngôn Khánh, đừng nhìn tuổi tác của Lý Ngôn Khánh nhiều hơn hắn, thế nhưng mà trong thiên hạ này, có mấy ai sánh được với Lý Ngôn Khánh?

Từ nhỏ danh tiếng đã vang lừng như vậy, có đôi khi khiến người ta không để ý đến tuổi tác của Lý Ngôn Khánh.

- Lý lang quân, cha ta muốn để cho ta nương tựa lang quân.

- Sao?

Lý Ngôn Khánh càng kinh hãi, còn tưởng Liễu Chu Thần xảy ra chuyện gì liền vội vàng hỏi:

- Liễu tiên sinh có phiền toái gì.

- Phiền toái không có đâu.

Liễu Hanh nói:

- Cha ta nói ta tìm tới nương tựa lang quân, còn chuyển tới lang quân một câu: Nhà có nội tắc, cần sớm quyết đoán... Nói rằng ta về sau ở bên cạnh lang quân hiệu lực.

Lý Ngôn Khánh bừng tỉnh đại ngộ, hoa ra đây là một phương thức tỏ thái độ của Liễu Chu Thần.

Xem ra Liễu Chu Thần đã có lựa chọn của mình.

Nhà có nội tắc cần sớm quyết đoán.

Ngôn Khánh trầm ngâm một lát rồi quay đầu nhìn Tiết Thu cùng với Tổ Thọ mà cười nói:

- Xem ra Tuân vương điện hạ đã có lựa chọn, chúng ta cũng cần phải hành động.

Lý Mật ở trong đêm tuyển đánh lén Hồ Lao quan.

Đây là một hành động ẩn nấp, tuy nhiên bất ngờ lại biến thành cường công.

Cho nên mới nói Tân Văn Lễ tuy không có thiên phú nhạy cảm về chiến tranh như Từ Thế Tích.

Nhưng đã trải qua hai mươi năm tông quân, mười năm sống ở quan trường nên Tân Văn Lễ trầm ổn cẩn thận còn hơn cả Từ Thế Tích. Tân Thế Hùng sau khi chết Tân thị đã xuống dốc, trong ngũ họ thất đại gia võ công gia truyền của Tân thị cũng không hề tầm thường.

Ở bên trong thế trụ một nhà gặp khó có cả tộc nhân giúp đỡ.

Nhưng Tân Văn Lễ dùng quân công truyền thừa thì gia tộc ở đâu? Cho nên sau khi Tân Thế Hùng chết, Tân Văn Lễ năm sáu năm vẫn chưa lên chức mặc dù chiến công của hắn không hề tầm thường. Tân Văn Lễ hiện tại cũng rất cẩn thận bởi vì Tân gia mọi vấn đề đều xoay quanh hắn, không còn có thể trông cậy vào ai khác.

Sau khi tiếp nhận Hồ Lao quan, Tân Văn Lễ nhanh chóng từ Nguyên Võ tới Hồ Lao quan bố trí hơn mười hai tai mắt.

Vừa vặn Lý Ngôn Khánh ở Huỳnh Dương tu kiến nhà gỗ thu nạp lưu dân.

Vì vậy Tân Văn Lễ nhân cơ hội này cũng bố trí tai mắt, những tai mắt này ngoài hắn ra không ai được biết.

Mất thấy Lý Mật đánh lén Nguyên Võ, Tân Văn Lễ lập tức được những tai mắt kia thông báo.

Đánh lén thất bại Lý Mật then quá hóa giận.

Hắn lập tức dùng Từ Viên Lăng làm quân tiên phong, hướng về phía Hồ Lao quan công kích thật mạnh.

624. Chương 99: Lý Mật Tấn Công Hồ Lao Quan..

Đồng thời Lý Mật cũng nhanh chóng chiếm Nguyên Võ huyện dùng Nguyên Võ huyện làm trọng địa hậu quân, mệnh cho Vương Bá Đương và Vương Đương Nhân hai huynh đệ trấn thủ, sau đó tự mình dẫn mười hai vạn đại quân cùng chúng tướng tấn công Hồ Lao quan trong đó có cả tả võ hầu đại tướng quân Đan Hùng Tín, hữu võ hầu đại tướng quân Vương Đức Nhân, cùng lý Công Dật, Trương Công Cẩn, nguyên một loạt đại tướng Ngõa Cường từ từ tiến tới trước cửa thành Hồ Lao quan.

Lý Mật ở phe tích Kim Đề quan thiết lập trung quân soái tướng điều khiển chiến sự.

Vốn tướng rằng Từ Thế Tích đi rồi, Lý Ngôn Khánh không ở đây Hồ Lao quan theo lý dễ dàng phá được.

Nào ngờ Tân Văn Lễ sống chết không chịu xuất kích, cho dù tấn công mạnh thế nào thì Hồ Lao quan trải qua tu sửa mùa thu năm ngoái đã cao hơn so với trước kia, bên trong có hai doanh binh mã, Tân Sĩ Kiệt cùng với Thôi Vạn Lý hai người liên thủ tọa trấn.

Đến giữa trưa ngày hôm sau La Sĩ Tín lại suất bộ tới Hồ Lao quan.

Tân Văn Lễ vô cùng vui mừng tự mình suất lĩnh Tân Sĩ Kiệt và Thôi Vạn Lý tiến ra nghênh đón.

- La tướng quân, sao tướng quân lại tới đây?

- Đêm qua Lý lang quân lo lắng có dị trạng cho nên sai mặt tướng suất lĩnh 5000 quân tới đây trợ giúp tướng quân.

- Lý lang quân hiện tại có ở đây không?

- Lý lang quân.... không tới.

Tân Văn Lễ là nhân vật thế nào cho dù chưa thành tinh nhưng nhìn mặt nói chuyện cũng biết, La Sĩ Tín tựa hồ nói một đằng nghĩ một nẻo, cho nên sau khi hàn huyên với La Sĩ Tín một lát, hần lập tức mệnh cho viện quân hạ trại tại chỗ rồi đem La Sĩ Tín dẫn vào trong một tòa trướng.

- La tướng quân, có phải có chuyện bất ngờ không?

La Sĩ Tín nhìn Tân Sĩ Kiệt và Thôi Vạn Lý hai bên, Tân Văn Lễ liền khoát tay, hai người lập tức đi ra khỏi trướng, thủ vệ ở cửa ra vào.

La Sĩ Tín lấy từ trong người ra một phong thư đưa cho Tân Văn Lễ.

- Lý lang quân nói tướng quân xem xong phong thư này chớ luận quyết định thế nào thì lang quân cũng không có ý kiến.

- Tuy nhiên Lý lang quân mong tướng quân tin tưởng lang quana tuyệt đối không có ý tranh đoạt, chỉ vì bảo vệ dân chúng Huỳnh Dương mà làm vậy.

Tân Văn Lễ trong lòng liền kinh hãi, sau khi tiếp nhận phong thư một lúc liền đem hủy đi.

Lý Ngôn Khánh xem ra muốn xử trí quy mô.

Hành động lần này có lẽ nguy hại tiền đồ của hần, nhưng hần vẫn vẫn đồng ý nghe theo.

Đối với Lý Ngôn Khánh, Tân Văn Lễ sâu trong lòng vẫn có một cảm phục, nếu như Huỳnh Dương không có Lý Ngôn Khánh chèo chống thì hiện tại đã là một chốn hoan tàn.

Huỳnh Dương hiện tại mọi người vẫn yên ổn kinh thương và canh tác, nguyên nhân là tại sao?

Cũng bởi vì Lý Ngôn Khánh khổ sở chèo chống.

Tân Văn Lễ tài năng quân sự có lẽ không bằng Từ Thế Tích nhưng suy nghĩ chính trị và ánh mắt thì vô cùng chính xác.

Hiện tại thế cục hiện tại sẽ biến thành thế nào, hần không biết rõ, nhưng hần nhìn ra được Lý Uyên sau khi khởi binh tiến vào Quan Trung thì Tùy thất đã không còn hi vọng gì, Lý Ngôn Khánh khổ sở chèo chống thì được cái gì đây?

Tân Văn Lễ loáng thoáng có thể thấy được sau lưng của Lý Ngôn Khánh còn có một lực lượng rất lớn.

Hần từ sau khi nổi danh bởi Vịnh Ngỗng thể đã tiến vào Phích Lịch đường, tiếp tục chiến đấu ở Cao Ly, chống lại Dương Huyền Cẩm, hiện tại là tam phẩm Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ, ở sau lưng Lý Ngôn Khánh xem ra có một người thần bí mới khiến cho Lý Ngôn Khánh vẫn thủ vững ở Huỳnh Dương.

Mặc kệ hần rốt cuộc là vì sao nhưng ít nhất hần ở Huỳnh Dương vẫn đảm bảo cho chúng dân yên ổn sinh hoạt.

Những năm gần đây Lý Ngôn Khánh cứu vô số mạng sống.

Ở Huỳnh Dương quận lưu dân đâu chỉ vạn người.

Lý Ngôn Khánh dùng muôn vàn kế yên ổn bọn họ chỉ dựa vào điều này đã khiến cho Tân Văn Lễ chịu phục, nhân khẩu tăng nhưng đất đai không tăng, liền xuất hiện nghề nghiệp kiêu phu, Ngôn Khánh vì dân chúng Huỳnh Dương cống hiến rất nhiều cho nên mặc kệ hấn xuất phát từ mục đích gì thì mảnh đất này sẽ càng trở nên phồn hoa thịnh vượng.

Có đôi khi, Tân Văn Lễ suy nghĩ nếu như Lý Ngôn Khánh tọa trấn một phương Huỳnh Dương sẽ trở thành thế nào?

Nhưng dù thế nào cũng không xấu hơn so với hiện tại.

Tân Văn Lễ rút thư ra, đọc nhanh như gió.

- La tướng quân sự tình trên thư đúng chứ?

- Mặt tướng không biết trên thư nói gì nhưng Lý lang quân ở trên đường đã dẫn đầu 3000 người rời đi trên đường.

Tân Văn Lễ đột nhiên nở ra nụ cười.

- Được rồi, chúng ta vào trong thành rồi nói sau.

Tuyết ngừng rơi, mặt trời dần lộ dạng.

Khí trời ôn hòa lạnh lẽo.

Tân Văn Lễ vô ý thức khoác áo da sói lên trên người đưa mắt nhìn về phía xa xa.

Tuy nhiên suy nghĩ của hấn không tự chủ được mà bay về phía Huỳnh Dương huyện.

- Chu Thần... ta quyết định dâng ra Huỳnh Dương.

Ăn cơm trưa xong Dương Khánh để Liễu Chu Thần lưu lại ở trong phòng, lúc ăn cơm hấn giống như lơ đãng cất tiếng nói.

- Sao?

Tuy Liễu Chu Thần sớm có chuẩn bị biết rõ Dương Khánh sẽ thương nghị với mình.

Nhưng mà khi nghe Dương Khánh nói hấn vẫn nhin không được lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Dâng Huỳnh Dương ra?

- Chu Thần, người cho rằng hiện nay Tùy Thất có thể chống đỡ được sao?

Liễu Chu Thần chưa trả lời thì Dương Khánh đã tự mình đưa ra đáp án:

- Hiện nay hoàng thượng tới Giang Đô nhaoáng cái đã hơn một năm ta vốn cho rằng hoàng huynh chỉ đi giải sầu một thoáng, nào biết hấn không quay trở lại, đem giang sơn vứt qua một bên, ta chưa từng đi Giang Đô chẳng biết nơi đó gì tốt nhưng ta biết Quan Trung mới là căn bản, Trung Nguyên là mạch máu, nay hai nơi này đại loạn vậy mà hoàng huynh vẫn không quay lại chú ý.

Bây giờ làm gì thì cũng đã muộn.

Liễu Chu Thần ngắc đầu hỏi:

- Vương thượng tại sao đột nhiên muốn hàng?

Đang êm đang đẹp tại sao người lại muốn hàng, phải biết rằng hôm qua vào lúc này Dương Khánh vẫn hào khí bừng bừng đàm luận thời cuộc trải qua một đêm lại thay đổi quyết định.

Liễu Chu Thần rất ngạc nhiên, tên Trịnh Hiếu Thanh kia rốt cuộc nói chuyện gì mà khiến cho Dương Khánh thay đổi chủ ý.

Dương Khánh do dự một lát rồi thấp giọng nói:

- Lương quân.. hàng rồi.

- Sao?

Tin tức này khiến cho Liễu Chu Thần giật mình.

Dương Khánh ngẩng đầu cười khổ mà nói:

- Dương Vương đã quy hàng Lý nghịch... Lý Mật, chỉ là hiện tại vẫn giữ kín không nói ra.

Dương Vương mang tới cho ta một phong thư, khích lệ ta đầu hàng, Lý Mật là thiên mệnh lúc này thế cục đã không thể vãn hồi, mất đi Lương quận Lý Mật khống chế hơn phân nửa Sơn Đông, đem chúng ta ngăn cách với Giang Hoài, Đông Đô hiện tại cũng không vững chắc, Vương diệt còn nhỏ tuổi khó có thể trấn trụ cục diện, ta càng nghĩ thấy chẳng bằng hàng Lý Mật. Lý Mật sớm muộn gì cũng công phá Huỳnh Dương, tuy nói Lý Ngôn Khánh có thể chống đỡ nhưng hẳn có thể gánh vác được thiên mệnh gánh vác được đại thế sao?

625. Chương 100: Dương Vương Đầu Hàng.

Liễu Chu Thần không phản bác chỉ im lặng uống từng hớp rượu.

- Tuy nhiên Chu Thần ngươi không cần lo lắng Lý Mật nói hẳn sau khi chiếm xong Huỳnh Dương sẽ không phá hoại.

Hắn muốn Lạc Khẩu kho, muốn Cửng huyện muốn đầu của Lý Ngôn Khánh, khi đó ta vẫn là quận trưởng Huỳnh Dương mà ngươi là trưởng sử của ta.

Trước kia vì ngại thân phận của mình cho nên Dương Khánh không cách nào sắp xếp Liễu Chu Thần cho thích đáng.

Nhưng hiện tại nếu như hàng Lý Mật, hẳn có thể danh chính ngôn thuận phân công cho Liễu Chu Thần.

Liễu Chu Thần trong lòng cảm thấy ấm áp, khóe mũi cảm thấy cay cay.

Dương Khánh còn nhớ ta, còn nhớ tới giao tình chúng ta... Hẳn thậm chí còn xúc động định nói cho Dương Khánh biết mình đã bán rẻ hắn.

Nhưng lời nói đã ra đến miệng Liễu Chu Thần vẫn kìm chế được.

Lúc này không được xúc động phải xử trí theo cảm tính của mình, nếu không sẽ khiến cho mình rơi vào tình trạng vạn kiếp bất phục, Dương Khánh cũng rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

- Chúa công thật sự quyết định sao?

Lúc này Liễu Chu Thần đã cải biến xưng hô với Dương Khánh.

Dương Khánh cười nói:

- Quyết định... ha ha kỳ thực quyết định cũng không khó khăn, ta đã nói với bọn họ rồi, chứ luận Hồ Lao quan có bị phá hay không ta đều dâng Huỳnh Dương quận, lúc đó Tân Văn Lễ sẽ vô tâm ham chiến để cho Lý Mật cùng với bọn họ đấu với nhau.

Bọn họ chắc chắn chính là Lý Ngôn Khánh cùng với thành viên ở Cửng huyện.

Có thể nhìn ra, Dương Khánh đối với Lý Ngôn Khánh đã mất đi tính nhẫn nại, trước kia hắn cần dựa vào Lý Ngôn Khánh để thủ vệ Huỳnh Dương nhưng bây giờ... hẳn không cần nữa.

Dương Khánh cũng không hiểu tại sao mình lại phản cảm với Lý Ngôn Khánh, mặc dù lúc đầu hắn ấn tượng rất tốt với Lý Ngôn Khánh.

Có lẽ... chính là từ ngày Trương Tu Đà bị giết, Dương Khánh đã cảm nhận được sự uy hiếp từ Lý Ngôn Khánh mang tới.

Liều Chu Thần lúc này đã rời khỏi phủ quận trưởng, tâm tình vẫn phức tạp như lúc trước, Dương Khánh chiếu cố hẳn, tín nhiệm hẳn lại khiến cho hẳn đau khổ.

Hắn không cười kiêu, trên thực tế cũng không dám cười kiêu.

Có trời mới biết mấy cỗ kiệu kia sẽ mang hẳn đến nơi nào? Liều Chu Thần giàu khắc này thầm nghĩ nên yên tĩnh một lúc suy tư tới tương lai. Dương Khánh hết lòng quan tâm giúp đỡ hẳn cũng phải báo đáp, bất kể thế nào cũng phải giữ gìn tính mạng của Dương Khánh, giữ gìn vinh hoa phú quý cho Dương Khánh, đến lúc đó mặc kệ Dương Khánh có thể tha thứ cho hẳn hay không, Liều Chu Thần cũng cảm thấy bình yên.

Ở ven đường vẫn náo nhiệt như thường.

Cửa hàng vẫn buôn bán như bình thường, người đi đường nối liền không dứt, cho dù Hồ Lao quan chiến sự đã truyền tới trong tai từng người nhưng bọn họ cũng đã được tin Lý lang quân đã dẫn đại quân tới, phản quân cho dù mạnh mẽ cũng không phải là đối thủ của Lý lang quân.

- Lão gia thiếu lang quân trở về rồi.

Vừa về đến nhà, Liều Chu Thần vừa vào tới cửa thì đã có người tiến tới nói chuyện.

- Trở lại rồi sao? Người nói thiếu lang quân trở về rồi?

Ta không phải để cho Liều Hanh đi đầu nhập vào dưới trướng Lý Ngôn Khánh sao? Đứa nhỏ này tại sao lại về sớm vậy?

Liều Chu Thần lập tức biến sắc, khiến cho người nhà cảm thấy kỳ quái, thiếu lang quân quay trở về là một chuyện rất bình thường tại sao phải kinh hãi như vậy?

- Thiếu lang quân tự mình quay trở về sao?

- À, cũng không phải, thiếu lang quân cùng với nhị vị Trịnh lang quân đang ở phòng khách nói chuyện.

Trịnh lang quân?

Liều Chu Thần giật mình sau đó bình tĩnh trở lại, gạt đầu ý bảo người nhà kia lui ra ngoài. Hẳn bụng mang tâm sự, nhìn quanh phủ nha một lần.

Nhà cửa bốn phía nhiều tiểu thương hơn.

Có hơn mười chiếc kiệu phân tán xung quanh.

Tuy những người này không chú ý đến nhà của mình nhưng Liều Chu Thần vẫn minh bạch xuất hiện nhiều người như vậy mục tiêu chính là nhà của hẳn.

Liều Chu Thần hít một hơi thật sâu sau đó khẽ xoa khuôn mặt một thoáng.

Quả nhiên là con của Lý Hiếu Cơ, không hổ là hậu duệ của Đại Dã Hồ, hôm nay Huỳnh Dương ẩn nấu sát cơ, người lại chui đầu vào lưới sao?

Tuy nhiên rất có đảm lược, là một hảo hán.

Nghĩ tới đây, Liều Chu Thần chỉnh đốn quần áo rồi tiến tới phòng khách.

Liều Hanh ngồi ở phía dưới bên cạnh còn có hai thanh niên đang hứng thú nói chuyện với nhau.

Liều Chu Thần xem xét xong thì cũng không lạ gì ngồi ở đầu tiên là một thanh niên dung nhan tuy chính sửa một chút nhưng vẫn có thể khiến cho người khác nhận ra hẳn chính là Lý Ngôn Khánh. Lý Ngôn Khánh hiện tại mặc áo gấm màu xanh lưng đeo đai lưng ngọc, còn có một túi thơm ở bên hông.

Thoạt nhìn giống như đệ tử thế trụ.

Thanh niên ngồi ở phía dưới Lý Ngôn Khánh chính là Trịnh Ngải là đệ tử nhị phòng của Huỳnh Dương. Trịnh thị cũng là đứa con duy nhất của Trịnh Vi Thiện. Hiện tại Trịnh Ngải đang học ở Trịnh gia thư viện, không hề tầm thường, rất được Trịnh Nhân Cơ coi trọng được vinh dự là nhân tài kiệt xuất đời thứ ba của Trịnh gia, được xưng là Trịnh thị song bích cùng với Trịnh Hoàn Nghi. Tuy nhiên đừng tưởng hẳn chỉ đọc sách, Trịnh Ngải cưỡi ngựa bắn cung cũng vô cùng thành thục.

Người này xuất hiện ở đây cũng cho thấy thái độ của Trịnh thị. Trịnh Vi Thiện tuy không phải tộc lão nhưng tay cầm binh quyền, trong tộc có địa vị rất cao, mà cha của hắn là Trịnh Tổ Uy, thúc phụ là Trịnh Tổ Hành đều là tộc lão của Trịnh thị, khiến cho địa vị của Trịnh Vi Thiện trở nên rất cao.

Trước kia huynh đệ Trịnh Nguyên Thọ còn thì Trịnh Vi Thiện không đáng nhắc tới.

Nhưng hiện tại chỉ còn lại Trịnh Thiện Quả là lưu thủ Huỳnh Dương, Trịnh Nguyên Thọ huynh đệ đã xa phó Thái Nguyên, hiện tại tin tức đều không có. Trịnh Nhân Cơ sau khi tiếp nhận Kinh đường, An Viễn đường liền thuộc về nhị phòng, kết quả Trịnh Vi Thiện được nước lên thuyền trở thành nhị đại đệ tử của Trịnh thị. Trịnh Nhân Cơ dùng chính vụ, Trịnh Vi Thiện võ nghệ cao cường, có tài thống binh, không bàn mà hợp ý nhau. Trong mắt Trịnh thị, cơ hội để Trịnh thị phục hưng nằm ở trong tầm tay.

- Liễu tiên sinh.

Trịnh Ngải đứng dậy chấp tay vái chào, Lý Ngôn Khánh cũng đứng dậy chấp tay với Liễu Chu Thần nhưng không lên tiếng.

Liễu Chu Thần hung hăng trừng mắt liếc Liễu Hanh, ý bảo hắn ở bên ngoài chờ đợi sau đó mời Lý Ngôn Khánh và Trịnh Ngải ngồi xuống rồi vội vàng nói:

- Lý lang quân, sao lang quân lại tới Huỳnh Dương? Bên Hồ Lao quan nghe nói chiến sự kịch liệt, sao lang quân không qua đó đốc chiến mà lại mạo hiểm tới đây.

- Nếu như ta không mạo hiểm, Dương công chắc chắn sẽ phải chết.

Lý Ngôn Khánh bình tĩnh nói một câu khiến cho Liễu Chu Thần giật nảy mình.

Hiện tại Ngôn Khánh không phải là tên tiểu tử không quyền không lợi như năm đó, bất kể Tùy thất thất bại thế nào thì hắn đường đường cũng là Cử huyện bá tước Hắc Thạch quan Ứng Dương Lang Tướng, Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ, hắn nói ra những lời này hắn là có dụng ý khác.

626. Chương 101: Cứu Dương Khánh.

- Dương công nếu như hiến thành ta nhất định phải tìm cách đoạt lại Huỳnh Dương.

Đến lúc đó triều đình truyền tới một đạo chiếu lệnh, cho dù ta muốn giữ cái cổ của Dương công thì cũng chỉ là hữu tâm vô lực, chỉ bằng ta ngăn cản chuyện này phát sinh, cho dù là Dương công cũng thế, Huỳnh Dương cũng thế, ta hay triều đình cũng thế, trăm vạn sinh linh ở Huỳnh Dương cũng thế đều có lợi.

Trong mắt Lý Ngôn Khánh cho dù Dương Khánh có dâng Huỳnh Dương ra hay không cũng không quan hệ tới đại cục.

Chỉ là một tiểu huyện, lấy lại dễ như trở bàn tay.

Trong ngôn ngữ của Ngôn Khánh toát ra ý tứ, hiện tại hắn không nói ngoa, Trịnh Ngải hộ tống hắn tới đây cũng biểu thị thái độ của Trịnh thị với Liễu Chu Thần, chúng ta tuyệt đối sẽ đứng về phía Lý Ngôn Khánh, tuyệt đối không bỏ qua chuyện Dương Khánh đầu hàng.

Trước đây Ngôn Khánh cùng với Trịnh thị mâu thuẫn với nhau hiện tại giống như đã tan thành mây khói, Liễu Chu Thần nhìn lại Trịnh Ngải, Trịnh Ngải gật đầu như là xác nhận.

Trịnh Ngải buông chén trà nhỏ ở trong tay ra mỉm cười nói:

- Thái độ của Lý lang quân cũng chính là thái độ của Trịnh gia, Phan gia, Thôi gia.

- Trịnh công cùng với Lý lang quân...

- Ha ha, Lý lang quân đoạn tuyệt với Trịnh gia nhưng lang quân có ơn cứu mạng Hoành Nghị tiểu đệ.

Một câu nói này đã đủ cho thấy đáp án của chuyện mấy năm nay Trịnh gia và Lý gia tranh đấu gay gắt. Liễu Chu Thần cười khỏ, khẽ gật đầu:

- Nói như vậy ta cũng yên lòng rồi,

Hôm nay ta đến đây chỉ hỏi Liễu lang quân hai chuyện, Dương công khi nào phát động hàng phản tặc, nội tặc là người phương nào?

Liễu Chu Thần lúc này cũng thấy được Dương Khánh muốn lôi kéo thế trụ dâng Huỳnh Dương ra thì khả năng thành công là vô cùng nhỏ.

Với lại mình đã bán rẻ Dương công rồi thì cần gì phải né tránh.

Hắn nói ra chẳng những bảo vệ danh tiết cho Dương công mà còn khiến cho Hanh nhi của mình có tiền đồ rộng lớn.

- Lý lang quân, ta muốn để khuyến tử góp sức...

- Liễu tiên sinh nói lời đó là sai rồi.

Lý Ngôn Khánh cười to:

- Liễu tiên sinh cùng sư phụ ta có giao hảo, Liễu Gia Lễ là huynh trưởng của ta, sao lại nói góp sức hay không góp sức? Đại huynh võ nghệ cao cường dưới trướng ta đệ nhất mãnh tướng cũng không thắng nổi hắn, chỉ cần hắn nguyện ý bất kỳ khi nào cũng có thể tới tìm ta, Kỳ Lân vệ của ta cũng cần người lãnh đạo.

Liễu Chu Thần dĩ nhiên là biết danh tiếng của Kỳ Lân vệ.

Sau cuộc chiến ở Hắc Thạch quan, Kỳ Lân vệ đã tiến hành bổ sung, nhân số từ hai trăm tăng lên tám trăm, đều là cận vệ của Lý Ngôn Khánh.

Kỳ Lân vệ có ba đại thống lĩnh, là Hùng Khoát Hải, Trịnh Đại Bưu, Hám Lăng, hiện tại đều là chính phẩm, tiền đồ bừng sáng, Lý Ngôn Khánh nói ra những lời này, cho thấy Liễu Hanh chắc chắn cấp bậc không thấp hơn chính phẩm.

Chính phẩm... Huỳnh Dương huyện lệnh cũng không hơn cái này là bao.

Liễu Chu Thần còn gì phải do dự nữa.

- Ngày mai dương công ở phủ thiết yến, mời các thế gia ở Huỳnh Dương tới dự, về phần nội tặc chính là Trịnh Hiếu Thanh.

Lý Ngôn Khánh liếc mắt nhìn Trịnh Ngải, Trịnh Ngải lập tức đứng dậy cáo từ, điều này cho thấy hắn muốn báo cho Trịnh Nhân Cơ, sau đó đưa ra sắp xếp thích đáng.

Liễu Chu Thần trong lòng thầm cười khở: Dương công ơ là Dương công, người tính toán tường tận lại không nghĩ tới Huỳnh Dương Trịnh thị đã sớm đã là thiên lôi Lý Ngôn Khánh sai đâu đánh đó.

- Lang quân lần này mang tới bao nhiêu binh mã?

Ngôn Khánh cười cười:

- Trừ một lá thư không mang tới người nào?

- Lý lang quân tại sao lại lớn mật vậy? Phải biết rằng hiện tại trong tay Dương Khánh có tới 800 binh lính.

- Ha ha, ta có Gia Lễ huynh có thể chống lại thiên quân vạn mã... Liễu tiên sinh không cần phải lo lắng, tất cả nhanh chóng sẽ trôi qua, lúc đó đảm bảo Dương công lông tóc không bị tổn thương, mặt khác ta cũng muốn cho Lý Mật biết rõ hậu quả của việc nhìn trộm Huỳnh Dương.

Nói xong Lý Ngôn Khánh đứng lên chấp tay cáo biệt Liễu Chu Thần.

- Lang quân không biết hôm nay ngủ tại nơi nào?

- À nếu như có chuyện thì phiền tiên sinh báo cáo cho những phi kiệu bên ngoài, tất cả đều là do ta sai bảo.

- Chuyện này Liễu công yên tâm tuyệt đối không có vấn đề gì.

Lý Ngôn Khánh ở đường khẩu chấp tay với Liễu Chu Thần, sau đó cùng với Liễu Hanh bắt chuyện rồi rời khỏi Liễu phủ.

- Cha, Lý lang quân đi rồi sao?

Liều Hanh đi vào trong phòng nghỉ hoặc hỏi thăm, Liều Chu Thần nhắm mắt lại một lúc lâu sau cười ha hả:

- Hiếu Cơ có một hảo nhi tử... đáng tiếc, đáng tiếc.

Nếu như Lý Ngôn Khánh có thể quang minh chính đại dùng thân phận Lý thị tộc nhân mà xuất hiện bằng vào tên tuổi và năng lực của hắn, chắc chắn Lý thị môn phiệt sẽ trọng điểm bồi, dưỡng đáng tiếc, thân phận hiện tại của hắn không thể lộ ra, không cách nào tranh giành thiên hạ, chờ đến khi hắn bộc lộ thân phận thì mọi chuyện đều đã kết thúc, cơ hội của Lý Ngôn Khánh cũng theo Tùy thất mà biến mất.

- Gia Lễ.

- Cha!

- Mọi chuyện đã xong xuôi, con hãy đi theo Lý lang quân đi. Tuy nhiên con cần phải nhớ rõ sau này bất kể Lý lang quân đối đãi với con thế nào, con cũng cần phải phân rõ tôn ti cao thấp, không thể vì Lý lang quân khách khí với con mà không coi ai ra gì, bên cạnh lang quân ngọa hổ tàng long, tuyệt không đơn giản như bề ngoài, con đi theo hắn ta cũng bớt đi một tâm sự, không cần vì con vất vả nữa.

- Cha, con nhớ kỹ.

Liều Hanh tuy ít đọc sách nhưng không phải là kẻ ngu ngốc, trái lại hắn thông minh hơn bất kỳ kẻ nào.

Liều Chu Thần nói chuyện ẩn chứa thâm ý, tuy nhiên nghĩ lại, thủ hạ của Lý lang quân đúng là ngọa hổ tàng long, Liều Hanh vốn cho rằng mình đệ nhất thiên hạ, không ngờ dựa vào Hùng Khoát Hải đã có thể ngăn chặn được hắn, nghe nói anh rể của Lý lang quân còn lợi hại hơn Hùng Khoát Hải vài phần.

Phụ tử hai người ngồi lẳng lặng ở trong phòng không ai nói gì, ai cũng có tâm sự ở trong lòng.

Một ngày bình yên vô sự, Huỳnh Dương rất bình tĩnh không có bất kỳ dấu hiệu chấn động nào.

Ngày hôm sau Dương Khánh thiết yến mời nguyên một đám Trịnh Nhân Cơ và các thế gia ở Huỳnh Dương dự tiệc đây cũng là lần đầu tiên từ khi Dương Khánh đảm nhiệm khoản đãi quan lại Huỳnh Dương.

Trời còn chưa tối, ở bên ngoài cửa phủ quận trưởng Huỳnh Dương đã ngựa xe như nước.

Đường đường là quận trưởng Huỳnh Dương, Tuân Vương đại Tùy thiết yến cho dù là thế trụ môn phiệt cũng không dám tự tự đại cho nên bọn họ sớm đã đến dự lễ, mới tới giờ đậu các cỗ kiệu từ bốn phương tám hướng hội tụ lại.

Cưỡi ngựa, ngồi xe?

Không khí phách cho lắm.

Huỳnh Dương mọi người đa phần đều ngồi ở trên kiệu, các thế trụ địa gia hoặc là kiệu tám người khiêng hoặc là kiệu mười người khiêng tùy theo tình huống mà tới.

Màu sắc trên kiệu không đồng nhất, trên đó vẽ các ký hiệu của các thế gia đại trụ.

Ngồi ở trong kiệu đi trên đường tuyệt đối là một chuyện rất thoải mái chỉ là những kiệu phu này cần phải yêu cầu chuyên nghiệp, người bình thường muốn trở thành kiệu phu phải trải qua huấn luyện, khiêng kiệu làm sao cho không bị xóc nảy làm cho người ở trong kiệu cảm thấy dễ chịu đồng thời tốc độ cũng cần phải điều chỉnh theo yêu cầu của người ở trong kiệu, vắn vắn hai điểm này không huấn luyện hơn một tháng thì không thể thành công.

627. Chương 102: Lễ Tiệc.

Hiện nay các thế trụ gia tộc mỗi tháng kiểm tới mười vạn tới hàng trăm vạn quan.

Nuôi mấy tên kiệu phu thì có đáng gì, kết quả là kiệu phu đã trở thành một kỹ năng chuyên nghiệp.

Mà hiện tại kiệu phu hôm nay đều xuất phát từ Đường Nhân thương hội.

Trịnh Nhân Cơ mặc một bộ thanh y, mặc áo khoác đi xuống đại kiệu.

Trịnh gia đến đây có Trịnh Nhân Cơ, Trịnh Thiện Quả Trịnh Tổ Hành ba người, Thôi gia thì có thúc chất Thôi Tổ Chân, Thôi Quân Trụ.

Ngoài ra còn có Phan gia, Lô gia hơn mười đại thế trụ tới, mọi người ở bên ngoài phủ hàn huyền xong liền theo người nhà quận trưởng đi vào trong phủ.

- Hôm nay đúng là náo nhiệt.

- Đúng thế, đúng thế, mấy năm nay không gặp mặt chư công hiện tại mọi người tụ hợp lại một chỗ chính là chuyện vui mừng, sau đó từng hồi cổ nhạc truyền tới.

Tuy nhiên lúc này chỉ có nhạc dạo, bữa ăn chính còn chưa bắt đầu cho nên Dương Khánh không xuất hiện, hiện tại con trai trưởng của Dương Khánh là Dương Hoài Kính tiếp khách

Một lúc sau ba hồi trống cổ vang lên, Dương Khánh cuối cùng cũng xuất hiện.

Hắn một thân mặc áo gấm, trên khuôn mặt nở ra nụ cười ấm áp.

.- Chư công, cô có việc nên đến muộn, xin thứ tội... Hoài Kính mau bày rượu ra.

- Trước hết cô kính chư công tạ tội.

Liễu Chu Thần thân là tư lễ, chuẩn bị cầm chùy đánh vào trống cổ.

Bỗng nhiên nghe Thôi Quân Trụ đột nhiên nói:

- Vương gia khoan đã.

- Thôi công, có chuyện gì vậy?

- Ta thấy ở tiệc rượu này hình như thiếu đi một người không biết tại sao vương gia lại không mời?

- Không biết là thiếu vị nào?

- Chính là Cử huyện bá tước, Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ, Lý Ngôn Khánh, Lý lang quân...

- Thôi công đã mời danh sĩ Huỳnh Dương tới đây, Lý lang quân không đến thì chúng ta làm sao có thể dám xưng là danh sĩ.

- Đúng vậy Lý lang quân tại sao chưa tới?

Sắc mặt Dương Khánh trở nên biến đổi, trong lòng hắn mơ hồ có cảm giác không tốt, hắn lập tức nói:

- Lý huyện bá tước hiện tại đang ở Hồ Lao quan giao phong cùng với Lý nghịch, không rảnh để đến đây được.

- Vương gia vương gia chưa mời làm sao biết Lý huyện bá tước không tới?

Trịnh Nhân Cơ mỉm cười:

- Vương gia không mời chẳng bằng để tại hạ mời một phen, người đâu, mời Lý huyện bá tước nhập tọa.

Dương Khánh giật nảy mình, sắc mặt thoáng cái đã trắng như tờ giấy.

Chưa đợi hắn có phản ứng thì bên ngoài đã truyền tới một hồi cười to:

- Trịnh công, Ngôn Khánh là tiểu bối của Trịnh công làm sao nhận được chữ “mời”

Lời còn chưa dứt thì bên ngoài cửa phủ đã đại loạn, theo đó một đội quân tốt khôi giáp sáng loáng đi theo hai nam tử vào bên trong.

Hai nam tử kia đều khoảng hai mươi, một người mặc hộ giáp sáng loáng, dưới sườn là bội kiếm khí phách lẫm lẫm.

Ở bên cạnh hắn thì là một thanh niên mặc thanh sam, chân đeo hắc giày, tay cầm hoành đao.

Tuy nhiên tay bên kia còn cầm theo một hộp gỗ hình như là lễ vật, thanh niên này vừa xuất hiện khiến cho toàn phòng liên tục đứng lên.

Dương Khánh nuốt nước miếng, vô thức lui về phía sau một bước, hơi ưỡn ngực ra.

- Trịnh lang quân, lang quân tại sao lại ở đây?

- À mặt tướng phụng mệnh Lý tướng quân về đây thủ vệ Huỳnh Dương.

- Thủ vệ Huỳnh Dương? Huỳnh Dương huyện không có chiến sự cần gì thủ vệ? Lý lang quân, người tại sao không ở Hồ Lao quan đốc chiến mà lại chạy tới nơi này, vạn nhất Hồ Lao quan gặp chuyện không may thì không phải là Huỳnh Dương gặp nguy sao?

Dương Khánh cảm thấy mình thoáng cái rối loạn lời nói cũng mất đi sự bình tĩnh.

Dương Hoài Kính cũng lo lắng, tay cầm chén rượu mà không biết phải làm sao cho phải...Ngôn Khánh cười tiến tới, bảo một binh sĩ sau lưng dâng hộp gỗ sơn đen lên:

- Vương gia không cần lo lắng, Hồ Lao quan là nơi phòng thủ kiên cố, cho dù Lý nghịch nhiều người nhưng cũng chỉ là một đám ô hợp mà thôi.

Mặt tướng lần này tới đây chính là muốn chúc tụng vương gia... thiếu vương gia ở đây có chút lễ vật mong thiếu vương gia xem.

Dương Hoài Kính khẽ run rẩy hoảng sợ ngưng mắt nhìn Lý Ngôn Khánh:

- Chúc tụng chuyện gì?

Ngôn Khánh cười nói:

- Lúc vừa rồi mặt tướng đã nhận được tin tức, Trịnh thành đã được Tiết thu đoạt lại, trước đây Vương Thế Sung tướng quân đã chiếm được Dương thành huyện... hôm nay Trịnh, Dương nhị thành đã trở về với Vương gia chẳng lẽ không phải là một đại hỉ sự hay sao? Tại sao lại không đáng chúc mừng?

- Người chiếm Trịnh thành? Chiếm khi nào?

Lý Ngôn Khánh thở dài:

- Đúng lúc Vương gia quyết định.

Dương Khánh nghe vậy thì ngồi xuống ghế ngưng mắt nhìn Lý Ngôn Khánh hồi lâu không nói gì.

- Vương gia không nhìn lễ vật của mặt tướng sao?

Trong lúc mọi người còn xì xào bàn tán thì Lý Ngôn Khánh lại mở miệng một lần nữa.

Dương Hoài Kính do dự một thoáng, đặt nhẹ chiếc cốc lên trên bàn, bước qua mà khẽ mở chiếc hộp gấm, vừa mở ra, Dương Hoài Kính đã hoảng sợ kêu lên một tiếng, hần lập tức buông tay lui về phía sau, trên mặt không còn chút huyết sắc nào cả.

Trên hộp gấm kia có phủ một tầng vôi sống, ở trong đó có bày một cái đầu người, máu vẫn còn chưa khô... Trịnh Hiếu Thanh? Dương Khánh nhìn thấy cái đầu người này thì lòng liền run lên.

- Vốn mặt tướng có việc nên mới đến chậm trễ một chút, trước khi báỉ kiến vương gia mặt tướng đã mời Trịnh lang quân dò xét Trịnh Hiếu Khanh, từ nhà của hắn tìm ra thư vãng lai với Lý nghịch, có cả vũ khí và áo giáp... Ha ha, nghịch tặc như thế khiến cho người ta phải căm phẫn cho nên mặt tướng tự mình chủ trương đem cả nhà Trịnh Hiếu Thanh 124 người toàn bộ hành quyết, không biết Vương gia có cần kiểm kê một phen không?

Nói xong, Lý Ngôn Khánh hướng về phía bọn Trịnh Nhân Cơ chấp tay.

- Tiểu chất mạo muội chưa được tộc trưởng cho phép đã diệt một tông, xin thứ tội.

Trịnh Thiện Quả lạnh nhạt nói:

- Loạn thần tặc tử như thế, giết là đúng.

- Đúng thế, Trịnh thị dùng trung nghĩa làm gia truyền nghịch tặc như thế, giết rất hay.

Đến lúc này Dương Khánh còn chưa rõ chuyện gì nữa thì hắn đúng là đồ ngu rồi.

Đúng thế hắn còn có hậu chiêu, bên ngoài phòng khách hắn còn có 300 đao phủ chuẩn bị nếu như bên trong có chuyện bất ngờ thì xuất hiện.

Trịnh Hoàng Nghị chỉ dẫn theo một đội nhân mã mười người mà thôi.

Nếu như lúc này mình đánh cuộc thì nói không chừng...

Đánh bạc hay không đây?

Dương Khánh trong lòng thầm do dự.

Liễu Chu Thần nhìn thấy rõ ràng liền thầm kinh hãi, Lý lang quân quả nhiên không động thủ thì thôi, mà đã động thủ thì đúng là ngoan độc.

Diệt môn, thủ đoạn ác độc thay. Đánh bạc. Dương Khánh nhìn thấy Lý Ngôn Khánh ngồi xuống thì lòng thầm tức giận.

Hắn khê làm rót chén rượu xuống, theo kế hoạch của hắn, khi hắn ném chén rượu đi thì đao phủ sẽ một loạn xông ra tuy nhiên hiện tại chén đã rơi mà vẫn chưa có bất kỳ động tĩnh gì.

628. Chương 103-104: Dương Khánh Nhận Thua.

Hơn nửa ngày một lão quản sự đi vào trong phòng cầm lấy một cái chổi quét hết mảnh vỡ.

- Dương Chính?

Dương Khánh tức giận la lên.

Lý Ngôn Khánh cười nói:

- Vương gia cố gì lại không cẩn thận vậy, chắc nghe nói Trịnh thành được phong đoạt, nội gian bị giết chết cho nên cao hứng quá.

Lão Dương người mau quét cho sạch sẽ, không được chậm trễ.

Dương Chính cái tên khốn kiếp này.... Ánh mắt Dương Khánh như phóng hỏa nhìn chăm chăm vào Dương Chính.

nào biết Dương Chính sau khi quét xong mảnh vỡ thì ngẩng đầu lên:

- Vương gia lão nô có một chuyện cần bẩm báo với vương gia.

- Nói đi.

- Lão nô lớn tuổi rồi chỉ sợ khó có thể hầu hạ vương gia, vừa rồi vương gia gọi lão nô tới lão nô nghĩ lại thấy nên mang người nhà rời khỏi, đi tới Củng huyện.

- Đi Củng huyện?

- Đúng vậy, lão nô còn có một tôn nhi đầu năm sẽ đi vào Kỳ Lâm học tập... ha ha lão nô muốn đi tới đó chiếu cố cho tôn nhi của mình một chút.

Bên kia Ngôn Khánh cũng mở miệng:

- Dương quản sự? Tôn nhi của ông muốn tới Kỳ Lâm quán sao?

Người còn giả bộ sao? Dương Khánh nghiêng rằng nghiêng lợi mà Liễu Chu Thần nhin không được thở dài một hơi.

Lý Ngôn Khánh đây là bảo toàn mặt mũi cho hắn, thanh danh của hắn, nếu không Dương Khánh biết hắn bán đứng Liễu Chu Thần không biết phải đối mặt thế nào.

Nhưng mà Lý Ngôn Khánh tại sao lại đáp ứng với Dương Chính.

Liễu Chu Thần trong lòng thầm nghi hoặc khó hiểu.

Dương Chính sau khi trả lời xong vấn đề của Lý Ngôn Khánh liền từ từ rời đi khỏi phòng.

Hí kịch một màn này khiến cho Dương Khánh nhất thời không biết phải tiếp tục thế nào. Hắn ngơ ngác nhìn Lý Ngôn Khánh trò chuyện vui vẻ với đám người Trịnh Nhân Cơ, đột nhiên Dương Khánh chán nản cúi đầu xuống, thở ra một hơi dài.

Kỳ thật hắn cho rằng mình thông minh nắm giữ mọi thứ ở trong tay, nhưng thực tế thì sao, mình chỉ là người ngu xuẩn mà thôi, Huỳnh Dương quận cho tới bây giờ hắn không hề khống chế được.

Buồn cười cho mình tưởng rằng còn có thể nắm giữ toàn cục... sau một hồi ho khan kịch liệt, Dương Khánh ngẩng đầu lên, ngưng mắt nhìn khuôn mặt của Lý Ngôn Khánh.

- Lý lang quân, cô bỗng cảm thấy không khỏe, không thể phụng bồi tiếp được.

- Hoài Kính con thay phụ thân chiếu cố tốt cho chư công, cô mệt mỏi rồi muốn đi nghỉ ngơi một chút. Chu Thần người đỡ ta ta muốn đi nghỉ ngơi.

Liều Chu Thần vội vàng buông dùi trống xuống vội vàng đi tới bên cạnh Dương Khánh, đem hắn dìu dậy.

Qua chuyện này hắn cảm thấy Dương Khánh đã mềm yếu hư không, nhịn không được mà nhìn lại Lý Ngôn Khánh, chỉ thấy nụ cười trên mặt Ngôn Khánh đã tắt từ lúc nào không thấy nữa.

Dương Khánh nhận thua!

Hắn nguyện ý giao ra toàn bộ quyền lực.

- Vương gia vất vả vì Huỳnh Dương quận đúng là nên nghỉ ngơi một thoáng.

Không bằng như vậy đi, Động Lâm Tự là phát môn trọng địa cảnh đẹp vô cùng, đúng là nơi tĩnh dưỡng, vương gia tại sao không tới đó? Sau khi khôi phục thân thể Huỳnh Dương quận còn chờ vương gia chủ trì.

Người đã cúi đầu vậy thì hãy dứt khoát đem chức vụ quận trưởng Huỳnh Dương giao cho ta....nhường chức quận trưởng mới là giải thoát chính thức.

Dương Khánh thân thể hơi run lên, hắn nhắm mắt lại... lúc này hắn đã thua triệt để.

Hắn nhìn về phía Lý Ngôn Khánh, ánh mắt rất phức tạp.

- Như vậy Huỳnh Dương quận xin Lý huyện bá lưu tâm.

Dương thành đoạt lại, bảo tuyết qua đi khiến cho Lạc Dương thêm một bầu không khí vui mừng.

Viết Vương Dương Đồng cao hứng vạn phần, hạ chiếu chúc mừng. Cũng khó trách bọn họ vui mừng như vậy từ khi Lý Mật chấp chương Ngõa Cương từng tòa thành trì bị mất đi, tuy Hồ Lao quan đại thắng, Hắc Thạch phủ đại thắng nhưng những nơi bị mất đi vẫn chưa thu hồi được, đúng là một chuyện tiếc nuối.

Dương Đồng không phải không nghĩ đến chuyện thu hồi đất đai bị mất, tuy nhiên trong mắt của hắn người thu phục Dương thành huyện hắn là Lý Ngôn Khánh.

Thật không ngờ Lý Ngôn Khánh còn chưa kịp xuất kích thì Vương Thế Sung đã trình tấu tin vui, Dương thành được thu phục rồi, có lẽ đây là chuyện thoải mái nhất vào mùa đông năm Đại Nghiệp thứ mười ba.

Wương gia Dương Đồng hiện tại bày tiệc trong nội cung, sau khi tiệc rượu chấm dứt hắn lưu lại mấy người Nguyên Văn Đô, Lô Sở còn có cả Độc Cô Vũ.

Vốn Dương Đồng còn định mời cả Đoạn Đạt tới nhưng mà Đoạn Đạt hôm nay đã nhiễm phong hàn không vào triều, trận gió tuyết này Giam Môn đại tướng quân Bùi Nhân Cơ cũng bị bệnh nhưng mà Bùi Nhân Cơ không phải ngẫu nhiên nhiễm phong hàn mà là do trong cơn bão tuyết đi dò xét hoàng thành nên mới bị bệnh.

Tuy nhiên Bùi Nhân Cơ có tới hay không Dương Đồng cũng không quá để ý.

- Vương Thế Sung vừa thu hồi được Dương thành hiện tại đối tượng chỉ sợ khiến cho quân tâm chấn động.

- Vương thượng cần gì phải lo lắng, đến lúc đó Độc Cô tướng quân tiếp nhận quân vụ chỉ cần mời Lý huyện bá tướng cùng nhau đi tới là có thể trấn nhiếp sĩ tốt.

Lô Sở cười ha hả hồi đáp:

- Với ụy vọng của Lý huyện bá tước ở trong quân, hơn nữa hần còn là đệ tử của Trương Tôn đại tướng quân, con rể của Bùi đại tướng quân xem ra cũng không có chuyện gì sai lầm. Độc Cô tướng quân cũng là lão soái ở trong quân hơn nữa còn là dòng họ hoàng thất chỉ cần vững vàng tiếp chưởng quân vụ không đến quá lâu là không chế được binh lính. Đến lúc đó bên trong có Độc Cô tướng quân tọa trấn, ngoài có Lý huyện bá tước bày mưu tính kế, Lý nghịch có cần rõ thể nào thì cũng không kéo dài được, đợi đến khi Lý nghịch bị diệt vương thượng có thể xua binh tiến vào Quan Trung, hốt gọn một mẻ đám Lý Uyên.

- Đúng thế, Vương thượng trong tay có Độc Cô tướng quân cùng với Lý huyện bá tước hai thanh lợi kiếp lo gì không bình được thiên hạ?

Nguyên Văn Đô lộ vẻ tán thành, trong lời nói giống như xem thiên hạ này đã bình được đại loạn.

Ngồi đối diện Nguyên Văn Đô là một nam tử trung niên, đầu rất cao, biểu hiện bất phàm, hàm râu dài có vài phần khí thế trang trọng, hần một tay vẽ râu mỉm cười một mặt thì lại nhẹ nhàng gật đầu, người này chính là Độc Cô Vũ chính là tộc trưởng của Độc Cô hoàng hậu, cùng thế hệ với Dương Quảng.

Độc Cô gia tộc chính là hậu duệ của bát đại trụ quốc thời Tây Ngụy, Độc Cô Tín.

Độc Cô Tín nổi danh nhất ngoại trừ công danh hiển hách mà còn là bảy đứa con gái của hần, nổi danh là thất tiên nữ.

Lão bà của Dương Kiên chính là nữ nhi của hần.

Phụ thân của Lý Uyên cũng là nữ nhi của hần.

Cộng thêm hoàng hậu thời Bắc Chu cũng là do Độc Cô Tín sinh ra.

Dương Đồng tràn đầy hi vọng nhìn về phía Độc Cô Vũ, hi vọng hần có thể bày tỏ thái độ.

Độc Cô Vũ luận bối phận thì giống như là thúc gia của Dương Đồng, hần liền cười ha hả:

- Ta cũng nghe qua danh tiếng của Lý huyện bá tước, có thể liên thủ cùng hần chống lại phản tặc cũng là một chuyện thú vị.

- Ha ha Độc Cô tướng quân có thể nghĩ như vậy lo gì Đại Tùy chúng ta không thịnh.

- Chuyện thay thế Vương Thế Sung cần phải gia tăng tốc độ nếu như kéo dài lâu chỉ sợ có biến.

- Đúng thế, Độc Cô tướng quân đến Lạc Dương cũng đến nửa năm rồi đối với thời cuộc của sông Lạc cũng đã rõ ràng, nhưng chẳng biết khi nào có thể xuất mã?

Độc Cô Vũ nói:

- Nguyên nghe theo mệnh của vương thượng.

- Như vậy đi qua khát hàn sẽ thay thế.

- Đến lúc đó cô sẽ triệu hồi Vương Thế Sung về khi đó lý huyện bá cũng tới Lạc Dương báo cáo mọi chuyện kh đó Độc Cô tướng quân có thể chính thức thương nghị một phen đem binh quyền của Vương Thế Sung lột bỏ. Tuy nhiên hần đoạt lại Dương thành huyện cũng coi như là lập được công huân, nên an trí thế nào cho phải?

Lô Sở tựa hồ lơ đãng mà nói:

- Gần đây Nam dương nạn trộm cướp nghiêm trọng, có xu thế khuếch trương tới Tương thành quận.

Tương thành thông thủ Đoạn Đại Thành mấy lần trình báo Đông Đô mong triều đình có thể phái người quen chinh chiến tới bình định. Vương Thế Sung lần này tuy đánh Lý nghịch không thành nhưng hần tiêu diệt đúng là có công, trước đây hần ở Nam dương chẳng phải đã đánh bại Lô Minh Nguyệt sao? Lần này cho hần đảm nhiệm chức vụ giáo úy Nam Dương, bình định đám trộm cướp, tính toán ra, Nam Dương giáo úy là tam phẩm, so với chức vụ hiện tại thì cao hơn hần một phẩm.

Đúng thế phẩm trật của Nam dương giáo úy chính xác là cao hơn phẩm trật của Vương Thế Sung bây giờ.

Nhưng vấn đề là một khi Vương Thế Sung bị điều đến Nam Dương thì cũng như hắt tách khỏi quyền lực trung tâm, Nam Dương và Lạc Dương không giống nhau, Lạc Dương có Hàm Gia kho, Hưng kho, còn có Lạc Khẩu ko... Còn Nam Dương thì sao? Vật tư thiếu thốn, trộm cướp nghiêm trọng, cộng thêm trước kia Vương Thế Sung ở Nam dương bình định Lô Minh Nguyệt rất độc ác khiến cho nhiều tòa thành trở thành phế tích.

Người Nam Dương đối với Vương Thế Sung rất có oán niệm vô cùng sâu.

Lô Sở đối với Vương Thế Sung chán ghét, nguyên nhân rất đơn giản chính là huyết thống của Vương Thế Sung.

Vương Thế Sung là người Bản Tính Chi, là hậu nhân của người Tây Vực. Đừng nhìn hãn hiện tại là đệ tử của Thái Nguyên Vương thị thực tế hãn không hề có chút huyết thống nào với Vương thị, Vương Thế Sung sau khi sinh thì mâu thân của hãn quy về Vương gia, tuy hãn họ Vương nhưng thật sự bên trong huyết thống là người Tây Vực.

Lô Sở chính là đệ tử của Phạm Dương Lô thị, là thế gia vọng tộc phía bắc, đứng hàng ngũ họ thất đại gia.

Hãn đối với huyết thống coi trọng hơn bất kỳ thế trụ đệ tử nào, cho nên so Lý Ngôn Khánh và Vương Thế Sung, hãn ủng hộ Lý Ngôn Khánh, Vương Thế Sung từ khi gia nhập Đông Đô cho tới nay, khéo léo dùng số tiền lớn để kết giao nhìn thì có vẻ cần cù kỳ thực là rườm rà, người này đại biểu cho mẫu người thô lỗ đối trá và tham lam.... Lô Sở gặp Vương Thế Sung một lần đã rất chán ghét.

Đem hãn ném tới Nam Dương?

Tùy ý cho hãn tự sinh tự diệt thôi.

Tâm tư này của hãn hợp với tâm ý của Độc Cô Vũ.

Vương Thế Sung đi càng xa càng tốt, như vậy công lao ở Dương thành cũng càng ít quan hệ với hãn. Mà Nguyên Văn Đô thì sao, hãn cũng biết tình huống ở nam dương, nhưng hãn cũng rất phiền Vương Thế Sung, bởi vì Vương Thế Sung thích khoe khoang, miệng thì nói mạnh nhưng sau một trận chiến ở Thạch Tử Hà đã tổn hao nhiều binh tướng khiến cho thế diện của Nguyên Văn Đô không còn.

Ba người ba tâm tư.

Dương Đồng thì hơi bất nhẫn, dù sao Vương Thế Sung vừa thắng một trận bãi miễn chức quan của hãn cũng quá cạn tài ráo rắm.

Tuy nhiên hãn không rõ tình huống ở Nam Dương mà Vương Thế Sung ở Nam Dương làm việc quả là không tệ.

Từ lưu thủ Lạc Dương tứ phẩm trở thành giáo úy Nam Dương tam phẩm, tăng thêm một phẩm hai cấp, cũng là đền bù tổn thất cho Vương Thế Sung.

- Mọi người đã không có ý kiến vậy cứ theo như lời nói của Lô tướng quân, Vương Thế Sung đảm nhiệm chức vụ giáo úy Nam Dương, bình định tình trạng trộm cướp.

Dương Đồng vỗ bàn một cái, tương lai của Vương Thế Sung xem như đã định rồi.

Lô Sở Nguyên Văn Đô Độc Cô Vũ ba người nhìn nhau, tất cả đều tâm lĩnh mà khẽ gật đầu.

Ảo diệu lúc này tất cả mọi người đều biết rõ, Lô Sở không còn người chướng mắt, Nguyên Văn Đô cũng đuổi đi một ôn thần, về phần Độc Cô Vũ đều có thể đem đại thắng ở Dương thành huyện quy về tay của mình, hãn tính toán rất khôn khéo, mình không có bất kỳ xung đột gì với Lý Ngôn Khánh, chuyện của Huỳnh Dương quận Độc Cô Vũ quả quyết không nhúng tay vào, để Lý Ngôn Khánh một tay làm.

Bảo vệ tốt Lạc Dương thì khiến cho bên mình an tĩnh.

Lý Ngôn Khánh thua thì không có quan hệ với Độc Cô Vũ, Lý Ngôn Khánh thắng thì hãn cũng có một chút ít chất béo, tại sao lại không làm?

Về phần Vương Thế Sung thì ai nhớ tới tên xui xẻo đó nữa.

Tâm sự này trôi qua tâm tình của hắn trở nên thoáng hơn rất nhiều.

Đúng lúc đám người Dương Đồng thoải mái chề chén thì bỗng nhiên đại điện bên ngoài xôn xao một hồi.

Một tên canh cửa xông vào trong đại điện, quỳ xuống mặt đất:

- Vương thượng xảy ra chuyện lớn, không hay rồi.

- Chuyện gì mà kinh hoàng vậy?

- Vương Thế Sung tạo phản rồi!

Vương Thế Sung tạo phản rồi sao?

Đám người Dương Đồng giật mình, thoáng chốc không đưa ra phản ứng, cũng may Lô Sở phản ứng nhanh chóng, đặt chén rượu trong tay xuống, tức giận nói:

- Sớm biết tên mọi rợ người hồ này không tốt đẹp gì mà... vương thượng mặt tướng thỉnh cầu điều binh, bình định Dương thành huyện.

- Lô tướng quân không phải Dương thành huyện mà là Lạc Dương.

Tên môn tốt kia lắp bắp nói:

- Vương Thế Sung hiện tại đã dẫn binh xông vào Lạc Dương, tiếp cận hoàng thành .

- A....

Tất cả mọi người đều vô cùng sợ hãi, ngay cả Độc Cô Vũ cũng không giữ gìn tỉnh táo được.

- Vương Thế Sung đã đến Lạc Dương sao? Hắn tới Lạc Dương khi nào? Tại sao không có thông báo?

- Đoạn Đạt, là Đoạn Đạt lão tặc.

Nguyên Văn Đô đã kịp phản ứng mà chửi ầm lên:

- Dích thị là Đoạn Đạt lão tặc cầu kết với Vương Thế Sung, nếu không Đông Đô làm sao có thể biết hướng đi của Vương Thế Sung?

- Mấy vị khanh gia, tình huống hiện tại làm sao cho phải?

Dương Đồng tuy cố gắng trấn tĩnh nhưng thanh âm vẫn run rẩy.

- Vương thượng lập tức đóng chặt cửa cung chỉ cần giữ vững hoàng thành thì cho dù Vương Thế Sung có tiến tới sớm muộn gì cũng có viện quân tới cứu. Đúng rồi chúng ta mau nhen lửa, triệu tập tất cả đạo nhân mã cần vương, Lạc Dương nhiều thế trụ, làm sao có thể để cho Vương Thế Sung càn rỡ?

Lô Sở lớn tiếng la lên, khiến cho Nguyên Văn Đô gật đầu tán thành.

Độc Cô Vũ nói:

- Trong hoàng thành còn có cấm quân, Bùi đại tướng quân tuy không ở đây nhưng vương thượng có thể tự mình chỉ huy, điều khiển đội ngũ.

Chúng ta xuất kích cản trở Vương Thế Sung, Vương Thế Sung thần không biết quỷ không hay tiến vào trong Lạc Dương, hắn mang theo nhân mã nhất định không quá nhiều, chúng ta mệnh cho Phí Diệu tử thủ Thái Dương môn, Hoàng Phủ Vô Dật tử thủ Hữu Dịch môn chỉ cần có thể kiên trì tới hừng đông thì Vương Thế Sung nhất định biết khó mà lui.

- Đúng thế đóng chặt cửa cung, thủ vững hoàng thành.

629. Chương 105: Lạc Dương Đại Loạn

Nguyên Văn Đô cũng tiến lên hiến kế:

- Vương thượng, chỉ thủ vững chỉ sợ khó có thể chống lâu được, thần có một kế có thể phá loạn quân của Vương Thế Sung, thần nguyện lãnh cấm quân ở trong nội cung đi từ cửa huyền vũ ra, tới Lạc Thủy đánh lên sau lưng của Vương Thế Sung, một khi đắc thủ trong ngoài giáp công, Vương Thế Sung tất bại.

- Đúng, trong ngoài giáp công.

Dương Đồng luống cuống tay chân, khàn giọng gọi:

- Lập tức gọi Đoàn Du tới đây, lại để Nguyên thái phủ ra Huyền Vũ môn.

Lúc này ở trong thành Lạc Dương đã đại loạn.

Ở trong phủ Huỳnh Dương quận trưởng, đám người đã giải tán.

Dương Khánh mang theo gia quyến thê nhi dưới sự giám thị của Trịnh Vi Thiện tiến về Động Lâm tự.

Tuy nhiên không phải nói Dương Khánh cũng thích thưởng thức phong cảnh của Động Lâm hồ sao?

Chớ luận xuân hạ thu đông cảnh sắc của Động Lâm hồ đều có tư vị lúc này hắn có thể đứng ở Động Lâm hồ thưởng thức cho tốt.

- Liễu công cũng đi theo rồi sao?

Lý Ngôn Khánh ở bên ngoài phòng khách nói chuyện với Liễu Hanh.

Liễu Hanh cũng gật gật đầu khẽ nói:

- Phụ thân nói, đa tạ lang quân vì ông ấy mà giấu đi chuyện xấu hổ, chỉ là ông ấy lớn lên cùng với Dương công, lúc này không thể rời khỏi Dương công.

- Đáng tiếc.

Lý Ngôn Khánh thầm nói một câu.

Kỳ thật hắn bắt đầu muốn dùng Liễu Chu Thần. Trước khi Lý Hiếu Cơ từng đi từng nói với Lý Ngôn Khánh, Liễu Chu Thần là một người chỉ cần nói qua là hắn có thể xử lý đến tường tận mọi chi tiết, người bình thường không thể sánh được, Ngôn Khánh bên cạnh đông người, nhưng Tiết Thu cũng thế, Đỗ Như Hối cũng thế thậm chí ngay cả Trưởng Tôn Vô Kỵ chỉ khéo đại cục mà không giỏi phương diện chi tiết tỉ mỉ.

Cũng may có Hứa Kính Tông, hiện tại còn có Tổ Quân Ngạn, có thể quản lý cao thấp giúp cho Lý Ngôn Khánh.

Nhưng trong lòng Lý Ngôn Khánh vẫn muốn tìm một người thỏa đáng hơn, hắn vẫn tưởng tượng sau khi Dương Khánh nhận thua sẽ mời chào Liễu Chu Thần, tuy nhiên hiện tại xem ra Liễu Chu Thần có cảm tình rất lớn đối với Dương Khánh, nếu như muốn Liễu Chu Thần hiệu lực như trước kia thì rất khó, người có thể nói Liễu Chu Thần đối trả nhưng tình bạn Liễu Chu Thần đối với Dương Khánh không phải là giả mà xuất phát từ nội tâm.

- Gia Lễ, tối nay người tuần thủ Huỳnh Dương.

- Vâng.

Liễu Hanh đại hỉ chấp tay lui ra.

Ngôn Khánh trở về phòng khách, trong sảnh chỉ còn Trịnh Nhân Cơ Trịnh Vi Thiện hai người.

Ba người hàn huyên phân ghế chủ khách ngồi xuống, Lý Ngôn Khánh cũng không khách khí ngồi ở chủ vị, hiện tại Huỳnh Dương quận quan chức của hắn là cao nhất, ngồi ở nơi này cũng không thất lễ.

- Ta một mực nghĩ hoài mà không rõ Lý Vương liên minh thế nào.

Lý Mật đã ra chiêu rồi nhưng Vương Thế Sung lại chậm chạp không có hành động, ta không nghĩ Vương Thế Sung ra chiêu đó là có ý gì? Hắn tại sao lại lừa dối lấy một tòa thành trì? Hơn nữa hắn từ sau khi rời khỏi Cửu Sơn thì mất tích, hiện tại rốt cuộc là ở nơi nào?

Có quân tốt dâng trà lên, Lý Ngôn Khánh uống một ngụm rồi đem nghi vấn trong lòng nói ra.

Trịnh Nhân Cơ cùng với Trịnh Vi Thiện nhìn nhau rồi lâm vào trầm tư.

Hơn nửa ngày sau Trịnh Nhân Cơ mới nói:

- Ngày xưa Vương Thế Sung nhập Đông Đô, Thái Nguyên Vương thị cũng phải người cho ta biết, cũng muốn ta hỗ trợ cho Vương Thế Sung nhiều hơn.

- Ta lúc đó không rõ, cái tên Vương Thế Sung này muốn ta giúp gì chứ? Hắn muốn quân công có quân công, muốn người có người muốn tiền bạc tơ lụa có tiền bạc tơ lụa, ở trong thành Lạc Dương, Nguyên Văn Đô đã bị hắn mua chuộc, Đoạn Đạt nguyện ý vì hắn, mà hắn lại đứng ở một bên.

Tuy nhiên ta thấy người này có hoa mà không có quả.

Hắn nói mà không giữ lời không hề giảng đạo nghĩa, hiền chất ta nghe nói Vương Thế Sung gần đây cảnh ngộ không quá tốt, hắn trước kia luân phiên thất bại, hao tổn binh mã, triều đình đối với hắn bất mãn, hiện tại hắn làm như vậy chắc là bảo trì quan chức của mình, Dương thành là một cái cớ không tệ.

Lý Ngôn Khánh lắc đầu:

- Một tòa Dương thành huyện chỉ sợ khó có thể để hắn ngồi vững ở Lạc Dương.

Phải biết rằng, trong vòng nửa năm này hắn tổn hao không biết bao nhiêu là binh mã, hơn nữa phần lớn đều là đội ngũ tinh nhuệ ở Lạc Dương, về phần tiền bạc Lạc Dương cơ hồ đều bị hắn lấy cho thành hư không, tổn thất lớn như vậy, một tòa Dương thành huyện chẳng đáng là bao.

Người này xảo trá, hơn nữa dã tâm rất lớn, thúc phụ, ta cũng đã nghe nói Độc Cô Vũ muốn thay thế hắn, hắn hiện tại lấy được Dương thành huyện tính mạng có thể giữ gìn nhưng tiếp tục lưu ở Lạc Dương thì không đủ.

Lý Ngôn Khánh nói tới đây đột nhiên hiện lên một linh quan ở trong đầu.

Hắn tựa hồ ý thức được mình bỏ qua vấn đề gì đó.

Vấn đề gì?

Hắn ngồi ở ghế thái sư khế gõ vào thành ghế, Trịnh Nhân Cơ cùng với Trịnh Vi Thiện cũng không mở miệng im lặng ngồi ở một bên uống trà.

Thời gian trôi qua đã lâu trí nhớ của Lý Ngôn Khánh đã mơ hồ.

Vương Thế Sung cuối cùng xưng vương thế nào?

Hắn chết thế nào? Ngôn Khánh không nhớ rõ nhưng Ngôn Khánh biết rằng hắn cuối cùng tự lập vương, mà nếu như tự lập vương thì cho thấy hắn không để Tùy thất vào trong mắt. Chẳng lẽ lần này Vương Thế Sung bài binh bố trận là muốn tiến về Lạc Dương tạo phản sao?

- Thúc phụ Vương Thế Sung có thể tạo phản không?

- Sao?

- Ý của ta là, hắn có thể chém giết mà quay trở lại Lạc Dương không?

Trịnh Nhân Cơ khẽ run rẩy, hoảng sợ nhìn Lý Ngôn Khánh, Trịnh Vi Thiện ở bên cạnh nói:

- Hắn làm sao quay trở lại Lạc Dương được?

Lý Ngôn Khánh nghĩ nghĩ dần dần trở nên rõ ràng.

- Ta nhớ rằng hắn và tả kiêu vệ đại tướng quân Đoạn Đạt quan hệ không tệ mà Đông Đô đóng quân cơ hồ là nhân mã của tả kiêu vệ nếu như Đoạn Đạt giúp hắn yểm hộ thì Vương Thế Sung có thể hắn không biết quý không hay quay về Đông Đô, giết chết đám người Việt vương, khiến cho bọn họ trở tay không kịp.

Trịnh Nhân Cơ và Trịnh Vi Thiện nhìn nhau tất cả đều lộ ra vẻ kinh hãi.

- Nhưng mà hắn không sợ triều đình phản công sao?

- Triều đình ở sông Lạc hiện tại còn bao nhiêu nhân mã?

Vương Thế Sung dám làm như vậy điều này cho thấy hần ở sông Lạc đã tìm hiểu rất kỹ, có đầy đủ lực lượng. Hiện tại hữu giám môn phủ bất động, tâm diện cũng không có bao nhiêu nhân mã, mà Lý Mật hiện tại đánh Hồ Lao quan, tương đương nín chân chúng ta, Toánh Xuyên và Tương thành binh lực hư không mà Nam Dương Giang Hoài tuy to lớn nhưng trộm cướp không dứt, triều đình căn bản vô lực bặt tâm.

Về phần Quan Trung, ta nghĩ chính là vì Quan Trung rung chuyển mới khiến cho Vương Thế Sung hạ quyết tâm.

Lý Uyên có thể binh khốn Trường An, Vương Thế Sung tại sao không thể nắm giữ Đông Đô? Đúng thế nếu nói như vậy binh mã của hần mất tính ở Cửu Sơn cũng chỉ sợ là vì chuyện này

630. Chương 106: Mở Cửa Thành.

Lý Ngôn Khánh nghĩ tới đây đột nhiên nở ra nụ cười.

- Đáng thương cho Lý Mật, thông minh cả đời lại bị Vương Thế Sung xoay vòng vòng.

Trịnh Nhân Cơ thăm dò hỏi:

- Hiền chất, chẳng lẽ con không định cứu viện Lạc Dương sao?

Ngôn Khánh khẽ giật mình, hít sâu một hơi:

- Đã hai ngày trôi qua rồi, Vương Thế Sung hiện tại cũng đã đến Lạc Dương cho dù con có khởi hành thì cũng không còn kịp hơn nữa con đi qua Vương Thế Sung dùng Việt Vương uy hiếp thì con biết làm sao?

- Cái này...

- Vương Thế Sung hiện tại ném chuột sợ vỡ bình, mà con cũng cần giải quyết Lý Mật.

Tính mạng của Việt Vương tạm thời không đáng ngại, còn nữa con có nhạc phụ ở Lạc Dương, Vương Thế Sung không dám mạo hiểm lấy đi tính mạng của Việt Vương.

- Như vậy chẳng lẽ để cho Vương Thế Sung tùy ý muốn làm gì thì làm sao?

Lý Ngôn Khánh đứng dậy ngưng mắt nhìn Trịnh Nhân Cơ rồi đột nhiên cười cười:

- Không phải để hần tùy ý mà là thời cơ không đến cần phải kiên nhẫn.

Đông Đô ở trong thành Lạc Dương, Vương Thế Sung đã khống chế cục diện.

Hữu Giám Môn đại tướng quân Bạt Dã Cương xuất kích, tuy nhiên sau đó không hề động thủ mà lại xuống ngựa hành lễ với Vương Thế Sung.

Hoàng Phủ Vô Dật thấy tình thế không ổn, vứt bỏ Hữu Dịch môn chém giết lao ra khỏi thành Lạc Dương, tìm nơi nương tựa ở Trường An.

Mà Nguyên Văn Đô nguyên vốn chuẩn bị lãnh binh ra ngoài thành giáp công Vương Thế Sung, không ngờ Đoạn Du cầm chìa khóa cửa cung lại không thấy bóng dáng đâu, cửa Huyền Vũ môn không cách nào mở ra, lúc đó Phí Diệu lại mở Thái Dương môn, để cho Vương Thế Sung chém giết xông vào hoàng cung.

Lô Sở cùng với Độc Cô Vũ trong lúc hỗn loạn bị Vương Nhân Tắc bắt được chém thành thịt vụn ngay tại chỗ.

Nguyên Văn Đô còn có ý đồ phản kháng thì bị tả kiêu vệ tướng quân Hoàng Đào Thụ giết chết, đầu người dâng tới trước mặt Vương Thế Sung.

Dương Đồng ở bên trong từng tùm tùm, chạy trốn leo lên thành lầu nhìn về phía bên ngoài, chỉ thấy hoàng thành rung chuyển, Vương Thế Sung cùng với Đoạn Đạt Bạt Dã Cương ở cùng một chỗ, xuất hiện ở bên ngoài cửa thành, Vương Thế Sung mặc một thân hoàng kim áo giáp, trong ánh lửa vô cùng bắt mắt.

- Vương Thế Sung người không nhận được chiếu lệnh, tự tiện quay trở lại kinh.

- Chuyên quyền độc đoán, tru sát đại thần, người hiện tại cầm binh quyền, có dám giết chết cô hay không?

Dương Đồng cũng còn tỉnh táo, lời nói còn run run lại chỉ vào Vương Thế Sung mà mắng to.

Nào biết Vương Thế Sung vừa nhìn thấy Dương Đồng lập tức xoay người xuống ngựa, phủ phục xuống mặt đất mà khóc lớn.

- Vi thần được sự đề bạt của thánh thượng, cho dù phân thân toái cốt cũng không cách nào đền đáp, chỉ là ba người Nguyên Văn Đô, Lô Sở Độc Cô Vũ bọn họ đều là gian thần, mưu đồ bí mật liên hợp với nhau hãm hại lương thần khiến cho vi thần không có đất dừng chân. Cho nên vi thần đành phải động thủ, nếu như có nửa phần giả dối phụ đại vương cùng với bệ hạ thì sẽ bị thiên lôi đánh chết.

Hắn nói những lời này khiến cho Dương Đồng ngây ngẩn cả người.

Chẳng lẽ bọn người Nguyên Văn Đô thật sự cầu kết với Lý Mật, muốn mưu hại ta?

- Vương Thế Sung, người nếu thật sự là trung thần thì có dám một mình tới đây gặp cô?

Vương Thế Sung không nói nhiều lời, lập tức cởi áo giáp ra tiến lên, đám quân tốt liền lui về phía sau trăm bước để chứng minh sự trong sạch của hắn.

Nếu như Lý Ngôn Khánh ở đây sẽ chế nhạo Vương Thế Sung là hảo thủ diễn trò.

Chỉ tiếc Dương Đồng tuy thông minh nhưng đối với chuyện này lại quá mức lạ lẫm, hắn không hiểu Vương Thế Sung làm như vậy là có ý gì?

Trước đây Lô Sở nói với hắn Vương Thế Sung không tốt.

Sau đó Nguyên Văn Đô cũng nói với hắn, Vương Thế Sung chỉ có hư danh.

Nhưng Dương Đồng có bao nhiêu hiểu rõ với Vương Thế Sung? Đúng lúc này hắn định mở cửa thành thì đã truyền tới tiếng vó ngựa dồn dập.

Bùi Nhân Cơ suất lĩnh quân sĩ Bùi gia như gió xông tới.

- Vương thượng đừng vội mở cửa thành.

Vương Thế Sung khoát tay, ý bảo quân tốt mở ra một con đường.

Bùi Nhân Cơ đi tới trước mặt Vương Thế Sung, mắt hổ trợn lên.

- Vương Thế Sung người muốn tạo phản sao?

- Bùi đại tướng quân, đừng vội hiểu lầm, Vương Hành Mãn tuyệt đối không có ý tạo phản, hôm nay chỉ là tự bảo vệ mình, nếu như tướng quân không tin, Vương Hành Mãn có thể cùng với đại tướng quân cùng nhau tiến vào gặp mặt vương thượng.

- Bùi đại tướng quân, người cùng với hắn tiến vào gặp cô.

Dương Đồng lớn tiếng hô.

Bùi Nhân Cơ trầm ngâm một lát rồi xuống ngựa.

Hắn hạ lệnh cho bồi gia thân vệ canh giữ ở ngoài cửa, sau đó chấp tay nói:

- Mong vương thượng mở cửa, thần cho dù mất đi tính mạng này cũng không để tên gian tặc hại nửa sợi lông của vương thượng.

Thần sắc của Vương Thế Sung thì thần nhiên không hề có chút hoảng sợ nào.

Trong tích tắc khi hắn tới gần Bùi Nhân Cơ đã thấp giọng nói:

- Bùi đại tướng quân nếu như giết ta, những đám con cháu của ta ở đây sẽ báo thù, đến lúc đó tính mạng của vương thượng cũng khó bảo tồn, tại sao không lui một bước ta có thể bảo vệ tính mạng của vương thượng tuyệt đối không nguy hiểm.

Câu nói kia khiến cho Bùi Nhân Cơ giận tím mặt.

Đại Nghiệp năm thứ mười ba gió nổi mây phun biến đổi thất thường.

Tháng mười Lạc Dương đang đắm chìm trong sự vui mừng khi Vương Thế Sung đoạt lại Dương thành thì Vương hồ tử đột nhiên xuất hiện ở Lạc Dương, liên hiệp với tả kiêu vệ tướng quân Đoạn Đạt, cùng với Bạt Dã Cương, Hoàng Đào Thụ, Phí Diệu và các lưu thủ ở Lạc Dương đại tướng tùy thất thường dịp vào ban đêm công kích hoàng thành Lạc Dương, tru sát cả nhà Lô Sở bảy mươi ba nhân người, Nguyên Văn Đô cả nhà 130 người, cùng với tôn thất nhà Tùy, Độc Cô Vũ.

Tả Giam Môn đại tướng quân Bùi Nhân Cơ cứu giá lại được cho biết bọn người Lô Sở bí mật cấu kết với Lý Mật mưu đồ tạo phản.

Việt vương Dương Đồng tuyên Vương Thế Sung tiến vào trong thành, trao đổi hồi lâu, Vương Thế Sung bái kiến Dương Đồng và mẫu thân của hắn là thái hậu Lưu Lương Thê.

Ngay lập tức Việt Vương Dương Đồng phong Vương Thế Sung làm tả phó xạ, tổng đốc nội ngoại quân sự.

Sau hừng đông, Vương Thế Sung lại bắt đầu hành động, đem những người tâm phúc của Lô Sở và Nguyên Văn Đô như Triệu Trường Tài Quách Văn Ý mang đi chém, Lạc Dương vì vậy mà chết đi mấy nghìn người.

Vương Thế Sung huyết tinh đồ sát khiến cho Lạc Dương lâm vào một cảnh tượng cổ quái.

631. Chương 107: Đánh Bại Lý Mật..

Tháng mười một cửa hàng Hùng Ký tuyên bố rút khỏi Lạc Dương, cửa hàng của Trương thị tộc nhân cũng lập tức ly khai. Sau đó vài ngày Vương Thế Sung dâng thư lên Việt Vương Dương Đồng, khẩn cầu Dương Đồng đăng cơ, ổn định thế cục Trung Nguyên.

Rồi sau đó lại tuyên cáo Dương Quảng làm thái thượng hoàng, Dương Đồng làm hoàng đế, chống lại Lý Uyên ở Quan Trung.

Dương Đồng sau khi lên ngôi sửa niên hiệu Đại Nghiệp thành Hoàng Thái, đó là Hoàng Thái chủ mà đời sau ghi lại, tuy nhiên Dương Đồng bốn ý muốn triệu Lý Ngôn Khánh về Lạc Dương lại bị Vương Thế Sung ngăn cản.

Vương Thế Sung nói:

- Huỳnh Dương chính là chìa khóa của đông đô, không thể mất đi, cần phải có đại tướng ở đó tọa trấn.

Lý huyện bá tước từ khi tọa trấn Huỳnh Dương cho tới nay bách chiến bách thắng, không gì địch lại, hiện tại lại vừa đánh bại Lý Mật, chính là lúc sĩ khí tăng cao, Lý huyện bá tước không thể rời Huỳnh Dương được, cần phải nhanh chóng triệu tập binh lực bình định Lý Mật, khôi phục hùng phong đại Tùy.

Những lời này của Vương Thế Sung không phải là không hợp đạo lý.

Dương Đồng tuy hơi tiếc nuối nhưng cũng không thể làm gì, không thể cãi lại, Vương Thế Sung sau khi giết đám người Lô Sở Nguyên Văn Đô đã lấy cớ tru diệt sự đảng những người không chịu theo hắn, không phải bị giết thì cũng đã từ quan, quay trở lại quê cũ, đại thần trên triều cơ hồ là vây cánh của hắn, Dương Đồng cố ý triệu Lý Ngôn Khánh chính là phạm với ý nguyện của văn võ trong triều.

Chuẩn xác mà nói là phạm vào ý nguyện của Vương Thế Sung.

Lý Ngôn Khánh cười lạnh một tiếng, đem công hàm trong tay ném qua một bên.

Công hàm lấy danh nghĩa của Thượng Thư tỉnh, kỳ thật là ý của Vương Thế Sung, hiện tại hoàng đế đăng cơ, có ý muốn bình định phản tặc mà hiện tại Lý Mật chưa bị tru diệt, triều đình không thể toàn tâm toàn ý đối phó với Lý Uyên ở Quan Trung cho nên mong Lý Ngôn Khánh nhanh chóng giải quyết Lý Mật để khôi phục sự bình tĩnh ở Trung Nguyên.

Ngôn từ rất khách khí nhưng trong đó ẩn chứa sự sai sử.

- Tên Vương hồ tử này thật là càn quấy.

Đám người Tổ Thọ nhin không được mà thấp giọng chửi bới.

Ngôn Khánh nói:

- Hấn từ Lạc Dương lưu thủ trở thành Phó Xạ, đường đường là thừa tướng của một quốc gia há có thể không hung hăng càn quấy?

Nhớ ngày đó Lý Ngôn Khánh làm Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ, so với Vương Thế Sung cao hơn hai phẩm cấp.

Ngày nay, tả phó xá, tổng đốc nội ngoại quân sự gần như là nhất phẩm, quyền cao chức trọng, so sánh lại Lý Ngôn Khánh chỉ là tam phẩm Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ, kém hơn hấn rất nhiều. Tuy nhiên chức vụ phó xạ này, được bao nhiêu người thừa nhận chỉ sợ có trời mới biết.

- Chúa công vậy thì chúng ta phải làm thế nào?

- Vương Thế Sung dùng danh nghĩa triều đình mà hành văn, ta cũng không thể không tuân theo.

- Đã như vậy chúng ta xuất binh đấu với Lý Mật mấy trận nữa, Lý Mật ở bên ngoài cũng thật phiền toái.

- Chúa công muốn cùng với Mật công... Lý nghịch tranh chấp?

Tổ Thọ tuy đầu hàng Lý Ngôn Khánh nhưng về mặt cảm tình vẫn còn với Lý Mật, hấn cũng biết nhị Lý sớm muộn gì cũng có quyết chiến nhưng trong lòng thủy chung vẫn kỳ vọng ngày đó đến xa hơn, Lý Mật đối với hấn không tệ mà hấn lại phản bội Lý Mật.

- Chúa công nếu như cùng Mật công tranh chấp với nhau thì không phải là hợp tâm ý của Vương Thế Sung sao?

Vương Thế Sung làm một công hàm này, chính là để Lý Ngôn Khánh cùng Lý Mật giao thủ với nhau, ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Lý Ngôn Khánh án binh bất động không có hành động gì thì có thể kết luận hấn cấu kết với Lý Mật, hấn vừa vặn mượn cơ hội này khép Lý Ngôn Khánh vào tội phản nghịch.

Tóm lại Lý Ngôn Khánh đánh cũng không phải mà không đánh cũng không phải, đành phải dăm lao phải theo lao.

Tổ Thọ nói sầu lo ở trong lòng ra, Lý Ngôn Khánh ở trong phòng bồi hồi.

Sau nửa ngày hấn đột nhiên nở nụ cười:

Vương Thế Sung muốn dùng thiên tử để sai sử ta, nhưng mà làm sao có thể làm khó ta được?

Hấn biết rõ Vương Thế Sung không phải là không muốn giết Dương Đồng mà là không dám giết.

Với uy vọng của Lý Uyên sau khi nhập quan cũng muốn đưa Dương Thúc lên làm hoàng đế, xa tôn Dương Quảng làm thái thượng hoàng. Mà Vương Thế Sung hiện tại cũng phải học theo, đem Dương Đồng làm bù nhìn cho hấn đứng vững chân.

- Tổ Thọ, người chuẩn bị một chút lập tức chạy tới Trịnh thành.

- Mật khác phái người mời Trịnh Thiện Quả Trịnh công tới đây, nói rằng ta có chuyện quan trọng cần thương nghị.

Nhìn sắc mặt của Lý Ngôn Khánh, trong lòng của Tổ Thọ cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, Vương Thế Sung muốn nhị Lý tranh chấp chỉ sợ không thực hiện được.

Đêm đó Tổ Thọ nhận được thư của Lý Ngôn Khánh đi tới Trịnh thành.

Trước khi Lý Ngôn Khánh đi Huỳnh Dương đã chia binh với Tiết Thu, Tiết Thu dẫn theo binh mã dùng Hùng Khoát Hải làm đại tướng suốt đêm bốn tập thần không biết quỷ không hay tới Trịnh thành.

Lúc này Trịnh thành đối với Quân thành không có phòng thủ gì.

Tiết Thu giả mạo làm quân Ngõa Cương, lừa dối mở cửa thành xong, Hùng Khoát Hải xông vào chém giết quan thủ thành, lặng yên không hề được Trịnh thành.

Lý Ngôn Khánh phục đoạt Trịnh thành thậm chí không làm kinh động tới quân Ngõa Cương và tùy quân ở Dương thành.

Tất cả đều bí mật mà tiến hành, Vương Thế Sung huyết tẩy Lạc Dương đã dẫn đến lực chú ý của đại đa số người, Tiết Thu đơn giản không chế Trịnh thành, trong vòng mười ngày không ai biết được.

Lý Mật mặc dù cùng với Vương Thế Sung mưu đồ bí mật nhưng hẳn không có nghĩa là không phòng bị.

Trong mắt của Lý Mật, Vương Thế Sung chẳng qua là một tên hề mà thôi, hiện tại đem Dương thành huyện cho Vương Thế Sung, tương lai sẽ lấy lại.

Kết quả, Trịnh thành đã biến thành căn cứ hậu cần của Ngõa Cương.

Tất cả chi tiêu đều xuất phát từ Trịnh thành.

Lý Ngôn Khánh để Tiết Thu cướp lấy Trịnh thành là vớt âm mà thôi, về sau biết được kế hoạch của Lý Mật mơ hồ có thể thấy được cướp lấy Trịnh thành là một cơ hội quá tốt. Tuy nhiên Ngôn Khánh và Tiết Thu cũng biết, Trịnh thành là một vị trí khó bền, dù sao khoảng cách tới Quán thành cũng hơn một trăm dặm, muốn giữ gìn cũng không phải là một chuyện dễ dàng. Trịnh thành Quán Thành Ủy thị tạo thành một thế chân vạc, Lý Ngôn Khánh cướp lấy Trịnh thành vốn chỉ muốn gây cho Lý Mật một chút phiền toái mà thôi.

Nhưng hiện tại xem ra Trịnh thành này sẽ trở thành một quân cờ trọng yếu Lý Ngôn Khánh lập tức dùng danh tiếng của Dương Khánh mệnh cho Trịnh Vi Thiện làm Tư Mã Huỳnh Dương, tổng lĩnh quân sự ở Huỳnh Dương và Quán Thành. Hẳn cũng sai người mang theo hai nghìn quân rời khỏi Cử huyện đồn trú ở Bách Hoa Cốc, làm ra khí thế chuẩn bị xuất kích.

Sau đó Lý Ngôn Khánh đích thân tới Hồ Lao quan đốc chiến.

Trong vòng bảy tám ngày ngắn ngủi, nhị Lý giao phong hơn mười lần có thắng có bại.

Nhưng trong lúc tất cả mọi người đều cho rằng cuộc chiến ở Hồ Lao quan giằng co thì Tùy quân đột nhiên xuất kích đánh bại quân Ngõa Cương.

632. Chương 108: Trở Lại Cử Huyện.

Cuối tháng mười Lý Ngôn Khánh ngay cả Nguyên Vũ, Dương Vũ nhị huyện và Đại Lương thành cũng phá được, đoạt lại ba trấn.

Lý Mật lui binh trăm dặm, tập trung hỏa lực mười lăm vạn, dùng Lý Công Dật, Lý Thiện Hạo làm chủ giằng co với tùy quân còn hẳn thì đích thân dùng hai mươi vạn đóng ở trong núi, tuyên bố trước khi hết tháng sẽ đoạt lại Dương thành. Vương Huyền Thử nhìn thấy tình huống không ổn thì lập tức rút khỏi Dương thành. Hẳn biết rõ giao dịch giữa Lý Mật và Vương Thế Sung, hai mươi vạn quân Dương thành không thể nào ngăn cản được.

Lúc này Lý Ngôn Khánh lại ra lệnh cho Diêu Ý nhập trú ở Hầu thị huyện thành, đại tướng dưới trướng của hắn là Vương Phục Bảo thì binh lâm tới Cửu Sơn.

Cửu Sơn cách Tung Cao ước chừng hơn mười dặm.

Chuẩn xác mà nói, nhị huyện này đều thuộc sự quản lý của Huỳnh Dương quận, Lý Ngôn Khánh phái binh tới đây cũng là hợp tình hợp lý.

Ngắn ngủi trong vòng hai mươi ngày sông Lạc đã phát sinh biến hóa long trời lở đất, Vương Thế Sung trước lấy được Dương thành, sau đó lại mất đi, tuy nhiên hiện tại hẳn đã nắm giữ được Lạc Dương, dùng thiên tử làm bù nhìn, coi như đứng vững chân, Lý Ngôn Khánh đoạt được ba trấn xong, bàn tay kéo dài tới tận Đông Quận và Tế Âm quận, quyền lực Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ của hắn càng thêm được củng cố, địa vị ở Huỳnh Dương không thể dao động.

Quận trưởng Lương quận Dương Vương đầu hàng, danh vọng của Lý Mật càng tăng lên.

Hắn mặc dù đã mất đi ba trấn nhưng có được Lương quận lại càng ổn định, quan trọng nhất là Đông Quận Tế Âm Quận cùng Huỳnh Dương quận có liên hệ chặt chẽ với nhau. Lý Ngôn Khánh ở phía đông dây dưa với Lý Mật, Lý Mật sau khi phục đoạt Dương thành lại mang binh về phía Tây Đông, trực tiếp đối mặt với đại tướng Dương Công Khanh của Vương Thế Sung, phía bắc thì có thể tiến công Lý Ngôn Khánh.

Đồng thời, Lý Ngôn Khánh cùng với Vương Thế Sung ở cách sông Tương Vọng, đề phòng lẫn nhau.

Thế cục dần trở nên bình tĩnh, tam phương kìm chế nhau, rối loạn phức tạp.

Vương Thế Sung biết được Lý Ngôn Khánh chiếm được ba trấn thì càng thêm hoảng sợ.

Hắn hi vọng Lý Ngôn Khánh và Lý Mật đầu rơi máu chảy với nhau, lưỡng bại câu thương, đồng thời lại sợ Lý Ngôn Khánh mượn cơ hội này làm cho thực lực lớn mạnh, uy hiếp vị trí của hắn ở Đông Đô, trước mắt mà nói, Vương Thế Sung không đứng vững ở Lạc Dương, vẫn chưa khống chế hoàn toàn.

Nếu không cửa hàng Hùng Ký đóng cửa, Trương thị tộc nhân rời khỏi làm sao có thể nhẹ nhõm như vậy được?

Vương Thế Sung cần phải có thời gian mới vững chắc thực lực được.

Lý Ngôn Khánh cần có thời gian để lớn mạnh.

Lý Mật cần có thời gian để liếm láp vết thương.

Cho nên nhất thời sông Lạc gió êm sóng lặng.

Ngôn Khánh không ở lại Huỳnh Dương huyện.

Hắn chiếm Trịnh huyện và Nguyên Vũ ba trấn xong lại mệnh cho Tân Văn Lễ suất bộ đóng ở Huỳnh Trạch, làm tổng đốc chiến sự ba trấn.

Tân Văn Lễ không chối mà cũng không thể từ chối.

Dù hắn biết rằng ở trong Huỳnh Dương quận triều địa đã thay đổi nhưng vẫn phải giả vờ như không biết, ra trấn Huỳnh Trạch, Tân Văn Lễ là một người lão luyện thành thực, vô cùng thích hợp.

Nếu như tiến công thì hắn không hiệu quả nhưng mà chỉ thủ không công thì là một nhân tuyển chính xác, hắn vốn là Ứng Dương Lang Tướng đóng ở Huỳnh Trạch là chuyện kinh thiên địa nghĩa, cho dù Vương Thế Sung cũng không làm gì được.

Sau khi sắp xếp xong chiến sự, Ngôn Khánh lại mệnh cho Tiết Thu ra trấn Hồ Lao quan.

Tiết Thu là người vô cùng thâm trầm, tràn ngập kinh luân, sau khi La Sĩ Tín suy nghĩ lại để cho La Sĩ Tín âm thầm hộ trợ. Vốn Lý Ngôn Khánh muốn để cho Lưu Hắc Các tiến tới giúp nhưng cân nhắc đến Đâu Kiến Đức hắn lập tức gạt bỏ suy nghĩ này.

Lưu Hắc Các trước kia được Đâu Kiến Đức quan tâm quan hệ hai người vô cùng tốt, Lý Ngôn Khánh làm sao có thể yên tâm cho hắn trấn Hồ Lao quan.

Cho nên Ngôn Khánh đổi La Sĩ Tín với Lưu Hắc Các, sau đó mệnh cho Đỗ Như Hối tập trung hỏa lực ở bờ đông Lạc Thủy, thuộc sự quản lý trực tiếp từ Lý Ngôn Khánh.

Vương Thế Sung huyết tẩy Đông Đô hắn mệnh cho Đỗ Như Hối tiến về phía Đông ba mươi dặm đóng ở bên bờ Lạc thủy.

Đừng nhìn ba mươi dặm là nhỏ, thực sự đã khiến cho Dương Công Khanh như lâm đại địch, vội vàng triệu tập đôi ngũ nghiêm mật phòng vệ. Sài Hiếu Hòa cũng mệnh cho Diêu Ý và Vương Phục Bảo chủ động xuất kích chiếm lĩnh Hầu thị và Tung Cao.

Tung Cao bên cạnh có Tung Cao Sơn, phía nam Dương thành huyện, lưng tựa Cửu Sơn trại.

Như vậy thoáng cái chẳng khác nào đã án ngữ cổ họng của Lý Mật, Lý Mật nếu như muốn đánh Hắc Thạch quan thì phải đối diện với sự phòng ngự ở Tung Cao, mà Hầu thị bên cạnh cũng có thể tập kích.

Hai nước cờ này tình diệu vô cùng khiến cho Lý Ngôn Khánh thoáng cái đã chiếm thượng phong.

Ngôn Khánh sau khi sắp xếp thỏa đáng mọi chuyện thì lập tức lên đường trở về Cử huyện.

Hắn tới Lạc Khẩu kho dò xét một phen, thấy Sài Hiếu Hòa xử lý mọi chuyện vô cùng nhẹ nhàng hắn cũng không hỏi đến.

Sài Hiếu Hòa đúng là một người có tài kinh thiên vĩ đại. Cũng huyện không còn đáng ngại, Huỳnh Dương cũng không đáng ngại, đáng tiếc Lý Mật lại không biết dùng người.

Nhân vật như thế vô duyên vô cớ đã thành tiện nghi cho Lý Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh thầm nghĩ: Nếu như đổi là ta, những đồ quân nhu lương thảo thì đáng là gì? Bồ Sơn công thì đáng là gì, có Sài Hiếu Hòa thì cho dù một trăm Bồ Sơn công cũng không bằng.

- Chúa công, phía trước chính là Cửng huyện, chúa công một tháng rồi chưa về nhà, hôm nay cũng cần tiến vào nghỉ ngơi.

Lương Lão Thực dắt ngựa nói với Lý Ngôn Khánh.

Vốn Lý Ngôn Khánh muốn đi Hắc Thạch quan dò xét thì dọc đường Lương Lão Thực nhắc tới, lòng hần liền sinh ra lửa nóng.

Nếu như hần không về thăm nhà chỉ sợ kiều thê ở trong sẽ sinh ra oán niệm

Nghĩ tới đây Ngôn Khánh gật đầu.

Vì vậy nhân mã lập tức chuyển về phía đông, hướng về phía Cửng huyện mà tiến tới.

- Lão Thực, người về nhà báo cáo với ba vị phu nhân nói rằng ta đi huyện nha gặp mặt Sài công thương nghị công vụ, sau đó sẽ về nhà dùng cơm.

- Vâng.

Lương Lão Thực lập tức lên ngựa hướng về phía huyện nha mà tiến tới.

Thời gian rét đậm, nhiệt độ đã cực kỳ thấp.

Nhưng xe ngựa ở Cửng huyện vẫn như nước, cảnh tượng vẫn nhiệt náo vô cùng, nhân khẩu ở Cửng huyện gia tăng khiến cho diện tích của Cửng huyện cũng không tiếp nhận nổi, vì vậy đầu mùa thu, Lý Ngôn Khánh thương nghị với chúng quan, xây dựng thêm nội thành, thỏa mãn yêu cầu nhân khẩu. Tiếp theo cũng khuếch trương thành trì năm mươi dặm về phía Tây, năm mươi dặm về phía bắc, tổng diện tích gần bảy trăm dặm vuông, tương đương với thành phố Trịnh Châu đời sau. Cửng huyện mặc dù gia tăng hai mươi vạn nhân khẩu nhưng mà vẫn không thiếu đất cày, đại đa số là do Vũ Sĩ Ược chủ trì.

633. Chương 109: Sài Thanh Gây Rối.

Đương nhiên Vũ Sĩ Ược biểu hiện là một thương nhân không có khả năng tham dự, tuy nhiên mọi thứ đều xuất phát từ thủ bút của hần, sự quy hoạch này cũng do hần làm, sau khi Cửng huyện thiết kế hoàn tất xong, cơ hồ chẳng khác nào Huỳnh Dương huyện, trở thành một huyện lớn nhất ở Huỳnh Dương quận. Đối với kế hoạch này Lý Ngôn Khánh cũng vô cùng hài lòng.

Ở trước cửa thành, ngựa xe như nước, người qua lại rất đông, trên mặt ai cũng tràn ngập nụ cười, đặc biệt là những lưu dân trôi dạt khắp nơi đều lộ ra ánh sáng chói lọi trên đôi mắt.

Sau khi đám người Lý Ngôn Khánh xuyên qua cửa thành, tất cả mọi người liên tục nhường đường cung kính hành lễ.

Ngôn Khánh cũng mỉm cười, đi vào cửa thành xong, hần mệnh cho những người khác tiến về Lý phủ, Kỳ Lân đội thì tiến thẳng tới võ đài của Cửng huyện, còn hần thì tự mình dẫn Hùng Khoát Hải, Hám Lăng Trịnh Đại Bư, Liễu Hanh bốn người tiến tới huyện nha. Lúc hần vừa tới, huyện nha đã tụ tập rất nhiều người.

Tiếng ồn ã không dứt bên tai khiến cho lông mày của Lý Ngôn Khánh nhăn lại.

- Sao không ai ra giải tán, đây là huyện nha không phải chợ búa, tụ tập ở đây còn ra thể thống gì?

Hùng Khoát Hải ứng tiếng cùng với Liễu Hanh thúc ngựa tiến tới.

- Tránh ra tránh ra, chớ vây xem ở chỗ này.

Không ít người nhận ra Hùng Khoát Hải, biết hắn là hộ vệ của Lý Ngôn Khánh, vội vàng tránh gia một một con đường.

Ngôn Khánh thúc ngựa tiến tới, chỉ thấy một thanh niên cầm kiếm đứng dừng ở đại đường huyện nha, cùng với đám nha dịch giằng co, Vũ Sĩ Ước, cũng đứng ở bên cạnh, thỉnh thoảng khuyên bảo thanh niên kia tuy nhiên thanh niên tựa hồ không muốn rời đi mà quát lớn:

- Sài Hiếu Hòa, người ra ngoài này nói chuyện rõ ràng cho ta, nếu không ta sẽ không từ bỏ ý đồ.

Lời còn chưa dứt bỗng nghe sau lưng có người lên tiếng:

- Người tìm người ta có lời gì muốn nói?

Lý Ngôn Khánh nhận ra thanh niên này, hắn chính là Sài Thanh, cùng Lý Đạo Huyền tới đây.

Trong ấn tượng của Lý Ngôn Khánh, Sài Thanh là người vô cùng kiêu ngạo, mang theo một chút vẻ của thể trụ đệ tử, vô cùng kiêu ngạo và cuồng vọng, nhưng chính thể mà nói cũng không kém cho lắm.

Trước đây hắn để cho Sài Thanh ở trong Đường Nhân thương hội làm hộ vệ Sài Thanh mặc dù không tình nguyện nhưng cũng đáp ứng.

Nhưng bây giờ hắn lại tới huyện nha đại môn khiến cho Lý Ngôn Khánh không vui chút nào.

Ở kiếp trước hắn đã chán ghét hành vi này, hiện tại càng trở nên ghét cay ghét đắng. Đây là nơi nào? Chính là huyện nha Cửng huyện đại biểu cho quyền lực, chỗ nói thân phận của người hiện tại chỉ là hộ viện giữ nhà cho dù người là thể trụ danh hào cũng không thể hung hăng càn quấy như vậy. Ngôn Khánh thấy rằng hành vi của Sài Thanh chính là đang khiêu chiến về quyền lực của mình ở Cửng huyện.

Sắc mặt của hắn rất trầm tĩnh nhưng trong mắt của hắn đã bắn ra lệ quang.

Nếu như Sài Thanh đến nhà báỉ phỏng, Lý Ngôn Khánh sẽ đáp trả lại là sự tôn trọng.

Nhưng mà hắn để náo động Cửng huyện chính là khiêu chiến, tuy hắn không phải là chủ nhân ở huyện nha nhưng người nên biết đây là Cửng huyện là địa bàn của ta.

Người làm ra dáng vẻ ôm kiếm gào thét như vậy chẳng phải là bất kính với Lý Ngôn Khánh ta sao?

- Công tử.

Lý Ngôn Khánh lạnh giọng quát, đại môn của huyện nha liền được mở ra.

Thẩm Quang cất bước đi tới, nhanh chóng chạy tới trước ngựa của Lý Ngôn Khánh.

- Thẩm Quang, ta mệnh cho người bảo hộ huyện nha, người tại sao lại để cho người khác ăm ĩ như vậy?

Lý Ngôn Khánh ngồi trên lưng ngựa nghiêm nghị quát:

- Người cũng biết huyện nha chính là trụ cột của Cửng huyện là thể diện của triều đình, trọng địa đại biểu cho mười vạn dân chúng ở đây hiện tại bị người ta tới càn quấy, uy nghiêm của triều đình bỏ ở đâu? Quyền lực của phủ nha Cửng huyện ở nơi nào? Người làm việc như vậy mà được sao?

Ngôn Khánh rất ít khi nghiêm khắc như thế, trước giờ vẫn luôn ôn hòa.

Thẩm Quang lộ ra vẻ xấu hổ, khom người định trả lời thì Lý Ngôn Khánh lại xoay người sang chỗ khác.

Hắn không để ý tới Sài Thanh, vung roi ngựa chỉ vào dân chúng tới xem náo nhiệt.

- Các người có biết đây là nơi nào không? Nơi này chính là huyện nha, là mạch máu của Cửng huyện, trong vòng một tiếng trống trận, các người chẳng lẽ bình yên rảnh rỗi tới đây góp náo nhiệt sao? Ai mà còn ở đây làm ồn nữa ta có thể thương nghị với Sài công lập tức bắt làm lính đi lao dịch.

Lý Ngôn Khánh ở Cửng huyện là nhân vật khiến ai cũng phải sợ hãi.

Hắn nói được là làm được.

Người dân Củng huyện đối với hấn xuất phát từ lòng thành kính, nghe thấy như vậy những người đang xem liền tản ra, trong vòng một trăm bước từ nha môn, ngoại trừ Lý Ngôn Khánh thì không thấy một bóng người nào nữa.

Vũ Sĩ Ược lại càng hoảng sợ, định cất bước lên nói chuyện.

Chỉ thấy Lý Ngôn Khánh hoàn toàn không để ý tới, ngưng mắt nhìn Thẩm Quang mà nói:

- Thẩm Quang, đến tột cùng là duyên có vì sao?

- Khởi bẩm lang quân, chuyện này ngọn nguồn là từ cuộc chiến ở Hồ Lao quan.

- Lang quân định ra kế sách, âm thầm mời chào đạo phỉ ở Toánh Xuyên và Tương thành, Sài công mệnh cho Tam Bảo tiến tới, không ngờ Đạo Huyền công tử sau khi biết được muốn lại muốn đi cùng. Sau khi thương nghị với Sài công hồi lâu, Sài công liền đồng ý, vị Sài lang quân này sau khi biết được liền lộ vẻ bất mãn nói Đạo Huyền công tử xuất thân cao quý, há có thể hợp mưu với đám chuột nhắt, cũng nói là Sài công hãm hại Đạo Huyền công tử, đưa Đạo Huyền công tử vào hiểm địa.

Sài công không muốn làm chuyện lớn lên cho nên phái người âm thầm giải thích với Sài lang quân.

Nhưng Sài lang quân không đáp ứng, hấn chết sống đòi Đạo Huyền công tử triệu hồi lại, nếu không hấn sẽ giết Sài công.

Lý Ngôn Khánh nhăn mày lại, trong lòng rất không vui, một mặt cảm thấy Sài Hiếu Hòa không hiểu thấu đáo phái Đạo Huyền ra ngoài khiến hấn không hiểu dụng ý. Một mặt lại không thoải mái với cách hành xử của Sài Thanh.

Người cho rằng người là ai?

Sài Thanh hiện tại chỉ là hộ vệ của thương hội, không có quyền lực tham gia chuyện này, Sài Hiếu Hòa phái người giải thích cho người cũng là nể mặt người rồi, nhưng người lại không buông tha. Sài Thanh người đến tột cùng muốn nhằm vào ai? Là Sài Hiếu Hòa hay muốn tạo áp lực với ta?

- Người tại sao lại không động thủ đuổi đi.

- Sài công nói chuyện này còn cần phải bẩm báo với công tử, sau đó mới có thể quyết đoán?

- Vì sao?

- Sài công nói Sài lang quân là người của công tử, hấn không thể ra tay, nếu không sẽ làm khó cho tương lai của công tử.

634. Chương 110: Lý Đạo Huyền Không Tầm Thường.

Chỉ một câu nói này khiến cho Ngôn Khánh đã có cách nhìn khác với Sài Hiếu Hòa.

Người này có tài năng có thủ đoạn nhưng lại sợ sệt. Lý Ngôn Khánh đem ngân tiên tặng cho Sài Hiếu Hòa cũng giống như đem quyền lực toàn bộ giao cho hấn, Sài Hiếu Hòa tay cầm quyền sinh sát ở Củng huyện mà lại lộ ra chút mềm yếu.

Tuy nhiên cũng khó trách chuyện này có liên quan tới kinh nghiệm và xuất thân của Sài Hiếu Hòa.

Sài Hiếu Hòa biết rõ lai lịch của Sài Thanh nên khó tránh khỏi sinh lòng cố kỵ, hấn có thể hành sự rất tốt chuyện lớn nhưng khi chuyện vặt xảy ra thì lại chưa đủ uy nghiêm để xử lý.

Nói cách khác Sài Hiếu Hòa có thể trở thành một tham mưu ưu tú chứ không thể hơn được.

Tương lai hấn tham dự chính sự cũng chỉ có suy nghĩ này, tâm lý này sẽ hại hấn, Ngôn Khánh nghĩ lại có lẽ Vương Hoàng đã đúng khi đem Kỳ Lân đài cho Sài Hiếu Hòa Lý Ngôn Khánh hiểu được, năng lực và tài hoa của Sài Hiếu Hòa đều có nhưng lại thiếu đi dũng khí, nhất định hấn chỉ có thể phụ thuộc vào người khác, Kỳ Lân đài chính là một sự lựa chọn thích hợp nhất.

....

Vũ Sĩ Ược kéo Sài Thanh tới mà nói hai câu.

Nào ngờ Ngôn Khánh nghe xong báo cáo của Thẩm Quang thì sắc mặt liền trở nên âm trầm.

Hắn xoay người nhìn Sài Thanh không nói một lời nào.

Sự im lặng này mang tới một uy nghiêm vô cùng khiến cho Sài Thanh không đối phó nổi.

Vũ Sĩ Ược định mở miệng thì đã thấy Lý Ngôn Khánh hơi híp mắt lại hiện ra tình quang sâm lãnh, khiến cho lời của Vũ Sĩ Ược ra đến miệng lại nuốt trở vào.

- Người là ai?

Lý Ngôn Khánh lạnh như băng cất tiếng hỏi.

Sài Thanh khẽ giật mình miệng ngáp ngừng không biết phải trả lời thế nào.

- Hoặc có thể nói người cho rằng người là ai?

- Ta....

- Người cho rằng đây là nơi nào?

-....

- Đây chính là phủ nha Cử huyện, chính là nơi quyết định vận mệnh của hai mươi vạn nhân khẩu của huyện, người cho rằng người là ai mà có thể kêu gào ở đây?

Khuôn mặt Sài Thanh đỏ bừng.

- Sài huyện lệnh làm chuyện gì đều có lý do của hắn, hắn phải giải thích thì người đó cũng không phải là người.

- Cử huyện quản lý hai mươi vạn dân chúng, từ gia tộc quyền thế cho tới lê dân bách tính, tất cả đều phải nghe theo sự điều khiển của Sài công, cần gì phải có nghĩa vụ trả lời người? Người có tư cách gì mà tới đây quấy rối?

Sài Thanh nghe được thì giận tím mặt.

Hắn vung trường kiếm tiến lên:

- Lý Ngôn Khánh người dám làm nhục ta?

- Không phải ta làm nhục người mà là người tự chuốc lấy nhục nhằn, Thẩm Quang còn không đuổi tên cuồng vọng này đi? Hắn mà còn gào thét nữa thì giết chết bất luận tội.

Nói xong Lý Ngôn Khánh quay người tiến tới huyện nha.

Sài Thanh còn muốn lôi kéo thì không biết Thẩm Quang làm thế nào đã tới trước người của hắn.

Sau đó thanh lợi kiếm rút ra khỏi vỏ, lộ ra một sát khí vô tận.

- Sài lang quân, công tử mời người lập tức rời khỏi.

- Người chỉ là chó dữ của Lý Ngôn Khánh, dám cản đường ta sao?

Thẩm Quang nhàn mảy lại chưa đợi lời nói của Sài Thanh chấm dứt thì đao quang đã như một dải lụa rời khỏi vỏ, hàn quang bức người đánh tới, Sài Thanh thậm kêu một tiếng không tốt rồi lui về phía sau.

Nhưng mà hàn quang lại như hình với bóng kề sát trước người của Sài Thanh.

Sài Thanh lui về phía sau, kiếm quang cũng sát theo..

Sài Thanh lui về tiếp cuối cùng cũng rút ra bảo kiếm.

Nhưng chưa đợi hắn phản kích thì Thẩm Quang đã lùi lại, hàn quang chui vào trong tay áo.

- Ở trong vòng một trăm bước của huyện nha người không có phận sự không được tiến tới, ai vi phạm, giết không tha.

- Ta....

Sài Thanh định mở miệng chửi bới nhưng lời vừa ra đến miệng đã nuốt trở lại, hắn cảm thấy trên ngực mơ hồ có khí lạnh, cúi đầu nhìn thì thấy quần áo ở trên ngực đã xuất hiện mười mấy lỗ kiếm, vừa rồi Thẩm Quang trong nháy mắt có thể giết hắn tới mấy chục lần.

Loại chênh lệch thực lực này thật là quá lớn.

Mồ hôi của Sài Thanh trở nên đầm đìa, thoáng cái đã ướt đầm y phục.

Võ nghệ của tên Thẩm Quang này không ngờ lại lợi hại như vậy? Chỉ sợ cho dù đại hiệp Sử Vạn Bảo ở Trường An tới đây cũng không phải là đối thủ của Thẩm Quang.

- Sài Thanh, chúng ta trở về chớ náo loạn nữa nếu không Lý lang quân sẽ nổi giận.

Sài Thanh thoáng cái đã thất hồn lạc phách như cái xác không hồn bị Vũ Sĩ Ược lôi đi.

Cùng lúc đó Lý Ngôn Khánh ở huyện nha gặp được Sài Hiếu Hòa, giận dữ mắng mỏ hắn một phen.

Kỳ thật vừa rồi hắn ở phủ nha nói những lời kia Sài Hiếu Hòa cũng đều đã nghe thấy, Sài Hiếu Hòa biết, đây là Lý Ngôn Khánh bảo vệ tôn nghiêm cho hắn.

Trong lòng của hắn cảm thấy vạn phần cảm động.

Tật xấu của mình hắn rất hiểu rõ, vốn tưởng rằng mình đã xử trí thỏa đáng nào ngờ trong mắt của Lý Ngôn Khánh vẫn tầm thường.

- Chúa công, chúa công cần gì vì một kẻ hủ nho như Sài Hiếu Hòa mà bất hòa với Sài lang quân.

Lý Ngôn Khánh mắng Sài Hiếu Hòa một hơi, tâm tình cũng khoan khoái dễ chịu một chút, hắn hừ nói:

- Người cho rằng ta giữ gìn cho người sao? Vậy là người sai rồi, ta đây giữ gìn sự tôn nghiêm cho Cửng huyện, nếu không làm vậy thì dân chúng sao mà có thể kính phục? Sài công đừng trách ta vừa rồi vô lễ, cũng là ta sơ sẩy làm mất thể diện của người.

- Chúa công...

- Được rồi không nói chuyện này nữa.

Sài Thanh kia không cần phải lo lắng, ta quả thực cũng nhìn hắn không vừa mắt, nghe nói người để cho Đạo Huyền và Tam Bảo tiến tới sông Dĩnh phải không? Tam Bảo thì ta yên tâm nhưng mà Đạo Huyền dù sao cũng mới mười bốn mười lăm tuổi, cho nó đi theo thì có ích lợi gì?

Sài Hiếu Hòa nói:

- Chúa công chúa công đừng vội khinh thường Đạo Huyền công tử.

- Tuy tài văn chương của công tử không bằng chúa công nhưng luận về cơ biến thì không hề thua kém, lần này tiến về Dĩnh sông chính là ý định của Đạo Huyền công tử.

- Thật sao?

Lý Ngôn Khánh nghe được liền thêm vài phần hứng thú.

Đối với Lý Đạo Huyền, Lý Ngôn Khánh rất coi trọng.

Không chỉ vì đứa nhỏ này có khí độ tiến thối có phong thái danh sĩ ngôn ngữ cũng rất rõ ràng, quan trọng hơn là hắn vô cùng có tài ứng biến, ngẫu nhiên đôi khi có hành vi lỗ mãng này thôi, tuy nhiên đại đa số thiếu niên đều có tính tình này, nếu như ai cũng xuyên việt già dặn như Lý Ngôn Khánh thì thế giới này sụp đổ mất.

Lý Đạo Huyền lần này chủ động yêu cầu cùng với Mã Tam Bảo tới sông Dĩnh chắc là có cân nhắc chu toàn.

635. Chương 111: hương Hoa Tử Đằng..

Nếu là đạo phi phản quân thì sẽ có cảm giác không tốt với quân Tùy.

Lý Ngôn Khánh thân là Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ, cũng khó có thể bày ra lập trường của mình, hơn nữa xuất thân của hắn là tông sư danh hào, chưa hẳn sẽ hấp dẫn được những đạo phi kia.

Cho nên Lý Đạo Huyền ra mặt xem ra thỏa đáng nhất.

Hắn thân là người của Lý thị lại là đệ tử quan lại, từ điểm này đã đại biểu cho Lý Uyên.

Ba chữ Đường quốc công kia có sức hấp dẫn rất lớn, cho dù là thế trụ môn phiệt cũng có hảo cảm với Lý Uyên, huống chi sau lưng của Lý Uyên còn có Lũng Tây Lý phiệt, loại quan hệ giữa các thế trụ người bình thường rất khó lý giải.

Sông Dĩnh từ thời hán cho tới nay đều là nơi tụ tập của thế trụ môn phiệt.

Trải qua rung chuyển bao nhiêu năm, lực lượng của thế trụ Toánh Xuyên so với thời Đông Hán đã suy yếu hơn rất nhiều, nhưng vẫn câu nói kia, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo, nhưng thế trụ vốn đã xuống dốc đối có sức không chế ngay cả quan phủ cũng không thể so sánh được.

Lý Đạo Huyền nói:

- Ta có thể thông qua ảnh hưởng của Lý phiệt, liên kết với các thế trụ ở Tương thành và Toánh Xuyên, từ đó chúng ta không uổng phí một mũi tên mà không chế hai quân, dễ dàng không chế được.

Sài Hiếu Hòa đã đồng ý với kế hoạch của Lý Đạo Huyền, để cho Lý Đạo Huyền và Mã Tam Bảo cùng nhau đi tới.

- Chúa công, Đạo Huyền có đại tài, đối với chúa công lại kính trọng.

- Ngày sau chúa công dừng chân ở Lý phiệt sẽ có minh hữu tuyệt hảo. Có Đạo Huyền công ở đó, chúa công có thể thu hoạch được vị trí lớn, tuy nhiên trước mắt cần phải cung cấp đầy đủ vốn liếng cho Đạo Huyền công tử, Đạo Huyền công tử lập công càng nhiều thì địa vị càng cao, chúa công càng có lợi.

Sài Hiếu Hòa cung kính nói khiến cho Lý Ngôn Khánh gật đầu liên tục.

Chuyện này cũng coi như là một phương thức phòng ngừa, mình tương lai cũng có tiếng nói lớn hơn ở trong Ý phiệt.

Ngôn Khánh trầm ngâm hồi lâu càng nghĩ càng thấy quyết định này càng đúng.

Vì vậy hắn không hỏi chuyện của Lý Đạo Huyền nữa, thu hồi ngân tiên:

- Sài công, hiện tại ngươi là huyện lệnh Cửng huyện tương lai cũng là tâm phúc của ta.

- Có một số thời điểm không được bản khoản quá nhiều, ngươi chính là quan phụ mẫu của hai mươi vạn dân chúng, tương lai cũng đại biểu cho thể diện của Lý Ngôn Khánh, lúc này xảy ra vấn đề ta có thể đảm đương nhưng nếu mất đi mặt mũi thì cho dù có gắng mười lần, một trăm lần cũng không lấy lại được.

- Chúa công dạy bảo, Sài Hiếu Hòa dĩ nhiên nhớ kỹ trong lòng.

Rời khỏi huyện nha đã dần đến hoàng hôn.

Lý Ngôn Khánh lên ngựa dẫn người trở về Lý phủ.

Hắn để cho Thẩm Quang tạm thời ở lại phủ nha, đảm bảo không cho người nào đến gây náo loạn.

Hắn vừa về tới nhà, Vũ Sĩ Ước đã chờ đã lâu, thấy Lý Ngôn Khánh hắn liền tiến lên phía trước:

- Lang quân, chuyện lớn không hay rồi.

- Sao?

- Sài lang quân bất mãn vì hôm nay phải chịu nhục cho nên không nói lời từ già chỉ lưu lại tin nhắn trở về rồi.

Lý Ngôn Khánh khẽ giật mình rồi cười lạnh nói:

- Hẳn đi cũng tốt, ta ở đây không dưỡng phế vật, càng không dưỡng loại không biết tôn ti.
- Nhưng mà Sài Thanh hẳn....
- Hẳn thì thế nào?

Vũ Sĩ Ược do dự một chút rồi vẫn nhắc nhở:

- Sài Thanh chính là huynh đệ của Sài Thiệu, mà Sài Thiệu chính là phu quân của Lý nương tử. Khi Đậu phu nhân còn sống, người mà quốc công yêu thích nhất chính là Lý nương tử, lần này Lý nương tử ở hộ huyện lập nhiều công huân hiển hách, trợ giúp Quốc công nhập quan, có thể nói là phong quan vô hạn. Lang quân đắc tội với Sài Thanh cũng là đắc tội với Lý nương tử... Đến lúc đó nàng ta bất lợi với lang quân thì không phải không xong sao?

Trong óc của Lý Ngôn Khánh không tự chủ được hiện ra tư thế oai hùng của Lý Vân Tú.

Ngôn Khánh cùng với Lý Vân Tú chỉ gặp qua một lần hơn nữa là mười năm trước. Kỳ thật hẳn đối với Lý Vân Tú không có quá nhiều hảo cảm, tuy sử sách khen ngợi vị Bình Dương công chúa này rất nhiều nhưng sau khi gặp tận mắt, Lý Ngôn Khánh cảm thấy Lý nương tử này cũng không hoàn mỹ như sử sách ghi chép, khí khái hoa hùng quá nặng, mũi nhọn quá lộ... Không những thế, Lý Ngôn Khánh cảm giác Lý nương tử này trong mắt giống như không có ai khác. Năm đó Lý Ngôn Khánh đã là danh sĩ, thần đồng trong thiên hạ mà Lý nương tử nhìn hắn vẫn tràn ngập sự khinh thị, chính vì nguyên nhân này mà Lý Ngôn Khánh khắc sâu ấn tượng của Lý Vân Tú vào trong lòng.

- Nàng ta có thể gây bất lợi với ta sao?
- Cái này....
- Chuyện này rõ ràng là Sài Thanh cố tình gây sự, Lý Vân Tú và Sài Thiệu nếu như tìm ta gây phiền toái thì đừng trách ta ngoan tâm thủ lạt.

Có lẽ Lý Ngôn Khánh cũng không cảm thấy được sự biến hóa tinh diệu của mình.

Sau mỗi lần thắng lợi, quyền thế của hắn ngày càng trọng, hiện tại Huỳnh Dương đã được khống chế trong tay, Lý Ngôn Khánh càng thêm tự tin, càng ngày càng có uy nghiêm. Tâm tính khi làm quan ở kiếp trước đã dần dần càng trở nên cẩn thận hơn. Quan trọng hơn là, hắn cũng không cảm nhận được tâm tư dựa dẫm vào Lý Thế Dân năm đó đã dần phai nhạt đi. Hiện tại hắn có thể cùng với con cái của Lý Uyên tranh phong.

Vũ Sĩ Ược đứng ở trước mặt Lý Ngôn Khánh cảm thấy một uy áp.

Uy áp như vậy cũng chỉ có lúc ở bên cạnh Đường quốc công hắn mới có thể cảm thụ.

- Lang quân nói mặc dù có đạo lý nhưng mà nếu có thể giải thích với đại tướng quân thì không phải là một chuyện tốt sao? Có phiền phức gì thì chúng ta cũng miễn chạm phải.

Ngôn Khánh càng nghĩ càng thấy Vũ Sĩ Ược nói có đạo lý.

- Đã vậy mời tiên sinh giải thích với đại tướng quân đi.
- Tại hạ?
- Ta tin tưởng tiên sinh đứng ra giải thích thích hợp hơn ta rất nhiều lần.

Bất kể thế nào mà nói, Vũ Sĩ Ược cũng là người do Lý Uyên phái tới, tuy danh nghĩa là phụ tá nhưng cũng có ý giám thị. Vũ Sĩ Ược giải thích, Lý Uyên càng dễ tiếp nhận.

Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, Hoàng Cái làm khổ nhục kế, Hám Trạch trá hàng Tào Tháo lại không tin, nhưng mà sau đó Khả Thái viết một phong thư lại khiến cho Tào Tháo rất tin tưởng.

Lý Ngôn Khánh nói những lời này cũng khiến cho Vũ Sĩ Ược cả kinh.

Hắn không dám cự tuyệt, khom người đáp ứng lui về phía sau, sau khi Vũ Sĩ Ước bước đi Lý Ngôn Khánh đứng yên ở bậc thang trầm tư suy nghĩ.

Cùng Vương Thế Sung và Lý Mật giao phong vẫn chưa chấm dứt hắn đã chạm phải sự tranh giành quyền lực lộn xộn ở trong đại đường.

Thật đúng là một mối.

Một bàn tay nhỏ bé khoác lên trên vai của hắn.

Một mùi hương hoa Tử Đằng nhàn nhạt quanh quẩn, chính là túi thơm mà Đóa Đóa thích dùng nhất.

636. Chương 112: Bùi Thúy Vân Sầu Lo

Mặc dù Lý Ngôn Khánh thất thần nhưng vô thanh vô tức tiến lại gần hắn thì chỉ có một mình Đóa Đóa mà thôi. Ngôn Khánh có ba người vợ, còn có Mao Tiểu Niệm, từng người từng người có niềm yêu thích không giống nhau, ví dụ như Đóa Đóa dùng Tử Đằng hoa, loài hoa ở đất thục, hương khí bên trong mang theo một dã tính phù hợp với tính tình của nàng. Bùi Thúy Vân thì dùng Lan hương, cực kỳ tao nhã lịch sự, phù hợp với nhã sĩ, hợp với tính tình điềm tĩnh của nàng. Trương Tôn Vô Cấu thì thích dùng lãnh hương, cho nên nàng dùng bí pháp đem hoa mai cùng sương sớm chế tạo thành, mà Mao Tiểu Niệm thì dùng Mầu Đơn hương, hương thơm nồng đậm.

- Đóa Đóa không biết chuyện này còn diễn ra bao lâu?

Lý Ngôn Khánh thấp giọng nói ra tâm sự.

Hắn muốn nói cho cả thiên hạ biết, ta là người của Lý phiệt là con của Lý Hiếu Cơ.

Nhưng mà hắn cũng biết làm vậy không được, bởi vì như vậy hắn sẽ là cái đích ngắm của mọi người. Ngắm lại Lý Thế Dân, Lý Kiến Thành, còn có cả Lý Vân Tú đều có một lão tử tốt, được thế nhân kính trọng, mà hắn thì sao, chỉ dựa vào chính mình mà tiến lên phía trước.

Nếu như Lý Ngôn Khánh không ghen ghét thì là nói dối.

Khó trách được người đời sau có một câu nói: Có lão tử tốt, bớt được hai mươi năm phấn đấu.

Những lời này hắn chỉ có thể nói với Đóa Đóa mà thôi.

Thậm chí ngay cả Trương Tôn Vô Cấu và Bùi Thúy Vân hắn cũng không thể thổ lộ.

Đóa Đóa cùng với hắn đồng bệnh tương liên, cùng phải ẩn nấp thân thể trốn đông trốn tây, thậm chí Đóa Đóa còn vất vả hơn cả hắn... Dù sao Ngôn Khánh còn biết phụ thân mình còn sống trên đời, có một người cậu đã xuất gia, còn Đóa Đóa thì sao? Nàng thậm chí không có ai để an ủi, từ sau khi Vũ Văn Á và Cáp Sĩ Kỳ rời khỏi, người thân duy nhất trên đời của nàng cũng chỉ có Lý Ngôn Khánh.

- Tiểu Yêu đừng vội.

Đóa Đóa khẽ nói:

- Chàng không phải đã nói đại loạn tất có đại trị, hiện tại nhần nhện thiếp biết khiến chàng một mối, nhưng giờ khắc này ngươi không thể để lộ ra.

Ngôn Khánh hít sâu một hơi, khẽ gật nhẹ đầu:

- Chàng đi rửa mặt đi, sau đó tới an ủi Thúy Vân tỷ tỷ một chút.

- Thúy Vân làm sao vậy?

Đóa Đóa khẽ nói:

- Còn không phải là chuyện của Bùi bá phụ sao? Vương Thế Sung chiếm cứ Lạc Dương, Bùi bá phụ lại không chịu rời khỏi, điều này chẳng phải là thân hãm miệng hổ sao? Mấy ngày nay, Thúy Vân tỷ tỷ ăn cơm không vô, ngủ không được cả thể chất tinh thần đều suy nhược.

Ngôn Khánh nghe thấy thì lông mày liền cau lại.

Đây đúng là một vấn đề đau đầu...

Lúc trước Lý Ngôn Khánh đã nhận được tin tức muốn đưa Bùi Nhân Cơ rời khỏi Lạc Dương sớm một chút.

Nào ngờ nhạc phụ đại nhân vốn thông minh của hắn lại không biết uống nhầm thuốc gì sống chết không chịu rời Đông Đô.

Theo lời của Bùi Nhân Cơ nói, Tùy Dạng Đế đối với hắn có ơn tri ngộ, hắn không thể phụ lại.

Hiện tại Tùy Dạng Đế đã ở Giang Đô phía xa xa, phó thác cho Dương Đồng, Vương Thế Sung làm loạn, khiến cho Dương Đồng lâm vào hiểm cảnh, hắn càng không thể rời đi, tóm lại Dương Đồng còn ở Lạc Dương một ngày, hắn cho dù liều tính mạng cũng phải để cho Dương Đồng được an toàn.

Bùi Nhân Cơ không ngờ lại trung tâm như vậy.

Chuyện này vượt ngoài dự liệu của Lý Ngôn Khánh.

Hắn nhớ mang máng, ở trong sử sách, phụ tử Bùi Nhân Cơ và Bùi Hành Nghiễm đã đầu nhập Lý Mật.

Nếu như hắn đối với Tùy thất trung thành và tận tâm như thế thì há có thể đầu hàng Ngõa Cương trại? Chẳng lẽ Bùi Nhân Cơ ở trong lịch sử đầu nhập Ngõa Cương là có bí mật không muốn cho người khác biết?

- Nàng ta hiện tại ở nơi nào?
- Hai ngày nay tỷ ấy trốn ở lục liễu, cầu phúc cho bá phụ.
- Vậy thì... chúng ta đi thăm Thúc Vên.

Ngôn Khánh cũng không rửa mặt, theo Đóa Đóa đi vào trong hậu trạch hoa viên, nhìn cảnh rừng liễu ven hồ.

Năm đó Lý Ngôn Khánh kiến tạo lục liễu là chuẩn bị cho Bùi Thúc Vên và Bùi Tịch.

Hiện tại Bùi Thục Anh đã tới Phù sơn, Bùi Thúc Vên là chủ nhân duy nhất ở lục liễu này. Hiện tại thời tiết rét đậm, tuyết còn đọng trên lá liễu, trắng phau một mảng, đạo quan cũng bao phủ một mảng trắng.

Ngôn Khánh cùng với Đóa Đóa đi vào trong đạo quan, ở trong đó toát ra một khí tức u lạnh.

Bùi Thúc Vên ngồi ở đại điện, mặc một đạo trang màu trắng, lộ ra một khí chất thanh nhã u lan, tuy nhiên hiện tại nàng đã gầy đi vài phần, hai người tiến tới, con chó ngao bên cạnh nàng lập tức đứng dậy.

- Bán Già La, chó náo động.

Bán Già La là một con chó ngao hậu duệ của Tứ Nhân và Tế Yêu.

- Thúc Vên, nàng gầy hơn rồi.

Ngôn Khánh tiến tới, đỡ Bùi Thúc Vên lên.

Trong ba người vợ, Lý Ngôn Khánh ở cùng Trưởng Tôn Vô Cấu cảm thấy rất thoải mái, cùng với Đóa Đóa thì yêu say đắm, chỉ có Bùi Thúc Vên là Lý Ngôn Khánh cảm thấy áp lực lớn, vừa yêu vừa cảm kích lại thêm một phần tôn trọng.

- Phu quân trở về khi nào? Tại sao không sớm thông báo một tiếng làm thiệp thất lễ rồi.

Cử chỉ của Bùi Thúc Vên lộ ra phong độ của một người trí thức.

Lý Ngôn Khánh nhìn quanh đại điện, lông mày liền nhíu lại:

- Đóa Đóa, tại sao lại để Thúc Vên sinh hoạt ở đây? Ở đây lạnh như vậy, vạn nhất bị bệnh thì thế nào?
- Phu quân đừng trách Đóa Đóa, đây là ý nguyện của thiệp.
- Nếu không như vậy há có thể thành tâm cầu phúc được.

Ngôn Khánh cười khổ:

- Nàng làm như vậy, đạo tổ chưa chắc đã chúc phúc...Nàng không thương tiếc thân thể, tương lai nhạc phụ tới không phải sẽ trách cứ ta hay sao?

- Nhưng mà....

- Không có nhưng mà, trước hết theo ta rời khỏi đây, về sau nếu nàng còn như vậy nữa ta sẽ cho hạ nhân đốt lửa, hỏa thiêu tòa đạo quan này đi.

Ngôn từ của Lý Ngôn Khánh vô cùng nghiêm khắc, Bùi Thúy Vân cũng không dám phản bác.

- Ngàn vạn lần đừng làm như vậy. Được rồi thiếp thuận theo lệnh của phu quân.

Bùi Thúy Vân và Lý Ngôn Khánh tính ra quen biết cũng đến vài chục năm rồi, tính tình của Lý Ngôn Khánh nàng dĩ nhiên là biết, hẳn nói được là làm được. Nếu nàng không nghe theo hẳn phân phó gây chuyện không tốt Lý Ngôn Khánh thật sự có can đảm hủy đi tòa đạo quan này. Trong ấn tượng của Bùi Thúy Vân, Ngôn Khánh tựa hồ không có tí ngưỡng gì, phật cũng thế, đạo cũng thế, hẳn là người không sợ trời không sợ đất.

Đóa Đóa cười nói:

- Thiếp đã nói rồi ở trong nhà này, có thể nói được Thúy Vân tỷ tỷ cũng chỉ có phu quân.

- Thiếp cùng với Quan Âm tỷ, còn cả Tiểu Niệm khuyên bảo nhưng tỷ ấy không nghe, hiện tại phu thân trở về, tỷ tỷ còn dám kiên cường nữa không?

Bùi Thúy Vân mím môi, má phẩn đỏ bừng, hung dữ nhìn Đóa Đóa.

Các nàng ở đây quan hệ với nhau vô cùng tốt, đặc biệt là Trương Tôn Vô Cấu và Đóa Đóa, năm đó cùng nhau tiến về đất thực, trải qua nhiều trắc trở.

Cho nên ba người nói chuyện cũng không cần nhiều cổ kị.

- Ngôn Khánh, nhị nương thiếp lại có thai rồi.

- Sao?

- Phu thân sống chết không chịu rời khỏi Lạc Dương cũng là vì chuyện này. Phu thân lo lắng, nhị nương thể cốt không tốt mang theo đứa con trong bụng chẳng phải hung hiểm sao?

Vạn nhất...

Cổ nhân rất coi trọng chuyện con cháu, khai chi tán diệp.

Con cháu càng nhiều, lực lượng gia tộc càng lớn, Bùi Nhân Cơ là đông quyến của Hà Đông Bùi thị, rất có tiền đồ, hẳn chỉ để lại một người con trai nên không khỏi thất vọng.

Bùi Nhân Cơ có thêm nhi tử rồi sao?

Nhưng mà người này so với Bùi Hành Nghiễm kém hơn tận hai mươi tuổi đó.

Ngôn Khánh cất tiếng nói:

- Nếu không thì ta phái người đem Nhị nương tới Củng huyện.

637. Chương 113: Sài Thanh Gặp Lý Thế Dân.

- Chắc hẳn nhạc phụ cũng hiểu tình hình ở Lạc Dương nên không từ chối. Chúng ta hiện tại đem nhị nương đến sau đó tìm cơ hội khích lệ nhạc phụ rời khỏi Lạc Dương.

Kế sách này nghe có vẻ khả thi.

Bùi Thúy Vân nghe xong liền gật đầu đáp ứng.

- Thế nhưng mà thế cục ở Lạc Dương rất rối loạn, Vương Thế Sung hẳn rất thô鄙 và bá đạo, có thể đồng ý cho nhị nương đi sao?

Chuyện này nghe có vẻ phiền phức.

Lý Ngôn Khánh nhú chặt mày suy nghĩ đôi sách.

Bùi Thúy Vân nói không sai, Vương Thế Sung muốn ổn định cục diện thì Bùi Nhân Cơ chắc chắn là một cách kìm chế Lý Ngôn Khánh, hẳn có thể để thế tử của Bùi Nhân Cơ rời khỏi Lạc Dương sao? Công tâm mà nói, nếu như là Lý Ngôn Khánh cũng phải cân nhắc một phen.

- Đã như vậy chúng ta phải người tiến tới Lạc Dương trước.

- Nếu như Vương Thế Sung cự tuyệt ta lại nghĩ biện pháp khác, nếu vẫn không được ta sẽ mệnh cho lão Đỗ và Hắc Các vượt qua sông Lạc Thủy, Vương Thế Sung nếu không thả người chúng ta sẽ dùng biện pháp cứng rắn, nói không chừng đến lúc đó nhạc phụ cũng cùng nhau đi tới Củng huyện.

Bùi Thúy Vân lập tức nở ra nụ cười rạng rỡ.

Đúng thế cho dù Vương Thế Sung không đáp ứng thì phu quân nhất định cũng có biện pháp khiến cho hắn phải cúi đầu.

Vương Thế Sung quả nhiên không đồng ý cho lão bà của Bùi Nhân Cơ rời khỏi Lạc Dương.

Tuy nhiên lý do của hắn rất đầy đủ, còn phải người tới phủ của Bùi Nhân Cơ giải thích:

- Cũng không phải là đệ bá đạo nhưng đúng là cần phải cân nhắc cho tẩu tẩu.

- Tẩu tẩu chính là danh môn khuê tú, thiên kim thân thể mà trời hiện tại lại rét căm căm, làm sao có thể chịu được.

- Hơn nữa tẩu tẩu đang có mang, một khi có sơ xuất thì chẳng phải Bùi đại tướng quân cả đời phải đau khổ sao? Đại tướng quân hiện tại là não cốt của Đông Đô, là thần tử mà bệ hạ tin cậy nhất nếu như bởi vì chuyện này mà sa sút tinh thần thì bệ hạ nhất định rất khổ sở.

Vương Thế Sung quả là nhanh mồm nhanh miệng.

Lời nói đường đường chính chính khiến cho Bùi Nhân Cơ nói không ra lời.

Đồng thời hắn còn phải thái y trong nội cung ra điều trị thân thể cho lão bà của Bùi Nhân Cơ. Bùi Nhân Cơ mặc dù không thích nhưng không cách nào cự tuyệt hảo ý này, hơn nữa hắn cũng tinh tường, Vương Thế Sung tuyệt đối không để lão bà của hắn rời khỏi đây nhanh như vậy, há chẳng phải mất đi một quân cờ kìm chế mình.

Đại Nghiệp năm thứ mười ba tháng mười một, Lý Uyên phá được Trường An.

Trước khi vây công Trường An, Lý Uyên đã ước định không được phạm vào tôn thất người nào vi phạm tru di tam tộc.

Phá được Trường An rồi Lý Uyên thi hành mười hai hiến pháp với dân chúng, đây chính là luật pháp nghiêm khắc nhất từ thời Khai Hoàng tới nay, hắn đưa Dương Thúc lên làm hoàng đế, đặt niên hiệu là Nghĩa Ninh. Dương Thúc sau khi lên ngôi đã phong Lý Uyên làm giả hoàng việt, cầm tiết, đại đô đốc nội ngoại quân sự, thượng thư lệnh đại thừa tướng. Cũng phong phủ điện của Đường vương thành phủ thừa tướng.

Lý Uyên đưa trụ sở tới phủ thừa tướng, giao cho Bùi Tịch làm trưởng sử Lưu Văn Tĩnh làm Tư Mã.

Đồng thời đại xá cho Quan Trung, bắt đầu dùng Lý Hiếu Cơ làm tư trực ở phủ thừa tướng, tăng thêm sự áp chế với Trường An.

Cùng tháng, Tiêu Tiển hàng Đường.

Thế cuộc ở Quan Trung đã kết thúc.

Lý Uyên nhanh chóng phá được Quan Trung vượt quá dự liệu của tất cả mọi người.

Đào Lý Chương ngày xưa có thể giải thích là Lý Mật, nhưng hiện tại thanh thế của Lý Mật đã yếu hơn Lý Uyên rất nhiều.

Tuyệt rơi nhiều...

Lý Thế Dân đột nhiên nhận được phong thư mà người đưa tin chính là Sài Thanh.

Hắn kinh hãi liền vội hỏi:

- Từ Thịnh, người không phải phụng mệnh ở Cửng huyện sao? Tại sao lại tới đây?

Sài Thanh sắc mặt ảm đạm, thở dài một hơi nói:

- Đại đô đốc cũng không phải ta không muốn ở Cửng huyện nhưng mà tên Lý Ngôn Khánh kia khinh người quá đáng, không để cho ta chút mặt mũi nào, Lý Ngôn Khánh xem thường ta, ta ở đó cũng không có ý nghĩa.

Lý Thế Dân khẽ giật mình nhú mày trầm tư.

- Từ Thịnh, vị Lý lang quân kia ta đã từng gặp qua.

Trong ấn tượng của ta hắn tựa hồ không phải là người ương ngạnh hung hăng cần quấy, có phải các người có hiểu lầm không? Nếu thật sự là hiểu lầm ta có thể phái người liên lạc với hắn, để cho ca ca long trọng trở về Cửng huyện. Ca ca người phụng mệnh phụ thân ta tiến tới đó, hôm nay trở về khó tránh khỏi khiến cho phụ thân ta tức giận.

- Hiểu lầm gì chứ, tên Lý Ngôn Khánh tự cho là tộc nhân Lý thị xem ta như rơm như rác.

- Tộc nhân Lý thị?

Lý Thế Dân kinh hãi khẽ nói:

- Thế nào là tộc nhân Lý thị?

- Đại đô đốc chẳng lẽ còn không biết sao? Lý Ngôn Khánh chính là con của Lý công Lý Hiếu Cơ, nhận mệnh của Lý công lưu thủ Huỳnh Dương

Thân thể của Lý Thế Dân khẽ run lên.

Kỳ thật lúc trước Lý Uyên phái Lý Hiếu Cơ cùng với Lý Đạo Huyền tới Huỳnh Dương hắn đã mơ hồ cảm thấy chút ẩn tình trong đó nhưng chỉ là suy đoán mà thôi hiện tại Sài Thanh đã nói rõ hắn làm sao không kinh hãi cho được, Lý Ngôn Khánh là con của Cửu thúc sao?

Vậy chẳng phải hắn là đường huynh của ta?

Lý Thế Dân nhanh chóng xoay chuyển suy nghĩ ra điều lợi hại trong đó.

- Từ Thịnh, người nói đường huynh khinh thường người rốt cuộc là có chuyện gì, người cứ nói đi, nếu như đường huynh không đúng ta nhất định ở trước mặt phụ thân đòi công bằng cho người.

Lý Thế Dân rất thông minh từ lời nói của Sài Thanh đã đoán Lý Ngôn Khánh thành đường huynh.

Sài Thanh cũng không biết Lý Thế Dân trước kia không biết quan hệ giữa Lý Ngôn Khánh và Lý gia.

- Chuyện là như thế này...

Sài Thanh đem nguyên ủy sự tình một năm một mười nói cho Lý Thế Dân biết.

Lý Thế Dân nghe Sài Thanh nói xong còn hỏi mấy nghi vấn.

- Như vậy là Đạo Huyền chủ động yêu cầu sao?

- Theo bọn họ nói thì đúng như vậy nhưng Đạo Huyền công tử không nói cho tuhoocj hạ biết, nhưng mà cho dù như thế thì Lý Ngôn Khánh kia cũng không thể khi dễ thuộc hạ, ngay cả Vũ Sĩ Ước cũng được hắn trọng dụng hơn...

Lý Thế Dân nhú mày trầm ngâm, sau một hồi nhẹ nhàng nói:

- Chuyện này ta đã hiểu, Từ Thịnh người đã không muốn quay về thì ở lại đây với ta.

- Tuy nhiên chuyện này đường huynh nói cũng không sai, huyện nha là bộ mặt của Cử huyện, người làm như vậy không chỉ làm nhục huyện lệnh Cử huyện mà còn làm nhục đường huynh, tuy nhiên cách làm của đường huynh không khỏi quá thô bạo.

- Được rồi người đi đường cũng đã khổ cực, xuống dưới nghỉ ngơi đi... Đúng rồi Văn Tĩnh phái người tới đây rồi cuộc là có chuyện gì?

- À hẳn bảo thuộc hạ đưa cho đô đốc một phong thư.

Sài Thanh lòng dạ bình thản lấy ra một phong thư cho Lý Thế Dân.

638. Chương 114: Suy Đoán Thành Sự Thật.

Sau khi Sài Thanh cất bước, Lý Thế Dân lập tức sai người mời Vương Thông tới, Vương Thông vốn là thư ký ở Thái Nguyên phủ, là thủ hạ của Lý Uyên.

Tuy nhiên sau khi Lý Thế Dân được phong làm Đôn Hoàng công Vương Thông đã theo Lý Thế Dân.

Lý Uyên đối với Vương Thông không có hảo cảm.

Năm đó hẳn tự mình tham dự cuộc văn đấu giữa Lý Ngôn Khánh và Vương Thông, Lý Ngôn Khánh dùng một bài văn làm khiếp sợ quần hào, Lý Uyên vốn chuẩn bị đánh giá Lý Ngôn Khánh thắng cuộc không ngờ Thái Nguyên Vương thị lại dùng một số tiền lớn mua chiến thắng cho Vương Thông.

Về sau hẳn đảm nhiệm chức Lô phiên thái thú mới biết được quan hệ giữa Lý Ngôn Khánh và Lý Hiếu Cơ, vì vậy thỉnh cầu Trưởng Tôn Thỉnh nhận Lý Ngôn Khánh làm đệ tử.

Mặc kệ cuộc văn đấu trước kia có xuất phát từ ý nguyện của Vương Thông hay không.

Cũng chớ luận Vương Thông khổ đọc mười năm, tính tình khí chất bất đồng so với trước kia.

Lý Uyên đối với Vương Thông vô cùng chán ghét cho nên Lý Ngôn Khánh muốn điều động Vương Thông Lý Uyên không hề do dự mà đáp ứng.

Dưới trướng của hắn có vô số người cũng không cần phải quan tâm tới Vương Thông này.

Nhưng đối với Lý Thế Dân mà nói, Vương Thông là người nhiều mưu trí, là người đáng tin cậy được.

- Đại đô đốc gọi ta có gì phân phó.

Vương Thông đi vào trong phòng lộ vẻ vô cùng cung kính.

Lý Thế Dân đem bức thư giao cho Vương Thông:

- Văn Tĩnh nói ở Hùng Nhĩ sơn có phiêu kỵ tướng quân Tần Quỳnh và Trình Giảo Kim dưới trướng Lý Mật muốn quy hàng, còn nói hai người này có tài đại tướng, có thể trọng dụng, Ngụy Chính dưới trướng Lý Mật cũng quy thuận, ta nên làm sao cho phải?

- Ngụy Chính?

Vương Thông nghĩ nghĩ rồi nói:

- Người này thuộc hạ nghe nói hẳn là thư ký của Nguyên Bảo Tàng ở Vũ Dương quận sau đó quy thuận Lý Mật, đích thực là có tài cán, về phần Tần Quỳnh cùng với Trình Giảo Kim đích thật là đại tướng dưới trướng Lý Mật.

Nếu như đại đô đốc có thể thu phục ba người này dưới trướng thì không khác nào như hổ thêm cánh.

- Ta cũng nghĩ như vậy tuy nhiên làm sao mới thu phục được ba người này.

Lý Thế Dân buồn rầu nói:

- Ba người này hiện tại đều ở Hùng Nhĩ sơn, phía bắc có Nghi Dương thành trì, muốn bọn họ quy thuận thì hung hiểm rất nhiều.

Vương Thông nghĩ nghĩ nhin không được cười to một tiếng:

- Chuyện này có đáng gì, ba người bọn họ không cách nào tới, đại đô đốc mang binh tới Đồng Quan nghênh đón họ là được.

- Mang binh ra Đồng Quan?

- Đúng thế.

Vương Thông nói:

- Vương Thế Sung trước đây ở Lạc Dương làm ra chuyện tru sát Lô Sở, Nguyên Văn Đô, ý đồ dùng thiên tử uy áp thiên hạ, dã tâm đã rành rành, thừa tướng lấy Trường An sớm muộn cũng phải tấn công Lạc Dương, đã như vậy tại sao chúng ta không tiến công chiếm đóng Lạc Dương?

- Nhưng mà Trường An mặc dù chiếm được nhưng Quan Trung chưa ổn định.

- Tiết Cử vẫn nhìn chằm chằm, Lý Quỳ chiếm giữ Võ Uy, còn có Lương Sư Đô và Lưu Vũ Chu cầu kết với Đột Quyết, thời điểm này phụ thân chưa hẳn chịu trở mặt với Vương Thế Sung.

- Vương Thế Sung chỉ là một tên hồ man.

- Ta xem hắn như rơm rác, chỉ cần thừa tướng góp lời, trận chiến này tuy nói là đánh chiếm kỳ thực là đe dọa Vương Thế Sung. Phía đông có nhị Lý kìm chế, Vương Thế Sung lo lắng hai mặt thụ địch, cho nên Vương Thế Sung sẽ không giao chiến mà sẽ xin hòa với chúng ta.

Lý Thế Dân hai mắt sáng ngời:

- Ý của tiên sinh là phụ thân sẽ cho ta xuất binh?

- Đó là điều dĩ nhiên, thừa tướng cũng muốn mượn cơ hội này mà trấn chiếm trung Nguyên, đại đô đốc chỉ cần giả vờ thì sẽ khiến cho Trung Nguyên đại loạn.

- Mà ta cũng được ba người kia.

Lý Thế Dân dứt lời cùng với Vương Thế Sung cười cười với nhau.

- Đúng rồi còn có một chuyện cần cho tiên sinh biết... chuyện mà trước đây chúng ta suy đoán ở Thái Nguyên đã trở thành hiện thực.

Vương Thông khẽ giật mình:

- Chuyện gì?

Lý Thế Dân khẽ nói:

- Lý Ngôn Khánh chính là con ruột của Cửu thúc.

Sáng sớm đã có người sai vật tới giữ chặt dây cương cung kính vấn an Tiết Thu, bọn họ cũng biết, Tiết Đỗ Trưởng Tôn chính là ba bằng hữu tốt nhất của Lý huyện ba tước, cũng là người mà Lý huyện bá tước tâm phúc nhất, đủ khiến cho người đồ mắt.

Người nhà Lý phủ dĩ nhiên không dám lãnh đạm.

- Ngôn Khánh có ở trong phủ không?

- Chủ nhân lúc này không ở đây.

- Hắn đến nơi nào rồi?

- Tối hôm qua hào đãi phái người đưa tin lão phu nhân thân thể không tốt cho lắm, chủ nhân biết được sáng sớm hôm nay đã cùng Trưởng Tôn lang quân cùng với Trưởng Tôn nương tử tiến tới, trước khi đi chủ nhân còn nói trước trời tối sẽ trở về.

Tiết Thu sau khi xuống ngựa do dự ở trên bậc thang rồi cất bước đi vào trong phủ.

Người nhà tiến lên dẫn đường, tuy nhiên sau khi xuyên qua tiền viện là một võ đài, ở đó đang truyền ra từng thanh âm quát lớn.

- Trong phủ có người diễn võ sao?

Tiết Thu tò mò mà hỏi.

Người nhà liền lập tức đáp:

- Không phải là diễn võ mà là nhị nương tử đang truyền thụ võ nghệ.

Nhị nương tử chính là tôn xưng của Đóa Đóa, ở trong phủ Ngôn Khánh có ba thê thất, Bùi Thúy Vân lớn tuổi nhất, năm nay hai mươi lăm tuổi, Đóa Đóa nhỏ hơn hai mươi bốn tuổi, Trương Tôn Vô Cấu thì thấp nhất năm nay mới mười sáu tuổi.

Tiết Thu đã nghe nói vị nhị nương tử kia của Lý Ngôn Khánh võ công cao cường.

Nghe nói lúc nàng ở đất thực từng một mình xông vào trong bộ lạc người Liêu, thần không biết quỷ không ai lấy đầu của đầu lĩnh Liêu man.

Một trận chiến này kết thúc, thanh danh của Cốt Lan Đóa đại chấn, được người Liêu tôn làm thần nữ, thậm chí địa vị còn áp đảo cả Cốt Tư Man.

Ngôn Khánh khi nào quen biết với nàng?

Tiết Thu vô cùng tò mò, theo bài thức trang thơ mà Lý Ngôn Khánh làm lúc đại thân Lý Ngôn Khánh và Cốt Lan Đóa đã quen biết nhau rất lâu, thậm chí trước cả Bùi Thúy Vân và Trương Tôn Vô Kỵ, tuy nhiên về sau khi Cốt Lan Đóa gả cho Lý Ngôn Khánh rất ít xuất đầu lộ diện, Tiết Thu càng vì vậy mà càng hiếu kỳ, nghe nói Đóa Đóa đang truyền thụ võ nghệ liền động lòng muốn tới xem.

- Chúng ta tới võ đài xem một chút.

Hạ nhân kia cũng không ngăn cản, đi trước dẫn Tiết Thu tới võ đài.

Trong võ đài bày mấy loại khí giới, ở xung quanh thì trải đá xanh.

Đóa Đóa đang dạy cho Tiết Lễ và Tống Lệnh Văn hai người.

639. Chương 115-116: Dạy Võ.

Lúc này trời đông giá rét, nhiệt độ cực thấp, Tiết Lễ và Tống Lệnh Văn mặc một thân áo mỏng, đứng ở võ đài mà đánh quyền, hai hài tử cả mặt đỏ bừng, trán bốc hơi nước, theo từng khẩu lệnh của Đóa Đóa mà vùng quyền.

Đóa Đóa mặc một bộ áo đen, trong tay cầm trúc trượng lớn bằng ngón cái.

Cũng không thấy nàng dùng động tác thế nào mà đánh trúng cánh tay của Tiết Nhân Quý, trên cánh tay của hắn liền xuất hiện một rằn đỏ.

- Tiết Lễ ra quyền phải nhanh, ghì chặt khí vào đan điền, tập trung tư tưởng suy nghĩ.

- Người ra quyền như vậy ngay cả ruồi muỗi cũng đánh không chết thì nói chi là đánh người? Ghi lại khẩu quyết nếu như lại sai thì đừng trách ta lại phạt người.

Lời còn chưa dứt thì trúc trượng của Đóa Đóa đã đánh vào đùi của Tống Lệnh Văn.

- Người chưa ăn điểm tâm sao?

- Mới một canh giờ mà đã chưa kiên trì nổi, so với Tiết Lễ còn kém hơn, không hiểu tại sao sư phụ lại vừa ý các người, một đám phế vật, phế vật.

Hóa ra lúc Đóa Đóa chỉ điểm Tiết Lễ chân của Tống Lệnh Văn hơi run nàng đã cảm thấy được.

Hai mắt của hai hài tử này ngậm lấy ngón nước, nhưng vẫn quật cường đứng ở chỗ cũ, Đóa Đóa lại tùy ý đánh vào hông của Tiết Lễ một cái nữa, Tiết Thu nhin không được lập tức ho khan bước lên.

Đóa Đóa đã sớm nhận ra Tiết Thu tới nhưng không để ý.

Nàng cùng với Bùi Thúy Vân và Trương Tôn Vô Cấu không gồng nhau, Đóa Đóa ngoại trừ Lý Ngôn Khánh thả lỏng tâm lý cảnh giác thì bất kỳ ai cũng không tin, điều này quan hệ tới cuộc sống của nàng, hai mươi bốn năm trôi qua, nàng trải qua vô số thăng trầm, nhìn thấy rất nhiều phản bội và lừa gạt, chính vì vậy tuổi tác càng lớn tính cảnh giác của nàng càng cao.

- Cốt công chúa, bọn chúng vẫn là hài tử.

Cốt Lan Đóa cũng biết giao tình giữa Tiết Thu và Lý Ngôn Khánh rất sâu, tuy nhiên nàng vẫn nhăn mày liễu một cái, nhàn nhạt nói một câu:

- Lúc ta dạy Lý Ngôn Khánh tập võ hần mới ba tuổi, vẫn có thể kiên trì được. Tiết thúc thúc luận về ngâm thơ phú ta không bằng thúc, nhưng truyền thụ võ nghệ, ta so với thúc có kinh nghiệm nhiều hơn. Tiết Lễ Tổng Lệnh Văn các người có kiên trì được không? Nếu như không kiên trì được thì cứ nói một câu, từ ngày mai ta không dạy các người nữa, được không?

- Nhị nương tử đừng xem thường chúng ta, chúng ta sẽ kiên trì được.

Tiết Lễ đỏ bừng hai má mà trả lời.

Tổng Lệnh Văn mặc dù không nói chuyện nhưng trong mắt vẫn lộ ra vẻ kiên định.

Câu trả lời này khiến cho Tiết Thu cảm thấy xấu hổ, hần không biết phải nói thế nào nữa, bà vợ này của Lý Ngôn Khánh thật sự quá nghiêm khắc, ở trên dưới Lý phủ ngoại trừ Bùi Thúy Vân, Trương Tôn Vô Cấu, Mao Tiểu Niệm ba người thì ai cũng phải sợ nàng.

Đóa Đóa không để ý tới Tiết Thu nữa, tiếp tục dạy bảo hai hài tử kia.

Nàng cũng không vì chuyện Tiết Thu ở bên cạnh mà yêu cầu lời lỏng hơn với hai hài tử kia, nếu như Tổng Lệnh Văn và Tiết Lễ làm sai cái gì nàng lại đánh một cái, hai hài tử cũng không kêu đau, tiếp tục hoàn thành yêu cầu của Đóa Đóa.

Tiết Thu đứng ở bên cạnh trong lòng càng cảm thấy kỳ quái.

Đóa Đóa nói vậy là sao.

Theo lời của nàng thì nàng đã quen biết Lý Ngôn Khánh từ rất lâu, thậm chí còn truyền võ nghệ cho Lý Ngôn Khánh. Lý Ngôn Khánh hôm nay có bản lĩnh này, trên ngựa cầm giáo, ở trong loạn quân lấy đầu thượng cầm chỉ sợ cũng là do vị mỹ nhân lạnh lùng này chỉ dạy, nếu như là như vậy, thì Tiết Lễ và Tổng Lệnh Văn được nàng dạy dỗ nhất định võ nghệ cũng không thua Lý Ngôn Khánh.

Tiết Thu nghĩ sai rồi.

Ngôn Khánh đi theo Đóa Đóa chỉ học công phu Trúc Cơ.

Nếu không phải sau này hần gặp Tôn Tư Mạc được Tôn Tư Mạc truyền thụ Ngũ Cầm hí và đạo dưỡng sinh thuật thì chưa hẳn có thành tựu như là hôm nay.

Nhưng điều này cũng không phải có nghĩa là võ nghệ của Đóa Đóa không tốt.

Trái lại, Đóa Đóa học Hàng Long công, chính là do cao thủ Cấp Sĩ Kỳ năm đó sáng chế ra, uy lực và chỗ tinh diệu của nó hơn xa so với Lý Ngôn Khánh. Đóa Đóa là nữ hài tử cho nên không cách nào tận dụng Hàng Long công đến tận cùng, nhưng Tiết Lễ và Tổng Lệnh Văn thì không giống nhau, chỉ cần nắm vững trụ cột sau này theo Lý Ngôn Khánh học võ thì hiệu quả sẽ rất lớn.

Trải qua nửa canh giờ, Đóa Đóa mệnh cho Tiết Lễ cùng với Tổng Lệnh Văn thu công.

- Đi tới hiệu thuốc ngâm nửa canh giờ, sau đó ăn cơm. Buổi chiều lại theo ta đọc sách viết chữ, sáng mai chúng ta lại tiếp tục.

- Đa tạ nhị nương dạy bảo.

Tiết Lễ và Tổng Lệnh Văn cung kính hành lễ với Đóa Đóa, mang theo thân thể mệt mỏi đi ra bên ngoài võ đài.

Tiết Thu muốn đỡ thì Đóa Đóa quả bảo ngừng lại.

- Bọn họ lúc này tuy ngừng luyện công thân thể mệt mỏi nhưng khí huyết tràn đầy lúc này cần phải tự mình hành tẩu, đối với hai bọn chúng có chỗ tốt rất lớn.

Tiết Thu cười cười xấu hổ.

Tiết Thu lắc đầu mang theo hạ nhân trở về phòng khách.

Hắn vừa mới ngồi xuống thì bên ngoài đã truyền tới một hồi tiếng ồn ào.

Lý Ngôn Khánh nhanh chóng như thiểm điện đi vào bên trong, Trưởng Tôn Vô Kỵ chăm chú đi theo.

- Tiết đại lang sao người lại tới đây, hắn là Hồ Lao quan xảy ra chuyện?

- Không phải lần này ta đi về nhà một mặt là vì khát hàn, muốn về thăm nhà một chút, một mặt khác...

Chưa đợi Tiết Thu nói xong, Lý Ngôn Khánh đã kéo hắn đi ra sau mà nói:

- Người tới đây vừa vặn ta cũng muốn thương nghị với người một chuyện.

- Chuyện gì?

Tiết Thu nghi hoặc hỏi.

Ba người bước chân vội vàng tiến tới dừng lại trong một gian thư phòng.

- Ta muốn đem binh tới Lạc thủy, người thấy thế nào?

- Xuất binh tới Lạc thủy?

Tiết Thu khẽ giật mình:

- Ngôn Khánh người muốn tuyên chiến với Tiết Thu sao?

- Tuyên chiến không phải.

Ngôn Khánh đem áo khoác cởi ra rồi nói:

- Ta chỉ muốn mượn cơ hội này gây một chút phiền phức với Tiết Thu.

Tiết Thu hồ đồ rồi, hắn khó hiểu nhìn Lý Ngôn Khánh.

Trưởng Tôn Vô Kỵ ở bên cạnh giải thích:

- Đại huynh hôm nay ta tới thăm mẫu thân thì nhận được mật báo, nói Lý Đường đem quân tiến công Lạc Dương, thắng bức Thường Bình kho lương, Ngôn Khánh lần này muốn giúp cho gia quyến của nhạc phụ rời khỏi Lạc Dương nhưng bị Vương Thế Sung ngăn cản, hiện tại Lý Đường xuất binh, Ngôn Khánh cho rằng là một cơ hội tốt.

Là thực hay là giả?

Tiết Thu nghe xong tò mò hỏi:

- Ngôn Khánh, người chẳng lẽ cho rằng lần này Lý Đường xuất binh là muốn chiếm cứ Lạc Dương?

- Người cứ nói đi.

Tiết Thu giật mình, lộ ra sự vui vẻ.

Hắn nghe nói Lý Đường xuất binh cũng lộ vẻ hưng phấn.

Nhưng sau khi tưởng tượng cẩn thận thì cảm thấy Lý Đường lúc này không có lý do gì mà xuất binh, hoặc nói Lý Đường không có năng lực xuất binh.

Lý Uyên mặc dù cướp lấy Quan Trung nhưng nguy cơ vẫn còn, Kim thành quận Tiết Cử, Vũ Uy quận Lý Quỹ, còn có Lương Sư Đô, Lưu Vũ Chu những người này khó có khả năng để cho Lý Uyên đơn giản chiếm được Quan Trung. Lý Uyên cần phải vững chân nơi đó mới có thể ra tay đối phó Vương Thế Sung.

Lúc này xuất binh rõ ràng không có ích với Lý Đường.

Xem ra Lý Ngôn Khánh cũng đã nghĩ tới vấn đề này nên mới hỏi.

Hắn nghĩ nghĩ rồi nói:

- Nếu xuất binh thật người định thế nào? Nếu xuất binh giả, người định thế nào?

Lý Ngôn Khánh trầm ngâm một lát rồi ngẩng đầu nói:

- Chớ luận thiệt giả ta đều muốn xuất binh.

Tiết Thu trầm giọng nhìn Lý Ngôn Khánh mà nói:

- Người đã có quyết đoán, tại sao lại còn hỏi ta?

Lý Uyên sau khi nhận được Lý Thế Dân trình báo liền nhanh chóng đáp trả, đồng ý cho binh tới Hoàng quan.

Hạ tuần tháng thứ 11, Khuất Đột Thông quy hàng Lý Đường, ngày hôm sau, Lý Thế Dân cùng với Lý Kiến Thành tới Hoàng quan, chia binh làm hai đường, thẳng bức Đông Đô.

Bọn họ tiến quân tới bên cạnh, dùng danh nghĩa triều cương, tru sát nghịch tặc, từ từ quy mô tiến tới Lạc Dương.

Trong nhất thời khắp Lạc Dương xuất hiện gió lửa, Đông Đô cao thấp thấp thỏm lo âu mà Vương Thế Sung mệnh cho con trai trưởng là Vương Huyền Ứng suất lĩnh ba vạn đại quân ra trấn thành trì, ý đồ ngăn cản binh mã của Lý Đường.

Ngày hai mươi sáu tháng 11, Lý Kiến Thành công phá Đào Lâm, cởi mở Thương Bình kho, cứu tế dân chúng.

Lý Thế Dân vì xuất kích ở phía bắc cho nên chậm hơn Lý Kiến Thành ba ngày, khi hắn đem binh mã tới thì Lý Kiến Thành đã công chiếm núi Để Trạ, quân tiên phong trực chỉ thành trì, Vương Huyền Ứng còn chưa thấy thấy Đường quân đã vội vàng cầu viện Đông Đô.

Đêm đêm như mực, mây đen rậm rạp.

Đầu tháng chín, nhiệt độ đã giảm xuống, mặc dù không đến nỗi đóng băng nước nhưng cũng rét vô cùng, khiến cho nhiều người không muốn ra khỏi phòng, núp ở trong chăn ấm đợi tới đầu xuân năm sau.

Dương sơn trong gió rét giống như là một quái thú ngủ đông phủ phục trước trung nguyên.

Khâu Hoài Nghi mình bọc chăn dày, ngồi ở trong huyện nha Yến Sư, cùng với hai nữ tỳ xinh đẹp liếc mắt đưa tình, khoái hoạt uống rượu.

Mà Khâu Hoài Nghĩa này là ai?

Năm đó Lý Mật dùng tên giả ẩn hân ở Ung Khâu huyện, huyện lệnh Khâu Quân minh bảo hộ cho Lý Mật nên hắn mới an thân được. Mà Khâu Hoài Nghĩa chính là cháu trai của Khâu Quân Minh, đối với việc Khâu Quân Minh trách móc hắn nặng nề vẫn ghi hận, cho nên hắn báo với Tùy thất, nói Khâu Quân Minh che giấu Lý Mật, Lý Mật đành phải trốn đi, Khâu Quân Minh thì bị chém cả nhà vứt bỏ nơi hoang dã, tuy nhiên Khâu Hoài Nghĩa vì vậy mà được Tùy thất phong thưởng lớn.

Vương Thế Sung lúc gia nhập Đông Đô, Khâu Hoài Nghĩa vẫn ở đây.

Hắn được Vương Thế Sung yêu thích, được sau khi Dương Công Khanh đi rồi Vương Thế Sung suy nghĩ nên để ai ra trấn Yến Sư?

Vương Thế Sung thoáng cái nghĩ tới Khâu Hoài Nghĩa, không nói nhiều lời, mệnh cho Khâu Hoài Nghĩa làm Du Kích tướng quân, thống lĩnh binh mã Yến Sư.

Nhưng Vương Thế Sung cũng biết, Khâu Hoài Nghĩa không phải là đối thủ của Lý Ngôn Khánh.

Cho nên hắn tăng cường phòng bị, chỉ cần tùy quân ở Hắc Thạch quan không động thủ xuất kích thì Khâu Hoài Nghĩa không được khiêu khích.

Khâu Hoài Nghĩa có bao nhiêu bốn sự, hấn làm sao dám khiêu khích Lý Ngôn Khánh?

Cho dù cho hấn một trăm lá gan cũng không dám.

Lý Ngôn Khánh là ai, là Lý vô địch đại danh đỉnh đỉnh, nổi danh giết người không chớp mắt.

Nhớ ngày đó Lý Mật có bao nhiêu lợi hại không phải bị Lý Ngôn Khánh đuổi cho chạy trốn chết sao?

Khâu Hoài Nghĩa một mặt sợ hãi, một mặt không cách nào từ chối chức vụ Du Kích tướng quân này, dưới sự hấp dẫn của phẩm cấp tứ phẩm này hấn cuối cùng vẫn ở lại Yến Sư.

Tuy nhiên Huỳnh Dương cũng giống như vô tâm khai chiến.

Ngoại trừ biến đổi ở Đông Đô, quận trưởng Huỳnh Dương Dương Khánh cùng với Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ Lý Ngôn Khánh đấu đá nhau thì không có động tĩnh gì. Khâu Hoài Nghĩa cũng dần yên lòng, mỗi ngày đều uống rượu mua vui, tụ chúng đánh bạc.

Khí trời khốc liệt như vậy Khâu Hoài Nghĩa dĩ nhiên không muốn ra khỏi phòng.

Uống hai chung rượu, ôm mỹ tỷ trên chóc há không phải là một chuyện rất thú vị sao? Không phải Khâu Hoài Nghĩa mà toàn bộ quân sĩ Yến Sư phần lớn đều nghĩ như vậy, cố gắng hiện tại im ắng vô cùng, gió rét thổi liên tục, ngọn cờ bay phấp phới trong gió, đám binh lính nhóm năm nhóm ba nói chuyện với nhau, những lời bọn họ bàn luận đơn giản chỉ là những chuyện nhà, sinh kế năm sau.

- Tuyết rơi.

Một binh sĩ đột nhiên la lên.

Chỉ thấy ở trong bầu trời đêm bông tuyết bay lả tả nhìn có vẻ rất đẹp mắt.

- Tuyết rơi xuống nhiều quá!

- Con mẹ nó người không phải lần đầu tiên nhìn thấy tuyết rơi có gì mà ngạc nhiên như vậy?

- Lăn qua đây, đánh vài ván bài với lão tử.

Nhị cầu tử tuổi tác không lớn lắm, chỉ ước chừng mười bảy mười tám tuổi, hấn vốn tên là Liễu Thanh, do nhũ danh là Nhị Cầu cho nên dần dần về sau Nhị Cầu thành cái tên mà mọi người đều gọi. Theo luật pháp nhà Tùy hai mươi mốt tuổi mới được nhập ngũ nhưng Liễu Thanh này mới được mười bảy mười tám tuổi mà thôi, về sau Vương Thế Sung huyết tủy đông đô trắng trợn chiêu mộ binh mã.

Đừng nói mười bảy mười tám tuổi, chỉ cần vượt qua bảy xích là thuộc phạm trù chiêu mộ binh lính rồi.

Gia đình Liễu Thanh chỉ có một nam đinh hấn cũng bị chiêu mộ vào trong đó, hấn ngồi lâu cảm thấy không thú vị vì vậy cầm lấy trường mâu, men theo tường thành từ từ du dãng, gió càng lúc càng lớn, thể tuyết mạnh mẽ, Liễu Thanh dần dần không chịu được liền ôm lấy bọc quần áo đi lại vào trong môn lâu, đi được nửa đường đột nhiên nhìn thấy có mấy bóng đe dọa mờ đang tiến về đây.

Là người hay là quý?

Liễu Thanh dụi dụi mắt, muốn nhìn cho kỹ.

Đúng lúc hấn thăm dò thì thấy có một phi thảo đánh trúng đầu hấn, suýt chút nữa đem Liễu Thanh ngã xuống đất, phi thảo sau khi được ném lên, dây thừng kéo một cái, phi thảo đã đứng vững ở trên tường thành.

Liễu Thanh văng đầu, ngồi xuống đất kinh hãi không thôi.

Đầu óc hấn trống rỗng, hơn nửa ngày sau mới há miệng khàn giọng nói:

- Địch tập kích, có địch tập kích.

Đêm đông gió rét gào thét, thanh âm của hấn vang lên, trường mâu cũng không thêm cầm mà nhanh chân bỏ chạy về phía môn lâu động.

Lúc hấn được chiêu mộ binh lính ngày đầu tiên, một lão ca đã nói với hấn:

- Nếu như gặp địch nhân ngàn vạn lần đừng nghĩ đến việc xông lên phía trước, nếu như muốn kiến công lập nghiệp thì chín thành chín người sẽ mất đi tính mạng, Nhị Cửu tử, mẹ của người chỉ có một mình người, nếu xảy ra chuyện gì thì mẹ người cũng xong rồi, cho nên nếu chạy thì cứ chạy, ngàn vạn lần đừng sinh anh hùng.

Liễu Thanh nhớ kỹ lời dặn dò của lão đại ca.

Tuy nhiên hắn dọc theo đoạn đường chạy trốn chỉ thấy phía dưới thành bay lên phi thảo lần lượt.

Hắn trộm nhìn về phía sau thì chỉ thấy một hán tử vạm vỡ khôi ngô từ trên lỗ châu mai thò ra thân thể, miệng ngậm đao théo, hai tay nắm lấy tường thành, thoáng cái đã lên trên thành.

- Hỏa trường có địch tập kích.

640. Chương 116: Liễu Thanh.

Nhưng sau khi tướng tượng cẩn thận thì cảm thấy Lý Đường lúc này không có lý do gì mà xuất binh, hoặc nói Lý Đường không có năng lực xuất binh.

Lý Uyên mặc dù cướp lấy Quan Trung nhưng nguy cơ vẫn còn, Kim thành quận Tiết Cử, Vũ Uy quận Lý Quỹ, còn có Lương Sư Đô, Lưu Vũ Chu những người này khó có khả năng để cho Lý Uyên đơn giản chiếm được Quan Trung. Lý Uyên cần phải vững chân nơi đó mới có thể ra tay đối phó Vương Thế Sung.

Lúc này xuất binh rõ ràng không có ích với Lý Đường.

Xem ra Lý Ngôn Khánh cũng đã nghĩ tới vấn đề này nên mới hỏi.

Hắn nghĩ nghĩ rồi nói:

- Nếu xuất binh thật người định thế nào? Nếu xuất binh giả, người định thế nào?

Lý Ngôn Khánh trầm ngâm một lát rồi ngắt đầu nói:

- Chớ luận thiệt giả ta đều muốn xuất binh.

Tiết Thu trầm giọng nhìn Lý Ngôn Khánh mà nói:

- Người đã có quyết đoán, tại sao lại còn hỏi ta?

Lý Uyên sau khi nhận được Lý Thế Dân trình báo liền nhanh chóng đáp trả, đồng ý cho binh tới Hoàng quan.

Hạ tuần tháng thứ 11, Khuất Đột Thông quy hàng Lý Đường, ngày hôm sau, Lý Thế Dân cùng với Lý Kiến Thành tới Hoàng quan, chia binh làm hai đường, thẳng bức Đông Đô.

Bọn họ tiến quân tới bên cạnh, dùng danh nghĩa triều cương, tru sát nghịch tặc, từ từ quy mô tiến tới Lạc Dương.

Trong nhất thời khắp Lạc Dương xuất hiện gió lửa, Đông Đô cao thấp thấp thỏm lo âu mà Vương Thế Sung mệnh cho con trai trưởng là Vương Huyền Ứng suất lĩnh ba vạn đại quân ra trấn thành trì, ý đồ ngăn cản binh mã của Lý Đường.

Ngày hai mươi sáu tháng 11, Lý Kiến Thành công phá Đào Lâm, cởi mở Thương Bình kho, cứu tế dân chúng.

Lý Thế Dân vì xuất kích ở phía bắc cho nên chậm hơn Lý Kiến Thành ba ngày, khi hắn đem binh mã tới thì Lý Kiến Thành đã công chiếm núi Đẻ Trụ, quân tiên phong trực chỉ thành trì, Vương Huyền Ứng còn chưa thấy thấy Đường quân đã vội vàng cầu viện Đông Đô.

Đêm đêm như mực, mây đen rậm rạp.

Đầu tháng chín, nhiệt độ đã giảm xuống, mặc dù không đến nỗi đóng băng nước nhưng cũng rét vô cùng, khiến cho nhiều người không muốn ra khỏi phòng, núp ở trong chăn ấm đợi tới đầu xuân năm sau.

Dương sơn trong gió rét giống như là một quái thú ngủ đông phủ phục trước trung nguyên.

Khâu Hoài Nghi mình bọc chăn dày, ngồi ở trong huyện nha Yến Sư, cùng với hai nữ tỳ xinh đẹp liếc mắt đưa tình, khoái hoạt uống rượu.

Mà Khâu Hoài Nghĩa này là ai?

Năm đó Lý Mật dùng tên giả ẩn hân ở Ung Khâu huyện, huyện lệnh Khâu Quân minh bảo hộ cho Lý Mật nên hân mới an thân được. Mà Khâu Hoài Nghĩa chính là cháu trai của Khâu Quân Minh, đối với việc Khâu Quân Minh trách móc hân nặng nề vẫn ghi hận, cho nên hân báo với Tùy thất, nói Khâu Quân Minh che giấu Lý Mật, Lý Mật đành phải trốn đi, Khâu Quân Minh thì bị chém cả nhà vứt bỏ nơi hoang dã, tuy nhiên Khâu Hoài Nghĩa vì vậy mà được Tùy thất phong thưởng lớn.

Vương Thế Sung lúc gia nhập Đông Đô, Khâu Hoài Nghĩa vẫn ở đây.

Hắn được Vương Thế Sung yêu thích, được sau khi Dương Công Khanh đi rồi Vương Thế Sung suy nghĩ nên để ai ra trấn Yến Sư?

Vương Thế Sung thoáng cái nghĩ tới Khâu Hoài Nghĩa, không nói nhiều lời, mệnh cho Khâu Hoài Nghĩa làm Du Kích tướng quân, thống lĩnh binh mã Yến Sư.

Nhưng Vương Thế Sung cũng biết, Khâu Hoài Nghĩa không phải là đối thủ của Lý Ngôn Khánh.

Cho nên hân tăng cường phòng bị, chỉ cần tùy quân ở Hắc Thạch quan không động thủ xuất kích thì Khâu Hoài Nghĩa không được khiêu khích.

Khâu Hoài Nghĩa có bao nhiêu bổn sự, hân làm sao dám khiêu khích Lý Ngôn Khánh?

Cho dù cho hân một trăm lá gan cũng không dám.

Lý Ngôn Khánh là ai, là Lý vô địch đại danh đỉnh đỉnh, nổi danh giết người không chớp mắt.

Nhớ ngày đó Lý Mật có bao nhiêu lợi hại không phải bị Lý Ngôn Khánh đuổi cho chạy trốn chết sao?

Khâu Hoài Nghĩa một mặt sợ hãi, một mặt không cách nào từ chối chức vụ Du Kích tướng quân này, dưới sự hấp dẫn của phẩm cấm tử phẩm này hân cuối cùng vẫn ở lại Yến Sư.

Tuy nhiên Huỳnh Dương cũng giống như vô tâm khai chiến.

Ngoại trừ biến đổi ở Đông Đô, quận trưởng Huỳnh Dương Dương Khánh cùng với Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ Lý Ngôn Khánh đấu đá nhau thì không có động tĩnh gì. Khâu Hoài Nghĩa cũng dần yên lòng, mỗi ngày đều uống rượu mua vui, tụ chúng đánh bạc.

Khí trời khốc liệt như vậy Khâu Hoài Nghĩa dĩ nhiên không muốn ra khỏi phòng.

Uống hai chung rượu, ôm mỹ tỳ trên chóc há không phải là một chuyện rất thú vị sao? Không phải Khâu Hoài Nghĩa mà toàn bộ quân sĩ Yến Sư phần lớn đều nghĩ như vậy, cố gắng hiện tại im ắng vô cùng, gió rét thổi liên tục, ngọn cờ bay phấp phới trong gió, đám binh lính nhóm năm nhóm ba nói chuyện với nhau, những lời bọn họ bàn luận đơn giản chỉ là những chuyện nhà, sinh kế năm sau.

- Tuyết rơi.

Một binh sĩ đột nhiên la lên.

Chỉ thấy ở trong bầu trời đêm bông tuyết bay lả tả nhìn có vẻ rất đẹp mắt.

- Tuyết rơi xuống nhiều quá!

- Con mẹ nó người không phải lần đầu tiên nhìn thấy tuyết rơi có gì mà ngạc nhiên như vậy?

- Lăn qua đây, đánh vài ván bài với lão tử.

Nhị cầu tử tuổi tác không lớn lắm, chỉ ước chừng mười bảy mười tám tuổi, hân vốn tên là Liễu Thanh, do nữ danh là Nhị Cầu cho nên dần dần về sau Nhị Cầu thành cái tên mà mọi người đều gọi. Theo luật pháp nhà Tùy hai mươi mốt tuổi mới được nhập ngũ nhưng Liễu Thanh này mới được mười bảy mười tám tuổi mà thôi, về sau Vương Thế Sung huyết tủy đông đô trắng trợn chiêu mộ một binh mã.

Đừng nói mười bảy mười tám tuổi, chỉ cần vượt qua bảy xích là thuộc phạm trù chiêu mộ binh lính rồi.

Gia đình Liễu Thanh chỉ có một nam đinh hần cũng bị chiêu mộ vào trong đó, hần ngồi lâu cảm thấy không thú vị vì vậy cầm lấy trường mâu, men theo tường thành từ từ du đãng, gió càng lúc càng lớn, thể tuyệt mạnh mẽ, Liễu Thanh dần dần không chịu được liền ôm lấy bọc quần áo đi lại vào trong môn lâu, đi được nửa đường đột nhiên nhìn thấy có mấy bóng đe dọa mờ đang tiến về đây.

Là người hay là quý?

Liễu Thanh dụi dụi mắt, muốn nhìn cho kỹ.

Đúng lúc hần thăm dò thì thấy có một phi thảo đánh trúng đầu hần, suýt chút nữa đem Liễu Thanh ngã xuống đất, phi thảo sau khi được ném lên, dây thừng kéo một cái, phi thảo đã đứng vững ở trên tường thành.

Liễu Thanh văng đầu, ngồi xuống đất kinh hãi không thôi.

Đầu óc hần trống rỗng, hơn nửa ngày sau mới há miệng khàn giọng nói:

- Dịch tập kích, có dịch tập kích.

Đêm đông gió rét gào thét, thanh âm của hần vang lên, trường mâu cũng không thêm cầm mà nhanh chân bỏ chạy về phía môn lâu động.

Lúc hần được chiêu mộ binh lính ngày đầu tiên, một lão ca đã nói với hần:

- Nếu như gặp dịch nhân ngàn vạn lần đừng nghĩ đến việc xông lên phía trước, nếu như muốn kiến công lập nghiệp thì chín thành chín người sẽ mất đi tính mạng, Nhị Cầu tử, mẹ của ngươi chỉ có một mình ngươi, nếu xảy ra chuyện gì thì mẹ ngươi cũng xong rồi, cho nên nếu chạy thì cứ chạy, ngàn vạn lần đừng sinh anh hùng.

Liễu Thanh nhớ kỹ lời dặn dò của lão đại ca.

Tuy nhiên hần dọc theo đoạn đường chạy trốn chỉ thấy phía dưới thành bay lên phi thảo lần lượt.

Hần trộm nhìn về phía sau thì chỉ thấy một hần tử vạm vỡ khôi ngô từ trên lỗ châu mai thò ra thân thể, miệng ngậm đao thét, hai tay nắm lấy tường thành, thoáng cái đã lên trên thành.

- Hỏa trường có dịch tập kích.

641. Chương 117: Ta Biết Ngõng Công Tử.

Thanh âm của Liễu Thanh gào thét, kích động tới quân coi giữ.

Một đám người chen chúc đi ra, luống cuống cả tay chân, thậm chí có người ngay cả binh khí cũng không nắm lấy.

Liễu Thanh không nói nhiều lời, nhanh chóng ẩn núp ở trong khắp ngõ ngách, xung quanh truyền tới từng tiếng kêu thảm thiết, không ngừng có người quát từng thanh âm chói tai, tiếng đao thương cũng va chạm không ngừng.

Trong lòng Liễu Thanh vô cùng sợ hãi.

Hần núp ở trong góc phòng, phủ lên người một tấm vải, hai tay che lỗ tai, người thì run lên.

Cũng không biết bao lâu, tiếng kêu dần biến mất.

Một tiếng bước chân dài truyền tới, nghe có vẻ cổ quái, giống như đạp vào nước vậy khiến cho người ta phải hãi hùng khiếp vía.

Liễu Thanh ngừng thở, cử động cũng không dám.

Lát sau hần đã cảm thấy tấm vải bố phủ trên người bị đẩy ra, theo đó là một mùi máu tươi nồng đậm.

Hần ngẩng đầu nhìn lại thì chỉ thấy một người tướng mạo uy vũ, hình thể cường tráng đang cầm đao thép trong tay, trên đao còn dính máu và thịt bầm, đầu đao treo một khối vải bố.

Nam tử có hàm râu ngắn, trên người tràn ngập vết máu, hần nhìn thấy Liễu Thanh thì nở ra nụ cười dữ tợn.

- Tiểu tử, xem ngươi còn chạy đi đâu?

Đại hán kia chính là hán tử dẫn đầu tràn vào cửa thành.

Đao thép của hần giơ lên cao, theo tiếng gió bổ xuống người của Liễu Thanh.

Liễu Thanh lóe lên linh quang mà lớn tiếng kêu lên:

- Ngươi không thể giết ta, ta biết Ngõng công tử.

Đao phong rét căm căm đứng ở trên đỉnh đầu của Liễu Thanh, sắc mặt của Liễu Thanh tái nhợt không còn chút huyết sắc nào.

- Ta muốn gặp Ngõng công tử, ta muốn gặp Trịnh công tử.

- Trịnh công tử?

Đại hán kia nghi hoặc quay đầu lại chỉ thấy ở bên ngoài đã thêm một hán tử khôi ngô.

Nếu như hán tử sớm nhất hần nhìn thấy dùng từ khôi ngô thì nam nhân bây giờ chỉ có thể dùng chữ cự hán để hình dung.

Hần thân cao hơn chín xích, làn da trắng trẻo.

Trong tay của hần cầm một thanh đại đao sáng loáng, vừa nghe xong thanh âm của Liễu Thanh thì cất tiếng:

- Chúa công lúc còn là Ngõng công tử vẫn là Trịnh thị tộc nhân.

Cự hán kia tiến tới, thanh đại đao chỉ vào Liễu Thanh mà nói:

- Ngươi nhận thức chủ nhân nhà ta?

- À, ta không biết.

- Thối tiểu tử, dám lừa dối ta.

- Ta không biết, nhưng mà mẹ ta biết, trong nhà ta còn giữ gìn nghiên mực năm đó Ngõng công tử còn dùng để Vịnh Ngõng.

Liễu Thanh ôm đầu khăn giọng quát to.

Lúc này đại hán và cự hán ngậy ngấn cả người, năm đó chúa công vịnh ngõng là rất lâu rồi, khi đó mới có sáu tuổi, cự hán và đại hán hai mặt nhìn nhau, chợt nghe cự hán kia nói:

- Hắc Các ca, lão Hắc đã vào thành, chủ nhân cũng sắp tới bên ngoài, huynh đem hần mang tới gặp chúa công là được rồi. Khoan đã, Hắc Các ca, huynh chờ đi.

Chưa đợi cự hán nói xong thì đại hán được gọi là Hắc Các đã rời khỏi phòng.

Cự hán kia đứng ở chỗ cũ, cúi đầu nhìn Liễu Thanh, sau đó nhìn qua bóng lưng của đại hán.

- Ngươi dám lừa gạt ta, lão tử sẽ đem ngươi đến bên Thẩm đại ca, đến lúc đó ngươi muốn sống không được muốn chết không xong.

Nói xong hần gọi hai tên quân tốt dựng Liễu Thanh lên.

Đứng quân của Liễu Thanh lúc này đã ướt đẫm, hóa ra lúc này hần đã bị hù tề ra quân.

Tuy nhiên đối với những thiếu niên chưa từng ra chiến trường mà nói chuyện này cũng là điều bình thường.

Nội thành Yên Sư, khắp nơi đều có ánh lửa cháy lên.

Cũng không biết có bao nhiêu kẻ địch xông vào trong thành, tiếng kêu la không ngừng vang lên.

Mà ở trên cổng thành có vô số cỗ thi thể lộn xộn, trong đó có cả đồng đội của Liễu Thanh, Liễu Thanh nhìn máu tươi khắp nơi, dạ dày nhộn nhạo, nôn mửa liên tục.

Cự hân ở phía sau nhìn hần bĩu môi một cái, quay đầu không nhìn hần nữa.

Liễu Thanh ói mửa xong được hai quân tốt đỡ đi xuống đầu tường.

Cửa thành nghìn cân lúc này cũng đã được mở chỉ thấy từng đạo quân tốt ở bên ngoài xông vào, đàng đàng sát khí khiến cho Liễu Thanh cảm thấy lạnh lẽo.

Hần đột nhiên nhớ tới những lời vừa rồi hần nói.

Đúng thế, trong nhà của hần đích thật là còn nghiến mực mà năm đó Ngõng công tử dùng qua, mẹ của hần cũng không nhận thức Ngõng công tử, năm đó mẹ của hần làm tỳ nữ ở trong Vịnh Ngõng quán, hầu hạ đoàn người Ngõng công tử thừa dịp mọi người không chú ý mới thu hồi nghiến mực lại.

Chỉ như vậy mà thôi.

Nói mẹ của Liễu Thanh nhận thức Ngõng công tử thì cũng tạm được nhưng Ngõng công tử không biết mẹ của Liễu Thanh.

Nghĩ tới đây Liễu Thanh càng thêm sợ hãi.

Nếu như ta rơi vào tay của cự hân kia thì chỉ sợ tính mạng khó bảo toàn.

Đúng lúc này một đám người vây quanh một người trung niên văn sĩ tiến vào trong thành.

- A Lăng, người tại sao lại không giết địch? Hắc Các đâu rồi?

- Lưu Hắc Các đi tìm lão Hắc bọn họ rồi, hiện tại đã đến huyện nha Yến Sư, vừa rồi ở trên cổng thành gặp một tên hần nói là nhận thức chủ nhân, còn giữ lại nghiến mực mà năm đó chủ nhân dùng qua ở Yến Sư, đúng rồi, lúc đó Đồ lang quân cũng không phải ở đây sao?

Đầu óc của Liễu Thanh ông ông vang lên, sợ thiếu chút nữa ngồi xuống đất.

Trong lúc hần đang sợ hãi thì người trong cuộc đã xuất hiện.

Người này chính là Ứng Kích Lang Tướng Đồ Như Hối, nghe thấy Hám Lăng nói, hần cũng ngây ngẩn cả người, Vịnh Ngõng thơ? Đây là chuyện đã bao lâu, mười lăm năm đó cũng là lúc đầu tiên Lý Ngôn Khánh hiển lộ tài hoa, tuy đã cách nhau mười lăm năm nhưng cảnh tượng vẫn hiển lộ ngay trước mắt.

Lúc ấy có bao nhiêu người ở đó?

Từ Cái Từ Thế Tích phụ tử, Đồ Như Hối, Tôn Tư Mạc còn có tổ tôn Trịnh Thế An.

Ngoài ra chỉ còn có một đám nữ kỹ ca múa cùng tỳ nữ, Đồ Như Hối quả thực không nhớ lúc đó Ngôn Khánh có nói chuyện qua với tỳ nữ nào không.

- Mẹ người là...

Đồ Như Hối nhìn chằm chằm vào Liễu Thanh, nửa ngày sau đó mới lên tiếng:

- Được rồi A Lăng trước hết để người trông nom hần, chớ để hần phải khó xử, chúa công nói hôm nay đã qua Dương sơn, chắc hẳn là buổi sáng hừng đông sẽ tới Yến Sư, A Lăng sắp xếp xong xuôi đưa nhỏ này, người cùng với ta trở về phủ nha.

Ngõng công tử đã tới?

Liễu Thanh lúc này đã tỉnh táo hơn một chút.

Hần đột nhiên nhớ tới, lão đại ca ở cùng thôn không phải là thủ vệ huyện nha, hơn nữa còn là hỏa trưởng.

- Tướng quân, ta biết thủ vệ huyện nha, đó là lão đại ca cùng thôn của ta, ta nguyện đi trước dẫn đường làm thân khuyển mã.

Đồ Như Hối cùng với Hám Lăng nghe được đều sững sờ.

642. Chương 118: Đàm Phán.

Hai người chợt nở ra nụ cười, Đỗ Như Hối gật đầu, ra roi ngựa rồi nói:

- Tên tiểu tử này cơ linh, dẫn hần cùng nhau đi.

Trong lòng của Liễu Thanh liền nở đầy hoa.

Sáng sớm, thể tuyết đã yếu bớt.

Bông tuyết lả tả bay xuống.

Lý Ngôn Khánh mang theo Tượng Long cùng với đám người Trịnh Đại Bưu, Tổ Thọ hai người tới ngoài thành Yển Sư.

Chiến sự lúc này đã dừng lại, Đỗ Như Hối suất lĩnh Hùng Khoát Hải, Lưu Hắc Các cùng với Liễu Thanh bốn người ra phía xa xa, Lý Ngôn Khánh vừa xuất hiện Đỗ Như Hối đã tiến lên vài bước, chấp tay thỉnh an.

- Chúa công, hiện tại chiến sự Yển Sư đã được dẹp, binh lính của Vương Thế Sung tổng cộng sáu nghìn người, chém hơn một nghìn, còn lại đều đã tan tác. Du Kích tướng quân Khâu Hoài Nghĩa bị bắt sống, chờ chúa công định đoạt. Huyện nha đã chuẩn bị tốt, chờ chúa công vào nghỉ ngơi.

- Chúng ta cung nghênh chúa công.

Ở trên đầu thành, quân sĩ trong ngoài đều lớn giọng hô vang.

Lý vô địch đã đến.

Trong sát na, toàn bộ huyện dân Yển Sư đã biết tin tức này, người dân Yển Sư đối với Lý Ngôn Khánh cũng có cảm tình rất sâu.

Năm đó thanh danh của Ngôn Khánh ở Yển Sư đã lưu lại Vịnh Ngổng lâu trở thành một thắng cảnh nơi này.

Nếu như không phải về sau Trịnh Thế An ở lại Cửng huyện thì người dân Yển Sư rất muốn thừa nhận Lý Ngôn Khánh là đệ tử của Yển Sư. Lần này Lý Ngôn Khánh đánh lén bọn họ vẫn giữ thái độ lạc quan, người dân Yển Sư tin rằng Lý vô địch sẽ nhớ đoạn tình ý năm đó.

Cho tới khi Lý Ngôn Khánh vào trong thành, người dân Yển Sư cực kỳ hoan nghênh, hai bên hoan hô không dứt.

Khiến cho Lý Ngôn Khánh cảm thấy hơi kinh ngạc.

Cũng may hần kinh nghiệm phong phú, trước tình huống đó hần ngồi ở trên lưng ngựa, mỉm cười nhìn dân chúng ở Yển Sư.

Thái độ hoà hoãn này khiến cho dân chúng thêm hưng phấn, tiếng hoan hô càng thêm vang dội.

Thật vất vả mới đến được nha môn.

Lý Ngôn Khánh thấy dân chúng Yển Sư không muốn tản đi vì vậy xuống ngựa đi tới bậc thang.

- Mười lăm năm trước ta tới nơi này, mượn linh khí của Yển Sư làm Vịnh Ngổng thơ mà có hư danh.

Đám người ở bên ngoài phủ nha đã im lặng lắng nghe lời nói của Lý Ngôn Khánh, sau một lát Lý Ngôn Khánh hít một hơi thật sâu, mỉm cười mà nói:

- Mười lăm năm nay ta ngày nhớ đêm mau Yển Sư, có thể trở lại nhấp nháp rượu ngon, cùng phụ lão hương thân đoàn tụ.

- Ngổng công tử uy vũ.

Cuộc nói chuyện này khiến cho người dân Yển Sư biết rằng Lý lang quân tuyệt đối không gây bất lợi với Yển Sư.

Ngôn Khánh nói tiếp:

- Ta lần này tới Yến Sư tuyệt không có ác ý.

- Chỉ nghe nói binh mã Lý Đường chém giết từ Quan Trung, tới gần Đông Đô.

- Ngôn Khánh thân là quan viên của triều đình, nhận bổng lộc của bệ hạ, phải vì bệ hạ phân ưu, lúc này ở trong triều có người lại không muốn Ngôn Khánh xuất binh, nhiều lần gây khó dễ nên Ngôn Khánh đi vào đường cùng mới phải làm nên hạ sách này.

Chư vị phụ lão hương thân đừng sợ.

Binh mã dưới trướng của ta tuyệt không phạm mảy may, mười bảy cấm luật, năm mươi bốn trăm, ai dám động vào nửa sợi lông của hương thân thì chính là địch nhân của Lý Ngôn Khánh ta, bất kỳ thân sơ Lý Ngôn Khánh cũng không lưu tình, mong các vị hương thân trở về nghỉ ngơi, trước làm gì thì nay làm cái đó, Lý mỗ cam đoan, toàn thành Yến Sư sẽ bình thường.

Ở bên ngoài phủ nha, mọi người cũng không còn gì lo lắng.

Lý lang quân nói những lời này thì còn gì phải sợ hãi?

- Chúng ta đa tạ lang quân.

Lý Ngôn Khánh mỉm cười, phất tay tạm biệt mọi người.

Bọn họ tuy đi rồi nhưng vẫn cả thấy ài phần mất mát.

Lý lang quân nói là vô tình chiếm lấy Yến Sư, điều này chẳng phải nói sẽ sớm muộn rời khỏi sao?

- Ta nghe nói, Cử huyện hiện tại rất tốt?

- Sao?

- Thời gian trước khi ta tới Huỳnh Dương làm việc dọc đường tới Cử huyện thì thấy ở đó rất phồn hoa náo nhiệt, thậm chí ngay cả Huỳnh Dương cũng không so sánh được.

- Nghe dân bản xứ nói năm nay trời đông giá rét, Lý lang quân mặc dù chưa mở quán cứu tế nhưng Cử huyện không ai bị đói cả.

Huyện thành cũng đã làm lớn gấp đôi, nghe nói năm sau Cử huyện sẽ thêm tới ba mươi vạn người, không lâu nữa sẽ vượt qua cả Đông Đô.

- Đúng thế, ta cũng nghe nói.

- Nghe nói Cử huyện hiện tại cổ vũ khai khẩn đất hoang, cứ khai được một trăm mẫu đất hoang thì lại thưởng hai mươi mẫu đất vĩnh viễn, một người thân thích của ta nói, hần năm ngoái khai không ít đất hoang, được đến hơn trăm mẫu đất vĩnh viễn, vô cùng thích ý.

- Lý lang quân tại sao không chiếm cứ Yến Sư? Nếu như lang quân chiếm Yến Sư thì chẳng phải người Yến Sư cũng thế sao?

- Lang quân vừa rồi không phải đã nói sao, trong triều có gian nhân, lang quân bắt buộc phải qua Lạc thủy, lần này tới Yến Sư là bắt buộc, làm sao có thể chiếm cứ Yến Sư được?

- Đúng thế, bằng không chúng ta cũng rời Yến Sư, dù sao trong nhà cũng không có gì đáng lo, nói không chừng rời Yến Sư, chúng ta cũng có thể giống như những người bà con kia, hần được một trăm mẫu ruộng há không phải là một điều vui mừng?

Ngôn Khánh tuyệt đối không tưởng được hần tới Yến Sư đã mang tới rất nhiều suy nghĩ cho người dân ở đây.

Lúc này hần đang ngồi trong phủ nha, cùng với Đỗ Như Hối thương nghị sự tình.

- Lão Đỗ, người thấy Vương Thế Sung bao lâu nữa sẽ có phản ứng?

Ngôn Khánh bưng một ly trà nóng mà Lương Lão Thực dâng lên sau đó hỏi thăm Đỗ Như Hối.

- Chậm nhất ba tuần nữa hẳn sẽ có động tác.

- Sao?

- Tiểu yêu, người cũng không cần lo ngại tên Vương Thế Sung kia, hẳn hiện tại tập trung binh ở Giản Thủy cốc, căn bản vô lực chú ý. Mà hiện tại hẳn cũng không biết hướng đi của Lý Uyên, quả quyết không dám khai chiến với chúng ta, Vương Thế Sung nhất định sẽ phái người tới, ổn định chúng ta, sau khi cầu hòa Lý Uyên rồi sẽ nghĩ cách đoạt lấy Yến Sư.

Lý Ngôn Khánh cười nói:

- Đã như vậy lão Đỗ, tại sao huynh khẳng định hẳn không hòa giải với chúng ta?

Đỗ Như Hối cười cười, hai tay vẽ lên một vòng tròn:

- Chúng ta hiện tại tuy thanh thế lớn, đệ là Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ nhưng Huỳnh Dương một phần vẫn là của Lý Mật, thực lực không cách nào sánh với Quan Trung.

- Lý Uyên có Lý phiệt hỗ trợ, mặc dù trước mắt có Tiết Cử, Lý Quỹ, Lương Sư Đô kìm chế nhưng sớm muộn cũng vững vàng ở Quan Trung.

Lần này xuất binh, theo ta thấy bày ra một tư thái, Vương Thế Sung là một tên gia hỏa thô lỗ, nhưng cũng không phải không thấy binh mã Quan Trung chiến ý không kiên định.

Đỗ Như Hối phân tích một phen, Lý Ngôn Khánh mỉm cười liên tục gật đầu.

- Vậy chúng ta nên làm sao bây giờ? Vương Thế Sung có cùng chúng ta đàm phán không?

Đỗ Như Hối cười lạnh nói:

- Đàm phán?

643. Chương 119: Vương Thế Sung Tức Giận.

Vương Thế Sung hôm nay rất đặc ý, hẳn là tả phó xạ, tổng đốc nội ngoại chiến sự, chính là cấp trên của đệ, lại còn bái Lưu Lương thê làm nghĩa mẫu, làm sao có thể đơn giản đàm phán với chúng ta? Lão tặc này nhất định sẽ kéo dài thời gian, đợi đến khi hẳn giải quyết xong binh mã Quan Trung sẽ tranh chấp với chúng ta, cho nên chúng ta cần phải bức lão tặc này đàm phán thỏa mãn điều kiện của chúng ta.

Lý Ngôn Khánh cười nói:

- Vậy làm sao cho hẳn cúi đầu?

- Mệnh cho Lưu Hắc Các suất bộ, hướng về phía sáu mươi dặm của Đông Đô, Vương Thế Sung dĩ nhiên sẽ như chim sợ cành cong.

Sáu mươi dặm, đúng là chỗ vị trí của Thạch Lâm sơn, khoảng cách với cự thành Lạc Dương chỉ có năm mươi dặm, có thể một ngày một đêm binh lâm Đông Đô.

Lý Ngôn Khánh rất rõ, lần này Lý Uyên xuất binh có ý đồ trấn nhiếp.

Cho dù Lý Ngôn Khánh binh lâm Đông Đô, Lý Uyên cũng không dễ dàng khai chiến với Vương Thế Sung, một khi khai chiến, không tới một năm nửa năm thì đừng mơ tưởng đánh chiếm Đông Đô.

Lý Uyên chưa vững ở Quan Trung, hẳn tuyệt không mạo hiểm.

Cho nên mục đích của Lý Ngôn Khánh chính là bức Vương Thế Sung cúi đầu trước binh mã Quan Trung.

Đỗ Như Hối cười nói:

- Lang quân có lo lắng Vương Thế Sung tính sổ không?

Ngôn Khánh khẽ giật mình, gật đầu nói:

- Đích thật là có lo lắng, dù sao Thế Sung hiện tại cũng dùng thiên tử bắt ta nghe theo, dưới đại nghĩa, hấn chiếm thượng phong.

Hấn ở sông Lạc giao phong với chúng ta, chúng ta rất khó giữ vững vị trí, hướng chi bên ngoài Huỳnh Dương còn có một Lý Mật nhìn chăm chăm, hấn trước đây tuy cúi đầu nhường ba trấn nhưng trong lòng chưa chắc sẽ nhận thua. Ta cùng với Vương Thế Sung giao thủ, hấn nhất định sẽ mừng rỡ ngồi mát ăn bát vàng.

- Đã như vậy thì cũng kéo Lý Mật cùng vào.

- Kéo thế nào?

Lý Ngôn Khánh có hứng thú, hào khí bừng bừng mà hỏi.

Đỗ Như Hối cất tiếng nói:

- Vừa rồi lúc ở ngoài thành, ta đã bẩm báo, nói rằng đã bắt sống Du Kích lang tướng Khâu Hoài Nghĩa, chẳng lẽ lang quân không có liên tưởng gì sao?

- Khâu Hoài Nghĩa?

Lý Ngôn Khánh gãi đầu:

- Tên này rất quen tai, nhưng ta không nhớ được hấn là ai.

- Người này rất nổi danh sao?

Đỗ Như Hối cười cười:

- Hấn ngược lại không có danh khí gì nhưng đối với lang quân mà nói vô cùng quan trọng.

- Người này đối với Lý Mật mà nói có thể là hận thấu xương, lang quân quên lúc ban đầu ở Hắc Thạch quan đã trách cứ Lý Mật thế nào sao? Lang quân chẳng lẽ quên Khâu Quân Minh năm đó?

Lý Ngôn Khánh nghe được liền kinh ngạc há to mồm:

- Ý của huynh là, Khâu Hoài Nghĩa chính là người năm đó bán đứng Khâu Quân Minh, khiến cho Lý Mật tan cửa nát nhà, Khâu Hoài Nghĩa?

- Đúng thế.

Đỗ Như Hối hắc hắc cười lạnh:

- Trước kia lang quân mắng cho hấn hết mặt mũi, hấn há có thể không nghĩ cách văn hồi thanh danh?

Ngôn Khánh nghe được lập tức cười cười.

Vương Thế Sung lúc này đang đứng ở trên đại điện, trên khuôn mặt lộ vẻ dữ tợn.

Mặt đỏ bừng, chòm râu quăn lại, mũi không ngừng thở phì phò, hai tay nắm thành nắm đấm, dốc toàn lực mới có thể kìm chế sự run rẩy.

- Lý tặc lần ta quá đáng.

Tiếng gầm gừ phẫn nộ vang quanh đại điện, thần tử hai bên nguyên một đám câm như hến, không ai lên tiếng, tên Vương Thế Sung vốn thô lỗ này không ngờ lại dám chửi ầm trên đại điện không có chút hình tượng quan to triều đình chút nào.

Tuy nhiên cũng khó trách được Vương Thế Sung tức giận như vậy.

Hấn tức giận, bởi vì trong lòng hấn cũng tràn đầy sợ hãi, binh mã Quan Trung hiện tại đã tới trước thành trì, Dương Công Khanh mới tới Kim Đoán thành còn chưa kịp chỉnh đốn binh mã thì đã bị Lý Thế Dân suất bộ dưới thành trì cùng với Lý Kiến Thành giáp công, Vương Huyền Ứng vốn có ý định đóng cửa không chiến chờ viện quân của Dương Công Khanh tới, không ngờ Nghi Dương chợt bị binh mã Quan Trung vây khốn, hấn không cách nào ngồi yên, phải binh cứu viện, nhưng ở trên đường đã bị Lý Thế Dân phục kích.

Binh lính của Lý Kiến Thành lẫn vào bại binh đi vào trong thành trì.

Đêm đó cửa thành bốn phía cháy rực, Lý Thế Dân và Lý Kiến Thành cả hai đều đồng thời xuất kích, Vương Huyền Ứng bỏ chạy, cùng với binh mã của Dương Công Khanh tụ hợp, dựa núi hạ trại mới có thể ổn định trận tuyến.

Wương Huyền Ứng bị bại thật quá nhanh.

Nhanh đến mức Vương Thế Sung không kịp bày ra cử động tương thích.

Đang lúc Vương Thế Sung cùng với binh mã Quan Trung sứt đầu mẻ trán với nhau thì Lý Ngôn Khánh đã thừa dịp bão tuyết mà cường ép tiến tới sáu mươi dặm, đóng quân ở phía dưới núi Thạch Lâm, cách Đông Đô chưa tới trăm dặm, trong vòng từ sáng tới chiều có thể đưa binh tới Lạc Dương.

Wương Thế Sung nghe được tin tức này thì kinh hãi.

Lý Ngôn Khánh thật sự quá vô sỉ rồi, lao tử đang đối kháng với quân Quan Trung, người lại cướp Yến Sư của ta, còn muốn đánh Đông Đô sao?

- Lập tức điểm binh, ta muốn cùng với tên Lý gia nhi kia ở Thạch Lâm sơn tử chiến.

Wương Thế Sung tức giận khản giọng gầm rú.

Nhưng văn võ ở trên đại diện không một người đứng ra nhận lệnh, bọn họ hiện tại đối phó không phải là Lý Mật mà là Lý Ngôn Khánh, những người này đối với Ngôn Khánh không hề hiểu rõ.

Chớ luận là Đoạn Đạt hay Dã Cương, Hoàng Đào Thụ đều là những tướng lĩnh ở Lạc Dương, bọn họ đối với Lý Ngôn Khánh đều biết Lý Ngôn Khánh có ý nghĩa với người Lạc Dương thế nào.

Lý Ngôn Khánh chính là đệ tử của đại tướng quân Trương Tôn Thịnh khai mở nhà Tùy, Ngự Câu La đối với hắn cũng có ơn thụ nghiệp.

Không chỉ như vậy, những nguyên lão nhà Tùy như Dương Tổ, Cao Dĩnh Hạ Nhược Bật ai cũng tán thưởng có danh vọng rất cao.

- Các người bình thường liều lĩnh thế nào, tại sao hôm nay một lời cũng không thốt ra được, các người không muốn ứng chiến sao?

Wương Thế Sung đợi cả buổi không thấy người nào đứng ra liền tức giận nói.

Hữu Giám Môn đại tướng quân Bùi Nhân Cơ đứng ở một bên, khóe miệng nở ra nụ cười trào phúng, trong lòng vô cùng vui vẻ, bởi vì nguyên một đám ô hợp đều bị danh tiếng ái tề của hắn áp chế, bị dọa cho bể mật, thật là một chuyện thú vị.

Tuy nhiên hắn không tiến ra mà đứng ở bên cạnh, thờ ơ lạnh nhạt.

Wương Thế Sung cả giận nói:

- Các người không muốn đi thì ta đi, ta cũng không tin tên Lý Ngôn Khánh kia có ba đầu sáu tay.

- Vương phó xạ, nghĩ lại đã.

- Đúng thế, Vương phó xạ, Lý Ngôn Khánh tuổi tác mặc dù nhỏ nhưng chiến công không hề ít, hắn xảo trá vô cùng, quỷ kế đa đoan phó xạ hiện tại là phụ thân của đệ hạ, nhận lấy an nguy của Đông Đô, không thể mạo muội xuất kích, nếu không thì chính hợp ý của Lý Ngôn Khánh.

Kỳ thật lời nói vừa ra tới miệng Vương Thế Sung đã cảm thấy hối hận.

644. Chương 120: Lô Dận.

Bổn sự của Lý Ngôn Khánh hắn chưa thấy qua nhưng hắn đã bị kẹp giữa trận chiến ở Thạch Tử Hà,, Vương Thế Sung và Lý Mật cộng lại mười vạn người đều rơi vào kết quả thảm bại, mà trận chiến đó cơ hồ cũng chỉ có Lý Ngôn Khánh là có thu hoạch, Lý Ngôn Khánh lần này thắng lợi, mình vốn định tọa sơn quan hổ đấu kết quả phải cùng Lý Mật tương tranh, để cho Lý Ngôn Khánh thành ngư ông đắc lợi, Vương Thế Sung

càng nghĩ càng cảm thấy sợ, cảm thấy Lý Ngôn Khánh không phải là một hài tử mới ra đời mà là một lão hồ ly tức trí đa mưu.

Cảm giác này, cũng giống như lúc đầu cùng với Bùi Thế Củ ở Giang Đô giao phong với nhau.

- Thái úy, lúc này không thể mạo muội hành động.

Lại một người nữa đứng ra khuyên bảo Vương Thế Sung, tuy nhiên đối với người này, Vương Thế Sung lại biểu hiện tôn trọng.

Người nói chuyện chính là Vương Tổ.

Hắn tiến lên một bước, trịnh trọng nói:

- Việc cấp bách vẫn là phải biết Lý Ngôn Khánh có dụng ý gì, hắn đã đầu phục dưới trướng Lý phiệt chưa? Nếu đã như vậy, binh mã của Lý phiệt rời khỏi Quan Trung chỉ sợ chỉ giả vờ, khẩu thí sở học của Lý Ngôn Khánh.

Lý Ngôn Khánh và Tiết Thu bọn họ có thể đoán ra ý định của Lý Thế Dân và Lý Kiến Thành không phải thực sự muốn đánh Đông Đô.

Đồng thời, thủ hạ của Vương Thế Sung cũng có người phán đoán ra, chính là Vương Tổ. Vương thị tộc nhân đúng là có người tuấn kiệt.

Wương Thế Sung cố gắng dẹp loạn ở trong lòng, bày ra sự tỉnh táo, hắn trầm ngâm một lát rồi hạ lệnh bãi triều.

Hiện tại triều hội ở Đông Đô đã bị một mình Vương Thế Sung cầm giữ, Hoàng Thái Chủ Dương Đồng hiện tại cơ hồ đã như một con bù nhìn, ở trong thâm cung, không tiếp xúc với bên ngoài.

Wương Thế Sung hiện tại rất loạn.

Bệ hạ tuổi tác còn nhỏ, nhiều chuyện không hiểu, chỉ bằng giao cho thần xử lý, bệ hạ cứ thanh thản ổn định ở trong cung làm hoàng đế.

Dương Đồng muốn từ chối nhưng hắn có thể cự tuyệt sao? Triều đình này căn bản không có người nghe hắn, tất cả mọi hành động của Dương Đồng đều bị Vương Thế Sung khống chế.

- Thét Kiệt đại ca, những lời hôm nay ở trên triều của huynh là thật hay giả?

Ở trong điện chỉ còn lại Vương Thế Sung cùng với Vương Tổ hai người, Vương Thế Sung nhin không được mà cất tiếng hỏi.

Wương Tổ cười khổ lắc đầu nói:

- Ta hôm nay nói những lời kia chỉ là muốn chúa công tỉnh lại mà thôi, Lý Ngôn Khánh và Lý Uyên có liên lạc hay không ta không cách nào xác định tuy nhiên hiện tại có thể khẳng định nếu chúa công khai chiến với Lý Ngôn Khánh thì sẽ là hai mặt thù địch. Lý Ngôn Khánh binh tới Thạch Lâm sơn, cho thấy hắn cũng đang do dự, nếu như hiện tại muốn khai chiến với Lý Ngôn Khánh thì cần phải cho binh mã ở Quan Trung mau chóng rút đi.

- Rút đi, rút thế nào?

- Lý Ngôn Khánh lúc này tìm cơ hội, sao chúa công không tìm minh hữu?

Tiết Cử ở Kim Thành quận xuất binh, chúa công ở Đông Đô hưởng ứng, khi đó trận tuyến của Lý Uyên sẽ bối rối.

- Đó là chúng ta hiện tại sẽ cầu hòa, đợi Lý Uyên lui binh xong chúng ta sẽ tiến tới thu thập Lý Ngôn Khánh, chẳng phải sẽ là một chuyện đơn giản hay sao? Chúa công nghĩ lại xem đồng thời là hai bên tác chiến, Lý Ngôn Khánh cũng đâu dễ dàng.

- Nói như vậy cũng có đạo lý.

Wương Tổ gật đầu nói:

- Tuy nhiên chúa công vẫn phải làm ra tư thái tận lực ổn định Lý Ngôn Khánh.

Bên này thuộc hạ sẽ bí mật tiếp xúc với Lý Uyên, thuộc hạ nhớ được Bạch Ngưu hiện tại đang hiệu lực ở dưới trướng của Lý Thế Dân, thuộc hạ sẽ tiếp xúc bí mật với hắn, mau chóng thông qua hắn, nhiều thì mười ngày ít thì năm ngày, binh mã Quan Trung nhất định sẽ lui lại, lúc đó chúa công nhất định phải ổn định Lý Ngôn Khánh mới được.

Kế sách này rất hay nhưng Vương Thế Sung lại cảm thấy đau đầu.

- Tên Lý Ngôn Khánh kia gian hoạt như quỷ, không dễ gì mà bị gạt gẫm, không cẩn thận hắn sẽ nhìn ra sơ hở lúc đó chỉ sợ hắn cường công.

Vương Tổ nghe xong cũng cảm thấy có đạo lý.

Hoàn toàn chính xác, Ngôn Khánh nếu như cường công Đông Đô khi đó Quan Trung sẽ hạ quyết tâm, khi đó sẽ rất phiền toái.

- Vậy phải phái người đi đàm phán với hắn.

Vương Thế Sung hai mắt căng tròn giống như gặp quỷ nói:

- Đại ca ai có thể trấn trụ được hắn?

- Tên kia chớ luận ở trong sĩ lâm hay quân phủ đều có địa vị số một, đến ngay cả lão gia hỏa Từ Văn Viễn cũng ở Huỳnh Dương, ta càng nghĩ càng thấy không có người có thể trấn trụ hắn được.

- Hắn đúng là ở trong sĩ lâm có danh vọng, ở trong quân phủ có uy tín.

Nhưng có một người nhất định có thể chế trụ được hắn chính là Bùi Nhân Cơ. Bùi Nhân Cơ không phải là nhạc phụ của hắn sao, chẳng lẽ Ngôn Khánh dám gương oai trước mặt Bùi Nhân Cơ?

Tên kia vốn ương ngạnh, hắn làm sao có thể nghe ta sai sử cho được? Hơn nữa vạn nhất Bùi Nhân Cơ một đi không về thì ta biết làm thế nào?

- Hắn sẽ không đi, nếu không đã đi sớm.

- Tên kia đối với hôn quân có phần trung tâm, nguyên nhân năm đó ở cuộc chiến phạt Trần, hắn trái quân kỷ suýt chút nữa bị Hàn Cầm Hồ giết chết, may mà hôn quân xin tha cho hắn mới giữ gìn được tính mạng, Bùi Nhân Cơ người này rất trọng tình cảm, nếu như Dương Đồng không gạt đầu hắn quyết không rời khỏi Lạc Dương, tuy nhiên cũng không thể phớt lờ, phải nghĩ cách trói buộc tay chân của hắn.

- Trói buộc thế nào?

- Nương tử của Bùi Nhân Cơ không phải đang mang thai sao?

- Chúng ta trông giữ nương tử của hắn, ta không tin Bùi Nhân Cơ có thể để mặc kiều thê như hoa như ngọc, còn có cả oa nhi của mình chịu nguy hiểm.

- Đúng thế, kế này rất hay.

Bùi Nhân Cơ thời gian trước còn muốn đem vợ con của hắn tới Cửng huyện nhưng bị ta ngăn lại, hiện tại chính là một quân cờ kỳ diệu.

Vương Tổ nghe được cũng cười thoải mái.

Đúng thế, trông chừng lão bà của Bùi Nhân Cơ chẳng khác nào vây khốn hắn lại, đồng thời cũng có thể ngăn chặn Lý Ngôn Khánh, một hòn đá ném hai con chim, quả nhiên là tinh diệu.

Ở sau một tấm bình phong tại đại điện, một thân ảnh gầy yếu lóe lên rồi biến mất vô ảnh vô tung.

- Người nói là, Vương tặc muốn ngăn chặn Lý khanh?

Ở bên trong, Dương Đồng thấp giọng hỏi thăm người đứng trước hoàng môn.

- Nô tài nghe được rõ ràng, Vương tặc còn định cầu hòa Quan rung, đợi binh mã Quan Trung rút lui sẽ thu thập Lý huyện bá tước.

- Lý huyện bá tước quả nhiên không phụ năm đó.

Trên khuôn mặt non nớt của Dương Đồng toát ra vẻ hoài niệm.

Đó chính là chuyện mấy năm trước, khiết đó ta cùng với hoàng tử mẫu triệu kiến Lý Ngôn Khánh, lúc đó Dương Đồng nhiều ít vẫn xem thường Lý Ngôn Khánh, cảm thấy Lý Ngôn Khánh tuổi tác cũng không lớn hơn mình được bao nhiêu, làm sao có thể gánh vác trách nhiệm, nhưng hiện tại Lý Ngôn Khánh chỉ cần ở Huỳnh Dương một ngày, Vương Thế Sung không dám làm khó hắn, dù sao uy vọng của Lý Ngôn Khánh vẫn còn ở đó.

645. Chương 121: Thư Cho Bùi Nhân Cơ.

- Hoàng thượng, hoàng thượng có gì phân phó không?

- Nô tài không dám rời khỏi Hàm Gia đại điện quá lâu, nếu không sẽ bị người khác nghi ngờ.

- Lô Dận người có trung với ta không?

Dương Đồng tỉnh ngộ, vẻ mặt trẻ thơ lập tức biến mất.

Lô Dận chính là đệ tử của Phạm Dương Lô thị, năm đó hắn phạm tội bị tiến vào cung, đổi tên thành Trương Dận, ngoại trừ Lô Sở không ai biết được lai lịch của Lô Dận, sau khi Lô Sở chết Lô Dận nhanh chóng cùng với Dương Đồng liên lạc với nhau, cam nguyện làm tai mắt của Dương Đồng, hôm nay hắn ở trong Hàm Gia điện trong lúc vô tình đã nghe được cuộc nói chuyện của Vương Thế Sung và Vương Tổ.

Lô Dận liền nghĩ cách báo cho Dương Đồng, để Dương Đồng đưa ra quyết định.

- Nô tài sau khi vào cung, đã chịu ân sủng của gia thúc tổ, nô tài nguyện vì hoàng thượng xông pha nơi khói lửa.

Dương Đồng cũng khẽ gật đầu mà hít một hơi thật sâu.

Hắn nhanh chóng cầm bút, nghĩ nghĩ rồi viết một phong thư sau đó kẹp lại, quần ở bên hông, cẩn thận đem thư đưa ra sau đó giao đại lưng ngọc cho Lô Dận, ý bảo Lô Dận thất ở bên hông.

- Cô không muốn người xông pha nơi khói lửa, chỉ muốn người nghĩ cách truyền chỉ, đem đại lưng giao cho Bùi khanh.

Sắc mặt của Dương Đồng trở nên ngưng trọng:

- Lô Dận nguyện vì cô làm chuyện này không?

Lô Dận dùng sức gật đầu:

- Nô tài nguyện ý.

- Được rồi người mau trở về đi, nếu như bị Vương tặc phát hiện thì cũng là vô ích.

Lô Dận gật đầu đáp ứng, lặng yên rời khỏi trở về Hàm Gia điện.

- Trương Dận người mới đi nơi nào vậy?

Lương Bách Niên nổi giận đùng đùng gọi Trương Dận.

- A, Lương công công, nô tài vừa rồi cảm thấy đau bụng cho nên đi tiểu tiện một thoáng.

Lô Dận trong lòng lo lắng liếc mắt cẩn thận nhìn Lương Bách Niên.

Lương Bách Niên nhíu mày lại:

- Vậy bây giờ tốt rồi chứ?

- Vô sự rồi ạ.

- Lập tức thu thập một chút, theo ta đi truyền chỉ.

- Truyền chỉ?

Lô Dận khẽ giật mình nghi hoặc nhìn Lương Bách Niên mà thầm nghĩ:

- Không may mắn như vậy chứ, hoàng thượng vừa mới phân phó mà đã có cơ hội.

Lương Bách Niên nói:

- Hoàng thượng hạ chiếu, phân cho Bùi Nhân Cơ đi làm việc.

- Người thu thập một thoáng rồi lập tức theo ta tiến về trước phủ tướng quân, nửa đêm canh ba, phó xạ đại tướng quân lại muốn truyền chỉ, đây không phải muốn giày vò người khác sao?

Dương Đồng hiện tại đã bị Vương Thế Sung khống chế.

Cho nên thánh chỉ trong nội cung kỳ thật chính là ý tứ của Vương Thế Sung.

Nhắc tới Lương Bách Niên người này thanh niên phục thị Dương Kiên, trung niên phục thị Dương Quảng, đến khi về già lại đi theo Dương Đồng, trung thành và tận tâm, tuy nhiên Lương Bách Niên đã già rồi, lòng tham càng nặng, về sau đã bị Vương Thế Sung thu mua, trở thành người tâm phúc của hắn.

Hắn lớn tuổi cộng thêm trời lạnh ngủ cũng sớm hơn so với người bình thường.

Đang nghỉ say lại bị Vương Thế Sung gọi dậy tâm tình dĩ nhiên không thoải mái.

Sau khi nhận được ý chỉ, hắn đi ra ngoài thì vừa vặn gặp được Lô Dận, Lương Bách Niên cũng thuận tiện chọn hắn đi tới phủ đệ của Bùi Nhân Cơ.

Bùi Nhân Cơ sau khi đảm nhiệm chức hữu Giam Môn đại tướng quân đã đóng ở Đồng Trú phường.

Lô Dận theo sau lưng của Lương Bách Niên, vừa đi vừa nghĩ ngợi làm sao mới có thể đem đai lưng ngọc này giao cho Bùi Nhân Cơ.

Sau khi đi vào trong Bùi phủ, Lương Bách Niên tuyên đọc ý chỉ

Trên thánh chỉ tuy chỉ nói mệnh cho Bùi Nhân Cơ hướng về phía Thạch Lâm sơn, khen ngợi Lý huyện bá tước trung nghĩa.

Tuy nhiên Bùi Nhân Cơ là Giam Môn đại tướng quân, há có thể không rõ thời cuộc hắn hỉ nộ không lộ, tiếp nhận ý chỉ. Bùi Nhân Cơ là Hà Đông Bùi thị, làm sao không nhìn ra tâm tư của Lý Uyên, hắn đối với Lý Uyên cũng không có ác cảm gì, dù sao mọi người cũng xuất thân thế trụ, ấn tượng của Lý Uyên đối với hắn tốt hơn Vương Thế Sung gấp trăm lần.

Có người nói chúng sinh bình đẳng.

Kỳ thật nhân sinh có phân cao thấp.

Vương Thế Sung cùng với Lý Uyên đều là thế gia đệ tử nhưng tại sao Lý Uyên vung tay hô lên thì bát phương hưởng ứng, mà Vương Thế Sung thì rất ít người để ý?

Rất đơn giản, Lý Uyên chính là hậu duệ tộc nhân của bát đại trụ quốc Lý thị.

Địa vị và thân phận của hắn vượt xa so với Vương Thế Sung, hiện tại hắn đã quy tông nhập vào Lý phiệt Lũng hữu, thậm chí còn cao hơn cả Hà Đông Bùi thị.

Mà Vương Thế Sung thì sao?

Tuy hắn là tộc nhân của Vương thị nhưng không phải huyết thống.

Điều quan trọng nhất chính là Vương Thế Sung ở trong Vương thị không phải đích truyền, nói chính xác hắn thuộc về bàng chi, so với Lý Uyên thì thua kém hơn rất nhiều. Bùi Nhân Cơ cũng thế, Lô Sở cũng thế có thể tiếp nhận chuyện Lý Uyên tạo phản nhưng không tiếp nhận nổi việc Vương Thế Sung ương ngạnh.

Sau khi tiếp nhận thánh chỉ từ trong tay của Lương Bách Niên, Bùi Nhân Cơ nhanh chóng suy nghĩ.

Vương Thế Sung tại sao vô duyên vô cớ đề cử mình tiến tới Thạch Lâm sơn? Người khác có thể không rõ nhưng Bùi Nhân Cơ cũng biết, Vương Thế Sung đối với Lý Ngôn Khánh kiêng kỵ cỡ nào.

Trong này liệu có âm mưu gì không?

Đúng lúc này, một gã người nhà đi tới, bưng lấy một cái đai lưng ngọc.

- Lão gia, vừa rồi ở bụi hoa ngoài cửa tìm thấy một chiếc đai lưng ngọc cũng không biết là của người phương nào làm rơi.

Bùi Nhân Cơ bị người hầu đánh gãy suy nghĩ, trong lòng vô cùng không vui.

Hắn chuẩn bị nổi giận thì ánh mắt nhìn đai lưng ngọc của người nhà, Bùi Nhân Cơ khẽ gạt mình trong mắt hiện ra một vòng sáng:

- A, đây không phải là đai lưng ngọc hai ngày trước ta làm rơi sao?

Bùi Nhân Cơ túm lấy đai lưng ngọc:

- Ta tìm hoài không được hóa ra bị rơi ở bên ngoài.

Hắn thân là Giam Môn đại tướng quân làm sao không nhìn ra đai lưng ngọc này có ký hiệu của hoàng thất, trái tim của hắn nhảy loạn liên tục, đai lưng ngọc này mang tới là có ý gì?

Hắn cầm lấy đai lưng ngọc trở về trong thư phòng.

Trên đường đi vô cùng khẩn trương, sau khi vào trong thư phòng, hắn tỉ mỉ xem kỹ một phen, cuối cùng rút từ trong đó ra một phong thư.

Người truyền tin hôm nay ghê gớm thật.

Dám ném vào trong phủ của ta chẳng lẽ không sợ bị người khác lấy đi? Tuy nhiên tướng tượng lại thị gia phong của hắn rất nghiêm, tướng trong đại phủ tướng quân ai cũng là thân tín của hắn, chỉ sợ đối phương cũng biết chuyện này cho nên mới làm như vậy, tuy nhiên cũng là quá lỗ mãng, quá lỗ mãng.

Bùi Nhân Cơ vừa nghĩ vừa mở thư ra.

Cũng may không phải là huyết thư.

646. Chương 122: Dừng Lại 12 Ngày.

Người viết thư quả nhiên tuổi tác không lớn lắm, bên trong còn có một số từ ngữ không vận dụng thoả đáng, Bùi Nhân Cơ cũng nhận ra đây là bút tích của Dương Đồng.

Trên thư Dương Đồng nói Vương Thế Sung muốn cùng với Lý phiệt ở Quan Trung cầu hòa.

Lý Ngôn Khánh xuất binh nhưng hiện tại bị Vương Thế Sung khống chế rất khó có thể thành công, mà Lý vương hòa giải với Vương Thế Sung Lý Ngôn Khánh sẽ gặp nguy hiểm cho nên Dương Đồng viết thư mong Bùi Nhân Cơ nghĩ cách ngăn cản Vương Thế Sung cùng Lý Uyên cầu hòa.

- Bùi khanh, Lý khanh chính là nhân tài duy nhất có thể phó thác hôm nay.

Lý khanh càng mạnh thì Vương tặc càng kiêng kỵ, Bùi công ở Đông Đô khó có thể thi triển tay chân, nên đi tới bên cạnh Lý khanh, liên giải sầu lo.

Vốn Vương Thế Sung cũng có chủ ý này.

Bùi Nhân Cơ xem thư xong lập tức ném vào trong chậu than, phong thư kia liền hóa thành tro tàn.

Hắn ở trong phòng bồi hồi thật lâu trầm ngâm không nói gì, chiều này cầu Vương Thế Sung đúng là độc ác cho ta ra mặt chặn Ngôn Khánh đợi sau khi cầu hòa đánh cho Ngôn Khánh trở tay không kịp. Vương Thế Sung người rất cao minh để ta đi hại tính mạng con rể của ta.

Dương Đồng nói không sai, Lý Ngôn Khánh thực sự càng mạnh Vương Thế Sung càng kiêng kỵ,

Mà chính mình ở Đông Đô cũng không có cơ hội thi triển quyền cước, con gái mình cũng chờ mình tiến tới Củng huyện, nhi tử cũng phái người đưa tin nói mình nên rời khỏi Lạc Dương. Bùi Nhân Cơ cũng không

phải không rõ, hôm nay Dương Đồng đã bày tỏ thái độ hần dĩ nhiên không từ chối, hần tiếp tục lưu lại Lạc Dương lại khiến cho Lý Ngôn Khánh ném chuột sợ vỡ bình.

Nhưng vấn đề là Bùi Nhân Cơ còn dễ dàng nghênh ngang rời khỏi Lạc Dương.

Nhưng thê tử và người nhà của hần thì sao?

Chẳng lẽ lại ở lại Đông Đô để mặc Vương Thế Sung chà đạp?

Hai con mắt của Bùi Nhân Cơ khép hờ lại, sau nửa ngày khuôn mặt của hần mới nở ra nụ cười:

- Chuyện đau đầu này để cho tên nữ tể kia nghĩ biện pháp, nếu như hần ngay cả chuyện này cũng không giải quyết được thì Thúy Vân chẳng phải thiệt thòi gả cho hần sao? Hắc hắc, đúng thế cứ để hần lo chuyện này.

Trong đại trường trung quân, chỉ có Lý Kiến Thành Lý Thế Dân hai huynh đệ, lúc này trước mặt hai người bày ra một phong thư, cả hai nhìn nhau, ai cũng không mở miệng mà nghĩ hoặc.

- Nhị lang, Lý lang quân gửi phong thư này đệ thấy thế nào?

Lý Kiến Thành cũng không rõ lắm Lý Ngôn Khánh cùng với nhà mình có quan hệ thế nào cho nên cau mày.

Lý Thế Dân cũng không rõ ràng lắm Lý Kiến Thành có biết thân phận của Lý Ngôn Khánh hay không, chuyện này không thể nói lung tung, phụ thân hi vọng bọn hần không biết, mà đã biết còn nói ra thì sẽ khiến cho Lý Uyên không vui. Lý Thế Dân nghĩ nghĩ rồi nói:

- Huynh trưởng, huynh định trả lời thế nào?

- Ta nghe nói Lý lang quân nhận ân huệ của Dương thị.

Trong hai năm qua liều chết bảo vệ an nguy của Huỳnh Dương, cùng với Lý Mật luân phiên giao thủ, người này mục đích còn không rõ ràng, đột nhiên lại thỉnh cầu chúng ta lưu lại mười hai ngày, ta lo lắng hần cùng với Vương Thế Sung ước hẹn, Vương Thế Sung một mặt cầu hòa, Lý Ngôn Khánh thì một mặt dựa vào, chặn đánh chúng ta ở Khuyết Môn sơn.

Trong đại trường, ngọn nến đang cháy sáng rọi đột nhiên bị gió thổi dập tắt.

Ánh sáng tối sầm lại, đúng lúc đó Lý Thế Dân lóe lên nụ cười quỷ dị, Lý Kiến Thành nói câu này cho thấy hần không biết thân phận của Lý Ngôn Khánh.

- Ánh nến này tại sao đột nhiên tắt, người đâu nhen lên lại đi.

Quân sĩ ngoài cửa lấy hỏa tập tới, nhen nhóm rồi khom người lui ra.

Lý Thế Dân lắc đầu nói:

- Theo ta thấy Lý Ngôn Khánh có lẽ trung với tùy thất nhưng không phải là người cổ hủ, trước kia ta có gặp hần một lần ở Củng huyện, người này tâm cao khí ngạo đồng thời tinh thông mưu tính tuyệt đối sẽ không làm chuyện vô nghĩa, lần này hần mạo hiểm đưa thư tới chắc chắn có dụng tâm kín đáo trong đó, nhất định là vô hại.

- Huynh trưởng quen Đậu công năm đó có ân với hần sao?

- Ngày nay Đậu công đang ở dưới trướng của phụ thân, lại nói tiếp hần và chúng ta quan hệ vô cùng thân mật, không bằng nghe theo lời hần nói?

Kỳ thật Lý Kiến Thành cũng đã gặp Lý Ngôn Khánh tuy nhiên khi đó Lý Ngôn Khánh mới sáu tuổi.

Trong lòng hần không có ấn tượng nhiều với Lý Ngôn Khánh, cho nên cũng không có giao tình gì, ngược lại Lý Thế Dân ở Củng huyện một thời gian, đối với Lý Ngôn Khánh kết giao rất nhiều, hiện tại Lý Ngôn Khánh cầm giữ binh mã Huỳnh Dương trong tay, nghiêm chiêng là một luồng lực lượng ở Trung Nguyên, hần còn là con của Cửu thúc, là một con cờ mà Lý gia đặt ở Trung Nguyên.

Một khi Quan Trung bình định, xuất kích Đông Đô thì Lý Ngôn Khánh mấu chốt sẽ động thân.

Hắn ở sông Lạc thanh danh quá lớn khiến cho ngay cả Lý Thế Dân cũng cảm thấy ghen ghét, đồng thời Lý Thế Dân cũng hi vọng có thể kết giao với Lý Ngôn Khánh, đem hắn kéo tới bên cạnh mình. Lý Uyên xưng đế tuy nhiên sớm muộn gì sự giúp đỡ của Lý Ngôn Khánh cũng mang tới chỗ tốt cho mình.

- Ý của đệ là đáp ứng hắn?

- Đúng thế.

- Dừng lại mười hai ngày, hiện tại chỉ còn tám ngày nữa thôi.

Lý Thế Dân cười cười:

- Huynh trưởng, chỉ là tám ngày thời gian, Lý lang quân mặc dù cùng với Vương Thế Sung cấu kết nhưng có thể đánh bại chúng ta sao?

- Vương Thế Sung không dám khai chiến bởi vì đằng đông còn có Lý Mật nhìn chăm chăm, Lý Ngôn Khánh cũng không dám khai chiến vì Vương Thế Sung cũng thế, Lý Mật cũng thế đối với Huỳnh Dương đều thêm chảy nước dãi, nhưng đều sợ hai người còn lại liên thủ.

- Tam phương chế ước lẫn nhau khiến cho chúng ta có thể thừa cơ mà vào.

Hôm nay mục đích của chúng ta đã đạt, cho dù kéo dài mười hai ngày cũng không ảnh hưởng tới đại cục, không bằng ở lại nhìn xem Lý lang quân chơi trò gì.

Đúng thế, tam phương ngăn nhau, ai cũng không dám động thủ.

Cho dù như vậy Quan Trung muốn đánh tan Vương Thế Sung cũng không phải là chuyện dễ dàng, Lý Uyên đồng ý xuất binh mục đích chỉ là trấn nhiếp mà thôi, trước mắt cho dù Lý Ngôn Khánh xuất binh tương trợ Lạc Dương cũng không thể trong một thời gian ngắn mà phá được, một khi lâm vào bế tắc thì Quan Trung cũng xuất hiện nguy hiểm, cho nên Lý Ngôn Khánh đưa phong thư này chỉ sợ cũng đã thấy rõ ảo diệu bên trong.

Đánh vỡ cân đối ở sông Lạc cần một cơ hội, mà hiện tại cơ hội vẫn chưa tới.

Lý Kiến Thành suy nghĩ thật lâu cuối cùng vẫn gật đầu đáp ứng.

Thương nghị một phen, Lý Thế Dân cáo từ trở về doanh trại của mình.

Ở trong doanh trường một đám người đã chờ hắn trở về.

647. Chương 123: Tuyết Rơi Trắng Xóa.

Vương Thông, Tần Quỳnh, Tần Dục, Trình Giảo Kim cùng với những thuộc cấp năm đó Lý Thế Dân kết giao, Lưu Hoảng Cơ, Khâu Hành Cung tất cả đều đang chờ đợi.

Tần Quỳnh bọn họ sau khi Lý Thế Dân lãnh binh tới đã bắt được liên lạc.

Bọn họ ở Nghi Dương ra vẻ vây cung, điều tra được binh mã của Vương Huyền Ứng, sau đó bị Lý Thế Dân phục kích, Lý Kiến Thành thì nghe theo chủ ý của Ngụy Chính, đem binh mã lẫn vào bại binh trong ngoài giáp công một lần hành động đánh tan Vương Huyền Ứng, Lý Thế Dân ở Nghi Dương cùng với đám người Tần Quỳnh tụ tập, thu nhập bọn họ mấy người dưới trướng chỉ là không thu được Ngụy Chính, nguyên nhân Ngụy Chính chủ động tiến tới được Lý Kiến Thành nhìn trúng.

Ngẫm lại cũng hơi tiếc nuối.

Tuy nhiên đối với Ngụy Chính mà nói hắn không để mắt tới Lý Thế Dân và Lý Kiến Thành mà là Lý Uyên.

Lý Kiến Thành với tư cách là con trai trưởng của Lý Uyên, theo góc độ lập trường mà nói, Lý Kiến Thành đại biểu cho thành phần của Lý Uyên cho nên Ngụy Chính chọn Lý Kiến Thành mà không chọn Lý Thế Dân là thế. Đám người Tần Quỳnh cùng với Lý Thế Dân kẻ vai chiến đấu, cùng nhau đánh tan viện binh của Vương Huyền Ứng, đối với khí khái của Lý Thế Dân rất khâm phục cho nên không hề do dự làm thuộc hạ của hắn.

- Đại đô đốc khi nào chúng ta triệt binh?

Lưu Hoảng Cơ tiến lên hỏi thăm.

Lưu Hoảng Cơ là người Tri Dương, phụ thân là Lưu Thăng, vào năm Khai Hoàng đã đảm nhiệm chức Hà Châu thích sứ, lần Dương Quảng chiêu binh ở Liêu Đông, hắn không muốn xuất chiến cho nên về cố hương mổ trâu bị nhốt vào lao ngục, tránh cho việc bị chiêu mộ.

Sau đó hắn tìm tới Thái Nguyên nương tựa hiệu lực dưới trướng Lý Uyên.

Hắn tính tình hào sảng, quan hệ với Lý Thế Dân vô cùng tốt, cuối cùng trở thành thuộc hạ của Lý Thế Dân.

Mà Khâu Hành Cung cùng với Lưu Hoảng Cơ cũng không khác biệt lắm, đều xuất thân đệ tử, khác biệt chính là phụ thân của Lưu Hoảng Cơ trong năm Khai Hoàng vẫn còn sống, hiện tại đang bị giáng chức làm quan ở Lĩnh Nam.

Lý Thế Dân bảo mọi người tùy ý, sau đó hắn ngồi ở trên ghế thái sư.

Cuối cùng hắn cười nói:

- Các người nói xem Lý lang quân đến tột cùng thế nào mà lại có nhiều mưu kế kỳ diệu vậy?

Những người sáng suốt đã nghe thấy sự tình biến hóa có quan hệ với Lý Ngôn Khánh.

Nhưng có người hồ đồ không nhìn rõ huyền cơ bên trong.

Chỉ thấy trong trướng bước ra một người lớn tiếng nói:

- Đại đô đốc mặt tướng nguyệt lĩnh một đạo nhân mã, lấy thủ cấp của Lý lang quân dâng cho đô đốc.

Câu nói này khiến cho mọi người trong đại trướng phải lú lẫm nhìn lại.

Thậm chí ngay cả Lý Thế Dân cũng cảm thấy ngây ngốc.

Mọi người nhìn lại thì thấy có một người vạm vỡ đi tới.

Người này tên là Tần Vũ Thông, cũng chính là tâm phúc của Lý Thế Dân, Tần Vũ Thông lai lịch không tầm thường, lúc đại chiến rất hung hãn, nhưng đầu óc không được tốt lắm, tính tình lỗ mãng, thường xuyên gây ra trò cười. Tuy nhiên có lẽ cũng vì bởi nguyên nhân này mà Lý Thế Dân tin nhiệm với Tần Vũ Thông.

Lý Thế Dân dở khóc dở cười.

- Vũ Thông, người lui qua một bên đi, ta khi nào nói rằng muốn người đi giết Lý lang quân.

- Đại đô đốc vừa rồi không phải nói rằng Lý lang quân như thế nào sao? Chẳng lẽ không phải muốn đi lấy đầu của hắn.

- Ta...

Lý Thế Dân nhất thời chán nản.

- Người lui ra một bên cho tỉnh táo đi.

- Vâng.

Tần Vũ Thông thối lui đến bên cạnh, mọi người ở trong lều đều cười to, sắc mặt của bọn người Tần Quỳnh và Trình Giảo Kim cũng hòa hoãn hơn rất nhiều.

Lý Ngôn Khánh ngay cả chúng ta cũng không phải là đối thủ, người muốn lấy thủ cấp của hắn, không phải nói chúng ta vô dụng sao.

- Thúc Bảo, người cùng với Lý lang quân đã giao thủ, chắc cũng hiểu rõ hắn chứ?

Đám người Tần Thúc Bảo nhìn nhau rồi nói:

- Đại đô đốc chúng ta mặc dù cùng với Lý lang quân giao phong nhưng nói thật mặt tướng với hãn căn bản không có tư cách tiến lên, người này quỷ kế đa đoan, khẩu tài rất lợi hại, lúc ở Hắc Thạch quan, hãn dùng tài hùng biện suýt chút nữa mắng chết Mật công.

- Chúng ta chỉ biết, hãn dưới trướng có rất nhiều người tài hoa, hơn nữa còn trung thành và tận tâm.

- Nếu như đại đô đốc sau này giao phong với Lý lang quân thì nên chú ý nhiều hơn, người này có thể nhìn thấu tâm tư của người khác, lúc giao thủ mang cho chúng ta cảm giác bó tay bó chân, chúng ta mấy lần giao thủ với hãn, chưa từng chiếm tiện nghi.

- Chớ luận Tần Quỳnh hay là Trình Giảo Kim, ai cũng bị Lý Ngôn Khánh đánh cho cực kỳ thê thảm.

Đặc biệt là Tần Quỳnh, Bát Phong Doanh của hãn hai lần xây dựng đều bị đánh tan, hao binh tổn tướng. Bọn họ đối với Lý Ngôn Khánh cũng không có ác cảm, mỗi người đều vì chủ của mình, chỗ khó xử này khó nói ra được, cho nên khi họ đánh giá đều rất tôn trọng.

- Như thế, mọi người đi nghỉ ngơi đi.

- Chúng ta hiện tại phải ở đây chút ít thời gian, tuy nhiên không lâu đâu, cuối năm phải trở về Quan Trung.

Sau khi chúng tướng tản đi, Lý Thế Dân để Vương Thông lưu lại.

Hắn đem cuộc nói chuyện với Lý Kiến Thành, một năm một mười nói cho Vương Thông biết.

- Tiên sinh vừa rồi tiên sinh nói đến Lý lang quân rốt cuộc là có ý gì?

Lý Thế Dân nghĩ hồi lâu rồi lắc đầu cười khổ nói:

- Ta cùng với Lý lang quân tranh giành lộn xộn, hãn suy nghĩ nhanh nhẹn không phải thường nhân, tình huống hôm nay hãn rốt cuộc làm gì ta cũng quả thực đoán không được, tuy nhiên đại đô đốc không cần phải quá lo lắng, hãn đã mời chúng ta ở lại vậy thì chúng ta cứ kéo dài thêm vài ngày nữa.

Lý Thế Dân nói tiếp.

- Tiên sinh, tiên sinh nói Lý lang quân có thể giúp ta được không?

Vương Thông khẽ giật mình sau đó suy nghĩ mà khẽ nói:

- Nếu như đại đô đốc có được sự trợ giúp của Lý lang quân thì sẽ như hổ thêm cánh, không ai có thể tranh chấp với đại đô đốc.

- Ha ha, ta cũng nghĩ như vậy.

- Tuy nhiên tính tình của Lý lang quân cao ngạo, dùng thủ đoạn bình thường thì không thể tương giao với hãn.

- Ta thấy người này có tài mà có đạo, háo sắc mà không hạ lưu, quyền thế cũng khó làm cho hãn động tâm nếu không lúc trước chuyện Trình Tĩnh hãn đã không kháng chỉ bất tuân. Người này rất trọng cảm tình, đại đô đốc muốn kết giao với hãn thì nên chú tâm vào mặt này.

Lý Thế Dân đứng lên từ từ đi ra khỏi quân trướng ngẩng đầu lên nhìn trời xanh.

Sau một hồi hãn đột nhiên nói:

- Vương tiên sinh tuyết rơi nhiều quá.

Một đêm tuyết rơi đã đem Đông Đô nhuộm thành trắng xóa.

Sáng sớm khói bếp ở Đồng Cổ phường lượn lờ, trong nắng sớm lộ ra khí chất tuyết mỹ.

648. Chương 124: Không Thể Nói.

Một chiếc kiệu tám người khiêng dừng trước ở Bùi phủ.

Bùi phu nhân từ từ trèo lên trên kiệu, theo tiếng kêu khởi kiệu ước chừng có một trăm người từ từ tiến lên trong tuyết.

- Bùi phu nhân muốn đi đâu vậy?

- À nghe nói hôm nay phu nhân muốn đi đến chùa Bạch Mã mua sắm một chút.

- Có nên bẩm báo với chúa công hay không?

- Lúc này chúa công còn chưa dậy báo cáo có khi còn bị trách cứ, hơn nữa chúa công chỉ dặn chúng ta trông chừng Bùi phu nhân, Bùi phu nhân lên chùa Bạch Mã đâu có rời khỏi thành, chúng ta theo sau là được.

Mười mấy người từ chỗ tối ở góc đường theo sát cổ kiệu.

Đi thẳng tới chùa Bạch Mã, chỉ thấy Bùi phu nhân nguyên một đám tiến vào bên trong chùa, mật thám cũng không thể đi theo vào.

Bùi Nhân Cơ phụng chỉ tới Thạch Lâm sơn, gia quyết thì bị Vương Thế Sung nghiêm mật giám thị.

Wương Thế Sung hạ lệnh: Giám thị nhứt cử nhứt động người nhà họ Bùi nhưng không được quấy nhiễu.

Dù sao hấn vẫn chưa chuẩn bị xé rách mặt nhau với Bùi Nhân Cơ, hơn nữa danh vọng của Bùi gia như vậy Vương Thế Sung làm sẽ quá phận, cũng không được ích lợi gì.

Thám tử bọn họ đã ở bên ngoài cửa chờ lâu, từ sáng sớm tới giờ Ngọ.

Theo đạo lý mà nói, tham gia lễ Phật thì chỉ nửa ngày là cùng nhưng hiện tại đã vẫn chưa thấy Bùi gia đi ra.

- Chuyện gì đã xảy ra?

- Vào xem rồi nói sau.

Đám thám tử đi vào trong chùa, sau khi hỏi thăm mới biết lúc buổi trưa sau khi lễ Phật xong Bùi phu nhân cảm thấy thân thể không khỏe cho nên đã ở trong một viện lạc u tĩnh nghỉ ngơi.

- Có nên đi qua xem hay không?

- Chuyện này...

Thám tử thủ lĩnh do dự một chút rồi quyết định gạt đầu đồng ý.

Dù sao chỉ qua đó xem mà thôi, nếu như không có chuyện gì thì cũng sẽ không quấy nhiễu đối phương, chỉ thấy viện lạc đóng chặt mà ở bên ngoài cửa viện không thấy bóng dáng gia tướng đâu cả.

Đám người thám tử biết tình hình không ổn.

- Đại ca hay là chúng ta đi vào.

Thủ lĩnh trong lòng thầm nghĩ: Nếu như người ta ở bên trong nghỉ ngơi mình xông vào thì chẳng phải chạm trúng đại phiền toái hay sao? Nhưng nếu như Bùi phu nhân không ở trong đó thì sẽ có họa mất đầu.

Hắn do dự một thoáng rồi hạ quyết tâm:

- Đại ca, sân nhỏ kia dung nạp tối đa có mấy chục người, nhưng Bùi gia hơn trăm người không thể nào cùng vào trong đó được.

Đúng thế.

Thủ lĩnh giật mình, đi tới vài bước tiến vào trong sân nhỏ.

Hắn đập cửa thì thấy bên trong lạnh ngắt như tờ, trong lòng biết rằng có chuyện không tốt rồi, hấn cố gắng giữ tinh táo, nhấc chân lên, muốn đá văng cánh cửa thì ở đằng sau có một vật ngăn cản lại.

- Leo lên tường, leo lên tường.

Tên thủ lĩnh luống cuống la lớn lên.

Hắn dẫn đầu leo vào trong tường thành, chỉ thấy ở trong sân vang lên tiếng nổ không ngừng.

Hồi lâu ở trong cửa sân bên trong lao ra thám tử đầu lĩnh, khuôn mặt dữ tợn, đầu nổi gân xanh, mồ hôi đầm đìa.

- Lập tức bẩm báo với chúa công, người nhà họ Bùi đã chạy thoát, chúng ta bao vây chùa Bạch Mã lại, tất cả hòa thượng đều bắt lại, một tên cũng không buông tha.

Lý Ngôn Khánh cười ha hả nói:

- Nhạc phu, chiêu này có thể nói là tuyệt diệu vô cùng.

Bùi Nhân Cơ ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Lý Ngôn Khánh, vờ râu nói:

- Bất kể ngươi có diệu dụng gì, ta cũng dùng chiêu đương đầu pháo này.

- Cha vợ con rể hai người ngồi ở trong rừng trúc trên Thạch Lâm sơn đang đánh cờ say sưa.

Lý Ngôn Khánh cờ lộ thay đổi, hoặc là Hữu Định Thửa, hoặc Phi Tương Cục, hoặc Tiên Nhân Chỉ Lộ, hoặc Khởi Mã cục, liên tiếp bày ra mười thế cờ khác nhau nhưng Bùi Nhân Cơ thì vẫn đầu ra đẩy, vẫn dùng thế đương đầu pháo đấu với Lý Ngôn Khánh.

Cờ tướng Trung Quốc này ở trong văn nhân nhà sĩ lan truyền không rộng.

Trong mắt bọn họ, đồ chơi này không lịch sự, tuy nhiên Bùi Nhân Cơ lại yêu thích.

- Ngôn Khánh, mật đạo kia người xây dựng cách đây lâu chưa?

- Ước chừng bảy tám năm rồi, chính là lần con đưa Quan Âm tỳ nhập thực đã bí mật sai người xây dựng, còn để cho Đồ lão thượng thư Đồ Quả làm bản vẽ, sau đó tới nhờ Trịnh gia thúc phụ nhờ thúc ấy sắp đặt thiết kế, vốn chỉ là để đề phòng vạn nhất không ngờ lại diệu dụng như thế.

- Hiện tại mới phát huy công dụng?

Bùi Nhân Cơ đột nhiên hỏi.

- Đúng thế, đây là lần đầu tiên dùng.

- Ha ha, tên tiểu tử này, ta hỏi người trước kia gia quyến của Ngư Câu La Ngư lão trụ quốc mất tích ở trong thiên lao bọn họ dùng biện pháp gì rời khỏi Lạc Dương, đừng nói là mọc cánh bay mất đo.

Ngôn Khánh gãi gãi đầu cầm lấy quân cờ nói:

- Pháo tiến hai bước, nhạc phụ xem con đương oai pháo.

Bùi Nhân Cơ cười ha hả, không hỏi tiếp nữa.

Mà tiếp tục đấu cờ với Lý Ngôn Khánh, hai người đấu với nhau từ giữa trưa tới chạng vạng tối, lúc này mới dừng tay, Lương Lão Thực hiện tại đã chuẩn bị xong đồ ăn, hai người vừa thưởng thức cảnh đẹp bên ngoài Thạch Lâm sơn vừa ăn thức ăn.

Bùi Nhân Cơ hỏi tiếp:

- Lạc Phổ tiên sinh tại sao lại thành tai mắt của người?

Lý Ngôn Khánh cười cười:

- Lạc Phổ tiên sinh quý sách như mạng, muốn thu phục cũng không khó, kỳ thật con bình thường với ông ấy cũng không có gì liên lạc, chỉ ngẫu nhiên để cho ông ấy hỗ trợ truyền lời mà thôi, cũng không có nguy hiểm gì, mà ông ấy có thể sở hữu tất cả bản thảo của con.

Bùi Nhân Cơ nhếch miệng, buông đũa xuống nhìn về phía xa xa.

- Vương Thế Sung xem ra cảm thấy rồi.

- Ủ, khẳng định là đã cảm thấy được rồi, với tính tình của hắn thì làm sao có thể chịu đựng được chuyện này chỉ sợ hiện tại hắn đã mang binh mã tới đuổi giết.

- Ý của ngươi là hần sẽ khai chiến với ngươi?

- Ha ha, Quang Trung đã tiếp nhận cuộc cầu hòa của hần, Vương Thế Sung tại sao không có can đảm cùng con làm một đại chiến?

Bùi Nhân Cơ nhăn mày lại, ánh mắt nheo lại.

- Vậy ngươi làm sao biết rằng bọn hần hôm nay sẽ hội đàm thỏa điều kiện?

- Phật viết: Không thể nói, không thể nói, dù sao con cũng biết rõ.

Bùi Nhân Cơ lộ ra dáng vẻ bưng bình đại ngộ:

- Đỗ Như Hối nói ngươi là tiểu yêu, theo ta ngươi không phải là yêu ma bình thường mà đã là yêu ma thành tinh.

Ngôn Khánh cười cười không đáp.

Lúc này Lương Lão Thực cũng đã tiến tới.

- Chủ nhân nhận được tin tức, Vương Thế Sung điểm khởi hai vạn binh mã dùng chất nhũ của hần là Vương Thái, đại tướng Điền Lưu An làm tiên phong, chính thức tiến tới Thạch Lâm sơn, dự tính giờ Tý sẽ tới chân núi.

- Doanh trại đều đã chuẩn bị thỏa đáng chưa?

- Dựa theo sự phân phó của chủ nhân thì mọi chuyện đã chuẩn bị hoàn tất.

Ngôn Khánh gạt đầu, đứng dậy nói với Bùi Nhân Cơ:

- Vương Thế Sung đến đây chúng ta cũng cần phải tận lòng địa chủ mà khoản đãi hần.

Bùi Nhân Cơ lóe lên sát cơ trong mắt:

- Hiền tể nói rất đúng.

649. Chương 125: vương Thái.

Vương Thế Sung ở trong sương phòng của chùa Bạch mã phát hiện ra một địa đạo.

Hần phái người tiến vào bên trong thì phát hiện ra một địa đạo nơi đó, Vương Thế Sung men theo con đường này thì tới bến thuyền Thông Xa phố, người dân quanh đây nói lúc giữa trưa có một đám người từ đây lên tuyên nhân số ước chừng trăm người trong đó còn có một phụ nữ mang thai.

Thương thuyền chính là người của Đường Nhân thương hội ở Củng huyện.

Vương Thế Sung tức giận đến cực điểm, hần nổi giận lôi đình, lập tức biết rằng chuyện này có liên hệ với Lý Ngôn Khánh.

Hần phái người tới Bùi phủ nhưng Bùi phủ đã trống trơn.

Ngoại trừ mười mấy người không biết tột cùng đã xảy ra chuyện gì còn lại thân tín của Bùi Nhân Cơ không còn một ai, thậm chí ngay cả đầu bếp cầm muối cũng không thấy bóng dáng đâu nữa.

Trước đây Vương Thế Sung còn khẳng định Bùi Nhân Cơ không thể rời khỏi Dương Đồng.

Nhưng bây giờ...

Ở dưới núi Khuyết Môn, binh mã Quan Trung đã rời khỏi thành trì, tiến tới rừng đào đóng quân.

Vương Thế Sung cũng không đợi đến khi Vương Tổ trở về, hơn nữa hần cũng không còn tin tưởng Vương Tổ nữa. Vương Thế Sung triệu tập binh mã Lạc Dương, mệnh cho Vương Thái cùng với Điền Lưu An làm tiên phong, hướng về phía Thạch Lâm sơn.

Hơn nữa Lý Ngôn Khánh hiện tại đã chiếm Yến Sư, một chân đặt vào cửa của Đông Đô.

Nếu không sớm đoạt lại thì sẽ trở thành tai họa.

Mọi chuyện đến bước này, Vương Thế Sung không cố kỵ gì nữa mà xé toang mặt mũi của nhau, người chết ta sống.

Vương Thái là cháu trai của Vương Thế Sung, cung mã thành thạo, võ nghệ cao cường, Vương Thế Sung chinh chiến Hà Bắc và Nam Dương, đánh bại Cách Khiêm, đánh tan Lô Minh Nguyệt, một loạt chiến sự đều có vương Thái tham gia. Mà Điền Lưu An chính là người Lâm Ấp, từng hiệu lực dưới trướng Lô Minh Nguyệt, sau đó quy thuận Vương Thế Sung, trở thành một viên mãnh tướng của hắn.

Từ Lạc Dương tới Thạch Lâm sơn, kỵ quân chỉ cần đi ba canh giờ là tới, vương Thái cùng với Điền Lưu An từ phía xa xa đã nhìn thấy đại trướng của Lý Ngôn Khánh, môn tốt mắt trật tự giống như không hề phòng bị.

Điền Lưu An ghìm chặt cương ngựa nói với Vương Thái:

- Công tử, ở trong trại Lý tặc liệu có phòng bị không/

Vương Thái lộ ra vẻ không thêm để ý, nhẹ nhàng nói:

- Lý tặc cho rằng thúc phụ bận xử lý binh mã Quan Trung, vô lực khai chiến với hắn, cho nên không phòng bị, kỳ thật hắn không biết thúc phụ đã cầu hòa Quan Trung, hôm nay binh mã Quan Trung bỏ đi chính là lúc chúng ta lấy thủ cấp của Lý tặc. Các huynh đệ xông lên, giết chết Lý Ngôn Khánh phong thưởng vạn kim, ban thưởng cung nữ mười người.

Nói xong hắn không để ý tới Điền Lưu An thúc ngựa xông lên phía trước.

Ba nghìn kỵ quân cũng đồng loạt công kích, Điền Lưu An muốn ngăn cản nhưng cũng không biết phải làm sao.

Rơi vào đường cùng hắn cũng đành phải theo địa quân, ba nghìn kỵ quân nhanh như gió, bụi đất đầy trời, khí thế kinh người.

Vương Thái một đường không gặp bất kỳ ngăn cản gì, xông thẳng vào trong doanh trại.

Nhưng ở bên trong doanh trại này tựa hồ như không có động tĩnh gì, không có một binh sĩ xuất hiện, Vương Thái cùng với Điền Lưu An hai người ghìm chặt cương ngựa xem xét mọi nơi.

- Tướng quân, ở trong doanh một người cũng không có, đây tựa hồ là một tòa doanh trống.

- Doanh trống? Sao có thể như vậy được?

Vương Thái không tin nhảy xuống ngựa.

Tuy nhiên hai chân của hắn vừa chạm đất đã ngã xuống.

Hắn đứng lên đột nhiên hỏi:

- Điền tướng quân đây rốt cuộc là sao?

Nói xong hắn còn định vươn tay phủi bụi thì trên tay xuất hiện bùn nhão đen sì, mùi vị rất gay mũi.

Hắn đưa tay trước mũi dùng sức ngửi một cái.

- Hình như là dầu mỡ.

Điền Lưu An giật nảy mình, vội vàng nhìn về phía xung quanh.

Dưới ánh sáng của bó đuốc, doanh trại hiện tại chất đầy cỏ khô ở bên trong, trong doanh trướng tràn đầy dầu trơn sền sệt.

Dầu mỡ củi khô, tất cả đều tập hợp trong doanh trại.

- Công tử, mau nói mọi người dập tắt bó đuốc, tuyệt đối không được để trong doanh vật phẩm nào dễ cháy.

Điền Lưu An còn chưa nói hết lời thì chỉ thấy bốn phương tám hướng tiếng chiêng trống vang lên, chưa thấy bóng dáng người thì đã nghe từng đợt hỏa tiễn như châu chấu bay tới.

Đầu óc trống rỗng, theo bản năng, Điền Lưu An hô to lên một tiếng:

- Ngăn cản chúng lại.

Nhưng những mũi tên này không phải là người.

Trong đêm tối có trời mới biết có bao nhiêu mũi tên từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt tòa doanh đã biến thành một biển lửa.

Vương Thế Sung đầu đội nón kim giáp, tay cầm trường đao, lúc này Lý Kiến Thành ở đằng sau lưng hắn đã triệt binh, Lý Thế Dân suất lĩnh binh mã áp trận phòng ngừa Tùy quân đánh lên.

- Thúc phụ, thúc phụ mong thúc phụ báo thù cho con.

Một thanh niên bị khói lửa hun cháy, mũ nón cũng bị bay không còn thấy đâu, hẩn hướng về phía Vương Thế Sung quỳ xuống, Vương Thế Sung neho mắt lại nhìn một hồi mới nhận ra hán tử này là ai:

- Vương Thái, người tại sao lại thành ra đáng vẻ thế này? Điền Lưu An đâu? Binh mã của người đâu rồi?

Vương Thái ở ngay tại chỗ khóc lớn:

- Chất nhi vô năng, trúng kế của gian tặc, cả tòa đại doanh chất đầy củi khô và dầu mỡ, vốn chất nhi định nhìn kỹ rồi tính tiếp không ngờ Điền Lưu An đã xông vào, Lý ặc dùng hỏa tiễn đánh bại ba nghìn kỵ quân, cơ hồ toàn quân bị diệt, Điền Lưu An bị chết cháy ở trong đại doanh.

- Chất nhi vốn đã chết nhưng vì thúc phụ không rõ tình hình nên liều chết phá vòng vây đến đây báo tin.

Người phục kích lãnh binh chính là Bùi Nhân Cơ, hẩn chém giết chúng ta thật thê thảm.

Dẫn đầu xông vào trong đại doanh là Vương Thái chứ không phải là Điền Lưu An.

Tuy nhiên hiện tại Điền Lưu An đã táng thân trong biển lửa, Vương Thái dĩ nhiên muốn chối tội danh, những quân tốt đi theo cũng không muốn vạch mặt hẩn.

Vương Thế Sung là người nào?

Trò này hẩn liếc mắt là nhìn thấy ảo diệu ở bên trong.

Tuy nhiên hẩn cũng không vạch trần, Điền Lưu An hẩn nhìn hợp ý, nhưng dù sao Vương Thái cũng là cháu trai của hẩn, về công về tư hẩn đều hướng về phía Vương Thái.

Hơn nữa lúc này Vương Thế Sung cũng không có tâm tư truy cứu.

- Lý Ngồn Khánh lẩn ta quá đáng, truyền lệnh tam quân lập tức đi nhanh hơn tiến tới núi Thạch Lâm.

Vương Thế Sung rút trường đao nghiêm nghị hô lên.

- Khoan đã.

Một thanh âm bén nhọn kêu lên khiến cho Vương Thế Sung ghìm chặt cương ngựa.

Vương Thế Sung dừng lại xem xét, người kêu lên chính là cháu trai của hẩn Vương Nhân Tắc.

Vương Nhân Tắc từ sau cuộc chiến ở Thạch Tử Hà, bị Vương Bá Đường bắn trúng chỗ hiểm, trở thành âm nhân.

Sau khi thương thế lành lặn, tính tình của hẩn đại biến, hỉ nộ vô thường.

650. Chương 126: Lý Mật Xuất Hiện.

Tuy nhiên gặp chuyện thì lại tỉnh táo hơn so ới lúc trước, thậm chí còn âm tàn hơn, hẩn cầm lấy Đồng Nhân giáo ngăn cản đường đi của Vương Thế Sung.

- Thúc phụ không thể vọng động.

Vương Nhân Tắc là đệ nhất mãnh tướng của Vương Thế Sung, cho dù mất đi công năng sinh dục thì vẫn mạnh mẽ vô cùng.

Vương Thế Sung thậm chí ưa thích ngọcVương Nhân Tắc một phần vì Vương Nhân Tắc không có công năng sinh dục, hẳn một lòng luyện võ, đối với binh thư rất chăm chú, mỹ nữ không cần mà càng coi trọng tiền tài.

Vương Thế Sung không thiếu tiền.

Kho phủ Lạc Dương được hắn tùy ý phân phối.

Cho nên Vương Nhân Tắc mặc dù tham tài Vương Thế Sung cũng không để ở trong lòng, trái lại Vương Nhân Tắc muốn cái gì Vương Thế Sung đều thỏa mãn cho hắn.

- Nhân Tắc tại sao lại ngăn cản ta?

Vương Nhân Tắc nói:

- Thúc phụ Lý tặc xảo trá âm hiểm.

Người này dám hủy diệt đại doanh, toàn diệt ba nghìn thiết kỵ, có thể thấy được hắn đã sớm chuẩn bị, nếu chúng ta lỗ mãng xuất kích chỉ sợ trúng kế sách của hắn.

Vương Thế Sung nghe vậy thì liền đại hỉ.

Hắn quay đầu lại nói với chúng tướng cười nói:

- Vương Nhân Tắc đúng là Vương vô địch.

Tên Lý vô địch kia thì đáng gì, Vương vô địch nhà ta không những cẩn thận mà còn nghiên cứu binh pháp thành thạo, tuyệt đối là một chuyện hảo sự.

Vì vậy Vương Thế Sung liền hạ lệnh tiến độ chậm lại.

Hừng đông lúc đại quân tiến tới phía dưới núi Thạch Lâm phóng mắt nhìn chỉ thấy thi thể bị nướng chín, ngổn ngang lộn xộn, trong sông nhiệt mớ hồ còn có hàn ý sáng sớm.

Ngoại trừ chuyện này không có bất kỳ sĩ tốt Huỳnh Dương nào.

Lý Ngôn Khánh rõ ràng đã triệt binh.

Vương Nhân Tắc trừng to mắt nhìn cảnh tượng phía trước.

- Thúc phụ, Lý tặc xảo trá chúng ta bị lừa rồi.

Lý Ngôn Khánh căn bản không muốn cùng với Vương Thế Sung ở Thạch Lâm sơn khai chiến.

Nói thẳng ra Lý Ngôn Khánh lần này xuất binh mục đích chỉ là cứu cả nhà Bùi Nhân Cơ, hắn gấp rút tiếp viện Đông Đô chỉ là giả dối mà thôi. Vương Thế Sung còn tưởng rằng dùng gia quyến Bùi Nhân Cơ có thể khống chế nhưng không ngờ Lý Ngôn Khánh đã sớm có mưu đồ, cứu đi nhạc mẫu đại nhân của hắn.

Sắc mặt của Vương Thế Sung trở nên đặc biệt khó coi.

- Thúc phụ, mong cho chất nhi một đạo binh mã.

- Tên Lý Ngôn Khánh kia hiện tại chắc chắn chưa đi xa, chất nhi sẽ suất bộ đuổi giết mặc dù không lấy được mạng chó của hắn cũng khiến cho hắn đại bại một hồi.

- Hồ đồ.

Vương Thế Sung nghiêm nghị quát:

- Người cho rằng Lý Ngôn Khánh là một hài nhi ba tuổi sao?

Hắn ở trong Tam Quốc Diễn Nghĩa đã viết, Tào Tháo khi lui binh Trương Tú truy kích, bị Tào Tháo dùng phục binh đánh tan, tên yêu nghiệt này nếu như đã viết được như vậy thì tuyệt đối không bỏ sót chuyện bị truy binh tập kích.

- Chuyện này....

- Nếu như ta đoán không sai, tên Lý Ngôn Khánh đang trốn nỏ trên đường, chờ chúng ta truy kích.

Chỉ tiếc...

Vương Thế Sung ngửa mặt lên trời cười to, hướng về phía yển sư nghiêm nghị quát:

- Lý Ngôn Khánh ,lão tử đã đọc qua sách của ngươi, ngươi đừng mơ tưởng làm lão tử mắc lừa.

- Thúc phụ quả nhiên cao minh, Lý Ngôn Khánh kia cho dù lợi hại nhưng làm sao có thể là đối thủ của thúc phụ.

Vương Thái vỗ mông ngựa Vương Thế Sung một cái.

Vương Nhân Tắc lạnh lùng liếc nhìn Vương Thái, không nói gì nhưng ánh mắt này của hắn khiến cho Vương Thái liên tưởng đến đôi mắt của độc xà.

- Thúc phụ như vậy chúng ta...

Vương Thái bị dọa lùi về phía sau khê hỏi thăm.

Vương Thế Sung nghĩ nghĩ rồi nói:

- Lý Ngôn Khánh trên đường phục kích không thành, tất nhiên không dám truy kích.

Từ nơi này tới Yển Sư, chỉ có lộ trình nửa ngày, hẳn sau khi trở về Yển Sư nhất định sẽ buông lỏng cảnh giới, đến lúc đó chúng ta sẽ đột nhiên xuất hiện.

- Ha ha các ngươi cho rằng Lý tặc khi đó sẽ có bộ dáng thế nào?

Vương Nhân Tắc vội vàng nói:

- Còn thế nào nữa, dĩ nhiên là sợ tới mức chạy trốn chết.

- Đúng thế.

Vương Thế Sung cất tiếng cười to, trường đao trong tay quét ngang:

- Truyền lệnh tam quân từ giờ tới giữa trưa phải tới Yển Sư, hôm nay chúng ta phải cho danh tiếng Lý vô địch không còn nữa.

- Giết giết giết.

Tùy quân vung tay hô to, Vương Thế Sung vè râu, dương dương đắc ý.

Đầu thành Yển Sư, vô cùng yên tĩnh.

Tinh kỳ tung bay trong gió.

Vương Thế Sung suất lĩnh đại quân tiên tới dưới thành Yển Sư, thành trì yên tĩnh dọa người.

Cửa thành mở rộng nhưng lại không nhìn thấy một người nào.

Từ bên ngoài thành nhìn vào bên trong ngay cả người đi trên phố cũng không có.

Vương Thế Sung trong lòng thầm nghĩ, tên Lý Ngôn Khánh muốn làm trò xiếc gì vậy?

- Thúc phụ Lý tặc chẳng lẽ muốn chơi Không thành kế sao?

Câu này nhắc nhở Vương Thế Sung, đúng thế, Lý Ngôn Khánh chẳng lẽ muốn chơi trò này để ta mắc lừa sao?

Bình giả, quỷ đạo dã.

Vương Thế Sung cười lạnh một tiếng rồi nói:

- Lý Ngôn Khánh ngươi cho rằng chơi chiêu này có thể khiến cho ta trúng kế sao?

- Vương Nhân Tắc ngươi giữ vững vị trí cửa thành, tam quân nghe lệnh ta công kích.

Người cho dù có mai phục thì ta cũng khiến cho đồn mai phục này không có tác dụng.

- Lý gia nhi lần này ta muốn xem người có hoa chiêu gì.

Tiếng cười không ngớt, chợt nghe một hồi tiếng trống từ trong thành truyền tới.

Binh mã Vương Nhân Tắc tiến tới đầu tường, chỉ thấy trên cửa thành lầu, xuất hiện vô số người.

Dưới tường thành ở trong chiến hào cũng xuất hiện vô số cung tiễn thủ, một trung niên nam tử mặc thanh sam đứng ở phía trước, chỉ Vương Thế Sung phía xa xa:

- Vương Hành Mãn, cô đã chờ người từ lâu, người đầu nổi trống xuất kích.

Yễn Sư giống như là một khu rừng độc, Lý Mật biết rõ nơi này có độc nhưng cũng không cách nào tìm chế được, lần này xuất động hẳn đã hao tổn không ít tiền bạc, nếu như không có bù đắp thì nhân tâm sẽ hỗn loạn. Lý Mật biết rõ sự trọng yếu của Đông Đô, nếu như cướp được Đông Đô là có thể đứng vững chân ở Trung Nguyên.

Với thanh danh của hắn có thể nhanh chóng lớn mạnh, thậm chí uy hiếp được Quan Trung.

Mà một điểm nữa chính là Vương Thế Sung cùng với Lý Mật đã có mối thù lớn, lần trước Lý Mật nghe theo Vương Thế Sung xúi giục tấn công Hồ Lao quan, hao binh tổn tướng, còn mất ba trấn mà Vương Thế Sung lại vững chân ở Lạc Dương.

Cho nên mặc dù Lý Mật biết rõ hắn nên tọa sơn quan hổ đấu nhưng cũng không thể không tham dự.

651. Chương 127: Thu Binh..

Nhìn đám lưu dân cuối cùng rời khỏi, Lý Ngôn Khánh cuối cùng cũng trút được gánh nặng, thở phào một cái.

Lần này xuất binh hẳn chẳng những mang đi Bùi thị gia tộc mà còn mang cả dân chúng Yễn Sư.

Lý Ngôn Khánh đóng quân ở Thạch lâm sơn đã truyền ra lời đồn Yễn Sư sắp có thảm họa chiến tranh.

Người dân Yễn Sư rất sợ hãi mà Lý Ngôn Khánh thừa cơ tuyên bố hắn rút khỏi Yễn Sư trở về Huỳnh Dương, mọi người nếu đồng ý thì có thể theo hắn trở về Củng huyện.

Củng huyện sau khi xây xong rất rộng cần phải có người bổ sung.

Lưu dân cố nhiên là một đạo nhân khẩu nhưng mà vẫn chưa đủ.

Lý Ngôn Khánh cần phải cân đối tỉ lệ nhân khẩu Củng huyện bảo đảm sự vững vàng ở nơi đó, dân chúng Yễn Sư dùng mãnh tiến vào sẽ làm cho tỉ lệ lưu dân bị giảm bớt, phần lớn dân chúng Yễn Sư này cũng là người có tài sản, Lý Ngôn Khánh nói bọn họ tổn thất bao nhiêu thì khi tới Củng huyện sẽ đền bù bấy nhiêu, dù sao hiện tại Củng huyện cũng có đại lượng đất hoang khai khẩn.

Lưu dân tuy nhiều nhưng không cách nào thỏa mãn nhu cầu của Lý Ngôn Khánh.

Người Yễn Sư tới Củng huyện chẳng những có thể dùng đất hoang cày ruộng, mà còn có thể mở rộng Củng huyện.

Tám phần người dân ở Yễn Sư đã theo Lý Ngôn Khánh dời đi Củng huyện.

Đây cũng là nguyên nhân trọng yếu Lý Ngôn Khánh thỉnh cầu Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân dời thời gian triệt binh tới mười hai ngày.

Bùi Nhân Cơ không trở về Củng huyện mà ở cùng một chỗ với Lý Ngôn Khánh cùng dân chúng Yễn Sư rời khỏi.

- Bởi vậy tòa thành Yễn Sư này tựa hồ không giữ được.

Ngôn Khánh nói:

- Cho dù dù bọn họ ở Yến Sư cũng không cách nào sống sót dưới chiến hóa của Yến Sư, Yến Sư tất sẽ trở thành một tòa phế tích, nhạc phụ thành phá thì có thể xây lại nhưng người chết thì không cách nào sống lại được.

Bùi Nhân Cơ gật đầu:

- Ta biết rõ ta không trách cứ con.

Dân chúng thông qua Hắc Thạch độ khẩu Ngôn Khánh mới hạ lệnh cho binh mã bắt đầu qua sông.

Cùng lúc đó từ Yến Sư truyền tới tin tức của mật thám, Vương Thế Sung ở Yên Sư bị Lý Mật vây đánh ở bên ngoài, chất nhi Vương Nhân Tắc cùng với Vương Quân Khuếch liều chết bảo hộ hãn chạy ra khỏi vòng vây.

Cháu trai của hãn Vương Thái chết trận dưới thành.

Hai vạn Tùy quân cơ hồ toàn quân bị diệt mà Lý Mật đã chinh đồn binh mã tựa hồ muốn xuất kích nơi này.

- Sớm biết Lý pháp chủ không cam tâm tình nguyện cho ta lợi dụng mà.

Ngôn Khánh không hề hoang mang, ngoắc một thiếu niên phía xa xa tiến tới:

- Liễu Thanh, mau đi thông tri cho Lưu Hắc Các, phóng hỏa đốt mấy đại doanh, Lý Mật thông minh sẽ biết mà dừng tay.

Liễu Thanh chính là thiếu niên đã được bắt sống ở Yến Sư vì chuyện mẹ hãn giữ lại nghiên mực mà được Đỗ Như Hối thưởng thức.

Đối với Lý Ngôn Khánh mà nói, hãn đối với áng vầng chương đó không có nhiều lưu luyến.

Thế nhưng mà đối với Đỗ Như Hối mà nói có rất nhiều kỷ niệm, hãn giới thiệu Liễu Thanh với Lý Ngôn Khánh, Lý Ngôn Khánh đành để hãn làm chân liên lạc.

Từ lúc Lý Mật tới đây Ngôn Khánh cùng với Đỗ Như Hối đã đoán được Lý Mật có khả năng sẽ đục nước béo cò.

Cho nên khi dân chúng hộ vệ qua sông, Đỗ Như Hối mệnh cho Lưu Hắc Các sắp đặt một loạt doanh trại, chồng chất sài lương ở đó.

Lý Mật cũng có ý định đục nước béo cò.

Lần này hãn tới Yến Sư đã mang theo Vương Bá Đường và Vương Yếu Hán, Đậu Kiến Đức đồng thời còn mang theo nguyên Ứng Dương Lang Tướng Nguyên quận Lỗ Nho Tông, mệnh cho Lỗ Nho Tông làm tướng quân ra trấn huyện thành Yến Sư.

Vừa thấy Lý Mật xuất hiện, Vương Thế Sung lập tức có phản ứng, Lý Mật và Lý Ngôn Khánh hợp tác rồi.

Hãn liệu có biện pháp nào

Lúc trước hãn cùng với Lý Mật liên thủ hôm nay Ngôn Khánh cùng với Lý Mật liên thủ là lẽ thường tình. Thời đại này không có địch nhân mãi mãi, ai thực lực lớn nhất người đó là địch nhân, Vương Thế Sung dùng thiên tử lệnh cho chư hầu, cũng giống như Tào Tháo trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, Lý Ngôn Khánh cùng Lý Mật cũng giống như Tôn Lưu liên hợp, mới chống được Vương Thế Sung. Nếu không Vương Thế Sung dùng danh nghĩa gọi Lý Ngôn Khánh vào Lạc Dương thì hãn phải làm sao bây giờ?

Đi chỉ có con đường chết.

Không đi, Vương Thế Sung liền có cơ dùng Lạc Dương cướp lấy Huỳnh Dương.

Tuy nhiên hiện tại thì không được, Vương Thế Sung cần phải đánh Huỳnh Dương, nhất định phải thông qua cửa ải Lý Mật.

Vương Thế Sung đành phải dưới sự trợ giúp của Vương Nhân Tắc cùng với Vương Quân Mị toàn quân rút khỏi Lạc Dương.

Về phần hãn có trả thù Lý Mật hay không, khi nào thì báo thù Lý Mật.

Lý Mật tạm thời không lo vấn đề này.

- Tam lang, ngue lập tức cùng với Hán Lập Huyền điểm khởi binh mã đánh lên Hắc Thạch độ

Cô lường trước rằng Lý Ngôn Khánh dời đi tám phần người dân Yến Sư nhất định không qua Hắc Thạch độ nhanh như vậy, hiện tại chúng ta ở Hắc Thạch độ tiêu diệt Lý Ngôn Khánh là tốt nhất, cho dù tiêu diệt không được cũng phải để cho hắn gặp thiệt thòi lớn.

Vương Bá Đường điểm binh mã tinh nhuệ vâng mệnh Lý Mật.

Lý Mật thì thừa cơ đi dò xét Khâu Hoài Nghĩa bị Lý Ngôn Khánh giam ở trong trại giam, món lễ vật này Lý Mật cũng không cự tuyệt được.

Nhớ ngày đó nếu không phải vì tên Khâu Hoài Nghĩa này hắn cũng không nhắm nháp tư vị nhà tan cửa nát.

Lúc ấy thê tử của Lý Mật đang mang thai, sau khi Lý Mật chạy trốn, Vương Tú mới hành động giết chết thê nhi hai mệnh của Lý Mật.

Lý Mật nghĩ tới Khâu Hoài Nghĩa này thì hận tới thấu xương.

Hắn không muốn đơn giản giết chết Khâu Hoài Nghĩa như vậy, hắn còn đang nghĩ ngợi cách tra tấn Khâu Hoài Nghĩa làm sao sống không bằng chết thì có một thám mã lao vào trong trại giam báo lại:

- Đại vương, Hắc Thạch độ khẩu xuất hiện đại hỏa.

- Đại hỏa?

Lý Mật khẽ giật mình, theo lời của thám mã mà leo lên đầu tường mắt nhìn về phía Hắc Thạch độ khẩu.

- Có nhìn rõ ràng chỗ kia vì sao nổi lên đại hỏa không?

- Khởi bẩm đại vương, Lý lang quân mệnh cho thuộc cấp là Đỗ Như Hối lập tức rút khỏi Yến Sư, tại mười dặm cách Hắc Thạch độ khẩu đã dựng một doanh trại xuống.

- Đại hỏa kia xuất hiện từ trong doanh trại của Lý lang quân.

Lúc này Vương Bá Đường cũng đã điểm khởi binh mã xong, hắn cũng nghe được tin tức.

Hắn và Vương Yếu Hán leo lên đầu tường:

- Vương thượng nghe nói Hắc Thạch độ nổi lên đại hỏa.

Lý Mật thần sắc phức tạp lặng lẽ lắc đầu thở dài.

- Tam lang thu binh.

- Vương thượng chẳng lẽ không đánh sao?

Lý Mật cười khổ nói:

- Còn xuất kích gì nữa, đại hỏa kia tuyệt đối là do Ngôn Khánh đốt lên thiết lập đại lộ doanh trại.

- Sao?

- Hắn nói cho cô biết, hắn đã đoán được tâm tư của cô.

- Ta dám chắc hắn đã sắp đặt tốt trận thế chờ các người chui đầu vào

652. Chương 128: Trời Sinh Du Sao Còn Sinh Lượm?

Trên mặt Lý Mật hiện ra chút mất mát, hắn chấp tay sau lưng, theo con đường đi xuống đầu tường.

Hắn vừa đi vừa thấp giọng nói thầm.

Nếu như Vương Bá Đường và Vương Yếu Hán tới gần nhất định sẽ nghe câu nói thầm này của Lý Mật:

- Đã sinh du, sao còn sinh lượng, đã sinh du, sao còn sinh Lượng?

Đây cũng là lần thứ ba Lý Mật cảm khái.

Một đêm gió xuân thổi liên tục ở bên ngoài.

Cũng huyện cũng nghênh đón sinh cơ dào dạt... cây cối đâm chồi nảy lộc cùng với gió xuân tạo ra khoái hoạt vùng quê.

Trong tháng hai mưa phùn làm cho ruộng đất thêm phì nhiêu.

Lý Ngôn Khánh ngồi ở trong lương đình nhìn mưa rơi pháo phới, trên khuôn mặt nở ra một nụ cười tươi.

Cầm vận du du, Bùi Thúy Vân tấu từng khúc một.

Đóa Đóa và Vô Cấu thì ngồi ở bên cạnh, cười hì hì vỗ tay tương hợp, tiểu Niệm mặc bộ thanh sam, cùng ngồi bên cạnh hần, tiếng đàn trà vận tương hợp khiến cho ven hồ này tràn ngập tình thú.

- Ca ca có phải có tâm sự không?

Vô Cấu đột nhiên mở miệng hỏi.

- Tâm sự thì không có, ta chỉ cần tĩnh tâm mà thôi.

Bùi Thúy Vân cười cười:

- Chắc là chuyện Lý vương tranh giành khiến cho phu quân không thể an tâm.

- Đúng thế, đúng thế.

Ngôn Khánh không ngừng gật đầu nghiêng người gối lên trên đùi của Vô Cấu nhắm mắt lại, Bùi Thúy Vân nói đúng vào suy tư của hần.

Lý Mật và Vương Thế Sung đều không phải người ngu, bọn họ tuy tranh đấu với nhau ở Yến Sư nhưng đối với Lý Ngôn Khánh rất kiêng kỵ.

Hai người tranh đấu với nhau mười ngày rồi thu binh, suy nghĩ phương pháp đối phó với Lý Ngôn Khánh, dù sao có Lý Ngôn Khánh ở đây bất kể là ai cũng không dám vọng động.

Lý Ngôn Khánh càng bất động bọn họ càng hải hùng khiếp vía.

Đặc biệt là Lý Mật, trải qua cuộc chiến ở sông Lạc lương đạo của hần đã bị không chế trong tay của Lý Ngôn Khánh.

Đương nhiên Lý Mật có thể lui binh.

Nhưng vấn đề ở chỗ hần có thể bỏ qua Yến Sư sao?

Vương Thế Sung thì khá hơn nhưng hần cũng không thể thừa nhận được.

Cho dù hần có chiến thắng cả Lý Mật và Lý Ngôn Khánh thì Quan Trung Lý Uyên cũng nhìn chằm chằm vào hần.

Hai người thu binh nhưng tình thế không có nghĩa là dẹp loạn.

Trái lại Lý Vương hai người thu binh khiến cho Lý Ngôn Khánh mang tới áp lực cực lớn.

Lý Vương hai người này cũng không phải là người dễ đối phó, đừng nhìn Ngôn Khánh trước đây chiếm được tiện nghi nhưng thực tế thì sao? Lý Mật cùng Vương Thế Sung cũng thế, Lý Mật muốn cướp lấy Đông Đô, hần chiếm được Yến Sư khiến cho địa vị tăng cao, mà còn Vương Thế Sung thì đặc ý dùng thiên tử lệnh cho chư hầu.

Mà Ngôn Khánh thì sao, biểu hiện thì thu được toàn thắng.

Nhưng thực tế thì thế nào?

Hần đến bây giờ ngay cả Huỳnh Dương quận cũng không khống chế được.

Người khác tán thưởng hẳn nhưng Ngôn Khánh rất rõ ràng, mình gọi là Lý vô địch chỉ là một danh hào trống rỗng.

Hắn thắng trận càng nhiều thì áp lực càng lớn.

Nếu một ngày hắn thất bại thì cái quang sáng Lý vô địch sẽ biến mất, tất nhiên Huỳnh Dương quận sẽ mang tới rung chuyển kịch liệt.

Cũng bởi như vậy Lý Ngôn Khánh so với lúc trước càng thêm lo lắng.

Tâm sự này của hắn chưa nói cho bất kỳ ai biết, cho dù là tứ nữ. Cả nhà hắn sau khi nghe tiếng Bùi Nhân Cơ trở về Huỳnh Dương thậm chí còn khua chiêng gõ trống, đem Mao Tiểu Niệm nạp vào phòng thiếp, kỳ thật đây cũng là tư thái để cho dân chúng Cửu huyện và Huỳnh Dương được bình an.

Hắn gói lên trên đùi của Vô Cấu, cảm nhận mùi hương hoa lan tỏa từ cơ thể của nàng.

Tai của hắn nghe tiếng mưa rơi tí tách, thanh âm này khiến cho Ngôn Khánh cảm thấy bình tĩnh hơn.

Bùi Thúy Vân nói:

- Nghe nói Lý gia đã cướp lấy Trường An, ban hành luật pháp, tại sao không có nửa điểm ủng hộ cho Dương Chân?

- Lý gia đối với ca ca không tốt.

Vô Cấu cũng trầm nói.

Mao Tiểu Niệm đối với chuyện này cũng đồng ý.

Tuy nhiên vì thân phận của mình cho nên nàng không nói ra chỉ có thể liên tục gật đầu.

- Năm mới rồi nhưng ta thấy Dương Chân thật sự mệt mỏi.

- Đại tỷ tỷ nếu không thì chúng ta viết thư cho công công để cho công công giúp đỡ chút ít cho ca ca. Tỷ xem, ca ca nói chuyện xong đã ngủ mất rồi.

- Chỉ sợ Trường An trợ giúp cho Tiểu Yêu cũng như muối bỏ biển.

- Không bằng để cho tiểu Yêu một mình chống với sóng gió.

- Phái một số người tới đây khoa chân múa tay không chừng lại khiến cho Tiểu Yêu mệt mỏi.

Ngẫm lại chuyện này cũng có đạo lý.

Trước đây Sài Thanh rời khỏi, Lý gia vẫn không có phản ứng.

Nhưng có thể đoán được Lý gia nếu như phái người tới nhất định là nhân vật khó lường, nếu như lại gây chuyện như Sài Thanh thì không phải hai bên đều khó coi hay sao? Nếu thật như vậy không bằng để cho Lý Ngôn Khánh ở đây một mình, ít nhất không có người ước thúc.

Tứ nữ một bên nói chuyện một bên uống trà.

Bất tri bất giác trời đã hết mưa.

Từ bên trong hoa viên chạy ra một người vô cùng quý mị.

Người này đi vào trong đình cũng không quá khách khí với tứ nữ.

- Thăm đại ca sao huynh lại tới đây?

Thẩm Quang sắc mặt ngưng trọng khẽ nói:

- Sài huyện lệnh có công văn khẩn cấp muốn trình báo chúa công.

- Thăm đại ca, tiểu yêu mới nằm ngủ, những ngày gần đây huynh ấy mỗi ngày đều chỉ ngủ một hai canh giờ, nếu không phải là chuyện quá lớn, thì để cho huynh ấy ngủ một lát rồi nói sau.

- Vấn đề này thật sự quá lớn.

Thẩm Quang cười khỏ một tiếng hạng giọng nói:

- Giang Đô đưa tin, Vũ Văn Hóa Cập vào tháng giêng đã giết thái thượng hoàng ở Giang Đô cung, hôm nay đã khởi binh tạo phản.

Tứ nữ Bùi Thúy Vân nghe được tin tức này thì trợn mắt há hốc mồm.

Lúc này Ngôn Khánh cũng khê cử động, mở mắt đứng dậy nhìn Thẩm Quang nói:

- Vũ Văn Hóa Cập thật sự tạo phản rồi sao?

Dương Quảng thật sự đã chết rồi.

Trong lịch sử thì hẳn một tháng sau bị thúc phụ của Bùi Thúy Vân là Dũng Tướng Lang Tướng Bùi Kiên Thông giết chết vô cùng thê lương.

Nhưng có lẽ vì Lý Ngôn Khánh xuất hiện khiến cho kịch bản sinh ra cải biến.

Đầu tháng giêng, Dương Quảng đột nhiên tỉnh táo từ trong tử sắc, chuẩn bị trở về Trung Nguyên, căn cơn sóng dữ, không ngờ sau khi hắn tỉnh lại thì thế cục đã thổi nát đến tình trạng không thể thu thập, hắn lập tức giận tím mặt, mắng một đám thần tử Vũ Văn Hóa Cập. Đám người này dĩ nhiên là vô cùng sợ hãi, phải biết rằng khi Dương Quảng trầm mê ở Giang Đô thì bọn họ cũng làm một số chuyện thương thiên hại lý, thậm chí còn vụng trộm cấu kết với một số lộ nghĩa quân, nếu như Dương Quảng mà biết thì cả nhà Vũ Văn Hóa Cập cũng khó có thể thoát khỏi cái chết.

Vì vậy Vũ Văn Hóa Cập quyết định thừa dịp Dương Quảng còn chưa biết rõ tình huống đã tiêu diệt Dương Quảng. Phá Dã Đầu vốn đã có dã tâm, Vũ Văn Trí cũng thế, nguyên một đám liên lạc với nhau, tiên thủ hạ vi cường, ngày 15 tháng giêng, Dương Quảng cùng với một đám Tần phi uống rượu mua vui ở Giang Đô, chuẩn bị sau Tết Nguyên Tiêu khởi giá trở về Đông Đô thì Vũ Văn Trí đã cấu kết với lễ bộ thượng thư Tư Mã Đức Thương làm biến, đánh cung Giang Đô.

Phá Dã Đầu là tâm phúc của Dương Quảng thật không ngờ lúc này lại là chính biến.

653. Chương 128: Trời Sinh Du Sao Còn Sinh Lượng?

Trên mặt Lý Mật hiện ra chút mất mát, hắn chấp tay sau lưng, theo con đường đi xuống đầu tường.

Hắn vừa đi vừa thấp giọng nói thầm.

Nếu như Vương Bá Đường và Vương Yếu Hán tới gần nhất định sẽ nghe câu nói thầm này của Lý Mật:

- Đã sinh du, sao còn sinh lượng, đã sinh du, sao còn sinh Lượng?

Đây cũng là lần thứ ba Lý Mật cảm khái.

Một đêm gió xuân thổi liên tục ở bên ngoài.

Cung huyện cũng nghênh đón sinh cơ dào dạt... cây cối đâm chồi nảy lộc cùng với gió xuân tạo ra khoái hoạt vùng quê.

Trong tháng hai mưa phùn làm cho ruộng đất thêm phì nhiêu.

Lý Ngôn Khánh ngồi ở trong lương đình nhìn mưa rơi pháo phới, trên khuôn mặt nở ra một nụ cười tươi.

Cầm vận du du, Bùi Thúy Vân tấu từng khúc một.

Đóa Đóa và Vô Cầu thì ngồi ở bên cạnh, cười hì hì vỗ tay tương hợp, tiểu Niệm mặc bộ thanh sam, cùng ngồi bên cạnh hắn, tiếng đàn trà vận tương hợp khiến cho ven hồ này tràn ngập tình thú.

- Ca ca có phải có tâm sự không?

Vô Cầu đột nhiên mở miệng hỏi.

- Tâm sự thì không có, ta chỉ cần tĩnh tâm mà thôi.

Bùi Thúy Vân cười cười:

- Chắc là chuyện Lý vương tranh giành khiến cho phu quân không thể an tâm.
- Đúng thế, đúng thế.

Ngôn Khánh không ngừng gật đầu nghiêng người gối lên trên đùi của Vô Cấu nhắm mắt lại, Bùi Thúy Vân nói đúng vào suy tư của hần.

Lý Mật và Vương Thế Sung đều không phải người ngu, bọn họ tuy tranh đấu với nhau ở Yến Sư nhưng đối với Lý Ngôn Khánh rất kiêng kỵ.

Hai người tranh đấu với nhau mười ngày rồi thu binh, suy nghĩ phương pháp đối phó với Lý Ngôn Khánh, dù sao có Lý Ngôn Khánh ở đây bất kể là ai cũng không dám vọng động.

Lý Ngôn Khánh càng bất động bọn họ càng hải hùng khiếp vía.

Đặc biệt là Lý Mật, trải qua cuộc chiến ở sông Lạc lương đạo của hần đã bị không chế trong tay của Lý Ngôn Khánh.

Đương nhiên Lý Mật có thể lui binh.

Nhưng vấn đề ở chỗ hần có thể bỏ qua Yến Sư sao?

Vương Thế Sung thì khá hơn nhưng hần cũng không thể thừa nhận được.

Cho dù hần có chiến thắng cả Lý Mật và Lý Ngôn Khánh thì Quan Trung Lý Uyên cũng nhìn chăm chăm vào hần.

Hai người thu binh nhưng tình thế không có nghĩa là đẹp loạn.

Trái lại Lý Vương hai người thu binh khiến cho Lý Ngôn Khánh mang tới áp lực cực lớn.

Lý Vương hai người này cũng không phải là người dễ đối phó, đừng nhìn Ngôn Khánh trước đây chiếm được tiện nghi nhưng thực tế thì sao? Lý Mật cùng Vương Thế Sung cũng thế, Lý Mật muốn cướp lấy Đông Đô, hần chiếm được Yến Sư khiến cho địa vị tăng cao, mà còn Vương Thế Sung thì đặc ý dùng thiên tử lệnh cho chư hầu.

Mà Ngôn Khánh thì sao, biểu hiện thì thu được toàn thắng.

Nhưng thực tế thì thế nào?

Hần đến bây giờ ngay cả Huỳnh Dương quận cũng không khống chế được.

Người khác tán thưởng hần nhưng Ngôn Khánh rất rõ ràng, mình gọi là Lý vô địch chỉ là một danh hào trống rỗng.

Hần thắng trận càng nhiều thì áp lực càng lớn.

Nếu một ngày hần thất bại thì cái quang sáng Lý vô địch sẽ biến mất, tất nhiên Huỳnh Dương quận sẽ mang tới rung chuyển kịch liệt.

Cũng bởi như vậy Lý Ngôn Khánh so với lúc trước càng thêm lo lắng.

Tâm sự này của hần chưa nói cho bất kỳ ai biết, cho dù là tứ nữ. Cả nhà hần sau khi nghe tiếng Bùi Nhân Cơ trở về Huỳnh Dương thậm chí còn khua chiêng gõ trống, đem Mao Tiểu Niệm nạp vào phòng thiếp, kỳ thật đây cũng là tư thái để cho dân chúng Cửng huyện và Huỳnh Dương được bình an.

Hần gối lên trên đùi của Vô Cấu, cảm nhận mùi hương hoa lan tỏa từ cơ thể của nàng.

Tai của hần nghe tiếng mưa rơi tí tách, thanh âm này khiến cho Ngôn Khánh cảm thấy bình tĩnh hơn.

Bùi Thúy Vân nói:

- Nghe nói Lý gia đã cướp lấy Trường An, ban hành luật pháp, tại sao không có nửa điểm ủng hộ cho Dương Chân?

- Lý gia đối với ca ca không tốt.

Vô Cầu cũng thầm nói.

Mao Tiểu Niệm đối với chuyện này cũng đồng ý.

Tuy nhiên vì thân phận của mình cho nên nàng không nói ra chỉ có thể liên tục gật đầu.

- Năm mới rồi nhưng ta thấy Dương Chân thật sự mệt mỏi.

- Đại tỷ tỷ nếu không thì chúng ta viết thư cho công công để cho công công giúp đỡ chút ít cho ca ca. Tỷ xem, ca ca nói chuyện xong đã ngủ mất rồi.

- Chỉ sợ Trường An trợ giúp cho Tiểu Yêu cũng như muối bỏ biển.

- Không bằng để cho tiểu Yêu một mình chống với sóng gió.

- Phái một số người tới đây khoa chân múa tay không chừng lại khiến cho Tiểu Yêu mệt mỏi.

Ngẫm lại chuyện này cũng có đạo lý.

Trước đây Sài Thanh rời khỏi, Lý gia vẫn không có phản ứng.

Nhưng có thể đoán được Lý gia nếu như phái người tới nhất định là nhân vật khó lường, nếu như lại gây chuyện như Sài Thanh thì không phải hai bên đều khó coi hay sao? Nếu thật như vậy không bằng để cho Lý Ngôn Khánh ở đây một mình, ít nhất không có người ước thúc.

Tứ nữ một bên nói chuyện một bên uống trà.

Bất tri bất giác trời đã hết mưa.

Từ bên trong hoa viên chạy ra một người vô cùng quý mị.

Người này đi vào trong đình cũng không quá khách khí với tứ nữ.

- Thăm đại ca sao huynh lại tới đây?

Thẩm Quang sắc mặt ngưng trọng khẽ nói:

- Sài huyện lệnh có công văn khẩn cấp muốn trình báo chúa công.

- Thăm đại ca, tiểu yêu mới nằm ngủ, những ngày gần đây huynh ấy mỗi ngày đều chỉ ngủ một hai canh giờ, nếu không phải là chuyện quá lớn, thì để cho huynh ấy ngủ một lát rồi nói sau.

- Vấn đề này thật sự quá lớn.

Thẩm Quang cười khổ một tiếng hắng giọng nói:

- Giang Đô đưa tin, Vũ Văn Hóa Cập vào tháng giêng đã giết thái thượng hoàng ở Giang Đô cung, hôm nay đã khởi binh tạo phản.

Tứ nữ Bùi Thúy Vân nghe được tin tức này thì trợn mắt há hốc mồm.

Lúc này Ngôn Khánh cũng khẽ cử động, mở mắt đứng dậy nhìn Thẩm Quang nói:

- Vũ Văn Hóa Cập thật sự tạo phản rồi sao?

Dương Quảng thật sự đã chết rồi.

Trong lịch sử thì hẳn một tháng sau bị thúc phụ của Bùi Thúy Vân là Dũng Tướng Lang Tướng Bùi Kiên Thông giết chết vô cùng thê lương.

Nhưng có lẽ vì Lý Ngôn Khánh xuất hiện khiến cho kịch bản sinh ra cải biến.

Đầu tháng giêng, Dương Quảng đột nhiên tỉnh táo từ trong tử sắc, chuẩn bị trở về Trung Nguyên, căn cơ sống dữ, không ngờ sau khi hắn tỉnh lại thì thế cục đã thổi nát đến tình trạng không thể thu thập, hắn lập tức giận tím mặt, mắng một đám thần tử Vũ Văn Hóa Cập. Đám người này dĩ nhiên là vô cùng sợ hãi, phải biết rằng khi Dương Quảng trầm mê ở Giang Đô thì bọn họ cũng làm một số chuyện thương thiên hại

lý, thậm chí còn vụng trộm cầu kết với một số lộ nghĩa quân, nếu như Dương Quảng mà biết thì cả nhà Vũ Văn Hóa Cập cũng khó có thể thoát khỏi cái chết.

Vì vậy Vũ Văn Hóa Cập quyết định thừa dịp Dương Quảng còn chưa biết rõ tình huống đã tiêu diệt Dương Quảng. Phá Dã Đầu vốn đã có dã tâm, Vũ Văn Trí cũng thế, nguyên một đám liên lạc với nhau, tiên thủ hạ vi cường, ngày 15 tháng giêng, Dương Quảng cùng với một đám Tần phi uống rượu mua vui ở Giang Đô, chuẩn bị sau Tết Nguyên Tiêu khởi giá trở về Đông Đô thì Vũ Văn Trí đã cầu kết với lễ bộ thượng thư Tư Mã Đức Thương làm biến, đánh cung Giang Đô.

Phá Dã Đầu là tâm phúc của Dương Quảng thật không ngờ lúc này lại là chính biến.

654. Chương 128: Trời Sinh Du Sao Còn Sinh Lượng?

Trên mặt Lý Mật hiện ra chút mất mát, hần chấp tay sau lưng, theo con đường đi xuống đầu tường.

Hắn vừa đi vừa thấp giọng nói thầm.

Nếu như Vương Bá Đường và Vương Yếu Hán tới gần nhất định sẽ nghe câu nói thầm này của Lý Mật:

- Đã sinh du, sao còn sinh lượng, đã sinh du, sao còn sinh Lượng?

Đây cũng là lần thứ ba Lý Mật cảm khái.

Một đêm gió xuân thổi liên tục ở bên ngoài.

Cũng huyện cũng nghênh đón sinh cơ dào dạt... cây cối đâm chồi nảy lộc cùng với gió xuân tạo ra khoái hoạt vùng quê.

Trong tháng hai mưa phùn làm cho ruộng đất thêm phì nhiêu.

Lý Ngôn Khánh ngồi ở trong lương đình nhìn mưa rơi pháo phới, trên khuôn mặt nở ra một nụ cười tươi.

Cầm vận du du, Bùi Thúy Vân tấu từng khúc một.

Đóa Đóa và Vô Cấu thì ngồi ở bên cạnh, cười hì hì vỗ tay tương hợp, tiểu Niệm mặc bộ thanh sam, cùng ngồi bên cạnh hắn, tiếng đàn trà vận tương hợp khiến cho ven hồ này tràn ngập tình thú.

- Ca ca có phải có tâm sự không?

Vô Cấu đột nhiên mở miệng hỏi.

- Tâm sự thì không có, ta chỉ cần tĩnh tâm mà thôi.

Bùi Thúy Vân cười cười:

- Chắc là chuyện Lý vương tranh giành khiến cho phu quân không thể an tâm.

- Đúng thế, đúng thế.

Ngôn Khánh không ngừng gật đầu nghiêng người gối lên trên đùi của Vô Cấu nhắm mắt lại, Bùi Thúy Vân nói đúng vào suy tư của hắn.

Lý Mật và Vương Thế Sung đều không phải người ngu, bọn họ tuy tranh đấu với nhau ở Yến Sư nhưng đối với Lý Ngôn Khánh rất kiêng kỵ.

Hai người tranh đấu với nhau mười ngày rồi thu binh, suy nghĩ phương pháp đối phó với Lý Ngôn Khánh, dù sao có Lý Ngôn Khánh ở đây bất kể là ai cũng không dám vọng động.

Lý Ngôn Khánh càng bất động bọn họ càng hãi hùng khiếp vía.

Đặc biệt là Lý Mật, trải qua cuộc chiến ở sông Lạc lương đạo của hắn đã bị không chế trong tay của Lý Ngôn Khánh.

Đương nhiên Lý Mật có thể lui binh.

Nhưng vấn đề ở chỗ hắn có thể bỏ qua Yến Sư sao?

Vương Thế Sung thì khá hơn nhưng hắn cũng không thể thừa nhận được.

Cho dù hắn có chiến thắng cả Lý Mật và Lý Ngôn Khánh thì Quan Trung Lý Uyên cũng nhìn chằm chằm vào hắn.

Hai người thu binh nhưng tình thế không có nghĩa là dẹp loạn.

Trái lại Lý Vương hai người thu binh khiến cho Lý Ngôn Khánh mang tới áp lực cực lớn.

Lý Vương hai người này cũng không phải là người dễ đối phó, đừng nhìn Ngôn Khánh trước đây chiếm được tiện nghi nhưng thực tế thì sao? Lý Mật cùng Vương Thế Sung cũng thế, Lý Mật muốn cướp lấy Đông Đô, hắn chiếm được Yến Sư khiến cho địa vị tăng cao, mà còn Vương Thế Sung thì đặc ý dùng thiên tử lệnh cho chư hầu.

Mà Ngôn Khánh thì sao, biểu hiện thì thu được toàn thắng.

Nhưng thực tế thì thế nào?

Hắn đến bây giờ ngay cả Huỳnh Dương quận cũng không khống chế được.

Người khác tán thưởng hắn nhưng Ngôn Khánh rất rõ ràng, mình gọi là Lý vô địch chỉ là một danh hào trống rỗng.

Hắn thắng trận càng nhiều thì áp lực càng lớn.

Nếu một ngày hắn thất bại thì cái quang sáng Lý vô địch sẽ biến mất, tất nhiên Huỳnh Dương quận sẽ mang tới rung chuyển kịch liệt.

Cũng bởi như vậy Lý Ngôn Khánh so với lúc trước càng thêm lo lắng.

Tâm sự này của hắn chưa nói cho bất kỳ ai biết, cho dù là tứ nữ. Cả nhà hắn sau khi nghe tiếng Bùi Nhân Cơ trở về Huỳnh Dương thậm chí còn khua chiêng gõ trống, đem Mao Tiểu Niệm nạp vào phòng thiếp, kỳ thật đây cũng là tư thái để cho dân chúng Cửng huyện và Huỳnh Dương được bình an.

Hắn gói lên trên đùi của Vô Cấu, cảm nhận mùi hương hoa lan tỏa từ cơ thể của nàng.

Tai của hắn nghe tiếng mưa rơi tí tách, thanh âm này khiến cho Ngôn Khánh cảm thấy bình tĩnh hơn.

Bùi Thúy Vân nói:

- Nghe nói Lý gia đã cướp lấy Trường An, ban hành luật pháp, tại sao không có nửa điểm ủng hộ cho Dương Chân?

- Lý gia đối với ca ca không tốt.

Vô Cấu cũng trầm nói.

Mao Tiểu Niệm đối với chuyện này cũng đồng ý.

Tuy nhiên vì thân phận của mình cho nên nàng không nói ra chỉ có thể liên tục gật đầu.

- Năm mới rồi nhưng ta thấy Dương Chân thật sự mệt mỏi.

- Đại tỷ tỷ nếu không thì chúng ta viết thư cho công công để cho công công giúp đỡ chút ít cho ca ca. Tỷ xem, ca ca nói chuyện xong đã ngủ mất rồi.

- Chỉ sợ Trường An trợ giúp cho Tiểu Yêu cũng như muối bỏ biển.

- Không bằng để cho tiểu Yêu một mình chống với sóng gió.

- Phải một số người tới đây khoa chân múa tay không chừng lại khiến cho Tiểu Yêu mệt mỏi.

Ngẫm lại chuyện này cũng có đạo lý.

Trước đây Sài Thanh rời khỏi, Lý gia vẫn không có phản ứng.

Nhưng có thể đoán được Lý gia nếu như phái người tới nhất định là nhân vật khó lường, nếu như lại gây chuyện như Sài Thanh thì không phải hai bên đều khó coi hay sao? Nếu thật như vậy không bằng để cho Lý Ngôn Khánh ở đây một mình, ít nhất không có người ước thúc.

Tứ nữ một bên nói chuyện một bên uống trà.

Bất tri bất giác trời đã hết mưa.

Từ bên trong hoa viên chạy ra một người vô cùng quý mị.

Người này đi vào trong đình cũng không quá khách khí với tứ nữ.

- Thăm đại ca sao huynh lại tới đây?

Thẩm Quang sắc mặt ngưng trọng khẽ nói:

- Sài huyện lệnh có công văn khẩn cấp muốn trình báo chúa công.

- Thăm đại ca, tiểu yêu mới nằm ngủ, những ngày gần đây huynh ấy mỗi ngày đều chỉ ngủ một hai canh giờ, nếu không phải là chuyện quá lớn, thì để cho huynh ấy ngủ một lát rồi nói sau.

- Vấn đề này thật sự quá lớn.

Thẩm Quang cười khổ một tiếng hăng giọng nói:

- Giang Đô đưa tin, Vũ Văn Hóa Cập vào tháng giêng đã giết thái thượng hoàng ở Giang Đô cung, hôm nay đã khởi binh tạo phản.

Tứ nữ Bùi Thúy Vân nghe được tin tức này thì trợn mắt há hốc mồm.

Lúc này Ngôn Khánh cũng khẽ cử động, mở mắt đứng dậy nhìn Thẩm Quang nói:

- Vũ Văn Hóa Cập thật sự tạo phản rồi sao?

Dương Quảng thật sự đã chết rồi.

Trong lịch sử thì hẳn một tháng sau bị thúc phụ của Bùi Thúy Vân là Dũng Tướng Lang Tướng Bùi Kiên Thông giết chết vô cùng thê lương.

Nhưng có lẽ vì Lý Ngôn Khánh xuất hiện khiến cho kịch bản sinh ra cải biến.

Đầu tháng giêng, Dương Quảng đột nhiên tỉnh táo từ trong tử sắc, chuẩn bị trở về Trung Nguyên, căn cơ vững, không ngờ sau khi hắn tỉnh lại thì thế cục đã thổi nát đến tình trạng không thể thu thập, hắn lập tức giận tím mặt, mắng một đám thần tử Vũ Văn Hóa Cập. Đám người này dĩ nhiên là vô cùng sợ hãi, phải biết rằng khi Dương Quảng trầm mê ở Giang Đô thì bọn họ cũng làm một số chuyện thương thiên hại lý, thậm chí còn vụng trộm cấu kết với một số lộ nghĩa quân, nếu như Dương Quảng mà biết thì cả nhà Vũ Văn Hóa Cập cũng khó có thể thoát khỏi cái chết.

Vì vậy Vũ Văn Hóa Cập quyết định thừa dịp Dương Quảng còn chưa biết rõ tình huống đã tiêu diệt Dương Quảng. Phá Dã Đầu vốn đã có dã tâm, Vũ Văn Trí cũng thế, nguyên một đám liên lạc với nhau, tiên thủ hạ vi cường, ngày 15 tháng giêng, Dương Quảng cùng với một đám Tàn phi uống rượu mua vui ở Giang Đô, chuẩn bị sau Tết Nguyên Tiêu khởi giá trở về Đông Đô thì Vũ Văn Trí đã cấu kết với lễ bộ thượng thư Tư Mã Đức Thương làm biến, đánh cung Giang Đô.

Phá Dã Đầu là tâm phúc của Dương Quảng thật không ngờ lúc này lại là chính biến.

655. Chương 131: Quyết Định Của Phòng Ngạn Khiêm

Phòng Ngạn Khiêm vui mừng gật đầu, trên khuôn mặt nở ra một nụ cười.

Phòng Kiêu có thể quan sát như vậy cho thấy hắn đã có thể ngăn cản được một mặt.

Qua năm năm, Phụ Công Hữu không xuất sắc cho lắm thậm chí so với Đỗ Phục Uy đều lu mờ, mọi người đều chú ý tới sự hiện hữu của Đỗ Phục Uy mà không để ý tới hắn.

- Kiều nhi con cần cùng với Đỗ Phục Uy kết giao, thông qua Đỗ Phục Uy khống chế Giang Hoài trong tay như thế mới có thể đứng ở thế bất bại.

- Ý của cha là...

Phòng Huyền Linh giật nảy mình, hẳn đã nghe được ý tứ trong lời nói của Phòng Ngạn Khiêm.

Phòng Ngạn Khiêm đứng dậy đi ra khỏi phòng nhìn bốn bề vắng lặng rồi quay lại.

- Kiều nhi, con cho rằng Tùy thất có thể bảo vệ không.

- Chuyện này...

- Hôm nay con và ta không đàm luận với tư cách là quan trên quan dưới nữa mà là phụ tử thảo luận.

Ta biết suy nghĩ của con tuy nhiên con đừng lo lắng, ngày đó ta để hoàng thái tôn đăng cơ là chuyện bất buộc theo đạo lý mà nói, có thái hậu giúp đỡ hoàng thái tôn xứng đáng ngồi vững vàng. Hoàng thái hậu nguyên là hoàng hậu nhưng dù sao cũng nữ lưu, không có khả năng nắm giữ triều chính lâu dài, mà hoàng thái tôn tuổi tác mới ba tuổi.

Phòng Ngạn Khiêm do dự một chút rồi khẽ nói:

- Thái hậu lúc chạy ra khỏi Giang Đô đã mất đi ngọc tỷ truyền quốc.

Phòng Huyền Linh nghe được lời này thì hít sâu một hơi.

Quốc gia dùng ấn tín đã bắt đầu từ thời nhà Chu, ấn tín chính là biểu thị cho hoàng đế chính thống.

Cái gọi là chân mệnh thiên tử nhất định phải có truyền quốc ngọc tỷ, nếu không chỉ là đại vương thảo kê không phải là chân long thiên tử.

Tiêu hoàng hậu không có ngọc tỷ truyền quốc trong tay, điều này vô cùng nghiêm trọng, cho dù nàng là hoàng thái hậu cũng không có cách nào bảo đảm cho Dương Quá làm chính thống. Đợi khi Tiêu hoàng hậu mất văn vô bá quan ai còn để ý tới Dương Quá nữa?

Hôm nay văn vô bá quan nguyện ý nhường tựa thậm chí Đỗ Phục Uy nguyện ý hàng chỉ sợ cũng cho rằng ngọc tỷ truyền quốc nằm trong tay của Tiêu hoàng hậu.

Một khi mọi người biết Tiêu hoàng hậu không có ngọc tỷ thì...

- Cha, ngọc tỷ truyền quốc hiện tại ở nơi nào?

Phòng Ngạn Khiêm lắc đầu.

- Không biết, nhưng ta có thể khẳng định, truyền quốc ngọc tỷ không ở trong tay của Phá Dã Đầu, nếu không thì hẳn đã sớm khoe khoang. Ta đã sai người thăm tới Giang Đô nhưng đến nay vẫn chưa có tin tức.

Nghe nói bệ hạ khi còn sống đã từng thấy qua truyền quốc ngọc tỷ cho nên nhất định ở trong nội cung Giang Đô.

Nhưng hiện tại cung Giang Đô cơ hồ đã thành phế tích, hôm đó Vũ Văn Hóa Cập đại khai sát giới, rất nhiều cung nhân bị ép chết, truyền quốc ngọc tỷ này rất khó đoán được hiện tại ở nơi nào. Phòng Kiều, ta và con nói những lời này kỳ thật muốn cho con biết, nếu như thời cuộc không thể văn hồi cần phải sớm sinh quyết đoán.

- Vậy cha thì sao?

- Ta?

Phòng Ngạn Khiêm cười cười:

- Ta phần thân toái cốt còn không sợ, chỉ muốn lưu lại hai chữ trong sạch trong nhân gian.

- Vậy con còn phải quyết đoán thế nào?

Hiện tại Giang Nam đã loạn một bầy, nên phải quyết đoán thế nào.

Phòng Huyền Linh nhất thời khó tìm ra đá án.

Phòng Ngạn Khiêm nhắm mắt lại, suy nghĩ thật lâu.

Chuyện này không phải là một điều dễ dàng, nó quan hệ tới tồn vong của Phòng gia, nếu như không trừ tính thích đáng thì sẽ có họa diệt môn.

Nên đi nơi nào?

Phòng Ngạn Khiêm đột nhiên lóe lên linh quang cất tiếng nói:

- Kiều ninh hiện tại con không phải vẫn vãng lai với tên yêu quái ở Huỳnh Dương hay sao?

Phòng Huyền Linh khẽ giật mình gật đầu mà nói:

- Có, nhưng năm qua chiến sự liên tục, Trương thị rời khỏi Lạc Dương, chúng ta qua lại thư từ không thuận tiện, cuối năm trước hần gửi tới một phong thư, trong thư không nói gì tới chiến sự chỉ nói hần đã thành thân, đợi khi thái bình sẽ gặp chúng ta.

Khi thái bình?

Ba chữ này đối với người khác có lẽ không có nhiều ý nghĩa.

Lúc chiến loạn ai mà nghĩ tới thái bình, nhưng lời này xuất phát từ miệng của Lý Ngôn Khánh thì chắc chắn có thâm ý.

Phòng Ngạn Khiêm trầm ngâm hồi lâu rồi ngẩng đầu lên nói:

- Hần quả nhiên nói, lúc thái bình sẽ tới thăm con sao?

- Đúng thế.

Phòng Huyền Linh cũng không để ý nhiều tới ba chữ này, nhưng dù sao hần cũng mười tám tuổi đậu tiến sĩ, hai mươi mấy tuổi là huyện lệnh, câu nói này của Phòng Ngạn Khiêm Phòng Huyền Linh lập tức có phản ứng.

- Cha chẳng lẽ là.

Phòng Ngạn Khiêm cười ha hả nói:

- Kiều nhi, huynh đệ này của con đúng là thâm trầm.

- Ta tin tưởng hần đã đưa ra lựa chọn, chỉ là thời cơ chưa tới cho nên không nói rõ cho con biết, hiện tại con cần làm một chuyện đơn giản, đả kích Phá Dã Đầu, một mặt thì giao hảo với Đỗ Phục Uy, thừa cơ khống chế quận Giang Hoài, con cần phải nhớ kỹ, thực lực trong tay con càng hùng hậu thì vốn liếng đàm phán với tiểu yêu trong tương lai càng nhiều, về phần ta ta sẽ hết lòng hỗ trợ con.

Phòng Huyền Linh khẽ gật đầu lộ ra vẻ trầm tư.

Lý Ngôn Khánh nghe chuyện thì trợn mắt há hốc mồm.

Dương Quá ta biết người này, hần không phải là nhân vật chính của bộ Thần Điều Hiệp Lữ của võ hiệp tông sư Kim tiên sinh sao?

Chẳng lẽ hần cũng xuyên không?

Còn nữa niên hiệu Thừa Khải là gì, trong ấn tượng của mình một chút cũng không có.

Nghĩa Ninh Hoàng Thái đã có hiện tại còn thêm cả Thừa Khải, Ngôn Khánh cũng không có gì là lạ lắm.

Nhưng năm Thừa Khải là năm gì đây?

Bởi vì Vũ Văn Hóa Cập cùng Phòng Ngạn Khiêm ở Giang Đô khai chiến, tất cả các đạo nhân mã ở Giang Hoài liên tục hành động tin tức không thông thuận trở nên trì trệ tuy nhiên Ngôn Khánh đã sớm có phòng bị, Kỳ Lân đài được Sài Hiếu Hòa và Vương Hoàng đốc thúc vẫn thu hoạch được nhiều tin tức.

Lịch sử đúng là đã thay đổi rồi.

Tiêu hoàng hậu cũng không chạy trốn và chết ở Đột Quyết, mà ở lại Giang Nam, thành lập một chính quyền. Có lẽ chính quyền này cũng không có ảnh hưởng quá nhiều nhưng đối Lý Ngôn Khánh mà nói thì lại có ý nghĩa sâu xa.

Năm đó hẳn chỉ làm một bài thơ Vội Ngâm tán thưởng Phòng Ngạn Khiêm, có lẽ Phòng Ngạn Khiêm ở trong lịch sử không có tiếng tăm gì, chỉ là lão tử của Phòng Huyền Linh, nhưng hiện tại Phòng Ngạn Khiêm đã chấp chưởng một quận, phụ tử của hai người vững chân ở Giang Hoài.

656. Chương 132: Thả Điều.

Không có phụ tử Phòng Ngạn Khiêm, Tiêu hoàng hậu cũng không ở Giang Hoài, dĩ nhiên cũng không có niên hiệu Thừa Khải.

Ai có thể ngờ được lúc trước mình chỉ làm một bài thi từ lại cải biến vận mệnh phụ tử hai người bọn họ.

Lý Ngôn Khánh chấp tay đứng ở trước cửa sổ của trúc lâu nhìn cảnh sắc sau hồ.

Hắn cau mày lại, thâm suy nghĩ cho tương lai.

Lúc này Lý Uyên chỉ sợ không còn dừng mắt tại Quan Trung mà đã nhìn toàn bộ giang sơn.

Nói không chừng ánh mắt của Lý Uyên đã nhìn ngay vào Lý Ngôn Khánh.

Hắn là con cờ lớn nhất của Lý gia ở trung nguyên, phải sử dụng sao để phát huy năng lượng nhiều nhất có lẽ Lý Uyên đang suy tính.

Thế nhưng mà...

Ngôn Khánh dùng sức lắc đầu, cố gắng dẹp loạn suy nghĩ.

- Ca ca, theo muội thả điều.

Ở dưới lầu Trưởng Tôn Vô Cấu cầm một con điều khế gọi Lý Ngôn Khánh.

Lý Ngôn Khánh cười cười gật đầu đáp ứng.

Trời tháng tư, chơi điều đúng là tốt lành.

Lý Ngôn Khánh chuẩn bị cùng Vô Cấu tiến vào hoa viên thì Trưởng Tôn Vô Kỵ tiến tới.

- Ngôn Khánh, Đông Đô có tin tức quan trọng cần truyền tới.

- Sao?

Ngôn Khánh nghe được cặp mi liền nháy, sau đó quay đầu xin lỗi Vô Cấu, chỉ thấy nàng cười thật dịu dàng.

- Quan Âm tử đi chơi một mình, một hồi nữa Đóa Đóa tỷ tỷ bọn họ sẽ qua với muội ca ca không cần phải lo lắng.

Tuy đã là thê tử của Lý Ngôn Khánh, nhưng Vô Cấu vẫn gọi Lý Ngôn Khánh là ca ca.

Ngôn Khánh cười cười khẽ vuốt đầu của Vô Cấu rồi cùng với Trưởng Tôn Vô Kỵ rời đi.

Trưởng Tôn Vô Cấu ôm điều ngồi xuống cửa hiên.

- Tam nương tử còn muốn thả điều không?

Tỳ nữ tiến lên hỏi thăm.

Trưởng Tôn Vô Cấu hết hứng thú nói:

- Không đi, các người ở đây ta muốn đi nghỉ một lát.

- Đông Đô có tin tức gì không?

Ở trong thư phòng, Vương Hoàng, Sài Hiếu Hòa hai người đang cung kính nghiêm trang đứng trước mặt.

Sài Hiếu Hòa nói:

- Đông Đô hiện tại có đại lượng chim bay xuất hiện, theo lời đồn trên phố thì đây là điềm lành, có minh chủ sắp xuất hiện.

Ngôn Khánh nghe được thì biến đổi sắc mặt.

- Điềm lành?

Hắn cười lạnh một tiếng, chợt nhìn về phía Vương Hoàng mà nói:

- Cảnh Văn công thấy chuyện này thế nào?

Từ khi nhập xuân cho tới nay, thể cốt của Vương Hoàng đã có chuyển biến tốt đẹp hơn trước, nguyên nhân là Lý Ngôn Khánh đã giảm bớt trọng trách trên người của hắn, đem tạp vụ ở Kỳ Lân đài giao cho Sài Hiếu Hòa xử lý.

Năm trước sở dĩ bệnh nặng là do áp lực công việc quá lớn, Vương Hoàng phải mệt nhọc bố trí.

Dù sao Kỳ Lân đài mỗi ngày cũng có đại lượng tin tức truyền tới, Vương Hoàng đã sáu mươi tuổi rồi, phải lo liệu rất nhiều chuyện, không chịu nổi gánh nặng.

Mà hiện tại Sài Hiếu Hòa thay hắn làm việc, Vương Hoàng hiện tại nhẹ nhàng hơn rất nhiều, hơn nữa thể cục Đông Đô chuyển biến, Vương Hoàng cũng không cần che giấu tung tích như trước nữa.

Vương Hoàng cười ha hả nói:

- Quốc chi tướng vong tất cáo yêu nghiệt, chỉ là yêu nghiệt không để lộ chân diện.

- Ta cũng cảm thấy vậy.

Lý Ngôn Khánh cười ha hả nói

- Nếu như có điềm lành xuất hiện, thì tại sao Đông Đô vẫn lưu truyền Đào Lý Chương kia?

Sài Hiếu Hòa nghe vậy cũng cười to.

- Ta đoán chừng không bao lâu nữa Vương Thế Sung cũng sẽ có hành động.

Vương Hoàng cùng với Sài Hiếu Hòa cũng gật đầu lộ vẻ đồng ý:

- Giang Đô binh biến, Vương Thế Sung căn bản không cần hành động gấp gáp, không hiểu tại sao Phòng Ngạn Khiêm lại vịn vào Dương Quá lập thành hoàng đế khiến cho Vương Thế Sung luống cuống tay chân cho nên cũng làm ra điềm lành này. Tuy nhiên điềm lành chỉ để che giấu dã tâm của hắn mà thôi, bước tiếp theo hắn chắc chắn sẽ buộc Việt Vương nhường ngôi, sau đó chiếu lệnh khắp sông Lạc, thuận thế xưng vương.

- Như thế, chúng ta cần phải giám thị nghiêm ngặt bước đi của Đông Đô, chờ khi Vương Thế Sung có dị động phải lập tức trình báo.

Lý Ngôn Khánh cùng với Vương Hoàng, Sài Hiếu Hòa hai người thương nghị hồi lâu mãi đến sau khi trời tối mới đưa hai người rời khỏi Lý phủ.

Hai người vừa cất bước đi, Bùi Thúy Vân và Đóa Đóa đã hoảng loạn chạy tới nói với Lý Ngôn Khánh:

- Dưỡng Chân có thấy Quan Âm tỳ không?

Lý Ngôn Khánh khẽ giật mình:

- Ta này giờ ở trong thư phòng thương nghị sự tình, có chuyện gì vậy?

- Sau giờ ngộ, Quan Âm tỳ cả ngày đứng ở trong trúc lâu, sợ chàng không vui trong người cho nên muốn tìm chàng đi thả diều, thiếp và Đóa Đóa lúc đó có chuyện bận bịu cho nên không để ý, đến lúc cơm chiều thì không thấy bóng dáng của Quan Âm tỳ đâu nữa.

Lý Ngôn Khánh nghe xong thì nóng nảy.

Vô Cấu êm đẹp tại sao lại đột nhiên mất tích.

- Có ai nhìn thấy Vô Cấu đi ra ngoài không?

- Đi hỏi người canh gác ba cửa thì tất cả đều không thấy.

- Vậy tỳ nữ trông nom Quan Âm tỳ đâu?

Ngôn Khánh giận tím mặt.

Có người dám ban ngày ban mặt dám gây chuyện ở Lý phủ sao?

Đóa Đóa lập tức hạ lệnh, đem tỳ nữ của Trưởng Tôn Vô Cấu tới hỏi thăm thì biết được Trưởng Tôn Vô Cấu sau giờ ngộ chia tay Lý Ngôn Khánh đã ở lại trong trúc lâu.

- Có đi trúc lâu điều tra chưa?

Đóa Đóa và Bùi Thúy Vân hai người nhìn nhau:

- Trúc lâu sau giờ ngộ không có người, Quan Âm tỳ lại sợ lạnh, làm sao có thể tới đó?

- Chúng ta tới đó rồi hãy nói.

Lý Ngôn Khánh vội vàng xuyên qua hoa viên đi thẳng vào cửa trúc lâu.

Chỉ thấy Quan Âm tỳ trong bộ y phục màu trắng đang ngủ say trong trúc lâu, Lý Ngôn Khánh lúc này mới thả lỏng tâm tình, hần nhẹ nhàng đi tới bên cạnh, con chó ngao ngồi ở bên cạnh nàng liền mở to mắt, con chó ngao này sinh ra cả đời chỉ nhận một chủ nhà, tuy nhiên Ngôn Khánh nuôi lớn cha mẹ của nó cho nên nó cũng biết Ngôn Khánh không phải địch nhân.

Lý Ngôn Khánh làm ra một thủ thế rồi nhẹ nhàng tiến lên ôm Quan Âm tỳ vào trong ngực.

Vô Cấu đã là đại cô nương tuy nhiên thân thể rất nhẹ, ôm vào người tựa hồ như không có cảm giác gì.

- Nha đầu kia tại sao lại ngủ ở chỗ này?

Bùi Thúy Vân nhẹ giọng phàn nàn:

- Làm hại chúng ta đi tìm.

- Ca ca đã đáp ứng kể thật nhiều chuyện cho Quan Âm tỳ, cùng Quan Âm tỳ chơi đùa.

Trong lúc ngủ mơ, Quan Âm tỳ khẽ nói.

Lời nói này khiến cho Ngôn Khánh sinh ra vài phần áy náy.

Đời sau còn có tuần trăng mật, mà mình từ khi thành thân cho tới nay cơ hồ chưa từng ở cùng Vô Cấu lâu một chút, mình bốn ba sự tình, từ khi Vô Cấu trở về, có bao nhiêu thời gian dành cho nàng?

Rất nhiều hứa hẹn năm đó đến nay không thực hiện được, nhìn Quan Âm tỳ ngây thơ trong mộng, Lý Ngôn Khánh không khỏi đau lòng.

- Các người đi xuống trước đi, ta ở chỗ này trông nom Quan Âm tỳ một chút.

657. Chương 133: Quan Âm Tỳ Mất Tích.

Bùi Thúy Vân và Đóa Đóa nhìn nhau cười cười rồi gật đầu lui ra.

Ngôn Khánh nhẹ chân ngồi ở cửa hiên, để Vô Cấu dựa vào người của hắn rồi lấy ra một tấm khăn lông cừu, khẽ quần quanh người của nàng.

Hắn ngoắc ý để con chó ngao tới, để nó phủ phục bên cạnh Vô Cầu.

Ánh trăng sáng tỏ, gió đêm cũng rất nhu hòa.

Trường Tôn Vô Cầu giống như một con mèo ngoan vậy, cuộn tròn trên đùi của Ngôn Khánh mà ngủ, Ngôn Khánh thì khẽ vuốt ve thân thể mềm mại của nàng.

Bất tri bất giác, đêm đen trầm xuống.

Ở phía bên trong khe truyền tới bước chân khiến cho Lý Ngôn Khánh giật mình tỉnh lại.

Thẩm Quang vội vàng đi tới, hắn ở bên ngoài trúc lâu ngừng chân lại, hắn định mở miệng thì lại bị Lý Ngôn Khánh dùng tay ngăn lại, hắn nhu hòa ôm Vô Cầu sau đó đặt nàng lên trên giường.

Đắp kín chăn xong, Ngôn Khánh nhìn nàng ngủ say, khẽ cúi xuống hôn lên trán.

Hắn đứng dậy đi ra ngoài trúc lâu, lúc này mới khẽ nói:

- Đã trễ như vậy còn có chuyện gì không?
- Chúa công, Vũ Sĩ Ược Vũ chương quỹ ở bên ngoài phủ có chuyện cầu kiến.
- Sao?

Lý Ngôn Khánh nghe được lời này không dám lãnh đạm lập tức theo Thẩm Quang rời khỏi hoa viên, ngoắc tay bảo những nữ tỳ xung quanh:

- Chăm sóc tốt cho nương tử, chớ để người khác tới quấy nhiễu.

Ngôn Khánh phân phó xong một câu liền cùng với Thẩm Quang đi thẳng vào phòng lớn của Lý phủ.

Lúc này Vũ Sĩ Ược đang ở phòng khách, hắn tiến tới chấp tay thi lễ.

- Vũ chương quỹ không cần phải khách sáo, đã muộn như vậy tại sao còn tới? Sao không chờ tới hừng đông?
- Vũ Sĩ Ược ho khan một tiếng, nhìn ra bên ngoài.

Ngôn Khánh không cần mở miệng, Thẩm Quang đã rời khỏi phòng khách ra ngoài cảnh giới.

- Trường An đưa tới tin tức, đại thừa tướng mười ngày sau sẽ đăng cơ xưng đế.

Lý Ngôn Khánh nghe được liền chấn động:

- Đại thừa tướng muốn đăng cơ?
- Mặt khác đại thừa tướng còn điều động sứ giả, muốn cùng với các đạo nhân mã ở Sơn Đông tiếp xúc, hiện tại sứ giả đã lên đường, mong lang quân tận lực phối hợp.

Ngôn Khánh lúc này cảm thấy rất khó chịu.

Hắn có cảm giác như bị nắn mất công lao vậy.

Mình ở Huỳnh Dương nhỏ bé chật hẹp đau khổ tính toán mới đứng vững gót chân, lúc này Lý Uyên phái người tiến tới khiến cho hắn rất không thoải mái.

- Sĩ Ược, đại thừa tướng lần này phái ai tới?

Vũ Sĩ Ược cũng cảm thấy được trong lời nói của Lý Ngôn Khánh phát ra khí tức nham hiểm, hắn trong lòng thâm kinh hãi, run sợ.

Hắn cũng nghĩ không thông, Lý Uyên lúc này phái người tới đây rốt cuộc là có ý đồ gì?

Chẳng lẽ là vì giám thị Lý lang quân?

- Chắc có lẽ không, phụ thân của Lý lang quân là Lý Hiếu Cơ hiện tại đang ở trong tướng pur đảm nhiệm chức vụ tư trực, Lý Uyên không cần phải phái người giám thị, hơn nữa cho dù đại thừa tướng phái người thì chẳng lẽ có thể giám thị Lý lang quân sao? Huỳnh Dương quận này bị Lý Ngôn Khánh trải qua mưa gió mà giành được, muốn gây bất lợi với Lý lang quân chắc chắn không phải một chuyện dễ dàng.

Vũ Sĩ Ược nghĩ nghĩ:

- Lý lang quân, đại thừa tướng phái ai tới đây, tiểu nhân cũng không rõ ràng lắm.

- Tuy nhiên tiểu nhân được biết, nhạc phụ của đại công tử là Trịnh công trong cuộc chiến ở Hà Đông lập công lớn, được đại thừa tướng thưởng thức, hơn nữa Trịnh công và sĩ mã Sơn Đông cũng có liên hệ, lại là người ở Huỳnh Dương rất có danh vọng, cho nên tiểu nhân nghĩ rằng lần này sẽ có Trịnh công đi theo.

Vũ Sĩ Ược cũng không nói chính xác lắm.

Tuy nhiên hắn vẫn đem ý nghĩ của mình cho Lý Ngôn Khánh biết cho thấy hắn đã biểu lộ thái độ với Lý Ngôn Khánh.

Lý Ngôn Khánh nở ra một nụ cười, khiến cho khí tức hung ác trên mặt trở nên giảm đi rất nhiều.

Mà Vũ Sĩ Ược cũng thầm thở ra một hơi, không ngờ Lý lang quân tuổi tác còn nhỏ mà lại phát ra uy áp như thế, loại thái độ uy nghiêm này thật khiến cho người ta hít thở cũng không thôi.

- Sĩ Ược, ngươi làm rất tốt.

Ngôn Khánh đột nhiên cười nói:

- Ngươi sớm trở về nghỉ ngơi đi, nếu đã là người do đại thừa tướng phái tới thì ta sẽ dốc sức phối hợp.

Vũ Sĩ Ược không rõ lắm câu nói này của Lý Ngôn Khánh là thật hay là giả.

Tuy nhiên hắn cũng không chịu nổi sự uy áp thâm nghiêm của Lý Ngôn Khánh cho nên liền cáo từ rời đi.

Những việc có thể làm được hắn đã làm tất cả.

Trước tiên đem tin tức báo cho Lý Ngôn Khánh, cũng nói ra cách nghĩ của mình, Vũ Tắc ta đứng ở bên cạnh Lý lang quân.

Vũ Sĩ Ược xuất thân thương nhân, hắn biết rõ tiền đồ của mình sẽ bị xuất thân này mà ảnh hưởng, rất khó có thể thăng tiến.

Cho nên Vũ Sĩ Ược lúc ở dưới trướng của Lý Uyên biểu hiện vô cùng an phận.

Hiện tại Lý Uyên đã vững vàng ở Trường An, thời cuộc từng bước thay đổi, Vũ Sĩ Ược càng ngày càng cẩn thận, hắn biết rõ, một khi Lý Uyên ngồi vững giang sơn thì sớm muộn cũng có một phen rung chuyển, con trai trưởng của hắn là Lý Kiến Thành khoan dung độ lượng có phong thái nhân quân, Lý Thế Dân tuy là thứ tử nhưng tính cách khôn khéo phóng khoáng, rất được nhiều người ở Thái Nguyên coi trọng.

Hai người này đều không phải là vật trong ao.

Lý Uyên nếu xử trí không kịp sẽ phát sinh rung chuyển kịch liệt.

Đến lúc đó mình nên đứng ở đâu.

Với xuất thân thương nhân của mình cuốn vào trong đó cũng bị nuốt chửng, nhưng nếu nghiêm ngặt là trung lập thì ngày sau cũng không thể có chỗ đứng ở trong triều đình. Cho nên Vũ Sĩ Ược cần phải có một người yểm hộ, hắn quan sát hồi lâu thấy Lý Ngôn Khánh là thích hợp nhất.

Ngôn Khánh không giống như các thế gia đệ tử khác mà xem thường thương nhân.

Có khi hắn còn hào hứng từng bừng bàn luận các hành vi buôn bán làm sao thu hoạch được cho nhiều.

Mà hắn thân là tôn thất, có thanh danh rất lớn, nếu như Lý Uyên có thể khai sáng ra một triều đại thì tương lai Ngôn Khánh sẽ rất sáng. Đáng tiếc Lý Ngôn Khánh tuổi tác không lớn hơn nữa đồng thì bị Vương Thế Sung tiết chế, tây thì có Lý Mật thêm thu, ông hưởng nam thì Giang Hoài loạn một bầu, hướng bắc thì có sông lớn cách trở.

Lý Ngôn Khánh hiện tại giống như sinh tồn trong khe hẹp, tình cảnh thật sự khó khăn.

Nếu không cái này hươu chết về tay ai còn chưa rõ.

Vũ Sĩ Ược chỉ có thể lấy lòng Lý Ngôn Khánh chứ không thể biểu lộ sự thuận phục.

Vũ Sĩ Ược sau khi rời khỏi, Ngôn Khánh yên lặng ngồi ở trong phòng khách.

Suy nghĩ trong đầu của hắn trở nên rối loạn khiến cho hắn không cách nào yên tĩnh được.

Lý Uyên phái người tới rồi cuộc là có ý định gì?

Thật sự là vì sĩ mã Sơn Đông hay là giám thị chính mình?

658. Chương 134: Lý Hiếu Cơ Tức Giận.

Lúc nghe Lý Uyên phái người tới đây Lý Ngôn Khánh đích thật là vô cùng tức giận, tuy nhiên sau khi tỉnh táo lại hắn đã thoải mái nhiều hơn một chút.

Đúng thế bằng vào năng lực trước mắt của Lý Ngôn Khánh thì thu phục sĩ mã Sơn Đông là không thể.

Lý Mật lúc đó là tùy tùng, theo Dương Huyền Cẩm tạo phản sau đó bằng lực lượng Ngõa Cương mới khống chế Sơn Đông quận huyện.

Nhưng tất cả quan viên ở Sơn Đông Lý Mật không thể khống chế hết được.

Phần lớn bọn họ là thế trụ tộc quyền, cho dù Lý Mật cũng không thể nào làm lung lay lợi ích của hắn.

Ngôn Khánh là một người hai mươi tuổi, các thế trụ gia tộc ở đây há có thể nghe theo hắn?

Trước tình huống này, Lý Uyên phái người tới chính là phù hợp nhất.

Ngôn Khánh mày rậm nhăn lại cất tiếng gọi:

- Thẩm Quang.

- Có tiểu nhân.

- Phiền người sai người truyền lệnh, mệnh cho Đỗ Như Hối, Tiết Thu, Trương Tôn Vô Kỵ, Diêu Ý bốn người sáng sớm ngày mai tới phủ nghị sự, thuận tiện mời cả Sài công tới đây, à không để ta tự mình tiến tới huyện nha thương nghị với Sài công trước.

Tây Kinh Trường An.

Đối với Lý Uyên mà nói, đêm qua là một đêm không ngủ.

Hắn ở trong điện Võ Đức ánh sáng chiếu vàng son lộng lẫy trong đó.

Trên đại điện tập hơn sáu bảy người nguyên một đám xuôi tay đứng nghiêm, lặng im một phen, đây chính là những người tâm phúc nhất của hắn.

- Thừa tướng, tại sao lúc này lại phái người tiến về Huỳnh Dương?

Nét mặt của Lý Hiếu Cơ tràn đầy vẻ giận dữ, nghiêm nghị chất vấn:

- Hôm nay Quan Trung chưa yên, Tiết Cử vẫn nhìn chăm chăm, bất kỳ lúc nào cũng có thể công kích, thừa tướng bây giờ phái người đi Huỳnh Dương chẳng lẽ không phải là kiểm củi ba năm thiêu một giờ sao? Hải nhi của ta ở Huỳnh Dương vất vả giữ gìn cục diện, lúc này phái người tiến tới đó khó tránh khỏi việc nó sin lòng không vui, đứa bé kia từ nhỏ đã cương cường, như vậy không phải là chọc giận nó sao?

- Cử ca nói gì vậy?

Ở sau lưng của Lý Hiếu Cơ đi ra một người sắc mặt bất thiện nói:

- Hải nhi của huynh chẳng lẽ không phải là đệ tử Lý gia? Đây là chú ý tới đại cục, nếu như hắn là đệ tử Lý gia thì cần phải phân biệt nặng nhẹ.

- Nói nhưng Ngũ ca thì chính là muốn hải nhi ta buông bỏ Huỳnh Dương rồi?

Lý Hiếu Cơ giận tím mặt:

- Nếu vậy thì để ta viết thư cho Ngọc oa nhi lập tức tới Quan trung, đem Huỳnh Dương nhường lại, được không?

- Ta cũng muốn thanh nhàn, hưởng niềm vui gia đình.

- Hiếu Cơ, im ngay.

Lý Uyên nghe xong những lời này rốt cuộc cũng ngồi không yên mà đứng dậy.

Sau đó hắn xoay chuyển ánh mắt nhìn nam tử bên cạnh Lý Hiếu Cơ:

- Ngũ đệ đệ nói vậy cũng không đúng, Ngôn Khánh tuy là đệ tử Lý thị nhưng những năm gần đây không hề được Lý gia giúp đỡ nửa phần về phần hôm nay ta cần nhắc đúng là không chu toàn, có hơi thất sách, ta chỉ muốn mệnh cho Thần Thông tiến về Sơn Đông, chiêu an sĩ mã nơi đó, nếu như có Huỳnh Dương tài trợ thì có thể chắc chắn hơn.

- Hiếu Cơ, làm phiền đệ viết một phong thư cho Ngôn Khánh, nói rõ tâm ý của ta.

- Cống hiến của nó trong những năm gần đây ta đều ghi ở trong lòng, tuy nhiên trước mắt không thể để Lý Ngôn Khánh rời khỏi Huỳnh Dương, xin giải thích cho hắn.

Lý Uyên thân là tộc trưởng tông phòng, rất có uy phong.

Lý Hiếu Cơ hung dữ nhìn nam tử bên cạnh một cái, sau đó chấp tay lui qua một bên.

- Chuyện này cứ vậy đi, chuyện của Ngôn Khánh về sau ta không muốn nghe bất kỳ người nào đàm luận nữa, hi vọng thân phận Ngôn Khánh không để ai biết được.

- Sài Thận, người quay về nói với Sài Thanh, hắn ở Cửng huyện không biết thu liễm, tự chuốc lấy nhục thì đừng kêu ca gì nữa.

- Tuân mệnh.

Sài Thận là phụ thân của Sài Thiệu, cũng là người quen cũ của Lý Uyên.

Sài Thận vội vàng đáp ứng, lui ra một bên.

- Trời không còn sớm, mọi người xuống dưới nghỉ ngơi đi.

Lý Uyên phát tay ý bảo mọi người rời khỏi, chỉ lưu lại một mình Bùi Tịch.

- Huyền Chân, ta hôm nay đem thân phận của Ngôn Khánh công khai ra, người thấy có mang tới phiền toái cho nó không?

Bùi Tịch cười nói:

- Đại thừa tướng, thừa tướng hỏi nhằm người rồi, hạ quan chưa từng gặp Lý lang quân sao có thể biết được.

- Tuy nhiên dùng thể cục Trung Nguyên hiện tại thì cũng sẽ không có nhiều người để ý.

- Việc cấp bách hiện tại của Đại thừa tướng chính là nhanh chóng giải quyết đám người Tiết Cử, Lương Sư Đô, nhưng không biết đại thừa tướng đã có chọn lựa phù hợp chưa?

Lý Uyên nghĩ nghĩ:

- Chiến sự hiện tại ở Hà Đông chỉ còn lại Nghiêu Quân Tổ ngoan cố chống cự, không đáng để lo.

Nhắc đến chuyện trấn an Hà Đông, Côn Sa Môn chính là lựa chọn thích hợp nhất, cho nên ta nghĩ nên mệnh cho nhị lang lĩnh quân, Tát Già làm phó tướng đốc chiến Lũng Hữu, người thấy thế nào?

Côn Sa Môn chính là Lý Kiến Thành.

Mà Tát Già cũng chính là nhũ danh của Lý Huyền Phách.

Bùi Tịch nghĩ nghĩ rồi nói:

- Nhị lang khí thịnh, Tát Già mặc dù kiêu dũng nhưng chỉ sợ chưa chắc là đối thủ của Tiết Cử, hạ quan thấy có thể mệnh cho bát tổng quản tới làm phụ tá.

Lý Uyên trầm ngâm một lát:

- Nếu có thể một trận mà công thành được thì tốt.

- Còn chuyện của Ngọc oa nhi, ta nhất thời hồ đồ nghe lời của Vân Tú hôm nay chỉ sợ khiến cho nó phát sinh hiểu lầm, khi đó chẳng phải hư mất đại sự sao? Hẳn từ khi xuất thế tới nay chưa từng được Lý gia giúp đỡ.

Hôm nay ta làm như vậy liệu hẳn có phát sinh bất mãn không?

- Hiếu Cơ nói không sai, đứa bé kia nhìn bề ngoài có vẻ văn nhược nhưng thực chất ngạo khí bên trong rất lớn.

Bùi Tịch ngạc nhiên nói:

- Vân Tú tựa sao lại nhúng tay vào chuyện này?

- Cái này.... Sài Thanh phân nản với nàng ta là chịu nhục ở Cửng huyện, Vân Tú nói với ta: Ngọc oa nhi tính tình kiêu ngạo, hôm nay chiếm cứ Huỳnh Dương, khó trách khỏi sinh ra ngang ngược để lâu sẽ gây tới tai họa, cho nên lần này mang Thần Thông tới trấn an sĩ mã Sơn Đông, tiện thể liên hợp với Nguyên Thọ hai huynh đệ và Trịnh thị, khiến cho Ngọc oa nhi phải cảnh giác, tránh tương lai gây ra họa sát thân.

Trong mắt Bùi Tịch hiện ra sự vui vẻ, nhìn Lý Uyên không nói một lời.

Lý Uyên ho khan hai tiếng cúi đầu xuống.

Trong miệng hắn tuy nói là bị con gái xúi giục nhưng thực tế chỉ sợ cũng đồng ý với lời nói của Lý Vân Tú.

Hắn muốn mượn cơ hội này đánh vào tâm tư của Lý Ngôn Khánh một cái, tuy nhiên nếu nói là cướp công lao thì Lý Uyên không hề có chủ ý này.

Ánh mắt của Bùi Tịch ngưng tụ, Lý Uyên nhìn không được mà nói:

- Được rồi, ta thừa nhận, ta muốn đánh vào tâm tư của Ngọc oa nhi một cái, nhưng ta không ngờ rằng Ngôn Khánh không phải là một hài tử tầm thường, hẳn thuở nhỏ cơ khổ, không giống như những hài tử khác, tính tình thì cao ngạo, nếu gây chuyện không tốt sẽ chọc giận tới hắn.

- Huyền Chân ta đúng là vô cùng yêu thích đứa nhỏ này.

- Năm đó quyển sách Nguyên Đạo của hắn cũng khiến cho ta tán thưởng không thôi về sau hắn lại làm Thương Trọng Vĩnh khiến cho ta càng thêm hảo cảm.

Hôm nay hắn đã thành người, hẳn không thể so với những đứa bạn cùng lứa tuổi, lần này ta phái Nguyên Thọ tới Huỳnh Dương đúng là không thỏa đáng.

659. Chương 135: Bù Đắp.

Bùi Tịch nghĩ nghĩ:

- Đã như vậy thừa tướng cần phải đền bù tổn thất.

- Đền bù tổn thất?

Lý Uyên nghĩ nghĩ cười khổ nói:

- Ngọc oa nhi hiện tại ở Huỳnh Dương, thân phận không thể bạo lộ, ta làm sao đền bù tổn thất cho nó được?

- Đại thừa tướng thật sự hồ đồ rồi, Lý lang quân không được đền bù thì có thể đền bù cho Cửu lang, dù sao Cửu lang cũng chỉ có một đứa con, thừa tướng đền bù cho Cửu Lang cũng không phải là đền bù cho Lý lang quân sao? Với sự thông minh của Lý lang quân làm sao không nhận ra ảo diệu trong đó, dĩ nhiên là không còn bất mãn nữa.

Lý Uyên khẽ giật mình, đã minh bạch tâm tư của Bùi Tịch.

Hắn nheo mắt lại, trầm ngâm một hồi, trong lòng đã quyết định được chủ ý.

Lý Mật đứng ở trên đỉnh núi, trông về phương đông chỉ thấy hào quang rực rỡ tươi đẹp đang dâng lên.

Hắn chấp tay đứng, tùy ý để gió núi quét vào người, ở phía sau hắn, Vương Bá Đường, Đậu Kiến Đức hai người cũng yên lặng mà đứng.

- Trở về thôi.

Lý Mật quay người nói với Vương Bá Đường và Đậu Kiến Đức một câu sau đó theo đường núi yên lặng mà đi.

Tối hôm qua Lý Mật đột nhiên hào hứng, nói rằng đến Yên Sư rồi sao không tới Dương sơn xem mặt trời một lần cho biết. Cho nên từ sáng sớm, cả ba đã lên đây nhìn mặt trời mọc. Tuy nhiên Vương Bá Đường và Lý Mật cũng rất rõ ràng, Lý Mật tuy nói là lên ngắm mặt trời nhưng thực tế là nhìn về Huỳnh Dương xa xa.

Ở phía xa xa từng tiếng vó ngựa truyền tới, một đội kỵ quân chạy như bay tới trước mặt Lý Mật:

- Vương thượng.

- Lý Quân Tiện, người tại sao lại tới đây?

Tướng lãnh kia chính là một viên đại tướng dưới trướng Lý Mật.

Lý Quân Tiện xuống ngựa nói:

- Đại vương, Lỗ tổng quản hôm nay dò xét ở ngoài thành, ở trạm gác đã bắt được một người khả nghi.

Lỗ tổng quản nói, người này giống như là âm nhân, còn mang theo một phong thư, Lỗ tổng quản lập tức mệnh cho mật tướng tới đây thông bẩm đại vương.

Âm nhân chính là hoạn quan.

Lý Mật nghe xong lập tức minh bạch hàm nghĩa của Lỗ Nho Tông.

- Lập tức cùng cô trở về thành.

Lý Mật không nói nhiều lời, đánh ngựa giong roi.

Lý Quân Tiện cùng với đám người Vương Bá Đường, Đậu Kiến Đức cũng không dám lãnh đạm, bám sát Lý Mật.

Vừa về tới cửa phủ nha môn, Lý Mật đã phi thân nhảy xuống chiến mã.

Lỗ Nho Tông vội vàng chạy tới, thi lễ với Lý Mật sau đó thấp giọng nói:

- Vương thượng âm nhân này là do Vương hồ tử điều động tiến về Huỳnh Dương gặp Lý Ngôn Khánh, tuy nhiên ta đã tìm thấy trên người của hắn hai phong thư, vương thượng tuyệt đối không tưởng tượng được đầu một phong thư chính là chủ trương của hoàng thái chủ.

- sao?

Lý Mật lấp bắp kinh hãi.

Hoàng Thái chủ, chính là một loại xưng hô với Dương Đồng.

Bởi vì thiên hạ này quá mức phân loạn cho nên việc vương Dương Đồng có niên hiệu là Hoàng Thái, gọi là Hoàng Thái chủ, đại vương Dương Thúc ở Trường An niên hiệu là Nghĩa Ninh cho nên được gọi là Nghĩa Ninh đế.

- Mau lấy thư ra.

Lý Mật ngồi xuống, ra lệnh lấy thư tới.

Lỗ Nho Tông không dám chần chừ, đem thư trình lên trước mặt Lý Mật, Lý Mật sau khi xem thư liền nở ra một nụ cười.

- Tên Vương Hành Mãn này lừa dối nguỵ trá, hôm nay quả nhiên là thấy.

Lỗ Nho Tông kia lo lắng nói:

- Đại vương, Lý Ngôn Khánh kia thật là người khó lường tâm tư kín đáo, Vương Thế Sung còn hứa dùng mỹ nhân, chỉ sợ hần chưa hẳn có thể đứng vững.

- Thuộc hạ nghe nói Lý Ngôn Khánh háo sắc, được ba kiều thê nhưng vẫn chưa thỏa mãn, năm ngoái lại còn nạp một thiếp, chúng ta không thể không đề phòng.

Lý Mật cũng đồng ý.

Hần lại mở một phong thư khác mà xem.

Phong thư này chính là do Hoàng Thái chủ Dương Đồng viết, trong thư tràn ngập khí tức đau khổ, nói rằng Vương Thế Sung lòng muông dạ thú, từng bước ép sát, hôm nay Dương Đồng bị khóa ở thâm cung không thể liên hệ với bên ngoài. Dương Đồng khẩn cầu Lý Ngôn Khánh nghĩ cách giải cứu.

Lý Mật xe thư xong liền lâm vào trầm tư.

Hần đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lỗ Nho Tông, sau một lát mới nói:

- Nho Tông, cô hiện tại cần vương thì có thể thay thế Vương Thế Sung được không

Lỗ Nho Tông nghe được thì giật mình.

Cũng huyện, Lý phủ.

Lý Ngôn Khánh trầm giọng nói:

- Ta muốn phổ biến phương pháp này, chứ công thấy thế nào?

Tiết Thu, Đỗ Như Hối, Trương Tôn Vô Kỵ, Diêu Ý bọn họ đều ngăn cả người, kinh ngạc nhìn Lý Ngôn Khánh, không biết phải nói sao cho phải.

Ngôn Khánh từ trên bàn cầm lấy một cái công văn đưa cho Đỗ Như Hối.

Đỗ Như Hối nghi hoặc nhận lấy, trầm ngâm hồi lâu.

Một lát sau, Lý Ngôn Khánh cũng đem vật này giao cho từng người.

- Ngôn Khánh người làm như vậy sẽ dẫn tới phiên toái lớn.

- Sao?

- Người muốn quán đỉnh nhập mẫu, sửa thế trên đầu người thành thuế ruộng, người bị ảnh hưởng lớn nhất không thể qua được Trịnh Phan Thôi Lô mấy nhà này.

- Ta không hiểu tại sao người lại dùng phương pháp này nhưng có thể khẳng định chắc chắn sẽ vấp phải sự phản kháng của thế trụ gia tộc, người cần phải biết rằng Huỳnh Dương quận nhân khẩu tăng hơn nhiều, hơn nữa người lại còn cổ vũ lưu dân khai hoang nhưng các thế gia ở đây vẫn chiếm ưu thế về diện tích ruộng, người làm vậy chẳng khác nào róc da róc thịt bọn họ.

Trương Tôn Vô Kỵ cũng thế, Tiết Thu cũng thế đều liên tục gật đầu.

Bọn họ cũng đồng thời xuất thân thế trụ, làm sao không nhìn thấy lợi hại bên trong phương án của Lý Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh tựa hồ đã sớm đoán ra kết quả này.

Trương Tôn Vô Kỵ đôi mắt đảo quanh một vòng nói với Lý Ngôn Khánh:

- Có phải Trịnh Phan Thôi Lô đã trêu chọc người rồi không?

Lý Ngôn Khánh cũng không trả lời mà mệnh cho Tổ Thọ đưa tới một đạo địa đồ, treo ở trong phòng.

Hần đứng dậy đi tới trước địa đồ chỉ vào một mũi tên:

- Ta muốn vào ngày mười ba tháng năm sẽ xuất binh ở Ngưu Chử Khẩu, vượt sông tiên công Ôn huyện, Tiết Thu và La Sĩ Tín sau khi bắt ngờ đánh Ôn huyện xong cần phải tới đầu tháng sáu năm giữ được cả Vương

Phòng huyện thành, ta thì tự lĩnh quân đánh chiếm Lâm Thanh quan, troig lúc đó Huỳnh Dương quận mọi chuyện do Đỗ Như Hối và Vô Kỵ xử trí, tóm lại ta không quản các người dùng biện pháp gì, trước khi ta thu binh cần phải đem phương pháp này phổ biến ra ngoài.

Nói xong hần quay người rời khỏi đại đường.

Ở bên trong mọi người hai mặt nhìn nhau.

Đang êm đang đẹp hần muốn đánh chiếm Hà Nội, rốt cuộc là có ý gì?

Tiết Thu trầm ngâm một hồi, sau đó gọi Tổ Thọ.

- Tổ Thọ, hôm qua trong phủ đã xảy ra chuyện gì?

Tổ Thọ khẽ giật mình suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Hình như không có chuyện gì, à đêm khuya hôm qua Vũ Tắc ở Đường Nhân thương hội có đến bái phỏng công tử.

Ngoại trừ chuyện đó ra không có chuyện gì khác.

660. Chương 136: Thị Uy Trường An

- Vũ Tắc đêm khuya tới nhà?

Tiết Thu xoa nhẹ hai gò má, suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Cái văn án kia, sau khi Vũ Tắc đi rồi mới hoàn thành sao?

- À, chúa công sau đó tới gặp Sài công, mãi tới hừng đông mới trở về.

Cái văn án này chắc là hoàn thành ở chỗ Sài công.

- Đại lang nếu như đại lang có nghi vấn thì cứ tìm chúa công, đừng làm khó ta.

Tiết Thu cười lớn khoát tay:

- Không cần hỏi, không cần hỏi.

Sau đó hần xoay người nói:

- Theo ta thấy, nói không chừng Trường An đã chọc giận Lý Ngôn Khánh, hần đang thị uy với Trường An.

Đỗ Như Hối khẽ giật mình:

- Thị uy Trường An.

- Nếu như ta suy đoán không sai, chỉ sợ Trường An phái người tới, nói không chừng còn có chuyện của Trịnh gia Phan gia.

Nếu không tại sao Lý Ngôn Khánh cần phải phổ biến phương pháp kia? Chẳng lẽ hần không rõ phương pháp kia không có khả năng chấp hành?

Hần đây là thị uy Trường An, đồng thời cũng tạo áp lực với bọn họ.

Sắc mặt của đám người Đỗ Như Hối lập tức biến đổi.

Lý Ngôn Khánh đứng ở trên trúc lâu, nhìn phong cảnh trên bờ hồ, Vô Cấu cùng với Bùi Thúy Vân đang chèo thuyền du ngoạn, tiếng cười như tiếng chuông bạc, theo gió đưa tới, Đóa Đóa tình ở ven hồ dạy võ cho Tiết Nhân Quý và Tổng Lệnh Văn bọn họ, càng ngày càng nghiêm khắc.

Ở phía sau lưng tiếng bước chân vang lên.

Lý Ngôn Khánh không quay đầu lại.

- Dưỡng Chân.

Người đi tới trúc lâu chính là Trương Tôn Vô Kỵ.

Ngôn Khánh cũng không quay đầu lại:

- Vô Kỵ, ngươi muốn nói ra suy nghĩ của mình sao?

Trương Tôn Vô Kỵ do dự một thoáng rồi đi thẳng vào vấn đề:

- Dưỡng Chân, có phải Trường An hành động bất lợi với ngươi không?

- Ta không biết.

Ngôn Khánh xoay người ánh mắt bình tĩnh.

- Nhưng ta không thể không đề phòng.

- Là người nào muốn gây bất lợi cho ngươi?

- Ta không biết ta cần phải phòng bị cho tốt.

Một lời nói này đã nói rõ rất nhiều chuyện, Trương Tôn Vô Kỵ cũng thông minh trác tuyệt sao không nghe ra hàm nghĩa của Lý Ngôn Khánh.

Đích thật là có người muốn gây bất lợi cho Lý Ngôn Khánh, nhưng có thể khẳng định người này không phải là Lý Uyên.

Trương Tôn Vô Kỵ do dự một chút rồi khẽ nói:

- Hiện tại ngươi thay đổi chủ ý vẫn không muộn.

Ngôn Khánh cười cười, hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Ta thay đổi như thế nào đây?

- Chuyện này...

Trương Tôn Vô Kỵ há hốc mồm, cuối cùng thở ra một hơi, không nói ra lời.

Đúng thế lúc này Ngôn Khánh làm sao để cải biến, tự lập môn hộ dĩ nhiên không phải là một ý kiến hay, Huỳnh Dương là đất tứ phương đánh nhau cho dù nhân khẩu đông đúc tiền bạc tuy nhiều có thể bền bỉ nhưng đó là do lưu dân tới một khi xảy ra chiến sự lưu dân cũng sẽ rời đi.

Đầu nhập vào người khác?

Ngôn Khánh thân là người của Lý phiệt, ai có thể tin hắn?

Ngôn Khánh cười nói:

- Vô Kỵ, ngươi nói cho đại lang cùng với lão Đỗ, người của Lý gia không dễ bị người khác tính toán như vậy đâu.

- Nếu như có người muốn hại ta, ta sẽ không để cho chúng cười lên cổ, nhất định phải cá chết lưới rách, lưỡng bại câu thương.

Trương Tôn Vô Kỵ cũng cười.

Những lời này của Lý Ngôn Khánh âm vang hữu lực.

Đúng thế, Lý Ngôn Khánh cũng không phải là thư sinh hủ lậu trời gà không chặt, hắn có thủ đoạn năng lực tài hoa của mình.

Nếu như Lý Ngôn Khánh lớn hơn mười tuổi, không chừng có thể tự lập môn hộ.

- Sau khi ta xuất binh Ngưu Chử Khẩu sẽ giao lại cho ngươi.

Tất cả sự vụ ở Huỳnh Dương huyện do ngươi lo liệu, đến lúc đó ta sẽ để cho Diêu Ý chủ trì Hắc Thạch quan, lão Đỗ tọa trấn Lạc Khẩu kho, bất kỳ có chuyện gì cũng có thể quyết đoán.

Trương Tôn Vô Kỵ khom người nói:

- Dưỡng Chân yên tâm, ta sẽ thủ vững Huỳnh Dương.

- Ta tin tưởng các người.

Ngôn Khánh khép mắt lại, trong mắt tràn ngập hàn ý khiến cho người khác phải run sợ.

Tháng tư, Đỗ Phục Uy xuất binh ở Lịch Dương, bắt lấy Đào Diệp Sơn, công chiếm Hồ Thự, trực chỉ Giang Đô quận. [Hám Lăng thì theo Duyên Lăng vượt qua sông công kích, cùng với quân tiên phong của Tạ Ánh Đăng chiếm Dương Tử cung, khoảng cách với Giang Đô cung chỉ còn một chút.

Vũ Văn Hóa Cập đã cảm nhận được áp lực rất lớn.

Đồng thời kêu binh dưới trướng của hấn lại vô tâm muốn dừng lại Giang Đô, Vũ Văn Hóa Cập đành dùng Đường Phụng Nghĩa, Ngưu Phương Dụ, Tiết Thế Lương ba người cùng tiến, đồng thời Vũ Văn Hóa Cập đối với Tư Mã Đức Thương đã sinh nghi kỵ, tuy thăng nhiệm lên làm lễ bộ thượng thư nhưng kỳ thực là cướp đi binh quyền.

Tư Mã Đức Thương vô cùng tức giận, hấn cùng với Vũ Văn Trí liên hợp định ám sát Vũ Văn Hóa Cập.

Đến Chương Thành, đường thủy không thông, quân sĩ cũng sinh lòng oán khí. Tư Mã Đức Thương bí mật triệu tập trụ cột tập sát Vũ Văn Hóa Cập, không ngờ sự tình bị bại lộ Vũ Văn Hóa Cập làm bộ đi săn, ở hậu quân bắt Tư Mã Đức Thương, chém giết hấn và đồng đảng, tuy loạn đã bình định lại nhưng quân sĩ cũng chán động, trong vòng mười ngày gần gũi đã có cả nghìn người đào tẩu.

Cùng tháng, Tiêu Duệ phản Đường, phá được Nam Quận, dời đô tới Giang Lăng.

Tùy quân Lĩnh Nam Trương Trần Chu, Lý suất Ninh Trường Chân ở Giao Chỉ nghe thấy Tùy Dạng Đế bị giết lập tức trở về.

Tháng năm, Nghĩa Ninh đế Dương Thúc nhường ngôi cho Lý Uyên.

Đường vương Lý Uyên đăng cơ ở Trường An, sửa quận thành châu, chuyển thái thú thành thích sứ, dùng niên hiệu là Đại Đường, sửa cờ xí thành màu vàng.

Lý Uyên đăng cơ vào ngày mười ba tháng năm.

Đồng thời Lý Ngôn Khánh cử Huỳnh Dương đột nhiên xuất binh, lãnh binh vạn người vượt qua Hoàng Hà tập kích Hà Nội, trong ba ngày đã lấy Ôn huyện.

Quân Huỳnh Dương cướp lấy Ôn huyện xong đã chia làm hai đường, Lý Ngôn Khánh mệnh cho Tiết Thu làm tây chinh tướng quân, dùng La Sĩ Tín làm du kích tướng quân, lao thẳng tới Tề Tử linh. Lý Ngôn Khánh thì tự lĩnh một đạo quân, dùng Liễu Hanh làm tiên phong, đánh chiếm Lâm Thanh quan, trong nhất thời Hà Nội khói lửa bốn phía, Ngôn Khánh binh mã tuy không nhiều nhưng đã rèn luyện vô cùng nghiêm khắc, dũng mãnh vô cùng, hơn nữa uy vọng của Lý Ngôn Khánh trong dân chúng không kém, liên tục được hoan nghênh.

Cuối năm Đại Nghiệp thứ mười hai khi Vệ Văn Thăng chết ở Hà Nội, Hà Nội đã như vụn cát.

Đạo phỉ nổi lên bốn phía, giặc cỏ tàn sát bừa bãi, Lý Ngôn Khánh chia làm hai đường luân phiên ác chiến, khiến cho đạo phỉ Hà Nội mới nghe đã sợ mất mật. Thái thú Cấp quận Ngụy Đức Thâm đang bệnh nặng nhưng nghe Lý Ngôn Khánh vượt sông tấn công thì lập tức mừng rỡ, hấn ở trên giường bệnh, mệnh cho đô úy Cấp quận Từ Thế Tích xuất binh, tụ hợp cùng với Lý Ngôn Khánh, Từ Thế Tích sau khi nhận lệnh đã cùng với Bùi Hành Nghiễm suất bộ tây tiến, gần tới Lâm quan.

Huỳnh Dương, Trịnh phủ lấy tại Kinh Đường.

Sắc mặt của Trịnh Nhân Cơ tái nhợt, chạy vào trong hậu viện.

- Cha, muộn như vậy rồi sao còn tới đây?

661. Chương 137: Lý Thần Thông.

Ở trong nội viện, Trịnh Hoàn Nghị đang nói chuyện với mấy người nhìn thấy Trịnh Nhân Cơ xuất hiện hần vội vàng đứng dậy tiếp đón, ở phía sau hần vài tên nam tử cũng đứng dưới ánh đèn, người chính giữa nhìn tuổi tác thì ước chừng năm mươi, mái tóc xám trắng.

Ở bên trái của hần là hai nam tử khôi ngô trung niên, chính là hai huynh đệ Trịnh Nguyên Thọ và Trịnh Nguyên Tổng.

Mà nam tử ở phía bên phải thì là một thanh niên tuổi tác ước chừng 27-28.

Trịnh Nhân Cơ bắt chặp mấy người Trịnh Nguyên Thọ cầm lấy cánh tay của Trịnh Hoàn Nghị.

- Hoàn Nghị, cha hỏi con, con trở về Huỳnh Dương có bái phỏng qua Lý lang quân?

Trịnh Hoàn Nghị khẽ giật mình mà nói:

- Cha, cha biết rõ thân phận của con bây giờ, Ngôn Khánh ca ca hiện tại đang hiệu lực cho Tùy thất, con làm sao có thể mạo muội xuất hiện, không phải chui đầu vào lưới sao?

- Vậy con có nói qua với Lý lang quân gì đó không?

- Không có.

- Hiền đệ đệ sao vậy? Chúng ta vốn bí mật đến đây làm sao Lý gia nhi biết được.

Trịnh Nguyên Thọ đối với Lý Ngôn Khánh thủy chung vẫn tồn tại oán niệm.

Hần tuy thưởng thức Lý Ngôn Khánh nhưng con trai ruột của hần chết vì Lý Ngôn Khánh không đi Lạc Dương.

Trịnh Nguyên Thọ cũng tình tường đó là do Trịnh Tĩnh gieo gió gặt bão nhưng cuối cùng vẫn không vui.

Trịnh Nhân Cơ nhìn mọi người sau đó cười khổ:

- Nguyên Thọ ca, hiện tại Huỳnh Dương đã không còn là Huỳnh Dương năm xưa.

- Trịnh thị tuy vẫn được tôn sùng như trước nhưng vẫn là do một tay Lý lang quân gìn giữ, tất cả nơi này đều là tai mắt của Lý lang quân. Có lẽ Lý lang quân đã cảm nhận được mọi người đã đến.

Trịnh Nguyên Thọ giật mình:

- Hần cảm thấy thế nào?

- Nguyên Thọ ca, vừa rồi Trương Tôn lang quân mời ta tới phủ.

Trương Tôn lang quân chính là công tử của Trương Tôn đại nhân năm đó, hôm nay đã là tư mã Huỳnh Dương, đóng ở Ngưu Chử Khẩu.

Trước kia hần gặp ta rất khách khí, nhưng hiện tại lại cho ta biết, ngày mùng chín tháng mười sẽ bắt đầu trung tu thuế pháp ở Huỳnh Dương, chỉnh đốn hộ tịch, Lý lang quân sẽ sửa đổi thuế trên đầu người bằng thuế đất, đại huynh có hiểu không?

- Phế thuế đầu người sửa thành thuế đất.

Trịnh Nguyên Tổng kêu lên một tiếng, cả giận nói:

- Lý Ngôn Khánh thật quá ngang ngược kiêu ngạo rồi, hần ở nơi này trung tu thuế pháp rõ ràng là khai đao với chúng ta, Trịnh gia ở Huỳnh Dương ruộng đất rất nhiều không phải là chịu thuế nặng nhất sao? Nhân Cơ đại ca, chuyện này không được đồng ý.

- Nhị huynh đừng vội, nghe Trịnh công nói xong đã.

Trịnh Nhân Cơ nói:

- Ta không đồng ý thì biết làm thế nào?

Hiện nay Trịnh Vi Thiện ở nhĩ phòng cũng không có ý kiến.

Vừa rồi ở trên đường, Tổ Hành công đã hỏi ta một câu lộ liễu gần đây ta có làm sai gì không? Ban đầu ta còn chưa có phản ứng nhưng lúc đó mới hiểu được có lẽ thay đổi thuế pháp là Lý lang quân nhằm vào chúng ta.

hắn không nói rõ Lý Ngôn Khánh nhằm vào cái gì nhưng tất cả mọi người ở đây đều thông minh làm sao không nhận ra ẩn tình.

Trịnh Nguyên Thọ và Trịnh Nguyên Tổng vô thức nhìn lại trung niên nhân, chỉ thấy người trung niên này sắc mặt đã trở nên cổ quái.

- Thiếu quân.

Trịnh Hoành Nghị tiến lên phía trước:

- Đại tướng quân có gì phân phó?

Người trung niên nhìn Trịnh Hoành Nghị rồi nói:

- Làm phiền thiếu quân cầm danh thiếp của ta tới Cửng huyện gặp Lý lang quân nói mấy ngày nữa ta sẽ tới thăm.

- Đại tướng quân, ngài đây là...

Trịnh Nguyên Thọ kinh hô một tiếng:

- Ngài nếu đi Cửng huyện không phải đưa dê vào miệng cọp sao, tên Lý Ngôn Khánh tâm ngoan thủ lạt làm sao có thể buông tha.

- Trịnh công yên tâm, Lý lang quân tuyệt không làm khó phụ thân ta.

Thanh niên mở miệng ặng nói:

- Chỉ cần Trịnh thiếu quân giải thích một thoáng là Lý lang quân sẽ hiểu được, chắc chắn không làm hai bên khó xử.

Phụ tử hai người nói với nhau tất cả bọn họ đều mờ mịt không hiểu gì.

Trịnh Hoành Nghị đột nhiên nhìn lại thanh niên nói:

- Đạo Ngạn huynh ý của huynh là?

Thanh niên kia lắc đầu:

- Chuyện này rất dài dòng, tuyệt không phải bình thường, tuy nhiên Lý lang quân quan hệ với chúng ta không bình thường.

- Trịnh công lần này Lý lang quân gây chuyện cũng không phải nhắm vào Trịnh thị.

Những lời này nói ra, Trịnh Nhân Cơ bọn họ nếu không rõ ràng thì cũng giống như sống vô dụng rồi.

Trịnh Nhân Cơ cười khổ nói:

- Đại tướng quân mọi người muốn làm trò gì? Lý lang quân hiện tại không ở Huỳnh Dương, theo Trưởng Tôn lang quân nói Lý lang quân hai ngày trước đã vượt qua sông tiến đánh Hà nội, hiện tại hắn chỉ sợ đã công chiếm Ôn huyện, nghỉ ngơi ở Hà Nội.

Đám người ở đây nghe được liền biến sắc.

- Lý Ngôn Khánh bình tiến Hà Nội rồi sao?

Hắn và thanh niên bên cạnh hai mặt nhìn nhau trong nhất thời không biết phải làm sao cho phải.

Trịnh Nguyên Thọ ngạc nhiên nói:

- Đang êm đang đẹp Lý Ngôn Khánh tại sao lại đánh Hà nội?

Trịnh Nhân Cơ khẽ nói?

- Hà Nội cùng Cấp quận liền kề nhau.
- Cái đó thì sao?

Trịnh Hoành Nghị vội vàng nói:

- Từ Thế Tích Từ lang quân cùng với Ngôn Khánh đại ca là bằng hữu, cùng nhau lớn lên giao tình thâm hậu.

Từ đại ca hiện tại đóng ở Lê Dương kho, cũng đảm nhiệm chức đô úy Cấp quân mà Ngôn Khánh đại ca nếu dẹp xong Hà Nội có thể để Huỳnh Dương và Cấp quận tương liên, Ngôn Khánh đại ca mưu sau mà động, đánh chiếm Hà Nội nhất định có ẩn tình.

Trung niên kia nghe chuyện thì đỏ mặt lên, sau một lúc lâu oán hận trở lại vào phòng.

Trịnh Hoành Nghị nghĩ nghĩ đi tới bên cạnh thanh niên kia mà nói:

- Đạo Ngạn ca, Ngôn Khánh đánh chiếm Hà Nội hẳn là có thâm ý khác?
- Hẳn, hẳn thị uy hoàng thượng rồi...

Lý Đạo Ngạn cười khỏ một tiếng:

- Ta dám khẳng định, hoàng thượng đã hơi hối hận.

Hoàng thượng trong miệng của Lý Đạo Ngạn là Lý Uyên.

Ngày mười ba tháng năm, hẳn sau khi tiếp nhận ngôi vị hoàng đế đã ở trên núi Chung Nam tế trời.

Sau khi tế trời xong, ở trước cửa điện có người báo là Lý Kiến Thành cầu kiến.

Lý Uyên không khỏi kỳ quái, vội vàng mời Lý Kiến Thành tới.

- Côn Sa Môn, tại sao lại bối rối như vậy, hẳn là có đại sự xảy ra.
- Phụ hoàng việc lớn không hay rồi.
- Chuyện gì từ từ nói.

Lý Kiến Thành cười khỏ nói:

- Phụ hoàng, lúc tế thiên ở Chung Nam, Dương Chân hẳn...

Lý Uyên trong lòng thầm lo sợ.

Từ khi hẳn phái Lý Thần Thông tiến về Huỳnh Dương thì Lý Uyên đã biết rằng tựa hồ mình đã đi sai một bước.

- Hẳn làm sao?
- Phụ hoàng Dương Chân đã vượt sông, đánh vào Hà Nội, nói là thay trời diệt nghịch.

Ngày 15, hẳn cướp lấy Ôn huyện sau đó binh chia làm hai đường, Hà Đông Tiết Thu Tiết đại lang làm chủ, La Sĩ Tín làm tiên phong, vào ngày 24 công chiếm Vương Phòng huyện, cướp lấy Tề Tử lĩnh. Phụ hoàng cũng biết, Tề Tử lĩnh chính là phân giới của Hà Nội và Hà Đông, hôm nay Nghiêu Quân Tổ ở Hà Đông đang tử chiến không hàng, đại tướng quân Khuất Đột Thông cũng không làm gì được hẳn, Dương Chân tới đây khiến cho sĩ khí của quân Nghiêu Quân Tổ đại chấn.

Khuất Đột Thông công mạnh ba ngày, lại không có tiến triển, ngày 26 Tiết đại lang đánh vào Thản huyện, Khuất Đột Thông đại tướng quân không thể không lui về sau ba mươi dặm, tránh việc bị Tiết đại lang đánh lên.

Ngoài ra ngày 15 Dương Chân cũng xuất binh ở Ôn huyện, trong vòng mười hai ngày đã hợp binh với Bùi Hành Nghiễm ở Lâm Thanh quan. Tu quận vốn đã quy phục chúng ta, nhưng hôm nay sau khi Dương Chân cướp lấy Hà Nội, thái thú Tu quận đã hơi do dự.

662. Chương 138: Ung Vương.

Sắc mặt của Lý Uyên tái nhợt, trừng mắt nhìn Lý Kiến Thành, sau nửa ngày không nói ra lời.

- Trịnh thị hiện tại thế nào?

- Vương thúc đã tới Huỳnh Dương nhưng không lộ hành tung.

Hắn gửi thư nói rằng Dương Chân đang áp chế Trịnh thị, hiện tại Trịnh Nhân Cơ gặp áp lực rất lớn, nhất là anh vợ của Dương Chân, con của Trưởng Tôn đại tướng quân Trưởng Tôn Vô Kỵ tọa trấn Ngưu Chử Khẩu, chèn ép cả Trịnh Phan Thôi Lô tứ gia, nếu như không giải quyết phiền toái thì chỉ sợ xảy ra biến cố.

Vấn đề là Lý Thần Thông muốn tìm Lý Ngôn Khánh giải thích nhưng không gặp được.

Ngôn Khánh hành động như vậy đã khiến cho Lý Uyên rơi vào hoàn cảnh xấu hổ.

- Côn Sa Môn, chuyện của Dương Chân con tạm thời để qua một bên không cần quan tâm.

- Đứa nhỏ này chỉ sợ có chỗ hiểu lầm, chỉ cần phái người tiến tới giải thích là không cần phải lo lắng, được rồi, người mau mời Đậu công tới đây.

Lý Kiến Thành rời khỏi Vũ Đức điện, Lý Uyên vẫn yên lặng nửa ngày.

Đột nhiên hắn ngửa mặt lên trời cất tiếng cười to;

- Dương Chân, người vẫn như mười sáu năm trước kia không chịu nổi nửa điểm ủy khuất.

- Tộc đệ Hiếu Cơ, tính tình khoan dung độ lượng, kiên nhẫn, có tài phò vua. Hắn biết tiến lui, cử chỉ ôn hòa, trải qua nhiều năm bôn tẩu lập được nhiều công lao. Nay trăm đẳng cơ, cho Hiếu Cơ làm Tông Chính Khanh, phong Ung Vương, tổng quản Thiểm Châu, đóng ở Tấn Dương.

Đạo thánh chỉ này lập tức khiến Trường An xôn xao một trận.

Sau khi Lý Uyên tế thiên, dành phần thưởng đầu tiên, không phải cho con nối dõi của hắn, cũng không phải cho đại thần tin hắn mà quá đáng mà là dành cho Lý Hiếu Cơ.

Thậm chí ngay cả Lý Hiếu Cơ cũng không nghĩ tới, bản thân lại được phong vương. Phải biết rằng, nếu không phải ruột thịt tôn thất thì không thể được phong vương, trừ phi lập được công lao cực lớn. Ví dụ như Hàn Tín năm đó vì Lưu Bang đánh hơn bảy mươi thành, xác lập công lao nền tảng cho Đại Hán, mới được phong vương. Trong lịch sử các triều đại, vương giả được phong vương, tựa hồ còn nhiều hơn con nối dõi của hoàng đế.

“Ung” là ở đâu?

Dựa theo phân chia sửa quận đặt châu của Lý Đường, “Ung” chính là Ung Châu.

Vị trí đại khái của nó chính là vùng phía nam Quảng Tây sau này, là khu vực có diện tích rộng lớn ở Bắc Hải, nhưng trước mắt, Ung Châu không thuộc sự cai trị của Đại Đường, mà thuộc về sở hữu của Tiêu Tiển.

Cái gọi là Ung Vương, kỳ thật chính là một vương vị. Thời kì tam quốc, Gia Cát Lượng và Trương Phi cũng vậy, tước vị đất phong của bọn họ, đều không nằm dưới cai trị của Thục Hán, trên thực tế thuộc về sở hữu của Tào Ngụy, cho nên Ung Vương chính là đại diện cho một loại vinh quang.

Quan trọng nhất là Lý Uyên đã giao Tấn Dương cho Lý Hiếu Cơ cai quản, điều đó nói rõ hắn vô cùng tín nhiệm Lý Hiếu Cơ.

Nhưng đạo ý chỉ này lại làm Lý Hiếu Cơ sợ hãi.

Con ruột của Lý Uyên còn chưa được phong vương, tại sao hắn lại có được vương vị? Chỉ sợ chuyện này có quan hệ đến động tác của Lý Ngôn Khánh ở Hà Nội.

Lý Hiếu Cơ tiến cung ngay trong đêm, thỉnh cầu Lý Uyên thu hồi ý chỉ.

Nhưng Lý Uyên lại kéo tay Lý Hiếu Cơ nói:

-Cửu lang, người chớ cho rằng trăm nghi kỵ người, mới phong người là Ung vương.

Nói thật, những năm gần đây, người hói hủ ngược xuôi, vì Lý gia mà lạng lẽ xuất lực. Trẫm còn nhớ khi người từ Lạc Dương đến Hạ Châu, trên mặt còn không có nếp nhăn nhưng bây giờ... năm nay người mới hơn bốn mươi tuổi, nhưng tóc bạc còn nhiều hơn trẫm.

Người vì trẫm mà tranh thủ ủng hộ của Lũng Hữu Lý Phiệt, vì trẫm mà cầu thương thương lộ với Tây Vực.

Hơn nữa, người còn có một đứa con rất giỏi, đến nay vẫn không có cách nào quy tông nhận tổ, vì trẫm mà phải trấn thủ bảo vệ Huỳnh Dương quận, thủ hộ Lạc Khẩu Thương.

Dương Chân có tính tình thế nào? Trong lòng trẫm biết rất rõ, mười bốn năm trước, khi lần đầu tiên trẫm gặp hấn ở Lạc Dương, hấn không phục phán xét của Lưu Điều, không nói nhiều phát tay áo bỏ đi, bỏ lại một đám lão đại trên công đường. Trẫm hiểu tính cách quật cường của hấn. Năm đó hấn có thể đánh cuộc với Nhan Tương, dám chiến đấu với Mạch Tử Trọng, dám kháng chỉ bất tuân, tính tình đó há có thể chịu ủy khuất?

Lần này trẫm kêu Lý Thọ (tức Lý Thần Thông) đến Huỳnh Dương, cũng là nhất thời hồ đồ, để cho tính xấu của tiểu tử đó phát tác. Ung Vương, vương quyền là trẫm đền bù tổn thất cho Dương Chân, người hãy nhận thay hấn. Đợi sau này khi hấn quy tông nhận tổ, trẫm cũng không thể để người khác nói, làm chậm trễ hài nhi nhà mình.

Lý Hiếu Cơ âm thầm thở dài.

Từ trong lời nói của Lý Uyên, hấn có thể nghe ra tâm ý lần này của Lý Uyên, tuyệt đối không phải miễn cưỡng.

Nghĩ lại, nếu Ngôn Khánh không làm như vậy, thậm chí tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, Lý Uyên trái lại có thể sẽ sinh ra lòng nghi ngờ, nhưng chính vì các loại hành vi của Ngôn Khánh, làm cho Lý Uyên không những không tức giận, ngược lại rất vui vẻ. Trong suy nghĩ của Lý Uyên, Ngôn Khánh càng làm ra loại cử động dữ dằn, Lý Uyên lại càng yên tâm. Về ảnh hưởng của việc Ngôn Khánh xuất binh đến Hà Nội mang đến, hấn cũng không để trong lòng.

Lý Ngôn Khánh có thể làm cho Khuất Đột Thông lui binh ba mươi dặm, có thể ép Khởi Quận Trường Bình lắc lư bất định, có thể khiến cho Phạm Dương Lô thị cảm thấy áp lực khó hiểu.

Bản thân những việc đó cũng nói rõ năng lực của Lý Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh là đệ tử Lý gia, sau này đương nhiên phải vì Lý Đường mà xuất lực.

Hấn có bản lĩnh như vậy, cũng nên có tính tình kiêu ngạo. Hấn làm ra loại phản ứng này, cũng nói rõ trong nội tâm Lý Ngôn Khánh không hề hổ thẹn.

Dù sao chuyện tốt hay xấu, cũng là do suy nghĩ của đế vương.

Nếu ấn tượng của Lý Uyên đối với Lý Ngôn Khánh không tốt, Ngôn Khánh coi như tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục cũng không có tác dụng; nhưng ấn tượng của Lý Uyên đối với Ngôn Khánh cực tốt khiến cho bất kể Lý Ngôn Khánh làm chuyện gì, Lý Uyên cũng có thể không để trong lòng.

Nhưng lần này, thật sự đã hù dọa Lý Hiếu Cơ không nhẹ.

Vào cuối hạ, chiến sự ở Hà Nội cuối cùng đã bình ổn.

Sau khi Hà Nội và Cấp quận hợp thành một thể, Lý Ngôn Khánh đến thăm Ngụy Đức Thâm trước, hỏi thăm bệnh tình của hấn.

Ngụy Đức Thâm bệnh rất nặng, tám thân gãy guộc nằm ở trên giường giống như một bộ xương khô.

663. Chương 139: Hoàng Quân Hán.

-Lý lang quân, thân thể của ta sợ là không chịu được.

Hiện giờ bệ hạ bị giết, giang sơn Đại Tùy chỉ sợ khó mà bảo toàn. Đức Thâm không sợ chết, nhưng lại không đành lòng nhìn dân chúng Cấp quận phải chịu nỗi khổ chiến loạn. Ta biết lang quân thiếu là người

tài giỏi, còn có trí tuệ trác tuyệt. Ta muốn đem Cấp quận phó thác cho lang quân, kính xin lang quân có thể vì tám vạn dân chúng trong quận, cầu một thể đạo thái bình.

Thế Tích và lang quân, rất tâm đầu ý hợp, nhất định hẳn sẽ nghe theo chủ ý của lang quân.

Năm nay Cấp quận đại hạn, thu hoạch không tốt lắm, kho thóc Lê Dương tích trữ lương thảo, nếu có tai họa, mong rằng lang quân tội nghiệp một chút mà bớt thuế ruộng.

Ngụy Đức Thâm là một quân tử thành tâm thành ý, đồng thời cũng là một người thông minh.

Đậu Kiến Đức hiện giờ ở Hà Gian, đã nhìn kho thóc Lê Dương như hổ đói thèm mồi. Nếu khi thu hoạch thiên tai xuất hiện, tất nhiên sẽ thừa cơ đánh Cấp quận, khiến Cấp quận đại loạn. Hẳn tin nhiệm Từ Thế Tích, nhưng cũng không cách nào đem Cấp quận phó thác cho y. Lý Ngôn Khánh xuất hiện, lại khiến cho hẳn thấy được hy vọng.

Ngôn Khánh cũng có chút kính phục, nắm tay Ngụy Đức Thâm nói:

- Người cứ yên tâm, Ngôn Khánh nhất định sẽ không khiến dân chúng Cấp quận gặp cực khổ.

Lúc này nói những sáo rỗng không có ích gì.

Ngụy Đức Thâm không phải Đào Khiêm, Lý Ngôn Khánh hẳn cũng không phải Lưu Bị. Nếu Ngụy Đức Thâm nguyện ý đem Cấp quận phó thác cho Ngôn Khánh, chứng tỏ hẳn sớm đã suy nghĩ kĩ càng. Sau khi đợi Ngụy Đức Thâm ngủ say, Lý Ngôn Khánh lại đi gặp Từ Thế Tích trong phủ nha Cấp quận.

Thoáng cái đã hai năm, hai người mới đầu vì mê hoặc Dương Khánh, mà ra vẻ trở mặt, sau này Từ Thế Tích rời xa Cấp quận, lập môn hộ khác, Từ Thế Tích đã thành thực hơn rất nhiều, cũng trầm ổn hơn rất nhiều. Hai người vui mừng ôm nhau trong phủ nha, một lúc lâu mới thả ra, nhìn nhau tươi cười.

-Dường Chân, lần này ngươi đột nhiên đánh Hà Nội là có ý gì?

Lý Ngôn Khánh nói:

-Hiện giờ đại thế thiên hạ đã dần dần sáng rõ. Ngày xưa Đào Lý Chương, thiên tử cũng từ đó mà xuất hiện. Lai lịch của ta, người cũng biết rồi, cho nên ta không định giấu diếm người. Lần này ta đánh Hà Nội một mặt là vì muốn nhập Cấp quận và Huỳnh Dương thành một thể, chúng ta có thể phối hợp nhịp nhàng, không đến mức sau này đơn độc chiến đấu; phương diện khác, là vì một chút tư tâm, ha ha, không thể nói cho người khác.

Từ Thế Tích mỉm cười

-Nếu người đã không muốn nói, ta cũng không hỏi nữa.

Trước kia ta vẫn nói với lão Hồ, Định Phương và Huyền Đạo, Cấp quận cách Huỳnh Dương quá xa, một khi xảy ra biến cố, khó có thể tương trợ lẫn nhau... Hiện tại thì tốt rồi, Hà Nội đã thuộc về người, chúng ta liên hợp cũng thuận tiện hơn rất nhiều, nhưng người không thể thường trú ở Hà Nội, người định lưu người nào lại nơi này?

Lý Ngôn Khánh suy nghĩ một lát, nói khẽ:

-Đại Lang khéo mưu, lại không dễ trị.

Huống hồ ta còn muốn lưu hẳn bên người có việc trọng dụng, không thể ở lại Hà Nội, cho nên ta chuẩn bị để lão Đồ tới. Hẳn nắm quyền tộc trưởng, vốn là thái thú Hà Nội, có nền tảng nhất định. Con người lão Đồ cũng lắm mưu giỏi đoán, giỏi chính vụ, nhân cơ hội này, có thể vạch kế hoạch cho hẳn. Tuổi tác của hẳn cũng thích hợp, năng lực không kém, binh sĩ cũng rất kính phục hẳn, xem như là người thích hợp nhất.

Từ Thế Tích suy nghĩ, cũng cho rằng như vậy.

-Lão Đồ xác thực là người thích hợp nhất.

Hẳn dừng lại một chút, giống như nhớ tới chuyện gì.

-Dường Chân, người còn nhớ Dịch Nhượng không?

Lý Ngôn Khánh khẽ giật mình, cười nói:

-Ta làm sao có thể không nhớ?

Nhưng Địch Nhượng đã hóa thành một bộ xương khô, người đột nhiên nhắc tới hắn là có gì ?

Từ Thế Tích nói:

-Dường Chân đã nhớ Địch Nhượng, vậy cũng nghe nói đến cái tên Hoàng Quân Hán rồi chứ?

Ngôn Khánh lại một lần nữa ngậy người:

-Đương nhiên biết rõ, người này vốn là quan coi ngục Đông quận, Địch Nhượng vì tham ô tài vật mà bị giam giữ trong đại lao, chính là người này đã thả hắn ra; sau đó còn theo Địch Nhượng chạy đến Ngõa Cương, là nguyên lão công thần của Ngõa Cương trại. Nhưng ta nghe nói, sau khi Địch Nhượng chết, Hoàng Quân Hán cùng Trương Công Cẩn mang theo thê tử Địch Nhượng bỏ đi, không biết tung tích nơi nào... Thế Tích, người đột nhiên nhắc tới người này, chẳng lẽ có được tin tức của hắn?

Từ Thế Tích cười gật đầu.

-Hoàng Quân Hán, hiện giờ đang ở Thái Hành.

-Sao?

-Sau khi Lý Mật giết Địch Nhượng, Hoàng Quân Hán dẫn theo mấy ngàn người trốn vào trong núi Thái Hành, trở thành thổ phỉ trên núi Thái Hành.

Cuối năm ngoái, hắn bí mật tiếp xúc với ta, cũng muốn quy thuận ta. Người này rất tài hoa, chỉ là xuất thân quá kém. Ngụy Công có phần thành kiến với hắn. Ngày trước ta vẫn không cách nào mời chào được hắn, nhưng ta vẫn tiếp xúc với hắn, cũng giúp đỡ hắn lương thảo, vượt qua ngày đông giá rét năm ngoái...

Ta nghĩ, nếu như người nguyện ý tiếp nhận hắn thì ta có thể kêu hắn đến quy phục người.

Người này cũng rất kính phục người, nếu người đồng ý, ngược lại vẫn có thể xem là một trợ thủ tốt. Dưới trướng hắn cũng có mấy phần chiến lực.

Ngôn Khánh cau mày, khẽ vuốt hai gò má, rơi vào trạng thái trầm tư.

-Nếu như hắn thật sự muốn quy thuận, ta đồng ý tiếp nhận, chỉ sợ hắn... người cũng biết ngày trước ở Hồ Lao quan, Địch Nhượng xem như đã chết trong tay ta.

-Ha ha, hắn biết rõ.

Từ Thế Tích nói:

-Nhưng người thường đi chỗ cao, nước chảy xuống chỗ thấp.

Lúc trước tất cả đều vì mình chủ, cũng chẳng trách được người. Huống hồ nếu Lý Mật không có dã tâm, cho dù người xếp đặt, Địch Nhượng cũng không thể bị y giết chết. Chuyện này xét đến cùng, vẫn là Lý Mật lòng mang gian trá, điểm này Hoàng Quân Hán cũng thấy rõ, chỉ là hắn cũng đồng dạng bắn khoăn giống người.

Lý Ngôn Khánh suy nghĩ rồi đáp.

-Nếu như vậy, ta hoan nghênh hắn quy thuận.

Nhưng lần này ta khó có thể ở lại quá lâu, sáng sớm ngày mai, ta muốn lặng lẽ quay lại Huỳnh Dương, lệnh cho lão Đỗ đến Hà Nội nhậm chức.

Nếu Hoàng Quân Hán thật lòng muốn quy thuận ta, có thể giao binh mã cho lão Đỗ, sau đó đến Huỳnh Dương gặp ta.

Từ Thế Tích trầm ngâm một lát.

-Vậy để ta liên lạc với hắn, xem ý kiến của hắn thế nào?

Hai huynh đệ thức trắng đêm trò chuyện với nhau, từ chuyện năm xưa cho tới thời cuộc bây giờ. Từ sau khi Lý Uyên xưng đế ở Trường An, người biết được thân phận của Ngôn Khánh càng ngày càng nhiều.

Cho nên, Ngôn Khánh cũng không có gì giấu diếm Từ Thế Tích, mà Từ Thế Tích nói ra, cũng không chỉ vì thân thể của Ngôn Khánh mà cảm khái vạ phần.

664. Chương 140: Mao Bách Vạn.

Ai có thể nghĩ rằng, thằng nhãi bị Trịnh gia xâu xé hôm nào, giờ đã trở thành hào kiệt một phương.

Chẳng những trong tay nắm giữ ba quận, dưới trướng mãnh tướng vô số, trí giả trác tuyệt, hùng binh hơn vạn. Hiện giờ, hắn lại trở thành đệ tử Lý gia, tiền đồ vô lượng. Nhớ ngày đó, khi Lý Ngôn Khánh và Trịnh gia xảy ra tranh chấp quyết liệt, từng có bao nhiêu người âm thầm xem thường Ngôn Khánh, nhưng bây giờ.

Những chuyện này, quả thật khó có thể đoán trước.

Nghĩ tới đây, Từ Thế Tích không khỏi thở dài một tiếng.

Kỳ thật, đâu chỉ có Ngôn Khánh, mà ngay cả chính hắn, chỉ sợ năm đó, cũng không ngờ một đứa con nói dối thương nhân như hắn, lại có được thành tựu hôm nay.

Ngày 18 tháng 6 năm 618 công nguyên, năm Võ Đức, Lý Uyên xưng vương.

Cũng vào ngày này, Lý Uyên chính thức xác lập thế tử Kiến Thành làm hoàng thái tử, Triệu công Lý Thế Dân thụ phong Tần vương, phong Ngụy công Lý Huyền Phách làm Triệu vương, Tề công Lý Nguyên Cát làm Tề vương, cố hoàng tử Lý Trí Văn truy phong Sở vương, còn lại người trong tôn thất được phong tước tổng cộng mười một người.

Đầu thu, gió thổi dịu hiu.

Đại thu hoạch Quan Trung đã trải qua một năm, trong tám trăm dặm Tần Xuyên khói lửa không dứt, nhưng sau năm Võ Đức lại mưa thuận gió hoà, chiến sự bình ổn.

Chư hầu các lộ đều đang bày mưu tính kế.

Nhưng đối với dân chúng mà nói, một năm này không khác gì quang cảnh thái bình.

Từ sau khi Lý Uyên xưng vương, Quan Trung có thể nói là đạo phủ tuyệt tích, nhất phái hòa hợp. Ngoại trừ mùa đông năm ngoái, Đột Quyết xâm phạm biên giới, tấn công thành Trường An, còn lại tựa hồ không có khói lửa quy mô quá lớn. Hai năm Nghĩa Ninh, cũng chính là năm đầu Võ Đức, Tôn Vị Tùy cung Đế Dương từng chiêu mộ binh mã Quan Trung, chinh phạt Tắc Bắc. Sau khi Lý Uyên lên ngôi cũng không lập tức hủy bỏ chiếu lệnh này.

Đại Ninh, Trường An, phủ công chúa Bình Dương.

Mao Tiểu Tám từ trong nhà tỷ tỷ đi ra, thẳng đến cửa phủ công chúa.

Sau khi xuống ngựa, hắn cất bước đi vào trong phủ. Đám binh lính trong phủ cung kính hành lễ với hắn, đồng thời tôn xưng Tiểu Tám là “Tám lang”.

Ở Tùy Đường, được gọi là “Lang” là một loại biểu tượng cho thân phận và địa vị.

Dân chúng bình thường không thể có được kính trọng như vậy. Người trong phủ công chúa cũng biết, Mao Tiểu Tám ...không...hiện giờ Mao Tiểu Tám được Bình Dương công chúa tin cậy, lại được ban cho danh tiếng Mao Bách Vạn, đồng thời cũng lấy tên chữ là “Thầy cái”, địa thế đã hoàn toàn khác trước.

Vì Mao Tiểu Tám có công bình định Trường An, cho nên được Bình Dương công chúa tiến cử làm quan.

Nhưng cái tên này đều có lai lịch: thời chiến quốc Bình Nguyên Quân có thực khách tên là Mao Toại. Tần quốc công kích nước Triệu, Bình Nguyên Quân muốn cầu viện Sở quốc. Mao Toại và Bình Nguyên Quân đi sứ nước Sở, cuối cùng không thể đạt được hiệp nghị để nước Sở xuất binh, Mao Toại rút kiếm bức hiếp Sở vương, sau khi biết lợi hại, nước Sở quyết định xuất binh.

Cho nên Bình Nguyên Quân mới nói với Mao Toại rằng:

- Mao tiên sinh là thầy dùng ba tắc lược chống đỡ bách vạn quân.

Vì vậy hậu nhân mới gọi Mao Toại là thầy cãi.

Tiểu Tám dựa vào quan hệ với tỷ tỷ, thuyết hàng hồ thương Tây Vực Hà Phan Nhân, sau đó lại liên tiếp thuyết hàng tam đại thổ phỉ Quan Lũng, trở thành đại quân chủ lực của Lý Vân Tú khi chinh phạt Quan Trung. Khi Lý Uyên nhập quan, Lý Vân Tú dẫn “Đội quân tóc dài” luân phiên đại chiến. Phía đông công kích Tùy quân, phía tây chống cự binh mã của Tiết Cử Lý Quỳ, khiến Lý Uyên thuận lợi chiếm cứ Quan Trung, đồng thời chiếm được Trường An. Nhưng Lý Vân Tú rốt cuộc vẫn là nữ tử, khó có thể ra làm quan cho nên Lý Vân Tú liền đề cử mấy người với Lý Uyên, trong đó có Mao Tiểu Tám. Theo Lý Vân Tú thấy, Mao Tiểu Tám thuyết hàng Hà Phan Nhân, lại hàng phục được tam đại thổ phỉ, tuyệt đối không thua kém Mao Toại thời chiến quốc. Vì vậy trong yến tiệc lần này đã gọi đùa Mao Tiểu Tám là: Bách Vạn.

Mao Tiểu Tám là loại người nào chứ?

Sinh ra là một kẻ hoạt bát, biết nhìn mặt mà đoán ý, nhìn gió đón hương, bản lĩnh nịnh bợ phải gọi là nhất đẳng.

Lý Vân Tú vừa nói ra, hần đã lập tức phủ phục giữa tiệc rượu, cung kính nói:

- Tiểu Tám bái tạ công chúa đã ban tên.

Đây chính là một loại biểu hiện lòng trung thành, hần hiện tại đã làm quan, là giám môn thái tử tứ phẩm, nhưng cuối cùng vẫn là gia thần của Bình Dương công chúa, lúc trước là vậy, bây giờ cũng vậy, về sau cũng vậy.

Lý Vân Tú cũng hào sảng, nói ngay tại chỗ:

- Tiểu Tám, cái tên người có được, hiện giờ cũng có 25- 26 người có rồi. Nhưng bốn cung lại ban thưởng thêm cho người một chữ “Thầy cãi”, người có bằng lòng hay không?

Mao Tiểu Tám vô cùng sung sướng, lại một lần nữa phủ phục giữa tiệc rượu, cảm động đến rơi nước mắt.

Vì vậy, danh tiếng của Mao Bách Vạn đặc biệt vang dội ở Trường An, thậm chí ngay cả Lý Kiến Thành khi thấy Mao Tiểu Tám, cũng thân mật gọi một tiếng

- Mao tiên sinh.

Mao Tiểu Tám ra vào phủ công chúa không cần bẩm báo.

Vì vậy lính gác cửa cũng không ngăn cản hần. Nhưng Tiểu Tám cũng biết cách cư xử, kín đáo đưa cho lính gác một hai đồng gọi là.

- Công chúa có rảnh không?

- Công chúa đang ở trong hậu hoa viên nói chuyện với phò mã.

Mao Tiểu Tám gật đầu, cất bước đi về hướng hậu hoa viên.

Không ngờ khi vừa định đi qua cửa Nguyệt Lượng, bỗng nhiên đụng phải một người đang chạy đến.

Người đến thở phì phì cúi đầu đi đường, cũng không nhìn Tiểu Tám, vì vậy tránh không kịp, hai người cùng lúc va vào nhau.

- Phò mã.

Tiểu Tám nhìn thấy, người đụng phải hần, chính là Sài Thiệu.

Sau khi Sài Thiệu đứng vững lại, ngẩng đầu nhìn thấy Tiểu Tám, chột cau mày, không để Tiểu Tám mở miệng, đột nhiên mắng:

- Đồ chó chết mắt mù, lần sau còn dám chặn đường, ta nhất định sẽ lấy đầu chó của ngươi.

Giữa lúc nói chuyện, roi ngựa trong tay phò mã quất xuống, Tiểu Tám không dám trốn tránh, cố gắng chịu đựng một roi, trên mặt vẫn nở nụ cười nịnh bợ, liên tục xin lỗi.

Cái này gọi là không thể xuống tay với một khuôn mặt tươi cười, Sài Thiệu vô cùng tức giận, nhưng cũng không cách nào tiết ra.

Hắn đành dậm chân, bước nhanh rời đi.

Mao Tiểu Tám nhìn theo bóng lưng Sài Thiệu, lúc này mới nhếch miệng, đưa tay dè lên vết máu tụ trên trán, trong lòng mắng thầm một câu, quay đầu đi vào hoa viên.

- Bách Vạn, đây là....

Lý Vân Tú nhìn thấy vết thương trên đầu Tiểu Tám lại càng hoảng sợ.

Nhưng nàng chợt hiểu lai lịch của vết thương kia, nàng áy náy tiến lên trước, kéo tay Tiểu Tám đi vào đình viện, lại lệnh cho tỳ nữ mang thuốc tới trị thương.

Đôi bàn tay thon dài mềm mại, nhẹ nhàng lướt qua vết thương trên đầu Tiểu Tám, khiến hắn khẽ run rẩy.

665. Chương 141: Tiến Cử Với Lý Thế Dân.

- Đau không?

- Khởi bẩm công chúa, không sao.

Tiểu Tám cười nói:

- Là Bách Vạn không có mắt, đụng phải phò mã, khiến phò mã tức giận, chịu một roi này cũng là đáng đời.

Lý Vân Tú khẽ thở dài một tiếng.

Lúc này thời tiết đã vào thu, nhưng nắng cuối hè vẫn rất gay gắt, cho nên y phục của Lý Vân Tú cũng rất mỏng manh.

Nàng cúi người lau vết thương trên trán Tiểu Tám, làm khe rãnh núi non trước mặt bất giác hiện ra trước mặt Tiểu Tám, khiến hắn không khỏi vụng trộm nuốt nước miếng, hô hấp trở nên dồn dập.

- Tiểu Tám, xin lỗi người!

- Tại sao công chúa lại nói như vậy?

- Nếu bốn cung không nghe lời người, sẽ không biết Lý Ngôn Khánh là kẻ độc ác như vậy. Giữa hắn và người có khoảng cách, bốn cung muốn trút giận cho người, nhưng không ngờ....Bách Vạn, nếu người gặp hắn, phải cố gắng né tránh, nếu không né tránh được thì phải hết sức chịu đựng.

Trong lòng Mao Tiểu Tám cả kinh, lập tức thu hồi tạp niệm trong lòng.

Từ sau khi hắn tự quy thuận Lý Vân Tú, cũng bắt đầu chú ý tới thời cuộc Lạc Dương.

Không biết từ đâu lại xuất hiện một con mãnh thú đáng sợ như vậy, vừa nghĩ tới Lý Ngôn Khánh, Tiểu Tám chợt cảm thấy chột dạ.

Trong lòng có gì đó, đương nhiên sẽ sinh ra sợ hãi. Cùng với danh khí và thực lực ngày càng lớn của Ngôn Khánh, Mao Tiểu Tám cũng càng ngày càng sợ hãi.

Trong một lần tán gẫu, Lý Vân Tú ngẫu nhiên nhắc tới Lý Ngôn Khánh, nói Ngôn Khánh chính là anh hùng cái thế.

Tiểu Tám rất sợ một ngày kia sẽ đối mặt với Lý Ngôn Khánh, vừa vặn Lý Ngôn Khánh hiện giờ đang quy thuận, cho nên sinh ra một tia ác niệm.

Hắn nói với Lý Vân Tú, Ngôn Khánh là kẻ tham lam háo sắc, năm đó khi vẫn còn ở Trịnh gia, y âm mưu hãm hại cả nhà hắn, khiến cho Mao Tiểu Tám phải xa xứ, mai danh ẩn tích. Lý Vân Tú là người ghét hận người độc ác, vừa nghe thấy những lời này, nhất thời vô cùng tức giận.

Nhưng nàng cũng biết thân phận của Ngôn Khánh cũng không hề tốt.

Vì vậy muốn mượn chuyện của Sài Thanh oán thán mấy câu với Lý Uyên. Thật ra ý định của nàng cũng không phải muốn lấy tính mạng của Lý Ngôn Khánh. Trên thực tế Lý Vân Tú cũng biết, Ngôn Khánh hiện giờ đã cứng cáp, tuyệt đối không vì dăm ba câu của nàng là có thể lật đổ được hắn. Nàng chỉ muốn nhân cơ hội này, dă kích thối kiêu ngạo của Lý Ngôn Khánh. Sau này nếu Ngôn Khánh có đến Trường An cũng sẽ thành thực, chứ không làm càn quá mức.

Nào ngờ, Lý Uyên mới hành động, Lý Ngôn Khánh đã phản kích.

Hắn ngang nhiên vượt sông đánh chiếm Hà Nội, không những khiến phe cánh Khuất Đột Thông nhiều lần gặp uy hiếp, mà còn chọc tức Tùy tướng Hà Đông Nghiêu Quân Tổ, làm cho Khuất Đột Thông vô cùng lo lắng. Đáng sợ hơn là, hắn vừa xuất binh lại khiến cho Tu quận, Trường Bình lại bắt đầu lắc lư bất định, làm cho mấy tháng tâm huyết của Lý Uyên suýt nữa trôi theo dòng nước. Thủ đoạn của hắn rất cứng rắn, khiến cho tất cả mọi người ở Trường An đều cảm giác sợ hãi, khiến Lý Uyên không thể không cúi đầu.

Lý Uyên chẳng những phong Lý Hiếu Cơ làm Cấp vương, mà còn âm thầm lên án mạnh mẽ Lý Vân Tú.

Cũng may Lý Uyên cho rằng chuyện này do Sài gia ở bên trong giở trò quỷ, muốn trút giận cho Sài Thanh. Cho nên sau khi Sài Thiệu về nhà, lại bị cha y thóa mạ cho một trận.

Lý Vân Tú cũng đã nhìn ra, tín nhiệm của Lý Uyên đối với Lý Ngôn Khánh chưa hẳn thua kém so với người thân của mình.

Trong lòng nàng cảm thấy rất có lỗi với Mao Tiểu Tám, cho nên mới có ngữ điệu xin lỗi.

Mặc dù nàng chưa nói ra thân phận của Lý Ngôn Khánh, nhưng Mao Tiểu Tám cũng có thể nghe ra một chút manh mối bên trong.

Lẽ nào Lý Ngôn Khánh đã quy hàng Đường?

Nhưng trên mặt hắn vẫn không biểu hiện ra bất cứ ý bất mãn, hòa nhã nói:

- Công chúa yên tâm, cái mạng nhỏ này của Bách Vạn cho dù có chịu một chút ủy khuất cũng không sao? Chỉ cần mỗi ngày công chúa đều cảm thấy vui vẻ, cho dù Tiểu Tám có chết cũng vui lòng.

Một câu nói rất bình thường, nhưng thật sự khiến Lý Vân Tú vô cùng xúc động.

Hôn nhân giữa nàng và Sài Thiệu, nói trắng ra chỉ là một cuộc giao dịch chính trị mà thôi. Lý Uyên để có thể giữ vững vị thế ở Thái Nguyên, đương nhiên cần có mối quan hệ tốt đẹp với đại hào thế địa phương. Lý gia, Sài gia vốn chính ra có quan hệ mấy đời. Mặc dù Sài gia không bằng môn phiệt thế trụ có lịch sử mấy trăm năm như Vương thị ở Thái Nguyên, nhưng cũng được xem là hào cường địa phương. Hơn nữa, Sài Thiệu đã bốn mươi tuổi, kém Lý Uyên mười hai tuổi, lớn hơn Lý Vân Tú mười bảy mươi tám tuổi. Khoảng cách tuổi tác này khiến Lý Vân Tú và Sài Thiệu trên thực tế cũng không có một chút tình cảm.

Ngược lại Tiểu Tám quanh năm đi theo Vân Tú, thân thiết hơn rất nhiều.

Lý Vân Tú trầm ngâm một lát, nói khẽ:

- Tiểu Tám.

- Có tiểu nhân.

- Người ngồi xuống đây.

Lý Vân Tú kêu Tiểu Tám ngồi xuống bên cạnh, khẽ nói:

- Bốn cung là nữ nhân, trong lúc nhất thời cũng không cách nào trợ giúp cho người quá nhiều, nếu sau này bốn cung có một chủ ý, không biết người có nguyện ý hay không?

- Bách Vạn xin nghe theo giao phó của công chúa.

Chóp mũi hắn như vương vấn mùi thơm cơ thể đầy ma mị của Vân Tú, hai người cách nhau rất gần, mặc dù còn cách một lớp quần áo, nhưng vẫn có thể cảm nhận được cơ thể tròn đầy lấp ló dưới lớp áo kia.

Tiểu Tám cố gắng kìm nén tạp niệm trong lòng, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tâm.

- Hiện giờ Tiết Cử chiếm đoạt Kim Thành, sớm muộn gì cũng sẽ đối chọi với Đại Đường ta. Nhị lang lúc này đang chinh đồn quân ngũ ở Phù Phong, đang cần nhân thủ giúp đỡ, nếu người nguyện ý, bổn cung định ra mặt, cầu cho người một đạo ý chỉ trước mặt phụ hoàng, để người đến chỗ Nhị Lang xuất lực, sau này cho dù...cũng có thể bảo hộ cho người chu toàn.

Theo lý, giới thiệu Tiểu Tám cho Lý Kiến Thành là tốt nhất, dù sao Lý Kiến Thành cũng là thái tử.

Nhưng Lý Vân Tú biết rõ, Lý Kiến Thành thân là thể tử, dưới trướng phụ tá vô số, hơn nữa phần lớn là đệ tử thể trụ. Tiểu Tám xuất thân hèn mọn, không thể đứng vững ở bên cạnh Lý Kiến Thành, nếu sau này Lý Ngôn Khánh làm khó, Lý Kiến Thành chưa chắc sẽ ra mặt trợ giúp Tiểu Tám.

Không giống với Lý Thế Dân, dưới trướng hần phần lớn là hàn sĩ nghèo khó.

Mặc dù có đệ tử quan lại, thế nhưng đa số là phạm quan trọc quan, không cách nào đánh đồng với người bên cạnh Lý Kiến Thành.

666. Chương 141: Tiên Cử Với Lý Thế Dân.

- Đau không?

- Khởi bẩm công chúa, không sao.

Tiểu Tám cười nói:

- Là Bách Vạn không có mắt, đụng phải phò mã, khiến phò mã tức giận, chịu một roi này cũng là đáng đời.

Lý Vân Tú khẽ thở dài một tiếng.

Lúc này thời tiết đã vào thu, nhưng nắng cuối hè vẫn rất gay gắt, cho nên y phục của Lý Vân Tú cũng rất mỏng manh.

Nàng cúi người lau vết thương trên trán Tiểu Tám, làm khe rãnh núi non trước mặt bất giác hiện ra trước mặt Tiểu Tám, khiến hần không khỏi vụng trộm nuốt nước miếng, hô hấp trở nên dồn dập.

- Tiểu Tám, xin lỗi người!

- Tại sao công chúa lại nói như vậy?

- Nếu bổn cung không nghe lời người, sẽ không biết Lý Ngôn Khánh là kẻ độc ác như vậy. Giữa hần và người có khoảng cách, bổn cung muốn trút giận cho người, nhưng không ngờ....Bách Vạn, nếu người gặp hần, phải cố gắng né tránh, nếu không né tránh được thì phải hết sức chịu đựng.

Trong lòng Mao Tiểu Tám cả kinh, lập tức thu hồi tạp niệm trong lòng.

Từ sau khi hần tự quy thuận Lý Vân Tú, cũng bắt đầu chú ý tới thời cuộc Lạc Dương.

Không biết từ đâu lại xuất hiện một con mãnh thú đáng sợ như vậy, vừa nghĩ tới Lý Ngôn Khánh, Tiểu Tám chợt cảm thấy chột dạ.

Trong lòng có gì đó, đương nhiên sẽ sinh ra sợ hãi. Cùng với danh khí và thực lực ngày càng lớn của Ngôn Khánh, Mao Tiểu Tám cũng càng ngày càng sợ hãi.

Trong một lần tán gẫu, Lý Vân Tú ngẫu nhiên nhắc tới Lý Ngôn Khánh, nói Ngôn Khánh chính là anh hùng cái thế.

Tiểu Tám rất sợ một ngày kia sẽ đối mặt với Lý Ngôn Khánh, vừa vặn Lý Ngôn Khánh hiện giờ đang quy thuận, cho nên sinh ra một tia ác niệm.

Hần nói với Lý Vân Tú, Ngôn Khánh là kẻ tham lam háo sắc, năm đó khi vẫn còn ở Trịnh gia, y âm mưu hãm hại cả nhà hần, khiến cho Mao Tiểu Tám phải xa xứ, mai danh ẩn tích. Lý Vân Tú là người ghét hận người độc ác, vừa nghe thấy những lời này, nhất thời vô cùng tức giận.

Nhưng nàng cũng biết thân phận của Ngôn Khánh cũng không hề tốt.

Vì vậy muốn mượn chuyện của Sài Thanh oán thán mấy câu với Lý Uyên. Thật ra ý định của nàng cũng không phải muốn lấy tính mạng của Lý Ngôn Khánh. Trên thực tế Lý Vân Tú cũng biết, Ngôn Khánh hiện giờ đã cứng cáp, tuyệt đối không vì dăm ba câu của nàng là có thể lật đổ được hắn. Nàng chỉ muốn nhân cơ hội này, dă kích thói kiêu ngạo của Lý Ngôn Khánh. Sau này nếu Ngôn Khánh có đến Trường An cũng sẽ thành thực, chứ không làm càn quá mức.

Nào ngờ, Lý Uyên mới hành động, Lý Ngôn Khánh đã phản kích.

Hắn ngang nhiên vượt sông đánh chiếm Hà Nội, không những khiến phe cánh Khuất Đột Thông nhiều lần gặp uy hiếp, mà còn chọc tức Tùy tướng Hà Đông Nghiêu Quân Tổ, làm cho Khuất Đột Thông vô cùng lo lắng. Đáng sợ hơn là, hắn vừa xuất binh lại khiến cho Tu quận, Trường Bình lại bắt đầu lắc lư bất định, làm cho mấy tháng tâm huyết của Lý Uyên suýt nữa trôi theo dòng nước. Thủ đoạn của hắn rất cứng rắn, khiến cho tất cả mọi người ở Trường An đều cảm giác sợ hãi, khiến Lý Uyên không thể không cúi đầu.

Lý Uyên chẳng những phong Lý Hiếu Cơ làm Cấp vương, mà còn âm thầm lên án mạnh mẽ Lý Vân Tú.

Cũng may Lý Uyên cho rằng chuyện này do Sài gia ở bên trong giở trò quỷ, muốn trút giận cho Sài Thanh. Cho nên sau khi Sài Thiệu về nhà, lại bị cha y thóa mạ cho một trận.

Lý Vân Tú cũng đã nhìn ra, tín nhiệm của Lý Uyên đối với Lý Ngôn Khánh chưa hẳn thua kém so với người thân của mình.

Trong lòng nàng cảm thấy rất có lỗi với Mao Tiểu Tám, cho nên mới có ngữ điệu xin lỗi.

Mặc dù nàng chưa nói ra thân phận của Lý Ngôn Khánh, nhưng Mao Tiểu Tám cũng có thể nghe ra một chút manh mối bên trong.

Lẽ nào Lý Ngôn Khánh đã quy hàng Đường?

Nhưng trên mặt hắn vẫn không biểu hiện ra bất cứ ý bất mãn, hòa nhã nói:

- Công chúa yên tâm, cái mạng nhỏ này của Bách Vạn cho dù có chịu một chút ủy khuất cũng không sao? Chỉ cần mỗi ngày công chúa đều cảm thấy vui vẻ, cho dù Tiểu Tám có chết cũng vui lòng.

Một câu nói rất bình thường, nhưng thật sự khiến Lý Vân Tú vô cùng xúc động.

Hôn nhân giữa nàng và Sài Thiệu, nói trắng ra chỉ là một cuộc giao dịch chính trị mà thôi. Lý Uyên để có thể giữ vững vị thế ở Thái Nguyên, đương nhiên cần có mối quan hệ tốt đẹp với đại hào thế địa phương. Lý gia, Sài gia vốn chính ra có quan hệ mấy đời. Mặc dù Sài gia không bằng môn phiệt thế trụ có lịch sử mấy trăm năm như Vương thị ở Thái Nguyên, nhưng cũng được xem là hào cường địa phương. Hơn nữa, Sài Thiệu đã bốn mươi tuổi, kém Lý Uyên mười hai tuổi, lớn hơn Lý Vân Tú mười bảy mươi tám tuổi. Khoảng cách tuổi tác này khiến Lý Vân Tú và Sài Thiệu trên thực tế cũng không có một chút tình cảm.

Ngược lại Tiểu Tám quanh năm đi theo Vân Tú, thân thiết hơn rất nhiều.

Lý Vân Tú trầm ngâm một lát, nói khẽ:

- Tiểu Tám.

- Có tiểu nhân.

- Người ngồi xuống đây.

Lý Vân Tú kêu Tiểu Tám ngồi xuống bên cạnh, khẽ nói:

- Bốn cung là nữ nhân, trong lúc nhất thời cũng không cách nào trợ giúp cho người quá nhiều, nếu sau này bốn cung có một chủ ý, không biết người có nguyện ý hay không?

- Bách Vạn xin nghe theo giao phó của công chúa.

Chớp mũi hắn như vương vấn mùi thơm cơ thể đầy ma mị của Vân Tú, hai người cách nhau rất gần, mặc dù còn cách một lớp quần áo, nhưng vẫn có thể cảm nhận được cơ thể tròn đầy lấp ló dưới lớp áo kia.

Tiểu Tám cố gắng kìm nén tạp niệm trong lòng, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tâm.

- Hiện giờ Tiết Cử chiếm đoạt Kim Thành, sớm muộn gì cũng sẽ đối chọi với Đại Đường ta. Nhị lang lúc này đang chinh đồn quân ngũ ở Phù Phong, đang cần nhân thủ giúp đỡ, nếu người nguyện ý, bổn cung định ra mặt, cầu cho người một đạo ý chỉ trước mặt phụ hoàng, để người đến chỗ Nhị Lang xuất lực, sau này cho dù...cũng có thể bảo hộ cho người chu toàn.

Theo lý, giới thiệu Tiểu Tám cho Lý Kiến Thành là tốt nhất, dù sao Lý Kiến Thành cũng là thái tử.

Nhưng Lý Vân Tú biết rõ, Lý Kiến Thành thân là thể tử, dưới trướng phụ tá vô số, hơn nữa phần lớn là đệ tử thế trụ. Tiểu Tám xuất thân hèn mọn, không thể đứng vững ở bên cạnh Lý Kiến Thành, nếu sau này Lý Ngôn Khánh làm khó, Lý Kiến Thành chưa chắc sẽ ra mặt trợ giúp Tiểu Tám.

Không giống với Lý Thế Dân, dưới trướng hần phần lớn là hàn sĩ nghèo khó.

Mặc dù có đệ tử quan lại, thế nhưng đa số là phạm quan tặc quan, không cách nào đánh đồng với người bên cạnh Lý Kiến Thành.

667. Chương 142: Lý Đạo Ngạn.

Có chuyện thật có chuyện giả....

Nhưng ý tứ lộ ra trong các lời đồn lại chỉ có một: Nếu không có Lý Ngôn Khánh sẽ không có Huỳnh Dương ngày nay.

Hơn mười năm trước, Lý Thần Thông từng ở lại Củng huyện một thời gian.

Khi đó Củng huyện chỉ là một thành thị cũ nát.

Ngày nay, Củng huyện đã trở nên vô cùng rực rỡ, không chỉ có diện tích gia tăng lên mấy lần, nhân khẩu cũng tăng thêm rất nhiều, bộ mặt của đường phố lưu lại ấn tượng sâu sắc cho người khác.

Có thể dùng ba chiếc xe ngựa song song đi trên đường đá vụn, mặc dù dùng cự thạch va chạm, cũng không cách nào sinh ra tổn hại quá lớn.

Thời chiến, xe cộ đi lại trên đường phố Củng huyện vô cùng thông suốt, nhà cửa mọc lên san sát như rừng, thương nhân qua lại nườm nượp, làm cho Lý Thần Thông phảng phất cảm thấy như đang đi lại trong thành Trường An mười mấy năm trước.

Có quyền mưu, có thủ đoạn, có tài hoa, có hi vọng của mọi người, có danh tiếng, có công trạng, mà Lý Ngôn Khánh chỉ mới hai mươi mốt tuổi, vừa trưởng thành.

Đột nhiên, Lý Thần Thông nở nụ cười.

- Thúc phụ cười gì?

Ngôn Khánh đẩy một chung trà đến trước mặt Lý Thần Thông.

Hôm nay hần bí mật quay lại Củng huyện, ngoại trừ triệu kiến tất cả tướng lĩnh các bộ và thân tín tâm phúc ra, bên ngoài không có ai biết được hần đã trở về.

Đỗ Như Hối, hai ngày trước đã đến Hà Nội, đảm nhiệm Thái Thú Hà Nội.

Cùng lúc đó, Tiết Thu cũng bí mật từ Hà Nội trở về, đến Hắc Thạch quan.

Sau khi an bài xong tất cả, Lý Ngôn Khánh ở trên lầu trúc trong phủ, tiếp kiến cha con Lý Thần Thông đã chờ hần nửa tháng nay.

Bên ngoài lầu trúc, Lý Đạo Huyền đang nói chuyện với con trai Lý Thần Thông là Lý Đạo Ngạn. Trịnh Hoàn Nghi nơm nớp lo sợ ở bên cạnh, vẻ mặt xấu hổ.

Lý Thần Thông nói:

- Ta đang hâm mộ, Cửu ca thật là có phúc khí.

Hắn nói xong, cầm lấy chung trà định uống, lại bị Ngôn Khánh ngăn lại.

- Thúc phụ, nghệ thuật uống trà, cần ổn định tâm thần mới thưởng thức được mùi vị.

Loại trà này, đầu tiên phải ngửi mùi hương, sau đó mới từ từ nhấp nháp, lúc đó mùi hương và vị trà quanh quẩn trong miệng, mới biết khổ tận cam lai.

Lý Thần Thông ngạc nhiên, chợt phẩm trà theo cách Lý Ngôn Khánh nói, một lát sau, không nhịn được thốt lên:

- Trà ngon.

- Thúc phụ là người thế nào, trong lòng Ngôn Khánh rất rõ.

Tứ gia Huỳnh Dương, cùng với ba quận, bốn mươi một thị trấn dưới sự cai trị của ta, chắc chắn toàn lực ủng hộ thúc phụ. Thái Kiến Đức hiện giờ đã đứng vững ở Hà Bắc, đang thăm dò Sơn Đông. Nhưng ta sẽ lệnh cho Từ Thế Tích ở Cấp quận, tận lực ngăn chặn Thái Kiến Đức, khiến trước đầu xuân sang năm, hắn không cách nào đặt chân đến Sơn Đông, về phần thúc phụ có thể chiếm được mấy phần Sơn Đông thì còn phải xem bản lĩnh của thúc phụ....Còn về Lý Mật, thúc phụ thật ra không cần lo lắng quá mức.

Ba quận, bốn mươi một thị trấn.

Lý Thần Thông không khỏi âm thầm cười khổ.

Đây chính là địa bàn Lý Ngôn Khánh dựa vào bản lĩnh của mình, cứ thế mà chiếm đánh, không hề mượn nhờ nửa phần lực lượng Lý gia, đã thành thế chư hầu.

Cũng may mắn lần này không trở mặt với Lý Ngôn Khánh.

Hơn nữa hoàng huynh xử trí thoả đáng, lập tức phong Lý Hiếu Cơ làm Cấp vương.

Trong mười một vương, ngoại trừ Lý Hiếu Cơ. Nhất tự Tịnh kiên vương vẹn vẹn chỉ có bốn người con của Thực phu nhân Lý Uyên, trong đó một người đã qua đời.

Nếu không phải như vậy, chỉ sợ Lý Ngôn Khánh chưa hẳn chịu ra mặt tiếp xúc với mình.

Thật thủ đoạn, thật hào khí.

Trong đám con cháu của Lý Uyên, có lẽ chỉ có Lý Thế Dân là có thể so sánh với Lý Ngôn Khánh. Nhưng nhìn tình hình trước mắt mà nói, Lý Thế Dân lại hơn Ngôn Khánh vài phần cay độc.

Lệnh cho Đỗ Như Hối làm Thái Thú Hà Nội?

Tựa hồ cũng là hậu chiêu để Ngôn Khánh bố trí sau này.

Về phần hậu chiêu này là cái gì? Trước mắt Lý Thần Thông vẫn chưa nhìn ra manh mối, có lẽ chỉ có loại tài trí như hoàng huynh mới có thể biết được ảo diệu bên trong.

- Vậy ngày mai ta sẽ khởi hành, tiến về Phạm Dương.

Lý Thần Thông nói xong, đặt chung trà trên tay xuống khay trà hình lá sen, trầm ngâm một lát rồi nói:

- Dương Chân, ta có một việc muốn nhờ ngươi, không biết có được không?

Ngôn Khánh khẽ giật mình.

- Thúc phụ, có chuyện gì xin cứ nói, chỉ cần ta đủ khả năng, tuyệt đối sẽ không chối từ.

Lý Thần Thông mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Hắn quay đầu liếc nhìn về phía Lý Đạo Ngạn đang nói chuyện với bọn Lý Đạo Huyền bên ngoài lầu trúc.

- Đạo Ngạn là con trai trưởng của ta, ta rất coi trọng hắn.

Lý Thần Thông có mười một người con, Lý Đạo Ngạn là con trưởng, năm nay hai mươi sáu tuổi.

Khi Lý Uyên khởi binh ở Thái Nguyên, Lý Thần Thông cũng đang ở Trường An. Nhưng hắn biết tin sớm, cho nên không đợi Trường An phản ứng, đã bỏ chạy vào Nam Sơn, cũng chính là Tần Lĩnh của hậu thế.

Cuộc sống chạy trốn rất khổ sở, Lý Thần Thông còn ốm nặng một trận. Những ngày tháng đó, Lý Đạo Ngạn đã ở cùng hắn, thậm chí còn ô mặt làm tên ăn mày trên phố, kiếm cơm canh về nuôi Lý Thần Thông, chính vì vậy Lý Thần Thông vô cùng cảm khái.

- Nếu không có Đạo Ngạn, có lẽ ta đã chết rồi.

Đây là câu nói đầu tiên khi Lý Thần Thông gặp được Lý Uyên.

Hắn thở dài nói tiếp

- Đạo Ngạn trầm ổn, nhưng đáng vẻ thư sinh vô cùng, đối nhân xử thế cũng cổ hủ.

Ta hi vọng Đường Chân có thể giữ nó lại bên mình, để sau này ta bớt chút lo lắng.

Dứt lời, hắn dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Lý Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh khẽ giật mình, chợt quay đầu nhìn về hướng Lý Đạo Ngạn.

Tục ngữ nói, nơi có người ắt có giang hồ, nơi có giang hồ ắt sẽ có xung đột.

Đại Đường từ ngày mới bắt đầu, đấu tranh tuyệt đối không vì sự bình ổn của chiến sự mà dừng lại, ngược lại càng thêm kịch liệt, thêm tàn khốc.

Sử dụng một câu danh ngôn của kiếp trước là: “Phải có ý nghĩ chính trị”

Cái gì là ý nghĩ chính trị?

Nói ngắn gọn, chính là phải tiếp tục chiến đấu. Cái gọi là nhìn xa trông rộng, chẳng qua là một hình dung từ công khai mà thôi.

Đời sau chẳng phải có một vị vĩ nhân đã từng nói: “Chiến đấu với trời, vui sướng vô cùng, chiến đấu với đất, vui sướng vô cùng, chiến đấu với con người, vui sướng vô cùng.”

Lý Thần Thông không phải người ngu, làm sao không nhìn ra ảo diệu bên trong?

Nhưng hắn đồng dạng cũng biết rất rõ, trong chiến đấu tương lai, hắn cũng không chiếm được bất kỳ ưu thế nào, khác với những tộc nhân Lý thị khác, bọn họ hoặc là ngay từ đầu đã đi theo Lý Uyên, kẻ vai chiến đấu, ví dụ như Lý Hiếu Cơ; hoặc là vốn hùng bá một phương, tay cầm quyền hành, lập nhiều hiển hách công huân, ví dụ như Lý Thúc Lương, Lý Bạch Cầu, Lý Đức Lương... Lý Thần Thông ngay từ đầu cũng không tham dự trù tính khởi binh Thái Nguyên, sau khi Thái Nguyên khởi binh, hắn bị ép phải chạy trốn lên Nam Sơn, trong chuyện Lý Uyên nhập quan, không hề xuất ra nửa phần lực, sở dĩ có thể được Lý Uyên coi trọng, nói trắng ra cũng bởi vì hắn là một phần của tộc nhân Lý thị.

668. Chương 143: Tức Giận Với Trịnh Hoành Nghị.

Hiện tại có lẽ tốt hơn một chút, nhưng nếu sau này....

Lý Thần Thông không thể không trù tính ý định sau này.

Quan hệ giữa hắn và Lý Kiến Thành, Lý Thế Dân không tệ, có thể có được bảo đảm.

Nhưng nếu bảo đảm có thể nhiều hơn một chút, ai có thể cự tuyệt? Nhìn từ cục diện trước mắt, trong tộc nhân Lý thị sợ rằng thực lực của cha con Lý Hiếu Cơ là mạnh nhất.

Lý Hiếu Cơ thân là Tông Chính Khanh, được phong là vương, có thể nói là phái thực quyền.

Con trai của hắn, chưa bao giờ lộ diện trong gia phả Lý thị, thậm chí rất nhiều người cũng không biết nhân vật thần bí đang ngồi ở trước mặt này.

Sau khi đến Huỳnh Dương, Lý Thần Thông mới xem như biết rõ thực lực của Lý Ngôn Khánh.

Tiết Thu, tộc nhân Tiết thị Hà Đông, con trai Tiết Đạo Hành, con nuôi Tiết Nhụ.

Đỗ Như Hối, tộc nhân Đỗ gia Kinh Bắc là con cháu Đỗ Pháp Chân dòng họ phạt môn, xuất thân tiến sĩ trong năm Đại Nghiệp, hiện giờ đã chấp chương một phương.

Diêu Nghĩa, tộc nhân Diêu thị Hiệp Thạch.

Trưởng Tôn Vô Kỵ, anh vợ của Lý Ngôn Khánh, con của khai quốc Đại tướng quân nhà Tùy, hiện giờ đang chiếm giữ Ngưu Chữ Khẩu, nắm giữ quang vinh, quân chế trọng địa, thủ đoạn cao minh.

Bốn người này đều tiền đồ vô lượng.

Lại tính cả Từ Thế Tích của Cấp quận, anh vợ Lý Ngôn Khánh là Bùi Hành Nghiễm, đại tướng Tô Định Phương dưới trướng Lý Ngôn Khánh.

Cái này còn chưa tính phu nhân của Lý Ngôn Khánh, vị công chúa Liêu man Vũ Văn Đóa, có lực ảnh hưởng ở khu vực Ba Thục.

Mưu giả vô số, mãnh tướng thành đàn, không nói đến những người khác, chỉ cần lấy tứ đại hộ vệ của Ngôn Khánh mà nói, đủ khiến Lý Thần Thông phải khiếp sợ.

Đây là ngoài sáng, là thực lực Lý Ngôn Khánh bày ra bên ngoài.

Còn trong tối thì sao?

Lý Ngôn Khánh còn bao nhiêu lực lượng trong tối không biểu lộ ra? Dù sau này Lý Ngôn Khánh không cầm quyền, với năng lực của cha con hắn, với sự trung thành và tận tâm của những mưu giả và bằng hữu, với thủ đoạn và tài trí của hắn, Lý Thần Thông thậm chí không nghĩ ra, ở Trường An có người nào dám không sợ vốn liếng hùng hậu của Ngôn Khánh.

Hùng hậu đến mức khiến Lý Uyên cũng không biết làm cách nào. Đương nhiên Lý Uyên cũng rất yêu thích Ngôn Khánh, điều đó cũng trở thành một tấm bùa hộ mệnh lớn cho Lý Ngôn Khánh, không liên thủ với người như vậy, không trở thành bằng hữu với người như vậy, Lý Thần Thông còn có thể tìm ra minh hữu nào nữa chứ?

Lý Ngôn Khánh từ đầu hơi cảm thấy khó hiểu.

Nhưng hắn rất nhanh suy nghĩ cẩn thận tâm tư của Lý Thần Thông.

Kỳ thật, hắn làm sao không muốn có minh hữu trong tông thất? Lý Đạo Huyền xem như một trong số đó, nếu có thêm Lý Thần Thông sẽ gia tăng thêm nhiều thẻ đánh bạc cho hắn.

Vì vậy, hắn cười ha ha.

- Thúc phụ khách khí rồi, nếu Đạo Ngạn đại ca nguyện ở lại Củng huyện, ta đang cầu mà không được.

Lý Thần Thông thở nhẹ một hơi, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng đã rơi xuống.

Hiểu lầm đã giải trừ, dĩ nhiên là vô cùng vui mừng, chỉ có điều Lý Thần Thông cao hứng, nhưng Trịnh Hoàn Nghi ở bên cạnh lại luống cuống chân tay, không biết làm thế nào cho phải.

Áp lực của Lý Ngôn Khánh thì triển với Trịnh gia vẫn còn.

- Ngôn Khánh ca ca.

Sau khi cha con Lý Thần Thông rời đi, Trịnh Hoàn Nghi có chút xấu hổ tiến lên.

Lý Ngôn Khánh hừ một tiếng, không để ý tới hắn.

Vẫn là Lý Đạo Huyền đứng bên cạnh, không nhịn được, nói khẽ:

- Lục ca, Trịnh công tử gọi huynh.

Dựa theo trình tự sắp xếp trong gia phả Lý thị, trong những người đồng lứa với Lý Ngôn Khánh, Ngôn Khánh xếp thứ sáu, Lý Thế Dân xếp thứ bảy, do Lý Thế Dân hiện tại có thân phận bất đồng cho nên tất cả mọi người gọi hắn là nhị ca, trên thực tế Lý Ngôn Khánh còn lớn hơn Lý Thế Dân mấy tháng.

- Người cầm miệng.

Lý Ngôn Khánh ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng.

Lý Đạo Huyền vốn định nói giúp Trịnh Hoành Nghị mấy câu, thế nhưng sau khi Ngôn Khánh trừng mắt như vậy, lập phục ngậm miệng lại.

Trời đất, Lục ca bắt đầu nổi bão tố rồi..., sợ rằng nhị ca cũng không bằng.

Ngôn Khánh hít sâu một hơi, sau một hồi, thở dài một tiếng.

- Hoành Nghị, ta biết người không muốn làm như vậy. Kỳ thật việc này vốn không trách được người, luận về thân phận, thúc phụ cao hơn người; luận về bối phận, Trịnh Công cũng lớn hơn người. Nhưng ta rất tức giận, cho dù người không muốn làm như vậy, cũng nên thông báo cho ta một tiếng, dù là một phong thư, dù là một câu đơn giản, ta cũng sẽ không trách người, nhưng người lại yên lặng đi theo, nếu không phải ta có sự đề phòng, lần này há không phải phải chịu đòn phủ đầu rồi sao? Đáng hận nhất, người lại đi giúp người khác, âm mưu hãm hại ta.

- Ta không có.

- Người im ngay.

Trịnh Hoành Nghị ủy khuất đứng một bên, cũng không dám mở miệng tiếp.

Từ nhỏ hắn đã đi theo Ngôn Khánh, còn đi theo Ngôn Khánh đến Cao Ly đánh đông dẹp bắc. Năm đó chuyện của Trịnh Tĩnh, hắn không đứng bên cạnh Ngôn Khánh, Ngôn Khánh không trách hắn, về sau hắn được triều đình phong thưởng là công thần lớn nhất, nhưng lại đóng cửa ẩn cư, không có thu hoạch gì.

Đối với lợi hại của Ngôn Khánh, Trịnh Hoành Nghị có thể nói biết rất rõ.

Đó là một loại kính sợ tận trong lòng, còn lần này, hắn thật sự đã phạm sai lầm trước.

- Trước khi gia gia mất đã lệnh cho ta nhất định phải trông nom Trịnh gia thật tốt.

Những năm gần đây, ta cũng luôn làm như vậy. Hoành Nghị người võ ngược nói xem, mấy năm qua, ta đối đãi với Trịnh gia người có nửa phần sai lầm nào không?

Trịnh Hoành Nghị không biết mở miệng như thế nào.

- Được rồi, chuyện lần này, ta cũng không trách người.

Trở về nói cho Trịnh Công, thuế ruộng đất nhất định phải chấp hành, cái này đối với Trịnh gia người mà nói, mới có lợi.

- Sao?

Trịnh Hoành Nghị ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Lý Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh không giải thích cho hắn. Chẳng lẽ lại nói cho Trịnh Hoành Nghị, qua mấy năm nữa, thuế đinh sẽ không còn phổ biến, nếu Trịnh gia các người xung phong làm trước, trở thành tấm gương tốt, hoàng thượng quyết sẽ không bạc đãi các người.

Thuế ruộng đất được tiến hành vào thời đầu Đường, đến thời Đức Tông, hai loại thuế này đều bị thay thế.

Thuế đinh?

Lý Ngôn Khánh suy nghĩ hồi lâu, vẫn cảm thấy nên hủy bỏ.

Đây có lẽ một loại thuế chấp hành sau này.

Sau một trăm năm, hai trăm năm, đợi cho thời cơ chín muồi, mọi người tự nhiên sẽ nghĩ vậy đến luật pháp nhưng hiện tại... Lý Ngôn Khánh vẫn chưa cuồng vọng đến mức, dám đối nghịch với tất cả thế trụ trong thiên hạ. Chưa nói đến những thứ khác, nếu hắn thực sự có can đảm phổ biến, bọn người Đỗ Như Hối nhất định sẽ quay lưng với hắn.

Trịnh Hoành Nghị không rõ thuế ruộng đất là gì, nhưng theo những gì Ngôn Khánh vừa nói, hắn biết rõ Ngôn Khánh đã tha thứ cho hắn.

- Dưỡng Chân ca.

- Ai cho phép người gọi thẳng tên ta?

669. Chương 143: Tức Giận Với Trịnh Hoành Nghị.

Lý Ngôn Khánh biến sắc, khiến Trịnh Hoành Nghị sợ tới mức lại ngậm miệng lại.

- Lục ca, người đừng hù dọa Hoành Nghị nữa, những ngày này Hoành Nghị cũng hồi hận muốn chết rồi.

- Đáng đời hần...ai bảo hần không nhớ giao dịch năm đó, lại dám liên thủ với người khác, âm mưu ám toán ta?

- Ngôn Khánh ca, ta chưa bao giờ có ý định ám toán người. Hơn nữa, từ đầu tới cuối, hình như đều là người đang ám toán ta.

Lý Ngôn Khánh đứng lên, một tay ôm lấy cổ Trịnh Hoành Nghị.

- Ta nói người ám toán ta, thì chính là người ám toán ta. Còn nữa, khi ta thành thân, người rõ ràng dám ngăn cản ta, nếu không phải ta có thực học, chỉ sợ ngay cả việc thành thân cũng bị người quấy nhiễu.

Mẹ kiếp, vốn định tốt bụng rút cho người mấy chén, tên gia hỏa nhà người lại không biết nghĩa khí chạy trước.

Trịnh Hoành Nghị bị chẹt cổ, không thở nổi, nhưng trong lòng lại vui vẻ muốn chết.

Cảm giác này thật giống như năm đó ở Cao Ly, sau khi từ Cao Ly trở về, Ngôn Khánh ca không còn đùa giỡn với hần như vậy nữa.

- Ngôn Khánh ca, là người phân phó kêu ta làm như vậy.

Vì chuyện này, ta đã bị Nhị nương tử thu thập mấy lần...Tại sao bây giờ người lại trách ta, chuyện này thật không công bằng.

- Đừng vội nói công bằng, đây là ta trút giận cho lão Từ.

Trước kia người kêu hần là em rể đã đòi thế nào, tên gia hỏa đó nhớ rất rõ, hần đang tìm cơ hội thu thập người đấy.

Trịnh Hoành Nghị nghe xong, lập tức nở nụ cười.

Hần nhỏ hơn Từ Thế Tích mấy tuổi, khi còn nhỏ đều gọi Từ Thế Tích là huynh trưởng, chỉ có điều sau khi Từ Thế Tích thành thân với muội muội Trịnh Hoành Nghị, không ít lần bị Trịnh Hoành Nghị gọi là em rể. Chuyện này hình như cũng giống như Lý Ngôn Khánh gọi Bùi Hành Nghiêm là đệ đệ.

Đùa giỡn một hồi, Lý Ngôn Khánh mới thả Trịnh Hoành Nghị ra.

Ba người ngồi xuống cửa hiên, Ngôn Khánh pha trà, bắt đầu rôm rả tán chuyện.

Lý Đạo Huyền theo Mã Tam Bảo đi sứ Đình Xuyên, nhưng lại tìm được cho Ngôn Khánh một tên gia hỏa khó lường, người này tên là Chu Sán, hiệu là Đạt Hàn Tặc.

Hần vốn là người Giang Hoài, từng tham gia chinh phạt Cao Ly.

Chuyện này nói ra cũng tình cờ, Chu Sán vốn cũng là thủy quân. Khi Bình Nhưỡng bại trận, Chu Sán nhờ nhìn thấy đồng lửa của Lý Ngôn Khánh ở đại doanh Nam Thủy mới giữ được tính mạng. Sau này khi đại quân quay về Trung Nguyên, hần cáo bệnh ở nhà. Thở phỉ Giang Hoài hoành hành, bởi vì trong nhà Chu Sán nghèo khó vì vậy tụ họp mọi người tạo phản, còn rất có thực lực.

Chỉ là....

Sau khi Phòng Huyền Linh đến Đan Dương quận, một lần hành động đã đánh tan Chu Sán.

Sau đó Chu Sán theo Lô Minh Nguyệt, lại bị Vương Thế Sung đánh bại, bỏ chạy đến Đình Xuyên quận, lên núi làm đại vương.

Dưới trướng có hơn tám trăm tên thổ phỉ, sức chiến đấu cực kỳ cường hãn. Khi Mã Tam Bảo bắt đầu tiếp xúc với Chu Sán, Chu Sán vẫn không đồng ý, nhưng sau khi có người nhận ra lai lịch của Mã Tam Bảo, Chu Sán vừa nghe Mã Tam Bảo là người của Lý Ngôn Khánh, không nói nhiều, lập tức đáp ứng điều kiện của Mã Tam Bảo.

Lý Đạo Huyền quay về, nhưng Mã Tam Bảo và Chu Sán lại ở lại Dinh Xuyên, tập kích quấy rối phe cánh Lý Mật.

- Lục ca, huynh thật sự định để Lý Mật tiếp xúc với hoàng đế sao?

Trước đây, Vương Thế Sung phái thái giám trong nội cung Trương Dận, hoà giải với Lý Ngôn Khánh.

Mục đích của hần là muốn thu hoạch ủng hộ của Lý Ngôn Khánh, tự lập thành vương, nhưng Vương Thế Sung không ngờ rằng Trương Dận, cũng chính là Lô Dận lại là người của Dương Đồng. Dương Đồng thừa dịp Lô Dận xuất cung, mang đến cho Lý Ngôn Khánh một phong thư, không ngờ lại bị Lý Mật chặn lại.

Lý Mật lấy được tín nhiệm của Lô Dận, nhưng Lô Dận vẫn muốn đến Huỳnh Dương bá kiến Lý Ngôn Khánh.

Nhưng đúng lúc đó Ngôn Khánh lại vượt sông đánh chiếm Hà Nội, khiến Lô Dận đến vô ích, nhưng hần vẫn để phong thư lại cho Lý Ngôn Khánh, sau đó mới quay lại Lạc Dương. Đầu tháng sáu, Vương Thế Sung và Đột Quyết Thủy Tắt Khả Hãn cầu kết với nhau, tựa hồ đã mất đi hứng thú đối với Ngôn Khánh.

Nhưng Lý Mật lại rất tích cực, hy vọng có thể mượn cơ hội này khống chế Dương Đồng.

Dương Đồng cũng mượn tay Lô Dận, từ từ liên lạc với một đám cựu thần trung thành với Tùy Thất, ví dụ như quan thất phẩm chấp chương đồ ăn cung đình Vũ Văn Ôn, sau đó lại thông qua Vũ Văn Ôn, liên lạc với Thượng thư tả thừa tứ phẩm Vũ Văn Nho Đồng, từ đó Dương Đồng coi như là đã liên hệ được với ngoại giới, thông qua đầu tuyến này, lại kết minh với Tản Kỵ Thường Thị tam phẩm Thôi Đức Bản.

Chuyện này cũng khiến cho Dương Đồng câu thông được đường đi với ngoại giới.

Còn Lý Mật lại thông qua liên hệ bí mật với Thôi Đức Bản, Vũ Văn Nho Đồng biểu đạt ý thuận phục.

Nhưng tất cả chuyện này, lại bị Lý Ngôn Khánh thông qua ánh mắt của Kỳ Lân đài ở Lạc Dương biết được.

Ngôn Khánh thấy rất rõ tâm tư của Lý Mật.

Hần sẽ trung thành với Dương Đồng?

Chuyện này quả thực là trò cười.

Lý Mật là loại người cao ngạo như thế nào, bình sinh người mà hần kính phục chỉ sợ chỉ có một mình Dương Tổ.

Ngay cả Dương Quảng hần cũng không để vào mắt, sao hần có thể xuất lực cho Dương Đồng? Sở dĩ hần làm như vậy, sợ rằng là vì xem trọng việc dùng thiên tử chế định chư hầu.

Trong lịch sử, Lý Mật đã từng làm như vậy chưa?

Ngôn Khánh không nhớ rõ.

Nhưng cho dù hần có làm, khẳng định cũng là kết thúc thất bại.

Bởi vì Lý Ngôn Khánh nhớ rõ, Lạc Dương cuối cùng vẫn rơi vào tay Vương Thế Sung, nếu như Lý Mật thành công, có lẽ lịch sử đã có một kết cục khác.

Câu hỏi của Lý Đạo Huyền không khỏi khiến Ngôn Khánh bật cười.

- Một ngày làm thổ phỉ, cả đời vẫn là thổ phỉ.

Hoàng thái chủ mặc dù nhỏ tuổi, tính tình cũng khoan dung, nhưng chưa hần là người ngu, làm sao hần có thể dễ dàng tin tưởng Lý Mật như vậy? Lý Mật muốn quy phục Hoàng thái chủ....

Ha ha, không xuất ra đây đủ thành ý, chỉ sợ không thể nào.

Thành ý?

Lý Đạo Huyền và Trịnh Hoành Nghị đưa mắt nhìn nhau, không khỏi lộ ra vẻ mờ mịt khó hiểu.

Người này là huynh đệ của Thủy Tắt Khả Hãn, chứng môn nhân phái thực quyền của Đông Đột Quyết. Cùng với sức khỏe của Thủy Tắt Khả Hãn ngày một yếu đi, sau năm Vô Đức, cả ngày ốm đau nằm trên giường, tất cả sự vụ đều phải nhờ A Sử Na Kỳ Lợi Phất xử trí. Do con trai của Thủy Tắt Khả Hãn còn nhỏ tuổi, dựa theo thói quen của người Đột Quyết, A Sử Na Kỳ Lợi Phất sẽ tiếp chưởng vị trí của Thủy Tắt Khả Hãn, cho nên trong mắt người Đột Quyết, A Sử Na Kỳ Lợi Phất sớm muộn gì sẽ trở thành chúa tể Đột Quyết. Cho dù vẫn chưa phải Khả Hãn, nhưng trên thực tế A Sử Na Kỳ Lợi Phất đã bắt đầu chấp hành quyền lợi Khả Hãn.

670. Chương 144: Thành Ý

Lý Ngôn Khánh biến sắc, khiến Trịnh Hoành Nghị sợ tới mức lại ngậm miệng lại.

- Lục ca, người đừng hù dọa Hoành Nghị nữa, những ngày này Hoành Nghị cũng hồi hận muốn chết rồi.
- Đáng đời hần...ai bảo hần không nhớ giao dịch năm đó, lại dám liên thủ với người khác, âm mưu ám toán ta?
- Ngôn Khánh ca, ta chưa bao giờ có ý định ám toán người. Hơn nữa, từ đầu tới cuối, hình như đều là người đang ám toán ta.

Lý Ngôn Khánh đứng lên, một tay ôm lấy cổ Trịnh Hoành Nghị.

- Ta nói người ám toán ta, thì chính là người ám toán ta. Còn nữa, khi ta thành thân, người rõ ràng dám ngăn chân ta, nếu không phải ta có thực học, chỉ sợ ngay cả việc thành thân cũng bị người quấy nhiễu.

Mẹ kiếp, vốn định tốt bụng rót cho người mấy chén, tên gia hỏa nhà người lại không biết nghĩa khí chạy trước.

Trịnh Hoành Nghị bị chẹt cổ, không thở nổi, nhưng trong lòng lại vui vẻ muốn chết.

Cảm giác này thật giống như năm đó ở Cao Ly, sau khi từ Cao Ly trở về, Ngôn Khánh ca không còn đùa giỡn với hần như vậy nữa.

- Ngôn Khánh ca, là người phân phó kêu ta làm như vậy.

Vì chuyện này, ta đã bị Nhị nương tử thu thập mấy lần...Tại sao bây giờ người lại trách ta, chuyện này thật không công bằng.

- Đừng vội nói công bằng, đây là ta trút giận cho lão Từ.

Trước kia người kêu hần là em rể đã đời thế nào, tên gia hỏa đó nhớ rất rõ, hần đang tìm cơ hội thu thập người đấy.

Trịnh Hoành Nghị nghe xong, lập tức nở nụ cười.

Hần nhỏ hơn Từ Thế Tích mấy tuổi, khi còn nhỏ đều gọi Từ Thế Tích là huynh trưởng, chỉ có điều sau khi Từ Thế Tích thành thân với muội muội Trịnh Hoành Nghị, không ít lần bị Trịnh Hoành Nghị gọi là em rể. Chuyện này hình như cũng giống như Lý Ngôn Khánh gọi Bùi Hành Nghiễm là đệ đệ.

Đùa giỡn một hồi, Lý Ngôn Khánh mới thả Trịnh Hoành Nghị ra.

Ba người ngồi xuống cửa hiên, Ngôn Khánh pha trà, bắt đầu rôm rả tán chuyện.

Lý Đạo Huyền theo Mã Tam Bảo đi sứ Đình Xuyên, nhưng lại tìm được cho Ngôn Khánh một tên gia hỏa khó lường, người này tên là Chu Sán, hiệu là Đạt Hàn Tặc.

Hần vốn là người Giang Hoài, từng tham gia chinh phạt Cao Ly.

Chuyện này nói ra cũng tình cờ, Chu Sán vốn cũng là thủy quân. Khi Bình Nhưỡng bại trận, Chu Sán nhờ nhìn thấy đồng lửa của Lý Ngôn Khánh ở đại doanh Nam Thủy mới giữ được tính mạng. Sau này khi đại

quân quân Tùy quay về Trung Nguyên, hấn cáo bệnh ở nhà. Thổ phỉ Giang Hoài hoành hành, bởi vì trong nhà Chu Sán nghèo khó vì vậy tụ họp mọi người tạo phản, còn rất có thực lực.

Chỉ là....

Sau khi Phòng Huyền Linh đến Đan Dương quận, một lần hành động đã đánh tan Chu Sán.

Sau đó Chu Sán theo Lô Minh Nguyệt, lại bị Vương Thế Sung đánh bại, bỏ chạy đến Dĩnh Xuyên quận, lên núi làm đại vương.

Dưới trướng có hơn tám trăm tên thổ phỉ, sức chiến đấu cực kỳ cường hân. Khi Mã Tam Bảo bắt đầu tiếp xúc với Chu Sán, Chu Sán vẫn không đồng ý, nhưng sau khi có người nhận ra lai lịch của Mã Tam Bảo, Chu Sán vừa nghe Mã Tam Bảo là người của Lý Ngôn Khánh, không nói nhiều, lập tức đáp ứng điều kiện của Mã Tam Bảo.

Lý Đạo Huyền quay về, nhưng Mã Tam Bảo và Chu Sán lại ở lại Dĩnh Xuyên, tập kích quấy rối phe cánh Lý Mật.

- Lục ca, huynh thật sự định để Lý Mật tiếp xúc với hoàng đế sao?

Trước đây, Vương Thế Sung phái thái giám trong nội cung Trương Dận, hoà giải với Lý Ngôn Khánh.

Mục đích của hấn là muốn thu hoạch ủng hộ của Lý Ngôn Khánh, tự lập thành vương, nhưng Vương Thế Sung không ngờ rằng Trương Dận, cũng chính là Lô Dận lại là người của Dương Đồng. Dương Đồng thừa dịp Lô Dận xuất cung, mang đến cho Lý Ngôn Khánh một phong thư, không ngờ lại bị Lý Mật chặn lại.

Lý Mật lấy được tín nhiệm của Lô Dận, nhưng Lô Dận vẫn muốn đến Huỳnh Dương bái kiến Lý Ngôn Khánh.

Nhưng đúng lúc đó Ngôn Khánh lại vượt sông đánh chiếm Hà Nội, khiến Lô Dận đến vô ích, nhưng hấn vẫn để phong thư lại cho Lý Ngôn Khánh, sau đó mới quay lại Lạc Dương. Đầu tháng sáu, Vương Thế Sung và Đột Quyết Thủy Tắt Khả Hãn cầu kết với nhau, tựa hồ đã mất đi hứng thú đối với Ngôn Khánh.

Nhưng Lý Mật lại rất tích cực, hy vọng có thể mượn cơ hội này khống chế Dương Đồng.

Dương Đồng cũng mượn tay Lô Dận, từ từ liên lạc với một đám cựu thần trung thành với Tùy Thất, ví dụ như quan thất phẩm chấp chương đồ ăn cung đình Vũ Văn Ôn, sau đó lại thông qua Vũ Văn Ôn, liên lạc với Thượng thư tả thừa tứ phẩm Vũ Văn Nho Đồng, từ đó Dương Đồng coi như là đã liên hệ được với ngoại giới, thông qua đầu tuyến này, lại kết minh với Tản Kỵ Thường Thị tam phẩm Thôi Đức Bản.

Chuyện này cũng khiến cho Dương Đồng câu thông được đường đi với ngoại giới.

Còn Lý Mật lại thông qua liên hệ bí mật với Thôi Đức Bản, Vũ Văn Nho Đồng biểu đạt ý thuận phục.

Nhưng tất cả chuyện này, lại bị Lý Ngôn Khánh thông qua ánh mắt của Kỳ Lân đài ở Lạc Dương biết được.

Ngôn Khánh thấy rất rõ tâm tư của Lý Mật.

Hấn sẽ trung thành với Dương Đồng?

Chuyện này quả thực là trò cười.

Lý Mật là loại người cao ngạo như thế nào, bình sinh người mà hấn kính phục chỉ sợ chỉ có một mình Dương Tổ.

Ngay cả Dương Quảng hấn cũng không để vào mắt, sao hấn có thể xuất lực cho Dương Đồng? Sở dĩ hấn làm như vậy, sợ rằng là vì xem trọng việc dùng thiên tử chế định chư hầu.

Trong lịch sử, Lý Mật đã từng làm như vậy chưa?

Ngôn Khánh không nhớ rõ.

Nhưng cho dù hấn có làm, khẳng định cũng là kết thúc thất bại.

Bởi vì Lý Ngôn Khánh nhớ rõ, Lạc Dương cuối cùng vẫn rơi vào tay Vương Thế Sung, nếu như Lý Mật thành công, có lẽ lịch sử đã có một kết cục khác.

Câu hỏi của Lý Đạo Huyền không khỏi khiến Ngôn Khánh bật cười.

- Một ngày làm thổ phỉ, cả đời vẫn là thổ phỉ.

Hoàng thái chủ mặc dù nhỏ tuổi, tính tình cũng khoan dung, nhưng chưa hẳn là người ngu, làm sao hẳn có thể dễ dàng tin tưởng Lý Mật như vậy? Lý Mật muốn quy phục Hoàng thái chủ....

Ha ha, không xuất ra đầy đủ thành ý, chỉ sợ không thể nào.

Thành ý?

Lý Đạo Huyền và Trịnh Hoành Nghị đưa mắt nhìn nhau, không khỏi lộ ra vẻ mờ mịt khó hiểu.

Người này là huynh đệ của Thủy Tắt Khả Hãn, chương môn nhân phái thực quyền của Đông Đột Quyết. Cùng với sức khỏe của Thủy Tắt Khả Hãn ngày một yếu đi, sau năm Vô Đức, cả ngày ốm đau nằm trên giường, tất cả sự vụ đều phải nhờ A Sử Na Kỳ Lợi Phát xử trí. Do con trai của Thủy Tắt Khả Hãn còn nhỏ tuổi, dựa theo thói quen của người Đột Quyết, A Sử Na Kỳ Lợi Phát sẽ tiếp chương vị trí của Thủy Tắt Khả Hãn, cho nên trong mắt người Đột Quyết, A Sử Na Kỳ Lợi Phát sớm muộn gì sẽ trở thành chúa tể Đột Quyết. Cho dù vẫn chưa phải Khả Hãn, nhưng trên thực tế A Sử Na Kỳ Lợi Phát đã bắt đầu chấp hành quyền lợi Khả Hãn.

671. Chương 145: Đột Quyết Tham Chiến

Người Đột Quyết vốn là người kiêu ngạo, nhìn người bằng nửa con mắt.

Bất nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, không khác gì với người Hung Nô năm nào. Từ Khai Hoàng đến nay, quốc lực Tùy Thất cường thịnh, danh tướng xuất hiện lớp lớp, đánh cho người Đột Quyết phải cúi đầu quy phục. Nhưng sau rung chuyển bắt đầu giữa năm Đại Nghiệp, người Đột Quyết lại bắt đầu rục rịch, không ngừng gây xích mích thị phi.

Lưu Vũ Chu, Lý Quỹ, Tiết Cử, Lương Sư Đô, Quách Tử Hòa.

Rất nhiều phản vương, đều có cấu kết trong sáng hoặc tối với Đột Quyết, thậm chí kể cả Lý Uyên, khi mới đầu khởi binh cũng cúi đầu xưng thần với người Đột Quyết.

Nhưng người Đột Quyết cảm thấy Trung Nguyên còn chưa đủ loạn.

Bọn chúng kỳ vọng nhìn thấy, Trung Nguyên có thể chiến loạn trăm năm như Tam quốc năm đó, hoặc là rung chuyển không ngớt giống như hôn loạn ở Tây Tần Bát vương, quốc lực không ngừng suy yếu, sau đó bọn chúng có thể thừa dịp xông vào, khi thời cuộc rối ren, lại một lần nữa sát nhập Trung Nguyên, cướp đoạt tài phú vô tận.

Cho nên, A Sử Na Kỳ Lợi Phát đã nhìn trúng Vương Thế Sung của Lạc Dương. Ngay từ đầu, Vương Thế Sung thật sự muốn thông qua phương thức kết thân với Lý Ngôn Khánh, lôi kéo Ngôn Khánh trở thành tay chân của hắn, nếu không được cũng có thể trở thành minh hữu, ủng hộ lẫn nhau. Hắn cũng biết, dã tâm của mình không thể gạt được người trong thiên hạ, không cách nào giấu diếm được Lý Ngôn Khánh của Huỳnh Dương.

Hắn không hi vọng xa vời Lý Ngôn Khánh sẽ đứng về phía mình, nhưng hy vọng có thể thông qua hôn sự này, khiến cho Lý Ngôn Khánh khoan tay đứng nhìn.

Không ngờ, hai lần phái người tiến về Huỳnh Dương, đều không thể bắt được liên lạc với Ngôn Khánh. Lần thứ nhất, Vương Thế Sung phái Lô Dận đi sứ, kết quả Lý Ngôn Khánh vượt sông đánh Hà Nội, Lô Dận không thể gặp Lý Ngôn Khánh. Lần thứ hai, hắn lại phái tộc trưởng nhà mình tiến về Ôn huyện, lại không ngờ Lý Ngôn Khánh đã rời khỏi Ôn huyện, dùng thế lôi đình vạn quân, quét ngang tất cả các huyện ở Hà Nội. Cường thế không gì sánh kịp của Ngôn Khánh, chẳng những làm cho Lý Uyên vạn bất đắc dĩ, mà còn khiến Vương Thế Sung hãi hùng khiếp vía. Hắn bắt đầu do dự chuyện kết minh với Lý Ngôn Khánh, rút cuộc đó có phải một ý kiến hay hay không?

Cũng đúng vào lúc này, A Sử Na Kỳ Lợi Phát phái sứ giả đến Lạc Dương.

Người Đột Quyết đưa tặng Vương Thế Sung mười con ngựa tốt, đồng thời hy vọng kết thành minh hữu với Vương Thế Sung.

Sứ giả A Sử Na Yết Đa là vương tộc Đột Quyết.

Trong một lần ngẫu nhiên, y nhìn thấy cháu gái của Vương Thế Sung, cũng chính là nữ nhân Vương Thế Sung chuẩn bị dâng cho Lý Ngồn Khánh sau này, lập tức giật nảy mình.

Lúc ấy liền đưa ra thỉnh cầu với Vương Thế Sung, muốn thành thân với cháu gái của hắn.

Từ xưa đến nay, dựa vào nữ nhân đổi lấy thực lực thậm chí thu hoạch thái bình là chuyện hết sức bình thường.

Từ sau khi Hán cao tổ Lưu Bang khai sáng ra chuyện thành thân kết giao, nó đã biến thành đường đi duy nhất để người Trung Nguyên chung sống hoà bình với các dị tộc khác.

Vương Thế Sung cũng không ngoại lệ, thậm chí rất vui vẻ.

Theo hắn thấy, nếu có thể xây dựng quan hệ với người Đột Quyết, còn mạnh hơn hợp tác với Lý Ngồn Khánh gấp trăm lần.

Tháng sáu, khi Ngồn Khánh tấn công Lâm Thanh quan, Vương Thế Sung gả cháu gái cho A Sử Na Yết Đa, rời khỏi thành Lạc Dương Đông Đô.

Sau mùa thu, thế cục tương đối bình ổn, đột nhiên xuất hiện biến hóa.

Bởi vì Kim Thành quận gặp phải nạn châu chấu, khiến cho rất nhiều khu vực xuất hiện tình huống mất mùa.

Tháng bảy, Tiết Cử tự mình dẫn binh mã, tiến công Cao Thứ (nay là Cam Túc Ninh huyện), còn phái ra một đội du binh tập kích phụ cận Kỳ Châu. Lý Thế Dân đóng quân ở Phù Phong, vì vậy lệnh cho Bát tổng quân xuất binh chống đỡ, dựa theo an bài của Lý Uyên, Đường quân phòng bị nghiêm ngặt ở Cao Thứ, chống cự Tiết Cử.

Lý Uyên biết rõ, lương thảo của Tiết Cử không nhiều, khó có thể chiến đấu lâu dài.

Dưới trướng hắn có nhiều kỵ quân, Tây Lương từ xưa đã là nơi quân tinh nhuệ xuất hiện lớp lớp, thực sự không tiện giao phong chính diện với Tiết Cử, áp chế nhuệ khí, hao tổn lương thảo của hắn, đợi lúc binh mã, lương thảo của Tiết Cử không còn, quân tâm tự nhiên sẽ rối loạn, đến lúc đó lại xuất binh tấn công mạnh mẽ, có thể một lần hành động đánh tan bọn chúng.

Nhưng cũng không biết là duyên cớ gì.

Sau khi Bát tổng quân đến Cao Thứ, lại đột nhiên thay đổi kế hoạch, tập trung hỏa lực ở Tân Nam Cao Thứ, giao đấu với Tiết Cử. Hai bên giao đấu ở Thiển Thủy Nguyên, Bát tổng quân thất bại, binh mã Đường quân tử thương hơn phân nửa, khiến cho Tiết Cử một lần hành động phá được Cao Thứ, mở được đại môn của Quan Trung.

Lý Uyên giận dữ, lập tức phái giám quân đến đó điều tra.

Tin tức phản hồi về Trường An lại là Lý Thế Dân trước khi chiến đấu đột nhiên mắc bệnh sốt rét, chưa hề xuất chinh. Người thay đổi chủ ý là đám người Lưu Văn Tĩnh, Ân Khai Nhượng, không có liên quan đến Lý Thế Dân. Hai ngày sau Lý Uyên không lâm triều, sau đó truyền ra ý chỉ, Lý Thế Dân tiếp tục đốc chiến, còn đám người Lưu Văn Tĩnh đều bị xoá tên.

Tháng tám, Tiết Cử nghe theo kế của mưu sĩ Hác Viên, thừa dịp Đường quân thất bại ở Thiển Thủy Nguyên, khi Quan Trung chấn động, đánh chiếm Quan Trung.

Nhưng không ai ngờ rằng, đúng lúc này Tiết Cử lại đột nhiên ngã bệnh, bệnh tình xuất hiện rất đột nhiên mà lại vô cùng nghiêm trọng. Mấy ngày sau, Tiết Cử bệnh chết. Con trai trưởng của Tiết Cử là Tiết Nhân Cảo tiếp tục kế vị, đóng quân ở Chiết Thứ thành.

Cùng tháng, Vĩnh Lạc vương Quách Tử Hòa từ Du Lâm quận sai sứ giả đến Trường An, thỉnh cầu quy Đường.

Từ khi Quách Tử Hòa khởi binh đến nay, phát triển cũng rất nhanh chóng. Hiện giờ, dưới trướng hắn có 3000 kỵ quân, mấy vạn bộ binh, độc bá một phương. Vừa trải qua thất bại ở Thiển Thủy Nguyên, Lý Đường đột nhiên được Quách Tử Hòa quy hàng, không khác gì một liều thuốc trợ tim, khiến cho Quan Trung dần dần ổn định lại.

Tựa hồ đồng thời với Quách Tử Hòa quy hàng, Hà Bắc Thái Kiến Đức lại chiêu hàng Hà Gian quận Thừa Vương Tông, thực lực tăng lên rất nhiều.

Vương Tông lại là một người rất khó lường.

Khi hơn phân nửa Hà Gian quận thất thủ, Vương Tông trấn thủ ở thành, nhiều lần đánh tan Thái Kiến Đức. Nhưng sau khi tin tức Tùy diễm để bỏ mạng truyền đến Hà Gian, Vương Tông suất lĩnh dân chúng để tang. Thái Kiến Đức thừa cơ phái người vào thành phúng viếng, khuyên bảo Vương Tông quy hàng, cũng ủy nhiệm cho Vương Tông làm thứ sử Doanh Châu. Uy vọng của Vương Tông ở Hà Bắc rất cao, nếu biết được Vương Tông quy thuận, các quận huyện Hà Bắc sẽ nhao nhao xin quy thuận Thái Kiến Đức, một ngày nào đó, Thái Kiến Đức sẽ có được hơn sáu mươi dư thành Hà Bắc....vì vậy Thái Kiến Đức kéo tay Vương Tông tán dương:

- Ta được vương công như sớm gặp được sương ngọt, Hà Bắc nhất định sẽ ổn định.

672. Chương 146 Lý Mật Và Dương Đồng.

Trên thực tế, Hà Bắc hoàn toàn đã thuộc về tay Đậu Kiến Đức.

Đầu tháng chín, Đậu Kiến Đức phong Đại tướng Khúc Châu Nhân Hầu Quân Tập làm soái, xuất mười vạn binh, đánh Cấp quận.

Sau khi Ngụy Đức Thâm biết được tin này trên giường bệnh, vô cùng tức giận, học máu mà chết. Trước khi lâm chung, hắn lệnh cho Từ Thế Tích chấp chương sự vụ Cấp quận, đồng thời đem ấn tín phó thác lại cho Từ Thế Tích, xin Từ Thế Tích chuyển lại cho Lý Ngôn Khánh. Từ Thế Tích vừa điều binh khiển tướng, dùng lũy cao hào sâu cố thủ nội hoàng, đồng thời phái người bí mật đến Củng huyện, thỉnh cầu Lý Ngôn Khánh tiếp viện. Ngày 6 tháng 9, Lý Ngôn Khánh xua hai vạn binh đến Cấp quận.

- Nói như vậy, Lý Ngôn Khánh hiện giờ đang ở Nội Hoàng?

Vương Thế Sung ngồi trong Hàm Gia điện, sắc mặt lạnh lùng hỏi.

- Hồi bẩm Thái úy, theo mật thám tìm hiểu, Lý Ngôn Khánh từ Hà Nội điều động binh mã Huỳnh Dương, phong Bùi Nhân Cơ làm chủ soái, Trương Tôn Vô Kỵ làm trưởng sử, từ Ngưu Chử Khẩu lãnh binh hai vạn, mười ngày trước đã vượt qua Hà Bắc, hôm nay đã đến Lâm Thanh quan, ít ngày nữa sẽ đến Nội Hoàng tụ hợp với Từ Thế Tích.

Người nói chuyện, tên là Văn Định Hưng.

Người này là lão thần của thời kỳ Khai Hoàng, tước vị nhất phẩm.

Nhưng sau khi Vương Thế Sung cướp được Lạc Dương, Văn Định Hưng lại là người đầu tiên đến dựa hơi.

Vương Thế Sung đột nhiên cười to:

- Đây đúng là trời ban cơ hội tốt. Lý Ngôn Khánh không ở Huỳnh Dương, ta xem ai còn có thể ngăn trở ta? Tên tiểu nhi Lý gia, mặc dù rất có mưu lược, cũng biết binh pháp nhưng cuối cùng vẫn quá trẻ. Trong tình huống này, ta chỉ cần phái một tên đại tướng tâm phúc tiến về Cấp quận là được, cần gì phải tự mình xuất chinh? Như vậy, trong Huỳnh Dương quận không có kẻ nào khiến ta phải sợ, Lý Mật hiện giờ phải đối phó với Vũ Văn Hóa Cập, thu phục Yển Sư, ở trong tầm tay. Truyền mệnh lệnh của ta, lệnh cho Vương Nhân Tắc dẫn binh về phía đông, nhất định phải mau chóng cướp lấy Yển Sư.

Chỉ cần ta có được Yển Sư, Huỳnh Dương quận dễ như trở bàn tay.

Lý Mật không ở Yển Sư?

Đúng vậy.

Lúc này hắn đang dẫn binh đến núi Huy Hoàng, chuẩn bị giao phong với Vũ Văn Hóa Cập.

Từ sau khi Lý Mật có tâm tư quy thuận Dương Đồng, ý niệm này càng lúc càng lớn.

Sau nhiều lần thương thảo với Đông Đô, Lý Mật quyết định đánh Vũ Văn Hóa Cập trước, rồi sau đó lại quy thuận Đông Đô. Dù sao, hơn mười vạn quân của Vũ Văn Hóa Cập trải qua phạm vi khống chế từ hắn, quả thực khiến cho hắn có chút khản trương, vạn nhất Vũ Văn Hóa Cập tấn công đường lui của hắn, chẳng phải là gặp nguy hiểm sao?

Hơn nữa, nếu có thể đánh bại Vũ Văn Hóa Cập, cũng có thể thêm vào một số công tích cho mình.

Đến lúc đó quy thuận Đông đô, vốn liếng cũng đầy đủ. Vương Thế Sung mặc dù rất có thực lực, nhưng trong mắt Lý Mật, rút cuộc vẫn không đáng nhắc đến.

Trong mắt Lý Mật, ở Lạc Dương người có thể trở thành địch thủ của hắn, duy nhất chỉ có Lý Ngôn Khánh.

Quan Trung hiện tại chiến sự không ngớt, Lý Uyên căn bản không rảnh rỗi chú ý đến Đông đô, chỉ cần mình có thể chiếm cứ Lạc Dương, đến lúc đó tạm thời liên minh với Lý Uyên, sau khi tiêu diệt Lý Ngôn Khánh, có thể vững vàng đặt chân ở Đông đô. Ban đầu Lý Mật còn có chút cố kỵ, lo lắng Lý Ngôn Khánh sẽ quay về Huỳnh Dương.

Không ngờ Đậu Kiến Đức phối hợp như vậy, xuất binh đánh Cáp quận, khiến Lý Mật vô cùng mừng rỡ.

Biết được Lý Ngôn Khánh không ở Huỳnh Dương quận, hơn nữa trong thời gian ngắn cũng khó có thể rút ra khỏi Cáp quận, Lý Mật cũng không còn cảm thấy lo lắng.

Vương Thế Sung cũng đồng dạng nghĩ cách.

Theo bọn họ thấy, lần này Lý Ngôn Khánh thật sự xong đời.

Phải biết rằng, Đậu Kiến Đức không phải là người lương thiện, dưới trướng hắn có vô số tướng lĩnh có thể xuất chinh ví dụ như Thừa tướng Tống Chính Bản còn có danh xưng là Gia Cát Lượng. Cho dù Lý Ngôn Khánh có lợi hại, chỉ sợ cũng không cách nào phân thắng bại với Thái Kiến Đức trong thời gian ngắn, quay về Huỳnh Dương quận.

Tâm tình của Vương Thế Sung rất tốt, lập tức hạ sai binh mã, chuẩn bị cướp lấy Yến Sư.

Đúng lúc này, chợt nghe nội thị bẩm báo:

- Tả kiêu vệ Đại tướng quân Đoạn Đạt, Thượng trụ quốc Vương Quân Độ (con trai Vương Thế Sư, huynh trưởng của Vương Thế Sung) đang ở ngoài điện cầu kiến.

Vương Thế Sung khẽ giật mình, vội vàng nói:

- Cho hai người đó vào.

Trong thoáng chốc đã thấy Đoạn Đạt và một nam tử vạm vỡ trên dưới ba mươi bước vào Hàm Gia điện.

Sau khi hai người hành lễ với Vương Thế Sung, Đoạn Đạt tiến lên một bước, lấy từ trong lòng ra một phong thư.

- Thái úy, vừa rồi Quân Độ bắt được một kẻ khả nghi ngoài cửa Trường Hạ.

Tìm trên người kẻ đó thấy một phong thư, chính là phong thư của Lý Mật và Hoàng thái chủ.

- Lý Mật và Dương Đồng?

Mặc dù nói ở ngoài sáng, Vương Thế Sung vẫn tôn Dương Đồng làm chủ, nhưng trong tối sớm đã gọi thẳng tên họ.

Hắn vội vàng kêu Vân Định Hưng lấy thư đưa cho mình. Tại sao Vương Thế Sung không đích thân đi nhận lấy? Hiện giờ mặc dù Vương Thế Sung vẫn chưa xưng vương, nhưng trong lòng sớm đã xem mình là bậc đế vương. Trên thực tế, ngoại trừ một danh hiệu, tất cả đồ dùng của hắn, nơi hắn ở đều chiếu theo nghi lễ của vương hầu. Cung nữ trong hoàng thành, theo hắn hưởng dụng, hoàn toàn không thèm để ý đến thể diện Tù thất.

Nhận lấy phong thư từ tay Vân Định Hưng, hắn mở ra xem một lát, lập tức thay đổi sắc mặt.

Một lát sau, Vương Thế Sung mặt âm trầm nói:

- Lý Mật làm thế nào câu thông với Dương Đồng?
- Thái úy, người đưa tin kia là gia thần của tả thượng thư Vũ Văn Nho Đồng.

Vương Quân Độ tiến lên một bước, trầm giọng nói:

- Chất nhi đã thăm vấn tên tặc nô kia, theo như y khai báo, Vũ Văn Nho Đồng âm thầm cấu kết với Lý Mật đã từ rất lâu, hắn còn nói, trong hoàng thành còn có đồng đảng của Vũ Văn Nho Đồng, chuyên môn phụ trách đáp cầu dắt mối cho Dương Đồng.
- Người đó là ai?
- Chấp chương đồ ăn, Vũ Văn Ôn.
- Sao?

Vương Thế Sung cau mày, hơi có chút giật mình.

Hắn biết rõ Vũ Văn Ôn.

Kẻ này nấu ăn rất ngon, Vương Thế Sung cũng có chút thưởng thức tài nghệ của y.

- Có chắc chắn không?
- Thật ra vẫn chưa chắc, tên tặc nô đó nói Vũ Văn Ôn gần đây thường đến nhà thăm viếng Vũ Văn Nho Đồng, hơn nữa mỗi lần sau khi gặp mặt Vũ Văn Nho Đồng không lâu, Vũ Văn Nho Đồng sẽ lệnh cho y đến Yến Sư trước. Chất nhi cho rằng Vũ Văn Ôn rất có hiềm nghi nhưng trước đó nên bắt Vũ Văn Nho Đồng trước, hỏi rõ trong thành Lạc Dương, còn có ai là đồng đảng của hắn, còn Vũ Văn Ôn chẳng qua là con chim trong lồng mà thôi.

673. Chương 147: Vũ Văn Nho Đồng

Vương Thế Sung lập tức lộ vẻ vui mừng.

- Quân Độ, vậy ngươi hãy bí mật đuổi bắt Vũ Văn Nho Đồng.

Người cầm lệnh bài của ta, đến Vũ Lâm quân tìm huynh trưởng Kiền Thọ của ngươi, kêu hắn xuất binh hiệp trợ, còn nữa lập tức lệnh cho Nhân Tắc triệu tập đội ngũ, suốt đêm tiến vào Lạc Dương, tiếp quản các cửa.

Vương Quân Độ lĩnh mệnh rời đi.

Vân Định Hưng chợt nhíu mày nói:

- Nhân Tắc tướng quân không chế Lạc Dương chắc chắn là thích hợp nhất.

Nhưng như vậy, Yến Sư phải làm sao? Thái úy chuẩn bị lệnh cho người nào, cướp lấy Yến Sư thành, binh lâm Hắc Thạch quan đây? Người này cần có mưu lược, biết rõ binh pháp, tinh thông chiến sự, hơn nữa còn phải trung thành và tận tâm với Thái úy. Nếu không xảy ra sai lầm sẽ dễ dàng đánh cỏ động rắn.

Ánh mắt của Vương Thế Sung, vô ý dừng lại trên người Đoạn Đạt.

- Lão Đoạn, có đồng ý cướp Yến Sư cho ta không?

Ngày trẻ, Đoạn Đạt cũng có thể xem là mãnh tướng thiện chiến, đi theo Tùy Văn Đế, lập qua vô số công huân, được phong làm Xa Kỵ Tướng quân.

Hắn dùng binh ổn trọng, có chút cẩn thận.

Mặc dù rất nhiều người đùa giỡn gọi hắn là “Đoạn mỗ mỗ”, cũng không cách nào che giấu được công huân của hắn năm đó.

Chỉ là cùng với tuổi tác ngày càng lớn, lá gan của Đoạn Đạt cũng càng ngày càng nhỏ. Sự hăng hái khi còn trẻ, tựa hồ cũng không còn, chỉ còn lại bản lĩnh tranh quyền đoạt lợi. Nhưng nếu như hẳn thật sự muốn lãnh binh, thật ra cũng không phải không thể được. Có lẽ hẳn không phải là đối thủ của Lý Mật, nhưng Lý Mật hiện tại cũng không ở Yên Sư.

Đoạn Đạt lập tức nói:

- Mật tướng nguyện đi.

- Vậy người lập tức đến Kim Giả thành, trao đổi với Nhân Tắc...lão Đoạn, lần này nếu có thể cướp lấy Yên Sư, một ngày nào đó người sẽ được lập công.

Một ngày nào đó là ngày nào?

Đương nhiên là khi Vương Thế Sung đăng cơ làm hoàng đế.

Đoạn Đạt lập tức tươi cười rạng rỡ, khom người tuân mệnh, sau đó rời khỏi Hàm Gia điện.

- Thái úy, Vũ Văn Nho Đồng khó làm nên trò trống, hôm nay nếu đã bị phát hiện, vây cánh của hắn tất nhiên khó có thể tạo thành chướng ngại cho Thái úy, chỉ là...

Vân Định Hưng thấy Vương Thế Sung tựa hồ có chút đắc ý, vì vậy tiến lên nhắc nhở.

Vương Thế Sung nói:

- Lão Vân có lời gì cứ nói, không cần ấp úng.

Vân Định Hưng cũng có chút do dự, nhưng đã đến mức này, hắn tựa hồ cũng không còn đường lui. Sau khi do dự một lát, Vân Định Hưng cắn răng quyết định.

- Vũ Văn Nho Đồng sở dĩ như vậy vì trong thành Lạc Dương còn có họa lớn trong lòng của Thái úy.

- Sao?

Trái tim Vương Thế Sung khê co thắt.

- Là ai?

- Người này nếu không diệt trừ, Thái úy sẽ không có cách nào tâm tưởng chuyện thành, thử nghĩ xem, hôm nay là Vũ Văn Nho Đồng, một ngày nào đó sẽ khó bảo toàn Tư Mã Nho Đồng, Triệu Nho Đồng, Lý Nho Đồng, Trương Nho Đồng, chỉ cần lưu người này lại sẽ có vô số Vũ Văn Nho Đồng không ngừng đi theo.

Vương Thế Sung biến sắc, hít một hơi thật sâu.

- Người...

Vân Định Hưng khê gật đầu, đưa mắt nhìn Vương Thế Sung nói:

- Kính xin Thái úy sớm đưa ra quyết đoán.

Từ Vi quan trong gió thu tiêu điều lại lộ ra mấy phần cô liêu. Thành cung trong năm Đại Nghiệp, theo thời gian trôi qua, đã hiện ra vẻ loang lổ. Bên ngoài tường thành không ngừng có quân lính tuần tra cảnh giới; trong thành cung lại là ánh đèn mờ mờ. Trên cửa cung có một loạt đèn lồng đen thui lụi, không biết đã bao lâu rồi không được thay mới, vì vậy đã không nhìn ra màu sắc vốn có. Còn bên trong Từ Vi quan, không khí trầm lặng thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng mõ, nhưng rồi cũng nhanh chóng biến mất.

Dương Đồng quỳ gối trong nội đường, thỉnh thoảng lại đánh một tiếng mõ.

Bên ngoài phật đường, mấy lão cung nhân cúi người, rụt cổ, lẳng lặng đứng chờ.

Lúc này cũng chỉ còn lại mấy lão cung nhân này.

Dương Đồng mở mắt ra, nhìn ra ngoài phật đường rồi lại nhắm mắt lại. Năm nay Dương Đồng mới mười bảy tuổi, nhưng lúc này lại như một lão nhân sáu mươi, trên khuôn mặt non nớt lại lộ ra vẻ trầm ngâm bất thường. Bị nhốt ở Từ Vi quan giống như một con chim trong lồng. Cùng với địa vị của Vương Thế Sung

càng ngày càng vững chắc, thái độ đối với Dương Đồng cũng trở nên càng ngày càng kém, càng ngày càng không tôn trọng.

Không cho phép Dương Đồng tham dự triều chính, không cho phép Dương Đồng tiếp xúc với người ngoài.

Thậm chí Dương Đồng muốn đi bá kiến mẫu thân Lưu Lương Thê cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Mười lần thỉnh cầu, cũng chỉ có thể có một hai lần thành công nhưng Vương Thế Sung vẫn cần nhằn lặp lại những lời về lòng trung thành, về đạo đức, hành vi động một tí lại trách trời, khiến Dương Đồng vô cùng chán ghét nhưng cho dù hấn chán ghét, cũng có thể làm được gì chứ?

Hoàng gia gia chết rồi.

Hoàng nữ mang theo ấu đệ mới ba tuổi đi về Giang Nam.

Mười bảy tuổi, Dương Đồng tựa hồ đã nhìn thấy tất cả, vì vậy kêu người tu hành trong một phật đường ở Tử Vi thành.

Bên ngoài phật đường truyền đến tiếng bước chân.

Không bao lâu, Lô Dận thần sắc bối rối đi đến.

- Bệ hạ, không hay rồi.

Dương Đồng mở mắt ra, trong ánh mắt trống rỗng lại tựa hồ nhìn thấu tất cả thế gian.

Thần sắc bình thản, nói khẽ:

- Có chuyện gì?

- Tả thượng thư bị Vương Thế Sung bắt rồi.

Vừa rồi tai mắt của nô tài báo cáo, Chấp chương ẩm thực đã uống thuốc độc tự vẫn trong Ngự thiện phòng. Vương lão tặc đã phát hiện ra chuyện của chúng ta, ý đồ hạ độc với bệ hạ. Hẳn đã phái lão tặc nô Lương Bách Niên giết hại thái hậu... đoán chừng rất nhanh sẽ ra tay với ngài. Xin bệ hạ nhanh chóng rời đi, dưới tay nô tài còn hơn mười vệ sĩ trung thành, có thể liều chết bảo hộ bệ hạ. Bệ hạ việc này không nên chậm trễ, xin nhanh chóng khởi hành.

Dương Đồng vẫn không nhúc nhích.

- Lô Dận, trăm có thể tới nơi nào?

- Chuyện này....tới Huỳnh Dương, Lý lang quân nhất định sẽ bảo vệ bệ hạ chu toàn.

- Lô Dận, tới Huỳnh Dương rất dễ nhưng ra khỏi hoàng cung, lại không dễ dàng. Trăm sớm đã nghĩ đến ngày hôm nay, chỉ là không nghĩ lão tặc này lại động thủ nhanh như vậy.

- Bệ hạ.

Lô Dận đứng tại chỗ, lệ rơi đầy mặt.

- Lô Dận, người hãy đáp ứng trăm một chuyện.

- Xin bệ hạ phân phó.

- Nếu trăm chết thì hãy đưa phong thư này cho Lý lang quân.

Hãy nói, trăm không quên hứa hẹn dưới Thiên Lăng sơn năm đó, trăm không phụ hấn, xin Lý lang quân hãy bảo trọng.

Trăm còn nhỏ tuổi, không cách nào cùng Lý khanh ngâm thơ làm phú nhưng hy vọng Lý khanh có thể nhớ kỹ lời hứa năm đó, báo thù cho trăm.

Nói xong Dương Đồng đưa một vạt áo cho Lô Dận.

Trên vạt áo viết một dòng chữ bằng máu: “Nguyện kiếp sau không sinh đế vương gia”

674. Chương 148: Vương Thế Sung Xưng Đế

- Lô cung giám, ngoài thành có quân lính kêu cửa.

Một thái giám ở bên ngoài nhẹ giọng kêu, trong giọng nói có vài phần sợ hãi và lo lắng.

- Lô Dận, đi đi.

- Lão nô bái biệt bệ hạ.

Lô Dận quỳ trên mặt đất, dập đầu ba cái rồi quay người bước nhanh rời đi.

- Các người chuẩn bị xong chưa?

Bên ngoài phật đường truyền đến thanh âm của một lão thái giám.

- Bệ hạ, bọn nô tài đều chuẩn bị xong rồi, bọn nô tài xin đi trước để mở đường xuống hoàng tuyền cho bệ hạ.

Nói xong, chỉ nghe thấy bên ngoài phật đường truyền đến tiếng dập đầu, sau đó là một chuỗi tiếng vang phù phù liên tiếp truyền đến, Dương Đồng nhắm mắt lại.

- Các nô tài, các người muốn mở đường cho trẫm, nhưng trẫm lại không muốn, trẫm đúng là một hoàng đế bỏ đi.

Hai hàng nước mắt từ trên gò má chảy xuống.

Dương Đồng lấy từ trong lòng ra một cái hộp, lấy từ bên trong một viên đan dược màu đỏ thẫm, bỏ vào trong miệng.

Hắn quỳ gối trong phật đường, khấu đầu trước tượng Phật tổ.

- Ba lạy này, cầu Phật tổ phù hộ cho mẫu thân, kiếp sau có thể hưởng vinh hoa phú quý.

Hắn dập đầu ba cái.

Sau đó ngồi thẳng lên, hai tay chắp trước ngực.

- Ba lạy này cầu xin Phật tổ phù hộ, đừng để kiếp sau của Dương Đồng tái sinh trong nhà đế vương.

Lại là ba cái khấu đầu.

Bên ngoài phật đường truyền đến tiếng bước chân vội vã và tiếng người nói xôn xao.

Vân Định Hưng và một tướng quân mặc giáp trụ dẫn đầu một đám người, trong tay cầm bó đuốc, tiến vào bên ngoài phật đường.

Chỉ thấy dưới bậc thang phật đường, mấy lão cung nhân đã nằm trong vũng máu, hồn lìa khỏi xác. Vân Định Hưng khẽ giật mình, vội vàng cùng viên võ tướng đi lên bậc thang.

Giày quan màu đen giẫm lên vũng máu phát ra thanh âm nhèm nhẹp.

Dương Đồng xoay người lại, nhìn thoáng qua hai người Vân Định Hưng bên ngoài phật đường, mỉm cười.

- Vân thái phó, Vương tướng quân, có thể để trẫm bái lạy Phật tổ xong, rồi sẽ làm thỏa mãn tâm ý của các người.

Võ tướng kia ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, mặt như quan ngọc, mắt như sao sáng.

- Bệ hạ, Thái úy mời bệ hạ lên đường, không thể trì hoãn được nữa.

Nói xong, hắn cầm một đoạn lụa trắng, cất bước vào phật đường, nhưng lại bị Vân Định Hưng giữ lại.

- Vương tướng quân, đến lúc này, xin hãy thỏa mãn tâm ý của bệ hạ.

- Vân thái phó.

Võ tướng này tên là Vương Hành Bản, là tộc nhân Vương thị, đồng thời cũng là quan viên Tùy Thắt. Hắn khề cau mày, nhưng thấy thần sắc kiên quyết của Vân Định Hưng, lại hừ lạnh một tiếng, không mở miệng tiếp.

- Vân thái phó, xin đa tạ.

Dương Đồng mỉm cười với Vân Định Hưng, rồi quay người lại khấu đầu trước Phật tổ.

Vương Hành Bản thấy vậy, không khỏi cười lạnh một tiếng.

- Đường đường là một quân vương, lại không có một chút phản kháng, chỉ biết dập đầu trước một pho tượng vô tri vô giác, làm sao có thể không chết?

Vân Định Hưng liếc nhìn hắn, không nói gì.

Đột nhiên, hắn nghe thấy Dương Đồng lớn tiếng nói:

- Phật tổ xin phù hộ Lý khanh, ngày sau báo thù rửa hận cho trẫm.

Ăn thịt hắn, uống máu hắn, cắt gân hắn... trăm ngàn đời bị dày dọ dưới a tì địa ngục, để Vương Thế Sung không thể chết tử tế, khiến Lương Bách Niên bị băm thây vạn đoạn, khiến Vân Định Hưng đời làm kỹ nữ, khiến Vương Hành Bản kiếp sau không được làm người.

Vân Định Hưng và Vương Hành Bản vốn không ngờ Dương Đồng lại có thể nguyện rửa ác độc như vậy.

Nhắc đến quỷ thần, xưa nay đã khiến người ta sợ hãi, huống chi hiện giờ thân đang ở trong Phật đường, lại bị Dương Đồng nguyện rửa ác độc như vậy, khiến hai người sớn hết cả gai ốc.

Vương Hành Bản hét lớn một tiếng, rút bảo kiếm xông lên, đâm xuyên qua thân thể gầy yếu của Dương Đồng.

Thanh âm nguyện rửa lập tức dừng lại.

Dương Đồng chậm rãi ngã xuống vũng máu, khuôn mặt chảy máu, hình dung dữ tợn, như là ác quỷ. Vương Hành Bản từng giết người vô số, nhưng không biết tại sao, trong tình hình như vậy, cũng không khỏi rùng mình, phảng phất như trong Phật đường có một đôi mắt vô hình đang quan sát hắn. Hắn rút kiếm ra, lùi lại mấy bước, sau đó đột nhiên quát to một tiếng, xoay người rời đi.

Còn Vân Định Hưng sắc mặt tái nhợt, không còn một chút thần thái.

Mùa thu năm Đại Nghiệp mười bốn, ngày 10 tháng 10.

Vương Thế Sung sai người quét dọn cung điện, ngồi lên kiệu để vương tiến vào hoàng thành đăng cơ xưng đế.

Trước đó, Dương Đồng đã hạ chiếu nhường đế vị lại cho Vương Thế Sung.

Vương Thế Sung ba lượt khước từ, Dương Đồng ba lượt hạ chiếu khuyên nhủ chân thành, cuối cùng Vương Thế Sung đồng ý đăng cơ, sửa quốc hiệu là Trịnh, sửa năm là Khai Minh.

Nhưng Dương Đồng ba lượt hạ chiếu, lại chưa từng xuất hiện qua một lần.

Thậm chí văn võ mãn triều đình và dân chúng trong đại lễ đăng cơ của Vương Thế Sung cũng chưa từng nhìn thấy vị hoàng đế trẻ tuổi này.

Vương Thế Sung phong con trai trưởng Vương Huyền Ứng làm thái tử, Vương Huyền Thứ làm Hán vương.

Mười chín tộc nhân Vương thị đều được sắc phong vương vị, đồng thời phong Dương Đồng làm Lộ quốc công. Đoạn Đạt làm Tư Đồ, Vân Định Hưng làm Thái úy, tất cả những người đi theo Vương Thế Sung đều có phong thưởng, thậm chí ngay cả Lý Ngôn Khánh cũng được Vương Thế Sung tình nguyện phong làm Tả phó xạ, còn hạ chiếu nói, Lý Ngôn Khánh đẹp loạn được Cấp quận. Vương Hành Bản được phong làm Thái Thú Hào Châu, Vương Huyền Thứ là Thái Thú Quận Châu, phân Huỳnh Dương quận làm hai.

Có lẽ, trong mắt Vương Thế Sung, Huỳnh Dương quận đã dễ như trở bàn tay.

Dương Đồng chết rồi, nhà Tùy kết thúc, Lý Ngồn Khánh không quy thuận hần, còn có thể quy thuận người nào nữa chứ?

Đêm đó, Vương Thế Sung xếp đặt tiệc rượu trong cung.

Trong bóng đêm, mười bóng đèn xuất hiện dưới núi Long Môn, sau khi đào xuống một phần mộ đơn sơ, lấy từ bên trong ra một cỗ quan tài gỗ mỏng.

- Cung giám, bây giờ chúng ta đi đâu?

Một thái giám thấp giọng hỏi.

Dưới ánh lửa, Lô Dận đốt giấy để tang, lệ rơi đầy mặt.

Hần ngẩng đầu, sau khi nhìn về hướng Lạc Dương xa xăm, nghiêng rằng nói:

- Chúng ta tới Cửng huyện, tìm Lý lang quân.

Nhưng Lý lang quân không ở Huỳnh Dương.

Ngày 17 tháng 10 năm Võ Đức, Sơn Đông tuyết rơi nhiều.

Lý Mật triệu tập hai mươi vạn đại quân, khổ chiến hơn mười ngày với Vũ Văn Hóa Cập dưới núi Chương Hoàng. Hai bên tổn thất thảm trọng, cuối cùng Vũ Văn Hóa Cập thất bại lui quân, Lý Mật dành được chiến thắng... Vũ Văn Hóa Cập mang theo Ngụy đế Dương Hạo và mấy vạn tàn binh bại tướng, thừa dịp sông lớn đóng băng, rút lui về hướng Ngụy huyện.

Thương nguyên rậm rạp, cây chết khắp đồng. Lý Mật mang theo tâm tình vui sướng sau khi đại thắng chạy về hướng Đông đô.

Lúc này, hần ôm một mộng tưởng tươi đẹp, dựa vào đại thắng lần này, trở về Đông đô thu hoạch danh tiếng chính thống, sau đó đầu vô thiên hạ.

Nhưng khi Lý Mật mới đến Lỗ quận, đã nhận được tin tức Dương Đồng thoái vị, Vương Thế Sung xưng đế ở Đông đô.

675. Chương 149: Lý Quân Tiện.

- Chuyện này là không thể.

Lý Mật vô cùng kinh sợ, tức giận gào thét.

Dương Đồng sao có thể nhường ngôi cho Vương Thế Sung?

Trước đây, Dương Đồng còn thông qua bọn Vũ Văn Nho Đồng liên hệ với hần, nói với hần nếu quy thuận Đông đô, sẽ được vị trí Tam công, nhận chức Đại thừa tướng.

Nhưng tại sao trong nháy mắt, Dương Đồng lại thoái vị?

- Phải người liên lạc với Vũ Văn Nho Đồng và Thôi Đức Bản.

Trong đại trường, Lý Mật nghiêm nghị quát hỏi.

Trước mặt hần có một lão giả ngồi ngay ngắn, hai mắt nửa khép, giống như lão tăng nhập định.

- Khởi bẩm Vương thượng, Đông đô truyền tin đến, cuối tháng chín Vương Thế Sung hạ lệnh tịch biên tài sản cả nhà Vũ Văn Nho Đồng và Thôi Đức Bản. Vũ Văn tả thừa tướng và Thôi tán kỵ đều đã chết tại trong đại lao...nhưng do tộc nhân Thôi tán kỵ đăng môn, cho nên hậu nhân của hần đều chịu ảnh hưởng, bị đuổi ra khỏi Đông đô. Cả nhà tám mươi sáu người Vũ Văn tả thừa đều bị Vương Thế Sung xử tử. Hiện giờ trong thành Đông đô, Vương Thế Sung đã một tay che trời.

Lý Mật ngồi yên trên ghế thái sư, một hồi lâu vẫn không nói lời nào.

Lúc này, lão giả ngồi trước mặt hần, đột nhiên mở to mắt, thấp giọng nói:

- Mật Công, Vương Thế Sung hành thích vua, âm mưu chinh phạt.

Lý Mật cả kinh, cung kính nhìn lão giả.

- Vô Úy công, sao người biết Vương Thế Sung hành thích vua? Chẳng lẽ bệ hạ đã....

- Vương Thế Sung là kẻ hèn hạ, trong mắt hắn sớm đã không có quân vương.

Dã tâm của hắn rất rõ ràng, là kẻ gian ác đương thời. Người này giỏi giả bộ, rõ ràng bụng đầy gian trá, nhưng lại làm ra vẻ trung thần hiếu tử. Nếu bệ hạ còn sống, cho dù Vương Thế Sung dùng đủ loại thủ đoạn, cũng sẽ lệnh cho bệ hạ lộ diện trước mặt mọi người. Nhưng hiện tại ba lần nhường ngôi, từ đầu đến cuối bệ hạ vẫn không thấy xuất hiện, thậm chí ngay cả lúc thiên vị cũng không lộ diện, vậy chỉ có một khả năng, bệ hạ đã bị Vương Thế Sung giết chết.

Lão giả này chính là Tả phó xạ của Tùy thất, tên là Thái Thường Khanh, sau khi bị Dương Quảng bãi miễn, lại đi theo lão thần Tùy thất, Tô Uy.

Sau khi Vũ Văn Hóa Cập giết Dương Quảng, vẫn giữ thái độ vô cùng cung kính các lão thần Tùy thất, như đám người Bùi Thế Củ, Tô Uy đều được hắn trọng dụng.

Tô Uy được phong làm Quang Lộc đại phu, nhưng trận chiến ở Túy Hoàng sơn, Lý Mật đã cướp mất Tô Uy.

Lý Mật là kẻ tính tình cao ngạo, nhưng trước mặt danh thần Khai Hoàng Tô Uy cũng không dám liều lĩnh quá mức. Dù sao, Tô Uy là lão thần đồng lứa với Cao Dĩnh, Dương Tố. Ánh mắt tinh tường và từng trải của hắn không cho phép Lý Mật cuồng ngạo. Tùy Dương đế có thể tùy ý chèn ép Tô Uy, nhưng Lý Mật lại không có tư cách như vậy, hơn nữa, Lý Mật còn hy vọng nhờ Tô Uy thu hoạch nhiều lợi ích hơn nữa ở Đông đô.

- Vô Úy công, vậy theo kiến giải của ngài, chúng ta nên làm như thế nào?

Tô Uy, tự là Vô Úy.

- Mật Công, lúc này còn cần phải suy nghĩ sao?

Người đã tỏ vẻ thần phục Đông đô, vậy thì phải biểu thị lòng trung thành với người trong thiên hạ. Vương Thế Sung mặc dù đã xưng đế, nhưng căn cơ cũng chưa vững chắc.

Người nên nhân lúc này, xua quân về Đông đô, quyết một trận tử chiến với Vương Thế Sung.

Thắng, Mật Công được Đông đô, báo thù cho bệ hạ, có thể thuận lý dành được chính danh, được thiên hạ tán thưởng; Bại cũng có thể lui giữ Sơn Đông, dựng đứng đại kỳ, triệu tập anh hùng thiên hạ chinh phạt Vương Thế Sung. Thắng bại đối với Mật Công mà nói không quan trọng, quan trọng nhất là, rửa sạch được thanh danh trước kia...Nếu làm như vậy, ngay cả Lý Ngồn Khánh Lý lang quân ở Huỳnh Dương quận cũng sẽ tỏ vẻ kính nể.

Lý Mật nghe xong vô cùng vui mừng, lập tức hạ lệnh, đại quân lập tức chuẩn bị tiến về Lạc Dương.

Cùng lúc đó, huyện thành Yển Sư cũng đang diễn ra một cuộc chiến đấu thảm khốc. Đoạn Đạtriệu tập mấy vạn binh mã, phát động công kích mạnh mẽ đối với Yển Sư huyện, ý đồ cướp đoạt Yển Sư, mở ra cửa về Đông đô. Vương Thế Sung cũng vậy, Đoạn Đạtriệu tập, đều cho rằng lấy huyện thành Yển Sư dễ như trở bàn tay.

Lý Mật không ở Yển Sư, ai có thể là đối thủ của Đoạn Đạ?

Thật không ngờ, Lỗ Nho Tông canh giữ Yển Sư lại không hề thua kém Lý Mật.

Dựa vào tường thành Yển Sư kiên cố, triển khai chiến đấu kịch liệt với Trịnh quân. Từ ngày 8 tháng 10 đến 17 tháng 10, chiến đấu giằng co gần mười ngày, nhưng Đoạn Đạ vẫn không thể công phá được cửa thành Yển Sư. Lúc này binh sĩ đã vô cùng mỏi mệt, Đoạn Đạ không thể không tạm thời lui binh ba mươi dặm.

Cùng lúc đó, viện binh Trịnh quân từ Lạc Dương chạy đến cũng đã tới dưới núi Thạch Lâm.

Vào ban đêm, trời tối đen như mực, cũng rất lạnh.

Sau nửa đêm còn có tuyết rơi.

Mặc dù Trịnh quân đã lui binh nhưng Lỗ Nho Tông cũng không dám có nửa phần lười biếng, suất lĩnh binh lính, dò xét thành lâu.

- Lỗ công, trời lạnh như vậy, ngài vẫn nên quay về phủ nghỉ ngơi đi.

Mặt tướng dẫn người tiếp tục dò xét, tuyết đối sẽ không để con rệp Vương Thế Sung chiếm được tiện nghi.

Lý Quân Tiện năm nay 25-26 tuổi, cơ thể vạm vỡ mà khô ngô, vẻ mặt oai hùng. Hẳn thật sự là một mãnh tướng của quân Ngao Cương, sử dụng một cây kích lưỡi liềm, thuật bắn tuyết diệu. Lần này Đoạn Đạt tiến công Yến Sư, Lý Quân Tiện mấy lần dẫn quân đánh đuổi Trịnh quân xuống đầu thành. Bất luận là Lý Mật hay Lỗ Nho Tông đều rất coi trọng hắn, Lý Mật từng nói, nếu gây dựng lại nội quân sẽ lệnh cho Lý Quân Tiện làm Phiêu kỵ.

Lỗ Nho Tông lắc đầu

- Quân Tiện chớ lo lắng. lão nhi Đoạn Đạt lần này lui binh, trong thời gian ngắn chưa chắc có thể khai chiến. Đúng rồi, phía Dương thành có tin tức gì không?

- Đan đại tướng quân lần trước có nói, hắn đang nghĩ cách mở lại con đường Đế Lĩnh.

Nhưng lần này tuyết rơi, chỉ sợ lại có thêm mấy phần biến đổi. Huỳnh Dương quân trước mắt không có động tĩnh gì, nghe nói tình hình chiến đấu ở Hà Bắc đang giằng co, bọn họ điều không ít binh mã về Cấp quận trước, trong Huỳnh Dương quận không khỏi có chút trống trải. Cho nên khoảng thời gian trước, Vương Phục Bảo của Tung Cao huyện đã rút về Hắc Thạch quan, Diêu Ý của Hầu thị đồng dạng cũng lui binh về cửa Hắc Thạch Độ. Như vậy xem ra, Đan đại tướng quân muốn đảm thông con đường Đế Lĩnh chỉ là chuyện sớm muộn.

Mới đầu Lỗ Nho Tông còn lộ vẻ tươi cười.

Nhưng sau khi nghe Lý Quân Tiện nói xong, bất giác nhíu mày.

676. Chương 150: Lý Đại Lượng

Đột nhiên, hắn hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói:

- Không hay rồi.

- Tướng quân, làm sao vậy?

- Ta chưa từng gặp Lý Ngôn Khánh, nhưng lại nghe người ta nhắc tới hắn vô số lần. Tên gia hỏa này mặc dù còn trẻ, nhưng thủ đoạn lại cực kỳ cay độc.

Hắn xưa nay bày mưu tính kế rồi mới hành động, dụng binh mặc dù kỳ quái, nhìn qua có vẻ rất mạo hiểm, nhưng kì thực lại cẩn thận từng bước. Với hiểu biết của ta về hắn, nếu không thể giữ Cấp quận, hắn tất nhiên sẽ không do dự bỏ qua Cấp quận; nếu Hà Nội nguy hiểm, hắn cũng sẽ lập tức rời bỏ Hà Nội...Đối với hắn mà nói, lợi ích của Cấp quận và Hà Nội chưa hẳn quan trọng hơn Huỳnh Dương quận, làm sao hắn có thể bỏ rơi Huỳnh Dương không để ý?

Những lời này đối với Lý Quân Tiện mà nói, tựa hồ có chút vô cùng phức tạp.

Vì vậy sau khi Lỗ Nho Tông nói xong, Lý Quân Tiện mở to hai mắt nhìn, đơn giản là không thể lĩnh hội được hàm nghĩa bên trong.

Lỗ Nho Tông bồi hồi dạo bước trên cổng thành, cũng không giải thích cho Lý Quân Tiện. Một lát sau, hắn nói với Lý Quân Tiện:

- Quân Tiện, người lập tức suất lĩnh nhân mã, đi suốt đêm đến núi Thủ Dương, bất luận như thế nào người cũng phải mau chóng bắt được liên lạc với Đan đại tướng quân, lệnh cho hắn chớ tham công, mạo hiểm công kích Hắc Thạch quan. Tiện nghi của Lý Ngôn Khánh không dễ chiếm, chỉ cần không cẩn thận rất có thể sẽ trúng quỷ kế của y.

Nếu Huỳnh Dương quân chịu nhường lại con đường Đế Lĩnh, binh lực hư không cũng vậy, bên trong có dấu hiệu lửa gậy cũng vậy, xin Đan đại tướng quân toàn lực dã thông con đường Đế Lĩnh, mau chóng cứu viện Yến Sư, chỉ cần có thể vượt qua mùa đông này, sau đầu xuân chúng ta có thể phản công Lạc Dương. Đợi nắm được Lạc Dương, Lý Ngôn Khánh cũng không đáng để lo..

Thân là tướng lĩnh cao cấp của quân Ngôã Cương, Lỗ Nho Tông biết rõ, giữa Lý Ngôn Khánh và Đan Hùng Tín thù sâu như biển.

Không chỉ vì Lý Ngôn Khánh từng đánh bại Đan Hùng Tín mà là hai đứa con trai của Đan Hùng Tín đều chết trong tay Lý Ngôn Khánh. Đan Hùng Tín trước kia theo Địch Nhượng, cả nhà bị quan phủ tịch biên, chỉ còn lại hai đứa con trai. Vậy mà hai đứa con trai lại chết trong tay Ngôn Khánh, hán há có thể từ bỏ ý đồ?

Cho nên Đan Hùng Tín một khi bị binh lực trống trải ở Huỳnh Dương hấp dẫn, công kích mạnh mẽ Hắc Thạch quan, nói không chừng sẽ trúng quỷ kế của Lý Ngôn Khánh.

Đúng như Lỗ Nho Tông đã nói: Tiệm nghị của Lý Ngôn Khánh không dễ chiếm.

Lúc này Lý Quân Tiệm đã hiểu rõ, vội vàng gặt đầu đáp ứng.

Trong màn đêm, bông tuyết bay múa, hình như có xu thế càng ngày càng nhiều.

Lỗ Nho Tông đứng trên cổng thành, đưa mắt nhìn Lý Quân Tiệm dẫn 800 nhân mã, thừa dịp đêm tối rời đi, vẻ sầu lo trên mặt càng lúc càng rõ.

Chỉ hi vọng, Đan đại tướng quân có thể duy trì tỉnh táo.

Cổ đô, Khai Phong.

Nằm ở bình nguyên Dự Đông, cách Quán Châu, ước chừng trăm dặm. Tòa đô thành cổ xưa này có lịch sử rất lâu đời, tương truyền Hạ Thất Thế Đế đã dời đô về Lão Khâu, tức Khai Phong sau này. Thời nhà Hạ, Khai Phong tổng cộng đã trải qua sáu đời, cũng là trung tâm chính trị và kinh tế của Hoa Hạ văn minh thời kỳ viễn cổ.

Thời kì Xuân Thu, Trịnh Trang Công muốn mở rộng Trung Nguyên, đã xây dựng thành thị phụ cận Chu Tiên trấn sau này, gọi là Khải Phong.

Thời Chiến quốc, Ngụy quốc tranh đoạt, Ngụy Huệ vương năm thứ 6 (trước năm 364), do an nguy của Hà Đông đã dời đô về Đại Lương, cũng là mở ra xây dựng thành đô lần đầu tiên trong lịch sử.

Tùy Dạng Đế khai thông Tế Cử, câu thông Hà Lạc và Hoàng Hoài, vị trí của Khai Phong lại càng quan trọng.

Sau khi Lý Mật tự giành lấy Khai Phong, liền đem Khai Phong giao cho đại phu chấp chương Thời Đức Duệ của Tùy Thất. Mặc dù phân trị với Huỳnh Dương quận nhưng liên hệ của cả hai vẫn mật thiết như cũ, rất nhiều thương phẩm vật tư, thông qua Khai Phong, chuyển đến khu vực Lạc Hà, bởi vậy mà mang đến thuế má, đồng thời với trở thành một trụ cột của quân Ngôã Cương, liên lạc giữa Thời Đức Duệ và thế trụ Huỳnh Dương cũng không dừng lại.

Năm Đại Nghiệp mười ba, Lý Mật và Vương Thế Sung hẹn nhau giáp công Huỳnh Dương, chính là thông qua Thời Đức Duệ, mua được Trịnh Hiếu Thanh.

Chỉ đáng tiếc, sắp thành lại bại.

Sau hừng đông, tuyết rơi càng lúc càng nhiều.

Đại tướng đóng quân ở Khai Phong tên là Lý Đại Lương, mới ba mươi tuổi, là tướng lĩnh trẻ tuổi của quân Ngôã Cương.

Người này vốn xuất lực dưới trướng dũng tướng lang tướng Bàn Ngọc của Tùy thất. Năm Đại Nghiệp mười ba, sau khi Lý Mật cướp lấy Dương thành, lập tức triển khai một trận đại chiến giữa Đế Lĩnh và Bàn Ngọc Hoắc Thế Cử, cũng chính là cái gọi là đại thắng Đế Lĩnh. Hai vạn binh mã dưới trướng Bàn Ngọc và

Hoắc Thế Cử bị Lý Mật một lần hành động đánh tan, Hoắc Thế Cử bị Tần Dụng giết chết, Lý Đại Lượng bị Lý Mật bắt làm tù binh, sau đó lại quy thuận Lý Mật, xuất lực dưới trướng Vương Yếu Hán.

Bọn người Tần Quỳnh, Trình Giảo Kim phụng mệnh đến Quan Trung kiểm chế Lý Uyên, không ngờ vừa đi đã không thấy tin tức.

Vì vậy Lý Mật bắt đầu đề bạt tướng lĩnh trong quân. Lý Đại Lượng vì từng xuất lực trong cấm quân Tùy quân, hiểu đạo trị quân, được Lý Mật coi trọng.

Nhưng cho dù coi trọng, vết xe đổ trước đó làm cho Lý Mật cũng không dám dễ dàng tin tưởng Lý Đại Lượng.

Hắn sắp xếp cho Lý Đại Lượng ở Khai Phong, trên danh nghĩa là phòng giữ, trên thực tế lại bị Thời Đức Duệ khống chế. Khi không có mệnh lệnh của Thời Đức Duệ, Lý Đại Lượng cũng không cách nào điều động binh mã.

- Cái thời tiết chết tiệt này.

Lý Đại Lượng sau khi hoàn tất dò xét trên cổng thành, liền đi vào cửa lâu.

Trong phòng đặt một chậu than, than cháy hừng hực, ít nhiều cũng xua bớt đi được giá rét trong phòng. Hắn giữ đám bông tuyết đọng lại trên người, đi đến trước lò than gơ tay định sưởi ấm.

- Tướng quân, cách phía bắc Khai Phong thành ba mươi dặm, hiện có binh mã đang tiến đến.

Thám báo đột nhiên xông vào trong phòng, mang theo một luồng hàn khí lạnh lẽo.

Lửa than lay động mấy cái rồi khôi phục lại bình thường. Trái tim Lý Đại Lượng chợt co thắt, vội vàng quơ lấy hoành đao nói:

- Lập tức hạ lệnh, đóng cửa thành, theo ta cùng xem xét tình hình quân địch.

Hắn dẫn người, leo lên cửa thành lâu trông về phía xa.

Gió to, tuyết dày, bên ngoài thành là một vùng trắng xoá, tầm mắt rất mờ mịt.

- Truyền mệnh lệnh của ta, tam quân cảnh giới.

677. Chương 151-152: Bàng Ngọc

Lý Đại Lượng không dám do dự nói:

- Ta tiến về phủ nha trước, bẩm báo với Thời đại phu, nếu binh đến dưới thành, không có mệnh lệnh của ta, không được xuất chiến.

Nếu quân địch đánh lên, vậy phải điều động binh mã.

Cần phải điều động binh mã, nếu không có lệnh bài của Thời Đức Duệ, Lý Đại Lượng cũng không cách nào điều động.

Hắn vội vàng chạy đến phủ nha Khai Phong, chỉ thấy quân lính bên ngoài cửa phủ xếp thành hai hàng, đang cảnh giác quan sát xung quanh. Chuyện này cũng khó trách, trên đầu thành truyền đến tiếng kèn, đã nói rõ tất cả vấn đề. Đây là nơi trung tâm Khai Phong, đương nhiên phải tăng cường phòng giữ, cẩn thận đề phòng mới được.

- Bẩm báo Thời đại phu, có Lý Đại Lượng cầu kiến.

Binh sĩ liền tiến lên dắt dây cương.

- Lý tướng quân cứ tiến vào, Thời đại phu vừa rồi truyền lệnh, nếu tướng quân đến cứ vào trong nói chuyện.

- Vậy xin đa tạ.

Đã từng ở Trường An và Lạc Dương.

Lý Đại Lượng mặc dù còn trẻ, nhưng tầm mắt lại rộng mở hơn Tần Quỳnh.

Cái này gọi là quan thất phẩm trước cửa Tể tướng, lính giữ cửa của phủ nha Khai Phong cũng không dễ trêu chọc. Thời Đức Duệ cũng là xuất thân sĩ phu, binh lính đa số là thân thuộc trong tộc hần. Nếu đắc tội với một người nào đó cũng khó bảo toàn sau này không gặp rắc rối. Lý Đại Lượng không bằng Thời Đức Duệ, hần xuất thân bình dân, không có bất kỳ căn cơ nào đáng nói.

Cho nên, bất kể lúc nào, Lý Đại Lượng đều bảo trì vài phần cung kính.

Lính gác cửa né người nhường đường, Lý Đại Lượng sải bước đi thẳng vào trong phủ...nhưng hần không phát hiện, khi hần đi vào trong phòng chính, cửa lớn phủ nha lặng lẽ được đóng lại, quân lính ngoài phủ lập tức hành động nhanh như cắt, ngăn cản người xa lạ tới gần.

Trong phòng chính, Thời Đức Duệ đang nói chuyện với một người trung niên dáng vẻ bất phàm, râu tóc bạc trắng.

Hai người thỉnh thoảng phát ra tiếng cười sảng khoái, nhìn qua vô cùng thân thiết.

Lý Đại Lượng đi vào phòng chính, tiến lên hành lễ.

- Thời đại phu, ngoài thành phát hiện binh mã bất minh tới gần, gió tuyết như vậy, sợ có bọn cướp đánh lên, xin đại phu mau chóng triệu tập đội ngũ, chuẩn bị phòng ngự.

Thời Đức Duệ cười ha ha, ý bảo Lý Đại Lượng đứng dậy.

Nhưng hần lại không nóng lòng phản ứng, mà đi về hướng người trung niên nói:

- Thần Thông công, đây chính là người ta đã nói với ngài, người phòng giữ Khai Phong, Lý Đại Lượng.
- Quả nhiên oai hùng bất phàm.

Người trung niên mỉm cười thân thiết hỏi:

- Nghe nói Lý thủ bị trước đây, từng xuất lực ở cấm quân?

Lý Đại Lượng khẽ giật mình, có chút không rõ ý tứ của Thời Đức Duệ, nhưng hần cảm thấy người trung niên trước mắt này, nhìn qua có vẻ quen mắt, tựa hồ như đã gặp ở đâu rồi, lập tức cũng không dám lãnh đạm, vội vàng cung kính trả lời:

- Mặt tướng quả từng từng xuất lực trong cấm quân Trường An.
- A? Vậy thì thật đúng dịp.

Người trung niên nói:

- Ta có một người bạn đã từng xuất lực trong cấm quân Trường An, không biết Lý thủ bị có biết không?

Lý Đại Lượng cảm thấy có chút không đúng, nhìn Thời Đức Duệ, lại nhìn người trung niên, cẩn thận hỏi:

- Xin hỏi là vị nào?
- Người này từng là lang tướng phụ trách Tả Bị Thân phủ, họ Bàng, tên Ngọc.

Bàng Ngọc?

Lý Đại Lượng rung mình một cái, đột nhiên lui về phía sau một bước, hai con ngươi trợn ngược, nghiêm nghị quát hỏi:

- Người là người nào?

Nói xong, hần nhìn Thời Đức Duệ.

- Thời đại phu, người làm vậy là có ý gì?

- Ha ha, Lý thủ bị không cần sốt ruột, từ từ nghe ta nói.

Cái này gọi là chim khôn biết chọn cây mà đậu. Năm đó, Mật Công mượn danh nghĩa Đào Lý Chương, làm cho anh hùng thiên hạ tưởng rằng hần quy thuận thiên mệnh nhưng không ngờ...ha ha, Mật Công hiện giờ mặc dù thể mạnh, nhưng cuối cùng không phải người thiên mệnh. Chúng ta phải trừ tính cho sau này.

Lý thủ bị cũng là người thông minh, hơn nữa tài năng bất phàm, chỉ tiếc Mật Công có tài nhìn người, nhưng lại không thể dùng người, tiếp tục lưu lại đây, không khỏi ủy khuất tài cán của Lý thủ bị. Ta muốn giới thiệu Lý thủ bị đến Trường An, chỉ là không có lễ giới thiệu, vừa vặn hôm nay Vĩnh Khang Vương đến thăm, lại là cơ hội tốt Lý thủ bị khó có được. Binh mã bên ngoài thành, chính là binh mã dưới trướng Vĩnh Khang Vương, không biết Lý thủ bị có muốn theo ta quy Đường không?

Lý Đại Lượng hít sâu một hơi

Hắn không biết Vĩnh Khang Vương là người nào, nhưng lại biết người trung niên trước mắt có lẽ là vương thất Lý Đường.

Tròng mắt đảo quanh, hần trầm ngâm một lát, rồi sau đó lui một bước, làm dạng chấp tay, nói khẽ:

- Nếu Thời đại phu nguyên ý nghĩ cho Đại Lượng. Đại Lượng há lại có thể...làm người phản chủ giống như người?

Nói xong, hần đột nhiên quay người định xông ra bên ngoài, đã thấy bên ngoài phòng chính có một đội quân sĩ thiết giáp xông ra, cầm trường mâu trong tay ngăn cản lối đi.

Đi không được, vậy phải liều mạng rồi.

Lý Đại Lượng hét lớn một tiếng, rút hoành đao ra khỏi vỏ, lao người đánh về phía nam tử trung niên.

Nhưng nam tử trung niên ngồi trên ghế thái sư vẫn không hề nhúc nhích, trên mặt hiện ra nụ cười, nhìn ánh đao bức tới, bên tai Lý Đại Lượng đột nhiên truyền đến một tiếng hừ lạnh.

Sau lưng người trung niên có một thanh niên gầy gò đứng sẵn từ bao giờ.

Nếu không chú ý sẽ rất khó phát hiện ra sự hiện hữu của hần. Khi Lý Đại Lượng tiến vào phòng chính không hề lưu ý đến người thanh niên này. Nhưng lúc này, người thanh niên bỗng đứng chắn trước mặt Lý Thần Thông, cánh tay vốn buông thõng, trong một khắc ánh đao áp tới, một đạo hàn quang từ trong tay áo thoát ra.

Một tiếng vang nhỏ vang lên.

Lý Đại Lượng chỉ cảm thấy trường đao trong tay, tựa hồ như bị một luồng sức mạnh đẩy về.

Trong lòng hần thầm kêu một tiếng không tốt, định bước lui về sau, nào ngờ trong tay người thanh niên xuất hiện một thanh lợi kiếm dài nhỏ, mũi kiếm điểm lên sống đao, cũng không thấy dưới chân hần có động tác gì, thân hình bay về phía trước, kiếm bám theo sau, nghiễm nhiên đã là tình trạng người kiếm hợp nhất.

Lý Đại Lượng bị đẩy liên tiếp về phía sau, mấy lần định ổn định bước chân, nhưng không dừng lại được.

Từ trong phòng chính, hần bị đẩy đến cửa phòng chính.

Người thanh niên đột nhiên nhún chân, chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, toàn bộ đại sảnh phòng chính tựa hồ đang rung động, đồng dạng lợi kiếm thuận thế nhảy lên, trường đao trong tay Lý Đại Lượng cũng lắc lư không yên, bay vèo ra khỏi tay. Ngay sau đó, người thanh niên lao vào, tay trái cầm kiếm, tay phải đập vào ngực Lý Đại Lượng, dưới chân dừng lại, cánh tay run lên, Lý Đại Lượng bay ra khỏi phòng chính.

Sức mạnh khổng lồ đẩy Lý Đại Lượng bay xuống cầu thang bên ngoài phòng chính.

Lý Đại Lượng choáng váng không đứng lên được, mười mấy cây trường mâu đã gắt gao đè hần xuống mặt đất.

- Lợi hại, lợi hại.

Thời Đức Duệ không nhịn được, liên tục vỗ tay, lớn tiếng nói:

- Nghe qua dưới trướng Lý lang quân có Nhục Phi Tiên, kiếm pháp xuất chúng, võ nghệ cao cường, hôm nay được diện kiến, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Lý Thần Thông cũng đứng lên, chấp tay với Thời Đức Duệ.

- Lý thủ bị trong lúc nhất thời nghĩ chưa thông, cũng là chuyện thường tình.

Chi bằng như vậy, xin Thời công dời bước, mở cửa thành, binh mã lang quân đã tới dưới Khai Phong thành, gió tuyết như vậy vẫn nên sớm vào thành nghỉ ngơi.

- Đúng vậy.

Thời Đức Duệ vừa nói vừa đưa tay ra mời.

Nhưng dưới bậc thang, Lý Đại Lượng bị dây thừng trói chặt chột cảm thấy đầu óc ông ông, cả người nhất thời như nằm mộng...

Lý lang quân?

Lý lang quân nào chứ?

Ngày 26 tháng 10, Lý Mật khởi binh đến Trần Lưu.

Nhưng nghênh đón hấn ngoại trừ quan viên trên dưới Trần Lưu ra, còn có một tin tức khiến hấn khó tin: Khai Phong bị công hãm.

Không chỉ có Khai Phong, còn có Ủy thị và Tân Trịnh, cũng lần lượt thất thủ.

- Kẻ nào đánh chiếm Khai Phong?

Lý Mật vô ý liên tưởng đến Lý Ngôn Khánh.

Trên thực tế, Khai Phong thất thủ, tựa hồ ngoại trừ Lý Ngôn Khánh ra, cũng không có người nào khác. Vương Thế Sung ở Đông đô xa xôi, muốn cướp lấy Khai Phong, cần dành được Yến Sư trước, sau đó lấy Huỳnh Dương, hoặc vượt qua Để Lĩnh, cướp lấy Dương thành huyện, Trịnh huyện và Ủy thị huyện, rồi sau đó mới có thể khởi binh đánh hạ Khai Phong thành.

Điều này hiển nhiên rất không có khả năng.

Chưa nói đến mùa đông giá rét, Để Lĩnh tuyết rơi dày đặc, muốn vượt qua Để Lĩnh xuất kích, nguy hiểm cực lớn.

Mặc dù có thể vượt qua Để Lĩnh xuất kích, Vương Thế Sung cũng cần phải phải đề phòng Lý Ngôn Khánh, để tránh bị Ngôn Khánh dò xét đường lui của hấn, cắt đứt đường lương thảo của hấn. Nếu như vậy, chỉ bằng trực tiếp đánh chiếm Huỳnh Dương quận.

Nhưng vấn đề ở chỗ, Vương Thế Sung có bản lĩnh này sao?

Không phải Vương Thế Sung, vậy chỉ còn Lý Ngôn Khánh.

Nhưng Lý Ngôn Khánh hiện tại, tựa hồ vẫn còn ở Cấp quận, giao phong với Thái Kiến Đức.

- Lý Ngôn Khánh hiện giờ ở đâu?

- Mật Công, theo mật thám hồi báo, Lý Ngôn Khánh hiện giờ hình như vẫn còn ở Cấp quận.

- Thật sao?

- Hai ngày trước theo tin tức từ Cấp quận truyền đến, nói có người trông thấy Lý Ngôn Khánh tự mình trèo lên xe chỉ huy, công chiếm Nghiêu thành, bức lâm Vĩnh tế kênh mương bờ, ép buộc Hầu Quân Tập không thể không từ bỏ công kích Nội Hoàng.

Hai ngày trước,

Khai Phong bị công hãm tám ngày trước, Lý Ngôn Khánh vẫn còn ở Cấp quận.

Từ Cấp quận đến Khai Phong, nhất định phải vượt sông. Mặc dù nước sông Hoàng Hà đóng băng, nhưng mấy ngày liên tuyết rơi nhiều, Lý Ngôn Khánh muốn từ Cấp quận chạy đến Khai Phong, hiển nhiên không có khả năng. Bởi vì từ Cấp quận đến Khai Phong, trên đường đi thẳng tắp, hai bên đường thuộc về phạm

vi không chế của quân Ngôa Cương. Lý Ngôn Khánh muốn đến Khai Phong, nhất định phải đến Hà Nội, Nhiều Hồ Lao mới có thể đến nơi. Như vậy không có bảy tám ngày, căn bản không thể đuổi tới Khai Phong.

Tảng đá lớn trong lòng Lý Mật lập tức rơi xuống.

Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, Lý Ngôn Khánh giống như trở thành ác mộng của Lý Mật. Đứng thấy Lý Mật bình thường ung dung nhàn nhã, tựa hồ không sợ bất cứ ai, nhưng khi hắn phải đối phó với Lý Ngôn Khánh, hắn lại cảm thấy lo lắng bất an. Dù sao, trong giao phong với Ngôn Khánh, Lý Mật cũng không chiếm được bất cứ tiện nghi mang tính chất thực tế, ngược lại còn tổn binh hao tướng, thậm chí còn phải cắt nhường thành trấn, để đổi lấy bình an vô sự với Lý Ngôn Khánh.

Hiện giờ, Lý Ngôn Khánh không ở Khai Phong.

- Vậy người nào đang công hãm Khai Phong?

- Mật Công, người công hãm Khai Phong chính là Huỳnh Trạch Ứng Dương Lang Tướng Tân Văn Lễ.

- Tân Văn Lễ?

- Chính là người này, sau khi hắn cướp được Khai Phong, lập tức dùng hồ phù điều xuất binh mã Ủy Thị huyện, kết quả Quân Thành Ứng Dương Lang Tướng Trịnh Vi Thiện thừa cơ cướp lấy Ủy Thị huyện. Hà Nam bắt đại sứ dưới trướng phiêu kỵ tướng Thôi Vạn Ký, trên đường phục kích binh mã Ủy Thị huyện, làm cho viện binh Ủy Thị huyện toàn quân bị diệt, sau đó Trịnh Phan Thôi Lô Tứ Gia trước sau du thuyết Trịnh thủ tướng Lý Dục Đức, thuyết hàng Lý Dục Đức đầu hàng Tân Trịnh.

- Nói cách khác, người gây chiến lần này ở Khai Phong là Trịnh Phan Thôi Lô tứ gia.

Lý Mật cảm thấy nghi hoặc

Hắn và thế trụ Huỳnh Dương vẫn âm thầm thông qua phương thức không muốn người khác biết liên lạc với nhau.

Cho dù Trịnh Hiếu Thanh bị giết, cũng không ảnh hưởng đến quan hệ giữa hắn và tứ gia Huỳnh Dương. Đối với thế trụ mà nói, không đặt tất cả trứng gà vào trong giỏ xách, là đạo sinh tồn của bọn họ, cho dù vì vậy mà xuất hiện cục diện tự giết lẫn nhau, chỉ cần có lợi cho lợi ích gia tộc, bọn họ sẽ cam tâm tình nguyện, chỉ là lần này tứ gia đột nhiên gây khó, làm cho Lý Mật trở tay không kịp, không nắm rõ huyền cơ bên trong.

- Vô Ủy công, người thấy thế nào?

Tô Uy cau mày, cười khổ nói:

- Lão hủ sớm đã hồ hững với tình hình của Huỳnh Dương quận.

Tình hình của Trịnh Phan Thôi Lô Tứ Gia trước mắt như thế nào, ta cũng chỉ biết đại khái nhưng nếu bọn hắn đã hành động, vậy nhất định là có mưu đồ. Mật Công muốn đánh chiếm Đông đô, chắc chắn phải đi qua con đường Khai Phong, chỉ có điều tuyệt đối không được xem thường Tân Văn Lễ.

Lý Mật vừa nghe, lập tức cất tiếng cười to.

- Nếu là thúc phụ Tân Thế Hùng của Tân Văn Lễ, có lẽ ta sẽ có chút kiêng kỵ.

Nhưng Tân Văn Lễ...hắc hắc, không phải ta xem thường hắn, nhưng nếu ta muốn lấy thủ cấp của Tân Văn Lễ thật sự như lấy đồ trong túi.

Có lẽ qua thời gian dài xưng vương, Lý Mật đã thành thói quen xưng hô như vậy.

Tuy nhiên vào một số thời điểm nào đó, hắn sẽ chú ý khắc chế lời nói của mình, nếu không một khi đắc ý có thể quên mất thực tế.

Nào ngờ, Tô Uy lại cau mày.

Trong lòng thở dài: Thiếu kiên nhẫn như vậy làm sao làm thành đại sự?

Hắn vốn còn nghĩ đến phụ tá Lý Mật, nhưng hiện tại xem ra, lại là một tên gia hỏa không có thành tựu...nghe nói, thủ hạ xuất lực dưới trướng Lý Ngôn Khánh sẽ được trọng dụng. Lý Ngôn Khánh còn trẻ mà đã thành danh, tài học bất phàm, chỉ tiếc còn quá trẻ, nếu không cũng là một chỗ dựa có thể che mưa che gió.

Nghĩ tới đây, Tô Uy bất động thanh sắc.

- Vậy ý của Mật Công là...

Lý Mật cười lạnh nói:

- Lập tức xuất động binh mã, lệnh cho Thái Kiến Đức làm quân tiên phong, Lý Hậu Đức làm Tả thống quân. Vương Yếu Hán làm Hữu thống quân, tiến đến Khai Phong. Ta muốn trong vòng 3 ngày phải cướp lại Khai Phong thành, chỉ cần nắm được Khai Phong, Trịnh Phan Thôi Lô Tứ Gia sẽ liên hệ với ta, Ủy thị và Tân Trịnh dễ như trở bàn tay. Hơn nữa, ta lệnh cho Tam lang xuất trấn Tuấn Nghi, Tân Văn Lễ muốn toàn thân trở ra còn khó hơn lên trời.

Tô Uy cười nói

- Vậy thì lão hủ chúc Mật Công thắng ngay trận đầu, mã đáo thành công.

678. Chương 153-154: Xuất Kích.

Những lời này kỳ thật cũng biểu hiện tâm tư của Tô Uy. Bắt đầu từ bây giờ, ta thân ở bên Tào doanh nhưng tâm tư lại hướng về bên Hán, nhanh chóng nghĩ ra kế sách.

Chỉ tiếc, Lý Mật lúc này đang dương dương đắc ý, làm gì còn để ý đến ẩn ý trong lời nói của Tô Uy.

Hắn chỉ ngửa đầu cười lớn, trong lòng thầm suy nghĩ có thể nhân dịp này, đánh chiếm Huỳnh Dương hay không?

Cơ hội này rất khó có được.

Lý Ngôn Khánh không ở Huỳnh Dương quận, cũng chẳng khác nào thiếu đi một mối họa trong lòng.

Lúc trước, khi Ngôn Khánh ở Huỳnh Dương quận thật giống như nắm đấm nắm chặt, cho dù là thăm dò rất nhỏ đều gặp phải thống kích đón đầu.

Hiện giờ Lý Ngôn Khánh không ở Huỳnh Dương, Huỳnh Dương quận giống như có chút rối loạn.

Trịnh Phan Thôi Lô, bắt đầu đã có bàn tính của mình, nếu là trước kia quả quyết không có khả năng xảy ra.

Sở dĩ xuất hiện tình huống như vậy, chỉ có thể nói rõ, Lý Ngôn Khánh đã bắt đầu mất đi khống chế đối với Huỳnh Dương quận. Dù sao Thái Kiến Đức cũng không phải hạng người bình thường.

Ngày 29 tháng 19 năm Vô Đức.

Ngày thứ ba sau khi biết được Khai Phong thất thủ, Lý Mật xua quân đến dưới Khai Phong thành.

Lý Mật cảm thấy lúc này Khai Phong nhất định vô cùng khản trương. Dù sao bản thân mang dư uy đánh bại Vũ Văn Hóa Cập đến Khai Phong, Tân Văn Lễ làm sao có thể không sợ?

Hơn nữa Lý Mật vẫn cho rằng, Tân Văn Lễ chẳng qua dựa vào thúc phụ Tân Thế Hùng, mới làm tới vị trí hôm nay.

Luận về tài năng không đáng để lo sợ. Xem ra Tân Văn Lễ đang khản trương xây dựng lũy cao hào sâu, muốn dựa vào Khai Phong thành kiên cố, giao phong với mình, nhưng nếu chỉ dựa vào một Khai Phong, có thể ngăn cản đường đi của ta được sao?

Lý Mật trên xe trận, tay vịn xe lan, kiêu ngạo nhìn về phương xa.

Ba ngày, nhất định trong vòng ba ngày ta phải đánh hạ Khai Phong, nếu không một khi Lý Ngôn Khánh nhận được tin tức, sớm muộn sẽ đến Khai Phong tiếp viện.

Nếu như vậy, một trận thủ chiến bình thường sẽ biến thành một trận chiến kéo dài.

- Báo. . .

Ngay khi Lý Mật đang suy nghĩ kế hoạch tương lai viễn vông, một con khoái mã như gió vọt tới.

Lý Mật giật mình, nhưng hấn không nóng vội mà bình tĩnh hỏi:

- Có chuyện gì?

- Khởi bẩm Vương thượng, Thái Thống Quân quân tiên phong phái người truyền tin đến, nói là binh mã Khai Phong kết trận hạ trại ở bờ Thái Thủy, ý muốn cùng quân ta quyết chiến.

Lý Mật cả kinh

- Người nói Tân Văn Lễ muốn quyết chiến với chúng ta ở ngoài thành?

- Đúng vậy.

Tên Tân Văn Lễ này chẳng lẽ vắng đầu?

Lý Mật bắt giắc lộ vẻ ngạc nhiên, nghi hoặc hỏi:

- Tân Văn Lễ phái ra bao nhiêu binh mã?

- Thái Thống Quân phái người nói, binh mã quân địch ước chừng trên dưới vạn người.

Điều này tựa hồ ăn khớp với tin tức do thám tìm hiểu được trước đó. Lý Mật sau một hồi sững sốt, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to không ngớt.

- Tân Văn Lễ không phải hóa điên rồi chứ?

Nếu dựa vào Khai Phong thành kiên cố, hấn còn có lực đánh một trận, hiện giờ dựa vào một vạn người, lại muốn chống lại năm vạn đại quân của ta sao?

Lý Mật triệu tập hai mươi vạn binh mã, quyết chiến với Vũ Văn Hóa Cập.

Mặc dù đại thu hoạch toàn thắng, nhưng tổn thất thảm trọng cũng khiến lòng người rối bời. Binh mã dưới trướng Vũ Văn Hóa Cập, đều là trong mười hai vệ phủ Tùy Thất, cường hãn nhất, thiện chiến nhất. Bản thân Vũ Văn Hóa Cập mặc dù nói tham tài háo sắc, nhưng dù sao kinh nghiệm sa trường, binh pháp cũng hơn người.

Trận chiến ở Đồng Sơn, hai mươi vạn binh mã Lý Mật hao tổn gần nửa.

Lại ở lại nửa số binh mã, truy kích Vũ Văn Hóa Cập cho nên hiện trong tay Lý Mật ước chừng có năm vạn người.

Nhưng cho dù như vậy, binh lực năm chọi một vẫn khiến Lý Mật chiếm được ưu thế. Điều này cũng làm cho Lý Mật thêm khinh thường Tân Văn Lễ, hạ lệnh cho xe trận tiến lên, tụ hợp với quân tiên phong ở bờ Thái Thủy, kết trận chờ đợi Tân Văn Lễ.

Xe trận của Lý Mật, chuẩn xác mà nói là một chiếc xe cao đến bốn mét, có thể điều khiển toàn bộ chiến trường.

Đã gần đến trưa, chỉ thấy đối diện Huỳnh Dương quân bày trận chỉnh tề.

Tân Văn Lễ sử dụng trận hình phương trận hình vô cùng bình thường, Lý Mật đọc thuộc lòng binh pháp, lại đánh trận nhiều năm như vậy, làm sao có thể không nhìn ra mánh khóe.

Theo trận hình và quân dung mà nói, thật sự là có chút nghiêm túc.

Trong yên lặng tỏa ra sát khí nhàn nhạt cũng làm cho người ta cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Sau khi Lý Mật xem xong, không khỏi lạnh lùng mỉm cười.

- Trận như vậy cũng dám ngăn ta?

Hấn cười nói với tả hữu:

- Vốn ta cho rằng trong ba ngày có thể hạ được Khai Phong, nhưng hiện tại xem ra, không cần đến nửa ngày, ta và chư công có thể ngồi trong thành Khai Phong rồi.

Mọi người bên cạnh nghe thấy, cũng không khỏi cất tiếng cười to.

Đúng lúc này, từ trong trận quân Huỳnh Dương lao ra một viên Đại tướng, cưỡi ngựa, trong tay cầm giáo dài, chính là Tân Văn Lễ.

Hắn cầm giáo chỉ về phía Lý Mật, nghiêm nghị quát:

- Lý Mật Lý pháp chủ vô quân vô phụ, vô tình vô nghĩa có dám chiến một trận với ta?

Thanh âm từ xa truyền đến, nụ cười trên mặt Lý Mật lập tức biến mất.

Từ sau khi bị Lý Ngôn Khánh chửi mắng một trận ở Hắc Thạch quan, Lý Mật ghét nhất là đấu võ mồm với người khác. Trong mắt hắn toát ra sát cơ khiến người ta sợ hãi, hắn dùng roi ngựa chỉ vào Tân Văn Lễ, nghiêm nghị mắng:

- Tân Văn Lễ, ngươi không biết thiên thời, dám can đảm đoạt thành trì ta, ngăn đại quân ta, thực đúng là châu chấu đá xe, không biết sống chết. Hôm nay ta sẽ bắt sống ngươi ở bờ Thái Thủy này, đến lúc đó xem ngươi còn dám hung hăng can quấy hay không?

Nói xong quát hắn roi ngựa trên không trung.

- Tam quân nghe lệnh, cùng ta xuất kích.

Trong chốc lát, tiếng trống trận, tiếng kèn ở bờ Thái Thủy vang vọng trời xanh, từng tốp quân Ngô Cương từ từ tiến tới gần quân Huỳnh Dương trong tiếng trống trận giục giã.

Bến dò Hắc Thạch cô liêu tĩnh mịch.

Khí trời rét lạnh khiến nước sông đóng băng, một bên dãy núi Để Lĩnh bị tuyết trắng bao trùm, lộ ra vài phần khí tức thê lương.

Sau khi mùa đông bắt đầu, tất cả các quán trà quán rượu ở bến dò Hắc Thạch đều bị phá hủy. Thuyền bè ở bến dò cũng theo mệnh lệnh ở Hắc Thạch quan bị đục thủng toàn bộ, những người sinh sống dựa vào bến dò đều được di dời đến Cửng huyện kiếm ăn. Cửng huyện ra bố cáo, một thuyền chìm bồi thường mười mẫu ruộng, một người di dời được hai mươi mẫu ruộng, đồng thời 50 hộ dân đều được Cửng huyện phụ trách an cư.

Điều kiện hậu đãi như vậy, những người sinh sống trên bến dò đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Vì vậy, từ trận tuyết rơi đầu tiên đến hiện tại, bến dò Hắc Thạch trở nên vô cùng lạnh lẽo, hoang vu, trong phạm vi hơn mười dặm, không nhìn ra có ai sinh sống.

Đan Hùng Tín suất quân đến bến dò Hắc Thạch, nhìn về hướng Hắc Thạch quan phía xa, bất giác cười lạnh.

Huỳnh Dương lui binh từ Tung Cao huyện và Hầu Thị huyện, biểu thị binh lực Huỳnh Dương quận hiện giờ trống rỗng, không thể không thu nạp binh lực từ bên ngoài, tăng cường phòng ngự.

Địa bàn của Lý Ngôn Khánh tựa hồ lớn hơn trước nhưng vì vậy mà gánh nặng lại gia tăng lên gấp trăm lần.

Từ ban đầu khi Lý Mật và Vương Thế Sung cầu sinh tồn, đến hiện tại giấy dựa tứ phương, thực lực của Lý Đường và Thái Kiến Đức đều không thua kém hai người Lý, Vương. Lý Ngôn Khánh được hai quận nhưng lại chọc tức hai thế lực lớn, nên phải diệt vong. hết lần này tới lần khác Lý Ngôn Khánh lại không muốn gia tăng lao dịch Huỳnh Dương, không muốn tùy tiện trưng binh, vì vậy ban đầu binh lực của hắn vốn còn sung túc lại lộ ra tình trạng giật gấu vá vai.

Bằng không, há có thể nhượng xuất hai thị trấn?

Đan Hùng Tín vất vả lắm mới bắt được một cơ hội như vậy, quả quyết sẽ không bỏ qua.

Hắn bí mật xuất binh, sau khi đánh chiếm Tung Cao huyện, lại từ trong miệng thám báo lưu lại Tung Cao huyện biết được, Vương Phục Bảo rút về Huỳnh Dương quận, mục đích không phải vì tăng cường phòng ngự

Hắc Thạch quan, mục đích thật sự của hắn là bổ sung phòng ngự khu vực Huỳnh Dương, Quản Thành...Tin tức Tân Văn Lễ và Trịnh Vi Thiện xuất kích đánh chiếm Khai Phong Đan Hùng Tín cũng nghe nói. Từ tình hình trước mắt mà nhìn, mặc dù Khai Phong bị công hãm, thực sự khiến cho hai huyện Huỳnh Dương cùng Quản Thành trở thành một khu vực trống trải, nếu như không nhanh chóng bổ khuyết chỗ trống binh lực của hai nơi này, nói không chừng sẽ có phiền toái không cần thiết.

Nhưng Đan Hùng Tín cũng nghe nói, Lý Ngôn Khánh từ chín tháng phổ biến tân pháp, làm cho Trịnh Phan Thôi Lô tứ gia có chút bất mãn.

Vương Phục Bảo xuất trấn Huỳnh, Quản cũng thuận buồn xuôi gió.

- Đại tướng quân không thể tùy tiện xuất kích.

Lý Quân Tiện đau khổ ngăn cản, tựa hồ như than thở khóc lóc.

- Lỗ tướng quân kêu mạt tướng nhắc nhở ngài, Lý gia tặc vô cùng xảo quyệt, tâm cơ thâm trầm.

Mật Công hiện giờ chưa đoạt lại Khai Phong; chúng ta không thể xung đột với hắn, một khi trúng phải quỷ kế của hắn, nhất định sẽ khiến Yến Sư rơi vào nguy cơ. Đại tướng quân, nếu thật sự phải khai chiến, xin đợi Mật Công quay về Yến Sư, đến lúc đó tập trung binh lực, Hắc Thạch quan cũng chưa hẳn không thể đánh chiếm.

Lý Quân Tiện không có tâm kế gì, nhưng hắn biết phục tùng mệnh lệnh.

Tên gia hỏa này là một kẻ cố chấp, không biết quan sát nét mặt. Khi hắn nói ra những lời này, sắc mặt Đan Hùng Tín đã tối tăm đến mức sắp nhỏ nước.

Nhớ ngày đó, hắn theo Địch Nhượng đến Ngõa Cương, dưới một người, trên vạn người.

Nhưng sau khi theo Lý Mật lên núi, địa vị của hắn càng giảm xuống, ngay cả Trình Giảo Kim đến muộn hơn hắn cũng dần dần bỏ lên đầu hắn. Lúc trước Lý Mật muốn mượn Địch Nhượng Trình Giảo Kim, nhưng lại không kêu Đan Hùng Tín, chuyện này khiến trong lòng Đan Hùng Tín cứ có một tảng đá đè nặng. Phải biết rằng, Đan Hùng Tín cảm thấy bản thân hắn còn mạnh hơn Trình Giảo Kim gấp trăm lần. Lý Mật coi trọng Trình Giảo Kim, lại không xem trọng hắn.

Đợi Địch Nhượng bị Lý Mật làm hại, Đan Hùng Tín sẽ quy thuận.

Mặc dù chức vụ của hắn rất cao, Quan bá tử Vũ hầu đại tướng quân, nhưng trên thực tế trong tay không có một chút quyền lợi nào.

Trái lại bốn người Trình Giảo Kim, Tần Quỳnh, Vương Bá Đường, Lưu Hắc Duyệt, làm gì có người nào lên núi sớm hơn hắn? Nhưng tất cả đều trở thành quan lớn, trong tay nắm giữ một nhánh đại quân, làm cho Đan Hùng Tín càng thêm bất mãn. Trận chiến ở Hắc Thạch quan, mặc dù Lý Mật vẫn giữ được vị trí Ngụy vương, nhưng trên thực tế, uy tín của y đã dần dần dao động. Sau này lại cộng thêm chuyện bọn Tần Quỳnh, Trình Giảo Kim, Ngụy Chính rời khỏi, lúc này mới tính vọt lên vị trí, Đan Hùng Tín có cơ hội độc chưởng binh mã một quân, nhưng công chiếm Yến Sư, lại không có một chút quan hệ đến Đan Hùng Tín, hắn chỉ có thể lưu thủ Dương thành.

Cùng lúc với bọn người Lỗ Nho Tông, Lý Dục Đức, Thời Đức Duệ dần dần thu hoạch được tín nhiệm của Lý Mật, Đan Hùng Tín cảm nhận được một tia nguy cơ.

Hắn cần đầy đủ công huân để ổn định vị trí của mình; đồng thời nỗi đau khắc cốt ghi tâm khiến Đan Hùng Tín khó có thể tiêu tan.

Lý Ngôn Khánh ở Cửng huyện, Đan Hùng Tín làm sao dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hiện giờ Lý Ngôn Khánh không ở Cửng huyện, thậm chí ngay cả Đỗ Như Hối cũng bị điều hướng đến Hà Nội, Hắc Thạch quan thay đổi một tên gia hỏa tên là Điều Ý gì đó làm chủ tướng, nghe nói trận chiến ở Thạch Tử Hà năm ngoái, người này từng suất quân đánh lên, nhưng trước đó, Đan Hùng Tín Đô chưa từng nghe nói đến tên của người này?

Điều Ý?

Năm đó nếu không có Lý Ngôn Khánh, làm gì có Diêu Ý.

Đan Hùng Tín thật sự đã xem thường Diêu Ý gì đó.

Lý Quân Tiện khuyên bảo, chẳng những không lay động được Đan Hùng Tín, ngược lại còn làm hấn thêm giận dữ.

Lý Quân Tiện người là cái thứ gì? Một tên gia hỏa hữu dũng vô mưu, nếu không được Lý Mật coi trọng, người há có thể khoa tay múa chân trước mặt lão tử?

- Lý tướng quân, đại quân phải ăn phải uống, còn phải thưởng tiền.

Hiện tại chúng ta đã là tên đã lên cung, không thể không phát... Lý Ngôn Khánh không ở Huỳnh Dương, chính là cơ hội tốt để ta cướp lấy Hắc Thạch quan, mã đạp Huỳnh Dương. nếu như dừng lại, trừ tính trước đó chẳng phải là phí công tốn sức. Hơn nữa ta công kích Hắc Thạch quan chính là cung cấp nhiều ủng hộ hơn cho Lỗ công, chỉ dựa vào con đường Để Linh, chuyện mới thành công được một nửa. Lỗ công muốn thủ vững Yến Sư, chỉ sợ cũng không phải chuyện dễ dàng.

Ta lấy được Huỳnh Dương quận, chính là giải quyết nỗi lo về sau cho Lỗ công.

Nói thì nói như vậy, nghe ra cũng rất có đạo lý.

Nhưng Lý Quân Tiện lại không cho như vậy. Nội tâm của hấn không lắt léo nhiều, làm sao có thể hiểu rõ tâm tư của Đan Hùng Tín.

Hấn chỉ biết, Lỗ Nho Tông không tán thành Đan Hùng Tín đánh Hắc Thạch quan, khẳng định là có nguyên nhân của y.

Vì vậy không để ý đến sắc mặt âm trầm của Đan Hùng Tín, Lý Quân Tiện một lần nữa túm lấy dây cương ngựa của hấn.

- Đại tướng quân vạn lần không được, Lý Ngôn Khánh hung tàn xảo trá, dưới trướng có nhiều mưu sĩ, vạn nhất đó là một cái bẫy, ngài đi như vậy, chẳng phải là chui đầu vô lưới? Đại tướng quân đừng quên vết xe đổ ở Bạch Thạch Độ.

679. Chương 155-156: Hỏa Cầu, Máu Tươi, Hồn Tạp.

Hấn không đề cập Bạch Thạch Độ thì thôi, vừa nhắc tới chẳng khác nào khơi lại nỗi đau của Đan Hùng Tín.

Đan Hùng Tín lập tức giận tím mặt, đưa tay quất một roi xuống, mũ sắt trên đầu Lý Quân Tiện nhất thời bị đánh vỡ, trên trán lưu lại một vết máu.

- Tặc nô đáng chết, dám mở miệng nói lời loạn ngôn, làm rối loạn tâm trí quân ta?

Nếu không phải người nằm dưới trướng Lỗ công, hôm nay ta nhất định sẽ lấy cái đầu chó trên cổ người. Người đầu, trói tên tiện nô này lại cho ta.

Đợi khi nào lấy được Hắc Thạch quan sẽ áp hấn đi gặp Lỗ công hỏi tội.

Mấy tên lính xông lên, trói Lý Quân Tiện lại, kéo sang một bên.

Lý Quân Tiện vừa giãy dụa, vừa lớn tiếng la lên:

- Đại tướng quân không được đánh Hắc Thạch quan, để tránh trúng quỷ kế Lý tặc.

- Bịt miệng hấn lại cho ta.

Một tên lính giật một miếng vải rách, nhét vào miệng Lý Quân Tiện.

Lý Quân Tiện ra sức giãy dụa hết lên, nhưng vẫn không phát ra lời. Đan Hùng Tín lúc này mới cảm thấy mỹ mãn.

Lần này, hấn dùng chính binh làm mồi dụ, cường bức Cửu Sơn, thu hút chú ý của Hắc Thạch quan.

Sau đó lại thả thông con đường Đả Lĩnh, dẫn 5000 tinh binh vượt qua Cửu Sơn, chuẩn bị từ bên sườn tập kích Hắc Thạch quan, chắc hẳn hiện tại Hắc Thạch quan đã bị thu hút đến Cửu Sơn, mà bên bờ Hắc Thạch lại không có người, mặt sông Lạc Thủy đóng băng, đợi sau trời tối hẳn dẫn người lao thẳng tới Hắc Thạch quan, đương nhiên có thể một lần hành động nắm được Hắc Thạch quan. Hắc Thạch quan vừa mất, Huỳnh Dương quận chắc chắn sẽ đại loạn. Đến lúc đó hẳn nắm được Chuyết; công chiếm Lạc Khẩu Thương, chiếm cứ Huỳnh Dương quận. Cho dù Lý Mật bất mãn với hắn, nhất định cũng phải nhìn sắc mặt của hắn mà hành sự.

Phải biết rằng, quân Ngô Cương vẫn có phần bất mãn với Lý Mật.

Cứ chờ xem, qua mấy canh giờ nữa, thần thoại Lý Vô Địch sẽ tan vỡ, Đan Hùng Tín ta nói không chừng sẽ trở thành người thay thế/

Đan Hùng Tín nghĩ tới đây, không nhịn được há to miệng cười hắc hắc.

Những năm cuối từ Khai Hoàng đến Đại Nghiệp, nhà Tùy vô cùng coi trọng cải tiến quân giới.

Đặc biệt ngay từ khi bắt đầu giao phong với người Đột Quyết đều dùng xa trận làm chủ, chứ không phải kỵ trận đối địch, vì vậy càng thêm chú ý đến quân giới. Bình thường mà nói binh mã Trung Nguyên giao phong với người Đột Quyết, hoặc là thủ thành, hoặc là dã chiến, cùng sử dụng bộ binh và xa trận. nhưng chủ yếu vẫn là để phòng. Cho đến khi Dương Tổ can đảm sử dụng kỵ trận quyết đấu với người Đột Quyết dành được toàn thắng mới xem như thay đổi cục diện.

Tuy nhiên Tùy quân vẫn không hề xem nhẹ quân giới.

Trong quân Huỳnh Dương, có một loại cường cung có thể bắn liên tiếp, tương tự như sàng nổ (một loại cung nổ tự động).

.

Cây cung này lớn bằng bánh xe, có thể bắn liên tiếp tám mũi tên. Mũi tên như búa lớn, tầm bắn đạt 500 bước, uy lực cực lớn.

Loại sàng nổ này, bình thường được sắp đặt trên thành, phối hợp với máy ném đá làm phòng ngự. Lý Mật thật sự không ngờ trong quân trận của Tân Văn Lễ lại cất giấu trên trăm chiếc sàng nổ, xếp thành một hàng dài...Trước đó, những sàng nổ này bị binh lính che lấp, từ bên ngoài không cách nào nhìn thấy. Đây cũng là tác dụng trọng yếu của phương trận này, thật thật hư hư, phối hợp ăn ý, xếp phía sau làm hậu trận.

Sau khi trùng kích quân Ngô Cương, quân Huỳnh Dương lại ngay ngắn lần lượt kéo dài sang hai cánh.

Lý Mật đứng trên lầu xe, có thể thấy rất rõ. Quân trận của quân Huỳnh Dương bất giác biến hóa kỳ dị, cùng với sự biến hóa của phương trận, đồng thời trong chốc lát từng phương trận nhỏ di động cũng phát sinh biến hóa quỷ dị. Từ cầm trường thương xếp hàng dài trước đó, dần dần biến thành ba người một tổ, hai gã cầm đao xếp trước, một gã cầm trường thương nấp phía sau, phương trận chậm rãi biến thành đội ngũ hình chùy.

Trong lòng Lý Mật không khỏi cả kinh, đây không phải là tam giác trận thường dùng dưới trướng Lý Ngôn Khánh sao?

Ý niệm của Lý Mật còn chưa kịp phát sinh biến hóa chợt nghe thấy trong quân trận đối phương truyền đến tiếng trống trận “thùng thùng”.

Trên lầu xe trong phương trận, quân kỳ lắc lư không ngừng, kỵ quân trong trận chạy vội, cùng với tiếng trống càng ngày càng dồn dập, chợt nghe thấy một chuỗi tiếng động “Vèo vèo vèo” như mưa đánh vào giáp sắt truyền đến, nguyên một đám hỏa cầu cực lớn từ phía sau quân trận bay ra, mang theo đường vòng cung quỷ dị, rơi vào trong trận hình quân Ngô Cương.

Bên ngoài hỏa cầu là cỗ tranh thiêu đốt, bên trong là một cái bình chứa đầy dầu hỏa.

Quân lính Ngô Cương vô thức giơ tấm chắn lên, ý đồ ngăn cản, thế nhưng sau khi hỏa cầu rơi xuống mặt đất, cái bình vỡ vụn, dầu hỏa thuận thế chảy xuống, thấy lửa liền bùng lên, có hỏa cầu trực tiếp rơi xuống

tầm chắn, trên thân người, thân ngựa. Binh lính và chiến mã lập tức bị đại hỏa vây quanh, vô cùng thể lương. Những người bị dính lửa gào thét chạy xung quanh, khiến quân trận càng thêm hỗn loạn.

Ồ ô ô ô.

Một tiếng kèn dài vang lên, ngăn ngửi mà hữu lực.

Huỳnh Dương quân đột nhiên tản ra, để lộ hơn trăm chiếc sàng nổ ẩn nấp trong quân.

Sắc mặt Tân Văn Lễ rất bình tĩnh, trầm thấp quát lên:

- Bắn tên.

Vèo vèo vèo.

Tiếng dây cung không ngừng vang lên, từng dây mũi tên, phá không mà đi, bắn về phía quân Ngô Cương trong chiến trường.

Hỏa cầu kia, chính xác mà nói cũng không phải vì giết địch, mà là trì hoãn tốc độ công kích của quân Ngô Cương, ngăn cản thể công của quân Ngô Cương trong khoảng cách 300 bước, cũng chính tầm bắn tốt nhất của sàng nổ, tầm bắn mũi tên có thể bao trùm 500 bước, trong khoảng cách 300 bước có thể phát huy uy lực lớn nhất. Một con chiến mã kêu thảm một tiếng rồi chạy hỗn loạn, chân trước của nó bị mũi tên bắn thành hai đoạn, bình thường đã gục xuống bên trong dầu hỏa, nhưng nó vẫn cố gắng đứng lên trợ mắt nhìn đại hỏa tới gần, chiến mã đau đớn rên lên không dứt.

800 mũi tên đồng thời bắn ra đủ khiến người ta rung động.

Mỗi một mũi tên, lực gần ngàn cân bay ra, đâm lên thân người, có thể bẻ gãy cả người.

Máu tươi phun tung toé trên không trung, hai bên chưa chính thức giao chiến, lực sát thương do mũi tên mang đến đã làm cho quân Ngô Cương hồn phi phách tán.

Hỏa cầu, máu tươi, hỗn tạp vào nhau.

Tiếng người kêu, tiếng ngựa hí vang vọng cả một vùng.

Lý Mật nhìn thấy mà lồng ngực muốn nứt ra, nghiêm nghị quát:

- Tân Văn Lễ dám ác độc như vậy.

Loại sàng nổ này là vũ khí dùng để đối phó với các loại vũ khí công thành hạng nặng như xe chiến, lá chắn, hiện giờ lại được sử dụng trên chiến trường này, đối phó với con người và chiến mã.

Trong lòng Lý Mật biết lúc này quả quyết không thể dừng lại.

Nếu lui bước, mũi tên có khoảng cách 500 bước kia không biết sẽ sát thương bao nhiêu người.

- Thái Kiến Đức, đưa đội đốc chiến tiến lên, truyền lệnh của ta toàn quân công kích, không được rút lui, kẻ nào lâm trận bỏ chạy, giết ngay tại chỗ.

Sàng nổ có uy lực cực lớn, nhưng lại có một chỗ thiếu hụt trí mạng đó chính là tốc độ bắn chậm.

Khoảng cách 300 bước tối đa cũng chỉ bắn được hai ba lượt, nếu quân Ngô Cương công kích đủ nhanh, thậm chí có thể khiến sàng nổ không cách nào bắn ra đợt thứ hai.

Đồng thời, Lý Mật hạ lệnh, tiền trận của quân Ngô Cương đẩy về trước 150 bước, áp chế nỗ trận của quân Huỳnh Dương.

Vù vù vù.

Từng đợt mũi tên phóng lên trời, làm cho nhật nguyệt u ám.

Tân Văn Lễ hét lớn một tiếng

- Đội lá chắn tiến lên trước mười bước, bày trận.

Trong chốc lát, hai hàng thuẫn bài tiến lên trước, nâng lá chắn che chắn sau người cho đồng bạn. Các tay sàng nỗ lại đồng loạt tiến lên, chuẩn bị bắn tên.

- Cung tiễn thủ, bắn.

Huỳnh Dương quân đồng dạng cũng có Cung tiễn thủ, nấp sau thuẫn bài xạ kích về phía quân Ngoã Cương, trì hoãn tốc độ của quân Ngoã Cương.

Khoảng cách 300 bước nghiêm nhiên giống như đường sinh tử, quân Ngoã Cương tiến lên có thể tránh khỏi mũi tên công kích, nhưng 300 bước này, mỗi một bước đều làm quân Ngoã Cương tổn thất thảm trọng.

- Nỗ trận lui về phía sau hai mươi bước.

Sàng nỗ lại lui về phía sau, Tân Văn Lễ thần sắc nghiêm nghị, chém bàn tay xuống:

- Thuần bài thủ tản ra.

Trong chốc lát thuẫn bài thủ lui qua hai bên, tiếng dây cung rung động lại liên tiếp vang lên, một loạt mũi tên bắn ra khiến máu thịt bay tứ tung.

- Xông lên, xông về trước cho ta.

Đậu Kiến Đức một tay cầm thuẫn, một tay cầm đao nghiêm nghị gầm rú.

Tràng diện trước mắt đủ khiến hấn phát cuồng, vô số đồng bạn giãy dụa trong vũng máu, kêu rên, nhưng hấn lại không thể dừng lại nửa bước để nhìn.

Lúc này, chỉ cần hấn dám dừng lại sẽ gặp phải đợt công kích mũi tên thứ ba.

Khi nhìn thấy khoảng cách còn lại chưa đủ trăm bước, trên mặt Lý Mật cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười dữ tợn. Trong quân Huỳnh Dương, tiếng trống đột nhiên biến đổi, trở nên như mưa rơi dồn dập, mấy trăm chiếc trống da trâu đồng thời vang lên, giống như thiên lôi vang vọng khắp trời.

Quân trận vốn tản ra, thoáng cái lại từ hai cánh vây quanh tới.

Từng trận mũi khoan tung hoành đan xen trên chiến trường, khiến trận hình quân Ngoã Cương vốn có chút hỗn loạn, lập tức xé thành từng mảnh nhỏ.

Binh lính quân Ngoã Cương giống như tiến vào một cối xay thịt cực lớn, theo chuyển động của cối xay, huyết nhục bắn ra, khiến chiến trường bày ra cục diện thảm thiết.

Tân Văn Lễ đột nhiên cười to, hấn nhấc dây cương, múa may cây giáo trong tay.

- Lão hổ, đến lúc ngươi gặt hái rồi.

Trong kỵ quân phía sau trận hình, xông ra một con chiến mã bờm như sư tử, bốn vó trắng như tuyết, lông màu đen nhánh, lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Trên ngựa là một viên Đại tướng, đầu đội mũ sắt hoàng kim, người mặc hoàng kim giáp, eo buộc sư man ngọc, trong tay cầm một đôi song chùy màu bạc.

- Mổ gia, sớm nên gặt hái rồi...Các con, theo ta xuất kích.

Người đó hét lớn một tiếng, thúc chiến mã sư tử, khiến nó ngửa mặt lên trời hí dài, xông về phía trước.

- Lý Mật, còn nhận ra Bùi Tướng quân này không?

Phía tây sắc trời đã trở nên đen kịt, tầm nhìn cũng không còn rõ ràng như trước.

Từ trong trận địa quân địch xông ra một viên Đại tướng, song chùy tung bay, xâm nhập vào trong loạn quân. Lý Mật vừa nhìn đã nhận ra, Đại tướng kim giáp đó chính là Bùi Hành Nghiễm, sắc mặt lập tức biến đổi.

Tại sao Bùi Hành Nghiễm lại ở đây.

Tất cả mọi người đều biết, Bùi Hành Nghiễm hiện đang ở Cấp quận, không thể xuất hiện ở đây.

Nhưng lúc này hần rõ ràng xuất hiện trước mắt, hơn nữa đại khai sát giới, người như mãnh hổ, ngựa như giao long, song chùy múa lượn, mạnh mẽ đâm tới đâm loạn quân, trước ngựa không có kẻ nào dám ngăn cản. Phía sau hần có hai viên tướng bám sát đi theo, một người cưỡi ngựa, trong tay cầm một thanh mạch đao, dáng vẻ khôi ngô mà hùng tráng; một người mặc chiến bào màu trắng, tay cầm trường giáo một sừng, chiêu chiêu truy mệnh, giáo giáo đoạt hồn, sát pháp cực kỳ dũng mãnh.

Hám Lăng, Liễu Hanh.

Lý Mật rất thèm muốn Huỳnh Dương, vô cùng kiêng kỵ Lý Ngôn Khánh, cho nên đặc biệt biết rõ tứ đại gia tướng dưới trướng Ngôn Khánh.

Hám Lăng, đó là đối thủ cũ

Còn Liễu Hanh quy thuận Lý Ngôn Khánh tương đối muộn, đương nhiên không biết nhiều bằng Hám Lăng nhưng so với người khác tên tuổi lại vang dội, thậm chí ngay cả Trịnh Đại Bưu ở Hắc Thạch quan đi theo Ngôn Khánh chém tướng đoạt cờ, danh khí cũng không bằng Liễu Hanh. Có ai không biết tam lang liễu mạng trong huyện Huỳnh Dương? Liễu Hanh ở Huỳnh Dương 4, 5 năm, đương nhiên thu hút chú ý của người khác hơn Trịnh Đại Bưu, hơn nữa hần là con trai của Liễu Chu Thần, sau khi Liễu Chu Thần bị Dương Khánh giam lỏng, ẩn cư ở Động Lâm tự, chính là Bảo Dương Đường mà tất cả mọi người ở Cử quận đều biết. Con trai của Liễu Chu Thần xuất lực dưới trướng Lý Ngôn Khánh, ý nghĩa bao hàm bên trong không đơn giản như bề ngoài.

Liễu Chu Thần Bảo Dương Đường không ngăn cản con trai cống hiến cho Lý Ngôn Khánh, rõ ràng cho thấy, hần không xem trọng Dương Khánh.

Lý Ngôn Khánh xem Liễu Hanh như tâm phúc, từ trình độ nào đó mà nói, cũng thu hút rất nhiều quan lại Tùỵ thất trước kia quy thuận dưới trướng Dương Khánh.

Nếu không như vậy, Lý Ngôn Khánh muốn vững vàng tiếp nhận Huỳnh Dương sẽ gặp rất nhiều khó khăn.

Nếu sử dụng toàn bộ người của tứ đại gia tộc, nhất định sẽ bị tứ đại gia tộc khống chế. Cho nên, sau khi hần tiếp nhận Huỳnh Dương, sử dụng cả người của tứ đại gia tộc và Dương Khánh, cái này gọi là cân bằng. Liễu Hanh chính là một ví dụ như vậy, vì thế những tiểu quan lại đương nhiên cũng yên lòng không ít. Nhìn xem....ngay cả con trai của Bảo Dương Đường kiên định nhất cũng có thể như cá gặp nước dưới trướng Lý lang quân thì chúng ta sợ gì chứ?

Có thể nói, Huỳnh Dương quận một năm qua có thể ổn định phần vinh chính là nhờ một chiêu ảo diệu này của Liễu Chu Thần.

Cho nên, Lý Mật cũng nhận ra Liễu Hanh.

Đợi đã....

Hám Lăng tại sao cũng ở đây?

Trong lòng Lý Mật đột nhiên nảy sinh một điều không may.

Người ở Huỳnh Dương đều biết, Hám Lăng và Hùng Khoát Hải được xưng tụng là Hắc Bạch Song Sát, kết hợp như hình với bóng. Nơi có Hám Lăng, nhất định sẽ có Hùng Khoát Hải. Mà với tư cách gia thần tâm phúc nhất của Lý Ngôn Khánh, Hùng Khoát Hải xuất hiện ở đâu, Lý Ngôn Khánh nhất định cũng ở cách đó không xa.

Không hay rồi.

680. Chương 151-152: Bàng Ngọc

Lý Đại Lượng không dám do dự nói:

- Ta tiến về phủ nha trước, bẩm báo với Thời đại phu, nếu binh đến dưới thành, không có mệnh lệnh của ta, không được xuất chiến.

Nếu quân địch đánh lên, vậy phải điều động binh mã.

Cần phải điều động binh mã, nếu không có lệnh bài của Thờì Đức Duệ, Lý Đại Lượng cũng không cách nào điều động.

Hắn vội vàng chạy đến phủ nha Khai Phong, chỉ thấy quân lính bên ngoài cửa phủ xếp thành hai hàng, đang cảnh giác quan sát xung quanh. Chuyện này cũng khó trách, trên đầu thành truyền đến tiếng kèn, đã nói rõ tất cả vấn đề. Đây là nơi trung tâm Khai Phong, đương nhiên phải tăng cường phòng giữ, cẩn thận đề phòng mới được.

- Bẩm báo Thờì đại phu, có Lý Đại Lượng cầu kiến.

Binh sĩ liền tiến lên dắt dây cương.

- Lý tướng quân cứ tiến vào, Thờì đại phu vừa rồi truyền lệnh, nếu tướng quân đến cứ vào trong nói chuyện.

- Vậy xin đa tạ.

Đã từng ở Trường An và Lạc Dương.

Lý Đại Lượng mặc dù còn trẻ, nhưng tầm mắt lại rộng mở hơn Tần Quỳnh.

Cái này gọi là quan thất phẩm trước cửa Tể tướng, lính giữ cửa của phủ nha Khai Phong cũng không dễ trêu chọc. Thờì Đức Duệ cũng là xuất thân sĩ phu, binh lính đa số là thân thuộc trong tộc hắn. Nếu đắc tội với một người nào đó cũng khó bảo toàn sau này không gặp rắc rối. Lý Đại Lượng không bằng Thờì Đức Duệ, hắn xuất thân bình dân, không có bất kỳ căn cơ nào đáng nói.

Cho nên, bất kể lúc nào, Lý Đại Lượng đều bảo trì vài phần cung kính.

Lính gác cửa né người nhường đường, Lý Đại Lượng sải bước đi thẳng vào trong phủ...nhưng hắn không phát hiện, khi hắn đi vào trong phòng chính, cửa lớn phủ nha lặng lẽ được đóng lại, quân lính ngoài phủ lập tức hành động nhanh như cắt, ngăn cản người xa lạ tới gần.

Trong phòng chính, Thờì Đức Duệ đang nói chuyện với một người trung niên dáng vẻ bất phàm, râu tóc bạc trắng.

Hai người thỉnh thoảng phát ra tiếng cười sảng khoái, nhìn qua vô cùng thân thiết.

Lý Đại Lượng đi vào phòng chính, tiến lên hành lễ.

- Thờì đại phu, ngoài thành phát hiện binh mã bất minh tới gần, gió tuyết như vậy, sợ có bọn cướp đánh lên, xin đại phu mau chóng triệu tập đội ngũ, chuẩn bị phòng ngự.

Thờì Đức Duệ cười ha ha, ý bảo Lý Đại Lượng đứng dậy.

Nhưng hắn lại không nóng lòng phản ứng, mà đi về hướng người trung niên nói:

- Thần Thông công, đây chính là người ta đã nói với ngài, người phòng giữ Khai Phong, Lý Đại Lượng.

- Quả nhiên oai hùng bất phàm.

Người trung niên mỉm cười thân thiết hỏi:

- Nghe nói Lý thủ bị trước đây, từng xuất lực ở cấm quân?

Lý Đại Lượng khẽ giật mình, có chút không rõ ý tứ của Thờì Đức Duệ, nhưng hắn cảm thấy người trung niên trước mắt này, nhìn qua có vẻ quen mắt, tựa hồ như đã gặp ở đâu rồi, lập tức cũng không dám lãnh đạm, vội vàng cung kính trả lời:

- Mặt tướng quả từng từng xuất lực trong cấm quân Trường An.

- A? Vậy thì thật đúng dịp.

Người trung niên nói:

- Ta có một người bạn đã từng xuất lực trong cấm quân Trường An, không biết Lý thủ bị có biết không?

Lý Đại Lượng cảm thấy có chút không đúng, nhìn Thờì Đức Duệ, lại nhìn người trung niên, cẩn thận hỏi:

- Xin hỏi là vị nào?

- Người này từng là lang tướng phụ trách Tả Bị Thân phủ, họ Bàng, tên Ngọc.

Bàng Ngọc?

Lý Đại Lượng rùng mình một cái, đột nhiên lui về phía sau một bước, hai con ngươi trợn ngược, nghiêm nghị quát hỏi:

- Người là người nào?

Nói xong, hắn nhìn Thời Đức Duệ.

- Thời đại phu, người làm vậy là có ý gì?

- Ha ha, Lý thủ bị không cần sốt ruột, từ từ nghe ta nói.

Cái này gọi là chim khôn biết chọn cây mà đậu. Năm đó, Mật Công mượn danh nghĩa Đào Lý Chương, làm cho anh hùng thiên hạ tưởng rằng hắn quy thuận thiên mệnh nhưng không ngờ...ha ha, Mật Công hiện giờ mặc dù thể mạnh, nhưng cuối cùng không phải người thiên mệnh. Chúng ta phải trù tính cho sau này.

Lý thủ bị cũng là người thông minh, hơn nữa tài năng bất phàm, chỉ tiếc Mật Công có tài nhìn người, nhưng lại không thể dùng người, tiếp tục lưu lại đây, không khỏi ủy khuất tài cán của Lý thủ bị. Ta muốn giới thiệu Lý thủ bị đến Trường An, chỉ là không có lễ giới thiệu, vừa vặn hôm nay Vĩnh Khang Vương đến thăm, lại là cơ hội tốt Lý thủ bị khó có được. Binh mã bên ngoài thành, chính là binh mã dưới trướng Vĩnh Khang Vương, không biết Lý thủ bị có muốn theo ta quy Đường không?

Lý Đại Lượng hít sâu một hơi

Hắn không biết Vĩnh Khang Vương là người nào, nhưng lại biết người trung niên trước mắt có lẽ là vương thất Lý Đường.

Trông mắt đảo quanh, hắn trầm ngâm một lát, rồi sau đó lui một bước, làm dạng chấp tay, nói khẽ:

- Nếu Thời đại phu nguyện ý nghĩ cho Đại Lượng. Đại Lượng há lại có thể...làm người phản chủ giống như người?

Nói xong, hắn đột nhiên quay người định xông ra bên ngoài, đã thấy bên ngoài phòng chính có một đội quân sĩ thiết giáp xông ra, cầm trường mâu trong tay ngăn cản lối đi.

Đi không được, vậy phải liều mạng rồi.

Lý Đại Lượng hét lớn một tiếng, rút hoành đao ra khỏi vỏ, lao người đánh về phía nam tử trung niên.

Nhưng nam tử trung niên ngồi trên ghế thái sư vẫn không hề nhúc nhích, trên mặt hiện ra nụ cười, nhìn ánh đao bức tới, bên tai Lý Đại Lượng đột nhiên truyền đến một tiếng hừ lạnh.

Sau lưng người trung niên có một thanh niên gầy gò đứng sẵn từ bao giờ.

Nếu không chú ý sẽ rất khó phát hiện ra sự hiện hữu của hắn. Khi Lý Đại Lượng tiến vào phòng chính không hề lưu ý đến người thanh niên này. Nhưng lúc này, người thanh niên bỗng đứng chắn trước mặt Lý Thần Thông, cánh tay vốn buông thõng, trong một khắc ánh đao áp tới, một đạo hàn quang từ trong tay áo thoát ra.

Một tiếng vang nhỏ vang lên.

Lý Đại Lượng chỉ cảm thấy trường đao trong tay, tựa hồ như bị một luồng sức mạnh đẩy về.

Trong lòng hắn thầm kêu một tiếng không tốt, định bước lui về sau, nào ngờ trong tay người thanh niên xuất hiện một thanh lợi kiếm dài nhỏ, mũi kiếm điểm lên sống đao, cũng không thấy dưới chân hắn có động tác gì, thân hình bay về phía trước, kiếm bám theo sau, nghiêm nhiên đã là tình trạng người kiếm hợp nhất.

Lý Đại Lượng bị đẩy liên tiếp về phía sau, mấy lần định ổn định bước chân, nhưng không dừng lại được.

Từ trong phòng chính, hắn bị đẩy đến cửa phòng chính.

Người thanh niên đột nhiên nhún chân, chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, toàn bộ đại sảnh phòng chính tựa hồ đang rung động, đồng dạng lợi kiếm thuận thế nhảy lên, trường đao trong tay Lý Đại Lượng cũng lắc lư không yên, bay vèo ra khỏi tay. Ngay sau đó, người thanh niên lao vào, tay trái cầm kiếm, tay phải đập vào ngực Lý Đại Lượng, dưới chân dừng lại, cánh tay run lên, Lý Đại Lượng bay ra khỏi phòng chính.

Sức mạnh khổng lồ đẩy Lý Đại Lượng bay xuống cầu thang bên ngoài phòng chính.

Lý Đại Lượng choáng váng không đứng lên được, mười mấy cây trường mâu đã gắt gao đè hẳn xuống mặt đất.

- Lợi hại, lợi hại.

Thời Đức Duệ không nhìn được, liên tục vỗ tay, lớn tiếng nói:

- Nghe qua dưới trướng Lý lang quân có Nhục Phi Tiên, kiếm pháp xuất chúng, võ nghệ cao cường, hôm nay được diện kiến, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Lý Thần Thông cũng đứng lên, chấp tay với Thời Đức Duệ.

- Lý thủ bị trong lúc nhất thời nghĩ chưa thông, cũng là chuyện thường tình.

Chi bằng như vậy, xin Thời công dời bước, mở cửa thành, binh mã lang quân đã tới dưới Khai Phong thành, gió tuyết như vậy vẫn nên sớm vào thành nghỉ ngơi.

- Đúng vậy.

Thời Đức Duệ vừa nói vừa đưa tay ra mời.

Nhưng dưới bậc thang, Lý Đại Lượng bị dây thừng trói chặt chột cảm thấy đầu óc ông ông, cả người nhất thời như nằm mộng...

Lý lang quân?

Lý lang quân nào chứ?

Ngày 26 tháng 10, Lý Mật khởi binh đến Trần Lưu.

Nhưng nghênh đón hẳn ngoại trừ quan viên trên dưới Trần Lưu ra, còn có một tin tức khiến hẳn khó tin: Khai Phong bị công hãm.

Không chỉ có Khai Phong, còn có Ủy thị và Tân Trịnh, cũng lần lượt thất thủ.

- Kẻ nào đánh chiếm Khai Phong?

Lý Mật vô ý liên tưởng đến Lý Ngôn Khánh.

Trên thực tế, Khai Phong thất thủ, tựa hồ ngoại trừ Lý Ngôn Khánh ra, cũng không có người nào khác. Vương Thế Sung ở Đông đô xa xôi, muốn cướp lấy Khai Phong, cần dành được Yến Sư trước, sau đó lấy Huỳnh Dương, hoặc vượt qua Để Lĩnh, cướp lấy Dương thành huyện, Trịnh huyện và Ủy thị huyện, rồi sau đó mới có thể khởi binh đánh hạ Khai Phong thành.

Điều này hiển nhiên rất không có khả năng.

Chưa nói đến mùa đông giá rét, Để Lĩnh tuyết rơi dày đặc, muốn vượt qua Để Lĩnh xuất kích, nguy hiểm cực lớn.

Mặc dù có thể vượt qua Để Lĩnh xuất kích, Vương Thế Sung cũng cần phải phải đề phòng Lý Ngôn Khánh, để tránh bị Ngôn Khánh dò xét đường lui của hắn, cắt đứt đường lương thảo của hắn. Nếu như vậy, chỉ bằng trực tiếp đánh chiếm Huỳnh Dương quận.

Nhưng vấn đề ở chỗ, Vương Thế Sung có bản lĩnh này sao?

Không phải Vương Thế Sung, vậy chỉ còn Lý Ngôn Khánh.

Nhưng Lý Ngôn Khánh hiện tại, tựa hồ vẫn còn ở Cấp quận, giao phong với Thái Kiến Đức.

- Lý Ngôn Khánh hiện giờ ở đâu?

- Mật Công, theo mật thám hồi báo, Lý Ngôn Khánh hiện giờ hình như vẫn còn ở Cấp quận.

- Thật sao?

- Hai ngày trước theo tin tức từ Cấp quận truyền đến, nói có người trông thấy Lý Ngôn Khánh tự mình trèo lên xe chỉ huy, công chiếm Nghiêu thành, bức lâm Vĩnh tế kênh mương bờ, ép buộc Hầu Quân Tập không thể không từ bỏ công kích Nội Hoàng.

Hai ngày trước,

Khai Phong bị công hãm tám ngày trước, Lý Ngôn Khánh vẫn còn ở Cấp quận.

Từ Cấp quận đến Khai Phong, nhất định phải vượt sông. Mặc dù nước sông Hoàng Hà đóng băng, nhưng mấy ngày liên tuyết rơi nhiều, Lý Ngôn Khánh muốn từ Cấp quận chạy đến Khai Phong, hiển nhiên không có khả năng. Bởi vì từ Cấp quận đến Khai Phong, trên đường đi thẳng tắp, hai bên đường thuộc về phạm vi khống chế của quân Ngõa Cương. Lý Ngôn Khánh muốn đến Khai Phong, nhất định phải đến Hà Nội, Nhiều Hồ Lao mới có thể đến nơi. Như vậy không có bảy tám ngày, căn bản không thể đuổi tới Khai Phong.

Tảng đá lớn trong lòng Lý Mật lập tức rơi xuống.

Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, Lý Ngôn Khánh giống như trở thành ác mộng của Lý Mật. Đứng thấy Lý Mật bình thường ung dung nhàn nhã, tựa hồ không sợ bất cứ ai, nhưng khi hẳn phải đối phó với Lý Ngôn Khánh, hẳn lại cảm thấy lo lắng bất an. Dù sao, trong giao phong với Ngôn Khánh, Lý Mật cũng không chiếm được bất cứ tiện nghi mang tính chất thực tế, ngược lại còn tổn binh hao tướng, thậm chí còn phải cắt nhường thành trấn, để đổi lấy bình an vô sự với Lý Ngôn Khánh.

Hiện giờ, Lý Ngôn Khánh không ở Khai Phong.

- Vậy người nào đang công hãm Khai Phong?

- Mật Công, người công hãm Khai Phong chính là Huỳnh Trạch Ứng Dương Lang Tướng Tân Văn Lễ.

- Tân Văn Lễ?

- Chính là người này, sau khi hẳn cướp được Khai Phong, lập tức dùng hồ phù điều xuất binh mã Ủy Thị huyện, kết quả Quân Thành Ứng Dương Lang Tướng Trịnh Vi Thiện thừa cơ cướp lấy Ủy Thị huyện. Hà Nam bắt đại sứ dưới trướng phiêu kỵ tướng Thôi Vạn Ký, trên đường phục kích binh mã Ủy Thị huyện, làm cho viện binh Ủy Thị huyện toàn quân bị diệt, sau đó Trịnh Phan Thôi Lô Tứ Gia trước sau du thuyết Trịnh thủ tướng Lý Dục Đức, thuyết hàng Lý Dục Đức đầu hàng Tân Trịnh.

- Nói cách khác, người gây chiến lần này ở Khai Phong là Trịnh Phan Thôi Lô tứ gia.

Lý Mật cảm thấy nghi hoặc

Hắn và thế trụ Huỳnh Dương vẫn âm thầm thông qua phương thức không muốn người khác biết liên lạc với nhau.

Cho dù Trịnh Hiếu Thanh bị giết, cũng không ảnh hưởng đến quan hệ giữa hắn và tứ gia Huỳnh Dương. Đối với thế trụ mà nói, không đặt tất cả trứng gà vào trong giỏ xách, là đạo sinh tồn của bọn họ, cho dù vì vậy mà xuất hiện cục diện tự giết lẫn nhau, chỉ cần có lợi cho lợi ích gia tộc, bọn họ sẽ cam tâm tình nguyện, chỉ là lần này tứ gia đột nhiên gây khó, làm cho Lý Mật trở tay không kịp, không nắm rõ huyền cơ bên trong.

- Vô Ủy công, người thấy thế nào?

Tô Uy cau mày, cười khổ nói:

- Lão hủ sớm đã hồ hững với tình hình của Huỳnh Dương quận.

Tình hình của Trịnh Phan Thôi Lô Tứ Gia trước mắt như thế nào, ta cũng chỉ biết đại khái nhưng nếu bọn hắn đã hành động, vậy nhất định là có mưu đồ. Mật Công muốn đánh chiếm Đông đô, chắc chắn phải đi qua con đường Khai Phong, chỉ có điều tuyệt đối không được xem thường Tân Văn Lễ.

Lý Mật vừa nghe, lập tức cất tiếng cười to.

- Nếu là thúc phụ Tân Thế Hùng của Tân Văn Lễ, có lẽ ta sẽ có chút kiêng kỵ.

Nhưng Tân Văn Lễ...hắc hắc, không phải ta xem thường hấn, nhưng nếu ta muốn lấy thủ cấp của Tân Văn Lễ thật sự như lấy đồ trong túi.

Có lẽ qua thời gian dài xưng vương, Lý Mật đã thành thói quen xưng hô như vậy.

Tuy nhiên vào một số thời điểm nào đó, hấn sẽ chú ý khắc chế lời nói của mình, nếu không một khi đắc ý có thể quên mất thực tế.

Nào ngờ, Tô Uy lại cau mày.

Trong lòng thở dài: Thiếu kiên nhẫn như vậy làm sao làm thành đại sự?

Hấn vốn còn nghĩ đến phụ tá Lý Mật, nhưng hiện tại xem ra, lại là một tên gia hỏa không có thành tựu...nghe nói, thủ hạ xuất lực dưới trướng Lý Ngôn Khánh sẽ được trọng dụng. Lý Ngôn Khánh còn trẻ mà đã thành danh, tài học bất phàm, chỉ tiếc còn quá trẻ, nếu không cũng là một chỗ dựa có thể che mưa che gió.

Nghĩ tới đây, Tô Uy bất động thanh sắc.

- Vậy ý của Mật Công là...

Lý Mật cười lạnh nói:

- Lập tức xuất động binh mã, lệnh cho Thái Kiến Đức làm quân tiên phong, Lý Hậu Đức làm Tả thống quân. Vương Yếu Hán làm Hữu thống quân, tiến đến Khai Phong. Ta muốn trong vòng 3 ngày phải cướp lại Khai Phong thành, chỉ cần nắm được Khai Phong, Trịnh Phan Thôi Lô Tứ Gia sẽ liên hệ với ta, Ủy thị và Tân Trịnh dễ như trở bàn tay. Hơn nữa, ta lệnh cho Tam lang xuất trấn Tuấn Nghi, Tân Văn Lễ muốn toàn thân trở ra còn khó hơn lên trời.

Tô Uy cười nói

- Vậy thì lão hủ chúc Mật Công thắng ngay trận đầu, mã đáo thành công.

681. Chương 153-154: Xuất Kích.

Những lời này kỳ thật cũng biểu hiện tâm tư của Tô Uy. Bắt đầu từ bây giờ, ta thân ở bên Tào doanh nhưng tâm tư lại hướng về bên Hán, nhanh chóng nghĩ ra kế sách.

Chỉ tiếc, Lý Mật lúc này đang dương dương đắc ý, làm gì còn để ý đến ẩn ý trong lời nói của Tô Uy.

Hấn chỉ ngửa đầu cười lớn, trong lòng thầm suy nghĩ có thể nhân dịp này, đánh chiếm Huỳnh Dương hay không?

Cơ hội này rất khó có được.

Lý Ngôn Khánh không ở Huỳnh Dương quận, cũng chẳng khác nào thiếu đi một mối họa trong lòng.

Lúc trước, khi Ngôn Khánh ở Huỳnh Dương quận thật giống như nắm đấm nắm chặt, cho dù là thăm dò rất nhỏ đều gặp phải thống kích đón đầu.

Hiện giờ Lý Ngôn Khánh không ở Huỳnh Dương, Huỳnh Dương quận giống như có chút rối loạn.

Trịnh Phan Thôi Lô, bắt đầu đã có bàn tính của mình, nếu là trước kia quả quyết không có khả năng xảy ra.

Sở dĩ xuất hiện tình huống như vậy, chỉ có thể nói rõ, Lý Ngôn Khánh đã bắt đầu mất đi khống chế đối với Huỳnh Dương quận. Dù sao Thái Kiến Đức cũng không phải hạng người bình thường.

Ngày 29 tháng 10 năm Võ Đức.

Ngày thứ ba sau khi biết được Khai Phong thất thủ, Lý Mật xua quân đến dưới Khai Phong thành.

Lý Mật cảm thấy lúc này Khai Phong nhất định vô cùng khản trương. Dù sao bản thân mang dư uy đánh bại Vũ Văn Hóa Cập đến Khai Phong, Tân Văn Lễ làm sao có thể không sợ?

Hơn nữa Lý Mật vẫn cho rằng, Tân Văn Lễ chẳng qua dựa vào thúc phụ Tân Thế Hùng, mới làm tới vị trí hôm nay.

Luận về tài năng không đáng để lo sợ. Xem ra Tân Văn Lễ đang khẩn trương xây dựng lũy cao hào sâu, muốn dựa vào Khai Phong thành kiên cố, giao phong với mình, nhưng nếu chỉ dựa vào một Khai Phong, có thể ngăn cản đường đi của ta được sao?

Lý Mật trên xe trận, tay vịn xe lan, kiêu ngạo nhìn về phương xa.

Ba ngày, nhất định trong vòng ba ngày ta phải đánh hạ Khai Phong, nếu không một khi Lý Ngôn Khánh nhận được tin tức, sớm muộn sẽ đến Khai Phong tiếp viện.

Nếu như vậy, một trận thủ chiến bình thường sẽ biến thành một trận chiến kéo dài.

- Báo. . .

Ngay khi Lý Mật đang suy nghĩ kế hoạch tương lai viễn vông, một con khoái mã như gió vọt tới.

Lý Mật giật mình, nhưng hấn không nóng vội mà bình tĩnh hỏi:

- Có chuyện gì?

- Khởi bẩm Vương thượng, Thái Thống Quân quân tiên phong phái người truyền tin đến, nói là binh mã Khai Phong kết trận hạ trại ở bờ Thái Thủy, ý muốn cùng quân ta quyết chiến.

Lý Mật cả kinh

- Người nói Tân Văn Lễ muốn quyết chiến với chúng ta ở ngoài thành?

- Đúng vậy.

Tên Tân Văn Lễ này chẳng lẽ vắng đầu?

Lý Mật bất giác lộ vẻ ngạc nhiên, nghi hoặc hỏi:

- Tân Văn Lễ phái ra bao nhiêu binh mã?

- Thái Thống Quân phái người nói, binh mã quân địch ước chừng trên dưới vạn người.

Điều này tựa hồ ăn khớp với tin tức do thám tìm hiểu được trước đó. Lý Mật sau một hồi sững sốt, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to không ngớt.

- Tân Văn Lễ không phải hóa điên rồi chứ?

Nếu dựa vào Khai Phong thành kiên cố, hấn còn có lực đánh một trận, hiện giờ dựa vào một vạn người, lại muốn chống lại năm vạn đại quân của ta sao?

Lý Mật triệu tập hai mươi vạn binh mã, quyết chiến với Vũ Văn Hóa Cập.

Mặc dù đại thu hoạch toàn thắng, nhưng tổn thất thảm trọng cũng khiến lòng người rối bời. Binh mã dưới trướng Vũ Văn Hóa Cập, đều là trong mười hai vệ phủ Tùy Thất, cường hãn nhất, thiện chiến nhất. Bản thân Vũ Văn Hóa Cập mặc dù nói tham tài háo sắc, nhưng dù sao kinh nghiệm sa trường, binh pháp cũng hơn người.

Trận chiến ở Đồng Sơn, hai mươi vạn binh mã Lý Mật hao tổn gần nửa.

Lại ở lại nửa số binh mã, truy kích Vũ Văn Hóa Cập cho nên hiện trong tay Lý Mật ước chừng có năm vạn người.

Nhưng cho dù như vậy, binh lực năm chọi một vẫn khiến Lý Mật chiếm được ưu thế. Điều này cũng làm cho Lý Mật thêm khinh thường Tân Văn Lễ, hạ lệnh cho xe trận tiến lên, tụ hợp với quân tiên phong ở bờ Thái Thủy, kết trận chờ đợi Tân Văn Lễ.

Xe trận của Lý Mật, chuẩn xác mà nói là một chiếc xe cao đến bốn mét, có thể điều khiển toàn bộ chiến trường.

Đã gần đến trưa, chỉ thấy đối diện Huỳnh Dương quân bày trận chỉnh tề.

Tân Văn Lễ sử dụng trận hình phương trận hình vô cùng bình thường, Lý Mật đọc thuộc lòng binh pháp, lại đánh trận nhiều năm như vậy, làm sao có thể không nhìn ra mảnh khoe.

Theo trận hình và quân dung mà nói, thật sự là có chút nghiêm túc.

Trong yên lặng tỏa ra sát khí nhàn nhạt cũng làm cho người ta cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Sau khi Lý Mật xem xong, không khỏi lạnh lùng mỉm cười.

- Trận như vậy cũng dám ngăn ta?

Hắn cười nói với tả hữu:

- Vốn ta cho rằng trong ba ngày có thể hạ được Khai Phong, nhưng hiện tại xem ra, không cần đến nửa ngày, ta và chư công có thể ngồi trong thành Khai Phong rồi.

Mọi người bên cạnh nghe thấy, cũng không khỏi cất tiếng cười to.

Đúng lúc này, từ trong trận quân Huỳnh Dương lao ra một viên Đại tướng, cưỡi ngựa, trong tay cầm giáo dài, chính là Tân Văn Lễ.

Hắn cầm giáo chỉ về phía Lý Mật, nghiêm nghị quát:

- Lý Mật Lý pháp chủ vô quân vô phụ, vô tình vô nghĩa có dám chiến một trận với ta?

Thanh âm từ xa truyền đến, nụ cười trên mặt Lý Mật lập tức biến mất.

Từ sau khi bị Lý Ngôn Khánh chửi mắng một trận ở Hắc Thạch quan, Lý Mật ghét nhất là đấu võ mồm với người khác. Trong mắt hắn toát ra sát cơ khiến người ta sợ hãi, hắn dùng roi ngựa chỉ vào Tân Văn Lễ, nghiêm nghị mắng:

- Tân Văn Lễ, ngươi không biết thiên thời, dám can đảm đoạt thành trì ta, ngăn đại quân ta, thực đúng là châu chấu đá xe, không biết sống chết. Hôm nay ta sẽ bắt sống ngươi ở bờ Thái Thủy này, đến lúc đó xem ngươi còn dám hung hăng can quấy hay không?

Nói xong quát hắn roi ngựa trên không trung.

- Tam quân nghe lệnh, cùng ta xuất kích.

Trong chốc lát, tiếng trống trận, tiếng kèn ở bờ Thái Thủy vang vọng trời xanh, từng tốp quân Ngoã Cương từ từ tiến tới gần quân Huỳnh Dương trong tiếng trống trận giục giã.

Bến đò Hắc Thạch cô liêu tĩnh mịch.

Khí trời rét lạnh khiến nước sông đóng băng, một bên dãy núi Để Lĩnh bị tuyết trắng bao trùm, lộ ra vài phần khí tức thê lương.

Sau khi mùa đông bắt đầu, tất cả các quán trà quán rượu ở bến đò Hắc Thạch đều bị phá hủy. Thuyền bè ở bến đò cũng theo mệnh lệnh ở Hắc Thạch quan bị đục thủng toàn bộ, những người sinh sống dựa vào bến đò đều được di dời đến Cửng huyện kiếm ăn. Cửng huyện ra bố cáo, một thuyền chìm bồi thường mười mẫu ruộng, một người di dời được hai mươi mẫu ruộng, đồng thời 50 hộ dân đều được Cửng huyện phụ trách an cư.

Điều kiện hậu đãi như vậy, những người sinh sống trên bến đò đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Vì vậy, từ trận tuyết rơi đầu tiên đến hiện tại, bến đò Hắc Thạch trở nên vô cùng lạnh lẽo, hoang vu, trong phạm vi hơn mười dặm, không nhìn ra có ai sinh sống.

Đan Hùng Tín suất quân đến bến đò Hắc Thạch, nhìn về hướng Hắc Thạch quan phía xa, bất giác cười lạnh.

Huỳnh Dương lui binh từ Tung Cao huyện và Hầu Thị huyện, biểu thị binh lực Huỳnh Dương quận hiện giờ trống rỗng, không thể không thu nạp binh lực từ bên ngoài, tăng cường phòng ngự.

Địa bàn của Lý Ngôn Khánh tựa hồ lớn hơn trước nhưng vì vậy mà gánh nặng lại gia tăng lên gấp trăm lần.

Từ ban đầu khi Lý Mật và Vương Thế Sung cầu sinh tồn, đến hiện tại giầy dựa tứ phương, thực lực của Lý Đường và Thái Kiến Đức đều không thua kém hai người Lý, Vương. Lý Ngôn Khánh được hai quận nhưng lại chọc tức hai thế lực lớn, nên phải diệt vong. hết lần này tới lần khác Lý Ngôn Khánh lại không muốn gia tăng lao dịch Huỳnh Dương, không muốn tùy tiện trưng binh, vì vậy ban đầu binh lực của hắn vốn còn sung túc lại lộ ra tình trạng giật gấu vá vai.

Bằng không, há có thể nhượng xuất hai thị trấn?

Đan Hùng Tín vất vả lắm mới bắt được một cơ hội như vậy, quả quyết sẽ không bỏ qua.

Hắn bí mật xuất binh, sau khi đánh chiếm Tung Cao huyện, lại từ trong miệng thám báo lưu lại Tung Cao huyện biết được, Vương Phục Bảo rút về Huỳnh Dương quận, mục đích không phải vì tăng cường phòng ngự Hắc Thạch quan, mục đích thật sự của hắn là bổ sung phòng ngự khu vực Huỳnh Dương, Quản Thành...Tin tức Tân Văn Lễ và Trịnh Vi Thiện xuất kích đánh chiếm Khai Phong Đan Hùng Tín cũng nghe nói. Từ tình hình trước mắt mà nhìn, mặc dù Khai Phong bị công hãm, thực sự khiến cho hai huyện Huỳnh Dương cùng Quản Thành trở thành một khu vực trống trải, nếu như không nhanh chóng bổ khuyết chỗ trống binh lực của hai nơi này, nói không chừng sẽ có phiền toái không cần thiết.

Nhưng Đan Hùng Tín cũng nghe nói, Lý Ngôn Khánh từ chín tháng phổ biến tân pháp, làm cho Trịnh Phan Thôi Lô tứ gia có chút bất mãn.

Vương Phục Bảo xuất trấn Huỳnh, Quản cũng thuận buồn xuôi gió.

- Đại tướng quân không thể tùy tiện xuất kích.

Lý Quân Tiện đau khổ ngăn cản, tựa hồ như than thở khóc lóc.

- Lỗ tướng quân kêu mật tướng nhắc nhở ngài, Lý gia tặc vô cùng xảo quyệt, tâm cơ thâm trầm.

Mật Công hiện giờ chưa đoạt lại Khai Phong; chúng ta không thể xung đột với hắn, một khi trúng phải quỷ kế của hắn, nhất định sẽ khiến Yến Sư rơi vào nguy cơ. Đại tướng quân, nếu thật sự phải khai chiến, xin đợi Mật Công quay về Yến Sư, đến lúc đó tập trung binh lực, Hắc Thạch quan cũng chưa hẳn không thể đánh chiếm.

Lý Quân Tiện không có tâm kế gì, nhưng hắn biết phục tùng mệnh lệnh.

Tên gia hỏa này là một kẻ cố chấp, không biết quan sát nét mặt. Khi hắn nói ra những lời này, sắc mặt Đan Hùng Tín đã tối tăm đến mức sắp nhỏ nước.

Nhớ ngày đó, hắn theo Địch Nhượng đến Ngõa Cương, dưới một người, trên vạn người.

Nhưng sau khi theo Lý Mật lên núi, địa vị của hắn càng giảm xuống, ngay cả Trình Giảo Kim đến muộn hơn hắn cũng dần dần bỏ lên đầu hắn. Lúc trước Lý Mật muốn mượn Địch Nhượng Trình Giảo Kim, nhưng lại không kêu Đan Hùng Tín, chuyện này khiến trong lòng Đan Hùng Tín cứ có một tảng đá đè nặng. Phải biết rằng, Đan Hùng Tín cảm thấy bản thân hắn còn mạnh hơn Trình Giảo Kim gấp trăm lần. Lý Mật coi trọng Trình Giảo Kim, lại không xem trọng hắn.

Đội Địch Nhượng bị Lý Mật làm hại, Đan Hùng Tín sẽ quy thuận.

Mặc dù chức vụ của hắn rất cao, Quan bá tử Vũ hầu đại tướng quân, nhưng trên thực tế trong tay không có một chút quyền lợi nào.

Trái lại bốn người Trình Giảo Kim, Tần Quỳnh, Vương Bá Đường, Lưu Hắc Duyệt, làm gì có người nào lên núi sớm hơn hắn? Nhưng tất cả đều trở thành quan lớn, trong tay nắm giữ một nhánh đại quân, làm cho Đan Hùng Tín càng thêm bất mãn. Trận chiến ở Hắc Thạch quan, mặc dù Lý Mật vẫn giữ được vị trí Ngụy vương, nhưng trên thực tế, uy tín của y đã dần dần dao động. Sau này lại cộng thêm chuyện bọn Tần Quỳnh, Trình Giảo Kim, Ngụy Chính rời khỏi, lúc này mới tính vọt lên vị trí, Đan Hùng Tín có cơ hội độc chiếm binh mã một quân, nhưng công chiếm Yến Sư, lại không có một chút quan hệ đến Đan Hùng Tín, hắn chỉ có thể lưu thủ Dương thành.

Cùng lúc với bọn người Lỗ Nho Tông, Lý Dục Đức, Thời Đức Duệ dần dần thu hoạch được tín nhiệm của Lý Mật, Đan Hùng Tín cảm nhận được một tia nguy cơ.

Hắn cần đầy đủ công huân để ổn định vị trí của mình; đồng thời nỗi đau khắc cốt ghi tâm khiến Đan Hùng Tín khó có thể tiêu tan.

Lý Ngôn Khánh ở Củng huyện, Đan Hùng Tín làm sao dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hiện giờ Lý Ngôn Khánh không ở Củng huyện, thậm chí ngay cả Đỗ Như Hối cũng bị điều hướng đến Hà Nội, Hắc Thạch quan thay đổi một tên gia hỏa tên là Diêu Ý gì đó làm chủ tướng, nghe nói trận chiến ở Thạch Tử Hà năm ngoái, người này từng suất quân đánh lên, nhưng trước đó, Đan Hùng Tín Đô chưa từng nghe nói đến tên của người này?

Diêu Ý?

Năm đó nếu không có Lý Ngôn Khánh, làm gì có Diêu Ý.

Đan Hùng Tín thật sự đã xem thường Diêu Ý gì đó.

Lý Quân Tiện khuyên bảo, chẳng những không lay động được Đan Hùng Tín, ngược lại còn làm hắn thêm giận dữ.

Lý Quân Tiện người là cái thứ gì? Một tên gia hỏa hữu dũng vô mưu, nếu không được Lý Mật coi trọng, người há có thể khoa tay múa chân trước mặt lão tử?

- Lý tướng quân, đại quân phải ăn phải uống, còn phải thưởng tiền.

Hiện tại chúng ta đã là tên đã lên cung, không thể không phát... Lý Ngôn Khánh không ở Huỳnh Dương, chính là cơ hội tốt để ta cướp lấy Hắc Thạch quan, mã đạp Huỳnh Dương. nếu như dừng lại, trừ tính trước đó chẳng phải là phí công tốn sức. Hơn nữa ta công kích Hắc Thạch quan chính là cung cấp nhiều ủng hộ hơn cho Lỗ công, chỉ dựa vào con đường Để Linh, chuyện mới thành công được một nửa. Lỗ công muốn thủ vững Yến Sư, chỉ sợ cũng không phải chuyện dễ dàng.

Ta lấy được Huỳnh Dương quận, chính là giải quyết nỗi lo về sau cho Lỗ công.

Nói thì nói như vậy, nghe ra cũng rất có đạo lý.

Nhưng Lý Quân Tiện lại không cho như vậy. Nội tâm của hắn không lắt léo nhiều, làm sao có thể hiểu rõ tâm tư của Đan Hùng Tín.

Hắn chỉ biết, Lỗ Nho Tông không tán thành Đan Hùng Tín đánh Hắc Thạch quan, khẳng định là có nguyên nhân của y.

Vì vậy không để ý đến sắc mặt âm trầm của Đan Hùng Tín, Lý Quân Tiện một lần nữa túm lấy dây cương ngựa của hắn.

- Đại tướng quân vạn lần không được, Lý Ngôn Khánh hung tàn xảo trá, dưới trướng có nhiều mưu sĩ, vạn nhất đó là một cái bẫy, ngài đi như vậy, chẳng phải là chui đầu vô lưới? Đại tướng quân đừng quên vết xe đổ ở Bạch Thạch Độ.

682. Chương 155-156: Hỏa Cầu, Máu Tươi, Hồn Tạp.

Hắn không đề cập Bạch Thạch Độ thì thôi, vừa nhắc tới chẳng khác nào khơi lại nỗi đau của Đan Hùng Tín.

Đan Hùng Tín lập tức giận tím mặt, đưa tay quất một roi xuống, mũi sắt trên đầu Lý Quân Tiện nhất thời bị đánh vỡ, trên trán lưu lại một vết máu.

- Tặc nô đáng chết, dám mở miệng nói lời loạn ngôn, làm rối loạn tâm trí quân ta?

Nếu không phải người nằm dưới trướng Lỗ công, hôm nay ta nhất định sẽ lấy cái đầu chó trên cổ người. Người đâu, trói tên tiện nô này lại cho ta.

Đợi khi nào lấy được Hắc Thạch quan sẽ áp hắn đi gặp Lỗ công hỏi tội.

Mấy tên lính xông lên, trói Lý Quân Tiện lại, kéo sang một bên.

Lý Quân Tiện vừa giãy dụa, vừa lớn tiếng la lên:

- Đại tướng quân không được đánh Hắc Thạch quan, để tránh trúng quỷ kế Lý tặc.
- Bịt miệng hẳn lại cho ta.

Một tên lính giật một miếng vải rách, nhét vào miệng Lý Quân Tiện.

Lý Quân Tiện ra sức giãy dụa hết lên, nhưng vẫn không phát ra lời. Đan Hùng Tín lúc này mới cảm thấy mỹ mãn.

Lần này, hẳn dùng chính binh làm mồi dụ, cường bức Cửu Sơn, thu hút chú ý của Hắc Thạch quan.

Sau đó lại thả thông con đường Đả Lĩnh, dẫn 5000 tinh binh vượt qua Cửu Sơn, chuẩn bị từ bên sườn tập kích Hắc Thạch quan, chắc hẳn hiện tại Hắc Thạch quan đã bị thu hút đến Cửu Sơn, mà bên bờ Hắc Thạch lại không có người, mặt sông Lạc Thủy đóng băng, đợi sau trời tối hẳn dẫn người lao thẳng tới Hắc Thạch quan, đương nhiên có thể một lần hành động nắm được Hắc Thạch quan. Hắc Thạch quan vừa mất, Huỳnh Dương quận chắc chắn sẽ đại loạn. Đến lúc đó hẳn nắm được Chuyện; công chiếm Lạc Khẩu Thương, chiếm cứ Huỳnh Dương quận. Cho dù Lý Mật bất mãn với hẳn, nhất định cũng phải nhìn sắc mặt của hẳn mà hành sự.

Phải biết rằng, quân Ngôã Cương vẫn có phần bất mãn với Lý Mật.

Cứ chờ xem, qua mấy canh giờ nữa, thần thoại Lý Vô Dịch sẽ tan vỡ, Đan Hùng Tín ta nói không chừng sẽ trở thành người thay thế/

Đan Hùng Tín nghĩ tới đây, không nhịn được há to miệng cười hắc hắc.

Những năm cuối từ Khai Hoàng đến Đại Nghiệp, nhà Tùy vô cùng coi trọng cải tiến quân giới.

Đặc biệt ngay từ khi bắt đầu giao phong với người Đột Quyết đều dùng xa trận làm chủ, chứ không phải kỵ trận đối địch, vì vậy càng thêm chú ý đến quân giới. Bình thường mà nói binh mã Trung Nguyên giao phong với người Đột Quyết, hoặc là thủ thành, hoặc là dã chiến, cùng sử dụng bộ binh và xa trận. nhưng chủ yếu vẫn là để phòng. Cho đến khi Dương Tố can đảm sử dụng kỵ trận quyết đấu với người Đột Quyết dành được toàn thắng mới xem như thay đổi cục diện.

Tuy nhiên Tùy quân vẫn không hề xem nhẹ quân giới.

Trong quân Huỳnh Dương, có một loại cường cung có thể bắn liên tiếp, tương tự như sàng nổ (một loại cung nổ tự động).

.

Cây cung này lớn bằng bánh xe, có thể bắn liên tiếp tám mũi tên. Mũi tên như búa lớn, tầm bắn đạt 500 bước, uy lực cực lớn.

Loại sàng nổ này, bình thường được sắp đặt trên thành, phối hợp với máy ném đá làm phòng ngự. Lý Mật thật sự không ngờ trong quân trận của Tân Văn Lễ lại cất giấu trên trăm chiếc sàng nổ, xếp thành một hàng dài...Trước đó, những sàng nổ này bị binh lính che lấp, từ bên ngoài không cách nào nhìn thấy. Đây cũng là tác dụng trọng yếu của phương trận này, thật thật hư hư, phối hợp ăn ý, xếp phía sau làm hậu trận.

Sau khi trùng kích quân Ngôã Cương, quân Huỳnh Dương lại ngay ngắn lần lượt kéo dài sang hai cánh.

Lý Mật đứng trên lầu xe, có thể thấy rất rõ. Quân trận của quân Huỳnh Dương bất giác biến hóa kỳ dị, cùng với sự biến hóa của phương trận, đồng thời trong chốc lát từng phương trận nhỏ di động cũng phát sinh biến hóa quỷ dị. Từ cầm trường thương xếp hàng dài trước đó, dần dần biến thành ba người một tổ, hai gã cầm đao xếp trước, một gã cầm trường thương nấp phía sau, phương trận chậm rãi biến thành đội ngũ hình chùy.

Trong lòng Lý Mật không khỏi cả kinh, đây không phải là tam giác trận thường dùng dưới trướng Lý Ngôn Khánh sao?

Ý niệm của Lý Mật còn chưa kịp phát sinh biến hóa chợt nghe thấy trong quân trận đối phương truyền đến tiếng trống trận “thùng thùng”.

Trên lầu xe trong phương trận, quân kỳ lắc lư không ngừng, kỵ quân trong trận chạy vội, cùng với tiếng trống càng ngày càng dồn dập, chợt nghe thấy một chuỗi tiếng động “Vèo vèo vèo” như mưa đánh vào giáp sắt truyền đến, nguyên một đám hỏa cầu cực lớn từ phía sau quân trận bay ra, mang theo đường vòng cung quỹ dị, rơi vào trong trận hình quân Ngôã Cương.

Bên ngoài hỏa cầu là cỏ tranh thiêu đốt, bên trong là một cái bình chứa đầy dầu hỏa.

Quân lính Ngôã Cương vô thức giơ tấm chắn lên, ý đồ ngăn cản, thế nhưng sau khi hỏa cầu rơi xuống mặt đất, cái bình vỡ vụn, dầu hỏa thuận thế chảy xuống, thấy lửa liền bùng lên, có hỏa cầu trực tiếp rơi xuống tấm chắn, trên thân người, thân ngựa. Binh lính và chiến mã lập tức bị đại hỏa vây quanh, vô cùng mê lương. Những người bị dính lửa gào thét chạy xung quanh, khiến quân trận càng thêm hỗn loạn.

Ô ô ô ô.

Một tiếng kèn dài vang lên, ngăn ngừa mà hữu lực.

Huỳnh Dương quân đột nhiên tản ra, để lộ hơn trăm chiếc sàng nổ ẩn nấp trong quân.

Sắc mặt Tân Văn Lễ rất bình tĩnh, trầm thấp quát lên:

- Bắn tên.

Vèo vèo vèo.

Tiếng dây cung không ngừng vang lên, từng dãy mũi tên, phá không mà đi, bắn về phía quân Ngôã Cương trong chiến trường.

Hỏa cầu kia, chính xác mà nói cũng không phải vì giết địch, mà là trì hoãn tốc độ công kích của quân Ngôã Cương, ngăn cản thế công của quân Ngôã Cương trong khoảng cách 300 bước, cũng chính tầm bắn tốt nhất của sàng nổ, tầm bắn mũi tên có thể bao trùm 500 bước, trong khoảng cách 300 bước có thể phát huy uy lực lớn nhất. Một con chiến mã kêu thảm một tiếng rồi chạy hỗn loạn, chân trước của nó bị mũi tên bắn thành hai đoạn, bình thường đã gục xuống bên trong dầu hỏa, nhưng nó vẫn cố gắng đứng lên trợ mắt nhìn đại hỏa tới gần, chiến mã đau đớn rên lên không dứt.

800 mũi tên đồng thời bắn ra đủ khiến người ta rung động.

Mỗi một mũi tên, lực gần ngàn cân bay ra, đâm lên thân người, có thể bẻ gãy cả người.

Máu tươi phun tung toé trên không trung, hai bên chưa chính thức giao chiến, lực sát thương do mũi tên mang đến đã làm cho quân Ngôã Cương hồn phi phách tán.

Hỏa cầu, máu tươi, hỗn tạp vào nhau.

Tiếng người kêu, tiếng ngựa hí vang vọng cả một vùng.

Lý Mật nhìn thấy mà lòng ngực muốn nứt ra, nghiêm nghị quát:

- Tân Văn Lễ dám ác độc như vậy.

Loại sàng nổ này là vũ khí dùng để đối phó với các loại vũ khí công thành hạng nặng như xe chiến, lá chắn, hiện giờ lại được sử dụng trên chiến trường này, đối phó với con người và chiến mã.

Trong lòng Lý Mật biết lúc này quả quyết không thể dừng lại.

Nếu lui bước, mũi tên có khoảng cách 500 bước kia không biết sẽ sát thương bao nhiêu người.

- Thái Kiến Đức, đưa đội đốc chiến tiến lên, truyền lệnh của ta toàn quân công kích, không được rút lui, kể nào lâm trận bỏ chạy, giết ngay tại chỗ.

Sàng nổ có uy lực cực lớn, nhưng lại có một chỗ thiếu hụt trí mạng đó chính là tốc độ bắn chậm.

Khoảng cách 300 bước tối đa cũng chỉ bắn được hai ba lượt, nếu quân Ngôã Cương công kích đủ nhanh, thậm chí có thể khiến sàng nổ không cách nào bắn ra đợt thứ hai.

Đồng thời, Lý Mật hạ lệnh, tiền trận của quân Ngôã Cương đẩy về trước 150 bước, áp chế nỗ trận của quân Huỳnh Dương.

Vù vù vù.

Từng đợt mũi tên phóng lên trời, làm cho nhật nguyệt u ám.

Tân Văn Lễ hét lớn một tiếng

- Đội lá chắn tiến lên trước mười bước, bày trận.

Trong chốc lát, hai hàng thuẫn bài tiến lên trước, nâng lá chắn che chắn sau người cho đồng bạn. Các tay sàng nỏ lại đồng loạt tiến lên, chuẩn bị bắn tên.

- Cung tiễn thủ, bắn.

Huỳnh Dương quân đồng dạng cũng có Cung tiễn thủ, nấp sau thuẫn bài xạ kích về phía quân Ngoã Cương, trì hoãn tốc độ của quân Ngoã Cương.

Khoảng cách 300 bước nghiêm nhiên giống như đường sinh tử, quân Ngoã Cương tiến lên có thể tránh khỏi mũi tên công kích, nhưng 300 bước này, mỗi một bước đều làm quân Ngoã Cương tổn thất thảm trọng.

- Nỏ trận lui về phía sau hai mươi bước.

Sàng nỏ lại lui về phía sau, Tân Văn Lễ thần sắc nghiêm nghị, chém bàn tay xuống:

- Thuần bài thủ tản ra.

Trong chốc lát thuẫn bài thủ lui qua hai bên, tiếng dây cung rung động lại liên tiếp vang lên, một loạt mũi tên bắn ra khiến máu thịt bay tứ tung.

- Xông lên, xông về trước cho ta.

Đậu Kiến Đức một tay cầm thuẫn, một tay cầm đao nghiêm nghị gầm rú.

Tràng diện trước mắt đủ khiến hấn phát cuồng, vô số đồng bạn giãy dụa trong vũng máu, kêu rên, nhưng hấn lại không thể dừng lại nửa bước để nhìn.

Lúc này, chỉ cần hấn dám dừng lại sẽ gặp phải đợt công kích mũi tên thứ ba.

Khi nhìn thấy khoảng cách còn lại chưa đủ trăm bước, trên mặt Lý Mật cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười dữ tợn. Trong quân Huỳnh Dương, tiếng trống đột nhiên biến đổi, trở nên như mưa rơi dồn dập, mấy trăm chiếc trống da trâu đồng thời vang lên, giống như thiên lôi vang vọng khắp trời.

Quân trận vốn tản ra, thoáng cái lại từ hai cánh vây quanh tới.

Từng trận mũi khoan tung hoành đan xen trên chiến trường, khiến trận hình quân Ngoã Cương vốn có chút hỗn loạn, lập tức xé thành từng mảnh nhỏ.

Binh lính quân Ngoã Cương giống như tiến vào một cối xay thịt cực lớn, theo chuyển động của cối xay, huyết nhục bắn ra, khiến chiến trường bày ra cục diện thảm thiết.

Tân Văn Lễ đột nhiên cười to, hấn nhấc dây cương, múa may cây giáo trong tay.

- Lão hổ, đến lúc ngươi gặt hái rồi.

Trong kỵ quân phía sau trận hình, xông ra một con chiến mã bờm như sư tử, bốn vó trắng như tuyết, lông màu đen nhánh, lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Trên ngựa là một viên Đại tướng, đầu đội mũ sắt hoàng kim, người mặc hoàng kim giáp, eo buộc sư man ngọc, trong tay cầm một đôi song chùy màu bạc.

- Mổ gia, sớm nên gặt hái rồi...Các con, theo ta xuất kích.

Người đó hét lớn một tiếng, thúc chiến mã sư tử, khiến nó ngửa mặt lên trời hí dài, xông về phía trước.

- Lý Mật, còn nhận ra Bùi Tướng quân này không?

Phía tây sắc trời đã trở nên đen kịt, tầm nhìn cũng không còn rõ ràng như trước.

Từ trong trận địa quân địch xông ra một viên Đại tướng, song chùy tung bay, xâm nhập vào trong loạn quân. Lý Mật vừa nhìn đã nhận ra, Đại tướng kim giáp đỏ chính là Bùi Hành Nghiễm, sắc mặt lập tức biến đổi.

Tại sao Bùi Hành Nghiễm lại ở đây.

Tất cả mọi người đều biết, Bùi Hành Nghiễm hiện đang ở Cấp quận, không thể xuất hiện ở đây.

Nhưng lúc này hắn rõ ràng xuất hiện trước mắt, hơn nữa đại khai sát giới, người như mãnh hổ, ngựa như giao long, song chùy múa lượn, mạnh mẽ đâm tới đâm loạn quân, trước ngựa không có kẻ nào dám ngăn cản. Phía sau hắn có hai viên tướng bám sát đi theo, một người cưỡi ngựa, trong tay cầm một thanh mạch đao, dáng vẻ khôi ngô mà hùng tráng; một người mặc chiến bào màu trắng, tay cầm trường giáo một sừng, chiêu chiêu truy mệnh, giáo giáo đoạt hồn, sát pháp cực kỳ dũng mãnh.

Hám Lăng, Liễu Hanh.

Lý Mật rất thèm muốn Huỳnh Dương, vô cùng kiêng kỵ Lý Ngôn Khánh, cho nên đặc biệt biết rõ tứ đại gia tướng dưới trướng Ngôn Khánh.

Hám Lăng, đó là đối thủ cũ

Còn Liễu Hanh quy thuận Lý Ngôn Khánh tương đối muộn, đương nhiên không biết nhiều bằng Hám Lăng nhưng so với người khác tên tuổi lại vang dội, thậm chí ngay cả Trịnh Đại Bưu ở Hắc Thạch quan đi theo Ngôn Khánh chém tướng đoạt cờ, danh khí cũng không bằng Liễu Hanh. Có ai không biết tam lang liêu mạng trong huyện Huỳnh Dương? Liễu Hanh ở Huỳnh Dương 4, 5 năm, đương nhiên thu hút chú ý của người khác hơn Trịnh Đại Bưu, hơn nữa hắn là con trai của Liễu Chu Thần, sau khi Liễu Chu Thần bị Dương Khánh giam lỏng, ẩn cư ở Động Lâm tự, chính là Bảo Dương Đường mà tất cả mọi người ở Cử quận đều biết. Con trai của Liễu Chu Thần xuất lực dưới trướng Lý Ngôn Khánh, ý nghĩa bao hàm bên trong không đơn giản như bề ngoài.

Liễu Chu Thần Bảo Dương Đường không ngăn cản con trai cống hiến cho Lý Ngôn Khánh, rõ ràng cho thấy, hắn không xem trọng Dương Khánh.

Lý Ngôn Khánh xem Liễu Hanh như tâm phúc, từ trình độ nào đó mà nói, cũng thu hút rất nhiều quan lại Tùỵ thất trước kia quy thuận dưới trướng Dương Khánh.

Nếu không như vậy, Lý Ngôn Khánh muốn vững vàng tiếp nhận Huỳnh Dương sẽ gặp rất nhiều khó khăn.

Nếu sử dụng toàn bộ người của tứ đại gia tộc, nhất định sẽ bị tứ đại gia tộc khống chế. Cho nên, sau khi hắn tiếp nhận Huỳnh Dương, sử dụng cả người của tứ đại gia tộc và Dương Khánh, cái này gọi là cân bằng. Liễu Hanh chính là một ví dụ như vậy, vì thế những tiểu quan lại đương nhiên cũng yên lòng không ít. Nhìn xem....ngay cả con trai của Bảo Dương Đường kiên định nhất cũng có thể như cá gặp nước dưới trướng Lý lang quân thì chúng ta sợ gì chứ?

Có thể nói, Huỳnh Dương quận một năm qua có thể ổn định phần vịnh chính là nhờ một chiêu ảo diệu này của Liễu Chu Thần.

Cho nên, Lý Mật cũng nhận ra Liễu Hanh.

Đội đã....

Hám Lăng tại sao cũng ở đây?

Trong lòng Lý Mật đột nhiên nảy sinh một điềm không may.

Người ở Huỳnh Dương đều biết, Hám Lăng và Hùng Khoát Hải được xưng tụng là Hắc Bạch Song Sát, kết hợp như hình với bóng. Nơi có Hám Lăng, nhất định sẽ có Hùng Khoát Hải. Mà với tư cách gia thân tâm phúc nhất của Lý Ngôn Khánh, Hùng Khoát Hải xuất hiện ở đâu, Lý Ngôn Khánh nhất định cũng ở cách đó không xa.

Không hay rồi.

683. Chương 157: Quỷ Kế.

Chương 157: Quỷ kế.

Lý Mật lập tức phản ứng, chỉ sợ lần này lại trúng quỷ kế của Lý Ngôn Khánh.

Mặc dù hắn không thể hiểu được Lý Ngôn Khánh làm thế nào thuyết hàng Thời Đức Duệ, nhưng khi thấy Hám Lăng xuất hiện, trong lòng hắn liền có mấy phần thấp thỏm lo âu.

Không còn cách nào, Lý Ngôn Khánh còn được gọi là Lý Vô Địch, có thể nói tính toán rất kỹ càng.

Rút cuộc hắn đang ở đâu?

Hắn đang trốn ở nơi nào?

Lại có âm mưu quỷ kế gì đây?

Sau khi những nghi vấn liên tiếp hiện ra trong đầu, Lý Mật rốt cuộc không cách nào duy trì được bình tĩnh trước đó. Đối diện với trăm chiếc sàng nổ liên tiếp bắn tên của Tân Văn Lễ, hắn có thể tỉnh táo; nhìn thấy tam giác trận của Lý Ngôn Khánh xuất hiện, hắn cũng có thể gắng giữ tỉnh táo; thậm chí khi Bùi Hành Nghiêm xuất hiện trên chiến trường, Lý Mật vẫn có thể duy trì tỉnh táo nhưng khi nhìn thấy Hám Lăng...Lý Ngôn Khánh xuất quỷ nhập thần rút cuộc đang ở nơi nào?

Trước đó rõ ràng có người nhìn thấy hắn xuất hiện ở kênh Vĩnh Tế, cuối cùng tại sao lại xảy ra chuyện này?

Nghiêu thành, tương truyền là đô thành thời kì Nghiêu đế, nhưng rút cuộc nó có lịch sử bao nhiêu lâu cũng không có cách nào khảo chứng.

Nghiêu thành huyện là một khu vực trọng yếu của lưu vực văn hóa Hoàng Hà, nằm ở thôn Tôn Quý Đồn, xã Cao Trang, huyện An Dương sau này, trong thời tiết rét đậm lộ ra vẻ đặc biệt vắng lặng.

Hơn bốn trăm mét tường thành, có chút tàn phá.

Nhưng trên tường thành vẫn có thể nhìn thấy dấu vết dùng đất đắp lên.

Cửa thành đóng chặt, nội thành cũng rất vắng vẻ.

Trời sắp tối, người đi lại trong huyện Nghiêu Thành rất thưa thớt, làm cho thành cổ tàn phá này lộ ra vẻ suy tàn.

Một đoàn kỵ quân dừng lại dưới cửa nha môn, tướng quân cưỡi ngựa nhảy xuống ngựa, bước nhanh vào trong phủ, bên đường thỉnh thoảng có người cung kính kêu lên:

- Bái kiến lang quân.

Đi vào hậu đường, ngoài cửa có quân lính thủ hộ.

Vị tướng quân đó gấp gấp tháo mũ đặt lên bàn, đột nhiên nắm hai tay lại, ngửa mặt lên trời hô to:

- Ta không chịu được rồi.

Người thanh niên phía sau hắn chính là Trường Tôn Vô Kỵ.

Hắn giữ tay áo, phải đi phong trần trên người, cười ha ha nói:

- Đạo Huyền, đã nói ngươi phải ở đây một tháng, giờ mới được một nửa, ngươi đã không chịu được rồi sao?

Tướng quân kia đương nhiên chính là đường đệ của Lý Ngôn Khánh, Lý Đạo Huyền.

Trên khuôn mặt vẫn còn chút non nớt, lộ ra vẻ dữ tợn, hắn hỗn hển quát:

- Ta vốn tưởng kêu ta xông pha chiến đấu, là quyết một trận sống mái với Thái Kiến Đức, ai ngờ phải ở đây làm kẻ mạo danh thay thế.

Đại ca

Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì.

Dựa vào cái gì Hành Chân đại ca có thể ở lại Khai Phong; dựa vào cái gì ta phải ở đây làm thể thân, ngày nào cũng phải mặc bộ giáp này, đội mũ này đi khắp nơi. Ta không phục, Lục ca không công bằng, ta muốn tới Nội Hoàng, ta muốn quyết một trận sống với lão tặc Thái Kiến Đức.

Trường Tôn Vô Kỵ cười ha ha, nhìn Lý Đạo Huyền thở hổn hển, tiến lên vỗ vai hắn.

- Đạo Huyền, ngươi cho rằng làm thể thân dễ dàng như vậy sao?

Ngươi cũng biết, cũng vì ngươi ở đây mới khiến Hầu Quân Tập không dám giao chiến, rút binh đến Phồn Thủy giăng co; cũng vì ngươi ở đây, Lục ca ngươi mới có thể ở Huỳnh Dương bài binh bố trận, không có lo lắng phía sau; cũng bởi vì ngươi ở đây, khiến cho hai vạn quân tinh nhuệ của Huỳnh Dương ta có thể thoát thân.

Đạo Huyền à Đạo Huyền, ngươi cảm thấy ngươi không quan trọng, nhưng ngươi có từng nghĩ, ngươi ở đây một ngày đã có thể chống đỡ được hơn mười vạn đại quân chưa.

Lý Đạo Huyền rút cuộc vẫn giữ tính tình trẻ con, dễ bị lừa.

Sau khi nghe xong, hắn không khỏi có chút đắc ý thấp giọng nói:

- Vô Kỵ đại ca, ta thực sự quan trọng như vậy sao?

- Đâu chỉ là quan trọng.

Trường Tôn Vô Kỵ thu hồi dáng vẻ tươi cười, vỗ vai Lý Đạo Huyền.

- Lão đệ, cục diện ở Hà Lạc chỉ phụ thuộc vào mình ngươi; kết quả ở Sơn Đông cũng chỉ phụ thuộc vào mình ngươi. Đừng thấy hiện giờ ngươi không ở Huỳnh Dương, thế nhưng mấu chốt thắng bại đều phụ thuộc vào ngươi.

- A...

Lý Đạo Huyền bị lời nói của Trường Tôn Vô Kỵ che mắt.

Trường Tôn Vô Kỵ nói tiếp:

- Kỳ thật, ta rất hiểu tâm tư của ngươi, Lục ca ngươi cũng biết rất rõ. Ngươi hy vọng kiến công lập nghiệp, ngươi hy vọng chém tướng đoạt cờ. Đây đương nhiên là chuyện tốt nhưng kiến công lập nghiệp, xuất lực cho gia tộc cũng không phải chỉ có chém giết.

Ngươi cũng xem qua “Tam Quốc Diễn Nghĩa” mà Lục ca ngươi biên soạn rồi, Lưu Bị hồi đầu cũng không phải không có thực lực, Quan Vũ, Trương Phi, Triệu Vân, không có người nào không có sức mạnh địch lại vạn người? Thế nhưng Lưu Bị lại trôi giạt khắp nơi, chẳng những không có chỗ đặt chân, thậm chí ngay cả gia quyến vợ con đều không thể bảo toàn.

Quan Trương, Triệu Vân, là hạng người vô năng sao?

Nhưng sau khi Lưu Bị có được Gia Cát Lượng thì tình huống thế nào chứ.

Hỏa thiêu Xích Bích, cướp đoạt Kinh Tương, chiếm cứ Tây Xuyên, tạo thế chân vạc với Tôn, Tào. Ngươi rất thông minh, nhưng lại thiếu vài phần trầm ổn, Lục ca ngươi vẫn rất lo lắng. Sở dĩ hắn sắp xếp cho ngươi ở đây, một mặt là hy vọng ngươi có thể gánh vác trách nhiệm nặng nề, quan trọng hơn là hi vọng ngươi có thể rèn luyện tính kiên nhẫn, rèn luyện tâm trí. Bày mưu nghĩ kế, quyết thắng thiên lý, lạc thú bên trong có khi còn hơn cả chém giết trên chiến trường.

- Thật vậy sao?

Lý Đạo Huyền gãi gãi đầu.

- Nhưng ta luôn cảm giác, trốn ở phía sau làm sao thống khoái bằng chém giết trên chiến trường?

Trường Tôn Vô Kỵ không nhịn được cười.

- Đạo Huyền à, luận về võ nghệ, luận về chém giết trên chiến trường, luận về lấy thủ cấp trong trăm vạn quân, ngươi có thể so sánh với Lục ca ngươi được không?

Lý Đạo Huyền lắc đầu.

- Lục ca võ nghệ cao cường, dũng mãnh vô địch.

14 tuổi đã tung hoành Cao Ly, từ khi nắm binh quyền đến nay, chưa từng thua trận, ta đương nhiên không thể bằng hắn.

- Nhưng ta nói cho người biết, khi Lục ca người ở Cao Ly, rất ít đích thân ra tay, đại đa số đều do bọn người Hùng Khoát Hải chinh chiến.

Từ khi cầm binh đến nay, tự mình ra trận chỉ rải rác mấy lần, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hắn quả quyết sẽ không đấu tranh anh dũng, đưa mình vào nơi nguy hiểm.

Chương 158: Lý Đạo Huyền không vui.

Lý Đạo Huyền nói:

- Nhưng ta thấy mọi người đều rất tin phục hắn.

- Mọi người tin phục hắn, cũng không phải vì hắn dũng mãnh vô địch mà là vì hắn tiên đoán như thần, bày mưu nghĩ kế.

Giống như quân cờ, người thấy binh mã xe pháo đấu nhau rất ác liệt, kỳ thật cũng chỉ là quân cờ trong tay chúng ta mà thôi. Lục ca người thích làm nhất một chuyện, đó là bố trí cạm bẫy, nhìn đối thủ rơi vào bèn trong, cái đó còn thông khoái hơn chém giết.

Sau khi Lý Đạo Huyền nghe xong, hình như có điều gì suy nghĩ.

- Đạo Huyền, kẻ làm tướng, phải chịu trách nhiệm về tính mạng của ngàn người thậm chí là trăm vạn người.

Cho nên phải cố gắng giữ tỉnh táo, tuyệt đối không thể vì một phút nóng giận mà xông ra, người có thể giết được mười người, trăm người, chẳng lẽ có thể giết được ngàn người, vạn người?

Nhưng người xem ta, chỉ cần một nước cờ nhỏ...Cấp quân lập tức đạt được an bình, người có biết, người ngồi ở đây lại khiến cho ngàn người, vạn người thậm chí là nhiều người hơn, bảo vệ được tánh mạng. Ha ha...bây giờ người còn cảm thấy, người ở đây không có gì quan trọng không?

Lý Đạo Huyền, không biết nói gì nữa.

Bờ Thái Thủy, chiến đấu ác liệt.

Quân Ngôã Cương mặc dù chiếm ưu thế về binh lực, nhưng sau khi liên tiếp tấn công mà không có kết quả, cũng dần dần hoảng loạn. Từ Lỗ quận, ngựa không dừng vó hành quân gấp, đến Trần Lưu mới thở gấp ra một hơi, không kịp nghỉ ngơi cứ thế tiếp tục hành quân. Đến Thái Thủy lập tức gia nhập vào chiến đấu. Cho dù quân Ngôã Cương vẫn còn dư uy đánh bại Vũ Văn Hóa Cập, cũng khó có thể kéo dài, dù sao bọn hắn cũng là người, người sống sờ sờ!

Một mối không chịu nổi, đối khổ lạnh lẽo.

Trải qua một trận ác chiến đầy máu lửa, làm sao có thể duy trì trạng thái bình thường.

Quân Huỳnh Dương lại vô cùng tinh nhuệ, đợi địch mệt mỏi rồi mới tấn công. Sức chiến đấu cường hãn như thế nào. Dùng Uyên Ương trận (tức tam giác trận) làm cơ sở cho bát trận đồ biến hóa khôn lường, hết đợt này đến đợt khác, lúc tụ lại, lúc lại tản ra... Trận hình biến hóa khôn lường khiến cho quân Ngôã Cương có cảm giác như lún sâu xuống vùng bùn, mặc dù bọn chúng chiếm ưu thế về binh lực, nhưng bất luận là toàn cục, hay là bộ phận, cũng là lấy ít đánh nhiều, chiếm lấy ưu thế.

Sau khi kỵ quân của Bùi Hành Nghiễm bắt đầu công kích, xé rách nhiều lần, qua lại trùng kích, dần dần xé tan đội hình quân lính Ngôã Cương.

Quân Ngôã Cương cũng không rõ, rút cuộc địch nhân mà bọn chúng đối mặt có bao nhiêu; trận chiến đấu này vốn rất nhẹ nhàng, cuối cùng không biết lúc nào có thể kết thúc.

Đậu Kiến Đức dẫn theo bọn người Trịnh Đình Tượng cũng bị cuốn vào cuộc chiến, nhìn thấy binh sĩ bên cạnh càng ngày càng ít, bọn hắn cũng có chút hoảng sợ.

- Thái Tướng quân, phá vòng vây. .

Trịnh Đình Tượng khua trường thương trong tay, lớn tiếng la lên:

- Bọn cướp hung mãnh, không thể địch lại được, quân ta mệt mỏi, hiện tại vẫn nên tạm thời thu binh, đợi sau này quyết một trận tử chiến.

Hắn cố gắng hét lên.

Nhưng rất bình thường, trong lỗ tai tràn ngập toàn là tiếng kêu rên thảm thiết, tiếng binh khí va chạm vào nhau,.

Trịnh Đình Tượng có hét lên nhưng căn bản không cách nào làm cho Đậu Kiến Đức nghe thấy.

Nhưng cuối cùng Đậu Kiến Đức rốt cục đã nghe thấy tiếng kêu của Trịnh Đình Tượng, đồng thời cũng nghe được trong phương trận của mình truyền đến chiêng đồng. Nói thật, hắn cũng sắp không chịu được rồi...Mùi vị chém giết trong bát trận đồ thật sự rất khó chịu, mặc dù hắn cũng giết hơn mười người, nhưng đối diện với quân Huỳnh Dương cuối cùng vẫn không giảm bớt, hơn nữa còn hung mãnh vô cùng, Đậu Kiến Đức cũng thấy lực bất tòng tâm. Trên người hiện tại đã có mười mấy vết thương, nếu không phải hắn mặc trọng giáp, chỉ sợ đã mất mạng. Nếu có thể lựa chọn, Đậu Kiến Đức nguyện ý giao phong với Tùy quân gấp mấy lần mình.

Quân Huỳnh Dương trước mắt cũng là Tùy quân.

Nhưng bất cứ ai cũng thấy rõ, nhánh Tùy quân này không phải là Tùy quân bình thường.

Bởi vì trong lòng những người này có một thần linh không cách nào đánh bại, người đó chính là Lý Ngôn Khánh.

Chỉ cần Lý Ngôn Khánh còn sống, sức chiến đấu của nhánh Tùy quân này, sẽ theo chiến đấu, không ngừng tăng lên, không ngừng hoàn thiện, cuối cùng cho đến vô địch.

- Thu binh, thu binh.

Đậu Kiến Đức khàn giọng rống to.

Chỉ là, tiếng gào vừa rồi của Trịnh Đình Tượng, mặc dù làm cho Đậu Kiến Đức tỉnh táo lại, nhưng cũng thu hút sự chú ý của sát tinh Bùi Hành Nghiễm.

Năm đó Trịnh Đình Tượng cũng là tướng lĩnh Tùy quân, quan báii Ngưu Chử Khẩu ứng dương phủ Ứng Kích Lang Tướng, là phụ tá của Bùi Hành Nghiễm, đóng ở Kim Đề quan.

Chính vì Trịnh Đình Tượng bán đứng, mới khiến Bùi Hành Nghiễm đánh mất Kim Đề quan.

Nếu không phải Lý Ngôn Khánh kịp thời đuổi tới, cùng Tân Văn Lễ hợp lực cứu Bùi Hành Nghiễm, Bùi Hành Nghiễm chỉ sợ sớm đã biến thành một bộ xương khô.

Hơn nữa con ngựa Thất Xích Thán Tiêm Long mà hắn yêu thương nhất lại chết trận tại Ngưu Chử Khẩu.

Chính vì vậy trong lòng Bùi Hành Nghiễm còn sự sỉ nhục không cách nào xóa đi, nghe thấy thanh âm quen thuộc, Bùi Hành Nghiễm ngẩng đầu nhìn về phía phát ra tiếng nói, phát hiện ra Trịnh Đình Tượng.

Bùi Hành Nghiễm vui rồi.

Song chùy vung lên, một chiêu song quý gõ cửa, đã đập hai tên tướng lĩnh Ngọa Cương xuống đất.

Con ngựa dưới chân hí dài, chỉ thấy con Đạp Tuyệt Sư Tử lao đi, Bùi Hành Nghiễm máu me đầy mặt, ánh mắt dữ tợn, dồn khí vào đan điền gầm lên giận dữ:

- Trịnh Đình Tượng, còn nhớ tướng quân nhà ngươi chứ?

Nhân mã song chùy tung bay, mở một đường máu trong loạn quân, đánh về phía Trịnh Đình Tượng.

Trịnh Đình Tượng đang chuẩn bị cùng Đậu Kiến Đức phá vòng vây, nghe thấy có người la lên, vô thức quay đầu lại nhìn. Vừa nhìn thấy người đó, Trịnh Đình Tượng đã sợ đến mức hồn phi phách tán. Người khác

không biết được lợi hại của Bùi Hành Nghiễm, nhưng hẳn là phụ tá hai năm dưới trướng Bùi Hành Nghiễm, há có thể không biết?

Khi Bùi Hành Nghiễm ở Kim Đề quan, được xưng tụng là vạn người địch. Bùi Hành Nghiễm tái sinh giống như Ôn Hầu tái thế.

Đồng thời, Trịnh Đĩnh Tượng cũng biết rất rõ Bùi Hành Nghiễm oán hận hẳn như thế nào.

- Đâu Tướng quân cứu ta.

Trịnh Đĩnh Tượng không dám đối mặt với Bùi Hành Nghiễm, thúc ngựa lao đi, vừa đi vừa khàn giọng kêu to.

Đậu Kiến Đức vừa nghe, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một viên Đại tướng toàn thân đầm máu lao về phía Trịnh Đĩnh Tượng. Còn Trịnh Đĩnh Tượng nằm sấp trên ngựa, nhìn thấy đối phương sắp đuổi đến kịp. Quan hệ của Trịnh Đĩnh Tượng và Đậu Kiến Đức cũng không tệ, nhìn thấy Trịnh Đĩnh Tượng gặp nạn, há lại có thể khoanh tay đứng nhìn.

Hắn không biết Bùi Hành Nghiễm nhưng cũng biết Bùi Hành Nghiễm lợi hại.

Đại đao trong tay bổ xuống một tên lính Huỳnh Dương, Đậu Kiến Đức nghiêm nghị quát:

- Tùy cầu, đừng hòng đả thương bằng hữu của ta.

Chương 159: Đan Hùng Tín hung hãn.

Vừa nói, người và đao đồng thời xông đến.

Đậu Kiến Đức được xưng là đệ nhất dũng sĩ dưới trướng Lý Mật, đương nhiên cũng có chỗ phi phạm của hắn. Nhớ ngày đó Dịch Nhượng dũng mãnh thế nào, không phải bị một đao của hắn giết chết, một đao kia, vừa nhanh vừa hung ác lại mãnh liệt, thế đại lực trầm, xé gió lao đến phía Bùi Hành Nghiễm.

Bùi Hành Nghiễm nhìn thấy sắp đuổi kịp Trịnh Đĩnh Tượng, nhưng không ngờ lại bị Đậu Kiến Đức ngăn cản.

Trong lòng lập tức nổi giận, gầm lên một tiếng.

- Cầu tặc, cút ngay

Song chùy bay lên, tay trái một chiêu “Thiết Môn Soan”, tay phải một chiêu “Thái Sơn áp đỉnh”

Chiến mã sư tử dưới háng lồng lên, người mượn mã thế, mã mượn uy người, chỉ nghe một tiếng “Xoảng”, đại đao trong tay Đậu Kiến Đức bị chém đứt, bay ra ngoài. Tay kia của hắn giờ lá chắn đón đỡ, chợt nghe một tiếng vang thật lớn, tấm chắn nổ tung thành mảnh nhỏ.

Đại chùy nện lên đỉnh đầu hắn, đồng thời ngực bị tay trái Bùi Hành Nghiễm vung chùy gõ trúng.

Lập tức, đầu vỡ toang, xương ngực vỡ vụn.

Cũng đúng lúc này, Tân Văn Lễ đột nhiên giờ Thiết phương giáo, nghiêm nghị quát:

- Phóng lửa, các huynh đệ, theo ta xuất kích.

Vù vù vù.

Hỏa diễm ngũ sắc như xé nát bầu trời đêm.

Trên đường núi yên tĩnh, bỗng nhiên tiếng chém giết vang lên khắp nơi. Từ Hắc Thạch độ đến Hắc Thạch quan, nhất định phải đi qua con đường nhỏ Dương Trường được mây trời uốn lượn bao phủ, hành tẩu trên dãy núi mọc lên san sát, vách núi dựng đứng. Hắc Thạch quan nằm ở cuối con đường này, kết nối ba hướng, sóng đôi với Đế Lĩnh, trở thành yếu địa đầu mối của Cửng huyện, Lạc Dương, Vinh Nam.

Sau khi trời tối, Đan Hùng Tín lệnh cho binh lính yên lặng qua sông, tiến lên con đường nhỏ Dương Trường.

Con đường này ước chừng dài mười tám dặm, theo thám mã điều tra, hiện giờ binh mã ở lại Hắc Thạch quan cũng không nhiều, quân chủ lực tựa hồ đều tập trung ở quan ải phía nam, vì vậy phòng ngự ở cửa

khẩu phía đông tương đối buông lỏng, cộng thêm trời lạnh, thậm chí ngay cả trạm gác tuần tra cũng hủ bỏ toàn bộ.

Đúng là ông trời giúp ta.

Đan Hùng Tín hạ lệnh, ngựa bọc móng, người ngậm đũa, nhanh chóng thông qua con đường Hắc Thạch quan, dẫn binh đến Hắc Thạch quan.

Đồng thời, hần cũng cẩn thận để cho khoảng 800 quân tiên phong đi đầu, đội quân tiên phong đi qua chính giữa con đường, đại quân sẽ bám theo sau. Quân tiên phong và quân chủ lực cách nhau khoảng năm dặm, đảm bảo có thể phối hợp với nhau. Nếu gặp phải mai phục, quân tiên phong sẽ ngăn cản công kích của quân địch, để quân chủ lực nhanh chóng rút lui, bày trận nghênh địch ở bên bờ Hắc Thạch, lấy thế tấn công hung mãnh để đón đầu quân địch.

Đan Hùng Tín cũng đã chịu nhiều thất bại, vì vậy không thể không làm như thế.

Sau khi quân tiên phong quân tiến vào con đường nhỏ, dọc đường đi cũng không có gì trở ngại, Đan Hùng Tín lúc này mới yên tâm, lệnh cho đại quân tiến vào, chuẩn bị tiếp ứng.

Dựa theo suy nghĩ của Đan Hùng Tín, cho một đội nhân mã làm tiên phong có thể khiến quân coi giữ Hắc Thạch quan mất đi cảnh giác.

Nếu như bọn chúng xuất quan giao chiến thì hậu quân sẽ thuận thế tấn công, nhanh chóng nắm giữ Hắc Thạch quan. Nếu quân coi giữ Hắc Thạch quan không xuất chiến, vậy cũng đơn giản, đội binh mã tiên phong có thể đứng vững gót chân, đợi sau khi quân chủ lực đến, phát động tổng tiến công Hắc Thạch quan, đánh chiếm Hắc Thạch quan.

Tóm lại, Đan Hùng Tín thấy, trận chiến này nhất định sẽ thắng.

Sau khi đại quân tiến vào con đường nhỏ, mí mắt Đan Hùng Tín bắt đầu nhắm không ngừng.

Không biết tại sao, hần luôn cảm giác tâm thần không yên, có lẽ vì sợ trúng phải mưu kế của Lý Ngôn Khánh cho nên càng tới gần Hắc Thạch quan, trong lòng hần lại càng khẩn trương. Có lẽ...mình không nên xông lên đầu, tọa trấn giữa quân có lẽ an toàn hơn một ít.

- Nhanh, mọi người nhanh tiến lên trước, quân tiên phong hiện giờ đã tiếp cận Hắc Thạch quan, các huynh đệ mau chóng tăng thêm tốc độ.

Đan Hùng Tín có chút thông minh, sau khi trong lòng có quyết định, hần thúc ngựa đến bên đường làm dáng vẻ khích lệ, không ngừng thúc giục binh mã dưới trướng gia tăng tốc độ.

Trong mắt binh sĩ, Đan Hùng Tín làm như vậy không có gì đáng trách.

Nhưng trên thực tế, Đan Hùng Tín lại mượn cơ hội này, lui ra phía sau đến chỗ hậu quân.

Khi binh mã tiến đến chính giữa con đường, đột nhiên hai bên vách núi xuất hiện hỏa diễm ngút trời.

Hỏa diễm sáng bừng, chiếu sáng cả khu rừng hai bên vách núi, không biết từ đâu xuất hiện từng dãy Cung tiễn thủ.

Còn ở Hắc Thạch quan truyền đến tiếng reo hò vang vọng trời xanh.

Trong ngọn lửa hiện ra một văn sĩ hiên ngang, đứng dưới một cái lọng màu vàng trên vách núi, khoác một chiếc áo choàng màu xanh nhạt, trong tay cầm quạt xếp. Khi mở quạt ra, trên mặt quạt lên có viết bốn chữ rồng bay phượng múa : “Bày mưu nghĩ kế”. Trong tiết trời giá rét, người thanh niên này giống như không biết lạnh, còn đứng đưa cây quạt, lúc này mới cất cao giọng nói:

- Đan Thông, dám xâm phạm quan thành ta, Tiết Thu chờ ngươi đã lâu.

Lời còn chưa dứt, Tiết Thu đã xếp quạt lại, chỉ về con đường nhỏ:

- Bắn tên.

Trong chớp lát mũi tên như mưa, phá không lao tới.

Quân Ngoã Cương vốn có chút bối rối, gặp phải tập kích mưa tên này, lập tức thất kinh.

Đan Hùng Tín vẫn giữ được mấy phần tỉnh táo, sau khi nhanh chóng quan sát liền la lớn:

- Các huynh đệ, bọn cướp không nhiều, xông lên còn có đường sống.

Đốc núi có chút dốc đứng, nhưng cũng không phải không cách nào leo lên.

Xem xét giản lược, quân Huỳnh Dương quân chỉ có hơn ngàn người, hơn nữa phần lớn là Cung tiễn thủ.

Nếu xông lên, nói không chừng còn có thể đánh tan đối phương. Nếu bắt được Tiết Thu, Hắc Thạch quan này tự nhiên sẽ tự sụp đổ.

Đan Hùng Tín biết rõ Tiết Thu là huynh đệ của Lý Ngôn Khánh, mưu trí hơn người.

Người này xuất hiện ở đây, từ trình độ nào đó cũng nói rõ, Lý Ngôn Khánh hiện tại không ở Hắc Thạch quan.

Nếu Lý Ngôn Khánh đã không ở đây, ta há có thể sợ Tiết Thu người? Đan Hùng Tín nghĩ tới đây, chỉ ngọn giáo lên sườn núi, hạ lệnh cho binh mã dưới trướng công kích.

Sau hai đợt mưa tên, Tù quân trên sườn núi đột nhiên dừng bắn tên.

Quân Ngoã Cương thuận thế phát động công kích, khi leo đến nửa đường, chợt nghe Tiết Thu hét lớn một tiếng:

- Thả cây và đá xuống.

Cùng với tiếng ra lệnh của Tiết Thu, chỉ thấy trên sườn núi bỗng nhiên có lửa cháy dữ dội. Từng thân cây một người ôm không hết, dài chừng 2 mét, nặng mấy trăm cân, toàn thân lau dầu mỡ, ầm ầm từ trên sườn núi lăn xuống. Quân Ngoã Cương bị nện kêu rên thảm thiết không ngừng, có kẻ vận khí không tốt, bị thân cây bốc cháy nghiền lên người, toàn thân bốc cháy như hỏa nhân. Uy lực của loại lăn cây này chẳng những cực lớn, đáng sợ nhất chính là lao xuống dốc núi, rơi xuống con đường nhỏ, rất nhanh sẽ khiến xuất hiện tình trạng hỗn loạn. Bộ binh có lẽ không bị ảnh hưởng, nhưng chiến mã của kỵ quân gặp phải loại tập kích hỏa mộc này, lập tức sợ hãi, hí dài một tiếng, chạy loạn khắp nơi, khiến cho vô số kẻ bị chết oan.

Chương 160: Thu binh.

Đan Hùng Tín giận tím mặt, cầm giáo lên, chuẩn bị tự mình ra trận.

Ngay lúc này, có thám mã lại báo:

- Khởi bẩm Đại tướng quân, quân tiên phong ở Hắc Thạch Quan toàn quân bị diệt, từ Hắc Thạch quan xuất hiện một đạo nhân mã, người dẫn đầu chính là Vương Phục Bảo.

Wương Phục Bảo?

Đan Hùng Tín cả kinh...

Wương Phục Bảo không phải tới Huỳnh Dương rồi sao? Tại sao lại ở Hắc Thạch quan?

Chuyện đến bây giờ, Đan Hùng Tín cho dù ngu ngốc cũng biết mình đã trúng kế, có lẽ mới đầu Tù quân rút lui khỏi Tung Cao huyện chính là để câu mình?

Nhìn thấy con đường nhỏ càng ngày càng chật hẹp, để tránh né chiến mã giẫm đạp, để tránh né hỏa mộc từ trên trời giáng xuống, quân Ngoã Cương tứ tán chạy trốn.

Trong lòng Đan Hùng Tín biết, lúc này đánh chiếm Hắc Thạch quan hiển nhiên đã thành chuyện không tưởng.

Cũng may mình còn cẩn thận, có sắp xếp binh mã ở bên dò Hắc Thạch, nếu không sẽ bị đối phương cắt đứt đường lui.

- Rút lui, rút lui.

Đan Hùng Tín đốc sức liều mạng kéo dây cương ngựa.

Con ngựa xoay người lồng lên, chạy thục mạng về hướng bên đò Hắc Thạch.

Hắn vừa chạy, quân Ngôã Cương càng rối loạn, chủ tướng bỏ chạy, chúng ta còn đánh gì nữa? Quân Ngôã Cương đang còn lưu lại trên con đường nhỏ, bộ dạng xun xoe đi theo Đan Hùng Tín, chỉ khổ đám quân Ngôã Cương đã leo đến nửa dốc núi. Nếu tấn công cũng chết, ở lại cũng chết, còn chưa nói sườn núi rất cheo leo, chỉ cần từ trên sườn núi rơi xuống thân cây hay đá tảng, cũng đủ lấy mạng người rồi.

- Đừng ném nữa, đừng ném ta, ta xin hàng.

Có tên quân Ngôã Cương thông minh, trốn ở sau tảng đá lớn tiếng kêu lên, có người đầu tiên gọi, sẽ có người thứ hai noi theo. Rất nhanh, gần ngàn tên lính Ngôã Cương đang trèo lên sườn núi ném quân giới xuống sườn núi, đầu rập xuống đất, lớn tiếng gọi.

Không còn cách nào, nếu không như vậy sẽ bị lăn cây bức thạch đập trúng.

Quỳ trên mặt đất đầy tuyết mặc dù có hơi lạnh, nhưng chỉ ít có thêm một phần bảo đảm.

Tiết Thu phát tay, cây cối và đá tảng được dừng lại, có một tên lính to giọng tiến lên trước quát:

- Nằm rập trên mặt đất, chớ có lộn xộn, nếu không giết bất luận tội.

Lúc này, trên con đường nhỏ đã hoàn toàn hỗn loạn.

Chiến mã điên cuồng nhảy lên, binh sĩ chạy trốn chết, giẫm đạp lên cả người chết.

- Tiết lang quân, Đan Hùng Tín chạy rồi.

Tiết Thu đứng dưới cái lọng màu vàng, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh lùng:

- Chạy? Ta nhọc lòng làm ra một cái bẫy như vậy, nếu không lọt được da hắn, chẳng phải lộ ra thủ đoạn của ta không cao minh? Lập tức bắn tên lửa, toàn diện xuất kích.

Mười tên thân binh, rút mũi tên ra, giương cung cài tên.

Trên đầu mũi tên cắm một ống trúc, phía dưới có kíp nổ rất dài. Mười mũi tên được bắn thẳng lên trời, nổ tung giữa không trung, pháo hoa bay múa rất đẹp mắt, từ phương hướng bên đò Hắc Thạch, lập tức truyền đến tiếng trống trận “thùng thùng”.

Bên bờ Thái Thủy, mấy chục hỏa diễm nổ rộ trên không trung, cực kỳ bắt mắt.

Lý Mật ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt tái nhợt, sau khi từ trên lầu xe đi xuống, xoay người nhảy lên lưng ngựa :

- Thu binh, lập tức thu binh.

Tiếng chiêng đồng vang lên, quân Ngôã Cương trên chiến trường nhao nhao rút lui về phía sau.

Nhưng người tấn công dễ dàng, muốn bỏ chạy, đâu thể dễ dàng như vậy.

Bát trận đồ giống như một vùng bùn cực lớn, gắt gao túm chặt bước chân rút lui của quân Ngôã Cương, mặc dù chiến đấu đã lâu, nhưng đội hình quân Huỳnh Dương vẫn không hề tán loạn, vừa công kích, vừa theo trận hình biến hóa, không ngừng tiến lên. Mặc dù tốc độ không nhanh, nhưng lại khiến mỗi bước rút lui của quân Ngôã Cương đều phải trả giá lớn. Bên ngoài Bát trận đồ, bốn người Bùi Hành Nghiễm, Tân Văn Lễ, Liễu Hanh, Hám Lăng suất lĩnh kỵ quân xoay chuyển không ngừng. Không ít quân Ngôã Cương từ trong trận phá vòng vây đi ra, nhưng lại đối diện với trận mưa tên bay tới, tử thương vô số.

Đậu Kiến Đức, bị Bùi Hành Nghiễm tung chùy giết chết.

Trịnh Đình Tượng vút ngựa mà trốn, xen lẫn trong đám bại binh, ý đồ bỏ chạy, nhưng lại bị Liễu Hanh xông tới đập té xuống mặt đất, không đợi hắn đứng dậy, một đội thiết kỵ như gió xẹt qua. 100 con ngựa dẫm đạp lên người Trịnh Đình Tượng, để lại trên mặt đất một đồng huyết nhục nhìn không rõ hình dáng.

Thật sự quá thê thảm.

Mặt nước Thái Thủy bị ánh lửa chiếu xuống biến thành màu đỏ như máu, lộ ra vẻ quỷ dị.

Lý Mật không dám dừng lại lâu, vội vàng hạ lệnh thu binh. Sau khi tiếng chiêng đồng vang lên, quân Ngôã Cương không thể bứt người ra khỏi chiến trường, lại đưa tới một nhánh binh mã, từ hậu quân sát nhập vào.

Vị Đại tướng dẫn đầu, đội nón đen mặc giáp đen, cưỡi một con ngựa ô, trong tay cầm giáo dài.

- Lý Mật, La Sĩ Tín ở đây, lưu lại đầu chó của người.

Nếu như dưới tình huống bình thường, La Sĩ Tín muốn trùng kích hậu quân Lý Mật, cũng không phải chuyện dễ dàng. Lý Mật cũng là người đọc thuộc lòng binh thư, thông thuộc các loại chiến trận. Khi hấn bày trận lúc, đặc biệt coi trọng phòng ngự hậu trận, nhưng hiện tại, hậu quân Lý Mật lại dễ dàng sụp đổ.

Cảnh tan tác trên chiến trường, làm cho quân Ngôã Cương vốn mỗi một không chịu nổi đã sớm như chim sợ cành cong.

Cùng với tiếng chiêng thu binh, hậu quân đã bắt đầu tản ra, chuẩn bị rút lui. Lúc này La Sĩ Tín lao ra, nghiễm nhiên giống như một con mãnh hổ, xông vào bầy cừu sớm đã hỗn loạn. Cừu vốn không phải là đối thủ của mãnh hổ, lại càng hoảng loạn, làm gì còn tâm tư tiến lên nghênh chiến?

Tựa hồ quân Ngôã Cương trên tám phần đã cho rằng lần này sợ rằng đã trúng kế.

Cộng thêm sắc trời ngày càng tối. cũng nhìn không rõ La Sĩ Tín rút cuộc dẫn theo bao nhiêu binh mã. Dù sao là một đội thiết kỵ trùng kích đến, giống như một cối xay thịt, những nơi nó đi qua quân Ngôã Cương liên tiếp ngã xuống, phía trước lui không được, đằng sau cũng cản không được. Lý Mật ở giữa cảm thấy tình hình không ổn, cũng không còn tâm trí tiếp tục chiến đấu, được các thân binh hộ vệ, Lý Mật khóa lại trung quân, chặt vật mà đi. Buổi sáng, hấn còn hào hứng bùng bùng dẫn quân đến bờ Thái Thủy, sợ rằng không nghĩ tới sẽ gặp thất bại thảm hại như vậy. Lúc này, Lý Mật kinh hoàng như nhà có tang gia.

- Bắt được Lý Mật rồi.

Trên chiến trường, đột nhiên truyền đến một tiếng kêu lớn.

Quân Ngôã Cương còn đang liều chết chém giết với Tùy quân, nhìn theo phía tiếng nói, chỉ thấy Lý Mật vốn đứng ở chính giữa quân Ngôã Cương đã không thấy bóng dáng.

684. Chương 158: Lý Đạo Huyền Không Vui.

Lý Đạo Huyền nói:

- Nhưng ta thấy mọi người đều rất tin phục hấn.

- Mọi người tin phục hấn, cũng không phải vì hấn dũng mãnh vô địch mà là vì hấn tiên đoán như thần, bày mưu nghĩ kế.

Giống như quân cờ, người thấy binh mã xe pháo đấu nhau rất ác liệt, kỳ thật cũng chỉ là quân cờ trong tay chúng ta mà thôi. Lục ca người thích làm nhất một chuyện, đó là bố trí cạm bẫy, nhìn đối thủ rơi vào bên trong, cái đó còn thông khoái hơn chém giết.

Sau khi Lý Đạo Huyền nghe xong, hình như có điều gì suy nghĩ.

- Đạo Huyền, kẻ làm tướng, phải chịu trách nhiệm về tính mạng của ngàn người thậm chí là trăm vạn người.

Cho nên phải cố gắng giữ tỉnh táo, tuyệt đối không thể vì một phút nóng giận mà xông ra, người có thể giết được mười người, trăm người, chẳng lẽ có thể giết được ngàn người, vạn người?

Nhưng người xem ta, chỉ cần một nước cờ nhỏ...Cấp quận lập tức đạt được an bình, người có biết, người ngồi ở đây lại khiến cho ngàn người, vạn người thậm chí là nhiều người hơn, bảo vệ được tánh mạng. Ha ha...bây giờ người còn cảm thấy, người ở đây không có gì quan trọng không?

Lý Đạo Huyền, không biết nói gì nữa.

Bờ Thái Thủy, chiến đấu ác liệt.

Quân Ngoã Cương mặc dù chiếm ưu thế về binh lực, nhưng sau khi liên tiếp tấn công mà không có kết quả, cũng dần dần hoảng loạn. Từ Lỗ quận, ngựa không dừng vó hành quân gấp, đến Trần Lưu mới thở gấp ra một hơi, không kịp nghỉ ngơi cứ thế tiếp tục hành quân. Đến Thái Thủy lập tức gia nhập vào chiến đấu. Cho dù quân Ngoã Cương vẫn còn dư uy đánh bại Vũ Văn Hóa Cập, cũng khó có thể kéo dài, dù sao bọn hăn cũng là người, người sống sờ sờ!

Mệt mỏi không chịu nổi, đói khổ lạnh lẽo.

Trải qua một trận ác chiến đầy máu lửa, làm sao có thể duy trì trạng thái bình thường.

Quân Huỳnh Dương lại vô cùng tinh nhuệ, đợi địch mệt mỏi rồi mới tấn công. Sức chiến đấu cường hãn như thế nào. Dùng Uyên Ương trận (tức tam giác trận) làm cơ sở cho bát trận đồ biến hóa khôn lường, hết đợt này đến đợt khác, lúc tụ lại, lúc lại tản ra... Trận hình biến hóa khôn lường khiến cho quân Ngoã Cương có cảm giác như lún sâu xuống vũng bùn, mặc dù bọn chúng chiếm ưu thế về binh lực, nhưng bất luận là toàn cục, hay là bộ phận, cũng là lấy ít đánh nhiều, chiếm lấy ưu thế.

Sau khi kỵ quân của Bùi Hành Nghiễm bắt đầu công kích, xé rách nhiều lần, qua lại trùng kích, dần dần xé tan đội hình quân lính Ngoã Cương.

Quân Ngoã Cương cũng không rõ, rút cuộc địch nhân mà bọn chúng đối mặt có bao nhiêu; trận chiến đấu này vốn rất nhẹ nhàng, cuối cùng không biết lúc nào có thể kết thúc.

Đậu Kiến Đức dẫn theo bọn người Trịnh Đình Tượng cũng bị cuốn vào cuộc chiến, nhìn thấy binh sĩ bên cạnh càng ngày càng ít, bọn hăn cũng có chút hoảng sợ.

- Thái Tướng quân, phá vòng vây. .

Trịnh Đình Tượng khua trường thương trong tay, lớn tiếng la lên:

- Bọn cướp hung mãnh, không thể địch lại được, quân ta mệt mỏi, hiện tại vẫn nên tạm thời thu binh, đợi sau này quyết một trận tử chiến.

Hắn cố gắng hét lên.

Nhưng rất bình thường, trong lỗ tai tràn ngập toàn là tiếng kêu rên thảm thiết, tiếng binh khí va chạm vào nhau,.

Trịnh Đình Tượng có hét lên nhưng căn bản không cách nào làm cho Đậu Kiến Đức nghe thấy.

Nhưng cuối cùng Đậu Kiến Đức rốt cục đã nghe thấy tiếng kêu của Trịnh Đình Tượng, đồng thời cũng nghe được trong phương trận của mình truyền đến tiếng đồng. Nói thật, hăn cũng sắp không chịu được rồi... Mùi vị chém giết trong bát trận đồ thật sự rất khó chịu, mặc dù hăn cũng giết hơn mười người, nhưng đối diện với quân Huỳnh Dương cuối cùng vẫn không giảm bớt, hơn nữa còn hung mãnh vô cùng, Đậu Kiến Đức cũng thấy lực bất tòng tâm. Trên người hiện tại đã có mười mấy vết thương, nếu không phải hăn mặc trọng giáp, chỉ sợ đã mất mạng. Nếu có thể lựa chọn, Đậu Kiến Đức nguyện ý giao phong với Tùy quân gấp mấy lần mình.

Quân Huỳnh Dương trước mắt cũng là Tùy quân.

Nhưng bất cứ ai cũng thấy rõ, nhánh Tùy quân này không phải là Tùy quân bình thường.

Bởi vì trong lòng những người này có một thần linh không cách nào đánh bại, người đó chính là Lý Ngôn Khánh.

Chỉ cần Lý Ngôn Khánh còn sống, sức chiến đấu của nhánh Tùy quân này, sẽ theo chiến đấu, không ngừng tăng lên, không ngừng hoàn thiện, cuối cùng cho đến vô địch.

- Thu binh, thu binh.

Đậu Kiến Đức khàn giọng rống to.

Chỉ là, tiếng gào vừa rồi của Trịnh Đình Tượng, mặc dù làm cho Đậu Kiến Đức tỉnh táo lại, nhưng cũng thu hút sự chú ý của sát tinh Bùi Hành Nghiễm.

Năm đó Trịnh Đình Tượng cũng là tướng lĩnh Tùy quân, quan bá Ngưu Chử Khẩu ứng dương phủ Ứng Kích Lang Tướng, là phụ tá của Bùi Hành Nghiễm, đóng ở Kim Đề quan.

Chính vì Trịnh Đình Tượng bán đứng, mới khiến Bùi Hành Nghiễm đánh mất Kim Đề quan.

Nếu không phải Lý Ngôn Khánh kịp thời đuổi tới, cùng Tân Văn Lễ hợp lực cứu Bùi Hành Nghiễm, Bùi Hành Nghiễm chỉ sợ sớm đã biến thành một bộ xương khô.

Hơn nữa con ngựa Thất Xích Thán Tiêm Long mà hắn yêu thương nhất lại chết trận tại Ngưu Chử Khẩu.

Chính vì vậy trong lòng Bùi Hành Nghiễm còn sự sỉ nhục không cách nào xóa đi, nghe thấy thanh âm quen thuộc, Bùi Hành Nghiễm ngẩng đầu nhìn về phía phát ra tiếng nói, phát hiện ra Trịnh Đình Tượng.

Bùi Hành Nghiễm vui rồi.

Song chùy vung lên, một chiêu song quý gõ cửa, đã đập hai tên tướng lĩnh Ngọa Cương xuống đất.

Con ngựa dưới chân hí dài, chỉ thấy con Đạp Tuyết Sư Tử lao đi, Bùi Hành Nghiễm máu me đầy mặt, ánh mắt dữ tợn, dồn khí vào đan điền gầm lên giận dữ:

- Trịnh Đình Tượng, còn nhớ tướng quân nhà ngươi chứ?

Nhân mã song chùy tung bay, mở một đường máu trong loạn quân, đánh về phía Trịnh Đình Tượng.

Trịnh Đình Tượng đang chuẩn bị cùng Đâu Kiến Đức phá vòng vây, nghe thấy có người la lên, vô thức quay đầu lại nhìn. Vừa nhìn thấy người đó, Trịnh Đình Tượng đã sợ đến mức hồn phi phách tán. Người khác không biết được lợi hại của Bùi Hành Nghiễm, nhưng hắn là phụ tá hai năm dưới trướng Bùi Hành Nghiễm, há có thể không biết?

Khi Bùi Hành Nghiễm ở Kim Đề quan, được xưng tụng là vạn người địch. Bùi Hành Nghiễm tái sinh giống như Ôn Hầu tái thế.

Đồng thời, Trịnh Đình Tượng cũng biết rất rõ Bùi Hành Nghiễm oán hận hắn như thế nào.

- Đâu Tướng quân cứu ta.

Trịnh Đình Tượng không dám đối mặt với Bùi Hành Nghiễm, thúc ngựa lao đi, vừa đi vừa khàn giọng kêu to.

Đâu Kiến Đức vừa nghe, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một viên Đại tướng toàn thân đầm máu lao về phía Trịnh Đình Tượng. Còn Trịnh Đình Tượng nằm sấp trên ngựa, nhìn thấy đối phương sắp đuổi đến kịp. Quan hệ của Trịnh Đình Tượng và Đâu Kiến Đức cũng không tệ, nhìn thấy Trịnh Đình Tượng gặp nạn, há lại có thể khoanh tay đứng nhìn.

Hắn không biết Bùi Hành Nghiễm nhưng cũng biết Bùi Hành Nghiễm lợi hại.

Đại đao trong tay bổ xuống một tên lính Huỳnh Dương, Đâu Kiến Đức nghiêm nghị quát:

- Tùy cầu, đừng hòng đả thương bằng hữu của ta.

685. Chương 159: Đan Hùng Tín Hung Hãn.

Vừa nói, người và đao đồng thời xông đến.

Đâu Kiến Đức được xưng là đệ nhất dũng sĩ dưới trướng Lý Mật, đương nhiên cũng có chỗ phi phạm của hắn. Nhớ ngày đó Dịch Nhượng dũng mãnh thế nào, không phải bị một đao của hắn giết chết, một đao kia, vừa nhanh vừa hung ác lại mãnh liệt, thế đại lực trầm, xé gió lao đến phía Bùi Hành Nghiễm.

Bùi Hành Nghiễm nhìn thấy sắp đuổi kịp Trịnh Đình Tượng, nhưng không ngờ lại bị Đâu Kiến Đức ngăn cản.

Trong lòng lập tức nổi giận, gầm lên một tiếng.

- Cầu tặc, cút ngay

Song chùy bay lên, tay trái một chiêu “Thiết Môn Soan”, tay phải một chiêu “Thái Sơn áp đỉnh”

Chiến mã sư tử dưới háng lồng lên, người mượn mã thế, mã mượn uy người, chỉ nghe một tiếng “Xoảng”, đại đao trong tay Đậu Kiến Đức bị chém đứt, bay ra ngoài. Tay kia của hắn giơ lá chắn đón đỡ, chợt nghe một tiếng vang thật lớn, tấm chắn nổ tung thành mảnh nhỏ.

Đại chùy nện lên đỉnh đầu hắn, đồng thời ngực bị tay trái Bùi Hành Nghiễm vung chùy gõ trúng.

Lập tức, đầu vỡ toang, xương ngực vỡ vụn.

Cũng đúng lúc này, Tân Văn Lễ đột nhiên giơ Thiết phương giáo, nghiêm nghị quát:

- Phóng lửa, các huynh đệ, theo ta xuất kích.

Vù vù vù.

Hỏa diễm ngũ sắc như xé nát bầu trời đêm.

Trên đường núi yên tĩnh, bỗng nhiên tiếng chém giết vang lên khắp nơi. Từ Hắc Thạch độ đến Hắc Thạch quan, nhất định phải đi qua con đường nhỏ Dương Trường được mây trời uốn lượn bao phủ, hành tẩu trên dãy núi mọc lên san sát, vách núi dựng đứng. Hắc Thạch quan nằm ở cuối con đường này, kết nối ba hướng, sóng đôi với Đế Lĩnh, trở thành yếu địa đầu mối của Cửng huyện, Lạc Dương, Vinh Nam.

Sau khi trời tối, Đan Hùng Tín lệnh cho binh lính yên lặng qua sông, tiến lên con đường nhỏ Dương Trường.

Con đường này ước chừng dài mười tám dặm, theo thám mã điều tra, hiện giờ binh mã ở lại Hắc Thạch quan cũng không nhiều, quân chủ lực tựa hồ đều tập trung ở quan ải phía nam, vì vậy phòng ngự ở cửa khẩu phía đông tương đối buông lỏng, cộng thêm trời lạnh, thậm chí ngay cả trạm gác tuần tra cũng hủy bỏ toàn bộ.

Đúng là ông trời giúp ta.

Đan Hùng Tín hạ lệnh, ngựa bọc móng, người ngậm đũa, nhanh chóng thông qua con đường Hắc Thạch quan, dẫn binh đến Hắc Thạch quan.

Đồng thời, hắn cũng cẩn thận để cho khoảng 800 quân tiên phong đi đầu, đội quân tiên phong đi qua chính giữa con đường, đại quân sẽ bám theo sau. Quân tiên phong và quân chủ lực cách nhau khoảng năm dặm, đảm bảo có thể phối hợp với nhau. Nếu gặp phải mai phục, quân tiên phong sẽ ngăn cản công kích của quân địch, để quân chủ lực nhanh chóng rút lui, bày trận nghênh địch ở bên bờ Hắc Thạch, lấy thế tấn công hung mãnh để đón đầu quân địch.

Đan Hùng Tín cũng đã chịu nhiều thất bại, vì vậy không thể không làm như thế.

Sau khi quân tiên phong quân tiến vào con đường nhỏ, dọc đường đi cũng không có gì trở ngại, Đan Hùng Tín lúc này mới yên tâm, lệnh cho đại quân tiến vào, chuẩn bị tiếp ứng.

Dựa theo suy nghĩ của Đan Hùng Tín, cho một đội nhân mã làm tiên phong có thể khiến quân coi giữ Hắc Thạch quan mất đi cảnh giác.

Nếu như bọn chúng xuất quan giao chiến thì hậu quân sẽ thuận thế tấn công, nhanh chóng nắm giữ Hắc Thạch quan. Nếu quân coi giữ Hắc Thạch quan không xuất chiến, vậy cũng đơn giản, đội binh mã tiên phong có thể đứng vững gót chân, đợi sau khi quân chủ lực đến, phát động tổng tấn công Hắc Thạch quan, đánh chiếm Hắc Thạch quan.

Tóm lại, Đan Hùng Tín thấy, trận chiến này nhất định sẽ thắng.

Sau khi đại quân tiến vào con đường nhỏ, mí mắt Đan Hùng Tín bắt đầu nhắm không ngừng.

Không biết tại sao, hắn luôn cảm giác tâm thần không yên, có lẽ vì sợ trúng phải mưu kế của Lý Ngôn Khánh cho nên càng tới gần Hắc Thạch quan, trong lòng hắn lại càng khẩn trương. Có lẽ...mình không nên xông lên đầu, tọa trấn giữa quân có lẽ an toàn hơn một ít.

- Nhanh, mọi người nhanh tiến lên trước, quân tiên phong hiện giờ đã tiếp cận Hắc Thạch quan, các huynh đệ mau chóng tăng thêm tốc độ.

Đan Hùng Tín có chút thông minh, sau khi trong lòng có quyết định, hấn thúc ngựa đến bên đường làm dáng vẻ khích lệ, không ngừng thúc giục binh mã dưới trướng gia tăng tốc độ.

Trong mắt binh sĩ, Đan Hùng Tín làm như vậy không có gì đáng trách.

Nhưng trên thực tế, Đan Hùng Tín lại mượn cơ hội này, lui ra phía sau đến chỗ hậu quân.

Khi binh mã tiến đến chính giữa con đường, đột nhiên hai bên vách núi xuất hiện hỏa diễm ngút trời.

Hỏa diễm sáng bừng, chiếu sáng cả khu rừng hai bên vách núi, không biết từ đâu xuất hiện từng dãy Cung tiễn thủ.

Còn ở Hắc Thạch quan truyền đến tiếng reo hò vang vọng trời xanh.

Trong ngọn lửa hiện ra một văn sĩ hiên ngang, đứng dưới một cái lọng màu vàng trên vách núi, khoác một chiếc áo choàng màu xanh nhạt, trong tay cầm quạt xếp. Khi mở quạt ra, trên mặt quạt lên có viết bốn chữ rồng bay phượng múa : “Bày mưu nghĩ kế”. Trong tiết trời giá rét, người thanh niên này giống như không biết lạnh, còn đứng đưa cây quạt, lúc này mới cất cao giọng nói:

- Đan Thông, dám xâm phạm quan thành ta, Tiết Thu chờ ngươi đã lâu.

Lời còn chưa dứt, Tiết Thu đã xếp quạt lại, chỉ về con đường nhỏ:

- Bắn tên.

Trong chớp lát mũi tên như mưa, phá không lao tới.

Quân Ngoã Cương vốn có chút bối rối, gặp phải tập kích mưa tên này, lập tức thất kinh.

Đan Hùng Tín vẫn giữ được mấy phần tỉnh táo, sau khi nhanh chóng quan sát liền la lớn:

- Các huynh đệ, bọn cướp không nhiều, xông lên còn có đường sống.

Đốc núi có chút đốc đứng, nhưng cũng không phải không cách nào leo lên.

Xem xét giản lược, quân Huỳnh Dương quân chỉ có hơn ngàn người, hơn nữa phần lớn là Cung tiễn thủ.

Nếu xông lên, nói không chừng còn có thể đánh tan đối phương. Nếu bắt được Tiết Thu, Hắc Thạch quan này tự nhiên sẽ tự sụp đổ.

Đan Hùng Tín biết rõ Tiết Thu là huynh đệ của Lý Ngôn Khánh, mưu trí hơn người.

Người này xuất hiện ở đây, từ trình độ nào đó cũng nói rõ, Lý Ngôn Khánh hiện tại không ở Hắc Thạch quan.

Nếu Lý Ngôn Khánh đã không ở đây, ta há có thể sợ Tiết Thu người? Đan Hùng Tín nghĩ tới đây, chỉ ngọn giáo lên sườn núi, hạ lệnh cho binh mã dưới trướng công kích.

Sau hai đợt mưa tên, Tùyn quân trên sườn núi đột nhiên dừng bắn tên.

Quân Ngoã Cương thuận thế phát động công kích, khi leo đến nửa đường, chợt nghe Tiết Thu hét lớn một tiếng:

- Thả cây và đá xuống.

Cùng với tiếng ra lệnh của Tiết Thu, chỉ thấy trên sườn núi bỗng nhiên có lửa cháy dữ dội. Từng thân cây một người ôm không hết, dài chừng 2 mét, nặng mấy trăm cân, toàn thân lau dầu mỡ, âm âm từ trên sườn núi lăn xuống. Quân Ngoã Cương bị nện kêu rên thảm thiết không ngừng, có kẻ vận khí không tốt, bị thân cây bốc cháy nghiền lên người, toàn thân bốc cháy như hỏa nhân. Uy lực của loại lăn cây này chẳng những cực lớn, đáng sợ nhất chính là lao xuống dốc núi, rơi xuống con đường nhỏ, rất nhanh sẽ khiến xuất hiện tình trạng hỗn loạn. Bộ binh có lẽ không bị ảnh hưởng, nhưng chiến mã của kỵ quân gặp phải loại tập kích hỏa mộc này, lập tức sợ hãi, hí dài một tiếng, chạy loạn khắp nơi, khiến cho vô số kẻ bị chết oan.

686. Chương 160: Thu Bình.

Đan Hùng Tín giận tím mặt, cầm giáo lên, chuẩn bị tự mình ra trận.

Ngay lúc này, có thám mã lại báo:

- Khởi bẩm Đại tướng quân, quân tiên phong ở Hắc Thạch Quan toàn quân bị diệt, từ Hắc Thạch quan xuất hiện một đạo nhân mã, người dẫn đầu chính là Vương Phục Bảo.

Wương Phục Bảo?

Đan Hùng Tín cả kinh...

Wương Phục Bảo không phải tới Huỳnh Dương rồi sao? Tại sao lại ở Hắc Thạch quan?

Chuyện đến bây giờ, Đan Hùng Tín cho dù ngu ngốc cũng biết mình đã trúng kế, có lẽ mới đầu Tùy quân rút lui khỏi Tung Cao huyện chính là để câu mình?

Nhìn thấy con đường nhỏ càng ngày càng chật hẹp, để tránh né chiến mã giẫm đạp, để tránh né hỏa mội từ trên trời giáng xuống, quân Ngôã Cương tứ tán chạy trốn.

Trong lòng Đan Hùng Tín biết, lúc này đánh chiếm Hắc Thạch quan hiển nhiên đã thành chuyện không tưởng.

Cũng may mình còn cẩn thận, có sắp xếp binh mã ở bên đò Hắc Thạch, nếu không sẽ bị đối phương cắt đứt đường lui.

- Rút lui, rút lui.

Đan Hùng Tín dốc sức liều mạng kéo dây cương ngựa.

Con ngựa xoay người lồng lên, chạy thục mạng về hướng bên đò Hắc Thạch.

Hắn vừa chạy, quân Ngôã Cương càng rối loạn, chủ tướng bỏ chạy, chúng ta còn đánh gì nữa? Quân Ngôã Cương đang còn lưu lại trên con đường nhỏ, bộ dạng xun xoe đi theo Đan Hùng Tín, chỉ khổ đám quân Ngôã Cương đã leo đến nửa dốc núi. Nếu tấn công cũng chết, ở lại cũng chết, còn chưa nói sườn núi rất cheo leo, chỉ cần từ trên sườn núi rơi xuống thân cây hay đá tảng, cũng đủ lấy mạng người rồi.

- Đừng ném nữa, đừng ném ta, ta xin hàng.

Có tên quân Ngôã Cương thông minh, trốn ở sau tảng đá lớn tiếng kêu lên, có người đầu tiên gọi, sẽ có người thứ hai noi theo. Rất nhanh, gần ngàn tên lính Ngôã Cương đang trèo lên sườn núi ném quân giới xuống sườn núi, đầu rạp xuống đất, lớn tiếng gọi.

Không còn cách nào, nếu không như vậy sẽ bị lẩn cây bực thạch đập trúng.

Quỳ trên mặt đất đầy tuyết mặc dù có hơi lạnh, nhưng chí ít có thêm một phần bảo đảm.

Tiết Thu phát tay, cây cối và đá tảng được dừng lại, có một tên lính to giọng tiến lên trước quát:

- Nằm rạp trên mặt đất, chớ có lộn xộn, nếu không giết bất luận tội.

Lúc này, trên con đường nhỏ đã hoàn toàn hỗn loạn.

Chiến mã điên cuồng nhảy lên, binh sĩ chạy trốn chết, giẫm đạp lên cả người chết.

- Tiết lang quân, Đan Hùng Tín chạy rồi.

Tiết Thu đứng dưới cái lọng màu vàng, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh lùng:

- Chạy? Ta nhọc lòng làm ra một cái bẫy như vậy, nếu không lọt được da hăn, chẳng phải lộ ra thủ đoạn của ta không cao minh? Lập tức bắn tên lửa, toàn diện xuất kích.

Mười tên thân binh, rút mũi tên ra, giương cung cài tên.

Trên đầu mũi tên cắm một ống trúc, phía dưới có kíp nổ rất dài. Mười mũi tên được bắn thẳng lên trời, nổ tung giữa không trung, pháo hoa bay múa rất đẹp mắt, từ phương hướng bên bờ Hắc Thạch, lập tức truyền đến tiếng trống trận “thùng thùng”.

Bên bờ Thái Thủy, mấy chục hỏa diễm nổ rộ trên không trung, cực kỳ bắt mắt.

Lý Mật ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt tái nhợt, sau khi từ trên lầu xe đi xuống, xoay người nhảy lên lưng ngựa :

- Thu binh, lập tức thu binh.

Tiếng chiêng đồng vang lên, quân Ngoã Cương trên chiến trường nhao nhao rút lui về phía sau.

Nhưng người tấn công dễ dàng, muốn bỏ chạy, đâu thể dễ dàng như vậy.

Bát trận đồ giống như một vùng bùn cực lớn, gắt gao túm chặt bước chân rút lui của quân Ngoã Cương, mặc dù chiến đấu đã lâu, nhưng đội hình quân Huỳnh Dương vẫn không hề tán loạn, vừa công kích, vừa theo trận hình biến hóa, không ngừng tiến lên. Mặc dù tốc độ không nhanh, nhưng lại khiến mỗi bước rút lui của quân Ngoã Cương đều phải trả giá lớn. Bên ngoài Bát trận đồ, bốn người Bùi Hành Nghiễm, Tân Văn Lễ, Liễu Hanh, Hám Lăng suất lĩnh kỵ quân xoay chuyển không ngừng. Không ít quân Ngoã Cương từ trong trận phá vòng vây đi ra, nhưng lại đối diện với trận mưa tên bay tới, tử thương vô số.

Đậu Kiến Đức, bị Bùi Hành Nghiễm tung chùy giết chết.

Trịnh Đình Tượng vớt ngựa mà trốn, xen lẫn trong đám bại binh, ý đồ bỏ chạy, nhưng lại bị Liễu Hanh xông tới đạp té xuống mặt đất, không đợi hắn đứng dậy, một đội thiết kỵ như gió xẹt qua. 100 con ngựa dẫm đạp lên người Trịnh Đình Tượng, để lại trên mặt đất một đồng huyết nhục nhìn không rõ hình dáng.

Thật sự quá thê thảm.

Mặt nước Thái Thủy bị ánh lửa chiếu xuống biến thành màu đỏ như máu, lộ ra vẻ quỷ dị.

Lý Mật không dám dừng lại lâu, vội vàng hạ lệnh thu binh. Sau khi tiếng chiêng đồng vang lên, quân Ngoã Cương không thể bứt người ra khỏi chiến trường, lại đưa tới một nhánh binh mã, từ hậu quân sát nhập vào.

Vị Đại tướng dẫn đầu, đội nón đen mặc giáp đen, cưỡi một con ngựa ô, trong tay cầm giáo dài.

- Lý Mật, La Sĩ Tín ở đây, lưu lại đầu chó của ngươi.

Nếu như dưới tình huống bình thường, La Sĩ Tín muốn trùng kích hậu quân Lý Mật, cũng không phải chuyện dễ dàng. Lý Mật cũng là người đọc thuộc lòng binh thư, thông thuộc các loại chiến trận. Khi hắn bày trận lúc, đặc biệt coi trọng phòng ngự hậu trận, nhưng hiện tại, hậu quân Lý Mật lại dễ dàng sụp đổ.

Cảnh tan tác trên chiến trường, làm cho quân Ngoã Cương vốn mỗi một không chịu nổi đã sớm như chim sợ cành cong.

Cùng với tiếng chiêng thu binh, hậu quân đã bắt đầu tản ra, chuẩn bị rút lui. Lúc này La Sĩ Tín lao ra, nghiễm nhiên giống như một con mãnh hổ, xông vào bầy cừu sớm đã hỗn loạn. Cừu vốn không phải là đối thủ của mãnh hổ, lại càng hoảng loạn, làm gì còn tâm tư tiến lên nghênh chiến?

Tựa hồ quân Ngoã Cương trên tám phần đã cho rằng lần này sợ rằng đã trúng kế.

Cộng thêm sắc trời ngày càng tối. cũng nhìn không rõ La Sĩ Tín rút cuộc dẫn theo bao nhiêu binh mã. Dù sao là một đội thiết kỵ trùng kích đến, giống như một cối xay thịt, những nơi nó đi qua quân Ngoã Cương liên tiếp ngã xuống, phía trước lui không được, đằng sau cũng cản không được. Lý Mật ở giữa cảm thấy tình hình không ổn, cũng không còn tâm trí tiếp tục chiến đấu, được các thân binh hộ vệ, Lý Mật khóa lại trung quân, chặt vật mà đi. Buổi sáng, hắn còn hào hứng bừng bừng dẫn quân đến bờ Thái Thủy, sợ rằng không nghĩ tới sẽ gặp thất bại thảm hại như vậy. Lúc này, Lý Mật kinh hoàng như nhà có tang gia.

- Bắt được Lý Mật rồi.

Trên chiến trường, đột nhiên truyền đến một tiếng kêu lớn.

Quân Ngô Cương còn đang liều chết chém giết với Tùy quân, nhìn theo phía tiếng nói, chỉ thấy Lý Mật vốn đứng ở chính giữa quân Ngô Cương đã không thấy bóng dáng.

687. Chương 161: Lý Mật Đại Bại.

Một viên Đại tướng, lập tức kêu một người lại, dáng vẻ của người này vô cùng giống Lý Mật.

Mật Công đã bị bắt?

Trong đầu tướng lĩnh quân Ngô Cương vang lên một tiếng “ông ông”. Phản ứng đầu tiên không phải đi đoạt lại, mà là... chạy.

Đến lúc này, không ai muốn làm hiếu tử hiền tôn gì đó, ngay cả Lý Mật cũng bị bắt đi rồi, chúng ta còn ở đây đánh đấm cái gì?

Nếu có thể chạy thì lập tức giải tán.

Những kẻ chạy không thoát, thuận thế vứt bỏ binh khí, ngồi trên mặt đất, hai chân xếp bằng, hai tay ôm đầu gào lên:

- Đầu hàng, đầu hàng.

Lý Mật bị thân binh kéo đi, nghe thấy liền ghì ngựa quay đầu nhìn lại.

Hắn rất muốn quay lại nói cho các binh lính quân Ngô Cương biết, mình chưa bị bắt.

Nhưng trong lúc hỗn loạn như vậy, có ai tin tưởng chứ?

- Đại Vương, đi mau, nếu người không đi, chỉ sợ không kịp.

Thân binh giữ chặt dây cương Lý Mật, gào lên:

- Vương thượng, núi xanh đang còn, không sợ không có củi đốt, trước hết nghĩ cách thoát ra ngoài rồi tính tiếp.

Đúng vậy, núi xanh đang còn, không sợ không có củi đốt.

Lý Mật cắn răng một cái, thúc ngựa đi.

Lúc này, nếu tiếp tục dừng lại ở bờ Thái Thủy, chỉ sợ nghênh đón hắn chỉ là tai hoạ ngập đầu.

Tiếng chém giết càng ngày càng nhỏ, cho đến khi không còn nghe thấy.

Lúc này sắp đến giờ Tý, giữa cánh đồng đột nhiên nổi gió, nhiệt độ hạ xuống.

Lý Mật mang theo tàn binh bại tướng một đường bôn tẩu, sau khi vứt bỏ được quân truy kích Huỳnh Dương, tìm được một chỗ rừng thưa tránh gió mới tính toán dừng lại.

Kiểm kê một phen, binh mã bên người chỉ còn lại mấy trăm người.

Đậu Kiến Đức chết rồi, Trịnh Đình Tượng chết rồi, còn có... Lý Dục Đức cũng không thấy bóng dáng, chắc là lành ít dữ nhiều.

Trận chiến này, Lý Mật tổn thất thảm trọng, năm vạn đại quân, tử thương vô số, người đào vong khó mà tính toán. Thân binh cặm cùi nhóm lửa, Lý Mật ngồi cạnh đồng lửa, cảm thụ nhận được nhiệt khí đồng lửa tỏa ra, gương mặt trắng bạch như tờ giấy, lúc này mới dần dần có chút sắc thái.

- Đại Vương, bây giờ chúng ta phải làm sao?

Thị vệ trưởng của Lý Mật bưng tới một chén canh nóng, mang đến cho Lý Mật.

Uống một ngụm canh nóng, cố gắng bình định tình cảm bối rối trong lòng, Lý Mật dần bình tĩnh, nhắm mắt lại, rơi vào trầm tư.

- Chúng ta đến Tuấn Nghi.

Lý Mật hít sâu một hơi, đứng dậy hô lớn:

- Truyền lệnh xuống, kêu mọi người lập tức xuất phát, chúng ta tiến về Tuấn Nghi.
- Nhưng gió bắt đầu thổi rồi.

Lý Mật vỗ vai thị vệ

- Ta đương nhiên biết gió bắt đầu thổi, bây giờ chúng ta lên đường mặc dù có chút khó khăn, tuy nhiên lại có thể thoát khỏi truy kích của tặc binh.

Gió lớn như vậy, tặc binh chỉ sợ cũng không cách nào đuổi theo. Nhân cơ hội này, chúng ta đến Tuấn Nghi, sau đó triệu tập binh mã, quyết chiến một trận với quân phản loạn.

Tuấn Nghi, là nơi tâm phúc của Lý Mật, Đại tướng Vương Bá Đường trấn thủ.

Lý Mật tin rằng, Thời Đức Duệ sẽ đầu hàng, nhưng Vương Bá Đường nhất định sẽ không đầu hàng.

Nhưng đến bây giờ, hắn cũng không hiểu ra, Thời Đức Duệ làm sao lại đầu hàng? Khi xuất kích Vũ Văn Hóa Cập, Thời Đức Duệ còn thề thốt son sắt, không nhìn ra dấu hiệu muốn đầu hàng. Nhưng mình đang đại thắng, hắn lại đột nhiên đầu hàng, rút cuộc là có chuyện gì?

Lý Mật cảm thấy trong chuyện này có gì kỳ quái.

Nhưng rút cuộc kỳ quái như thế nào, hắn lại không cách nào nghĩ ra.

Được rồi, đợi sau khi ta phái người bắt sống được Thời Đức Duệ, nhất định sẽ hỏi hắn chân tướng bên trong.

Mọi người uống mấy ngụm canh nóng, ít nhiều đã có chút ít khí lực, vì vậy dưới sự thúc giục của Lý Mật, nhao nhao đứng dậy, lại một lần nữa bắt đầu lên đường.

Đã qua giờ Tý, gió càng lúc càng lớn.

Gió bắc gào thét không ngớt, hơn nữa tuyết càng ngày càng dày,

Đoàn người của Lý Mật đi về hướng Tuấn Nghi, vừa vặn lại ngược gió. Con đường này có thể nói đi lại rất gian nan, được nửa đường, chiến mã của Lý Mật bị mất móng trước, còn ngã bị thương, thậm chí hơn là, con chiến mã đó cũng đứt gân chân, không cách nào đi tiếp, Lý Mật cắn răng, cầm một cây trường mâu của thị vệ, tiếp tục đi tới.

Chỉ là, gió càng lúc càng lớn, tuyết cũng càng ngày càng mạnh.

Sắp đến giờ Dần, bông tuyết bay đầy trời, tựa hồ làm cho người ta không cách nào nhìn rõ con đường phía trước.

- Đại Vương, phía trước hình như có một ngôi chùa, chúng ta dừng lại nghỉ ngơi một lát.

Nói ra mấy ngày liền hành quân gấp, không chỉ khiến quân Ngôã Cương mỗi một không chịu nổi, bản thân Lý Mật cũng cảm nhận sâu sắc nỗi khổ. Nếu nói, trước đó hắn cố gắng gượng đi tiếp, hiện tại đi trong gió tuyết hai canh giờ, tổng cộng gần bốn canh giờ đã đạt đến cực hạn.

Lý Mật thật sự không đi nổi rồi.

Không chỉ là thân thể mỗi một mà còn cả chán nản trong lòng.

Thấy gió tuyết cuồng bạo như vậy, chắc hẳn bọn người Tân Văn Lễ cũng khó có thể đuổi theo...Kỳ thật, Lý Mật sở dĩ kiên trì muốn đi tiếp, thật ra cũng không phải vì lo lắng bọn người Tân Văn Lễ, Bùi Hành Nghiễm. Người khiến hắn lo lắng chính là Lý Ngôn Khánh. Hám Lăng và Liễu Hanh xuất hiện, từ loại nào trình độ nào đó cũng nói rõ, Lý Ngôn Khánh nhất định trở về. Hắn xếp đặt một cái bẫy lớn như vậy, đợi mình tiến vào. Nhưng từ đầu đến cuối, Lý Ngôn Khánh đều không xuất hiện trên chiến trường. Nếu như Ngôn Khánh thật sự xuất hiện, Lý Mật ngược lại không hề sợ hãi. Vấn đề ở chỗ, tên gia hỏa này không hề xuất hiện, điều này mới khiến Lý Mật cảm thấy sợ hãi, tên gia hỏa này tâm tư cay độc kín đáo, hoàn toàn không giống một thanh niên hai mươi một tuổi.

Khi mình hai mươi một tuổi, mình đang làm gì?

Lúc ấy Lý Mật cũng được Dương Tổ tán dương thần đồng, nhưng chỉ là mưu sĩ phụ tá Dương Huyền Cảm. Nghĩ mưu tính kế có lẽ cũng không khó khăn, nhưng nếu nói đến trình độ của Lý Ngôn Khánh thì ngàn vạn lần không nghĩ ra. Lý Ngôn Khánh không xuất hiện, Lý Mật càng lo lắng. Nhưng hiện tại đã thoát khỏi Khai Phong, chắc hẳn Lý Ngôn Khánh cũng không làm gì mình, sau khi buông lỏng tâm tư, Lý Mật thật sự không nhin được.

- Cũng may có thể nghỉ ngơi một lát.

Lý Mật gật đầu, tiến về phía trước.

Đúng như thị vệ nói, cách đó không xa là một ngôi chùa, nhưng theo năm tháng và chiến hỏa ngôi chùa cũng đã hoang phế, đổ nát thê lương, nhìn lên cảnh chùa khiến lòng người cực kỳ chua xót. Thời tiết như vậy, lại nhìn ngôi chùa tàn phá như vậy, liên tưởng đến thảm bại của mình, Lý Mật chua xót không thôi.

Cất bước đi vào sơn môn, lại đột nhiên nghe thấy bên trong bảo điện Đại Hùng truyền đến tiếng binh khí va chạm.

Sau đó, hai gã thị vệ từ trong đại điện bay ra, có người tức giận quát:

- Đồ chó chết mắt mù, lại dám làm càn trước nhà mõ gia.

Thanh âm này rất quen thuộc.

Trái tim Lý Mật bất chợt co thắt, cũng không biết từ chỗ nào xông tới một luồng khí lực đẩy thị vệ của hắn, lôi kéo trường mâu đi hai bước.

- Tất cả mọi người dừng tay.

Hắn đứng bên ngoài bảo điện Đại Hùng, run giọng hỏi:

- Người ở bên trong, có phải là tam lang?

Lời còn chưa dứt, một bóng người từ trong đại điện lao ra.

Người này cao khoảng một thước tám, mặt mũi khôi ngô, khoác chiến bào màu xanh nhạt cực kỳ oai hùng. Trên chiến bào còn loang lổ vết máu, nắm chặt một cây ngân thương vượt qua đám cung thủ.

Hắn đứng trên bậc thang đại điện ngậy người nhìn Lý Mật.

Sau một lúc, chỉ thấy người này vội vàng nhảy xuống bậc thang, phủ phục trước mặt Lý Mật.

- Vương Dũng đáng chết, phụ lại kỳ vọng của Đại Vương, Vương thượng, Tuấn Nghi thất thủ rồi.

Lý Mật vừa nghe, chỉ cảm thấy trong lồng ngực khí huyết sôi trào, phun ra một ngụm máu tươi rồi ngã vào trong lòng thị vệ.

688. Chương 162: Lý Mật Tỉnh Lại.

Lý Mật giật nảy mình lại, từ trong bụi cỏ ngồi dậy.

- Vương Bá Đường.

Vương Bá Đường tiến lên phía trước đỡ Lý Mật.

Lý Mật kinh ngạc nhìn Vương Bá Đường, đầu óc lại hỗn loạn.

Tam lang tại sao lại ở đây, đúng rồi ta vừa rồi hình như bất tỉnh, nhưng trước khi bất tỉnh tam lang đã nói gì với ta?

Lúc này đầu óc của Lý Mật trở nên rối loạn không biết phải làm sao.

Nhìn thấy Vương Bá Đường sợ hãi ánh mắt của Lý Mật trở nên ngây ngốc.

Vương Bá Đường vội vàng lay Lý Mật mà nói:

- Vương thượng, vương thượng nói gì vậy, vương thượng bị làm sao vậy?

- Tam lang người đừng lay ta, ta đã minh bạch tất cả.

Lý Mật vội mở miệng, chỉ vào Vương Bá Đường,

- Tam lang đầu óc của ta hơn hẳn loạn, đúng rồi người không phải tọa trấn Tuấn Nghi thành hay sao, tại sao lại ở đây, đây là nơi đâu, cô làm sao vậy?

- Vương thượng, vương thượng không có chuyện gì chứ?

- Cô không có gì đáng ngại, chỉ là đầu óc hơi hôn mê mà thôi.

- Thần đã nấu ít cháo, vương thượng hay là uống vài ngụm cháo rồi nói tiếp.

Lý Mật nhắm mắt lại sau đó gật gật đầu:

- Đúng thế.

Ở nơi hoang sơn dã lĩnh này cũng không có bất kỳ đồ ăn nào, tuy nhiên Vương Bá Đường đã lấy nón trụ của mình nấu cháo để Lý Mật ăn. Lý Mật bình thường làm sao có thể ăn uống như vậy, nhưng bây giờ bụng đã quá đói hẳn cũng bất chấp tất cả.

Sau khi ăn cháo xong, tinh thần của hắn biến chuyển hơn rất nhiều.

Lý Mật nhìn lại trong Đại Hùng bảo điện ước chừng có mấy chục người.

- Vương thượng các huynh đệ đều nghỉ ngơi ở sương phòng, bên ngoài còn có mười mấy người canh giới.

- Tam lang đây rốt cục là...

Vương Bá Đường quỳ gối trước mặt của Lý Mật, đem tiền căn hậu quả giải thích một lần.

Hóa ra Vương Bá Đường phụng mệnh trấn Tuấn Nghi thành. Khai Phong sau khi bị chiếm giữ hẳn từng có ý định đoạt lại Khai Phong không ngờ Toan Tảo Lý Công Dật đột nhiên truyền tới tin tức nói rằng Cấp quận Tô Định Phương thừa dịp trời đông giá rét sông lớn đóng băng đã vượt qua sông đánh Duyên Tân, chém giết đại tướng Trương Lượng dưới trướng của Vương Đức Nhân.

Lý Công Dật thỉnh cầu Vương Bá Đường giám thị tùy quân ở Thông Tế kênh sau đó suất binh binh lính tới đó trợ giúp.

Khai Phong tuy trọng yếu nhưng Duyên Tân là môn hộ của Ngõa Cương, một khi mất sẽ khiến cho cục diện của Ngõa Cương bị hỗn loạn.

Hơn nữa Lý Mật ở Túy Hoàng sơn đại thắng, tin tức này Vũ Văn Hóa Cập cũng nhận được, Vương Bá Đường cũng cảm thấy Lý Mật ít ngày nữa sẽ trở về, hiện tại tốt nhất vẫn nên ổn định, cho nên hắn tiến tới Toan Tảo đóng quân giám thị Thông Tế kênh, Lý Công Dật tới Duyên Tân Tô Định Phương lập tức qua sông thủ vững Lê Dương kho.

Lý Công Dật không cách nào xuất kích đồng thời không thể vứt bỏ Duyên Tân không để ý cho nên chỉ có thể lưu thủ ở Duyên Tân.

Vương Bá Đường ở Tuấn Nghi chờ đợi Lý Mật rút về.

Xế chiều hôm nay trước khi trời tối hẳn mới biết được Lý Mật ở bờ Thái Thủy cùng với quân Huỳnh Dương quyết chiến, cho nên hắn định dẫn binh tới Thái Thủy trợ giúp.

Nào biết được hắn đang định xuất binh thì bên ngoài Tuấn Nghi thành đã đến một đám tàn binh bại tướng.

Bọn họ nói là Tùy quân từ Nguyên Vũ xuất kích đánh bại Toan Tảo.

Vương Bá Đường không nhìn ra sơ hở gì cho nên liền hạ lệnh khai mở cổng thành, mệnh lệnh này của hắn đã dẫn tới thảm sự của Tuấn Nghi.

Cửa thành vừa mở ra những tàn binh bại tướng kia lập tức xông vào cổng thành chiếm cứ cửa thành.

Viên đại tướng kia chính là Lý Ngồn Khánh, đệ nhất gia thần dưới trướng của hắn chính là Hùng Khoát Hải, Hùng hắc tử, đừng nói là Vương Bá Đường, mà ngay cả Lý Mật cũng không ngờ Lý Ngồn Khánh sẽ

từ Huỳnh Dương quận tới đây. Với bọn họ còn tưởng Lý Ngôn Khánh còn tọa trấn ở Nghiêu Thành, cùng với Đậu Kiến Đức quyết tử chiến, không ngờ Lý Ngôn Khánh lại tự mình dẫn ba nghìn binh tốt, dùng Kỳ Lân đội tám trăm người làm tiên phong, thần binh trên trời giáng xuống, xuất hiện ở bên ngoài Tuấn Nghi thành.

Vương Bá Đường ngay từ đầu đã không cảm thấy được sự tồn tại của Lý Ngôn Khánh, nhưng khi cửa thành bị chiếm cứ Hùng Khoát Hải dùng Kỳ Lân đội thì hắn đã nhận ra, định chỉ huy đội ngũ muốn đoạt lại nhưng không thành.

Lúc này Lý Ngôn Khánh đã suất lĩnh ba nghìn tinh tốt chém giết xông vào trong thành.

Cho nên chuyện này cũng đã cho thấy một điều.

Lý Mật là một người chỉ huy ưu tú nhưng không phải là một người lãnh đạo xuất sắc, người lãnh đạo phát hiện nhân tài nhưng không có nghĩa là giao quyền bừa bãi. Vương Bá Đường đúng là trung thành tận tâm với Lý Mật, hắn có lẽ là một chiến tướng xuất sắc đấu tranh anh dũng, chém tướng đoạt cờ, tuy nhiên Lý Mật lại để cho hắn làm thống soái một quân, yêu cầu này thì vẫn chưa đạt.

Chính vì Vương Bá Đường sơ sẩy cho nên khi hắn phát hiện ra Lý Ngôn Khánh thì không cách nào triệu tập lại binh mã.

Lý Ngôn Khánh sau khi vào thành lập tức chia làm ba đường.

Lương Lão Thực suất bộ binh lính lao thẳng tới kho phủ, Hùng Khoát Hải thì thống lĩnh Kỳ Lân đội đánh giáo trường. Lý Ngôn Khánh thì dẫn hai nghìn quân tấn công thẳng vào nha phủ, đem hệ thống chỉ huy của Vương Bá Đường toàn bộ chặt đứt. Vương Bá Đường tuy dũng mãnh nhưng ở phủ nha hắn có bao nhiêu người? Hắn chỉ giữ vững được một nén nhang sau đó cả tòa phủ nha đã bị công hãm mà giáo trường thì đã dựng cờ trắng, quy phục Hùng Khoát Hải.

Vương Bá Đường nói những lời này kèm theo khuôn mặt xấu hổ.

Nhưng Lý Mật không để ý nhiều.

Hắn nheo mắt lại sau đó khẽ nói:

- Nói như vậy tên Lý Ngôn Khánh hiện tại đang ở Tuấn Nghi.
- Đúng thế.

Lý Mật nở ra nụ cười giữa mặt lên trời mà thở dài.

- Tên Lý Ngôn Khánh bố trí chu đáo chặt chẽ, giống như là một yêu quái.
- Ta trước kia vẫn cho rằng mình chưa đánh giá thấp hắn nhưng hiện tại xem ra vẫn chưa biết hết hắn, chỉ cần nhìn vào sắp xếp của hắn là biết thủ đoạn của hắn.
- Tam lang, Tuấn Nghi đã mất, trách cũng không được người, cho dù là ta cũng bị hắn sắp đặt thiết kế, người này đi một bước nhìn trước mười bước, không phải đã trải qua mấy chục năm lịch duyệt thì khó có thể đạt tới trình độ này, ta không bằng hắn, ta thật sự không bằng hắn.

Hắn có thể trách được Vương Bá Đường sao?

Chớ nói Vương Bá Đường bây giờ là người thân cận nhất của hắn, nếu như là đối người khác cũng không hơn gì.

Trên thực tế, Lý Mật hắn cũng trúng kế Lý Ngôn Khánh, Bùi Hành Nghiễm xuất hiện khiến cho lòng người xiêu vẹo, Lý Mật nghi thần nghi quỷ rồi đi, nếu không hắn quả quyết không dễ dàng thu binh, khiến cho bị La Sĩ Tín đánh bại. Lúc đó hắn thật sự sợ hãi Lý Ngôn Khánh sẽ xuất hiện bên bờ Thái Thủy.

Nhưng thực tế thì sao?

689. Chương 163: Lý Ngôn Khánh Tới.

Lý Ngôn Khánh từ đầu tới cuối vẫn không hề xuất hiện trên chiến trường Thái thủy.

Tuần Nghi mất, Tế Âm, Đông quận mọi cửa khai mở, Vương Đức Nhân hiện tại đóng ở Bạch mã hiện tại cũng sẽ không nghe theo lệnh của mình.

Nếu như hiện tại Lý Mật trở lại Bạch Mã thì ngênh đón hấn nhất định là dao mổ của vương Đức Nhân.

Nói không chừng Vương Đức Nhân đang lo lắng làm sao đàm phán với Lý Ngôn Khánh, mình mà đi thì chỉ sợ hợp tâm ý của hấn.

- Tam lang người chớ trách mình, Tuần Nghi mất không phải là lỗi của người.
- Cô bây giờ cảm thấy kỳ quái, tại sao Thì Đức Duệ lại hàng, chuyện này thật là kỳ quặc.
- Vương thượng chúng ta phải làm gì tiếp bây giờ?

Lý Mật nghĩ rồi cười khổ nói:

- Ta biết rằng người muốn đi Dương thành phải không?

Vương Bá Đường nói:

- Đan Thông đóng ở Dương thành, dưới trướng có tám nghìn tinh tốt, chỉ sợ...
- Tam Lang, Dương thành không đi được.

Lý Mật khẽ nói:

- Đan Hùng Tín không giống như người hấn vốn là địch sau đó là thủ hạ, trước giờ hấn đối với ta không hề phục, lúc trước ta chém giết Địch Nhượng dùng vũ lực quy phục hấn, nhưng lần này tuyệt đối sẽ không.

Vậy chúng ta hiện tại phải làm sao...

Lý Mật nói:

- Chúng ta đi Quan Trung.
- Quan Trung?

Lý Mật quyết định, nghiêng rằng nói:

- Thế cục Sơn Đông đã khó có thể vặn hồi, chúng ta bây giờ muốn có chỗ dừng chân thì vô cùng khó, bây giờ chỉ có đi Quan Trung, Lý Uyên năm đó từng tôn ta làm huynh trưởng, nếu như ta tới gặp hấn hấn nhất định sẽ trọng dụng ta.

Đợi thời cơ chín muồi chúng ta sẽ mượn lực Quan Trung, chém giết quay trở về Đông Đô, quyết sống mãi với Lý Ngôn Khánh một phen nữa.

Vương Bá Đường không phải là người có chủ ý, nhưng hấn cảm thấy Lý Mật lần này đi Quan Trung khó có thể hoàn thành tâm nguyện.

Đúng thế, năm đó Lý Uyên tôn Lý Mật làm huynh trưởng là vì sao?

Lý Mật chiếm lĩnh Ngõa Cương, lại là thiên mệnh chi nhân.

Dưới trướng có mấy chục vạn hùng binh, chiến tướng như mây, đã bao hàm toàn bộ khu vực Sơn Đông, thậm chí còn kéo dài tới tận Giang Hoài.

Thiên hạ quần hùng, ai không bái phục?

Nhưng hiện tại thì sao?

Binh mã bất quá chỉ mấy trăm, tướng lĩnh chỉ có mình Vương Bá Đường.

Không nơi dung thân, mà Lý Uyên hiện tại đã được thiên vị, đăng cơ xưng đế, tọa trấn Quan Trung được quý tộc quan lũng ủng hộ, phía dưới có mấy chục vạn hùng binh, chiến tướng như mây.

Tuy nhiên Vương Bá Đường không biết phải khuyên bảo Lý Mật thế nào.

Dù sao từ đây tới Quan Trung cũng xa tới nghìn dặm, mình cứ từng bước từng bước khuyên bảo Lý Mật cũng được.

- Vương thượng, vương thượng luân phiên ác chiến đã mệt mỏi rồi.

- Đúng rồi nghỉ ngơi một chút, gió tuyết lớn như vậy Lý Ngôn Khánh chắc không đuổi theo đợi sau hừng đông chúng ta tiến về Quan Trung.

- Vaagn.

Lý Mật thật sự mệt mỏi.

Hắn ngã vào bụi cỏ, nằm xuống đất nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Ở bên ngoài gió rét gào khóc, vô cùng mãnh liệt.

Vương Bá Đường cũng mệt mỏi, hắn ôm cung tiễn cầm trường thương và hoành đao để bên cạnh, ngồi xuống hương án nhắm mắt dưỡng thần.

Một đêm này tuyết rất lớn, gió rất mạnh.

Sáng sớm gió tuyết đã ngừng.

Vương Bá Đường mở to mắt, thấy Lý Mật vẫn còn ngủ say liền nhẹ nhàng đứng dậy.

Hắn đem cung tiễn cầm lấy trường thương, đội nón giáp chuẩn bị đi tới hậu viện lấy nước giếng rửa mặt.

Đẩy cửa ra, hắn cất bước rời khỏi đại điện.

Tuy nhiên sau khi vừa đi ra hắn lại cảm thấy không thích hợp.

Ngân thương quay tít một vòng, Vương Bá Đường dò xét xung quanh, những người cảnh giới đâu tại sao không thấy đâu?

Hắn bước lên phía trước đột nhiên chân vấp một vật khiến cho suýt nữa ngã xuống mặt đất.

Giống như là bị cái gì đó ngăn cản, Vương Bá Đường vội vàng cúi đầu xuống thì thấy ở trên bậc thang đã có một cỗ thi thể, ở trên cỗ huyệt cắm một mũi tên nhọn.

Vương Bá Đường hít sâu một hơi, cẩn thận hướng vào trong nội viện dò xét.

Hắn lúc này mới phát hiện, có hơn mười cỗ thi thể chính tề bày trong sơn môn.

Tuy nhiên trải qua một đêm gió tuyết những thi thể này bị che lấp lại không nhìn thấy được.

Trong chốc lát một luồng khí lạnh theo cột sống chạy trong người của Vương Bá Đường, Vương Bá Đường vọt tới sơn môn phía ngoài dò xét sắc mặt liền trắng như tờ giấy.

Ở trên tuyết bày từng dãy quân tốt.

Tuy nhiên những quân tốt này rất kỳ quái, trên người khoác bông vải, trên đầu có mũ trùm, không thể nhìn thấy tướng mạo.

Bọn họ im lặng đứng ở bên ngoài chùa miếu, u linh trong tuyết.

Vương Bá Đường vô thức nuốt một ngụm nước miếng, thời gian dần trôi qua hắn lui về phía sau.

Đúng vào lúc này màu trắng u linh kia di động trong tuyết động phát ra tiếng động quỷ dị.

Một thốt tuần mã Long Tử màu đen xuất hiện ở trước màu trắng u linh.

Người cưỡi trên Long Tử mã ngồi ngay ngắn, mặc áo giáp màu đen, đầu đội nón trụ ô kim, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ.

Ở trước Long Tử là hai cự hán khôi ngô đứng song song.

Ngay lập tức người kia tháo mũ trùm đầu, sau mặt nạ là đôi mắt sáng quắc, hắc nhếch đôi môi đỏ mọng lên.

Hắn khẽ khom người, cầm Trầm Hương giáo chỉ về phía Vương Bá Đường ở xa xa:

- Dừng tam lang, xin hỏi Mật công đã dậy chưa?

- Lý Ngôn Khánh cung kính bồi tiếp đã lâu, kính xin tam lang bẩm báo Mật công nói cho hắn biết Lý Ngôn Khánh hiện tại đến đây muốn lấy đầu của Mật công.

Chính diện sơn môn, Tùy quân ước chừng hai nghìn người, tuy nguyên một đám không cách nào che dấu nổi thần sắc mệt mỏi nhưng tinh thần thì vẫn tràn đầy sĩ khí, cho thấy đang ở trạng thái đỉnh phong, bọn họ cầm binh khí trong tay, yên lặng bày trận.

Hai nghìn người.

Xem ra thanh thế khá lớn.

Tròng mắt của Vương Bá Đường xoay chuyển tuy nhiên sau khi rơi vào bốn người Hùng Khoát Hải thì hắn biết rằng phiền toái lớn đã đến.

Lý Ngôn Khánh tự mình lãnh binh, những hầu cận danh chấn ở sông Lạc chắc chắn cũng tới đây.

Chẳng lẽ phải bỏ chạy?

Nếu như mình dẫn người ngăn cản Lý Ngôn Khánh thì Mật công còn có cơ hội chạy trốn, ý niệm này xuất hiện Vương Bá Đường liền vô thức cầm lấy ngân thương.

Lý Ngôn Khánh lạnh lùng nói:

- Tam lang muốn ngăn cản ta, cho Mật công tranh thủ thời gian chạy trốn sao?

690. Chương 164: Đấu Tên?

Nếu như là vậy thì kính xin tam lang bỏ ý định này đi, đằng sau chùa còn có La Sĩ Tín chờ đợi, La Sĩ Tín đối với Mật công hận thấu xương. Năm đó Mật công xếp kế giết Trương Tu Đà tướng quân, hôm nay ta cam đoan rằng Mật công nếu rơi vào tay của La Sĩ Tín thì chắc chắn sống không bằng chết, tam lang đừng do dự, mau mời Mật công tới đây ta sẽ tiễn hắn ra đi, bằng không đừng trách ta hạ lệnh cường công.

Lời nói của Lý Ngôn Khánh Vương Bá Đường vô cùng hiểu rõ.

Các người đã bị bao vây mà ta cũng không giáng đạo đức nhân nghĩa.

Ở trong Đại Hùng bảo điện, đám thị vệ của Lý Mật túm tụm lại, bọn họ nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì không còn chút máu nào trên mặt.

Lý Mật ngủ một giấc xong tinh thần chuyển biến trở nên tốt đẹp hơn rất nhiều.

Tuy nhiên sắc mặt vẫn rất yếu ớt, đôi con ngươi dài nhỏ như chim ưng lộ ra dáng vẻ của một anh hùng mặt lộ tuổi xế chiều.

- Vương thượng.

- Tam lang bây giờ không ai được gọi ta là vương thượng, hãy gọi ta là tiên sinh.

Nhớ ngày đó Khâu Hoài Nghĩa mật báo Lý Mật vẫn dùng tên giả là Lưu Trí Viễn, sau đó chặt vật được Vương Bá Đường phái người tiếp nhận.

Lúc đó Lý Mật cao đàm khoát luận, khiến cho cả tộc Vương Bá Đường vô cùng kính phục.

Vương Bá Đường tôn Lý Mật làm sư phụ, cam tâm tình nguyện đem binh quyền giao cho hắn, hắn suất lĩnh mấy trăm nhân khẩu của tộc hiệu lực cho Lý Mật.

Về sau Lý Mật khi xưng vương Vương Bá Đường vẫn gọi Lý Mật là tiên sinh khiến cho Lý Mật không cảm thấy thoải mái.

Sau đó Ngự Chinh uyển chuyển khuyên bảo Vương Bá Đường mới sửa lại gọi Lý Mật làm vương thượng. Tuy nhiên hiện tại Lý Mật lại cảm thấy hai chữ vương thượng vô cùng chói tai, ngược lại có phần hoài niệm năm đó Vương Bá Đường gọi hắn là tiên sinh.

- Tiên sinh.

Trong lòng Vương Bá Đường liền cảm thấy âm áp, nước mắt thiếu chút nữa thì rơi ra.

Vốn hắn có hơi dao động nhưng bây giờ đã trở nên kiên định, hắn cầm chặt ngân thương, lùi tới chắn ngang trước Lý Mật.

- Mật công thứ cho tại hạ áo giáp tại thân không cách nào hành lễ.

Ngôn Khánh ở trên lưng ngựa khẽ khom người xuống, mặt nạ tháo ra lộ ra khuôn mặt thanh tú, trên khuôn mặt thủy chung mang theo nụ cười, chuyện hôm nay hắn đã chờ từ lâu cuối cùng cũng đạt được.

Người này có phải là nhân vật lớn đầu tiên chết trong tay hắn?

Lý Ngôn Khánh cùng với Lý Mật không có ân oán gì mặc kệ Lý Mật có phẩm tính thế nào Lý Ngôn Khánh không để ý.

Nói thật Lý Mật không hề dễ dàng với cuộc sống.

Hắn từ một thế trụ đệ tử biến thành phản tặc, cả nhà bị diệt.

Về sau mai danh ẩn tích, thế tử lại ly tán kết quả tìm Vương Bá Đường nương tựa, rồi lại dẫn mọi người tới Ngõa Cương, lúc đầu Dịch Nhượng coi trọng càng về sau lại càng nghi kỵ thậm chí chèn ép dữ dội, cuối cùng hắn đành phải hành động được danh tiếng Ngự công.

Tùy thất vong, căn cơ bị mất lớn nhất cũng là do người này.

Tuy nhiên đáng tiếc Lý Mật có thể khiến cho thiên hạ bị mưa bị gió nhưng không cách nào vững vàng ở giang sơn.

Ngẫm lại cẩn thận thì tính tình của người này có phần giống như Viên Thiệu ở trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, đều là kiêu hùng trác tuyệt nhưng không phải là một hoàng đế có tài mưu lược kiệt xuất.

Điện ảnh sau này thường nói xấu Lý Mật.

Nói hắn háo sắc, vì nữ nhân đổi lấy giang sơn, còn có một bộ kịch truyền hình nói Lý Mật trước trận chiến đã dùng nữ nhân nổi trống trợ uy.

Đại trượng phu háo sắc thì không thành kế lớn sao? Háo sắc? Lý Ngôn Khánh không hề phản cảm, Lý Uyên cũng háo sắc Lý Thế Dân cũng háo sắc, Lý Mật cho dù háo sắc cũng không đáng là gì

Hơn nữa hắn cũng không phải vì nữ nhân mà ảnh hưởng đến chuyện gì lớn, mấy bộ kịch kia toàn nói bậy bạ.

Lý Mật tự mình nổi trống, lập vương một cõi làm sao có thể háo sắc như câu chuyện kịch truyền hình được.

Ngôn Khánh rất kính trọng hắn nhưng sau khi biết được thân thế của mình thì không cách nào dung với Lý Mật một chỗ.

Lý Mật nói:

- Lang quân xem ra đã quyết định, muốn ta ra đi.

Lý Ngôn Khánh vuốt mũi, từ chối cho ý kiến...

- Nhưng mà ta còn có một nghi hoặc, không biết Lý lang quân có thể giải thích không?

- Không thể.

Lý Ngôn Khánh có thể đoán ra Lý Mật muốn hỏi điều gì.

Kiếp trước hắn chìm nổi mấy chục năm trên quan trường xem mặt đoán nhân tâm bốn sự này đã nhuần nhuyễn.

Ngôn Khánh trả lời chém đĩnh chặt sắt khiến cho Vương Bá Đường giận tím mặt, tuy nhiên Lý Mật chỉ sững sờ trong chốc lát sau đó ngửa mặt lên trời cười to.

- Ta hiểu rồi.

- Đã hiểu vậy thì mời Mật công ra đi.

- Lý lang quân ta có một lời tâm huyết, hôm nay muốn tặng cho lang quân, lang quân muốn giết ta cũng được nhưng sau đó sẽ dẫn tới oán khí của bốn trăm trấn, cuộc sống sau này chỉ sợ không được tốt lắm, kính xin bảo trọng.

Dứt lời, Lý Mật hướng về phía Lý Ngôn Khánh chấp tay.

Lý Ngôn Khánh khẽ giật mình nhưng sau đó lập tức hiểu ra ý tứ của Lý Mật.

Hắn hít sâu một hơi, đồng tử co rụt lại, sắc mặt hơi biến đổi.

Hắn nheo mắt lại nhìn Lý Mật.

Giờ khắc này, Ngôn Khánh đã lĩnh giáo sự cao minh của Lý Mật.

- Mật công mời lên đường.

- Lý Ngôn Khánh, đã nghe qua tiễn thuật của người vô song, có giám so tên với ta không?

Vương Bá Đường đột nhiên lớn tiếng gọi:

- Ta nếu thua thì mặc người làm gì thì làm, nếu như ta thắng xin người cho Mật công một con đường sống.

- Tam lang chớ mở miệng.

Lý Mật vội vàng ngăn lại, còn vô ý thức đi về phía Lý Ngôn Khánh mà nhìn thoáng qua.

Trước mặt nhiều người như vậy Lý Ngôn Khánh có dám nghênh chiến không? Ngôn Khánh vuốt vuốt Trần Hương giáo trong tay, hoành giáo đặt ngang trên yên ngựa.

- Tam lang đúng là anh hùng.

- Đại hắc tử cũng muốn mời tam lang ra đi, không ai được chậm trễ.

Nói xong, Lý Ngôn Khánh vung dây cương, một thiếu niên bên cạnh vội vàng bắt lấy hàm thiếc, nắm đầu Tượng Long quay đi.

Đấu tên.

Người bị khùng sao?

Ta đường đường là một đại soái, ăn no rồi việc mới đi đấu tên với người.

Mặc dù tiễn thuật của ta cao minh hơn người nhưng cũng chẳng cần phải mạo hiểm, hiện tại ta không nắm chắc thắng lợi trong tay, cần gì phải cật lực chiến thắng Vương Bá Đường người?

Dù sao hôm nay các người đều phải chết.

Vương Bá Đường thấy Lý Ngôn Khánh rời đi, tức giận lôi đĩnh, đem đại thương quăng xuống đất, giương cung cái tên muốn bắn về phía Lý Ngôn Khánh.

691. Chương 165: Lý Mật Chết.

Lý Mật nở ra nụ cười:

- Tam lang chớ có lỗ mãng, Lý lang quân nhất định không đấu tên với người.

- Lý Ngôn Khánh, người chỉ có hư danh, đồ chuột nhất.

Lời nói của Lý Mật, Vương Bá Đường không phải không nghe nhưng hấn nóng nảy trong lòng, nếu không trách mắng thì rất không thoải mái, hấn chửi ầm lên một hồi, Hùng Khoát Hải đột nhiên xuất hiện, cầm lấy một cây búa ném về phía sơn môn.

Chỉ nghe ầm một tiếng, sơn môn đã bị cây búa đập nát.

- Xuất kích.

Tay búa vừa ra, Tùy quân lập tức hành động, chỉ thấy đội trưởng cầm mâu, đồng thời cất bước về phía trước, mỗi một bước tiến là một một tiếng hô rung trời.

- Giết giết giết.

Ở trong chùa đám người Lý Mật và Vương Bá Đường liền biến sắc.

Nhìn thấy Tùy quân cầm trường mâu tới gần sơn môn, trong mắt bọn họ ai cũng toát ra vẻ tuyệt vọng.

Đêm đó Lý Ngôn Khánh tới Khai Phong.

Đi vào tòa cổ đô Lý Ngôn Khánh vừa cảm thấy quen thuộc lại vừa cảm thấy lạ lẫm.

Kiếp trước hấn đã nhiều lần tới tòa thị thành này, tuy nhiên khi đó Khai Phong hoàn toàn không như hiện tại, tứ bề rách nát tung tóe, mà Khai Phong thành hiện tại lại lộ ra một vẻ hùng hồn.

Đến bây giờ ngoại trừ Dương thành, Ky Sơn thì Huỳnh Dương chín quận đều đã thuộc sở hữu của Lý Ngôn Khánh.

Khai Phong, Trịnh huyện, Ủy huyện đã đoạt lại, Lý Ngôn Khánh càng vững vàng chức Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ hơn.

Tuy nhiên chỉ có trời mới biết chức quan này có ích lợi gì.

- Lý Mật hấn...

- Chết rồi.

Ngôn Khánh vừa đi vào trong phủ nha, Tân Văn Lễ thấp giọng hỏi thăm.

Lý Ngôn Khánh thở dài:

- Đáng tiếc cho Vương tam lang chiến đấu với A Lăng năm mươi hiệp thậm chí còn chém trúng A Lăng một đao.

Thi thể của hấn và Lý Mật đã được ta phái người bí mật mang tới Ung khâu an táng, Lý Mật trước khi chết đã hi vọng hấn có thể được chôn bên mộ phần thê nhi của mình.

Tân Văn Lễ gật đầu không dị nghị gì.

Hấn cũng thế, Lý Ngôn Khánh cũng thế, với Lý Mật không hề có thù oán gì không giải được, tất cả đều vì mình làm chủ mà thôi.

Người chết rồi những chuyện năm đó làm cũng tan thành mây khói.

- Đúng rồi, Trịnh công phái người tới đây hỏi thăm, Đại Ngụy Sơn cần đóng bao nhiêu binh mã.

- Tất cả giao cho Trịnh lang quân Trịnh Vi Thiện.

Lý Ngôn Khánh tựa hồ mỗi một không vì chiến thắng mà vui vẻ, hấn nghĩ nghĩ sau đó nói tiếp:

- Sáng sớm ngày mai trở lại Quán thành, hôm nay Hà Nam Trịnh Châu Khai Phong giao cho Tân đại ca huynh tọa trấn, đem Đại Lương thành, Ủy thị cùng nhau nhập vào Khai Phong, về phần quan viên huyện lại do người bản địa tọa trấn, sau khi ta trở về sẽ lập tức ủy nhiệm.

Trong khoảng thời gian gần đây còn phải làm phiền Tân đại ca dụng tâm, đúng rồi để cho Sĩ Kiệt tới Đại Lương thành, hấn có thể điểm khởi binh mã một phủ đóng ở bên kia.

Tân Văn Lễ nghe được vô cùng cao hứng.

Tân Sĩ Kiệt là tộc chất duy nhất của hân, có thể gánh vác trách nhiệm, điều này cho thấy Lý Ngôn Khánh cũng coi trọng hân.

Phải biết rằng, sau khi Khai Phong phục đoạt, lực phòng ngự của Hồ Lao quan cũng giảm bớt mà phòng ngự ở Lương thành lại tăng hơn nhiều.

- Vậy đệ nghỉ ngơi trước đến bữa cơm ta sẽ gọi đệ dậy.

Tân Văn Lễ cũng nhìn ra Ngôn Khánh hơi mệt mỏi nên cáo từ rời đi.

Liễu Thanh mang tới một bộ trường phục, hầu hạ Ngôn Khánh gỡ áo giáp ra, mang trà đến sau đó mới rời đi.

Sau khi thay đổi y phục, Ngôn Khánh liền cầm lấy đồ uống trà.

Hân thường thức trà có thể làm cho mình bình tĩnh trở lại, Lý Ngôn Khánh cũng không hiểu tại sao.

Lý Mật trước khi chết đã nói một câu cảnh báo cho Lý Ngôn Khánh.

Lý Thần Thông lần này vì thuyết phục Ngõa Cương ở Sơn Đông, nơi đó không hề ít thế gia, rất nhiều quan ở đó trung thành với Lý Mật, mình giết Lý Mật tức là đối lập với bọn họ.

Ngày sau những quan viên kia quy thuận sẽ đối đãi với mình thế nào?

Trong lòng Lý Ngôn Khánh hơi mệt mỏi, bố cục mình khổ tâm bố trí kết quả vẫn mang tới chỗ không hay.

Tâm tư của Lý Ngôn Khánh trở nên rất loạn.

Đầu tháng mười Lý Mật có ý đồ đánh chiếm Huỳnh Dương.

Hân ở Khai Phong và Huỳnh Dương khổ chiến nửa ngày bị Lý Ngôn Khánh chém giết, sau khi chết thi thể được đưa tới Ung Châu, chôn cất tại mộ phần thê nhi.

Cuối năm Đại Nghiệp thứ mười ba, Lý Mật nhập vào phần mộ thê nhi của mình.

Có lẽ ngày đó hân tuyệt đối không ngờ rằng mình sẽ bị chôn cất ở nơi này. Hộ tống Lý Mật an táng còn có đệ tử của hân, cũng là bộ hạ trung thành nhất Vương Bá Đường.

Đồng thời cùng lúc này, quan thủ bị Hắc Thạch quan Vương Phục Bảo ở Hắc Thạch quan phục kích Đan Hùng Tín, sau đó triệu tập tám nghìn tinh tốt Cửng huyện phục đoạt Tung Cao huyện.

Quan thủ bị Tung Cao huyện là Ngưu Tiên Đạt thảm bại, dẫn tàn binh trốn vào Để Lĩnh, không biết tung tích.

Sau đó Tiết Thu suất bộ thắng tới Dương thành huyện, chiếm lấy nơi này.

Kế tiếp, thủ bị Kỳ Sơn quy hàng, Lý Ngôn Khánh rút cuộc cũng khống chế hoàn toàn Huỳnh Dương vào trong tay.

Đầu tháng mười một, tin tức Lý Mật chết truyền tới Yến Sư, Đan Hùng Tín khởi binh tạo phản, giết chết Lỗ Nho Tông.

Ngày mười lăm tháng 11 tả vô hầu đại tướng quân Ngõa Cương Vương Đức Nhân khởi binh, phản lại Ngõa Cương, thuận theo tự xưng là Thuận Thiên vương.

Wang Đức Nhân sau khi khởi binh liền cướp lấy Duyên Tân, đem huynh đệ Lý Công Dật chém giết, sau đó có ý đồ công kích Huỳnh Dương, nhưng thấy Huỳnh Dương quân mã chỉnh đót, sĩ tốt đề phòng, cường công nhất định sẽ thảm trọng, cộng thêm Cấp quận truyền tới tin tức, Vũ Văn Hóa Cập đem binh tới Tứ Khẩu quan, thừa dịp tuyết chưa tan đã qua sông đánh chiếm Thanh Hà quận, uy hiếp trực tiếp Đẩu Kiến Đức, cho nên Đẩu Kiến Đức không dám mưu toan Cấp quận nữa cầu hòa Cấp quận.

Mà lúc này Cấp quận cũng vô lực công kích cho nên hai bên ngưng chiến.

Đẩu Kiến Đức triển khai công kích điên cuồng với Vũ Văn Hóa Cập.

Tuy nhiên cũng bởi vì vậy mà khiến cho Từ Thế Tích và Trương Tôn Vô Kỵ có cơ hội nghỉ ngơi, Từ Thế Tích lập tức tăng cường sáu nghìn binh tốt cho Lê Dương kho, cùng với Tô Định Phương hợp binh một chỗ, bày ra trạng thái nghỉ binh.

Vương Đức Nhân lo lắng hai mặt thù địch không thể không theo Toan Tảo triệt binh, đồn trú ở một dãy Bạch Mã tại Duyên Tân, đồng thời vì phòng ngừa Lý Ngôn Khánh gây bất lợi với hắn nên sai sứ giả bị mật tới Đông Đô cầu hòa với Vương Thế Sung.

Thế cục Sơn Đông trở nên vô cùng phức tạp, đặc biệt là lúc Lý Mật chiếm lĩnh khu này đã bày ra sự phân cách rõ rệt.

Tuy nhiên tất cả đều không có liên quan với Lý Ngôn Khánh.

Xong khi giết Lý Mật, Lý Ngôn Khánh trở về Quán Thành.

692. Chương 166: Lý Hiếu Cơ Chết.

Hắn ở Quán Thành dừng chân lại ba ngày, tiếp kiến những nhân vật cầm quyền ở đây sau đó bắt đầu cắt cử quan viên, đem Huỳnh Dương quận một phần thành hai, thiết lập Trịnh Châu bao gồm Khai Phong, Trịnh huyện bốn huyện xung quanh đó làm Trịnh Châu. Mà Hồ Lao quan Huỳnh Dương huyện, Vinh Trạch bốn huyện thì do Tân Văn Lễ đảm nhiệm Vinh Châu thái thú.

Đối với chuyện này Huỳnh Dương thế trụ cũng không có ý kiến nhiều.

Lý Ngôn Khánh lại phân thành Cử châu và Dương châu, Vương Phục Bảo đảm nhiệm Dương châu thái thú, dùng Ky Sơn bảo vệ mặt phía nam của Huỳnh Dương, dùng Tiết Thu làm thái thú Cử châu, tọa trấn Cử huyện, phía Đông Lạc Dương lúc này nhìn thềm thuồng, Lý Ngôn Khánh quản hạt ba quận, bảy châu bốn mươi một huyện, tự lĩnh chức Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ.

Ngày hai mươi tháng 11, Lý Ngôn Khánh suất bộ tới Cử huyện.

Vương Thế Sung tuyệt đối không ngờ rằng họa lớn của hắn đã thiếu đi một ngày.

Lý Mật chết khiến cho áp lực trên người của hắn giảm đi rất nhiều điều duy nhất tiếc nuối là Lý Ngôn Khánh cùng với Lý Mật sống mãi với nhau lại không mang đến tổn thất quá nhiều, điều này ngoài dự liệu của Vương Thế Sung, trong mắt hắn, Lý Mật chết, Lý Ngôn Khánh tổn thất thảm trọng mới là mỹ mãn.

Lý Ngôn Khánh không phải không có tổn thất nhưng tổn thất của hắn không đáng kể.

Đáng sợ nhất là hắn thoảng cái đã thu phục được Khai Phong, Ủy thị, Trịnh thành, Dương thành Ky sơn nắm tòa huyện thành, nguyên vẹn đã khống chế được cả Huỳnh Dương, nếu như tính cả Cấp quận có được thêm hai huyện thành thì lần này thực lực trong tay của Lý Ngôn Khánh đã tăng cao rất nhiều, dù chưa nhất định có thể so sánh với Vương Thế Sung nhưng thực sự lực lượng đã rất mạnh, người này từ một Ứng Dương Lang Tướng, trở thành Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ, binh lính có tới mấy vạn, Lý Mật lại chết ở trong tay hắn, thật là đáng sợ.

Cũng may Đan Hùng Tín tìm hãn nường tựa khiến cho Vương Thế Sung cũng thu phục được Yến Sư.

Sau đó thuộc cấp của Đan Hùng Tín cũng dẫn đầu hơn một nghìn tàn binh bại tướng nương tựa Lạc Dương, Vương Đức Nhân sau đó cũng xin hàng, Vương Thế Sung lập tức thoải mái, phong cho Vương Đức Nhân làm Đông quận thái thú, Bạch Mã huyện công, đảm nhiệm chức vụ Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ, dùng để chống lại Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ của Lý Ngôn Khánh.

Theo địa vực mà nói, Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ của Vương Đức Nhân cũng thỏa đáng.

Hắn đóng ở Đông Quận có thể nhìn qua Hoàng Hà và các quận phía Nam.

Tóm lại, Vương Thế Sung tuy trong lòng kiêng kỵ Lý Ngôn Khánh nhưng không thể cúi đầu.

Lý Ngôn Khánh người muốn đối nghịch sao?

Vậy thì tốt, cứ để người thù địch với Vương Đức Nhân.

Đồng thời Vương Thế Sung cũng phái người tới Trường An, liên lạc với Lý Uyên tỏ vẻ Lý Đường là huynh, Vương Trinh là đệ, đời đời hảo hữu, hẳn còn đem ái nữ của mình là Vương Mỹ Phượng hiến cho Lý Uyên, tỏ vẻ nguyện vì Lý Đường tọa trấn Sơn Đông.

Lý Uyên từ chối cho ý kiến.

Không phải Lý Uyên không muốn tỏ thái độ mà hiện tại hẳn cũng rất đau đầu.

Cuối tháng mười Lý Thế Dân đánh bại Tiết Nhân Tốn ở Chiết Thử thành, cũng trong tháng mười một công hãm Kim thành, Tiết Nhân Tốn cơ hồ toàn quân bị diệt, không có tung tích, tuy nhiên mặc dù Kim Thành chiếm được Lý Quỹ lại bắt đầu hợp tác với Đột Quyết, tỏ vẻ không hàng Lý Đường.

Lý Uyên vì chuyện này mà vô cùng giận dữ sai sứ giả chuẩn bị đánh Lý Quỹ.

Đúng vào lúc này một tinh tức kinh thiên động địa truyền tới từ Thiểm Châu.

Lưu Vũ Chu có ý đồ đánh chiếm Thái Nguyên, mệnh cho đại tướng dưới trướng là Tổng vương lãnh binh, Tổng vương này chính là Tổng Kim Vồng, người Hà Bắc, lúc đầu hẳn ở Ngụy Lục về sau Ngụy Lục bị Đậu Kiến Đức chiếm đoạt, Tổng Kim Vồng bắt đầu nương tựa Lưu Vũ Chu, người này biết binh pháp rất có mưu lược, Lưu Vũ Chu còn đem muối muối của mình gả cho hẳn.

Lý Uyên ở Quan Trung lập quốc không phải ai cũng thừa nhận.

Lưu Vũ Chu là một trong số đó hẳn có ý đồ cướp lấy Thái Nguyên, công chiếm Tịnh Châu.

Tổng Kim Vồng sau khi nhận lệnh lập tức xuất binh cầu kết với Châu Trường ở Giới Hưu huyện, nội ứng ngoại hợp lấy Giới Châu, quân tiên phong thì trực chỉ Tấn Dương. Lý Hiếu Cơ đang đảm nhiệm chức tổng quản Thiểm Châu, nghe thấy tung tích thì lập tức xuất binh ý đồ phục đoạt Giới Châu.

Nào biết dưới trướng của Tổng Kim Vồng có một viên đại tướng họ kép là Uất Trì, tên có một chữ Cung.

Lý Hiếu Cơ trên đường đi tới Giới Châu bị Uất Trì Cung phục kích, song phương chiến đấu với nhau cả ngày, Lý Hiếu Cơ chuẩn bị thu binh thì lại bị đơn kỵ của Uất Trì Cung xâm nhập vào trong quân, chém giết một đường lấy đi tính mạng của Lý Cơ, Đường quân đại bại lui về Tấn Dương.

Tư mã Thiểm Châu Đường Kiệm phái người cầu viện binh.

Lý Uyên sau khi biết Lý Hiếu Cơ bị giết chết thì kinh hãi.

- Hiếu Cơ chết trận ta biết giải thích cho Ngọc oa nhi thế nào đây?

Lý Uyên nói với Bùi Tịch, khuôn mặt mờ mịt không biết phải làm sao.

Bùi Tịch nói:

- Bệ hạ hiện tại không phải là lúc cân nhắc nên giải thích thế nào với Lý lang, chuyện cấp bách trước mắt là phải nhanh chóng đoạt lại Thiểm Châu, nếu không Tấn Dương, Tịnh Châu đều gặp nguy.

- Đúng thế, đúng thế.

Lý Uyên bồi hồi một lúc sau đó ổn trọng lại.

- Theo cách nhìn của Huyền Chân thì hiện tại ai đảm nhiệm chức chủ soái giải vây Thiểm Châu là hợp lý?

Bùi Tịch nghĩ nghĩ rồi nói:

- Thiểm Châu là đất rộng, cần phải có một người xứng đáng, theo vi thần thì thái tử chính là người thích hợp.

Lời còn chưa dứt thì Lý Uyên đã khoát tay liên tục.

- Hà Đông chiến sự không yên, Nghiêu Quân Tổ vẫn ngoan cố chống cự.

Thái tử hiện tại đang trấn án Hà Đông không thể đơn giản rời khỏi, chẳng lẽ bên cạnh tay ngoài thái tử không còn có chọn lựa nào khác sao?

Bùi Tịch nói:

- Có, nhưng chỉ là....

- Là ai?

Bùi Tịch do dự một lúc rồi nói khẽ:

- Nếu như thái tử không thể xuất binh thì chỉ có... Tần vương là thích hợp nhất.

Lý Uyên nghe được mi trắng liền nhả lại.

Phái nhị lang xuất binh?

Lý Hiếu Cơ chết trận ở Thiểm Châu, bị tin tức Lý Mật chết đi át chế, cho nên cũng không có kẻ nào chú ý.

Thậm chí ở Trường An cũng rất ít có người biết, nguyên nhân rất nhiều, trọng yếu nhất là Lý Uyên không thể không giấu diếm thất bại ở Thiểm Châu, nếu bây giờ truyền ra thì sẽ khiến cho Trường An trở nên khủng hoảng.

Cho nên không thể không xử lý một chút.

Đương nhiên còn có một nguyên nhân khác là Đông Đô chưa chiếm được.

Lúc này nếu như Ngôn Khánh biết được tin Lý Hiếu Cơ chết thì nhất định sẽ có ảnh hưởng rất lớn, Lý Uyên rất yêu thích Lý Ngôn Khánh nhưng không có nghĩa là tin tưởng hoàn toàn hẳn, thân làm đế vương làm sao có thể tin hoàn toàn một người, tâm tư đề phòng không được lúc nào nguội lạnh.

693. Chương 167: Lý Ngôn Khánh Sầu Khổ.

Lý Uyên không phái người báo cho Lý Ngôn Khánh là Lý Hiếu Cơ chết, về phần Lưu Vũ Chu hẳn cũng chưa từng để ý tới chuyện Lý Hiếu Cơ chết sẽ mang tới cho hắn bao nhiêu chỗ tốt. Lưu vũ Chu cũng thế, Tống Kim Vồng cũng thế trong mắt bọn họ thì Lý Hiếu Cơ chỉ là một tôn thất bình thường mà thôi, Lý Hổ có bảy người con trai, chân chính nổi tiếng cầm đầu là Lý Uyên, Lý Thần Thông, Lý Hiếu Cung, Lý Đạo Tông, Lý Bạch, thanh danh bọn họ đều vượt xa so với Lý Hiếu Cơ.

Dù sao đã qua ba mươi năm, trong ba mươi năm này Lý Hiếu Cơ mai danh ẩn tích, trốn đông trốn tây, ngay cả chỗ đặt chân cũng không có, càng chớ luận thanh danh của hắn.

Về sau liên lạc với Lý phiệt Lũng Hữu, cùng với Lý Uyên khơi thông thương lộ Tây Vực, tuy đối với Lý Uyên trợ giúp rất nhiều nhưng thủy chung không để lại tên họ, cho dù Lý Hiếu Cơ được phong làm Ấp Vương nhưng cũng không được Lưu Vũ Chu để ý, nói thật ở Thiểm Châu cho dù là Đường Kiêm thanh danh cũng vượt xa so với Lý Hiếu Cơ, Lưu Vũ Chu, Tống Kim Cương chỉ quan tâm tới Tịnh Châu tổng quản Lý Nguyên Cát.

Nếu như bắt Lý Nguyên Cát làm tù binh được thì có thể đả kích danh vọng của Lý Uyên.

Uất Trì Cung mặc dù giết Lý Hiếu Cơ nhưng không biết mình giết ai, thi thể của Lý Hiếu Cơ được thuộc cấp đoạt lại, sau khi đem về Tấn Dương, Đường Kiêm cũng biết chuyện này quan hệ trọng đại liền phái thân tín nhanh chóng đem quan tài của Lý Hiếu Cơ trở về Trường An, mau chóng chuẩn bị chiến tranh.

Mà lúc này ánh mắt của thiên hạ đều tập trung vào sông Lạc.

Bởi vì Vũ Văn Hóa Cập đã ở Bình Nguyên huyện xưng đế.

Lý Ngôn Khánh ở Hà Nam đánh lén Lý Mật, chiến sự đã trở nên bình thường lại, ở Hà Bắc, Vũ Văn Hóa Cập đăng cơ, Đậu Kiến Đức chuẩn bị binh mã chuẩn bị đại chiến.

Trong lịch sử, Vũ Văn Hóa Cập sau khi bị Lý Mật đánh tan đã trốn tới Ngụy quận xưng đế.

Tuy nhiên hôm nay Lý Ngôn Khánh chiếm lĩnh Cáp quận, ngăn cản đường đi của Vũ Văn Hóa Cập tới Ngụy quận, Vũ Văn Hóa Cập hoảng sợ như chó nhà có tang, làm sao dám trêu chọc Lý Ngôn Khánh được, cho nên hắn lựa chọn đột phá, bằng sức mạnh vượt sông Hoàng Hà sau đó chiếm lĩnh Thanh Hà cùng với Bình nguyên quận.

Vũ Văn Hóa Cập tuy thảm bại nhưng thực lực vẫn còn.

Dưới trướng của hắn có mấy vạn thiện chiến kiêu binh, con trai trưởng Vũ Văn Thành Đô lại là đại tướng số một thiên hạ.

Vũ Văn Hóa Cập sau khi ở Bình Nguyên xưng đế đã mệnh cho Vũ Văn Thành Đô thủ ở Trường Hà, giữ vững một đường tới Vĩnh Tế kênh, phía bắc có thể cướp lấy toàn bộ Bình Nguyên quận, phía nam thì có thể dựa vào Thanh Hà, phía Đông là hào trời Hoàng Hà, phía Tây thì có thể ác chiến với Đậu Kiến Đức. Vũ Văn Trí được phong làm đại thường tướng, ở Thanh Hà huyện hô ứng với Thành Đô, còn Quang Lộc đại phu Bùi Thế Củ trước kia thì được phong làm Thượng Thư lệnh, hiệp trợ thống lĩnh toàn bộ Thanh Hà quận.

Bùi Thế Củ, là tộc trưởng của Bùi thị Hà Đông, đa mưu túc trí, cùng với ngũ học thất đại gia đều có liên lạc.

Người này rất có tài kinh bang tế thế, hơn nữa còn khéo đưa đẩy giỏi về việc tự bảo vệ mình. Vũ Văn Hóa Cập lại nắm giữa hai con trai của hắn, khiến cho Bùi Thế Củ sợ ném chuột vỡ bình quý, ngoài ra Vũ Văn Hóa Cập còn bổ nhiệm Ngu Thế Nam làm thư ký giam, bộ máy chính quyền cơ hồ đã hình thành khung xương, trước tình huống như vậy Đậu Kiến Đức làm sao có thể lưu ý đến chuyện đánh chiếm Thiểm Châu. Tuy nhiên hắn đã biết Lưu Vũ Chu phá được Giới Châu ụ hiệp tới sự an toàn của Lục Châu.

Mưa đông rất lạnh, tuy nhiên so với trước kia đã ấm hơn nhiều.

Nước không còn đóng thành băng nữa, một đêm mưa đông trôi qua, vạn vật giống như được tắm mát, gió đông thổi qua, mang theo vài hơi lạnh.

Ngôn Khánh không ngủ đứng trước cửa sổ.

Xuyên qua cửa sổ, có thể chứng kiến hoa viên bên ngoài, ẩn hiện thúy sắc.

Ở trên bàn sách đang đặt một tấm vải trắng, chữ viết đỏ sậm, mơ hồ đã biến thành màu đen, dưới ánh nến chiếu xuống, tấm vải trắng hiện ra dòng chữ rõ ràng: Nguyên kiếp sau không sinh vào nhà đế vương.

Đó chính là di ngôn mà Hoàng Thái chủ Dương Đồng để lại.

Lý Ngôn Khánh hôm qua trở về Cử huyện đã nghe tin cung giam Trương Dận mang quan tài của Hoàng Thái chủ tới đây nương tựa.

Kỳ thật Lý Ngôn Khánh đã sớm biết rõ Trương Dận người này tuy nhiên chưa bao giờ gặp qua.

Trước đây Lô Dận phụng mệnh Dương Đồng mà cầu viện, Ngôn Khánh tránh mặt không gặp không phải hắn không muốn gặp mà không thể gặp mặt.

Gặp thì sao?

Chẳng lẽ lại đáp ứng Dương Đồng nội ứng ngoại hợp sao?

Lúc đó hắn đã biết được ý đồ của Lý Mật, chính muốn dựa vào cơ hội này diệt trừ Lý Mật, dựa vào cơ hội Lý Thần Thông du thuyết Sơn Đông mà tạo điều kiện.

* du thuyết (Thời xưa gọi chính khách đi thuyết khách là du thuyết, đi đến các nước, dựa vào tài ăn nói của mình thuyết phục các nơi khác áp dụng chủ trương của mình)

Ngôn Khánh tự cho rằng tâm địa của mình rất cứng rắn.

Dù sao Hoàng Thái chủ ở trong lịch sử cũng chết ở trong tay của Vương Thế Sung, mình chỉ tái hiện lịch sử mà thôi.

Tuy nhiên khi hắn chứng kiến di ngôn của Dương Đồng vẫn không nhận được mà ghen ngào khóc.

Rất nhiều người cho rằng, Lý Ngôn Khánh sở dĩ khóc là vì hắn trung với Tùy Thất, vì Dương Đồng mà bị thương. Nhưng Ngôn Khánh tin tưởng, hắn khóc là vì áy náy, năm năm trước hắn và Dương Đồng vội vàng gặp mặt, về sau không liên hệ với nhau nữa.

Khi đó Dương Đồng vẫn là một hài tử mười hai tuổi, cho dù lưu lại ấn tượng với Lý Ngôn Khánh cũng không sâu sắc.

Có lẽ Tiêu hoàng hậu xinh đẹp như yêu nghiệt mới lưu lại sâu sắc trong lòng hắn.... cho nên ở trong đêm đó Ngôn Khánh cam đoan sẽ phụ tá tùy thất, từ đó về sau hắn liên tục thăng chức, từ một kẻ bạch thân trở thành Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ.

Lúc đó tuy có Dương Quảng thưởng thức nhưng phần nhiều vẫn là nhờ Tiêu hoàng hậu và Dương Đồng thôi động.

Vốn hắn cho rằng mình sẽ không bị thương nhưng khi đối mặt hắn vẫn rung động.

Lý Ngôn Khánh ta kiếp trước kiếp này cộng lại đã sống tới sáu mươi năm, nhưng ta không cách nào hoàn thành lời hứa với một đứa bé, thậm chí còn vô liêm sỉ tính toán với nó, vì chuyện này mà dương dương đắc ý, ta làm những chuyện này... có đúng không?

Hắn không dám suy nghĩ trốn ở trong trúc lâu thức trắng một đêm không ngủ.

694. Chương 168: Có Con.

Đứng ở trước cửa sổ đầu óc hắn không ngừng hiện ra hình bóng của Trương Dận. À, hắn vốn tên là Lô Dận, là đệ tử của Phạm Dương Lô thị, Lô Dận lúc ở đại đường nước mắt giàn dụa, thanh âm của Lô Dận tường thuật vang ở bên tai Lý Ngôn Khánh.

- Bệ hạ biết rõ không may mắn thoát khỏi cho nên ở trước phạt tổ đã cầu nguyện ba chuyện.

- Lý lang quân bệ hạ cầu nguyện cho lang quân vì bệ hạ báo thù rửa hận, còn có Vân Định Hưng, Vương Hành Bản, đúng là một lũ cầm thú.

Vương Hành Bản, Vân Định Hưng, Lý Ngôn Khánh nhớ kỹ hai cái tên này.

Tuy nhiên khi Lô Dận lên án mạnh mẽ Vương Thế Sung là cầm thú, trong lòng Lý Ngôn Khánh cũng hơi run rẩy.

Vương Thế Sung bọn họ là cầm thú thì mình là gì đây?

Lý Ngôn Khánh tay nắm vào cửa sổ, đè kích động ở trong lòng lại.

Thanh trúc ở cửa sổ đã bị hắn nắm chặt lại, trúc sắc bén đâm vào tay khiến cho máu tươi của Lý Ngôn Khánh ứa ra đầm đìa, thời gian trôi qua Lý Ngôn Khánh ngồi xổm xuống mặt đất, quỳ gối trước cửa sổ mà khóc thút thít, tra tấn tâm hồn này khiến cho hắn không cách nào thừa nhận.

Đúng thế kiếp trước làm quan hắn đã trông thấy vô số sự đấu đá.

Nhưng mà những cuộc đấu đá đó còn chưa tàn nhẫn đến tình trạng này, đấu tranh chính trị người nhà tuy bị ảnh hưởng nhưng không mấy khi liên quan đến thân tính mạng như thời đại này.

Mà bây giờ, một thiếu niên mười bảy tuổi lại....

Vốn hắn đã cho rằng mình trưởng thành, nhưng bây giờ phát hiện ra mình vẫn còn chưa đủ lãnh khốc, chưa đủ tàn nhẫn.

- Tướng công, tướng công ở trên lầu sao?

Ở dưới lầu truyền tới thanh âm của Đóa Đóa, Lý Ngôn Khánh vội vàng ngẩng đầu lau nước mắt ở trên mặt đi.

Mấy ngày qua hắn trở về đình đoàn viên của thê tử nhưng vì chuyện của Dương Đồng hắn không cách nào thừa nhận được cho nên trốn ở trúc lâu muốn cầu yên bình một lát.

Tiếng bước chân truyền tới, Đóa Đóa đã đứng ở trên trúc lâu, sau lưng của nàng còn có Thúy Vân và Vô Cầu mà Tiểu Niệm thì ở sau cùng.

- Dương Chân chàng làm sao vậy?

Lý Ngôn Khánh xoay người lại cười nói:

- Không có chuyện gì, chỉ là bụi bay vào mắt mà thôi.
- Tướng công nói dối, bên ngoài làm gì có gió.

Trưởng Tôn Vô Cấu cười hì hì đi tới, ôm lấy cánh tay của Lý Ngôn Khánh, ngửa mặt nhìn mặt của Lý Ngôn Khánh, đôi mắt tràn ngập ý ân cần.

Nàng vươn tay khẽ lau khuôn mặt của Lý Ngôn Khánh đi.

- Tiểu ca ca xấu hổ một mình vụng trộm đi khóc nhè.
- Ta đâu có khóc nhè, tất cả đều là cát bay vào mắt. Vô Cấu không cho phép muội nói lung tung.
- Vừa rồi có một trận gió thổi qua.

Ở bên ngoài mưa phùn lả lướt làm gì có cát bụi.

Bùi Thúy Vân quét mắt qua, ánh mắt rơi vào tấm vải trắng, trong mắt hiện ra một vẻ hiểu ý.

Nàng tiến tới khẽ nói:

- Dương Chân sắp tới đầu xuân rồi.
- Thời tiết ẩm dần, quan tài của bộ hạ cũng cần phải an trí thỏa đáng, cũng nên chôn cất thỏa đáng, Mang Linh phong thủy không tệ hơn nữa còn cách gần đây, có thể nhìn về phía Đông Đô xa xa, cũng là phù hợp.
- Chàng thấy thế nào?

Lý Ngôn Khánh khẽ nói:

- Cứ thế sắp xếp đi, chọn nơi tốt, chờ ngày lành... chúng ta phong quang tiễn đưa cho bộ hạ.
- Vậy thiếp đi sắp xếp.

Đóa Đóa đi tới bên cạnh kéo tay Lý Ngôn Khánh:

- Tiểu yêu, Quan Âm tỷ đã có rồi.
- Sao?

Ngôn Khánh không kịp phản ứng, mở to mắt hỏi.

- Quan Âm tỷ đã có thai hai tháng.

Đóa Đóa khẽ nói:

- Trước kia nàng một mực không cảm thấy thoải mái, về sau Ngô tiên sinh tới chuẩn đoán bệnh nói nàng mang thai.

Lý Ngôn Khánh lập tức kinh ngạc.

Hắn quay đầu nhìn Trưởng Tôn Vô Cấu, chỉ thấy nét mặt của Vô Cấu vẫn ngây thơ.

Có lẽ nàng không rõ tin tức này cho nên khi Đóa Đóa nói xong nàng cũng lộ vẻ mê man.

- Tiểu yêu, chàng hiện tại đã là cha, nếu như không biết khống chế mình thì sẽ làm cho chúng thiếp lo lắng.

Đặc biệt là Quan Âm tỷ, tôi qua muội ấy chờ chàng rất lâu... chàng phải bảo trọng mình cho tốt, chớ để hài tử của chúng ta dẫm vào vết xe đổ.

Lý Ngôn Khánh khẽ gật đầu.

- Được rồi, chàng vừa đi lâu như vậy chắc chắn là có chuyện phải xử lý.

Chút nữa thiếp sẽ phái người mang thức ăn tới, đoán chừng khi trời sáng rõ chàng lại phải bẽ bộn, nếu như rảnh thì đi thăm hai đồ đệ kia.

Khuôn mặt Ngôn Khánh nở ra một nụ cười, hắn cố gắng đáp ứng.

Đóa Đóa cùng với Bùi Thúy Vân rời đi, một lát sau, Tiểu Niệm và Vô Cấu cũng đi.

Lý Ngôn Khánh ngồi ở bên cạnh bàn học, ngơ ngác nhìn tấm vải trắng, ta không thể để con trai của ta dẫm vào vết xe đổ, ta cần phải dốc toàn lực bảo hộ cho bọn chúng cả đời khoải hoạt.

Bệ hạ đi cho tốt, ta nhất định sẽ báo thù... Tấm vải trắng được đưa vào trong chậu than, thoáng cái đã bốc cháy lên.

Nhìn lửa trong chậu thiêu tấm vải trắng thành tro tàn, Lý Ngôn Khánh đứng dậy đi tới trước cửa sổ đẩy ra, thở dài một tiếng.

Triệu Hi Tiểu nói ở đây phong thủy rất tốt có thể để lại phúc trạch đời sau, tuy nhiên Dương Đồng không có con nối dõi, thì làm gì có đời sau, Viên Thiên Cương cùng với Lý Thuần Phong đều không ở đây, Triệu Hi Tiểu là người am hiểu nhất cho nên hẳn nói thế nào thì làm thế đó, Lý Ngôn Khánh cũng chẳng muốn tranh luận.

Lô Dận nói Dương Đồng rất thích hoa đào.

Hắn hi vọng khắp dãy núi này có thể trồng hoa đào, để cho Dương Đồng được thỏa mãn.

Chôn cất ở vườn đào, phía xa xa có thể nhìn thấy Yến Sư và Đông Đô, Lý Ngôn Khánh hi vọng một ngày nào đó Dương Đồng ở trên trời có linh thiêng có thể nhìn thấy hắn đánh vào Đông Đô.

Tuy nhiên với tư cách là một đế vương, lăng mộ của Dương Đồng cũng không xem là xa hoa.

Người tiễn đưa cũng không nhiều, chỉ có Lý Ngôn Khánh, Bùi Nhân Cơ, Từ Văn Viễn bọn họ. Tiết Thu cùng với Tùy thất thù sâu như biển, chắc chắn không có khả năng tiễn đưa Dương Đồng về phần những người khác cảm tình với Tùy đế cũng không lớn, tuy bọn họ nhận chức quan của Tùy thất nhưng chẳng qua là do Lý Ngôn Khánh chiếu cố, vượt ngoài dự liệu của Lý Ngôn Khánh, Tổ Thọ lại đến, tự mình viết diếu văn đốt trên lăng mộ.

Hành động của Ngôn Khánh khiến cho Từ Văn Viễn càng thêm tán thưởng.

Trong mắt nhà Tùy Lý Ngôn Khánh đã làm tròn bổn phận của thần tử.

Nhưng trên thực tế trong lòng Lý Ngôn Khánh chưa xót thế nào ai mà hiểu được, hắn vẫn chưa thể giống như những đế vương kia lãnh khốc vô tình.

- Chúa công, chúa công thấy Tô Uy này nên sắp xếp thế nào?

695. Chương 169: Vương Hoàng Rời Khỏi Kỳ Lân Đài.

Ở trong thư phòng, Tổ Thọ cẩn thận mở miệng hỏi thăm, Đỗ Như Hối, Tiết Thu, Trương Tôn Vô Kỵ liên tục được ủy thác trách nhiệm, Tổ Thọ dần dần đã được trọng dụng.

Hắn vẫn từ hoa mỹ, thư pháp xất chúng, có phong cách quý phái, dần dần đã là người không thể thiếu bên cạnh của Lý Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh trầm ngâm một thoáng rồi khẽ nói:

- Ta tạm thời vô tâm để ý tới hắn, chờ khi ta trở về từ núi Thiếu Thất sẽ trò chuyện với hắn sau.

Tô Uy ở Thái Thủy đã bị Lý Ngôn Khánh bắt làm tù binh.

Vì xuất thân và địa vị của hắn không bình thường, hắn là Khai Hoàng lão thần, hiện tại đã quá già, tuy hắn bị Tùy Dạng Đế Dương Quảng cất chức làm thứ dân nhưng trước khi tới Giang Đô vẫn hạ chỉ cho hắn đi theo, điều này cho thấy Dương Quảng vẫn rất xem trọng Tô Uy.

Người này năng lực xuất chúng, kinh nghiệm quan trường phong phú, lại có mưu trí.

Dựa vào ý định của Lý Ngôn Khánh dĩ nhiên là muốn trọng dụng Tô Uy. Vương Hoàng già rồi, Lý Mật sau khi bị giết thì cũng mất hết hứng thú với thời cuộc. Hai ngày trước Vương Hoàng đã nói với Lý Ngôn Khánh là muốn đem Kỳ Lân đài giao cho Sài Hiếu Hòa, chuyên tâm biên soạn một cuốn sách tên là Đại

Nghiệp Khuyết Thất Lục, tâm ý vô cùng kiên định, Lý Ngôn Khánh cũng không thể nào thay đổi được chủ ý này.

Đại Nghiệp Khuyết Thất Lục nói từ lúc Dương Quảng đăng cơ cho tới khi diệt vong.

Vương Hoàng nói:

- Lão phu lớn tuổi, tinh lực đã không còn được như lúc trước, nếu tiếp tục giữ Kỳ Lân đài thì khó có thể không phát sinh sai lầm, hiện tại Kỳ Lân đài bộ khung đã hoàn thành, sau này chỉ cần tiếp tục hoàn thiện là được.

Lão phu muốn soạn sách bình luận về thời Đại Nghiệp, chúa công nếu như thương cảm lão hủ thì hãy để lão hủ hoàn thành tâm nguyện cuối cùng này.

Vương Hoàng xuất thân sĩ phu, cả đời bốn ba kiến công lập nghiệp.

Nhưng hắn cả đời không được như ý muốn, hắn đắc tội với Tùy Văn Đế, đầy tới Lĩnh Nam, sau đó được Hán vương Dương Lương coi trọng, mang hắn tới bên cạnh, nhưng lại không nghe theo đề nghị của hắn. Từ khi Vương Hoàng đi theo Lý Ngôn Khánh xây dựng Kỳ Lân đài mới khởi sắc, coi như đã hoàn thành đại sự. Tuy nhiên Vương Hoàng vẫn mong muốn có thể để lại danh hào ở trong sử sách, muốn được sử sách tiếp nhận thì cần phải lưu lại vài thứ.

Lý Ngôn Khánh thấy Vương Hoàng đã quyết định thì cũng không cưỡng cầu nữa.

Sài Hiếu Hòa đích thật là có tài hoa, nhưng Lý Ngôn Khánh cảm thấy còn thiếu chút gì đó.

Từ Văn Viễn là văn sĩ, khó tránh khỏi không thích hợp, Tô Uy thì phù hợp nhưng muốn cho hắn cúi đầu thì rất khó, chỉ dựa vào việc Tô Diệp hiệu lực dưới trướng của Từ Thế Tích thì không đủ, muốn cho lão thần Khai Hoàng như hắn thuận phục thì cần phải dùng thủ đoạn đặc biệt.

Cho nên Lý Ngôn Khánh cũng không vội gặp mặt Tô Uy.

Ở Huỳnh Dương mọi chuyện vẫn còn rất tốt, vẫn bình thường.

Năm ngoài đại bộ phận Hà Nam đã đến mùa thu hoạch, cho nên Trịnh thành, Khai phong Dương thành ba nơi to lớn như vậy luân phiên chiến hỏa vẫn không xuất hiện xói mòn nhân khẩu quá lớn, điều này cũng khiến cho Lý Ngôn Khánh giảm bớt áp lực. Tuy nhiên nếu như có thiên tai không thể nói trước là Lý Ngôn Khánh sẽ mở kho Lạc Khẩu cứu tế dân chúng, hiện tại Lạc Khẩu kho càng ngày càng ít đi, tháng trước Đỗ Như Hối tới đây đòi hai vạn thạch lương thảo khiến cho Lý Ngôn Khánh đau lòng không thôi.

Không chỉ Trịnh thành mà Hà Nội và Cấp quận cũng gặp tình trạng như vậy.

Cấp quận tuy có một Lê Dương kho nhưng vẫn không đủ, Lý Ngôn Khánh với tư cách là Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ, cần phải tích súc nông cụ và súc vật, khi Cấp quận cần thì hắn sẽ phải cung cấp ngay lập tức.

Tóm lại Lạc Khẩu kho tuy vật tư dồi dào nhưng đến khi sử dụng sẽ phát sinh hiện tượng giạt gấu vá vai, Lý Ngôn Khánh cuối năm ngoài lại tiến hành miễn thuế cho dân chúng.

Nói cách khác trong vòng một năm, hắn không có thu nhập tài chính nào khác, chỉ có thể dựa vào Lê Dương Lạc Khẩu nhị kho mà chi tiêu.

- Tổ tiên sinh, Vĩnh Châu cùng với Trịnh Châu hai nơi đã bắt đầu trưng binh chưa?

- Đã bắt đầu, tuy nhiên Tân lang quân và Trịnh lang quân hơi chậm chạp.

- Hiện tại công việc chế tạo giáo vác chế tạo Công Tử cày phục vụ cho đầu xuân đang rất nặng nề, bọn họ có vẻ không theo kịp.

Công Tử cày chính là Khúc Viên cày mà Lý Ngôn Khánh dựa vào trí nhớ sáng tạo ra.

Trải qua một thời gian dùng thử, dân chúng Huỳnh Dương đối với Khúc Viên cày cơ bản cũng đã tiếp nhận, nhu cầu lập tức tăng cao, Lý Ngôn Khánh bắt đầu để phương nấu sắt của Trịnh gia chế tạo, chuyện này vốn cũng không có vấn đề gì nhưng Lý Ngôn Khánh ở Huỳnh Dương đang cần tăng cường quân bị không thể trì hoãn, hắn quyết định mở rộng binh mã ở Huỳnh Dương lên năm vạn người, Hà Nội Cấp quận cũng

mở rộng thêm hai vạn người, binh lực ở Huỳnh Dương thoáng chốc đã tăng lên gấp hai, rất nhiều quân giỏi và phú trọng cần phải chế tạo, khiến cho Trịnh gia cũng vô cùng đau đầu.

Vì cam đoan cung ứng, phường nấu sắt Trịnh gia đã phát huy toàn bộ mã lực.

Nhưng chuyện này còn liên quan đến đủ loại vấn đề ví dụ như lắp ráp Khúc Viên cày, quân giới tổ hợp... tất cả đều tổn hao tâm tư, Trịnh Hoàn Nghị vài ngày trước đó có gửi thư nói, Trịnh Tổ Hành huynh đệ hiện tại bận như điên.

Hoàn cảnh như vậy Lý Ngôn Khánh cũng không thể chế tạo ra thiết bị tự động.

Dù sao để lý luận 1500 năm sau nói cho người bây giờ cũng là rất khó khăn.

Ngôn Khánh biết rõ sau thời Đường giáo sử dụng cơ hồ bị tuyệt tích.

Cho dù là giáo bình thường nhất ở đời sau cũng không nhiều, vì bên trong còn liên lụy đến công nghệ chế tác.

Chế tạo một thanh giáo chuẩn tổn hao tổng cộng gấp 30-50 thanh trường thương bình thường.

Thế nhưng mà uy lực của trường thương không kém hơn giáo bao nhiêu.

Lý Ngôn Khánh cũng hơi khó khăn, không biết cái này lấy hay bỏ đây?

- Như vậy đi nói với Tân lang quân và Trịnh lang quân rằng trường giáo tạm thời không chế tạo, trước hết tân lực chế tạo mâu thủ và trường thương. Phái người nói cho Trịnh Nhân Cơ Trịnh công rằng Công Tử cày không được trì hoãn đầu xuân năm sau phải hoàn thành để sử dụng, nếu không được mời Trịnh gia ra mặt triệu tập tất cả những người lành nghề ở Huỳnh Dương lại.

Tổ Thọ nghe xong gật gật đầu ghi chép lại.

- Lang quân, các phu nhân ở bên ngoài thúc giục mong lang quân mau chóng khởi hành.

Lý Ngôn Khánh nghe được thì cười ha hả.

- Vậy ta đi trước, người đem chuyện ta vừa nói mau chóng hành động.

Còn nữa mệnh cho Hoàng Quân Hán suất bộ vượt qua Hắc Thạch độ mười lăm dặm, ở Long Hồ thiết lập doanh trại, ta muốn trước ngày mười lăm tháng giêng phải hoàn thành bảo trì áp lực với Vương Thế Sung, cho hãn hàng ngày cũng không thể bình an.

- Vâng.

Tổ Thọ khom người tuân mệnh.

696. Chương 170: Tới Tung Sơn.

Hoàng Quân Hán trước khi cùng với Lý Ngôn Khánh khai chiến với Lý Mật đã đích thân đi tới Củng huyện.

Hắn chỉ có một yêu cầu duy nhất là tận mắt nhìn thấy Lý Mật bị giết chết, chuyện này Lý Ngôn Khánh nhẹ nhàng đáp ứng mà Hoàng Quân Hán về vấn đề chiến trận cũng rất có kinh nghiệm, sau khi quy thuận Lý Ngôn Khánh hắn ở Hắc Thạch quan đứng vững gót chân hiện tại là quan bá Ưng Kích Lang Tướng, nghe theo lệnh của Điều Ý, bây giờ theo lời của Lý Ngôn Khánh thì hắn được điều tới Long Hồ, chỗ này cơ bản đã thuộc về Yến Sư.

Cách Hắc Thạch độ mười lăm dặm, cùng với Yến Sư tạo thành một đường thẳng tắp.

Lưng dựa vào núi có thể dễ thủ khó công, đảm nhiệm là lô cốt của Yến Sư.

Sau khi sắp xếp xong xuôi tất cả, Lý Ngôn Khánh cùng với Tổ Thọ đi xuống rời khỏi thư phòng.

Hai người đi tới trước cửa Lý phủ thì đã thấy xe ngựa chuẩn bị thỏa đáng.

Trường Tôn Vô Cầu vì mang thai cho nên Lý Ngôn Khánh quyết định dẫn người nhà tới Tung Sơn mừng năm mới.

Ngôn Hồ cũng nhiều lần gửi thư thúc giục Lý Ngôn Khánh tiến về Thiếu Lâm.

Vô Cầu cùng với Tiểu Niệm đã ngồi lên trên xe.

Bùi Thúy Vân thì cùng với nhị nương của mình ôm lấy đệ đệ đầy tuổi ngồi trên một chiếc xe khác.

Con của Bùi Nhân Cơ tên là Bùi Hành Kiệm, má ngọc trắng trẻo vô cùng đáng yêu, Bùi Thúy Vân nói Bùi Hành Kiệm không giống như Bùi Hành Nghiễm, Bùi Hành Nghiễm đáng vẻ hiếu động mà Bùi Hành Kiệm thì yên tĩnh.

Bùi Hành Kiệm?

Đây chính là một vị danh tướng giống như Tô Định Phương ở thời kỳ sơ đường.

Tổ Thọ sau đó cáo từ rồi đi Liễu thanh thì nắm lấy hàm thiếc của Tượng Long dẫn Lý Ngôn Khánh lên ngựa, Lý Ngôn Khánh nhìn theo Đóa Đóa thì thấy ở sau nàng có hai người giống như hai cái đuôi, chính là Tiết Lễ và Tống Lệnh Văn hẳn thấy thế thì lắc đầu.

- Tiết Lễ, Tống Lệnh Văn các người không ở nhà sao lại tới đây?

Tiết Lễ cười một con ngựa hào khí bừng bừng:

- Nhị nương nói để chúng con cùng với nhị nương đi Cấp quận mừng năm mới.

Ngôn Khánh gãi gãi đầu vung tay nói:

- Đi.

- Đi.

Hùng Khoát Hải cũng rống to thanh âm, người hô ngựa hí, đoàn người từ từ lên đường rời khỏi Củng huyện mau chóng hướng về phía Tung sơn.

Một hồi mưa xuân tan băng tan tuyết, mang tới dấu hiệu tốt của một năm.

Lý Ngôn Khánh mặc bạch y, từ từ bước trong núi, hẳn ngẩng đầu nhìn tòa cổ tháp như ẩn như hiện phía trước.

Lúc này Thiếu Lâm vẫn không vang rền thanh danh như đời sau.

Đạt Ma tuy sáng chế ra thiền tông nhưng tất cả mọi người thời hiện tại đều biết Thiếu Lâm sau Động Lâm Tự, Bạch Mã, Hương Sơn. Về phần võ công của Thiếu lâm tự cũng không quá nhiều người nhắc tới.

Thiếu Lâm nuôi dưỡng võ tăng có quan hệ đến thời đại này.

Chùa miếu có rất nhiều ruộng đất điền sản, bọn họ cũng phải bảo hộ điền sản của mình, những võ tăng này kỳ thực cũng giống như hộ viện giữ nhà vậy.

Phật giáo từ khi thịnh hành cho tới nay rất có thủ đoạn vợ vét của cải, tiếp nhận sự cung phụng của hỉ nam tín nữ.

Dương Kiên trước kia được nữ sư nuôi lớn từ nhỏ cho nên đối với Phật giáo rất tôn sùng, vào năm Đại nghiệp, Phật giáo càng hưng thịnh hơn nữa.

Trên danh nghĩa Thiếu Lâm tự có không ít sản nghiệp, tuy không bằng Động Lâm tự, Bạch Mã tự nhưng mà sản nghiệp cũng không hề ít.

Theo sự thống kê ở năm ngoái thì Thiếu Lâm Tung Sơn thậm chí giữ gìn ruộng đất không tới một vạn thì cũng là bảy tám nghìn khoảnh.

Lý Ngôn Khánh lần này tới Tung Sơn sẽ ngụ ở Phách Cốc ở đây.

Đối với chuyện mấy năm gần đây Thiếu Lâm trắng trợn thu mua đất Lý Ngôn Khánh cũng khó có thể bình luận, Huỳnh Dương trước mắt có rất nhiều đất đai hoang phế, một phương diện bọn họ có hiểm nghị sát nhập thôn tính nhưng một mặt nào đó, bọn họ cũng đảm bảo cho đất ruộng không bị bỏ hoang, cũng là một công lao hiệp trợ cho sự ổn định của Huỳnh Dương quận.

Dù sao một phần lớn thổ hào rời khỏi gia viên của mình sẽ mang tới khủng hoảng của một nhóm người lớn. Thiếu Lâm tự với tư cách là một tòa chùa lớn có vô số tín đồ, bọn họ mua sắm ruộng đất cũng có thể khiến cho người ta yên tâm.

Lần này Lý Ngôn Khánh đến đây là vì muốn đốt mấy nén hương, hơn nữa còn trao đổi với Tư Mã Đạo Tín. Nếu như...

Chỉ là nếu như.

Ngôn Khánh dùng chính sách điều chỉnh thuế ruộng thì sẽ khiến cho Thiếu lâm tự bị ảnh hưởng rất lớn, làm không khéo còn có khi dẫn tới đại họa.

Tuy nói Ngôn Khánh hiện tại vẫn không chế được Huỳnh Dương nhưng vẫn còn nhiều phiền toái.

Ở trên eo núi, tại trong tòa đình đơn sơ, Ngôn Khánh hít một hơi dài, sau đó nói với Liễu Thanh ở sau lưng:

- Liễu Thanh, người dẫn người trở về đi.

Liễu Thanh gãi gãi đầu:

- Thiếu gia lúc tiểu nhân rời đi, bốn vị nương tử nói tiểu nhân đi theo thiếu gia.

- Ha ha người đi theo ta thì được gì nào?

Ta ở chỗ này thương lượng, người về trước đi, buổi trưa lại đến.

Liễu Thanh không dám ở lại, khom người dẫn tùy tùng rời đi, tuy nhiên hẳn không thật sự xuống núi mà ở cách lương đình ba bốn trăm bước, ngoại trừ nghỉ ngơi cũng có thể để ý tới Lý Ngôn Khánh.

Đứng ở trong đình viện Ngôn Khánh có thể nhìn thấy cảnh đẹp Tung Sơn.

- Đình đình đình.

Từng tiếng chuông vang lên ở trong chùa quanh quẩn, Ngôn Khánh mỉm cười hướng về phía đường núi thông với chùa mà nhìn lại.

Ước chừng một nén nhang sau ở sơn đạo xuất hiện một lão tăng hùng tráng.

Lão tăng này một thân mặc y phục màu xám, bộ pháp phiêu động, ở phía xa xa nhìn thấy Lý Ngôn Khánh liền nở ra nụ cười, chân bước nhanh hơn.

- Cửu cửu.

Ngôn Khánh bước ra chào đón.

Lão tăng kia chính là Ngôn Hồ mặc dù đã qua năm mươi tuổi nhưng tinh thần vẫn tinh anh.

Quanh năm tập võ mặt khác lại chìm đắm nơi cảnh đẹp này, mỗi ngày được phật hiệu hun đúc, dưỡng sinh có đạo.

Hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, dùng sức ôm lấy Ngôn Khánh:

- Ngọc oa nhi, con vẫn khỏe chứ.

- Con vẫn khỏe, ngắm nhìn cảnh đẹp lại nghe tiếng chuông buổi sáng thật có vài phần cảm xúc.

- Ha ha, cảnh sắc này, nhìn lâu rồi sẽ sinh ra chán mà thôi.

- Đây là đồ vật mà con muốn, con xem đi có phù hợp không.

Ngôn Khánh nhận lấy mở ra thì thấy ở trong đó có một cuốn sách, ở trên đó có vẽ mấy bức tranh tăng nhân tập võ.

Đây là một quyển thương phổ.

Vì chế tạo giáo gian nan cho nên Lý Ngôn Khánh đổi thành trường thương.

Chế tạo thương so với giáo thì đơn giản hơn rất nhiều, hơn nữa ở thời Tùy Đường cũng có không ít hảo thủ dùng thương, ví dụ như Tần Quỳnh, Uất Trì Cung, tuy nhiên những thanh thương của bọn họ đều đúc bằng sắt, chính là thiết thương.

Uy lực rất lớn, đồng thời hao phí tài liệu cũng không nhỏ.

697. Chương 171: Thịnh Cầu Ngôn Hồ.

Đại thương thay thế giáo, nhất định phải có thương pháp tương ứng mở rộng.

Trong mười tám binh khí thì thương khó luyện nhất, những thương pháp lưu truyền ngoài thiên hạ rất khó chuẩn xác, không thích hợp dùng trong quân.

Cho nên Lý Ngôn Khánh muốn phổ cập trường thương thì phải có chiêu số tương ứng.

Lý Ngôn Khánh biết mình không có bốn sự này cho nên nghĩ tới Ngôn Hồ.

Thiên hạ võ công đều từ Thiếu Lâm mà ra.

Bất kể cái này là thật hay giả thì giao cho Ngôn Hồ cũng là một giải quyết hợp lý, Ngôn Hồ là võ tăng thống lĩnh, có một thân võ nghệ, cho dù Thẩm Quang kiếm thật cao minh thân thủ trác tuyệt nhưng nếu như đấu với Ngôn Hồ thì dĩ nhiên là Ngôn Hồ chiến thắng.

Ngôn Hồ sau khi nhận được thư của Lý Ngôn Khánh cũng rất thoải mái.

Vốn hấn cho rằng mình không thể giúp bề bộn cho Lý Ngôn Khánh nhưng bây giờ không ngờ đã hữu dụng, cho nên hấn trải qua vô số lần diễn luyện đã sáng chế ra ba chiêu thương pháp.

- Thương pháp có tới mười hai pháp, tuy nhiên muốn luyện cho chuẩn xác thì cần phải thời gian rất lâu, cũng may thương pháp này dùng ở trong quân nên cũng chỉ cần ba chiêu đơn giản này mà thôi.

Ngôn Khánh cười cười gật đầu:

- Chiêu số do cữu cữu sáng chế ra thì nhất định không tầm thường.
- Ha ha, đứa nhỏ này đừng vội gạt người ta, người nịnh nọt như vậy chắc chắn là có chuyện cầu xin khác?

Lý Ngôn Khánh nhin không được mà cười ha hả, đem thương phổ trả lại cho Ngôn Hồ.

- Sao vậy, có chuyện gì không tốt sao?

Ngôn Hồ kinh ngạc nhìn qua Lý Ngôn Khánh, lông mày nhăn lại rồi nói:

- Có chỗ nào không tốt con cứ nói ra, ta sẽ tìm phương pháp cải tiến.
- Cữu cữu không phải thương pháp không tốt mà là tìm ai làm giáo đầu bây giờ?

Ngôn Hồ ngạc nhiên gãi gãi đầu:

- Ngọc oa nhi không phải ta không muốn tiến vào trong doanh truyền thụ thương pháp.

Lý Ngôn Khánh bật cười ha hả gật đầu:

- Cữu cữu, không phải tiểu chất muốn là muốn khó cữu cữu nhưng thương pháp này tương lai cần mở rộng ở trong quân, lâm trận chém giết, hôm nay con khổng chế ba quận bảy châu làm sao có thể có thời gian truyền thụ được? Dưới trướng của con cũng không có người thông thạo thương pháp, cữu cữu xin cữu cữu rời núi truyền thụ thương pháp.

Ngôn Hồ nghe thì hơi động tâm.

Nhưng sau đó lại do dự.

- Ngọc oa nhi, ta đi vào trong quân thì thích hợp sao?
- Có gì không thích hợp?

Lý Ngôn Khánh nói:

- Hiện tại Dương Kiên đã chết mười bốn năm, Tùy thất như mặt trời sắp lặn, cữu cữu chẳng lẽ cữu cữu không muốn rời núi giúp con sao? Con hiện tại ngoài cữu cữu thì không tìm ra ai khác thích hợp.

Ngôn Hổ lâm vào trầm ngâm.

Sâu trong lòng của hắn mà nói dĩ nhiên không muốn rời núi đi giúp Ngôn Khánh.

Hắn ở trong chùa gần hai mươi năm làm sao nỡ bỏ đi.

- Ngọc oa nhi, để ta hoàn tục thì không thể.

- Ta ở chỗ này sinh sống đã hai mươi năm rồi, ở đây có núi có nước, từng cọng lông ngọn cỏ ta đều có cảm tình hơn nữa ta đối với những chuyện hỗn độn kia rất không thích.

Con muốn ta rời núi thì có thể nhưng muốn ta hoàn tục thì không thể.

- Nhưng mà...

- Được rồi không bàn nữa.

- Rời núi thì có thể tuy nhiên ta trước hết cần phải bàn với phương trượng, con cũng chớ có khuyên bảo ta, để ta làm hòa thượng thì tốt hơn.

Nói xong Ngôn Hổ đứng dậy đi ra đình.

Lý Ngôn Khánh trong lòng hơi sốt ruột nhện không được đuổi theo mà lớn tiếng nói:

- Cữu cữu chẳng lẽ ngay cả thân sinh cốt nhục cũng không muốn chào tạm biệt sao?

Ngôn Hổ có một đứa con gái, được Phùng thị thu dưỡng, tên là Phùng Vinh, thê tử của Trịnh Hoành Nghị.

Ba năm trước đây Ngôn Hổ đã biết chuyện của Phùng Vinh.

Vốn hắn muốn nhận biết Phùng Vinh nhưng mà nhìn thấy cuộc sống của Phùng Vinh yên ổn, cùng với Trịnh Hoành Nghị vô cùng tốt đẹp cho nên Ngôn Hổ vẫn do dự, dù sao hắn cũng là phạm quân của triều đình nếu như làm ảnh hưởng tới hạnh phúc của Phùng Vinh thì thật không tốt.

Cho nên Ngôn Hổ cuối cùng vẫn quyết định không nhận biết Phùng Vinh.

Nhưng tình cốt nhục này...

Lý Ngôn Khánh hi vọng Ngôn Hổ có thể hoàn tục bên cạnh có thêm một người tương trợ nhưng nhìn thấy biểu hiện lần này của Ngôn Hổ hắn cũng rất đau đầu.

- Ngọc oa nhi, để ta suy nghĩ, để ta suy nghĩ.

Ngôn Hổ nói xong nhanh chóng rời đi.

Lý Ngôn Khánh há to miệng cuối cùng cũng không ngăn trở hắn.

Đi vào trong lương đình hắn cầm lấy bản thương phổ kia, từ từ theo đường núi mà trở về.

Lý Ngôn Khánh ở trong núi nhàn nhã suốt một tháng sau đó trở về Củng huyện một mặt vì thời gian trôi qua quá lâu rồi, một mặt vì bụng của Vô Cấu đã to ra, Phách Cốc ổ mặc dù cái gì cũng không thiếu nhưng dù sao cũng hơi vắng vẻ.

Cho nên dưới sự đề nghị của Bùi Thúc Vãn, Ngôn Khánh quyết định trở về Củng huyện.

Đồng thời hắn dưới sự trợ giúp của Ngôn Hổ mang về mười hai con tăng, với tư cách làm giáo đầu trong quân.

Ngôn Hổ không đi vì hắn là thống lĩnh võ tăng ở Thiệu Lâm, nhận trách nhiệm bảo vệ Thiệu Lâm.

Dưới tình huống như vậy Lý Ngôn Khánh cũng không có cách nào bức bách Ngôn Hổ.

Chỉ cần Ngôn Hổ do dự là sau này sẽ còn cơ hội.

Trận chiến sắp tới Vương Thế Sung đã vô cùng cấp bách.

Chỉ cần chiến sự ở Quan Trung bình định là Lý Uyên nhất định sẽ xuất binh giành lấy Trung Nguyên.

Lý Uyên xuất binh tới Hàm Cốc quan, chính là lúc Lý Ngôn Khánh sẽ bắt đầu quy đường, tuy nhiên với tư cách là tôn thất Lý Ngôn Khánh vẫn cảm thấy mình đơn bạc.

Tôn thất của Lý thị có rất nhiều người.

Sau Lý Hổ có tới thất phòng, Lý Uyên là một phòng trong đó không cần phải nói, Lý Hiếu Cơ thì có thể xem là thất phòng của Lý phiệt, ở trong thất phòng này, chỉ có hai người Lý Hiếu Cơ, muốn đứng vững ở trong Lý phiệt cũng không phải là chuyện dễ dàng, dù sao cũng liên lụy tới đủ loại lợi ích.

Cho dù Ngôn Khánh có Trưởng Tôn, có Bùi Thúc Văn nhưng cũng thuộc về đệ tử đời thứ hai.

Với tư cách của Lý Hiếu Cơ, muốn mượn nhờ lực lượng thực sự là quá ít, cũng không thể để Lý Hiếu Cơ dựa vào con của mình.

Cho nên Lý Ngôn Khánh muốn vì cha mình mà trừ tính tương lai.

Những chuyện khác không nói, nhưng cha của mình không thể thiếu mình hữu.

698. Chương 172: Kết Duyên Tấn Tàn.

Ngôn Hổ với tư cách là anh vợ của cha hắn, theo thân sơ mà nói, chính là người thân cận nhất của Lý Hiếu Cơ.

Đúng thế, Ngôn Hổ tuy không phải là thế trụ đệ tử nhưng hắn nổi tiếng là chế giáo đại sư, kết giao với không ít người, ví dụ như là Phùng Áng, mà Ngôn Hổ lại là cha của Phùng Vinh, thế tử của Trịnh Hoàn Nghi, từ điều này cho thấy Lý Ngôn Khánh có thể thừa cơ đem Kinh Đường của Huỳnh Dương nắm vào trong tay.

Lão bà của Lý Kiến Thành chính là con gái của Trịnh Nguyên Thọ.

Nói cách khác về sau con của nàng ta chính là đích tôn của Lý thị, Lý Uyên có thể nắm giữ quyền hành của Trịnh thị.

Điều này khiến cho địa vị của Trịnh Nhân Cơ cũng không thể ổn định, Trịnh Nhân Cơ sau lưng có hai minh hữu, nếu như có thể cùng với Lý Hiếu Cơ thành thân gia thì chắc chắn Trịnh Nhân Cơ cũng vô cùng tình nguyện vì như vậy quyền lực của hắn ở Trịnh gia cũng thêm vững chắc.

Ngôn Hổ chính là mấu chốt trọng yếu giữa hai nhà Lý Trịnh.

Tâm tư này của Lý Ngôn Khánh không có ai biết, tuy nhiên Tư Mã Đạo Tín cũng thoáng cảm thấy chút ảm tình, cho nên khi Lý Ngôn Khánh đòi hỏi vô tăng, Tư Mã Đạo Tín không hề do dự mà gật đầu, dù sao so với các tông phái khác thì Phật môn hiện tại vẫn hơi yếu kém.

Thiên hạ này rộn ràng về lợi ích.

Hòa thượng mặc dù không ở trong hồng trần nhưng không cách nào thoát khỏi sự hấp dẫn của hồng trần.

Lý Ngôn Khánh và Đạo Tín cả hai đều biết rõ lòng dạ của nhau tuy nhiên không nói thẳng sự ảo diệu bên trong cho nhau nghe.

Nương theo tiếng chuông, đoàn người của Lý Ngôn Khánh đập lên ánh sáng mặt trời nhanh chóng rời khỏi, Ngôn Khánh ở trên ngựa nhìn lại thì thấy bóng lưng của Ngôn Hổ phía xa xa, đứng sừng sững ở trước sơn khẩu, vẫy vẫy tay với hắn.

Tháng giêng năm Võ Đức, Lý Thần Thông chiêu hàng Ngõa Cương Trương Thiện.

Lý Mật chết Ngõa Cương giống như cát vụn, lòng người bàng hoàng, cho nên lúc này Lý Thần Thông xuất hiện, nương theo uy vọng của Phạm Dương Lô thị nhanh chóng được cự thần Ngõa Cương tín nhiệm, quy phục Lý Đường. Tuy có một số thành trấn không chịu nhưng cũng không ảnh hưởng nhiều đến đại cục.

Lý Thần Thông mệnh cho Trịnh Nguyên Thọ Trịnh Nguyên Tổng hai huynh đệ chiêu binh mãi mã, trong ngắn ngủi đã chiêu mộ được ba vạn đại quân, Nguyên Thọ dẫn binh tới gần Giang Hoài, khiến cho khu vực Giang Hoài đã loạn lại càng thêm loạn.

Vương Thế Sung sau khi biết được tin tức thì sợ hãi.

Hắn tuyệt đối không ngờ rằng Lý Uyên sẽ đột nhiên ra tay ở thời điểm này.

Năm ngoái Lý Uyên còn đáp ứng minh ước, nạp con gái của Vương Thế Sung làm phi tử, mà năm nay đã ra tay, trong vòng một tháng, thực lực tăng vọt, mà Vương Thế Sung thì sao, bị Lý Ngôn Khánh ngăn cản ở Huỳnh Dương.

Đầu tháng hai, Vương Thế Sung mệnh cho Đông quân Vương Đức Nhân xuất kích, có ý đồ ngăn cản Lý Thần Thông.

Sau đó hắn mệnh cho tộc huynh Vương Tổ tiến về Hà Bắc, du thuyết Đậu Kiến Đức và Vũ Văn Hóa Cập. Lúc này Vũ Văn Hóa Cập bị Đậu Kiến Đức đánh cho nghiêng ngả, tổng thể mà nói Vũ Văn Hóa Cập rơi vào hạ phong nhưng Đậu Kiến Đức muốn chiến thắng cũng là điều khó có thể xảy ra.

Vương Thế Sung một mặt điều đình cho Đậu Kiến Đức có cơ hội thu binh.

Lý Thần Thông ở khu vực Tề Lỗ cử động khiến cho Đậu Kiến Đức có áp lực rất lớn.

Về phần Vũ Văn Hóa Cập hắn chưa ngồi yên trên cương vị hoàng đế, mộng vẫn chưa ấm trên ngai vàng dĩ nhiên hi vọng có thể làm dài hơn một chút.

Vương Thế Sung nguyện ý ra mặt điều đình, Vũ Văn Hóa Cập đương nhiên không có ý kiến. Đối với cuộc chiến với Đậu Kiến Đức hắn cũng không chiếm thượng phong nếu không phải nhờ Vũ Văn Thành Đô thiện chiến tinh thông binh pháp thì chỉ sợ không cách nào chống lại Đậu Kiến Đức.

Mà Đậu Kiến Đức thì sao?

Hắn biết rõ muốn diệt Vũ Văn Hóa Cập thì trước hết phải tiêu diệt Vũ Văn Thành Đô.

Nhưng Vũ Văn Thành Đô đường đường là Thiên Bảo tướng quân, làm sao có thể dễ dàng tiêu diệt được? Mấu chốt nhất là Vũ Văn Thành Đô là con ruột của Vũ Văn Hóa Cập, là người thừa kế của Vũ Văn Hóa Cập, được Vũ Văn Hóa Cập vô cùng yêu thích muốn dùng kế ly gián cũng không dễ dàng.

Cứ như vậy Vương Thế Sung dễ dàng điều đình thế cục ở Hà Bắc, đạt được hai vị minh hữu.

Nhưng nước xa không cứu được lửa gần, Huỳnh Dương Lý Ngôn Khánh còn sống thì Vương Thế Sung vẫn còn phải lo sợ, muốn giao phong Lý Ngôn Khánh, nói thật Vương Thế Sung trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Lạc Dương Hàm gia điện.

Vương Thế Sung thiết triều, lải nhải thương nghị chính vụ với chúng triều thần.

Hắn nói lảm nhảm dài dòng khiến cho cả triều đình văn võ cảm thấy buồn ngủ.

- Bệ hạ, xin hãy nói thẳng trọng điểm.

Tả kiêu vệ đại tướng quân Trương Trần Chu nhin không được tiến lên nhắc nhở Vương Thế Sung.

Mà Vương Thế Sung cũng biết tật xấu của mình, hắn lập tức sửa lại.

- Ta muốn lấy Huỳnh Dương các khanh có diệu kế gì không?

Người sớm nói như vậy không phải là được sao?

- Bệ hạ tại sao lại muốn lấy Huỳnh Dương?

Trương Trần Chu lại hỏi một lần nữa.

Vương Thế Sung sững sốt một chút:

- Không lấy Huỳnh Dương thì là sao có thể đánh chiếm Tề Lỗ?

- Đánh chiếm Tề Lỗ không nhất định phải cùng với Lý Hà Nam đối địch.

Lý Ngôn Khánh là Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ, tuy rằng sau đó Vương Thế Sung cũng ủy nhiệm cho Vương Đức Nhân chức vụ này tuy nhiên trong mắt văn võ bá quan Lý Ngôn Khánh vẫn hoàn toàn xứng đáng.

Trương Trần Chu vốn là một lão thần, về sau quy hàng Dương Công Khanh, được Vương Thế Sung vô cùng tín nhiệm.

Dương Công Khanh là tả bị thân phủ đại tướng quân mà Trương Trần Chu chính là hữu bị thân phủ đại tướng quân, đóng quân ở Cốc thành, phòng vệ binh mã Quan trung.

Thấy khuôn mặt Vương Thế Sung tràn ngập sương mù, Trương Trần Chu cũng bất đắc dĩ nở ra một nụ cười.

- Bệ hạ kỳ thực sách lược lúc đầu của bệ hạ đối với Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ là chính xác. Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ tài hoa hơn người, tâm cao khí ngạo, nhưng lại rất nặng tình nặng nghĩa, năm đó Tùy hoàng dùng hấn là Hắc Thạch quan Ứng Dương Lang Tướng, cho thấy sự tín nhiệm với hấn, từ đó đến nay hấn vẫn hết lòng cung phụng Tùy hoàng.

Bệ hạ trước khi đăng cơ đã từng muốn kết duyên Tần Tần với Lý Hà Nam.

Lúc đó bệ hạ truyền ra chiếu lệnh tất cả Lạc Dương ai cũng hoan nghênh, cả triều đình văn võ có ai phản đối đâu?

Nhưng mà bệ hạ lại chỉ vền vẹn phái người đi một lần, sau đó lại kết thân với Đột Quyết, bệ hạ, Đột Quyết tính tình như lang sói há có thể tin tưởng? Không nói đến chuyện bọn họ cách chúng ta ngàn dặm, nếu như sông Lạc có biến thì bọn họ có thể xuất binh trợ giúp sao?

699. Chương 173: Thương Pháp.

Sắc mặt của Vương Thế Sung lộ ra vài phần xấu hổ.

Đúng thế, lúc ấy hấn kết minh với Đột Quyết vì Đột Quyết có vũ lực cường đại.

Nhưng mà Đột Quyết ở phía xa nghìn dặm, cho dù bọn họ muốn trợ giúp bệ hạ thì cũng là nước xa không cứu được lửa gần, Vương Thế Sung cho rằng sau khi giải quyết Lý Mật hấn có thể thông qua Vương Đức Nhân thu nạp Tề Lỗ rồi đối phó với Lý Ngôn Khánh, nhưng hiện tại xem ra không thể.

- Vậy theo Trương khanh phải làm thế nào?

- Bệ hạ, vẫn là biện pháp cũ, cùng với Lý Hà Nam kết thân, chống lại Lý Đường.

Lý Hà Nam tọa trấn Hồ Lao quan, thủ phủ cổ họng của Lạc Dương, nếu như có thể kết minh với hấn thì bệ hạ không cần lo lắng phía đông, phía nam thì có thể khuếch trương chiếm lĩnh Giang Ai, mưu đồ Tề Lỗ, sau đó có thể trực diện đối phó với Quan Trung.

- Thế nhưng mà cháu ngoại ta đã gả cho Đột Quyết,, công chúa cũng đã gả cho Lý Uyên, làm sao có thể kết thân với Lý Hà Nam?

Trương Trần Chu nở ra nụ cười:

- Bệ hạ, trong thành Lạc Dương này thiếu mỹ nữ sao?

Hơn nữa, Lý Hà Nam mới chỉ cưới có ba vợ một thiếp, đối với nữ nhân chỉ sợ nhu cầu vẫn còn thiếu, thần nghe nói qua, Lý Hà Nam đối với Kỳ Lân quán vô cùng coi trọng, bệ hạ tại sao không phái nhô sinh danh sĩ ở Quốc Tử Giám tiến tới đó giúp đỡ? Không chừng Lý Hà Nam sẽ cao hứng kết minh với bệ hạ.

Vương Thế Sung nghe được thì lâm vào trầm tư.

- Hấn muốn nữ nhân thì chuyện này quá đơn giản.

- Vậy Trương khanh cho rằng nên phái ai tới Huỳnh Dương, cùng với Lý Ngôn Khánh cầu minh.

- Thần tiên cử hai người, người thứ nhất là Thư Ký giam, Âu Dương Tuân người thứ hai là Ngự Sử đài Đỗ Sở Khách. Âu Dương Tuân chính là tông sư của sĩ lâm, cũng là tông sư của thư pháp, giống như Lý Ngôn Khánh là tông sư của Vịnh Ngỗng thể, bọn họ gặp nhau nhất định có nhiều lời để nói. Mà Đỗ Sở Khách có huynh trưởng là Đỗ Như Hối rất được Lý Hà Nam tín nhiệm,.

Âu Dương Tuân Lý Sở Khách?

Vương Thế Sung nghe được liền đại hỉ, vỗ tay nói:

- Trương khanh nói rất đúng, vậy cứ theo lời nói của Trương khanh, mau chóng kết thân với Lý Hà Nam.

Lý Ngôn Khánh sau khi trở về Củng huyện đã mang theo hai mươi thần tăng tới đây, hai mươi võ tăng này cũng không lạ lắm gì Lý Ngôn Khánh, Chí Thao Huệ Tích bọn họ từ nhỏ đã quen biết Lý Ngôn Khánh, về phần Giác Viễn thì là đồ đệ của Ngôn Hổ, sáu năm trước đã từng gặp mặt Lý Ngôn Khánh lúc hắn u cư ở Củng huyện. Sau đó vì bố cục Huỳnh Dương, Lý Ngôn Khánh cơ hồ điều hết cao thủ trong nhà đi, mời mười hai võ tăng tới nhà hộ viện, những võ tăng này không chỉ quen thuộc Lý Ngôn Khánh và những võ tướng dưới trướng Lý Ngôn Khánh cũng biết tới bọn họ.

Lúc đầu Lý Ngôn Khánh mời tới bọn họ còn tưởng những võ tăng này dùng để tăng cường bảo vệ với Lý phủ.

Nhưng sau khi tất cả mọi người biết được Lý Ngôn Khánh mời mười hai võ tăng này tới Lạc Khẩu kho thì tất cả đều lộ vẻ mờ mịt.

Sau đó Ngôn Khánh hạ lệnh từ trong quân điều ra 1200 tinh tốt, để cho bọn người Chí Thao dạy dỗ.

Chuyện này khiến cho mọi người khó hiểu, Tiết Thu tìm tới Lý Ngôn Khánh hỏi:

- Chúa công, chúa công đem mười hai vị hòa thượng này vào trong quân là tại sao vậy?

Lý Ngôn Khánh đưa tay ý bảo Tiết Thu ngồi xuống.

- Trước đây Tân thái thú và Trịnh thái thú báo rằng, vì mở rộng đội ngũ cho nên trang bị khó có thể theo kịp đặc biệt là giáo khó có thể chế được nhanh, tình huống này không chỉ ở Vinh Châu Trịnh Châu mà cả Dương thành, Hà nội và Cáp quận cũng vậy, ta thấy rằng giáo tuy rằng trong quân có tác dụng lớn nhưng tổn hao cũng kinh người.

Ta suy nghĩ một hồi thấy trường thương có thể thay cho giáo.

Tuy sức chiến đấu của trường thương kém hơn so với giáo nhưng phí tổn chế tạo một thanh giáo có thể dùng để chế ra mười thanh trường thương, mà trường thương sau khi luyện thành thực chưa hẳn kém hơn so với giáo, vì vậy lần này ta mời võ tăng ở Thiếu Lâm tới dạy cho binh lính ba chiêu mà bọn họ đã sáng chế, ta đoán chừng một hai tháng nữa, bọn họ luyện xong sẽ bắt đầu mở diễn võ trường ở Bách Hoa cốc cho tất cả tranh tài, xem tác dụng của trường thương.

Nếu như hiệu quả tốt thì sẽ mở rộng ở trong quân, ừ, 1200 người này sẽ trở thành giáo đầu ở trong quân.

Lông mày của Tiết Thu nhăn lại khẽ nói:

- Như vậy được sao?

- Không thử thì vĩnh viễn không thể biết được có được hay không.

Ngôn Khánh đứng dậy ngồi xuống bên cạnh Tiết Thu:

- Hiện tại Huỳnh Dương chỉ sợ không có quá nhiều thu nhập cho nên chi tiêu ở trong quân cần phải khống chế, lần này chúng ta chế tạo trường thương người xem có thể tiết kiệm biết bao nhiêu phí tổn, đồng thời những phí tổn tiết kiệm này chúng ta có thể chế tạo vũ khí áo giáp, từ đó cho dù chúng ta không tăng quân phí nhưng cũng trang bị cho tám vạn quân tốt chỉnh tề được.

Người tới đây xem.

Ngôn Khánh kéo Tiết Thu từ trên trúc lâu xuống, lấy từ khung binh khí ra một cây trường thương.

Tiết Thu mặc dù là nho sinh nhưng cũng vẫn võ song tu.

Võ nghệ của hắn không cao minh cho lắm, nhưng lên ngựa cầm thương cũng không phải là vấn đề lớn.

- Đây là trường thương do ta thiết kế, các chiêu số chém giết uy lực vô cùng lớn.

Ngôn Khánh nói xong đi xuống trúc lâu, cầm thương rung rung miệng quát to:

- Giết.

Ba đạo tàn ảnh đâm ra, như thiểm điện.

Tiết Thu đứng ở trước cửa hiên cảm thấy một luồng sát khí tràn ngập, hắn vô thức lui về phía sau, khuôn mặt lộ vẻ sợ hãi.

- Thương pháp này rất đơn giản, nhưng cũng rất thực dụng, thích hợp để chém giết trên chiến trường.

Tiết Thu suy nghĩ từ trên cửa hiên đi xuống, tiếp nhận trường thương trong tay của Lý Ngôn Khánh rồi múa tít một vòng:

- Sức mạnh rất lớn.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu cười:

- Đã như vậy chờ sau khi trường luyện thương của ngươi thành công, giao cho ta hai trăm giáo đầu.

Tiết Thu không phải là người cứng nhắc, năng lực tiếp nhận sự vật của hắn cũng vô cùng lợi hại. Ngôn Khánh muốn vứt bỏ Trúc Viên cây đũa thành Khúc Viên cây, Tiết Thu là người hưởng ứng đầu tiên.

Trên thực tế Khúc Viên cây mở rộng trên quy mô lớn ở Huỳnh Dương thì Cung huyện dẫn đầu về sử dụng.

Đến bây giờ hắn phát hiện ra chỗ tốt của việc dùng trường liên cảm thấy hiếu kỳ, nếu như binh mã ở Cung Châu đều được phân phối trường thì có thể giảm bớt hao phí hàng năm,.

Đem trường thương bỏ lại chỗ cũ, Tiết Thu cùng với Lý Ngôn Khánh ngồi trước cửa hiên.

- Chúa công nhìn dáng vẻ của ngươi thì hình như có tâm sự ở trong lòng.

Ngôn Khánh mỉm cười cũng không mở miệng.

Đúng thế hắn đúng là có chuyện phiền não.

Từ khi Vương Hoàng triệt để rời khỏi Kỳ Lân đài, Sài Hiếu Hòa cũng tiếp nhận.

Tuy nhiên Sài Hiếu Hòa và Vương Hoàng thì hoàn toàn khác nhau, Vương Hoàng tuyệt đối khống chế Kỳ Lân đài về vấn đề văn võ, mà Sài Hiếu Hòa lại chú trọng vào việc tin tức tình báo, về chuyện ám sát hắn hầu như chẳng thêm ngó tới.

Hắn cực kỳ coi trọng tin tức lưu thông, hơn nữa còn tỏ vẻ bất mãn với hệ thống tin tức trước kia của Vương Hoàng.

700. Chương 174: Lý Kiến Thành Đưa Thư.

Sài Hiếu Hòa nói:

- Cảnh Văn công chấp chương Kỳ Lân đài, thực lực chân chính có thể bao trùm sông Lạc, thậm chí có thể bao trùm tới tận Tề Lỗ nhưng mà ở khu vực Giang Nam, Quan Trung chỉ có thể dựa vào mình hữu trợ giúp, tin tức Tùy hoàng bị giết, mười bảy ngày sau chúng ta mới nhận được nếu như biết sớm một chút thì có lẽ chúa công có thể có ứng sách tốt hơn.

Còn nữa, phương diện Quan Trung cũng vô cùng qua loa.

Trước kia chúng ta cũng chỉ nhờ vào lý phiệt mới biết được tin tức, hiện tại Lý phiệt đã vững vàng ở Quan Trung khiến cho tin tức của chúng ta trở nên bế tắc, chúa công không biết tin, khó có thể quyết đoán, mà ở phương diện Hà Bắc, lại không hề có chút tin nào.

- Hiếu Hòa không phải nói Cảnh Văn công vô lực mà là chúa công đã đầu tư vào Kỳ Lân đài rất lớn, nếu chỉ giới hạn trên đất sông Lạc thì vô cùng lãng phí.

Ánh mắt của Sài Hiếu Hòa đã xa hơn.

Hắn cân nhắc sau khi Lý Ngôn Khánh trở về Lý Đường cần phải khống chế toàn cục.

Đối với chuyện này Lý Ngôn Khánh cũng biết, kỳ thật Kỳ Lân đài có tác dụng cho hắn đứng vững gót chân trong tôn thất sau này.

Thế nhưng phải dùng phương thức gì để tiến hành bố cục đây.

Thương nhân chỉ là một phương diện, tuyệt đối không thể là chỗ dựa duy nhất ở Kỳ Lân đài, nói như Sài Hiếu Hòa, thương nhân chủ yếu thuộc về tin tức phổ phươg, mà Sài Hiếu Hòa không chỉ muốn khống chế phổ phươg mà còn muốn tới tận các thế trụ môn phiệt, hiểu rõ tin tức ở bên trong các thế gia vọng tộc mới có tác dụng.

Chuyện này mới nghe có vẻ không khó.

Có người sẽ nói: Thu mua thế trụ môn phiệt.

Thu mua?

Những thế trụ môn phiệt này chưa chắc sẽ đơn giản tiếp nhận tiền bạc, đặc biệt là chuyện này mang lại nguy hiểm cho lợi ích của gia tộc, bọn họ dĩ nhiên là không đồng ý.

- Đại lang, huynh nói xem, những thế trụ môn phiệt mê hoặc nhất là cái gì?

Tiết Thu nghĩ nghĩ rồi cười nhạt một tiếng:

- Mê hoặc thì rất nhiều, vàng bạc, tơ lụa, mỹ nữ tuần mã, đều rất mê người.

Tuy nhiên ta cảm thấy hấp dẫn nhất không gì qua được hi vọng.

- Hi vọng?

- Khăn vàng tại sao lại tàn sát bữa bãi, Di Lặc tại sao lại phục sinh?

- Chúa công hẳn đã quên Di Lặc áo trắng năm đó? Kỳ thật ta quan sát một hồi thấy Di Lặc áo trắng tin đồ vô số chẳng qua là do những ngu phu ngu phụ cần hi vọng mà nên. Cho nên có thể nói hi vọng là hấp dẫn người ta nhất.

Hi vọng.

Di Lặc áo trắng.

Đôi mắt của Lý Ngôn Khánh bừng lên một vầng sáng.

- Chúa công, sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?

- À, ta gần đây sinh ra một số nghi vấn cho nên mới thỉnh giáo huynh, không tẻ, hi vọng... hi vọng...

Lý Ngôn Khánh nhin không được cười ha hả khiến cho Tiết Thu mờ mịt không hiểu.

Thái Bình đạo có nhiều quan lại quyền quý tham gia, Di Lặc áo trắng cũng có vô số gia tộc quyền thế liên quan.

Hi vọng chỉ là vật phẩm bình thường của dân chúng thôi sao?

Không.

Những thế trụ cũng cần hi vọng.

Đầu óc của Lý Ngôn Khánh lập tức vận chuyển, hắn nhất định phải cân nhắc chuyện này rồi đưa ra quyết định.

Đúng vào lúc này, Thẩm Quang tới đây bẩm báo nói là Trịnh Hoành Nghị cùng với Vũ Sĩ Ước ở bên ngoài cầu kiến.

Hai người bọn họ tới đây làm gì?

Lý Ngôn Khánh khẽ giật mình sau đó chợt nói:

- Để cho bọn họ vào đây.

- Chúa công, ở đây có chuyện ta cũng không nên lưu lại, phủ nha cũng cần có chuyện cần xử lý, Tiết Thu xin cáo từ trước.

- À đại lang, hai ngày nữa lão hồ trở về, ta sẽ kêu hắn qua đây uống rượu, Thế Tích cũng về, huynh kêu lão Diêu nữa, chúng ta tụ hợp lại một nơi.

Tiết Thu cười cười:

- Đúng thế, bát tiên tử năm đó hôm nay lại có cơ hội tái hiện.

Đúng thế, nhưng có một người vĩnh viễn không thể tụ hợp rồi.

Đậu Hiếu chết trận ở Cao Ly, bát tiên ở Lạc Dương trúc viên ngày xưa làm sao có thể đoàn tụ toàn bộ được?

Tiết Thu nói một câu khiến cho Ngôn Khánh cảm khái, hần ngơ ngác hồi lâu ở cửa hiên, trong lòng không khỏi hiện ra đủ loại sự tình năm đó.

Trịnh Hoành Nghị cùng với Vũ Sĩ Ước đi vào trong trúc viên, lúc này Lý Ngôn Khánh đã khôi phục lại về bình thường.

- Hoành Nghị, có chuyện gì mà vội vã vậy?

Vũ Sĩ Ước do dự một chút rồi rút ra một phong thư:

- Thế tử, đại công tử phái người đưa tin, xin thế tử bày mưu tính kế.

Lý Hiếu Cơ thân là Ấp vương, Lý Ngôn Khánh dĩ nhiên là thế tử.

Đại công tử trong miệng của Vũ Sĩ Ước không phải người ngoài mà chính là Lý Kiến Thành.

Ngôn Khánh nghi hoặc nhìn thoáng qua Vũ Sĩ Ước, không hiểu tại sao Lý Kiến Thành lại phái người đưa tin phải biết rằng Ngôn Khánh cùng với Lý Kiến Thành cũng không tiếp xúc nhiều, hai người tuy gặp mặt nhau nhưng khi đó Lý Ngôn Khánh chỉ mới sáu bảy tuổi mà Lý Kiến Thành đã mười bốn mười lăm. Nói thật lúc đó Lý Kiến Thành không lưu lại nhiều ấn tượng ở trong lòng Lý Ngôn Khánh.

Lý Ngôn Khánh lúc này phái người đưa tin tới.

Ngôn Khánh mở thư ra nghiêm túc mà đọc.

Đây là một phong thư xin giúp đỡ.

Lý Kiến Thành ở trong thư nói: Bởi vì Lý Ngôn Khánh chiếm Hà Nội, cho nên thế cục Hà Đông thoáng cái trở nên phức tạp, vốn tại hạ đã chiếm thượng phong nhưng bây giờ lại trở nên phiền phức, tại hạ không muốn ở Hà Đông đại khai sát giới nhưng Nghiêu Quân Tổ lại chiếm lấy Hà Đông huyện, mãi không chịu quy thuận, Ngôn Khánh huynh đệ phiền huynh đệ ra mặt giải quyết giúp tại hạ.

Những hàng chữ này đều lộ ra vẻ nhiệt tình.

Tuy nhiên Lý Ngôn Khánh từ trong thư lại lộ ra một vẻ lo nghĩ.

Theo đạo lý mà nói, Lý Kiến Thành cấp bách như vậy thì thật là chuyện lạ, chỉ một cái Hà Đông mà thôi, Nghiêu Quân Tổ không thể làm gì được, đợi đến tương lai Lý Ngôn Khánh sau khi quy phục nhà Đường, Hà Đông sẽ sụp đổ, cho dù khi đó Nghiêu Quân Tổ có bản lĩnh bằng trời cũng không thể nào vẫn hời cục diện được.

Nhưng mà Lý Kiến Thành tại sao lại lo lắng như vậy?

Ngôn Khánh trầm ngâm hồi lâu rồi ngẩng đầu lên nói:

- Ở phía Hà Đông có xảy ra chuyện gì khác lạ không?

Trịnh Hoàn Nghị và Vũ Sĩ Ước lắc đầu tỏ vẻ không rõ lắm.

Lý Kiến Thành đưa phong thư này thông qua Trịnh phiệt chuyển đến cho Lý Ngôn Khánh, Trịnh Hoàn Nghị cũng không rõ ràng lắm, Vũ Sĩ Ước dĩ nhiên là không biết được.

Tin Lý Hiếu Cơ chết Lý Uyên nghiêm lệnh không chế không cho truyền ra.

Lý Kiến Thành dĩ nhiên không thể để lộ tin tức gì cả, chỉ dùng giọng điệu thương lượng với Lý Ngôn Khánh để Lý Ngôn Khánh giải quyết Nghiêu Quân Tổ.

- À, tiểu nhân nhớ rồi.

701. Chương 175: Cuộc Chiến Phách Bích.

Vũ Sĩ Ước đột nhiên nói:

- Trước đó vài ngày tiểu nhân nghe người ta nói vào năm ngoái có Lưu Vũ Chu xâm lấn công phá Giới Châu, bệ hạ hình như mệnh cho Tần vương làm thống quân, vào đầu năm từ Quan Trung vượt sông phục đoạt Giới Châu, nghe nói bệ hạ lần này đối với Tần vương vô cùng coi trọng.

- Tần Vương nhanh chóng giải quyết Lan Châu, thậm chí chưa kịp nghỉ ngơi đã được khẩn cấp điều động tới Trường An, lĩnh quân tiến tới Thiểm Châu.

Ngôn Khánh khẽ nháy mi, nhẹ nhàng gật đầu.

Như vậy xem ra Lý Uyên đã liên tục ủy thác trách nhiệm với Lý Thế Dân, mệnh cho hắn phá Lan Châu, đánh tây Tần, hiện tại lại thống quân phục đoạt Giới Châu, Lý Kiến Thành hiện tại không thể ngồi yên, Lý Thế Dân phá tây Tần, dùng binh Thiểm Châu Lý Kiến Thành ở Hà Đông chậm chạp không có tiến triển, chuyện này liên quan đến đấu tranh chính trị cao tầng.

Ai cũng biết Lý Kiến Thành là thái tử.

Nhưng nếu Lý Thế Dân biểu hiện xuất sắc hơn so với Lý Kiến Thành thì triều thần sẽ làm thế nào? Thế diện thái tử của Lý Kiến Thành làm sao có thể giữ gìn được?

Ngôn Khánh nghĩ tới đây nội tâm dĩ nhiên là sáng tỏ.

Lý Kiến Thành này không chỉ phát ra một bức thư cầu viện mà còn mời chào.

Lý Ngôn Khánh nhắm mắt lại, cố gắng nhớ lại chiến sự ở Thiểm Châu nhưng tất cả đều mơ hồ không rõ ràng. Hắn chỉ nhớ rõ năm đó Lý Đường và Lưu Vũ Chu đúng là có một hồi ác chiến.

Hơn nữa còn là một chiến sự rất nổi danh.

Chính là Phách Bích chiến.

Đúng thế, chính là Phách Bích chiến.

Nhưng vấn đề là, tuy Ngôn Khánh nhớ được danh từ này nhưng đối với quá trình của chiến sự lại không nhớ rõ, sau Phách Bích chiến này Lý Thế Dân cũng quật khởi, trước đó Lý Thế Dân cũng không có quá nhiều tâm tư.

Mà trước khi diễn ra cuộc chiến Phách Bích này, Lý Thế Dân trên cơ bản ở thế hạ phong.

Sau cuộc chiến Phách Bích, Lý Thế Dân bách chiến bách thắng, thanh danh nổi như cồn, che giấu trận thua Thiển Thủy Nguyên trước kia. Ngôn Khánh vỗ nhẹ trán, hơi do dự có nên ưng thuận giúp đỡ Lý Kiến Thành hay không, hôm nay Ngôn Khánh không còn đơn thuần dựa dẫm vào nhà họ Lý nữa, lực lượng hôm nay của hắn đã là một lực lượng khá lớn ở trong triều đình Lý Đường.

Ba quận bảy châu, nếu như dựa vào sự phân chia của Lý Đường Lý Ngôn Khánh đã chiếm đất đai của bốn châu lớn.

Tuy nhiên trong lịch sử Lý Đường có tới 36 châu, Ngôn Khánh hôm nay chỉ có một phần nhỏ thôi muốn tranh giành thiên hạ là điều quá xa vời.

Mà nhạc phụ của Lý Kiến Thành chính là Trịnh Nguyên Thọ, thành viên của Trịnh thị có quan hệ với Lý Ngôn Khánh.

Cho nên nếu như Ngôn Khánh dựa vào hần thu hoạch được không ít lợi ích.

Có nên giúp hay không?

Đây đúng là một vấn đề lớn.

Lý Ngôn Khánh thu thư lại, ngẩng đầu nhìn Trịnh Hoành Nghị.

Linh cơ của hần đột nhiên chuyển động, trên mặt lộ ra một vẻ tươi cười.

- Hoành Nghị, thái tử mời ta hỗ trợ nhưng mà hiện tại ta không tiện xuất đầu lộ diện.

Lại nói tiếp, thái tử xem như là con rể của Trịnh gia không biết người có hứng thú ra mặt giải quyết không?

Trịnh Hoành Nghị ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn Lý Ngôn Khánh sau đó cười khổ nói:

- Thế tử, huynh đừng nói đùa chứ, ta làm sao có đủ bản lĩnh để giải quyết Nghiêu Quân Tổ.

Mười vạn đại quân đóng ở Hà Đông, Nghiêu Quân Tổ bằng vào một tòa cô thành, bên ngoài không ai trợ giúp, bên trong không có lương thực mà tử thủ suốt tám tháng không ra. Thậm chí Khuất Động Thông còn mang thê nhi của hần tới, hần cũng dùng tên bắn chết con trai ruột của mình chứ nhất quyết không hàng.

Một người như vậy Trịnh Hoành Nghị không có cách nào giải quyết.

- Kỳ thật ta một mực suy nghĩ vấn đề của Nghiêu Quân Tổ.

Lý Ngôn Khánh trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nghiêu Quân Tổ là trung thần ta không đành lòng nhìn hần bị giết, tình hình trước mắt của Hà Đông cho dù Nghiêu Quân Tổ có tiếp tục kiên trì thì một khi ta bỏ cáo thiên hạ quy thuận Lý Đường thì Hà Đông huyện không cần chiến sẽ tự loạn, không cần triều đình xuất kích, chỉ đáng tiếc, lúc đó phải giết hần, mà không giết thì sẽ để lại một phiền toái lớn, Trịnh Hoành Nghị, Tùy thất đối đãi với ta không tệ, ta vẫn hi vọng có thể cứu Nghiêu Quân Tổ ra.

- Nhưng làm sao có thể trợ giúp?

Lý Ngôn Khánh đứng dậy hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Ta viết một phong thư, Hoành Nghị người tiến tới Hà Đông liên lạc với Nghiêu Quân Tổ.

- Ta?

- Trịnh công tử?

Trịnh Hoành Nghị chỉ vào mũi của mình, Vũ Sĩ Ước cũng chỉ vào Trịnh Hoành Nghị.

Lý Ngôn Khánh cũng chỉ vào hần mà cười nói:

- Người xem ai cũng chỉ tay vào người không phải người thì còn có thể là ai?

- Hoành Nghị người có khẩu tài, gặp loạn không sợ, có phong độ của một đại tướng, để người đi gặp Nghiêu Quân Tổ ta cũng không cần băn khoăn, cho dù không thành cũng không sợ mất đi tính mạng, quan trọng nhất là người không thấy căn cơ của Kinh Đường hiện tại ở trong triều đình rất đơn bạc sao?

Trịnh Hoành Nghị suy nghĩ gì đó, nhíu mày trầm ngâm.

- Người xem, Trịnh gia Thất phòng, hiện tại lục phòng chiếm Kinh Đường, An Viễn đường thì do Nhị phòng chiếm. Trịnh Vi Thiện hiện tại là Trịnh Châu thái thú, ngày sau quy đường ít nhất cũng là quan một cõi, có thể là tứ phẩm, thậm chí là tam phẩm. Lúc đó An Viễn đường của nhị phòng sẽ vững chắc. Mà lục phòng của người thì sao? À, Từ Thế Tích, Thế Tích tương lai nhất định uy chấn thiên hạ.

Nhưng hần dù sao cũng là ngoại nhân, có đạo là cô nương gả ra ngoài như bát nước hắt đi, chẳng lẽ các người muốn giữ Kinh Đường cả đời phải dựa vào Từ Thế Tích sao?

Lời nói này có vẻ có đạo lý.

Vũ Sĩ Ước ở bên cạnh nghe được cũng hâm mộ Trịnh Hoành Nghị.

Thế tử đúng là chiêu cổ cho người lại.

Ngẫm lại cũng đúng, Trịnh Nguyên Thọ tuổi tác mới 50, Trịnh Tĩnh mặc dù chết nhưng sau khi tới Thái Nguyên hẳn đã sinh ra thêm hai đứa nữa, mà Trịnh Nguyên Tổng thì không cần phải nói, con của hắn hôm nay là Trịnh Phương đã hơn ba mươi tuổi, Trịnh Nhân Cơ không thể sánh được, đợi khi thái bình, Trịnh Nguyên Thọ nhất định sẽ tính cách phục đoạt Kinh Đường.

Một khi Trịnh Nguyên Thọ trọng chương Kinh Đường, chi của Trịnh Nhân Cơ sẽ phải xuống dốc.

Trước kia bọn họ còn có An Viễn đường làm thế diện nhưng hiện tại thực lực của nhị phòng không ngừng phát triển, Trịnh Nhân Cơ có thể phục đoạt An Viễn đường sao?

Ánh mắt của Lý Ngôn Khánh sáng ngời, ngưng thần nhìn Trịnh Hoành Nghị, chờ câu trả lời của hắn.

Hồi lâu Trịnh Hoành Nghị mới thở dài một hơi.

Hai tay của hắn ôm quyền, cả người thi lễ, giơ tay cao khỏi đầu.

- Lý đại ca nhớ năm đó huynh đoạn tuyệt với Trịnh gia, đệ tuy nói gì nhưng trong lòng vẫn khúc mắc, tự cho rằng đại ca cứng cáp rồi mới đoạn tuyệt, về sau tuy biết thân thế của huynh nhưng đệ vẫn không thoải mái.

702. Chương 176: Xây Dựng Lại Di Lặc Áo Trắng.

Tuy nhiên hôm nay nghe huynh nói, đệ đã hiểu được.

Đại ca tuy huynh không phải là người của Trịnh gia tuy nhiên vẫn để ý tới Trịnh gia, phần nhân tình này Hoành Nghị cả đời cũng không báo đáp được.

Hoành Nghị nguyện ý nghe theo lời của đại ca, ngày sau Trịnh gia lục phòng sẽ dốc sức vì đại ca.

Lý Ngôn Khánh tiến lên, ôm lấy cổ Trịnh Hoành Nghị, cười hắc hắc không ngừng.

Vũ Sĩ Ước cũng cười.

Trong lòng hắn thầm thuận phục, chiêu thức này của thế tử thật là lợi hại, không chút dấu vết cột chặt lục phòng Trịnh gia lại, chỉ cần Trịnh gia lục phòng một ngày còn cầm quyền thì Trịnh gia sẽ đứng vững bên cạnh của Lý Ngôn Khánh.

Đừng nhìn Trịnh thị hiện tại xuống dốc, bọn họ ở trong ngũ họ thất đại gia cũng xếp thứ hai.

Vũ Sĩ Ước cảm khái ngàn vạn, thế tử mới hơn hai mươi tuổi mà thủ đoạn này cho dù những lão hồ ly bốn mươi năm tuổi cũng chưa chắc có thể sánh được.

- Lý đại ca, huynh nói đệ nên làm thế nào?

- Mấy ngày nay đệ chuẩn bị một chút, ta sẽ nghĩ cách cùng với Nghiêu Quân Tổ liên hệ trước, đợi đến khi thời cơ chín muồi đệ tới Hà Đông huyện, trước mặt Nghiêu Quân Tổ mà thương lượng, đến lúc đó cho hắn biết Việt Vương không còn nhưng Thừa Khải vẫn còn.

Giang Nam nhiều phỉ tặc, thái hậu tuy có Trương Phòng phụ tá nhưng vẫn thiếu người, chỉ bằng hắn tới đó giúp một phen.

Trịnh Hoành Nghị cùng với Vũ Sĩ Ước hai người nhìn nhau.

- Vậy còn sau này...

- Chuyện sau này sẽ có người thu thập tàn cuộc, không có quan hệ với ta và đệ.

Lý Ngôn Khánh lộ ra vẻ thần bí khiến cho Trịnh Hoành Nghị trút được gánh nặng.

Hắn gật đầu:

- Đệ trở về trước, bắt tay vào việc chuẩn bị tới Hà Đông.

Từ từ bước tới sau hồ, Lý Ngôn Khánh lâm vào trầm tư.

Đối với chuyện thái tử tranh giành ở Lý Đường, hắn đã sớm có tâm lý chuẩn bị.

Nhưng hắn thật không ngờ ngay sau cuộc chiến Phách Bích kết thúc, Lý Thế Dân bắt đầu lập uy ở trong thành, mà Lý Kiến Thành danh vọng trong quân dần dần trở nên yếu bớt.

Ở thời kỳ Sơ Đường, phân loạn rất nhiều, nhớ mang mang Lý Đường muốn ổn định giang sơn trong sử sách ghi chép nói rằng cần bảy năm, hiện tại từ khi niên hiệu Nghĩa Ninh cho tới nay thì mới ba năm, còn tới bốn năm nữa.

Bước từ từ ở giữa hồ, Lý Ngôn Khánh chấp tay lại.

Đơn thuần dựa vào Lý Thế Dân sao?

Có lẽ từ trong đó mình có được nhiều chỗ tốt.

Sau lưng tiếng bước chân vang lên, Đóa Đóa yên lặng đi vào giữa hồ tới sau lưng của Lý Ngôn Khánh.

Lý Ngôn Khánh khẽ nói:

- Đóa Đóa, hôm nay tại sao lại rảnh rỗi vậy?

- Tiết nương tử trở về rồi, Tiết Lễ và Tổng Lãnh Văn cũng trở về thăm người thân, thiếp ở bên này cũng rảnh rỗi.

Sao vậy, chàng tại sao lại ở chỗ này, có phải có tâm sự gì không? Nói cho thiếp biết được không?

- Đóa Đóa năm đó Cáp tổng quản thiết lập Di Lặc áo trắng nàng có tiếp xúc hay không?

- Di Lặc áo trắng?

Đóa Đóa không hiểu tại sao Lý Ngôn Khánh lại đột nhiên hỏi tới Di Lặc áo trắng, trong nhất thời nàng không biết trả lời thế nào, đành ngồi xuống dưới đình hồ.

- Cáp tổng quản sau khi mất, Di Lặc áo trắng cũng trở thành vụn cát.

Thiếp về sau tới Vinh Nhạc thành, giả danh là quý nữ người Liêu Cốt Lan Đóa, cũng không liên lạc với bọn họ, tuy nhiên khi Cáp tổng quản còn sống đã bồi dưỡng được mấy người tin cậy, bọn họ làm việc rất tận tâm, Di Lặc áo trắng vẫn tồn tại, bọn họ phân liệt khắp nơi, Di Lặc ở Tương Châu tuy vẫn trung thành nhưng đã đình chỉ truyền giáo, thực lực không còn như lúc trước.

Sở Châu, Dương Châu, Tô Châu các khu vực có Di Lặc áo trắng vẫn liên hệ nhưng hai năm qua cơ hồ không có tin tức của bọn họ.

Về phần những khu vực khác trên cơ bản đã ở trạng thái tự lập, thiếp cũng không hỏi đến mà có hỏi bọn họ cũng không nghe theo sự chỉ huy của thiếp.

Đóa Đóa giải thích vô cùng kỹ càng.

Tuy nàng không rõ lắm tại sao Lý Ngôn Khánh lại đột nhiên hỏi những lời này nhưng nàng có thể cảm thấy được Lý Ngôn Khánh muốn mượn Di Lặc áo trắng để khuấy lên mưa gió.

- Vậy nàng liên lạc thế nào với bọn họ?

Đóa Đóa cười cười:

- Thiếp không cùng bọn họ liên hệ đều là do Từ Hưng Ba, Từ đại ca chủ trì.

Chàng cũng biết, Cáp tổng quản đối với Từ đại ca có ơn tri ngộ, sau khi tổng quản chết, thiếp nói Từ đại ca bỏ Di Lặc áo trắng đi nhưng Từ đại ca lại cho rằng tổng quản tổn hao nhiều tâm huyết như vậy, cứ như vậy bỏ qua thì thật đáng tiếc cho nên hắn bí mật liên hệ với những Di Lặc áo trắng kia, Từ đại ca cho biết, gần đây Di Lặc áo trắng ở Lĩnh Nam có xu hướng ngóc đầu lên, mặt khác ở Hà Bắc Cáp tổng quản sau khi

chết chiến loạn liên miên, Từ đại ca có liên hệ rất ít, tuy nhiên cũng nghe nói pháp đàn hộ pháp nơi đó là Vân Ngọc Đông, là người rất có thủ đoạn và tâm kế.

- Vân Ngọc Đông?

Ngôn Khánh nhăn mày lại, lâm vào trầm tư.

- Dương Chân, chàng hỏi Di Lạc áo trắng làm gì vậy?

Lý Ngôn Khánh trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Nếu như ta muốn đem Di Lạc áo trắng tổ chức lại, nàng có bao nhiêu phần nắm chắc?

- Đem Di Lạc áo trắng tổ chức lại?

Đóa Đóa sáng mắt ra, khuôn mặt lộ ra một vẻ khác thường.

- Dương Chân, chàng tổ chức lại Di Lạc áo trắng làm gì?

- Truyền giáo.

- Sao?

Lý Ngôn Khánh cười cười:

- Tuy nhiên cái mà ta muốn không phải là mong bọn họ truyền giáo như trước kia mà là truyền giáo hóa, Đóa Đóa ta không lừa nàng, Sài công mấy hôm trước nói với ta, Kỳ Lân đài khó khăn quá nhiều, cho nên ta nghĩ tới Di Lạc áo trắng của Cấp tổng quản.

- Vậy ý của chàng là muốn Di Lạc áo trắng truyền đạo cho chàng?

- Đúng thế.

- Nhưng mà truyền đạo gì vậy?

Lý Ngôn Khánh dùng ngón tay chỉ vào đầu:

- Đạo của ta, ở trong đầu của ta nhưa chưa tới thời cơ chín muồi thì chưa thể lấy ra.

Đóa Đóa lâm vào trầm mặc.

- Dương Chân, có phải Trường An gây nhiều khó khăn cho chúng ta không?

Tâm tư của Đóa Đóa rất miễn cưỡng, nữ hài tử này vì chuyện từ thuở nhỏ cho nên chỉ cần một chút biểu hiện là có thể nhìn ra ẩn tình.

Lý Ngôn Khánh vịn lan can sau một hồi khẽ nói:

- Có lẽ thế.

- Dương Chân, nếu thế thì chúng ta không quy phục nhà Đường có được không?

- Không quy phục nhà Đường thì chúng ta còn con đường nào khác?

703. Chương 177: Chiêu Hàng Uất Trì Kính Đức.

Lý Ngôn Khánh xoay người ngồi trước mặt Đóa Đóa, thấp giọng nói:

- Nàng thấy dấy bằng vào lực lượng hiện tại của ta thì rất khó có thể dừng chân.

- Lý Mật chết, Quan Trung chỉ bằng vào Lý Thần Thông Lý thúc thúc mà đã quét ngang được khu vực Tề Lỗ.

Đó chính là năng lực của thế trụ, nếu như không có xuất thân mạnh mẽ thì khó có thể trở thành đại sự, Lý Uyên lên ngôi cũng nhờ vào Lũng Hữu Lý phiệt trợ giúp, Vương Thế Sung cũng thế, được sự ủng hộ của Thái Nguyên Vương thị, nếu không thì cũng không dấy nên sóng gió ở Lạc Dương được.

Còn ta thì sao?

Địa vị rất xấu hổ.

Muốn tranh giành giang sơn rất khó, Huỳnh Dương nơi này dù sao cũng là chỗ tứ bề ác chiến, khó có thể bền bỉ, ta cho dù thay đổi địa vị cũng bị người ta nghi kỵ, kỳ thật nàng trước kia có lòng phản Tùy cũng là do có hậu duệ Bắc Chu.

Thế gia đệ tử đúng là có thứ mà người bình thường không thể bì được.

Lý Ngôn Khánh có thể thấy rõ ràng, Đóa Đóa cũng thấy rõ ràng.

- Thiếp lập tức đi nói với Từ Hưng Ba liên lạc với Di Lạc áo trắng, cần thiết thiếp sẽ tới Tương Châu, triệu kiến pháp đàn Tương Châu là Long Khởi, hần là nghĩa tử của Cáp công công, võ nghệ rất cao cường, ở trong giới lục lâm cũng có thanh danh, hảo hán đại giang nam bắc đối với hần cũng rất kính phục.

- Long Khởi?

Lý Ngôn Khánh lăm bằm nói thầm.

- Nếu như nàng muốn đích thân đi ta cũng không phản đối tuy nhiên cần phải cẩn thận, đến lúc đó ta sẽ mời cữu cữu tới, khi gặp chuyện có thể mệnh cho Mã Tam Bảo cùng với Chu Sán dựa vào Tương Châu, dù sao thời gian qua đi lâu, lòng người cũng khó dò.

Đóa Đóa nghe được liền lộ ra nụ cười tươi:

- Chàng yên tâm thiếp cũng không phải là một nha đầu ngốc, nói hai ba câu là bị lừa đâu.

Ngôn Khánh cũng cười cười, vươn tay ôm nhẹ lấy thân thể mềm mại của Đóa Đóa, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía mặt hồ xa xa, trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Bắt đầu dùng Di Lạc áo trắng chính là một chiêu cờ hiểm.

Chuyện này liên quan đến thần quyền và hoàng quyền, gây chuyện không tốt sẽ thành đại họa.

Nhưng không thể phủ nhận đây chính là cách mở toang cục diện nhanh nhất, chỉ không biết tương lai gió đông thổi bạt gió tây hay là gió tây áp đảo gió đông.

Ngôn Khánh không thể không đau đầu.

Vũ Đức nguyên niên, cuối tháng mười hai Lý Thế Dân thống quân thừa lúc sông chưa tan từ Long môn quan tới Hoàng Hà, đóng quân ở Phách Bích cùng với Tổng Kim Vồng giăng co, hần cố thủ ở Tu Châu, hình thành thế ép sát với Tổng Kim Vồng nhưng lại không xuất kích, vì hiện tại Lưu Vũ Châu đã phá được Tấn Dương, Lý Thế Dân cho rằng lúc này không phải là lúc Đường quân giao phong với Tổng Kim Vồng, hần đưa binh lính đóng lại, chờ cho tới khi Tổng Kim Vồng thực lực cạn kiệt thì xuất kích cũng không muộn.

Tháng hai, Lý Thế Dân thừa dịp Uất Trì Kính Đức xuất binh trở về đã tự mình xuất kích đánh bại Uất Trì Kính Đức.

Trong vòng ba tháng, Tổng Kim Vồng nhiều lần khiêu chiến nhưng Lý Thế Dân thủy chung không ra mặt giao phong, đồng thời phái Vương Hành mẫn Lý Trọng Văn ở Lộ Châu đánh bại viện quân của Lưu Vũ Chu, Lý Uyên cũng mện cho Trương Đức chính chiếm lĩnh Trương Nan bảo, chặt đứt đường vận chuyển lương thảo của Tổng Kim Vồng. Năm tháng trôi qua Tổng Kim Vồng lương thảo đoạn tuyệt không thể nào không lui lại về phía Bắc.

Lý Thế Dân suất bộ truy kích, trong vòng một ngày một đêm đi tới mấy trăm dặm, cùng với Tổng Kim Vồng giao chiến tới cả chục lần, khiến cho Lưu Vũ Chu phải bỏ Thái nguyên cùng với Tổng Kim Vồng đóng quân ở Giới Hưu.

Trong khoảnh khắc uy danh của Lý Thế Dân đại chấn, khiến cho tất cả các lộ anh hào ở Sơn Tây không ai không phục.

Tuy nhiên ở trong quân trường Lý Thế Dân không hề cảm thấy thoải mái, Tổng Kim Vồng cùng với Lưu Vũ Chu tuy bại lui nhưng Giới Hưu vẫn còn đang khổng chế ở trong tay của hần.

- Vương tiên sinh, Kính Đức muốn hàng, tiên sinh thấy thế nào?

Lý Thế Dân khẽ chà tay vào gò má, ngẩng đầu lên nhìn Vương Thông.

Trước khi mặt trời lặn đã truyền tới một tin tức.

Quan thủ bị Giới Hưu, Uất Trì Cung muốn quy hàng.

Uất Trì Cung này là hổ tướng, có thể nói là đệ nhất mãnh tướng dưới trướng Tổng Kim Vồng.

Người này vốn là đại tướng của Tùy thất, cha của hắn là Uất Trì La Già, Uất Trì Kính Đức vào những năm cuối tại Cao Dương đã từng lập nhiều chiến công, được phong làm Tấn Triều đại phu, Lý Thế Dân đối với người này cũng vô cùng coi trọng, phải biết rằng Uất Trì Kính Đức thân là Giới Hưu thái thú, dưới trướng có tám nghìn hung tốt, nếu như cường công cho dù đánh bại thì cũng tổn thất thảm trọng. Hơn nữa nếu kéo dài thời gian thì đầu năm sau, Khuất Đột Thông sẽ khai chiến với Lý Quỳ.

Lý Uyên mấy lần phái người thúc giục, mệnh cho Lý Thế Dân quyết chiến.

Uất Trì Kính Đức nguyện hàng, đây dĩ nhiên là một chuyện tốt.

Chẳng những có thể tránh cho tổn thất không đáng có mà còn khiến cho chiến sự chấm dứt nhanh hơn.

Nhưng vấn đề là Uất Trì Kính Đức là hung thủ giết chết Lý Hiếu Cơ, Lý Thế Dân dĩ nhiên biết quan hệ giữa Lý Hiếu Cơ và Lý Ngôn Khánh.

Đồng thời hắn cũng rất coi trọng Lý Ngôn Khánh.

Một nhân vật khó lường như vậy, nếu như mà mình chiêu hàng Uất Trì Kính Đức thì sẽ kết oán với Lý Ngôn Khánh.

Bởi vì Uất Trì Cung đầu hàng Lý Thế Dân thì Lý Thế Dân phải bảo trì sự an toàn cho Lý Thế Dân, nếu như ngay cả Uất Trì Cung hắn cũng không bảo đảm an toàn được thì sau này ai còn quy phục hắn? Chân trước chiêu hàng, chân sau giết người thì chắc chắn hắn sẽ mất uy tín ở trong quân.

Nếu như không tiếp nhận thì sẽ phải trải qua một hồi khổ chiến lẽ mề.

Lý Thế Dân rơi vào tình trạng khó xử.

Hắn rất thích vũ dũng của Uất Trì Cung, đồng thời lại coi trọng tài hoa của Lý Ngôn Khánh.

Rơi vào đường cùng hắn đánh phải thỉnh giáo Vương Thông.

Mà Vương Thông cũng khó khăn cười khổ nói:

- Điện hạ, hiện tại Lý Hà Nam đoạt được ba quận, thực lực hùng hậu đúng là khó có thể dò xét.

Mà Uất Trì Cung đúng là cũng dũng mãnh, tinh thông binh pháp là một nhân tài khó có.

Chớ luận điện hạ chọn người nào cũng đều đắc tội với bên còn lại. Nhưng nếu phải lựa chọn mà nói, theo lão hủ nên chọn Uất Trì Kính Đức.

Vương Thông chọn Uất Trì Kính Đức xem ra cũng không phải là một chuyện kỳ quái, dù sao Lý Ngôn Khánh cũng đã từng làm nhục Vương Thông khiến cho Vương Thông phải mười năm u cư ở Long Môn sơn, danh tiếng Vương bạch ngưu vì vậy mà cũng vang rền. Vương Thông tuy ngoài miệng không nói ra nhưng trong lòng đều có khúc mắc, cho nên Vương Thông chọn Uất Trì Kính Đức cũng là thuận lý thành Chương.

704. Chương 178: Nghiêu Quân Tổ Rút Lui.

- Vương thượng sẽ cho rằng lão hủ chọn như vậy là vì năm đó Lý Hà Nam đã từng làm cho lão hủ mất mặt hết đúng không?

Lý Thế Dân cười cười:

- Chẳng lẽ không đúng sao?

Vương Thông lắc đầu cười cười:

- Chuyện năm đó chỉ là thiếu niên khí thịnh, mắt cao hơn đỉnh bị người khác lừa bịp cho nên mới chuốc lấy nhục nhã. Vương Thông đối với Lý Hà Nam không hề có tâm tư oán hận, thậm chí trong lòng còn cảm kích kính trọng hắn.

Nếu như không có Lý Hà Nam thì có lẽ Vương Thông bây giờ vẫn là ếch ngồi đáy giếng, coi trời bằng vung.

Mười năm trôi qua, lão hủ ở Long Môn sơn khổ đọc kinh điển, lúc đầu tâm tính khó có thể bình hòa nhưng dần dần thời gian lâu rồi mọi chuyện cũng đã phai nhạt.

Hôm nay Thông chọn Uất Trì Kính Đức không phải là vì ghét bỏ Lý Hà Nam mà là vì Uất Trì có thể sử dụng cho công tử mà Lý Hà Nam lại không thể.

Trên khuôn mặt của Lý Thế Dân dần nhạt đi sự vui vẻ, ngược lại lộ vẻ ngưng trọng hẳn thấp giọng nói:

- Bạch ngưu, lời này nghĩa là sao?

Lý Thế Dân gọi Vương Thông là Bạch ngưu cũng không hề có ý vũ nhục.

Vương Thông được Lý Thế Dân gọi là Bạch ngưu cho thấy Lý Thế Dân vô cùng thân mật với hắn.

- Vương thượng, Uất Trì Kính Đức nếu như quy hàng thì trên triều đình có ai dám bảo hộ hắn?

Lý Thế Dân nghĩ nghĩ lắc đầu nói:

- Hắn đã giết cửu thúc, tuy nói là vì mình làm chủ nhưng mà chỉ sợ không có đất dung thân, phụ hoàng nhất định không trọng dụng hắn, mà Lý Hà Nam lại hận hắn thấu xương, triều thần bên trong chưa hẳn có ai vừa ý hắn.

- Đúng thế.

Vương Thông nói:

- Đến lúc đó Uất Trì Kính Đức không trung tâm phụ tá vương thượng thì còn có thể phụ tá ai?

- Hắn ở trong triều không có chút căn cơ nào, nếu như vương thượng có được người này thì không phải là hổ thêm cánh sao? Thử nghĩ mà xem, vương thượng có Kính Đức, Tần Quỳnh là mãnh hổ, bên trong thì còn có Văn Tĩnh Trưong Tôn Thuận Đức nghe lệnh thì thiên hạ có gì không thuộc về điện hạ?

- Nhưng làm vậy chẳng phải là đắc tội với Lý Hà Nam?

Vương Thông cười cười nói:

- Đắc tội thì sao? Lý Hà Nam hiện tại đúng là danh vọng cao tuyệt thanh thế hiển hách, nhưng điện hạ đừng quên, Hoài Âm hầu(Hàn Tín) thời sơ hán cũng có uy danh như vậy, về sau lại chết trong tay một con đàn bà, Lý Ngôn Khánh hiện tại cuồng hoành, nhưng lúc thiên hạ thái bình, bệ hạ chưa chắc có thể dung hắn. Ha ha, cho dù bệ hạ chịu dung thì cũng sẽ gột rửa quyền hành, đến lúc đó Lý Hà Nam có thể trợ giúp vương thượng được bao nhiêu, sợ còn chưa thể biết được?

Lý Thế Dân bưng tỉnh đại ngộ, liên tục gật đầu.

- Không sai, Lý Ngôn Khánh không thể so với Uất Trì Kính Đức.

Vương Thông từ lời này đã biết được lòng của Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân mười lăm năm đã tòng quân trải qua vô số ác chiến, từ Nhạn Môn Quan giải cứu Tùy Dạng Đế đến lúc khởi binh ở Thái Nguyên. Sau này luân phiên chiến thắng mà lập công, chỉ riêng trận chiến ở Thiển Thủy Nguyên là hắn thua, tuy bên ngoài nói là do Lưu Văn Tĩnh chủ trương.

Vô luận thế nào hắn vẫn thủy chung chịu sự sai sử của Lý Uyên.

So với Lý Ngôn Khánh tự mình chèo chống ở Huỳnh Dương, chịu đủ mọi nguy hiểm thì chiến công của Lý Thế Dân không có ý nghĩa gì.

Chiến công của Lý Ngôn Khánh quá cao, hấn độc bá đất Hà Nam, đủ khiến cho phụ hoàng phải yêu thích hấn, tuy nhiên phụ hoàng cũng không cho phép Lý Ngôn Khánh tiếp tục lập công huân bằng không lúc đó ở triều đình Lý Đường ai cũng nói là nhờ vào Lý Ngôn Khánh, lúc đó mặt mũi Lý Uyên biết để nơi nào?

Lý Thế Dân không hi vọng có người nào đứng cao hơn mình.

Đồng thời hấn cũng biết rằng Lý Ngôn Khánh không có khả năng quy phục hấn. Lý Ngôn Khánh thân là tôn thất, thái độ của thể thiên hướng về một bên nào đó, tuy nhiên chỉ mang tính chần trờ giúp, từ góc độ này cho thấy, một mình Uất Trì Cung có tác dụng hơn Lý Ngôn Khánh rất nhiều.

- Như thế ta sẽ đồng ý cho Uất Trì Kính Đức hàng.

- Khoan đã.

Vương Thông ngăn Lý Thế Dân lại.

- Đại vương có thể chiêu hàng nhưng không thể dễ dàng chiêu hàng.

- Cần phải cho Uất Trì Kính Đức biết được vương thượng cần phải vì hấn mà gánh chịu bao nhiêu phong hiểm. Ha ha, chúng ta lần này cần phải mời Đường Kiệm trở lại Giới Châu rồi.

Lý Thế Dân nhìn Vương Thông, lộ ra một nụ cười hiểu ý.

Đầu tháng năm, cuộc chiến Thiểm Châu chấm dứt.

Trận chiến Phách Bích này sớm một năm so với trong lịch sử khiến cho Lưu Vũ Chu bại cũng sớm một năm.

Lưu Vũ Chu và Tống Kim Vồng sau khi thảm bại thì trốn về phía Đột Quyết.

Lý Thế Dân thừa thế đông tiến, Uất Trì Cung thì tiến về Mã Ấp chiêu hàng bộ hạ cũng của Lưu Vũ Chu khiến cho Lý Đường chiếm được một mảng đất lớn ở Thiểm Châu và Dĩ Đông, mượn cơ hội này khống chế Trác quận và La Nghệ, đoạn tuyệt con đường liên hệ giữa Đột Kiến Đức và Đột Quyết.

Dưới trướng của Đột Kiến Đức ngoại trừ dân chúng bình thường thì còn rất nhiều người hồ quy phục và chịu giáo hóa.

Hần hàng năm sẽ nhận được sự giúp đỡ rất lớn từ Đột Quyết, mà sau khi Lưu Vũ Chu bại vong, Đột Kiến Đức sẽ bị cô lập ở khu vực Hà Bắc.

Cùng tháng, Nghiêu Quân Tốt suất lĩnh tám trăm nhuệ sĩ rút khỏi Hà Đông.

Lý Kiến Thành sau khi nhận được tin tức thì vui mừng chiếm lấy Hà Đông huyện, suất bộ truy kích.

Tuy nhiên Nghiêu Quân Tổ sau khi qua sông đã mai danh ẩn tích, ai cũng không biết hấn đi tới nơi nào, mãi tới tháng sáu Dương Châu mới truyền tới tin tức, Nghiêu Quân Tổ đã tới đây, được Tiêu hoàng hậu ủy thác trách nhiệm, làm thượng trụ quốc, tả võ vệ đại tướng quân.

Tuy nhiên Nghiêu Quân Tốt làm sao lại đến Dương Châu được ?

Phải biết rằng, từ Hà Đông qua sông phải qua địa bàn do Lý Ngôn Khánh, Vương Thế Sung cùng với Lý Thần Thông trấn thủ hấn có thể thần không biết quỷ không hay từ Trung Nguyên tới thẳng Giang Hoài khiến cho nhiều người nghi mãi mà không thể giải đáp được, tuy nhiên nhanh chóng sau đó ánh mắt của bọn họ liền rời khỏi Nghiêu Quân Tổ mà chú ý tới Huỳnh Dương.

Cuối tháng năm, Khuất Động Thông đại phá Lý Quỹ, phá được Vũ Uy quận, bắt được hoàng đế Đại Lương Lý Quỹ.

Trong vòng nửa năm ngắn ngủi, Quan Trung đã đạt tới một tình thế tương đối vững vàng, đặc biệt là Tần Xuyên tám trăm dặm đã hiện ra một mùa thu hoạch, ngựa xe qua lại ở Quan Trung ngày càng nhiều, khôi phục sự phồn vinh năm đó của thời Khai Hoàng.

Tuy nhiên ở sông Lạc lại bày ra khí thế dương cung bạt kiếm.

Vương Thế Sung tuyệt đối không ngờ lý Đường lại giải quyết Quan Trung nhanh như vậy.

705. Chương 179: Quan Âm Tỳ Sinh Con.

Đồng thời nghị hòa của hần đối với Lý Ngôn Khánh bắt đầu lâm vào cục diện bế tắc, Lý Ngôn Khánh xem ra đối với chuyện liên minh này không có quá nhiều hứng thú, hoặc nói đúng hơn là điều kiện mà Vương Thế Sung đưa ra không cách nào làm cho hần động tâm. Tuy nhiên Vương Thế Sung phái Âu Dương Tuân và Đỗ Sở Khách tới đây, hần không hề cự tuyệt mà trực tiếp phái sứ giả trở lại Lạc Dương, nói với Vương Thế Sung:

- Nếu như muốn kết minh thì cần phải tỏ ra có thành ý một chút, Lý Ngôn Khánh nhận hoàng ân nhà Tùy, phải báo thù cho hung thủ giết hại bệ hạ sau đó mới luận cái khác.

Bệ hạ này là chỉ Hoàng Thái tử.

Vương Thế Sung là chủ mưu giết Dương Đồng.

Lý Ngôn Khánh cũng biết, Vương Thế Sung không có khả năng cúi đầu nhưng lại yêu Vương Thế Sung giao ra hung thủ.

Trải qua thảo luận kịch liệt, Vương Thế Sung sau đó giao ra Lương Bách Niên và Đoạn Du, hai người này chỉ là thái giám ở trong cung, giết đi cũng chẳng có gì là đáng tiếc.

Vương Thế Sung nói:

- Người giết bệ hạ là hai lão nô này.

- Ta trước kia cũng không biết chuyện này, hoàn toàn là do Lương Bách Niên và Đoạn Du tự mình chủ trương, hiện tại ta đem họ giao cho công tử để thể hiện thành ý của ta.

Sau đó hần sai người mang tới hai cái đầu của Lương Bách Niên và Đoạn Du tới.

Lý Ngôn Khánh từ chối cho ý kiến, hần đem hai đầu người kia vứt ở nơi hoang dã cho chó hoang tùy ý tranh giành.

Mùa thu đến, Huỳnh Dương lại nghênh đón một mùa thu hoạch lớn.

Mùa thu hoạch lớn này, khiến cho Vương Đức Nhân đóng ở Đông quận cảm thấy đỏ mắt.

Đông quận là một tòa cô thành, đông có binh mã Lý Đường, tây có Lý Ngôn Khánh cách trở không thể nào cung cấp phúc trọng và lương thảo đầy đủ được, ngay từ đầu, Vương Đức Nhân còn sai người hướng về phía Lý Thần Thông mua sắm lương thảo nhưng tài lực của hần càng ngày càng yếu kém, chẳng lẽ hiện tại phải đầu hàng Lý Đường sao? Vương Đức Nhân rất do dự, với thể lực hiện tại của hần thì cho dù quy hàng được Lý Đường cũng khó mà được trọng dụng, cần phải có vốn liếng đầy đủ mới đứng vững gót chân trên triều đình Lý Đường.

Nhưng vốn liếng này từ đâu mà ra?

Ánh mắt của Vương Đức Nhân vô thức rơi vào Huỳnh Dương quận.

Thời gian từ từ trôi qua, đảo mắt đã tới cuối thu.

Thiên đại tràn ngập khí tức đìu hiu và khách nghiệt khiến cho lòng người rét lạnh.

Tuy nhiên ở huyện thành Cửng huyện lại vô cùng náo nhiệt.

Trước cửa Lý phủ giàn đèn kết hoa, thỉnh thoảng lại có xe ngựa tới.

Các gia thần ra ra vào vào đặc biệt bận rộn.

Lý Ngôn Khánh bồi hồi ở trước phòng ngủ, lo nghĩ bất an, thỉnh thoảng lại dừng lại nhìn vào phía trong phòng. Tuy nhiên màn cửa dày đặc đã che ánh mắt của hần lại.

Đỗ Như Hối ở bên cạnh nở nụ cười.

Hần đột nhiên quay đầu nói:

- Mười lăm năm trước lúc đó chúng ta gặp nhau, Dương Chân khi đó chỉ là một đồng tử búi tóc, nhoáng một cái mười lăm năm trôi đi, Ngỗng công tử hôm nay đã là cha rồi. Ha ha, thời gian không tha cho người khác, ta nháy mắt cũng đã là trung niên rồi.

Bên cạnh Đỗ Như Hối là một trung niên nam tử.

Nghe thấy lời nói của Đỗ Như Hối mà cũng cảm khái vạn phần.

- Đúng thế, huynh đệ ba người chúng ta, nhoáng một cái cũng hơn mười năm chưa gặp mặt.

Hắn là đại ca của Đỗ Như Hối, tên là Đỗ U Khách, trước đây hắn cùng với Đỗ Sở Khách tới Cửng huyện không ngờ vừa tới đã bị Lý Ngôn Khánh giữ lại.

Hôm nay Đỗ Sở Khách ở Kỳ Lâm quán đảm nhiệm chức giáo du, mặc dù không hiển hách nhưng cũng thanh nhàn.

Ở bên ngoài viện, trong lương đình tụ tập rất nhiều người, ngoại trừ người nhà của Trương Tôn Vô Cấu còn có bằng hữu trưởng bối của Lý Ngôn Khánh.

Bùi Hành Nghiễm ôm Bùi Hành Kiệm ở một bên nói chuyện với người nhà.

Bùi Nhân Cơ thì kéo tay Bùi Thúy Vân, thấp giọng hỏi gì đó, chỉ nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng cũng biết đó là chuyện khó xử.

Cũng khó trách Bùi Nhân Cơ sốt ruột.

Ngôn Khánh cười ba vợ một thiệp, Vô Cấu niên kỷ nhỏ nhất lại có hài tử trước.

Hiện tại Mao Tiểu Niệm cũng mang thai, người lớn tuổi nhất là Bùi Thúy Vân lại không có động tĩnh gì khiến cho Bùi Nhân Cơ không khỏi lo lắng, nhẹ giọng hỏi Bùi Thúy Vân, Ngôn Khánh có phải là đã khi dễ con không? Hay là thương tiếc con? Nếu không thì tại sao người khác đã có mà con chưa có?

Bùi Thúy Vân lắc đầu liên tục tỏ vẻ Ngôn Khánh vô cùng coi sóc nàng.

Tuy nhiên chuyện của hài tử này vẫn không thể nói chính xác được.

Nàng đỏ mặt, nghe lão tía lải nhải, thỉnh thoảng gật đầu tỏ vẻ tiếp nhận.

- Tới ban ngày rồi tại sao vẫn chưa có động tĩnh?

- Người gấp cái gì, Lệ Châu trước kia sinh con không phải cũng đợi rất lâu sao.

Bùi Hành Nghiễm cùng với Diêu Ý, Tiết Thu nói thầm, trong nhất thời mọi người nhìn xung quanh.

- Sao lại không thấy Đóa Đóa?

Trước cửa phòng sinh này ngay cả Mao Tiểu Niệm cũng xuất hiện mà lại không thấy Đóa Đóa đâu.

Bùi Hành Nghiễm hiếu kỳ hỏi thăm, vừa vặn Tiết Lễ ở bên cạnh hắn nên ngẩng đầu trả lời:

- Nhị nương tháng trước đã đi ra ngoài rồi.

- Đi ra ngoài, đi đâu vậy?

- Không biết, sư phụ nói nhị nương có chuyện trọng yếu phải ra ngoài, cho nên những ngày nay toàn bộ là do sư phụ truyền thụ bài học cho chúng con.

- Thì ra là vậy.

- Man di nữ tử vẫn là man di nữ tử, đã lập gia đình còn xuất đầu lộ diện.

Bùi Nhân Cơ hiển nhiên đối với hành vi này của Đóa Đóa rất bất mãn.

- Cha cha tại sao lại nói Đóa Đóa như vậy? Muội ấy ra ngoài là làm chính sự chứ không phải là du sơn ngoạn thủy, kỳ thật con rất hâm mộ Đóa Đóa, có thể giúp đỡ Dương Chân phân ưu, cha xem đó, con trời gà không chặt có gì có thể giúp được sầu lo của Dương Chân.

- Con không thể nói như vậy, có đạo là.....

Đúng lúc này Thẩm Quang vội vã chạy tới:

- Công tử, nhị nương quay về rồi.

Lý Ngôn Khánh nghe được thì vội vàng nói:

- Về rồi sao, hiện tại ở đâu?

- Xe ngựa đã ra tới ngoài cửa Đàm Tông đại sư cùng với nhị nương cũng trở về rồi.

Đang nói chuyện đột nhiên nghe bên ngoài truyền tới một thanh âm xì xào, Lý Ngôn Khánh chỉ thấy Đóa Đóa cùng mọi người đi xuống, gió sương mịt mịt, vội vàng tới tiếp đón.

- Quan Âm tỳ sinh rồi sao?

Không đợi Ngôn Khánh mở miệng Đóa Đóa cũng lộ vẻ khẩn trương.

Mà Ngôn Hồ ở bên cạnh cũng khẩn trương.

706. Chương 180: Lý Chu.

Ngôn Khánh nói:

- Buổi trưa bắt đầu sinh nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa sinh ra thật khiến ta lo lắng.

Lời còn chưa dứt đột nhiên từ trong phòng sinh truyền ra thanh âm khóc oa oa của hài nhi.

Trong chốc lát, Lý Ngôn Khánh giống như bị sấm đánh vậy.

- Sinh rồi, sinh rồi.

Cơ hồ đồng thời, Đóa Đóa Tiểu Niệm, Bùi Thúy Vân bọn họ đều kêu to, như ong vỡ tổ đi vào trong phòng.

Lý Ngôn Khánh cũng muốn đi vào nhưng đều bị ngăn lại.

- Lý lang quân, lang quân cần phải chờ ở bên ngoài, chút nữa mới được thăm nương tử.

- Quan Âm tỳ, muội ấy không sao chứ?

Lời này vừa nói ra, Cao phu nhân đã ôm hài nhi ra ngoài, nghe thấy lời hỏi thăm của Lý Ngôn Khánh liền lộ ra nụ cười thỏa mãn:

- Mẫu tử bình an, chúc mừng hiền tề có quý tử.

Đầu óc của Lý Ngôn Khánh trở nên ông ông vang lên, trong nhất thời hấn ngậy người không biết phải làm sao.

Ở trong này có một chuyện không muốn cho người khác biết, Đóa Đóa cùng với Vô Cấu có quan hệ vô cùng tốt, năm đó khi Vô Cấu đến đất thực cầu y, Đóa Đóa rất chiều cố cho Vô Cấu, về sau Ngôn Khánh rời khỏi Nga Mi, Đóa Đóa thường xuyên lên núi làm bạn.

Cũng vì nguyên nhân này mà Cao phu nhân chấp nhận cho Đóa Đóa và Vô Cấu bình thê, cùng nhau gả cho Lý Ngôn Khánh.

Sau khi thành thân, nhị nữ thân mật khắng khít vô cùng, Vô Cấu sau khi mang thai, Đóa Đóa từng nói giống là nếu như Vô Cấu sinh hạ bé trai sẽ cho nàng dạy bảo, Vô Cấu thì trêu ghẹo nói, dạy bảo thì chưa cần nhưng có thể nhờ Đóa Đóa đặt tên cho hài tử của mình.

Đây chỉ là một câu nói đùa vui nhưng Đóa Đóa cho là thật, tìm tới Ngôn Khánh hỗ trợ.

Lý Ngôn Khánh cũng cười nói:

- Nàng là quận chúa Chu Thất, nếu như tương lai có hài tử thì hãy đặt tên là Lý Chu.

Đóa Đóa trở về nói với Vô Cấu, Vô Cấu vui vẻ đáp ứng, Trưởng Tôn Vô Cấu dịu dàng ngoan ngoãn ngay thơ dĩ nhiên là không có tâm cơ gì.

Tuy nhiên sau khi Ngôn Khánh biết được chuyện này thì cảm thấy bên trong có ẩn tình.

Đóa Đóa bắt đầu dĩ đành phải nói cho Lý Ngôn Khánh sự thật.

- Hóa ra năm đó Cấp Sĩ Kỳ sáng chế ra Hàng Long công đã cân nhắc là để cho nam tử tu luyện cho nên công pháp chí dương chí cương, Cấp Sĩ Kỳ chết sớm cho nên Đóa Đóa phải tự mình tu hành lục lợi, tuy thân thủ trở nên cao tuyệt nhưng thân thể lại sinh ra vài phần không tương thích, tuy về sau tu luyện đạo dưỡng sinh của Tôn Tư Mạc, âm dương từ từ cân đối nhưng đã mang đến cho nàng ảnh hưởng ví dụ như Đóa Đóa sau này khó sinh con được.

Ngôn Khánh sau khi biết lại thương lượng với Vô Cấu một thoáng, nếu như Vô Cấu sinh nữ hài tử thì tự đặt tên nhưng nếu là nam hài tử thì tên là Lý Chu.

Huyền cơ bên trong chuyện này chỉ có ba người biết được.

Vốn Cao phu nhân còn thấy cái danh tự Lý Chu có phần cổ quái nhưng Vô Cấu lại yêu cầu mãnh liệt cuối cùng bà đành phải thỏa tâm nguyện của nàng.

Ngôn Khánh ngồi ở bên giường nắm lấy cánh tay của Vô Cấu.

Đóa Đóa thì ngây ngốc ôm hài nhi ở bên cạnh cùng với Bùi Thúy Vân và Mao Tiểu Niệm nói đùa.

Ta có con rồi.

Lý Ngôn Khánh lầm bầm trong longgf, cảm xúc rất nhiều.

Nhoáng một cái đã hai mươi năm ta đi vào thời đại này đã hai mươi năm.

Hiện tại ta đã lưu lại dấu ấn không thể xóa nhòa ở thời đại này.

Hắn nhin không được mà cất tiếng cười to, khiến cho Lý Chu cả kinh oa oa khóc lớn, tuy nhiên hắn vẫn không ngừng thanh âm mà cười to.

Kiếp trước hắn đã từng làm cha.

Nhưng cảm giác khi đó không khác sâu bằng ở kiếp này.

Nhận lấy hài nhi ở trong ngực của Đóa Đóa, hắn nhu hòa ôm vào trong ngực.

Ta ở kiếp này trải qua vô số lưu ly xóc nảy, đã trải qua vô số trắc trở nhưng ta tuyệt đối sẽ không để hài nhi của ta cũng giống như thế, tiếp tục sinh hoạt ăn nhờ ở đậu của ta, ta không cho phép ai đụng tới hài nhi của ta, tuyệt đối không.

Lý Chu ở trong ngực của Lý Ngôn Khánh tựa hồ cảm nhận được tâm tình này liền cười khanh khách.

- Ha ha, nó cười với ta, nó cười với ta.

- Nói nhảm, người là phụ thân của nó, nó cười với người thì có gì kỳ quái?

Bộ dạng lúc này của Lý Ngôn Khánh, nếu người ngoài nhìn thấy sẽ không ngờ hắn chính là Lý vô địch đại danh đỉnh đỉnh, thủ đoạn quỷ dị.

Lý Chu xuất hiện khiến cho mục tiêu của Lý Ngôn Khánh ngày càng thêm minh xác.

Hắn bức thiết hi vọng cuộc chiến này chấm dứt sớm, sau đó cùng với cha mình và thê nhi đoàn tụ cùng một chỗ, hưởng thụ niềm vui gia đình.

Lý Chu sau khi sinh xong, ngay tháng sau Vương Đức Nhân đã vượt qua Toan Tảo tới Thông Tế kên, cường công Dương Võ huyện, huyện lệnh Dương Võ là đệ tử Thôi thị, tên là Thôi Lượng, không hề có chút chống cự gì mà mở thành đầu hàng khiến cho cả Huyện Dương phải xôn xao.

Tộc trưởng Thôi thị ở Quần Thành Thôi Thiện Phúc giận tím mặt, hạ lệnh gạch tên Thôi Lượng ở trong tộc.

Cùng đêm hắn tiến tới Cửng huyện xin lỗi Lý Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh cũng không trách tội Thôi Thiện Phúc, hạ lệnh cho Tân Văn Lễ trong vòng mười ngày phải đoạt lại Dương Võ huyện.

Tân Văn Lễ là người trầm ổn, hấn sau khi nhận lệnh lập tức hạ lệnh cho chất nhi của hấn là Tân Sĩ Kiệt triệu tập binh mã, phục đoạt Dương Vũ huyện, Tân Văn Lễ lặng yên mưu đồ, Thôi Thiện Phúc hiệp trợ phía sau, cùng với huyện lệnh Toan Tảo Phan dung tiền hậu giáp kích đánh bại binh lính của Vương Đức Nhân. Đến ngày thứ sáu, Dương Võ huyện đã được Tân Văn Lễ đoạt lại.

Đồng thời viện quân của Lý Ngôn Khánh cũng đến bên bờ Thông Tế kênh.

Chủ soái lĩnh quân đúng là Lý Đạo Huyền, mà phó tướng thì chính là con của Lý Thần Thông, Lý Đạo Ngạn.

Biết được tin binh lính của Vương Đức Nhân đã qua Thông Tế kênh, Lý Đạo Huyền không nói nhiều lời xua quân vượt sông, binh lâm tới bên ngoài Toan Tảo thành.

Vương Đức Nhân đang định phục đoạt Toan Tảo không ngờ truy binh của Lý Đạo Huyền đã tiến tới.

Hai bên ở Duyên Tân sinh ra một hồi chém giết thảm thiết, Lý Đạo Huyền dùng sáu nghìn binh mã đấu với hai vạn quân của Vương Đức Nhân từ rạng sáng tới giữa trưa, thấy chất đầy đồng, Vương Đức Nhân cuối cùng ngăn cản không được sự hung mãnh của Lý Đạo Huyền, đến giờ Ngọ thì tan tác, trong trận chiến này Lý Đạo Huyền tự mình đốc chiến, mặc áo giáp màu đen, đầu che mặt nạ, hung mãnh vô cùng, nhất thời áp đảo cả danh tiếng Vô Địch của Lý Ngôn Khánh.

Cùng tháng Lý Thần Thông cũng công kích Vương Đức Nhân.

Từ Lỗ quận đánh vào Kim Hương, thẳng bức Tế Âm thành.

Trong nhất thời chiến hỏa ở Trung Nguyên chậm lại.

Ngôn Khánh ở trong thư phòng tức giận nghiêm nghị quát mắng:

- Vương Thế Sung cho hấn là ai, mà dám nói với ta như vậy?
- Vương Đức Nhân cùng ta động binh, đoạt thành của ta, bắt dân chúng của ta, hủy ruộng đất của ta, nay ta phản kích có gì là sai? Vương Đức Nhân phạm vào ta ta cần phải giáo hóa hấn, trở về nói với Vương Thế Sung, chuyện này không có quan hệ với hấn, đừng nói nữa

707. Chương 181: Cố Nhân Tới Thăm.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan.vn

Dứt lời Lý Ngôn Khánh mệnh cho tả hữu loạn côn đuổi sứ giả ra bên ngoài.

Sau khi sứ giả rời đi về giận dữ của Lý Ngôn Khánh liền biến mất.

- Vương Thế Sung tính toán ngu ngốc mà cũng dám lấy ra bêu xấu.

Tiết Thu từ phía sau đi ra hắc hắc cười không ngừng:

- Đại lang huynh cười gì vậy?
 - Ta đang cười đệ.
 - Sao?
 - Đệ đối với Vương Đức Nhân dùng binh hấn không rõ thái độ của đệ cho nên tới thăm dò, đối với chuyện đệ không chịu kết minh cũng không tỏ thái độ cho nên hấn có phần lo lắng.
- Lý Ngôn Khánh từ chối cho ý kiến cười nói:
- Vậy thì sao?

- Hần lần này phái người tới đây đơn giản là có hai mục đích.

- Huynh nói đi.

- Một mặt hẳn muốn biết hành động lần này của đệ đánh Vương Đức Nhân rốt cuộc là có thái độ gì.

Lý Ngôn Khánh gật đầu, Vương Thế Sung nếu nghĩ như vậy cũng hợp tình hợp lý hẳn nhìn lại Tiết Thu:

- Vậy còn chuyện thứ hai?

- Thứ hai, Vương Thế Sung muốn mượn cơ hội này thăm dò thực lực của đệ ở Huỳnh Dương.

- Sao?

- Nếu như đệ ôn hòa thì cho thấy trong lòng đệ có quỷ, dù sao trước đó đệ cùng với Vương Thế Sung vẫn bảo trì thái độ lạnh nhạt mà hiện tại khai chiến với Vương Đức Nhân, nếu biểu hiện mềm yếu cho thấy binh mã ở Huỳnh Dương quân không đủ rồi.

Bởi vậy, Vương Thế Sung nhất định sẽ ra tay với đệ, tuy nhiên lúc này đệ làm rất tốt, sau này Vương Thế Sung sẽ không dám ra tay, thậm chí để cho Vương Đức Nhân cắt nhường thành trấn.

Ngôn Khánh cười ha hả, vừa đi ra ngoài vừa nói:

- Đại huynh, huynh nói Quan Trung khi nào thì mang binh tới Trung Nguyên?

Lúc này Quan Trung cũng gần ổn định.

Lý Quỹ bị bắt, Tổng Kim võng Lưu Vũ Chu lui về phía Đột Quyết, thế cục tựa hồ tương đối an bình.

Tuy còn có một Lương Sư Đô nhưng cũng chỉ là nhãi nhép mà thôi.

Có thể nói thực lực của Lý Đường đã vô cùng hùng mạnh, hiện tại chỉ có khu vực Ba Thục là chưa đoạt được, ngoại trừ Việt Tung Nga Mi quận thì cơ bản đã thuộc về Lý Đường, mà hai quận này sở dĩ chưa đầu hàng là vì Lý Ngôn Khánh chưa tỏ thái độ, ai cũng biết, Việt Tung Nga Mi sơn là do quỷ liêu Cốt Tư Man khống chế, công chúa Liêu Man Cốt Lan Đóa lại là thê tử của Lý Ngôn Khánh, chỉ cần thê của hắn tỏ thái độ thì hướng đi của Việt Tung và Nga Mi sơn sẽ có.

Đậu Quỹ cùng với quỷ núi Liêu man cũng quan hệ mật thiết.

Mà Lý Uyên cho rằng, thái độ mơ hồ của Lý Ngôn Khánh có tác dụng lớn hơn cả thái độ rõ nét của hắn.

Điều này có thể mê hoặc quyết sách của Vương Thế Sung.

Chắc chắn rằng, ánh mắt của Lý Uyên hiện tại đã tập trung vào Lạc Dương.

Tuy nhiên khi nào mới ra tay thì còn phải xem Lý Uyên có chuẩn bị thỏa đáng hay không.

Tiết Thu ngẩng đầu nói;

- Lý Đường từ khi khởi binh tới nay dùng binh dùng tốt rất nhiều, nếu không cũng không thể nhanh như vậy mà cướp lấy Quan trung.

Tuy nhiên từ đầu năm đến nay lại liên tục dùng binh.

Trước tấn công Lan Châu sau đó lại tấn công Võ uy, tiếp tục là Thiểm Châu huyết chiến với Lưu Vũ Chu, nếu như tính cả chiến sự quy mô ở Hà Đông thì Quan Trung cho dù năm nay được mùa thì quốc lực cũng hư không, dân chúng tổn hao thật lớn.

Năm nay chỉ sợ bọn họ không dùng binh với Lạc Dương.

Ngôn Khánh chấp nhận.

- Ta đoán chừng thời gian xuất binh là năm sau.

- Cũng chưa chắc.

- Ta vừa mới nói qua, Lý Đường dùng kỳ binh, hơn nữa cuộc chiến ở Trung Nguyên càng lâu thì gánh nặng càng lớn, phải biết rằng ở phía Tây Bắc còn có Đột Quyết nhìn chăm chăm, nếu như kéo dài chỉ sợ người Đột Quyết sẽ nhúng tay vào, đến lúc đó lại có chuyện không tốt.

- Ý của ta là, hiện tại đánh Lạc Dương chính là thời cơ tốt nhất.

- Bằng không chúng ta nghĩ cách liên lạc với Trường An, góp lời với hoàng thượng thỉnh hoàng thượng xuất binh?

- Chuyện này, nói sau đi...

Ý của Tiết Thu rõ ràng không muốn Lý Ngôn Khánh vào lúc này quấy nhiễu suy nghĩ của Lý Uyên.

Ngôn Khánh thở ra một hơi, đưa mắt nhìn về phía xa xa.

Hắn đột nhiên nói:

- Đại lang, người muốn gặp cha của người sao?

- Ừ....

Cha đẻ của Tiết Thu là Tiết Đạo Hành, tuy nhiên hắn còn một dưỡng phụ tên là Tiết Nhụ, nói thật tình cảm của Tiết Thu đối với Tiết Nhụ không hề thua kém đối với Tiết Đạo Hành, Ngôn Khánh hỏi vấn đề này khiến cho Tiết Thu nhất thời không biết phải nói thế nào.

Ngôn Khánh cũng không nói ra câu sau, ta cũng cảm thấy nhớ cha của ta.

Ngẫm lại, Lý Hiếu Cơ năm đó rời đi, chưa hề có thư, nếu nói hắn công vụ bề bộn thì trước đó vài ngày Lý Chu ra đời thì Lý Hiếu Cơ cũng phải phái người tới chúc mừng chứ, điều này khiến cho trong lòng Lý Ngôn Khánh có một lo lắng không hiểu.

Đêm đó Lý Ngôn Khánh cùng thê nhi ở cùng một chỗ, vây quanh bàn cơm.

- Thúy Vân, cha bao lâu rồi chưa có tin tức?

Bùi Thúy Vân nghĩ nghĩ:

- Hình như là cuối năm ngoái, công công lần đó gửi thư nói là chiến sự sau khi kết thúc sẽ cùng chàng đoàn tụ, Dưỡng Chân, chuyện này cũng khiến cho thiếp kỳ quái, không hiểu Hồ Đầu công công tại sao tới bây giờ vẫn chưa có thư tới.

Hồ Đầu chính là nhũ danh của Lý Hiếu Cơ.

- Đúng thế, có phải công công đã có chuyện gì xảy ra không?

- Có lẽ là không.

Lý Ngôn Khánh nghĩ nghĩ, dùng một giọng điệu không quá khẳng định mà nói.

Lại nói tiếp, hắn cũng đã thành thói quen.

Từ khi quen biết cha mình, cha của hắn thường xuyên mất tích, thậm chí có một thời gian gần gần một năm không có thư, tuy nhiên năm đó là chiến sự ác liệt, hiện tại không có việc gì, tại sao cha của hắn ngay cả thư từ cũng không viết?

Đóa Đóa nói:

- Bằng không chúng ta phái người đi Trường An tìm hiểu một thoáng xem có chuyện gì xảy ra?

- Ta cũng đang có ý này.

Lý Ngôn Khánh tỏ vẻ đồng ý.

Ăn cơm tối xong, hắn cùng với đám người Bùi Thúy Vân ở cùng một chỗ trò chuyện với nhau, đúng lúc này ở bên ngoài có gia thần báo lại:

- Lão gia, Vũ Sĩ Ước dẫn theo mấy người ở bên ngoài cầu kiến, nói là có cố nhân Quan Trung tới bái phỏng.

Ngôn Khánh khẽ giật mình.

- Cổ nhân Quan Trung?

Chẳng lẽ...

Lý Ngôn Khánh lập tức mừng rỡ.

- Người đừng ăn nói bậy bạ, trước đây ta ở Trác quận căn bản không thể rời khỏi, ngược lại người nếu như rời đi thì có ai dám ngăn cản?

- Khục khục.

Đúng lúc Tiết Vạn Triệt hưng phấn không thôi thì một tràng ho khan cắt đứt lời của hắn.

,

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 8

708. Chương 182: Lý Hiếu Cung.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Ngôn Khánh theo tiếng ho mà nhìn lại thì thấy sau lưng của Tiết Vạn Triệt và Đậu Phụng Tiết còn có một tráng niên nam tử, hắn cao ước chừng tám thước lộ ra khí tức nho nhã, tuy nhiên đôi mắt lại lộ ra vẻ lấp lờ nham hiểm, thần sắc lộ vẻ kiêu căng, ngưng mắt nhìn Lý Ngôn Khánh.

- Dương Chân ta giới thiệu vị này chính là.

- Ta chính là Lý Hiếu Cung, phụng mệnh của hoàng thượng tới đây có chuyện.

Lý Hiếu Cung?

Lý Ngôn Khánh cả kinh, cao thấp dò xét người này.

Người này rất khó lường, ở trong 24 công thần trong thời Đường hắn đứng hàng thứ hai, thậm chí trong lịch sử còn đánh giá hắn cao hơn cả Trương Tôn Vô Kỵ.

Luận bối phận, Lý Hiếu Cung là đường huynh của Lý Ngôn Khánh, so với Lý Ngôn Khánh thì lớn hơn bảy tuổi.

Luận xuất thân, phụ thân của Lý Ngôn Khánh là Lý Hiếu Cơ cùng với cha của hắn là Lý An có quan hệ với nhau. Lý Hiếu Cơ cả đời trốn chạy, đừng nói là công day, ngay cả tên cũng không lộ ra ngoài, mà phụ thân của Lý Hiếu Cung là Lý An là tả lĩnh quân đại tướng quân trong thời Khai Hoàng.

Tổ phụ của hắn là Lý Uy, chính là con thứ bảy của Lý Hổ.

Mà bàn về phẩm tính, trên sử sách đánh giá người này khoan dung độ lượng.

Tuy nhiên Lý Ngôn Khánh lại có ấn tượng không tốt với Lý Hiếu Cung, không chỉ bởi ánh mắt của hắn mà còn là vì tên của hắn, theo đạo lý mà nói, Lý Hiếu Cung là chất nhi của Lý Hiếu Cơ, vậy mà trong tên lại có một chữ Hiếu.

Nếu như không giải thích rõ ràng thì người ngoài còn tưởng Lý Hiếu Cung là huynh đệ của Lý Hiếu Cơ.

Gia phiệt Lý tộc lớn như vậy, tuy cầu xuất thân và công danh nhưng cũng hiểu được luân lý, cha của Lý Hiếu Cung đặt cho con mình cái tên như vậy cho thấy muốn làm nhục Lý Hiếu Cơ, nếu như Lý An và Lý Hiếu Cơ có quan hệ tốt với nhau, Lý An quả quyết không đặt cho con mình cái tên như vậy.

Điều này cho thấy, Lý Hiếu Cơ và Lý An, hoặc Lý Hiếu Cơ cùng với Lý Hiếu Cung không hòa thuận với nhau.

Đầu óc của Ngôn Khánh nhanh chóng xoay chuyển, hẩn từ trong một cái tên đơn giản mà cảm thấy rất nhiều ẩn tình ở trong đó.

Tuy nhiên bề ngoài hẩn vẫn không lộ vẻ gì, chỉ hơi chấp tay mà nói:

- Lý lang quân đến hà không đón tiếp từ xa, xin thứ tội nhiều.

Phụ thân của Lý Hiếu Cung hiện tại là Tây An vương.

Theo phẩm trật thì kém so với Lý Hiếu Cơ.

Cha của ngươi không bằng cha của ta, ta cũng không cần phải khách khí với ngươi.

Trong mắt của Lý Hiếu Cung hiện ra một vẻ không hài lòng nhưng sau đó liền biến mất.

Hẩn mỉm cười chấp tay với Lý Ngôn Khánh sau đó không mở miệng nữa.

Lý Ngôn Khánh đem mọi người dẫn tới trúc lâu, phân chủ khách ngồi xuống, Đậu Phụng Tiết cảm khái nhìn bài trí xung quanh rồi khẽ nói:

- Trúc lâu này có phần giống với trúc lâu trước kia.

- Ngươi không nói ta còn không nhận ra, Dưỡng Chân không phải đã chuyển trúc viên tới đây chứ?

Tiết Vạn Triệt cũng thế, Đậu Phụng Tiết cũng thế đều đã sinh hoạt ở trúc lâu dưới núi Long Môn, đặc biệt là Đậu Phụng Tiết, hẩn nhớ rất rõ bài trí ở trong trúc lâu này so với trúc lâu trước kia cũng không có khác nhiều.

Lý Ngôn Khánh nở ra nụ cười:

- Nơi đó là trúc viên ở Lạc Dương.

Còn nơi này sau khi ta định cư đã mô phỏng trúc lâu ở Long Môn mà xây dựng, trúc lâu trước kia ngày nay có lẽ đã trở thành phế tích.

- Điều này cũng thật đáng tiếc.

Đậu Phụng Tiết cảm khái nói một câu rồi thở dài.

- Phụng Tiết, ngươi tại sao lại trở nên giống con gái như vậy?

Tiết Vạn Triệt nghe được thì vỗ tay cười to:

- Dưỡng Chân nói lời này không sai, Phụng Tiết tình tính quá mềm yếu, ở Trường An mọi người đều gọi hẩn là nương tử đó.

Đậu Phụng Tiết đỏ mặt bừng bừng hung dữ liếc nhìn Tiết Vạn Triệt.

- Thang Mục tam lang, ngươi câm miệng cho ta.

Dứt lời hẩn hướng về phía Lý Ngôn Khánh mà nói:

- Dưỡng Chân, ngươi không biết, hẩn sau khi thành thân, Đan Dương công chúa còn nói hẩn quá mức thô lỗ.

- Tam ca thành thân rồi sao?

Tiết Vạn Triệt nhếch miệng gật đầu:

- Năm ngoái ta cùng với phụ thân tới nương tựa ở Thái Nguyên, bệ hạ đã gả cho ta thập ngũ công chúa.

Vốn ta cũng định phái người báo cho ngươi biết nhưng chỉ sợ không tiện, nếu như ta sớm biết thân phận của ngươi thì đã bảo ngươi làm mấy bài thi từ rồi.

- Thập ngũ nương tử?

- Chính là Đan Dương công chúa hiện tại.

Lý Ngôn Khánh nhớ mang máng, Tiết Vạn Triệt hình như có một công chúa.

Tuy nhiên đối với địa vị của công chúa kia, hắc ấn tượng không sâu, trên thực tế, Ngôn Khánh đối với công chúa nhà Đường trên cơ bản không có nhiều hảo cảm, kể cả Lý Vĩnh Gia công chúa, thê tử của Đậu Phụng Tiết cũng ương ngạnh vô cùng.

Đây là chuyện mà khi Lý Hiếu Cơ đến Cửng huyện đã nói chuyện với Lý Ngôn Khánh.

Lý Hiếu Cung ở bên cạnh một mực không cho ý kiến giống như không có hắc ở đây vậy.

Tuy nhiên Ngôn Khánh biết rõ, Lý Hiếu Cung đang vụng trộm quan sát mình, giống như hắc cũng đang vụng trộm quan sát Lý Hiếu Cung.

Hàn huyện một lúc Ngôn Khánh hỏi:

- Hai người các ngươi không ở Trường An làm phò mã cho tốt mà chạy tới Huỳnh Dương làm gì?

Lý Hiếu Cung lúc này mới ho khan, trầm giọng nói:

- Chúng ta lần này tới đây là phụng ý chỉ của bệ hạ, bệ hạ nói chúng ta mang một câu cho người.

- Sao?

- Bệ hạ nói, Đường Chân, người chuẩn bị xong chưa?

Chỉ một câu nói này khiến cho Lý Ngôn Khánh giật nảy mình.

Lời nói này ẩn ý rất sâu, không cẩn thận thì không thể minh bạch lời nói của Lý Uyên là có ý gì.

Nhưng Ngôn Khánh lại biết, Lý Uyên hỏi hắc đã chuẩn bị tốt để quy tông nhận tổ chưa?

Lý Uyên đưa câu hỏi này cho thấy Lý Uyên đã quyết định dùng binh ở sông Lạc, chuẩn bị thu phục Lạc Dương.

Lời nói của Tiết Thu vẫn ở bên tai của Lý Ngôn Khánh.

Lý Đường dùng kỳ binh...

Tất cả mọi người cho rằng Lý Đường năm nay vô lực tái chiến thì Lý Uyên lại đột nhiên dùng binh, Lý Ngôn Khánh không biết đây có phải là chủ ý của Lý Uyên hay không, nếu vậy thì xem ra trong lịch sử đánh giá Lý Uyên dường như hơi kém một chút.

Hắc khoát tay lại để cho Thẩm Quang lặng yên rời khỏi đại đường.

Lý Ngôn Khánh trầm giọng hỏi:

- Bệ hạ khi nào thì xuất binh?

Lý Hiếu Cung cũng cả kinh, hoảng sợ nhìn Ngôn Khánh, trong mắt lộ ra vẻ khó tin.

Hắc tại sao lại biết hoàng thượng sắp xuất binh tới Lạc Dương?

Vũ Sĩ Ước ở phía dưới sắc mặt cũng đỏ lên, hô hấp dồn dập, hắc bắt đầu ngắc đầu chờ câu trả lời của Lý Hiếu Cung.

- Vốn phụ hoàng không định xuất binh ở năm nay.

Đậu Phụng Tiết nói:

- Tuy nhiên Tần vương khuyên can, tất cả mọi người đều cho rằng Quan Trung năm nay không còn chiến sự, cả Vương Thế Sung cũng nghĩ như thế.

Trong lúc tất cả mọi người cho rằng không xuất binh mà xuất binh lúc đó Vương Thế Sung không có phòng bị, Quan Trung một lần xuất binh có thể phá được.

- Phụ hoàng cân nhắc hồi lâu cuối cùng cũng đồng ý với chủ ý của Tần vương, quyết ý xuất binh.

709. Chương 183: Quy Phục Nhà Đường.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Ngôn Khánh đợi ngày này đã lâu.

Tuy nhiên hắn không kích động mà lộ vẻ rất bình tĩnh.

Thần sắc hắn trở nên nhẹ nhõm, khẽ nâng chung trà lên hắn cất tiếng hỏi:

- Vậy bệ hạ muốn ta làm gì đây?

- Bệ hạ muốn người chế trụ binh lực của Vương Thế Sung, đồng thời ngăn cản binh mã của Đậu Kiến Đức ở hoàng hà phía bắc.

Cuộc chiến Lạc Dương chưa kết thúc không được để cho Đậu Kiến Đức qua sông, khi cần thiết có thể buông tha cho Cấp quân và Hà Nội, toàn lực thủ vệ Huỳnh Dương.

Chế trụ binh mã của Vương Thế Sung, còn ngăn cản quân cứu viện của Đậu Kiến Đức.

Cái này chẳng phải muốn ta hai mặt thụ địch sao?

Lông mày của Lý Ngôn Khánh nhăn lại, hắn rơi vào trầm tư.

- Khi cần thiết có thể triệu tập binh mã Hà Đông, tuy nhiên chiến sự Hà Đông mới chấm dứt, hiện tại chưa khôi phục, chỉ sợ cũng không trợ giúp được nhiều, bệ hạ còn nói, chờ khi người khai chiến với sông Lạc, Dương Chân người cần phải thủ vững tới tháng mười một, Phụng Tiết và ta đều do người điều khiển và làm chủ.

Lý Ngôn Khánh sờ cằm trầm ngâm hồi lâu không nói.

- Tại sao Lý lang quân không ở lại Huỳnh Dương?

Hắn đột nhiên mở miệng hỏi thăm.

Chưa đợi Lý Hiếu Cung trả lời thì Đậu Phụng Tiết đã giải thích:

- Lý đại ca hiện tại là Bái Kinh Đạo Hạnh tổng quản, mấy ngày tiếp theo sẽ tiến tới Lỗ quận.

Bái Kinh Đạo Hạnh tổng quản sao?

Lý Ngôn Khánh ngẩng đầu nhìn lại Lý Hiếu Cung.

Mà ánh mắt của Lý Hiếu Cung cũng nhìn về phía Lý Ngôn Khánh, trong lòng đã chạm nhau, hai người không hẹn mà nở ra một nụ cười.

Vô Đức năm thứ hai tháng chín, Huỳnh Dương sinh ra một đại sự.

Hà Nam Thảo Bộ Đại Sứ đại danh鼎鼎 Lý Ngôn Khánh tuyên bố đổi màu cờ, quy phục Quan Trung Lý Đường, nhất thời thiên hạ trở nên xôn xao, vô số ánh mắt tập trung ở nơi này. Lý Ngôn Khánh quy phục Quan Trung sẽ ảnh hưởng đến đại cục của thiên hạ.

Trước đó Lý Ngôn Khánh tọa trấn Huỳnh Dương mặc dù nghiêm nhiên trở thành chư hầu một phương nhưng vẫn nghe theo Tùy thất.

Cộng thêm trong tay của hắn chỉ có ba quận, tuy nhân khẩu đông đúc tiền bạc đầy đủ nhưng vẫn phải lâm vào tình hình tứ bề chiến tranh, khó có thể bền bỉ.

Cho nên mọi người tuy chú ý tới Lý Ngôn Khánh nhưng không để hắn vào trong lòng.

Trừ phi Lý Ngôn Khánh có thể từ trong chỗ này xông qua vòng vây lớp lớp mà lao ra ngoài, nói thì nói vậy chứ đâu thể dễ dàng, Đông có Lý Đường, tây có Vương Thế Sung, bắc có Đậu Kiến Đức, nam có Tiêu Tiển, mặc dù Lý Ngôn Khánh thật sự có thể mở được đường máu thì tổn thất rất nhiều, nếu như vài năm trước thì còn có cơ hội.

Bây giờ Lý Ngôn Khánh tuyên bố quy phục Lý Uyên, tất cả mọi người đều bất ngờ, lãnh địa của Lý Đường thoảng cái đã khuếch trương, những lãnh địa trước kia không tương liên thì bây giờ đã được nối lại.

Lý Đường trước kia có được Quan Trung cũng chiếm được Hà Đông.

Mà Lý Thần Thông tuy vững chân ở Tề Lỗ nhưng không cách nào hô ứng với Lý Đường, dù sao Tề Lỗ cùng với Lý Đường cách nhau cũng rất xa, Vương Thế Sung, Đậu Kiến Đức, Vũ Văn Hóa Cập đều bị Lý Đường gắt gao áp chế.

Nhưng hôm nay bởi vì Lý Ngôn Khánh quy phục Quan Trung cũng khiến cho Tề Lỗ hợp thành một thể.

Hà Đông Hà nội Huỳnh Dương ba quận tạo thành một đạo dài, Lý Ngôn Khánh lúc này giống như là một thanh lợi kiếm, chặt đứt sự liên hệ giữa Phá Dã Đầu, Đậu Vương, tam gia, kể từ đó binh mã Lý Đường có thể thông qua Hà Nội, Huỳnh Dương đông tiến Đậu Kiến Đức, tây công Vương Thế Sung, mà binh mã của Lý Thần Thông thì có thể ở bên bờ nam hoàng hà hình thành thế át chế Vũ Văn Hóa Cập.

Trước kia Đậu Vương cách trở Quan Trung còn bây giờ Quan Trung vây quanh Đậu Vương.

Là cố ý gây nên hay ngẫu nhiên hình thành?

AI cũng không rõ ràng.

Tóm lại sau khi Lý Ngôn Khánh đổi màu cờ, Lạc Dương lập tức trở nên hỗn loạn.

Vương Thế Sung nghĩ mãi mà không hiểu Lý Ngôn Khánh này tại sao lại quy phục Lý Uyên, dù sao trước đó Lý Ngôn Khánh vẫn chưa từng có biểu hiện nào là muốn quy phục Quan Trung, thậm chí hẳn còn xuất binh tới Hà Nội ủng hộ Nghiêu Quân Tổ.

Ở trong điện Hàm gia, Vương Thế Sung nói năng lộn xộn, lải nhải hồi lâu.

Trương Trần Chu sắc mặt tái nhợt, quỳ gối dưới điện, không dám nói nửa câu.

- Cô đã nói sớm rồi, Lý Ngôn Khánh kia quỷ kế đa đoan, người lại cứ nói phải cùng hấn kết minh, lại đem nửa cái quốc tử giám cho hấn.

- Hiện tại thì hay rồi, tên kia vừa nhận được chỗ tốt đã trở mặt.

- Vốn cô còn định điều đình hấn và Vương Đức Nhân, nhưng hiện tại điều đình cái rắm á.

Lại nói tiếp, Vương Thế Sung vốn là đệ tử của thế gia vọng tộc, từng được Từ Văn Viễn dạy bảo, cũng là danh môn.

Nhưng mà ở trước triều đình hấn lại nói năng bất nhã khiến cho nhiều người phải lộ vẻ không hài lòng, mà Vương Thế Sung dường như chưa tỉnh, liên miên cần nhần, nói đi nói lại, không hiểu hấn rốt cuộc muốn giải quyết tình huống hiện tại thế nào.

Vẫn là Dương Công Khanh nhịn không được mà đứng ra nói:

- Bệ hạ việc cấp bách không phải là truy cứu sai lầm của Trần Chu công.

- Trần Chu công trước kia cũng chỉ là không nghĩ đến Quan Trung lại đi trước một bước, hiện tại Lý tặc đã quy phục Quan Trung, hấn ở Huỳnh Dương quận đã hình thành nên họa tâm phúc cho bệ hạ, việc cấp bách nhất hiện tại vẫn là lấy Huỳnh Dương.

- Sao?

- Chỉ có đánh chiếm Huỳnh Dương mới khiến cho bệ hạ có thể dùng Hà thủy, cô thủ Hồ Lao quan.

Chỉ cần Hồ Lao quan ở trong tay bệ hạ thì Lý Thần Thông ở phía đông cũng khó thành đại sự, đồng thời giữ chắc thành trì, Khuyết Môn sơn, Từ Giản một đường. Thần cho rằng Lý Đường mấy năm nay luân phiên tái chiến, không có khả năng xuất binh tới Hàm cốc, Lý tặc tuy có trí nhưng vẫn không phải là người thành đại sự, nếu như hấn có thể ẩn nhẫn thêm một thời gian nữa thì có tác dụng tốt, tuy nhiên hiện tại....

Có lẽ Lý tặc muốn tranh công nên mới vội vàng đổi màu cờ.

Tuy nhiên cũng vì như vậy mà bộ hạ có thể có thêm lực lượng bộ hạ có thể đánh chiếm Huỳnh Dương, liên lạc với Vũ Văn Hóa Cập và Đậu Kiến Đức, để bọn họ xuất binh đánh Hà nội và Cấp quận, lúc đó Lý tặc không thể kiên trì được chính là cơ hội lấy Huỳnh Dương.

Vương Thế Sung nghe được thì lập tức nở ra nụ cười rạng rỡ.

Hắn cũng không còn so đo với Trương Trần Chu nữa mà liên tục tán thưởng kiến giải cao minh của Dương Công Khanh.

Trương Trần Chu dùng một ánh mắt cảm kích nhìn Dương Công Khanh, tuy nhiên Dương Công Khanh không lộ vẻ gì.

Triều hội sau khi kết thúc, Trương Trần Chu nhanh chóng vội bước đuổi theo Dương Công Khanh.

- Dương soái, đa tạ Dương soái hôm nay ở triều đình giải vây cho Trần Chu.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 8

710. Chương 184: Liên Minh.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan.vn

Dương Công Khanh cười cười:

- Cái này cũng không là gì, huống hồ lúc đó chủ ý kết minh với Lý Ngôn Khánh cũng không phải là do một mình tiên sinh muốn.

Bộ hạ trách cứ tiên sinh cũng là nhất thời nóng vội, Trần Chu, ta và người hiện tại đi theo bộ hạ, hôm nay là lúc nguy cấp tồn vong cần phải toàn lực dốc sức, vì vậy người đừng vì chuyện bộ hạ hôm nay trách cứ mà sinh lòng bất mãn.

Trong lời nói có vẻ thỉnh cầu lại có hàm ý uy hiếp.

Trương Trần Chu biến sắc:

- Dương soái nói gì vậy, Trương mỗ tuy phụ tá bộ hạ muộn hơn Dương soái nhưng lòng trung thành không ít hơn chút nào.

- Như vậy thì rất tốt.

- Dương soái, xem ra người hơi lo lắng.

Dương Công Khanh cười khổ một tiếng:

- Đích thật là có chút lo lắng.

Vừa rồi ta nói như vậy chẳng qua là muốn cho bộ hạ tỉnh lại mà thôi, Trần Chu à phải biết rằng Lý Ngôn Khánh là Lý vô địch hẳn tọa trấn Huỳnh Dương mấy năm nay, luân phiên ác chiến, lúc trước, ta người tính luôn cả Lý Mật đều muốn lấy đầu hắn nhưng đầu không thành công, mỗi lần đều bị người này đánh bại, Lý tặc làm sao có thể dễ ra sơ hở như vậy?

- Ý của Dương soái là?

- Ta lo rằng Quan Trung sẽ xuất binh.

Trương Trần Chu mở miệng cười nói:

- Dương soái không phải nói Quan Trung không có khả năng xuất binh sao?

- Nói thì nói vậy thôi, chứ ta quả thực không yên tâm.

Nhưng mà Lý tặc quy đường, trở thành họa tâm phúc, Huỳnh Dương không thể không lấy, nếu không chờ tới khi Lý Đường nghỉ ngơi hồi phục thì sẽ càng thêm nguy hiểm với chúng ta.

Cho nên Huỳnh Dương cần phải nhanh chóng đánh, Quan Trung cũng không thể không phòng, Trần Chua ta muốn người ra trấn thành, phòng ngừa Quan Trung xuất binh, nếu như Quan Trung đánh lên, người có thể lui tới Khuyết môn sơn, nếu như Khuyết Môn sơn không thể giữ thì lui tới Từ Giản, nhưng người cần phải nhớ kỹ, Từ Giản chính là bình phong cuối cùng của Lạc Dương, Khuyết Môn sơn có thể mất nhưng Từ Giản không thể mất.

Trương Trần Chu lộ vẻ ngưng trọng.

- Dương soái yên tâm, chỉ cần Trần Chu còn sống Từ Giản không mất, Từ Giản mất, Trần Chu cũng chết.
- Như thế thì ta an tâm rồi.

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Dương Công Khanh lộ ra vẻ âm áp.

Hắn dùng sức khẽ vỗ vai của Trương Trần Chu rồi ngửa mặt lên trời cảm khái một tiếng:

- Đại nghiệp của bệ hạ thành bại mầu chốt chỉ sợ là ở lúc này.

Võ Đức năm thứ hai, phía Đông trời rất lạnh.

Lý Ngôn Khánh từ khi tuyên bố đổi màu cờ, Vương Thế Sung Đạp Kiến Đức, Vũ Văn Hóa Cập đều có hành động.

Mục tiêu của bọn họ chỉ có một, đó chính là đánh chiếm Huỳnh Dương, cắt đứt liên hệ với Tề Lỗ của Quan Trung, về phần Huỳnh Dương sau này ai sở hữu thì mọi người cũng không cần nhắc nhiều, dù sao nếu như không lấy được Huỳnh Dương thì nghênh đón bọn họ vẫn là tai họa ngập đầu.

Trước đây Vương, Đạp, Vũ Văn đều có xảo trá.

Nhưng hiện tại Lý Ngôn Khánh ở Huỳnh Dương đã uy hiếp sự sinh tồn của bọn họ nên họ không thể không sinh quyết đoán.

Cùng lúc đó, khói lửa của Giang Nam đang rực cháy.

Nghiêu Quân Tổ sau khi trở về Tùy thất đã được ủy thác trách nhiệm.

trước kia Khuất Đột Thông từ có ý chiêu hàng hắn nhưng Nghiêu Quân Tổ cho dù chết cũng không chịu.

Sau khi tới Ngô quận, Tiêu hoàng hậu đối với hắn cũng vô cùng kính trọng, chức quan của hắn hiện tại tuy không bằng Phòng Ngạn Khiêm và Trương Trọng Kiên nhưng cũng là thượng trụ quốc.

Mà Nghiêu Quân Tổ đích thật là dùng binh như thần, trong vòng hơn một tháng hắn phá Ô Trình, đoạt Võ khang, thẳng bức huyện Tiền Đường.

Trầm Pháp Hưng thất kinh, hướng về phía Tiêu Duệ cầu viện.

Ở bên bờ Trường Giang, ở trong Dương Tử cung.

Tiêu hoàng hậu mặc dù đã năm mươi nhưng dáng vẻ vẫn thùy mị.

Tay nàng cầm thư, cười khổ.

- Kỳ thật lúc trước Lý Khanh cứu Nghiêu Quân Tổ ra, ai gia cũng cảm thấy được tâm tư của hắn đã biến hóa.

Giải cứu Nghiêu Quân Tổ chẳng qua là vì ai gia làm một việc cuối cùng mà thôi, mấy năm gần đây hắn thủ ở Huỳnh Dương, đối kháng với phản quân phủ tặc, đã làm hết bốn phần, ai gia cũng không trách hắn chỉ hận tiên đế vô phúc không dùng được hiền tài như thế.

Thờ Khải đế Dương Quá hiện tại đã năm tuổi.

Đặng cơ hai năm nhưng vì niên kỷ còn nhỏ nên cái gì cũng không hiểu, chính vụ hiện tại đều do Tiêu hoàng hậu làm chủ.

Hắn nghe không hiểu Tiêu thái hậu nói gì, thậm chí còn không biết Lý Khanh rốt cuộc là ai, chỉ ngây thơ ở trong người của thái hậu mà thôi.

Phòng Ngạn Khiêm vì bệnh nặng cho nên chuyện triều chính không tham dự.

Tuy nhiên Phòng Huyền Linh hiện tại cũng đã đảm đương được.

- Thái hậu, Lý Hà Nam quy phục Quan Trung, chỉ sợ chiến sự thắng bại đã phân.
- Thái hậu cần cân nhắc đường lui cho sớm, Trung Nguyên chiến sự nếu kết thúc thì mục tiêu kế tiếp chính là Giang Nam.

Trương Trọng Kiên cả giận nói:

- Ngôn Khánh tại sao lại quy phục Lý Đường? Phòng Kiêu chúng ta lập tức xuất binh đánh Huỳnh Dương.
- Trương phó xạ, huynh cũng không phải không biết Phòng Kiêu không phải không muốn xuất binh mà là không thể.
- Lời này là có ý gì?
- Giang Nam nhân khẩu thừa thớt, bệ hạ có năm quận, nhưng kỳ thật ngoại trừ Ngô quận Đan Dương quận thì những nơi còn lại nhân khẩu đều thừa thớt, Nghiêu Tướng quân lần này đánh Trầm Pháp Hưng cơ hồ đã mang đi một nửa binh mã.

Huống chi từ Giang Đô đến Huỳnh Dương phải đi qua đất của Lý Đường, khoảng cách lại khá xa.

Chúng ta lần này xuất binh, chỉ sợ chưa tới Huỳnh Dương thì chiến sự đã xong. Chỉ tổn hao người mà thôi.

Trương Trọng Kiên mày rậm run lại, hàm râu run rẩy.

- Ý của đệ là, Vương Thế Sung không sống nổi qua mùa đông này sao?
- Với sự hiểu biết của ta đối với Lý Ngôn Khánh thì người này mưu sau mà động, không động thì thôi đã động thì dĩ nhiên kinh người.

Hắn dám tuyên bố quy phục Lý Đường thì làm sao có thể không cân nhắc chu toàn cho được? Trương phó xạ, huynh cũng là bằng hữu cũ của Lý Ngôn Khánh, hợp tác với hắn nhiều rồi cũng đã hiểu rõ thủ đoạn của hắn.

Trương Trọng Kiên trước kia cùng với Lý Ngôn Khánh hợp tác chuyện buôn bán Tiêu hoàng hậu cũng biết chuyện này liền đưa mắt nhìn lại Trương Trọng Kiên.

Trương Trọng Kiên cười khổ, khẽ lắc đầu.

- Thái hậu, Phòng Kiêu nói không sai, tên kia đúng là yêu nghiệt, hắn đã quyết định chủ ý thì dĩ nhiên là tính trước kỹ càng.

Đôi mắt sáng của Tiêu hoàng hậu trở nên ảm đạm hơn rất nhiều.

Tuy bà biết kết quả là như vậy nhưng trong lòng vẫn có chút chờ mong.

Hiện tại ngay cả chờ đợi cũng không được.

711. Chương 185: Cốc Thành.

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan.vn

Bà nói khẽ:

- Chuyện binh gia, ai gia không hiểu.

Có xuất binh hay không quyết định là ở Trương Khanh và Phòng Khanh, nếu như thật sự không được... các người cứ trối ai gia và bệ hạ đi hàng Lý Uyên.

Một câu nói này khiến cho Phòng Huyền Linh và Trương Trọng Kiên lập tức quỳ xuống mặt đất:

- Thái hậu nói lời này là sao, bọn thần dĩ nhiên là liều chết bảo hộ thái hậu và bệ hạ được an toàn.

Tiêu hoàng hậu khoát khoát tay, trong đó hàm ý nói: Ta đã làm các người liên lụy rồi.

Nàng nắm tay hoàng đế từ từ đi vào hậu đường.

- Phòng Kiêu, đệ nói chúng ta phải làm thế nào?

Trương Trọng Kiên cùng với Phòng Huyền Linh thấp giọng nói chuyện.

- Ý của đệ là để cho Đỗ Phục Uy tọa trấn Chung Ly, tử thủ Hoài Thủy, bảo vệ Hoài Nam, phía Đông không còn lo ngại nữa.

- Đồng thời mời Nghiêu trụ quốc nhanh chóng công kích Tiễn Đường, nhất định phải trước khi tới đầu xuân phải phá được Tiễn Đường. Chỉ cần tiêu diệt được Trầm Pháp Hưng hắc sẽ sợ hãi, lúc đó chúng ta đàm phán với Tiêu Duệ, học theo Tôn Lưu liên minh thời Tam Quốc.

Từ đó chúng ta nhất định sẽ có một chút vốn liếng.

- Liên hợp với phản tặc?

Trương Trọng Kiên giận dữ lớn tiếng nói:

- Tiêu Tiễn nếu như nguyện ý quy thuận thì ta có thể đồng ý nhưng cùng hắc liên hợp thì nhất định không thể.

- Thế nhưng mà...

- Đừng nói nữa, thiên hạ này là của đại Tùy, ta tuyệt đối không cấu kết với phản tặc.

Trương Trọng Kiên nói xong, cả giận phất tay áo ra đi.

Phòng Huyền Linh ở phía sau hắc chỉ có thể đành cười khổ.

Kỳ thật Trương Trọng Kiên cũng vô cùng tinh tường phương pháp xử lý của Phòng Huyền Linh hiện tại có lẽ là thỏa đáng nhất, tuy nhiên cùng phản tặc cấu kết Trương Trọng Kiên khó có thể tiếp nhận được, hắc ở nhà uống mấy chén rượu, sau đó hôn mê ngã xuống giường.

Cũng không biết hắc ngủ bao lâu đã có người gõ cửa.

Trương Trọng Kiên giật mình xoay người trầm giọng nói:

- Người nào?

- Tam thúc, Phòng đại nhân phái người tới đây thông bẩm nói rằng có đại sự xảy ra, xin tam thúc tiến về nội cung thương nghị.

Trương Trọng Kiên vội vàng đứng dậy kéo mở phòng ra rồi nói:

Đại sự gì vậy?

- Vừa nhận được tin tức, Lý Ngôn Khánh đã...

- Lý Ngôn Khánh làm sao?

- Huỳnh Dương Lý Ngôn Khánh bảy ngày trước đã đánh lén Yến Sư.

- Sao?

- Còn nữa...

- Lý Ngôn Khánh từ Hà Nội điều bọn Đỗ Như Hối tọa trấn Yến Sư, hắc đích thân lĩnh quân đánh thành.

Cốc thành ở thời kỳ Khai Hoàng Kim Đê soạn chu, Uất Trì Quýnh khởi binh ở Cốc thành, Dương Kiên sau khi đánh tan Uất Trì Quýnh đã mang lửa đốt cháy thành khiến cho một tòa thành cổ xưa đã trở thành phế tích. Vào những năm Đại Nghiệp, Cốc thành ít nhiều cũng được sửa trị mà phục hồi nguyên khí, tuy nhiên

Dương Quảng ba lần chinh phạt Cao Ly khiến cho thế cục trở nên thối nát, khu vực Hà Bắc trở thành chỗ của đại phi hoành hành.

Chút nguyên khí mà Cốc thành khôi phục hiện tại đã tan theo mây khói.

- Lúc trước mọi người nhắc tới Huỳnh Dương sẽ nghe danh Cốc thành.

Trưởng Tôn Vô Kỵ tiếc nuốt nhìn tòa thành trì cũ nát cảm khái thật sâu mà nói:

- Nhưng hiện tại Huỳnh Dương đã có thể giàu có đông đúc như Đông Đô mà Cốc thành đã trở nên tiêu điều.

Cốc thành ở phía bắc sông, Huỳnh Dương ở phía nam sông.

Một nam một bắc được xưng là hoàng hà hai viên minh châu.

Hôm nay viên minh châu phía nam sông thì còn mà viên minh châu phía bắc đã tan nát.

Lý Ngôn Khánh từ chối cho ý kiến, thúc ngựa xông lên một ngọn đồi.

Hắn nhìn về phía bắc xa xa thì thấy bình nguyên mênh mông, mặt sông lúc này đã đóng băng.

Đại đội nhân mã đi qua mặt sông, cho thấy mặt sông dày đến cỡ nào.

Đối với việc Trưởng Tôn Vô Kỵ cảm khái Lý Ngôn Khánh không để ý tới.

Hắn quay đầu nói:

- Quân tiền phong của Đậu Kiến Đức hiện tại đã tới nơi nào?

Tổ Thọ vội vàng trả lời:

- Theo thám thính hồi báo thì sáng nay hạ quân tiền phong đã tới Bình Hương, Đậu Kiến Đức suất lĩnh mười lăm vạn đại quân, tiến vào Cự Lộc, đồng thời binh mã của Vũ Văn Hóa Cập cũng từ Thanh Hà tới Quán Đào, tuy nhiên Từ tướng quân ở Phồn thủy đã sắp xếp thỏa đáng.

Phồn thủy, chính là con đường phải qua từ Vũ Dương quận tới Cấp quận.

Lấy Cấp quận dĩ nhiên là phải lấy Phồn thủy.

Từ Thế Tích tọa trấn Phồn thủy, dĩ nhiên là không có sơ hở nào.

Lý Ngôn Khánh khẽ gật đầu đối với chuyện Vũ Văn Hóa Cập tiến công hắn không lo lắng, chỉ cần không phải là Vũ Văn Thành Đô thống quân thì đám người còn lại Lý Ngôn Khánh không sợ, tuy nhiên Ngôn Khánh cũng biết Vũ Văn Hóa Cập không dám để cho Vũ Văn Thành Đô thống quân là vì tạm thời hắn vẫn còn e ngại Đậu Kiến Đức, khoảng cách của Vũ Văn Hóa Cập và Đậu Kiến Đức quá gần nhau, cơ hồ là hàng xóm, chẳng may Đậu Kiến Đức thừa cơ xuất binh thì Vũ Văn Hóa Cập cần phải làm sao cho phải?

Cho nên Vũ Văn Thành Đô thống lĩnh Trường Hà không thể đem hắn dời đi.

Vũ Văn Thành Đô không xuất hiện, Vũ Văn Hóa Cập không có nhiều người để dùng.

Ba người con của hắn ngoại trừ Vũ Văn Thành Đô thì trên cơ bản hai huynh đệ của Vũ Văn Thành Đô thì phóng túng bừa bãi, thành tựu không có, bại sự có dư.

- Vũ Văn Hóa Cập phái ai thống binh?

- Theo tin tức của thám thính thì chính là Vũ Văn Sĩ Cập.

- Vũ Văn Sĩ Cập?

Lý Ngôn Khánh nhăn mày lại.

Hắn biết rõ Vũ Văn Sĩ Cập người này là con rể của Tùy Đế, cưới Nam Dương công chúa, năm đó Nam Dương công chúa ở Lạc Dương từng hai lần giúp Lý Ngôn Khánh nên Lý Ngôn Khánh còn nhớ rõ, hắn cũng đã nghe nói quan hệ giữa Lý Uyên và Vũ Văn Sĩ Cập.

- Sứ giả tiến về Thanh Hà có phái ra không?

- Mấy ngày trước chúa công tới Cốc thành đã phải.

Lý Ngôn Khánh gật đầu không nói nhiều nữa.

Ở phía sau hắn Tiết Thu và Trương Tôn Vô Kỵ một trái một phải cười ngựa tiến đến.

Ba người im lặng đứng ở trên sườn núi, ngưng mắt nhìn bình nguyên hồi lâu sao đó mới thúc ngựa trở về doanh.

Lần này chủ động xuất kích, ý kiến ở Huỳnh Dương cũng không hề thống nhất, Trịnh Vi Thiện, Tân Văn Lễ bọn họ thì cho rằng nên bỏ Cấp quân, thậm chí là Hà Nội cố thủ Hồ Lao quan để tránh binh lực phân tán.

Chỉ có Tiết Thu là không đồng ý.

- Cuộc chiến ở Lạc Dương mấu chốt không ở bên trong mà là bên ngoài.

Vương Thế Sung không đáng để lo, lực lượng ở Quan Trung có thể đánh bại hắn dễ như trở bàn tay, mấu chốt là ở Hà Bắc.

Đậu Kiến Đức và Vũ Văn Hóa Cập đều không dễ đối phó, Đậu Kiến Đức giỏi mua chuộc nhân tâm, dưới trướng nhiều người túc trí đa mưu mà Vũ Văn Hóa Cập thì tuy bại dưới tay của Lý Mật nhưng dưới trướng còn có mấy vạn kiêu binh, chiếm cứ Thanh Hà không dễ để dò xét.

Soán Đường

Tác giả: Canh Tân

Quyển 8

712. Chương 186: Ba Mặt Thụ Địch

Nhóm dịch: Black

Nguồn: Vipvandan.vn

Tiết Thu ngả người về sau nói với Lý Ngôn Khánh.

Ở trước mặt người khác, hắn rất ít nói chuyện, thường chỉ chăm chú làm việc.

Nhưng khi hắn đã mở miệng thì những người khác rất chú ý.

- Nói như Tiết Thu chúng ta chỉ sợ phải ba mặt thụ địch.

Tiết Thu cười nói:

- Ba mặt thụ địch thì sao, không phải là ba mặt khai chiến.

Trên thực tế cái gọi là tam vương kết minh chẳng qua là một trò hề mà thôi.

Vũ Văn Hóa Cập quả quyết không dám hành động thiếu suy nghĩ, hiện tại trời rét đậm, mặt sông đóng băng chẳng lẽ hắn không lo lắng Hà Nam Lý Thần Thông đánh lên sao? Cho nên ta suy đoán Vũ Văn Hóa Cập xuất binh nhưng không nhiều, chỉ cần chúa công thủ vững ở Phồn Thủy, tức thì Vũ Văn Hóa Cập cho dù xuất kích cũng khó có thể thành công.

Trong mắt của ta cuộc chiến Lạc Dương mấu chốt là ở Hà Bắc, mà mấu chốt cuộc chiến ở Hà Bắc chính là Đậu Kiến Đức.

Đậu Kiến Đức vong thì Vương Thế Sung và Vũ Văn Hóa Cập tự động sụp đổ.

Ngụ ý, Tiết Thu đem chủ chiến hướng về phía Đậu Kiến Đức, hơn nữa theo ý kiến này thì không thể bỏ Cấp quân mà còn phải chủ động xuất kích, dù sao thân phận đã công khai, sớm muộn cũng phải chiến với Hà Bắc một trận không thể tránh né.

Lý Ngôn Khánh rất đồng ý với chủ ý của Tiết Thu.

Hắn khẽ nói:

- Buông Cấp quận và Hà Nội không khó nhưng một khi buông thì sẽ khiến cho Huỳnh Dương sinh ra rung chuyển.

Trông mặt của Tiết Thu híp lại, trên mặt nở ra một nụ cười.

Mà Ngôn Khánh thì hạ quyết tâm khai chiến đồng thời với tam phương.

Lúc này hắn mệnh cho Đỗ Như Hối tọa trấn Hà Nam, chủ trì toàn bộ chiến cuộc ở Yên Sư, Vương Phục Bảo, Lưu Hắc Các Đậu Phụng Tiết, Tân Sĩ Kiệt... đều chịu sự sai sử của Đỗ Như Hối.

Sau đó Ngôn Khánh mệnh cho Tân Văn Lễ đảm nhiệm chức đô đốc Cấp quận, dùng danh xưng của nhà Đường tọa trấn Lê Dương.

Ngôn Khánh bất thành lĩnh bổ nhiệm, bọn họ cũng cảm thấy nghi hoặc, theo lý mà nói, Ngôn Khánh đã tuyên bố quy phục nhà Đường, đô đốc ba châu này phải do Trường An bổ nhiệm mới đúng, hắn làm vậy là có ý gì? Tân Văn Lễ, Trịnh Vi Thiện nghĩ mãi mà không ra ảo diệu bên trong, thế nhưng mà Đỗ Như Hối lại nhìn ra ẩn tình.

Hắn cùng với huynh trưởng Đỗ U Khách mỉm cười:

- Chúa công làm như vậy xem ra cho Đỗ gia ta ngày sau có một tiền đồ cảm tú.

Hắn biết rằng sau khi Lý Ngôn Khánh quy đường bộ khung dưới trướng sẽ thay đổi.

Lúc đó Trịnh Tân Đỗ ba người nhất định sẽ được lên chức, ít nhất cũng phải là đô đốc một châu, coi như là cùng cấp điều động, từ tứ phẩm cho đến tam phẩm, đối với bọn người Đỗ Như Hối mà nói, tiền đồ này vô cùng tươi sáng.

Đỗ U Khách nói:

- Lý Hà Nam đã xem trọng Đỗ thị như vậy chúng ta dĩ nhiên phải báo đáp.

Võ Đức năm thứ hai, mùa đông tháng mười.

Lý Ngôn Khánh bắt đầu đánh chiếm Cốc thành.

Hắn điều binh khiển tướng, Đậu Kiến Đức nghe thấy thì giận tím mặt.

Có lẽ trong mắt của Đậu Kiến Đức, Lý Ngôn Khánh chẳng qua là một đứa trẻ con, dựa vào mấy bài thư và may mắn nên mới có thành tựu ngày hôm nay.

Hắn quy thuận nhà Đường, chuyện này không thể bỏ qua, hôm nay chủ động xuất kích, đúng là không để Đậu Kiến Đức vào mắt.

Đậu Kiến Đức làm sao có thể chịu đựng được sự khinh thị này, hắn lập tức hạ chiếu muốn ngự giá thân chinh, hắn mệnh cho đại tướng dưới trướng là Tào Đán làm quân tiên phong, suất lĩnh ba vạn đại tướng đánh về phía Cốc thành, đồng thời Đậu Kiến Đức thì tự mình dẫn mười lăm vạn quân phái người liên hệ với Vũ Văn Hóa Cập và Vương Thế Sung xuất binh.

Mười lăm vạn đại quân từ từ từ Tín Đô đến Hàm Đan.

Trước đây quân tiên phong của Tào Đán từng giao phong với Lý Ngôn Khánh, liên tiếp đánh bại Đường quân.

Hiện tại quân tiên phong của Tào Đán đã tới Trạch Dương, nếu như tiếp tục đẩy mạnh thì mười ngày nữa có thể tới Cốc thành, Đậu Kiến Đức nghe được liền mừng rỡ, hắn nhận được tin chiến thắng của Tào Đán thì cười nói:

- Người ta nói Lý Ngôn Khánh dùng binh như thần, hóa ra chỉ có hư danh.

- Tào Đán tướng quân liên tục thủ hăng, Lý Ngôn Khánh không có sức chống cự phải lui giữ Cốc thành.

Mấy ngày nữa, Tào Đán tướng quân phá được Cốc thành, đem thủ cấp Lý Ngôn Khánh dâng lên, lúc đó không biết còn ai gọi hắn là Lý vô địch không nữa.

Những lời này nói ra tràn ngập vẻ khinh thị.

Nội sử thị lang Khổng Đức Thiệu lại mơ hồ dự cảm thấy hơi lo lắng, trước khi xuất binh Tổng Chính Bản vì thân thể không tốt cho nên từng đặt dò Khổng Đức Thiệu lưu tâm Lý Ngôn Khánh nhiều hơn:

- Đức Thiệu, Lý tặc xảo trá, quỷ kế đa đoan.

Người này tuy tuổi tác không lớn như mà tâm tư lại kín đáo vô cùng, ta từng nghiên cứu chiến sự của hắn thì thấy hắn nắm chắc chiến cơ, có thể nói lần này ta không thể theo vương thượng tiến về phía trước, trong lòng vô cùng lo lắng, người cần phải nhắc nhở vương thượng, khi giao phong với Lý Ngôn Khánh cần tránh lỗ mãng mạo muội xuất kích.

Nghĩ tới đây Khổng Đức Thiệu thấy mình cần phải đứng ra khuyên bảo Đậu Kiến Đức.

Nhưng đúng lúc hắn định mở miệng thì ở bên ngoài trưởng đã truyền tới một tiếng gõ cửa.

- Khởi bẩm vương thượng...

Tên lính kia trung khí mười phần, thanh âm rất dài.

Chỉ thấy hắn xông vào trong đại trưởng, quỳ một chân xuống đất mà nói:

- Khởi bẩm đại vương, đã nhận được tin tức, Lý Uyên mệnh cho thứ tử Lý Thế Dân làm đại đô đốc, xuất binh tới Hàm cốc quan, hắn đã phá được Thắng Bì, Trương Trần Chu bỏ thành chạy tới núi Khuyết Môn.

- Người nói cái gì?

Đậu Kiến Đức lập tức biến sắc.

Quan Trọng nhanh chóng khuếch trương, Lý Uyên phát triển đã khiến cho Đậu Kiến Đức sinh lòng kiêng kỵ.

Lần này Lý Ngôn Khánh dùng binh nói thẳng ra là vì mở một lối đi cho Lý Đường, Đậu Kiến Đức cũng thế, Vũ Văn Hóa Cập cũng thế, cả Vương Thế Sung cũng thế, đều cho rằng Quan Trọng không có khả năng xuất binh, nguyên nhân rất đơn giản, Quan Trọng luân phiên ác chiến đã mỗi một không chịu được, Đậu Kiến Đức bọn họ muốn khôi phục lại nguyên khí của Lý Đường thì phải đoạt Huỳnh Dương, nhưng bây giờ...

Lý Đường chết tiệt, không ngờ hiện tại lại xuất binh.

- Lập tức truyền chiếu của ta, mệnh cho Tào Đán làm lưu thủ Trường Dương.

Hạ lệnh cho tam quân xuất phát, tụ hợp cùng với Tào Đán sau đó hành động phá Cốc thành, binh tiến Cấp quận.

Tào Đán có thể đánh tan Lý Ngôn Khánh nhưng chưa chắc đánh được Cốc thành.

Đậu Kiến Đức không muốn ở Cốc thành tổn hao binh tốt nữa, hắn muốn một lần hành động nắm được Cốc thành, phá được Cấp quận.

Thừa dịp Lạc Dương còn có Vương Thế Sung đang phòng thủ, nắm giữ liên hệ giữa Huỳnh Dương và Quan trung.

Lý Ngôn Khánh...

Lúc này Đậu Kiến Đức đã vô cùng nhớ rõ cái tên này.

713. Chương 187: Lý Ngôn Khánh Không Hàng.

Từ Hàm Đan đến Cấp quận lộ trình khoảng 120 dặm.

Nếu như một mình cưỡi ngựa thì từ sáng đến chiều là tới, tuy nhiên Đậu Kiến Đức dùng tới 18 vạn địa quân thì không thể đơn giản như vậy.

Chỉ nguyên nhờ trại khởi hành thì thanh thế đã rất to lớn rồi.

Cho nên binh mã Đậu Kiến Đức chưa toàn bộ rời khỏi Hàm Đan thì Lý Ngôn Khánh đã nhận được tin tức.

- Đậu Kiến Đức hướng về phía ta thị uy đây.

Ngôn Khánh nhận được tin tức lúc đang ở trong phủ nha ăn cơm.

Nghe thấy Đậu Kiến Đức xuất binh hấn như trút được gánh nặng, cười nói với Tiết Thu và Trương Tôn Vô Kỵ:

- Xem ra, Tần vương binh phá được thành trì khiến cho Đậu Kiến Đức không thể không có áp lực, tuy nhiên càng như vậy thì càng có lợi cho chúng ta.

Trương Tôn Vô Kỵ cười khỏ một tiếng:

- Ngôn Khánh, đây chính là mười lăm vạn đại quân đó.

Tính cả Trừng Dương Tào Đán nữa thì đội ngũ lên tới bảy vạn, Đậu Kiến Đức lần này xem ra đã xuất toàn bộ vốn, nếu như không thắng hấn sẽ không thu.

Lý Ngôn Khánh cười cười:

- Hầu Quân Tập kia cũng không phải là người bình thường.

Theo trí nhớ mơ hồ của mình, Ngôn Khánh ấn tượng tương đối với Hầu Quân Tập, hấn tuy không nhớ rõ người này nhưng cũng biết hấn là một viên đại tướng hiếm có dưới trướng Lý Thế Dân.

Ngôn Khánh chưa từng gặp Hầu Quân Tập nhưng từ trong miệng của Từ Thế Tích đã biết được người này khéo giỏi dùng binh, mưu lược rất cao nhưng lại có phần kiêu ngạo, hơn nữa tính tình táo bạo, có hương vị của Trương Phi.

Lý Ngôn Khánh không biết Từ Thế Tích vào thời điểm này trong lịch sử có thành tựu thể nào.

Nhưng xem ra, Từ Thế Tích hiện tại kinh nghiệm đã rất phong phú, từ lúc bắt đầu làm thư đồng cho Trịnh Hoành Nghị sau đó làm tư mã một huyện rồi trở thành Ứng Dương Lang Tướng, mỗi bước đều vô cùng chắc chắn.

Hơn nữa được Phòng Huyền Linh hun đúc, Từ Thế Tích càng ngày càng trầm ổn.

Hấn dùng kỳ binh xuất kích, chỉ huy đại quân, uy thế khiến cho người ta phải sợ hãi, mà hiện tại hấn mới 24 tuổi thôi, có thể nói Từ Thế Tích trong lịch sử vào độ tuổi này vẫn chưa đạt được như vậy, từng nhiều lần thua trận, thậm chí còn bị Đậu Kiến Đức bắt sống, sau đó mới quy phục Lý Thế Dân.

Mà hiện tại trên người của Từ Thế Tích tràn ngập tự tin.

Đó là thành quả sau mỗi trận đại thắng, từ lúc loạn Dương Huyền Cảm cho đến lúc phục đoạt Quần Thành Huỳnh Dương, về sau lại là tọa trấn La Khẩu, lần lượt tiêu diệt đạo phi, đóng quân ở Hồ Lao quan, giao phong mấy lần với Lý Mật, thậm chí tám nghìn thiết kỵ tung hoành đuổi giết Hắc Hiếu Đức mãi đến khi tọa trấn Lê Dương kho, trở thành thống binh một quận, Lý Ngôn Khánh hiện tại cảm thấy, Từ Thế Tích này so với Từ Thế Tích trong lịch sử đã thêm vài phần cay độc và thành thực.

Cho nên đánh giá của Từ Thế Tích Lý Ngôn Khánh dĩ nhiên không thể bỏ qua.

Tuy nhiên hiện tại Kiến Đức đánh Cấp quận cũng khiến cho Lý Ngôn Khánh chỉ lo lắng tới hai người.

Một người chính là Tông Chính Bản, vì bị bệnh nên làm lưu thủ ở Tín Đô, một người khác chính là Hầu Quân Tập đóng ở Dịch huyện, chống lại tổng quản U Châu Dũng Tướng Lang Tướng Lý Nghệ.

Lại nói tiếp vị Yến Quận Vương Lý Nghệ này Lý Ngôn Khánh cũng không xa lạ gì.

Lý Nghệ vốn tên là La Nghệ, vào năm đầu Võ Đức thứ hai, Lý Thế Dân ở cuộc chiến Phách Bích đánh bại Lưu Vũ Chu, La Nghệ đã quy phục Lý Đường.

Hấn là một người dũng mãnh thiện chiến, dưới trướng có Yến Vân thập bát kỵ, được xưng là không ai đánh lại, đừng tưởng thập bát kỵ này là mười tám người, đây chẳng qua là một cái tên mà thôi, Yến Vân thập bát kỵ hàm nghĩa là chỉ mười tám huynh đệ trước kia theo La Nghệ, đứng vững ở u Châu, sau này khi La

Nghệ đã vững chân ở đó, Yến Vân thập bát kị đã phát triển trở thành một đội kị binh tới một trăm tám mươi người.

Lý Ngôn Khánh đối với thập bát kị không có hứng thú.

Hắn hứng thú lớn nhất chính là con của La Nghệ, liệu có phải là La Thành trong lịch sử?

Tuy Kỳ Lân dài của Lý Ngôn Khánh chưa bao trùm U Châu nhưng mà tìm hiểu La Nghệ cũng không phải là một chuyện khó khăn, phụ thân của La Nghệ tên là La Vinh, ở thời Khai Hoàng từng là Giam Môn tướng quân, năm nhân thọ vì liên quan đến thái tử Dương Dũng cho nên bị bãi miễn chức quan.

Cuộc chiến ở Liêu Đông La Nghệ làm tả vệ đại tướng quân, sau đó lại cùng với Tiết Thế Hùng làm lưu thủ Trách quận, đảm nhiệm chức Ứng Dương Lang Tướng của Trác quận.

La Nghệ có ba người con trai, con trưởng là La Tùng, thứ tử là La Thành.

Tuổi tác của hắn so với Lý Ngôn Khánh thì hơn ba tuổi, bằng La Sĩ Tín.

Lý Ngôn Khánh đối với chuyện này vô cùng ngạc nhiên, đời sau không phải mọi người nói La Thành cùng với La Sĩ Tín là một sao?

- Vô Kỵ tất cả theo kế hoạch mà làm.

Người cùng với Vương Thế Sung nhớ kỹ cần phải thủ kín thành, nếu như tình thế không ổn thì nghe mệnh lệnh của ta.

- Đúng rồi, ta còn phải tới thư phòng làm một số việc.

Tiết Thu cùng với Trương Tôn Vô Kỵ không mở miệng mà lặng lẽ nhìn Lý Ngôn Khánh rời đi

- Chúa công đối với mấy thứ đồ vật của Triệu Hi Tiểu thật sự có hứng thú sao.

- Đúng thế, cái thứ đó biểu diễn phun ra khói lửa thì rất tốt nhưng ở trên chiến trường có tác dụng gì sao?

Cái thứ biểu diễn ở trong miệng của Trương Tôn Vô Kỵ và Tiết Thu tên là Oanh thiên lôi, được Lý Ngôn Khánh trợ giúp tài chính, Tiêu Hoài Tĩnh sáu năm nghiên cứu mà thành.

Thứ này đem ba cân hỏa dược trộn lẫn một cân sắc đem phong kín vào trong một ống trúc.

Theo lời nói của Triệu Hi Tiểu, khi ống trúc này nổ tung sẽ mang lên thanh âm vô cùng lớn, bao trùm năm trượng, ước chừng mười mét ở đời sau.

Uy lực đích thật không lớn nhưng có thể nói Triệu Hi Tiểu đã làm đến cực hạn.

Lý Ngôn Khánh cũng không trách cứ, nhẹ nhàng trấn an sau đó đem ba trăm cân Oanh thiên lôi tới hàm thành.

Trương Tôn Vô Kỵ hơi bận tâm, bởi vì hắn biết rõ, Lý Ngôn Khánh sẽ dùng ba trăm cân thuốc nổ này quyết định thắng bại.

Ngôn Khánh cười cười:

- Có dùng được hay không, đợi tới lúc đó sẽ biết.

Trương Tôn Vô Kỵ đành bất đắc dĩ đáp ứng.

Nhưng trong lòng hắn thủy chung bất ổn.

Đầu tháng mười một, Đâu Kiến Đức cùng với Tào Đán hợp binh với nhau, binh mã mười tám vạn lâm tới dưới thành.

Trương Tôn Vô Kỵ và La Sĩ Tín đóng ở Chương Bắc Hàm thành, trải qua giao phong ngắn ngủi đã bỏ thành mà chạy vô tung vô tích.

Nhìn thấy Hàm thành bị tàn phá, Đâu Kiến Đức đã tràn đầy tin tưởng.

- Người ta nói Lý gia nhi dùng binh như thần tuy nhiên hiện tại cô lại thấy cũng chẳng có gì, Khổng Đức Thiệu người lập tức phái người qua sông, phải để cho tên Lý gia nhi kia đầu hàng nếu không đừng trách cô vương ngoan tâm thủ lật.

Khổng Đức Thiệu tuân mệnh mà đi, trong lòng tâm thần bất định.

Lúc chàng vạng tối, sứ giả của Đậu Kiến Đức bị đuổi từ Chương Nam Cốc thành trở về.

- Người tại sao lại trở thành dáng vẻ như vậy?

Đậu Kiến Đức nhìn sứ giả trước mắt, kinh sợ mà hỏi.

Khổng Đức Thiệu nói:

- Lý gia nhi nói đại vương hung hăng càn quấy có mức cho nên cắt đi tai mũi lưỡi của sứ giả ngay tại chỗ rồi đuổi trở về.

Hắn hít sâu một hơi, đem phong thư dính đầy máu tươi trình lên trước mặt Đậu Kiến Đức.

Đậu Kiến Đức lập tức bỏ đi, giận dữ nói:

- Lý gia nhi lần cô quá đáng, cô không lấy thủ cấp của hắn thì không bỏ qua, lập tức truyền lệnh tam quân, giờ Dần nấu cơm, giờ mẹo xuất kích, cô muốn ngày mai ở trên Cốc thành nhìn thấy có người trình đầu của Lý gia nhi lên.

vừa dứt lời, hắn hung hăng đập lên thư án.

Bức thư vẫn chảy máu đầm đìa, trên đó có một hàng chữ bằng máu:

- Lý Ngôn Khánh, không hàng.

714. Chương 189: Thiên Hữu Đại Đường, Đậu Nghịch Tất Vong.

Tùng tòa cầu nổi được thành lập ở trên mặt sông, trong tiếng kèn, Đậu Kiến Đức ngồi trên xe có sáu con ngựa trắng kéo nhanh chóng lao lên.

Chương Nam Cốc thành vẫn yên tĩnh im ắng.

Tuy nhiên từ xa nhìn lại có thể trông thấy những đám quân tốt lơ mờ.

Đậu Kiến Đức đứng ở trên xe nở ra nụ cười đắc ý, hai bên xe là Tào Đán, Cao Sĩ Hưng, Nguyễn Quân Minh, Cao Nhã Hiền, nguyên một đám võ tướng xếp thành một hàng, chiến mã dưới trướng không ngừng phát ra tiếng phì phò thể hiện sự kích động.

Tuy nhiên chưa có mệnh lệnh của Đậu Kiến Đức, mọi người không dám manh động.

Lông mày của Khổng Đức Thiệu nhíu chặt lại, hắn cảm thấy trong lòng có một dự cảm bất tường, nhưng rốt cuộc đến từ đâu hắn cũng không biết. Khổng Đức Thiệu biết rõ mình tuy là nội sử thị lang nhưng không phải là thân tín của Đậu Kiến Đức, Đậu Kiến Đức nổi tiếng khoan dung nhưng đó là với những quan lại Tùy thất đầu hàng mà thôi, tất cả đều được Đậu Kiến Đức tha thứ.

Bất kể là giới giang hay vô năng Đậu Kiến Đức đều bỏ qua chuyện cũ.

Vương Tông, Khúc Lăng, có ai hai tay không dính đầy máu tươi nghĩa quân nhưng Đậu Kiến Đức đối với những người này vẫn rất khoan dung, một khi quy thuận lập tức quan to lộc hậu, trọng dụng vô cùng, ngược lại những tùy tùng năm đó theo Đậu Kiến Đức lập nghiệp, các lão huynh đệ thì khoảng cách càng ngày càng xa hắn.

Chiếm đoạt Lịch sơn, chiếm đoạt Mạnh Hải công.

Những thủ đoạn này của Đậu Kiến Đức so với Lý Mật năm đó tru sát Dịch Nhược còn độc ác hơn.

Tổng Chính Bản khuyên bảo mấy câu đã bất hòa với Đậu Kiến Đức, nếu là lúc trước cho dù Tổng Chính Bản bị bệnh thì Đậu Kiến Đức cũng nhất định sẽ mời hắn đi theo.

Trong lòng Khổng Đức Thiệu có chuyện nhưng không dám nói.,

Hắn tự nhận mình không có địa vị giống như là Tổng Chính Bản, càng không có quyền bằng những tướng quân cầm binh. Trước mặt Đậu Kiến Đức, hắn phải cẩn thận không dám có chút nào lười biếng, dù trong lòng hắn bất ổn nhưng cũng do dự có nên nói cho Đậu Kiến Đức biết hay không.

Sau khi một nửa số quân vượt qua Chương thủy thì ở trên đầu tường Cốc thành, bỗng nhiên truyền tới tiếng trống trận ù ù.

Hai nghìn thiết kỵ từ hai bên Cốc thành như thần binh trời giáng bỗng nhiên xuất hiện, hướng về phía hạ quân hung hăng trùng kích.

Đậu Kiến Đức ở Chương Bắc đang xem cuộc chiến bỗng cất tiếng cười to.

- Kế mà Lý tiểu gia nhi dùng nửa chừng tấn công, năm đó La Nghệ ở Dịch Thủy đã dùng qua, cô vương làm sao mà bị mắc lừa nữa.

Nói xong hắn giơ tay lên.

Ở phía sau lưng lập tức lay động ba đại kỳ màu đỏ, trung quân lập tức sinh ra biến hóa, nhịp trống liên hồi, Nguyễn Quân Minh, Cao Nhã hai người lập tức lộ ra vẻ hưng phấn, thúc giục chiến mã, cảm thương múa giáo, nghiêm nghị quát:

- Các huynh đệ theo ta nghênh địch.

Hai đoàn kỵ quân từ đó xông ra chém giết, đón lấy thiết kỵ Đường quân.

Cao Sĩ Hưng nói với Khổng Đức Thiệu:

- Cốc thành và Chương thủy cách xa nhau, chúng ta công chiếm Chương Bắc Cốc thành xong, đại vương thấy được Lý tiểu gia nhi sẽ áp dụng chiêu số năm đó La Nghệ dùng ở Dịch thủy, nửa chừng tấn công, nếu như không phòng bị thì sẽ tổn hao rất lớn nhưng hiện tại đại vương đã sớm có chuẩn bị, Lý tiểu gia nhi chỉ sợ khó có thể chiếm tiện nghi.

Khổng Đức Thiệu lộ ra vẻ tươi cười mà tán thưởng:

- Đại vương quả nhiên cao minh.

Cuối năm ngoái, Đậu Kiến Đức từng có ý đồ cướp lấy U Châu, ở Dịch Thủy bị La Nghệ phục kích, lúc đó La Nghệ nghe theo kế của con trai trưởng Tiết Thế Hùng là Tiết Vạn Quân nửa chừng phục kích đại thắng Đậu Kiến Đức, cho nên Đậu Kiến Đức lúc này đã sớm có phòng bị.

Theo đạo lý mà nói, khổng Đức Thiệu nên yên lòng.

Nhưng cũng không hiểu tại sao trong lòng hắn lại cảm thấy lo lắng.

Trực giác cho hắn biết, Lý Ngôn Khánh dùng kế sách tập kích nửa chừng này chỉ là ra vẻ mà thôi, Lý Ngôn Khánh thân kinh bách chiến, vô luận là đánh với Dương Huyền Cẩm, ngăn cản Lý Mật, Vương Thế Sung quỹ mưu không ngừng, một thân dùng binh xuất quỷ nhập thần, khó có thể dùng lẽ thường mà phỏng đoán, nếu như Lý Ngôn Khánh chỉ có chút bốn sự này thì chỉ sợ hắn khó có được danh tiếng Lý vô địch, càng không có khả năng làm cho Lý Mật chết trong tay của mình.

Nhưng Lý Ngôn Khánh rốt cuộc là có hoa chiêu gì?

Khổng Đức Thiệu suy nghĩ mãi mà không ra, hắn định tiến lên nhắc nhở thì lại thấy bộ dạng đắc chí của Đậu Kiến Đức, lời đưa đến miệng lại nuốt trở lại.

Có trời mới biết mình tiến lên khuyên can sẽ có kết quả gì.

bờ Nam Chương thủy, Đường quân đã chém giết ra khỏi Cốc thành.

Lý Ngôn Khánh xem ra cũng không muốn phòng ngự cho nên chọn sách lược chủ động xuất kích, Bát Phong doanh sau khi ra khỏi Cốc thành đã lập tức triển khai trận thế, Hạ quân binh mã thuần một sắc đỏ, mà binh mã dưới trướng Lý Ngôn Khánh thì thuần một màu giáp đen.

Hạ quân màu đỏ như là một luồng hỏa diễm, gào thét đánh về phía Đường quân.

Mà trang phục của Đường quân thì màu đen, giống như dê ngăn cản công kích của Hạ quân. Bát Phong Doanh nhanh chóng nuốt chửng Hạ quân vào bên trong, trong chốc lát hai bên bờ sông Chương Thủy trống nổi ừ ừ tiếng kêu rung trời.

Đậu Kiến Đức ngửa mặt lên trời cười to, rút hoành đao ra nghiêm nghị quát:

- Tam quân nghe lệnh, toàn lực xuất kích... ai lấy được đầu Lý Ngôn Khánh, phần thưởng vạn kim, phong làm thiên hộ.

Trong chốc lát Hạ quân điên cuồng gào thét, đao thương phóng ra.

- Công kích, công kích.

Theo tiếng kêu này, Đậu Kiến Đức từ từ hướng về phía bờ Nam Chương Thủy mà di động.

Đúng lúc này ở bên trong hậu doanh của Hạ quân truyền tới tiếng nổ kinh thiên động địa, một luồng khói màu đen bốc thẳng lên trên trời cao, tiếng vang vô cùng lớn, bao phủ hai bên bờ sông Chương Thủy, thân ở bên bờ sông, Đậu Kiến Đức có thể cảm nhận được kịch liên run rẩy, bạch mã hí dài không thôi, nếu như không có người đánh xe ra sức trấn an thì chỉ sợ sáu con ngựa trắng này đã lao đi.

Cho dù như thế, Đậu Kiến Đức vẫn đứng không vững, mấy lần ngã xuống mặt xe.

Hắn kinh sợ không thôi, nghiêm nghị quát:

- Vừa rồi là tiếng vang gì?

- Đại vương mau nhìn.

Đậu Kiến Đức theo ngón tay của Khổng Đức Thiệu nhìn lại thì chỉ thấy ở hậu doanh khói đen cuộn cuộn bay thẳng lên chân trời.

Ở trên đầu Cốc thành Lý Ngôn Khánh lộ ra một vẻ tươi cười...

- Truyền lệnh xuống, lập tức hô to, Thiên Hữu Đại Đường, Đậu nghịch tất vong.

- Thiên Hữu Đại Đường.

- Đậu nghịch tất vong.

715. Chương 190: Đốt Thành.

Ở trên Cốc thành đám quân tốt đồng thanh hô to, mà Hạ quân ở Chương thủy lại mờ mịt không biết phải làm sao, bọn họ không rõ tiếng nổ kia từ đâu mà tới, càng không hiểu tại sao hậu quân đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, mà Đậu Kiến Đức càng khó hiểu, hắn đứng trên xe, nghiêm nghị quát:

- Mau chóng điều tra tìm hiểu, đến tột cùng có chuyện gì xảy ra.

Chuyện gì xảy ra?

Khổng Đức Thiệu hải hùng khiếp vía, sớm biết Lý Ngôn Khánh khó đối phó, quả nhiên là có hậu chiêu.

Có trời mới biết tiếng vang vừa rồi là chuyện gì xảy ra.

Khổng Đức Thiệu nói:

- Đại vương, thần từng nghe nói năm đó Dịch Nhượng cùng với Lý Ngôn Khánh tranh đoạt Kim Đề quan, lúc đó hắn từng thi triển yêu pháp đánh bại Dịch Nhượng.

Người này quý kế đa đoan, tất nhiên là có mai phục... Hôm nay tình hình quân địch không rõ, quân ta không nên dừng ở đây cần phải nhanh chóng lui binh.

Có người đứng ra nói dĩ nhiên là có người hùa theo.

Cao Sĩ Hưng cũng hãi hùng khiếp vía, nghe Khổng Đức Thiệu mở miệng liền vội vàng đồng ý:

- Đại vương, Khổng thị lang nói rất đúng, tình huống như thế này không nên cùng với Lý tặc giao phong.

Đậu Kiến Đức do dự bất định không biết phải làm sao cho phải.

Đúng lúc này từ hậu doanh chạy tới một người vẻ mặt hun cháy, đi tới trước xe liền nhanh chóng xoay người xuống ngựa.

- Khởi bẩm đại vương, chuyện lớn không hay rồi.

- Chuyện gì mà kinh hoàng vậy? Hậu doanh đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

- Thành nam Cốc thành sụp xuống toàn bộ, giết chết binh sĩ vô số, vừa rồi tiếng vang thật lớn kia trôi đi còn có hắc long ẩn hiện, bao phủ một mảng phế tích, Ân Thu đại tướng quân chết trong phế tích, Thạch Toàn tướng quân bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh.

Đậu Kiến Đức giật nảy mình.

Chưa đợi hắn mở miệng, từ phía sau đã chạy tới một người liên lạc nữa:

- Đại vương, quân nhu doanh đột nhiên xảy ra hỏa hoạn nhưng nguyên nhân chưa điều tra được... Ân Thu Thạch Toàn hai vị tướng quân không còn nên hậu doanh trở nên loạn một bầy.

- Bẩm đại vương, ở bên trong hậu doanh xuất hiện rất nhiều Đường quân, binh mã nhân số chưa thể xác minh.

- Bẩm đại vương, La Sĩ Tín dẫn một đội thiết kỵ từ phía sau quân đánh tới, giết mười ba viên đại tướng, hôm nay bức thẳng tới trung quân.

Tin tức liên tiếp khiến cho Đậu Kiến Đức không tiếp nhận nổi.

Ở bên bờ Nam Chương thủy lòng người bàng hoàng, Hạ quân không biết phải làm sao càng không rõ lắm có nên tiếp tục tiến công hay không, bởi vì vừa rồi tiếng vang kinh thiên động địa kia đã khiến cho tiết tấu tiếng trống của Hạ quân hoàn toàn mất đi, thời cơ giao phong, tiếng trống là mệnh lệnh.

Tiết tấu khác nhau, biểu thị cho phương thức công thủ khác nhau.

Sĩ tốt chém giết ở chiến trường không có khả năng đi thăm dò sự biến hóa của cờ hiệu, chỉ có thể dựa vào tiếng trống mà phán đoán.

Nhưng bây giờ tiếng trống rối loạn, quân tâm cũng giải tán... có nên tiếp tục công kích hay là ở tại chỗ phòng ngự hay lập tức lui về phía sau?

Quân sĩ Hạ quân không biết phải làm sao cho phải.

Mà Đường quân lại không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Tiết Thu cởi áo ra, mình trần ra trận, đích thân nổi trống.

Nhịp trống đầy vẻ hăm dọa, ý muốn quân sĩ Đường quân anh dũng xung phong liều chết.

Mà Lý Ngôn Khánh cũng đi từ đầu thành xuống, cưỡi Tượng Long mã cầm Trầm Hương giáo, thúc ngựa lên phía trước, chém giết xông ra Cốc thành ở phía sau hắn, Hùng Khoát Hải mình trần cầm Song Phủ, Hám Lăng cầm Mịch đao, như gió vọt ra chiến trường, Trịnh Đại Bưu cùng với Liễu Hanh thì theo sau, một người vung vẩy đại giáo một người múa song thương, một trái một phải bảo vệ Lý Ngôn Khánh, xa hơn nữa đằng sau là Vạn Thắng quân, mặc trắng phục màu giáp đen.

Ở trên chiến trường, Bùi Hành Nghiễm, Tiết Vạn Triệt phóng ngựa cầm thương, trong loạn quân tả xung hữu đột.

Lý Ngôn Khánh sát nhập vào chiến trường, Bùi Hành Nghiễmร้อง to:

- Lý tướng quân cùng chúng ta kẻ vai chiến đấu, các huynh đệ hãy anh dũng lao về phía trước, không lấy được thủ cấp đạo tặc thì không thu binh.

- Thiên Hữu Đại Đường, Đậu nghịch tất vong.

Bát Phong doanh hai vạn sĩ tốt đều hết to, nguyên một đám như là mãnh hổ xông ra chém giết, ở bên bờ Nam Chương thủy máu đã chảy thành sông, Hạ quân liên tục đại bại.

Trên mặt sông đóng băng, máu tươi đã cứng lại.

Chân cụt tay đứt khắp nơi rơi xuống mặt đất, Hạ quân cuối cùng không ngăn cản nổi, bắt đầu lui về phía Chương Bắc.

Mà lúc này, Đậu Kiến Đức cũng hạ quyết tâm tạm thời thu binh, tiếng chiêng đồng vang lên, ngựa liền từ từ lui lại phía sau.

Lý Ngôn Khánh nhìn thấy rõ ràng, bàn tay hần cầm Trầm Hương giáo lẳng không đánh ra, một viên đại tướng liền bị giáo xuyên tim, đại giáo trong tay xoay chuyển, hoành tảo thiên quân, đem hơn mười tên hạ quân bức lui, Hám Lăng cùng với Hùng Khoát Hải thì thừa cơ xông lên, mạch đao đại búa cao thấp tung bay, giết cho huyết nhục bay tứ tung.

- Đậu nghịch đã bại, chạy đâu.

Lý Ngôn Khánh dồn khí vào trong đan điền mà hét lớn.

Đường quân nghe được nguyên một đám sĩ khí đại chấn, mà Hạ quân quay đầu nhìn lại chỉ thấy ở trung quân đại kỳ đang di động về phía sau không còn ý chí chiến đấu nữa.

Ngay cả đại vương cũng bỏ chạy, chúng ta còn đánh làm gì?

Cơ hồ chỉ trong chớp mắt, Hạ quân vốn có thể miễn cưỡng bảo trì đã trở nên rối loạn, vô tâm giao chiến cùng với Đường quân.

Đậu Kiến Đức cũng biết rằng hần mà lui quân lính sẽ sợ hãi.

Tuy nhiên tiếng nổ vừa rồi thật quá mức quỷ dị, quỷ dị đến mức Đậu Kiến Đức không biết phải làm sao cho phải, hần không dám cười xe nữa, lập tức sai người dắt tới chiến mã, cầm thương liền ngựa lui về phía sau.

Cùng lúc đó có rất nhiều Hạ quân không lui lại được vì cầu nổi trên mặt sông Chương Thủy không đủ dùng.

Không ít Hạ quân dẫm lên mặt băng cứng mà chạy thực mạng, một người hai người ba người trong chớp mắt ở trên mặt sông đều đầy thân ảnh của sĩ tốt Hạ quân, Chương thủy đóng băng, mặt sông tuy dày nhưng dù sao đây cũng không phải là một hai người đạp lên, mà là nghìn người vạn người, trong chốc lát băng cứng trên Chương thủy không chịu đựng được trọng tải như vậy.

Thanh âm rắc rắc vang lên, băng cứng đã đứt gãy thành từng mảnh.

Vô số hạ quân rớt xuống nước sông rét buốt, trong chốc lát Chương thủy đã lấy đi tính mạng của không ít sĩ tốt Hạ quân.

Lý Ngôn Khánh suất bộ binh lính chém giết.

Đậu Kiến Đức một bên lui lại một bên lắng nghe những thanh âm kêu gào thảm thiết ở đằng sau, suy nghĩ càng trở nên bối rối.

Mất nhìn thấy sắp lui tới dưới tường thành Chương Bắc thì cả tòa thành trì đã bị khói bao phủ.

Trong chốc lát từng ánh lửa hiện lên, đó là chỗ chứa quân nhu của Đậu Kiến Đức, hiện nay đã hóa thành một biển lửa.

- Đại vương, chỗ này không thể ở lâu, nhanh chóng lui về phía Phủ Dương.

Đậu Kiến Đức rối loạn, Khổng Đức Thiệu liền tiến lên khuyên bảo.

716. Chương 191: Điều Tra Từ Giản.

Đậu Kiến Đức lớn tiếng la lên, dù sao Cốc thành cũng đã bị lửa cháy bao phủ, có trời mới biết là có nguy hiểm gì không, thám mã không phải đã nói, hai bên dãy núi Cốc thành xuất hiện đại đội đường quân binh mã nhân số không rõ sao, cái này nói lên, Lý Ngôn Khánh đã sớm có dự mưu, chuẩn bị đem mình một mẻ hốt gọn.

Cốc thành tuy thất bại thế nhưng mà ta còn có hơn nửa Hà Bắc trong tay, tiến lên Ngụy quận, lui giữ Hàm Đan, Lý Ngôn Khánh người làm sao có thể khó dễ được ta?

Có lẽ ngay cả Đậu Kiến Đức cũng không phát hiện rằng sau trận chiến này, hắn đã chuyển biến tâm tư chỉ thủ chứ không công, dưới sự bảo hộ của chúng tướng, Đậu Kiến Đức bọn họ nhanh chóng rời thành mà đi, bỗng nhiên một tiếng rống to như sấm truyền tới:

- Đậu nghịch chạy đâu, La gia gia ủa người đã chờ người đã lâu.

Theo làn khói đặc một thốt Ô Chuy mã xuất hiện.

Một viên đại tướng mặc khôi giáp màu đen, mặt che mặt nạ, cầm trong tay Thanh Phong giáo, như hung thần ác sát phóng tới Đậu Kiến Đức.

Đầu tháng mười một, Lý Thế Dân phụng mệnh xuất binh tới Hoàng Quan, sau một hồi chinh chiến đánh nhiều thành trì đã tới Khuyết Môn sơn.

Trong mười ngày ngắn ngủi, Đường quân đã chiếm bốn tòa thành.

Trương Trần Chu liên tiếp thất bại đành phải lui về giữ một đường Từ Giản, cố thủ không công.

Tuy nhiên khí thế của quân Đường mạnh mẽ, lại liên tiếp báo về chiến thắng, Lý Đạo Huyền suất lĩnh bạch y quân công phá bạch mã, chém giết Vương Đức Nhân thuận thế đem Tề Lỗ nổi thành một thể khiến cho Quan Trung và Trung Nguyên bày ra xu thế sát nhập.

Lý Đường thống nhất giang sơn tựa hồ đã là kết cục, cộng thêm với việc Trương Trần Chu liên tiếp thất bại khiến cho quan thủ thành Hùng Châu Quách Sĩ Hành khiếp vía, sinh ra phản ý, Lý Thế Dân sau khi đem binh tới, Quách Sĩ Hành đã bí mật liên lạc, chờ thời cơ chín muồi sẽ hiến thành đầu hàng.

Trong nhất thời danh tiếng của Lý Thế Dân trở nên vô lượng.

Hắn ở trong cuộc chiến Phách Bích đại thắng, đánh tan Lưu Vũ Chu, Tống Kim Vồng, hiện tại binh mã lại tới sông Lạc.

Tuy nhiên Lý Thế Dân cũng rõ ràng, hắn sở dĩ thắng như chẻ tre, tiến quân thần tốc là bởi vì binh mã của Vương Thế Sung bị Lý Ngôn Khánh mệnh cho Đỗ Như Hối đóng ở Yến Sư kìm giữ, trực tiếp uy hiếp tới sự an toàn của Lạc Dương. Vương Thế Sung cũng không ngờ rằng Quan Trung sau khi luân phiên ác chiến lại dám ngang nhiên dùng binh cho nên binh mã ở phía Tây rõ ràng chưa đủ để chống lại.

Theo Đậu Kiến Đức xuôi nam, áp lực ở trong lòng của Lý Thế Dân cũng tăng lên.

Lý Ngôn Khánh ở Hà Bắc ngăn cản Đậu Kiến Đức được bao lâu, trong lòng của hắn cũng không rõ ràng, vốn hắn tưởng rằng Lý Ngôn Khánh sẽ buông tha cho Cấp quận thậm chí là Hà Nội cố thủ ở Huỳnh Dương, không ngờ hắn chẳng những không buông mà còn chủ động xuất kích, công chiếm Cốc thành, thủ đoạn này vô cùng cao minh. Tuy nhiên Lý Thế Dân lại cảm thấy hơi lỗ mãng rồi.

Đánh chiếm Cốc thành, chỉ có thể kích thích hung tính của Đậu Kiến Đức.

Lý Thế Dân nghĩ mãi mà không rõ, đảm lược này của Lý Ngôn Khánh từ đâu mà tới?

Hắn có thể nắm chắc là đánh bại Đậu Kiến Đức sao? tuy nhiên Lý Ngôn Khánh đích thực là đánh bại Cốc thành, chẳng khác nào khiến cho độ khó để Đậu Kiến Đức xuôi nam càng thêm nhiều, mình cũng có thể tranh thủ thời gian tiêu diệt Vương Thế Sung.

Chớ luận Lý Ngôn Khánh có thể ngăn cản Đậu Kiến Đức lại không, Lý Thế Dân cần phải nhanh chóng chiếm được Lạc Dương.

Chuyện này không đơn thuần là vấn đề thắng bại mà còn liên quan đến danh vọng. Lý Thế Dân biết rõ, từ khi Lý Ngồn Khánh quy đường, uy vọng của Lý Thế Dân đã bị ảnh hưởng cực lớn, mọi người không rõ lắm Lý Ngồn Khánh thuộc về phần tử Lý phiệt, thế nhưng từ nhỏ hắn đã có thanh danh, khuynh đảo từ vương công đại thần cho tới thương nhân, ai nhắc tới Lý Ngồn Khánh đều tôn một tiếng Lý Hà Nam, Lý Thế Dân tuy ở trong quân uy vọng rất cao nhưng trước Lý Ngồn Khánh, hắn có cảm giác như ở bên cạnh một tòa núi lớn, Lý Thế Dân không muốn nhận thua như vậy.

Cho nên hắn phải đánh chiếm Lạc Dương.

Chẳng những đánh bại mà còn phải đánh cho thật đẹp không để uy phong của Lý Ngồn Khánh áp đảo.

Hắn thật không ngờ, Trương Trần Chu sau khi đến Khuyết Môn sơn đã tử thù không ra, hắn dựa vào địa hình Từ Giản bắt đầu giằng co với quân Đường.

Ở Từ Giản đóng tới mấy vạn tinh tốt, có Trương Trần Chu, Đan Hùng Tín một đám kiêu tướng ở đây.

Nếu như Trương Trần Chu hạ quyết tâm làm con rùa đen rút cổ thì cho dù Lý Thế Dân có thể đánh hạ Từ Giản cũng tổn hao rất nhiều binh tướng, đây là nguyên nhân mà Lý Thế Dân chưa muốn cường công, nếu như ở Từ Giản mình bị tổn thất thảm trọng thì khi đánh chiếm Lạc Dương chẳng phải càng thêm khó khăn sao?

Về đêm, trăng sáng sao thưa.

Lý Thế Dân ở trong quân cảm thấy phiền muộn, vì vậy đem Đoạn Ứng Huyền và một đám người tâm phúc hơn mười người lặng yên rời khỏi đại doanh Đường quân.

- Đại tướng quân, chúng ta đi đâu đây?

Một thanh niên niên kỷ chừng 25-26 tuổi, mày xanh mắt đẹp cất tiếng hỏi.

- Tối nay trăng sáng ta muốn lên đài cao điều tra đại doanh Từ Giản.

Thanh niên kia chính là Mao Tiểu Tám.

Hắn năm ngoài đã được Bình Dương công chúa đề cử hiệu lực dưới trướng của Lý Thế Dân, bởi vì hắn thông minh nhạy bén, lại biết nhìn mặt nói chuyện cho nên được Lý Thế Dân rất yêu thích, nhớ năm đó hắn ở trong Di Lạc áo trắng cũng học được một tay kiếm thuật cao minh, thân thủ ở trong phủ của Lý Thế Dân cũng coi là tinh diệu, vền vẹn ở dưới Sài Thanh, nhưng nếu như trực tiếp cắn xé thì Sài Thanh chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của hắn.

Những năm gần đây trốn đông trốn tây, Mao Tiểu Tám không chỉ có ánh mắt mà còn đọc sách viết chữ.

Trước kia học đủ loại kinh nghiệm khiến cho Mao Tiểu Tám minh bạch, nếu như thành người chỉ dựa vào sức lực và thông minh thì chưa đủ, vẫn cần phải đọc sách viết chữ mới có thu hoạch.

Tên Lý Ngồn Khánh kia chỉ là tôn nhi của Trịnh gia yêm nô.

Hắn dựa vào cái gì mà thanh danh lên cao, sau đó lại từng bước thăng chức? Không phải là hắn đọc sách biết chữ, ngâm tụng thì từ được hay sao?

Cho nên ở Trường An ả núp, Mao Tiểu Tám vì đọc sách viết chữ đã tổn hao không ít tiền bạc.

Hắn sợ dĩ nhanh chóng dừng chân được ở phủ công chúa chính là vì hắn biết đọc sách viết chữ, sau đó tới phủ Tần vương, đã được Lý Thế Dân coi trọng.

Lý Thế Dân ngồi trên ngựa, lặng yên rời khỏi đại doanh Đường quân.

Hắn thừa dịp ban đêm, mười mấy người lao lên trạm gác cao nhìn về phía đại doanh Từ Giản.

717. Chương 192: Uất Trì Kính Đức Cứu Mạng.

Vương Thế Sung nhìn thấy bên trong đại doanh chằng chịt, lập thành thế ngũ hành bát quái, ở trong đại doanh mơ hồ còn truyền ra tiếng ngựa hí khiến cho Lý Thế Dân nhú chặt mày.

Trương Trần Chu này đúng là một người biết binh gia.

- Tiểu Tám, có nhìn ra ảo diệu gì không?

Mao Tiểu Tám tuy đã đọc sách biết chữ nhưng đối với binh pháp thì không hiểu rõ cho lắm.

Hắn nghe được thì cười nói:

- Đại tướng quân, tướng quân cũng không phải không biết bốn sự khác thì không nói còn hành quân chiến tranh tiểu Tám không biết, tuy nhiên Tiểu Tám thấy rằng xem ra Trịnh quân bố trí vô cùng chặt chẽ, Từ Giản địa hình hẹp, nếu như Cường công chỉ sợ phí chút tay chân.

Lý Thế Dân nghe được thì thỏa mãn gật đầu.

Biết thì nói biết không biết thì nói không biết.

Mao Tiểu Tám đến thời điểm này ăn nói chưa từng phạm sai lầm.

Lý Thế Dân nói với Đoạn Ứng Huyền:

- Tiểu Tám tuy không hiểu binh pháp nhưng ánh mắt đúng là không kém, cường công không phải là một ý kiến hay, nhưng nếu không cường công sẽ phải kéo dài thời gian. Cuộc chiến Hà Bắc đến nay còn chưa rõ ràng, thời gian của chúng ta không còn nhiều lắm, nếu một khi Hà Bắc thất bại, lúc đó muốn đánh chiếm Lạc Dương thì càng bất lợi.

Đoạn Ứng Huyền trở nên trầm mặc.

Hắn và Mao Tiểu Tám tính tình khác nhau rất lớn.

- Được rồi chúng ta chuẩn bị quay về.

- Tình huống ở Từ Giản này, ta đã hiểu rõ, sau khi trở về thương nghị với Vương Thông tiên sinh nên giải quyết phiên toái này thế nào.

Đoạn Ứng Huyền và Mao Tiểu Tám hai người đều gật đầu đáp ứng.

Mọi người quay đầu ngựa chuẩn bị từ trên trạm gác cao mà trở về.

Bỗng nhiên từ dưới trạm gác truyền tới một tiếng hét to như sấm:

- Lý gia tặc, dám dò xét trận doanh của gia gia, mau để mạng lại cho gia gia.

Một đám thiết kỵ của quân Trịnh từ dưới núi gào thét đánh tới.

Viên đại tướng cưỡi ngựa, tay cầm giáo, lồng ngực đỏ thẫm giống như là máu, hai con ngươi đỏ bừng tóe lửa.

Chỉ thấy hắn xung trận lên ngựa, vọt về phía Lý Thế Dân.

Ở phía sau hắn còn có 500 binh tốt lao theo.

Lý Thế Dân nhận ra người này chính là đại tướng dưới trướng của Vương Thế Sung, Đan Hùng Tín.

Lý Thế Dân cũng từng nghe qua tên của Đan Hùng Tín, người này vốn theo Địch Nhượng chiếm núi sau đó lại theo Lý Mật, sau khi Lý Mật chết, Đan Hùng Tín nương tựa vào Vương Thế Sung, hơn nữa còn được Vương Thế Sung vô cùng tín nhiệm, hứa gả muội tử của mình cho hắn nghe nói người này cùng với Lý gia thù sâu như biển, cụ thể ân oán thế nào Lý Thế Dân cũng không rõ, hình như là tổ tiên của Đan Hùng Tín là tướng lãnh Bắc Tề, bị phụ thân của mình giết chết. Lý Thế Dân cũng biết, Đan Hùng Tín này có sức lực vạn phu khó đỡ, mấy viên hổ tướng như là Tần Quỳnh, Trình Giảo Kim lúc quy hàng đều tán thưởng hắn.

Lý Thế Dân thâm nghĩ không tốt, thúc ngựa chạy đi.

Đoạn Ứng Huyền thấy tình huống không tốt liền la lớn:

- Tiểu Tám, người bảo hộ đại tướng quân, ta ngăn hắn lại.

Dứt lời hắn cầm lấy thương xông về phía Đan Hùng Tín.

Lại nói tiếp Đoạn Ứng huyền này cũng là một kiêu tướng khó lường, nhưng nếu so với Đan Hùng Tín thì hẳn không phải là đối thủ.

Mục tiêu của Đan Hùng Tín là Lý Thế Dân, thấy Đoạn Ứng Huyền cản trở hẳn liền giận tím mặt.

Giáo vung lên đón chào, cùng với Đoạn Ứng Huyền giao phong, ở bên kia hơn mười người Mao Tiểu Tám che cho Lý Thế Dân quay đầu rời đi.

Đan Hùng Tín giận dữ hét lớn:

- Lý gia nhi, ngươi chạy đâu.

Lý Thế Dân quay đầu nhìn trộm thì chỉ thấy Đan Hùng Tín đã đuổi theo, chắc hẳn Đoạn Ứng Huyền không phải là đối thủ của hắn, hôm nay chỉ sợ mình lành ít dữ nhiều.

- Đại tướng quân mau đi.

Mao Tiểu Tám la lên, xoay người định ngăn trở Đan Hùng Tín lại.

Lý Thế Dân bí rõ mình khó có thể chạy thoát, Đan Hùng Tín lần này mang tới 500 người đủ để vây khốn mình, chỉ có cách mình ngăn cản Đan Hùng Tín chờ cứu binh tới đây, Lý Thế Dân đột nhiên ghìm chặt chiến mã, thuận tay tháo trường giáo.

- Tiểu Tám, ngươi gọi viện binh tới đây, ta cản hắn lại.

Dứt lời hắn vung giáo dao phong với Đan Hùng Tín, Mao Tiểu Tám cũng không hề chậm trễ, hắn vừa chạy vừa khàn giọng nói:

- Cứu Tần vương, cứu đại tướng quân.

Đan Hùng Tín mục tiêu chỉ là Lý Thế Dân, hắn làm gì quan tâm tới Mao Tiểu Tám nữa.

Thấy Lý Thế Dân xông lại hắn cười lớn:

- Oa nhi, xem ngươi còn chạy đi đâu?

Luận niên kỷ Đan Hùng Tín hơn Lý Thế Dân tới hai mươi mốt tuổi, hắn cầm Kim Đỉnh dương giáo, như giao long ra biển, mang theo một cỗ nhuệ khí đâm thẳng về phía Lý Thế Dân, Lý Thế Dân mang hơn mười thân binh liều chết ngăn Đan Hùng Tín lại, tuy võ nghệ của Lý Thế Dân không tệ nhưng làm sao có thể chống lại mãnh tướng kinh nghiệm nhiều năm này chớ luận kinh nghiệm hay thân thủ Lý Thế Dân đều không phải là đối thủ của Đan Hùng Tín.

Chỉ qua bốn năm hiệp, Lý Thế Dân đã không chịu nổi.

Hắn đâm một giáo bức Đan Hùng Tín lui về phía sau sau đó thúc ngựa bỏ chạy, Đan Hùng Tín làm sao có thể buông tha cho Lý Thế Dân, thúc ngựa đuổi sát.

Mắt nhìn thấy Đan Hùng Tín đuổi tới càng ngày càng gần, mà hộ vệ của hắn đã tổn thương không còn.

Lý Thế Dân không khỏi sinh tuyệt vọng âm thầm kêu khổ, ở phía sau lưng của hắn vó ngựa càng ngày càng gần, Lý Thế Dân cắn răng một cái, xoay người lại muốn cùng với Đan Hùng Tín giao đấu với nhau, đúng lúc này chỉ thấy từ phía xa xa truyền tới một thanh âm Đạp Tuyết ô điều, như gió lao tới.

Viên đại tướng tay cầm tiên, hai đôi mắt dữ tợn trừng lên.

- Tặc tướng dám, làm tổn thương chủ của ta.

Lý Thế Dân nghe thấy thì mừng rỡ la lớn:

- Kính Đức, cứu ta.

Nói thì chậm nhưng khi đó thì rất nhanh, Uất Trì Kính Đức đã vọt tới thì Đan Hùng Tín cũng tới gần Lý Thế Dân, đại giáo chuẩn bị đâm xuống.

Uất Trì Kính Đức nổi giận gầm lên một tiếng, Đạp Tuyết Ô Điều dưới chân vọt qua, song tiên quét ngang đánh xuống Kim Đỉnh dương giáo của Đan Hùng Tín, Đan Hùng Tín không kịp phản ứng, Uất Trì Kính

Đức đã hung hăng cuốn lấy thanh giáo, Lý Thế Dân phóng ngựa như bay, đồng thời liên tục khai mở cung tên, bắn vào thân binh của Đan Hùng Tín.

Từ phía đại doanh của Đường quân liên tục là tiếng vó ngựa ù ù.

Chắc là Mao Tiểu Tám báo tin đã chạy tới đây cứu viện.

Mà Trương Trần Chu cũng biết được tin tức suất bộ đến đây tiếp viện, song phương giao phong ở trước trạm gác một hồi ngắn ngủi sau đó cả hai thu binh, Trương Trần Chu mang theo Đan Hùng Tín trở về đại doanh Từ Giản còn chúng tướng Đường quân thì che chở cho Lý Thế Dân rời đi.

Mao Tiểu Tám dẫn người thừa cơ quét dọn chiến trường đã tìm ra thi thể của Đoạn Ứng Huyền.

Sau khi quay trở về đại doanh, Lý Thế Dân bị Vương Thông trách cứ một hồi, Lý Thế Dân liên tục xin lỗi mới dẹp đi sự tức giận của Vương Thông.

718. Chương 193: Lý Uyên Khó Xử.

- Lần này ta có thể thoát hiểm cũng là nhờ Kính Đức liều mình cứu giúp.

Lý Thế Dân cảm thán nói, hần cỡi áo khoác, tự tay choàng lên trên người của Uất Trì Kính Đức.

Tuy nhiên trong lòng hần lại càng cảm thấy khó xử: Uất Trì Kính Đức có ân cứu mạng ta, mà Lý Ngôn Khánh thì chính là huynh đệ đồng tông, ta nên quyết định thế nào đây?

Suy nghĩ đến chuyện này, Lý Thế Dân liền cảm thấy khó xử.

Tuy nói Vương Thông đã lựa chọn nhưng Lý Thế Dân vẫn không muốn kết oán với Lý Ngôn Khánh, nếu như tương lai Lý Ngôn Khánh biết được chân tướng muốn cấn xé với Kính Đức thì ta nên đứng ở đâu, nên giúp ai bây giờ?

Nghĩ đến chuyện này Lý Thế Dân liền buồn rầu không thôi.

Sau khi ăn uống xong xuôi, mọi người trở về doanh trướng, Lý Thế Dân thì ở trong đại trướng trần trọc, mãi đến giờ sưa mới ngủ yên được.

Trong lúc mơ mơ màng màng Lý Thế Dân thấy từ bên ngoài truyền tới một hồi bước chân dồn dập.

Hần xoay người ngồi dậy thì chỉ thấy ở bên ngoài mặt trời đã sáng, xuyên qua cửa sổ ánh sáng chiếu đến.

- Khởi bẩm đại tướng quân, Hà Bắc có văn kiện khẩn cấp.

Lý Thế Dân vuốt hai gò má, tinh thần trở nên phấn chấn hơn nhiều.

Hần đứng người lên:

- Cho vào?

Tên lính liền lạc phong trần mặt mũi đi vào trong đại trướng.

- Hà Bắc cuộc chiến thế nào?

- Khởi bẩm đại tướng quân, hôm qua Khuất Đột Thông đại tướng quân nhận được tin tức, Lý Hà Nam tại ba ngày trước đã đánh bại mười tám vạn binh mã của Đậu Kiến Đức.

Đậu Kiến Đức đã thua

Hơn nữa là còn thua vô cùng triệt để.

Mười tám vạn đại quân cơ hồ trong một ngày đã tan thành mây khói, hoặc bị giết hoặc bị bắt, hoặc là trốn tan tác, tóm lại hiện tại binh mã bên người Đậu Kiến Đức không còn mấy ai, đại tướng quân Cao Sĩ Hưng bị La Sĩ Tín chém giết ở Chương Bắc Cốc thành, Nguyễn Quân Minh, Cao Nhã thì bị Bùi Hành Nghiễm đuổi giết ở bờ nam Chương thủy, Khổng Đức Thiệu bị Tiết Vạn Triệt bắt sống, kiêu tướng Ân Thu Thạch Toàn táng thân tại Chương Bắc Cốc thành, trọng doanh bị Thẩm Quang dẫn người phá hủy, Chương thủy chết đuối vô số.

Sau khi trốn tới Vĩnh Niên, bên cạnh Đậu Kiến Đức chỉ còn lại mấy người Tào Đán Lăng Kính, binh mã bất quá bảy nghìn người.

Đậu Kiến Đức chưa kịp hồi phục thì Lý Ngôn Khánh đã đích thân dẫn hai vạn đại quân tới Vĩnh Niên thành, cùng lúc đó Lý Kiến Thành ở Hà Đông du thuyết quận trưởng Dịch quận quy hàng Tiết Thế Hùng tập kết ba vạn đại quân ở Hà Đông, từ Trường Bình quận lao thẳng tới Hàm Đan.

Mà Lý Nghệ ở phía Bắc cũng dùng nhĩ tử làm tiên phong, Tiết Vạn Quân làm phó tướng, ở Dịch thủy đánh bại Hưu Quân Tập.

Hưu Quân Tập chạy loạn ở trong quân vô tung hạ lạc, Lý Nghệ mệnh cho con trai trưởng là La Tùng chia làm hai đường cường công Tín Đô, thẳng bức Tương quốc, trong nhất thời Tín Đô đã nhận phải áp lực cực lớn, một phương diện muốn cứu viện Đậu Kiến Đức một phương diện phải chống cự Lý Nghệ, rơi vào đường cùng, thê tử của Đậu Kiến Đức là Tào thị mệnh cho tả phó xạ Tề Thiện Hành tiến về phía Bình Nguyên cầu viện binh của Vũ Văn Hóa Cập, đồng thời mệnh cho Tổng Chính Bản nắm soái ấn, phía bắc chống Lý Nghệ công kích, trong nhất thời Hà Bắc loạn thành một bầy.

Vô Đức năm thứ hai, ngày 23 tháng 11 Từ Thế Tích dùng kế dụ địch, đánh bại Vũ Văn Sĩ Cập.

Ngày 29 tháng 11 Vũ Văn Hóa Cập hạ lệnh Vũ Văn Thành Đô nắm giữa ấn soái, chuẩn bị xuất binh cứu viện Đậu Kiến Đức, đạo lý môi hở răng lạnh, Vũ Văn Hóa Cập vô cùng hiểu rõ, Đậu Kiến Đức nếu như xong đời thì hắn cũng không thể chống cự công kích Lý Đường.

Đầu tháng mười hai, Vũ Văn Thành Đô suất lĩnh hai vạn kiêu binh tiến về phía Vĩnh Niên huyện.

Ngày 8 tháng 12 Vũ Văn Thành Đô rời khỏi Thanh Hà, quân tiên phong đã tới Bình Hương, đúng lúc này Bùi Thế Củ ở Thanh Hà quận ngang nhiên khởi binh, tuyên bố quy thuận Lý Đường, Vũ Văn Trí ở trong loạn chiến bị giết chết, sau đó Bùi Thế Củ mở cổng thành để cho đại quân của Lý Thần Thông tiến vào, vượt qua Hoàng hà, nhanh chóng chiếm lĩnh Thanh Hà quận, quân tiên phong trực chỉ Bình Nguyên, Vũ Văn Hóa Cập quá sợ hãi, vội vàng sai người triệu hồi Vũ Văn Thành Đô đồng thời triệu tập binh mã dưới trướng ý đồ cản trở bước chân của Lý Thần Thông.

Cứu viện Đậu Kiến Đức tuy trọng yếu nhưng mà bảo vệ tính mạng của mình thì còn trọng yếu hơn.

Ngày 12 tháng 12 Vũ Văn Thành Đô ở Bình Hương biết được tin tức Thanh Hà tạo phản lập tức mang quân trở về cứu viện.

Nhưng lúc này hai vạn kiêu binh cũng xuất hiện cục diện hỗn loạn, ngày 13 tháng 12 Vũ Văn Thành Đô đang trên đường trở lại Thanh Hà thì bị Lý Ngôn Khánh phục kích, Lý Ngôn Khánh tự mình dẫn Vạn Thắng quân cùng một đám sĩ tốt hung hãn, dùng Bùi Hành Nghiễm, La Sĩ Tín, Tiết Vạn Triệt làm tiên phong, từ bề hợp công Vũ Văn Thành Đô.

Vũ Văn Thành Đô vội vàng ứng chiến nhưng khó có thể ngăn cản được thế công của Lý Ngôn Khánh.

Song phương nhiều lần giao chiến, cuối cùng Vũ Văn Thành Đô cũng không cản nổi thế công của Lý Ngôn Khánh mà bại lui, sống chết không rõ.

Mà hai vạn kiêu binh cũng tan thành mây khói.

Ngày 17 tháng 12 Lý Thần Thông phá được Lệ Đình, đánh bại quân chủ lực của Vũ Văn Hóa Cập, binh lâm dưới Bình Nguyên.

Ngày 18 tháng 12 Lý Nghệ ở Hà Gian đánh bại Tổng Chính Bản, Tào thị dưới sự bảo vệ của Tề Thiện Hành suốt đêm rút khỏi Nhạc Thọ, chạy trốn chết tới Bột Hải quận.

Ngày 20 tháng 12 Đậu Kiến Đức bị bộ hạ Tào Đán giết chết, Vĩnh Niên quận bị phá.

Cuộc đại chiến cứ như vậy mà quỷ dị kết thúc.

Chiến sự Hà Bắc thuận lợi khiến cho Lý Uyên ở Trường An cũng phải trở mắt lú lười hắn thật không rõ, Lý Ngôn Khánh làm sao mà khiến cho chiến cuộc Hà Bắc thuận lợi như thế, Bùi Thế Củ đột nhiên quy phục có thể nói là thần không biết quỷ không hay.

- Ai có thể nói cho cô, Bùi Thế Cử tại sao đột nhiên lại quy phục?

Lý Uyên lẩm bẩm, lông mày nhíu chặt.

Lại nói tiếp, Lý Uyên đối với Bùi Thế Cử cũng không xa lạ gì.

Dương Kiên, Dương Quảng hai cha con lúc tại vị, Bùi Thế Cử thủy chung đứng vững không ngã, được lưỡng đế tin cậy, hơn nữa người này không những đa mưu túc trí mà còn là một sứ thần ngoại giao kiệt xuất, Lúc Tùy Văn Đế Dương Kiên cùng với Đột Quyết giao phong, Bùi Thế Cử phụng mệnh đi sứ, phân hóa Đột Quyết thành năm bộ sau đó Dương Tổ mới dùng binh đánh bại Đột Quyết giành được chiến thắng.

Tuy nhiên ở trong cuộc chiến đó người mưu đồ là Dương Kiên Dương Tổ Cao Dĩnh.

Bùi Thế Cử chỉ là một người chấp hành mà không phải người quyết định, sau đó vào năm Đại Nghiệp, Dương Tổ ốm chết, Cao Dĩnh không được trọng dụng, Bùi Thế Cử bắt đầu từ một người chấp hành trở thành người quyết định, dùng thân phận Hoàng Môn thị lang đi sứ Tây Vực phân hóa dân tộc Thổ Dục Hồn, sau đó Tiết Thế Hùng lãnh quân đánh bại Thổ Dục Hồn, Dương Quảng ở Tây Vực thiết lập bốn quận, công tích vĩ đại có thể nói ở trong cuộc chiến Thổ Dục Hồn, Bùi Thế Cử công lao chiếm ít nhất một nửa.

Người này còn là tộc trưởng Bùi thị, Lý Uyên nghe thấy làm sao không thể cố kỵ?

719. Chương 194: Đậu Kháng.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Trường An tuyệt nổi lên.

Bay lả tả, nhuộm trắng cả thành.

Ở bên trong Nghĩa Ninh phường, sừng sững một tòa phủ đệ nguy nga đồ sộ, trong bóng đêm vô cùng bất mắt.

Ở trước tòa phủ đệ có hai chữ vàng bất mắt: Đậu phủ.

Lý Uyên đánh xe tới trước cửa Đậu phủ thì bên ngoài có thị vệ tiến đến đập cửa.

Chủ nhân của tòa Đậu phủ này chính là Đậu Kháng, anh vợ của Lý Uyên, Đậu Kháng là con của Đậu Vinh, tuy không cùng phòng với Đậu phu nhân nhưng quan hệ không tệ.

Năm đó khi Đậu Kháng tọa trấn U Châu thường xuyên liên hệ với Lâu Phiến Lý Uyên, kết giao mật thiết.

Hơn nữa con của hắn là Đậu Đản cũng là nữ tế của Lý Uyên.

Điều này khiến cho quan hệ giữa hai nhà Lý Đậu càng thêm mật thiết, tuy nhiên sau khi Lý Uyên lên ngôi, Đậu Kháng trở nên không chú ý tới việc triều chính, suốt ngày chè chén say sưa sống trong mơ màng, Lý Uyên khuyên bảo mấy lần cũng không cải biến chủ ý của Đậu Kháng được, cuối cùng không hỏi đến nữa. Kỳ thực Lý Uyên biết rằng, Đậu Kháng làm vậy để lui thân, giấu tài mà thôi.

Tuy nhiên có chuyện gì phiền phức, Lý Uyên vẫn đi tìm Đậu Kháng mà thỉnh giáo.

Trong mắt của Lý Uyên Đậu Kháng là một người vô cùng cơ trí.

Tuy nhiên Đậu Kháng uống say khiến cho Lý Uyên bất đắc dĩ.

- Đậu huynh, hôm nay ta thật sự rất đau đầu.

- Ta hi vọng định mượn cơ hội này khiến cho Ngọc oa nhi biết khó mà lui, tương lai cũng dễ sắp xếp nhưng ai ngờ được đứa nhỏ này thực sự làm được, chẳng những chế trụ được binh mã Vương Thế Sung ở Hà Bắc mà còn đánh bại Đậu Kiến Đức, thuận tay giết một nhà Phá Dã Đầu.

Sau này ở trong triều đình chỉ sợ không có người nào ngăn chặn được hắn.

Hắn tay cầm Hà Nam lại có công lao bình định Hà Bắc, ta định để cho nhị lang thống binh áp chế uy vọng của hắn, không ngờ Lạc Dương còn chưa chiếm được thì Hà Bắc đã bình định. Ta không muốn làm người vô tình vô nghĩa nhưng đứa nhỏ kia hiện tại uy vọng quá lớn, bây giờ toàn bộ Trường An đều thảo luận chuyện của hắn, ta làm sao có thể yên tâm.

Đậu Kháng vẫn gục đầu, tiếp tục ngủ say.

Lý Uyên tiên lên thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Hiếu Cơ chết trận, trong lòng ta thật sự đau nhức.
- Vốn định đối đãi tử tế với Ngọc oa nhi nhưng mà đứa nhỏ này không biết tiến thoái, công lao quá lớn, ta biết phải sắp xếp thế nào bây giờ?

Đúng thế, công lao của Lý Ngôn Khánh quá hiển hách khiến cho Lý Uyên cũng phải sinh lòng kiêng kỵ.

Đậu Kháng hàm hồ nói một câu:

- Chuyện của nhà ngươi đừng làm rộn lên.

Thanh âm kia giống như là đang say mà nói.

Nhưng Lý Uyên vẫn chú tâm nghe.

- Đậu huynh vậy huynh nói Ngọc oa nhi có thể có dị tâm không?
- Kẻ ngu mới dốc sức liều mạng.

Trong lòng Lý Uyên rất rõ ràng, Đậu Kháng tuy sanh nhưng mà tỉnh, lời này của hắn nhất định có ẩn ý.

Sở dĩ kẻ này giả say là vì hắn không muốn cuốn vào tranh đấu ở trên triều đình về phần nguyên nhân thì Lý Uyên cũng minh bạch, mẫu thân của Đậu Kháng chính là cô cô của Dương Quảng, sau khi Dương Quảng lên ngôi đối với Đậu Kháng liên tục chèn ép.

Kỳ thật lúc đó Dương Quảng chèn ép đâu chỉ mình Đậu Kháng.

Lý Uyên lúc đó chẳng phải là hoàng thân quốc thích sao? Mẹ của hắn là tỷ tỷ của Độc Cô hoàng hậu thế nhưng mà vẫn bị Dương Quảng chèn ép không hề cổ kị.

Ngôn Khánh là người thông minh làm sao không hiểu được ý nghĩ của mình.

Nhưng mà hắn chẳng những không thu liễm mà biểu hiện còn thêm xuất sắc.

Đậu Kháng nói kẻ ngu mới liều mạng.

Lý Ngôn Khánh có phải là người ngu không?

Lý Uyên nghĩ tới đây liền nở ra một nụ cười.

Có lẽ hắn thật sự là một kẻ ngu.

Nghĩ tới đây lòng của Lý Uyên cũng sáng lại, đối với sự sắp xếp Lý Ngôn Khánh cũng mơ hồ có chủ trương.

Hắn vỗ người của Đậu Kháng đứng dậy rời khỏi thư phòng, đi ra khỏi Đậu phủ.

Đúng lúc Lý Uyên rời khỏi thư phòng thì Đậu Kháng đột nhiên ngẩng đầu dậy, hai đôi mắt mở to nhìn ra ngoài cửa, một hồi lâu sau mới thở dài một tiếng.

Chuyện của nhà đế vương đúng là phức tạp.

Là người của hai thế giới, đối với Lý Ngôn Khánh mà nói, hắn đã sớm trải qua bao nhiêu cuộc chia ly.

Sinh lão bệnh tử, thiên đạo tuần hoàn cho dù ai cũng không cách nào tránh nổi, kiếp trước trải qua đủ loại kinh nghiệm khiến cho Lý Ngôn Khánh đã sớm thấu triệt.

Ở kiếp này hắn chỉ có hai thân nhân.

Một người tự tay nuôi dưỡng hần lớn lên là Trịnh Thế An, một người khác tuy không ở lâu với hần thời gian cộng lại có lẽ chỉ hơn một năm mà thôi, tuy nhiên lại có tình huyết nhục là Lý Hiếu Cơ. Lý Ngôn Khánh đối với Trịnh Thế An và Lý Hiếu Cơ thái độ hoàn toàn khác nhau, Trịnh Thế An Lý Ngôn Khánh cởi mở không hề che giấu, còn Lý Hiếu Cơ cho dù thu liễm nhưng trong lòng cả hai đều hiểu được tình cảm của nhau.

Rất khó có thể nói được bên nào nặng bên nào nhẹ.

Lý Ngôn Khánh biết được tin dữ của Lý Hiếu Cơ liền lập tức kinh hãi.

- Dưỡng Chân, Dưỡng Chân.

- Tiểu Yêu, mau tỉnh lại.

Tiếng gọi quen thuộc bên tai, Lý Ngôn Khánh từ trong hôn mê tỉnh lại.

Ở trong thư phòng lúc này đầy ắp người, Đóa Đóa, Vô Cấu, Trương Tôn Vô Kỵ, Bùi Hành Nghiễm thần sắc lo lắng nhìn hần.

Đậu Uy cùng với Nhan Sư Cổ thấy Lý Ngôn Khánh tỉnh lại thì không khỏi thở dài một hơi.

Lúc Lý Ngôn Khánh bất tỉnh cả hai người đều hoảng sợ, Lý Ngôn Khánh nếu như thật sự xảy ra chuyện gì thì sẽ mang tới ảnh hưởng cực lớn, không tốt còn gây nên chiến hỏa.

Trịnh gia tuy đã quy phục Lý Đường, nhưng mà kẻ cầm quyền chính thức ở Vinh Châu thì chính là thủ hạ của Lý Ngôn Khánh.

Nếu như Hà Nam loạn, Hà Bắc cũng sẽ loạn.

Khi đó mặc dù Lý Đường có thể khống chế cục diện nhưng cũng phải trả một cái giá thảm trọng, đại cục thiên hạ lúc này không ở Trường An không ở Lạc Dương mà ở Huỳnh Dương, quan hệ rất nhiều tới Lý Ngôn Khánh.

Lý Ngôn Khánh thở dài một hơi, được Trương Tôn Vô Kỵ đỡ mà leo xuống giường.

Đầu óc của hần hơi váng, thân thể không có chút khí lực nào, Lý Ngôn Khánh dùng sức vẫy vẫy Đóa Đóa mà nhẹ giọng phân phó:

- Đóa Đóa, nài lập tức trở về, từ giờ trở đi, Lý phủ cao thấp đốt giấy để tang, chuẩn bị mở linh đường.

Đóa Đóa cũng biết chân tướng của sự việc nên gật đầu đáp ứng.

720. Chương 195: Lạc Dương Hỗn Loạn.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Bùi Thúy Vân thì đang mang thai, Mao Tiểu Niệm thì chuyển dạ, Vô Cấu thì mới sinh tuy đã bình phục nhưng tính tình của nàng ngây thơ, quả thật không lo được đại cục, tính ra Đóa Đóa chính là người thích hợp nhất, ở trong Lý phủ nàng cũng có uy vọng.

Lý Ngôn Khánh khoát tay ý bảo người không có phận sự lui ra, chỉ để lại huynh muội Trương Tôn Vô Kỵ.

Hần kinh ngạc nhìn Đậu Uy và Nhan Sư Cổ rồi đột nhiên nói:

- Lưu Vũ Chu và Tống Kim Vồng hiện tại ở nơi nào?

- Sau cuộc chiến Phách Bích, Lưu Vũ Chu Tống Kim Vồng trốn về phía Đột Quyết đầu phục A Sử Na.

A Sử Na hiện tại là khả hãn Đột Quyết.

Thủy Tắt Khả Hãn ở giữa năm bị bệnh, A Sử Na liền tiếp nhận địa vị Khả Hãn, Lý Ngôn Khánh nhận được tin tức này cũng không để ý nhiều, A Sử Na cho dù đã tâm về thế lực đều xa xa không bằng Thủy Tắt Khả Hãn nên hần đều không để trong lòng.

Nhưng khi biết được Lưu Vũ Chu và Tống Kim Vồng chạy về phía Đột Quyết thần sắc của Lý Ngôn Khánh liền trở nên lạnh lùng.

- Đậu công, Nhan thị lang, tâm tư của ta hỗn loạn, không cách nào nói chuyện với hai vị, xin cáo từ trước.

Nói xong hần cất bước muốn đi.

Tuy nhiên hai chân mềm nhũn, trời đất quay cuồng, cảm giác mê muội vọt tới, Vô Cấu tiến tới muốn đỡ nhưng Ngôn Khánh từ chối, nghiêng rằng bước từng bước đi xuống cầu thang, dưới sự trợ giúp của Liễu Thanh mà lên ngựa.

- Vô Kỵ.

- Vương gia.

Trường Tôn Vô Kỵ sau khi tiễn Vô Cấu lên xe ngựa thì nghe thấy Lý Ngôn Khánh gọi.

Hần tiến lên phía trước mà khê nói:

- Vương gia yên tâm, trong thành thuộc hạ đã sắp xếp, tuyệt đối sẽ không nảy sinh sai lầm, tuy nhiên bên Lạc Dương kia....

- Người lập tức gọi Thẩm Quang tới đây ta có chuyện phân phó hần.

Về phần Lạc Dương, ta sẽ không đi, hai ngày nữa ta sẽ trở về Trường An báo cáo, chuẩn bị cho đại lễ tôn thất, còn nghĩ cách mang quan tài của phụ vương về Thiên Lăng sơn.

Còn nữa người mau phái người nói cho Đậu công và Nhan thị lang, chậm nhất ngày mai ta sẽ theo bọn họ tới Trường An.

- Tuân mệnh.

Vô Kỵ cũng hiểu rõ, lúc này để Ngôn Khánh đi Lạc Dương không khác gì ép buộc hần.

Dưới tình huống hiện tại cho dù Lý Ngôn Khánh không đi Lạc Dương thì cũng không sao, Đỗ Như Hối có thể tự mình quyết đoán, về phần sắp xếp mọi chuyện Lý Ngôn Khánh đã gọi Thẩm Quang, tất cả hần sẽ do Thẩm Quang lo liệu.

Vương Thế Sung mình mặc hắc long bào, ngồi yên ở trong Hàm gia đại điện.

Vừa rồi hần còn thương nghị với triều thần làm sao để thủ vệ Lạc Dương thì đã nhận được tin tức Lý Ngôn Khánh vào giữa trưa đã trở về Cung huyện.

Hàm gia đại điện thoáng cái đã trở nên hỗn loạn.

Lý Ngôn Khánh trở về.

Điều này cho thấy chiến sự Hà Bắc đã xong, Đậu Kiến Đức, Vũ Văn Hóa Cập đã xong.

Tin Đậu Kiến Đức chết chưa truyền tới Lạc Dương, tuy nhiên Cốc thành thảm bại Lý Ngôn Khánh vây khốn Vĩnh Niên huyện, chỉ cần Đậu Kiến Đức chưa chết thì chiến cuộc Hà Bắc chưa chấm dứt, Lạc Dương còn có sinh cơ.

Nhưng hiện tại...

Lý Ngôn Khánh trở về rồi, mục tiêu kế tiếp của hần là Lạc Dương.

Nhìn chung Lạc Dương cao thấp ít nhiều đối với Lý Ngôn Khánh đều có chút sợ hãi, đặc biệt là thủ hạ đặc lực của Vương Thế Sung, Dương Công Khanh, Trương Trấn Chu, Đan Hùng Tín những người này đã giao phong với Lý Ngôn Khánh, ngoài ra Đoạn Đạt Bạt Dã Cương từ sau khi Đỗ Như Hối đánh chiếm Yến Sư đã chết trận, những văn võ đại thần đều nghe nói qua, thậm chí linh giáo thủ đoạn của Lý Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh hai lần đánh Yến Sư khiến cho Lạc Dương ai cũng thấp thỏm lo âu.

Hôm nay hần đã quay về, đại thắng Đậu Kiến Đức mà quay về, Lạc Dương liệu có thể kiên trì được không?

Tất cả mọi người đều vô tâm thương thảo, Vương Thế Sung lòng dạ rối loạn.

Hắn đuổi văn võ đại thần đi, một mình ở Hàm gia đại điện, trước đây mấy canh giờ hắn còn cam đoan sẽ giữ vững Lạc Dương.

Nhưng mà bây giờ những lời nói đó vẫn còn quanh quẩn giống như là đang giễu cợt hắn vậy.

Lý Thế Dân?

Vương Thế Sung không úy kỵ một tên tiểu tử này, hắn chẳng qua là do cha chú ban cho mà thôi.

Nhưng Lý Ngôn Khánh.

Trong lòng hắn không cam lòng, hắn nhịn không được nắm chặt tay nắm, hung hăng nắm lên chên long án.

- Ta không cam lòng, ta không cam lòng.

Đúng thế, nhân sinh kỳ diệu như vậy.

Đã nhắm nháp tư vị làm hoàng đế, cao cao tại thượng, làm sao có thể chịu được cảm giác cúi đầu xưng thần.

Còn nữa hắn hiện tại đã làm hoàng đế hai năm, tư vị vẫn chưa nếm đủ.

Vương Thế Sung biết rõ nếu như Lý Ngôn Khánh tới đây đốc chiến thì Lạc Dương sẽ dữ nhiều lành ít, Lý Ngôn Khánh ở Lạc Dương danh vọng rất cao, hơn nữa nhân mạch cũng rất rộng, ở đây thế trụ cho tới thương nhân đều có hảo cảm với hắn, Lý Thế Dân ở sông Lạc không có căn cơ nhưng Lý Ngôn Khánh lại thâm hậu, nếu như hắn thật sự tới Lạc Dương thì Lạc Dương có thể kiên trì bao lâu đây?

- Hoàng thượng.

Ở bên ngoài đại điện truyền tới một thanh âm vô cùng nhu hòa.

Vương Thế Sung ngẩng đầu nhìn lại thì thấy một hắc y nam tử ở đó.

- Nhân Tắc, mau tới đây.

Nam tử kia chính là Vương Nhân Tắc.

Hắn đẩy cánh cửa, đi vào trong đại điện nhìn cung điện trống rỗng xung quanh rồi khẽ nói:

- Hoàng thượng vẫn còn lo lắng vì Lý nghị?

Vương Thế Sung ý bảo hắn ngồi xuống rồi thở dài:

- Cô muốn một trận chiến nhưng mà Lạc Dương thành chỉ sợ không chống nổi.

Nghe thấy Lý Ngôn Khánh trở về nguyên một đám văn võ thất kinh.

Vương Nhân Tắc làm sao không nhìn ra tâm tư của Vương Thế Sung, Vương Thế Sung hiện tại kỳ thật không có tin tưởng quyết chiến với Lý Đường.

Đã vô tâm quyết chiến thì nên dứt khoát đầu hàng.

Vương Nhân Tắc nói:

- Hoàng thượng.

- Nhân Tắc ở đây không có người ngoài, người cứ gọi ta là thúc phụ.

Vương Nhân Tắc cất tiếng nói:

- Thúc phụ, Lý Ngôn Khánh đã trở về, đại biểu cho chiến cuộc ở Hà Bắc đã chấm dứt, mặc dù còn có một số nơi chống cự nhưng mà đại cục đã định, lúc đó Lý Đường đại quân dốc sức đánh Lạc Dương thì Lạc Dương có thể tồn tại sao?

- Chuyện này... chỉ sợ rất khó.

Vương Thế Sung có thể tới địa vị ngày hôm nay dĩ nhiên không phải là người không có bản sự.

Ít nhất hắn cũng có bản lĩnh xem xét thời thế, tuy biết rõ nhưng hắn vẫn không cam lòng.

Tình huống hiện tại không cần Lý Đường dốc toàn lực.

Chỉ cần Lý Thần Thông phái binh mã Hà Bắc trở về Lạc Dương thì đại thế cơ bản đã mất.

721. Chương 196: Vương Thế Sung Hàng.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Vương Nhân Tắc nói:

- Chất nhi nghe người ta nói, non xanh tro đỏ lo gì thiếu củ đùn.

Thúc phụ hiện tại như hồ lạc đồng bằng, cần phải nhẫn nại mới được, chúng ta không giống như Đậu Kiến Đức quê mùa, không giống như Vũ Văn Hóa Cập hành thích vua, thúc phụ được Tùy hoàng nhường ngôi, sau lưng còn có vương gia chống đỡ, Lý Đường cũng không làm gì được thúc phụ.

Thúc phụ, chỉ cần còn sống thì có ngày Đông Sơn tái khởi, nếu thật sự không được thì Lý Uyên cũng không dám lãnh đạm với thúc phụ.

Con nghe nói Vương Liên ở Nam phòng hiện tại đang ở trong phủ thái tử được thái tử Lý Đường tín nhiệm mà Long Môn Vương Bạch Ngưu thì hôm nay ở dưới trướng Lý Thế Dân hiệu lực, thúc phụ sau khi rời khỏi Lạc Dương có thể liên lạc với bọn họ, nhất định có thể cả đời bình an.

Nhưng nếu như Lý Ngôn Khánh thật sự đến công phá Lạc Dương thì thúc phụ gặp khó rồi.

- Chuyện này...

Vương Thế Sung lâm vào trầm tư.

Đúng thế Lý Ngôn Khánh không giống như Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân có thể tiếp nhận việc mình đầu hàng còn Lý Ngôn Khánh thì không có khả năng.

Vương Thế Sung biết rõ, Lý Ngôn Khánh từng thề trước mộ Dương Đồng phải báo thù cho Dương Đồng, hẳn nói được thì sẽ làm được.

- Nhân Tắc, cô còn muốn, còn muốn....

Vương Nhân Tắc không khuyên nữa, hẳn chỉ im lặng.

Trong lòng hẳn cũng tràn đầy tuyệt vọng, nhưng cũng phân được nặng nhẹ, nếu như Vương Huyền Ứng ở đây có lẽ không đồng ý với việc đầu hàng của Vương Nhân Tắc, dù sao thân phận của một thái tử thoát cái biến thành tù nhân, địa vị chênh lệch này một số người sẽ kiên quyết phản đối.

- Thế nhưng mà thúc phụ, thời gian không còn nhiều lắm.

Ở bên ngoài đại điện vô cùng yên tĩnh.

Trong hoàng thành từng tiếng chiêng vang lên, hóa ra bắt tri bắt giặc đã tới ngày mới.

Bỗng nhiên một hồi bước chân truyền tới. Thái tử Vương Huyền Ứng mang theo một đám người chạy vào trong đại điện.

- Phụ hoàng, phụ hoàng, chuyện lớn không hay rồi.

Vương Thế Sung giật tím mặt nghiêm nghị quát:

- Bối rối cái gì, lại xảy ra chuyện gì?

- Phụ hoàng, Kim Đoán thành, Kim Đoán thành bị phá, Dương Công Khanh Dương tướng quân bị phản quân giết chết, dan Thông cũng bị Lý Đường bắt làm tù binh.

Vương Thế Sung đầu ông ông vang lên, hoảng sợ trừng hai con ngươi lên.

Mấy canh giờ trước Dương Công Khanh và Đan Thông còn ở trên điện nghị sự, hiện tại thoáng cái đã vậy là sao?

- Kim Đán thành tại sao lại bị phá? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

- Là hai canh giờ trước.

Nghe nói Kim Đán thành phó tướng Ngưu Tiên Đạt âm thầm quy phục Lý Đường, Dương tướng quân và Đan tướng quân quay trở về đã bị đám người Ngưu Tiên Đạt tru sát, phụ hoàng Kim Đán Thành đã mất chúng ta phải đoạt lại nếu không sẽ là tai họa ngập đầu.

Đúng là ngu xuẩn đại họa từ khi Lý Ngôn Khánh quy đường đã tới trước mắt.

Vương Thế Sung nắm chặt nắm đấm hận không thể tát cho Vương Huyền Ứng một cái, lão tử làm cách nào để phục đoạt Kim Đán thành?

- Cô đã biết, người lui xuống đi.

- Thế nhưng mà...

- Lui ra cho ta, còn không mau cút đi.

Vương Thế Sung giận dữ, vươn người đứng dậy.

Vương Huyền Ứng mặc dù không cam lòng nhưng mà biết phụ thân tức giận hấn không dám nói gì nữa, chỉ có thể hậm hực lui đi.

- Thúc phụ, Kim Đán thành đã bị phá, thời gian của chúng ta không còn nhiều lắm, nếu như Hàm thành tiếp tục bị phá đến lúc đó thúc phụ nguyện ý đầu hàng chỉ sợ Lý Thế Dân chưa chắc sẽ đáp ứng.

Đi con đường nào mong thúc phụ sớm quyết đoán.

Vương Thế Sung ngồi xuống giường, hồi lâu hấn mới khẽ nói:

- Nhân Tắc, người mời tam thúc tới, người nói không sai, hiện tại chỉ cần còn sống là có thể có ngày Đông Sơn tái khởi.

Ngôn Khánh mặc tang phục ngồi ở trong hậu viện trúc lâu.

Trong tay hấn cầm một cây bút, tập trung tinh thần phác họa một bức tranh.

Đây là bức họa của Lý Hiếu Cơ.

Lý Ngôn Khánh dựa vào ký ức của mình vẽ chân dung của Lý Hiếu Cơ.

Trong bức tranh, Lý Hiếu Cơ mặc thanh sam, tay áo bông bành như thần tiên, Lý Hiếu Cơ trong tranh nhìn rất trẻ, tuổi chỉ khoảng ba mươi, đối với Lý Ngôn Khánh mà nói, ấn tượng sâu sắc nhất của Lý Hiếu Cơ chính là lúc hấn ở học xá Đậu gia.

Nhìn Lý Hiếu Cơ trong bức họa, nước mắt của Lý Ngôn Khánh chảy ròng ròng xuống.

- Cha cha trên trời có linh thiêng thì phù hộ cho hài nhi một ngày kia sẽ mã đạp Tắc Bắc, bắt sống Lưu Vũ Chu và Tống Kim Vồng, phanh thây xé xác bọn chúng.

Hấn tự nói sau đó cầm bức họa của Lý Hiếu Cơ lên.

- Liễu Thanh, người đem bức tranh này cất giúp ta, ngày mai sáng sớm ta còn phải tiến tới Trường An.

Liễu Thanh đáp ứng, sau đó đi vào trong trúc lâu cẩn thận cất bức họa.

Lý Ngôn Khánh đi ra đại sảnh, đứng ở trước cửa hiên băng chân trần.

Hấn ngẩng đầu nhìn đám mây trắng bay trên bầu trời, suy nghĩ trong lòng trở nên hỗn loạn.

Lý Uyên hành động hơi quá đáng.

Hấn che giấu cái chết của phụ thân suốt một năm.

Cha ở dưới cửu tuyền nhất định không vui, nói không chừng còn quở trách ta bất hiếu.

Tuy Lý Ngôn Khánh cũng biết, năm ngoái lúc này Lý Uyên nếu như để cho hắn biết tin tức Lý Hiếu Cơ chết sẽ khiến cho hắn rối loạn, thậm chí có thể vứt bỏ cơ nghiệp Huỳnh Dương nhưng bất kể thế nào Lý Uyên làm như vậy cũng có phần mất đi nhân luân đại nghĩa.

Bàn tay che trán, Lý Ngôn Khánh thật sự không biết sau khi về Trường An, hắn nên dùng tâm tình thế nào đối mặt với Lý Uyên.

- Vương gia.

Lương Lão Thực đi tới trước trúc lâu hành lễ.

Hiện tại toàn bộ Lý phủ cao thấp đều để tang cho Lý Hiếu Cơ.

Đóa Đóa thiết lập linh đường, trời vừa sáng Cung huyện đã nhận được tin tức, những đoàn phúng viếng liên tục tới, tuy nhiên tang lễ cần phải chờ đến lúc Lý Ngôn Khánh từ Trường An mang quan tài của Lý Hiếu Cơ trở về mới có thể bắt đầu.

Cho nên lúc này Lý Ngôn Khánh cũng không bận rộn lắm, hắn nói:

- Lão Thực có chuyện gì.

- Sài công tới đây thăm viếng, có chuyện quan trọng muốn cho vương gia biết.

- Để cho hắn tới đây.

- Vâng.

Lương Lão Thực quay đầu rời đi, một lát sau hắn đã mang theo Sài Hiếu Hòa trong trang phục áo tang tới đây, Ngôn Khánh mời Sài Hiếu Hòa ngồi xuống sau đó nói:

- Sài công, gia phụ qua đời, ta cần phải tới Trường An một chuyến, mau chóng nghênh tiếp quan tài của gia phụ trở về, trong khoảng thời gian này ta muốn làm phiền Sài công tốn tâm tư một chút.

- Đây là bổn phận của ty chức, chúa công không cần phải lo lắng cho Cung huyện.

Sài Hiếu Hòa không gọi Lý Ngôn Khánh là vương gia, mà gọi Ngôn Khánh là chúa công như trước.

Lý Ngôn Khánh cũng không bắt hắn đổi giọng mà gật gật đầu.

722. Chương 197: Hung Phạm Là Ai?

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Sài Hiếu Hòa do dự một chút rồi đứng lên nói:

- Hiếu Hòa hôm nay một là phúng viếng hai là có chuyện không biết phải nói thế nào.

- Sài công có chuyện gì cứ nói thẳng không cần phải do dự.

Sài Hiếu Hòa nghĩ nghĩ cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

- Chúa công gần đây Hiếu Hòa vẫn nghĩ cách tiếp thu thế lực của Di Lạc áo trắng tại Hà Bắc.

Văn Ngọc Đông đã quy thuận dưới Kỳ Lân đài, Kỳ Lân đài mượn nhờ thế lực của Di Lạc áo trắng bao trùm hơn nửa Sơn Đông, tối qua ty chức trong lúc vô tình đã cùng với sứ giả pháp đàn Hà Bắc luận đàm, sứ giả nói Ấp vương không phải chết dưới tay của Lưu Vũ Chu.

Lý Ngôn Khánh hữu khí vô lực ngồi ở trên ghế thái sự, nghe Sài Hiếu Hòa nói những lời này liền ngẩng đầu lên.

- Người nói cái gì?

- Thôi Lý Hành nói, Ấp vương không phải chết dưới tay của Lưu Vũ Chu.

Thôi Lý Hành vốn là cữu thần nhà Tùy, đồng thời là sứ giả hộ đàn, trước kia Đóa Đóa thông qua Từ Hưng Ba liên lạc với Long Khởi ở Tương Châu, thông qua Long Khởi lại bắt được liên lạc với Văn Ngọc Đông.

Lúc đầu Văn Ngọc Đông tựa hồ không muốn quy phục nhưng sau khi Lý Ngôn Khánh ở Vĩnh Niên thành đánh bại Đậu Kiến Đức thì hắn cảm thấy thời cuộc bất ổn, vì vậy nhanh chóng phái Thôi Lý Hành tới liên lạc, chỉ là Lý Ngôn Khánh vẫn núp trong bóng tối, Văn Ngọc Đông chỉ biết sự tồn tại của Đóa Đóa, biết rằng sau lưng Đóa Đóa có bối cảnh quan phủ Lý Đường, nhưng là ai thì hắn cũng không rõ ràng lắm, ngay cả Long Khởi cũng không biết.

Kỳ Lân đài trải qua mấy tháng đã bận rộn vô cùng.

Sài Hiếu Hòa nói:

- Ấp vương bị giết chết tuy nói là có quan hệ với Lưu Vũ Chu nhưng không phải là do Lưu Vũ Chu và Tổng Kim Vồng gây nên.

Thôi Lý Hành lúc đó phụng mệnh Đậu Kiến Đức đi Đột Quyết gặp A Sử Na trong lúc vô tình đã biết hung phạm.

- Hung phạm là ai?

Trên khuôn mặt tuần tú của Lý Ngôn Khánh hiện ra vẻ dữ tợn.

Hắn không kiên nhẫn được mà hỏi:

- Sài công mau nói cho ta biết hung phạm là ai?

- Thôi Lý Hành nói, lúc ấy Ấp vương làm tổng quản Thiểm Châu, biết được tin tức Giới Hưu liền vội vàng đem binh tới cứu viện.

Không ngờ trên đường đi tới Giới Hưu đã gặp tao ngộ phục binh của Tổng Kim Vồng, người giết chết Ấp vương chính là kiêu tướng dưới trướng của Tổng Kim Vồng, Uất Trì Kính Đức.

Uất Trì Kính Đức, Uất Trì Cung?

Lý Ngôn Khánh ngạc nhiên sau một hồi liền cắn răng:

- Chuyện này là thật?

- Di Lạc áo trắng cùng với Uất Trì Kính Đức xưa nay không thù không oán, Thôi Lý Hành không biết Uất Trì Kính Đức không có khả năng đi vu hãm.

Tuy nhiên...

Sài Hiếu Hòa còn chưa dứt lời thì Lý Ngôn Khánh đã vươn người đứng dậy đi ra ngoài.

- Lương Lão Thực, lập tức để cho Hùng Khoát Hải điểm khởi Vạn Thắng quân, ra ngoài tụ hợp.

- Chúa công, chúa công muốn đi đâu?

- Đi tìm Uất Trì Kính Đức.

- Chúa công biết hiện tại Uất Trì Kính Đức ở đâu sao?

Lý Ngôn Khánh dừng bước lại, trên khuôn mặt bao phủ sát cơ nồng đậm nhìn Sài Hiếu Hòa mà cắn răng nói:

- Ta dĩ nhiên biết tên cẩu tặc kia hiện tại ở nơi nào.

Sài Hiếu Hòa liền ngạc nhiên.

Sau khi thân thể của Lý Ngôn Khánh được sáng tỏ, Trung Nguyên dần dần dẹp loạn Lý Uyên dĩ nhiên không che giấu tin Lý Hiếu Cơ chết nữa.

Nếu như nói trước đây Lý Uyên giấu diếm là vì sợ Lý Ngôn Khánh hành động theo cảm tình thì hiện tại thời cuộc đã dần sáng rọi, giấu diếm nữa không chừng Lý Ngôn Khánh sẽ sinh ra oán niệm đây không phải là điều mà Lý Uyên hi vọng nhìn thấy, cho nên sau khi chiến sự Hà Bắc trở nên bình tĩnh, Lý Uyên lập tức để Đậu Uy cùng với Nhan Sư Cổ gọi Lý Ngôn Khánh trở về Trường An.

Lý Uyên có hận Uất Trì Kính Đức không?

nói thật là hận.

Tin tức Lý Hiếu Cơ chết truyền tới, Lý Uyên đau buồn suốt ba ngày.

Nhưng Lý Uyên là hoàng đế, hoặc có thể nói hẳn là quân chủ Lý phiệt, cho nên hẳn vẫn phải do dự có nên tiêu diệt Uất Trì Cung hay không.

Hắn là hoàng đế, từ khi khởi binh ở Thái Nguyên dựng quốc, mỗi khi cân nhắc góc độ không còn như trước nữa, Uất Trì Kính Đức bình thường không đáng để lo nhưng mà phụ thân của hắn là Uất Trì La Già, đồng thời cũng xuất thân từ quan lũng quân sự.

Hắn là hàng tướng nhưng trong tay vẫn có công lao hiển hách.

Nếu như giết Uất Trì Cung gây chuyện không tốt sẽ dẫn tới một loạt rung chuyển thậm chí sẽ khiến cho hàng thần sinh ra dị tâm.

Hiện tại Quan Trung mới định, Trung Nguyên mới định, Lý Uyên không dám mạo hiểm, cho nên Lý Uyên phái hai người Đậu Uy và Nhan Sư Cổ là có ẩn ý, Đậu Uy có ân thu nhận Lý Hiếu Cơ, đối với Lý Ngôn Khánh thì có ân thưởng thức, có thể dùng thế lực bắt ép Lý Ngôn Khánh.

Trong mắt của Lý Uyên, chiến cuộc Lạc Dương đã tới thời điểm mấu chốt.

Nếu như không thu được Lạc Dương thì bước tiếp theo bình định Giang Nam sẽ rất khó khăn, cho nên Lý Uyên nghĩ cách từ từ hóa giải Lý Ngôn Khánh, nếu như Lý Ngôn Khánh ở Lạc Dương gây chuyện thì sẽ không tốt, dù sao Uất Trì Kính Đức cũng là một viên đại tướng dũng mãnh.

Tâm tư này của Lý Uyên, Đậu Uy và Nhan Sư Cổ cũng biết .

Mà Lý Uyên cũng không giấu diếm ý nghĩ của hắn, trước khi hai người đi, hắn đã liên tục dặn dò, bất kể thế nào cũng cần phải đem Ngôn Khánh về Trường An càng sớm càng tốt.

Thế nhưng mà Lý Uyên thật không ngờ hắn tuy muốn giấu diếm nhưng Lý Ngôn Khánh lại có thủ đoạn khác.

Sự tồn tại của Kỳ Lân đài có rất ít người biết, đặc biệt là Sài Hiếu Hòa sau khi tiếp nhận Kỳ Lân đài đã bắt tay vào thu nhận Di Lạc áo trắng, thông qua con đường này mà biết được tin tức.

Đồng thời Lý Uyên đã đánh giá sai cảm tình của Lý Ngôn Khánh và Lý Hiếu Cơ.

Lý Hiếu Cơ không chỉ là phụ thân ruột thịt của Lý Ngôn Khánh mà còn là ân sư vỡ lòng, tuy không ở cạnh nhau nhiều nhưng tình cảm rất thâm hậu.

Đậu Uy và Nhan Sư Cổ ở trong trạm dịch, đến giữa trưa Lý phủ đã phái người tới đây.

- Đậu công, quận vương nhà ta đêm qua đã suất bộ rời khỏi Củng huyện.

Đậu Uy dù sao cũng đã lớn tuổi không kịp phản ứng, mà Nhan Sư Cổ thì kinh hãi vội vàng hỏi:

- Vương gia đi đâu?

Liễu Thanh nói:

- Vương gia tối hôm qua đã triệu tập Vạn Thắng quân mang theo Hùng Lưu trịnh Liễu bốn vị thống lĩnh suốt đêm lao hướng về phía Lạc Dương, vương gia còn phân phó cho chúng ta lo cho hai vị đại nhân, xin hai vị đại nhân tha thứ.

- Đi Lạc Dương rồi sao?

Nếu như tính toán thì hiện tại xem ra đã qua Hắc Thạch độ sắp tới Yên Sư rồi.

Đậu Uy bất mãn nói:

- Vương gia tại sao lại như vậy, đã nói hôm nay đi Trường An tại sao lại thay đổi chủ ý.

Nhan Sư Cổ khoát tay để cho Liễu Thanh đi xuống dưới, sắc mặt ngưng trọng mà nói:

- Đậu công chỉ sợ chuyện lớn không hay rồi.

- Ngôn Khánh là người thế nào, hẳn tại sao lại cải biến chủ ý, hẳn tới Lạc Dương không phải là để...

723. Chương 198: Thù Cha Không Đội Trời Chung.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Lúc này Đậu Uy cũng tỉnh ngộ lại hẳn vỗ đùi thần sắc kích động nói:

- Sư Cổ chúng ta lập tức đi.

- Đi đâu?

- Đi Lạc Dương, chúng ta đi Lạc Dương.

Đậu Uy kích động nói:

- Lý quân vương nhất định là biết chuyện gì đó nếu không hẳn sẽ không bội ước, lúc này đứa bé này đến Lạc Dương chỉ sợ sẽ xảy ra đại sự không tốt.

Nhan Sư Cổ cười khổ nói:

- Quận công, chẳng lẽ vừa rồi quận công không nghe người kia nói sao?

Lý quân vương hiện tại đã đến Yên Sư, chúng ta cho dù đuổi tới cũng không có tác dụng gì.

- Như vậy dù sao cũng khá hơn so với ngồi ở đây, vương gia tính tình tuy cương liệt nhưng cũng biết nặng nhẹ, có chừng mực, hôm nay Lạc Dương chưa phá được hẳn còn bận tâm tới đại cục, tạm thời không gây chuyện, hiện tại chúng ta cầu nguyện cho Tần vương điện hạ không nhanh như vậy chiếm lấy Lạc Dương, như vậy đi để ta đi Lạc Dương, người lập tức trở về Trường An báo cho bề hạ biết tình huống sau đó mới bề hạ nghĩ biện pháp.

Ta ở Lạc Dương sẽ tận lực tóm lại chuyện này nhất định phải làm nhanh lên.

Nhan Sư Cổ nghĩ nghĩ cảm thấy như vậy cũng hợp đạo lý.

Biện pháp của Đậu Uy cơ hồ là thỏa đáng nhất, hẳn đi Lạc Dương nghĩ cách ngăn chặn Lý Ngôn Khánh một phương diện khác thì mời Lý Uyên quyết đoán, hai bút cùng vẽ như vậy xem ra mới là phương pháp thích đáng nhất, đúng như Đậu Uy nói chỉ mong Lạc Dương không sớm bị công phá.

Nghe có vẻ rất buồn cười.

Lúc này Nhan Sư Cổ cũng thế, Đậu Uy cũng thế đều không mong Lạc Dương sớm bị phá.

Tuy nhiên khi đám người Đậu Uy rời khỏi Cửng huyện không lâu thì từ phía xa xa đã có một đoàn khoái mã chạy nhanh tới.

Kỵ sử hưng phấn lớn tiếng la lên:

- Lạc Dương đại thắng, Lạc Dương đại thắng, Vương Thế Sung hàng rồi, Lạc Dương đại thắng, Vương Thế Sung hàng rồi.

- Ngăn hẳn lại.

Đậu Uy đại biến sắc mặt, vội vàng hạ lệnh.

Thiên Ngưu vệ tiến tới ngăn cản người đưa tin.

Đậu Uy vội vàng hỏi:

- Người vừa hô cái gì, Vương Thế Sung hàng rồi sao?

Người đưa tin hưng phấn gật đầu:

- Hôm qua Vương Thế Sung đã ra khỏi thành xin hàng, Tần vương điện hạ đã tiếp nhận, hiện tại quân Lý Đường chúng ta đã vào thành Lạc Dương, Lạc Dương đại thắng.

Con mẹ nó, tên vương bát đản này.

Người không phải nói có thể kiên trì ba tháng sao, tại sao lại giống như gia hỏa không có trứng, mới vài ngày đã đầu hàng?

Đậu Uy tức giận thầm nghĩ trong lòng:

- Lạc Dương đầu hàng, chỉ sợ sinh ra nhiều loạn.

Một người ở bên cạnh nói:

- Quận công chúa ta còn đi Lạc Dương không?

Đậu Uy cười khổ nói:

- Bệ hạ phái chúng ta tới truyền chỉ, chuyện hôm nay còn chưa xong, thì làm sao có thể trở về.

Hắn hít sâu một hơi rồi cắn răng nói:

- Đi chúng ta đi Lạc Dương.

Trên thực tế cách nghĩ của Lý Ngôn Khánh vô cùng đơn giản.

Lưu Vũ Chu và Tống Kim Vồng hiện tại ở Đột Quyết, hắn muốn báo thù thì rất không có khả năng.

Trung Nguyên chưa định mà Giang Nam còn có Tùy quân, không thể dễ dàng khai chiến với Đột Quyết.

Nếu như không khai chiến với Đột Quyết thì rất khó giết chết Lưu Vũ Chu và Tống Kim Vồng.

Tạm thời không cách nào tiêu diệt Lưu Tống hai người thì ít nhất có thể giải quyết Uất Trì Kính Đức, Lý Uyên giấu diếm tin tức Lý Hiếu Cơ bị giết, Lý Ngôn Khánh còn có thể lý giải, nhưng mà không có nghĩa hắn sẽ bỏ qua cho Uất Trì Kính Đức.

Cho dù ở kiếp trước Lý Ngôn Khánh đối với Uất Trì Cung vô cùng yêu thích.

Nhưng ở kiếp này hắn là nhi tử của Lý Hiếu Cơ, những chuyện khác hắn có thể nhẫn nhịn nhưng có thể nhẫn được mối thù giết cha không đợi trời chung sao?

Đương nhiên, Lý Ngôn Khánh vô cùng rõ ràng, muốn giết Uất Trì Cung thì không phải là một chuyện dễ dàng, chuyện khác không nói, nhưng nghe nói mấy tháng trước Lý Thế Dân trước thành Từ Giản dò xét Trịnh quân đại doanh bị Đan Hùng Tín phát hiện, nếu không có Uất Trì Cung liều chết bảo hộ thì đã chết oan chế uổng, Uất Trì Cung là ái tướng của Lý Thế Dân, hắn há có thể đồng ý cho mình động thủ?

Hiện tại Lạc Dương chưa công phá, bất hòa với Lý Thế Dân chỉ khiến cho Vương Thế Sung được lợi.

Cho nên dọc con đường này Lý Ngôn Khánh suy nghĩ liên tục làm sao mới có thể giết Uất Trì Kính Đức mà không gây bất hòa xung đột với Lý Thế Dân?

Nào biết hắn vừa qua Yến Sư đã nghe tin tức Vương Thế Sung hiển thành.

- Nói như thế thì Tần vương đã đi vào trong Lạc Dương?

Ở bên ngoài Yến Sư, Lý Ngôn Khánh kéo Tân Sĩ Kiệt và Trịnh Ngải mà hỏi.

Bởi vì Đỗ Như Hối, Diêu Ý, Lưu Hắc Các ba người đã đến dưới núi Thạch Lâm cho nên nội thành Yến Sư là do Tân Sĩ Kiệt và Trịnh Ngải làm lưu thủ.

Trịnh Ngải nói:

- Đổ tổng quản sai người nói, hiện tại sau khi Vương Thế Sung hiến thành, Tần vương đã trấn an dân chúng Lạc Dương, không cho đại quân vào trong thành. Binh mã của Lý Thế Dân đều đóng ở bờ Nam Lạc thủy, dưới chân núi Long Môn, binh mã mặc dù tiếp nhận phòng thủ thành trì nhưng đại bộ phận đều ở lại bên ngoài, Tần vương suất lĩnh gần nghìn quân áo đen đi vào trong thành.

Lý Thế Dân xem ra đang thu mua nhân tâm.

Lý Ngôn Khánh đầu óc xoay chuyển, nếu như Lý Thế Dân làm như vậy thì không phải Uất Trì Cung vẫn ở ngoài thành sao?

Trời giúp ta, đúng là trời giúp ta.

Ngôn Khánh thầm nói:

- Chỉ cần ta giết Uất Trì Cung, cho dù Lý Thế Dân tức giận cũng không làm khó dễ được ta, cha đợi hai nhai một lát, hai nhai nhất định sẽ giết tên Uất Trì Cung kia.

Nghĩ tới đây Lý Ngôn Khánh liền trở mình lên ngựa.

- Hùng Khoát Hải truyền mệnh xuống cho các huynh đệ kiên trì một thoáng.

- Truyền mệnh của ta trước khi trời tối phải đến Thạch Lâm sơn.

Rất nhiều người đều nói sau khi chiến sự Lạc Dương chấm dứt, Vương Thế Sung đầu hàng thì cuộc chiến đã hạ màn.

Tuy nhiên trong mắt một số người thì cuộc chiến chưa hề chấm dứt.

Trường An Lý Uyên, Lạc Dương Lý Thế Dân, Hà Đông Lý Kiến Thành đều rất rõ điểm này, Lý Ngôn Khánh đột nhiên bỏ chiến sự Hà Bắc tới Lạc Dương, khiến cho Lý Kiến Thành biết rõ trò hay mới mở màn.

Nói thật gần đây Lý Kiến Thành chịu áp lực rất lớn.

Từ khi hấn mất đi chức vụ tả lĩnh quân đại đô đốc đã cảm thấy được sự áp lực rất lớn do Lý Thế Dân mang tới.

Theo đạo lý mà nói, Lý Kiến Thành với tư cách là người thừa kế Lý Đường, thoát ly chức vụ trong quân cũng không có vấn đề gì.

Tuy nhiên trong mắt Lý Uyên thì trên quân sự Lý Thế Dân có lẽ là đủ.

Nhưng chính sự cần Lý Kiến Thành lịch lãm rèn luyện.

Lại nói tiếp, Lý Uyên vẫn còn tại vị, hấn còn sợ gì nữa?

724. Chương 199: Chủ Ý Của Lý Kiến Thành.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Nhưng từ khi Lý Thế Dân trước bại sau thắng ở trận chiến Thiển Thủy Nguyên, ở cuộc chiến Phách Bích thắng Lưu Vũ Chu đánh cho Lưu Tống tan rã ổn định thế cục Tắc Bắc uy danh như mặt trời ban trưa, hiện tại cuộc chiến Lạc Dương lại cổ vũ thêm thanh thế của hấn.

Lý Kiến Thành bắt đầu cảm nhận thấy áp lực xuất hiện từ chính huynh đệ của mình, ở trên triều đình nhiều đại thần bàn tán về Lý Thế Dân ngày càng nhiều, uy vọng mơ hồ đã vượt qua cả Lý Kiến Thành.

Lý Kiến Thành làm sao có thể không nóng lòng?

Thế nhưng mà hấn đã giao ra quân quyền nếu như muốn lấy lại thì không hề dễ dàng, trừ phi là Lý Thế Dân thảm bại ở Lạc Dương nếu không không cách nào Lý Uyên có thể mạo muội lấy binh quyền của Lý Thế Dân được. Nhưng cuộc chiến ở Lạc Dương có thể thất bại sao? Khi cuộc chiến mới bắt đầu tất cả còn

không rõ ràng nhưng hiện tại Lý Ngôn Khánh đã đánh bại Cốc thành, giết chết Đâu Kiến Đức, kết cục đã hiển hiện trước mắt.

- Cuộc chiến Lạc Dương chấm dứt, phụ hoàng trong vòng một năm nữa dĩ nhiên sẽ không có chiến sự, bốn vương ít ngày nữa phải trở về Trường An, tuy nhiên nhị lang chiến công hiển hách ở trên triều đình mơ hồ đã hình thành uy hiếp, các người nói bốn cung phải làm sao cho phải?

Hai mắt của Lý Kiến Thành sáng quắc nhìn mọi người.

- Thái tử được bệ hạ thân phong cần gì phải sợ Tần vương?

- Chỉ cần thái tử có thể làm tốt bổn phận của mình là được, Tần vương cho dù công huân to lớn nhưng cũng chỉ là trải đường cho thái tử mà thôi.

Người nói chuyện tên là Lý Cương, vốn là cự thần Tùy thất từng tham dự việc biên tu Khai Hoàng luật.

Trịnh Nguyên Tổng ở bên cạnh xen vào:

- Nói thì nói như vậy nhưng vấn đề ở chỗ hôm nay triều đình chỉ biết tới Tần vương mà không biết tới thái tử, cứ thế này mãi sẽ rơi vào tình trạng xấu hổ, không phải là Nguyên Tổng muốn châm ngòi ly gián nhưng mà vết xe đổ của Dương Quảng chúng ta không thể không cân nhắc cho thái tử.

Lý Cương nhăn mày lại mà nói:

- Trịnh học sĩ nói lời này là sai rồi, Dương Quảng sở dĩ thượng vị là bởi vì không có thành tựu, năm đó ta làm phụ thần của Dương Dũng nên biết rõ, hấn gần gian thần mà xa rời trung lương cho nên cuối cùng mới bị Dương Quảng áp chế, ngày nay thái tử nhân nghĩa trung hậu, làm sao có thể như Dương Dũng được.

- Nhưng Thiên Sách phủ hiện tại khí thế bức người, thái tử không khống chế binh quyền chỉ sợ...

Ngụy Chính nhíu mày nói:

- Lý thiếu gia nói cũng đúng nhưng nếu thái tử không có binh quyền chỉ sợ chuyện thừa kế tương lai cũng không đảm bảo.

Ngụy Chính nói những lời này trúng ngay vào chỗ hiểm.

Cho dù quan chức lớn nhưng trong tay không có binh quyền thì không phải là chuyện bình thường.

Lý Cương tính tình thẳng thắn, tuy lời nói của Ngụy Chính có phần đại nghịch bất đạo nhưng không phải không có đạo lý trên khuôn mặt của hấn hiện ra vẻ do dự, ngậm miệng không nói.

- Lão Vương, vì sao ngươi lại không có lời nào?

Lý Kiến Thành đột nhiên mở miệng ánh mắt hướng về phía Vương Pháp.

Vương Pháp cười cười nói:

- Thái tử nếu như chấp chương binh quyền thì khó tránh khỏi khiến cho bệ hạ sinh lòng nghi kỵ nhưng nếu như không cầm lấy binh quyền thì sẽ mất đi tiếng nói ở trong triều đình, nếu như vậy tại sao không để người nào bên mình ra mặt chấp chương binh quyền khi đó cho dù bệ hạ cũng không nghi kỵ. Chẳng những vậy còn có thể áp chế Thiên Sách đại tướng quân, một công ba việc tại sao lại không làm.

Cái này...

Lý Kiến Thành liên tục gật đầu, đám người Lý Cương bọn họ đều tỏ vẻ đồng ý.

- Vương đại nhân nói thì nói như vậy nhưng một người như thế chỉ sợ rất khó tìm.

- Là người của thái tử lại không bị bệ hạ nghi kỵ, đồng thời còn có thể khống chế được Tần vương điện hạ, ba thứ này không được thiếu một thứ.

Vương Pháp cười cười mà không nói.

Ngụy Chính lúc này lộ ra vẻ hiểu rõ.

Lý Kiến Thành và Lý Cương nhìn nhau ánh mắt rời tới bên cạnh Trịnh Nguyên Tổng.

Trịnh Nguyên Tổng hơi nghi hoặc mà nói:

- Thái tử nhìn ta làm gì?

Lý Cương nói:

- Nhân tuyển thì có nhưng chỉ sợ phải ủy khuất cho Nguyên Tổng huynh đệ rồi.

- Nếu có thể bảo vệ sự vững chắc cho thái tử thì cho dù ta chịu ủy khuất một chút thì đáng gì, tuy nhiên không phải người kia chứ?

Trịnh Nguyên Tổng rốt cuộc cũng đã tỉnh ngộ, minh bạch ý tứ ủy khuất trong lời nói của Lý Cương nghĩa là gì.

Càng nghĩ càng thấy chỉ có người này là thích hợp nhất mà thôi, tuy nhiên nếu như vậy thì hi vọng để huynh đệ hai người họ lấy lại Kinh Đường chỉ sợ không còn nữa, huynh trưởng cùng với người kia đã có mối thù giết con, những năm gần đây huynh đệ mình bao giờ cũng nghĩ đến việc đoạt lại Kinh Đường nhưng hiện tại...

Trong khoảnh khắc, Trịnh Nguyên Thọ tiếp tục suy nghĩ.

Huynh trưởng hiện tại ở Giang Hoài xa xa đại sự ở Trường An tất cả do mình quyết đoán.

Trịnh Nguyên Tổng suy nghĩ một hồi liền vô cùng tinh tường, đừng nhìn Trịnh Nguyên Thọ hiện tại không chế binh quyền nhưng uy vọng của hắn không bằng người kia.

Trịnh Nguyên Tổng hít sâu một hơi rồi cười khổ nói:

- Nếu như có thể tận tâm phụ tá thái tử thì ta chịu chút ủy khuất có đáng gì, chỉ tiếc rằng khi không lại tiện nghi cho lão già Trịnh Nhân Cơ kia, hắn mệnh tốt được một bảo bối như thế nếu như năm đó ta đem Trịnh Thế An lão gia hỏa kia bảo bọc thì không chừng hôm nay... mà thôi đại ca bên kia ta sẽ nghĩ cách khuyến bảo chỉ cần Hà Nam vương có thể thuận phục thái tử là được.

Cuộc chiến Hà Bắc chấm dứt Lý Uyên phong Lý Ngôn Khánh làm Hà Nam vương đã không còn là bí mật.

Mà quan hệ giữa Lý Ngôn Khánh và Lý Uyên cũng dần dần nổi lên không ít người biết được, Trịnh Nguyên Tổng với tư cách là tâm phúc của Lý Ngôn Khánh há có thể không biết sự tình, sau khi biết Lý Ngôn Khánh là đệ tử Lý phiệt hắn cũng đoạn tuyệt tâm tư trả thù Lý Ngôn Khánh.

Lý Kiến Thành tán thưởng nói:

- Nhị thúc rõ đại nghĩa, bốn cung vô cùng cảm kích.

- Thái tử, Hà Nam vương hiện tại đúng là sự lựa chọn phù hợp nhất, tuy nhiên hắn bướng bỉnh không giống như người thường.

Hơn nữa hắn công chiếm Huỳnh Dương, quét ngang Hà Bắc, tuy là tôn thất nhưng bề hạ chưa chắc buông lỏng tâm tình, lần này gọi hắn trở về Trường An không phải là phân hóa hắn với những đại thần quen thuộc trước kia sao? Cho hắn chấp chương binh quyền cũng không phải là một chuyện dễ.

Vương Pháp cười nói:

- Hà Nam vương đúng là có danh tiếng, dễ bị người khác nghi kỵ.

- Nhưng chúng ta cũng không cần hắn xuất ra binh quyền quá nặng chỉ cần hắn có thể khống chế Bắc Nha coi như đã hoàn thành mục đích khống chế binh quyền của thái tử.

725. Chương 200: Mời Chào.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Lý Kiến Thành cũng cười nói:

- Không sai nếu như đổi thành bất kỳ người nào không chế Bắc Nha phụ hoàng cũng sinh ra nghi kỵ nhưng Dương Chân, ha ha... phụ hoàng cùng với Cửu hoàng thúc tình cảm rất sâu, năm đó cửu hoàng thúc mai danh ẩn tích, bỏ con bỏ nhà làm việc cho phụ hoàng, được phụ hoàng tin cậy cỡ nào, lúc cửu hoàng thúc chế, phụ hoàng bỏ triều ba ngày, trong thư phòng rơi lệ vì cửu hoàng thúc, đối với Dương Chân vô cùng ân cần khiến cho bốn vương còn có phần ghen ghét, ha ha kỳ thật phụ hoàng gọt giữa binh quyền của Dương Chân cũng là vì bảo hộ hần mà thôi.

Nếu như Dương Chân đảm nhiệm Bắc nha mà nói phụ hoàng sẽ thêm an giấc, lão Vương người nói không sai, Bắc Nha không phải là Dương Chân thì không thể là người khác.

Ngụy Chính đột nhiên nói:

- Tuy nhiên chúng ta nghĩ vậy Tần vương tại sao không nghĩ được?

Lông mày Lý Cương cũng nhăn lại mà khẽ nhẹ nhàng gật đầu.

Một hồi lâu sau hần mới cắn răng khẽ nói:

- Tần vương muốn lôi kéo Hà Nam vương chỉ sợ cũng không phải là một chuyện dễ dàng, phải nhớ rằng dưới trướng của tần vương, Uất Trì Kính Đức có mối thù giết cha với Hà Nam vương, cho dù Uất Trì Kính Đức năm đó vô tình vô ý nhưng thù giết cha là sự thật.

Trịnh Nguyên Tổng, Ngụy Chính Vương Pháp ba người đều hít sâu một hơi.

Lão gia hỏa này bình thường mặt mũi hiền lành nhưng mỗi khi thốt ra thì đều là độc kế, kế sách rút củi dưới đáy nồi này đúng là độc ác.

Lý Thế Dân có khả năng buông tha cho Uất Trì Kính Đức sao? Hần và Lý Kiến Thành không giống nhau, tuy Lý Thế Dân uy vọng và công lao đều cao hơn Lý Kiến Thành nhưng trong mắt mọi người Lý Kiến Thành mới là chính thống, là người nối nghiệp Lý Uyên.

Những người này chữ nghĩa đi đầu không giống như thế trụ đệ tử.

Uất Trì Kính Đức làm tùy tùng của Lý Thế Dân, từ trước tới nay đều tận tâm tận lực.

Nếu như Lý Thế Dân đồng ý để cho Lý Ngôn Khánh giết Uất Trì Kính Đức thì sẽ làm rét lạnh nhân tâm khiết đó Thiên Sách phủ không công tự tan, Lý Thế Dân thực lực cũng tan rã, không có những anh hùng trợ giúp, Lý Thế Dân không có bất kỳ uy hiếp nào.

Lý Kiến Thành vô cùng hi vọng Lý Thế Dân có thể buông bỏ Uất Trì Kính Đức.

Tuy nhiên hần cũng biết, Lý Thế Dân không có khả năng buông bỏ, nếu như muốn Lý Thế Dân không buông bỏ thì hần sẽ bắt hòa với Lý Ngôn Khánh đến lúc đó Lý Kiến Thành lại nghĩ cách đề cử cho Lý Ngôn Khánh làm Bắc Nha cầm quân, hần lúc đó bên ngoài có môn phiệt ủng hộ bên trong có Lý Ngôn Khánh khống chế binh quyền, địa vị thái tử vững như bàn thạch.

Nghĩ tới đây Lý Kiến Thành liền nở ra nụ cười.

Trịnh Nguyên Tổng nói:

- Chuyện này người khác ra mặt thì không tốt lắm Hà Nam vương chưa chắc đã tin, chỉ bằng ta để cho Hoành nghị tiến về phía Củng huyện nói cho Hà Nam vương, Hoành Nghị cùng với Hà Nam vương lớn lên với nhau từ nhỏ mà ở Cao Ly lại có tình đồng chí, con mẹ nó, tên Trịnh Nhân Cơ kia nửa điểm chủ ý đều không có lại sinh ra một hảo nhi tử, một hảo nữ nhi.

Trịnh Hoành Nghị hiện tại đảm nhiệm chức vụ Nội Suất Thiên ngư vệ thuộc về cận thân Đông cung.

Trịnh Nguyên Tổng làm sao có thể không tức, Trịnh Nhân Cơ tự nhiên có hai đứa con, Trịnh Hoành Nghị thì có quan hệ với Lý Ngôn Khánh, Trịnh Lệ Châu thì gả cho Từ Thế Tích, mà Từ Thế Tích cũng có tài hoa, hiện tại đã được phong làm tả kiêu vệ đại tướng quân, phẩm hàm tứ phẩm, là tướng quân có thực quyền hần sau khi cùng với Tiết Thế Hùng quét dọn xong Hà Bắc, tương lai nhất định không kém.

Trịnh Nguyên Tổng thực sự hâm mộ Trịnh Nhân Cơ chỉ hận mình không thể sinh được con gái như thế.

Sau khi thương nghị sự tình thỏa đáng, Lý Kiến Thành lập tức ai người đem Trịnh Hoành Nghị tới.

Trước kia Trịnh Hoành Nghị từng tới khuyên bảo Nghiêu Quân Tổ khiến cho Lý Kiến Thành dễ dàng tiếp nhận Hà Đông, xem ra cũng có công trạng.

Điều này khiến cho Trịnh Hoành Nghị mặc dù không trở thành tâm phúc của Lý Kiến Thành như Trịnh Nguyên Tổng nhưng cũng là thân tín đi theo.

Tuy nhiên sắc trời đã tối, Trịnh Hoành Nghị cũng không còn ở phủ nha.

Đám người Lý Kiến Thành chờ đợi Trịnh Hoành Nghị, đồng thời tiếp tục thương nghị sự tình.

Trịnh Hoành Nghị còn chưa tới đã có một phong thư truyền tới, Lý Kiến Thành mở thư ra đột nhiên ngửa đầu về sau cười to.

- Thái tử tại sao lại cười?

- Ha ha đây chính là trời giúp bốn vương, Hoành Nghị không cần đi rồi.

- Đâu quận công phái người đưa tới tin tức, Đường Chân đã biết hung phạm giết hoàng thúc hiện tại đã đi Lạc Dương, Lạc Dương chỉ sợ náo nhiệt rồi.

- Là người phương nào đưa thư tới?

- Nghe nói là Đường Chân đích thân lấy được tin tức.

- Nếu Hà Nam vương tự mình biết thì thái tử tốt nhất vẫn nên phái người tiến tới Lạc Dương, thể hiện thiện ý với Hà Nam vương.

- Thái tử hiện tại cần phải nhanh chóng trở về Trường An thừa dịp Bắc Nha cấm quân còn chưa quyết định tiến cử Hà Nam vương trên triều đình.

- Kể từ đó, Hà Nam vương có thể nhận ra thiện ý của thái tử. Lần này tốt nhất là để Nguyên Tổng cùng với thái tử trở về.

- Vậy còn người thì sao?

Lý Cương cười nói:

- Vương Pháp cùng với Ngụy Chính sẽ ở lại Hà Đông giúp thần giải quyết mọi chuyện, thần sẽ mời Đông Cung lục suất đi Lạc Dương, nếu như Hà Nam vương cùng với Tần vương nảy sinh xung đột thần sẽ dùng chiếu lệnh của thái tử hòa giải nếu như Hà Nam vương cùng với Tần vương hòa hoãn thì thần sẽ nghĩ cách để cho bọn họ tranh chấp.

Quả nhiên gừng càng già càng cay.

Ngụy Chính Vương Pháp ở đời sau trực thần trừ danh nhưng không thể phủ nhận mưu trí của hai người này không tầm thường, nếu như Lý Kiến Thành phái người tiến về Lạc Dương điều giải dĩ nhiên sẽ tăng thêm phần tán thưởng trong mắt của Lý Uyên.

Nếu như Lý Ngôn Khánh cùng với Lý Uyên không đấu với nhau thì...

Không bọn họ nhất định phải đấu.

Cuộc chiến đã xong, Thiên Sách phủ Huyền Giáp thiên binh đã tiến vào Hàm gia điện.

Vì để trấn an bộ hạ cũng của Vương Thế Sung cho nên Lý Thế Dân cũng không phái binh mã tiến vào Lạc Dương mà chỉ ở ngoài hoàng thành, đồng thời hấn trước tiên vào đã mở Phong Đô Đại Đồng Thông Xa ba cái chợ lớn, khôi phục việc buôn bán ở Lạc Dương trở nên bình thường.

Binh mã của Vương Thế Sung đã rời Lạc Dương.

Binh mã của Lý Đường trú ở trong Kim Cốc viên, ai dám hành động thiếu suy nghĩ?

726. Chương 201: Kinh Tử Sơn.

Huyền Giá thiên binh chính là binh sĩ tinh nhuệ của Lý Đường có thể lấy một chọi mười hiện tại nhân tâm Lạc Dương chưa định Lý Thế Dân không truy cứu ai, cũng không đứng ra náo loạn, về phần Vương Thế Sung tự sắp xếp mình ở phía góc thành Tây Bắc, vốn là nơi ở của công chúa hòa tử Tùy Dương Lý Thế Dân cũng đồng ý, thứ nhất có thể bảo hộ hần, thứ hai có thể thuận tiện giám thị.

Nếu như Vương Thế Sung có vọng động Lý Thế Dân có thể dùng Huyền Giáp thiên binh đồ sát hần.

Vương Thế Sung cũng không phải là người ngu, hần sau khi hiển thành hàng Đường xong đã thành thực núp ở trong nội thành không dám ra bên ngoài.

Lạc Dương an bình những ngày kế tiếp, đại quân Lý Đường cũng vô cùng thanh nhàn.

Đêm nay Lý Thế Dân ở trong thành bày ra tiệc rượu mời thế trụ ở đây, Uất Trì Kính Đức tuy được Lý Thế Dân tin cậy nhưng không có tư cách nhập trú vào Lạc Dương, không chỉ có hần mà chú cháu Tần Quỳnh Trình Giảo Kim, Tần Võ Thông cũng không được vào thành.

Dù sao lần này Lý Thế Dân cùng với thế trụ môn phiệt ở Lạc Dương cũng là liên lạc cảm tình, Uất Trì Kính Đức chưa chắc được để vào mắt của bọn họ.

Ngược lại Khâu Hành Cung thì vâng mệnh đóng ở Tử Vi thành.

Một phương diện hần là tùy tùng của Lý Thế Dân, nguyên lão công thần một phương diện khác Khâu Hành Cung nguyên quán ở Lạc Dương cũng là gia tộc quyền thế ở đây.

Uất Trì Kính Đức hiện tại thì đóng ở Kim Tiêu thành.

Sắc trời vừa tối, Uất Trì Kính Đức đã dò xét quân doanh xong xuôi, sớm trở về quân trướng, chuẩn bị an giấc, nói thật trận đại chiến này khiến cho hần không vui lắm, Vương Thế Sung hầu như không chống cự mà đã hàng, khiến cho ác khí trong lòng hần không có cơ hội phát tiết.

Đồng thời hần còn nghe nói một tin tức.

Hà Nam vương đại danh鼎鼎鼎鼎 công tử Lý vô địch có mối thù giết cha với hần.

Uất Trì Kính Đức nghe tin này thì càng hoảng sợ, hần đã từng nghe nói tới tên của Lý Ngôn Khánh, cũng đã từng đọc qua Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Đang êm đang đẹp tại sao mình lại có mối thù giết cha với hần?

Lý Hiếu Cơ?

Uất Trì Kính Đức không nhớ được người này.

Cuộc chiến Thiểm Châu hần phục kích Lý Đường viện binh, lúc ấy giết không ít người, có người nào tên là Lý Hiếu Cơ hay không hần cũng không biết.

Mãi về sau hần mới biết được mình giết một vị tôn thất Lý Đường.

Tuy nhiên nghe nói vị tôn thất kia không có hậu nhân, Uất Trì Kính Đức cũng không để tâm chuyện này nữa.

Nhưng bây giờ tâm tình của Uất Trì Kính Đức vô cùng không yên, tuy Lý Thế Dân đã đáp ứng hần sẽ ra sức hóa giải cừu hận nhưng mà vị Hà Nam vương kia vô cùng bướng bỉnh, thậm chí còn có phần ương ngạnh.

Lý Ngôn Khánh thuở nhỏ danh vọng đã lớn.

Năm đó chỉ vì bị Trịnh Tĩnh vu hãm mà hần không do dự kháng chỉ, xé rách da mặt với Trịnh gia khiến cho Trịnh gia phải giết Trịnh Tĩnh mới chấm dứt mọi chuyện.

Người này lòng dạ không hề rộng rãi, Trịnh Tĩnh hãm hại hần một lần, bị hần giết chết, vậy còn mối thù giết cha, không đợi trời chung, Lý Ngôn Khánh há có thể từ bỏ?

Nằm ở trong quân trưởng Uất Trì Kính Đức trần trọc khó ngủ.

Hắn dùng sức chà xát khuôn mặt, vân vê hai gò má khiến cho mình thanh tỉnh.

- May mà chiến cuộc ở Lạc Dương đã dẹp loạn nếu không Hà Nam vương đến đây cho dù ngoài sáng không gây náo loạn nhưng trong tối cũng âm thầm ra tay.

Tư Mã Lưu Văn Tĩnh đã nói với Uất Trì Kính Đức:

- Cuộc chiến ở Lạc Dương hiện tại đã chấm dứt, Hà Nam vương cho dù muốn đòi người thì cũng phải tìm cơ hội Kính Đức người cứ yên tâm, Tần vương đã đáp ứng nghĩ cách cho người, chỉ cần Tần vương làm chủ giúp người thì cho dù Hà Nam vương cũng không biết phải làm sao, ha ha hiện tại hấn ốc còn không mang nổi mình ốc làm sao có thể làm người khó xử được?

Tình thế sau khi dẹp loạn, hấn một là làm lưu hủ ở Trường An hoặc là làm một vương gia yên vui, làm sao có thể làm gì được người?

Ngẫm lại lời này cũng có đạo lý.

- Kính Đức tuy an tâm chút ít nhưng tổng kết lại vẫn không yên tâm.

- Ta nghe nói bệ hạ đã chiếu mệnh cho Hà Nam vương tiến về Trường An không xuất hiện ở Lạc Dương.

- Người cứ yên tâm làm việc, tương lai chỉ cần có cơ hội Tần vương sẽ phong người tọa trấn một phương, ha ha tóm lại người không cần phải lo lắng Tần vương sẽ vì người mà làm chủ.

Trước khi vào thành Lưu Văn Tĩnh còn được Lý Thế Dân phái tới trấn an Uất Trì Kính Đức.

Đúng thế, chỉ cần mọi chuyện dẹp loạn ta sẽ chờ lệnh tần vương tới Sóc Châu lúc đó Lý Ngôn Khánh còn có thể đuổi tới tận Sóc Châu gây phiền toái với ta sao? Nếu như vậy thì ta cũng không khách khí.

- Người đâu mang rượu tới.

Uất Trì Kính Đức đối với chuyện này tâm tư cũng thả lỏng hơn rất nhiều.

Hắn ngồi ở trong đại trưởng, tự rót rượu tự uống, cảm giác lo lắng cũng giảm bớt.

Đúng lúc hấn đang say sưa từ bên ngoài có người tới bẩm báo:

- Khởi bẩm tướng quân, Tần tướng quân và Trình tướng quân phái người tới nói là đã bày tiệc rượu ở Ngọc Hoàng các tại Kinh Tử sơn, mời tướng quân tới chè chén.

Uất Trì Kính Đức cảm thấy uống rượu một mình không thú vị, nghe thấy Tần Quỳnh và Trình Giảo Kim bày rượu dĩ nhiên là cao hứng vô cùng.

Hắn cùng với Tần Quỳnh và Trình Giảo Kim quan hệ không tệ cho nên cũng không hoài nghi Kinh Tử sơn có gì, khoảng cách từ đó tới Kim Tiêu thành cũng không xa, cảnh sắc vô cùng ưu mỹ, đúng là một chỗ uống rượu mua vui.

Uất Trì Kính Đức liền đáp ứng:

- Để cho người kia nói với lão Tần và lão Trình, chút nữa ta qua.

Uất Trì Kính Đức cười Ô Diêu Mã, trong miệng lầm bầm:

- Đang êm đang đẹp tự nhiên chạy tới nơi ngay cả quỷ cũng không thấy, lão Tần và lão Trình đúng là phiền toái, chút nữa còn phải leo núi nữa.

- Ngọc Hoàng các ở trên đỉnh Kinh Tử sơn, độ cao gần chín nghìn mét so với mực nước biển.

Trên núi đường quanh co gấp gheh bất lợi cho chiến mã, muốn lên trên Ngọc Hoàng các nhất định phải đi qua Thông Tiên, nơi này vốn là đạo quan, từ khi xảy ra chiến hỏa những đạo nhân nơi đó cũng không biết chạy tới đâu, chỉ còn lại một tòa đạo quan trống rỗng, hương khói cơ hồ đoạn tuyệt.

Uất Trì Kính Đức mang theo hơn trăm tên thân binh đi theo.

Không phải là hấn sĩ diện mà là thói quen, kể từ khi Lý Thế Dân suýt nữa chết vì do thám Từ Giản, khiến cho tướng lãnh Lý Đường đi tuần đều phải mang theo người, làm sao có thể biết có chạm phải giặc cỏ hay Trịnh quân tạo phản hay không?

Ở bên ngoài Thông Tiên, Uất Trì Kính Đức ghim chặt chiến mã, ở trên lưng ngựa nhìn bốn phía xung quanh.

Một gã thân binh tiến tới, cầm lấy hàm thiếc dây cương muốn hầu Uất Trì Kính Đức xuống ngựa thì Uất Trì Kính Đức đột nhiên biến sắc, lập tức tháo song tiên ra, đem thân binh kia đẩy ngã xuống đất.

- Mọi người không được xuống ngựa mau trở về đại doanh.

Đám thân binh kia không khỏi kỳ quái.

Người nửa đêm nửa hôm muốn tới đây uống rượu tại sao giờ lại quay trở về?

Uất Trì tướng quân làm sao vậy? Sắc mặt tại sao lại khó coi vậy?

Uất Trì Kính Đức bất chấp giải thích liền thúc ngựa đồng thời hét lớn.

- Mau ném rượu đi nhanh chóng rời khỏi nơi này.

727. Chương 202: Môn Thần Tới.

Tần Quỳnh và Trình Giảo Kim đều là hấn hán, cũng thích uống rượu mạnh như Uất Trì Kính Đức.

Sau khi Lạc Dương đầu hàng Lý Thế Dân thưởng cho đại tướng dưới trướng rất nhiều rượu ngon, Uất Trì Kính Đức nghĩ mọi người muốn uống rượu thì dứt khoát phải lấy những rượu này ra, mà hiện tại hấn thấy bên trong Thông Tiên im lặng liền cảm giác không ổn.

Nguyên nhân rất đơn giản, Tần Quỳnh và Trình Giảo Kim đã mời hấn lên trên Ngọc Hoàng các thì cho dù bên trong Thông Tiên không phải chặt người kín chỗ thì cũng không nên im ắng như vậy mới phải, mà hiện tại trong ngoài Thông Tiên đều không có một nhân ảnh nào, điều này há không phải bất thường sao?

Uất Trì Kính Đức không phải là một kẻ vũ phu, hấn biết rằng phải nhanh chóng rút lui.

Bỗng nhiên ở bên trong Thông Tiên truyền ra một tiếng vang thật lớn.

Một đoàn khói đen xông thẳng lên trời trong chớp lát ở hai bên chân núi của Kinh Tử sơn chen chúc hai đội kỵ quân, những kỵ quân này thuần một sắc trắng trên người mặc hiệu tang, tiếng vỗ ngựa chầm chịt, giống như là thiên quân vạn mã.

Nguyên một đám quân vây thành một vòng tròn quanh Uất Trì Kính Đức.

- Uất Trì Kính Đức, vừa đến tại sao đã vội đi?

Thanh âm trong trẻo lạnh lùng từ trong Thông Tiên truyền tới.

Cùng lúc đó một thân niên tuần tú mặc áo bào màu trắng, trên đầu quần khăn trắng bước ra bên ngoài, tuối tác của hấn ước chừng hai mươi một hai mươi hai, thân hình cao tám thước, ánh mắt lạnh lùng.

Trên tay cầm một cây giáo kỳ lạ, thân giáo to bằng cánh tay trẻ con.

Dưới chân của hấn là một con ngựa Long Tử hiếm thấy ở Trung Nguyên, trên ngựa đặt ngân tiên, đằng đằng sát khí nhìn Uất Trì Kính Đức.

Ở phía trước thanh niên là hai cự hấn đi bộ, một người lưng đeo song phủ hai bên hông buộc mười chuỗi búa.

Một người khác thì hơi thon gầy, không to lớn giống như cự hấn cầm đại búa kia nhưng cũng cao gần trượng khiến cho người ta có cảm giác áp bức khó tả, hấn cầm mạch đao lạnh lùng nhìn Uất Trì Kính Đức, ánh mắt giống như là nhìn người chết vậy, hai người này một đen một trắng toát ra sát khí rùng rợn cho thấy bọn hấn đã trải qua rất nhiều chém giết thảm thiết.

Ở sau lưng thanh niên là hai cự hán cưỡi ngựa.

Một người trong tay cầm Đổng Nhân giáo, một người lưng đeo song thương.

Năm người này vừa xuất hiện thì đám kỵ quân áo trắng cơ hồ đã lui về phía sau mười bước, tới bãi đất bằng để trống.

Chỉ huy kỵ quân là hai viên đại tướng, Uất Trì Kính Đức cũng không xa lạ gì, một người là Lưu Hắc Các, một người là Vương Phục Bảo đều là hàng cấp binh mã thống soái ở Huỳnh Dương.

Hai người này ở trên lưng ngựa hướng về phía thanh niên đi ra từ Thông Tiên mà hãnh lễ không mở miệng nói chuyện, kỳ thật không cần hai người bọn họ mở miệng Uất Trì Kính Đức cũng đoán ra thân phận của thanh niên kia, hắn biết rõ Lưu Hắc Các cùng với Vương Phục Bảo đều là những người kiêu ngạo, cho dù ở trước mặt Tần vương Lý Thế Dân thương nghị quân vụ cũng chưa từng tỏ thái độ cung kính như thế.

Khiến cho hai người cung kính như vậy trên đời này chỉ sợ cũng chỉ có một người mà thôi.

Uất Trì Kính Đức thay đổi sắc mặt.

Hắn tự nhận mình là người gan to nhưng không hiểu tại sao ở trước mặt thanh niên này lại sinh ra một cảm giác sợ hãi không hiểu.

- Uất Trì Cung.

Thanh âm của thanh niên kia rất êm tai, mang theo một sự hấp dẫn.

Hắn sắc mặt bình tĩnh nhưng lại thâm lãnh nhìn Uất Trì Kính Đức:

- Ta đã nghe qua đại danh của ngươi thật không ngờ sẽ gặp ngươi ở tình huống như vậy, về phần ngươi chắc cũng nhận ra ta, ta là Lý Ngôn Khánh, thân phận của ta ngươi cũng biết rõ, ta không cần rườm rà.

Quả nhiên là Lý Hà Nam .

Ngữ khí của Lý Ngôn Khánh vô cùng cổ quái mang theo vài vẻ thương tiếc, Uất Trì Kính Đức được mọi người gọi rất nhiều nhưng đại danh Uất Trì Cung thì vô cùng ít.

Cho dù là Lý Thế Dân cũng chỉ gọi hắn là Kính Đức chứ không gọi thẳng tên của hắn.

Nhưng mà Lý Ngôn Khánh gọi thẳng tên của hắn hơn nữa còn tỏ vẻ quen thuộc khiến cho hắn không khỏi cổ quái.

Ở thời kỳ Tùy Đường rất nhiều người dùng tự thay thế cho tên.

Ví dụ như Nhan Sư Cổ, mọi người rất ít gọi hắn là Nhan Tương, Sài Hiếu Hòa cũng vậy, đại danh của hắn có một chữ Tùng, nhưng rất ít người biết hắn tên là Sài Tùng.

Uất Trì Kính Đức do dự một chút sau đó chấp tay lại nói:

- Mặt tướng là Uất Trì Cung, tham kiến Hà Nam vương.

Hắn đi uống rượu dĩ nhiên không mặc áo giáp không thể nói rằng mình áo giáp tại thân không thể dùng đại lễ.

Lý Ngôn Khánh đem hắn dẫn tới nơi này mục đích đã vô cùng rõ ràng.

Cơ hồ chỉ trong chốc lát, Uất Trì Cung đã biết chuyện xấu không hay rồi, Vương Phục Bảo, Lưu Hắc Các hẳn không chú ý nhưng hai đội bạch y kỵ sĩ gắt gao vây quanh hắn, có chừng một nghìn người, đội bạch y kỵ sĩ này hẳn là Kỳ Lân đội tiếng tăm dưới trướng của Lý Ngôn Khánh.

Lý Ngôn Khánh muốn hắn bỏ mạng tại Kinh Tử sơn.

Ngôn Khánh tâm tình phức tạp nhìn Uất Trì Cung mà không mở miệng.

Không thể phủ nhận, kiếp trước Uất Trì Cung trong lòng hắn là một anh hùng khó lường, là thần tượng trong lòng thiếu niên của hắn.

Môn thần...

Đó là truyền thuyết về Uất Trì Cung.

Ở trong Bình Thư đời sau, Uất Trì Cung cũng là một trong những nhân vật mà hần thích nhất.

Tuy nhiên Lý Ngôn Khánh thật không ngờ có ngày Uất Trì Cung sẽ trở thành cừu nhân giết cha của mình.

Cảm giác này vô cùng cổ quái khiến cho Lý Ngôn Khánh vô cùng không thoải mái.

Nhưng hần không nói ra mà cao thấp dò xét Uất Trì Cung.

Hồi lâu sau Lý Ngôn Khánh mới mở miệng:

- Kính Đức người là một hảo hán, hơn nữa cũng biết phân nặng nhẹ, ta đối với người cũng coi trọng vốn không nên dùng thủ đoạn với người mới đúng, tuy nhiên chắc người cũng tinh tường mối thù giết cha không đội trời chung, ta mặc kệ người vì nguyên nhân gì, là vì mình làm chủ hay là sao, tóm lại giết người thì đền mạng, triều đình bỏ qua chuyện cũ của người nhưng hôm nay ta không phải là Hà Nam vương, mà dùng thân phận con của Lý Hiếu Cơ tới đây báo thù.

Một câu này khiến cho những lý do mà Uất Trì Cung chuẩn bị đã không có đất dụng võ, Lý Ngôn Khánh đã nói rất rõ ràng, ta không dùng thân phận Hà Nam vương mà dùng thân phận con của cha ta tới đây báo thù.

Cho nên luật pháp triều đình cái nhìn đại cục ta cũng không thèm để ý, ta giết người đó là bổn phận của người làm con.

Lời nói này khiến cho Uất Trì Cung không còn lựa chọn nào khác.

Hần hoặc là tự vẫn đền mạng hoặc chiến một trận với Lý Ngôn Khánh, dù thế nào thì cũng phải rơi vào cái chết.

Hần có thể cùng với Lý Ngôn Khánh đấu một trận sao?

728. Chương 203: Quyết Đấu.

Lý Hiếu Cơ tuy là tôn thất nhưng thanh danh cũng không hiển lộ rõ ràng, giết hần đi Lý Uyên sẽ khổ sở nhưng vẫn còn cân nhắc không truy cứu nhưng giết Lý Ngôn Khánh mà nói Uất Trì Cung chỉ có cái chết mà thôi, Lý Ngôn Khánh không giống như Lý Hiếu Cơ đó là đại biểu cho sĩ lâm thiên hạ đồng thời còn lập nhiều chiến công hiển hách, nếu như hần giết chết Lý Ngôn Khánh mà nói, Lý Uyên sẽ không đáp ứng để cho Lý Thế Dân tiếp tục tục bảo vệ hần.

Đây tuyệt đối là một trận độ sức không công bằng, từ khi hần trở thành cừu nhân của Lý Ngôn Khánh, kết cục của hần đã là thê thảm.

Uất Trì Kính Đức nở ra một nụ cười đắng chát.

Hần hít sâu một hơi, song tiên trong tay di chuyển hướng về phía Lý Ngôn Khánh xa xa:

- Lý công tử có dám cùng ta đấu một trận?

Người không phải nói người không dùng thân phận Hà Nam vương sao?

Được ta gọi thẳng người là Lý công tử, khiêu chiến với người.

Uất Trì Cung vốn tưởng rằng Lý Ngôn Khánh sẽ không ứng chiến lại không ngờ Lý Ngôn Khánh nghe thấy lời này trên khuôn mặt lại nở ra một nụ cười tươi.

- Kính Đức, người đúng là không phụ danh tiếng Uất Trì Cung.

Uất Trì Kính Đức không rõ ràng lắm, bị câu nói này của Lý Ngôn Khánh làm cho kinh ngạc.

Hần không ngờ Lý Ngôn Khánh đột nhiên nghiêm nghị quát:

- Hôm nay ta dùng thân phận của người con cùng Uất Trì Kính Đức quyết chiến.

Chớ luận thắng bại ai cũng không được ra tay nếu không giết chết bất luận tội.

- Nếu ta bị giết chết xin chuyển cáo tới vạn tuế không truy cứu tội của Uất Trì Kính Đức.

- Đại vương không được.

Lưu Hắc Các và Vương Phục Bảo bọn họ quá sợ hãi.

Lý Ngôn Khánh lạnh lùng nói:

- Ta đã quyết ý các người đừng ngăn cản, Kính Đức hôm nay ta với người không đấu đến chết thì không thôi.

Trong mắt của Uất Trì Kính Đức hiện ra một vẻ kính trọng.

Song tiên của hắn nâng lên cười một tiếng:

- Lý công tử, đừng trách Kính Đức vô lễ.

Nói xong hắn thúc giục Ô Điều mã dưới chân hét một tiếng thúc ngựa vung roi hướng về phía Lý Ngôn Khánh đánh tới, Lý Ngôn Khánh khoát tay chặn lại, Hùng Khoát Hải, Hám Lăng hai người hai bên tả hữu nhường một con đường, chỉ thấy Tượng Long hí dài, từng lớp da thịt hiện lên vọt người về phía trước.

Lý Ngôn Khánh tay cầm Trầm Hương giáo, xông lên nghênh đón Uất Trì Cung.

Đây không phải là luận bàn võ nghệ mà một người báo thù cho cha, một người thì cầu mạng sống song phương khó có khả năng lưu thủ.

Mà tọa kỵ dưới chân hai người cũng tinh tường đây là một cuộc chiến sinh tử.

Trong quá trình chạy nước rút, Ô Điều mã cùng với Long Tượng đều nhấc bốn vó lao vào nhau, hiệp trợ mong muốn chủ nhân giành được thắng lợi, Lý Ngôn Khánh thì vươn người lên, Trầm Hương giáo đã quỷ dị nằm trong tay của hắn.

Lý Ngôn Khánh dùng đại giáo như là linh xà xuất động nhắm thẳng vào tim của Uất Trì Cung, nhanh như thiểm điện trong chớp mắt đại giáo đã tới trước mặt Uất Trì Cung.

Uất Trì Cung thấy vậy thì càng hoảng sợ.

Hắn vốn cho rằng Lý Ngôn Khánh chỉ nổi về văn sau này Lý Ngôn Khánh lại có danh tiếng Lý vô địch cũng chỉ đoán hắn chỉ giỏi về chiến thuật mưu lược.

Về võ nghệ có lẽ cũng chỉ bình thường, nhưng bây giờ thì hắn biết mình đã sai rồi, một chiêu linh xà xuất động này tuy đơn giản nhưng nếu không phải trải qua vô số lần chém giết thì khó có thể mang tới nhuệ khí như thế, Uất Trì Cung giật mình né qua một bên, chỉ thấy Trầm Hương giáo sượt qua một bên, cầm bào bị xé rách lộ ra lồng ngực.

Nếu như hắn trốn chậm nửa phần thì nhất định một giáo này đã làm cho hắn phải chảy máu.

Uất Trì Kính Đức không khỏi hãi hùng khiếp vía, tiên trong tay hắn liền dựng thẳng lên, đánh về phía giáo của Lý Ngôn Khánh.

Roi sắt đánh trúng giáo khiến cho tay của Lý Ngôn Khánh cảm thấy chập choạng.

Uất Trì Kính Đức khí lực đúng là rất lớn không hổ danh là môn thần, Lý Ngôn Khánh trong lòng tuy tán phục nhưng mà giáo vẫn không hề ngừng lại, một giáo của hắn lại đâm ra.

Hai người đối mặt đều đã dùng tuyệt chiêu,

Chỉ thấy những người bên ngoài xem cuộc chiến nguyên một đám đều hãi hùng khiếp vía khuôn mặt biến ảo không ngừng.

- Uất Trì Cung hôm nay chúng ta không có người chết thì không dừng.

Lý Ngôn Khánh thúc ngựa xoay quanh, vượt lên phía trước mà công kích, trải qua giao thủ vừa rồi hắn biết rằng chỉ đơn thuần dựa vào khí lực thì Uất Trì Cung cao hơn hắn một bậc, cho nên Ngôn Khánh quyết định không dùng cứng đối cứng, đại giáo của hắn vu vu rung động, như thể lôi đình vạn quân, đâm trái chọc

phải lên xuống đoạt mệnh như là bão táp khiến cho Uất Trì Kính Đức bị bao vây vào trong đó mà Uất Trì Kính Đức cũng không chịu yếu thế, song tiên cao thấp tung bay, trái phong phải cản, hung ác vô cùng.

Một người nhanh nhẹn linh hoạt một người trầm trọng.

Hai người đấu với nhau, chém giết khó phân thắng bại, những người xem cuộc chiến thì lộ vẻ lo lắng nhìn chăm chăm vào hai kỵ mã.

Ước chừng ba mươi hiệp trôi qua Lý Ngôn Khánh càng đánh càng nhanh, Uất Trì Cung cũng càng ngày càng mãnh liệt.

Hai con chiến mã quần lấy nhau không ai nhường ai, ta cắn người một cái, người đá ta một phen, bỗng nhiên hai con ngựa hí dài một tiếng.

Đúng lúc này từ phía xa xa đột nhiên truyền tới một hồi vó ngựa.

Có người nghiêm nghị quát:

- Kính Đức đừng kinh hoàng, ta tới cứu người.

Từ phía Kim Đoán thành vọt tới một đám người.

Người đi trước chính là chú cháu Tần Quỳnh, Tần Quỳnh cầm lấy đại thương nhanh như điện chớp lao tới mà Tần Dụng Trình Giảo Kim, Ngưu Tiên Đạt, Tần Vô Thông nguyên một đám dưới trướng Lý Thế Dân đều hô lớn phóng tới.

Vương Phục Bảo cười lạnh một tiếng, không thèm nhìn thân binh của Uất Trì Kính Đức mà nghiêm nghị quát:

Trịnh Đại Bưu, Liễu Hanh mau theo ta nghênh địch.

Một bên Trịnh Đại Bưu và Liễu Hanh đang xem cuộc chiến đã không chờ được.

Vương Phục Bảo ra lệnh một tiếng hai người này phóng ngựa xông lên phía trước mà Lưu Hắc Các thì hừ lạnh cũng không chào hỏi mà thúc ngựa lao đi.

Hùng Khoát Hải nhếch miệng cười hắc hắc:

- Đám ranh con, ta đang chờ đợi các người, A Lăng có dám thí với ta không.

- Dám.

Hám Lăng cười to, chưa đợi Hùng Khoát Hải phản ứng thì đao đã phóng ra, những thân binh kia bị Mạch đao kẹp chặt lại, đao vân trùng trùng điệp điệp, tuy nhiên bất kể thế nào hấn vẫn chậm hơn Hùng Khoát Hải, chỉ thấy hấn mỉm cười ba đao hàn quang bay ra, ba cây búa bắn về phía ba gã thân binh, ngã xuống ngựa.

Hùng Khoát Hải xông vào trong đám người song phủ to lớn đã nằm trong tay.

Búa vung người chết, huyết nhục bay tứ tung, hắc bạch song sát tung hoành trong gió tay mưa máu, đám thân binh gào khóc thảm thiết.

Uất Trì Kính Đức lúc này cũng cảm thấy được viện binh đã tới, trong lòng dĩ nhiên cao hứng.

,

729. Chương 204: Viện Binh Tới.

Lý Ngôn Khánh đẩy lui song tiên lại, thanh âm lạnh lùng nói:

- Kính Đức viện binh của người đã tới, tuy nhiên người yên tâm, cuộc chiến của ta và người hôm nay không có người nào được phép quấy rầy.

Đại giáo biến đổi chiêu số trở nên điên cuồng vô cùng.

Thương thương tương liên, hoàn toàn không để ý tới sự an toàn của mình, chính là Vô Hối thương pháp năm đó của Ngự Câu La.

Uất Trì Kính Đức lập tức luống cuống tay chân, song tiên hộ thân, liều mạng ngăn cản chiêu số của Lý Ngôn Khánh lại, tuy nhiên đại giáo của Lý Ngôn Khánh càng lúc càng nhanh, thương thương liên tiếp, trong màn đêm Vô Hối thương pháp hư hư thật thật không thể phân biệt.

Tần Quỳnh cùng với Trình Giảo Kim muốn tìm Uất Trì Kính Đức uống rượu.

Trong thành Lạc Dương tràn ngập vẻ phồn hoa khiến cho bọn họ phải say mê, giao thừa buông xuống đại chiến chấm dứt có thể nói là song hỉ lâm môn, bọn họ hi vọng có thể say một phen.

Thật không ngờ sau khi bọn họ tới đại doanh của Uất Trì Kính Đức lại nghe nói Uất Trì Kính Đức đã đi tới Kinh Tử cung dự tiệc hơn nữa còn là do bọn họ mời.

Tần Quỳnh lập tức ý thức được sự tình không ổn cho nên vội vàng cùng với Trình Giảo Kim mang binh mã chạy tới Kim Tử sơn, đồng thời phái người vào thành bẩm báo cho Lý Thế Dân.

Uất Trì Cung từng giết Lý Hiếu Cơ.

Mà Lý Hiếu Cơ cùng với Lý Ngôn Khánh lại có quan hệ cha con, quan hệ này sau khi đại chiến kết thúc cũng được lộ ra.

Lúc này Tần Quỳnh dùng đầu ngón chân cũng đoán ra người mời Uất Trì Cung chỉ có thể là Lý Ngôn Khánh, Lý Ngôn Khánh là tôn thất Lý Đường Tần Quỳnh mặc dù mang lòng cố kỵ nhưng không thể thấy chết mà không cứu, hẳn hi vọng lần này có thể ngăn chặn Lý Ngôn Khánh, chờ tới khi Tần vương ra mặt vẫn hồi tính mạng của Uất Trì Cung.

Tần Dụng cùng với Uất Trì Kính Đức có quan hệ vô cùng tốt, Uất Trì Kính Đức bình thường ở trong doanh không hề keo kiệt chỉ điểm võ công cho Tần Dụng.

Nhìn thấy Uất Trì Kính Đức cùng với người khác đấu với nhau, hẳn liền hét lớn, không ngờ cái hét này khiến cho đám người Vương Phục Bảo sinh lòng căm thù, chưa đợi bọn họ lao tới đã công kích.

Tần Quỳnh vội vàng hô to:

- Vương tướng quân Lưu tướng quân xin dừng tay.

- Chúng ta không phải đến đánh nhau mà là có chuyện muốn nói. Hà Nam vương xin hạ thủ lưu tình, Tần vương diện hạ sẽ lập tức tới, chúng ta có gì từ từ thương lượng.

Lý Thế Dân tới rồi sao?

Lý Ngôn Khánh nghe thấy lời này sát cơ lập tức bùng nổ, hẳn đối với Lý Thế Dân rất có hảo cảm, thậm chí trước khi giết Lý Mật còn có tâm tư dựa vào Lý Thế Dân.

Nhưng mà bây giờ hẳn biết Uất Trì Cung là người giết cha mình, ở dưới trướng của Lý Thế Dân thì làm sao có thể có tâm tư như trước được.

- Hôm nay cho dù là thiên vương lão tử tới ta cũng không nể mặt mũi.

Nghĩ tới đây Lý Ngôn Khánh ra tay càng thêm hung ác, võ nghệ của Uất Trì Cung và Lý Ngôn Khánh cũng ngang nhau, kẻ tám lạng người nửa cân khó phân ra cao thấp.

Ô Điều mã là một thốt mã bảo lương câu.

Thậm chí năm đó Sở bá vương Hạng Vũ cũng dùng một thốt Ô Điều mã tung hoành thiên hạ.

Nhưng Tượng Long chính là yêu mã, chứ luận thể lực hay là phản ứng đều vào hạng tốt nhất, lúc đầu Ô Điều mã cùng với Tượng Long không phân cao thấp nhưng càng về sau thể lực của Ô Điều Mã càng bớt đi, rõ ràng ở thể hạ phong.

Hơn một trăm hiệp qua đi, Ô Điều Mã đã lộ vẻ mệt mỏi rồi.

Uất Trì Cung cũng cảm thấy tình huống không ổn, hẳn lập tức thay đổi chiêu số, dùng chậm đánh nhanh.

Hắn tận lực nghĩ biện pháp giữ gìn thể lực cho Ô Điều Mã bảo trì sự giằng co với Lý Ngôn Khánh.

Tần Quỳnh bọn họ tới, cho thấy đã có một sinh cơ, hắn và Lý Ngôn Khánh cắn xé nhau tuy nhiên trong lòng không hề muốn, Lý Ngôn Khánh đã nói qua không truy cứu trách nhiệm của hắn tuy nhiên hắn sẽ mang phiền toái cực lớn.

Tần vương có thể hòa giải, đó là điều tốt nhất.

Ít nhất đến lúc đó song phương cũng có thể ngưng chiến.

Từ lúc mới bắt đầu quyết chiến cả hai mang theo tâm trạng quyết tử cho nên ngang nhau, nhưng hiện tại tâm tình đã khác, Uất Trì Kính Đức đã rơi vào thế hạ phong.

Lý Ngôn Khánh tuyệt không dừng tay, bất cứ giá nào hôm nay hắn cũng phải lấy mạng của Uất Trì Kính Đức. Đây không chỉ là để báo thù mà còn là một thủ đoạn để tự bảo vệ mình.

Lý Ngôn Khánh cũng biết hiện tại mình công cao vô cùng nếu không thì Lý Uyên tại sao lại gấp gáp để cho hắn trở lại Trường An?

Lúc này biểu hiện của Lý Ngôn Khánh càng cẩn thận thì sẽ cho thấy hắn chột dạ.

Hắn cùng với Sài Hiếu Hòa thương lượng qua cảm thấy lúc này không thể ít xuất hiện, mà còn phải làm ra nhiều chuyện, Ngôn Khánh hiện tại danh quá cao rồi, nếu tự mình làm ô kỳ danh cũng được hung hăng càn quấy cũng được, Lý Ngôn Khánh không giống với những công thần khác hắn là cháu trai của Lý Uyên, trên người dĩ nhiên có một tầng bảo hộ.

Nếu như giết chết Uất Trì Cung coi như là nhất cử lưỡng tiện.

Dưới chân núi Kinh tử, binh mã đám người Tần Quỳnh mang tới giao phong với Vạn Thắng quân đã bị tan tác.

Vương Phục Bảo ngăn cản Tần Quỳnh, Lưu Hắc Các ngăn chặn Ngưu Tiên Đạt, Tần Vô Thông, Liễu Hanh thì chống lại Tần Dụng, Trịnh Đại Bưu thì giao phong với Trình Giảo Kim.

Vạn Thắng quân đã sớm được huấn luyện, chỉ cần ra lệnh một tiếng là có thể tự hành tác chiến.

Nhưng đám tướng lĩnh dưới trướng Tần Quỳnh thì không giống, bọn họ mất đi chủ soái, không thể tung hoành tự nhiên như Vạn Thắng quân.

Tần Quỳnh lo lắng vạn phần, đột nhiên lớn tiếng nói:

- Chư vị tướng quân chúng ta không có ác ý.
- Vương gia nhà ta có lệnh, đây là ân oán cá nhân của vương gia với Uất Trì Kính Đức, bất kỳ kẻ nào ngăn cản đều giết chết bất luận tội.

Vương Phục Bảo lạnh giọng trả lời, đại đao quay cuồng, đánh với Tần Quỳnh khó phân thắng bại.

Tần Quỳnh trong lòng khổ sở không nói nên lời.

Hắn thực không muốn đắc tội với Lý Ngôn Khánh, tuy nhiên bây giờ lại khó tránh khỏi.

Tần Quỳnh đã cùng với Lý Ngôn Khánh giao thủ tự nhiên là tình huống thủ hạ của Lý Ngôn Khánh là một đám mãnh tướng, Vương Phục Bảo cũng thế, Trịnh Đại Bưu cũng thế, không có người nào là không hung hãn. Lưu Hắc Các cùng với Ngưu Tiên Đạt năm đó cùng hiệu lực dưới trướng của Lý Mật, Ngưu Tiên Đạt cũng biết trận chiến hôm nay dữ dội lắm rồi.

730. Chương 205: Bắn Chết Uất Trì Kính Đức.

Uất Trì Kính Đức thấy viện quân tan tác, tâm tư càng thêm bối rối.

- Lý vương gia, chuyện của Ấp vương ngày xưa mỗi người đều vì chủ của mình, cũng không phải là bôn ý của Kính Đức, vương gia cần gì phải đau khổ bức bách?

- Nếu ta giết con của ngươi, rồi nói cho ngươi biết đều vì chủ của mình, ngươi sẽ thấy thế nào?

Uất Trì Cung có một đứa con trai tên là Uất Trì Bảo Lâm, đồng thời cũng là người mà Uất Trì Cung yêu thương nhất, Lý Ngôn Khánh sắc mặt trầm lạnh, Trầm Hương giáo bay múa khiến cho Uất Trì Cung không có lời nào để nói, hai bên liền chết đấu với nhau mấy chục hiệp, Uất Trì Cung cắn răng một cái thúc ngựa chạy đi.

Lý Ngôn Khánh làm sao chịu bỏ qua, hấn thúc ngựa đuổi theo, hai con ngựa đuổi nhau, chỉ thấy bỗng nhiên trong tích tắc, song tiên của Uất Trì Cung phóng ra.

Chiêu liên hoàn này chính là Tắt Thủ tiên, là tuyệt chiêu của Uất Trì Cung, Tượng Long bốn vó đột nhiên mềm nhũn, phủ phục xuống mặt đất, roi thép bay qua đầu của Lý Ngôn Khánh, nếu như vừa rồi Tượng Long chậm nửa bước thì Lý Ngôn Khánh không chết cũng bị trọng thương, Uất Trì Cung thấy tuyệt chiêu thất thủ thì biết rằng việc lớn không xong, hấn định nhát song tiên về thì Lý Ngôn Khánh đã không cho cơ hội, Tượng Long chưa đứng dậy, Uất Trì Cung đã thúc ngựa rời đi.

Lão tử đánh không lại ngươi chẳng lẽ không trốn được ngươi sao?

Ở phía xa xa, Lý Thế Dân suất lĩnh binh mã hướng về phía Kinh Tử sơn mà chạy tới.

Uất Trì Kính Đức mừng rỡ lớn tiếng gọi:

- Đại tướng quân cứu ta.

- Vương huynh thủ hạ lưu tình.

Uất Trì Cung đưa lưng về phía Lý Ngôn Khánh, không rõ tình huống sau lưng nhưng Lý Thế Dân thì nhìn rõ, hấn kinh hãi la lên.

Chỉ thấy Lý Ngôn Khánh phóng ngựa đuổi theo thu hồi Trầm Hương giáo.

Từ trên ngựa hấn giương cung cài tên, nhắm về phía Uất Trì Cung phía xa xa, tiễn thuật của Lý Ngôn Khánh là do Trương Tôn Thịnh truyền thụ, hơn nữa còn có xu thế trò giỏi hơn thầy.

Lý Thế Dân la lên hi vọng có thể ngăn cản Lý Ngôn Khánh.

Nhưng Ngôn Khánh không thèm để ý lập tức khai cung.

Một mũi tên này bắn ra, chỉ sợ sẽ khiến cho mình và Lý Thế Dân sẽ có một bức tường ngăn cách.

Nhưng cho dù thế nào mối thù giết cha không thể đội trời chung.

Trong đầu của Lý Ngôn Khánh liền hiện ra nụ cười hòa ái đáng vẻ tươi cười của cha mình, tiếng cha mình dạy bảo ở trong Học Xá vang vọng không thôi.

Ta có lẽ không hát được Trình Quán trường ca.

Ta có lẽ không làm được cái gì thiên cổ.

Ta chỉ biết rằng thân thể của ta là do cha mẹ cho, suy nghĩ chính trị chó má gì, đại cục chó má gì, nếu như ngay cả thù cha cũng không báo được thì thật uống cho ta trùng sinh vào cõi đời này.

Dây cung nhẹ nhàng vang lên, mũi tên như điện phóng ra.

Uất Trì Cung, tự là Kính Đức, người Sóc Châu, danh tướng triều Đường, Tư Đồ kiêm Tịnh Châu đô đốc, Ngạc quốc công.

Sau khi chết được ban thưởng Trung võ, chôn ở Chiêu Lăng.

Uất Trì Cung trong lịch sử công huân huy hoàng không ai vượt qua được, lúc hấn ở dưới trướng Lưu Vũ Chu ngày đoạt mười tám trấn, về sau quy thuận Lý Đường có công cứu giá, tại cuộc chiến Lạc Dương thể hiện oanh liệt mà sau khi cuộc chiến Lạc Dương chấm dứt còn có chiến công đánh Đột Quyết, không chỉ vậy Uất Trì Cung là nhân vật trọng yếu của biến sự ở Huyền Vũ môn.

Hấn giết Lý Nguyên Cát, nắm chặt cổ áo của Lý Uyên kéo Lý Uyên từ trên ghế rồng xuống.

Về sau Uất Trì Cung tựa hồ không có công lao gì, nếu như nói về điểm sáng thì chính là việc hấn thu Tiết Nhân Quý làm con nuôi.

Chân núi Kinh Tử lạng ngắt như tờ.

Uất Trì Cung ngã vào vũng máu, một lợi tiễn xuyên qua cổ.

Máu tươi từ trên mũi tên chảy xuống mặt đất, hai chân co lại, bày ra hình dáng thi thể kinh người, người sáng suốt có thể nhìn ra Uất Trì Cung phải chết không thể nghi ngờ.

Lý Thế Dân ngơ ngác ngồi ở trên lưng ngựa, đỡ lấy thi thể của Uất Trì Cung.

Khuôn mặt của Ngôn Khánh không có biểu tình nào, ánh mắt thâm lãnh, bàn tay từ từ thu hồi cung tiễn, thuận thế đem Trầm Hương giáo chỉ lên trên trời xanh.

Vạn Thắng quân dưới sự suất lĩnh của Lưu Hắc Các nhanh chóng lùi tới sau lưng của Lý Ngôn Khánh, Hùng Khoát Hải, Hám Lăng một lần nữa ở bên cạnh hấn.

- Lý Ngôn Khánh, người hung hăng càn quấy lắm.

Lý Thế Dân rốt cuộc không kìm chế được chỉ vào Lý Ngôn Khánh mà tức giận quát mắng:

- Kính Đức là đại tướng trong quân, là mệnh quan triều đình, người vì tư oán của mình mà giết hại trung lương, cô nếu bỏ qua cho người thì không phải là phụ đại thần trung lương sao? Cô thể với người không đứng chung một chỗ.

Cũng khó trách Lý Thế Dân lại tức giận như thế.

Lần này xuất binh cũng không tốt đẹp như trong tưởng tượng của hấn.

Tuy nói là một đường thông suốt nhưng danh tiếng lại bị Lý Ngôn Khánh át chế sạch sẽ, Lý Thế Dân muốn mượn cơ hội này để đứng vững không ngờ Lý Ngôn Khánh lại khơi mào cuộc chiến Hà Bắc, khiến cho chiến sự Lạc Dương trở nên dễ dàng Lý Thế Dân tuy binh không nhuốm máu chiếm lấy Lạc Dương nhưng cũng không có được nhiều chỗ tốt.

Dù sao mọi người khi nhắc tới cuộc chiến Lạc Dương tuyệt không nói tới Lý Thế Dân dùng binh như thần bày mưu tính kế.

Mà sẽ nhắc tới Lý Ngôn Khánh ở Cốc thành đại chiến Đậu Kiến Đức, bên bờ Chương thủy quỷ dị làm nên chuyện long trời lở đất, người ta sẽ đàm luận Lý Ngôn Khánh làm sao lấy được Hà bắc, giải quyết Đậu Kiến Đức Vũ Văn Hóa Cập thế nào, còn đâu Lý Thế Dân oai hùng nữa?

Hào quang chói mắt của Lý Thế Dân át chết cả hấn.

Nhìn chung Lý Thế Dân ở trong lịch sử trước khi xảy ra cuộc biến ở Huyền Vũ môn đã bốn lần đại chiến, hấn đặt căn cơ ở cuộc chiến Thiên Thủy Nguyên, sau đó đánh chiếm Lạc Dương, lần thứ ba tấn công Hồ Lao quan, tập kích Đậu Kiến Đức, cuối cùng mới là cuộc chiến Phách Bích.

Mà hiện tại lịch sử đã phát sinh biến hóa vô cùng lớn.

Cuộc chiến Thiên Thủy Nguyên Lý Thế Dân vẫn giống như trong lịch sử trước bại sau thắng, cuộc chiến Phách Bích đã diễn ra quá sớm khiến cho thanh danh của Lý Thế Dân lên cao trong quân, vốn đỉnh phong của hấn là ở cuộc chiến Hồ Lao quan nhưng Lý Ngôn Khánh xuất hiện đã biến mất vô ảnh vô tung, cuộc chiến Lạc Dương vì Lý Ngôn Khánh đánh bại Đậu Kiến Đức cũng đã thành trò hài đầu voi đuôi chuột.

Cho nên có thể nói, bốn chiến dịch căn cơ của Lý Thế Dân hiện tại chỉ có hai trận rưỡi.

Chuyện này khiến cho danh vọng của Lý Thế Dân càng không được vang dội như trong lịch sử, hơn nữa hấn lại thiếu những mưu thần như Đỗ Như Hối, Phòng Huyền Linh, Tiết Thụ phụ tá, bên người tuy có Lưu Văn Tĩnh, Vương Thông giúp đỡ nhưng đối với Lý Thế Dân mà nói, thiếu khuyết như vậy vẫn là rất nhiều.

731. Chương 206: Lý Thế Dân Nổi Giận.

Lý Thế Dân giận tím mặt khuôn mặt Lý Ngôn Khánh lại không có biểu tình.

- Tần vương, cô chỉ làm tròn bổn phận của người làm con mà thôi, về phần cái gì gọi là trung lương công không biết, cô chỉ biết rằng Uất Trì Cung nay Tần mai Sở là nghịch thần, Tần vương muốn thế nào cô không thèm để ý, nếu như Tần vương muốn báo thù cho Uất Trì Cung thì cứ mang binh mã tới, cô chỉ nhắc nhở Tần vương, Ấp vương là phụ thân của ta, ta báo thù cho cha là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Thấy Lý Thế Dân nổi giận Lý Ngôn Khánh vẫn bình tĩnh.

Tên rời khỏi cung đã xuyên qua cổ của Uất Trì Cung, Lý Ngôn Khánh vô cùng tinh tường, từ lúc này mình đã trở thành địch nhân của Lý Thế Dân.

Đã trở thành địch nhân thì cái gọi là cấp bậc lễ nghĩa không cần nhắc tới nữa.

Muốn đánh thì đánh Lý Ngôn Khánh sẽ không cúi đầu, hần bình tĩnh ngưng mắt nhìn Lý Thế Dân và chúng tướng phía sau, trong lòng của hần đột nhiên nảy ra một suy nghĩ cổ quái, không có Phòng Huyền Linh, không có Đỗ Như Hối, không có Trương Tôn Vô Kỵ, Lý Thế Dân vẫn còn là Lý Thế Dân sao?

Có lẽ mình thực sự không phải không có cơ hội.

Cơ hội sao?

Lý Ngôn Khánh cũng không rõ ràng lắm.

Tuy nhiên ý niệm này chỉ chợt lóe lên trong đầu hần sau đó biến mất vô ảnh vô tung.

Lý Ngôn Khánh vội vàng bóp tắt.

Mình từ khi nào thì nghĩ lung tung như vậy.

Đúng vào lúc này, ở phía Lạc Dương truyền tới bước chân ù ù, Lý Thế Dân sau khi nhận tin đã lập tức triệu tập đội ngũ, điều động binh lính Lạc Dương, Đỗ Như Hối ở Thạch Lâm cũng nhận được tin tức, đem đội ngũ tới đây tương trợ.

Hai đại quân như hai hàng dài tới gần chân núi Kinh Tử.

- Đại tướng quân không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Vương Thông đến bên cạnh Lý Thế Dân thấp giọng nói:

- Lạc Dương chưa định, thế cục hiện tại không rõ ràng nếu hiện tại giao chiến với Hà Nam vương thì Vương Thế Sung nhất định sẽ thừa thời cơ.

Có thể nhìn ra Lý Thế Dân như muốn phát điên lên rồi.

Thân là chủ mưu của Thiên Sách phủ Vương Thông có chức trách nhắc nhở Lý Thế Dân, hần cũng tỉnh táo nếu như Lý Ngôn Khánh và Lý Thế Dân hôm nay giao phong thì song phương đều không có chỗ tốt, ngược lại Lý Thế Dân sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều.

Nếu như đối lại người bên ngoài, gây loạn ở Lạc Dương sẽ là tử tội.

Nhưng Lý Ngôn Khánh là tôn thất là đương kim danh sĩ.

Lý Uyên không có khả năng giết Lý Ngôn Khánh, tối đa chỉ đem vương vị của hần cắt đi mà thôi.

Nhưng Lý Thế Dân thì sao?

Vương Thông rất rõ dã tâm của Lý Thế Dân.

Đây là một người hùng tâm tráng chí đồng thời lại là con của Lý Uyên, tuy Lý Kiến Thành được phong làm thái tử nhưng mà chỉ cần một ngày hần không leo lên ngôi vị thì Lý Thế Dân vẫn còn cơ hội. Nhớ năm đó thái tử Tỳ để Dương Đồng cũng gần hai mươi năm ở chức thái tử cuối cùng không phải cũng bị Dương Quảng áp chế sao? Đã có tiền lệ này Lý Thế Dân dĩ nhiên không thể có khả năng dập tắt dã tâm, đây cũng

là nguyên nhân mà Lý Thế Dân coi trọng cuộc chiến ở Lạc Dương, muốn mượn chiến thắng này củng cố địa vị của mình.

Dương Quảng cũng làm như vậy.

Năm đó Dương Quảng chủ trì cuộc chiến Bình Trần cuộc chiến Đột Quyết.

Chiến sự trong năm Khai Hoàng cơ hồ đều có bóng dáng của Dương Quảng, đây cũng là nguyên nhân Dương Quảng sau khi đăng cơ nhanh chóng ngồi vững.

Lý Thế Dân đang tái diễn con đường của Dương Quảng.

Cho nên nếu như hấn cùng với Lý Ngôn Khánh phát sinh xung đột thì sẽ khiến cho Lạc Dương gặp loạn, lúc đó Lý Thế Dân sẽ bị đẩy kích trí mạng.

Lý Thế Dân trong lòng tình tường Lý Ngôn Khánh cũng tình tường Vương Thông Đỗ Như Hối cũng tình tường.

Đây cũng là nguyên nhân khi Lý Ngôn Khánh quyết ý phục giết Uất Trì Kính Đức, Đỗ Như Hối tuy không quá đồng ý nhưng cũng không phản đối kiên quyết.

Lý Thế Dân là một người quả quyết.

Một người quyết đoán làm nên biến sự ở Huyền Vũ môn dĩ nhiên là một người vô cùng tinh táo.

Khi hấn nghe thấy Vương Thông nói như vậy liền dần dần tỉnh táo lại, nghiêng rằng nghiêng lợi ngón tay trở vào Lý Ngôn Khánh nửa ngày xong liền quay đầu ngựa nghiêm nghị quát:

- Truyền chiếu lệnh của cô, tam quân trở lại doanh, từ giờ khắc này chưa được chiếu lệnh của cô thì bất kỳ kẻ nào cũng không được tự tiện xuất nhập doanh.

- Vậy thì Uất Trì thúc thúc cứ như vậy mà chết vô ích sao?

Tần Dụng cất tiếng.

Chỉ thấy ánh mắt của Lý Thế Dân lạnh lùng lướt qua hấn, Tần Dụng run rẩy ngậm miệng không nói.

Tần Dụng là một người lỗ mãng nhưng Tần Quỳnh Trình Giảo Kim bọn họ thì không như vậy bọn họ nhanh chóng đoán ra ẩn tình bên trong.

Tần Quỳnh, Trình Giảo Kim nhìn nhau sau đó ánh mắt phức tạp nhìn Lý Ngôn Khánh, thúc ngựa rời theo Lý Thế Dân.

Những người còn lại cũng nhanh chóng thu nạp binh mã chỉ để lại Vương Thông và Thôi Thiện Phúc hai người phụ trách thanh lý chiến trường, Thôi Thiện Phúc trước đây ở Lạc Dương làm quan, Vương Thế Sung sau khi quy hàng, Thôi Thiện Phúc cũng đầu phục Lý Thế Dân, một là hấn đúng là có tài năng hai là hấn xuất thân hào phú, Lý Thế Dân cũng muốn mượn tay của Thôi Thiện Phúc gõ cửa của thế trụ môn phiệt.

Vương Thông cùng với Thôi Thiện Phúc thúc ngựa tiến tới, cách Lý Ngôn Khánh mười bước thì dừng lại.

- Lý quận vương sẽ bị tội gì đây?

Thôi Thiện Phúc cười khổ nói:

- Sau này Tần vương tấu lên Trường An nhất định sẽ gặp phiền toái.

Lý Ngôn Khánh ánh mắt lộ vẻ nhu hòa. '

- Thôi đại huynh, Ấp vương là cha của ta.

Chỉ nguyên một câu nói này đã ngăn chặn tất cả lời nói của Thôi Thiện Phúc.

Thiên địa thân sự, ai có thể nói Lý Ngôn Khánh vì cha mình báo thù là sai, muốn trách thì trách Lý Thế Dân đã biết quan hệ của Lý Ngôn Khánh với Uất Trì Cung mà vẫn còn muốn bảo vệ Uất Trì Cung, rõ ràng là muốn đối lập với Lý Ngôn Khánh.

Hắn nghìn tính vạn tính vẫn không tính đến chuyện Lý Ngôn Khánh dám quang minh chính đại ngang ngược cản trở như thế, Vương Thông vội cho rằng Lý Ngôn Khánh sau khi quy Đường sẽ xuất hiện một chút hành vi ám muội hãm hại Uất Trì Kính Đức.

Hắn nghĩ rằng Lý Ngôn Khánh cũng là người thông minh có thể phân được ặng nhẹ.

Vương Thông không sai.

Tào Tháo có mối thù giết con mà vẫn tiếp nhận Cổ Hủ Trương Tú để tạo dựng cơ nghiệp Tào Ngụy, Lưu Huyền Đức vì tình huynh đệ bất hòa với Tôn Ngô khinė cho bại trận ở Di Lăng.

Nhưng hắn lại không biết rằng làm người có một số chuyện không so được mất.

Hắn u cư ở Long Môn mười năm, khổ cực đọc sách kiến thức đúng là rất xa so với lúc trước nhưng vẫn mang dáng vẻ thư sinh, hay nói cách khác là lý luận suông mà thôi.

- Hạ quan Vương Thông bái kiến Hà Nam vương.

Vương Thông mở miệng chấp tay chào.

732. Chương 207: Vào Thành.

Lý Ngôn Khánh trong mắt nheo lại sau một lúc liền hạ thấp người xuống:

- Vương tiên sinh từ khi chia tay đến nay tiên sinh vẫn mạnh khỏe chứ?

Vương Thông nói:

- Đa tạ vương gia nhớ mong, Vương Thông vẫn khỏe, vương gia, Thông muốn thu hồi thi thể của Kính Đức, vương gia thù đã báo chắc cũng không làm khó thi thể của Kính Đức chứ?

Lý Ngôn Khánh trầm ngâm một lát sau đó đột nhiên thở dài.

- Hiện tại giết Kính Đức không phải là tâm nguyện của ta.

- Nhưng thù giết cha, cô không thể không báo, tuy nhiên người đã chết rồi cô cũng không muốn truy vấn, cô mệt mỏi rồi, tiên sinh cứ tự tiện.

Nói xong hắn hạ lệnh thu binh quay trở về đại doanh, không liếc nhìn thi thể của Uất Trì Cung nữa.

Lý Ngôn Khánh chấp tay với Thôi Thiện Phúc sau đó thúc mã nghênh ngang rời đi.

Lý Ngôn Khánh vì cha báo thù, ngay buổi tối sau khi Vương Thế Sung đầu hàng đã tru sát Uất Trì Kính Đức.

Trời vừa sáng, ở thành Lạc Dương khắp hang cùng ngõ hẻm đã truyền ra tin tức này, đồng thời người Lạc Dương cũng biết một cái tin, Lý Ngôn Khánh đã đến Lạc Dương.

Ngôn Khánh là tôn thất Lý Đường được phong làm Hà Nam vương.

Nói cách khác Lạc Dương ngày sau sẽ là đất phong của hắn, dựa theo chế độ cũ của nhà Tùy, thân vương phong ấp vạn hộ.

Lý Ngôn Khánh hiện tại trên danh nghĩa đã sở hữu Lạc Dương.

Cho dù Lý Thế Dân là thân vương, so với Lý Ngôn Khánh cao hơn một phẩm trật nhưng tính toán lại cũng chỉ là khách, chủ nhân của Lạc Dương chính là Lý Ngôn Khánh.

Người Lạc Dương từ năm Nhân Thọ thứ tư đã xem Ngôn Khánh là người một nhà.

Quan trọng nhất là Ngôn Khánh đã ở Lạc Dương đến sáu năm, từ Lạc Dương mà thành danh, ở Lạc Dương kích cức, ở Lạc Dương bái sư học nghệ, nếu như không phải là người Lạc Dương thì còn là người phương nào?

Cũng huyện?

Đó chẳng qua chỉ là chỗ đặt chân của Lý Ngôn Khánh.

Huỳnh Dương kỳ thật không có chút quan hệ nào với Lý Ngôn Khánh, tính toán chính xác quē quán của Lý Ngôn Khánh ở Lũng Hữu chứ không phải ở Huỳnh Dương.

Nhưng cũng chính vì nguyên nhân này nên khả năng tiếp nhận của người Lạc Dương với Lý Ngôn Khánh vượt xa so với sự hoan nghênh Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân vốn định ngày 29 tháng 12 Vương Thế Sung hiến thành đầu hàng thì vào ngày 30 tháng 12 sẽ cử hành nghi thức long trọng tuyên bố Lạc Dương thuộc về nhà Đường, lúc đó hần sẽ tự mình leo lên đầu môn, kiểm duyệt binh mã tinh nhuệ Lý Đường đi vào Kiến Quốc môn.

Tục xưng đời sau chính là duyệt binh.

Mục đích của duyệt binh chính là biểu thị lực lượng quân sự mạnh mẽ của Lý Đường, trấn nhiếp những cái gọi là dư nghiệt bên trong Lạc Dương của Vương Thế Sung, đồng thời cũng chiếu cáo trời cao, chiến sự Trung Nguyên chính thức, sắp tới uy hiếp Giang Nam, đối với dân chúng Trung Nguyên ý nghĩa rất trọng đại.

Đến lúc đó dân chúng Lạc Dương sẽ tới cửa thành hoan nghênh binh mã Lý Đường vào trong thành, tuy nhiên Lý Thế Dân thật không ngờ Lý Ngôn Khánh đột nhiên tới Lạc Dương, không chỉ đánh chết Uất Trì Kính Đức mà còn làm cho tướng lãnh dưới trướng Thiên Sách phủ vô cùng tức giận, nhiều người còn nói với Lý Thế Dân, cho dù không giết được Lý Ngôn Khánh cũng phải bắt tạm giam hần.

Nhưng lúc này mọi người đều rõ ràng lúc này tốt nhất không nên trêu chọc tới Lý Ngôn Khánh.

Tần Quỳnh, Ngưu Tiễn Đạt bọn họ đều biết lợi hại khi xung đột với Lý Ngôn Khánh lúc đó rất có thể khiến cho cả Trung Nguyên biến hóa thế cục, mà Khâu Hành Cung và một đám cự thần ở phủ Tần vương cũng biết rõ, nếu như động tới Lý Ngôn Khánh sẽ mang tới đả kích rất lớn tới triều đình.

Lý Ngôn Khánh không chỉ là một danh tướng mà còn là tôn thất Lý thị.

Đồng thời hần cũng sáng tạo ra thư pháp, viết ra Tam Quốc diễn nghĩa, ảnh hưởng từ sĩ lâm tới phố phường đều vô cùng lớn.

Một nhân vật như thế chỉ sợ Lý Uyên cũng phải kiêng kỵ ba phần chớ nói đến đám văn thần võ tướng dưới trướng của Lý Thế Dân.

Ngoài sáng chúng ta đâu không lại người nhưng có thể vụng trộm áp chế người.

Cho nên chúng tướng ở phủ Tần vương khi duyệt binh cố gắng thể hiện ra phong thái vũ dũng.

Nhưng ai cũng không ngờ được.

Lý Thế Dân ở trên môn lầu sắc mặt âm trầm nhìn dân chúng thưa thớt đứng ở bên bờ Lạc Thủy, một đám hung hăng nện xuống tường.

- Lý Ngôn Khánh lần ta quá đáng.

Sao hần lại tức giận như vậy?

Rất đơn giản, trong lúc đại quân Lý Đường vào thành ở Kiến Quốc môn thì Lý Ngôn Khánh cũng theo Kiến Dương môn tiến vào Lạc Dương.

Lần này vào thành ngoại trừ Lý Ngôn Khánh còn có Trương Tôn Vô Kỵ và Hùng Khoát Hải hai người.

Trương Tôn Vô Kỵ mười năm lớn lên ở Lạc Dương hơn nữa còn là đệ tử của Trương Tôn thị, mà Hùng Khoát Hải cũng là người Lạc Dương, từng sống ở Hoài Nhân phường.

Con cháu nhà mình bất kể là Lý Ngôn Khánh Trương Tôn Vô Kỵ hay là Hùng Khoát Hải người Lạc Dương đều vui mừng.

Cho nên rất nhiều người tiến tới Kiến Dương môn nghênh đón Lý Ngôn Khánh mà ở hai bên đường Kiến Quốc môn người xem chỉ rải rác.

Lý Ngôn Khánh cũng không để cho Lý Thế Dân mất quá nhiều thể diện.

Sau khi hấn vào Kiến Dương môn thì trực tiếp tiến vào trong Hoài Nhân phường, mà Trương Tôn Vô Kỵ thì phụng mệnh mẫu thân tiến về Phích Lịch đường bái kiến linh đường tổ tiên, tính toán thời gian từ khi Trương Tôn Thịnh mất đi thì Phích Lịch đường do Trương Tôn Hành An chủ trương, tuy nhiên trước kia hấn đã theo Dương Quảng đi xa giá ở Giang Đô chết trận nơi đó, Phích Lịch đường sau đó do Trương Tôn Hành Thao một mình tiếp chưởng.

Lúc đó Trương Tôn Vô Kỵ thì tới Cửng huyện mà Trương Tôn Thuận Đức thì ở Thái Nguyên.

Trương Tôn Hành Thao là một con một sách cho nên mặc dù đảm nhiệm chức vụ tiến sĩ Quốc Tử giám khi Vương Thế Sung còn cầm quyền nhưng thực tế không được trọng dụng.

Hiện tại Vương Thế Sung đầu hàng, địa vị của Trương Tôn Hành Thao cũng rất xấu hổ.

Hấn sau khi biết được thân phận của Lý Ngôn Khánh thì hóa ra cũng thông minh không hề do dự phái người tới Cửng huyện mời Trương Tôn Vô Kỵ về nhà.

Theo đạo lý mà nói, Trương Tôn Thuận Đức là trưởng bối, Trương Tôn Hành Thao phải mời hấn mới đúng.

Nhưng mà Trương Tôn Hành Thao biết rằng Trương Tôn Thuận Đức không hề có quan niệm gia tộc gì, lúc trước hấn vứt bỏ gia tộc đi Thái Nguyên, khiến cho Phích Lịch Đường bị ảnh hưởng rất lớn, Trương Tôn Vô Kỵ thì không giống, dù sao Trương Tôn Vô Kỵ cũng là em ruột của hấn, là con trai của Trương Tôn Thịnh, đáng giá tin cậy hơn rất nhiều. Hơn nữa Lý Ngôn Khánh hiện tại đã được phong làm Hà Nam vương, bằng quan hệ giữa Trương Tôn Vô Kỵ và Lý Ngôn Khánh, chuyện Trương Tôn gia Đông Sơn tái khởi cũng không còn xa.

733. Chương 208: Chuyện Lớn Không Hay.

Ở trong đại điện Hàm gia, Lý Thế Dân mặt trầm như nước.

- Lý mọi rợ lần ta quá đáng.

Rầm.

Lý Thế Dân dùng sức vỗ lên trên lan can một cái:

- Không ngờ hấn ở trong thành Lạc Dương lại có uy vọng như vậy.

Vương Thông bọn họ ở bên cạnh, cười khổ cuống quýt.

Bọn họ chiếm lĩnh Lạc Dương không ngờ lại gây nên kết quả này.

Vất vả vào thành Lạc Dương thật không ngờ vô duyên vô cớ tiện nghi cho Lý Ngôn Khánh, cuộc chiến này thắng nhưng thật khiến cho người ta phải uất ức.

Những người ở đây có ai là không thân kinh bách chiến/

Tuy nhiên bọn họ chưa bao giờ gặp tình huống như vậy.

Khâu Hành Cung cười khổ:

- Điện hạ có chỗ không biết, Lý Hà Nam lúc trước từng làm mười bài Vịnh Trúc thơ ở Lạc Dương, làm ra Tam Quốc Diễn Nghĩa được mệnh danh là thần đồng Lạc Dương, danh tiếng không hề giảm bớt, về sau hấn lại còn làm ra quán cứu tể, cứu sống rất nhiều người, cho nên người dân Lạc Dương rất kính trọng hấn.

Nói đến mười bài thơ vịnh trúc, Khâu Hành Cung khê liếc trộm một nhân vật chính khác là Vương Thông.

Vương Thông cũng không lộ vẻ gì khác thường, biểu hiện vô cùng bình tĩnh.

Lý Thế Dân nhin không được:

- Vương tiên sinh sao tiên sinh không có lời nào?

- À thần đang suy tư đại tướng quân ở Lạc Dương sẽ mang tới ảnh hưởng lớn thế nào.

Vương Thông ngẩng đầu nói:

- Hiện tại bộ hạ vững vàng ở Quan Trung, Lạc Dương lại danh tiếng là Đông Đô, sau này tất bị giải trừ nhưng Lạc Dương cầu kết nam bắc đường lớn, Trường An tuy là đế đô nhưng sau này Lạc Dương cũng không hề thua kém Tây Kinh.

Lý Thế Dân cũng hiểu ra được tầm quan trọng của Lạc Dương sau này.

Vì vậy Lý Thế Dân liền hỏi:

- Ý của tiên sinh là muốn cô nắm Lạc Dương trong tay.

- Nắm giữ?

Vương Thông nở ra nụ cười.

- Chỉ sợ không dễ dàng.

- Đại tướng quân có công chiếm Lạc Dương tuy nhiên bộ hạ cho dù đồng ý, thái tử cũng chưa chắc đồng ý.

Đôi mắt của Lý Thế Dân nheo lại trong mắt hiện ra hàn quang.

Đúng thế Lý Kiến Thành leo lên vị trí thái tử xong tình huynh đệ giữa bọn họ càng lúc càng mỏng.

Kỳ thật Lý Thế Dân cùng với Lý Kiến Thành quan hệ cũng không phải đặc biệt tốt Lý Kiến Thành lớn hơn Lý Thế Dân bảy tuổi, cùng với ấu đệ Lý Nguyên Cát quan hệ mật thiết mà Lý Thế Dân thì đối với Triệu vương Lý Huyền Phách thân cận một chút, đối với Lý Kiến Thành càng ngày càng lạnh nhạt, Lý Thế Dân sau khi khống chế binh quyền, quan hệ với Lý Kiến Thành càng ngày càng trở nên bất hòa, thậm chí có nhiều nghi kỵ.

- Vương tiên sinh tiên sinh có lời gì cứ nói, đừng ngại.

Vương Thông nhẹ nhàng ho khan:

- Điện hạ muốn Lạc Dương kỳ thật chỉ cần đạt được một người, nếu như có thể lôi kéo Hà Nam vương thì tốt nếu không tuyệt không để hấn ở Lạc Dương lâu sẽ trở thành họa lớn.

Lôi kéo Lý Ngồn Khánh.

Lời này có phần không giống như trước kia Vương Thông nói.

Tuy nhiên theo hiện tại khi Lý Ngồn Khánh bày ra thủ đoạn dữ dằn khiến cho Vương Thông thay đổi chủ ý.

Tuy nhiên Lý Ngồn Khánh giết tâm phúc ái tướng của Lý Thế Dân, muốn cho Lý Thế Dân bỏ hiềm khích trước kia thì rất khó. Chớ nói Lý Thế Dân không thể bỏ mà văn thần võ tướng dưới trướng hấn cũng không bỏ được.

Lý Thế Dân tuy động tâm nhưng không lập tức cho Vương Thông đáp án.

Chuyện này cô còn phải suy nghĩ cẩn thận tuy nhiên tiên sinh cho rằng Hà Nam vương sẽ quy thuận ta sao

- Chỉ sợ không dễ dàng.

Vương Thông nói:

- Hà Nam vương có rất nhiều mãnh tướng, tâm cao khí ngạo, khó có thể khiến cho hấn thuận phục.

Cho nên thần mới nói nếu như không dùng được hấn thì tận lực nghĩ cách cho hấn rời khỏi Lạc Dương, tốt nhất để hấn vĩnh trú ở Trường An.

- Nghĩ tới bộ hạ cũng muốn chuyện này điện hạ cần phải sớm có chuẩn bị.

Lý Thế Dân trầm ngâm hồi lâu không nói.

Mời chào Lý Ngôn Khánh ngoại trừ phiên toái nhưng Vương Thông đã nói còn liên quan đến chuyện Thiên Sách phụ tá có đồng ý hay không.

Đây đúng là một chuyện khiến người ta phải đau đầu.

Lý Thế Dân nhẹ nhàng dựa vào ghế, nghĩ ngợi lợi hại.

Đúng lúc này một gã nội thị chạy tới Hàm gia điện:

- Vương gia, chuyện lớn không hay, chuyện lớn không hay xảy ra rồi.

Lý Thế Dân nhăn mày lại, không vui mà nói:

- Xảy ra chuyện lớn gì, có gì từ từ mà nói, cần gì phải sợ.

Lúc này mới có người tới nói:

- Vừa rồi trưởng sử phái người tới báo tin nói rằng Tần tướng quân mang theo một đám kiêu tướng ở Phong đô thị cùng với gia thần của Hà Nam vương phát sinh xung đột, hai bên động thủ với nhau, Lưu trưởng sử đã dẫn người tới ngăn cản, báo cho vương gia, mong vương gia sớm quyết đoán.

Lý Thế Dân vỗ trán một cái, trong lòng thầm kêu khổ.

Phiên toái trước chưa tới, phiên toái sau đã đến.

Tính tình của Tần Dục vô cùng nóng nảy.

Dùng một thân phận chinh phục giả tiến vào Lạc Dương, lại hoàn toàn không được cảm thụ tâm tình của người chiến thắng, nhân sinh uất ức chỉ đến thế mà thôi, hôm qua nghi thức cử hành ở Kiến Quốc môn hồi tưởng lại giống như là một trò hề vậy, ngược lại Lý Ngôn Khánh không hề làm gì mà lại được hoan nghênh vang dội thật khiến cho người ta tức giận.

Hơn nữa Lý Ngôn Khánh còn cường thế đánh chết Uất Trì Cung khiến cho rất nhiều người không thấy thoải mái...

Cho dù Lý Ngôn Khánh người là tôn thất là đại nhân vật nổi danh trong thiên hạ cũng không nên ngang ngược can rở như thế, đúng thế Uất Trì Cung giết phụ thân của người nhưng đó là hai quân giao chiến, tất cả đều vì chủ của mình, Uất Trì Cung sau khi quy Đường biểu hiện vô cùng ít xuất hiện, đã từng cứu tính mạng của Tần vương ngay cả hoàng đế cũng không truy cứu người Lý Ngôn Khánh chỉ là một quận vương lại dám hùng hổ dọa người như thế thì thật là bá đạo.

Chớ luận Tần Quỳnh Trình Giảo Kim hay Ngưu Tiên Đạt Lưu Hoàng Cơ đều cho rằng Lý Ngôn Khánh bá đạo không giảng đạo lý.

Từ góc độ nào đó mà nói, Lý Ngôn Khánh làm việc này không khỏi quá phận.

Thế nhưng mà bọn họ không cách nào đi đối phó với Lý Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh dù sao cũng là tôn thất là quận vương, phẩm hàm nhất phẩm, vương tước còn đó, Tần Quỳnh Trình Giảo Kim làm sao có thể trêu chọc vào?

Trong lòng bọn họ tức giận nhưng vẫn còn có thể nhẫn nại, nhưng Tần Dục thì không giống vậy, hắn là tuổi trẻ khí thịnh khí huyết phương cương gặp phải chuyện này không chịu nổi cộng thêm việc sau khi quy Đường được Lý Thế Dân cực kỳ coi trọng, Lý Thế Dân bị Lý Ngôn Khánh làm cho nhục nhã cũng là mình bị nhục nhã, tuy Lý Thế Dân nghiêm cấm mọi người không được sinh sự nhưng Tần Dục lại hi vọng tìm được cơ hội tốt có thể trút giận thay cho Lý Thế Dân.

Cho nên ngày hôm sau ngay khi Lý Thế Dân bỏ lệnh cấm túc, Tần Dục cùng với một đám tướng lãnh trong quân đi vào trong thành Lạc Dương giải sầu, buổi trưa hôm sau tới Phong đô thị dùng cơm.

Phong đô thị đã mở cửa!

Có thể nói Lý Thế Dân đúng là có vài phần bồn sự.

Không chỉ tài năng quân sự xuất chúng mà nhân tâm còn vô cùng nhạy cảm.

Lạc Dương trải qua chiến loạn dân tâm chưa yên muốn khôi phục cảnh phồn hoa như cũ thì tuyệt đối không phải là chuyện một sớm một chiều.

Nông nghiệp tạm thời không cách nào khôi phục vậy thì trước tiên phải khôi phục buôn bán.

734. Chương 209: Gây Chuyện.

Thông Xa Đại Đồng Phong Đô đều đã mở cửa, sớm khôi phục lại việc lưu thông hàng hóa, buôn bán trở nên phồn vinh, như vậy tất sẽ kéo theo việc phát triển của Lạc Dương, cho dù thời đại này trọng nông khinh thương nhưng không thể phủ nhận buôn bán là căn bản của phồn vinh thành thị, đại lượng vật tư lưu thông sẽ khiến cho dân tâm bình phục, mấy ngày sau là năm mới đầu xuân vạn vật nảy mầm đến lúc đó tất cả sẽ khôi phục bình thường.

Tần Dục mang theo một đám võ tướng leo lên một lầu tìm một gian phòng gần đường cái ngồi xuống. Rượu và thức ăn mang lên, Tần Dục bọn họ liền cạn ly.

Tâm tình tất cả đều mang chút áp lực mặc dù trải qua hai ngày điều chỉnh nhưng vẫn khó chịu như trước. Cho nên uống rượu một lúc mọi người đã chéch choáng say.

- Tên kia không phải là gia hỏa dẫn ngựa cho Hà Nam vương sao?

Mọi người đang uống rượu say sưa bỗng có người chỉ ra ngoài cửa sổ quát lớn.

Tần Dục theo phương hướng ngón tay nhìn lại chỉ thấy một người đàn ông khôi ngô hùng tráng, mang theo một cái bao lớn đựng đồ vật đứng ở trước một cửa hàng đối diện quán rượu.

- Tên kia là ai?

Tần Dục không biết người này nên mở miệng hỏi.

- À, hình như hần tên là Lương Lão Thực, nghe nói là gia thần trong phủ Hà Nam vương, nghe người ta nói hần vốn hiệu lực dưới trướng của Tả Hiếu Hữu về sau Tả Hiếu Hữu chiến bại, hần theo Giải Tượng trốn tới Huỳnh Dương, ha ha hiển nhiên là chó nhà có tang, bây giờ đã là dẫn ngựa cho Hà Nam vương, làm chó giữ nhà cho Lý phủ.

Có người nhận ra Lương Lão Thực liền giới thiệu cho Tần Dục.

Tần Dục mặt đen lại nghe thấy Lương Lão Thực là người của Lý Ngôn Khánh thì trong mắt hiện ra hung mang.

- Trương Lượng.

- Sao vậy?

- Gan người có lớn không?

Trương Lượng là một thanh niên hai mươi tuổi, năm đó ở dưới trướng Lý Mật hiệu lực là thuộc hạ của Trình Giảo Kim, cùng với Tần Quỳnh hàng đường. Trương Lượng hiện tại cũng đang làm việc trong phủ của Tần vương là một viên kiêu tướng, hần và Tần Dục đều thuộc một hệ Ngõa Cương dĩ nhiên là đi lại tương đối gần.

- Người đừng nói nhảm, lão tử cũng từng xuất sinh nhập tử trên chiến trường có gì mà gan lớn hay không lớn.

Tần Dục nói:

- Được rồi, ta chỉ hỏi ngươi, từ khi chúng ta hạ thành Lạc Dương cho tới nay... tên Lý Ngôn Khánh kia không dõc chút khí lực nào lại cười lên đầu chúng ta dương oai diễn võ, trong lòng các ngươi có thoải mái không?

Trương Lượng bĩu môi một cái:

- Thoải mái thì thế nào, không thoải mái thì thế nào?

- Trong lòng ta rất không thoải mái.

Tần Dụng mắt say lơ dờ nghiêng rặng nghiêng lợi nói:

- Lý Ngôn Khánh hẳn dựa vào cái gì mà cười lên đầu chúng ta? Chẳng những giết Kính Đức thúc thúc mà hiện tại còn giống như là chủ nhân của Lạc Dương vậy... hẳn là Hà Nam vương, ta trêu chọc không được nhưng mà mấy tên chó chết trong phủ của nhà hắn thì không thể buông tha, chúng ta tìm cơ đánh cho tên kia một trận, xem ra là vì Tần vương mà hả giận.

Võ tướng trong phủ Tần vương phần lớn là xuất thân giặc cỏ, trước kia chiếm núi làm vua, cũng có khi là đạo tặc độc hành.

Mọi người đối với Lý Ngôn Khánh vốn không hài lòng, nay Tần Dụng nói như vậy tất cả đều xoa tay kích động.

Trương Lượng nhăn mày lại nhìn Tần Dụng mà nói:

- Thiếu tướng quân Tần vương cũng có nói tốt nhất đừng gây nhiều chuyện, tên Hà Nam vương kia bá đạo ngay cả Uất Trì tướng quân cũng dám giết, nếu như chọc giận hắn thì chỉ sợ Tần vương cũng trách phạt.

- Phì trách phạt thì trách phạt, nhịn nữa lão tử không chịu nổi.

Tần Dụng vỗ án, lạnh lùng nói.

- Tần vương xưa kia đảm lược thế nào mà khi làm đại tướng quân lại thay đổi, hắn muốn trách phạt lão tử mang đầu cho hắn là được rồi.

Cảm xúc bất mãn của Tần Dụng nhiều người cũng nghĩ như thế.

Chúng ta đều là vì Lý Đường hiệu lực mong được công danh trước kia Tần vương người còn coi trọng tình nghĩa... còn bây giờ thì sao ngay cả Uất Trì Cung người cứu mạng người cũng bị giết, cứ như thế chúng ta còn có hi vọng gì.

Cho nên Tần Dụng vỗ án chúng võ tướng liên tục hưởng ứng.

- Trương Lượng người nếu như không dám đi thì sau này không liên quan chúng ta nữa.

Tương Lượng cười khỏ nói:

- Ta chưa nói là không đi.

- Vậy thì tốt bây giờ chúng ta đi đánh tên chó chết kia.

Tần Dụng nói xong đi ra khỏi lầu, trong lòng Trương Lượng có phần không bình tĩnh, hẳn và Tần Dụng không giống nhau, hẳn tới bây giờ toàn dựa vào sức của mình, mà Tần Dụng thì sao, võ nghệ đúng là lợi hại, chính là đệ nhất kiêu tướng ở trong phủ Tần vương, hẳn có Tần Quỳnh bảo hộ, bình thường mình theo Tần Dụng hồ đồ thì cũng thôi đi nhưng lần này là khiêu khích Hà nam vương, đây chính là một người không giảng đạo lý... người gây họa có Tần Quỳnh bảo hộ còn ta thì có ai chiếu cố?

Nhưng nếu không đi, sau này Trương Lượng cũng đừng mong dừng chân ở phủ Tần vương, sớm muộn gì cũng bị cô lập.

Trương Lượng đi sau cùng, thừa dịp Tần Dụng không chú ý nắm lấy một tên tiểu nhị, trước đưa cho hắn một đồng tiền sau đó thấp giọng nói:

- Mau tiến về phía Lạc Dương phủ nha nói với Lưu tư mã rằng Tần Dụng tướng quân và Hà Nam vương xảy ra xung đột, để tư mã nhanh chóng tới ngăn cản, còn nữa thuận tiện thông báo cho Hà nam vương ở Hoài Nhân phường nói rằng người nhà của hắn bị đánh.

Tương Lượng là một tên nhạy bén, có thể đứng vững dưới chân Lý Mật và Lý Thế Dân cũng là vì thế này.

Hắn biết rõ, Lý Ngôn Khánh cùng Lý Thế Dân không phải là những người hắn có thể đắc tội được, Lý Thế Dân cố nhiên là hoàng tử Lý Ngôn Khánh cũng không phải bình thường.

Cho nên hắn lựa chọn nịnh nọt hai mặt.

Dù sao chuyện này cũng là do Tần Dụng đầu tiên, xảy ra chuyện chú cháu Tần Quỳnh nhận lấy, mình ngược lại có thể từ đây kiếm được chỗ tốt.

Tần Dụng đi ra ngoài bước về phía cửa hàng kia.

Lương Lão Thực đứng ở trước cửa ra vào của cửa hàng, thấy có người tới lập tức lách mình mở ra.

Nào ngờ hần vừa mở, dưới chân còn chưa đứng vững thì đã bị Tần Dụng lão đảo đâm về phía Lương Lão Thực.

Lương Lão Thực lui về phía sau, suýt nữa là té xuống mặt đất.

Hần ổn định thân thể vừa định mở miệng thì đã nghe Tần Dụng mắng:

- Tên cẩu tặc này mắt mù, đi không nhìn đường sao?

Lương Lão Thực nghe được thì giận dữ:

- Rõ ràng là người đụng phải ta mà còn cắn ngược lại, là ai không có mắt?

- Thằng chó này không nói đạo lý, người không nhận sai thì thôi đi, còn dám mắng ta sao?

Tần Dụng tiến lên một bước nắm lấy vạt áo của Lương Lão Thực.

Lương Lão Thực nhướn mày, tát cho Tần Dụng một cái:

- Muốn gây sự sao?

Đừng nhìn hần cao lớn thô kệch nhưng đã lưu lạc giang hồ nhiều năm, trò kịch đó của Tần Dụng hần làm sao không nhìn ra.

Tần Dụng nói:

- Còn dám đánh người, thằng chó này muốn chết.

- Rõ ràng là...

735. Chương 210: Trưởng Tôn Vô Kỵ Bị Đánh.

Lương Lão Thực vừa muốn mở miệng thì nghe thấy ở bên cạnh có người kinh hô sau đó truyền tới một luồng kinh phong một thanh niên cầm một đoạn chân ghế đánh về phía Lương Lão Thực, Lương Lão Thực không kịp chuẩn bị ngã xuống đất lập tức máu chảy đầy mặt.

- Lão Thực, chuyện gì xảy ra, là ai đánh người?

Lúc này từ trong cửa hàng đi ra một thanh niên trên người hần mặc áo sa tanh, khuôn mặt tròn nức ních hiện lên vẻ kinh ngạc.

Thanh niên kia chính là Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Hôm qua hần sau khi vào thành đã trở về Đồng Sĩ phường.

Sáng sớm hôm nay hần mang theo Lương Lão Thực thương lượng với Lý Ngôn Khánh trở về nhà, dọc đường mua chút đồ sơn phấn trang sức trở về Cũng huyện tặng cho Tiết Anh, thân sự của hần và Tiết Anh đã định chỉ còn chờ mấy ngày nữa Tiết Thu từ Hà Bắc trở về là chủ trì đại thân.

Nào biết được hần đang ở trong tiệm lựa chọn đồ vật thì nghe thấy Lương Lão Thực ở bên ngoài cãi lộn với người khác, đi ra ngoài xem xét thì thấy Lương Lão Thực mặt mũi đầy máu té xuống mặt đất.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng không luận bối phận, lập tức giận tím mặt.

- Các người là ai mà dám ở phố xá sầm uất hành hung người khác?

- Là tên chó nhà người không có mắt, đụng vào người ta mà còn dám đánh... lão tử hiện tại đánh cả người.

Tần Dụng dứt lời, vung quyền đánh lên trên mặt Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Lương Lão Thực từ trong hôn mê đứng dậy thấy Trương Tôn Vô Kỵ bị đánh mất liền đỡ ngầu.

- Tên khốn nạn này không nói đạo lý, ta và người liều mạng.

Hắn quăng cái bao đi, toàn thân bổ về phía Tần Dục, không ngờ hắn vừa lao tới thì một thanh niên khác đã ôm lấy chân hắn, Lương Lão Thực liền ngã xuống mặt đất.

Tần Dục tiến lên một bước, một cước dẫm lên trên đầu Lương Lão Thực:

- Ta xem người dám đánh thế nào nữa.

- Các người... khinh người quá đáng.

Trương Tôn Vô Kỵ nhào đầu về phía trước, Tần Dục biết thế, thuận tay đem hắn vung ra ngoài.

- Các huynh đệ, còn để hai đánh một sao, mau lên.

Trương Tôn Vô Kỵ tuy là tướng môn nhưng cũng không giỏi võ nghệ lắm.

Người bình thường hắn có thể một đối phó với hai ba người nhưng Tần Dục thì không phải bình thường, mười tên cao to quyền dấm cước đá, Lương Lão Thực mặc dù dốc sức che cho Trương Tôn Vô Kỵ nhưng thực sự không thể ngăn đám gia hỏa hung ác này.

Người qua đường xung quanh liền chỉ trỏ.

Có người nhận ra Trương Tôn Vô Kỵ liền vội chạy đi báo tin.

Ở cạnh Phong Đô thị có một cửa hàng không nhỏ, tên là Hùng Ký thương hộ.

Năm đó Lý Ngôn Khánh và Trương Trọng Kiên hợp tác mở Hùng Ký thương hộ về sau Vương Thế Sung chiếm lấy Lạc Dương, Trương gia rời khỏi, Hùng Ký thương hộ cũng thay đổi vị trí. Nhắc tới cũng xảo diệu, Lý Ngôn Khánh sau khi trở về Lạc Dương, quan bản địa liên tục báỉ phỏỉ, Liễu Hanh cũng may mắn, bất kể thế nào hắn cũng là con của Liễu Chu Thần, từ nhỏ tiếp nhận qua các loại giáo dục cho nên ở cùng một chỗ với Hám Lăng trợ giúp Lý Ngôn Khánh.

Nhưng Hùng Khoát Hải và Trịnh Đại Bưu thì hai người kia không được...

Nguyên nhân... rất đơn giản.

Tướng mạo của cả hai quá hung ác.

Ở trong phủ cũng không có chuyện gì cho nên bọn họ đi dạo bốn phía.

Hùng Khoát Hải sinh ở Lạc Dương, lớn lên từ Lạc Dương, tự nhiên muốn làm hướng dẫn viên du lịch, lúc ăn cơm trưa, hắn và Trịnh Đại Bưu đi qua Hùng Ký thương hộ bị đường đệ của hắn là Hùng Đại Hổ lưu lại, cùng nhau ăn cơm. Những đường huynh đường đệ Hùng gia này có tới nhiều năm không ở cùng một chỗ, Hùng Khoát Hải dĩ nhiên cũng muốn tâm tình một chút. Đang lúc đùa giỡn chợt nghe Trương Tôn Vô Kỵ và Lương Lão Thực hai người bị người khác đánh, Hùng Khoát Hải và Trịnh Đại Bưu liền nổi giận.

Hùng Khoát Hải và Trương Tôn Vô Kỵ quan hệ không kém, ở Cửng huyện thường xuyên nói chuyện đùa giỡn với nhau.

Mà Trịnh Đại Bưu thì chính là lão huynh đệ với Lương Lão Thực, năm đó ở dưới trướng Tả Hiếu Hữu rất thân cận với nhau, về sau Trịnh Đại Bưu quy thuận Lý Ngôn Khánh vẫn dựa vào sự hỗ trợ của Lương Lão Thực, vì thế Trịnh Đại Bưu có thể xem là tay chân với Lương Lão Thực vậy. Lương Lão Thực bị người khác khi dễ sao?

- Con mẹ nó, tên tiểu tử này dám ăn hết tim gấu gan báo mà dám ngông cuồng như thế ở Lạc Dương.

Nói xong hắn thuận tay quơ lấy một cái hồ sàng, hướng về phía bên ngoài mà chạy đi, Trịnh Đại Bưu cũng bẻ lấy một cái thiền can tử của cửa hàng cùng với Hùng Khoát Hải xông ra ngoài.

Hùng Đại Hổ thấy không tốt liền lớn tiếng nói:

- Các huynh đệ có người khi dễ trên đầu chúng ta, đánh chết con mẹ nó đi.

Những tiểu nhị ở trong cửa hàng Hùng Ký này đa phần là con cháu của những lão quân ở Thiên Tân Kiều, nghe thấy đánh nhau, tinh thần lập tức tỉnh táo.

Mười tên vạm vỡ ù ù lập tức xông ra bên ngoài.

Cũng may là Hùng Đại Hổ vẫn còn bình tĩnh, hấn nắm lấy một tên tiểu nhị mà nói:

- Tiểu Ngũ, người mau chạy về bẩm báo với vương gia nói rằng Trưởng Tôn tiên sinh sắp bị người ta đánh chết.

Tiểu Ngũ đáp ứng sau đó nhanh như chớp chạy ra bên ngoài.

Một đoàn người hùng hổ tới hiện trường, chỉ nhìn thấy Tần Dụng và một đám người đang quyền đâm cước đá Trưởng Tôn Vô Kỵ và Lương Lão Thực.

Hùng Khoát Hải tức giận đến râu tóc sôi sùng sục, nổi giận gầm lên một tiếng:

- Đám ranh con dám lấy nhiều khi ít phải không? Có gan thì lại đây so chiêu với Hùng gia gia.

Hồ sàng trong tay của hấn bay ra, nện lên trên người một thanh niên.

Hùng Khoát Hải có bao nhiêu khí lực chứ.

Mặc dù không biết hấn có bằng hảo hán thứ tư trong Tùy Đường diễn nghĩa hay không nhưng mà mười năm khổ luyện Hỗn Nguyên Cầu đã mang tới một thân kinh lực kinh người.

Thanh niên kia tuy thân thủ nhanh nhẹn nhưng cái hồ sàng kia đến quá nhanh.

Hấn nghiêng người trốn tránh bị hồ sàng đánh trúng bả vai, hồ sàng nát bay, vỡ vụn thành từng mảnh, Hùng Khoát Hải như mãnh hổ xuống núi, xông vào đám người, đám người Tần Dụng không nhận ra Hùng Khoát Hải thì đã giao thủ.

Nhưng mà hấn nhận ra Trịnh Đại Bưu, Trịnh Đại Bưu chính là tâm phúc đại tướng dưới trướng của Lý Ngôn Khánh.

Tần Dụng hét lớn một tiếng:

- Hắc tử, Tần gia gia của ngươi ở đây đừng nói nhiều.

Nói xong hấn nhu thân xông lên, đánh Hùng Khoát Hải một quyền, Hùng Khoát Hải cũng không tránh né, hét lớn một tiếng, vung quyền chống lại.

736. Chương 211: Hùng Khoát Hải Và Tần Dụng.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Khí lực của Tần Dụng đúng là kinh người tuy nhiên hấn không cao bằng Hùng Khoát Hải càng không cường tráng bằng Hùng Khoát Hải, đối với việc khống chế lực lượng cũng không bằng so với Hùng Khoát Hải, Hùng Khoát Hải một quyền chém ra vù vù rung động hấn biết rằng hắc tử này có một thân man lực lập tức đứng vững, thu lực ở khuỷu tay hất lên cứng rắn chạm vào nhau, chỉ nghe một tiếng trầm đục, Tần Dụng đứng không vững lui về phía sau mấy bước, khuôn mặt đỏ bừng.

Hùng Khoát Hải hung ác đánh một quyền cũng bị Tần Dụng phong bế.

Hùng Khoát Hải trợn mắt lên, nhếch miệng cười nói:

- Tiểu tử, hảo bản lãnh, gia gia lớn như vậy rồi mà vẫn chưa thấy ai chống được một quyền của ta như ngươi.

- Đó là ngươi chưa đụng phải Tần gia gia ta.

Hai người này nhìn hằm hằm nhau nửa ngày sau đó đồng thời đánh ra, ầm ầm ầm, từng luồng quyền cước phát ra tất cả đều là lấy cứng đối cứng.

Tuy nhiên Tần Dụng bên này còn có thể kiên trì nhưng những bên khác thì phải khổ sở rồi.

Tần Dụng mọi bộn đi ra đại phố không mang theo binh khí mà Trịnh Đại Bưu thì lại cầm đồng côn ở trong tay hung hăng nện vào một thanh niên.

- Lão Thực ngươi không có chuyện gì chứ?

- Đại bưu, ta thiếu chút nữa là bị đánh chết.

Lương Lão Thực khóc hô:

- Trưởng Tôn tướng công cũng bị cầu tặc đả thương.

Con mẹ nó...

Trịnh Đại Bưu thực sự nổi giận.

Đồng côn vũ động mang theo lượng lôi đình.

Những tướng lãnh Thiên Sách phủ này tuy thân kinh bách chiến nhưng bàn về chém giết nơi chiến trường lại không phải đối thủ của Trịnh Đại Bưu.

Trương Lương lúc này cũng cảm thấy không ổn!

Trưởng Tôn công tử.

Khắp thành Lạc Dương này người họ Trưởng Tôn cũng không nhiều trong đó nổi danh nhất là một nhà Trưởng Tôn Thịnh, mà con của Trưởng Tôn Thịnh chính là anh vợ của Hà Nam vương, nếu như chỉ là Lương Lão Thực cho dù có bị đánh chết cũng không ảnh hưởng lớn, nhưng nếu là Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Vấn đề này lớn rồi.

Trưởng Tôn Thịnh xương cốt đã lạnh, Phích Lịch đường của Trưởng Tôn gia cũng đã xuống dốc.

Nhưng điều này cũng không đại biểu cho việc người Trưởng Tôn gia có thể tùy tiện khi dễ, chưa nói đến tầng quan hệ với Lý Ngôn Khánh mà chỉ nói đến gia tộc quyền thế Trưởng Tôn gia ở Lạc Dương, đánh Trưởng Tôn Vô Kỵ rất dễ khiến cho dẫn đến chuyện các gia tộc quyền thế ở Lạc Dương căm thù Tần vương.

Thế trụ những người này ở trên triều đình có tiếng nói rất lớn.

Vấn đề này vỡ lở ra đừng nói là Tần vương không bảo vệ được hần mà chỉ sợ triều đình cũng không bảo vệ được.

Nghĩ tới đây Trương Lương không dám khoanh tay đứng nhìn nữa, hần phải nhanh chóng dẹp loạn xung đột, sau đó vẫn hồi cục diện, vì vậy Trương Lương liền xông lên nói:

Mọi người dừng tay, tất cả mọi người dừng tay... hiểu lầm, tất cả là hiểu lầm, đều là người một nhà, đều là người một nhà.

Trương Lương rống to nhưng mọi người lại càng hồ đồ.

Trịnh Đại Bưu sau khi nện ngã hai người những tướng lãnh Thiên Sách phủ cũng nổi giận nguyên một đám cầm lấy vật dụng ngay tại chỗ, vây quanh Trịnh Đại Bưu, mà lúc này Hùng Đại Hổ cũng đã mang người tới trợ giúp.

Một ngày ánh sáng tươi đẹp.

Năm mới đã bắt đầu, rét đậm qua đi, mùa xuân buông xuống, ánh mặt trời chiếu lên trên người vô cùng ấm áp, vô cùng thoải mái.

Đại chiến đã chấm dứt, thái bình thịnh thế sắp đến, tuy hôm qua nghi thức đón thành cũng không tốt đẹp lắm nhưng khó dấu đi sự vui sướng trong lòng mọi người.

Không có bao nhiêu người nguyện ý để chiến tranh xảy ra.

Cho dù những tướng lĩnh đánh giặc cũng không muốn cả ngày xuất sinh nhập tử.

Mang theo năm ba hũ rượu, bước từ từ trên đầu đường Lạc Dương, hoặc là uống rượu mua vui hoặc là đàm tiếu phong thanh, nguyên một đám tâm tình đều vô cùng bình thản.

Lưu Hắc Các nhận lời mời của Ngưu Tiên Đạt, ở trên Đại Định kiêu bợ ngồi trong một quán tửu lâu uống rượu.

Hai người trước kia từng hiệu lực dưới tướng Lý Mật, cũng coi là đồng đội, trước kia mọi người đều vì mình làm chủ, khó tránh khỏi tổn thương, nhưng hiện tại mọi người đều hiệu lực dưới tướng Lý Đường, ngày xưa có gì không vui cũng tan thành mây khói, tương lai ở Trường An có thể một người bạn là nhiều thêm một phần trợ lực.

Cho nên hai người ở cùng một chỗ cười cười nói nói vô cùng hữu hảo.

Đột nhiên Lưu Hắc Các nghe trên đường có người hô lớn:

- Không xong rồi đã xảy ra chuyện, quân Quan Trung đánh nhau với quân Huỳnh Dương.

Quân Quan Trung?

Quân Huỳnh Dương?

Lưu Hắc Các khẽ giật mình mà đứng dậy.

Hắn hướng về phía cửa sổ mà nhìn ra, chỉ thấy trên đường một đám người mãnh liệt, từ bốn phương tám hướng xuất hiện vô số nhân mã.

Có rất nhiều người là binh mã Lý Đường, có người là binh mã thuộc Huỳnh Dương, tuy nói Lý Ngôn Khánh đã quy thuận Lý Đường nhưng mắt vẫn giữ đạo hiệu cho nên quân trang thuần một sắc trắng, mà quân Quan Trung là binh mã mặc trang phục màu đen, hắc bạch rõ ràng.

- Tại sao lại đánh nhau?

Ngưu Tiên Đạt đứng ở bên cạnh Lưu Hắc Các cũng nói:

- Có lẽ là hiểu lầm gì đó hắc tử chúng ta mau tới đó xem. tận lực đem sự tình khổng chế, Hà Nam vương hôm qua vừa mới giết Uất Trì tướng quân, các huynh đệ trong lòng oán khí rất lớn, nếu như tiếp tục xung đột thì sẽ dẫn tới đại loạn, mọi người đều vì hoàng thượng mà hiệu lực, chớ làm tổn thương hòa khí.

Lưu Hắc Các gật đầu cùng với Ngưu Tiên Đạt đi xuống quán rượu.

- Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Lúc lên ngựa Lưu Hắc Các giữ chặt thân binh mà hỏi.

- Tướng quân tiểu nhân nghe người ta nói quân Quan Trung ở trên đường đùa giỡn nữ tử, Trương Tôn công tử nhìn thấy tiến lên ngăn cản nên bị bọn họ đánh cho.

- Trương Tôn công tử bị đánh?

Lưu Hắc Các nghe thấy lời này thì kinh ngạc.

Trong quân Huỳnh Dương chỉ có một Trương Tôn công tử là Trương Tôn Vô Kỵ.

- Hắc tử chúng ta mau qua xem.

Lưu Hắc Các gạt cánh tay của Ngưu Tiên Đạt ra tức giận quát:

- Quân Quan Trung các người khinh người quá đáng, Trương Tôn công tử nếu có chuyện không hay xảy ra thì cứ chờ khai chiến đi.

- Hắc tử ngươi làm sao vậy?

- Làm sao à, các người...

Lưu Hắc Các vô tâm để ý tới Ngưu Tiên Đạt lập tức phóng ngựa rời đi.

Ngưu Tiễn Đạt cũng ý thức được sự tình không ổn vội vàng thúc ngựa tiến lên.

Ở trên đường cái người càng ngày càng nhiều, có binh mã của Quan Trung Lý Đường, có binh mã đến từ Huỳnh Dương, song phương vừa thấy mặt không nói nhiều lời liền đánh nhau, lúc này ai cũng chẳng nói phải quấy mọi người đều hiệu lực cho Lý Đường nhưng không chung một hệ.

Quan Trung cho rằng Lý Ngôn Khánh cần rõ ngang ngược Huỳnh Dương quân thì cho rằng binh mã Quan Trung khinh người quá đáng.

Dù sao cũng đã đầu vô rồi, bên kia chính là địch nhân có gì mà phải khách khí, cũng may mọi người đi ra ngoài đều không mang binh khí bằng không thế cục sẽ càng thêm hỗn loạn.

737. Chương 212 Lưu Văn Tĩnh.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Vì vậy gần một nghìn người hỗn chiến, mở màn ở Phong Đô thị.

Hùng Khoát Hải dần chiếm thượng phong, đánh cho Tần Dụng liên tiếp lui về phía sau, bên kia đội ngũ Quan Trung gia nhập Trịnh Đại Bưu cũng bị Trương Lượng chạy tới ngăn cản, Hùng Đại Hổ bị đánh cho mất sừng vù, mà nguyên một đám tiểu nhị hần mang theo thì khó có thể rời khỏi chiến đoàn, tóm lại hai bên đầu rất nóng tính, ra tay cũng không khách khí nữa.

- Dừng tay tất cả dừng tay lại cho ta.

Ở trên đường truyền tới tiếng kèn kéo dài.

Lưu Văn Tĩnh sau khi biết được sự tình thì lập tức triệu tập binh mã tới Phong Đô thị.

Một đám kỵ quân như lang như hổ xông vào bên trong, nhanh chóng khống chế cục diện lại, Lưu Văn Tĩnh sắc mặt trở nên âm trầm.

Hắn đã nghe được nguyên do sự tình, trong lòng biết chuyện này không tốt.

Tuy nhiên hắn đối với Ngôn Khánh cũng vô cùng bất mãn.

Tự ý giết đại tướng trong quân từ xưa đến nay mới nghe lần đầu, không có bốn phận thần tử gì cả.

Cho nên khi Lưu Văn Tĩnh tới đây đã hạ quyết tâm nhất định phải hạ mã uy cho Lý Ngôn Khánh thấy.

- Các người ở phố xá sầm uất ầu ẩu đã có xem luật pháp ra gì không?

- Người đầu bắt toàn bộ những người áo trắng giam vào trong lao, các tướng lĩnh còn lại vào trong quân, không có quân lệnh không được tự ý ra ngoài.

Lưu Văn Tĩnh nói một câu này khiến cho trách nhiệm đều bị đổ lên trên người quân Huỳnh Dương.

Về phần đám người Tần Dụng trước mang về quân doanh sau đó nghĩ cách giải quyết, Lưu Văn Tĩnh nghe được thì tiến lên.

- Lưu Tư Mã, người có ý gì đây?

Tại sao quân Huỳnh Dương chúng ta thì bị giam lại còn quân Quan Trung các người thì an ổn? Việc này vốn là do quân Quan Trung các người khiêu khích.

Lưu Văn Tĩnh cười lạnh nói:

- Lưu tướng quân xử lý thế nào bản phủ đều có chủ trương.

- Bản phủ vâng mệnh quản trị an ở Lạc Dương không cần người dạy ta phải làm thế nào... nếu như giám cản trở, thì đừng trách bản phủ cũng bắt cả người.

- Lưu tư mã, quan uy của người thật lớn.

Ở bên ngoài cửa Phong Đô thị truyền tới một thanh âm u lãnh.

Lưu Văn Tĩnh quay đầu lại thì chỉ thấy Đỗ Như Hối mang theo binh mã cản trở ở trên đường cái.

- Thế nào, Huỳnh Dương quân không phải hiệu lực cho hoàng thượng sao?

- Đỗ đại nhân, lời này của ngươi là có ý gì?

- Ta chỉ muốn hỏi ngươi tại sao ngươi lại giam quân Huỳnh Dương trong khi quân dưới trướng của ngươi khiêu khích người khác chỉ bị trở về quân doanh? Lưu tư mã ngươi xử lý như vậy sẽ dẫn tới chuyện lớn.

- Đỗ Như Hối ngươi uy hiếp bản phủ?

- Ta không phải uy hiếp ngươi mà là nhắc nhở người...

- Bản phủ vẫn là câu đó, bản phủ làm như thế nào không tới phiên ngươi dạy bảo.

Lưu Văn Tĩnh cùng với Đỗ Như Hối ở trong phường cãi nhau, mà Phong Đô thị tình thế tựa hồ lại sinh ra hỗn loạn.

Đúng vào lúc này ở hai bên đường truyền tới từng hồi vó ngựa.

Lý Thế Dân mang theo Khâu Hành Cung, Tần Quỳnh, Trình Giảo Kim chạy tới mà Lý Ngôn Khánh cũng nhận được tin tức triệu tập Vạn Thắng quân từ Hoài Nhân phường lao tới.

binh mã song phương một đông một tây đem con đường che kín không một khe hở.

Lý Thế Dân thúc ngựa tiến tới, không để ý tới đám người Lưu Văn Tĩnh hướng về phía Lý Ngôn Khánh chấp tay:

- Vương huynh.

Lý Ngôn Khánh hít sâu một hơi, trên mặt nhìn mây đen.

- Nhị lang Lý mỗ không nói nhầm, ta chỉ hỏi ngươi một câu, chuyện hôm nay chúng ta giải quyết thế nào?

Luận niên kỷ Lý Ngôn Khánh hơn Lý Thế Dân mấy tháng cho nên trong lời nói cũng không hề khách khí, tuy Lý Thế Dân tước vị cao hơn Lý Ngôn Khánh một đẳng nhưng Ngôn Khánh lúc này vẫn không có chút gì sợ hãi.

- Vương huynh các huynh đệ tranh chấp vài câu, ta và huynh cần gì phải để ý tới?

- Vậy thì tốt!

Lý Ngôn Khánh nở ra nụ cười.

Lý Thế Dân nghe vậy thì thở dài một hơi, chợt nghe Lý Ngôn Khánh nói:

- Đi chúng ta ta đi tới Trường An, đánh cho Ôn Đại Hữu và Ôn Đại Nhã đánh cho một trận rồi nói sau.

- Vương Phục Bảo đâu!

- Có mặt tướng.

Vương Phục Bảo thúc ngựa tiến tới sau lưng của Lý Ngôn Khánh.

- Lập tức điểm khởi binh mã chúng ta bây giờ đi Trường An... nhị lang ngươi không cần phải lo lắng lúc đó ta sẽ giải thích với hoàng thượng, chỉ là các huynh đệ xung đột cãi nhau mà thôi.

Lý Thế Dân nghe được thì khê giật mình:

- Vương huynh lời này của huynh là có ý gì?

Lý Ngôn Khánh ở trên ngựa nổi giận quát lên:

- Nhị lang ngươi đánh cho anh vợ của ta trở thành như vậy mà chỉ nói là xung đột cãi vã, ta cũng đánh anh vợ của ngươi, coi như là huê nhau, ngươi còn cho rằng thế nào?

A!

Lý Thế Dân nghe được thì lập tức kinh ngạc.

Mà Lưu Văn Tĩnh cũng nhăn mày lại âm thầm kêu khổ.

Bọn họ chỉ nghe nói song phương nảy ra xung đột nhưng không hề biết anh vợ của Lý Ngôn Khánh cũng bị liên lụy vào bên trong. Trong mắt Lưu Văn Tĩnh chỉ là một đám đầu to xung đột hấn trước tiên đem Huỳnh Dương quân bắt lấy sau đó nghĩ cách giải trừ cho đám người Tần Dục, Lý Ngôn Khánh mặc dù không hài lòng cũng không có khả năng thật sự trở mặt với Lý Thế Dân, nhưng hiện tại anh vợ của Lý Ngôn Khánh bị đánh, vậy thì phiền toái đã rất lớn.

Lưu Văn Tĩnh biết rõ Lý Ngôn Khánh có ba vợ một thiếp.

Trong đó công chúa Liêu man không cần lo lắng quá mức, hai lão bà còn lại một người là người Bùi gia một người là người của Trương Tôn gia đều không dễ trêu vào.

Lý Thế Dân thầm kêu khổ không ngừng.

Ngôn Khánh vừa nói xong hần đã đoán được anh vợ trong lời nói của Lý Ngôn Khánh là ai.

Lý Ngôn Khánh có ba vợ trong đó người có thể gọi là anh vợ của hần chỉ có thể là Trương Tôn Vô Kỵ, Bùi Hành Nghiễm là đệ đệ của Bùi Thúy Vân, nghe nói có sức vạn phu khó đỡ cho dù tam đệ Lý Huyền Phách của mình cũng không hơn bao nhiêu, nếu hần ở đây có trời mới biết là ai đánh ai.

Tuy nhiên nếu như thật sự là Bùi Hành Nghiễm thì sự tình vẫn dễ xử lý hơn nhiều.

Dù sao căn cơ của Bùi gia cũng ở Hà Đông mà không phải là ở Lạc Dương, Lý Thế Dân có thể dễ giải quyết.

Nhưng Trương Tôn Vô Kỵ... đây chính là thiếu tử của Trương Tôn Thịnh, Lý Thế Dân cũng biết cha của mình và Trương Tôn Thịnh khi còn sống có quan hệ rất tốt, Trương Tôn Thịnh sau khi chết Lý Uyên còn muốn đem Cao phu nhân về Thái Nguyên chiêu cố, tuy nhiên về sau Lý Ngôn Khánh cùng với Trương Tôn gia kết thân, chuyện này thì cũng thôi... quan trọng là Trương Tôn gia ở Lạc Dương là thế trụ bản địa, thành phần của quan lũng quý tộc.

Đánh Trương Tôn Vô Kỵ chớ nói Lý Ngôn Khánh không bỏ qua mà chỉ sợ những thế trụ quan lũng bản địa cũng không đồng ý bỏ qua.

Tên tiểu tử Tần Dục này đã mang tới phiền toái lớn cho ta.

738. Chương 213: Hà Nam Vương Ra Tay Dạy Dỗ.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Nhưng Lý Thế Dân vẫn không thể mặc kệ đám người Tần Dục, lúc này hần phải giữ đám người này nếu không vấn đề sẽ là rất lớn.

- Vương huynh bớt giận, chuyện này... cô thật sự không biết.

- Nếu như vương huynh tin được cô thì cô có thể cam đoan chắc chắn cho vương huynh một công đạo, như vậy đi không bằng để binh mã toàn bộ rút khỏi Lạc Dương, đợi khi hỏi kỹ càng chắc chắn sẽ giải quyết công bằng.

Lý Ngôn Khánh khẽ gật nhẹ đầu.

Lúc này Đỗ Như Hối cũng thúc ngựa tới, ở bên cạnh Lý Ngôn Khánh khẽ thấp giọng nói vào lỗ tai hần hai câu.

Sắc mặt Ngôn Khánh lập tức thay đổi.

Lý Thế Dân thầm kêu không tốt, vội vàng hạ lệnh:

- Lưu Văn Tĩnh lập tức mệnh cho các huynh đệ rút khỏi phường thị, từng người trở về trong doanh chờ lệnh.

- Vâng!

Lưu Văn Tĩnh vội vàng đáp ứng.

Không ngờ Lý Ngôn Khánh đột nhiên mở miệng.

- Lưu tư mã khoan đã.

Lưu Văn Tĩnh khẽ run lên thầm kêu khổ, nhưng ngoài mặt hắn vẫn lộ ra vẻ cung kính mà đi tới trước ngựa Lý Ngôn Khánh.

- Vương gia có gì phân phó?

Lý Thế Dân trong lòng kinh hãi, tập trung tư tưởng suy nghĩ hướng đi của Lý Ngôn Khánh.

Mà Lý Ngôn Khánh thì dò xét Lưu Văn Tĩnh từ trên xuống dưới rồi đột nhiên cười nói:

- Lưu tư mã nghe nói người là lão thần đi theo hoàng thượng từ đầu phải không?

- Vâng đúng vậy.

Ngôn Khánh dùng roi ngựa kỳ kỳ cái trán hơi buồn rầu nói:

- Theo đạo lý người là trưởng bối của cô cùng với tiên phụ có giao tình cô có lẽ phải cung kính với người một chút mới được. Tuy nhiên... ha ha người là lão thần địa vị cao cao tại thượng làm việc thế nào không cần người khác phải dạy bảo, Đỗ Như Hối tư lịch nông cạn vừa rồi có chút mạo phạm kính xin Lưu tư mã ngàn vạn lần đừng để tâm.

Lưu Văn Tĩnh không ngớt lời nói:

- Vương gia nói quá lời Văn Tĩnh không dám.

- Không mọi thứ đều cần phải có quy củ.

- Đỗ Như Hối không biết tôn lão tự tiện chống đối đúng là không phải hành vi mẫu mực của thần tử... lão Đỗ, người vả vào miệng xin lỗi Lưu tư mã.

Chưa đợi đám người Lý Thế Dân mở miệng, Đỗ Như Hối đã xuống ngựa, tự vả vào miệng mình hai cái, sau đó điên lên khom người nói:

- Lưu tư mã vừa rồi có nhiều đắc tội.

Đám người sau lưng Lý Thế Dân tim đập không ngớt.

Quy củ của Hà Nam vương đúng là không nhỏ... Đỗ Như Hối dù sao cũng là đô đốc một châu quan to tứ phẩm nói vả miệng là vả miệng ngay!

Trên khuôn mặt Lưu Văn Tĩnh nở ra nụ cười khổ lập tức hoàn lễ với Đỗ Như Hối.

Chưa đợi hắn ngồi thẳng người lên, Lý Ngôn Khánh ở trên ngựa đột nhiên vung roi, quất lên trên đầu của Lưu Văn Tĩnh.

Chỉ thấy Lưu Văn Tĩnh máu chảy đầm đìa, kêu thảm một tiếng ngã xuống đất.

- Vương huynh, huynh cũng quá phận rồi.

Lý Thế Dân đột nhiên biến sắc, chúng tướng sau lưng nguyên một đám tức giận không nói ra lời.

Lý Ngôn Khánh nhìn Lý Thế Dân, nụ cười trên mặt không giảm, ánh mắt rơi vào trên người của Lưu Văn Tĩnh:

- Đỗ Như Hối dạy không được người, cô dạy được không?

Lý Ngôn Khánh đứng ở lầu các, chấp tay không nói, hắn ở đây có thể nhìn thấy lầu các nguy nga, ngay cả đại kỳ dày đặc trên thành cũng nhìn thấy rõ ràng.

Đây là một tòa phủ đệ to lớn ở phía đông thành, diện tích tới mấy trăm khoảnh.

Đi ra ngoài chính là Tuyên Nhân môn, đi vào trong phía bắc chính là Hàm Gia môn, Thừa Phúc môn, đi về phía Tây chính là Kiến Đông cung.

Hắn là Hà Nam vương, đây chính là nơi ở sau này của hắn.

Mặc kệ Lý Ngôn Khánh về sau có ở đây không thì vương phủ cũng là không thể thiếu.

Lý Ngôn Khánh cũng không phải là người thích xa hoa, hơn nữa trong vương phủ còn có một tòa lầu các tất cả đều do trúc dưới chân núi Long Môn đây dựng lên, vô cùng hợp khẩu vị của hắn.

Hắn khi còn nhỏ đã sinh hoạt ở trong trúc viên dưới chân núi Long Môn.

Hiện tại trúc viên kia đã sớm biến thành phế tích, muốn góp nhặt tình cảm năm đó lại dĩ nhiên không có khả năng, ngược lại ở trong vương phủ lầu các bốn phía đều có một mảng rừng trúc, nghe nói là do Tề Vương Dương Lãi trước kia sai người đem trúc ở Long Môn trồng, lớn lên vô cùng tươi tốt.

Đứng ở trên trúc lầu, Lý Ngôn Khánh loáng thoáng cảm nhận được sinh hoạt năm đo sở trúc viên.

Hiện tại đã là ngày 31 tháng chạp.

Qua một ngày nữa sẽ là tới năm mới.

Vũ Đức năm thứ ba, hắn bắt đầu tình tường con đường của hắn sắp tới sẽ tràn ngập chông gai.

Có một câu tục ngữ rất hay, quan lớn hơn một cặp đèn chết người.

Lưu Văn Tĩnh là lão thần, tuy không được Lý Uyên coi trọng thậm chí sau khi bại trận ở Thiên Thủy Nguyên, quyền lợi của Lưu Văn Tĩnh còn bị rút lại nếu không phải Lý Thế Dân dốc sức bảo đảm thì không nói trước được hắn có bị mất tính mạng sau trận chiến đó không.

Hắn ở trước mặt Đỗ Như Hối kèn kiệu khiến cho Lý Ngôn Khánh nổi giận lôi đình.

Ban đêm sau khi đánh hắn một roi, Lưu Văn Tĩnh còn phải cung kính hành lễ hô to một tiếng: Đa tạ Hà Nam vương dạy bảo.

Quyền lực thật là mỹ diệu.

Khóe miệng của Lý Ngôn Khánh nở ra một nụ cười quỷ dị.

Tuy nhiên hắn biết rằng từ nay hắn và Lý Thế Dân thế sẽ như nước với lửa.

Lạc Dương là một người tính tình nhẫn nại đừng nhìn trên mặt của hắn tươi cười không nói gì nhưng thực ra trong lòng của hắn đang vô cùng tức giận.

Ban đêm trước khi chia tay trong mắt của hắn đã hiện ra một vẻ oán độc bị Lý Ngôn Khánh nhìn thấy.

Ngôn Khánh cũng không ngờ đến mức mà cho rằng Lý Thế Dân sau khi đăng cơ sẽ bỏ qua chuyện cũ, tá ma giết lừa, qua sông chặt cầu, để vương muốn giết người thì cho dù là tôn thất cũng không có kết cục tốt đẹp, trong lịch sử lần khai quốc nào mà không trải qua giết chóc đầm đìa, Lý Ngôn Khánh cũng biết rằng thanh danh của mình quá cao cho dù Lý Thế Dân rộng lượng đến mấy cũng không bỏ qua cho mình.

- Vương gia, Trưởng Tôn công tử cho mời.

Ở trên bậc thang truyền tới từng bước chân nhẹ nhàng.

Nghe thấy thanh âm này Lý Ngôn Khánh cũng biết là của Liễu Thanh.

- Ta đi xuống dưới.

Ngôn Khánh xoay người đi xuống dưới lầu.

- Vương gia, cánh tay của Lão Thực bị phế đi.

Lý Ngôn Khánh tiếp tục bước mặt không biểu tình đi xuống trúc lầu.

Tầng cuối của trúc lầu có khoảng 100 mét vuông, hai bên đại sảnh có ba gian nhà.

Trưởng Tôn Vô Kỵ bị tổn thương không nhẹ, sau khi bị đánh đã hôn mê bất tỉnh.

Lý Ngôn Khánh cất bước đi vào trong phòng vừa vặn đối mặt với thái y.

- Thương thế của Trương Tôn công tử không quá nặng chỉ tổn thương da thịt vương gia không cần phải lo lắng.

739. Chương 214: Ai Cũng Không Chọn.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Lý Ngôn Khánh gật gật đầu, trong tích tắc đi vào trong nhà đột nhiên mở miệng nói:

- Liễu Thanh, nói thái y đi thăm Lão Thực một thoáng, nói hẳn phải dưỡng thương cho tốt chuyện khác không cần phải lo lắng. Còn nữa nói với hẳn kể từ hôm nay hẳn chính là gia lệnh của Tề vương phủ.

Gia lệnh ở trong vương phủ chính là nhân vật trọng yếu ở trong vương phủ, điều này đại biểu cho Lương Lão Thực đã được Lý Ngôn Khánh rất coi trọng.

Liễu Thanh khẽ giật mình, trên khuôn mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Hắn và Lương Lão Thực quan hệ không tệ bình thường còn phụ giúp, trước đây hẳn còn lo lắng Lương Lão Thực sau khi bị tàn phế sẽ bị đuổi ra khỏi vương phủ, phải biết rằng chuyện này cũng chẳng có gì là lạ ở các nơi khác. Nhưng hiện tại Lương Lão Thực gặp phải tình trạng sống không bằng chết, Lý Ngôn Khánh không những không đuổi hẳn đi mà còn đề bạt làm gia lệnh khiến cho Liễu Thanh sinh lòng cảm kích.

Có thể gặp được một chủ nhân tình nghĩa đó chính là phúc khí của bọn họ.

Đóng phòng lại Lý Ngôn Khánh ngồi ở bên giường.

Trương Tôn Vô Kỵ nhìn hẳn mà cười khổ một tiếng:

- Dưỡng Chân ta mang tới phiền phức cho ngươi rồi.

- Vô Kỵ chúng ta đều là người một nhà ngươi tại sao lại nói vậy? Chưa nói tới chúng ta có quan hệ thông gia cho dù không có lớp quan hệ này, chúng ta từ nhỏ đã quen biết nhau, ta há có thể để cho ngươi bị người khác bắt nạt? Ta và ngươi là một thể, làm tổn thương ngươi chính là khiến ta đau nhức.

Tuy nhiên đánh người chỉ là một đám gia hỏa không biết tốt xấu cho dù giết bọn chúng thì được gì nào, ngươi cứ dưỡng bệnh cho tốt, ta đã phái người tới Củng huyện mấy ngày nữa mâu thuẫn của ngươi và Quan Âm tỷ sẽ tới, chắc hẳn bọn họ cũng không muốn trông thấy ngươi mặt mày sưng lên như vậy.

Ngôn Khánh và Trương Tôn Vô Kỵ nói chuyện với nhau vô cùng tùy ý.

Trương Tôn Vô Kỵ phì cười, nhưng vì thương thế trên người nên không dám cười to.

- Dưỡng Chân ngươi tốt xấu gì cũng là vương gia, tại sao lại nói chuyện vẫn du đãng như trước.

Lý Ngôn Khánh mỉm cười, vỗ tay của Trương Tôn Vô Kỵ:

- Chúng ta biết nhau mười năm, ha ha mười năm trước ta đã có dáng vẻ này, hiện tại biến đổi không được rồi.

Trên khuôn mặt Vô Kỵ nở ra nụ cười tươi hơn.

- Nghe nói ngươi đánh Lưu Văn Tĩnh?

- Đúng thế.

- Ngươi sao lại làm vậy?

Trương Tôn Vô Kỵ khẽ nói:

- Lưu Văn Tĩnh là người tính tình hung ác nham hiểm, có thù tất báo, ngươi đánh hẳn chỉ sợ chạm vào phiền toái.

- Ha ha, ta là người sợ phiền toái sao.

Trưởng Tôn Vô Kỵ chống người ngồi dậy.

- Người bây giờ không giống như lúc trước, lúc trước người ở Huỳnh Dương, đó chính là nhà của người, người muốn thế nào thì làm thế đó nhưng hiện tại người đã là thần tử, chỉ sợ sẽ gây chuyện.

- Thị phi?

Lý Ngôn Khánh cười một tiếng:

- Chuyện thị phi ta ném cũng đã nhiều rồi.

Hắn đứng dậy đi tới cửa, nhìn ra bên ngoài rồi quay trở về.

- Người có biết tại sao hôm nay ta tới chậm không?

- Sao?

Trưởng Tôn Vô Kỵ lúc đó ở Phong Đô thị bị đánh ngất đi cho nên không rõ chuyện sau đó.

Lý Ngôn Khánh thấp giọng nói:

- Ta vào lúc buổi trưa ở Đồng Nhân phường tiếp đãi một khách nhân, ha ha người không thể đoán được đó là người phương nào đâu.

Đôi mắt của Trưởng Tôn Vô Kỵ đảo một vòng, hắn dùng ngón tay viết ở trên giường một chữ Đông sau đó dùng ánh mắt nhìn lại Lý Ngôn Khánh.

Lý Ngôn Khánh khẽ giật mình sau đó nở ra một nụ cười.

Trưởng Tôn Vô Kỵ quả không hổ là Trưởng Tôn Vô Kỵ, danh thần thời Trinh Quán.

Hắn thật sự không kế thừa y bát của Trưởng Tôn Thịnh nhưng trí tuệ không hề kém hơn Trưởng Tôn Thịnh, hắn phán đoán ra điều này khiến cho Lý Ngôn Khánh vô cùng kinh ngạc, hắn nhẹ giọng hỏi:

- Vô Kỵ người làm sao có thể đoán ra vậy?

- Từ xưa đến nay hoàng thất không có tình thân.

Ánh mắt của Trưởng Tôn Vô Kỵ sáng quắc nhìn Lý Ngôn Khánh, không hề cố kỵ Lý Ngôn Khánh là tôn thất mà nói:

- Năm đó Dương Quảng và Dương Dũng thái tử tranh chấp tới hai mươi năm, hiện tại sao mà tương tự nhau. Thái tử hiện tại đang tọa trấn đô thành mà hoàng tử chấp chưởng binh mã, cả hai đều không phải là người tầm thường. Tần vương cầm thống quân, mà Triệu vương thì tọa trấn Võ Uy khống chế tả thống quân.

Ta nghe người ta nói, Tần vương và Triệu vương xưa nay giao hảo rất tốt, mà Triệu vương có sức tới vạn phu khó đỡ.

So sánh tình hình thái tử mất đi binh quyền làm sao có thể không cố kỵ được, trước đây Tần vương cùng với Vương Thế Sung giao phong hắn ở Hà Đông tọa trấn không để ý tới, hiện tại Lạc Dương đã nằm trong tay Tần vương thái tử dĩ nhiên là cảm thấy bất an.

Hắn cần phải có người áp chế Tần vương mà người này không những phải công danh hiển hách mà còn là trong tông thất.

Nếu không bên ngoài muốn ngăn chặn Tần vương chỉ sợ là vô cùng khó khăn mà người thích hợp nhất chính là...

- Là Lý Toàn.

- Sao?

- Cháu của thái tử thiếu bảo, Lý Cương.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nở ra nụ cười:

- Nếu vậy thì ta đoán không sai.

Lý Ngôn Khánh gật đầu cười nói:

- Thái tử đã trở về Trường An, Lý Cương nghe nói ta đến Lạc Dương, sẽ đoán được mục đích của ta cho nên hấn đóng quân ở Hà Dương phái người tới Yến Sư ngăn cản Đậu quận công, ý của thái tử là chờ để cho Tần vương ở Lạc Dương kiêu ngạo.

- So với những điều ta đoán không khác biệt lắm, người chuẩn bị lựa chọn thế nào?

Trưởng Tôn Vô Kỵ tuổi tác lớn lên kinh nghiệm cũng trở nên phong phú, so với Đỗ Như Hối và Tiết Thu chưa chắc đã chênh lệch. Tuy nhiên ở một phương diện khác Tiết Thu và Đỗ Như Hối lại không so được với Trưởng Tôn Vô Kỵ, Lý Ngôn Khánh và Trưởng Tôn Vô Kỵ không chỉ quan hệ thông gia mà khi Vô Cấu sinh hạ Lý Chu cả hai trở nên thân mật rất nhiều, rất nhiều lời Đỗ Như Hối và Tiết Thu chưa hấn dám nói với Lý Ngôn Khánh nhưng Vô Kỵ thì không có nhiều cổ kị.

Ngôn Khánh nói:

- Người cho rằng ta sẽ lựa chọn ai?

Vô Kỵ nghĩ nghĩ một hồi rồi nói:

- Ta cho rằng ai người cũng không lựa chọn.

- Tại sao?

- Khảo thí ta có phải không?

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói:

- Dưỡng Chân tình huống hiện tại của người cùng với những ngoại thần ngoại thích không giống nhau, người là tôn thất bản thân của người đã là một ô dù.

Ta nghe nói hoàng thượng cùng với thúc phụ tình như thủ túc, thúc phụ khi mất đi hoàng thượng vì đại cục mà che giấu tin tức đối với người dĩ nhiên rất áy náy. Người dùng thân phận thanh lưu mang lại chiến công hiển hách, nhất định cũng sẽ tìm được nhiều người tán thành, cho dù hoàng thượng cổ kị người cũng không có khả năng bức bách quá đáng. Theo ta phỏng đoán hoàng thượng cho người đi Trường An mục đích đơn giản nhất là vì căn cơ của người ở sông Lạc quá dày, thứ hai nếu như người mất đi căn cơ hoàng thượng cũng nghĩ cách đền bù tổn thất cho người, thậm chí sẽ để cho người chấp chưởng cầm quân. Người ở Trường An căn cơ không vững, hoàng thượng cũng không lo lắng quá mức, thậm chí người cho dù làm một số chuyện khác người hoàng thượng cũng sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt.

Tình huống như vậy, với tính tình của người sao có thể có lựa chọn khác được?

740. Chương 215: Lạc Dương Bất Mãn.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Nếu như Lý Ngôn Khánh trước khi trùng sinh hấn sẽ không nghĩ tới chuyện này.

Nhưng hiện tại hấn vô tình đã có được căn cơ kiên cố thậm chí khi tiến vào trong triều sẽ gây ra rất nhiều biến hóa, Lý Ngôn Khánh cũng không còn tư tưởng dựa dẫm vào Lý Thế Dân nữa, mà Lý Kiến Thành cũng không ngu ngốc như ở trong sử sách, cho dù sau này mình lệ thuộc vào Lý Kiến Thành thì cũng không được hấn tin tưởng.

Trước mắt người quyền thế nhất ở Trường An chính là Lý Uyên chứ không phải là ai khác.

Lý Ngôn Khánh nở ra nụ cười.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói những lời này đúng vào tâm ý của hấn.

Nếu như lúc trước hấn còn do dự có nên phụ thuộc Lý Kiến Thành hay không thì hiện tại đã quyết đoán.

Kiếp trước chìm nổi ở trên quan trường khiến cho Lý Ngôn Khánh có được đầy đủ kinh nghiệm đấu tranh chính trị, có đôi khi cũng không cần phải kiên định lập trường, chọn cơ hội thích hợp hãy biểu hiện ra lập trường của mình.

Đặc biệt khi đã có được đầy đủ vốn liếng, quyết định lúc đó mới quan trọng nhất.

- Trời không còn sớm, ta muốn đi nghỉ ngơi.

- Ta đã báo qua tam ca chắc hẳn hẳn đã tới.

Dứt lời Lý Ngôn Khánh rời khỏi phòng.

Trưởng Tôn Vô Kỵ thở dài một hơi nằm xuống mà nhắm mắt lại.

- Dưỡng Chân ta biết ngươi không phải là người cam tâm làm gia thần, hắc hắc thế cục hôm nay ta chờ xem ngươi làm thế nào.

bất kể là Lý Ngôn Khánh hay Lý Thế Dân đều quên xung đột ở Phong Đô thị.

Sau đó vài ngày bọn họ vẫn gặp nhau cười nói, về phần Tần Dục cũng thế, Hùng Khoát Hải cũng thế đều không có trừng phạt gì, Lý Ngôn Khánh cũng không làm to chuyện nhưng Trưởng Tôn Vô Kỵ đã bị đánh trúng, Lương Lão Thực bị mất cánh tay, những con cháu quân hộ ở Thiên Tân Kiều đều bị thương, ngoài ra quân Huỳnh Dương còn có hơn bốn trăm người tham chiến trong đó có hơn trăm người bị thương, trọng thương hơn ba người.

Ở phương diện Quan Trung Tần Dục bị Hùng Khoát Hải đánh cho chảy máu mũi, một tên du kích tướng quân bị đánh vỡ sườn vai.

Trương Lượng cùng với Tần Vũ Thông bị thương nhẹ, tuy nhiên Trịnh Đại Bưu cũng bị rách da, quân Quan Trung tham chiến gần bảy trăm người hơn tám mươi người bị thương bị thương ít hơn so với quân Huỳnh Dương, nhưng trọng thương lại tới mười hai người, có một người bị đánh tới chí tử, hung thủ không thể truy tra.

Người Quan Trung không để mắt tới người Lạc Dương.

Nhưng qua trận ẩu đả này, con cháu Quan Trung nhận ra một điều, quân Huỳnh Dương đánh nhau hung ác vô cùng.

Bọn họ không động thủ thì thôi nhưng động thủ là đánh cho tới chết.

- Điện hạ, những người ở Lạc Dương làm cung quá mức rồi.

Lưu Hoảng Cơ nhin không được tới trước mặt Lý Thế Dân mà nói:

- Từ khi chuyện ở Phong Đô thị phát sinh, người Lạc Dương không nể mặt mũi chúng ta nữa, rất nhiều cửa hàng từ chối bán hàng cho chúng ta, con mẹ nó ngay cả bọn kỹ nữ cũng không cho chúng ta sắc mặt, nếu không có điện hạ nghiêm chỉ không cho sinh sự thì chúng ta ngày hôm qua đã đập phá tửu lâu.

Lý Thế Dân trầm mặt xuống, cười khổ lắc đầu.

Hắn cũng thật sự không ngờ sự tình sẽ tới mức này.

sau khi hắn biết Tần Dục đánh Trưởng Tôn Vô Kỵ thì ý thức được mọi chuyện không yên ổn.

Nhưng lại không ngờ rằng tình thế lại trở nên nghiêm trọng như thế, rất nhiều người bản địa ở Lạc Dương đều ít nhiều bày tỏ sự bất mãn, ngay cả Đâu gia thân cận cũng vô cùng bất mãn với việc Lý Thế Dân đi vào Lạc Dương, nhất là khi Tần Dục bình yên vô sự khiến cho rất nhiều người không vui.

Tần Dục là người nào?

Hắn chỉ là hậu nhân một quan lại bắc tề mà thôi ở trên đường dám gây chuyện ẩu đả thiếu tử Trưởng Tôn gia.

Mặt mũi thế trụ để ở đâu?

Cho dù Trưởng Tôn gia đã xuống dốc nhưng cũng đại biểu cho gia tộc quyền thế ở Lạc Dương, hơn nữa thanh danh của Trưởng Tôn Thịnh rất vang dội kể từ khi Lý Ngôn Khánh làm bài Xuất Tắc, rất nhiều người tôn kính.

Lý Thế Dân hết lần này tới lần khác không xử trí được Tần Dục.

Tần Dục chẳng qua muốn đòi lại mặt mũi của Lý Thế Dân nếu như xử phạt Tần Dục thì chẳng phải làm rét lạnh lòng của tướng sĩ Thiên Sách phủ sao?

Lý Thế Dân không giống như Lý Kiến Thành, hắn chỉ là một hoàng tử.

Muốn được sự ủng hộ của thế trụ cũng không phải là một điều dễ dàng, những đệ tử thế trụ đầu nhập dưới trướng của hắn đa phần cũng đều không được coi trọng trong gia tộc.

Hắn xử lý Tần Dục gây chuyện không tốt sẽ làm rối loạn nhà của mình.

Tóm lại Lý Thế Dân hiện tại rơi vào tình thế khó xử, chỉ có thể không nói gì mà ngậm bồ hòn làm ngọt, chịu đựng một thời gian.

- Điện hạ hiện tại cuộc chiến Lạc Dương đã dẹp loạn, cuộc chiến Giang Nam cũng bắt đầu.

Điện hạ không nên để ý đến chuyện ở Lạc Dương nữa, việc cấp bách là cấp báo Trường An, mời Trường An điều động quan viên tiếp nhận Lạc Dương sau đó khu binh trở về Quan Trung.

Ở trên Hàm gia đại điện một nam tử mặc áo bào màu trắng, râu dài bông bông đứng dậy nói chuyện.

Tuổi tác của hắn ước chừng năm mươi, trên mặt nhăn nhúm, tuy nhiên đôi mắt vẫn lóe sáng.

Nếu như thời gian quay về hai mươi năm, nhất định đây sẽ là một nam tử tuấn mỹ.

Lý Thế Dân ngẩng đầu khẽ nói:

- Cứ như vậy trở về sao, nhưng mà cô...

Hắn đột nhiên vỗ lan can, nghiêng răng nghiêng lợi:

- Nhưng mà cô không cảm lòng.... cứ như vậy bại bởi tên Lý Dương Chân kia.

Cuộc quần áo lần đó qua đi, lúc này ở Trường An, thượng thư Lưu Chính bắt đầu vạch tội làm khó Lý Ngôn Khánh:

- Lý Ngôn Khánh tùy ý ngang ngược kiêu ngạo, kháng chỉ bất tuân.

- Hà Nam vương vốn là tôn thất thần tử mà lại kể công tự ngạo.

- Trước kia kháng chỉ không về Trường An, sau đó lại ở dưới chân núi Kinh Tử một mình giết chết đại tướng Lạc Dương, về sau lại cổ động sinh sự nơi này, thậm chí khiến cho thương hộ ở Lạc Dương đình công, xa lánh Tần vương, đây là việc đại nghịch bất đạo, theo luật nên chém, nếu không sau này mỗi người đều noi theo Hà Nam vương thì mặt mũi của bộ hạ còn để ở đâu, uy nghiêm của triều đình còn để ở đâu?

Lưu Chính là lão thần đi từ Thái Nguyên, từ khi Lý Uyên chấp chưởng Thái Nguyên đã là tùy tùng.

Đồng thời hắn cũng là Lưu thị đệ tử ở Hà Bắc.

- Lưu công, theo luật nên chém.

- Nhưng bộ hạ ở Trường An lập mười hai luật, trong đó Hà Nam vương phạm bao nhiêu? Kháng chỉ bất tuân, Bùi Tịch không biết phán đoán suy luật thế nào nhưng ta chỉ biết giết người thì đền mạng, đây là bốn phạm của người làm con, nếu như Hà Nam vương bỏ mặc chỉ sợ sẽ vi phạm vào nhân luân. Hơn nữa Hà Nam vương chiếm cứ Huỳnh Dương, khiến cho con đường tới Trung Nguyên được thông, nếu không thì chỉ sợ chiến cuộc Trung Nguyên hiện tại đã khó bề phân biệt tâm tính của Hà Nam vương ai cũng biết, tuổi trẻ có chút xúc động ta thấy cũng là hợp tình hợp lý.

- Lúc trước Lưu nghịch hưng binh làm loạn, Lưu đại nhân nếu như thủ vững Tần Dương thì lệnh công tử có phải đã phải cùng với cừu nhân giết cha uống rượu chung vui không?

Tổng Kim Vồng lúc phá được Giới Hưu Lưu Chính từng bị Lưu Vũ Chu bắt được.

Sau cuộc chiến Phách Bích Lưu Vũ Chu bại trận, Lưu Chính cũng được Uất Trì Cung phóng thích.

Bùi Tịch ngôn ngữ độc ác, đây chính là uy hiếp Lưu Chính.

Áp vương chết trận hi sinh cho tổ quốc, Lưu Chính người chính là lão thần mà hiện tại rõ ràng còn sống, có trời mới biết trong đó xảy ra chuyện gì.

Lưu Chính nghe được mặt mày liền trở nên đỏ bừng.

741. Chương 216: Lý Nguyên Cát.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Hắn trở tay chỉ Bùi Tịch mà nói:

- Bùi Huyền Chân, người ngậm máu phun người.

- Ta ngậm máu phun người? Ta chẳng qua trình bày một giả thiết mà thôi.

- Bệ hạ, Hà Nam vương công lao to lớn, cha của mình thì chết trận ở Thiểm Châu, nếu như không báo thù rửa hận không phải là bất hiếu sao? năm đó dưỡng phụ của Hà nam vương mất, hắn bỏ đi tiền đồ ở Thiên Lăng sơn giữ đạo hiếu, hôm nay phụ thân hắn chết, hắn báo thù cũng là hợp tình hợp lý. Cho dù hành vi có phần lỗ mãng nhưng không phải không thể tha thứ, tuy nhiên Lưu đại nhân nói cũng có phần đúng, Hà Nam vương vi phạm thánh ý, vậy hãy để Hà Nam vương tới Trường An, phạt bổng lộc một năm, bắt đóng cửa suy nghĩ là được rồi.

Bùi Tịch xảo diệu đem tội kháng chỉ bất tuân chuyển thành vi phạm thánh ý, hai cái này cách nhau một trời một vực.

Kháng chỉ bất tuân là tử tội, vi phạm thánh ý có thể nói là Lý Ngôn Khánh lý giải sai lầm, một cái từ có tình thành vô tình dĩ nhiên không so sánh với nhau được.

Lý Uyên dĩ nhiên cũng biết hai từ này khác nhau vì vậy nói:

- Huyền Chân nói đúng, vậy nên phải thế nào?

Lưu Chính tuy trong lòng bất mãn nhưng cũng không dám nhảy ra chỉ trích, Bùi Tịch miệng lưỡi bén nhọn hơn nữa hắn cũng nói rõ thái độ hắn không phải chủ trương tự tiện cho Lý Ngôn Khánh mà chính là chỉ thị của Lý Uyên. lưu Chính nếu như tiếp tục tủy cứu thì chỉ sợ tình hình sẽ càng trở nên phức tạp.

Lưu Chính lui xuống nhưng Trương Tôn Thuận Đức lại tiến lên.

Chỉ thấy hắn quỳ gối xuống, hai tay nâng tấu chương, đầu dập xuống đất mà khóc hô:

- Mong bệ hạ làm chủ cho lão thần.

- Tiết quốc công, có chuyện gì vậy?

- Lão thần hôm qua nhận được thư nhà từ Lạc Dương, nói rằng chất nhi Trương Tôn Vô Kỵ vài ngày trước vốn ước định thân sự với con của Tiết Đạo hành, trên đường Trương Tôn Vô Kỵ đặt mua lễ hỏi bị gia tướng của Thiên Sách phủ vây công đánh cho bị trọng thương, đến nay vẫn chưa tỉnh lại, mong bệ hạ thay cho Trương Tôn gia lấy lại công đạo.

- Vô Kỵ?

Lý Uyên khẽ giật mình:

- Hắn chính là hậu nhân của Quý Viên?

- Đúng là thiếu tử của Quý Viên.

- Hần cùng với nữ tử Tiết thị đính hôn rồi sao?

- Đúng thế.

Ở trên triều đình, các đại thần có khuynh hướng về phía Thiên Sách phủ đều nhú mày chặt lại.

Tiết Đạo Hành xương cốt đúng là đã lạnh nhưng danh tiếng của hắn ở trong sĩ lâm vẫn vang dội như trước, Tiết Đạo Hành khi còn sống đối với sĩ tử trong trường có phần chiếu cố, ở trên triều đình không có mấy người không được Tiết Đạo Hành chỉ điểm.

Trưởng Tôn Thuận Đức thuận miệng nói Trưởng Tôn gia kỳ thực đã liên hợp với Hà Đông Tiết thị, hướng về phía Lý Uyên cầu công đạo, hai nhà này đều không phải thường nhân, một Trưởng Tôn thị đã rất đau đầu huống chi là Tiết thị.

Lý Uyên nhẹ nhàng trấn an cam đoan sẽ trả cho Trưởng Tôn Vô Kỵ một công đạo.

Trầm ngâm nửa ngày, Lý Uyên đột nhiên nói:

- Thái tử cho rằng chuyện này nên xử trí thế nào đây?

Lý Kiến Thành nghĩ nghĩ:

- Nhị lang đánh chiếm Lạc Dương, hiện tại cần phải vững vàng thế cục, hiện tại hắn đã cùng với Đường Chân xung đột chỉ bằng phụ hoàng hạ chiếu mệnh cho Đường Chân lập tức chạy tới Trường An, Lưu đại nhân nói không sai, Đường Chân ở Lạc Dương sẽ gây nên xung đột với nhị lang, chẳng bằng để hắn quay trở lại Trường An ổn định thế cục của Lạc Dương lại, hiện tại Tiêu Dương liên hợp với Giang Nam, Lạc Dương không nên loạn lại.

Nói xong Lý Ngôn Khánh khom người lui trở về.

Trước mắt thế cục Lạc Dương Lý Ngôn Khánh cùng với Lý Thế Dân khó có thể tồn tại

Hai người này tranh chấp quá lớn nếu như tiếp tục ở lại Lạc Dương chỉ sợ khiến cho sự tình trở nên nghiêm trọng, tuy nhiên nên để Lý Thế Dân trở về hay là để Lý Ngôn Khánh trở về? Lý Uyên còn chưa quyết định thì Lý Kiến Thành đã đề nghị Lý Thế Dân lưu thủ tại Lạc Dương, Lý Uyên lại lo lắng, Lý Thế Dân không trấn an được cục diện, dù sao hôm nay Lý Thế Dân đắc tội với thế trụ Lạc Dương, ở lại Lạc Dương chỉ sợ sẽ gây nhiều xung đột. Nhưng Lý Kiến Thành bảo vệ huynh đệ của mình, Lý Uyên vẫn rất cao hứng vô cùng.

- Chuyện này để cô suy nghĩ một chút.

- Bệ hạ Tần vương cùng với Hà Nam vương ai làm lưu thủ Lạc Dương tạm thời còn chưa thể quyết định.

Tuy nhiên hiện tại Lạc Dương thế cục đã định cần phải mau chóng điều động quan viên tiến về. Quan viên tiến tới nhất định có thể ổn định, Tần vương và Hà Nam vương đều là tuổi trẻ khí thịnh, nếu như có mâu thuẫn thì nhất định sẽ trở thành đại loạn.

Trên thực tế Lạc Dương vững vàng, đối với Quan Trung vô cùng quan trọng.

Vật tư Trung Nguyên muốn chuyển về phía Quan Trung thì phải qua Lạc Dương, mà Quan Trung muốn chuyển hàng tới Trung Nguyên cũng phải qua Lạc Dương.

Hai chi binh mã ngăn cách đã sâu để tránh rung chuyển cần phải nhanh chóng bình định.

Bước kế tiếp Lý Đường nên đặt mục tiêu ở Giang Nam, cho nên Lạc Dương bình yên chính là mấu chốt của cuộc chiến.

- Chưa công cho rằng ai có thể đảm nhiệm Lạc Dương?

- Binh bộ thượng thư Khuất Đột Thông chính là người thích hợp nhất.

Trong lịch sử Khuất Đột Thông cùng với Lý Thế Dân liên thủ đã bình định Vương Thế Sung, giao tình rất lớn, tuy nhiên hiện tại Khuất Đột Thông làm lưu thủ Hà Đông khách quan mà nói hắn có kết giao với Lý Kiến Thành, nhưng không phải thuộc về Lý Kiến Thành mà là trung với Lý Uyên, cho nên lần này Lý Kiến Thành tiến cử Khuất Đột Thông, Lý Uyên không hề do dự mà đồng ý.

- Đại ca không phải nói là muốn lôi kéo Lý Dương Chân sao? Tại sao ở trong triều đình lại muốn nhị ca ở lại Lạc Dương?

Triều hội chấm dứt, Lý Kiến Thành trở về Đông cung.

Tề vương mười bảy tuổi Lý Nguyên Cát đuổi theo Lý Kiến Thành song song tiến lên.

Thị vệ tự giác lui về phía sau hai mươi bước, để cho huynh đệ thuận tiện nói chuyện với nhau.

Lý Kiến Thành nói:

- Tam đệ đệ cho rằng Dương Chân rời khỏi Lạc Dương nhị lang có thể vững vàng ở đó sao?

- Chẳng lẽ...

- Tình huống hiện tại của nhị lang không chỉ xung đột với Dương Chân, hấn đánh Trương Tôn Vô Kỵ cũng đồng đẳng với việc xung đột với những thế gia ở Lạc Dương, nếu như muốn bình yên thì phải giao ra hung thủ đánh Trương Tôn Vô Kỵ, nếu không không cách nào vững chân ở Lạc Dương.

Với tính tình của nhị lang, hấn sẽ cúi đầu sao?

Lý Nguyên Cát cười hắc hắc không ngừng:

- Nhị ca tính tình cứng rắn ương ngạnh chỉ sợ không cúi đầu.

- Hấn không cúi đầu thì phiền toái lại càng lớn.

Cho dù có Khuất Đột Thông hiệp trợ cũng khó có thể dừng chân, hơn nữa ta hi vọng Dương Chân tiếp nhận Bắc Nha, hiện tại đúng là một cơ hội tốt.

Nhị lang ở Lạc Dương trở lại thì đại cục ở Trường An đã định, hấn còn có thể gây ra sóng gió gì nữa? Hơn nữa nhị lang là huynh đệ ruột của ta, Dương Chân chỉ là tộc đệ, so với nhị lang thì vẫn còn cách một tầng quan hệ đúng không?

742. Chương 217: Ở Lại Lạc Dương.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Lý Kiến Thành xoay chuyển lời nói khiến cho Lý Nguyên Cát phản ứng không kịp.

Chiêu thức này của Lý Kiến Thành vô cùng hay, hấn dùng danh nghĩa huynh trưởng đề cử Lý Thế Dân, người bên ngoài thế nào cũng nói Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân hòa thuận, khiến cho Lý Uyên tán thưởng, tại sao lại không làm.

Lý Nguyên Cát bình tĩnh đại ngộ, dậm chân vỗ tay.

- Đại ca thật cao minh.

Hấn đi nhanh vài bước đuổi theo Lý Kiến Thành.

Hai người ở bên cạnh thấp giọng nói chuyện, đi về phía Đông Cung, đúng lúc này ở phía sau có người chạy tới không kịp thở mà nói:

- Thái tử bệ hạ có sự vụ khẩn cấp mời thái tử tới trước Cầu Trường đình nghị sự.

Cầu Trường đình là ở Tây uyển cung.

Lý Kiến Thành ngạc nhiên nói:

- Phụ hoàng gọi ta có chuyện gì?

- Tàn vương đưa tấu chương muốn được về Trường An cho nên bệ hạ muốn thái tử tiến tới đàm luận.

- Nhị lang muốn trở về Trường An?

Lông mày Lý Kiến Thành nhăn lại, hần thẫm nghĩ một tiếng: Xem ra nhị lang đã trầm ổn hơn so với lúc trước rất nhiều.

Vũ Đức năm thứ ba tháng giêng ngày hai mươi sáu, Lý Ngôn Khánh đem gia quyến ở Củng huyện tới Lạc Dương.

Tiểu Niệm tháng giêng đã sinh hạ một nữ tử đặt tên là Ngọc Chân, Lý Ngôn Khánh vốn định ở Củng huyện đợi khi thân thể tiểu Niệm khôi phục sẽ khởi hành nhưng thánh chỉ ở Trường An lại truyền tới khiến cho hần phải nhanh chóng tới Lạc Dương tiếp chỉ, bất đắc dĩ phải khởi hành sớm hơn.

Bùi Thúy Vân thân thể bất tiện nhưng vẫn có thể hành động.

Cho nên sau khi thương nghị một phen, Bùi Thúy Vân Trưởng Tôn Vô Cấu bọn họ liền tiến tới Lạc Dương.

Tuy nhiên lão trạch ở Củng huyện cũng không thể vứt bỏ, đồng thời ai cũng không dám bỏ vốn mua sắm.

Ngôn Khánh suy nghĩ một hồi cuối cùng dứt khoát đem lão trạch cải thành Kỳ Lân biệt viện, hỉnê tại Lạc Dương đã bình định cho nên Từ Văn Viễn cũng quyết định trở về Lạc Dương, muốn tìm người thay Kỳ Lân quán cũng không phải là một chuyện dễ dàng. Cộng thêm sức hấp dẫn ở Lạc Dương vượt xa Củng huyện, cho dù Củng huyện hiện tại khuếch trương hơn rất nhiều nhưng danh khí vẫn không bằng Lạc Dương.

Lý Ngôn Khánh đành dứt khoát đem Kỳ Lân quán dời tới Lạc Dương.

Lý Ngôn Khánh cùng với Sài Hiếu Hòa thương lượng với nhau liền hạ quyết tâm.

Củng huyện mặc dù tốt nhưng cũng không so với Lạc Dương về độ phồn hoa, Kỳ Lân đài đã ở Lạc Dương, có thể sưu tập được nhiều tin tức hơn.

Còn nữa, Tương Châu Long Khởi và Văn Ngọc Đông hai hộ pháp của Di Lặc áo trắng cũng đã tới đây bái kiến Đóa Đóa, Lý Ngôn Khánh chuyển Kỳ Lân đài tới Lạc Dương thì sự an toàn càng thêm nhiều.

Tuy nhiên di dời Kỳ Lân đài cũng không phải là một điều dễ dàng.

Lý Ngôn Khánh để Sài Hiếu Hòa toàn quyền phụ trách sau đó một nhà đến Lạc Dương.

- Để cho ta ở lại Lạc Dương?

Lý Ngôn Khánh sau khi nhận được thánh chỉ liền nghi hoặc.

Trong mắt hần Lý Uyên không nên để hần ở Lạc Dương mới đúng mà nên triệu hồi hần về Trường An.

Nhưng bây giờ thánh chỉ đã nói mệnh hần làm lưu thủ Lạc Dương, hiệp trợ Khuất Đột Thông bình định Lạc Dương, bảo trì cho thương lộ ở Lạc Dương được thông suốt.

Lý Thế Dân thì trở về Trường An chịu sự sắp xếp khác.

- Bệ hạ yên tâm với ta như vậy sao?

- Ha ha yên tâm thì chưa hần.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cười nói:

- Người không thấy trên thánh chỉ có viết, lưu thủ Trường An, hiệp trợ Khuất Đột Thông hay sao?

- Nếu quả thật yên tâm thì ít nhất cũng phải cho người một chức vụ đại tướng quân.

- Còn bây giờ người chỉ có thân phận Đại sử đài cho dù là Hà Nam vương tay không binh quyền.

Ta đoán chừng sở dĩ bệ hạ sắp xếp như vậy cũng có nhân tố Tần vương, Tần vương ở Lạc Dương rất khó có thể đứng vững gót chân.

Nếu như hoàng thượng điều người đi thì tắc thì sẽ làm cho Lạc Dương bất mãn, Tần vương sẽ càng thêm xấu hổ, giờ điều Tần vương đi cũng cho thấy bệ hạ nhượng bộ Lạc Dương, dù sao người ngầm lại xem, luận về tình về lý cũng nên điều Tần vương quay lại Trường An

Trưởng Tôn Vô Kỵ phân tích như vậy khiến cho Lý Ngôn Khánh hiểu được đạo lý.

Đúng vậy Lý Uyên biểu hiện thì có vẻ thiên hướng về mình nhưng thực tế thì sao, Lý Uyên đang đem mình đặt trước đầu sóng ngọn gió.

Làm vương gia nhưng lại không có thực quyền.

Đem Lý Ngôn Khánh ở Lạc Dương chỉ là một bài trí mà thôi.

Nhưng người bên ngoài lại thấy Lý Uyên đối với Lý Ngôn Khánh có tin cậy.

Trưởng Tôn Vô Kỵ vỗ vai Lý Ngôn Khánh cười hắc hắc không ngừng:

- Dương Chân, người cần phải thay đổi thói quen một chút, lúc trước ngươi là thổ hoàng đế nhưng bây giờ phải học cách làm thần tử, bây giờ cấp bách là làm sao tiêu trừ nghi kỵ của bệ hạ với ngươi, mà bệ hạ đối với ngươi cũng không tệ, kháng chỉ bất tuân, tự ý giết đại tướng, chỉ bằng vào việc không truy cứu những chuyện này thì ngươi buồn bán cũng có lời rồi, nếu đối là người khác chỉ sợ hôm nay đầu đã rơi xuống đất.

Lý Ngôn Khánh cười khổ lắc đầu Trưởng Tôn Vô Kỵ tuy nói những lời này để giễu cợt hấn nhưng cũng không có cách nào lảng tránh sự thật.

Lúc trước hấn ở Huỳnh Dương tay cầm quyền sinh sát có thể nói là thổ hoàng đế nhưng hiện tại hấn là thần tử Lý Đường phải nghe theo sự điều khiển của Lý Đường.

Nếu đối là một người khác sẽ sinh ra tâm tình chênh lệch.

Trong lịch sử cũng thế, Lý Mật cũng thế, Đỗ Phục Uy cũng thế thậm chí Lưu Hắc Các những người này trước sau đều quy phục Lý Đường sau đó làm phản, chỉ là vì nguyên nhân không chịu nổi chuyển đổi hthaaan phận, nếu như không có kinh nghiệm kiếp trước có lẽ Lý Ngôn Khánh cũng không cách nào thích ứng được tuy nhiên hiện tại hấn đã chuẩn bị tâm lý cho dù không uy phong như trước nhưng ít nhất cũng làm được một vương gia.

Ngôn Khánh cười nói:

- Ta hiện tại như vậy thì ngươi cũng không tránh khỏi phiền toái, ai bảo ngươi là huynh trưởng của Vô Cấu làm chi, chúng ta hiện tại cùng một chỗ, ngươi phải nghĩ biện pháp gỡ rối phiền toái cho ta.

- Ngươi rõ ràng là vì mình, tại sao lại để ta hao tâm tổn trí?

Trưởng Tôn Vô Kỵ lắc đầu, khiến cho Ngôn Khánh phải bất đắc dĩ.

Đột nhiên từ bên ngoài truyền tới một thanh âm chó sủa.

Lý Ngôn Khánh cùng với Trưởng Tôn Vô Kỵ vội vàng đứng dậy mở cửa phònggf nhìn lại chỉ thấy bên trong đại sảnh trúc lâu đã có mười con chó ngao, tất cả đều đứng dậy nhìn về phía bên ngoài.

Lần này hấn từ Cung huyện đi về những con chó ngao cũng mang về cùng.

743. Chương 218: Lý Thế Dân Cho Mời.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Tứ Nhân đã chết rồi, Tế Yêu cũng già nua nhưng hai bọn chúng đã để lại mười bảy con chó ngao, có con bảy tám tuổi có con bốn năm tuổi hiện tại đã sinh hạ tới đời thứ ba, tất cả đều là hậu nhân của Tế Yêu và Tứ Nhân vô cùng hùng tráng.

Giờ phút này chúng đang sủa liên tục.

Lý Ngôn Khánh nhìn về phía ngoài thì thấy Liễu Thanh đứng ở trước cửa hiên trúc lâu sợ hãi nhìn những con chó này.

Ngôn Khánh vội vàng quát mấy con chó ngừng lại rồi hỏi:

- Liễu Thanh không phải ta đã nói ta cùng với Vô Kỵ nói chuyện đừng quấy rầy sao?

- Nhưng mà Vương gia, Tần vương phái người gửi thư nói là mời vương gia tối nay tới Hàm gia đại diện ăn uống.

- Sao?

- Tần vương nói chỉ là gia yến không có người ngoài, mong được mời vương gia tới.

Lý Ngôn Khánh nhìn Trưởng Tôn Vô Kỵ sau đó gật đầu:

- Trả lời Tần vương rằng ta nhất định sẽ tới.

Liêu Thanh đáp ứng, trong lòng còn sợ hãi nhìn mấy con chó ngao rồi rời đi.

Ngôn Khánh biết rằng những con chó này vô cùng hung mãnh, cần phải có chuyên gia dạy dỗ, những con chó ngao ngày bình thường có thể cắn chết, cho dù mười con chó lớn bình thường cũng không phải là đối thủ của chúng.

- Người thấy thế nào?

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói:

- Chuyện này có lẽ không có vấn đề gì, Tần vương không dễ gì mà khởi sự, nếu không sẽ phiền phức đến hần.

Theo ta thấy Tần vương muốn mời người là tu bổ quan hệ với người, dù sao nếu như hần và người trở mặt thành thù thì đối với hần cũng không có lợi, tương lai người với hần dù sao cũng là đồng liêu với nhau, cũng không cần phải quan hệ gay gắt quá.

Ta cho tới bây giờ cũng không muốn gay gắt với hần, nhưng mà hần....

Trong lòng Lý Ngôn Khánh thầm nói một câu.

Trong lịch sử Lý Ngôn Khánh biết Lý Thế Dân là một người rất có tâm kế, sau khi trở về Trường An đã xé rách da mặt với Lý Kiến Thành.

Nói cách khác Lý Thế Dân cùng với Lý Kiến Thành mâu thuẫn từ xưa tới nay.

Nhưng theo tình hình trước mắt thì Lý Thế Dân đã mất đi Đỗ Như Hối, Phòng Huyền Linh, mà Uất Trì Cung lại bị bắn chết ở Thiên Sách phủ, thực lực không hùng hậu như ở trong lịch sử, hần sẽ lựa chọn cách là ẩn nhẫn, lôi kéo nhiều mặt chứ không muốn kết thù với mình.

Trên lý luận thì như vậy.

Nhưng trên thực tế.

Lý nhị người này quá âm hiểm.

Đây chính là cảm xúc mà Lý Ngôn Khánh đọc lịch sử mà lưu lại.

Có lẽ mình cần phải cẩn thận một chút mới được.

Đêm đó Lý Ngôn Khánh theo đúng hẹn tiến vào trong hoàng thành.

Lý Ngôn Khánh mặc dù biết Lý Thế Dân sẽ như lời Trưởng Tôn Vô Kỵ nói sẽ không có âm mưu gì nhưng vẫn có đề phòng.

Hần ngoại trừ mệnh cho Hùng Khoát Hải và Hám Lăng thủ ở bên ngoài cửa cung còn mang Thẩm Quang đi vào trong dự tiệc.

Nếu như Lý Thế Dân thật sự muốn làm gì thì với thân thủ của Thẩm Quang ít nhất cũng có thể bắt cóc Lý Thế Dân làm con tin, vì vậy Lý Ngôn Khánh nhắc nhở Thẩm Quang ở trong áo giáp Long Hoàn Kiếm.

Lý Thế Dân mặc y phục bình thường thấy hai người tới thì ở Hàm gia ngoại điện nghênh đón.

- Dương Chân, cuối cùng huynh cũng đã đến.

Hần tiến lên một bước, chăm chú kéo tay của Lý Ngôn Khánh, trên khuôn mặt nở ra nụ cười thân thiết.

- Tần vương cho mời, tiểu vương làm sao không dám đến?

- Dương Chân... huynh...

Lý Thế Dân toát ra một vẻ ảm đạm, hần khê nói:

- Dương Chân, ta và huynh không nên như vậy, nhớ năm đó ta và huynh ở Củng huyện được huynh chiếu cố rất vui, tam đệ nhờ có diệu thủ của huynh mới có thể khỏe mạnh tới ngày hôm nay. Tam đệ mấy ngày trước còn phái người đưa thư nói ta không nên kết oán với huynh. Nhưng mà thủ đoạn của huynh cũng quá kịch liệt, không cho ta chút không gian nào để giải thích.

Lý Ngôn Khánh khoát tay nói:

- Nhị lang nếu như người nhớ tình nghĩa năm đó tại sao lại thu lưu Uất Trì Kính Đức, người có nghị qua cảm thụ của ta không?

- Chuyện này không phải là do ta.

Lý Thế Dân nói:

- Lúc trước thân phận của người cực kỳ bí mật ta thu nhận Kính Đức cũng không biết được liên quan trong đó, nếu ta sớm biết thì đã....

Ngụ ý nói, chuyện này không quan hệ tới ta.

Thân phận của người ngoại trừ phụ hoàng thì không mấy người biết được, kể cả ta.

Ngôn Khánh trong lòng co lại không khỏi sinh một chút bất mãn với Lý Uyên, tuy nhiên bất mãn này chỉ trong nháy mắt, trong lòng Lý Ngôn Khánh thâm hít sâu một hơi: Hần châm ngòi để ta bất mãn với Lý Uyên sao? Nếu như ta thật sự bất mãn với Lý Uyên thì chỉ sợ họa sát thân đến rồi.

Nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt của Lý Thế Dân, Ngôn Khánh trong lòng thâm rét lạnh.

- Điện hạ đã chuẩn bị tiệc rượu, kính xin Hà Nam vương vào dùng.

- Đúng thế, đúng thế, mọi chuyện đã qua, hiện tại chúng ta vào dùng tiệc đã.

Ngôn Khánh hỉ nộ không lộ, Lý Thế Dân thì biểu lộ vẻ rộng lượng.

- Vương tiên sinh, vẫn khỏe chứ?

Lý Ngôn Khánh hướng về phía Vương Thông nói.

Vương Thông thì cười cười chấp tay hoàn lễ mà nói:

- Làm phiền Hà Nam vương nhớ mong, Bạch Ngưu vẫn khỏe, ha ha, nghe nói Vương gia vừa sinh thêm một ái nữ, hôm nay cần phải uống thêm vài chén để chúc mừng.

- Sao, Dương Chân có con gái sao?

Lý Ngôn Khánh có thêm ái nữ, người biết cũng không nhiều.

Nhìn thấy hào khí Lạc Dương trở nên khẩn trương cho nên hần không tuyên bố chuyện này.

- Vậy thì cần phải uống thêm vài chén rồi, chị dâu bọn họ khi nào tới đây?

- À đã đi đường tuy nhiên bởi vì ta phải gấp gấp tới tiếp chỉ cho nên không thể đi cùng họ, hai ba ngày nữa họ sẽ tới.

- Chuyện này thì thật đáng tiếc.

Lý Thế Dân không khỏi tiếc nuối mà nói:

- Ta ngày mai lãnh binh trở về Trường An chỉ sợ không đi báỉ kiến được.

Ngôn Khánh khẽ giật mình:

- Nhị lang ngày mai đi rồi?

Lý Thế Dân gật đầu lại khiến cho trong lòng Lý Ngôn Khánh cảm thấy giật mình.

Hai người đi vào trong đại điện phân chủ khách mà ngồi xuống.

Ánh mắt của Lý Ngôn Khánh bị nam tử áo trắng sau lưng của Lý Thế Dân hấp dẫn, nam tử kia mái tóc hoa râm, tuổi tác ước chừng năm mươi, bộ râu tinh mỹ, khí phách đường đường, Lý Ngôn Khánh bản thân tự nhận mình tướng mạo cũng không tệ nhưng chẳng hiểu tại sao lại cảm thấy nam tử áo trắng này khiến hắn có một cảm giác nguy hiểm.

- Nhị lang sao ngươi không giới thiệu người này một chút.

Lý Thế Dân cười nói:

- Vương tiên sinh cùng huynh là người quen cũ, chắc không cần ta giới thiệu, vị này cũng là một người khó lường, chính là người nắm đó sở công Dương Tổ từng khen ngợi sẽ là trụ cột của quốc gia.

- Sao?

744. Chương 219: Lý Tịnh.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Ánh mắt của Lý Ngôn Khánh nhìn về phía nam tử áo trắng, trên mặt lộ ra vẻ hứng thú.

Chỉ thấy nam tử áo trắng đứng dậy, chấp tay vái chào:

- Hạ quan Lý Tịnh hiện tại đang làm Tam vệ trong phủ Tần vương bá kiến Hà Nam vương, Lý Tịnh đã từng nghe qua đại danh của Hà Nam vương, hôm nay mới gặp quả nhiên là danh bất hư truyền.

Lý Ngôn Khánh nhất thời biến sắc.

Sinh ra ở nhà quan lại là cháu trai của Hàn Cầm Hồ tổ phụ của hắn là Lý Sùng Nghĩa từng đảm nhiệm chức vụ An Châu thích sứ, thụ phong Vĩnh Khang công, phụ thân tên là Lý Thuyền trong năm Đại Nghiệp đảm nhiệm chức vụ Triệu Quận thái thú cũng coi như là được coi trọng.

Nhà Tùy Lại bộ thương thư Ngưu Hoằng từng tán thưởng Lý Tịnh là người có tài, tả phó xạ Dương Tổ cũng từng khen ngợi tương lai sẽ là trụ cột của đất nước.

Hàn Cầm Khổ khen thì cũng thôi đi.

Nhưng được Ngưu Hoằng Dương Tổ hai chính trị gia hàng đầu thời Khai Hoàng khen ngợi tán thưởng như thế đã cho thấy tài của Lý Tịnh.

- Lý Tịnh tại sao lại ở phủ Tần vương?

Tiệc rượu này Lý Ngôn Khánh ăn uống vô vị.

Sau khi trở về vương phủ hắn lập tức hạ lệnh mời Sài Hiếu Hòa đến Lạc Dương, điều tra tư liệu của Lý Tịnh.

Lý Tịnh đã mang tới cho hắn áp lực cực lớn, khiến cho hắn đứng ngồi không yên. Theo trí nhớ của hắn thì Lý Tịnh tựa hồ tại cuộc chiến diệt Lương thanh danh xuất hiện sau đó trải qua nhiều năm chinh chiến đã được phong làm Đại Đường đệ nhất quân thần, Từ Thế Tích mặc dù rất ghê gớm nhưng vẫn không sánh nổi người này. Lý Tịnh lợi hại ngang như Tô Định Phương, không hề tầm thường.

Lý Tịnh trong hai mươi bốn vị công thần xếp hàng thứ tám.

Nhưng trong ấn tượng của Lý Ngôn Khánh, Lý Tịnh ở trong Thiên Sách phủ không phải là nhân vật trọng yếu, thậm chí không so được với Uất Trì Cung, một nhân vật trọng điểm ở trong cuộc biến Huyền Vũ môn, cuộc biến đó Lý Tịnh cũng không tham dự cho nên Ngôn Khánh vẫn cho rằng Lý Tịnh không thuộc về bất kỳ phe phái nào tuy nhiên bây giờ hắn đã biết suy nghĩ của mình có vẻ đã sai lầm.

Người này có tài hoa có mưu lược có kinh nghiệm có lịch duyệt.

Là một tồn tại vô cùng đáng sợ.

Hắn không chỉ khéo chiến sự mà còn tinh thông mưu kế nếu không Dương Tổ sẽ không tán thưởng hắn như vậy.

Lúc đầu Lý Ngôn Khánh đã từng có ý nghĩ kết giao với Lý Tịnh.

Tuy nhiên Lý Tịnh không xuất hiện ở trong năm Đại Nghiệp, hẳn vì liên lụy Dương Tổ mà chỉ được đảm nhiệm chức quận thừa Mã Ấp, Lý Ngôn Khánh dĩ nhiên cũng không được tiếp xúc, về sau sự chú ý của hắn với Lý Tịnh càng ngày càng nhẹ đi.

Nhưng hắn thật không ngờ Lý Tịnh hiện tại đã đầu phục Lý Thế Dân.

- Lý Tịnh nhiều lần đảm nhiệm chức vụ công tào Trường An, Dương Chân người này tư lịch cũng không có gì thần kỳ, hơn nữa chức quan cũng rất hèn mọn, mãi đến năm đại nghiệp thứ mười hắn mới đảm nhiệm chức quận thừa Mã Ấp, dường như cũng không có công tích gì.

Trong này có ghi chép năm Đại Nghiệp thứ mười bốn, hắn cảm thấy Thái Nguyên có dị động vì vậy tự trói mình thỉnh cầu áp giải tới Giang Đô, về sau bị hạ bị vây ở Trường An muốn chém giết người này nhưng nhờ Tần vương khuyên can mà bỏ qua, sau đó Lý Thế Dân đưa hắn vào phủ Tần vương, đảm nhiệm chức Tam vệ.

Nói các khác, Lý Tịnh vào đầu năm Võ Đức đã đầu phục Lý Uyên.

Tam vệ là một quan võ ở trong vương phủ, cũng giống như Đông Cung Lục suất vậy.

Là thân binh của Lý Thế Dân chính là huyền giáp thiên binh tiếng tăm lừng lẫy đời sau.

Lý Tịnh dẫn đầu Huyền Giáp thiên binh cho thấy Lý Thế Dân coi trọng hắn đến mức nào, nhưng địa vị của hắn hiện tại là thế nào, nói không chừng hắn còn ở phía trên cả Vương Thông.

Trách không được Lý Ngôn Khánh trước đó chưa từng nghe qua danh hào của Lý Tịnh.

Hoàn toàn chính xác một tam vệ thân binh căn bản không bị người khác chú ý, hơn nữa Lý Tịnh trước đây tuy có thanh danh nhưng cũng không nhiều, có lẽ mọi người chú ý tới Vương Thông, Lưu Văn Tĩnh Đường Kiệm Lưu Hoảng Cơ, Khâu Hành cung thậm chí là Tần Quỳnh Trình Giảo Kim nhưng Lý Tịnh thì không để ý.

Lý Ngôn Khánh không biết phải giải thích thế nào với Trương Tôn Vô Kỵ.

Chẳng lẽ lại nói ta từ đời sau mà tới, cho nên ta biết rõ người này vô cùng lợi hại sao?

Hắn trầm ngâm một thoáng rồi nói:

- Vô Kỵ ngàn vạn lần không được nhận xét như vậy, Kim Lan há có thể là vật ở trong ao, người này chỉ cần chờ cơ hội là hóa rồng, có một số người không phải không có tài cán chỉ là thiếu nơi thể hiện mà thôi, Lý Tịnh người này là đại tài, chỉ là chưa có thời cơ mà thôi.

Hiện tại cơ hội đã đến cũng là lúc hắn hóa thành rồng, người cũng đừng hỏi ta làm sao biết, nhưng ta cho người biết ta chưa từng nhìn lầm người.

Những lời này khiến cho Trương Tôn Vô Kỵ tin tưởng không còn nghi ngờ nữa.

Lý Ngôn Khánh sáu tuổi đã quen biết Đỗ Như Hối, tám tuổi từng kết giao với Phòng Huyền Linh .

Từ Thế Tích, Tiết Thu, những người này được Lý Ngôn Khánh coi trọng đều có tiền đồ phi thường.

Trương Tôn Vô Kỵ có đôi khi suy đoán Lý Ngôn Khánh liệu có con đường đặc thù nào không, nhưng tưởng tượng lại Lý Ngôn Khánh lúc sáu tuổi mới là gia nô của người khác, còn có con đường gì nữa? Lúc ấy hoàn cảnh của Lý Ngôn Khánh Trương Tôn Vô Kỵ cũng không rõ ràng lắm.

Có lẽ hắn thực sự dự kiến trước được.

Lý Ngôn Khánh đã đánh giá Lý Tịnh như vậy thì Lý Tịnh này nhất định không phải là người tầm thường.

Vô thức Trương Tôn Vô Kỵ đối với Lý Tịnh đã đánh giá cao hơn mấy cấp độ.

Lý Ngôn Khánh ở cửa hiên ngồi xuống, hơn mười con chó ngao vây quan hần, suy nghĩ một lát hần liền dần tỉnh táo lại.

Có lẽ Lý Tịnh vẫn là một vương bài ở trong tay của Lý Thế Dân.

Ngôn Khánh không sợ đối phó với bài trong tay của đối phương chỉ sợ không biết đối phương có át chủ bài gì.

- Đúng rồi, có tra ra tại sao Lý Tịnh không xuất hiện ở cuộc chiến Lạc Dương không?

Theo đạo lý mà nói Lý Tịnh thân là Tam vệ phủ Tần vương đồng thời là Huyền Giáp thiên binh thì khi Lý Thế Dân chủ trì cuộc chiến ở Lạc Dương không có khả năng không xuất hiện, nhưng nếu hần xuất hiện Lý Ngôn Khánh nhất định phải biết sớm.

Hần không xuất hiện ở Lạc Dương cho thấy hần không theo quân tới đây.

Trương Tôn Vô Kỵ lập tức tìm hiểu một đám công hàm dày đặc chồng chất sau một hồi đã tìm ra đáp án.

Những công hàm này đều là tư liệu mà Sài Hiếu Hòa sưu tập được.

- Năm ngoái sau khi người thay đổi màu cờ đã khiến cho Vương Thế Sung muốn cướp lấy Huỳnh Dương, Tiêu Tiễn cũng phái Thủy Sư Tổ Giang có ý đồ đánh Hạp Châu. Lúc đó Hứa Thiệu bị hần đánh tan, đồng thời cũng cứu viện Trường An.

745. Chương 220: Đậ Uy Lại Truyền Chỉ.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Lúc ấy Tần vương đáng triệu tập đội ngũ, hỏa lực của Triệu vương lại tập trung ở Vũ Uy, Khuất Đột Thông bọn họ thì ra trấn Hà Đông, bốn bề chinh chiến cho nên Tần vương trước khi đi đã tiến cử Lý Tịnh với bề hạ.

Lý Tịnh vào tháng sáu năm ngoái đi nhậm chức nhưng đường xá cũng không thuận lợi, trên đường đi qua Thiểm Tây gặp tao ngộ Lạc man quấy nhiễu, lúc đó Lư Giang vương Lý Hoãn muốn lưu Lý Tịnh lại giúp đỡ.

- Khoan đã như vậy là Lý Tịnh lúc đi nhậm chức có quan hệ với Lư Giang vương?

- Công hàm nói như vậy.

Ngôn Khánh cười lạnh một tiếng.

- Thủ đoạn của Lý Tịnh thật cao, chỉ tiện tay mà đã lôi kéo được một viện binh cho Tần vương.

Lý Hoãn là tôn thất thân phận địa vị khá cao.

Lý Hiếu Cơ sau khi chết Lý Thần Thông kế nhiệm chức vụ Tông Chính Khanh còn Lý Hoãn thì kế nhiệm chức vụ Thiếu Khanh.

Lý Tịnh giúp Lý Hoãn một phen cũng chẳng khác nào khiến cho Lý Hoãn thiếu nợ Lý Thế Dân một nhân tình, hai bên sau này cũng đứng cùng một chỗ.

Chiêu thức này Lý Ngôn Khánh có thể nhìn ra là thủ đoạn của Lý Tịnh.

- Lý Tịnh đến Hạp châu đúng lúc Dương Chân người đánh hạ Cốc thành.

Vì nguyên nhân này cho nên cuộc chiến Hạp Châu cũng không có nhiều người để ý, lúc ấy Tiêu Tiễn không chế, Lý Tịnh liên tiếp bị ngăn cản, bề hạ thậm chí là cho hần cố ý ngưng lại làm hỏng chiến cơ, còn hạ lệnh cho Hứa Thiệu xử tử hần tuy nhiên Hứa Thiệu yêu thích tài năng của hần nên không động thủ ngược lại

còn hướng về phía Trường An chờ lệnh, tên Hứa Thiệu này lá gan thật là lớn, dám kháng chỉ bất tuân, ha ha thật là thú vị.

Thú vị?

Điều này cho thấy Hạp châu thích sứ cũng là người của Lý Thế Dân.

Lý Ngôn Khánh nhắc bút, ở một trang giấy viết danh tự của Hứa Thiệu xuống.

- Tháng chín, ở Khai Châu Lý Man và Triệu Tắc làm loạn, Lý Hiếu Cung xuất chiến thất bại, nhưng Lý Tịnh đã xuất 800 tráng sĩ đánh bại Lý man, thu được toàn thắng, sau đó lại bố trí phục binh, một trận chiến chém giết Triệu Tắc, bắt được năm nghìn người khiến cho bệ hạ rất vui sướng, tháng 11 bệ hạ mệnh hần từ Khai Châu tiến thẳng tới Lạc Dương hiệp trợ Tồn vương, cũng bởi vì quân công này mà đảm nhiệm Khai Phủ, người này quả nhiên không đơn giản.

Trường Tôn Vô Kỵ buông công hàm ngưng mắt nhìn Lý Ngôn Khánh.

Mà Lý Ngôn Khánh giống như là chưa tỉnh nhìn chằm chằm vào danh sách trong tay trầm tư hồi lâu không nói.

Một lúc sau hần mới khẽ nói:

- Lý Tịnh một lần đi Diệp Châu đã được một nửa đất Thục giúp đỡ quả nhiên không đơn giản.

Dứt lời Lý Ngôn Khánh buông danh sách xuống.

- Tuy nhiên không sao hần cho dù đi thục nhưng ta sẽ phái Phụng Tiết tới đó, mấy ngày nữa ta sẽ chuẩn bị cho hần đi Thành Đô.

Đậu Phụng Tiết và Tiết Vạn Triệt khác nhau hần không phải là mãnh tướng chém giết trên chiến trường.

Hần lúc ở Trường Hà trấn phụ trách chuyện hậu cần, sau khi tới Củng huyện Đậu Phụng Tiết còn là đầu mối liên lạc giữa Trường An và Củng huyện, sau khi Vũ Sĩ Ược bị điều về Trường An, Đường Nhân thương hộ đã bị Sài Hiếu Hòa nắm lấy.

Tuy nhiên Vũ Sĩ Ược không rõ ràng lắm nhưng Đậu Phụng Tiết không có khả năng không biết rõ.

Hần hiện tại nhận được chiếu lệnh của Trường An tự nhiên không có khả năng đơn giản rời khỏi nhưng nếu như Ngôn Khánh phản công hần cũng không phải là vấn đề gì quá lớn.

Đậu Phụng Tiết tiến về Thành Đô thăm người thân là giả, muốn nuốt chửng Tung Châu Liêu man mới là thực.

Tuy nhiên chỉ có chút chuyện hần nhất định phải bí mật tiến hành.

Đã biết sự tồn tại của Lý Tịnh cũng thông qua một số chuyện hiểu được thủ đoạn của Lý Tịnh lần này xem ra cũng có thu hoạch.

Trong lòng hần tin tưởng mình không có khả năng sống ở Lạc Dương lâu nữa.

Lý Thế Dân trở về Trường An Lý Uyên không có khả năng đem hần trường kỳ ở Lạc Dương, có lẽ không lâu sau hần sẽ nhận được chiếu lệnh.

Lúc đó hần sẽ chính diện giao phong với Lý Tịnh.

- Vô Kỵ ta sớm muộn gì cũng phải trở về Trường An tuy nhiên cái khung của vương phủ cần sớm dựng lên.

- Người có hứng thú làm Chiêm Sự của ta không?

Trường Tôn Vô Kỵ khẽ giật mình rồi cười to:

- Người nói đùa ta không làm Chiêm Sự cho người chẳng lẽ lại để cho Bùi lão hồ làm hay sao?

Bùi Hành Nghiễm hiện nay đóng ở Hoài Châu bằng vào lực lượng của hần ở trong tộc thì không cần phải lo lắng cho tiền đồ của hần, mà hiện tại địa vị của Trường Tôn Vô Kỵ ở trong tộc cũng rất xấu hổ, Phích Lịch đường do Trường Tôn Hành Thao chấp chương, những năm gần đây Trường Tôn Hành Thao chưa làm

cho Trương Tôn thị phục hưng nhưng cũng không có tình huống đặc thù, Vô Kỵ cũng không có khả năng tranh đoạt Phích Lịch đường với hắn.

Ngôn Khánh nở nụ cười không nói gì.

Hắn nghĩ nghĩ lấy ra một trang giấy viết xuống danh tự của Trương Tôn Vô Kỵ đằng sau là tên của Thẩm Quang, Hùng Khoát Hải, Hám Lăng Trịnh Đại Bưu, Liễu Hanh, Lương Lão Thực một chuỗi tên.

Rồi sau đó hắn cầm lấy tờ giấy kia đưa cho Trương Tôn Vô Kỵ.

- Vô Kỵ sau khi trang giấy này được viết ta với người đã ở cùng một đạo tuyến rồi.

Trương Tôn Vô Kỵ mày rậm nhảy lên mà bình tĩnh nói:

- Chẳng lẽ hiện tại chúng ta không phải ở trên cùng một đạo tuyến sao?

Đúng thế có lẽ từ khi Lý Ngôn Khánh đi vào trong Phích Lịch đường bái Trương Tôn Thịnh là thầy thì Trương Tôn Vô Kỵ đã biến đổi vận mệnh long trời lở đất, liên hệ chặt chẽ với Lý Ngôn Khánh, mà đâu chỉ một mình Trương Tôn Vô Kỵ, Thẩm Quang, Đỗ Như Hối, Phòng Huyền Linh, Tạ Ảnh Đăng còn có Tiết Thu, Từ Thế Tích, Bùi Hành Nghiễm những người này không phải vô tình sinh cải biến sao?

Mãi đến lúc này Lý Ngôn Khánh có thể tự hào nói: Hắn chính là một cơn bướm gây chấn động cả Thái Bình Dương.

(ý nói một cơn bướm bướm đập ở nơi này có thể gây một cơn bão ở một nơi khác)

Đêm đã khuya, Lý Ngôn Khánh tựa vào cửa hiên nhìn ánh sáng trên trời cao tinh không, miệng tự thì thào.

Vũ Đức năm thứ ba đầu tháng hai, Tần vương Lý Thế Dân suất bộ trở về Quan Trung.

Cùng tháng tả kiêu vệ đại tướng quân Khuất Đột Thông đến Lạc Dương đảm nhiệm chức vụ Đô Kỳ Đạo Đại Hành Thai, Hà Nam thái thú, ngũ châu đại đô đốc.

Ánh mặt trời bình minh chiếu xuống Lạc Dương.

Lý Ngôn Khánh ở trong phủ bày ra hương án nghênh đón thánh chỉ.

- Hà Nam vương Lý Ngôn Khánh thiên tư thông minh, trầm ổn giỏi giang, làm tôn thất mẫu mực, đảm nhiệm chức vụ Thiếu Khanh Tông Chính Tự, trong vòng mười lăm ngày trở về Trường An.

Người truyền ý chỉ vẫn là Đậu Uy.

Trước đây hắn phục mệnh tiến về Củng huyện truyền chỉ không ngờ Lý Ngôn Khánh biết được tin Lý Hiếu Cơ chết đã suất lĩnh Vạn Thắng quân vụng trộm tiến về Lạc Dương dẫn tới biến cố.

Hiện tại Lý Thế Dân đã trở về Trường An hai tháng.

Mà thánh chỉ cũng theo Khuất Đột Thông mà tới.

746. Chương 221: Thụý Vân Sấp Sinh.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Thương hộ hiện tại lục tục buôn bán, Thông Xa phố mỗi ngày hàng hóa qua lại như nước chảy, đám người kia cũng không gây huyên náo nữa.

Dù sao triều đình triệu hồi Lý Thế Dân cũng là cho bọn họ đầy đủ mặt mũi.

Nếu như tiếp tục làm âm ỉ thì chỉ sợ sẽ làm ra đại phiền toái, những thế trụ đã dùng chân ở đây tới chục năm có khi tới mấy trăm năm mà không ngã là do có ánh mắt nhìn người.

Đại thế đã được bình định.

Lý Ngôn Khánh cũng không thể có lựa chọn khác.

Lúc trước hẳn có thể nói là vì Trưởng Tôn Vô Kỵ xuất đầu nhưng hiện tại nếu như lại gây chuyện sẽ bị người ta trách cứ.

Đậu Uy đem thánh chỉ bỏ vào trong tay Lý Ngôn Khánh rồi thở ra một hơi.

- Dưỡng Chân lúc này người đờng hí lộng lão phu nữa, lúc trước người gây chuyện khiến cho lão phu thật sợ hãi.

Trong lời nói có trách cứ nhưng đa phần vẫn xuất phát từ sự quan tâm của trưởng bối.

Lý Ngôn Khánh gãi gãi đầu rồi trả lời:

- Để quận công chịu phiên toái, Dưỡng Chân thật áy náy, kính xin lão quận công không trách cứ.
- Được rồi được rồi, lão phu chỉ cần nhàn hai tiếng mà thôi, người ngoan ngoãn theo ta về Trường An là được rồi.

Lý Ngôn Khánh mỉm cười gật đầu mời Đậu Uy ngồi xuống.

Chỉ tổng chốc lát hẳn tò mò:

- Lão quận công đang êm đang đẹp tại sao lại phong ta chức vụ Thiếu Khanh Tông Chính Tự? Tuổi tác của ta hiện tại đảm nhiệm chức vụ này có vẻ không thích hợp.

Tông Chính Tự ở Thiết Tông có một người, Thiếu Khanh có hai người.

Theo Lý Ngôn Khánh biết Lý Thần Thông làm Tông Chính, Lý Hoãn làm Thiếu Khanh, một Thiếu Khanh khác nữa là Lý Bạch Cầu.

Thiếu Khanh Tông Chính phẩm hàm tứ phẩm.

Đảm nhiệm chức vụ này đa phần là những lão nhân danh vọng khá cao ở trong tộc, Lý Ngôn Khánh hiện tại mới hai mươi hai tuổi không khỏi quá trẻ.

Đậu Uy thấy ở trong phòng không có người nào khác thì khẽ nói:

- Dưỡng Chân lão phu với người xem như có giao tình.
- Có một số việc lão phu cần phải nhắc nhở người, thái tử hi vọng người có thể chấp chưởng Bắc Nha cấm quân hơn nữa chuyện này còn trình báo lên Thượng Thư Tỉnh, vốn rất thuận lợi vốn nhị lang cũng cho rằng như vậy chẳng hiểu tại sao bệ hạ lại đột nhiên đổi ý, sửa lại cho Triệu vương tiếp chưởng Bắc Nha. Mà Triệu vương sau khi đánh chết Lương Sư Đô trở về Trường An luận công huân hẳn tiếp chưởng Bắc Nha cũng là thích hợp.

Lý Ngôn Khánh nhìn như bình tĩnh nhưng hiện tại sóng gió đã rất lớn.

Hắn lập tức có thể khẳng định lúc trước Lý Thế Dân rút khỏi Lạc Dương là thủ bút của Lý Tĩnh, còn lần này Lý Thế Dân đồng ý cho Lý Ngôn Khánh tiếp chưởng Bắc Nha nhất định cũng có quan hệ với Lý Tĩnh, theo đạo lý mà nói người không muốn hắn tiếp chưởng Bắc Nha nhất phải là Lý Thế Dân.

Nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại đồng ý.

Lý Uyên cho dù tín nhiệm Lý Ngôn Khánh nhưng cũng phải cân nhắc liên quan ở trong đó.

Lý Ngôn Khánh là do thái tử Lý Kiến Thành tiến cử mà Lý Thế Dân lại đồng ý điều này không phải nói là Tần vương và thái tử thông qua Ngôn Khánh đã hợp thành một thể rồi sao? Trèo lên đại bảo nhằm nháp tư vị quyền lực mỹ diệu Lý Uyên tuyệt không thể để người khác có nhiều quyền lực hắn, cho dù Lý Kiến Thành là người hắn chỉ định thừa kế.

Nhưng mà đơn giản như vậy sao?

Lý Ngôn Khánh không thể đạt được chức cấm quân Bắc nha, chỉ làm một cái Thiếu Khanh không có thực quyền?

Thủ đoạn của Lý Tĩnh thật là hya, một phương diện làm ta bất hòa với Lý Uyên Lý Kiến Thành, một phương diện khác đặt ta ở Tông Chính Tự khơi mào bất mãn tôn thất.

Dù sao Lý Ngôn Khánh ở tuổi này làm sao có thể được dòng họ tán thành?

Hảo thủ đoạn hảo thủ đoạn.

Lý Ngôn Khánh trong lòng vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Tuy nhiên ở ngoài mặt hắn vẫn lộ ra vẻ vô cùng bình tĩnh, cười ha hả mà nói:

- Lão quận công ông cứ yên tâm, Đường Chân không phải không biết nặng nhẹ nhưng Thúy Vân sắp tới kỳ sinh nở, mười lăm ngày chỉ sợ hơi gấp mong lão quận công bẩm báo với bề hạ cho chút thời gian, đợi Thúy Vân sinh xong ta sẽ lập tức lên đường.

Câu này hợp tình hợp lý Đâu Uy dĩ nhiên không phản đối.

- Thúy Vân sắp sinh rồi sao?

Đây chính là đại sự, nếu như vậy lão phu phái người tiến về Trường An chắc hẳn bề hạ cũng không làm khó.

Trước kia người đã có một trai một gái hiện tại Thúy Vân sắp sinh coi như là khai chi tán diệp cho Cửu Lang, chắc hẳn Cửu Lang ở trên trời biết cũng rất vui mừng.

Ngôn Khánh cùng với Đâu Uy nói vài câu sau đó Đâu Uy cáo từ rời đi.

Đâu gia ở Lạc Dương có sản nghiệp hắn dĩ nhiên là về nhà nghỉ ngơi.

Ngôn Khánh tiễn Đâu Uy rời đi sau đó lập tức trở về trúc viên vương phủ.

- Thẩm Quang.

- Có thần.

- Lập tức báo cho Sài Tùng mệnh hắn trong vòng mười ngày phải đem Kỳ Lân đài ở Củng huyện tẩy rửa toàn bộ dấu vết.

- Vâng.

Lý Ngôn Khánh ở cửa hiên tháo dây, bước chân trần đi vào trong trúc lâu.

Từ trên giá sách hắn lấy hỏa tập đốt một tập giấy sau đó ném vào trong chậu đồng.

Tập giấy kia ghi lại một số căn cứ theo trí nhớ còn nhỏ của hắn viết lại, theo thời gian rất nhiều chuyện đã biến hóa tác dụng của tập giấy này không còn nhiều nữa, kinh nghiệm kiếp trước để lại đã vô cùng có hạn, giữ lại chỉ phiền toái.

Nhìn tập giấy từ từ biến thành tro tàn, ánh mắt của Ngôn Khánh cũng trở nên đặc biệt thâm lãnh.

Ở bên ngoài Vân phủ lúc này một đám sai vặt vừa quét dọn vừa nói chuyện phiếm đề tài bọn họ nói vẫn là chuyện hôm qua Hà Nam vương rời khỏi Lạc Dương.

- Không ngờ nghị lễ tiễn đưa Hà Nam vương ngày hôm qua thật là khí phái, Khuất Đột Thông đích thân tự mình đưa tiễn.

- Đúng thế Hà Nam vương hiện tại đúng là khó lường.

- Hôm qua các người có nhìn thấy Đổng Sĩ Hùng không? Chính là Đổng Sĩ Hùng năm đó ở Thông Xa phố, hiện tại hắn đang ở trong vương phủ Hà nam làm việc cho Thẩm Quang đại nhân, ha ha không nói dối các người ta vẫn cùng Đổng Sĩ Hùng uống rượu, lại nói tiếp, khi đó Đổng Sĩ Hùng là chân chạy cho Thẩm đại nhân ngay cả ta cũng phải cung kính.

Nhưng bây giờ tên kia đúng thật là...

Một thân tơ lụa lả lướt không cần phải nói, nhưng khí phái của hắn thật là khó lường mang theo mấy chục người đi trên Thông Xa phố ngay cả lão Mã cũng phải gọi hắn là tam ca, Đổng lão tam.

- Đúng thế nhớ ngày đó tất cả mọi người đều kiểm ăn ở Thông Xa phố.

Người xem Thảm đại ca và Đảng gia tam huynh đệ hôm nay uy phong cỡ nào còn chúng ta chỉ là gia nô của nhà người khác.

Khi đó Hà Nam vương nhận người Thảm đại ca còn tìm tới ta mà ta khi đó bị văng đầu không đáp ứng nếu không hôm nay đâu có kém gì Đảng gia tam huynh đệ. Hiện tại nhớ lại thật hối hận, thật hối hận.

Nói xong người sai vật hiện ra vẻ hối hận đáng tiếc vô cùng.

747. Chương 222: Huyết Án.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Trên thực tế sau khi Lý Ngôn Khánh dùng thân phận Hà Nam vương tới Lạc Dương thì tất cả ngõ hẻm đều đàm luận về hắn.

Hôm qua sáng sớm Hà Nam vương phụng chỉ tiến về Lạc Dương.

Vạn Thắng quân cũng tiến về phía trước, hai vị phu nhân cũng đi theo làm bạn với hắn, chỉ vì Bùi Thúy Vân vừa mới sinh con gái cho nên thể cốt nhu nhược Hà Nam vương để cho nàng trước tiên nghỉ ngơi ở Lạc Dương sau khi hồi phục thân thể sẽ tiến về Trường An.

Lý Ngôn Khánh không phải không muốn ở lại mà không thể ở lại.

Hắn chậm trễ ngày đi là đợi tới Bùi Thúy Vân sinh xong rồi, nếu như còn đợi đến khi nàng hồi phục thì không biết phải chờ tới khi nào nữa.

Để tiểu Niệm ở lại chiếu cố Bùi Thúy Vân, trong vương phủ cũng có đầy đủ nhân thủ.

Cộng thêm với người nhà Bùi gia tới, Lý Ngôn Khánh cũng không cần phải quá lo lắng.

Lúc đi trên đường rất phô trương khiến cho vô số người hâm mộ.

Đúng lúc này ở bên trong truyền tới một thanh âm trầm thiết thê lương:

- Giết người giết người.

Hai tên sai vật liền giật mình, vội vàng quăng chổi chạy vào trong phủ.

Cùng lúc đó tòa phủ đệ to lớn trở nên loạn thành một bầy, trong trạch viện cơ hồ là ướt sũng máu tươi.

Huyết thái dương của Khuất Đột Thông liên tục nhảy.

Hắn mang theo thân vệ tiến về phía căn phòng tràn ngập mùi máu tanh, cho dù Khuất Đột Thông đã nhìn thấy nhiều cảnh tượng nhìn cảnh tượng trong gian phòng cũng khiến hắn phải hoảng sợ.

Trong phòng khắp nơi đều là máu tươi.

hai nữ tỳ ở cửa ra vào bị giết giống như giết gà vậy, lưỡi dao sắc bén cắt đứt yết hầu, ngã vào trong vũng máu, trên mặt vẫn lộ ra vẻ kinh ngạc.

Điều này cho thấy hai nữ tử này trước khi chết cũng không cảm thấy được gì.

Hung thủ xuất hiện đột nhiên ra tay cũng rất nhanh khiến cho nữ tỳ chưa kịp thấy đã bị giết chết.

Hà Nam phủ doãn, Lạc Dương huyện lệnh đứng ở đằng sau Khuất Đột Thông.

Khuất Đột Thông ngồi xổm xuống, xem thi thể của hai nữ tỳ, một lát sau thở dài nói:

- Kiểm thật nhanh.

Hắn đứng dậy đi lên giường xem xét.

Một mỹ phụ trần truồng ngã trong vũng máu tóc mây tán loạn.

Tuy nhiên điều này cũng không phải máu chốt.

Điều khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi chính là bên cạnh thi thể xinh đẹp này là một thi thể nửa người trên lõa lồ, ngửa mặt lên trên trời, đầu của cổ thi thể này đã không thấy đâu nữa, ở trên giường trên tường đều tung tóe vết máu.

Khuất Đột Thông quay đầu hỏi:

- Hôm qua ai là người cuối cùng nhìn thấy Vương đại nhân?
- Lúc ấy lão quản gia phụ trách chiếu cố, Vương đại gia sau khi uống rượu đã trở về phòng, cuối cùng không ai gặp.
- Lão quản gia đâu rồi?

Lạc Dương huyện lệnh do dự một chút rồi thấp giọng nói:

- Cũng đã chết.
- Sao?
- Vương đại nhân một nhà tổng cộng 38 nhân khẩu đêm qua đã bị giết, kỳ quái nhất là không ai thấy được dị trạng, lão quản gia là tâm phúc của Vương đại nhân ngụ ở gian phòng kế bên, ở trong không có thể thất nhi nữ, vậy mà bọn hạ nhân buổi sáng chứng kiến thi thể của lão quản gia đã gục ở cửa ra vào, con gái con trai con dâu con rể của lão quản gia cũng bị hạ độc thủ, tuy nhiên ngoại trừ người Vương đại nhân những người khác đều một đao mất mạng.
- Không bị lấy đầu?
- Không bị.
- Lập tức tra rõ xem Vương Hành Bản Vương đại nhân khi còn sống trêu chọc người nào ta đoán chừng hung thủ còn ở gần đây.

Vương Hành Bản vốn là đại tướng quân dưới trướng của Vương Thế Sung.

Sau khi hàng được được phong làm Lạc Dương lưu thủ.

Tuy hấn không có nửa điểm thực quyền nhưng Lý Uyên hậu đãi hàng thần cho nên hấn mới có được chức vụ này, tuy nhiên chẳng ai ngờ rằng Vương Hành Bản làm lưu thủ Lạc Dương được hai tháng đã bị người ta chém đầu hơn nửa còn là cả nhà bị giết, đầu cũng không thấy tung tích ở đâu.

Cái này là cừu hận bậc nào?

Khuất Đột Thông trầm kinh hãi.

Tên hung thủ này thủ đoạn thật là độc ác.

Sau khi ra khỏi phòng, Khuất Đột Thông dùng sức thở ra một hơi dài, hít lấy không khí ẩm ướt.

Đêm qua có cơn mưa dầm dề vết của hung thủ vì vậy cũng mất đi, muốn tra xét chỉ sợ rất khó.

Theo đạo lý mà nói sát nhân bậc này không phải là thuộc sự quản lý của Khuất Đột Thông tuy nhiên vì thân phận đặc thù của Vương Hành Bản cho nên hấn mới xuất hiện.

Hà Nam vương vừa đi Lạc Dương đã xảy ra huyết án.

Hấn là có quan hệ với Hà nam vương?

Khuất Đột Thông lắc đầu chuyện này không thể, Hà Nam vương và Vương Hành Bản không có gút mắc với nhau thì sao hấn lại ra tay giết người được.

Trong lúc trầm tư thì chợt có sai dịch của Hà Nam doãn tới đây.

Hà Nam doãn vừa tới đây nhậm chức, cũng là một nhân vật vô cùng có tiếng năm Đại Nghiệp, Đỗ Chính Luân.

Sai dịch nói nhỏ bên tai Đỗ Chính Luân vài câu, sắc mặt Đỗ Chính Luân liền trở nên tái nhợt.

- Đổ đại nhân xảy ra chuyện gì vậy?

Khuất Đột Thông nhìn thấy bộ dạng của Đỗ Chính Luân thì có dự cảm không tốt lắm cho nên liền mở miệng hỏi thăm.

Đỗ Chính Luân tiến lên hạ giọng nói:>

- Người nhà Từ Huệ phường Vân Định Hưng Vạn đại nhân vừa tới báo án nói rằng đêm qua một nhà Vân đại nhân hai mươi sáu nhân khẩu đã bị giết sạch, tình huống rất tương tự bên Vương đại nhân, tuy nhiên thủ cấp của Vân đại nhân lại không thấy đâu.

Khuất Đột Thông hít sâu một hơi, hần loáng thoáng đoán được manh mối.

Hắn cùng với huyện lệnh Lạc Dương tiến về Từ Huệ phường xem xét hiện trường giết người sau đó kéo Đỗ Chính Luân tới bên cạnh sắc mặt lộ ra vẻ do dự.

- Đại đô đốc, đô đốc làm sao vậy?

Khuất Đột Thông hít sâu một hơi:

- Đổ đại nhân không biết người có nghe qua lời đồn không?

- Lời đồn gì?

- Ba năm trước đây Tùy hoàng Dương Quảng ở Giang Đô bị giết trước đó một năm, hoàng thái tử Dương Đồng cũng nhường ngôi cho Vương Thế Sung.

Lúc đó Hoàng Thái tử cũng không xuất hiện về sau Vương Thế Sung thuận lợi leo lên vương vị thì Hà Nam vương ở Huỳnh Dương khởi công xây dựng lăng mộ cho Hoàng Thái tử, mọi người mới biết được rằng Hoàng Thái tử đã bị giết. Theo lời nói của Vương Thế Sung thì người giết Hoàng Thái tử là hai tên yểm nô Lương Bách Niên và Đoạn Du.

Đỗ Chính Luân nhăn mày lại:

- Cái này thì ta biết Đoạn Du và Lương Bách Niên sau đó không phải bị Vương Thế Sung giết chết giao cho Hà Nam vương sao?

- Đại tướng quân không phải tướng quân nói chuyện này do Hà Nam vương gây nên sao?

Khuất Đột Thông nói:

- Có lẽ không có khả năng.

Hà Nam vương sáng sớm hôm qua đã rời Lạc Dương, đêm qua có lẽ tới Trường An, ngoại trừ Hùng Khoát Hải bởi vì thành thân tạm thời ở Lạc Dương thì tất cả mọi người đều rời đi, Hùng Khoát Hải võ nghệ cao cường chém giết trăm trận nhưng đây là thủ đoạn của người giang hồ không giống như có quan hệ với Hà Nam vương.

- Có lẽ là ẩn chiêu của Hà Nam vương.

- Đổ đại nhân.

748. Chương 223: Không Quan Hệ Tới Hà Nam Vương.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Ngữ khí của Khuất Đột Thông đột nhiên sâm lạnh lại:

- Hà Nam vương chính là tôn thất, là chất nhi mà bệ hạ tin nhất.

- Ta không rõ người vì sao lại đem chuyện này đổ lên trên đầu của Hà Nam vương? Ta biết người và Lưu Văn Tĩnh quan hệ với nhau không tệ nhưng người phải rõ ràng đây là tình huống gì, nếu như người không có chứng cứ thì đừng trách bản quan tấu lên rằng người phi báng tôn thất.

Đỗ Chính Luân từng hiệu lực ở trong phủ Tần vương cho nên dấu vết của Tần vương vô cùng rõ ràng.

Khuất Đột Thông thấy Đỗ Chính Luân năm lần bảy lượt muôn đem sự tình đặt lên trên người của Hà Nam vương thì nổi giận.

Từ khi đến Lạc Dương hần đã nghe nói Hà Nam vương ngang ngược kiêu ngạo, lúc đó Khuất Đột Thông còn sợ rằng Lý Ngôn Khánh không dễ nói chuyện nhưng trên thực tế Lý Ngôn Khánh lại vô cùng phối hợp.

Hai người tuy gặp nhau không nhiều nhưng vô cùng ngưỡng mộ nhau.

Khuất Đột Thông đối với đồn đãi bên ngoài đối với Lý Ngôn Khánh cảm thấy không đúng lắm, về phần tâm tư của Đỗ Chính Luân Khuất Đột Thông dĩ nhiên là hiểu, nhưng Đỗ Chính Luân không có chứng cứ mà Khuất Đột Thông hồi trước có giao tình với Trương Tôn Thịnh, nể mặt Trương Tôn Thịnh hần cũng không làm khó Lý Ngôn Khánh.

Đỗ Chính Luân nói:

- Vậy đại đô đốc cho rằng là người phương nào gây nên?

Khuất Đột Thông nghĩ nghĩ rồi nói:

- Theo ta thấy việc này tám phần có liên quan đến Tiêu Tuy ở Giang Hoài, nghe nói tả phó xạ đại tướng quân của Tiêu Tuy Trương Trọng Kiên trước kia cũng là người trong giang hồ, kết giao rộng rãi, ở Lạc Dương cũng có căn cơ, nếu như hần muốn tìm nhân sĩ giang hồ gây án cũng không phải là điều khó khăn.

Mà Vương Hành Bản cùng với Vân Định Hưng đều là hung thủ sát hại Hoàng Thái chủ, Tiêu Tuy vì hoàng thất báo thù cũng không có gì là kỳ quái.

- Chuyện này cùng với Hà Nam vương một chút quan hệ cũng không có.

Hà Nam vương tiến vào Lạc Dương ban đầu đã không nói đến chuyện của Vương Thế Sung, ngay cả Vương Thế Sung cũng nói hần cùng với Hà Nam vương không có thù riêng, tất cả đều vì mình làm chủ, nếu như người mà còn đem chuyện này đặt lên người của Hà Nam vương mà không có chứng cứ nữa đến lúc đó cho dù Hà Nam vương không truy cứu thì bộ hạ cũng không tha cho người.

Đỗ Chính Luân tuy trong lòng không thoải mái nhưng cũng biết là Khuất Đột Thông muốn tốt cho hần.

- Đã như vậy chúng ta sẽ đem chuyện này tấu lên Trường An.

- Theo ta thấy từ hôm nay chúng ta cần phải phong tỏa lại thương lộ từ Ngô huyện tới Lạc Dương, nói không chừng còn tra được manh mối.

- Vương Thế Sung đã theo Tần vương trở về Trường An rồi.

- Hần là đồng lõa của Vân Định Hưng và Vương Hành Bản hai người này bị giết, vậy bước tiếp theo của hung thủ sẽ là nhắm vào Vương Thế Sung.

Lạc Dương không cần cảnh giới, ngược lại chúng ta cần phải nhanh chóng báo lên Trường An tránh cho hung thủ một lần nữa thực hiện bộ hạ cũng mất mặt mũi.

- Đúng thế.

Đỗ Chính Luân gật đầu cùng với Khuất Đột Thông đi ra khỏi vương phủ tiến về phía hiện trường ở Từ Huệ phường.

Tuy nhiên trong lòng hần thầm suy nghĩ: Việc này cần phải báo cho Tần vương, ta cảm thấy chuyện này có quan hệ với Hà Nam vương.

Mặt trời cuối cùng cũng lặn ra.

Ở dưới chân núi Hưu sơn có một tòa chùa kích thước không lớn hơn nữa vô cùng đơn sơ.

Tòa chùa này có tên là Hoàng Thái tự, cũng không có gì đặc biệt ở trong chùa chỉ có mười tăng nhân, rất ít tiếp xúc với người ngoài.

Vào lúc giữa trưa ở bên ngoài chùa Hoàng Thái đi tới một người.

Hắn phong trần mệt mỏi, tọa kỵ dưới háng mồ hôi cũng nhỏ giọt, hiển nhiên là trải qua một phen đường xa lận lộn.

Trường bào màu xanh có chút bùn, hắn ở bên ngoài chùa nhảy xuống ngựa, bước nhảy tới cửa chùa, ầm ầm gõ cửa chùa.

Một lát sau cửa chùa mở ra, một bạch diện tăng nhân thò đầu ra.

Hắn hiển nhiên nhận ra người này vội vàng hành lễ nói:

- Mã đại nhân, đại nhân tới rồi sao?
- Lô công có ở đây?
- Lô tướng quân hiện tại đang ở thiện phòng nghỉ ngơi.
- Đi trước dẫn đường cho ta tiếp kiến.
- Vâng.

Cử chỉ của tăng nhân có vài phần âm nhu, không giống như người xuất gia có vài phần giống như thái giám trong cung.

Hắn dẫn người tới đi thẳng tới Đại Hùng bảo điện nghiêng người trước thiện phòng.

- Lô tướng quân Mã đại nhân tới rồi.
- Mời vào.

Mã đại nhân cũng không khách khí bước vào trong thiện phòng.

Gian thiện phòng này bài trí rất đơn giản, ánh sáng cũng không quá nhiều.

Một tăng nhân trung niên ngồi ngay ngắn ở trên bồ đoàn, trước mặt là một cái mõ, trong miệng đọc kinh phật.

Khi Mã đại nhân tiến đến hắn liền đứng dậy.

- Mã đại nhân.

Mã đại nhân mỉm cười ngồi xuống trước mặt tăng nhân kia sau đó cầm lấy cái túi đặt trước mặt tăng nhân.

- Đây là....
- Vương gia nói hứa hẹn năm trước của vương gia vương gia chưa từng quên.
- Đây là một bộ phận của hứa hẹn, Vương Thế Sung hiện tại đã đi Trường An muốn động tới hắn cũng không phải là một chuyện dễ dàng Vương gia nói vương gia đã đáp ứng thì sẽ không nuốt lời bởi vì tình cảnh hiện tại cho nên không gấp gáp được.

Thân thể tăng nhân kia khẽ run lên.

Gương mặt của hắn vì kích động mà trở nên vằn vẹo.

Hắn hít sâu một hơi, mở cái túi ra bên trong là hai hộp gấm.

Hắn đem hộp gấm mở ra, ở bên trong rõ ràng là hai đầu người máu chảy đầm đìa.

Một mùi hôi gay mũi truyền ra kết hợp với mùi máu tay đập vào mặt.

- Vương Hành Bản, Vân Định Hưng, hai tên cầu tặc các ngươi cũng có ngày hôm nay.

Hắn chỉ vào hai đầu người khản giọng chửi ầm lên, nước miếng văng tung tóe, khuôn mặt dữ tợn vằn vẹo, không giống như là một tăng nhân thoát khỏi hồng trần. Tăng nhân mắng xong lại quay người về phía một bài vị trên bàn, lớn tiếng khóc lớn, một bên kêu la một bên khóc hắn như là điên rồi.

Trên bài vị viết: Bài vị của cố chủ Dương Đồng.

- Bệ hạ, bệ hạ ơi, Lý lang quân đã báo thù cho bệ hạ rồi, năm đó những người hại chết bệ hạ một tên đều trốn không thoát.

Ở bên ngoài thiện phòng mười tăng nhân cũng phủ phục khóc lớn.

Tăng nhân trung niên kia chính là người hộ tống linh cữu Dương Đồng tới Cửu huyện gặp Lý Ngôn Khánh, Lô Dận.

Mã đại nhân ở bên cạnh nhắm mắt không nói gì.

Lúc hắn chạy đến đã dự liệu tình huống, tuy nhiên hiện tại vẫn thăm cảm thán: Vương gia đúng là hảo thủ đoạn.

Hôm nay rạng sáng, hắn bị Sài Tùng gọi vào trong phòng nhận hai hộp gấm này.

Sau đó hắn leo lên một chiếc thương thuyền rời khỏi Lạc Dương, sau khi vừa rời khỏi đã vội chạy ngựa, một đường tới đây.

- Mã đại nhân, Lô Dận xúc động rồi.

Hồi lâu sau Lô Dận cũng đã bình tĩnh trở lại.

Hắn sửa sang vật áo thi lễ với Mã đại nhân:

- Ngày sau Hà Nam vương có phân công gì Lô Dận cho dù muôn chết cũng không từ.

749. Chương 1: Triều Đình Điều Động.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

- Ha ha Lô tướng quân xin đứng lên.

Thời kỳ Tùy Đường thái giám trong nội cung rất có quyền lực.

Lô Dận vốn có chức trách phục thị Dương Đồng cho nên được gọi là tướng quân.

Kỳ thực tướng quân này của bọn họ không phụ trách đi đánh giặc mà chủ yếu là hầu hạ hoàng đế.

Mã đại nhân gọi một tăng nhân tới, đem hai đầu người thu lại.

- Lô tướng quân, Vương Hành Bản Vân Định Hưng đã bị giết mọi người chỉ sợ khó có thể ở nơi này, ta đoán chừng không bao lâu nữa chậm nhất là giữa trưa triều đình nhất định sẽ phái người tới đây đến lúc đó thân phận của mọi người sẽ bị bại lộ.

Vương gia này dùng thủ đoạn không phải thông thường chỉ sợ cũng không có cách ra mặt bảo vệ mọi người được.

Cho nên mọi người cần phải rời khỏi đây, không biết Lô tướng quân có ý định gì hay không?

- Cái này...

Lô Dận liền do dự trầm ngâm không nói.

- Vương gia nói tướng quân nếu muốn đi Ngô huyện thì nên bỏ ý nghĩa này đi, bên Ngô huyện chỉ sợ khó có thể lâu dài, sớm muộn gì cũng bị phá, không bằng đi Trường An tìm vương gia, ở bên Trường An bọn họ còn thiếu một người chủ sự mà người bình thường vương gia không tin được.

- Đi Trường An?

Ánh mắt của hơn mười người đều nhìn về phía Lô Dận.

Những tăng nhân của Hoàng Thái chủ năm đó đều là nội thị giống như là Lô Dận, tục xưng là thái giám.

Bọn họ ở bên ngoài rất khó sinh tồn.

Hoặc là bán mình cho một số đại gia làm nô hoặc tự mình suất gia, dù sao bọn họ cũng quá đặc thù, luận thanh âm hay các phương diện khác đều rất phiền phức.

Nhưng nếu hiệu lực cho Hà Nam vương thì...

Lô Dận khẽ nói:

- Đây là ý của Hà Nam vương?

Mã đại nhân cười gật đầu:

- Vương gia nói Lô tướng quân mọi người đều là chí sĩ trung trinh.

Mọi người có thể vứt bỏ vinh hoa vũ quý giữ gìn chùa trong núi hoang dã đủ để chứng minh có thể tin cậy.

Tình cảnh của vương gia hiện tại cũng không như ý muốn mà bên trong phủ lại không có nhiều người thân cận nếu như Lô tướng quân không chê thì vương gia rất nguyện ý để cho tướng quân chấp chưởng nội phủ trong phủ.

Nội phủ chính là một trong tam lệnh ở vương phủ phẩm trật chính là thất phẩm.

Lô Dận lúc đầu đúng là muốn đi phía Nam tìm nơi nương tựa Ngô huyện.

Thế nhưng mà Hà Nam vương cũng đã nói Ngô huyện không kiên trì được bao lâu nữa Lô Dận vì vậy cũng hơi do dự, hẳn đối với Lý Ngôn Khánh mà nói vô cùng tin tưởng, năm xưa Lý Ngôn Khánh chưa chấp hẳn, vài năm sau lại giết hung thủ sát hại Dương Đồng, hiện tại chỉ có một mình Vương Thế Sung là chưa xong mà thôi, Lô Dận cũng cảm động liền đồng ý.

Tuy nhiên ở trong cung nhiều năm nên Lô Dận vô cùng cẩn thận.

- Mã đại nhân, vương gia cần gì để Lô Dận cống hết sức lực?

Mã đại nhân liền gật đầu nhìn các tăng nhân bên cạnh.

Lô Dận liền để họ ra bên ngoài rồi sau đó nói:

- Vương gia có gì phân phó?

- Vương gia hỏi trong nhà của tướng quân còn liên hệ với những ai?

Lô Dận khẽ giật mình sau đó gật đầu:

- Lô Dận năm đó tuy trực xuất ra khỏi nha môn nhưng vẫn có liên hệ với người trong nhà.

Lưu Tư Đồ sau khi bị giết, ta vẫn cùng người trong nhà gửi thư cho nhau, hơn nữa còn cùng với Lô Tổ tướng quân tiếp xúc.

Hắn đã nói những lời này dĩ nhiên là minh bạch ý của Mã đại nhân.

Hà nam vương phủ hi vọng thông qua hắn có thể có quan hệ gần hơn với Phạm Dương Lô thị.

Lô thị đúng là được triều đình coi trọng, Lô Xích Tùng có công lao ở Hà Đông thông lộ, hơn nữa cùng với Lý Uyên kết giao mật thiết.

Nếu như Phạm Dương Lô thị đồng ý kết giao với Hà nam vương thì Hà Nam vương sẽ có lợi rất lớn.

Lô Dận nói:

- Cha mẹ Lô Dận đã qua đời nhưng gia thúc Lô Phương rất khỏe mạnh, cũng đảm đương chức vụ tộc lão của Lô gia.

Gia thúc về sau dặn dò Lô Dận sau khi vào cung phải thường xuyên liên hệ với gia thúc, nếu như vương gia cần Lô thị hiệp trợ thì Lô Dận nhất định dùng hết khả năng thuyết phục gia thúc.

- Như thế thì rất tốt.

Mã đại nhân đứng dậy khẽ nói:

- Vậy đi thu thập rồi chúng ta chuẩn bị đi.

Lô Dận gật đầu:

- Vậy thì chúng ta từ từ đi thu thập.

Đại thù đã báo sắp tới mình cũng phải bảo đảm cho chính mình Lô Dận cũng không lưu luyến gì nữa.

Lần này đi Trường An mình vừa vặn cũng có thể đối mặt với Vương Thế Sung.

Trong lòng Lô Dận có phần kích động hấn đi ra khỏi thiện phòng phân phó xuống dưới Mã đại nhân thì đứng dậy nhìn bài vị của Hoàng Thái chủ một lúc sau đột nhiên cười cười: Trường An lần này chỉ sợ có náo nhiệt.

- Dưỡng Chân Lạc Dương thật sự không để người lại sao?

Một cỗ xe ngựa nạm vàng xa hoa dùng sáu con ngựa trắng kéo từ từ đi trên đường.

Lý Ngôn Khánh mặc thanh sam ngồi ngay ngắn trên xe.

Hắn đang điểm trà vừa thưởng thức cảnh đẹp hai bên.

- Lạc Dương trước mắt không cần phải để ý.

- Bệ hạ muốn khống chế nơi đó ý đồ đã vô cùng rõ ràng không thể sửa lại, tuy nhiên đoán chừng muộn nhất năm sau sẽ khai chiến với Giang Nam khi đó nếu không khống chế được Lạc Dương thì sẽ tạo nên phiền toái rất lớn.

Đây cũng là lý do bệ hạ khẩn cấp đem ta từ Lạc Dương gọi về Trường An.

Ta ở Lạc Dương một ngày thì bệ hạ vẫn chưa buông tay buông chân được hiện tại ta rời Lạc Dương, triều đình sẽ nhanh chóng có phản ứng.

Lạc Dương đối với ta không có ý nghĩa nhiều lưu hay không lưu cũng không trọng yếu.

Quan trọng là lần này chúng ta đi Trường An có thể đứng vững gót chân, được rồi chúng ta sẽ có rất nhiều cơ hội.

Ngôn Khánh không nói nữa nhưng Trương Tôn Vô Kỵ làm sao không minh bạch đạo lý bên trong.

Ở trong xe ngựa Vô Kỵ hít một hơi thật sâu đôi mắt nhắm lại giống như là dưỡng thần hồi lâu không nói lời nào.

Một lúc sau hắn đột nhiên nói:

- Nói như vậy triều đình sẽ có điều động thế nào?

Ngôn Khánh uống một ngụm trà từ từ nói:

- Lão Đồ khả năng không thể ở lại Huỳnh Dương được rồi tuy nhiên không cần phải lo lắng cho hắn nhiều, thông tế kênh liên thông với Trung Nguyên Giang Hoài triều đình nhất định phải khống chế trong tay bảo đảm vật tư cho cuộc chiến Giang Nam được thông suốt. Lão Đồ là người của ta cho dù bệ hạ yên tâm thì thái tử và Tần vương cũng không cho phép.

Cho nên ta đoán chừng triều đình sẽ tăng bị thêm Trịnh Châu đồ đốc nhưng người được chọn là ai ta vẫn không cách nào đoán ra được.

Lão Đồ nhất định sẽ bị phái tới Dịch Châu Định Châu Mạc Châu Hằng Châu hoặc Thương Châu, năm địa phương này cần một người chủ quản.

750. Chương 2: Chu Sán.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Vô Kỵ khẽ giật mình, tròn mắt hơi híp lại.

- Ý người nói rằng triều đình muốn đối phó với Lý Nghệ?

- Đúng thế.

Ngôn Khánh cười nói:

- Lý Nghệ có được đất U Châu chính là môn hộ bắc cương đại Đường.

Mà ở dưới trướng hẳn lại là hùng binh tướng mạnh dũng mãnh thiện chiến nghe nói Lý Nghệ nắm trong tay mười vạn đại quân, có lẽ số quân này chỉ là khuếch đại nhưng thế lực của Lý Nghệ ở Bắc Cương rất lớn bệ hạ nhất định không đem môn hộ phương Bắc cho hắn. Cho dù Lý Nghệ được ban họ Lý nhưng bệ hạ nhất định không yên tâm.

Năm châu trong lời nói lúc này của Lý Ngôn Khánh đều ở phụ cận U Châu.

Trong đó Hằng Châu xa hơn một chút, Dịch Châu Dịch Châu Mạc Châu vừa vặn ở hai bên, đáng được gọi là láng giềng.

Lý Ngôn Khánh đoán chừng triều đình trước khi khai chiến với Giang Nam sẽ tìm cách làm suy vũ lực lượng của Lý Nghệ thậm chí có khả năng đem Lý Nghệ triệu hồi về Trường An, hoàn toàn nắm giữ U Châu trước khi Từ Thế Tích suất bộ tới Hà Gian. Mà Bùi Hành Nghiễm, Tiết Vạn Triệt cũng sẽ vâng mệnh xuất phát, tiến về phương bắc làm suy yếu Lý Nghệ, mà Đỗ Như Hối rất có thể tới Thương Châu, trợ giúp hiệp trợ bọn Từ Thế Tích.

Tuy nhiên hẳn không thể đem lời này nói ra mà chỉ có thể giấu ở trong lòng.

Ngôn Khánh hi vọng mượn cơ hội này khảo nghiệm ánh mắt của mình cho nên hắn mặc dù nói Dịch Châu Mạc châu trọng yếu nhưng trong lòng vẫn cho rằng Đỗ Như Hối có nhiều cơ hội đến Thương châu nhất.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cười nói:

- Lão Đỗ hành vi quả quyết, rất có khí thế của tráng sĩ.

- Kỳ tài trác tuyệt đồng thời lại là tú tài trong năm Đại Nghiệp ta cảm thấy được trong năm cái châu này lão Đỗ có khả năng đi nhất chính là Thương Châu chứ không phải là Dịch Châu hay là Mạc châu, Mạc châu nghèo nàn bệ hạ điều lão Đỗ tới đó chẳng khác nào chèn ép người mà Thương Châu sản vật um tùm, giàu có đông đúc, thế lực rắc rối phức tạp, lão Đỗ nếu như làm tốt thì là công lớn làm không tốt thì thuận lý thành chương bãi quan hắn, mà người cũng khó có thể giải vây cho hắn. Cho nên lão Đỗ đi Thương Châu là nhiều khả năng nhất.

Ngôn Khánh bưng lấy chén trà nhìn Vô Kỵ mà không tiếp lời.

Vô Kỵ suy nghĩ ngày càng kín đáo.

Tuy nhiên tính tình còn chưa đủ trầm ổn, sau khi tới Trường An sự tình phức tạp chỉ sợ khó có thể thích ứng.

Lý Ngôn Khánh ghé tới đây lại cảm thấy hơi sầu lo.

Chạng vạng tối đoàn xe cách Bá Kiều sáu mươi dặm.

Tới gần kinh đô và các vùng lân cận ở trên đường kiểm tra càng ngày càng nghiêm mật.

Ngôn Khánh cùng với Vô Cấu Đóa Đóa ở trạm dịch dùng cơm tối, đùa giỡn với Lý Chu sau đó trở về gian phòng của mình.

Trưởng nữ Ngọc Chân cùng với thứ nữ Ngọc Hoàn đều không đi theo.

Dù sao hai nữ tử này sinh ra cũng không lâu, không thích hợp để lặn lội đường xa đặc biệt là Thúy Vân vẫn ở lại lad cho nên phải chờ tới khi mẫu thân bình phục mới có thể tiến về Trường An.

Cái tên của Ngọc Hoàn cũng rất thú vị.

Dựa theo gia phả của Lý gia thì đời thứ ba tên chữ lót cho con gái là Ngọc. Lúc đặt tên là Ngọc Chân Ngôn Khánh thật không nghĩ quá nhiều nhưng khi con gái tiếp theo được đặt tên là Ngọc HOàn, Lý Ngôn Khánh liền nghĩ tới Dương Ngọc Hoàn, đây không phải là tên của Dương quý phi sao? Tuy nhiên lúc này Dương quý phi còn chưa sinh ra dĩ nhiên Lý Ngôn Khánh không có ý kiến.

Ngọc Hoàn.

Hi vọng con gái mình lớn lên có thể xinh đẹp như Dương quý phi.

Lý Chu dĩ nhiên cần phải đi theo nguyên nhân rất đơn giản.

Đóa Đóa chuẩn bị phạt gân tủy tủy cho nó, tiền hành cao luyện Trúc Cơ.

Lý Chu tròn một tuổi, Đóa Đóa nói rằng hài tử luyện Trúc Cơ càng sớm tương lai thành tựu càng cao.

Nàng không có hài tử cho nên đem tất cả hi vọng trút xuống người của Lý Cơ, Lý Ngôn Khánh cũng không từ chối, hắn cũng là người luyện võ đương nhiên minh bạch trụ cột càng kiên cố tương lai thành tựu cũng lớn.

Hơn nữa Lý Uyên trong chiếu thư cũng viết muốn Lý Ngôn Khánh mang Lý Chu tiến về Trường An.

- Vương gia Lạc Dương có tin.

Ngôn Khánh trở lại gian phòng ngồi xuống, Thẩm Quang đã tới.

Hai năm qua Thẩm Quang rất ít khi hộ tống Lý Ngôn Khánh xuất chiến bởi vì muốn hiệp trợ Sài Hiếu Hòa chinh đồn Kỳ Lân đài, phần lớn thời gian hắn đều ở Củng huyện.

Sau khi Kỳ Lân đài được chinh đồn xong xuôi Thẩm Quang mới trở lại bên người của Lý Ngôn Khánh.

Hai năm qua Thẩm Quang cải biến rất lớn.

Nếu như nói lúc trước Thẩm Quang như một thanh lợi kiếm ra khỏi vỏ bộc lộ tài năng thì hiện tại đã ở nguyên trạng.

Đứng ở cạnh Lý Ngôn Khánh hắn là một tùy tùng bình thường.

Nhưng lúc hắn biểu lộ thì người ta mới biết, Thẩm Quang không ra tay thì thôi ra tay là giết người.

Hôm nay Thẩm Quang trên danh nghĩa là suất lệnh Hà Nam vương phủ, cùng Lý Ngôn Khánh tới Trường An.

Ngôn Khánh bảo Thẩm Quang ngồi xuống, lơ đãng mà nói:

- Tình huống thế nào rồi?

- Tam Bảo đã phái người tới, theo đường vòng qua Hà Đông tiến tới Trường An.

- Đoán chừng sẽ tới cùng thời gian với chúng ta. Lô Dận về nhà muốn báỉ phỏng thúc thúc của hắn sau đó sẽ tới chỗ chúng ta tụ họp.

Lý Ngôn Khánh mỉm cười:

- Lão Chu kia dàn xếp tốt rồi chứ?

- Chu Sán hiện tại đã dàn xếp ở Củng huyện thỏa đáng lần này cùng với Tam Bảo trở về còn mang theo vàng bạc tơ lụa tài hàng do Tam Bảo phái người mang tới, mong vương gia kiểm kê.

Ngôn Khánh khoát khoát tay nói:

- Cái này giao cho Vô Kỵ xử lý.

- Người nói với Vô Kỵ một tiếng để hắn dùng năm trăm lượng vàng giao cho người sử dụng chinh đồn lại Cẩm y Kỳ Lân, cẩm y Kỳ Lân chính là lá bài tẩy của ta, vạn bất đắc dĩ không thể để lộ. Đúng rồi Sài lão bên kia có thuận lợi chứ.

- Sài công bên kia tất cả vẫn thuận lợi.

Thẩm Quang khẽ nói:

- Văn Ngọc Đông cùng với Long Khởi đã trình danh sách lên, còn có Từ Hưng Ba ở bên cạnh hiệp trợ không chút sơ hở nào.

Lần này người chấp hành huyết án ở trong thành Lạc Dương chính là Di Lạc áo trắng trong tay của Văn Ngọc Đông.

Những năm gần đây Di Lạc áo trắng đã chuyển từ sáng vào trong tối, ở trong dân gian cũng bồi dưỡng được một số tín đồ, trong đó có rất nhiều nhân vật giang hồ, lần này huyết án ở Lạc Dương chính là do Sài Hiếu Hòa thông qua Từ Hưng Ba điều đến một đám giang hồ thần không biết quỷ không hay hành sự khiến cho Lý Ngôn Khánh vô cùng hài lòng.

- Trường An bên kia phải nhanh chóng sắp xếp thỏa đáng.

- Người nói cho Sài công bảo hấn nhất định phải trong thời gian ngắn nhất đem tai mắt rải ra, ta không muốn sau này tới Trường An sẽ trở thành một kẻ mù lòa.

- Vương gia an tâm Sài công đã sớm bắt tay vào việc sắp xếp những chuyện này.

- Tuy nhiên trong phường thị cần phải xử lý, trong nhà của thế trụ hào phú, Sài công tận lực trong cuối năm này sắp xếp thỏa đáng.

751. Chương 3: Lý Uyên Cho Mời Gặp.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Lý Ngôn Khánh mỉm cười gật đầu:

- Thời gian một năm đúng là làm khó hấn.

- Nói với Sài công tiền trả thù lao ta sẽ ở Trường An tận lực phối hợp với hấn, hấn cần phải nhanh chóng hoàn thành bố cục.

Thẩm Quang đứng dậy thấp giọng tuân lệnh sau đó lui ra khỏi phòng.

Ngôn Khánh ngồi ở trên án thư, thở dài một hơi sau đó ngửa mặt lên trời nằm xuống trên giường.

Trong lòng hấn có một dây cung rung động ngày càng mãnh liệt.

Không cảm quyền thì không biết được vẻ đẹp của nó, một đế vương tay cầm mười vạn đại quân ra lệnh một tiếng ngàn vạn cái đầu đều rơi xuống đất, bây giờ biến thành một tiêu dao vương gia không chút thực quyền chênh lệch dĩ nhiên là rất lớn.

Nếu như không làm qua chư hầu làm một tiêu dao vương gia là kết cục mà Lý Ngôn Khánh hi vọng nhất.

Nhưng mà đã làm chư hầu bây giờ làm quần thần không có thực quyền hấn làm sao có thể thoải mái được.

Trên đường đi hấn suy nghĩ rất nhiều cân nhắc cũng rất nhiều.

Ở Trường An đứng vững gót chân sau đó việc cần phải làm còn rất nhiều rất nhiều.

Ngồi dậy trong chốc lát Lý Ngôn Khánh có cảm giác hơi mệt mỏi.

Lý Ngôn Khánh chuẩn bị trở về nghỉ ngơi thì Lương Lão Thực đã rũ cánh tay ở ngoài cửa khẽ nói:

- Vương gia, Trường An phái sứ giả tới, nói là có chuyện quan trọng cầu kiến.

Ngôn Khánh khẽ giật mình bước ra khỏi phòng.

- Dẫn hấn tới gặp ta.

Lương Lão Thực đáp ứng sau đó xoay người rời đi.

Một lát sau chỉ thấy hần mang theo một người ăn mặc như Thiên Ngưu vệ đi vào cửa hiên.

- Mặt tướng chính là Giam Môn đô úy Vương Minh Vĩ bá kiến Hà Nam vương thiên tuế.

- Vương tướng quân.

Lý Ngôn Khánh liếc mắt là nhận ra người này chính là người trước kia theo Đậ Uy tới Cửng huyện truyền chỉ, Vương Minh Vĩ.

- Vương tướng quân vội vàng tới đây chắc hẳn là có chuyện khẩn yếu.

- Vương gia bệ hạ khẩu chiếu mệnh cho vương gia lập tức vào kinh.

- Vội vã như vậy để ta vào kinh sao?

Wương Minh Vĩ nói:

- Vương gia có chỗ không biết, Tô Châu Tiêu Tuyền phái sứ giả tới hôm qua bí mật tới Trường An.

- Bệ hạ nói sứ giả Tiêu Tuyền kia là bạn cũ của vương gia cho nên muốn vương gia ra mặt tiếp đãi, ngày mai trước giờ mọ mong vương gia phải đến.

Lúc này đã đến giờ Tuất.

Lý Ngôn Khánh nhăn mày lại hỏi:

- Sứ giả Tiêu Tuyền là người phương nào?

- Chính là hoàng môn thị lang nội sử lệnh Phòng Kiêu.

- Phòng kiêu?

Lý Ngôn Khánh giật mình thầm nói: Tiêu Tuyền lúc này phái sứ giả tới đây là Phòng Huyền Linh là có ý gì đây?

Tuy nhiên thời gian cấp bách mình cũng không thể cân nhắc nhiều.

Ngôn Khánh lập tức hạ lệnh, mệnh cho Hám Lăng và Liễu Hanh hai người lập tức suất lĩnh Vạn Thắng quân tiến về phía trước hộ tống hần tiến về Trường An.

Thẩm Quang Trĩnh Đại Bư thì cùng với Trưởng Tôn Vô Kỵ ở lại tại hừng đông khởi hành.

- Tiểu yêu có phải là Trường An đã xảy ra chuyện?

Vô Cấu thay đổi quần áo cho Lý Ngôn Khánh, Đóa Đóa ở bên cạnh nhin không được thấp giọng hỏi thăm.

- Phòng Kiêu đã đến chỉ sợ chiến cuộc Giang Nam sẽ có biến hóa, bệ hạ suốt đêm gọi ta vào cung là để thương nghị chuyện này. Các người không cần phải lo lắng.

- Ta đoán chừng vì trước kia ta quen thuộc Phòng Kiêu cho nên bệ hạ mới gọi ta tới gấp như vậy.

- Mọi người yên tâm nghỉ ngơi, sau hừng đông tới giờ ngọ ngày mai sẽ tới Trường An, lúc đó cả nhà chúng ta đoàn viên.

Thấy thần sắc Lý Ngôn Khánh nhẹ nhõm về sầu lo trên mặt Đóa Đóa và Vô Cấu mới bớt đi.

- Ca ca, huynh cẩn thận đó.

Vô Cấu ôn nhu sửa sang xiêm y cho hần rồi nói:

- Bệ hạ hỏi gì thì huynh trả lời cái đó ngàn vạn lần đừng cậ mạnh.

Tiểu nha đầu ngây thơ trước kia hiện tại đã thành thực.

Mọi người đều biết tình huống hiện tại của Ngôn Khánh không tốt như bên ngoài tưởng tượng.

Lý Ngôn Khánh vươn tay vuốt ve đầu của Vô Cấu rồi ra khỏi phòng.

Ở bên ngoài Dịch quán Vạn Thắng quân đang chờ đợi.

Lý Ngôn Khánh xoay người trên Tượng Long Trường Tôn Vô Kỵ gật nhẹ đầu sau đó thúc ngựa rời đi.

Phòng Huyền Linh lúc này đúng lúc đi sứ Trường An có dụng ý gì?

Còn nữa Lý Thế Dân cùng với Lý Tĩnh ở Trường An sẽ có thái độ gì? Mâu thuẫn của hắn và Lý Kiến Thành hiện tại đã đến tình trạng nào?

Chuyện này hết thấy còn là một ẩn giấu.

Gót sắt của Tượng Long run run, xé toang yên tĩnh của màn đêm.

Làn gió khô nóng tấp vào mặt khiến cho trong lòng Lý Ngôn Khánh có cảm giác bất an.

Võ Đức năm thứ hai tại Trường An.

Lúc này Lý Ngôn Khánh đang vịn tay bên thủy bờ trong lòng ngàn vạn lần cảm khái.

Cái gọi là đại Đường khí tượng lúc này cao chót vót.

- Vương gia mời theo ta vào trong thành.

Vương Minh Vĩ thúc ngựa tiến tới khẽ nói:

- Đã qua giờ Dần chắc bộ hạ đang lo nghĩ.

- Liễu Hanh suất bộ trực tiếp về Hà Nam phủ, sau đó ta sẽ tiến về hoàng cung gặp.

Ba năm trước Lý Uyên ở Trường An vì Ngôn Khánh chuẩn bị một tòa phủ đệ, tuy nhiên khi đó Lý Hiếu Cơ còn sống nên tòa phủ đệ ở trên danh nghĩa của Lý Hiếu Cơ, nằm ở ngoài thành Long Khánh.

Vương phủ chiếm cứ một phường thị, quy mô không hề kém phủ đệ của Tần vương.

Bởi vậy có thể thấy Lý Uyên đối với phụ tử Lý Hiếu Cơ coi trọng bậc nào, tuy nhiên Lý Hiếu Cơ phúc mỏng, ở trong vương phủ Ấp vương không được bao lâu đã chết trận ở Thiểm Châu, về sau tòa vương phủ cũng theo đó mà trở nên hoang phế.

Lúc đó nội cung nghe đồn rất nhiều người tụ tập rất nhiều người tại vị trí vương phủ.

Trong đó có cả phi tần được Lý Uyên sủng ái là Duẫn Đức phi, Duẫn Đức phi đòi hỏi Lý Uyên ban Long Khánh phường cho phụ thân của nàng nhưng lại bị Lý Uyên nghiêm khắc trách cứ nói rằng tòa Long Khánh phường là ban cho tôn thất sở hữu, bất luận kẻ nào cũng không được nhúng tay vào, về sau Duẫn Đức Phi còn nghe ngóng trong tôn thất xem Long Khánh phường đến tột cùng là ban cho vị tôn thất nào.

Mà toàn bộ trả lời đều là không biết.

Cũng khó trách bọn họ trả lời như vậy bởi vì khi đó Lý Ngôn Khánh còn chưa quy phục Lý Đường thân phận của hắn chỉ có rải rác vài người biết được.

Về sau Lý Ngôn Khánh tuyên bố đổi màu cơ, quy phục Lý Uyên, tòa vương phủ đó mới biến thành Hà Nam vương phủ.

Tòa vương phủ này ở năm Võ Đức thứ hai không có người ở, vốn Lý Ngôn Khánh đến cần phải có nghi thức tuy nhiên Lý Ngôn Khánh sớm đến Lý Uyên cũng không phô trương quá, từ tối hôm qua đã tu sửa, phái công bộ thị lang Vũ Sĩ Ước cùng với Trịnh Hoàn Nghi ở trong phủ chờ.

752. Chương 4: Hoàng Thành.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Ngôn Khánh phân phó xong liền cùng với Vương Minh Vĩ tiến thẳng vào Minh Đức môn.

Lúc này cửa thành đã mở, môn tốt thủ thành đang dọn dẹp.

Ở phía xa xa một đội kỵ quân như gió bay điện chớp tiến tới khiến cho người ta phải hoảng sợ.

- Tả giám môn đô úy Vương Minh Vĩ, phụng chỉ cung nghênh Hà Nam vương tiến vào trong cung điện người không có phận sự mau tản ra nhường đường.

Thiên Ngưu vệ xông lên trước lớn tiếng hô to.

Nghe được là phụng chỉ làm việc, môn tốt nào dám tiến lên cản trở, vì vậy bọn họ liền mở ra một con đường, chỉ thấy có một luồng gió gào thét truyền tới, tất cả đều run cả người.

Kỵ quân sau khi vào thành lập tức chia làm hai đội.

Một đội thì tiến thẳng về phía Long Khánh phường một đội thì tiến về phía Chu Tước môn.

- Hà Nam vương là ai?

Môn tốt không biết rõ ràng nghi hoặc nhìn về phía môn bá.

- Ngay cả Hà Nam vương mà người cũng không biết, uống cho cái đầu óc của người, người quên rằng đầu năm triều đình đã phong cho Ngõng công tử làm Hà Nam vương hay sao? Ngõng công tử là ai... người mà còn không biết nữa thì đúng là hết thuốc chữa.

- Thiết thời cho người mỗi ngày nghe Tam Quốc Diễn Nghĩa ngay cả Ngõng công tử là người biên soạn mà cũng không biết.

- Tam Quốc Diễn Nghĩa ta đã nghe qua, nhưng đó là do Bán Duyệt Quân viết ra mà.

Một đám dùng ánh mắt khinh bỉ liếc nhìn môn tốt kia, có người hảo tâm nói:

- Ngõng công tử chính là Bán Duyệt Quân, cũng là Hà Nam vương thiên tuế.

- Nghe nói Hà Nam vương ở Lạc Dương có xung đột với Tần vương.

- Lần này vương gia tới Trường An chỉ sợ trong kinh thành có náo nhiệt để xem rồi.

- Người chớ hồ ngôn loạn ngữ mau đi dọn dẹp con đường đi tránh chậm trễ.

Môn bá không ngớt lời quát lớn, đám môn tốt tốp năm tốp ba tản ra. sau đó hẩn gọi tới một môn tốt mà nói.

- Lập tức báo cho Yến chương quỳ là Hà Nam vương đã trở về kinh

Ở ngoài cửa Chu Tước một gã nội thị liền đáp ứng.

Vương Minh Vĩ mang theo Lý Ngôn Khánh đi tới trước cửa Chu Tước môn mà ngồi xuống, lúc này tùy tùng vội vàng tiến tới:

- Đây có phải là Hà Nam vương thiên tuế.

- Đúng là bổn vương.

- Nô tài Điền Phong kính chào thiên tuế, phụng mệnh ý chỉ của bệ hạ đã chờ thiên tuế từ lâu, mong thiên tuế mau theo nô tài tiến cung.

Lý Ngôn Khánh liền khẽ giật mình mà thốt lên:

- Người là Điền Phong?

Điền Phong ngạc nhiên nói:

- Nô tài đúng là Điền Phong vương gia nhận ra nô tài sao?

- Cái này... không biết không biết.

Điền Phong này rất được Lý Uyên coi trọng, Ngôn Khánh không có ác cảm nhưng cũng không có nhiều hảo cảm, dùng sao những hoạn quan trong lịch sử phần lớn đều là nhân vật phản diện, ở trong lịch sử họa hoạn quan chính là nghiêm trọng nhất, ở triều Đường cũng có một cái.

Lý Ngôn Khánh nói:

- Mời đại nhân dẫn đường.
- Vương gia xin đi theo nô tài.

Điền Phong đi trước Lý Ngôn Khánh theo sau tiến vào trong hoàng thành.

Từ Chu Tước môn tiến tới hoàng thành cần phải qua Hồng Lư tự.

Hám Lăng mang theo một đội Vạn Thắng quân đứng ở ngoài Chu Tước môn chờ đợi.

Vương Minh Vĩ chỉ truyền chỉ cho nên cũng không đi theo Lý Ngôn Khánh, ở phía trước Điền Phong nói với Lý Ngôn Khánh không ngừng.

Nội dung đại khái là sự tình hiện tại.

Lý Ngôn Khánh biết rõ Điền Phong nói những lời này là được Lý Uyên dặn dò.

Từ trong miệng Điền Phong Lý Ngôn Khánh hiểu đại khái Tiêu hoàng hậu để Phòng Huyền Linh tiến vào thành mục đích kỳ thật rất đơn giản, chuẩn bị cùng với Lý Uyên dùng Trường Giang làm ranh giới.

Nếu như Lý Uyên đồng ý thì Tiêu hoàng hậu sẽ nguyện ý nhượng xuất khu phía bắc Giang Hoài.

Nhưng Lý Uyên phải cam đoan trong vòng năm năm không được dùng binh bằng không Tiêu Dương sẽ liền chết với Lý Uyên.

Lý Uyên dĩ nhiên không có khả năng đồng ý chuyện này.

Ngôn Khánh trong lòng thầm cảm thấy nghi hoặc: Ý đồ cầu hòa của Tiêu hoàng hậu đã rõ ràng, đơn giản là muốn mượn thời gian năm năm bình định thế cục Giang Nam sau đó cùng với Lý Đường hình thành thế đối kháng.

Năm năm với lực lượng của Tiêu thái hậu cùng với Trương Trọng Kiên, Phòng Huyền Linh những người này hiệp trợ tuyệt đối có thể quét ngang Giang Nam, trong mắt của Lý Ngôn Khánh, hậu Lương Tiêu Tiên tuy rằng có vẻ cường đại nhưng trên thực tế khác biệt khá xa Tiêu thái hậu.

Lý Uyên dĩ nhiên có thể nhìn ra lợi hại trong đó nhưng hắn vẫn do dự, điều này cho thấy trong tay thái hậu còn có một lá bài tẩy.

Cũng vì lá bài này cho nên Lý Uyên vẫn còn do dự.

Càng đi vào trong nội cung thủ vệ càng sâm nghiêm.

Điền Phong mang Lý Ngôn Khánh tới ngoài cửa Thừa Thiên thì dừng chân lại.

Một gã tùy tùng quần áo màu đen đứng ở trước cửa Thừa Thiên chờ đợi, Điền Phong vội vàng tiến lên phía trước cung kính nói:

- An đại tướng quân Hà Nam vương đã tới.

Dựa theo quy củ ở trong nội cung thì quan bá nội thị có quân hàm đại tướng.

Vị An đại tướng quân này chính là lão nô Lý Phiệt đi theo Lý Uyên từ nhỏ, đối với Lý gia trung thành và tận tâm.

Hắn vốn tên là An Sĩ Tắc, tuổi gần bảy mươi, đồng thời là một trong tứ đại nội thị ở cung.

Điền Phong trong lòng thầm khiếp sợ, bệ hạ để mình chờ ngoài cửa Chu Tước đón Lý Ngôn Khánh, cho thấy sự coi trọng với Lý Ngôn Khánh, trước đây Trường An truyền lưu bệ hạ bất mãn với Hà Nam vương.

Nhưng hiện tại xem ra bệ hạ không có ý muốn trừng phạt Hà Nam vương thậm chí còn rất coi trọng.

Từ khi Lý Uyên đăng cơ đến nay, làm gì có chuyện An đại tướng quân tự mình ra nghênh đón? Loại coi trọng như vậy ngay cả Tần vương cũng không được hưởng thụ. Lý Uyên từ năm Vũ Đức đăng cơ cho tới nay cơ hồ chỉ có lúc xác lập thái tử, mới Lý Kiến Thành tiến cung là để An đại tướng quân ra mặt, lần này Hà Nam vương yết kiến, An đại tướng quân tại sao lại chờ ở cửa Thừa Thiên?

- Vương gia bệ hạ ở Đại Hưng cung chờ đã lâu.

Lý Ngôn Khánh nhận ra khí phách của An đại tướng quân này không giống như nội thị bình thường.

Hắn vội vàng nói:

- Mời đại tướng quân thông bẩm.

- Thông bẩm thì không cần bệ hạ có chỉ, Hà Nam vương sau khi tiến đến lập tức gặp.

Diên Phong cứ như vậy chờ ở bên ngoài Đại Hưng cung.

Mà Lý Ngôn Khánh cùng với An Sĩ Tắc thì cùng nhau đi vào Thừa Thiên môn.

Đại Hưng cung này chính là Thái Cực cung ở đời sau, đi vào Thừa Thiên môn chỉ thấy ở bên trong là cung điện sơn son thiếp vàng lộng lẫy, dưới ánh mặt trời lóe lên hào quang.

753. Chương 5: Ngọc Oa Nhi.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Hít sâu một hơi, Lý Ngôn Khánh đột nhiên bái ba cái trước Đại Hưng cung.

Đối với hành động kỳ quái này của Lý Ngôn Khánh, An Sĩ Tắc cũng không lý giải được nhưng hắn cho rằng đây là do Lý Ngôn Khánh tôn kính với Lý Uyên.

- Vương gia bệ hạ đang ở chính điện đã chờ một đêm, mau theo lão nô tiến về phía trước.

Đại Hưng cung trên thực tế bao gồm cả Đại Hưng cung, Dịch Đỉnh cung, Đông cung. Trong năm Vũ Đức, Lý Uyên đã đem Vũ Đức điện ban cho Lý Nguyên Cát sau đó đem Thừa Càn điện ban cho Lý Thế Dân, Vạn Xuân điện ban cho Lý Huyền Phách, phần lớn thời gian ở trong chính điện cùng với triều thần nghị sự.

Ngôn Khánh gật đầu theo An Sĩ Tắc đi vào bên trong.

An Sĩ Tắc đột nhiên nói:

- Hai năm trước lão vương dẫn Ấp vương thiên tuế đi Tây uyển diện thánh, không ngờ sau đó đã vĩnh viễn cách xa.

- Đại tướng quân biết cha ta?

- Sao lại không biết?

An Sĩ Tắc cười nói:

- Năm đó Ấp vương còn sống, lão nô vẫn nói chuyện với Ấp vương, khi đó Ấp vương còn đề cập tới vương gia.

- Tuy nhiên về sau lão nô vào cung, tiếp xúc ít với Ấp vương hơn một chút, Ấp vương cũng là một người si tình, trước kia hoàng hậu còn muốn thu xếp cho Ấp vương một mối thân sự nhưng Ấp vương lại kiên quyết từ chối.

Ngôn Khánh giật mình, mơ hồ cảm thấy được lão thái giám này quan hệ rất tốt với phụ thân của mình.

- Về sau kính xin đại tướng quân chiếu cố nhiều.

- Vương gia à, lời này của vương gia là sai rồi, phải là lão nô cần nhờ vương gia chiếu cố nhiều mới đúng.

- Tuy nhiên lão nô có một câu cũng không biết vương gia có nghe lọt tai không, bên cạnh vương gia có không ít người tài ba, chắc hẳn lần này vương gia tới Trường An cũng có không ít chủ ý, ha ha Trường An không thể so với Lạc Dương, nhưng trong lòng vương gia cần gì phải để ý đến chuyện khác, bệ hạ đối với vương gia rất coi trọng, nếu như vương gia sợ sợ hãi hãi, bệ hạ trong lòng nhất định sẽ khổ sở.

Lão thái giám nói ra những lời này khiến cho trong lòng Lý Ngôn Khánh liền kinh hãi.

Trước khi tới Trường An, Đỗ Như Hối cũng thế, Tiết Thu cũng thế hoặc là trước mặt hoặc là gửi thư đã dặn dò.

Nội dung đều đơn giản: Trường An không thể so ới Lạc Dương, người đi Trường An chưa quen cuộc sống nơi đây tốt nhất là có thể giấu tàng, công lao của người khá cao, bệ hạ sẽ sinh lòng cố kỵ đây cũng là chuyện thường, nếu không được có thể noi theo Tiêu Hà.

Chính là muốn hấn ít xuất hiện, tận lực nhường nhịn.

Nói thật Ngôn Khánh đi trên đường cũng muốn tìm cách giấu tài nhưng An Sĩ Tắc nói như vậy thì xem ra không cần nữa.

Chẳng những không cần giấu tài mà còn phải bộc lộ tài năng một chút, như vậy mới có lợi cho hấn.

Là thật tâm nhắc nhở hay là bẫy rập.

Lý Ngôn Khánh liền thầm nói.

Tuy nhiên Lý Uyên ở trong lịch sử là một hoàng đế rất kỳ lạ.

Ít nhất lúc Lý Uyên cầm quyền cũng không tàn sát công thần, ngoại trừ Lưu Văn Tĩnh thì ai cũng không giết.

Giết Lưu Văn Tĩnh.

Lý Ngôn Khánh cảm thấy chỉ sợ là có nguyên nhân khác.

Dã sử ghi lại Lý Uyên sau khi đăng cơ nhiều lần hay nói đùa: Cô hôm nay làm hoàng đế rồi các người có muốn làm hoàng đế hay không?

Đậu Uy thì khá tốt, không rảnh mà để ý.

Tuy nhiên Độc Cô Hoài Ân về sau khởi binh tạo phản.

Lý Ngôn Khánh nghĩ đến chuyện này bất tri bất giác đã theo An Sĩ Tắc đi tới bên ngoài cửa điện.

- Hoàng thượng Hà Nam vương đã đến.

- Ngọc oa nhi tới rồi sao?

Hấn hơi run rẩy, mang theo vài phần kích động từ bên trong điện gọi:

- Ngọc oa nhi mau vào.

- Vương gia hoàng thượng bảo vương gia vào kìa.

Lý Ngôn Khánh lúc đầu cũng không trả lời.

Dù sao danh tự Ngọc oa nhi có rất ít người gọi.

Lý Hiếu Cơ khi còn tại thế cũng đã gọi hấn như vậy, còn lại những người khác phần lớn gọi tên của hấn.

Nghe thấy thanh âm kia mang theo vài phần yêu mến.

Lý Ngôn Khánh tỉnh ngộ, chỉnh quần áo lại, bước lên chính điện cung kính nói:

- Thần Lý Ngôn Khánh khấu kiến hoàng thượng.

Ở trong chính điện đúng là có nhiều người.

Lý Uyên ở trung tâm ngôi ngay ngắn trên long sàng, hai bên thì đứng mấy người.

Lý Thế Dân ở trong đó tuy nhiên chỗ hấn đứng cũng không gần phía trước.

- Ngọc oa nhi mau đứng lên cho cô nhìn xem.

Lý Uyên ở trên long sàng đứng dậy vượt qua long án đi xuống thềm ngọc.

Trước ánh mắt của mọi người hấn đỡ Lý Ngôn Khánh đứng dậy dò xét từ trên xuống dưới rồi đột nhiên cười nói:

- Ngọc oa nhi, cuối cùng cô cũng gặp lại người làm Thương Trọng Vĩnh rồi.

Lý Ngôn Khánh giật mình sau đó kịp phản ứng, hấn lắc đầu liên tục:

- Năm đó là thần nhỏ tuổi không hiểu chuyện kính xin bệ hạ thứ tội.

Nhân Thọ năm thứ tư, Lý Ngôn Khánh cùng với Vương Thông đánh cược ở Đậu gia từng bái kiến Lý Uyên, khi đó Lý Uyên.

Sau khi đánh cược Lý Uyên muốn gặp Lý Ngôn Khánh.

Không ngờ Lý Ngôn Khánh lại chạy tới Long Môn núi đọc sách còn viết một quyển sách tên là Thương Trọng Vĩnh, tỏ vẻ không gặp bất luận kẻ nào.

Đó cũng là lần duy nhất Lý Ngôn Khánh gặp mặt Lý Uyên, về sau Ngôn Khánh ở trên thành cùng với Mạch Tử Trọng kích cức, Lý Uyên cũng xem cuộc chiến nhưng Ngôn Khánh không biết.

- Nhoáng một cái đã mười sáu năm.

Lý Uyên kéo tay Lý Ngôn Khánh mà nói:

- Đồng tử búi tóc năm đó hiện tại đã trưởng thành, nếu như Cửu lang còn sống nhất định sẽ vui mừng vô cùng.

Nói xong hai mắt của Lý Uyên liền đỏ lên.

Trong lòng của Lý Ngôn Khánh dâng lên một cảm giác ấm áp hấn khẽ nói:

- Vạn tuế xin bảo trọng.

- Được rồi được rồi Ngọc oa nhi đến cô cần phải cao hứng mới phải.

Lý Uyên nói xong quay đầu nói với chúng nhân phía sau:

- Dưỡng Chân tới, cô còn sợ gì nữa.

Một câu nói này khiến cho đại đa số người biến sắc.

Có người mỉm cười có người thì mặt ủ mày chau, có người thì lâm vào trầm tư.

Dưới sự dẫn dắt của Lý Uyên, Ngôn Khánh nhìn thấy một người tuổi chừng ba mươi, dưới hàm có bộ râu hoàn mỹ, đúng là thái tử Lý Kiến Thành, ở bên cạnh Lý Kiến Thành còn có một thần tử thân cận với hấn, chính là Lý Cương, ngoài ra còn có Lý Hành Chi, Đậu Hiền.

Mà bên cạnh Lý Thế Dân cũng có một số đại thần.

Tuy nhiên khiến cho Ngôn Khánh lưu ý nhất vẫn là thanh niên bên cạnh Lý Thế Dân.

Nhìn tuổi tác cũng chưa tới hai mươi, hình dáng không cao nhưng rất rắn chắc, toát ra một khí tức hung hãn.

Tuy hấn không mở miệng nhưng Ngôn Khánh vẫn cảm nhận được áp lực từ cơ thể hấn mang tới.

754. Chương 6: Hiệt Lợi Khả Hấn.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

- Ngôn Khánh ca ca còn nhớ ta không?

Thấy ánh mắt của Lý Ngôn Khánh, thanh niên kia liền mở miệng cười.

- Người chính là Huyền Phách?

- Ha ha phụ hoàng nhi thần nói không sai, Ngôn Khánh ca ca nhất định sẽ nhận ra con.

Thanh niên này đúng là Triệu vương Lý Huyền Phách.

Lần trước tương kiến Lý Huyền Phách đã là bảy năm rồi, khi đó Lý Huyền Phách còn có vẻ bị bệnh, cơ thể ốm yếu gầy gò, bảy tám năm trôi qua, Lý Huyền Phách trở nên cường tráng rất nhiều không còn có vẻ bệnh tật như là năm đó.

- Thân thể của người tốt lên rồi sao?

- Làm phiền Ngôn Khánh ca ca nhớ mong, bệnh tình của đệ đã tốt hơn rất nhiều.

Lời nói của Lý Huyền Phách rất có lễ nghĩa.

Lúc này Lý Uyên cũng trở về bên long sàng, ho khan một tiếng:

- Ngọc oa nhi, cô khẩn cấp nghênh đón người là vì một chuyện.

- Người là người có mưu trí có kiến thức không giống như là thường nhân cho nên cô muốn nghe ý kiến của người, lần này Tiêu Tuyền phái tới sứ giả muốn cầu hòa, dùng Giang thủy làm ranh giới hòa bình.

Cô muốn biết ý của người thế nào?

Lý Ngôn Khánh nghĩ nghĩ rồi trầm giọng nói:

- Nếu như bệ hạ không đồng ý thì Tiêu Tuyền muốn thế nào?

Thái tử Lý Kiến Thành, Tần vương Lý Thế Dân cùng với Bùi Tịch và một số người khác nghe được đều lộ ra vẻ tán thưởng.

Cho dù Lý Thế Dân cùng với Ngôn Khánh bất hòa cũng không khỏi cảm khái.

Tên Lý Đường Chân này một câu nói đã hỏi tới chỗ mấu chốt.

Nụ cười trên mặt của Lý Uyên thu hồi lại hần ngừng mắt nhìn Ngôn Khánh rồi trầm giọng nói:

- Sứ giả Tiêu Tuyền nói cô không nghị hòa Tiêu Tuyền sẽ liên hợp với Đột Quyết giáp công Trung Nguyên.

Tùy Dương hiện tại đã diệt vong nhưng tôn thất Tùy Dương vẫn còn.

Đầu năm Vũ Đức thứ ba khả hãn Đột Quyết A Sử Na đăng cơ sau hai năm đã chết mà con trai thứ ba của Khả Dân khả hãn lên thay, tự xưng là Hiệt Lợi Khả Hãn, người này giống như huynh trưởng của hắn là Thủy Tất Khả hãn cường ngạnh vô cùng đối với Trung Nguyên giàu có và đông đúc rất có dã tâm, sau khi lên ngôi đã cưới Nghĩa Thành công chúa.

Nói đến Nghĩa Thành công chúa phải nói tới Khả Dân khả hãn.

Trong lịch sử Khả Dân khả hãn cũng là người duy nhất lấy hai công chúa làm vợ, Khả Dân khả hãn sau khi chết Thủy Tất khả hãn kế nhiệm dựa theo tập tục của người Đột Quyết mà con lấy mẹ, về sau Đốt Cát chết Nghĩa Thành công chúa lại gả cho Sĩ Lợi.

Hiện tại Sĩ Lợi qua đời nàng lại được gả cho Đốt Bất làm vợ.

Nghĩa Thành công chúa có liên hệ chặt chẽ với Tùy Dương hoàng thất cho nên Tiêu hoàng hậu mong nàng trợ giúp cũng không phải là chuyện không thể.

Đại chiến Trung Nguyên vừa kết thúc, nguyên khí của Lý Đường chưa hồi phục.

Nếu quả thật lại khai chiến với Đột Quyết thì thắng bại cũng chưa biết được.

Mà quan trọng nhất là Đột Quyết và Lý Đường một khi khai chiến thì Tiêu hoàng hậu lại liên hợp với Tiêu Tiễn qua sông tấn công, cho dù Lý Đường có giành được thắng lợi thì sinh linh đồ thần đến lúc đó Lý Đường còn kiên trì được không?

Chắc hẳn sự lo lắng của Lý Uyên là ở chỗ này.

Lý Ngôn Khánh ngẩng đầu quét lên triều đình thấy phản ứng của mọi người vô cùng phong phú.

Lý Kiến Thành thì nhẹ nhàng lắc đầu mà Lý Thế Dân thì biểu lộ vẻ kiên nghị, Lý Ngôn Khánh đã nhìn ra ẩn tình.

Thái tử không muốn khai chiến nhưng Lý Thế Dân thì lại có ý kiến ngược lại.

Hắn nhìn lại Lý Uyên Lý Uyên vẫn biểu lộ vẻ trầm tĩnh khiến cho hắn không cách nào nhìn ra ý nghĩ chân thật của Lý Uyên.

Kỳ thật đối với Tần vương mà nói, chiến tranh có thể khiến cho hắn có nhiều vinh dự hơn nữa, lớn mạnh lực lượng của mình.

Mà Lý Kiến Thành thì là thái tử, cân nhắc sự tình nhiều hơn so với Tần vương cho nên mới đồng ý nghị hòa.

- Bệ hạ chuyện này trọng đại thần vừa tới Trường An, còn không rõ tình huống lắm chỉ sợ khó có thể trả lời.

Đây là chiêu thức ba phải Lý Ngôn Khánh chưa tới còn rất nhiều chuyện không rõ, dĩ nhiên không cách nào trả lời.

Lý Uyên hiển nhiên cũng tán đồng.

- Tô Châu sứ giả cứng rắn vô cùng, trong nhất thời ta cũng không quyết đoán được.

Không bằng như vậy đi chuyện này để trầm lo nghĩ tuy nhiên tiếp đãi sứ giả Tô Châu thì khanh không được lười biếng.

Dương Chân nghe nói vị sứ giả kia là người quen của khanh, Phòng Kiều Phòng Huyền Linh, người có nhận ra không?

Những lời này không khỏi có phần vẽ vờ thêm chuyện.

Ai mà không biết, phụ tử Phòng Huyền Linh phát tài bắt nguồn từ bài Vội Ngâm của Lý Ngôn Khánh.

Lý Ngôn Khánh cũng không phủ nhận mà gật đầu nói:

- Bệ hạ nói không sai thần và Phòng Kiều đúng là quen thuộc.

Năm đó Dương Huyền Cẩm làm loạn, thần từng hiệp trợ Phòng Kiều phục đoạt Trịnh Châu, tuy nhiên sau đó Phòng Kiều theo phụ thân Phòng Ngạn Khiêm lão đại nhân tiến về Đan Dương nhậm chức về sau không còn liên lạc nữa.

Càng thẳng thắn càng tiểu trừ nghi hoặc.

Dù sao Lý Ngôn Khánh cùng với phụ tử Phòng Huyền Linh quan hệ cũng không có gì là bí mật, nếu như thế thoát phủ nhận lại khiến cho người ta nghi kỵ.

Lý Uyên mỉm cười.

- Đã vậy việc tiếp đãi sứ giả Tô Châu do Dương Chân phụ trách.

Để cho ta phụ trách tiếp đãi Phòng Huyền Linh?

Ngôn Khánh ngạc nhiên nhìn lại Lý Uyên, không hiểu rõ ý của hắn.

Chớ luận phương diện nào thì cũng không nên để Lý Ngôn Khánh ra tiếp đón.

Đầu tiên việc đón tiếp sứ giả chính là chuyện của Hồng Lư không liên quan đến Thiếu Khanh.

Tiếp theo Ngôn Khánh tuy là sĩ nhân nổi tiếng thiên hạ nhưng đối với chuyện tiếp đãi này một chút cũng không hiểu rõ.

Ở đời sau chính là nhân viên ngoại giao đại biểu cho quốc thể, bộ mặt của Lý Đường, nếu như có sai lầm gì sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt, lễ nghi, trụ sở sắp xếp, thức ăn... đều phải có quy củ tương ứng.

Ở trong lịch sử trung quốc chữ lễ có vị trí trọng yếu.

Chuyện lớn như vậy mà lại giao cho Lý Ngôn Khánh xử lý...

Lý Ngôn Khánh trong lòng liền kinh hãi.

Hắn là Lý Uyên muốn mượn phương pháp này chèn ép mình.

Từ trong chính điện đi ra, Ngôn Khánh vẫn kinh hãi.

Lý Kiến Thành mời hắn qua phủ dùng tiệc cũng bị Lý Ngôn Khánh từ chối, hôm qua hắn đi suốt đêm hiện tại đã mệt không chịu nổi rồi.

Lý Thế Dân đột nhiên đi tới nói:

- Vương huynh lần này gặp lại lão hữu ở Trường An chắc hẳn tâm tình không tệ.

- À cũng đa tạ Tần vương nhớ mong.

Hai người biểu lộ vô cùng khách khí, trên mặt nở ra nụ cười tươi.

Nhưng trong lòng ai cũng vài phần đề phòng, chỉ là ai cũng không nói ra.

- Lý vương dừng bước.

Ở phía sau lưng truyền tới tiếng kêu của An Sĩ Tắc.

Lý Ngôn Khánh quay người nhìn lại thì đã thấy An Sĩ Tắc từ trong chính điện đi ra.

- Hà Nam vương xin dừng bước bệ hạ có chỉ mong Hà Nam vương tiến tới Cầu Trường đình gặp.

- Sao?

Vừa mới thảo luận chính sự xong, đã tới Cầu Trường đình gặp gỡ?

755. Chương 7: Dừng Cơm Trong Cung.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Lý Ngôn Khánh hơi kinh ngạc nhưng vẫn tiến lên phía trước đáp ứng.

Lúc này đã qua giờ Thìn Lý Ngôn Khánh đi một đêm ở trong chính điện nghị sự hiện tại bụng đã đói.

Tuy nhiên hắn không dám có chút bất mãn nào, mau chóng theo An Sĩ Tắc tới Cầu Trường đình.

Lý Uyên đang ăn gì đó, thấy Lý Ngôn Khánh tới liền cười nói:

- Dưỡng Chân mau ngồi xuống, dùng bữa với trẫm.

- Thần không đói bụng!

- Ha ha không phải không đói bụng mà là không dám.

- Mau ngồi xuống đi lúc trước Cửu lang cũng thường xuyên dùng bữa với trẫm, Cửu lang đi rồi trẫm thanh lặng ăn bữa cơm đều cảm thấy khó khăn.

Ở bên kia An Sĩ Tắc đã chuẩn bị bàn xong, Lý Ngôn Khánh không từ chối được đành ngồi xuống.

- Dưỡng Chân nghe nói Thúc Vên vừa sinh thêm cho người một đứa con gái?

- Khởi bẩm hoàng thượng là một nha đầu... Thúc Vên đặt tên cho nó là Ngọc Hoàn, vô cùng đáng yêu.

- Vậy sao, ngày sau Thúc Vên tới bảo nàng ta mang hài nhi của người vào cung cho trẫm vui mừng.

Lý Uyên vừa dứt lời đã ăn một thìa cháo.

- Người bây giờ có một đứa con trai và hai đứa con gái đúng không?

- Đúng vậy.

- Đầu Hồ khỏe chứ?

Đầu Hồ chính là nhũ danh của Lý Chu.

Lúc trước Lý Chu sinh ra khỏe mạnh kháu khỉnh cho nên có danh tự là Đầu Hồ Lý Ngôn Khánh cũng không giấu diếm gì nên Lý Uyên biết cũng là điều bình thường.

- Đầu Hồ rất tốt chỉ là hơi nghịch ngợm mà thôi.

- Tiểu hài tử nghịch ngợm thì tốt hơn, nghịch ngợm cho thấy thân thể của nó khỏe mạnh.

Lý Uyên cười ha hả cùng với Ngôn Khánh nói việc nhà không chỉ là người nhà của Ngôn Khánh mà còn tới cả chuyện của Bùi Nhân Cơ.

Hắn đồng một câu tây một câu nói một lúc trở nên hỗn loạn.

Những câu nói hoàn toàn không liên quan với nhau khiến cho người khác nghe được không chừng còn nghĩ rằng Lý Uyên già rồi nên lảm cảm.

Nhưng Ngôn Khánh lại nhìn thấy ẩn tình bên trong.

Bùi Nhân Cơ, Đỗ Như Hối, Diêu Ý, Tiết Thu, thậm chí Hứa Kính Tông cũng liên tục được hiể.

Ngôn Khánh lập tức minh bạc bước kế tiếp của Lý Uyên nhất định sẽ cùng hắn thảo luận chuyện điều động quan viên ở Trịnh Châu, Hoài Châu Vệ Châu.

Dù sao quan viên ba châu này đều là dòng chính của Lý Ngôn Khánh.

Hơn nữa từ trong lời của Lý Uyên, Ngôn Khánh cũng nghe ra rằng Lý Uyên không nguyện ý cách nghị hòa với Tiêu Tuyền.

- Tiết đại lang đúng là một gia hỏa thú vị.

Lý Uyên trầm ngâm rồi đột nhiên nói:

- Dưỡng Chân với tài hoa của đại lang chỉ ở Tương Châu chỉ sợ là nhân tài không được trọng dụng rồi.

Trầm biết rõ hắn từ nhỏ đã là một hài tử có chủ kiến.

Hiện tại chiến sự ở Trung Nguyên đã được dẹp yên, các nơi trăm phế đợi hưng, Trường An chính vụ bận rộn thế mà trong tay trăm không có nhiều người để dùng, cho nên trăm muốn bổ nhiệm hắn là binh bộ lang trung, người thấy thế nào?

Bộ binh sắp đặt thượng thư một người thị lang hai người.

Dưới thị lang còn có lang trung hai người.

Theo phẩm trật thì binh bộ lang trung này cũng không cao tuy nhiên là một chức vụ thực quyền hơn nữa cơ hội lên chức cũng rất lớn.

Lý Ngôn Khánh không hề do dự mà nói:

- Đại lang đảm nhiệm chức vụ binh bộ lang trung là thích hợp nhất.

Tuy nhiên bộ hạ phân công thần tử không cần cùng thần thương lượng, đại lang là thần tử của bộ hạ cũng không phải là thần tử thần, bộ hạ cứ tùy ý luân chuyển.

- Dưỡng Chân.

- Có thần.

- Người là hài tử thông minh, trăm cũng không giấu diếm gì.

- Trịnh Châu Hoài Châu Vệ châu nói thật cho người biết trăm làm vậy cũng không phải là nhắm vào người đối với thần tử có công trăm không bạc đãi ai.

Lý Ngôn Khánh hướng về phía Lý Uyên nhìn lại.

Mà Lý Uyên cũng không hề trốn tránh thẳng thắn nhìn hấn.

Hồi lâu sau Lý Ngôn Khánh mới nói:

- Giang sơn là giang sơn của bệ hạ thần là thần tử của bệ hạ.

Hài nhi có một câu phát ra từ đáy lòng, đại lang cũng thế Khắc Minh cũng thế, kể cả Lão Hồ Từ Thế Tích cũng thế đều là trụ cột của đại Đường bọn họ từng vì đại Đường lập nhiều công lao hăn mã, tuy không phải là đi theo từ Thái Nguyên nhưng cũng là tận tâm tận lực.

Bệ hạ muốn điều chỉnh bọn họ thần không có ý kiến, chỉ hi vọng bệ hạ có thể cho bọn họ thêm cơ hội chớ để tướng sĩ sau khi đổ máu lại thêm rơi lệ, chuyện này hài nhi không tham dự nửa phần, bệ hạ chỉ để ý làm việc, hài nhi không có một câu oán hận.

Lý Ngôn Khánh là cháu trai của Lý Uyên tuy không phải là trực hệ tuy nhiên xưng hài nhi cũng hợp lý.

Lý Uyên ngạc nhiên thì thào tự nói.

Sau một hồi hấn mới khẽ cất tiếng:

- Dường Chân người không phụ trăm trăm cũng không phụ người.

Lý Ngôn Khánh đứng dậy cúi đầu lễ bái.

Ăn cơm xong Lý Ngôn Khánh cùng với Lý Uyên ở hậu hoa viên Tây Uyển tản bộ hai người ở năm Nhân Thọ lần thứ tư bắt đầu gặp nhau, mãi cho đến bây giờ mới gặp lại cả hai có rất nhiều chuyện nói không hết.

Khi thì nói tới Đậu phu nhân và Lý Hiếu Cơ, nói tới những chuyện mà cả hai trải qua.

Theo buổi trưa tới giờ ngọ Lý Uyên mới để cho Ngôn Khánh rời đi.

Điền Phong vẫn như trước canh giữ ở ngoài cửa Thừa Thiên, thấy Ngôn Khánh đi ra thì vội vàng cung kính tiến lên:

- Nô tài phụng mệnh dẫn đường cho Lý vương.

Trường An này rất lớn.

Tuy không thịnh thế khí phái bằng đời sau nhưng quy mô đã đơn giản hình thức ban đầu lại.

Tuy nhiên từ khi Lý Uyên đánh chiếm Trường An tới bây giờ ngấn gối đã ba bốn năm, muốn bảo trì thống trị hoàn toàn đương nhiên là không thể.

Trong hồ trở nên hỗn loạn, người Hồ người Ba Tư, Thiên Trúc tất cả đều hỗn loạn.

Muốn đoạt tới hiệu quả hoàn toàn thống trị chỉ sợ không qua mười năm thì không làm được.

Điền Phong dẫn Lý Ngôn Khánh đi tới bên ngoài Long Khánh phường.

Chỉ thấy ở bên ngoài Hà Nam vương phủ xe ngựa thành đàn lộ ra vẻ náo nhiệt đặc biệt.

Hóa ra Trưởng Tôn Vô Cẩu cùng với Đóa Đóa đã đến Trường An.

Bọn họ từ trên xe vận chuyển hành lý, Lương Lão Thực thì đứng ở bên ngoài cửa phủ, lớn tiếng chỉ huy.

Điền Phong cáo từ Lý Ngôn Khánh cũng nói rõ rằng tất cả các vật phẩm ở trong phủ đều đã sắp xếp thỏa đáng.

Nếu như Lý Ngôn Khánh cần tu sửa vương phủ thì cần phải thông báo tới Tông Chính Tự sau đó Tông Chính Tự phê duyệt báo lên Bộ hộ cấp phát tiền nong, tuy nhiên Lý Ngôn Khánh nguyện ý dùng tiền của mình tu sửa cho nên không cần nhiều phiền toái như vậy.

Ở trong phủ đã sắp xếp tỳ nữ gia nô đầy đủ.

Nếu như Ngôn Khánh không hài lòng có thể để bọn họ quay về sau đó tự mình chiêu nạp

Tuy nhiên nhất định phải báo cáo cho nội phủ, chỉ là cái này cũng không phiền toái vì Điền Phong nắm giữ nội phủ.

756. Chương 8: Tù Dương Còn Không?

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Lý Ngôn Khánh sau khi chia tay Điền Phong liền tiến vào trong vương phủ.

- Chúa công, ở đây thật là ghê gớm.

Lương Lão Thực nhẹ giọng cảm thán với Ngôn Khánh.

- Lão Thực từ nay trở đi người không được gọi ta là chúa công mà gọi là vương gia.

Ở đây không thể so với Lạc Dương, nhất cử nhất động của ta đều bị người khác nhìn, cho nên cấp bậc lễ nghĩa không được sơ sót.

Lương Lão Thực vội vàng nói:

- Tiểu nhân minh bạch .

- Hai vị phu nhân đâu rồi?

- Phu nhân mệt mỗi đã ở hậu trạch nghỉ ngơi... vương gia yên tâm nhị phu nhân đã đem những nữ tỳ kia sắp xếp ở phía sau ở đây sắp xếp người của chúng ta, ở bên ngoài hậu trạch Thẩm đại nhân cũng đã sắp xếp tuyệt đối không sơ hở chút nào không cần phải lo lắng.

Lý Ngôn Khánh đột nhiên dừng lại.

Ở bên cạnh hồ nước hậu trạch có một tiểu đình.

Trưởng Tôn Vô Kỵ đang ngồi ở trong đình rót rượu uống một mình vô cùng tiêu dao.

- Lão Thực người xuống trước đi... mau sắp xếp mọi chuyện thỏa đáng hôm nay ta hơi mệt nếu như có người đến nhà thì một mực không tiếp.

- Vâng.

;Lương Lão Thực khom người đi ra Lý Ngôn Khánh đi vào trong lương đình.

- Vô Kỵ người thật là tiêu dao.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng không đứng dậy mà cười nói:

- Mau tới mau tới, ta vừa mới mua được thịt dê nướng nguyên con ở Sùng Nghĩa phường, hương vị đúng là không tệ.

- Người đó thật là nhanh nhẹn, mới đến một lúc đã biết đến thịt dê nữa ở Sùng Nghĩa phường rồi sao?

- Ha ha thịt dê nướng ở Sùng Nghĩa phường nổi danh số một.

Lúc trước khi cha ta còn sống thường xuyên dẫn ta đi nhấm nháp, về sau đi Lạc Dương tuy cũng có thịt dê nướng nhưng không có hương vị bằng Sùng Nghĩa phường này, đến đây ăn với ta hôm nay người tiến cung chỉ sợ bụng đói sắp hư mất rồi.

- Đói thì không có, tuy nhiên hôm nay có chút chuyện cần tìm người thương lượng.

Lý Ngôn Khánh ngồi xuống, dùng dao cắt một khối thịt dê bỏ vào trong miệng vừa ăn vừa đem sự tình nói qua một lần.

Sau đó hắn nói:

- Ta nghe thấy bộ hạ không định nghị hòa hơn nữa quyết tâm thống nhất Giang Nam.

Thái độ của hắn vô cùng kiên quyết.

Tuy nhiên ta không rõ tại sao phải để ta đi đón tiếp lão Phòng.

Trưởng Tôn Vô Kỵ lắng lắng nghe Ngôn Khánh nói xong nhin cười không được.

- Dưỡng Chân người nói thiên hạ này là thiên hạ này là thiên hạ của ai?

- Đương nhiên là thiên hạ của bộ hạ rồi.

- Tô Châu kia có tính là giang sơn của Lý Đường?

- Tuy chưa cướp lấy nhưng hắn là vương thổ làm sao có thể không tính.

Trưởng Tôn Vô Kỵ hỏi

- Đã như vậy lão Phòng đại biểu cho người phương nào?

- Lão Phòng trong thư nói rằng đại biểu cho Tùy Dương ở Giang Nam dĩ nhiên là đại biểu cho Tùy Dương rồi.

- Vậy ta hỏi người Tùy Dương còn không?

Ngôn Khánh liền ngạc nhiên.

Trong phủ Tần vương.

Lúc này Lý Thế Dân đang đàm luận cùng với đám người Vương Thông, Lý Thế Dân cất tiếng nói:

- Bộ hạ lần này không cho Hồng Lư tự ra mặt mà tự mình tiếp đãi Hà Nam vương chỉ sợ rất coi trọng Hà Nam vương.

Wương Thông đáp lời:

- Bộ hạ không cho Hồng Lư tự ra mặt mà tự mình tiếp đãi cho thấy bộ hạ kỳ thật đã hiển lộ cách nghĩ với Giang Nam, một trận chiến với Tiêu Tuy là điều không thể tránh khỏi, lần này sứ giả Tiêu Tuy phái tới bộ hạ cũng không thừa nhận địa vị của hắn, trong mắt bộ hạ Tùy Thất đã bị tiêu diệt, Tiêu thái hậu hiện tại cầm giữ Tùy thất chỉ là cầm giữ một đám ô hợp mà thôi, bộ hạ không gọi hắn là sứ giả Tùy thất mà chỉ là sứ giả Tô Châu, dụng ý không khó lý giải, Tô Châu bước tiếp theo sẽ là đất của Đại Đường.

Lý Thế Dân hai mắt sáng ra, trên khuôn mặt lộ vẻ tươi cười.

- Vương tiên sinh đã giải thích như vậy cô cuối cùng cũng minh bạch ý của phụ hoàng.

- Vốn bộ hạ không cần để ý tới yêu cầu của Tô Châu nhưng theo như ý tứ của Bạch Ngưu thì lần này bộ hạ cho Hà Nam vương ra mặt chỉ sợ là kéo dài thời gian, có lẽ bộ hạ chưa thể giải quyết toàn bộ mọi chuyện cho nên không thể không cẩn thận đi từng bước.

- Cho nên điện hạ chỉ cần chuẩn bị, thần tin tưởng không lâu sau bộ hạ sẽ có hành động khi đó tất cả đều thông suốt.

- Nếu thế ta lập tức phái người mệnh cho Hiếu Cung sẵn sàng.

Lý Thế Dân dứt lời rồi thở ra một hơi.

- Chỉ là không biết hiện tại phụ hoàng đến tột cùng do dự chuyện gì.

- Đơn giản là Đột Quyết.

Lý Tịnh trầm giọng nói:

- Theo thần suy đoán hiện tại bộ hạ do dự chỉ là uy hiếp của Đột Quyết mà thôi.

- Sao?

- Đột Quyết thủy chung là họa lớn trong lòng của chúng ta.

- Bọn chúng lòng muông dạ thú đã rõ ràng rành, bệ hạ chỉ còn cân nhắc một người thích hợp đối phó với Đột Quyết.

Mà trước mắt mà nói, người lựa chọn thích hợp nhất chính là Hà Nam thiên tuế.

- Ha ha bệ hạ chỉ sợ bây giờ đang lo lắng địa vị hiện tại của Hà Nam vương vô cùng hiển hách, hàm tước nhất phẩm, nếu như lại lập chiến công thì cũng chỉ có thể là vương tước mà thôi, vấn đề ở chỗ tuổi tác của Hà Nam vương là bao nhiêu? Còn trẻ như vậy đã đảm đương một chữ Vương, ngày sau lập thêm nhiều công huân thì biết phong thưởng thế nào? Không phong thưởng thì kẻ dưới khó phục tùng, phong thưởng, ha ha, bệ hạ cho dù coi trọng Hà Nam vương nhưng cũng không thể không do dự.

Lý Thế Dân cười không nói gì, chỉ không ngừng gật đầu.

- Cho nên thái độ của Hà Nam vương sẽ quyết định mấu chốt cuộc chiến ở Giang Nam.

Lý Tịnh nói chém đinh chặt sắt mà Vương Thông không ngừng đồng ý.

Lý Thế Dân trầm ngâm một thoáng rồi đột nhiên nói với Lý Huyền Phách vốn trầm mặc ở một bên:

- Tam lang huynh có chuyện muốn nhờ đến đệ.

- Nhị ca cứ nói đừng ngại.

- Đệ cũng biết, bởi vì chuyện của Kính Đức cho nên quan hệ giữa ta và Dương Chân trở nên xấu hổ, đại ca đối với ta cũng nghi kỵ rất sâu, nếu như ta ra mặt chỉ sợ gây nên phiền toái không cần thiết, đệ và Dương Chân quan hệ với nhau không tệ, ta muốn nhờ đệ đi Long Khánh phường một chuyến, tìm hiểu ý đồ của Dương Chân, còn nữa hần vừa mới tới Trường An, chưa quen thuộc cuộc sống ở đây đệ cũng cần tận tình địa chủ.

Lý Thế Dân mâu thuẫn với Lý Ngôn Khánh hiện tại Trường An đang đồn thổi.

Đặc biệt sau khi Uất Trì Kính Đức bị Lý Ngôn Khánh sát hại, ba con trai của Uất Trì Cung là Uất Trì Bảo Lâm, Uất Trì Bảo Khánh và Uất Trì Bảo Hoài đối với Ngôn Khánh hận thấu xương, từng nói là muốn tìm Lý Ngôn Khánh báo thù.

Vì thế ba người liên tiếp báỉ phỏng Tần vương hi vọng Lý Thế Dân chủ trì công đạo.,

Nhưng Lý Thế Dân quay trở về kinh tình cảnh cũng không quá tốt.

Thái tử đối với hần nghi kỵ rất lớn từng nhiều lần ở trên triều đình tỏ thái độ hi vọng lột bỏ binh quyền của Lý Thế Dân.

Đương nhiên có mà Lý Kiến Thành lấy ra rất đầy đủ.

757. Chương 9: Ôn Vương Phi.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Lý Kiến Thành cho rằng Lý Thế Dân từ đầu năm Vũ Đức trải qua cuộc chiến Thiên Thủy Nguyên Phách Bích Lạc Dương đã vô cùng mệt nhọc.

Xuất phát từ tình yêu mến huynh đệ hần hi vọng Lý Thế Dân có thể nghỉ ngơi nhiều hơn, không cần vất vả chiến sự nữa.

Danh tướng Lý Đường có rất nhiều cũng không cần để cho Lý Thế Dân tiếp tục xuất chinh những người khác không nói Lý Huyền Phách cũng là một viên đại tướng.

Từ khi Lý Đường khởi binh cho tới nay Lý Huyền Phách cũng tham gia vô số đại chiến.

Đặc biệt là cuộc chiến với Lương Sư Đô Lý Huyền Phách chẳng những hung mãnh đoạt được Sóc Châu thậm chí trong mấy lần xung đột với Đột Quyết cũng không rơi vào thế hạ phong, ngoài ra còn có Lý Ngôn Khánh uy danh hiển hách cản gì mệt nhọc Lý Thế Dân xuất chiến?

Lý Uyên mặc dù không tỏ rõ thái độ nhưng có thể nhìn thấy hần dao động.

Dưới tình huống này Lý Thế Dân cần phải lôi kéo nhiều người giúp đỡ hơn .

Có lẽ hần và Lý Ngôn Khánh không cách nào hòa thuận được bởi vì nếu như cùng với Lý Ngôn Khánh giao tình mật thiết thì sẽ khiến cho Thiên Sách phủ chia năm xẻ bảy.

Kết quả đó hần tuyệt đối không muốn nhìn thấy.

Tuy nhiên Lý Huyền Phách lại không băn khoăn như vậy.

Năm đó Ngôn Khánh cứu mạng Lý Huyền Phách, song phương vẫn là thân thích, Lý Huyền Phách ra mặt người của Thiên Sách phủ cũng không có ý kiến gì, hơn nữa Lý Huyền Phách tuy thân với Lý Thế Dân thậm chí là một thành viên Thiên Sách phủ nhưng ở trình độ nào đó hần vẫn là một chi độc lập.

Hiện tại Lý Thế Dân để Lý Huyền Phách ra mặt tiếp xúc với Lý Ngôn Khánh là hợp lý nhất.

Lý Huyền Phách mỉm cười:

- Đây có gì là đại sự, ha ha cho dù nhị ca không nói thì sáng mai đệ cũng định tới bái phỏng Lý vương huynh một chuyến.

Vương Thông cùng với Lý Tịnh nhìn nhau khẽ gật đầu.

Nhìn sắc trời đã không còn sớm Lý Huyền Phách đứng dậy cáo từ.

Hần có một thói quen ngủ sớm, không thức đêm, trong những đứa con của Lý Uyên thì Lý Huyền Phách đúng là vô vị không có tật xấu nào.

Có thể vì nguyên nhân trước kia mà tính tình Lý Huyền Phách trở nên trầm tĩnh.

Hần rất thích xem sách thích luyện võ thậm chí Lý Uyên ban thưởng Vạn Xuân điện cho hần hần cũng rất ít khi ở lại cung thành .

Đã lâu rồi Lý Huyền Phách ở tại quân doanh.

Sau khi trở lại Trường An hần vâng mệnh không chế cấm quân Bắc Nha cũng không cải biến thói quen này.

Đối với chuyện này Lý Uyên cũng rất đau đầu.

Con trai của mình rốt cuộc đang suy nghĩ điều gì.

- Triệu vương tính tình xem ra quá lạnh lẽo rồi.

Lý Huyền Phách sau khi rời khỏi Lý Tịnh đột nhiên nói.

Lý Thế Dân khẽ giạt mình rồi thở dài nói:

- Tam lang nhiều bệnh, cùng mẫu hậu thân nhất.

- Từ khi mẫu hậu mất tam lang biến thành đáng vẻ như vậy.

- Nếu như có thời gian điện hạ vẫn nên trông nom Triệu vương một chút.

Lý Tịnh đem hai chữ trông nom nhấn mạnh khiến cho Lý Thế Dân ngạc nhiên, hần nhìn Lý Tịnh sau đó lại nhìn Vương Thông.

Vương Thông cúi đầu tựa hồ như đã ngủ rồi vậy.

Lý Thế Dân trong lòng khẽ chuyển động rồi nói:

- Cô nhớ kỹ rồi.

Đêm đã khuya Lý Tịnh cùng với Vương Thông đã sớm rời khỏi.

Lý Thế Dân ngồi ở trong thư phòng lật bản Tam Quốc Diễn Nghĩa kia ra nhưng không biết tâm tư đã đến nơi nào.

Một mỹ nhân cung trang đi vào trong thư phòng.

Lý Thế Dân giống như không cảm giác được chỉ ngơ ngác sững sờ.

Ở trước mắt hắn đột nhiên sáng ngời, đúng lúc này hắn mới ngẩng đầu lên thì thấy mỹ nhân cung trang kia đã điểm thêm nến.

- Tú Tú, nàng còn chưa đi ngủ sao?

Mỹ nhân cung trang này đúng là thê tử của Lý Thế Dân, Ôn vương phi.

Ôn vương phi nói:

- Thiếp đi ngang qua đây thấy đèn vẫn sáng cho nên tới thăm.

- À ta vừa rồi đọc sách tới mức mê mẩn, ha ha Đường Chân này viết Tam Quốc Diễn Nghĩa càng đọc càng có tư vị.

Ôn vương phi cũng không nói chuyện cười tủm tỉm nhìn Lý Thế Dân.

Nàng xuất thân nhà đại nho, tính tình mềm mại, cùng với Lý Thế Dân hiểu nhau nhiều năm.

Từ lúc Lý Uyên đảm nhiệm chức Lôu Phiến thái thú Ôn vương phi cùng với Lý Thế Dân đã quen biết nhau, năm đó Lý Thế Dân mới tám tuổi mà Ôn vương phi hơn hắn hai tuổi.

Lý Thế Dân nói:

-Nàng nhìn ta làm gì vậy?

- Tần vương, chàng xem sách ngược rồi.

- A.

Lý Thế Dân sững sờ cúi đầu nhìn lại mới phát hiện hắn cầm ngược sách.

Hắn cười khỏ một tiếng rồi khẽ nói:

- Để Tú Tú chê cười rồi, vừa rồi ta nghĩ đến nhập thần rồi.

- Có quan hệ tới Hà Nam vương sao?

- Đúng thế.

Sau đó Lý Thế Dân lắc đầu liên tục:

- Kỳ thật ta với Đường Chân cũng không có mâu thuẫn quá lớn.

Lúc trước ta thu nhận Uất Trì cũng biết Đường Chân mất hứng nhưng không ngờ phản ứng của hắn lại kịch liệt như vậy.

Hắn hiện tại so với người mà ta năm đó quen biết ở Củng huyện có vẻ khác nhau, trong ấn tượng của ta Đường Chân tính tình không cứng rắn mạnh mẽ như vậy, nháy mắt mấy năm trôi qua hắn đã giống

- Khi đó chàng có nghĩ sẽ bất hòa với Đường Chân?

- Cái này...

- Hắn là chàng đã đoán trước.

Ôn vương phi ngồi xuống bên cạnh Lý Thế Dân rồi khẽ nói:

- Nếu bây giờ là mấy năm trước chàng sẽ bỏ qua Uất Trì Kính Đức sao?

Lý Thế Dân trầm mặc.

Lúc thiếu niên hắn không phải có tính tình ân oán rõ ràng sao?

Ôn vương phi nói:

- Điện hạ điện hạ và hà Nam vương không còn là thiếu niên năm đó nữa chứ luận thân phận hay địa vị cái nào cũng khác nhau, nhớ khi đó chàng cùng với thái tử thân mật thể nào thậm chí còn có chút ngưỡng mộ nhưng bây giờ thì sao?

- Có một số việc xảy ra cũng đã xảy ra rồi, suy nghĩ tiếp cũng không được gì.

Lý Thế Dân gật đầu nhin không được thò tay ra ôm lấy Ôn vương phi vào trong ngực.

- Đúng rồi hôm nay Lý Tĩnh có nói rằng ta nên lưu ý tới tam lang.

- Sao?

Trong lời nói của Dưc Sư thì hình như có ý rằng tâm tư của tam lang hơi âm trầm, kỳ thật ta cũng biết ẩn tình bên trong.

Mẫu hậu đi rồi hẳn đối với chuyện phụ vương nạp thiếp trong lòng thủy chung vẫn có bất mãn, có thể đây là thói quen của phụ hoàng nhưng ta suy nghĩ nên làm sao để tam lang thoải mái

Ôn vương phi trầm mặc.

Nàng có thể bình luận Lý Ngồn Khánh, có thể phê bình Lý Thế Dân.

Nhưng nếu liên lụy tới Lý Uyên thì nàng không mở miệng được.

Dù sao Lý Uyên cũng là hoàng đế thuở nhỏ nàng đọc đủ thi thư biết rằng nữ nhân có gì có thể nói có gì không thể nói.

758. Chương 10: Lương Sư Thái.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Ôn vương phi nghĩ nghĩ rồi nói:

- Bằng không cầu cho tam lang một mối thân sự.

- Sao?

- Tam lang cũng đã là thanh niên rồi cũng là thời điểm thành thân.

Thiếp cũng biết một số nữ tử, bằng không chàng cùng với phụ hoàng thương lượng một thoáng giới thiệu cho tam lang vài người. Đã có vợ chung quy không cần lúc nào cũng ở trong quân doanh, tính tình cũng có thể bớt lạnh đi.

Lý Thế Dân nghĩ nghĩ:

- Nếu như thế thì nàng tuyển một số nữ tử tốt ta nói với phụ hoàng mấy câu.

- Thế thì rất tốt.

Hai vợ chồng bọn họ trò chuyện một lát sau đó Ôn vương phi cáo từ rồi đi.

Nàng kỳ thật cũng không thúc giục Lý Thế Dân nghỉ ngơi, càng như vậy Lý Thế Dân càng mê luyện Ôn vương phi.

Ngồi ở trong thư phòng chốc lát Lý Thế Dân đứng dậy rời khỏi.

Trải qua hành lang gấp khúc Lý Thế Dân đột nhiên dừng bước lại ngẩng đầu lên trời mà tự nhủ:

- Tam lang trong lòng đệ rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Sáng sớm hôm sau Lý Huyền Phách rời khỏi Long Khánh phường.

Hắn xuống ngựa chỉ thấy ở trong vương phủ có một người thấy hắn liền khẽ giật mình.

- Tam ca huynh cũng tìm Lý vương huynh sao?

- Tam Hồ sao đệ ở đây?

Người đi từ trong vương phủ ra chính là thiếu tử của Lý Uyên, con của Đậu phu nhân Lý Nguyên Cát.

Đậu phu nhân sinh năm đứa con trai Lý Nguyên Cát là con thứ tư.

Vốn phía dưới Nguyên Cát còn có một đệ đệ tuy nhiên khi Lý Uyên khởi binh đã bị Âm Thế Sư bắt lấy đem đi giết.

Hôm nay Lý Nguyên Cát ngụ ở Vũ Đức điện ở bên cạnh Đông cung.

Cũng vì nguyên nhân này mà Lý Nguyên Cát và Lý Kiến Thành rất gần nhau.

Hắn cười ha hả đón chào Lý Huyền Phách và Lý Huyền Phách lại đưa tay ngăn lại.

Trong ba người ca ca, Nguyên Cát thân với Lý Kiến Thành nhất bởi vì Lý Kiến Thành là thái tử, ghét nhất là Lý Thế Dân vì Lý Thế Dân trang trọng quá mức, hắn cho dù làm thế nào cũng bị đem ra so sánh với Lý Thế Dân, lúc đầu còn tốt thời gian dài đã sinh ra sự chán ghét, còn đối với Lý Huyền Phách Nguyên Cát chỉ có sợ hãi.

Tam ca này quá hung hãn.

Thậm chí quá dũng mãnh khiến cho hắn phải sợ hãi.

Lý Huyền Phách so với Nguyên Cát chỉ lớn hơn một tuổi đầu cũng không cao so với Nguyên Cát bao nhiêu cũng không thanh tú bằng Lý Nguyên Cát nhưng nếu bàn về vũ lực thì Lý Huyền Phách ở trong Lý gia chứ tử tuyệt đối là hạng nhất, Lý Nguyên Cát không ít lần bị Lý Huyền Phách đánh cho tê người.

Cho nên cho dù Lý Huyền Phách thân Lý Thế Dân, Nguyên Cát đối với Lý Huyền Phách vẫn cung kính.

- À thái tử phái người tới đây mời Lý vương huynh tới uống rượu.

- Huyền Phách nhăn mày lại.

- Lý vương huynh đâu rồi?

- Nghe người trong phủ nói mới sáng sớm đã đi dịch quán rồi.

Điều này cho thấy Lý Nguyên Cát cũng không gặp được Lý Ngôn Khánh.

- Tam ca ta phải trở về hồi bẩm đại ca, nếu rảnh xin mời huynh qua uống rượu.

Lý Huyền Phách cười cười định gật đầu đáp ứng.

Kỳ thật Lý Nguyên Cát chỉ khách khí một chút mà thôi, cũng không định mời Lý Huyền Phách tới nơi mình.

Lý Nguyên Cát là người thích cầm y hoa phục khu cầu phóng ứng.

Dùng từ thông tục thì Lý Nguyên Cát thích làm một thiếu gia ăn chơi.

Còn Lý Huyền Phách tuy cũng thích đi săn, về uống rượu Lý Huyền Phách cũng có chút hào hứng, Lý Nguyên Cát sau khi rời khỏi, Lý Huyền Phách đứng ở trước cửa vương phủ, do dự một chút rồi quay đầu lên ngựa.

- Điện hạ sao lại không tiến vào?

Người dẫn ngựa chính là một đại hán khôi ngô.

Người này tên là Lương Sư Thái, theo bổ phận thì là sư đệ của Lý Huyền Phách, cũng luyện được một tay hảo chùy, vạn phu khó đỡ.

Tuy nhiên vì thân phận của Lý Huyền Phách cho nên Lương Sư Thái không dám gọi hắn là sư huynh.

Lương Sư Thái nguyên quán ở Lương gia trang tại Thái Nguyên, là một thổ hào địa phương mà Lý Uyên ở Thái Nguyên sau khi khởi binh đã cho Lương Sư Thái đi theo, làm tùy tùng của Lý Huyền Phách, hiện tại ở phủ Triệu vương đảm nhiệm chức vụ Suất Lệnh, chấp chưởng thân binh của Lý Huyền Phách.

Lý Huyền Phách nói:

- Người không nghe nói Hà Nam vương không ở trong phủ sao?
- Hắn không còn ở trong phủ vậy thì chúng ta tới đây làm gì, bây giờ ta đi Hồng Lư dịch quán, Hà Nam vương hẳn ở đó nói chuyện.

Lương Sư Thái đáp ứng một tiếng sau đó trở mình lên ngựa.

Nhưng đúng lúc này từ trong vương phủ tụ tập một đám người.

Lương Lão Thực đang ra ngoài định làm việc.

Lương Sư Thái nhìn thấy Lương Lão Thực thì sững sờ.

Hắn do dự một chút rồi mở miệng hô:

- Lương Lão Thực.

Lương Lão Thực đang muốn lên xe nghe thấy có người gọi tên thì liền quay đầu lại.

Hắn không nhìn thì không sao, sau khi nhìn thì càng hoảng sợ.

- Đại... đại thiếu gia.
- Lương Lão Thực ta cuối cùng cũng tìm được người rồi.

Lương Sư Thái nghiêng răng nghiêng lợi tiến qua.

Lý Huyền Phách sững sờ một chút sau đó liền gọi Lương Sư Thái:

- Lão Lương người đi làm gì đó.

Hắn không biết Lương Lão Thực là người nào nhưng biết Lương Lão Thực là người trong phủ Hà Nam vương của Lý Ngôn Khánh.

Lương Sư Thái nói:

- Điện hạ đây vốn là gia nô trong nhà của hạ quan.

Trước kia hắn học trộm võ nghệ bị hạ quan phát hiện, sau đó ta đánh bị thương, khi đó hạ quan mới học chùy còn không tinh, hắn sau khi bị đả thương liền bỏ trốn, hạ quan tìm hắn rất nhiều năm không ngờ bây giờ lại tìm được.

Nói xong Lương Sư Thái tức giận quát một tiếng:

- Lương Lão Thực còn không mau cút tới đây cho ta!

Lương Lão Thực do dự một phen rồi không động dậy.

Hắn đúng là từng là gia nô của Lương gia nhưng bây giờ hắn ở Hà Nam vương phủ là một quan viên trung triều đúng đắn.

- Lương Sư Thái, chuyện năm đó ta đúng là có phần không đúng.
- Tuy nhiên nhiều năm trôi qua rồi, ta lưu vong thiên hạ xuất sinh nhập tử coi như huê nhau, người đừng la lối om sòm, ta không sợ người.
- Người...

Lý Huyền Phách khoát tay ngăn Lương Sư Thái lại, thúc ngựa tiến lên.

Hắn đánh giá Lương Lão Thực từ trên xuống dưới rồi nói:

- Người tên là Lương Lão Thực? Ta chính là Triệu vương Lý Huyền Phách.

Lương Lão Thực càng hoảng sợ tiến lên trước chào.

- Tiểu nhân là Lương Lão Thực, Gia Lệnh ở phủ gia Hà Nam vương, tham kiến Triệu thiên tuế.

- À hóa ra là Gia Lệnh của Lý vương huynh, ha ha lão Lương, chuyện năm đó đã lâu rồi người cũng đừng so đo nữa thành Trường An lớn như vậy mà từ Lương gia trang tới đây cũng chỉ có hai người các người.

Như vậy đi mọi chuyện đã qua rồi, về sau các người là huynh đệ thân cận nhau hơn một chút, đều là người một nhà cả.

- Đúng rồi lão Thực người có biết Lý vương huynh có ở trong phủ không?

Lương Lão Thực vội vàng trả lời:

- Bẩm thiên tuế, Vương gia sáng sớm đã đi tới Hồng Lư tự dịch quán nói rằng gặp một số bằng hữu cũ, hôm nay không ở trong phủ.

- Như vậy thì bốn vương không quấy rầy nữa.

Lý Huyền Phách nói xong kéo Lương Sư Thái rời đi.

- Lão Lương.

- Dạ.

- Có thời gian rảnh rồi đi lại đây nhiều một chút, cùng với Lương Lão Thực uống rượu thân cận với hần, hần là Gia Lệnh của Lý vương huynh cho thấy Lý vương huynh rất coi trọng hần.

Lương Sư Thái do dự một chút liền gật đầu đáp ứng.

- Điện hạ nói như vậy ta tạm tha cho tên chó chết này, tuy nhiên vương gia cần gì phải đi lại gần với Lý vương gia như vậy? Nghe nói Lý vương gia và Tần vương không giao hảo tốt với nhau lắm, cùng với thái tử có phần thân cận mà điện hạ lại thuộc về bên của Tần vương.

Lý Huyền Phách cười cười lạnh nhạt nói:

- Lão Lương người không hiểu, không hiểu đâu.

,

759. Chương 11: Trường An Hào.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Trên Khúc Giang.

Lý Ngôn Khánh mặc một chiếc áo màu xanh nhạt cùng với Phòng Huyền Linh ở trên một chiếc thuyền.

Thẩm Quang lái thuyền mặc một bộ đồ màu đen.

Trịnh Hoành Nghị ở bên cạnh thêm rượu lắng nghe Lý Ngôn Khánh và Phòng Huyền Linh nói chuyện.

Với tư cách là người bên trong thái tử cung, Trịnh Hoành Nghị còn kiêm chức vụ tự thừa Hồng Lư, phẩm trật lục phẩm. Lại nói tiếp bất kể năm đó hần làm chuyện gì hiện tại hần có thành tựu như ngày hôm nay đương nhiên phần nhiều là do Lý Kiến Thành lấy lòng Lý Ngôn Khánh, nếu không chỉ sợ Trịnh Hoành Nghị khó ngồi vững vàng.

Lý Uyên không thừa nhận địa vị của Tùy Dương chỉ cho rằng Phòng Huyền Linh là sư giả của chư hầu một phương mà thôi. Lý Ngôn Khánh và Phòng Huyền Linh gặp mặt nhau dĩ nhiên cần phải cẩn thận, bên cạnh cần phải có một quan viên Hồng Lư tự tương bồi. Trên danh nghĩa là đi cùng nhưng thực tế cũng có ý định giám sát.

Trịnh Hoành Nghị là Tự Thừa lục phẩm, là người của Đông cung xem như cũng thích hợp.

Tuy nhiên bên cạnh Lý Ngôn Khánh có Trịnh Hoành Nghị rót rượu cũng không tệ.

Ngôn Khánh chân trần ngắm cảnh rất có phong khí của danh sĩ ngụy tẩn.

Mà Phòng Huyền Linh thì cũng rất nhàn nhã, hẩn dựa vào cột buồm mạn thuyền nhắm nháp Nghi Xuân rượu không có phong phạm của sứ giả gì cả.

- Nhoáng một cái đã mười lăm năm rồi.

Lý Ngôn Khánh cười nói:

- Cái gì mười lăm năm?

- Đương nhiên là mười lăm năm kể từ lần trước ta rời khỏi Trường An. Ha ha đệ có nhớ không lúc trước ta cùng lão Đỗ đi tìm đệ đó là lúc đệu tiến sĩ, sau khi rời khỏi Trường An lần đó ta vẫn chưa trở lại.

Phòng Huyền Linh mười tám tuổi đệu tiến sĩ hơn nữa còn là tiến sĩ trẻ nhất từ khi nhà Tùy khai quốc.

Từ đó về sau hẩn đảm nhiệm chức quan Vũ Kỳ úy chỉ là một võ tán quan mà thôi, ở lại Trường An chờ cơ hội.

Thực chất ở bên trong Trường An rất coi trọng Phòng Huyền Linh.

Yên vũ Giang Nam rất tốt nhưng cuối cùng vẫn không so được với Trường An thịnh thế.

Lý Ngôn Khánh gật nhẹ đầu rồi nói:

- Làm sao không nhớ rõ cho được.

Năm đó Từ Thế Tích đứng hầu Phòng Huyền Linh trải giấy Đỗ Như Hối mài mực cả kiếp này thời gian hẩn ở trong Học Xá là thời gian vui sướng nhất.

Ánh mắt của Ngôn Khánh trở nên thâm lương hẩn đột nhiên thấp giọng ngâm xướng.

Trường An hảo,

Phong cảnh cựu tầng am.

Dịch thơ:

Trường An đẹp

Phong cảnh đã từng am(hiểu)

Trịnh Hoành Nghị cùng với sphi đều khê giặt mình, ngẩng đầu nhìn lại Lý Ngôn Khánh làm ra vẻ lắng nghe, phải biết rằng từ những năm cuối Đại Nghiệp cho tới nay Lý Ngôn Khánh chưa từng làm qua thi từ, Phòng Huyền Linh là người cũng rất thích thơ, Trịnh Hoành Nghị tuy không so được với Phòng Huyền Linh nhưng dù sao cũng là người trong danh môn, đệ tử của Nhan Sư Cổ.

Vừa nghe Lý Ngôn Khánh mở đầu một hai câu cả hai đều biết rõ, Lý Ngôn Khánh sắp tới sẽ có thêm một bài thơ.

Nhưng Ngôn Khánh ngâm xướng xong một câu thơ này xong lập tức không nói gì nữa, hẩn không hề có ý niệm trộm thơ nhưng câu đầu tiên thuận miệng nói ra, Phòng Huyền Linh và Trịnh Hoành Nghị đưa mắt chờ đợi khiến cho hẩn đâm lao phải theo lao.

Sớm biết vậy đừng có khoe khoang.

Hít sâu một hơi, Ngôn Khánh nhẹ giọng ngâm xướng:

Nhật xuất giang hoa hồng thắm hoả,

Xuân lai giang thủy lục như lam,

Năng bắt ức Trường An.

Dịch thơ:

Ánh nắng hoa sông hồng tựa lửa

Chiều xuân sông nước biếc như chàm

Há chẳng nhớ Trường An.

Đây là bài thơ Giang Nam hảo của Bạch Cư Dị.

Tuy nhiên Lý Ngôn Khánh lại đem Giang Nam biến thành Trường An.

Theo thi từ mà nói có vài phần không tinh tế nếu là người bình thường ngâm xướng không chừng bị người khác mắng chết.

Nhưng trong miệng của Lý Ngôn Khánh lại có một hương vị khác.

Nhật xuất giang hoa hồng trắng hoả,

Xuân lai giang thủy lục như lam,

Năng bắt ước Giang Nam

Phòng Huyền Linh đột nhiên vỗ tay cười to, lớn tiếng đọc lên.

Tiếng ca quanh quẩn ở trên sông Khúc dẫn tới vô số ánh mắt quan sát.

- Người ở trên thuyền không phải là Hà Nam vương thiên tuế sao?

- Người nhận ra Hà Nam vương?

- Trước kia ở Lạc Dương đã nhìn qua mấy lần.

- Chẳng lẽ Hà Nam vương lại vì Trường An làm thơ? Không phải Hà Nam vương chỉ sợ không ai làm được thơ hay bậc này.

Mỗi dân chúng đều có một tình cảm nồng hậu với quê cha đất tổ.

AI cũng biết Lý Ngôn Khánh là người Lạc Dương, là sự kiêu ngạo của Huỳnh Dương. Lạc Dương Huỳnh Dương hẳn đã làm rất nhiều chuyện, được người dân tôn trọng.

Nhưng đối với Trường An mà nói Lý Ngôn Khánh là một người ngoài.

Nhưng hiện tại một người ngoài lại có thể ca ngợi Trường An như vậy khiến cho người Trường An cảm thấy kiêu ngạo vô cùng.

Các người xem Hà Nam vương cũng cho rằng Trường An tốt.

Một chiếc thuyền rất lớn trên đó có cắm cờ xí hoàng thất, trên đầu thuyền có viết hai chữ Tương Dương.

Ở bên trong thuyền đi ra một nam một nữ, nam ước chừng hơn ba mươi.

Người này tướng mạo đường đường bất phàm ở bên cạnh hẳn cũng là một nữ tử tuổi độ ba mươi cũng không tính là khuynh quốc khuynh thành nhưng rất đ.

- Người trên thuyền hẳn là Hà Nam vương thiên tuế?

Lý Ngôn Khánh nghe được thiều hơi giật mình hẳn ngạc nhiên nhìn lại.

- Vương gia đây là họa thuyền của Tương Dương công chúa, người kia chính là phò mã đương triều Đậu Đản.

Tương Dương công chúa là thứ nữ của Lý Uyên nhưng địa vị không cao lắm bởi vì mẹ của nàng chỉ là nha hoàn thông phòng của Đậu hoàng hậu, Tương Dương công chúa lớn lên tính tình ôn hòa hiền lành nhưng ở trên sử sách cũng không lưu lại bài viết về nàng quá nhiều.

Đại đa phần đều nói nàng được gả cho Đậu Đản mà thôi.

Đậu Đản vốn có thể thất sau đó bởi vì lấy Tương Dương công chúa mà không thể không bỏ vợ.

Cũng may Tương Dương công chúa và Đậu Đản cũng hợp nhau, cảm sát tương liên, đồng tiến đồng thoái, cũng là một giai thoại của hoàng thất.

Đậu Đản này làm quan bá điện giám được phong quận công làm con trai trưởng của Đậu Khánh.

Lý Ngôn Khánh không biết Đậu Đản nhưng Trịnh Hoàn Nghi thì nhận ra.

Ngôn Khánh vội vàng đứng dậy cách thuyền chấp tay:

- Đậu quận công gần đây vẫn khỏe chứ?

- Đậu Đản cười:

- Quả nhiên là Lý vương thiên tuế, ha ha vừa rồi ta còn cảm thấy kỳ quái tác phẩm xuất sắc kia là do ai làm nên, bây giờ mới biết hóa ra là thiên tuế, quả nhiên là bất phàm.

- Đậu quận công quá khen rồi.

Ngôn Khánh nói xong lại nhìn về phía nữ tử bên cạnh Đậu Đản, hơi hạ thấp người xuống rồi nói:

- Tiểu vương bá kiến công chúa.

760. Chương 12: Khúc Giang.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Tương Dương công chúa tính tình thẹn thùng vội vàng khoát tay lùi về phía sau một bước rồi nói:

- Thiên tuế đừng làm như vậy thiên tuế chính là công thần lớn lao của Đại Đường chúng ta, Tương Dương làm sao nhận lễ của thiên tuế được, phải là Tương Dương bá kiến thiên tuế mới đúng.

Nữ tử này thật là thú vị.

Lý Uyên hiện tại có tới mười chín đứa con gái, đứa con gái bé nhất năm ngoái mới sinh.

Tuy nhiên trong mười chín đứa con gái này thì Ngôn Khánh chỉ thấy qua Lý Vân Tú nghe nói tới Lý Vĩnh Gia những người còn lại một mực không biết.

Trong ấn tượng của Lý Ngôn Khánh công chúa Đường triều không thể khiến cho người ta bất lo.

Lý Vân Tú là Bình Dương công chúa, múa đao múa thương, hay hời chính sự rất có phong phạm nam tử về sau những công chúa khác đều hưng dữ chỉ có Tương Dương công chúa này có vẻ hiền lành.

- Lý vương gia, làm một bài thơ nữa đi.

Ở trên bờ đột nhiên có người lớn tiếng la lên.

Một người kêu rất nhanh có thêm người hưởng ứng.

Người Trường An đều biết Lý Ngôn Khánh tài văn chương thi thư song tuyệt chỉ tiếc là vô duyên trông thấy.

Hiện tại Ngõng công tử đã tới Trường An há có thể đơn giản làm một bài thơ rồi đi được?

Đậu Đản cũng cười nói:

- Lý vương gia mọi người đã chờ như vậy tại sao không làm một bài thơ? Nghe nói Lý vương thi thư song tuy ệthạ quan cũng chưa từng được chứng kiến không bằng Lý vương lên trên thuyền du lịch sông Khúc, làm thơ tạo nên một đoạn giai thoại .

- Đúng thế, thiếp cũng thường nghe người ta nói, thơ của Lý vương rất cao minh.

Lý Ngôn Khánh nhìn thoáng qua Phòng Huyền Linh thì chỉ thấy Phòng Huyền Linh nhắm mắt lại như đã ngủ rồi vậy.

Trầm ngâm một lát, Lý Ngôn Khánh chấp tay vái chào hai bên bờ ssoog Khúc.

- Cũng không phải là bốn vương dẫn do nhưng mà lần này đi du ngoạn với sứ giả Tô Châu không cách nào thoát thân.

Tuy nhiên công chúa đã muốn bốn vương làm thơ thì bốn vương đành phải bêu xấu một phen, như vậy đi, hôm nay ở Khúc giang gặp công chúa phò mã cùng chưa quân đúng là có duyên, bốn vương đành làm một bài vậy.

Mây rậm của Đậu Đản nhảy lên hiện ra vẻ hứng thú.

Hắn cùng với Tương Dương công chúa hai vợ chồng liền gật đầu với nhau.

Mà mọi người ở hai bên bờ cũng hiếu kỳ vô cùng.

Phòng Huyền Linh lúc này mới mở mắt.

- Lấy rượu tới đây.

Ngôn Khánh uống một ngụm Nghi Xuân rượu nhẹ nhàng phát ra thanh âm”

- Nhất Phiến hoa phi giảm khước xuân,

Phong phiêu vạn điểm chính sầu nhân.

Thả khan dục tận hoa kinh nhân,

Mạc yếm thương đa tử nhập thần.

Dịch thơ:

Xuân phai từ một cánh hoa rơi

Gió dập muôn hoa nát dạ người.

Cứ ngắm bông tàn bay chẳng tiếc

Đừng e rượu quý uống thêm say.

Phòng Huyền Linh hít sâu một hơi, uống thêm một chén rượu, hai mắt nhắm lại giống như là thưởng thức tư vị trong đó.

- Giang thượng tiểu đường, sào phỉ thủy,

Hoa biên cao trung, ngoạ kỳ lân.

Tế suy vật lý tu hành lạc,

Hà dụng phù danh bạn thử thân.

Dịch thơ:

Bờ sông tổ thủy trên nhà cỏ

Góc ruộng gò lân ngả mộ đài

Ngắm nghĩ lẽ đời nên hưởng thú

Đừng vì danh hão vướng cân đai.

Đọc xong Lý Ngôn Khánh nâng chén cười to nói:

- Mời chư công uống cạn chén rượu.

- Mời vương gia uống rượu.

- Lý vương tài văn chương đúng là không tầm thường.

Tương Dương công chúa nhin không được khê nói:

- Lý vương nổi danh khắp chốn về tài văn chương hôm nay gặp mặt đúng là danh bất hư truyền.

Đậu Đản cũng nhẹ nhàng gật đầu:

- Văn chương như thế chỉ sợ trong thành Trường An này cũng không có ai qua được Hà Nam vương.

- Triều hồi nhật nhật điển xuân y
Mỗi nhật giang đầu tận túy quy
Tửu trái tầm thường hành xứ hữu
Nhân sinh thất thập cổ lai hy
Xuyên hoa giáp điệp thâm thâm hiện
Điểm thủy thanh đình khoản khoản phi
Truyền ngữ phong quang cộng lưu chuyển
Tạm thời tương tống mạc tương vi
Dịch thơ:

Khỏi bệ vua ra cổ áo hoài
Bến sông say khướt, tối lần mai
Nợ tiền mua rượu đâu không thể ?
Sống bảy mươi năm đã mấy người ?
Bướm bướm luồn hoa phơ phất lượn
Chuồn chuồn rờn nước lững lơ chơi
Nhấn cho quang cảnh thường thay đổi
Tạm chút chơi xuân kéo nữa hoài.

Tiếng ca của Lý Ngôn Khánh vang vẳng trong trời xanh, Thắm Quang lái thuyền từ từ mà rời đi.

Ở trên họa thuyền, Đậu Đản và Tương Dương công chúa trợn mắt há hốc mồm nhìn chiếc thuyền nhỏ từ từ đi khuất, đầu đó quanh quẩn vẫn vang lên tiếng ca của Ngôn Khánh.

- Lý vương gia làm thơ thật là hay.

Đậu Đản nhin không được mà tán thưởng.

Thi từ của Ngôn Khánh không có câu nào nhắc tới Khúc giang nhưng lại miêu tả vẻ đẹp của Khúc giang vô cùng tinh tế.

Những người ở hai bên bờ Trường An hồi lâu không muốn rời đi cảm nhận dư vị từ thi từ.

- Nhân sinh thất thập cổ lai hi, tạm thì tương thưởng mạc tương vi.

Phòng Huyền Linh nhin không được mà tán thưởng:

- Ngôn Khánh một câu này của đệ thật sự giống như lòng của ta.

Lý Ngôn Khánh lên lưng ngựa rồi cười nói:

- Phòng huynh đã hoài niệm Trường An như vậy tại sao không trở lại.

- Trở về, trở về thế nào?

Phòng Huyền Linh nhảy xuống thuyền lập tức có tùy tùng dẫn ngựa tới.

- Từ xưa đến nay bắc phạt nam chứ chưa nghe đến chuyện nam phạt bắc thành công.

Phòng Huyền Linh cười nói:

- Thành hay không thành chỉ cần tận sức là được.

Hai người tùy tiện nói với nhau, trong lời nói đều bao gồm hàm nghĩa.

Phòng Huyền Linh làm sao không biết Lý Uyên sẽ không cúi đầu, thái độ của Lý Uyên hẳn cũng đoán được hẳn tình.

Tuy nhiên hẳn không sợ.

vì hẳn còn có hậu chiêu.

- Ngôn Khánh hôm nay đệ làm thần tử tư vị thế nào?

Hẳn biết rõ địa vị của Lý Ngôn Khánh hiện tại ở trong triều đình rất xấu hổ.

Lý Uyên muốn dùng mà lại không dám dùng, Ngôn Khánh nhìn thì quan tước rất cao nhưng quyền hành trong tay so với năm đó đã giảm bớt hơn rất nhiều.

Lý Ngôn Khánh mỉm cười nói:

- Phòng huynh, trời biết đất biết huynh biết ta biết.

- Sao?

- Ở trên đời có một số việc không phải tục nhân là có thể nhìn thấu.

Ngôn Khánh nở ra một nụ cười cao thâm mạn trác khiến cho Phòng Huyền Linh cảm thấy tâm thần bất định.

Hôm nay đi du lịch hẳn vốn định thăm dò thái độ của Lý Đường đồng thời trêu chọc Lý Ngôn Khánh một phen, nhưng hiện tại hẳn phát hiện ra Ngôn Khánh cùng với Lý Đường quan hệ không tệ, lần này cả hai đều vì chủ của mình mà thôi, nhưng biểu hiện của Ngôn Khánh khiến hẳn hơi do dự.

- Phòng huynh trời cũng không còn sớm đệ phải về đây.

Trường An rất nhiều cảnh đẹp, huynh so với đệ quen thuộc hơn nhiều không bằng ngày mai đi thưởng thức cảnh đẹp ở Tiêu Kiều.

761. Chương 13: Tám Gia.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Phòng Huyền Linh cười cười:

- Ta cũng muốn như vậy.

- Được rồi nếu vậy thì ngày mai chúng ta không gặp không về.

Lý Ngôn Khánh tiễn Phòng Huyền Linh rời khỏi Hồng Lư tự dịch quán sau đó cùng với Trịnh Hoành Nghị cáo từ.

- Vương gia.

- Chuyện gì?

- Thái tử ngày mai thiết yến ở Sùng Văn quán để cho ta hỏi vương gia có thời gian không.

Lý Ngôn Khánh cũng biết hiện tại mình là tiêu điểm của mọi người hẳn cũng không muốn tiếp cận Lý Kiến Thành quá mức nhưng mấy lần sau khi hẳn về từ Trường An Lý Kiến Thành đã mời hẳn liên tục, hẳn nếu như không đáp ứng Lý Kiến Thành sẽ sinh lòng bất mãn.

Tuy nhiên nếu như mình đi Đông Cung dự tiệc thì sẽ khiến cho nhị lang bị áp lực rất lớn.

Có thể khiến cho Lý Thế Dân cảm thấy không thoải mái không phải là điều mà Lý Ngôn Khánh muốn.

Vì vậy sau khi trầm ngâm một thoáng hẳn liền gật đầu nói:

- Thái tử đã mời ta làm sao không dám đi, như vậy đi người về nói với thái tử trước mời thái tử ước định thời gian.

Trịnh Hoành nghị mừng rỡ, liên tục gật đầu.

Hai người chia tay nhau ở Chu Tước môn, Ngôn Khánh đột nhiên gọi Trịnh Hoành Nghị lại.

- Hoành Nghị.

- Sao?

Lý Ngôn Khánh dắt ngựa đi đến bên cạnh Trịnh Hoành Nghị mà thấp giọng nói:

- Có một câu ta muốn nói cho người.

Ở phủ thái tử đừng làm chuyện nào động quấy.

- Người là đích tôn của Trịnh gia không cần phụ thuộc bất kỳ kẻ nào.

Nói xong Lý Ngôn Khánh lên lưng ngựa nghênh ngang rời đi.

Trịnh Hoành Nghị đứng ở ngoài cửa Chu Tước, ngây người hồi lâu.

Dương Chân nói những lời này là có ý gì.

Sau khi tách ra khỏi với Trịnh Hoành Nghị, Lý Ngôn Khánh cùng với Thẩm Quang chuẩn bị trở về vương phủ.

Dọc đường tới phía Đông Trường An, Lý Ngôn Khánh nhớ ra lúc ra khỏi cửa Đóa Đóa nhờ hán mua mấy món đồ.

Lúc ra ngoài hán đã phân phó cho Lương Lão Thực.

Tuy nhiên đối với những đồ vật ở Trường An hán rất hiếu kỳ cho nên cũng muốn đi dạo một vòng.

Lý Ngôn Khánh cùng với Thẩm Quang đi tới bờ hồ, đúng lúc này ở đó có hai người đang đấu kiếm.

Ở thành thị này có rất nhiều hồ thương, một lời bất hòa có thể rút đao rút kiếm khiêu chiến với nhau.

Lý Ngôn Khánh xem chốc lát liền cảm thấy không thú vị chút nào, hai người này đúng là kỳ phùng địch thủ, từng tiếng soạt soạt vang lên, náo nhiệt không ngừng, tuy nhiên trong mắt của Lý Ngôn Khánh, thân thủ của hai người này không đáng nhắc tới.

- Công tử thế nào?

Lý Ngôn Khánh từ chối cho ý kiến, nhún vai tỏ vẻ không hứng thú.

Đúng lúc này chỉ nghe thấy một thanh niên đấu kiếm hét lớn một tiếng, tận dụng sơ hở đập đối thủ té xuống đất.

- Tiểu tử còn dám hung hăng can quấy không?

Thanh lợi kiếm sáng loáng chỉ vào cổ họng của thanh niên kia.

Thanh niên chiến bại mặt mày đỏ bừng.

- Ta nhận thua.

- Nhận thua thì ngoan ngoãn lấy tiền ra, cũng không hỏi thăm một chút xem Lục Liễu uyển này là của ai sao? Hiện tại người vẫn khí tốt, nếu như là Tám gia ở đây thì ít nhất cũng phải lấy đi nửa cái mạng của người.

- Đây là chỗ của Tám gia sao?

Thanh niên chiến bại liền lộ vẻ kinh hoàng:

- Tiểu nhân không biết nếu như biết thì làm sao dám mạo phạm oai vũ của Tám gia.

Lý Ngôn Khánh khẽ giật mình nghi hoặc liếc nhìn thanh niên kia.

- Thẩm Quang Tám gia là ai?

Từ khi Lý Ngôn Khánh đi đến Trường An, thông qua con đường Kỳ Lân đài đối với Trường An đã hiểu rõ.

Tuy nhiên khi đó Kỳ Lân đài chủ yếu tập trung vào tầng lớp nhân vật cấp cao.

Ví dụ như Lý Kiến Thành, Lý Thế Dân, Lý Huyền Phách, Lý Nguyên Cát, những tôn thất khác cùng với đại thần ở trong triều, thế trụ ở Quan Trung, tư liệu về phổ xá ở Trường An cũng không nhiều lắm, đây là sự chênh lệch của Sài Hiếu Hòa và Vương Hoàng.

Vương Hoàng cùng với Sài Hiếu Hòa kinh nghiệm phong phú nhưng so sánh thì Sài Hiếu Hòa một mực coi trọng vấn đề của tầng lớp cao chứ không coi trọng vấn đề của dân đường phố.

- Có lẽ hẳn là một Đoàn Đầu ở Trường An.

Thẩm Quang cũng chưa nghe tới danh tự của Tám gia cho nên thấp giọng trả lời:

- Bằng không thuộc hạ sẽ lập tức sai người đi điều tra người này.

Đoàn Đầu ở thời kỳ Tùy Đường chính là một xưng hô cho những đầu lĩnh lưu manh du côn.

Kỳ thực quan phủ cũng ngầm đồng ý cho những du côn địa phương này hành động bọn họ phụ trách chưởng quản những du côn lưu manh kia.

Cũng tương tự như thủ lĩnh xã hội đen ở đời sau.

Khu nào xảy ra vấn đề chỉ cần tìm Đoàn Đầu ở khu đó là hiểu rõ đại khái.

Lý Ngôn Khánh có hơi hiểu kỳ, một đoàn thể tổ chức xã hội đen sao? Có lẽ mang tới cho mình một số trợ giúp.

- Để cho Chu Mai tới xem một phen, nhìn xem trong Trường An này rốt cuộc có bao nhiêu Đoàn Đầu.

- Bảo hắn nghĩ cách trà trộn vào nhưng không được bạo lộ thân phận của mình, từ từ tiếp chưởng Trường An.

- Thuộc hạ lập tức an bài.

Chu Mai chính là cháu trai của phỉ tặc Chu Sán ở Giang Hoài.

Chu Sán không có con chỉ có một đứa cháu này, vô cùng yêu thương.

Sau khi quy hàng Lý Ngôn Khánh xong, Chu Sán để cho Chu Mai làm thủ hạ của hắn, hiệu lực dưới trướng của Thẩm Quang.

Chu Mai ở trong gia tộc chính là một tên thành tranh giành cường đấu nhưng gặp chuyện lại tỉnh táo.

Lý Ngôn Khánh nghĩ rằng chuyện của giang hồ để người giang hồ xử lý là thích hợp nhất, Chu Mai có không ít phẩm khí, thích hợp tiếp xúc với người trong giang hồ. Về phần Văn Ngọc Đông và Long Khởi tuy cũng là người trong giang hồ nhưng là hộ pháp của Di Lạc áo trắng, để cho Sài Hiếu Hòa đối phó, mình tốt nhất không nên tiếp xúc với bọn họ, bảo trì một cảm giác thần bí, như vậy mới có lực trấn nhiếp với đám người Văn Ngọc Đông.

Về phần Tám gia.

Ngôn Khánh không để trong lòng.

Từ xưa đến nay quan không đấu với dân, Tám gia này nếu chỉ là một Đoàn Đầu thì bất kỳ lúc nào cũng có thể hạ gục hắn.

Sau khi trở về vương phủ thì trời vẫn còn chưa tối.

Lý Chu đang được Trưởng Tôn Vô Kỵ cho xem sách, Đóa Đóa thì mang Tiết Lễ và Tổng Lệnh Văn luyện võ ở võ đài.

Áo cơm không lo, Tiết Lễ và Tổng Lệnh Văn lớn lên rất khỏe mạnh.

Hai người ở trong võ đài xoay quanh nhau kích giáo đánh nhau khó phân thắng bại.

Ngôn Khánh cùng với Đóa Đóa sau khi bắt chuyện đã tiến về thư phòng.

Sau khi ngồi xuống chỉ thấy Lương Lão Thực ở ngoài cửa thò đầu nhìn vào, ló đầu ngó ra giống như có chuyện tìm hần.

- Lão Thực, tới đây nói chuyện.

Lý Ngôn Khánh thay đổi một bộ y phục, nhàn tản ngồi ở trên án thư cất tiếng nói.

Lương Lão Thực đi tới, đứng ở trước thư án nhần nhần nhó nhó giống như rất do dự.

- Lão Thực có phải là có việc không?

- Vương gia hôm nay tiểu nhân chạm phải một người quen

- Sao?

Chính là thiếu gia của Lương gia trang năm đó mà tiểu nhân đã từng nói với vương gia, lúc trước tiểu nhân học lên võ công bị hần đả thương trốn khỏi Lương gia hiện tại đã nhìn thấy hần hiệu lực ở trong phủ Triệu vương.

762. Chương 14: Tình Hình Phúc Tụ.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Lý Ngôn Khánh khẽ giật mình.

- Triệu vương, Lý Huyền Phách?

- Đúng thế.

Lương Lão Thực dùng sức gật đầu rồi khẽ nói:

- Triệu vương hôm nay bái phỏng vương gia nhưng vương gia không ở nhà.

- Lương lão gia bây giờ ở trong phủ Triệu vương, buổi trưa hần phái người tới muốn mời tiểu nhân tới Bát Trọng Thiên uống rượu.

- Thiếu gia nhà người tên là gì?

- Lương Sư Thái.

- Vậy người có muốn đi không.

- Muốn.

Lương Lão Thực quả nhiên thành thật, hần lấp bắp nói:

- Lão Thực vắng nhà nhiều năm, hiện tại không ngờ gặp được thiếu gia, trước kia không gặp thì cũng thôi hiện tại gặp mặt rồi, Lão Thực cũng muốn biết tin tức của quê quán.

- Vậy thì đi.

Lý Ngôn Khánh mỉm cười khoát tay bảo Lương Lão Thực ngồi xuống.

Hần nâng chung trà nhỏ lên uống cạn sạch.

Lương Lão Thực tiến lên, mang theo một cái ấm nước, hiện tại trời lạnh Lý Ngôn Khánh uống một tách trà nóng liền cảm thấy sáng khoái.

- Lão Thực, người đi đi về sau nhất định phải nghe nhiều không thể đơn giản tỏ thái độ.

- Ta đoán chừng vị Lương thiếu gia kia miờ người cũng là do Triệu vương sai sử, người nghe xem rồi quyết định là được rồi.

- Mặt khác hiện tại người là Gia Lệnh ở trong phủ Hà Nam, quan viên Lục phẩm.

- Cho dù chưa báo cáo lên lại bộ nhưng ở trong danh sách đã có, người đừng để người khác khinh thường làm ta mất mặt. Chút nữa người đi ra ngoài, nhận một trăm quan, hào phóng chi tiêu.

Lương Lão Thực là một người trung tâm Lý Ngôn Khánh cũng rất yên tâm.

Tuy nhiên hẳn đôi khi ngựa quen đường cũ, đường đường là Gia Lệnh của vương phủ luận phẩm trật chưa hẳn so với Phủ Suất ở Triệu vương thấp hơn, nhưng Lý Ngôn Khánh cảm thấy hẳn giống như đi gặp chủ nhân vậy, điều này khiến cho Ngôn Khánh không vui vẻ mấy.

Lương Lão Thực gật gật đầu rồi rời khỏi thư phòng.

Lý Ngôn Khánh ngồi ở án thư trầm ngâm không nói.

Lý Huyền Phách bái phỏng mình, chỉ sợ là được Lý Thế Dân sai sử.

Nói thật hiện tại hẳn cũng đoán đo không rõ ràng thời cuộc, tuy bên ngoài lịch sử không thay đổi qua nhiều nhưng cẩn thận quan sát sẽ thấy rất nhiều biến hóa, ở trong lịch sử Lý Huyền Phách không tồn tại.

Người này vốn bị bệnh chết nhưng hiện tại vẫn sống khỏe mạnh.

Theo bình thư thì Lý Huyền Phách võ nghệ cao cường, thần lực kinh người, không ai địch lại.

Đối với cuộc chiến với Lý Quỳ, Lý Huyền Phách từng hiển võ uy, dùng chùy đánh tan mười tám tên đại tướng.

Mà cuộc chiến ở Sóc Châu hẳn suất lĩnh 300 thiết kỵ trong vòng mấy ngày đã đánh tan mấy vạn đại quân của Lương Sư Đô, khiến cho Lương Sư Đô phải rút lui mấy trăm dặm mới dừng lại được, thân binh dưới trướng được mệnh danh là Hổ Báo kỵ cùng với thiên binh Huyền Giáp và Vạn Thắng quân xưng là tam đại thân quân, sức chiến đấu vô cùng cường hãn.

Mấu chốt chính là Lý Huyền Phách gần gũi Lý Thế Dân.

Cho nên mặc dù Lý Ngôn Khánh làm suy yếu không ít lực lượng của Lý Thế Dân nhưng mà tổng thể mà nói, Lý Thế Dân càng ngày càng mạnh.

Lương Sư Thái là người ở Lương gia trang, cũng là đồng môn của Triệu vương.

Từ khi khởi binh ở Thái Nguyên tới nay, hẳn theo Triệu vương lập nhiều chiến công hiển hách, người này đối với Lý Huyền Phách trung thành và tận tâm, sau khi về Trường An, Lý Uyên từng muốn phong thưởng cho Lương Sư Thái nhưng bị hẳn cự tuyệt cam nguyện ở dưới trướng Lý Huyền Phách cống hiến.

Ngôn Khánh liền nở ra một nụ cười.

Dưới trướng của Lý Huyền Phách xem ra rất nhiều mãnh tướng thiện chiến.

Ngoại trừ Lương Sư Thái hẳn còn có Vương Quân và rất nhiều thủ hạ khác.

Ở ngoài cửa truyền từng tiếng bước chân.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cất bước đi vào trong thư phòng.

- Dưỡng Chân người đang nhìn gì vậy.

- À hôm nay Triệu vương tới bái phỏng, ta thuận tiện xem tư liệu của hẳn.

- Triệu vương nhìn bề ngoài có vẻ đơn giản nhưng bên trong không hề đơn giản.

Vô Kỵ cười ha hả sau đó cầm lấy tin tình báo cầm quan một bên rồi quét hai mắt.

- Người này đúng là không tầm thường.

Nói xong hẳn đặt tin tình báo lên thư án, ngưng mắt nhìn Ngôn Khánh.

- Thế nào, hôm nay người cùng lão Phòng tương kiến kết quả thế nào rồi?

Ngôn Khánh lắc đầu.

- Tình huống hôm nay không quá tốt, Tô Châu tuy nói là muốn cầu hòa nhưng thái độ vô cùng cứng rắn, lão Phòng tuy không nói gì nhưng ta cảm thấy được rằng hắn còn có hậu chiêu, ta cảm thấy lần này có liên quan với Đột Quyết, theo sự hiểu rõ của ta với lão Phòng thì nếu như hắn không nắm chắc sẽ không tỏ ra như thế.

- Vậy người cho rằng kế tiếp lão Phòng sẽ làm thế nào?

- Không phải lão Phòng làm thế nào mà kế tiếp Tô Châu bên kia sẽ tiến hành thế nào.

Lý Ngôn Khánh nói:

- Hôm nay tình huống ở Giang Nam cũng không quá phức tạp, nhưng nếu như bộ hạ ở Giang Nam khai chiến Đột Quyết thừa cơ xuất kích thì thật không tốt.

- Không đánh nhưng cũng không phải là không còn cơ hội.

- Nếu như vì một cơ hội mịt mù như vậy mà khiến cho Trung Nguyên nguyên khí đại thương thì ta thà rằng không mạo hiểm.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn Lý Ngôn Khánh rồi đột nhiên thở dài.

- Dưỡng Chân người biết không có đôi khi lòng dạ của người quá mềm yếu, đại trượng phu muốn có công danh thì làm sao tránh khỏi việc chết người.

- Ta biết rõ.

Lý Ngôn Khánh đứng lên nói.

- Nhưng mà nếu như binh không dính máu thì tốt hơn.

- Ý của người là có thể không dính máu mà chiến thắng?

Lý Ngôn Khánh cười cười khoát tay, Trưởng Tôn Vô Kỵ lập tức hiểu ý của hắn.

- Dưỡng Chân, ta tới tìm người là vì một chuyện khác.

- Sao?

- Ta cảm thấy người nên chủ động tiến cử lão Đồ với bộ hạ để hắn ra trấn Thương Châu.

- Tại sao lại đột nhiên nhắc tới chuyện này?

Trưởng Tôn Vô Kỵ đứng dậy, nói bên tai của Lý Ngôn Khánh.

- Thời gian càng lâu càng trở nên bất lợi, khó tránh khỏi có chuyện bất ngờ xảy ra. Yến quận vương cũng họ Lý nhưng cũng không đủ để an toàn.

Lý Ngôn Khánh trong lòng kinh hãi, đột nhiên ngẩng đầu lên nói:

- Vô Kỵ ý của người là.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cười cười mà không nói gì.

Đã qua giờ Tý, Lý Uyên không nghỉ ngơi, trên thực tế từ sau khi lên ngôi Lý Uyên so với trước trở nên lười biếng hơn rất nhiều, đa số thời điểm hắn đều giao cho thượng thư tỉnh hoặc Đông Cung xử lý còn mình tiêu diêu tự tại.

Giang sơn này sớm muộn cũng giao cho thái tử.

Lý Uyên đã sớm có tư tưởng này.

Tuy nhiên hắn nguyện ý bồi dưỡng Lý Kiến Thành không có nghĩa sẽ hoàn toàn giao cho Lý Kiến Thành.

Gặp chuyện trọng đại Lý Uyên vẫn đích thân xử lý, tự mình quyết đoán.

763. Chương 15: Năm Giữ U Châu.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Buồng bút, Lý Uyên ở trên long sàng duỗi lưng một cái.

Hắn ngẩng đầu nhìn lại thì chỉ thấy An Sĩ Tắc đứng ở bên cạnh bên ngoài trướng còn có mười thái giám và cung nữ chờ đợi phân công, nếu như không có lệnh thì bọn họ tuyệt không di động thậm chí không được phát ra chút thanh âm nào, căn phòng ngày càng rộng thê nhưng mà những người có thể nói chuyện ngày càng ít, lão hữu ngày xưa như Đậu kháng Bùi Tịch ngày càng trầm mặc, ở trên triều đình cơ hồ không nghe được thanh âm của bọn họ, mà những hài tử hoặc ngoài sáng hoặc trong tối tranh đấu không ngừng khiến cho Lý Uyên vô cùng khổ sở.

- Lão An.

Lý Uyên cười nói:

- Lão An nhớ năm đó ở Trường An cô làm việc suốt đêm, bề bộn vô cùng mà vẫn chưa cảm thấy mệt mỏi như lúc này, bây giờ xem mấy tấu chương đã không chịu nổi, xem ra ta đã già rồi.

- Bệ hạ là là Long Hồ làm sao có thể già được.

- Người đó cũng biết xảo ngôn rồi.

- Đây là những lời tâm huyết của lão nô tuyệt đối không hề giả dối.

Lý Uyên khoát tay, đứng dậy rời khỏi long sàng, bước từ từ ra ngoài, An Sĩ Tắc thì lặng lẽ khoát tay áo rồi đuổi theo.

Hơn mười thái giám và cung nữ cũng bước theo, chăm chú đi ra ngoài.

Đi ra tới chính điện, đứng ở trên bậc thang, Lý Uyên hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Lão An, Dương Chân hôm qua sau khi rời khỏi đã làm gì?

- À, hôm qua Hà Nam vương sau khi rời khỏi đã quay trở về gia trang.

- Sáng sớm hôm nay Hà Nam vương còn đi tiếp Phòng Kiêu, cùng với Phòng Kiêu tiến về phía Liên hoa viên chèo thuyền du ngoạn, đúng rồi, hôm nay Hà Nam vương còn làm hai bài thơ rất tinh xảo, ngay cả Tương Dương công chúa cũng nói Hà Nam vương danh bất hư truyền, thi thư song tuyệt.

- Sao?

Lý Uyên lập tức có hứng thú.

- Ta rất nhiều năm không nghe thấy Dương Chân làm thơ, xem ra tài hoa của Ngõng công tử vẫn còn.

- Đúng thế, lợi hại nhất là Hà Nam vương hợp tình làm ra bài Khúc giang thơ.

- Nội dung thế nào.

Để lão nô sai người lấy bản sao rồi trình lên bệ hạ.

Nói xong An Sĩ Tắc trình lên cho Lý Uyên hai bài thơ kia.

Bài thơ Trường An hảo khiến cho người Trường An rất thích nhưng nói về tình diệu thì chưa đạt.

Ngược lại bài thơ Khúc giang lại khiến cho Lý Uyên khen ngợi liên tục.

- Tế thôi vật lý tu hành nhạc, hà tu phù danh bán thử thân

Lý Uyên tinh tế thưởng thức, trầm trồ vỗ tay khen ngợi.

- Dưỡng Chân có thể làm bài thơ này thật sự đã thấu hiểu tên chữ của mình, so với Tần vương và thái tử còn sâu xa hơn, nói rất hay, rất ảo diệu, lão An có khi cô còn ghen ghét với Cửu lang, có được một hài tử xuất sắc như vậy.

Nói xong Lý Uyên đem thơ trả lại cho An Sĩ Tắc rồi chấp tay đứng.

Đứng ở phía sau lưng của Lý Uyên, An Sĩ Tắc thấy Lý Uyên dùng ngón cái và ngón trỏ không ngừng chà xát vào nhau, hành động này có vẻ là thói quen lơ đãng nhưng An Sĩ Tắc biết rằng mỗi khi Lý Uyên làm như vậy đích thị là muốn làm ra quyết đoán.

Hồi lâu sau Lý Uyên trở lại trong điện mà ngồi xuống.

Hắn nhắc bút lên, nhanh chóng viết ra rồi đưa cho An Sĩ Tắc.

- Lập tức mang tới tây đài.

Tây đài chính là chỗ của thượng thư tỉnh tuy là sắc trời đã tới nhưng với tư cách là thượng thư tỉnh buổi tối vẫn có người trực.

An Sĩ Tắc không dám lãnh đạm lập tức nhận lấy.

Nội dung bên trong hắn không dám nhìn nhưng biết rõ là chuyện trọng đại.

Trời đã sáng choang.

Lý Ngôn Khánh bước từ từ bên bờ Long Khánh.

Long Khánh hồ này chỉ là một cái hồ nước nhân tạo, ở hậu trạch vương phủ.

Xung quanh bao phủ một màu liễu xanh biếc, Ngôn Khánh bước từ từ ven hồ, chấp tay thưởng thức cảnh sắc trước mắt.

Cách đó không xa là một mảng thùy trúc có hai tòa trúc lâu đang xây dựng.

Ngôn Khánh vẫn còn thích trúc lâu giống như năm đó, khi đi vào Trường An hắn đã sai người tới Chung Nam đồn trúc xây dựng trúc lâu trong phủ.

Tuy nhiên so với trúc lâu trong phủ Hà Nam vương ở Lạc Dương, trúc lâu trong vương phủ Trường An to hơn và lớn hơn.

Mỗi tòa có ba tầng, trong lầu có sáu gian sương phòng, lầu ba chính là thư phòng.

Diện tích ước chừng 3000 mét vuông, ở bên trong toát ra một vẻ thanh nhã.

Lý Ngôn Khánh chính là Thiếu Khanh Tông Chính Tự cho nên không cần tham gia triều hội, sáng sớm hắn đã mang theo mấy con chó ngao tản bộ.

Trường Tôn Vô Kỵ vội vàng chạy tới khiến cho Lý Ngôn Khánh chú ý.

- Vô Kỵ tại sao lại vội vàng như vậy.

Trường Tôn Vô Kỵ nói:

- Dưỡng Chân, nhận được tin tức bệ hạ đã bổ nhiệm lão Đỗ làm tổng quản hành quân Thương Châu, chiếu lệnh đã mang tới Huỳnh Dương.

- Sao?

Ngôn Khánh nghe được thì hơi giật mình.

Hắn và Trường Tôn Vô Kỵ hôm qua ở Thiên Vọng đã quyết định đề cử Đỗ Như Hối, không ngờ Lý Uyên lại đi trước quyết định.

Nguyên nhân gì khiến cho Lý Uyên quyết định?

Trường Tôn Vô Kỵ khẽ nói.

- Xem ra bệ hạ chuẩn bị trước khi người Đột Quyết hành động hạ thủ với U Châu.

Đỗ Như Hối được an bài tại Thương Châu chắc chắn là áp chế U Châu.

Địa vị của Lý Nghệ ở U Châu thâm căn cố đế, không phù hợp với lợi ích của Lý Đường. Rõ ràng là Lý Uyên muốn mượn cơ hội này làm suy yếu thực lực của Lý Nghệ, Ngôn Khánh không rõ kết cục của Lý Nghệ trong lịch sử thế nào nhưng hẳn nhớ mang máng rằng Lý Uyên khi dùng binh với Giang Nam tựa hồ cũng ra tay đối phó với Lý Nghệ, trên thực tế trong lịch sử Lý Đường dùng binh với Giang Nam, Hà Bắc vẫn chưa dẹp yên, Đậu Kiến Đức sau khi chết Lưu Hắc Các đã khởi binh tạo phản khiến cho Lý Đường tổn hao rất nhiều binh tướng.

Ở trong lịch sử cuộc chiến Hà Bắc, Lý Đạo Huyền La Sĩ Tín tử trận.

Mà bây giờ Lưu Hắc Các đã quy phục dưới trướng Lý Ngôn Khánh hơn nữa còn đảm nhiệm chức tổng quản Hành Châu.

Không chỉ phải lo lắng Hà Bắc mà Lý Uyên đối với U Châu Lý Nghệ dĩ nhiên là dốc sức mười phần.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói:

- Bộ binh đã xuất mệnh lệnh, lấy Từ Thế Tích Bùi Hành Nghiễm, Tiết Vạn Triệt ba đường cùng tiến, bức bách U Châu.

Ta đoán chừng Lý Nghệ không nhịn được.

Người này biết nặng nhẹ lại thông minh hẳn sẽ không ngạnh kháng với triều đình, chuyện ở U Châu sẽ nhanh chóng bình định.

Tuy nhiên hành quân tổng quản U Châu vẫn chưa có quyết định lựa chọn.

- Ý của ngươi là để ta nắm giữ U Châu?

Lúc này Tiêu Tuy trở nên vô cùng cứng rắn.

Nếu như Tiêu Tuy ở Tây bắc mời Đột Quyết xuất binh chế trụ binh mã Lý Đường ở Quan Trung, đồng thời nghĩ cách khơi mào hỗn loạn, khi đó Lý Uyên sẽ rất khó khăn.

Đến lúc đó, Lý Đường khó khăn, Tiêu Tuy chỉ cần giữ vững Giang Hoài, thuận thế chiếm Tiêu Tiển có thể giằng co nam bắc với Lý Đường.

Đây là một kế hoạch vô cùng xảo diệu.

764. Chương 16: Sứ Giả Đột Quyết.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Phòng Huyền Linh đến Trường An mục đích chưa chắc là để nghị hòa với Lý Đường mà là muốn kéo dài thời gian, thời gian càng kéo dài, vốn liếng đàm phán giữa Lý Nghệ và Lý Đường càng nhiều. Nếu như có thể mời Đột Quyết xuất binh thì Lý Nghệ có thể phối hợp với Tiêu Tuy hành động.

Vị trí của U Châu rất trọng yếu, là cổ họng phòng thủ phương bắc, chống lại dị tộc đồng thời cũng gánh vác trách nhiệm phòng ngự. Xưa nay U Châu nghèo nàn, nhưng binh lính tinh nhuệ đều sinh ra từ đây.

Tuy nhiên Lý Uyên có thể đồng ý đem U Châu giao cho mình sao.

Lý Ngôn Khán rất rõ ràng Lý Uyên không có khả năng để cho hắn tiếp nhận U Châu nguyên nhân rất đơn giản Lý Uyên muốn suy yếu quyền lực của hắn, cho hắn đi ra ngoài thì chẳng khác nào thả hổ về rừng, Trưởng Tôn Vô Kỵ có ý rất rõ ràng muốn mình có được U Châu, Ngôn Khánh muốn cho Từ Thế Tích tiếp nhận vị trí này, nhưng chưa hẳn Lý Uyên sẽ đồng ý.

Từ Thế Tích với Lý Ngôn Khánh không giống nhau, tuổi của hắn tọa trấn U Châu rất hợp, nhưng tư lịch của hắn lại khiến cho người ta không yên tâm.

Nhưng ngoài Từ Thế Tích thì còn ai.

Bùi Nhân Cơ?

Hắn hôm nay làm hành quân tổng quản Tu Châu, đang khoái hoạt vô cùng, chưa chắc đã chịu đi nơi nghèo nàn kia.

Ngoại trừ Bùi Nhân Cơ.

Lý Ngôn Khánh đột nhiên hỏi:

- Lão Tân gần đây bận gì không.

Trưởng Tôn Vô Kỵ lập tức nở ra nụ cười.

- Hắn hiện tại nhàn nhã vô cùng, Vệ châu hiện tại rất an bình, hắn chỉ lo đi săn hoặc thao luyện binh mã thoải mái rất nhiều, thế nào ngươi muốn để lão Tân đi U Châu tọa trấn sao?

Hiển nhiên, Trưởng Tôn Vô Kỵ đều nghĩ giống như Lý Ngôn Khánh.

- Đã như vậy ta sẽ lập tức tiến cung diện thánh.

Đúng như Lý Ngôn Khánh suy đoán, Lý Uyên quyết định thu hồi U Châu.

Đồng thời để đền bù tổn thất cho Lý Ngôn Khánh hắn hạ chiếu mệnh cho Đỗ Như Hối ra tọa trấn Thương Châu mà hành quân tổng quản Trịnh Châu lại do Lý Thần Thông đảm nhiệm, Lý Uyên đạt được ước muốn khổng chế sông Lạc trong tay của mình.

Nhưng chức vụ U Châu thích sứ thủy chung không quyết định được.

Lý Ngôn Khánh lúc tiến cung thì Lý Uyên đang ở trong Cầu Trường đình trầm tư.

Từ phía xa xa nhìn lại Lý Uyên một mình lẻ loi lơ lửng tóc trắng bay trong gió, tuy ở giữa một rừng cung nữ thái giám nhưng vẫn khiến cho người ta có cảm giác tịch mịch.

Ngôn Khánh than nhẹ một tiếng, thế nhân chỉ biết để vương cao tại thượng làm sao biết được để vương cũng cô tịch bi thương.

Hắn tiến lên trước một bước:

- Thần, Lý Ngôn Khánh khấu kiến hoàng thượng.

- À.

Lý Uyên từ trong trầm tư tỉnh lại, nhìn thấy Lý Ngôn Khánh liền lộ ra vẻ tươi cười.

- Dưỡng Chân mau tới đây.

Đối với Lý Ngôn Khánh, Lý Uyên vẫn thủy chung có phần áy náy, đồng thời lại thường thức, hắn nhìn thấy Lý Ngôn Khánh đi vào trong đình thì lập tức nói

- Lão An ban cho ngôi.

- Thần không dám.

Lý Ngôn Khánh còn muốn từ chối thì lại bị Lý Uyên khoát tay.

- Dưỡng Chân, cô chính là thức phụ của ngươi, ở đây cũng không có người ngoài, chớ kể đến quy củ trên triều đình.

Ngươi ngồi xuống đi, cô có chuyện muốn nói với ngươi.

Ngôn Khánh không từ chối được ngồi xuống trên ghế.

Lý Uyên nói:

- Cô hôm nay hạ chiếu mệnh cho Đỗ Như Hối đảm nhiệm chức Thương Châu thích sứ kiêm hành quân tổng quản ngươi cảm thấy thế nào?

Nếu như đổi lại là người khác chưa chắc sẽ không khách sáo.

Nhưng Lý Ngôn Khánh thì không hân cười nói:

- Khắc Minh ra trấn Thương Châu đúng là sự lựa chọn tốt nhất.

Lý Uyên cười nói:

- Thương Châu chỉ là một châu bình thường, làm sao có thể so sánh được với Trịnh châu, vốn cô tưởng rằng người sẽ từ chối tại sao hiện tại lại sẵn khoái đáp ứng.

- Châu không phân cao thấp, Thương Châu chính là chỗ quan trọng ở phía bắc, tuy Khắc Minh phẩm trật sẽ giảm xuống nhưng trách nhiệm trên vai của hắn sẽ nặng hơn, Đỗ Như Hối cùng thần quen biết với nhau mười lăm năm, thần đối với hắn cũng hiểu rõ, Khắc Minh có tài tế tướng, nhưng trước mắt mà nói cần phải trải qua tôi luyện, thần cho rằng thương châu nơi này có tiềm lực rất lớn, có thể khiến cho Khắc Minh thi triển tài hoa.

Lời này khiến cho Lý Uyên rất thích.

Hắn thở dài:

- Dương Chân có cái nhìn này cô rất an ủi.

Tuy nhiên Đỗ Như Hối có tài tế tướng hay không còn phải tiếp tục quan sát, nếu như hắn ở Thương Châu làm tốt, cô chắc chắn hứa hắn sẽ có một tiền đồ sáng.

- Thần thay Khắc Minh tạ ơn bệ hạ.

Lý Ngôn Khánh vội vàng đứng dậy, hướng về phía Lý Uyên thi lễ thật sâu.

Lý Uyên nói:

- Người đồng ý cho Đỗ Như Hối tiến về Thương Châu chắc cũng minh bạch tâm tư của Tô Châu.

Cô muốn khảo thí người, nếu là người người sẽ cho người nào ra trấn U Châu.

Ánh mắt của Lý Uyên sáng quắc nhìn Lý Ngôn Khánh.

Mà Lý Ngôn Khánh thì không hề do dự mà cười nói:

- Nếu là thần đề cử thì thần sẽ đề cử Tân Văn Lễ.

- Sao?

- Tân Văn Lễ có tướng môn, tài hoa không tầm thường.

Thần cho rằng người này ra trấn U Châu là thích hợp nhất.

- Nếu như bệ hạ vẫn muốn khai cương khoách thổ đánh bại Đột Quyết thì trong đại Đường có rất nhiều người làm được nhưng nếu nói về không tham công không liều lĩnh thì Tân Văn Lễ chính là thích hợp nhất.

Nụ cười trên mặt của Lý Uyên càng ngày càng đậm.

- Dương Chân người không sợ bị người khác vạch tội là người dùng người không khách quan sao?

- Bệ hạ, thần cử người hiền không tránh thân thích, còn nữa bệ hạ hỏi thần có ai tốt, những người khác thần không biết thì làm sao đề cử được, về phần bị người khác tố cáo, ha ha thần phân ưu cho bệ hạ thì sợ gì?

Lý Uyên cười ha hả, vỗ vai của Lý Ngôn Khánh, liên tục gật đầu.

Đúng lúc này, An Sĩ Tắc từ bên ngoài chạy vội vào Cầu Trường đình, hắn tiến tới bên cạnh Lý Uyên, thấp giọng nói nhỏ vài câu.

Nụ cười trên mặt của Lý Uyên liền bị vẻ lo lắng thay thế.

Hắn gật đầu rồi ý bảo An Sĩ Tắc lui ra ngoài.

Hắn trầm ngâm hồi lâu rồi nói với Lý Ngôn Khánh:

- Dương Chân ta nhận được tin tức khả hân Đột Quyết điều sứ giả tới.

Ở bên ngoài hoàng thành Lý Nguyên Cát đã đợi Lý Ngôn Khánh từ rất lâu, thấy Lý Ngôn Khánh đi tới hẳn liền nhiệt tình tiến tới.

- Vương huynh cuối cùng cũng đi ra.

Lý Ngôn Khánh cũng không dám vô lễ, vội vàng hành lễ:

- Tề vương điện hạ tìm bốn vương có chuyện gì sao?

- Vương huynh đúng là đã quên, vương huynh không nhớ hôm qua thái tử điện hạ đã nói hôm nay sẽ thiết yến ở Đông cung sao?

Lý Ngôn Khánh đúng là đã quên chuyện này.

765. Chương 17: Uất Trì Bảo Lâm.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Hắn nhìn xung quanh sau đó thò tay kéo Lý Ngôn Khánh tới bên cạnh rồi hạ giọng nói:

- Tề vương ta và ngươi là huynh đệ, xưa nay ta đối với thái tử rất ngưỡng mộ, đúng là ta đã đáp ứng thái tử nhưng hôm nay xem ra không thể tiến tới.

- Chuyện này vì sao vậy?

- Tề vương chẳng lẽ còn chưa biết?

- Biết chuyện gì?

- Ta vừa nhận được tin tức, sứ giả Đột Quyết mấy ngày nữa sẽ tới Trường An.

Chút nữa bệ hạ sẽ mời thái tử tới nghị sự, nếu như uống tới say khướt thì không phải khiến cho bệ hạ tức giận sao?

- Tề vương mau mau trở về nói với thái tử điện hạ mau thương nghị ra một chương trình, chớ để bệ hạ hỏi thì không trả lời được, tiểu vương phải lập tức tới Hồng Lư dịch quán xem có thể tìm hiểu tin tức gì không, chuyện ăn uống hôm nay tạm bỏ đi, chính sự quan trọng hơn.

Lý Nguyên Cát bình thường sống phóng túng nhưng cũng không phải là người không hiểu nặng nhẹ.

Hắn biến sắc, vội vàng chấp tay nói.

- Tình ý lần này của vương huynh ta chắc chắn sẽ chuyển cáo tới thái tử điện hạ.

Đưa mắt nhìn Lý Nguyên Cát rời đi, Ngôn Khánh bất đắc dĩ cười khổ một tiếng.

Nói thật ở trong thành Trường An không khoái hoạt bằng ở Lạc Dương, những thứ khác không nói, chỉ nguyên chuyện đứng bên phe nào đã khiến cho người ta cảm thấy đau đầu, hiện tại hẳn khó có thể ở chung với Lý Thế Dân, còn Lý Kiến Thành thì cũng không thể biểu lộ bất hòa với hắn, đến lúc quan trọng Lý Ngôn Khánh sẽ biểu lộ ý nghĩ chân thật của mình, cũng may uy vọng của Lý Uyên vẫn rất lớn, hắn chỉ cần đứng bên cạnh Lý Uyên là có đầy đủ cơ hội.

Xem ra Lý Uyên lần này muốn hành động.

- Có thấy không người kia chính là Hà Nam vương.

Ở ngã rẽ của Chu Tước đường có một quán rượu ba tầng.

Ngồi ở tầng cao chót vót có thể nhìn thấy Chu Tước môn và người ra vào.

Lý Ngôn Khánh lúc đi ra khỏi Chu Tước môn đã cảm thấy được có người nào đó đang âm thầm quan sát mình, tuy nhiên hắn nhìn bốn phía lại không thấy dị trạng nào, vì vậy kêu Trịnh Đại Bưu và Liễu Hanh, lên ngựa vội vàng hồi phủ.

Hắn vừa rời khỏi, ở trên tầng cao nhất của quán rượu đã xuất hiện mấy người.

Người lớn tuổi nhất chính là Trình Giảo Kim đại tướng trong Thiên Sách phủ, bên cạnh có ba đứa bé tuổi ước chừng mười sáu mười bảy.

- Trình thúc phụ, tại sao không để cho chúng chất nhi ra ngoài ngăn hắn lại.

- Người định làm sao để ngăn hắn lại?

Hài tử lớn nhất ngưng mắt nhìn bóng lưng Lý Ngôn Khánh biến mất ở góc phố, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Chất nhi muốn báo thù cho cha.

- Báo thù?

Trình Giảo Kim cười lạnh một tiếng:

- Người dựa vào cái gì mà đòi báo thù?

Hắn kéo ba đứa bé ngồi xuống thở dài rồi nói:

- Bảo Lâm, Bảo Khánh, Bảo Hoài không phải Trình thúc thúc không muốn báo thù cho cha các người nhưng mà Hà Nam vương này rất lợi hại, luận võ nghệ hắn và cha của các người đường đường chính chính giao thủ với nhau mà không phân hơn thua, luận nhân thủ, các người có thấy hai tên gia hỏa bên cạnh hắn không. Hai người kia một người là Trịnh Đại Bưu, phỉ tặc Giang Hoài, giết người như gió, một người nữa là Liễu Hanh, võ nghệ cao cường, ít người có thể cản được.

Ba người các người xông lên đừng nói là báo thù, chỉ sợ cọng lông trên người Hà Nam vương cũng không chạm vào được.

- Chỉ dựa vào một mình Trịnh Đại Bưu cũng đủ để lấy tính mạng của các người bên cạnh Hà Nam vương còn có hắc bạch song sát, một người tên là Hám Lăng, một người khác thì tên là Hùng Khoát Hải, tuy nhiên hiện tại không ở Trường An.

Nếu như tên Hùng Khoát Hải kia tới, chỉ sợ chỉ có Triệu vương là địch lại, võ nghệ của Tần thúc thúc và Tần đại ca xem ra vẫn không bằng hắn.

Ba thiếu niên đứng là con trai của Uất Trì Cung.

Con trai trưởng tên là Uất Trì Bảo Lâm, hiện tại đã là Thiên Ngưu bị thân, làm quan trong triều.

Ba huynh đệ nhìn nhau, trên mặt tràn đầy vẻ sầu khổ, Lý Ngôn Khánh giết cha của bọn chúng thế nhưng mà bọn chúng lại không thể báo thù, ba người Bảo Lâm làm sao không bức mình cho được, tuy nhiên Ngôn Khánh chính là Hà Nam vương, được Lý Uyên tin tưởng nếu như quả thật động vào Lý Ngôn Khánh thì chỉ sợ ngay cả Tần vương cũng không bảo vệ bọn họ được.

Uất Trì Bảo Lâm càng nghĩ càng cảm tức, cộp một tiếng đã vỗ chén rượu xuống bàn.

- Cừu nhân giết cha ở ngay trước mắt mà ta không thể động đến hắn, thật xấu hổ người làm con.

- Ca ca chúng ta cùng hắn liều mạng, không thể ở đây giương mắt ra nhìn.

Tuổi tác của Uất Trì Bảo Hoài nhỏ nhất, cũng nóng tính nhất.

- Đúng thế, liều mạng với hắn.

Trình Giảo Kim nói:

- Liều cái gì Các người có thể động tới hắn soa?

- Trình thúc thúc, vậy thúc nói chúng ta hiện tại nên làm gì bây giờ?

Ánh mắt của Trình Giảo Kim xuyên qua cửa sổ, nhìn về phía Long Khánh phường, hồi lâu mới khẽ nói:

- Muốn giết Hà Nam vương ta cũng không có cách nào nhưng làm hắn khó chịu thì cũng không khó, như vậy đi, các người nghe theo ta nói không chừng có thể khiến hắn mất hết mặt mũi, Bảo Lâm người đưa lối tại tới đây.

Lý Ngôn Khánh không biết rằng hần đã bị người ta để ý tới.

Trở về phủ, hần chưa kịp thở thì Thẩm Quang đã tìm tới tận nơi.

- Vương gia đã nghe được tin tức.

- Nghe được tin tức gì?

Ngôn Khánh dưới sự hầu hạ của một tỳ nữ vừa thay quần áo vừa nghi hoặc nhìn Thẩm Quang.

Thẩm Quang ý bảo tỳ nữ lui ra sau đó nói:

- Hôm qua vương gia nói thuộc hạ nghe ngóng chuyện của Tám gia, thuộc hạ đã nghe ra.

- Nhanh như vậy sao?

Lý Ngôn Khánh cười ha hả ngồi xuống ghế thái sư ý bảo Thẩm Quang ngồi xuống nói chuyện.

Thẩm Quang nói:

- Tám gia này đúng là có danh tiếng ở Trường An, người này vào năm Đại Nghiệp đã xuất hiện, lúc đầu gia cảnh rất giàu có, tuy nhiên bởi vì tính tình của hần hào sảng nên tiêu hết tiền bạc, về sau hần ở chợ phía Tây làm người trông nom tửu lâu, vì một thân kiếm thuật nên được tôn làm Tám gia.

Đại Nghiệp năm thứ mười, hần tới phủ Bình Dương công chúa làm việc, về sau được sự giới thiệu của Bình Dương công chúa đã tới phủ Tần vương hiệu lực nghe nói lúc bệ hạ đóng đô ở Quan Trung rất có công huân, không hiểu vì nguyên nhân gì mà không ra làm quan cho nên rất nhiều danh sĩ ở Trường An đều khen ngợi hần không dứt, vị Tám gia hiện tại là Gia Lệnh trong phủ Tần vương tuy nhiên rất ít xuất đầu lộ diện.

Thẩm Quang nói đến đây đột nhiên cười lạnh.

- Vương gia, vương gia nhất định không đoán ra được vị Tám gia này là thần thánh phương nào đâu.

Lý Ngôn Khánh khẽ giật mình:

- Nghe giọng người thì ta nhận thức vị Tám gia này?

- Vương gia còn nhớ huynh trưởng của tiểu Niệm, Mao Tiểu Tám không?

- Mao Tiểu Tám?

Lý Ngôn Khánh đứng dậy khuôn mặt liền thu hồi nụ cười.

- Chính là hần.

766. Chương 18: Mối Họa Đột Quyết.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Thẩm Quang là một trong ít người biết sự tồn tại của Mao Tiểu Tám.

Năm đó Kiến Quốc Môn xảy ra bạo động, Cấp Sĩ Kỳ chết trận ngoài đầu thành, Mao Tiểu Tám giết chết cha mẹ ruột của mình rồi cầm theo tài phú chạy trốn vô tung.

Vì quan hệ lúc đó với Đóa Đóa nên Lý Ngôn Khánh cũng không báo cáo đem chuyện này áp xuống.

Sau đó hần tiến về đất Thục, không truy tra nơi ở của Mao Tiểu Tám nữa, tuy nhiên không truy tra không có nghĩa là hần đã quên người này, Mao Tiểu Tám có thể nói là anh vợ của Lý Ngôn Khánh, nhưng cừu hận này so với biển còn sâu hơn.

Mao Tiểu Niệm cũng chưa bao giờ đề cập qua Mao Tiểu Tám, thậm chí sau khi Ngọc Chân sinh cũng không cho nó biết còn có một cừu cừu như vậy.

Đồng thời Đóa Đóa cũng không quên Mao Tiểu Tám.

Sau khi liên lạc với Di Lạc áo trắng, mệnh lệnh đầu tiên mà Đóa Đóa đặt ra chính là truy tra nơi ở hiện tại của Mao Tiểu Tám.

Nhưng ai có thể ngờ được Tám gia đại danh鼎鼎 trong Trường An lại chính là Mao Tiểu Tám đâu.

Lý Ngôn Khánh ngạc nhiên nhìn Thẩm Quang, sau một lúc đột nhiên nở ra một nụ cười.

- Đúng là tìm hoài không thấy đột nhiên xuất hiện tới cửa, tuy nhiên chuyện này người không nên nói cho nhị phu nhân biết, Mao Tiểu Tám hiện tại đang hiệu lực ở trong phủ Tần vương lại có Bình Dương công chúa làm chỗ dựa, muốn động tới hắn chỉ sợ không dễ dàng.

Để cho ta suy nghĩ.

Lý Ngôn Khánh bảo Thẩm Quang ngồi xuống, hồi lâu sau hắn vẫn không nói gì.

Lý Ngôn Khánh cùng với phủ Tần vương quan hệ hiện tại không tốt lắm.

Trước đây hắn giết Uất Trì Kính Đức chẳng những đắc tội với Lý Thế Dân mà còn đắc tội với một đám văn thần võ tướng ở Thiên Sách phủ.

Tuy Lý Thế Dân biểu hiện ra vẻ hòa giải.

Nhưng nếu như mình giết Mao Tiểu Tám thì chỉ sợ Lý Thế Dân cũng không đồng ý.

Dù sao việc này liên lụy tới nhân tâm, Ngôn Khánh giết Uất Trì Cung, Lý Thế Dân không cách nào lấy công đạo nhưng nếu như hắn giết Mao Tiểu Tám, Thiên Sách phủ của Lý Thế Dân như muốn sụp đổ, mà hiện tại Lý Thế Dân đang đối kháng với Lý Kiến Thành, há có thể đơn giản cho mình giết.

- Thẩm Quang, Chu Mai đã phái đi rồi sao?

- Đêm qua đã rời khỏi phủ rồi, tuy nhiên vương gia nói không sai, đây là chuyện trong giang hồ hãy để người giang hồ đi làm cho thỏa đáng.

- Chu Mai này nhanh nhạy lại thêm một thân võ nghệ, vào buổi trưa đã có quan hệ với Đoàn Đầu tây thị biết được tin tức Trường An 108 phường chung quy có mười bảy Đoàn Đầu trong đó Đại Đoàn Đầu ba người, Đoàn Đầu mười bốn người giữa bọn họ ít nhiều có liên hệ với nhau, tuy nhiên Mao Tiểu Tám không thuộc mười bảy Đoàn Đầu này, nhưng nghe nói một nửa trong số Đoàn Đầu đều kết thân với Mao Tiểu Tám.

Còn có Sử Vạn Bảo hiện tại là Hoa Châu thích sứ vô cùng thân cận với Mao Tiểu Tám, người này ở Trường An vô cùng có danh tiếng được gọi là Trường An đại hiệp, mười bảy Đoàn Đầu này cũng vô cùng tôn kính với Sử Vạn Bảo cho nên...

Cho nên cái gì?

Thẩm Quang không nói gì nhưng Thẩm Quang cũng hiểu ý trong lời nói của hắn.

Cho nên muốn đối phó với Mao Tiểu Tám cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Lý Ngôn Khánh liền nở ra nụ cười.

Mao Tiểu Tám đúng là một nhân tài.

Hơn mười năm trôi qua vậy mà đã có được mối quan hệ chừng này.

Lý Ngôn Khánh ban đầu dựa vào Trịnh gia sau đó mới có thể lên cao, về sau lại được sự giúp đỡ của Trương Tôn thịnh, ở Lạc Dương vững chân, so với Mao Tiểu Tám, Ngôn Khánh có phần hổ thẹn, hắn làm ra được những mối quan hệ này quả thật không dễ.

- Để cho Chu Mai tạm thời không được hành động thiếu suy nghĩ.

- Vâng.

- Lập tức báo cho Sài công, mời hắn ở Lạc Dương nghĩ cách triệu tập hảo thủ trên giang hồ, khi cần có thể điều Di Lạc áo trắng đi.

- Ta muốn hắn trong vòng một tháng điều một trăm tên giang hồ hảo thủ bí mật tới Trường An.

Thẩm Quang khẽ giật mình.

- Vương gia, vương gia muốn...

- Có một số việc chúng ta không nên ra mặt nếu ra mặt nữa thì sẽ dẫn tới mâu thuẫn với Thiên Sách phủ, nếu đã vậy thì hãy dùng thủ đoạn giang hồ, nói với Chu Mai, nghĩ cách dừng bước, ta sẽ tìm cách giúp đỡ hắn.

Thuận tiện đi nghe ngóng chuyện của Mao Tiểu Tám cho rành mạch.

Những năm qua hắn ở Trường An làm những gì, thích ăn cái gì, tới những tửu quán nào, thích nữ nhân nào.

- Tóm lại tất cả đều phải nghe ngóng rõ ràng sau đó chờ lệnh của ta.

- Vậy bây giờ...

- Hiện tại sao?

Lý Ngôn Khánh khẽ gõ nhẹ ngón tay lên ghế mỉm cười nhìn Thẩm Quang:

- Người Đột Quyết muốn tới, để ta giúp Tần vương một tay.

Mùa hạ thời tiết nóng bức.

Trường An mang theo một vẻ sợ hãi, người Đột Quyết muốn tới.

Đối với Trường An mà nói người Đột Quyết không mang đến cho bọn họ ấn tượng tốt đẹp gì.

Trái lại mỗi lần đến là đại biểu cho sự giết chóc tàn nhẫn, trong trí nhớ của bọn họ khi nhà Tùy thành lập Tùy Văn Đế mấy lần dùng binh với Đột Quyết phân hóa cường công cuối cùng đã khiến cho Đột Quyết suy yếu.

Tuy nhiên cũng chỉ là suy yếu mà thôi.

Thậm chí ngay cả Lý Uyên đối với Đột Quyết mơ hồ cũng có sợ hãi.

Hắn có thể không hề do dự trấn áp Lý Nghệ cường ngạnh tuyên chiến với Giang Nam nhưng đối với Đột Quyết thì lực lượng vẫn chưa đủ.

Đặc biệt sau khi Thủy Tắt Khả Hãn kế thừa vương vị Đột Quyết ngày càng trở nên cường ngạnh.

Kỳ thật Khải Dân Khả Hãn thật sự mềm yếu sao?

Tuy tất cả mọi người đều cho rằng như vậy nhưng lại có một số người lại nghĩ Khải Dân khả hãn là một kẻ hùng nhậm nhục.

Bề ngoài hắn xưng thần với Tùy Văn Đế làm ra vẻ phụ thuộc, nếu như không có Khải Dân khả hãn khúm núm thì Đột Quyết chỉ sợ sớm đã bị Tùy Văn Đế diệt tộc, phải biết rằng từ khi nhà Tùy thành lập tới nay Tùy Văn Đế chiến tranh với Đột Quyết cơ hồ không có thất bại, trước có Cao Dĩnh, Dương Tổ, Hạ Nhược Bất sau có Trương Tôn thịnh Vu Trọng Văn, kể cả Bùi Thế Củ, nguyên một đám phân hóa đả kích khiến cho nguy cơ của Đột Quyết ngày càng cao.

Rơi vào đường cùng Khải Dân Khả Hãn đành phải cúi đầu xưng thần, kiếm thời gian hít thở cho Đột Quyết.

Lúc chiến loạn cũng chính là lúc người Đột Quyết bắt đầu rục rịch.

Trải qua hai đời A Sử Na Đốt Cát và Hiệt Lợi khổ tâm phát triển đến thời A Sử Na Đốt Tâm kế thừa đã khôi phục lại sự hưng thịnh như năm đó, Lý Uyên làm sao không sợ cho được, mấy chục vạn binh sĩ trong tay của hắn tuy cũng thân kinh bách chiến nhưng đối với sự uy hiếp của Đột Quyết vẫn sợ hãi.

Lần này sứ giả đến Trường An chính là A Sử Na Xả Nhĩ, thứ tử của A Sử Na Hiệt Lợi.

767. Chương 19: Hải Tử Gây Chuyện.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Về phần mục đích hẳn đến Trường An cũng vô cùng rõ ràng, hiệp trợ Tiêu Tuy, bức bách Lý Uyên ký kết nghị hòa.

Đối với Đột Quyết mà nói một Trung Nguyên hỗn loạn tốt hơn rất nhiều so với Trung Nguyên thống nhất, Lý Uyên lúc đầu với Đột Quyết quan hệ mật thiết nhưng từ khi chiếm được Quan Trung đặc biệt là lúc đóng đô ở Quan Trung tiêu diệt Lưu Vũ Chu, đánh tan Đậu Kiến Đức, thu phục Lạc Dương thái độ với Đột Quyết cũng trở nên biến hóa, tuy không khai chiến với Đột Quyết nhưng thái độ trở nên càng ngày càng cường ngạnh.

Điều này cũng khiến cho A Sử Na Đốt Tâm mới đăng cơ sinh ra áp lực càng lớn.

A Sử Na Đốt Tâm cũng phải trải qua một phen tranh đấu mới ngồi vững trên vị trí Đột Quyết Khả Hãn này, sau khi trở thành Khả Hãn, Đốt Tâm cũng cần đủ thời gian để chải vuốt thế lực khắp nơi, trong thời gian này hẳn tuyệt không muốn nhìn thấy Lý Uyên kiêu ngạo như vậy.

Vết xe đổ của Tuy Văn Đế vẫn rõ mồn một trước mắt khiến cho Hiệt Lợi Khả Hãn không thể không cẩn thận.

Mà đúng lúc này tiêu thái hậu đã phái sứ giả tới thảo nguyên, thỉnh cầu Đột Quyết liên minh.

Hiệt Lợi Khả Hãn vô cùng vui mừng, Tiêu Tuy đúng là có thể khiến cho Trung Nguyên bảo trì trạng thái nam bắc phân liệt, đối với Đột Quyết vô cùng hữu ích, về tư Nghĩa Thành công chúa cũng chính là công chúa Tuy Thất, gả cho Đốt Tâm cho nên Tiêu Tuy từ góc nhìn nào đó đã là thân thích của Hiệt Lợi Khả Hãn.

Kết quả trong thành Trường An nổi lên đồn đãi bốn phía.

Tin tức Tiêu Tuy liên minh với Đột Quyết nhanh chóng được truyền ra.

Vốn tưởng rằng chiến loạn đã chấm dứt không ngờ chiến tranh vẫn chưa hết mà chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Lý Uyên đi con đường nào?

Lý Ngôn Khánh mật thiết chú ý tới hướng đi của sứ giả Đột Quyết, đồng thời hẳn cũng vô cùng đau đầu.

- Dương Chân có chuyện không hay rồi.

Trường Tôn Vô Kỵ cười khổ nói:

- Ba tên tiểu tử nhà Uất Trì mấy ngày nay mang người tới xung quanh vương phủ làm trò du dương.

- Ngày hôm qua có hai người đi ra ngoài mua sắm bị đánh cho bất tỉnh, còn cởi hết quần áo ra giữa phố xá sầm uất.

Hôm nay Hà Nam vương phủ đã là trò cười cho cả Trường An, cứ thế mãi sẽ bất lợi cho thanh danh của người.

Lý Ngôn Khánh nghiêm mặt, gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

Trong vòng một tháng đã tám lần rồi.

Hiện tại gia thần trong Hà Nam vương phủ không dám một mình đi ra ngoài nếu không sẽ bị người ta tập kích.

Trường An huyện tựa hồ không để ý tới, chậm chạp tìm hung thủ, Lý Ngôn Khánh cũng phái người tới Thiên Sách phủ chất vấn nhưng Lý Thế Dân không có ở Trường An mà đang phụng chỉ tiến về phía Ngọc Hoa sơn, vì Lý Uyên xây dựng hành cung. Lý Thế Dân không ở đây những người khác trong Thiên Sách phủ dĩ nhiên sẽ không ra mặt ngăn cản, Vương Thông thân phận không đủ Lưu Văn Tĩnh hiển nhiên giúp đỡ đám Uất Trì Bảo Lâm, Lý Tịnh thì cũng không ở Trường An.

Nếu như Lý Ngôn Khánh ra tay thì có thể dễ dàng giải quyết.

Nhưng hần đường đường là một vương gia nếu ra tay sẽ bị người ta nói là ỷ lớn hiếp nhỏ.

Dù sao Uất Trì Bảo Lâm bọn họ hành động cũng vô cùng xảo diệu những người bọn họ đánh đều là hạ nhân, phạm những người có phẩm trật ở trong vương phủ tuyệt đối không trêu chọc vào, hơn nữa cũng không có tai nạn chết người, Trường An huyện cũng không làm gì được bọn chúng.

Bất quá chỉ là đả thương người mà thôi tối đa bị phạt tội gây náo loạn.

Lý Uyên từ khi gia nhập Trường An thiết lập mười hai cấm luật tội gây náo loạn không đáng là gì.

Tối đa chỉ bị đánh cho một trận, đám người Uất Trì Bảo Lâm không thiếu người nhận tội thay.

Tuy nhiên thời gian càng dài, đối với thanh danh của Lý Ngôn Khánh càng không tốt.

Trưởng Tôn Vô Kỵ mắng:

- Cũng không biết tên khốn kiếp nào đưa ra chủ ý ôi thiêu này, đám đầu đường xó chợ náo động Hà Nam vương phủ của người sắp trở thành trò cười rồi. Con mẹ nó, chỉ là một đám trẻ con mà thôi chẳng lẽ chúng ta giải quyết không được?

- Tứ ca huynh lại nói tục, ngày sau muội nói cho mẫu thân biết.

Trưởng Tôn Vô Cấu ôm Lý Chu nhin không được trách cứ:

- Đầu Hổ tương lai nếu học cái xấu này nhất định là tội của huynh.

- Ta về sau chú ý, về sau chú ý.

Trưởng Tôn Vô Kỵ rất sợ muội muội này, có thể nói là yêu thương từ đáy lòng.

Hần cười xin lỗi làm lành mới khiến cho Vô Cấu buông tha, Đóa Đóa cả giận nói:

- Đám nhãi con này thật không biết điều bằng không để thiếp đi dạy cho bọn chúng một bài học xem bọn chúng còn hung hăng càn quấy nữa không?

- Đóa Đóa ngồi xuốngs.

Ngôn Khánh hòa nhã nói:

- Thân phận của nàng hôm nay không giống trước, há có thể hô đánh kêu giết.

- Nàng nếu như ra tay, miệng lưỡi thế nhân tuy không đáng gì nhưng sẽ dẫn tới phiền toái, hơn nữa chỉ là một đám hài tử, nàng ra tay không phải là quá phận sao? Chuyện này ta đã có chủ trương.

- Chàng thì có chủ ý gì?

Lý Ngôn Khánh nói:

- Lệnh Văn và Nhân Quý hiện tại thế nào?

- Thế nào cái gì?

- Hai bọn chúng theo học nàng ba năm, công phu rèn luyện hiện tại thế nào?

- À, đầu năm đã hoàn thành Trúc Cơ, hôm nay chính thức theo thiếp học kiếm, nếu chàng không đề cập tới chuyện này thì thiếp suýt chút nữa là quên mất, Hàng Long công của Tổng Lệnh Văn đã tiến dần từng bước, kế tiếp học gì cần có một chương trình.

Tiết Lễ thì trời sinh thần lực mấy năm nay tu luyện Hàng Long công khí huyết cực kỳ cường thịnh.

Tổng Lệnh Văn thì luyện công hơi muộn cho nên không cách nào tiếp tục tu luyện Hàng Long công, tuy nhiên hần đã cùng với đại hắc tử tu luyện Hồn Nguyên cầu, cũng thành công. Đứa nhỏ này tính tình rất tốt, ngày ngày vẫn theo lão Tiết đọc sách viết chữ.

Hôm nay Tiết Lễ đã mười tuổi.

Mà Tổng Lãnh Văn đã mười sáu, coi như là một người lớn.

Lý Ngôn Khánh nghĩ:

- Đã như vậy thì để cho Tiết Lễ tiếp tục theo nàng luyện công.

- Mà Lệnh Văn bên kia, Vô Kỵ ngày mai người chuẩn bị một chút, để cho Lệnh Văn qua chỗ người làm việc người thấy thế nào?

Trưởng Tôn Vô Kỵ cười nói:

- Vương gia phân phó thế nào thì thế nấy, ta không có ý kiến.

Kỳ thật trong lòng Vô Kỵ cũng hiểu rõ.

Để cho Tổng Lãnh Văn đến ở bên cạnh hắn còn có tác dụng khác.

Có trời mới biết đám đầu đường xó chợ kia có biết nặng nhẹ hay không, nếu bọn họ tập kích Trưởng Tôn Vô Kỵ thì sẽ trở nên nghiêm trọng.

Đến lúc đó Lý Ngôn Khánh sẽ đích thân ra tay.

768. Chương 20: Tiết Lễ Và Tổng Lãnh Văn.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Nhưng với tư cách là đệ tử của Thiên Sách phủ, Lý Thế Dân đã tha cho việc Lý Ngôn Khánh giết chết Uất Trì Kính Đức bây giờ tuyệt đối không để Lý Ngôn Khánh đối phó với Uất Trì Bảo Lâm bọn họ, bởi vậy mâu thuẫn giữa Thiên Sách phủ và Hà Nam vương sẽ càng lớn.

Trước mắt mà nói, Lý Ngôn Khánh không nên bất hòa với Thiên Sách phủ.

- Vương gia không phải nói có biện pháp sao, nhưng nói cả buổi vẫn không nói là biện pháp nào.

Đóa Đóa nghi hoặc nhìn Lý Ngôn Khánh.

Bình thường nàng vẫn gọi Lý Ngôn Khánh là tiểu Yêu nhưng vào lúc này nàng đã thay đổi xưng hô.

Dù sao xuất thân từ hoàng tộc tiền triều Đóa Đóa cũng biến được nặng nhẹ.

Lúc nào xưng hô gì cần phải đắn đo hợp lý.

Lý Ngôn Khánh cười cười:

- Ta không phải đã nói sao.

- Chàng nói khi nào?

Đóa Đóa mờ mịt khó hiểu nhưng Trưởng Tôn Vô Cấu bên cạnh lại hiểu rõ.

- Đóa Đóa tỷ tỷ, vương gia không phải vừa nói vương gia không thể ra mặt đối phó với đám đầu đường xó chợ kia nhưng Lệnh Văn và Tiết Lễ thì có thể, hì hì, dù sao cũng chỉ là hài tử đã thương nhau, cũng không phải là đại sự gì.

- Chuyện của hài tử thì để cho hài tử giải quyết, tuy nhiên hài tử không biết nặng nhẹ, cũng đừng để cho xảy ra sự cố.

Để cho Tiết Lễ và Tổng Lãnh Văn ra mặt?

Đóa Đóa liền ngạc nhiên.

Trưởng Tôn Vô Kỵ vỗ tay cười to:

- Ý kiến này rất hay, bọn chúng dùng hài tử gây phiền toái, thì chúng ta dùng hài tử đánh cho bọn chúng.

Chuyện của hài tử đại nhân chúng ta cũng không nhúng tay, chỉ cần vương gia chuẩn bị sẵn sàng chúng ta cho những hài tử này thê thảm.

- Tam Bảo.

- Có nô tài.

- Đi nói với Lô Dận để cho hắn tìm Tiết Lễ và Tổng Lệnh Văn tới đây.

Mấy ngày trước Lô Dận mang theo mười thám giám theo Mã Tam Bảo cùng nhau tới Trường An.

Lý Ngôn Khánh phong cho Mã Tam Bảo làm trưởng sử hiệp trợ Trưởng Tôn Vô Kỵ xử lý chuyện lớn nhỏ ở trong phủ, Lô Dận thì được sắp xếp vào trong vương phủ làm công tác báo cáo, về phần Lô Dận xuất thân từ Phạm Dương Lô thị Lô thị sẽ đảm bảo cho hắn thân gia trong sạch, mà hiện tại người nhận ra Lô Dận là Trương Dận cũng không có nhiều.

Toàn bộ thành Trường An biết Lô Dận là Trương Dận không quá năm người.

Ngoại trừ đệ tử Lô thị cũng chỉ có Vương Thế Sung nhận ra, tuy nhiên Vương Thế Sung hiện tại không ra khỏi đại môn, ốc còn không mang nổi mình ốc, còn con của Độc Cô Vũ, một trong tứ bá vương ở Trường An cả ngày suy nghĩ cách làm sao báo thù cho phụ thân, lấy đầu Vương Thế Sung. Độc Cô Tu này xuất thân thế gia từ trước tới nay vẫn là thân thích của Lý Uyên.

Vốn Độc Cô Tu không biết phải làm sao để đối phó với Vương Thế Sung.

Nhưng khi Lý Ngôn Khánh ở Lạc Dương giết Uất Trì Kính Đức khiến cho Độc Cô Tu có một suy nghĩ khác.

Hắn vì cha báo thù được mình tìm Vương Thế Sung gây phiền toái là chuyện thiên kinh đại nghĩa, tại sao Lý Ngôn Khánh có thể báo thù cho cha mà Độc Cô Tu ta không thể báo thù cho ta?

Cho nên Vương Thế Sung từ khi đến Trường An, Độc Cô Tu nghĩ trăm phương nghìn kế tìm cơ hội báo thù.

Vì chuyện này mà Độc Cô Tu cùng với Vương Nhân Tắc Vương Huyền Ứng mấy lần phát sinh xung đột.

Lý Uyên đối với chuyện này cũng không biết làm sao chỉ có thể mở một con mắt nhắm một con mắt, chỉ cần không có án mạng là sẽ không hỏi đến.

Lý Ngôn Khánh từ trên giá sách lấy ra hai côn gỗ.

Thanh côn này có chiều dài bằng nửa cánh tay, nhìn bề ngoài rất giống như gậy của cảnh sát, có thể mang theo bên người cực kỳ thuận tiện, đánh vào người chỉ cần không phải là chỗ hiểm thì cũng không ảnh hưởng tới tính mạng, tuy nhiên xương cốt chỉ sợ bị gãy, nhưng trên người cũng không khiến cho người ta chú ý.

Dù sao để cho hài tử mang đao mang kiếm thì nguy hiểm nhưng mang côn thì không mấy người chú ý.

- Đóa Đóa chim ưng con cần phải rời khỏi mẹ mới phát triển được.

- Lúc ta bằng tuổi Tiết Lễ đã từng giết người, vào tuổi của Tổng Lệnh Văn đã từ núi thấy biển máu mà thoát ra ngoài, nam hài tử nếu không đánh qua một trận thì làm sao là trượng phu được?

Hai mắt của Đóa Đóa đỏ lên, nàng khẽ gật đầu.

Nàng đang nhớ tới đệ đệ của mình Vu Văn Á.

Lúc đó Vũ Văn Á dưới sự bảo vệ của Cấp Sĩ Kỳ tuy xóc nảy lưu ly nhưng cũng sinh hoạt trong nhung trong gấm.

Nếu năm đó Vũ Văn Á có một chút kinh nghiệm thì không chừng không dễ dàng bị hại như vậy.

Trưởng Tôn Vô Cầu nhẹ nhàng cầm lấy cánh tay của Đóa Đóa mà thấp giọng an ủi.

Lý Ngôn Khánh thì để cho Lương Lão Thực tiến tới, để cho hắn mô phỏng theo côn gỗ này mà làm mười thanh.

- Ta muốn nhìn xem đám đầu đường xó chợ này đánh nhau sẽ dẫn tới kết quả gì.

Lý Ngôn Khánh nhìn Trưởng Tôn Vô Kỵ mà nói.

Hắn cũng biết rõ chuyện này chưa chắc là do Lý Thế Dân bày đặt mưu kế.

Hiện tại trải qua một thời gian tiếp xúc gần gũi với Lý Thế Dân Lý Ngôn Khánh cũng hiểu rõ Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân có dã tâm hơn nữa cũng có thủ đoạn, hắn biết phân nặng nhẹ tuyệt đối không cho đám hài tử này làm trò hề, Lý Ngôn Khánh có thể khẳng định chuyện này không quan hệ với Lý Thế Dân.

Dù sao dưới tình huống trước mắt thì Lý Thế Dân đắc tội với Lý Ngôn Khánh cũng không có lợi với hắn.

Như vậy đám người Uất Trì Bảo Lâm là do ai sai sử?

Trong đầu Lý Ngôn Khánh đột nhiên hiện lên một người.

Đối với người này Ngôn Khánh cũng có hảo cảm, thậm chí còn yêu thích, chỉ tiếc trước đây luôn ở trạng thái đối địch với hắn, cho nên đến cuối cùng cũng không có thời gian tiếp xúc. Nhìn chung toàn bộ Thiên Sách phủ có thể nghĩ ra chủ ý ồ ồ làm chuyện thất đức này chỉ có người này mà thôi.

Nghĩ tới người này.

Khóe miệng của Lý Ngôn Khánh nhếch không được àm nở ra một nụ cười.

- Vương gia, Đậu phò mã cầu kiến nói rằng có chuyện quan trọng cần bẩm báo vương gia.

Ngôn Khánh tỉnh lại, đứng lên nói:

- Vô Kỵ, chút nữa Lệnh Văn và Tiết Lễ đến người tự mình sắp xếp.

Trưởng Tôn Vô Kỵ đáp ứng, cũng không hỏi thăm nữa.

Đậu phò mã cũng không phải là Đậu Đản, phò mã của Tương Dương công chúa mà là Đậu Phụng Tiết.

Vô Kỵ cũng biết Đậu Phụng Tiết lúc này tới chắc là vì chuyện kia Ngôn Khánh khẳng định phải có hành động.

Đêm đã khuya, ở trong chính điện vẫn cãi lộn kịch liệt.

Đột Quyết sứ giả sắp tới, Phòng Kiêu lại dùng một tư thái cường ngạnh đưa ra yêu sách với Lý Uyên.

Đám văn võ đại thần liền chia làm hai phái.

Là nghị hòa hay là khiêu chiến?

Song phương lúc này tranh chấp không thôi.

769. Chương 21: Sứ Giả Bị Tập Kích.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Thái tử Lý Kiến Thành đại biểu cho chủ hòa cho rằng triều đình năm ngoái chiến sự liên tục sức dân tổn hao cực lớn kho phủ hư không nếu như lúc này lại tiếp tục khai chiến với Đột Quyết thì sẽ dẫn tới chuyện không hay.

- Phụ hoàng nếu không nghị hòa thì phải khai chiến với Đột Quyết.

- Triều đình năm ngoái mặc dù chiếm được Lạc Dương cũng có kho lương Lạc Khẩu nhưng Trung Nguyên mấy năm nay chiến sự liên tục, thành trì bị tàn phá, dân chúng lưu ly, hôm nay trăm phế đợi hưng Lý Nghệ ở U Châu vẫn chưa cúi đầu nếu như hắn kiên quyết không giao ra U Châu thì chiến hỏa sẽ chậm lại.

Có đạo là binh mã chưa động lương thảo đi đầu.

Hà Gian to lớn như vậy binh mã tới gần U Châu lương thảo cơ hồ đã hoàn toàn là do Lạc kho cung ứng, ít nhất cũng phải hao tổn năm trăm xe lương thảo, khi đó Lạc Khẩu kho còn bao nhiêu để dùng? Hà Nam bị tàn phá cần rất nhiều lương thảo để hồi phục, hiện tại nguyên một cái Lạc Khẩu kho không đủ để dùng.

Nhi thần cho rằng, lúc này lấy hòa làm chủ.

- Đợi qua năm nay đến năm sau kho phủ tràn đầy sẽ chiến một trận với Giang Nam cũng không muộn.

- Thái tử, triều đình hôm nay đúng là rơi vào tình cảnh khó khăn.

- Nhưng thái tử có nghĩ rằng triều đình khó khăn thì Giang Nam chưa chắc đã khá hơn, sau khi bình định Trầm Pháp Hưng bọn họ kho phủ cũng hư không mà Tiêu Tiển mặc dù kết minh với Tiêu Tùy nhưng chưa hẳn thật tình, đợi tới năm sau kho phủ của triều đình đích thực là tràn đầy nhưng cục diện Giang Nam sẽ thế nào thái tử đã từng nghĩ tới? Hiện tại chúng ta cần phải cần môi đợi cho thiên hạ thống nhất triều đình không còn lo âu, khi đó mặc dù Đột Quyết xuôi nam chúng ta cũng đủ sức đối kháng.

Người nói chuyện chính là Lưu Chính, thuộc phe ủng hộ Lý Thế Dân.

Lý Cương liền đứng dậy phản bác, song phương cãi nhau vô cùng kịch liệt.

Lý Uyên cảm thấy nhức đầu song phương đều có lý hần cũng không biết phải chọn cách nào, chọn chiến hay là hòa, vấn đề này đúng là một nan giải, hết lần này tới lần khác, Đột Quyết liên tục làm chuyện xấu khiến cho Lý Uyên chủ ý bất định.

Điền Phong bỗng nhiên xuất hiện ngoài điện khoát tay với An Sĩ Tắc.

An Sĩ Tắc lặng yên đi ra khỏi đại điện:

- Điền Phong có chuyện gì không?

Điền Phong hạ giọng khẽ nói bên tai An Sĩ Tắc.

An Sĩ Tắc vốn mặt không biểu tình nhưng sắc mặt càng ngày càng trở nên khó coi.

- Người đi xuống trước chuyện này ai cũng không được nói.

Sau đó hần vội vàng đi tới bên người Lý Uyên ở bên cạnh tai Lý Uyên khẽ thấp giọng nói vài câu.

Lý Uyên đột nhiên đứng dậy.

Trên triều đình thanh âm song phương cãi lộn lập tức ngừng lại, tất cả đều đồng loạt nhìn Lý Uyên.

- Chuyện này có đúng không?

- Bộ binh đã phái người tới xác nhận, tuy nhiên lão nô cho rằng chuyện này làm sao có thể đùa giỡn được.

Lý Uyên hít sâu một hơi.

Hần nhìn mọi người ở trên đại điện sau đó bảo cho An Sĩ Tắc lui ra.

Sau khi nhắm mắt lại, Lý Uyên trầm ngâm một lát rồi nói:

- Cô vừa nhận được tin tức, sứ đoàn Đột Quyết ở Vĩnh Thọ gặp tao ngộ phục kích, toàn quân bị diệt.

Ở trong chính điện lập tức lặng ngắt như tờ.

Tối qua mưa rơi một trận khiến cho trời càng thêm mát mẻ, Tổng Lệnh Văn mặc áo mỏng đi ra khỏi vương phủ, ở ngoài cửa.

Tính toán thời gian Tiết Lễ và Tổng Lệnh Văn đã học nghệ nhiều năm trong nhà của Lý Ngôn Khánh.

Tổng Lệnh Văn vẫn cường tráng như cũ, tuy có vẻ quê mùa nhưng nhìn lại thì sẽ thấy một vẻ hùng tráng trong đó.

Những năm gần đây hần chăm chỉ luyện công và đọc sách nhưng so sánh lại hần đọc sách còn hứng thú hơn cả luyện công nếu như không phải Đóa Đóa đốc thúc thì đã sớm đem chuyện luyện công ném qua một bên.

Lý Ngôn Khánh cũng từng nói với Trương Tôn Vô Kỵ:

- Xem ra người một nhà đều giống nhau.

- Lão Tiết lộ ra một dáng vẻ thư sinh, Tiết đại gia cũng thế, Tiết đại lang cũng thế, hiện tại ngay cả Tổng Lãnh Văn cũng thế, ta ngược lại muốn nhìn xem hài tử của đại lang sẽ trở thành thế nào.

Tiết Thu đợi cuối hạ sẽ cử hành thân sự.

Nhà gái cũng là con của thế gia, hơn nữa còn là Thái Nguyên Vương thị.

Tuy đối với thân sự này Tiết Thu cũng không hài lòng lắm nhưng Tiết Nhụ đã định ra hấn cũng không có cách nào cự tuyệt.

Tổng Lãnh Văn tướng mạo hào phóng, hào hoa phong nhã.

Mà Tiết lễ thì tuy hơn mười tuổi nhưng rất rắn chắc nhìn bề ngoài giống như hài tử mười ba mười bốn tuổi.

Nhìn bề ngoài, Tiết Lễ rất thanh tú, nhưng đừng bị bề ngoài của hấn mê hoặc, người này mặc dù vũ si, nhưng rất thông minh, đối với chiến sự có thiên phú rất lớn, năm ngoài Tiết Lễ đã học luận ngữ, Lý Ngôn Khánh cũng ngầm đồng ý cho hấn tiếp nhận binh pháp Tôn Tử.

Người này nói đến đánh nhau là điên cuồng.

Mặc dù Tổng Lãnh Văn hơn Tiết Lễ sáu tuổi nhưng đánh với hấn cũng phải cố gắng hết sức.

Hai hài tử này tựa hồ không biết chuyện ngoài thành, thanh thoi rời khỏi vương phủ, dọc theo đường cái hướng về phía Đông thị phường bước tới.

Ở phía nam Xuân Minh môn có một tòa từ đường hoang phế.

Từ phía sau đi ra mấy thiếu niên nhìn chằm chằm về phía Tiết Lễ và Tổng Lãnh Văn trên mặt nở ra nụ cười dữ tợn.

- Hài tử kia là ai?

Uất Trì Bảo Lâm nhẹ giọng hỏi.

Mấy thiếu niên bên cạnh liền lắc đầu.

Một thiếu niên tướng mạo thanh tú cất tiếng nói:

- Có phải là con của Hà Nam vương không?

- Con cái rắm, Hà Nam vương hiện tại mới bao nhiêu tuổi, nhìn hai tên này ít nhất cũng mười mấy tuổi, chẳng lẽ Hà nam vương mười tuổi đã có con sao.

- Tần Hoài Dương người đừng nói hươu nói vượn nữa.

- Ta làm sao biết được.

Một thiếu niên bên cạnh nói:

- Ta nghe nói Hà Nam vương chỉ có một đứa con trai hiện tại mới đầy một tuổi, còn có hai đứa con gái nữa nhưng cũng không theo Hà Nam vương tới đây, hai người này hẳn là đệ tử ở trong phủ Hà Nam vương, chắc là người của Trưởng Tôn gia hoặc Bùi gia, Bảo Khánh, chúng ta tìm người nghe ngóng tình huống một phen.

- Đường Quan người sợ phải không?

- Ta sợ gì?

- Dương nhiên là sợ đắc tội với Hà Nam vương. Năm đó cha người từng bị Uất Trì thúc thúc bắt làm tù binh cho nên người ghi hận trong lòng phải không?

- Lưu Bách Dực người đừng ngậm máu phun người.

Khuôn mặt của Đường Quan đỏ bừng lên, nhìn chằm chằm vào thiếu niên thanh tú kia mà nghiến răng nghiến lợi.

Phụ thân của Đường Quan chính là trưởng sử Thiên Sách phủ Đường Phần, còn Tần Hoài Dương chính là con trai của Đường Kiệm, về phần Lưu Bách Dực phụ thân của hắn chính là Lưu Văn Khởi, quan báỉ thông trực tán kỵ, phẩm trật tam phẩm, là một công thần khi Lý Uyên khởi binh ở Thái Nguyên.

Cái tên Lưu Văn Khởi này có lẽ có hơi lạ lẫm.

770. Chương 22: Trình Giảo Kim Đắc Ý.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Nhưng nếu nói tới ca ca Lưu Văn Tĩnh của hắn thì có vẻ quen thuộc.

Lại nói tiếp Lưu Văn Khởi chức quan tuy không bằng Lưu Văn Tĩnh nhưng mà sau cuộc chiến Thiên Thủy Nguyên Lưu Văn Tĩnh bị giáng chức làm thứ dân, mà Lưu Văn Tĩnh là người lòng dạ hẹp hòi sau khi bị giáng chức vô cùng bức tức, đối với Lý Uyên dần trở nên xa cách, cộng thêm với việc Lý Thế Dân dần dần muốn lập môn hộ khiến cho Lý Uyên càng thêm bất mãn, cho rằng suy nghĩ này của Lý Thế Dân là do Lưu Văn Tĩnh châm ngòi.

Thời gian dần trôi qua Lưu Văn Khởi đảm nhiệm chức quan báỉ tán kỵ thì Lưu Văn Tĩnh vẫn ở Thiên Sách phủ.

Trên thực tế nếu dựa theo vòng xoay lịch sử thì Lưu Văn Tĩnh vào năm Vũ Đức thứ hai đã bị Lý Uyên giết chết, nhưng tại cuộc chiến Phách Bích, Lý Thế Dân đã sớm đưa Lưu Văn Tĩnh vào phủ Tần vương làm việc cũng khiến cho Lưu Văn Tĩnh miễn đi một mối họa sát thân, Lưu Bách Dực hiện tại đã mười bảy tuổi, Đường Quan vừa dứt lời hắn cười lạnh.

Hắn đối với Ngôn Khánh không có hảo cảm, bởi vì Lý Ngôn Khánh từng ở Lạc Dương làm nhục báỉ phụ của hắn.

Lưu Văn Tĩnh quay trở lại Trường An xong không ít lần nói xấu Lý Ngôn Khánh trước mặt Lưu Văn Khởi.

Còn phụ thân Đường Quan là Đường Kiệm chính là tư mã Thiểm Châu.

Uất Trì Kính Đức lúc đánh chiếm Thiểm Châu đã từng bắt Đường Kiệm làm tù binh.

- Lưu Bách Dực, người im miệng đi.

Uất Trì Bảo Lâm nói:

- Đường huynh đệ không phải là loại người như vậy, Đường đại nhân lòng dạ rộng lớn, chuyện năm đó tất cả đều vì mình làm chủ, hôm nay không ai được nhắc lại, Đường huynh đệ người muốn nói gì vậy?

Đường Quan do dự một chút rồi nói:

- Nếu như hai người kia đúng là gia thần trong phủ thì cũng thôi chỉ sợ là đệ tử của Tiết gia hoặc Bùi gia, chọc vào Bùi Tiết hai đại tộc ở Hà Đông thì không phải là chuyện bình thường, Tần vương khi đó cũng không bảo vệ được chúng ta, Bảo Lâm ca nên cân nhắc.

Lưu Bách Dực không phản bác hiển nhiên là đồng ý với giải thích của Đường Quan.

Tần Hoài Dương nói:

- Hắn không phải là đệ tử của Bùi Tiết, khí phách đệ tử thế trụ ta đã xem qua, hai người này không giống lắm.

- Không bằng như vậy chúng ta đi Đông thị tìm mấy đám vô lại cho bọn họ đánh thử, ta cũng không muốn ra mặt, nếu như là đệ tử Bùi Tiết chúng ta nhất quyết không nhận nợ, còn nếu như không phải thì dạy dỗ bọn chúng một phen.

- Con mẹ nó tên Xử Mạc tiểu tử tại sao vẫn còn chưa tới?

- Hắn là một tên mật thám, nếu như hắn ở chỗ này thì chúng ta cũng không cần phải vất óc ra rồi.

Xử Mặc là con của Trình Giảo Kim, tên là Trình Xử Mặc, cũng là Thiên Ngưu bị, hiện tại đang hiệu lực ở Bắc nha.

Mấy đám thiếu niên thương lượng với nhau sau đó lập tức để cho người nhà an bài.

Ở phía xa xa Tiết Lễ cùng với Tổng Lệnh Văn đã đi vào Đông thị, trên khuôn mặt của Uất Trì Bảo Lâm càng hiện thêm vẻ dữ tợn.

Ở phía tây Trường An thị trong một ngôi tửu lâu, Trình Giảo Kim và Tần Quỳnh đám người bọn họ đang uống rượu với nhau.

- Thấy không mặc dù lão tử không đụng tới Hà Nam vương được nhưng cũng khiến cho hần phải mất hết mặt mũi.

- Các người cả ngày than thở không thôi, không ngờ cuối cùng phải dựa vào lão Trình ta.

Vương Thông cười khở lắc đầu, mà Tần Quỳnh thì lộ vẻ khinh thường.

- Trình hắc tử người chó đắc ý vội.

- Người nghĩ ra chủ ý ôi thiêu này chưa chắc có hiệu quả gì, Hà Nam vương chưa trách tội đó là vì đám tiểu tử kia tuổi tác còn nhỏ nhưng nếu như người làm hơi quá đáng thực sự chọc giận Hà Nam vương thì chỉ sợ ngay cả người và ta cũng không có chỗ tốt.

- Đúng thế, Trình hắc tử, người nên thu tay lại Hà Nam vương ở Trường An mặc dù không so với khi ở Lạc Dương nhưng cũng không phải là dễ chọc vào, hiện tại ở trong triều đình đã có người bàn về chuyện này, triều đình cũng bắt đầu chú ý, Hà Nam vương dù sao cũng là tôn thất, người làm vậy mất mặt mũi của hần, chỉ sợ sẽ làm cho tôn thất tức giận, đến lúc đó ngay cả Tần vương điện hạ cũng rơi vào tình cảnh lưỡng nan, người nên nói bọn Bảo Lâm sớm thu tay lại đi.

Tần Quỳnh và Vương Thông khở tâm khuyên bảo khiến cho Trình Giảo Kim phải do dự.

Vương Thông lại nói:

- Người cũng đừng quên Hà Nam vương là người thế nào nếu hần thật sự so đo cho dù là thánh thượng ra mặt cũng chưa chắc đã khiến hần thu tay, người có hảo ý bọn ta hiểu rõ nhưng mà đám người Uất Trì Bảo Lâm thiếu niên khí thịnh, người làm như vậy chỉ có hại cho bọn họ, nghe ta nói mấy ngày trước ở vương phủ Hà Nam có một tên hạ nhân bị người phở Tây thị vậy đánh nếu không phải là Tần Hoài Dương Đường Quan mấy người bọn chúng ngăn trở thì chỉ sợ đã gây tai nạn chết người.

Nếu thật sự xảy ra vấn đề nhân mạng, người cho rằng Hà Nam vương sẽ bỏ qua sao.

Hôm nay thái tử đối với Tần vương từng bước ép sát muốn suy yếu thực lực của Tần vương, nếu như lúc này chọc giận Hà Nam vương ta và người có thể gánh nổi cơn thịnh nộ của hần không? Trình hắc tử, chó vì chuyện sinh cường nhất thời mà làm hại đám huynh đệ Bảo Lâm.

Trình Giảo Kim cũng không phải là người không biết nặng nhẹ.

Hần nghe Vương Thông nói xong cũng lâm vào trầm tư.

- Nếu không thì ta tìm Triệu vương một chút, sắp xếp cho đám người Bảo Lâm một số việc làm miễn cho bọn chúng ngày nào cũng sinh sự.

- Được rồi ta cũng quay trở về thương lượng với Triệu vương.

Đúng lúc này ở ngoài phòng truyền tới một hồi bước chân dồn dập.

Sau đó màn cửa được vén lên, Lưu Văn Tĩnh khuôn mặt đầy mồ hôi thần sắc lo lắng chạy gấp tới:

- Lưu đại nhân sao lại tới đây.

Vương Thông vội vàng chấp tay đứng dậy đón chào.

Tuy nói Lưu Văn Tĩnh hiện tại đang không được triều đình trọng dụng nhưng ai cũng không thể phủ nhận hẳn được Lý Thế Dân rất tin tưởng, ngay cả Vương Thông kẻ chủ mưu ở Thiên Sách phủ cũng phải cung kính với hắn.

Trình Giảo Kim cười nói:

- Lưu đại nhân, vội vã như vậy làm gì vậy?
- Ngồi xuống uống một chén rượu đã, nhìn thần thái vội vàng của đại nhân chắc đã xảy ra chuyện gì.

Lưu Văn Tĩnh nói:

- Các vị còn tâm tư ở đây uống rượu sao, mau theo ta trở về vương phủ đã xảy ra chuyện lớn rồi.
- Đã xảy ra chuyện gì?

Lưu Văn Tĩnh nhìn về phía bên ngoài rồi khẽ nói:

- Huynh đệ ta vừa mới cho biết, hiện tại ở Tây Đài đã trở nên hỗn loạn, sứ đoàn Đột Quyết bị phục kích ở Nhạc Thụ, toàn quân bị diệt, bệ hạ đang phái người tiến về phía Ngọc Hoa sơn khẩn cấp triệu hồi Tần vương trở lại phủ đoán chừng đêm nay sẽ trở về, mọi người bây giờ cần phải quay trở về ngàn vạn lần không được tự tiện hành động.

Cuối cùng Lưu Văn Tĩnh còn thấp giọng nói:

- Đoán chừng triều đình còn có động tác, lúc này ngàn vạn lần đừng gây chuyện.

771. Chương 23: Đánh Nhau.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Ba người hai mặt nhìn nhau chỉ thấy hải hùng khiếp vía.

Sứ giả Đột Quyết bị phục kích, toàn quân bị diệt? Tên gia hỏa nào to gan dám phục kích sứ đoàn Đột Quyết như vậy chứ?

- Lưu đại nhân có biết là do ai gây nên không?
- Trước mắt không rõ ràng lắm, tuy nhiên quan viên U Châu đều là người của thái tử, thái tử chuyện này cũng khó thoát khỏi liên hệ, bệ hạ đã mệnh cho binh bộ thị lang Dương Văn Nghĩa tiến về phía Nhạc Thụ điều tra chuyện phục kích sứ đoàn.

Các vị hiện tại chính là thời khắc mấu chốt, ngàn vạn lần chớ hành động thiếu suy nghĩ.

- Bệ hạ hiện tại đang phiền não, hôm nay lại gây ra chuyện này sẽ gây ra hiểm nghị.

Nói xong Lưu Văn Tĩnh liền vội vàng rời đi.

Ở trong phòng sau nửa ngày Vương Thông mới nuốt nước bọt dùng một giọng khô khốc nói:

- Lập tức trở về vương phủ.

Đúng như Lưu Văn Tĩnh nói, Lý Uyên vô cùng tức giận.

Sứ đoàn Đột Quyết bị phục kích khiến hắn lâm vào hoàn cảnh xấu hổ, hắn còn do dự có nên trao đổi với sứ giả Đột Quyết hay không hiện tại thì tốt rồi không cần thương lượng, sứ đoàn Đột Quyết không tới, hắn nhất định phải chịu sự trả thù của Đột Quyết, không thể nào tránh khỏi.

Một khi khai chiến với Đột Quyết thì chiến sự Giang Nam biết làm thế nào?

Tuy nhiên để cho Lý Uyên tức giận thì không phải đơn giản là vấn đề trở mặt với Đột Quyết mà còn bức ép hoàng đế.

Thích sứ Khúc Châu cùng với hành quân tổng quản Khúc Châu đều là người của Lý Kiến Thành.

Mặc dù chuyện này không quan hệ tới thái tử thì quan viên cao thấp ở U Châu cũng không tránh khỏi tội trạng lơ là nhiệm vụ.

Hơn nữa như vậy càng khiến cho Lý Thế Dân và Lý Kiến Thành trở nên xung đột, Lý Thế Dân không tán thành nghị hòa với Đột Quyết, thái tử cho rằng chuyện này khó tránh khỏi liên quan tới Lý Thế Dân.

Tuy nhiên Lý Uyên rất hiểu rõ Lý Thế Dân, Lý Thế Dân không có lá gan lớn như vậy, nhưng rốt cuộc là ai hãm hại Lý Thế Dân?

Lý Uyên nghĩ đầu tiên là Lý Ngôn Khánh.

- Bộ hạ của Dương Chân có động tác gì không?

Lý Uyên sau khi trở về từ chính điện lập tức hỏi An Sĩ Tắc.

An Sĩ Tắc khẽ giật mình rồi trả lời:

- Bộ hạ của Hà Nam vương đều rất an phận.

Đỗ Như Hối suất lĩnh binh mã rời khỏi Quảng châu, Từ Thế Tích cùng với Tô Định Phương ở Hà Gian cũng rời đi, Vương Phục Bảo bọn họ cũng phân biệt đi nhậm chức, làm hành quân tổng quản ở Tương Châu mà Lưu Hắc Các ở Hùng Châu cũng không có động tác gì.

Bộ hạ có phải là bộ hạ nghi ngờ Hà Nam vương không?

- Cô cũng không biết chỉ là cảm thấy chuyện này có liên quan tới Hà Nam vương.

An Sĩ Tắc nói:

- Bộ hạ thứ cho lão nô nói thẳng chuyện này không thể quan hệ tới Hà Nam vương được, thế lực của Hà Nam vương chủ yếu tập trung ở khu vực sông Lạc, ở Quan Trung không có căn cơ, thậm chí Hà Nam vương ở Quan Trung còn không có người quen nào làm sao có thể điều động binh mã được, sứ đoàn Đột Quyết tới bảy tám trăm người, A Sử Na Xã Nhĩ cũng dũng mãnh thiện chiến, đang yên đang lành muốn tiêu diệt toàn bộ chừng đó người cần ít nhất mấy nghìn binh mã, Hà Nam vương làm sao có thể làm được? Lão nô cho rằng chuyện này tuyệt đối không phải là do Hà Nam vương gây nên.

Lý Uyên dùng đôi mắt sáng quắc nhìn An Sĩ Tắc.

- Lão An, người hình như rất quan tâm tới Dương Chân.

An Sĩ Tắc quỳ xuống sợ hãi nói:

- Bộ hạ lão nô chỉ nhận định sự tình tuyệt đối không thiên vị, lão nô không phủ nhận năm đó cùng với cửu gia vô cùng vui vẻ, đối với Hà Nam vương có hảo cảm nhưng lão nô tuyệt đối không phải vì Hà Nam vương mà giải vây.

- Được rồi công cũng chỉ nói vậy mà thôi.

Lý Uyên khẽ chà xát ngón tay rồi nói:

- Kỳ thật cô làm sao hi vọng chuyện này có liên quan đến Dương Chân.

Tuy nhiên trong thành Trường An xảy ra chuyện như vậy hơn nữa người có năng lực làm ra chuyện này cũng không nhiều, cô làm sao có thể không nghi ngờ Dương Chân được.

Dù sao lúc trước hấn lập nhiều công lớn như vậy cô lại triệu hồi hấn về Trường An, thủy chung không có sắp xếp.

Đổi lại ngay cả cô cũng cảm thấy không thoải mái lắm.

An Sĩ Tắc đứng đó không lên tiếng nữa.

- Lỏa già này, lúc bảo người nói thì người lại không nói lời nào.

- Bộ hạ lão nô lo rằng bộ hạ sẽ mất hứng.

- Cô có thể mất hứng gì?

- Bệ hạ chuyện này xem ra giống như là có quan hệ với Hà Nam vương, bệ hạ ngẫm lại xem, phản ứng đầu tiên của bệ hạ là hoài nghi Hà Nam vương, liệu những người khác có ý nghĩ như vậy không? Về phần Hà Nam vương nghĩ thế nào thì lão nô cũng không biết đích xác chỉ là lão nô cảm thấy Hà Nam vương là một người trọng tình trọng nghĩa vương gia có thể liều mạng đắc tội với Tần vương điện hạ, vì cha mà báo thù cho thấy hắn còn là một thiếu niên, nếu đổi lại là lão nô sẽ thần không biết quỷ không hay tiêu diệt.

- An Sĩ Tắc người càng ngày càng nói chuyện càn rỡ.

- Lão nô đáng chết, mong bệ hạ thứ tội.

Lý Uyên phen nào khoát tay.

- Được rồi người nói không phải là không có đạo lý.

- Bệ hạ lão nô còn có một câu không biết có nên nói hay không.

- Có việc gì thì cứ nói thẳng đừng có ấp úng.

An Sĩ Tắc do dự một chút:

- Bệ hạ lo lắng Đột Quyết mà Hà Nam vương lại dùng mãnh thiện chiến có danh tiếng vô địch trên sông Lạc, có thể bày mưu tính kế, bách chiến bách thắng sao không mời Hà Nam vương?

- Không được.

Lý Uyên trầm giọng nói:

- Dương Chân chính xác là thiện chiến nhưng cô lại không thể dùng hắn.

- Lão nô không phải nói là để Hà Nam vương đi thống quân mà là nói bệ hạ đã có chủ ý tại sao không đi hỏi thăm Hà Nam vương.

- Sao?

- Hà nam vương tức trí đa mưu, không chừng sẽ có biện pháp tốt.

Lý Uyên nghe được không khỏi lâm vào trầm tư.

- Lão già người có chủ ý không tệ, cô đã mệnh cho nhị lang trở về Trường An, đêm nay ở chính điện nghị sự, vậy hãy để Dương Chân tới tham dự.

Tài học của hắn đúng là không tệ.

- Cô nhớ rằng năm đó hắn ở Huỳnh Dương phổ biến phương pháp thuế dung, hiệu quả không tệ, nói cho hắn biết để hắn đề ra một chương trình.

An Sĩ Tắc quỳ rạp người tuân mệnh, sau khi đứng lên cũng xóa đi mồ hôi lạnh trên trán.

Bệ hạ thiên mã hành không đúng là khiến cho người khác không chịu nổi.

- Bệ hạ, chuyện lớn không hay, chuyện lớn không hay rồi.

Đúng lúc Lý Uyên định trở về chính điện cùng đám người Bùi Tịch nghị sự thì Điền Phong đã hấp tấp chạy tới.

- Bệ hạ đã xảy ra chuyện.

Lý Uyên cả giận nói:

- Lại xảy ra chuyện gì?

- Bệ hạ, có đánh nhau, có đánh nhau.

- Đánh nhau cái gì?

An Sĩ Tắc tiến lên một bước, một cước đạp lên trên mình Điền Phong.

- Trước mặt bệ hạ, người nói bậy cái gì.

- Không phải là lão nô nói bậy mà thực sự đã có đánh nhau, người của phủ Tần vương đánh nhau với người của vương phủ Hà Nam.

772. Chương 24: Giam Ở Thừa Càn Điện.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Lý Uyên nghe được thì chỉ thấy đầu vang lên ông ông.

- Nhị lang cùng với Dương Chân?

Nhị lang không phải vẫn chưa về sao, tại sao lại đánh nhau với Dương Chân.

Không phải là nhị vị vương gia đánh nhau mà là...

Điền Phong càng nói càng lúc túng không rõ ràng được.

- Người đứng hoảng hốt rồi cuộc là có chuyện gì xảy ra.

- Bệ hạ, nghe nói buổi trưa đệ tử của Hà Nam vương tiến về đông thị bị tập kích bất ngờ, tuy nhiên hai đệ tử của Hà Nam vương thật là dũng mãnh, không những không chịu thiệt mà chẳng biết vì sao lại dẫn người tới phủ của Uất Trì Kính Đức, đem phòng khách của Uất Trì gia đập cho nát bét, còn đả thương mười hạ nhân Uất Trì gia.

- Uất Trì Kính Đức?

Lý Uyên nhăn mày lại.

- Về sau thì sao.

- Về sau thiếu lang quân của Uất Trì gai biết tin liền mang người đi tới đại môn Hà Nam vương phủ.

Tần Dụng tướng quân sau khi nghe được liền sợ hãi, sợ rằng ba vị thiếu lang quân chịu thiệt liền mang người theo hỗ trợ, không ngờ rằng thân thể của thể tử Hà Nam vương không tốt, Hà Nam vương vừa lúc ở trong nhà, Tần Dụng tướng quân sau khi tới Hà Nam vương còn tướng Tần Dụng tướng quân tới khiêu khích liền vô cùng tức giận, hạ lệnh cho Vạn Thắng quân xuất kích hai bên đánh nhau.

Điền Phong lúng túng kể lại nhưng cuối cùng cũng đem sự tình kể xong.

Lý Uyên nghe được thì giận tím mặt.

- Tướng lĩnh dưới trướng nhị lang càng ngày càng không có quy củ rồi, lập tức truyền khẩu dụ của cô, chiếu lệnh cho Triệu vương điểm đủ binh mã bắt tên Tần Dụng kia sau khi nhị lang trở về bắt hẩn ở Thừa Càn điện không có ý chỉ của cô không được rời khỏi Thừa Càn điện nửa bước.

Trình Giảo Kim tuyệt đối không ngờ hẩn bày ra chuyện này lại khiến cho Tần Dụng đang trực chỉ Hà Nam vương phủ mà tới, Hà Nam vương phủ là nơi nào, Tần Dụng biết rằng Hà Nam vương là người kiêu ngạo lại được hoàng thượng tin cậy, tuy rằng khi tới Trường An vẫn một mực không xuất hiện nhưng đám người Uất Trì Bảo Lâm mà tới nhất định sẽ mang tới đại họa.

Cho nên Tần Dụng lập tức suất bộ người chạy tới Hà Nam vương phủ, có ý đồ ngăn cản đám người Uất Trì Bảo Lâm lại.

Thật không ngờ khi hẩn vừa tới Long Khánh phường thì nghe thấy trong phường truyền tới từng thanh âm đinh đang, Tần Dụng thầm nghĩ mọi chuyện đã hỏng mất, xem ra đám người Uất Trì Bảo Lâm đã động thủ rồi mấy tên hài tử này thân thủ đúng là không kém nhưng dù sao cũng không phải là đối thủ của Lý Ngôn Khánh, Vạn Thắng quân từ núi thấy biển máu xông ra chém giết, đều là binh tốt hung hãn, nhìn chung binh tướng cao thấp ở Trường An có thể đánh đồng với Vạn Thắng quân thì chỉ có Huyền Giáp thiên binh ở Thiên Sách phủ, Hồ Báo kỵ binh ở dưới trướng Triệu vương.

Tần Dụng suất bộ binh lính xông vào trong Long Khánh phòng thì chỉ thấy Hà Nam vương đang đứng ở trước cửa phủ, từng dãy quân áo trắng ở trước mặt hần xếp thành hàng.

Mười mấy tên gia tướng dùng câu liềm ngăn chặn lại tam huynh đệ Uất Trì Bảo Lâm cùng với đám Tần Hoài Dương, Trình Xử Mặc bọn họ điên cuồng tấn công một cự hán.

Cự hán kia cao gần trượng, eo tròn rộng rãi.

Trong tay hần cầm một cái côn sắt, dưới sự vây công của năm người Uất Trì Bảo Lâm vẫn tiến thoái tự nhiên.

Uất Trì Bảo Lâm tam huynh đệ thì cầm một cái roi sắt.

Tần Hoài Dương và Trình Giáo Kim thì đều dùng đại hoành đao.

Năm người như năm con hổ vậy cùng với cự hán kia chiến đấu một chỗ.

Từng thanh âm đinh đang không dứt vang lên, cự hán kia vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, xem thần thái của hần thì vô cùng nhẹ nhõm, côn sắt trong tay mỗi lần nhắc lên đều khiến cho năm người Uất Trì Bảo Lâm không công mà lui, giống như là đang đùa bỡn vậy.

Ở trên bậc thang vương thủ có ba nam tử đang đứng.

Người chính giữa tuổi tác ước chừng ba mươi thân thể đơn bạc.

Mà hai bên cạnh hần là hai người vạm vỡ, một người tay không một người thì lưng đeo song thương.

Ba người chỉ trở thấp giọng nói chuyện với nhau.

Tần Dụng nhận ra người đang động thủ với năm người Uất Trì Bảo Lâm chính là một trong tứ gia trong phủ của Lý Ngôn Khánh, Liễu Hanh.

Uất Trì Bảo Lâm năm người bọn họ đều được chân truyền hảo thủ từ bậc cha chú.

Nhưng làm sao có thể đánh đồng với Liễu Hanh được.

Tần Dụng lập tức tấp gáp như lưu tinh xông tới muốn cứu năm người Uất Trì Bảo Lâm.

Đừng nhìn năm người công một Liễu Hanh thật sự vẫn chưa động thủ nếu không đám người Uất Trì Bảo Lâm đã mất đi tính mạng.

Nhưng hần lại quên mình lần này mang người tới.

Tần Dụng vừa tiến lên binh mã phía sau liền đuổi theo, nếu như không biết còn tưởng Tần Dụng muốn công kích Liễu Hanh.

Tần Dụng nếu hô lên hạ thủ lưu tình nhưng chưa hô lên thì chưa chắc đã khiến cho song phương hiểu lầm.

Nhưng hần không hô gì chỉ buồn bực xông lên phía trước.

Ba nam tử ở trên bậc thang liền nhàn mày lại.

- Phủ Tần vương khinh người quá đáng, A Lăng người đi qua chào hỏi Tần Dụng đi.

Nam tử ở chính giữa chính là Thẩm Quang.

Hần chính là suất lệnh trong vương phủ, thiệp thân thị vệ của Lý Ngôn Khánh.

Tất cả các võ sự ở trong vương phủ đều do Thẩm Quang phụ trách mà Vạn Thắng quân thì do tứ đại tướng quân khổ chế, trên danh nghĩa do Thẩm Quang sai sử.

Hám Lăng mặc một bộ đồ màu trắng mũi đã ngửi thấy mùi ngon.

Đám người Tần Dụng vừa xuất hiện khiến cho Hám Lăng cảm thấy không vui.

Khá lắm còn muốn động thủ sao.

- Đao đến.

Hám Lăng quát lớn một tiếng, lúc này đã có thân binh mang đao tới.

Chỉ hấy Hám Lăng không nói nhiều lời thả người nhảy xuống bậc thang ngoại trừ Thẩm Quang thì không ai nhìn rõ Hám Lăng làm thế nào để cầm mạch đao ở trong tay, hấn nhanh như thiểm điện ngăn đường Tần Dụng lại, khóe miệng âm u nói một câu:

- Tần Dụng đối thủ của ngươi là ta, các ngươi khinh người quá đáng.

Hám Lăng từ bên trong xông lên đột nhiên bay lên trên trời.

Hắn cầm lấy mạch đao vung lên, mang theo một đao mang quỷ quái chém thẳng vào người của Tần Dụng.

Đao trong tiếng gió thanh thế này khiến cho người ta phải sợ hãi.

Tần Dụng càng hoảng sợ vội vàng hô:

- Hám Lăng, ngươi...

Hắn định nói đừng hiểu lầm.

Nhưng lời còn chưa dứt thì mạch đao đã bổ tới, Tần Dụng cũng đành phải dùng đao đón chào, chỉ nghe thấy thanh âm đao phong giao nhau, dưới chân Hám Lăng hự không hấn thuận thế lui lại một bước, sau đó lại vung đao đánh úp lại, Tần Dụng hoành đao ngăn cản, đồng thời khó khăn lắm mới tránh khỏi công kích của Hám Lăng.

- Đại Bưu mang một đội người qua đây, đem toàn bộ đám kia tước vũ khí cho ta.

Thẩm Quang một lần nữa ra lệnh Trịnh Đại Bưu ứng tiếng rút ra song thương, mang theo một đạo áo bào màu trắng nghênh đón binh mã của Tần Dụng.

Tần Dụng muốn ngăn cản nhưng lại bị Hám Lăng quấn lấy.

Hám Lăng kia so với Tần Dụng thì cao hơn nửa cái đầu.

Cánh tay của hắn dài hơn thường nhân, mạch đao cầm trong tay so với yêu đao của Tần Dụng còn hơn mười cân.

773. Chương 25: Trình Xử Mặc.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Tần Dụng không kịp phản ứng, hôm nay hắn phụng mệnh đi tuần phố, hoành đao này chỉ tiện mang đi giao phong với Hám Lăng rất không thuận tay.

- Hám Lăng ngươi...

- Đừng nói nhảm ngươi không phải muốn kiếm chuyện sao?

Mạch đao nâng lên, hấn bổ xuống Tần Dụng khiến cho Tần Dụng định nói thêm thì đã nuốt vào miệng.

Hắn vội vàng tránh né lui về phía sau định quay đầu ngăn cản Trịnh Đại Bưu thì Hám Lăng đã xông lớn cản Tần Dụng lại:

- Tần Dụng ngươi là đối phủ của ta.

- Ta không phải...

- Xem đao.

Hám Lăng căn bản không cho Tần Dụng giải thích hấn lại tiến lên đánh một đao.

Lần này Tần Dụng đã tức giận.

Hoành đao nâng lên, một chiêu Thiết Môn Soan đã phong bế công kích của Hám Lăng, mà Hám Lăng lại cười lớn một tiếng:

- Có thể ngăn cản một đao của ta, cũng là hảo hán, ăn một đao nữa.

Ở bên kia Trịnh Đại Bưu như mãnh hổ xuống núi, vọt vào trong đám binh mã của Tần Dụng mà giao phong. song thương tung bay chỉ thấy từng tiếng leng keng vang lên, binh mã này không phải là đối thủ của Trịnh Đại Bưu, may mà những quân tốt này không phải là địch nhân nên Trịnh Đại Bưu vẫn lưu lại ba phần lực đạo. Trịnh Đại Bưu xông vào, Vạn Thắng quân cũng đuổi theo, ba người một tổ, nhanh chóng chia rẽ đám binh mã của Tần Dụng ra.

- Lãng ca để ta tới coi đùa.

Trịnh Đại Bưu sau khi giải quyết binh mã của Tần Dụng thì vẫn chưa thỏa mãn.

Hắn tiến lên phía trước cười ha hả với Hám Lăng.

Hám Lăng nghe vậy thì thu đao lui về:

- Đại Bưu, tên tiểu tử này rất hung hăng, ngươi cũng thử đi.

Vốn Tần Dụng bị Hám Lăng đánh cho phải tránh trái né phải, muốn thở ra một hơi giải thích nhưng nghe Hám Lăng cùng với Trịnh Đại Bưu đối thoại thì giận tím mặt.

Tên gia hỏa này đem ta thành cái gì?

Hắn nổi nóng ném đi yêu đao, cầm lấy một thanh giáo ở trên mặt đất lạnh lùng nói:

- Đại trượng phu khả sát bất khả nhục, các ngươi khinh người quá đáng.

Chỉ thấy Tần Dụng bước lên phía trước hai bước, đại giáo run lên, hô lớn đâm thẳng vào Hám Lăng.

Hám Lăng cười cười lùi về phía sau mấy bước mà Trịnh Đại Bưu thuận thế xông về phía trước, song thương ngăn cản giáo lại, thân hình di chuyển vai đụng vào nhau.

Tần Dụng cũng không yếu thế nhanh chóng tiến về phía trước.

Tuy nhiên trong nháy mắt khi hắn và Trịnh Đại Bưu chạm vào nhau hắn đột nhiên nghiêng người, cắn răng tiến lên phía trước dùng một chiêu hoành tảo thiên quân quét ngang.

Lại nói tiếp Tần Dụng và Trịnh Đại Bưu cũng xem như là đối thủ cũ.

Hai người lúc đó không phân thắng bại, tuy nhiên Trịnh Đại Bưu có vẻ hơn một chút.

Thời gian trôi qua trong nháy mắt khoảng cách giao phong lần đó đã là hai ba năm, Tần Dụng so với trước kia tiến bộ rất xa.

Mà Trịnh Đại Bưu thì đang ở tuổi tác đỉnh phong cũng không hề lui bước.

Hai người giao thủ một lần nữa, có thể nói là khó phân thắng bại, sà sà nhau.

Lý Ngôn Khánh từ trong phủ đi ra tới bên cạnh Thẩm Quang nhìn cục diện trong sân đột nhiên mở miệng nói:

- Liễu Hanh, người đừng trêu đùa nữ, chớ kéo dài việc tiến cung của bốn vương, một đám hài tử mà còn dám tấn công phủ Hà Nam vương, còn xem mặt mũi tôn thất tồn tại không?

Liễu Hanh vội vàng trả lời:

- Vương gia yên tâm, thuộc hạ sẽ tiêu diệt bọn hắn.

Hắn mặc dù không dùng Đồng Nhân giáo nhưng dùng côn sắt vẫn phát huy uy lực vô cùng, chỉ thấy hắn cất bước, dùng sức một cái, trong chốc lát toàn lực đánh trúng roi sắt trong tay của Uất Trì Bảo Lâm.

Khí lực của Uất Trì Bảo Lâm tuy lớn nhưng vẫn là một đứa trẻ con.

Bị một côn của Liễu hanh, hổ khẩu của hắn vỡ toang, máu tươi chảy đầm đìa.

Roi sắt lập tức rời tay, Uất Trì Bảo Lâm thậm kê một tiếng không tốt định lui về phía sau thì Liễu Hanh đã tới trước mặt hắn.

Uất Trì Bảo Lâm tuy rằng cũng cao nhưng so với dáng vẻ của Liễu Hanh thì giống như là một đứa bé vậy. Liễu Hanh dùng một chân cắm vào giữa hai chân của Uất Trì Bảo Lâm, khẽ dùng sức một cái, Uất Trì Bảo Lâm đã đứng không yên.

Sau đó chỉ thấy Liễu Hanh xoay người trong chớp lát đã đẩy Liễu Hanh ra xa hơn mười bước.

Uất Trì Bảo Lâm đầu óc choáng váng, nằm rạp xuống mặt đất, xương cốt như muốn tan ra, chưa đợi hắn đứng lên thì hai người vạm vỡ trong quân áo trắng đã tiến ra, đè chặt hắn xuống dùng dây thừng trói chặt.

- Ca ca.

Uất Trì Bảo Khánh nóng lòng, muốn tiến lên ngăn cản.

Nhưng lại bị Liễu Hanh móc chân một cái, sau đó một côn đánh gãy cánh tay của hắn, lại có hai đại hán tiến lên trói lại.

Tần Dụng thấy rõ cảnh tượng hai mắt như muốn đổ lên, hắn muốn liều mạng xông qua cứu giúp nhưng song thương của Trịnh Đại Bưu vẫn gắt gao ngăn hắn lại.

Thời gian cứ như vậy trong nháy mắt trôi qua, Tần Hoài Dương cũng bị hắn đánh té xuống đất.

- Dừng tay.

Trình Xử Mặc đột nhiên hét lớn:

- Bảo Hoài dừng tay lại.

Liễu Hanh khẽ giật mình, thu tay lại lui về phía sau nghi hoặc nhìn Trình Xử Mặc không biết hắn muốn làm gì.

Vừa rồi năm người giao phong Liễu Hanh cảm thấy rằng Trình Xử Mặc này không đúng, người này nhìn vô công thì vô cùng mãnh liệt nhưng trên thực tế vẫn một mực trốn tránh.

- Hắc tử ngươi muốn thế nào?

Trình Xử Mặc nắm lấy Uất Trì Bảo Hoài, căn bản không để ý tới Liễu Hanh.

Hắn xoay người lại đối mặt với Lý Ngôn Khánh ở trên bậc thang mà hô lên:

- Chúng ta đầu hàng, Lý vương gia, đại nhân không được khi dễ hài nhi.

Lý Ngôn Khánh thiếu chút nữa bị những lời này của Trình Xử Mặc làm cho sặc sụa, trên khuôn mặt của hắn liền hiện ra vẻ tươi cười.

- Xử Mặc ta không có ý đầu hàng.

Trình Xử Mặc đánh lên trên đầu Bảo Hoài:

- Không hàng chẳng lẽ ngươi muốn bị trói như những người khác sao, cha ta đã từng nói, đại trượng phu không để ý tới thiệt thòi trước mắt, lúc cúi đầu thì nên cúi đầu Lý vương gia, chúng ta đầu hàng, vương gia đem bọn họ cởi trói ra, chúng ta nhất định không chạy trốn.

- Hắc tử ngươi tên là gì?

- Ta đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, Trình Xử Mặc là ta.

Thẩm Quang ở bên tai Lý Ngôn Khánh thấp giọng nói:

- Người này chính là con trai của của Trình Tri Tiết.

Ngôn Khánh nở ra nụ cười.

Hóa ra chính là con của Trình Tri Tiết, quả nhiên là giống cha mình.

Trình Giáo Kim là kẻ gian xảo, con của hắn cũng là người gian xảo.

Lý Ngôn Khánh đưa ngón tay chỉ Trình Xử Mặc:

- Các ngự thành thực nếu không bốn vương thay đổi chủ ý sẽ lấy đầu trên cổ của các người.

774. Chương 26: Triệu Vương Tới.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Nói xong hần khoát tay ngăn lại, ý bảo đàm đàm người Uất Trì Bảo Lâm cỡi trời ra.

Năm đứa bé tụ lại một chỗ mà ngồi xuống đất.

Bảo Hoài nói:

- Trình Xử Mặc sao lại phải đầu hàng?
- Không đầu hàng chẳng lẽ chờ bị giết sao?
- Đầu cho dù mất thì hai mươi năm sau lão tử vẫn là một trang hảo hán.
- Hai mươi năm sau người thế nào ta không biết nhưng ta chỉ biết người đã chết thì cái gì cũng mất. Uất Trì thúc húc chỉ có ba người các người là hài tử nếu các người mất mạng thăm thẳm thương tâm cỡ nào? Người đã chết các người dùng gì để báo thù?

Uất Trì Bảo Lâm đột nhiên nói:

- Bảo Hoài im miệng.

Hần nhắm mắt thở dài một hơi:

- Xử Mặc nói không sai, chúng ta nếu như chết hết thì lấy ai báo thù cho phụ thân lấy ai dưỡng lão cho mẫu thân.
- Đúng thế, đại trượng phu báo thù hai mươi năm chưa muộn.

Trình Xử Mặc đem lực chú ý của mọi người hấp dẫn lên trên người Tần Dụng và Trịnh Đại Bưu:

- Nói thật thủ hạ ở phủ Hà Nam vương toàn là những người tài ba đặc biệt là ba người to con này.

Ta quan sát thoáng qua, Hà Nam vương chưa đi ra ba người to con này đều do người bên kia phân phó, cho thấy người kia nhất định rất lợi hại, cha ta đã nói thuộc hạ có rất nhiều nhân vật lợi hại có Vương Phục Bảo, La Sĩ Tín, đúng rồi chính là Hoài Dương người nhất định biết La Sĩ Tín.

Tần Hoài Dương liếc nhìn Trình Xử Mặc mà gật gật đầu:

- La thúc thúc sau khi bất hòa với phụ thân ta chưa từng gặp thúc ấy.
- Nhưng ta nghe cha ta nói thúc ấy hiện tại ở Tương Châu nói đến võ nghệ chỉ sợ cũng ngang bằng với Tần Dụng ca ca.

Uất Trì Bảo Lâm nói:

- Trình hắc tử cảm ơn người.

Hần biết rồi Trình Xử Mặc nhắc nhở hần không được hành động thiếu suy nghĩ.

Lý Ngôn Khánh dưới trướng người vô số tuyệt không thể đối phó, tình huống hiện tại cần phải bảo vệ mạng của mình, đại trượng phu có được dân được.

Lúc này Trịnh Đại Bưu cùng Tần Dụng vẫn chưa phân thắng bại.

Lý Ngôn Khánh không kiên nhẫn khoát tay nói:

- Liễu Hanh người qua giúp Đại Bưu một phen, bốn vương không có thời gian trì hoãn ở chỗ này.

Liễu Hanh đáp ứng rồi cất bước nhảy xuống bậc thang.

Đúng lúc này từ phía xa xa truyền tới thanh âm gót sắt ù ù.

Một đội kỵ quân mặc áo giáp màu đen như gió bay điện chớp xông vào trong phòng, viên đại tướng đội nón trụ kim giáp chính là Triệu vương Lý Huyền Phách.

- Vương huynh hạ thủ lưu tình.

Lý Huyền Phách hét lớn một tiếng rồi thúc ngựa tới trước vương phủ.

Thấy Trịnh Đại Bưu và Tần Dụng còn đánh nhau kịch liệt hấn chau mày nhảy xuống ngựa lập tức tháo đôi kim chùy ra không nói nhiều lời song chùy ta hữu gằm lên giận dữ:

- Dừng tay cho ta.

- Keng keng.

Hai tiếng nổ mạnh truyền tới, Lý Huyền Phách cũng phải lui lại mấy bước.

mà Trịnh Đại Bưu thì hổ khẩu vỡ toang suýt chút nữa không nắm được song thương, giáo trong tay củ Tần Dụng cũng rời tay, hấn đặt móng ngồi xuống đất.

Người này quả nhiên là quái vật.

Tần Dụng cũng thế Trịnh Đại Bưu cũng thế đều là hãn tướng.

Nhưng một mình Lý Huyền Phách đã đón đỡ được công kích của cả hai người cho thấy hấn thần lực cỡ nào.

Lý Ngôn Khánh hít sâu một hơi, trong lòng thầm nói:

- Trách không được là đệ nhất cao thủ ở Lý Đường.

Trong lịch sử Lý Huyền Phách đã sớm quy thiên nên cũng không để lại sự tích gì.

Tuy nhiên bình thư dã sử đã ghi lại liệt hấn là hảo hán xếp hàng đầu, xem ra Lý Huyền Phách này đúng là không giống như người bình thường.

- Triệu vương người có ý gì?

Sắc mặt của Lý Ngôn Khánh trầm xuống nghiêm nghị quát:

- Chẳng lẽ Hà Nam vương phủ trở thành chợ bán thức ăn mặc người đến khiêu khích sao?

Lời còn chưa dứt thì Liễu Hanh cùng với Hám Lăng, cùng với Trịnh Đại Bưu đã thềm thuồng nhìn Lý Huyền Phách.

Lý Huyền Phách đích thật là rất lợi hại nhưng nói đồng thời chống đỡ ba người Hám Lăng thì còn chưa đủ.

Vừa rồi hấn tách Trịnh Đại Bưu và Tần Dụng cũng là chiếm được tiện nghi khi hai người Tần Trịnh đã đánh nhau mệt mỏi, khí lực hao tổn, nếu như cả hai đều đạt tới trạng thái đỉnh phong Lý Huyền Phách muốn tách hai bọn họ ra cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Cho dù vậy, cánh tay của Lý Huyền Phách vẫn chập choạng.

Nghe thấy Lý Ngôn Khánh chất vấn, Lý Huyền Phách liền buông song chùy xuống.

- Vương huynh, đệ cũng chỉ là vội vàng không muốn nhị hổ tương tranh tuyệt đối không có ác ý.

Nói xong hấn chấp tay hướng về phía Lý Ngôn Khánh:

- Vương huynh, đệ phụng mệnh của hoàng thượng, đến đây truy nã đám người Uất Trì Bảo Lâm.

Tần Dụng tự tiện trùng kích vương phủ chính là tội bất kính, người đầu đem những người này bắt lấy, nhốt bọn chúng lại, không có mệnh lệnh của bốn vương bất kỳ ai cũng không được gặp bọn họ.

Hổ Báo kỵ quân liền tuân mệnh, tiến lên bắt bọn người Tần Dụng lại.

Lý Ngôn Khánh thở dài, khoát tay ý bảo đem những người Uất Trì Bảo Lâm đi rồi nói:

- Triều vương, bốn vương cũng là bất đắc dĩ, những người này đến nhà sinh sự, bốn vương nếu không dạy bảo bọn họ thì còn mặt mũi nào để tồn tại.

Lý Huyền Phách cười nói:

- Vương huynh, đệ minh bạch nỗi khổ tâm của huynh.

Tần Dụng muốn mở miệng giải thích nhưng Lý Huyền Phách lại không cho hắn cơ hội một người kéo tay của hắn tới bên cạnh:

- Lão Tần Triệu vương đây là giải vây cho các người.

- Nếu như người có đầu óc thì đừng có mở miệng lần này người nào động ở trong nội cung ngay cả Tần vương điện hạ cũng bị liên lụy, người buông lời nếu khiến cho Hà Nam tức giận thì tính mạng khó có thể bảo toàn.

Lương Sư Thái hạ giọng cảnh cáo đám người Tần Dụng.

Nghe thấy vấn đề này nào động tới tận nội cung Tần Dụng cũng hơi hoảng sợ.

Ở trước cửa vương phủ, Lý Huyền Phách cũng thở dài:

- Vương huynh những hài tử này nhất thời văng đầu đắc tội với vương huynh, kính xin huynh giơ cao đánh khẽ, kỳ thật tâm tình của mấy tên hài tử Uất Trì gia này vương huynh cũng biết.

Lý Ngôn Khánh trầm ngâm một thoáng nhìn mấy người bị Lý Huyền Phách bắt lại.

- Được rồi chuyện này bốn vương không so đo nữa nhưng nếu bọn họ tiếp tục chọc giận bốn vương thì đừng trách bốn vương không nể mặt, mặt khác ba tên tiểu tử này tốt nhất không nên ở lại Trường An nói với bọn chúng muốn báo thù thì hãy quang minh chính đại bốn vương ghét nhất là những người ở sau lưng mình đùa nghịch thông minh.

Những lời này là nói cho Trình Xử Mặc nghe.

Chắc hẳn Trình Xử Mặc có thể hiểu được hàm nghĩa trong lời nói của Lý Ngôn Khánh.

Thấy Lý Ngôn Khánh hòa dịu Lý Huyền Phách cũng thở ra một hơi.

- Vương huynh phụ hoàng còn mệnh cho huynh tiến cung.

775. Chương 27: Đột Quyết Không Đáng Lo.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Lý Thế Dân phóng ngựa lên trên một tòa thỏ sơn, đưa mắt nhìn về phía xa xa.

Có lẽ vì nguyên nhân ánh sáng cho nên phải xa xa tối tăm mù mịt, sương mù đàng đàng khiến cho người ta có một cảm giác không chân thực, hắn cầm lấy túi nước mở nút uống một hơi, trời nóng uống một chút nước thật khiến cho người ta cảm thấy tỉnh táo.

Ở trong đầu hắn bỗng nhiên hiện ra một màn tràng cảnh.

Vốn hắn phụng mệnh tới Ngọc Hoa núi là để chế tạo cung điện để mùa hè năm sau Lý Uyên tới đây nghỉ mát.

Lý Uyên rất sợ nóng, đồng thời đối với mùa hè ở Trường An cũng rầu rĩ phiền muộn cho nên chọn Ngọc Hoa sơn làm hành cung nghỉ mát, Lý Thế Dân tự nhiên là tận tâm tận lực đúng lúc hắn đang thảo luận tỉ mỉ thì Điện Phong đột nhiên tiến tới.

Lý Thế Dân lúc này mới biết tin tức sứ đoàn Đột Quyết bị phục kích, hắn cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Điền Phong truyền sắc lệnh của Lý Uyên mệnh cho Lý Thế Dân lập tức trở về Trường An.

Một hồi vó ngựa vang lên, hần nhìn thoáng qua Lý Tĩnh Lý Thế Dân ném túi nước cho Lý Tĩnh sau đó cất tiếng nói:

- Được Sư chuyện này rốt cuộc là do ai gây nên?

Lý Tĩnh uống một hớp nước, xóa đi mồ hôi trên mặt rồi nói:

- Tần vương đã biết tại sao còn hỏi hạ quan?

Lý Thế Dân buồn rầu nói.

- Hà nam vương không có căn cơ ở Quan Trung và cũng không có binh mã ở đây.

- U Châu là do người của đại ca cai quản với tính tình của đại ca quả quyết không có khả năng làm ra chuyện này.

- Hà Nam vương ở Quan Trung không có binh mã nhưng chưa hẳn không điều động được binh tướng.

- Không có khả năng.

Lý Thế Dân nói:

- Ý của người bốn vương hiểu rõ nhưng mà trong khoảng thời gian ngắn làm sao điều động binh mã được?

Hà Nam vương cho dù mua chuộc được một số người nhưng mà nơi này gần kinh đô tự tiện điều động binh mã là một chuyện lớn.

Lý Tĩnh cười khổ một tiếng:

- Chuyện này mặt tướng cũng không rõ.

Lý Thế Dân đột nhiên vò đầu:

- Tuy nhiên sứ đoàn Đột Quyết bị phục kích ta chỉ sợ phụ hoàng càng thêm khó xử, phụ hoàng không muốn khai chiến với Đột Quyết, hiện tại sứ đoàn của Đột Quyết lại bị tập kích, phụ hoàng dậm lao phải theo lao, bốn vương cũng không muốn cúi đầu với Đột Quyết nhưng thủ đoạn này quá dữ dằn, không cho triều đình lựa chọn nào khác, sau này Giang Nam biết làm thế nào?

- Cuộc chiến Giang Nam chỉ sợ sắp tới rồi.

Lý Tĩnh cùng với Lý Thế Dân nhìn nhau, đồng thời nở ra nụ cười khổ.

- Được rồi chúng ta quay trở lại Trường An xem tình thế thế nào.

Lý Thế Dân dứt lời đã thúc ngựa xuống núi.

Lý Tĩnh chăm chú nhìn theo mà Điền Phong ở dưới núi thấy Lý Thế Dân hành động cũng không hề do dự mà thúc ngựa theo sát.

Trời tối nguyên một đoàn người tới Trường An.

Lý Thế Dân ở trước cung Thừa Thiên xuống ngựa, chuẩn bị tiến cung thì ở bên trong đã đi ra một đội nhân mã ngăn cản đường đi.

- Vi trưởng sử, sao lại ngăn cản đường đi của bốn vương.

Người tới chính là trưởng sử Đông cung, Vi Đỉnh nói thẳng ra là thuộc hạ thân tín của thái tử.

Vi Đỉnh mỉm cười:

- Đại tướng quân xin thứ lỗi không phải thần muốn ngăn cản mà là bệ hạ ra sắc lệnh sau khi Tần vương điện hạ trở về thì sẽ bị cấm túc ở trong Thừa Càn cung, không có ý chỉ của bệ hạ thì không được tự tiện xuất nhập, kính xin Tần vương thứ tội.

Cấm túc?

Lý Thế Dân chưa kịp phản ứng thì đám binh mã do Vi Đĩnh suất lĩnh đã tiến lên.

- Được Sư người lập tức trở về nói với mọi người chớ nên náo động.

Lý Thế Dân cũng không kịp bàn giao nhần nhủ với Lý Thế Dân, chỉ vội vàng hô lên một tiếng.

Hắn tin rằng Lý Tịnh nhất định minh bạch ý của hắn.

Lý Tịnh nhăn mày lại rồi lâm vào trầm tư, sứ đoàn Đột Quyết bị tập kích, Tần vương lại bị cầm cửa ở trong Thừa Càn điện, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Ở trong đầu hắn không tự giác hiện ra khuôn mặt của Lý Ngôn Khánh với nụ cười hòa ái.

Trong lòng hắn càng xác định chuyện này có liên quan mật thiết với Lý Ngôn Khánh, nhưng Lý Ngôn Khánh làm như vậy mục đích là ở đâu.

Lý Tịnh sau khi rời khỏi hoàng thành thì ở trước cửa Chu Tước bồi hồi.

- Lý Mộc.

- Có tiểu nhân.

Một gã hầu cận đi tới khom mình thi lễ.

Lý Tịnh nói:

- Người lập tức tới phủ Tần vương gặp mặt Vương tiên sinh và Lưu tư mã mời hai bọn họ ước thúc mọi người trong thời điểm này tuyệt đối không được sinh sự, ta tới phủ công chúa, mời Bình Dương công chúa ra mặt cầu tình cho đại tướng quân.

Lý Mộc đáp ứng mang người vội vã rời đi.

Mà Lý Tịnh ở bên ngoài Chu Tước môn bỗng nhiên lóe lên một linh quang vô ý thức đi vào trong hoàng thành.

Hắn là Lý Ngôn Khánh Hạng Trang múa kiếm ý tại Bái Công.

Mục đích chân thật của hắn đích thật không phải là khó xử Tần vương mà là có dụng tâm kín đáo.

Lý Ngôn Khánh giật nảy mình, thân hình co rụt lại.

Hắn đang đứng ở trước thềm ngọc, nhưng giống như ngủ rồi không nói một lời.

Ở trong chính điện triều thần đang cãi lộn không dứt, có người cho rằng nên hướng về phía Đột Quyết giải thích, có người lại cho rằng ưng thuận nghị hòa với Tiêu Tuyền giải quyết Đột Quyết xong rồi nói sau, tóm lại song phương ý kiến bất đồng.

Ngôn Khánh cùng với Lý Huyền Phách ở bên cạnh, biểu lộ vô cùng bình tĩnh.

Lý Kiến Thành thì lẳng lặng nhìn hai người bọn họ giống như đang tự hỏi vậy.

Mà Lý Uyên thì ngồi ở trên long sàng không ngừng day day huyệt thái dương, hiển nhiên cũng cảm thấy vô cùng đau đầu:

- Im ngay, tất cả im ngay cho cô.

Lý Uyên đột nhiên quát lớn khiến cho quần thần trong triều phải ngậm miệng lại.

- Nhao nhao nhao nhao cái gì, các người ngoại trừ cãi lộn có thể nghĩ ra chủ ý hữu ích không? Nghĩ ra một biện pháp thích đáng không.

Lập tức chính điện trở nên lặng ngắt như tờ.

Lý Uyên cười khổ, ánh mắt quét về phía Bùi Tịch.

Mà Bùi Tịch lại đang nhìn về một phía khác, ý bảo Lý Uyên nhìn về phía đó. Lý Uyên nhìn theo thì thấy Lý Ngôn Khánh.

- Dương Chân.

- Có thần.

Lý Ngôn Khánh mở mắt ra, tiến lên trước hành lễ.

- Người vốn trứ danh đa mưu túc trí tại sao hôm nay không nói một lời?

Lý Ngôn Khánh nhìn vắn vô đại thần trên điện rồi cười nói:

- Bệ hạ thần cũng không phải là không muốn nói mà là đang nghe ý kiến của chư vị đại nhân.

- Sao?

Kỳ thật ý của chư vị đại nhân đều là tốt, vì bệ hạ suy nghĩ vì cơ nghiệp của đại Đường mà suy nghĩ.

Sắc mặt của quần thần trên điện lập tức giãn ra rất nhiều.

Bọn họ dùng ánh mắt phức tạp nhìn lên trên người của Lý Ngôn Khánh, trên mặt còn toát ra vẻ cổ vũ.

- Thần vừa rồi nghe chư vị đại nhân tranh luận kỳ thật đơn giản rằng lo lắng người Đột Quyết mượn cơ hội này thừa cơ xuất binh tấn công Trung Nguyên. Tuy nhiên thần cho rằng, bọn họ có vẻ rất sợ Đột Quyết, ha ha kỳ thật Đột Quyết cũng không đáng để lo.

776. Chương 28: Mười Điều Không Dám Chiến.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Lý Uyên lập tức hứng thú:

- Dương Chân người tại sao nói rằng Đột Quyết không đáng để lo.

- Người Đột Quyết rất mạnh nhưng cũng không phải là không thể chiến thắng.

- Trước kia có Trần Thang nói: Phạm là người hán chúng ta, xa đâu cũng giết, sau đó có Trương Tôn đại tướng quân hợp tung liên hoành khiến cho Khả Dân Khả Hãn phải cúi đầu, hiện tại hoàng thượng đăng cơ không lâu, sau đại chiến Trung Nguyên đúng là hơi suy yếu nhưng không phải là cố để cúi đầu nhường người Đột Quyết, thần thấy rằng hiện tại người Đột Quyết có mười điều không dám chiến.

- Mười điều không dám chiến?

Lý Ngôn Khánh ngồi thẳng dậy nghiêm mặt nói:

- Bệ hạ Đột Quyết có A Sử Na Đốt Tâm leo lên vương vị nhưng căn cơ cũng chưa vững chắc, không nói đến Đốt Cát và Hiệt Lợi không có con nối dõi nhưng các huynh đệ của Khả Dân Khả Hãn có mấy người chịu thuần phục Đốt Tâm? Đây là vấn đề đầu tiên mà Đột Quyết không dám chiến.

Thứ hai bọn họ phải sứ đoán ra không phải là để trợ giúp Tiêu Tù sao?

Chỉ sợ bọn họ cũng muốn kéo dài thời gian, khiến cho Trung Nguyên rơi vào thế phân liệt, lúc đó bọn họ có thời gian để thở.

Thứ ba trong năm Đại Nghiệp đạo tặc hoành hành, Đột Quyết đầu nhập rất nhiều.

Lúc này các lộ phản tặc đều bị diệt vong mà Đột Quyết rất nhiều người đầu nhập cũng khó có thể thu hồi.

Thứ tư cuộc chiến của Tần vương ở Phách Bích đánh bại Lưu Vũ Chu.

Triệu vương ở Sóc phương đánh tan Lương Sư Đô nếu nói Đột Quyết không sợ hãi bệ hạ thì tuyệt đối không có khả năng.

Bọn họ đã sợ thì không dám đơn giản khai chiến.

Thứ năm....

Lập tức ở trong chính điện vang lên thanh âm quanh quẩn của Lý Ngôn Khánh khiến cho văn võ quần thần cảm xúc trở nên vững vàng.

Mà lòng may của Lý Uyên cũng dần trở nên dần ra, thỉnh thoảng lại gật đầu tán thành.

- Hà nam vương, vậy theo người nói không cần lo lắng tới Đột Quyết rồi.

Lý Ngôn Khánh cười cười:

- Lưu thượng thư, bốn vương tuy nói Đột Quyết có mười điều không chiến nhưng không hề nói Đột Quyết sẽ không chiến.

Có đạo là cho dù không có tâm giết hổ cũng phải có tâm phòng hổ.

Ý của thần là Đột Quyết không thể không phòng nhưng không cần phải lo lắng quá mức, thần có một kế không cần vận quốc lực khiến cho Đột Quyết có thể lâm vào hỗn loạn.

- Đường Chân nói mau lên.

- Năm đó ân sư của bốn vương chính là tả kiêu vệ đại tướng quân Trương Tôn Thịnh từng nói các dân chúng ở thảo nguyên bằng mắt mà không bằng lòng chúng ta có thể mượn họ để cho các bộ lạc đấu tranh không ngừng suy yếu, thực lực Đột Quyết trước mắt là do A Sử Na Đốt Tâm cầm quyền nhưng không phải ai cũng nghe theo lệnh của hắn, mặt khác những bộ khác cũng liên tục gây nên áp lực.

Bệ hạ có thể phái người đi sứ tới thảo nguyên, gây xích mích quan hệ giữa các bộ lạc để bọn họ lâm vào tranh đấu.

Đầu thời cần một kiêu tướng ra trấn lúc đó không cần lo giặc phương bắc nữa, thần tiến cử một người chính là Quang Lộc đại phu Bùi Thế Củ, người này đã từng đi sứ Tây vực làm cho dân tộc Thổ Dục Hồn đại bại, nay bệ hạ có thể để người này tới Tây Vực liên hợp với binh mã các quốc gia đó kìm chế Đột Quyết, kể từ đó bệ hạ có thể tập trung tinh thần tiêu diệt Tiêu Tù.

Bùi Thế Củ?

Ở trong chính điện mọi người liền trở nên bạo động.

Mà ngay cả Lý Uyên cũng hơi nhú mày, Bùi Thế Củ này danh tiếng tựa hồ không tốt lắm.

- Đường Chân vậy người cho rằng ai có thể ra trấn Linh châu.

Lý Kiến Thành đột nhiên đứng ra nói:

- Phụ hoàng nếu nói người thiện chiến thì không ai có thể hơn Đường Chân.

Đường Chân thân kinh bách chiến túc trí đa mưu nếu như cho Đường Chân ra trấn Linh châu thì dị tộc phương bắc khó làm nên chuyện gì.

Lý Huyền Phách đột nhiên ngẩng đầu lên.

Lý Uyên nhú mày có vẻ do dự.

Mà lúc này Lý Ngôn Khánh lại nói:

- Bệ hạ cũng không phải là thần không muốn đi nhưng mà thần đối với Đột Quyết không hiểu rõ nhiều lắm, nếu như mạo muội tiến về phía trước thì chỉ sợ kết quả hoàn toàn ngược lại, thần cho rằng Triệu vương vũ dũng tuyệt luân từng đuổi giết Lương Sư Đô nghìn dặm làm cho người Đột Quyết nghe tin đã mất mật, có Triệu vương ra trấn Linh Châu bệ hạ dĩ nhiên không phải lo nghĩ nữa, Mạc Bắc rộng lớn Triệu vương một mình khó có thể trông coi thần tiến cử Lý Tịnh dưới trướng của Tần vương, Triệu vương cùng với Lý Tịnh liên thủ trấn Sóc Bắc, Đột Quyết nhất định không dám xâm phạm nữa bước.

- Lý Tịnh?

Lý Uyên lâm vào trầm tư.

Lý Huyền Phách vung trộm nhìn về phía Lý Ngôn Khánh, gật gật đầu sau đó hai mắt lại nhắm lại.

Lý Kiến Thành thì nghi hoặc nhìn Lý Ngôn Khánh, chỉ thấy Lý Ngôn Khánh nhìn hắn cười cười tựa hồ nói không cần lo lắng.

Lý Uyên trầm ngâm một lát rồi cuối cùng cũng ra quyết định.

- Vậy theo kế sách của Dương Chân.

Ban đêm sau một trận mưa lớn xua đi mấy ngày khô nóng ở Trường An, trong chớp mắt đã là lập thu, cơn mưa to này vừa trôi qua, Trường An đã mang theo một sự mát mẻ.

Lý Ngôn Khánh đang chuẩn bị rời khỏi thì nghe thấy sau lưng có người kêu gọi:

- Dương Chân dừng bước.

Hắn dừng lại ngẩng đầu lại.

Chỉ thấy Lý Kiến Thành từ trong đại điện bước tới cười ha hả nói:L

- Dương Chân người thật là khó mời, vì huynh mấy lần thiết yến trong phủ mà người đều không tiến tới được, các loại bề bộn đã xong hiện tại không thể từ chối.

Đây cũng là lần đầu tiên sau khi Lý Ngôn Khánh tới Trường An mà đối mặt trực tiếp nói chuyện với Lý Kiến Thành

Theo tin tức hắn thám thính được thì Lý Kiến Thành tuyệt đối không phải là hạng người ngu ngốc, thậm chí ở một phương diện khác Lý Kiến Thành còn là người có năng lực vượt xa Lý Thế Dân, hắn xử lý chính vụ vô cùng thành thực, có phách lực phi phàm.

Hai ngày tranh luận trôi qua Lý Uyên cũng đã rất mệt mỏi.

Sau khi tiếp thu chủ ý của Lý Ngôn Khánh, Lý Uyên phân phó cho Lý Kiến Thành chấp hành .

Ngôn Khánh cười nói:

- Cũng chỉ mong muốn như vậy.

Lý Kiến Thành dùng sức vỗ vai của Lý Ngôn Khánh rồi nói:

- Theo ta biết Lý Tịnh là người của nhị lang.

- Tiểu vương biết rõ.

- Vậy tại sao người lại còn muốn tiến cử hắn đảm nhiệm chức hành quân tổng quản Dục châu?

Linh châu chính là ở phía bắc trường thành, thời cổ gọi là Sóc phương, Lý Ngôn Khánh nhìn bốn phía không thấy có ai rồi nói:

- Thái tử, thái tử cho rằng với tính tình của Triệu vương thì có thể cùng với người khác hợp phách sao? Hơn nữa Lý Tịnh người này binh pháp xuất chúng trí tuệ hơn người, người này ở tại Trường An chỉ sợ đối với thái tử không có chỗ tốt.

777. Chương 29: Điều Đi Lý Tịnh.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Mọi người đều biết, chủ mưu của Lý Thế Dân là Vương Thông.

Lý Kiến Thành cũng biết Lý Tịnh nhưng đều cho rằng Lý Tịnh là một viên võ tướng.

Lý Tịnh cũng khéo léo về võ, dùng đao pháp tổ truyền rất có dũng lực.

Nhưng sau khi nghe những ngôn ngữ này của Lý Ngôn Khánh, Lý Kiến Thành khẽ giạt mình, chẳng lẽ nói chủ mưu của nhị lang là Lý Tịnh?

- Lý Tịnh ở Trường An sẽ là nỗi lo của thái tử.
- Nếu đã như thế cho hấn rời khỏi Trường An là tốt nhất.
- Tuy nhiên cho hấn làm tổng quản của Dục Châu không phải quá mức sao?

Một câu nói này Lý Ngôn Khánh liền cảm thấy sự uy hiếp từ Lý Kiến Thành.

Nói thẳng ra là hấn muốn nắm tất cả quan chức trong tay mà không muốn giao cho người bên ngoài.

- Chỉ là một chức tổng quản Dục châu, vẫn còn dưới phủ đô đốc Dục châu.

Triệu vương đảm nhiệm chức đô đốc Linh châu mới có thể khiến cho nhị lang yên tâm.

Lý Kiến Thành nghĩ nghĩ rồi gật đầu nói:

- Người nói vậy cũng đúng.

Ngôn Khánh cười nói:

- Nếu vậy tiểu vương xin được cáo lui trước.

Thái tử hãy để ý U Châu, nghĩ đến cách làm cho Lý Nghệ cúi đầu lúc đó có thể có bước đi trước.

- Đa tạ Dương Chân nhắc nhở.

Lý Kiến Thành đưa mắt nhìn theo Lý Ngôn Khánh rồi đi trong lòng thầm thở dài.

Lúc trước hấn và Lý Thế Dân quan hệ rất tốt, Lý Thế Dân vô cùng tôn kính hấn, có thể xưng tụng là tình huynh đệ điển hình.

Thậm chí trước khi khởi binh ở Thái Nguyên hai người vẫn thân mật khăng khít.

Nhưng từ khi Lý Thế Dân chấp chương binh mã đặc biệt là từ khi mình mất đi binh quyền thì hai người dần trở nên bất hòa.

Ở trong đó Lý Kiến Thành có nguyên nhân của mình nhưng Lý Thế Dân cũng có nguyên nhân.

Nhà của đế vương không có tình thân.

Lý Kiến Thành từ lâu đã cảm nhận được điều này.

Hấn thở dài nhìn lên trên trời xanh: Nhị lang chớ trách ca ca ngoan tâm thủ lật, nếu như người có thể bỏ cuộc không chừng ca ca và người có thể xây dựng lại tình huynh đệ.

Ngày hôm sau Lý Uyên dưới sự khuyên bảo của Lý Kiến Thành tiếp xúc với Lý Thế Dân.

Tuy nhiên hấn không hạ chiếu với Lý Thế Dân mà chỉ hạ chiếu an ủi vài câu, nói thật Lý Uyên cũng không biết phải gặp mặt Lý Thế Dân thế nào.

Hấn biết chuyện ở Khúc châu không có liên hệ với Lý Thế Dân nhưng tình huống hiện tại ngoài Lý Thế Dân không có người nào có năng lực này, Lý Ngôn Khánh tuy cũng có hiềm nghi nhưng hiềm nghi Lý Thế Dân tựa hồ còn lớn hơn.

- Cái gì?

Ở trong phủ Tần vương, Lý Thế Dân kinh hô một tiếng vươn người đứng dậy.

- Được Sư nhận mệnh đi làm tổng quản Linh châu, tam lang cũng đi Dục châu?

Vương Thông cười khổ gật đầu:

- Hôm qua nội cung truyền ra sắc lệnh cho Triệu vương tiến tới Linh châu, xây dựng lại, tiết chết đất ở Mạn Bắc năm châu, Được Sư cũng nhận được chiếu lệnh phong làm tổng quản Dục Châu hiện tại bộ binh đã triệu hồi.

Lý Tịnh bị điều đi.

Trong lòng Lý Thế Dân khó tránh khỏi một phen khùng hoảng.

Ở trong phủ Tàn vương người mưu trí không ít Vương Thông cũng thế Lưu Văn Tĩnh cũng thế đều là những người túc trí đa mưu.

Nhưng mà so sánh lại Lý Thế Dân vẫn về trọng Lý Tịnh hơn.

Lý Tịnh văn võ song toàn hơn nữa suy nghĩ lại vô cùng nhanh nhẹn thường không mưu mà hợp với Lý Thế Dân. Biểu hiện bên ngoài Vương Thông là đệ nhất chủ mưu của Lý Thế Dân nhưng trên thực tế Lý Thế Dân lại nể trọng Lý Tịnh, không hề kém hơn so với Vương Thông.

Lúc này ở bên ngoài có thân vệ tới bẩm báo nói rằng Lý Tịnh trở về.

Lý Thế Dân vội vàng để Lý Tịnh tới, một tây bưng trà rồi hỏi:

- Dực Sư bộ binh nói thế nào?

- Bộ binh sắc lệnh cho thần trong vòng mười ngày phải đi Dục châu.

Vừa rồi thần ở tại bộ binh gặp Triệu vương nghe vương gia nói thì ít ngày nữa vương gia cũng phải đi Linh châu, trong nhất thời chỉ sợ không cách nào tạm biệt với điện hạ.

- Đang êm đang đẹp tại sao lại đi trấn Linh châu?

Lý Thế Dân ngạc nhiên hẳn biết rõ tình huống của ph.

Hắn biết vị huynh đệ này không thích hào khí ở Trường An, lúc trước hắn nhận lệnh thống lĩnh Bắc nha cũng là cưỡng bức, thực chất bên trong Lý Huyền Phách thích hưởng thụ niềm vui thú chiến đấu ở trên chiến trường hơn/

Hơn nữa hiện tại mình và thái tử mâu thuẫn không ngừng Lý Huyền Phách bị kẹp ở bên trong chỉ sợ cũng không thoải mái.

Thế nhưng mà Lý Tịnh...

Lý Tịnh khẽ nói:

- Điện hạ xem ra có người không muốn cho thần ở Trường An hiệu lực cho điện hạ

- Cô biết là ai.

Lý Thế Dân đột nhiên nở ra nụ cười.

- Dương Chân quả nhiên là cao minh, thoáng một cái đã nhìn ra Dực Sư trọng yếu với cô. Vốn cô còn định cho người chủ trì cuộc chiến ở Giang Nam nhưng hiện tại xem ra không thể, tuy nhiên như vậy cũng được, người được điều đi tới Dục châu né tránh danh tiếng sau đó cô sẽ nghĩ cách làm cho người trở về.

Lý Tịnh trầm mặc không nói, hắn uống một ngụm trà rồi ngẩng đầu lên.

- Điện hạ hung thủ tập kích Đột Quyết cũng phải tra cho ra.

- Cô minh bạch.

Thần hai ngày nữa chỉ sợ phải xuất hành, khó có thời gian ở bên cạnh điện hạ, điện hạ cần phải cẩn thận, không chế người ở Thiên Sách phủ không được gây ra sự tình gì nữa, hôm qua tam huynh đệ Uất Trì Bảo Lâm công kích Hà Nam vương phủ chỉ sợ cũng là một chuyện phiến toái, nếu để cho hắn tiếp tục ở lại Trường An thì thật không tốt, không bằng cho hắn theo thần tiến về Dục châu.

Lý Thế Dân nghĩ nghĩ rồi gật đầu đáp ứng.

- Còn Tàn Dục nữa hắn cũng không thích hợp ở lại Trường An, cũng nên theo thần đi tới Dục châu.

Lý Thế Dân gãi đầu trong lòng không nề.

Tần Duyệt tuy tính tình táo bạo hơi lỗ mãng nhưng dù sao cũng trung thành và tận tâm một thân vũ lực này có thể trợ giúp cho mình rất nhiều, chỉ là hấn trên chộc Lý Ngôn Khánh cho dù Lý Ngôn Khánh không truy cứu thì triều đình chưa chắc đã bỏ qua cho hấn.

Dù sao tấn công vương phủ cũng làm cho tôn thất mất mặt.

Đây không đơn thuần là chuyện riêng của Lý Ngôn Khánh mà còn liên lụy đến toàn bộ bộ mặt của tôn thất.

Điện hạ thần sau khi rời đi điện hạ còn cần phải nghĩ cách để Hà Nam vương bị đuổi ra khỏi Trường An.

Nhớ ngày đó Lý Tịnh còn đề nghị cho Lý Thế Dân để cho Lý Ngôn Khánh đến Trường An, vậy mà Lý Ngôn Khánh mới tới đây nửa năm, cũng là Lý Tịnh cải biến chủ ý. Cần thận ngẫm lại Lý Ngôn Khánh sau khi tới Trường An rất ít xuất hiện nhưng mà đối với Lý Thế Dân mà nói có rất nhiều uy hiếp.

Lý Thế Dân cũng thế, Lý Tịnh cũng thế đều tin chắc người phục kích sứ đoàn Đột Quyết chính là Lý Ngôn Khánh.

Tuy không rõ ràng lắm Lý Ngôn Khánh dùng đội ngũ phương nào dùng thủ đoạn gì nhưng chủ mưu ngoài Lý Ngôn Khánh ra thì không thể là người khác.

778. Chương 30: Bình Nam Thập Sách.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

- Chuyện này chỉ sợ không dễ dàng.

Lý Tịnh do dự một chút rồi lấy ra một bản tấu chương.

- Thần vốn chuẩn bị dâng lên khi bệ hạ quyết định dùng binh ở Giang Nam.

- Nhưng hiện tại phải giao cho điện hạ, đây chính là Bình Nam thập sách chờ khi bệ hạ quyết ý điện hạ có thể trình lên.

- Duyệt Sư.

Khóe mũi của Lý Thế Dân cay cay lời nói của hấn ra đến miệng lại không tốt lên được.

- Điện hạ có Vương tiên sinh phụ tá có thể nhất thời không lo.

Chỉ cần điện hạ cùng với Vương tiên sinh thương nghị nhiều hơn là sớm muộn gì cũng có thể Đông Sơn tái khởi, tuy nhiên Lý Ngôn Khánh tuyệt đối không được ở lại Trường An, người này ngoan tâm thủ lạt hơn nữa còn to gan lớn mật, hấn ở Trường An một ngày điện hạ khó có thể vững vàng một ngày.

Thần có một kế mặc dù không ở trong Bình Nam thập sách nhưng có thể cùng với Bình Nam thập sách vui buồn tương quan.

Lý Thế Dân nghe được thì ngồi thẳng người dậy.

- Nguyên nghe cao kiến của Duyệt Sư.

Lý Tịnh nói:

- Bình Nam cần dùng Kinh Tương cắt đứt liên lạc của Tiêu Tuy và hậu Lương.

Nhưng chỉ như vậy chỉ sợ không đủ để ngăn cản Tiêu Tuy, Tiêu Tuy hiện tại đã du thuyết Đột Quyết lại phái người đi du thuyết Phùng Áng ở Lĩnh Nam.

Lý Thế Dân nghe được thì nheo mắt lại.

Trong mắt hấn lóe lên một vòng hàn quang, hấn ngẩng đầu lên cười nói:

- Nghe nói Hà Nam vương cùng với Lĩnh Nam Phùng thị quan hệ rất mật thiết, năm xưa ở trong cuộc chiến với Cao Ly hẳn từng giải cứu đệ tử Phùng gia khỏi hiểm cảnh, hẳn không phải là thích hợp nhất sao?

Lý Tịnh nở ra nụ cười liên tục gật đầu.

Lý Thế Dân kéo tay Lý Tịnh nói:

- Được Sư, người đi chuyến này ta coi như mất đi một cánh tay.

- Điện hạ chớ khổ sở, Lý Tịnh mặc dù ở Dục Châu nhưng sẽ chú ý tới Trường An.

- Điện hạ cần phải nhớ kỹ không thể để cho cuộc chiến Bình Nam rơi vào tay kẻ khác nếu không thì điện hạ sẽ mất hết cơ hội.

Đôi mắt của Lý Thế Dân rưng rưng, dùng sức lắc tay của Lý Tịnh.

Hai người trao đổi một hồi, Lý Tịnh mới cáo tuwuf.

Lý Thế Dân một mực tiễn Lý Tịnh rời khỏi cửa, lúc lên lưng ngựa Lý Tịnh đột nhiên hạ giọng nói:

- Điện hạ hãy lưu ý Triệu vương nhiều.

Lý Thế Dân khẽ giật mình, bỗng nhiên ngẩng đầu trong mắt toát ra vẻ kinh hãi.

Lý Tịnh không nói thêm gì nữa, hất trở mình lên lưng ngựa, giơ roi thúc ngựa đi. Lý Thế Dân ngây người đứng ở trên bậc thang, trong đầu không ngừng vang vọng câu nói cuối cùng của Lý Tịnh.

Chú ý Huyền Phách.

Quan Trung đại địa này có thể thần không biết quỷ không hay điều động mấy nghìn binh mã ngoại trừ Lý Thế Dân còn có Lý Huyền Phách.

Cho tới nay mình dường như không để ý tới Lý Huyền Phách.

Mình vẫn cho rằng Lý Huyền Phách sẽ đi theo chân của mình, nhưng mà Lý Kiến Thành cũng là huynh trưởng của Lý Huyền Phách, hơn nữa còn là thái tử.

Lý Thế Dân hít sâu một hơi.

Hắn thấp giọng lẩm bẩm: Tam lang thật là đệ sao?

Nếu như Lý Huyền Phách quy phục thái tử thì chẳng phải mình không còn cơ hội sao? Lý Thế Dân càng nghĩ càng sợ hãi, giật nảy mình run run.

Mùa thu năm Vũ Đức thứ ba.

Mùa hè khốc liệt cuối cùng cũng đã trôi qua cái nắng cuối thu trở nên gắt hơn, gió từ núi Chung Nam thổi tới phảng phất mang hương vị ý thu.

Ở trên bờ hồ Long Khánh liêu rủ xuống xanh biếc một màu.

Ở trong trúc viên có thể kê cao gối nằm nhìn cảnh thu.

Phòng Huyền Linh khoan thai phát ra một tiếng thở dài, từ từ ngồi xuống, lộ ra một tư thái phong nhã.

Hàm râu vô cùng tinh mỹ theo uy phong mà động, hắn uống một ngụm trà thơm trên mặt lộ ra vài phần lười biếng.

- Thật là hoài niệm.

- Hoài niệm cái gì?

Lý Ngôn Khánh ngồi xuống bên cạnh Phòng Huyền Linh mà hỏi.

- Đương nhiên là hoài niệm sự nhàn nhã trước kia.

Ngôn Khánh cười cười:

- Kỳ thật huynh bây giờ còn có cơ hội hưởng thụ sự nhàn nhã.

- Khó lắm.

Phòng Huyền Linh thở dài:

- Ngày mai ta phải trở về.

Lý Ngôn Khánh không mở miệng ánh mắt ngưng tụ nhìn cảnh tượng phía trước.

Phòng Huyền Linh ngồi thẳng người dậy nhẹ giọng hỏi:

- Đường Chân, với xu thế ở Giang Nam hôm nay có thể ngăn cản Lý Đường bao nhiêu thời gian?

Lý Ngôn Khánh nhìn Phòng Huyền Linh bỗng nhiên nở ra nụ cười.

- Nếu như đệ thống quân nửa năm là có thể quét ngang Giang Nam.

- Nửa năm?

- Lão Phòng đại thế hôm nay thái hậu dùng một kẻ nữ lưu chèo chống đến bây giờ xem như đã rất cao minh.

Thiếu đệ tuy có Trương thị phụ tá bên trong có Phòng thị một môn ngoài ra còn có Nghiêu Quân Tổ, Đỗ Phục Uy Tạ Ảnh Đăng đều dũng mãnh thiện chiến nhưng cho dù các người có thâm tóm được Tiêu Tiên thì cũng không có khả năng ngăn cản được Lý Đường.

Không nói đến bên trong Hậu Lương phe phái trùng trùng điệp điệp.

Đông Cảnh Trần lưu binh một bên ngay cả Tiêu Tiên cũng sai sử không được Tiêu Tiên thuần phục không có nghĩa là Đông Cảnh Trần cũng thuần phục, nếu như bệ hạ còn chưa quyết định tha cho các người một vài năm có thời gian thở thì Nam Bắc còn có lực đánh một trận. Nhưng hiện tại... Lão Phòng người có biết vì sao ta không đồng ý nghị hòa không, nếu như tiếp tục phân liệt cục diện Nam Bắc, lúc đó chiến hỏa liên miên người đau khổ vẫn là bá tánh muôn dân trăm họ, đây không phải là điều mà ta mong muốn.

Phòng Huyền Linh liền trầm mặc.

Lý Ngôn Khánh cũng không mở miệng nữa chỉ im lặng dùng trà nhìn cảnh tượng phía trước.

Loạn Tùy Đường thực ra cũng chỉ là một lần giằng co trong lịch sử Trung Quốc, ở phía xa xa còn có Tống Minh....

Nếu nói Giang Nam chính thức khai phát chính là thời kỳ Lương Tống.

Lúc này ở phía Nam Lương Hồ vẫn còn tương đối hoang vu, Lương Quảng là một mảnh đất hoang.

Cái gọi là Giang Nam giàu có và đông đúc cũng chỉ là khu vực Giang Tô đời sau, ngay cả Chiết Giang cũng chưa khai phá.

Hơn nữa đúng như Ngôn Khánh nói, Tiêu thái hậu chỉ là một nữ lưu, làm đến mức này đã là không dễ.

Tiêu thái hậu còn sống tất cả còn mạnh khỏe.

Nếu như Tiêu thái hậu mất tất sẽ dẫn đến đại loạn.

Kỳ thật Phòng Huyền Linh làm sao không rõ đạo lý này.

Tuy nhiên hiện tại hấn đâm lao thì phải theo lao, trong lịch sử Phòng Ngạn Khiêm cũng không được Dương Quảng trọng dụng mà bây giờ Phòng Ngạn Khiêm không như lịch sử, vận mệnh của Phòng Huyền Linh cũng biến hóa vô cùng lớn, Phòng thị phụ tử làm lưu thủ ở Đan Dương đã mất đi thời cơ tốt nhất đầu nhập vào Lý Uyên.

779. Chương 31: Trương Gia Không Thể Hàng Tùy.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Phòng Huyền Linh hiện tại không thể không theo Tiêu Tùy.

- Dưỡng Chân, người sẽ thống quân sao?

Phòng Huyền Linh đột nhiên đưa ra vấn đề mấu chốt.

Lý Ngôn Khánh cười rộ lên, trong mắt không tự giác hiện ra vẻ mê man.

Lý Uyên sẽ cho hắn chấp chương binh quyền sao?

Chính hắn cũng không xác định.

Nhưng hắn có thể khẳng định rằng trải qua cuộc đánh lên Đột Quyết ở Nhạc Thộ huyện Lý Uyên tuy biểu lộ vẫn sùng ái hắn như trước nhưng lại có phần bất hòa, dù sao sứ đoàn Đột Quyết bị tập kích người hiểm nghi lớn nhất là Lý Thế Dân, tiếp theo là Lý Ngôn Khánh, hai người này đều đại biểu cho phái chủ chiến, đối với người Đột Quyết có địch ý vượt xa những người khác.

Nhưng thực tế thì sao?

Chuyện này đích thật xuất phát từ mưu đồ của Lý Ngôn Khánh.

Tuy nhiên người Lý Ngôn Khánh hợp tác không phải là Lý Thế Dân mà là Lý Huyền Phách.

Loáng thoáng Lý Ngôn Khánh cảm thấy kỳ quái, Lý Huyền Phách bề ngoài chất phác đã vượt xa tên Lý Nguyên Bá gốc nghềch trong dã sử, biểu hiện ngoài mặt Lý Huyền Phách chỉ có Vương Quân và Lương Sư Thái làm trợ thủ nhưng trên thực tế hắn còn có một át chủ bài không muốn cho người khác biết, cũng tỷ như lần này tập kích sứ đoàn Đột Quyết Lý Ngôn Khánh càng khẳng định Lý Huyền Phách tuyệt đối không bình thường.

Đối với Lý Huyền Phách mà nói, hắn chán ghét Trường An lục đục với nhau.

Đại ca cũng thế, nhị ca cũng thế tất cả đều là huynh trưởng của hắn, cùng Lý Nguyên Cát không giống nhau, hắn thật sự không muốn tham dự vào trong đó.

Suy nghĩ chân thật của hắn là thế nào.

Lý Ngôn Khánh hiện tại còn chưa đoán ra được.

- Dưỡng Chân, Dưỡng Chân.

- Sao?

Lý Ngôn Khánh phục hồi lại tinh thần hướng về phía Phòng Huyền Linh mà nhìn lại.

- Thế nào đại danh鼎鼎 Bán Duyệt Quân, Lý vô địch đường đường là Hà Nam vương mà cũng có chuyện phiến lòng sao?

Ngôn Khánh cười khổ một tiếng không tiếp lời ph.

- Vừa rồi có chút chuyện nên đệ xuất thần, huynh gọi đệ có chuyện gì?

Phòng Huyền Linh do dự một chút rồi khẽ nói:

- Ta trước khi đi sứ Trường An thái hậu từng gọi một mình ta tới để cho ta mang tới đệ một câu.

Ngôn Khánh nghiêng đầu hỏi:

- Câu gì?

Phòng Huyền Linh thở dài một hơi nhẹ giọng nói:

- Vốn ta không muốn nói nhưng trước mắt xem ra Giang Nam sớm có một trận chiến.

- Thái hậu muốn thỉnh giáo đệ nếu như không thể thì có thể hàng hay không?

Xem ra Phòng Huyền Linh hỏi một câu này không quá tình nguyện.

Lý Ngôn Khánh hơi giật mình trong đầu đột nhiên hiện ra tư thái yếu điệu của Tiêu thái hậu, năm đó Tiêu thái hậu ưu ái hắn, hiện tại tuy mình đã bỏ Tùỵ thất nhưng Tiêu thái hậu vẫn tín nhiệm hắn.

Nếu như trước kia không phải vì quan hệ với phụ thân thì mình sẽ đầu nhập vào Lý Đường sao? trong lòng Lý Ngôn Khánh không khỏi bối rối.

Hắn trầm ngâm một thoáng rồi khẽ nói:

- Thái hậu có thể hàng Phòng huynh có thể hàng nhưng Trương thị và Tùy đế không thể hàng.

- Tại sao?

- Huynh không biết chuyện Cung đế chết sao?

Cung đế chính là Tùy Cung đế Đại Vương Dương Thúc.

Hắn sau khi thiên vị u cư ở Nghĩa Ninh phường, năm Vũ Đức thứ hai đột nhiên ốm chết.

Ở bên ngoài nói hắn bị bệnh mà chết nhưng thực tế thì sao?

Ít nhất Lý Ngôn Khánh không tin một thiếu niên hoạt bát có thể chết vớ vẩn như thế.

Phòng Huyền Linh trầm mặc hồi lâu lại nói:

- Có gì Trương thị không hàng được?

- Trọng Kiên kỳ tài ngút trời, Trương thị hùng bá Giang Nam.

- Lão Phòng Trường An có thể dung được hào phú nhưng không thể dung được một thế gia vọng tộc ảnh hưởng đến sự cường thịnh của nhà giang sơn.

Trương thị nếu như hàng thì nhất định sẽ gặp tình cảnh chèn ép, với tính tình của Trọng Kiên ca ca chỉ sợ không chịu nổi loại ủy khuất này, đến lúc đó tất nhiên là họa diện một... Lão Phòng lời nói này của đệ chỉ dành cho huynh thôi ở bên ngoài đệ nhất định không thừa nhận.

Phòng Huyền Linh lập tức nở ra nụ cười!

- Nhưng đệ thì sao? Có dung được Trương Trọng Kiên không?

Lý Ngôn Khánh ngẩng đầu nhìn Phòng Huyền Linh hồi lâu rồi lắc đầu nói:

- Dung không được.

- Ta hiểu rồi...

- Lão Phòng kỳ thật thiên hạ này rất lớn.

- Trung Nguyên nhất thống thái hậu có quyền mưu nhưng bất quá chỉ là nữ nhi khó có thể trở thành cơn sóng dữ... Đúng rồi, thuyền bè của Trương gia hiện tại thế nào, đệ có một lễ vật muốn huynh chuyển giao cho Trương đại ca.

- Lễ vật gì?

Lý Ngôn Khánh không trả lời mà đi vào trúc lâu.

Phòng Huyền Linh cũng không đi vào nhưng trong lòng lại tràn ngập tò mò.

Một lát sau Lý Ngôn Khánh đã cầm ra một quyển trục ước chừng 150 công phân(cm), hắn khai triển ra chừng hai mét, Lý Ngôn Khánh dùng ngón tay khẽ nói:

- Đây chính là Trung Nguyên.

Phòng Huyền Linh hít sâu một hơi rồi đứng dậy.

Quyển trục này là một địa đồ.

Tuy nhiên Phòng Huyền Linh có thể khẳng định hắn chưa bao giờ nhìn thấy qua địa đồ này.

Vốn tưởng rằng Trung Nguyên đã đủ lớn nhưng trên địa đồ lại vô cùng nhỏ bé.

Lý Ngôn Khánh cũng để ý tới phản ứng của Phòng Huyền Linh, hắn chỉ vào một điểm trên bản đồ rồi nói:

- Đây chính là Trường An.

Trường An rất lớn nhưng trên thực tế thì rất nhỏ.

Trung Nguyên rất lớn nhưng so với thiên hạ chỉ chỉ là có một cái góc.

Ở đây có một quốc gia ngày xưa tên là Đại Tần hiện tại là đế quốc La Mã, chẳng qua bây giờ rơi vào tròng diện chia năm xẻ bảy, ở đây là Ai Cập, cũng có văn hóa lâu đời như Trung Nguyên, còn đây chính là đại Dương Châu, hôm nay vẫn là một mông man hoang, còn đây, còn đây.

Lý Ngôn Khánh thao thao bất tuyệt khiến cho Phòng Huyền Linh kinh ngạc.

Đây chỉ là một địa đồ thế giới thủ công, hình dáng rất đơn sơ.

Ngôn Khánh nói xong đem địa đồ cất kỹ đưa cho ph.

- Sau khi trở về đưa nó cho Trương đại ca.

- Ta tin rằng Trương đại ca nhất định có lựa chọn... Trương đại ca sẽ chọn một là tử chiến hai là lui tới một bầu trời khoáng đạt. Sau đó ta sẽ bấm với thái hậu, ta tuy không hoàn thành lời hứa năm đó những điều ta làm chỉ có thể như vậy... Ngày khác nếu binh tới dưới thành, xin thái hậu thứ cho tội mạo phạm.

Từ sau khi đổi màu cờ, Ngôn Khánh vẫn suy nghĩ làm sao đối mặt với Tiêu thái hậu.

Nhưng hẳn có thể khẳng định Lý Đường cùng với Tiêu thái hậu sớm muộn gì cũng có một trận chiến đến lúc đó hẳn biết phải lựa chọn thế nào đây?

Những điều hẳn làm được chỉ có từng này.

Về phần Phòng Huyền Linh.

Hắn sẽ có lựa chọn gì.

Lý Ngôn Khánh không biết nhưng hẳn tin rằng Phòng thị phụ tử sẽ có lựa chọn chuẩn xác nhất.

Phòng Huyền Linh nhận lấy địa đồ hồi lâu không nói gì.

Vũ Đức mùa thu năm thứ ba Yến Quận vương dưới sự cường thế của Lý Uyên đã đồng ý rời khỏi U Châu.

Sau đó Lý Uyên phong cho Lý Nghệ làm Thiên Tiết Đại tướng quân đem Nghĩa Ninh phường ban cho hắn, thiếu tử Lý thành thì được phong làm vệ suất ở Đông Cung, phẩm trật tứ phẩm.

780. Chương 32: Kế Châu.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Lý Thành hôm nay gần hai mươi hai tuổi cùng tuổi với Lý Thế Dân và Lý Ngôn Khánh.

Thương mã thành thạo sát pháp dũng mạnh, ở U Châu có thanh danh hiển hách.

Chiếu lệnh sau khi được phát ra, Lý Kiến Thành mừng rỡ mưu sĩ dưới trướng của hắn lại đông hơn, tăng thêm phần uy hiếp Lý Thế Dân.

Lý Thành gia nhập Đông cung khiến cho thực lực của Lý Kiến Thành tăng vọt.

Mà Lý Uyên sau đó lại hạ chiếu phong cho Lý Nghệ là tổng quản Ngan Châu Bắc Linh châu, phụ trách hiệp trợ Lý Huyền Phách trấn thủ Mạc Bắc.

Tân Văn Lễ được làm U Châu thích sứ kiêm tổng quản.

Cùng tháng Đỗ Như Hối một lần nữa nhận được chiếu lệnh bị điều từ Thương châu tới Kế châu làm hành quân tổng quản.

Kế châu này ở phía Đông Bắc U châu.

Theo vị trí địa lý mà nói Kế châu là một vùng đất nghèo nàn, so với Thương châu còn thấp hơn một bậc hơn nữa Đỗ Như Hối đóng ở Kế châu phải chịu sự công kích từ Khiết Đan, Mạt Hạt, thậm chí là cả Cao Ly. Lời không dễ nghe Đỗ Như Hối bị điều đi Kế châu giống như là bị lưu vong vậy.

Lý Uyên sau khi đẩy Đỗ Như Hối tới Kế Châu lập tức hạ chiếu đem Vương Phục Bảo và La Sĩ Tín hai người cũng điều tới Kế Châu hiệp trợ Đỗ Như Hối.

Giữa mùa thu Lý Uyên còn phát ra chiếu lệnh phong Lưu Hắc Các làm tướng quân Kế môn, đóng ở Dung quan.

Hiện tại Lý Uyên đã làm xong phòng ngự với Đột Quyết đồng thời cũng thuận thế đem bộ hạ của Lý Ngôn Khánh ở sông Lạc điều đi không còn, do đó thuận lý thành chương Khuất Đột Thông đã khống chế Trịnh châu to lớn trong tay.

Trung thu trăng tròn.

Lý Ngôn Khánh ngồi ở trong vườn ngắm trăng phía dưới chân hắc là hai đứa con gái.

Bùi Thúc Vên cùng với Mao Tiểu Niệm đã tới Trường An, sau mấy tháng cả nhà đã được đoàn viên.

Bùi Thúc Vên, Mao Tiểu Niệm tới đây Hùng Khoát Hải và Mã Chu cũng đi theo.

Từ khi Từ Thế Tích đóng ở Lê Dương, Mã Chu vẫn hiệu lực dưới trướng của Tần Thiên, lần này hắc phụng mệnh tới đây gặp Lý Ngôn Khánh.

- Vương gia bề hạ dường như bất mãn với vương gia.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cười ha hả nói:

- Lão Đỗ thuần túy chịu tai ương, Thương Châu ngồi chưa vững đã tới Kế châu.

Ngôn Khánh mỉm cười cũng không giải thích.

Mã Chu khẽ nói:

- Vương gia Từ tổng quản đối với chuyện này vô cùng không vui.

Lý Ngôn Khánh nói:

- Thánh thượng sắp xếp chuyện này đều có đạo lý.

Người sau khi trở về nói với Từ Thế Tích an tâm luyện binh đừng vội để ý đến chuyện ở Trường An, Khắc Minh đi Kế Châu chưa hẳn đã là một chuyện xấu, ít nhất trong tay của hắn còn sở hữu hai người Vương Phục Bảo, La Sĩ Tín cả hai đều là mãnh tướng.

Nhưng mà...

Mã Chu định nói thêm gì nữa nhưng lời ra tới miệng lại nuốt vào.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cười lạnh:

- Đối với Dương Chân mà nói, chiêu thức của bề hạ này giống như tát một cái sau đó lại cho một trái táo ngọt, hắc hắc bàn tay đã đánh táo ngọt chắc cũng sắp đưa qua.

- Vô Kỵ đừng nói bậy.

Lý Ngôn Khánh đột nhiên lạnh giọng quát, Trưởng Tôn Vô Kỵ liền ngậm miệng lại.

- Ở đây đều là người một nhà, người nói chuyện thì không sao cả nhưng thành thói quen thì sẽ thành họa sát thân.

Trưởng Tôn Vô Kỵ le lưỡi, từ trên đùi Lý Ngôn Khánh ôm lấy Lý Ngọc Chân.

Tiểu Ngọc Chân dường như không hợp với Vô Kỵ, vừa rời khỏi Lý Ngôn Khánh đã giơ hai cánh tay như muốn được Ngôn Khánh ôm ấp trở lại.

Lý Ngôn Khánh cười cười cướp Ngọc Chân về ôm vào trong người.

Hắn nói với Mã Chu:

Chờ thêm thời gian nói với Thế Tích rằng thời cơ chưa đến hắn không được hành động thiếu suy nghĩ... bỗng vương ở Trường An mạnh khỏe không cần phải nhớ mong.

Lại nói tiếp, Mã Chu chính là người của Kỳ Lân quán.

Đây cũng chính là tâm phúc của Lý Ngôn Khánh, Lý Ngôn Khánh nói chuyện dĩ nhiên cũng không cần phải che giấu.

Mã Chu gật đầu đáp ứng lui xuống.

Mà Lý Ngôn Khánh cũng ngẩng đầu lên, lầm bầm nói:

- Cho tới bây giờ nhị lang cũng nên xuất thủ rồi.

Những lời này rất đột nhiên Mã Chu không nghe rõ được.

Nhưng Trương Tôn Vô Kỵ thì hai mắt sáng ngời, vô thức gật đầu:

- Thái tử thanh thế ngày càng lớn, Tần vương không ra tay chỉ sợ không còn kịp rồi.

Cái gì không kịp?

Mã Chu ngạc nhiên nhìn Lý Ngôn Khánh và Trương Tôn Vô Kỵ, trên khuôn mặt lộ ra vẻ mờ mịt.

Lĩnh Lợi Khả Hãn tức giận vô cùng, bởi vì địa vị Khả Hãn của hắn không vững chắc nên cũng không dám mạo muội công kích.

Tuy nhiên lần này Trung Nguyên rung chuyển, Lĩnh Lợi Khả Hãn liền hạ lệnh tập kết đại quân thảo nguyên theo suy nghĩ của hắn Lý Uyên sẽ cảm thấy sợ hãi không ngờ quân Đột Quyết còn chưa xuất phát thì đô đốc Linh Châu Lý Huyền Phách đã hạ lệnh mệnh cho Lý Tịnh xua quân lên bắc, bày ra tư thái quyết chiến không hề yếu thế.

Đối mặt với, Lý Huyền Phách Lĩnh Lợi Khả Hãn dường như hơi sợ hãi.

- Lý tam lang quả nhiên là cường ngạnh.

Lý Ngôn Khánh biết được tin tức liền cười ha hả.

Đậu Phụng Tiết nhin không được mà hỏi:

- Triệu vương làm như vậy không phải là chọc giận A Sử Na Đốt Tâm hay sao?

- Tất cả đều là horo giấy mà thôi.

- Hồ giấy?

Đậu Phụng Tiết ngạc nhiên nhìn Lý Ngôn Khánh.

Lý Ngôn Khánh biết rằng mình nói sai rồi liền vội vàng chuyển hướng sang đề tài khác.

Phòng Huyền Linh đã trở về Tô Châu.

Đối với Lý Ngôn Khánh mà nói không có ảnh hưởng gì cả.

Lý Uyên vẫn biểu hiện lạnh lùng, Lý Kiến Thành thì rất nhiệt tình.

Chuyện ở trong triều thoáng cái đã ngăn cách với Lý Ngôn Khánh, tuy mỗi ngày hắn đều biết được cử động của triều đình nhưng lại không tham dự vào, thậm chí phương pháp phổ biến thuế dung cũng chỉ thăm dò Lý Ngôn Khánh thoáng cái mà thôi, ngoài ra nội cung cũng rất ít liên lạc với hắn.

Trường An là tương lai của hắn.

Nhưng mà đối với Lý Ngôn Khánh, nơi này rất xa lạ.

Ở nơi này hắn cũng không có quá nhiều bằng hữu như ở Lạc Dương năm đó.

Rất nhiều người đều cảm thấy Lý Uyên làm quá mức rồi.

Tốt xấu gì Ngôn Khánh cũng đứng đầu sĩ lâm hơn nữa chiến công hiển hách.

Nếu như hấn già nua bảy tám mươi tuổi thì cũng thôi đi nhưng Ngôn Khánh mới hai mươi hai mà thôi, rảnh rồi như vậy thì thật đáng tiếc.

Nhưng ai dám mạo hiểm xin xỏ cho hấn đây?

Tháng tám Lý Uyên hạ chiếu phong Bùi Thế Củ làm quận công, lại cho lễ bộ thị lang, Tử Kim Quang Lộc đại phu một lần nữa hành trình đi sứ Tây Vực.

Bùi Thế Củ vào năm Vũ Đức thứ hai tuyên bố quy phục Lý Đường nhưng vẫn không được Lý Uyên yết kiến.

Cho nên Bùi Thế Củ trở về quê quán, biểu hiện không tranh giành quyền thế, thậm chí không liên hệ với kẻ nào.

Nhưng cách đây một năm hấn lại được trọng dụng.

Ai cũng biết nếu như Bùi Thế Củ đã thông đường tới Tây Vực thì sau này trở về Trường An nhất định sẽ được trọng dụng.

Không ai có thể ngờ rằng Bùi Thế Củ phục khởi chính là do Lý Ngôn Khánh đề cử.

781. Chương 33: Phòng Ngừa Chu Đáo.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Biểu hiện của Lý Ngôn Khánh cũng vô cùng tiêu sái, Lý Uyên không triệu kiến hấn hấn không hề nóng nảy, mỗi ngày ở trong vương phủ dạy dỗ Vạn Thắng quân, hoặc cùng với Đậu Phụng Tiết mang theo Trưởng Tôn Vô Kỵ ra ngoài đi dạo, hấn tới nhiều nơi đặc sắc khiến cho người dân Trường An với hấn cũng rất quen thuộc.

Lúc này hấn đang ngồi ở một tửu lâu phía Tây cùng với Đậu Phụng Tiết dùng rượu.

Đậu Phụng Tiết là quan báỉ phò mã đô úy, vốn cũng không có thực quyền nhiều, tuy nhiên từ khi Lý Huyền Phách đảm nhiệm chức vụ đại đô đốc Linh Châu Đậu Phụng Tiết đã được chấp chưởng Bắc Nha cấm quân.

Vô luận năng lực hay tính cách Lý Ngôn Khánh đều không tán thành Đậu Phụng Tiết đảm nhiệm chức vụ này.

Đậu Phụng Tiết tính tình hơi mềm yếu làm sao có thể điều khiển được những lão binh kia.

Lý Huyền Phách có vũ lực không gì sánh kịp, ở Thái Nguyên khởi binh xong đã đoạt cờ chém tướng tuy rằng công danh không hiển hách bằng Lý Thế Dân nhưng có tác dụng trấn nhiếp kiêu binh hấn tướng, còn nữa Lý Huyền Phách là thân phận hoàng tử, Đậu Phụng Tiết không thể so sánh.

Tuy nhiên chiến sự sắp tới Lý Uyên cũng không có người nên chỉ có thể giao cho Đậu Phụng Tiết.

Đậu gia cũng đồng ý cho Đậu Phụng Tiết làm thống quân Bắc nha.

Mà trong lòng Lý Uyên cũng giao cho Đậu Quỹ làm bình ổn đất Thục.

Dù sao Đậu Quỹ cũng ở ba thực nhiều năm uy vọng rất lớn.

Vào điểm này Lý Uyên minh bạch, Lý Kiến Thành minh bạch, Lý Thế Dân minh bạch.

Cho nên khi Lý Uyên bổ nhiệm Đậu Phụng Tiết làm Bắc Nha cấm quân tất cả đều thuận lợi ngoài ý muốn.

Đậu Phụng Tiết vì Lý Ngôn Khánh cạn một chén rượu rồi cười ha hả nói:

- Dương Chân người đến Trường An xong đã quen chưa?

Lý Ngôn Khánh giật mình ngừng mắt nhìn Đậu Phụng Tiết:

- Phụng Tiết người tìm ta là nghe theo chủ ý của ai?

- Chuyện này...

Đậu Phụng Tiết liền đỏ mặt lên, gãi gãi đầu nở ra nụ cười xấu hổ.

Nhoáng một cái đã hơn mười năm, Đậu Phụng Tiết đã không còn như ở học xá năm đó nữa.

- Là tam tỷ.

- Bình Dương công chúa?

Đậu Phụng Tiết gật đầu khẽ nói:

- Tam tỷ nhờ Vĩnh Gia hỏi người nếu như chiến sự ở Giang Hoài thì nên dùng người này làm tướng soái?

Đậu Phụng Tiết không phải là một thuyết khách ưu tú, hơn nữa trước mặt Lý Ngôn Khánh hẳn cũng không muốn giả dối.

- Nghe nói trước đây vài ngày Tần vương cùng với bộ hạ mật đàm hồi lâu nói tới chiến sự ở Giang Nam.

Hắn vô tình vô ý nói ra một câu làm cho Lý Ngôn Khánh hiểu được, thời gian trước Lý Kiến Thành được Lý Nghệ ủng hộ thực lực đột nhiên tăng.

Mà Lý Ngôn Khánh đã chặt đứt một tay của Lý Thế Dân khiến cho thực lực của Lý Thế Dân giảm mạnh.

Vương Thông là một tham mưu ưu tú nhưng không phải là một chủ mưu xuất sắc, Lý Tĩnh bị điều đi Lý Thế Dân bị tổn thất vô cùng lớn.

Trong lịch sử Lý Thế Dân được Phòng Huyền Linh Đỗ Như Hối giúp đỡ, Lý Tĩnh tự nhiên không hiển lộ rõ ràng.

Nhưng ngày nay, Phòng Huyền Linh lại đang đấu với hắn, Đỗ Như Hối ở Kế châu, Lý Tĩnh dĩ nhiên thuận thế đi lên, đứng vững chân bên cạnh Lý Thế Dân.

Về phần Trương Tôn Vô Kỵ hiện tại đang ở bên cạnh Lý Ngôn Khánh cũng không khiến cho bất kỳ kẻ nào chú ý.

Lý Ngôn Khánh biết rõ Lý Thế Dân sẽ không buông tay chịu trôi.

Dĩ tâm một khi biểu hiện ra rất khó tiêu trừ cho dù Lý Uyên bây giờ cũng đã ý thực được không tiêu trừ dĩ tâm của Lý Thế Dân, hưởng chi Thiên Sách phủ còn rất nhiều người lực lượng chưa hẳn đã thua so với Lý Kiến Thành, hiện tại cho dù Lý Thế Dân không muốn đấu cũng phải đấu, nhiều người đều kỳ vọng vào hắn hẳn làm sao có thể thu tay được.

Tuy nhiên Lý Thế Dân đối với quyền lực là một loại dã tâm.

Nhưng đối với Lý Uyên mà nói, quyền lực là một tư vị hưởng thụ, hắn sẽ rất khó buông tay, với tuổi tác của hắn thì há có thể đơn giản ủy quyền, chỉ là bên cạnh Lý Kiến Thành tụ tập càng nhiều người, đồng thời thế trợ giúp Lý Uyên cũng không muốn chứng kiến thái tử uy hiếp quyền lực của mình cho nên Lý Uyên cần phải cân đối.

Vì vậy Thiên Sách phủ của Lý Thế Dân liền có sinh cơ.

Hiện tại Lý Thế Dân đã chuẩn bị xuất thủ.

Nhưng hắn cần phải cân nhắc tới một người đó chính là Lý Ngôn Khánh.

Ngôn Khánh phỏng đoán rồi rút ra kết luận: Cuộc chiến Giang Nam đã mở màn, Lý Uyên chuẩn bị động thủ với nhị tiêu ở Giang Nam.

Đối với việc khai chiến với nhị tiêu ở Giang Nam nhất định phải có một vị thống soái.

Chắc chắn Lý Thế Dân muốn cướp lấy công lao ở cuộc chiến Giang Nam mà Lý Kiến Thành thì dĩ nhiên không chịu bỏ qua, lúc này hai người đánh cờ trên triều, tác dụng của Lý Ngôn Khánh trở nên vô cùng lớn.

Bình Dương vốn giao hảo với Lý Thế Dân dĩ nhiên là muốn Lý Thế Dân trở nên nổi bật.

Ngôn Khánh trầm ngâm nói:

- Bình Dương công chúa nói vậy là có ý gì?
- Tam tỷ có ý muốn người ở bên cạnh Tần vương.
- Có thể.

Lý Ngôn Khánh ngẩng đầu.

- Người đồng ý rồi sao?
- Ta đồng ý hay không thì có lợi gì.

Ngôn Khánh cười nói:

- Bệ hạ hơn một tháng chưa triệu kiến ta, lúc nà ai để ý tới ý kiến của ta?
- Dưỡng Chân không phải bệ hạ không triệu kiến người mà là...
- Được rồi được rồi.

Lý Ngôn Khánh khoát tay cười nói:

- Ta biết tâm tư của bệ hạ người không cần khuyên bảo tuy nhiên có một chuyện ta phải nhắc nhở người Trường An hiện tại tuy bình yên nhưng thực tế nước ngầm đang cuộn cuộn ta không cho rằng người nên xác định lập trường, thái tử cũng thế, Tần vương cũng thế, người không nhất thiết tham dự vào, nhớ kỹ người là thần tử của bệ hạ.

Đậu Phụng Tiết sợ hãi mà cả kinh, hít sâu một hơi.

Hắn trịnh trọng gật đầu kính Lý Ngôn Khánh một chén rượu.

- Ta nên trả lời tam tỷ thế nào?
- Người hãy nói đàn bà con gái đừng nhiều chuyện.
- A...

Đậu Phụng Tiết bị lời này của Lý Ngôn Khánh làm cho hoảng sợ không biết phải làm sao .

Những người ở Trường An ai mà không biết Bình Dương công chúa Lý Vân Tú, chính là đứa con gái được Lý Uyên sủng ái nhất, bản lĩnh của nàng không thua gì đám mây râu, năm đó Lý Uyên tạo phản ở Quan Trung, Lý Vân Tú chinh chiến ở Quan Trung cũng có công huân hiển hách.

Cho dù Lý Kiến Thành nhìn thấy nàng cũng phải khách khí ba phần.

Hơn nữa Lý Vân Tú tuy thân là nữ nhi nhưng tính tình lại vô cùng hào sảng.

Phủ công chúa khách tới thăm không hề dứt, sĩ tử văn nhân ở Trường An có mấy ai không phải là khách của nàng, thế nhưng mà Lý Ngôn Khánh vẫn không cho nàng chút mặt mũi nào.

782. Chương 34: Bình Dương Công Chúa.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Ngôn Khánh uống một ngụm rượu, ánh mắt ngưng nhìn về phía cửa sổ, nói thật Lý Vân Tú hẳn không hề có chút oán hận nào, thậm chí Lý Vân Tú và Bùi Thúy Vân vẫn là tỷ muội tốt với nhau nhưng không hiểu sao hết lần này tới lần khác Lý Vân Tú chướng mắt hắn, hắn cũng chướng mắt Lý Vân Tú, cái này có lẽ là chuyện trời sinh không hợp nhau. Lý Ngôn Khánh không thích Lý Vân Tú len vào chính sự, Lý Kiến Thành cũng thế, Lý Thế Dân cũng thế đây là chiến tranh của nam nhân, nữ nhân chen vào thì còn ra gì. Lý Ngôn Khánh thậm chí cho rằng nếu như không có Lý Vân Tú len vào nói không chừng Lý Thế Dân cũng không có dã tâm khổng lồ như vậy.

Trong lịch sử Bình Dương công chúa rất sớm, lại chế không minh bạch.

Lý Ngôn Khánh thậm chí còn ác ý phỏng đoán Lý Vân Tú chết là bởi vì sự hiện hữu của nàng khiến cho Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân thủy hỏa bất dung, hãm hực mà chết.

Bình Dương công chúa chết khi nào.

Ngôn Khánh nhớ không rõ.

Tuy nhiên hẳn nhớ mang máng, Bình Dương công chúa chết sau khi biến ở Huyền Vũ môn xảy ra.

Mà biến ở Huyền Vũ môn thì vào năm Vũ Đức thứ chín.

Lý Ngôn Khánh ngạc nhiên hiện tại đã là năm Vũ Đức thứ ba nói cách khác sáu năm sau sẽ diễn ra biến ở Huyền Vũ môn, Lý Thế Dân cũng trở thành Đường Thái tông, thời gian của mình xem ra càng lúc càng ít.

- Phụng Tiết.

- Sao?

- Người có biết một người tên là Thường Hà không?

Đậu Phụng Tiết giật mình sau đó lắc đầu nói:

- Cái tên này ta chưa từng nghe nói qua.

Thế nào người muốn tìm người này gây phiền toái sao, nếu như hắn ở trong Bắc Nha thì ta nhất định sẽ tìm.

Trong trí nhớ của hắn Thường Hà trấn thủ Huyền Vũ môn.

Người này xem ra là người của thái tử nhưng lúc xảy ra biến ở Huyền Vũ môn hắn lại không hề xuất hiện, vì Thường Hà này nên Lý Kiến Thành Lý Nguyên Cát không hề phòng bị tiến vào Huyền Vũ môn bị Lý Thế Dân phục kích giết chết.

Sau đó Lý Thế Dân đăng cơ, Thường Hà hình như cũng được trọng dụng.

Ngôn Khánh nghĩ nghĩ rồi lắc đầu:

- Phụng Tiết giúp ta một chuyện được không?

- Ha ha người khách khí làm chi, có chuyện gì cần ta xuất lực thì cứ nói.

- Nếu có một ngày Thường Hà này đảm nhiệm làm tay chân ở Huyền Vũ môn thì chớ luận ta có ở Trường An hay không cũng phải báo cho ta biết.

Đậu Phụng Tiết khẽ giật mình nói:

- Thế là sao, người chuẩn bị rời khỏi Trường An?

Ngôn Khánh khẽ cười nói:

- Cũng không phải ta muốn ly khai mà chỉ khi ta rời khỏi Trường An thì tất cả mọi người mới có lợi.

Đậu Phụng Tiết nghe vậy thì không hiểu rõ hắn gãi gãi đầu.

Lý Ngôn Khánh cũng không lo lắng vì hắn biết rõ Đậu Phụng Tiết tính tình nhu nhược nhưng là một người giữ được bí mật.

- Còn có một chuyện ta cần người giúp.

- Người nói đi.

Đậu Phụng Tiết đối với Lý Ngôn Khánh tuyệt đối là nói gì nghe vậy.

Thậm chí ngay cả Đậu Quý nói hắn chưa chắc đồng ý nhưng Lý Ngôn Khánh thì nhất định sẽ nghe theo.

- Người tính tình nhu hòa.

- Ta giới thiệu cho người một người người có thiếu điều hần qua, có thể làm kiêu binh hãn tướng ở Bắc nha cầm quân.

- Ai?

- Còn nhớ Tiết đại nhân không?

- Người nói Tiết Vạn Triệt?

Ngôn Khánh gật đầu.

- Cuộc chiến Hà Bắc chấm dứt lão Tiết một mực chưa được sắp xếp.

- Hần mấy lần gửi thư phàn nàn với ta, mà ta cũng hiểu được để hần ở lại Hà Bắc thì thật đáng tiếc, người này cũng khởi binh từ Thái Nguyên, võ nghệ cao cường cha của hần tuổi tác đã cao trong triều danh vọng lớn lao, nếu như điều hần tới thì những đám kiêu binh hãn tướng kia thì đáng gì.

Đậu Phụng Tiết nghe được thì liên tục gật đầu.

Tiết Vạn Triệt là một người bạo lực, hơn nữa tính tình ngang ngược kiêu ngạo.

Tuy nhiên đối với bằng hữu hần rất tốt, hơn nữa Đậu Phụng Tiết cùng hần cũng có quan hệ.

Bắc nha bách kỵ tuy ngang ngược kiêu ngạo nhưng so với Tiết Vạn Triệt thì không là gì cả.

- Lão Tiết sẽ đồng ý sao?

Dù sao Tiết Vạn Triệt hiện tại cũng là nhân vật độc trấn một phương để cho hần làm Tư Mã Bắc Nha phẩm trật có vẻ hơi thấp.

- Yên tâm tên kia không có vấn đề gì cả, trong tay của ta còn có mấy gia tướng cho bọn họ vào dưới trướng của người, à sắp xếp cho bọn họ làm giáo úy là được.

Bắc nha cầm quân đồng đẳng với Vũ Lâm quân.

Một giáo úy đã vượt xa so với Quả nghị đô úy ở trong quân bình thường.

Nếu là người khác thì thật phiền phức.

Nhưng đối với Đậu Phụng Tiết mà nói thì chỉ là tiện tay mà thôi.

Hần chấp chương Bắc nha cũng cần có thành viên của mình, Lý Ngôn Khánh đề cử người đối với Đậu Phụng Tiết mà nói cũng là người của hần.

- Chuyện này thì dễ dàng tuy nhiên nói thật những bộ hạ của người đều là kiêu tướng đem bọn họ tới giúp ta ta dĩ nhiên vui mừng, tuy nhiên người định để ai tới đây?

- Hình tượng của đại hắc tử chỉ sợ phiền phức.

Đậu Phụng Tiết vừa mở miệng đã nghĩ rằng Lý Ngôn Khánh sẽ đem tứ đại gia tới.

Cũng khó trách, tứ đại gia thủ hạ của Lý Ngôn Khánh đều là những người hung hãn.

Nếu như bọn họ tới cho dù không tới thì Tiết Vạn Triệt không tới thì Đậu Phụng Tiết cũng có thể ưỡn ngực ngẩng đầu.

Ngôn Khánh liền nở nụ cười liên tục khoát tay:

- Nếu như ta để cho đại hắc tử tới thì chỉ sợ trong triều lập tức có người phản đối.

- Người mà ta đề cử chính là Tổng Lệnh Văn, đệ tử của ta, người này tuy mới mười sáu tuổi nhưng cũng là một hảo hán khỏe mạnh, thành tựu tương lai không hề kém đại hắc tử.

- Đệ tử của người?

Đậu Phụng Tiết liên tục gật đầu.

Đệ tử của Lý Ngôn Khánh dĩ nhiên là không kém.

Hắn không những văn võ song toàn mà có thể chống được đại sự.

- Còn có Mã Chu vốn hiệu lực ở Kỳ Lân quan là đệ tử của Khổng Dĩnh Đạt, thậm chí còn báỉ Từ Văn Viễn làm sư phụ, hắn ở bên cạnh Từ Thế Tích thật đáng tiếc không bằng cho hắn tới Bắc Nha cấm quân rèn luyện.

Đậu Phụng Tiết đối với Mã Chu và Tổng Lãnh Văn hai người này hắn không hề có ý kiến gì.

Trong chốc lát uống rượu khoan thai chia tay mà quay về.

Ở trên đường về Thảm Quang nhanh chóng bước tới bên cạnh Lý Ngôn Khánh:

- Vương gia vừa rồi Chu Mai có hỏi thăm chút tin tức.

- Sao?

- Theo lời nói của Chu Mai thì Mao Tiểu Tám hiện giờ không ở Trường An.

Lý Ngôn Khánh nhăn mày lại:

- Nói tiếp đi.

- Phủ Tần vương truyền đến nói rằng Mao Tiểu Tám đã đi Tây vực, nghe nói là lúc chúng ta vẫn còn ở Lạc Dương, hắn đi cho tới nay vẫn chưa trở về, tuy nhiên tên tuổi của hắn đúng là vang dội ở Trường An lưỡng thành chỉ cần nhắc tới tên của hắn thì việc vật nào cũng có thể giải quyết, không ngờ người này trời sinh là người trong giang hồ.

Đi Tây vực rồi sao?

Lý Ngôn Khánh khẽ giật mình sau đó lập tức hiểu được.

Chỉ sợ Mao Tiểu Tám không phải đi Tây Vực mà đi né tránh mình.

783. Chương 35: Biến Ở Tương Châu.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Nhưng hắn cho dù trốn cũng không trốn được cả đời, đợi hắn trở về Trường An mình sẽ có hành động.

Nhưng hiện tại mình không muốn cùng với Lý Thế Dân trở mặt, không làm gì hắn được.

Người này đúng là thông minh .

Lý Ngôn Khánh nghĩ nghĩ rồi cười lạnh một tiếng.

- Người của Sài công bên kia đã phái tới chưa?

- Đã đến ha ba mươi người hiện tại Chu Mai ở trong giang hồ cũng đã đặc ý mắt thấy đã trở thành Đoàn Đầu rồi.

- Mệnh cho Sài công tiếp tục phái người, lại nói với Chu Mai đem Trường An khống chế trong tay.

Nếu như cần tiền bạc thì có thể liên hệ trực tiếp với Đường Nhân thương hộ, dưới một trăm quan thì không cần thông bẩm.

Thảm Quang đáp ứng sau đó lui về phía sau.

Ngôn Khánh đi trở về vừa nghĩ ngợi bước kế tiếp.

Trường An đúng là rất lớn.

Tuy nhiên hiện tại hắn gần như đã nắm trong tay.

Nhất cử nhất động của hắn hiện tại đều bị Lý Kiến Thành chú ý, mà Lý Thế Dân cũng không cho hắn lớn mạnh.

Thế nhưng Lý Uyên có thể đơn giản để hấn rời đi sao?

Vất vả mới đem hổ nhốt vào lồng nếu đổi lại là mình, Ngôn Khánh cũng không dễ để cho con hổ này giãy dụa.

Nhưng phải làm sao đây?

Ngôn Khánh vừa đi vừa trầm ngâm.

Bất tri bất giác một đoàn người đã trở về vương phủ.

Chưa đợi Ngôn Khánh xuống xe thì Trưởng Tôn Vô Kỵ đã đi tư trong vương phủ ra.

- Dưỡng Chân người đã trở về ta còn đang chuẩn bị đi tìm người.

Lý Ngôn Khánh ngạc nhiên nói:

- Trong nhà đã xảy ra chuyện gì sao?

- Không phải là trong nhà gặp chuyện không hay.

Trưởng Tôn Vô Kỵ lắc đầu nói:

- Vừa rồi An đại tướng quân phái người tới nói, bệ hạ có sắc lệnh cho người về thì lập tức vào cung gặp.

Cẩn thận ngẫm lại sẽ phát hiện ra Lý Ngôn Khánh từ khi đi vào trong Trường An không có bất luận thực quyền nào, nhưng mỗi khi gặp chuyện phát sinh, Lý Uyên nhất định sẽ mời hấn, bắt đầu là chuyện của Phòng Huyền Linh, sau đó là chuyện của sứ đoàn Đột Quyết.

Bởi vậy có thể thấy được Lý Uyên cũng không phải muốn làm lạnh Lý Ngôn Khánh mà còn nghĩ xem sử dụng Lý Ngôn Khánh thế nào.

Lý Ngôn Khánh cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Trên thực tế từ khi Vương Thế Sung đầu hàng lịch sử này đã trở nên rất loạn.

Tiêu thái hậu cũng không ở lại Mạc Bắc mà được sự ủng hộ của Trương thị thành lập nên một triều đình phía Nam, thanh thế thậm chí còn mạnh hơn vài phần vó Tiêu Tiển Hậu lương, thực lực của Lý Thế Dân cũng không mạnh như tưởng tượng của Lý Ngôn Khánh, ít nhất trước mắt Lý Thế Dân không hùng hậu bằng Lý Kiến Thành.

Hấn thậm chí không kịp thay quần áo vội vàng tiến vào hoàng thành.

Canh giữ Chu tước môn vẫn như cũ là Điền Phong.

Vừa nhìn thấy Lý Ngôn Khánh hấn không nói nhiều lời trực tiếp đưa vào trong hoàng thành.

- Điền tướng quân đã xảy ra chuyện gì?

Trước khi đến Thừa Thiên môn, Lý Ngôn Khánh cười hỏi:

- Có chuyện gì vậy, để cho tiểu vương chuẩn bị.

Điền Phong nhẹ nhàng ho khan một tiếng hạ giọng nói;

- Ở giữa trưa Tương Châu truyền tới tin tức, Tô Châu sáu ngày trước đánh lên Kinh sơn, tổng quản Kinh châu Sử Vạn Bảo bị giết.

Kinh Châu bị tập kích, Sử Vạn Bảo bị giết?

Lý Ngôn Khánh đương nhiên biết rõ Sử Vạn Bảo hấn đường đường chính là Trường An đại hiệp, tổng đoàn đầu ở Trường An, là đầu lĩnh lưu manh, được Lý Uyên rất trọng dụng, hiện tại cũng đã là tổng quản một châu.

Tuy nhiên nếu như chỉ là Sử Vạn Bảo bị giết thì cũng không cần phải vội vã như thế.

Nhưng Điền Phong nói Lý Ngôn Khánh cần phải thận trọng hẳn cũng không truy vấn nữa, hai người tới ngoài điện Điền Phong tiến vào thông bẩm, trong đại điện truyền chiếu lệnh ra Lý Ngôn Khánh lập tức tới chính điện thương nghị sự tình.

Ngôn Khánh vừa đi vào chính điện thi lễ quân thần với Lý Uyên thì lui sang một bên.

- Đường Chân sao lại mặc trang phục như vậy.

Đám văn võ đại thần đều mặc quan phục mà Lý Ngôn Khánh thì mặc áo bào màu trắng vô cùng bắt mắt.

Lý Ngôn Khánh vội vàng trả lời:

- Khởi bẩm hoàng thượng cũng không phải vì thần không biết lễ nghĩa mà thời gian thật sự cấp bách, thần hôm nay cùng với Đậu phò mã uống rượu ở Tây thị, về nhà nghe nói bệ hạ triệu kiến ngay cả y phục cũng không kịp đổi vội vàng tới đây.

Khuôn mặt tối tăm phiền muộn của Lý Uyên liền nở ra một nụ cười.

Hắn đột nhiên khoát tay:

- Đường Chân khanh tới đây.

Lý Ngôn Khánh khẽ giật mình nhanh chóng bước vài bước trên thềm ngọc.

- Thái tử đem sự tình nói qua với Đường Chân.

Hóa ra để cho Lý Ngôn Khánh tới đây chính là chủ ý của Lý Kiến Thành.

Lý Kiến Thành đem Lý Ngôn Khánh kéo xuống bên cạnh một bên giải thích với hắn một bên nhìn trộm dò xét Lý Uyên phía xa.

Cử động này khiến cho rất nhiều người hiểu ra.

Lý Uyên tại sao lại đóng băng Lý Ngôn Khánh lại, nguyên nhân hẳn là bệ hạ đã quyết định không cải biến địa vị của thái tử sao? Áp chế Lý Ngôn Khánh nhưng thật ra là để thái tử sau này đăng cơ bên người có một phụ thần đắc lực.

Ai cũng biết Lý Ngôn Khánh danh vọng rất cao hơn nữa tính tình cao ngạo thậm chí còn ngang ngược.

Dùng phương pháp bình thường áp chết Lý Ngôn Khánh thì không được chỉ có thể dùng cách này, sau này thái tử đăng cơ, Lý Ngôn Khánh làm sao có thể không mang ơn?

Dù sao Lý Ngôn Khánh mới hai mươi tuổi, sau khi thái tử đăng cơ hẳn cũng vào tráng niên.

Mười nam hai mươi năm đủ cho mũi nhọn của Lý Ngôn Khánh bị gọt giũa sạch sẽ.

Mà Lý Kiến Thành cùng với Lý Ngôn Khánh bàn tán xì xào với nhau, những người bên cạnh cũng chứng minh thêm hai người có giao hảo với nhau, mà Tần vương và Hà Nam vương không hòa hợp với nhau lắm, vậy thì Lý Ngôn Khánh dĩ nhiên quy phục thái tử.

- Đường Chân chuyện có phần khó giải quyết.

Tạ Ánh Đăng của Tô Châu Tùy Nghiệt đã tập kích Kinh Châu mà Kinh Châu tổng quản Sử Vạn Bảo lại bị giết trong loạn quân, sau đó Tây An vương ở Tương Châu khởi binh có ý đồ giúp đoạt lại lại bị Đỗ Phục Uy phục kích tám nghìn thủy quân toàn quân bị diệt, Tây An vương mất tích ở trong loạn quân đến nay sống chết không rõ.

Lý Ngôn Khánh hít sâu một hơi.

Nếu như nói Sử Vạn Bảo bị giết là một chuyện mà thôi còn Tây An vương chết trận thì đúng là đã trở nên nghiêm trọng.

Tây An vương chính là Lý Hiếu Cung.

Hôm nay sống chết không rõ nhưng kết cục có thể suy đoán được.

Nếu như chết trận thì ở trong sông nước mệnh mong hài cốt cũng không còn nhưng nếu bị bắt thì ít ngày nữa có thể nhận được tin tức.

Mặc dù thời điểm này Tương châu nguy cấp.

Tiêu Tù cướp lấy Tương Châu cũng có ý muốn đem Kinh Tương và Giang Đông hợp thành một thể.

Giang Nam nhị tiêu liên thủ với nhau cũng có nghĩa Lý Đường mất đi một chỗ đặt chân, Tiêu Tù có thể mượn cơ hội này uy hiếp lãnh địa Lý Đường.

784. Chương 36: Điều Tới Lĩnh Nam.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Không ngờ hiệu suất làm việc của lão Phòng cao như vậy.

Lý Ngôn Khánh trong lòng thầm cảm thán, nhưng trên mặt thì lại lộ ra vẻ lo lắng.

- Chuyện cấp bách chính là mau chóng xác định sinh tử của Tây An vương.

- Cô cũng nghĩ như vậy, tuy nhiên hiện tại Tây An vương sống chết không rõ, Tương Châu cũng tràn ngập nguy cơ, theo như tin tức từ Tương Châu báo tới, Tiêu Tù mệnh Cho Đại Hành Thai phối hợp với Tiêu Tiển bố trí phòng tuyến ở Giang Nam.

- Động tác của Tiêu Tù tại sao lại nhanh như vậy?

- Đúng thế, tình huống này cho thấy rõ ràng Phòng Huyền Linh còn chưa trở về Giang Hoài đã trù tính chuyện này rồi.

Lý Ngôn Khánh cùng với Lý Kiến Thành ở trên triều xi xào bàn tán, tình huống càng trở nên gay cấn.

Thậm chí những người này bắt đầu trách cứ Lý Thế Dân dùng thái độ cường ngạnh, trong lời nói cho thấy chuyện tập kích sứ đoàn Đột Quyết đã liên hệ với Lý Thế Dân.

Khuôn mặt anh tuấn của Lý Thế Dân ngày càng đen lại.

-Dưỡng Chân.

Lý Uyên đột nhiên mở miệng.

Lý Ngôn Khánh khẽ giật mình, tiến lên phía trước rồi nói:

- Có thần.

- Người cùng với Phòng Huyền Linh tương đối quen thuộc với nhau, người cho rằng Tương Châu có thể thủ được không?

Lý Ngôn Khánh nghĩ nghĩ:

- Tình huống trước mắt của Tương Châu thần không rõ lắm tuy nhiên Tây An vương ở nơi nào thần cũng không rõ, khiến cho Tương Châu cao thấp sợ hãi, thái tử vừa nói từ mã Tương Châu hiện tại do Thịnh Ngạn Sư chủ trì, tên người này thần cũng nghe nói năm đó là Ứng Dương Lang Tướng Hoàng Quan đứng là có bản lĩnh, nhưng thần lại cho rằng Thịnh Ngạn Sư chưa đủ để ổn định thế cục Tương Châu.

- Tại sao?

- Bệ hạ Tương Châu chính là nơi trọng địa cần phải thủ vệ.

Tây An vương sống chết không rõ dĩ nhiên Tương Châu sẽ lâm vào cảnh sợ hãi, Thịnh Ngạn Sư tuy là hãn tướng nhưng chưa hẳn có thể trấn được Tương Châu.

- Nói như vương huynh thì ngoài vương huynh không có người nào có thể phái ra sao?

Lý Thế Dân đột nhiên mở miệng kỳ quái nói.

Lý Ngôn Khánh nở ra nụ cười:

- Nếu để bốn vương ra trấn Tương Châu thì có thể khiến cho Phòng Huyền Linh lập tức lui binh ba trăm dặm không dám tiến tới Tương Châu nữa.

Lý Uyên nhíu mày lại:

- Vậy cô mệnh cho người ra trấn Tương Châu, người thấy thế nào?

- Bệ hạ không phải thần không muốn mà là không thể.

- Tại sao?

- Bệ hạ nếu thần ra trấn Tương Châu chỉ sợ không đợi thần đến Tương Châu đã sa vào tay của Tiêu Tù.

Lý Uyên khẽ giật mình, sau đó chợt phản ứng vẻ lo lắng trên mặt bị quét sạch.

- Dưỡng Chân người rất là tự phụ.

- Bệ hạ thần không phải tự phụ mà là tự tin.

Phòng Huyền Linh và Tạ Ánh Đăng đều kết giao với thần rất sâu, năm đó Tạ Ánh Đăng theo thần ở chiến trường Cao Ly đối với thần rất hiểu rõ, Đỗ Phục Uy mặc dù thần chưa gặp nhưng người này cũng là chiến tướng, nếu như thần một khi được lệnh tới Tương Châu, tin tức này truyền đi Phòng Huyền Linh sẽ tấn công mạnh Tương Châu mong chiếm được trước khi thần tới.

Cho nên thần tới Tương Châu thì không sao nhưng không thể ra trấn Tương Châu.

Trong lời nói của Lý Ngôn Khánh có vẻ thẳng thắn.

So sánh lại lời nói kỳ quái của Lý Thế Dân không khỏi trở nên tầm thường.

Lý Uyên hỏi:

- Vậy Dưỡng Chân người cho rằng ai có thể ra trấn Tương Châu?

Lý Kiến Thành liên tục nháy mắt với Lý Ngôn Khánh ý nói đừng vội trả lời.

Nhưng Lý Ngôn Khánh tựa hồ không thấy hấn trầm tư một lúc sau đó nói:

- Thần tiến cử Hà Gian vương, Dự Châu tổng quản Lý Đạo Huyền.

- Đạo Huyền?

- Hà Gian vương?

Trong nhất thời ở chính điện vang lên từng thanh âm kinh hô.

Lý Kiến Thành mặc dù hơi bất mãn nhưng Lý Đạo Huyền đúng là một lựa chọn không tệ.

Hắn không giống với Lý Hiếu Cung, Lý Đạo Huyền trước kia vô cùng sùng bái Lý Thế Dân nhưng về sau khi tới Huỳnh Dương đã bất hòa rất nhiều với Lý Thế Dân.

Còn đối với Lý Kiến Thành, Lý Đạo Huyền cũng tỏ vẻ đủ tôn trọng.

Hắn là tôn thất rất được Lý Uyên yêu thích cũng coi là một lựa chọn phù hợp.

Lý Uyên nhíu mày nói:

- Nhưng tuổi tác của Đạo Huyền có phải quá nhỏ không?

Lý Đạo Huyền hiện tại mới mười sáu tuổi, đích thật là hơi nhỏ.

Lý Ngôn Khánh lại nói:

- Bệ hạ Đạo Huyền mặc dù nhỏ tuổi nhưng thân kinh bách chiến mưu lược hơn người quan trọng hơn hấn là tôn thất, ra trấn Tương Châu không thể so với Tây An vương nhưng thân phận cũng không chênh lệch đồng thời còn không được Phòng Huyền Linh coi trọng.

Bệ hạ Phòng Huyền Linh tuy muốn cướp lấy Tương Châu nhưng muốn phá được còn cần có thời gian.

Thần cho rằng nhị Tiêu không vì liên hợp với nhau mà bớt mâu thuẫn.

Phòng Huyền Linh xuất binh chỉ là tạm thích ứng mà thôi, lần này Lý Đạo Huyền tiến tới Tương Châu cũng có thể khiến cho triều đình thông dong chuẩn bị.

Những lời này nói ra khiến cho trong triều mọi người liền ghen ngào.

Lý Đạo Huyền.

Đúng là một lựa chọn không tệ.

Lý Kiến Thành nói:

- Hoàng thượng nhi thần cho rằng Đạo Huyền chính là lựa chọn tốt nhất.

Lý Thế Dân nghĩ nghĩ cũng phụ họa nói:

- Nhi thần cũng cho rằng Đạo Huyền chính là lựa chọn phù hợp nhất.

- Đã như vậy ta sẽ mệnh cho Hà Gian vương làm tổng quản Tương Châu, tổng đốc Giang Hoài, lại phái Thịnh Ngạn Sư làm tổng quản thủy quân, hiệp trợ Hà Gian vương ra trấn Tương châu.

- Bệ hạ anh minh.

Lập tức ở trong chính điện mọi người trăm miệng một lời.

Lý Kiến Thành kéo Ngôn Khánh, chuẩn bị rời đi thì lại nghe Lý Uyên mở miệng:

- Dưỡng Chân người ở lại.

Lý Ngôn Khánh khẽ giật mình rồi dừng bước lại.

Hắn vụng trộm nhìn Lý Kiến Thành gật gật đầu rồi đứng lại.

Đợi sau khi mọi người lục tục rời đi, Lý Uyên mới đứng dậy từ trên long án bước xuống thềm ngọc:

- Cùng cô đi một chút.

Hắn không nói nhiều lời lập tức bước ra khỏi chính điện.

Lý Ngôn Khánh cũng không rõ lắm người này có ý gì liền theo sát phía sau.

Đám người An Sĩ Tắc thì lập tức giữ khoảng cách mấy chục bước, nhìn theo hai người.

- Dưỡng Chân.

- Có thần.

- Cô chỉ hỏi người một câu, chuyện sứ đoàn Đột Quyết có phải người gây nên?

Lý Ngôn Khánh giật nảy mình run run hắn do dự một chút rồi nói:

- Bệ hạ anh minh, thần sớm biết không giấu được bệ hạ.

- Đứa nhỏ này....

Lý Uyên nhìn Lý Ngôn Khánh rồi nói:

- Người cho rằng người liên lạc với Huyền Phách cô không đoán ra là do ai gây nên sao? Mấy đứa con trai của cô, Côn Sa Môn tính tình khoan hậu mọi thứ có bài bản hẳn hoi coi trọng quy củ, nhị lang tuy có dã tâm như phân chia được nặng nhẹ, Tam Hồ thì áo quần lả lướt chí lớn nhưng tài mọn, lại theo sát thái tử.

Chỉ có Huyền Phách trên đời này ngoại trừ mẫu thân của hắn thì ai cũng không nhìn thấu tâm tư của nó, trước kia vì thân thể không khỏe nên hắn bệnh liên hồi, cô lại bề bộn công vụ cho nên hắn vô cùng dựa dẫm mẫu thân của mình, sau khi hoàng hậu đi rồi hắn đối với chuyện trầm nập thiếp thủy chung vẫn bất mãn, hẳn đâu biết rằng nếu như khi đó cô không làm vậy thì chỉ sợ cái đầu cũng khó giữ được.

785. Chương 37: Nguyễn Ý Đi Lĩnh Nam.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Lý Ngôn Khánh lần đầu nghe thấy Lý Uyên và Lý Huyền Phách còn có một đoạn chuyện như vậy.

Lý Uyên khoát tay với Lý Ngôn Khánh rồi thấp giọng nói:

- Vừa rồi người thề thốt phủ nhận cô chắc chắn sẽ quyết tâm lấy đầu trên cổ của người.

Dường Chân, cô biết người không thích Đột Quyết, kỳ thật cô cũng không thích.

Nhưng ngồi trên ngôi vị hoàng đế những chuyện mà cô cần phải cân nhắc người không thể minh bạch được, nói thật là từ khi Lạc Dương thu phục lại, cô đã thấy thiên hạ này liên tục nhiều năm chiến loạn, trộm cướp khắp nơi, nếu không phải A Sử Na Đốt Tâm vương vị bất ổn thì Trung Nguyên lại có chiến hỏa.

Được rồi chuyện này cứ vậy mà bỏ qua đi, tuy nhiên sau này người gặp chuyện cần phải suy nghĩ, tuyệt đối không được làm bậy.

- Thần biết tội, thần sợ rồi không dám làm bậy nữa.

Lý Uyên đưa tay vỗ vỗ đầu của Lý Ngôn Khánh.

- Người đừng có lừa gạt người khác, người sáu tuổi đã dám giết người có gì mà sợ?

Lý Uyên nói xong quay người rời đi.

Lý Ngôn Khánh vội vàng đuổi theo, cẩn thận đi theo sau lưng của hắn.

- Trước đó vài ngày, Tần vương đã hiến cho cô Bình Nam thập nhất sách.

Trong lòng Lý Ngôn Khánh thâm kinh ngạc, hắn ngẩng đầu nhìn lại Lý Uyên.

Nhưng Lý Uyên thì giống như không để ý tới hắn vậy:

- Tần vương nói Giang Nam nhị Tiêu đều có tâm kế nhìn thì như liên hợp kỳ thực là bằng mặt mà không bằng lòng, nó đề nghị rằng dùng Tương Châu kìm chế Tiêu Tuyền sau đó lại từ Ba Thục tập kết thủy quân đánh chiếm Nghi Đô, vây khốn Giang Lăng, Giang Lăng bị nhốt thì Hậu lương tự loạn, Hậu Lương loạn thì Tô Châu nằm trong tầm tay.

Không ngờ Phòng Huyền Linh đã ra tay trước, Đường Chân người cho rằng Đạo Huyền có thể thủ được Tương Châu không?

Lý Ngôn Khánh đã hiểu rõ.

Lý Uyên không chỉ muốn ổn định Tương Châu mà còn muốn phục đoạt Tô Châu.

Hắn trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nếu như là Đạo Huyền thì muốn phục đoạt lại có phần khó khăn nhưng nếu như ngăn cản Phòng Huyền Linh lại thì không khó lắm. Phòng Huyền Linh lắm mưu giỏi đoán nếu như cường công tất nhiên tổn thương thâm trọng.

Lý Uyên nói:

- Cô biết rõ người đối với Phòng gia rất có giao tình, cùng với Tạ gia quan hệ mật thiết.

Dường Chân, cô có thể cho người một công đạo nếu như Phòng Tạ nguyện hàng thì cô sẽ cam đoan bỏ qua chuyện cũ, cũng cho bọn họ tọa trấn một phương.

Nói xong hắn ngưng mắt nhìn Lý Ngôn Khánh:

- Cô hi vọng chiến sự Giang Nam nhanh chóng chấm dứt cho nên đã liên lạc với Lĩnh Nam Phùng thị, để cho hắn tự xuất binh Lĩnh Nam kìm chế binh mã Tiêu Tuyền.

Hai mắt của Lý Ngôn Khánh sáng ngời nhin không được khen:

- Đây là thượng sách.

Lý Uyên nói:

- Phùng Thị ở Lĩnh Nam rất có tư thế làm thành chủ hầu, muốn hấn quy phục không dễ dàng.

Cô còn nghe nói Khâm Châu Lý nhân còn rục rịch, cô muốn để người đi sứ Lĩnh Nam thuyết phục Phùng thị một phương diện khác người có thể tọa trấn ba châu, bình định loạn Ninh Trường Chân, hiệp trợ Tần vương kìm chế Tiêu Tiển.

Dương Chân, người có nguyện ý không?

Ung Châu ở nơi nào.

Lý Ngôn Khánh hoàn toàn không có khái niệm.

Tuy nhiên ba chữ Ninh Trường Chân sau khi được thốt ra từ miệng của Lý Uyên, toàn thân tóc gáy của Lý Ngôn Khánh như muốn dựng lên, hấn đột nhiên ngừng đầu dừng ở trước mặt Lý Uyên từng chữ từng chữ một nói:

- Lý suất Ninh Trường Chân?

Lý Uyên bỗng nhiên thở dài một hơi, gật đầu tỏ vẻ xác định.

Ung châu ở phía Lĩnh Nam xa xa chính là khu vực Quảng Tây, lúc này Ung châu còn là đất man hoang, do Lý man chiếm giữ.

Nói thật đem Lý Ngôn Khánh tới Ung châu Lý Uyên không nỡ.

Tuy nói Lý Ngôn Khánh cả gan làm loạn có phần bừa bãi kiêu ngạo nhưng dù sao cũng là chất nhi của mình là cốt nhục duy nhất của Lý Hiếu Cơ.

Phái Lý Ngôn Khánh tới Ung châu, nói thẳng ra là đi lưu vong.

Khi Lý Thế Dân đưa ra đề nghị này Lý Uyên quả thực hơi khó xử.

Lý Uyên không nỡ để Lý Ngôn Khánh đi nhưng Lý Ngôn Khánh tiếp tục ở lại Trường An lại phá mất cân đối trong triều.

Thái tử mơ hồ lòng cánh đã đầy đủ cùng Lý Ngôn Khánh kết giao mật thiết.

Đạo của đế vương chính là ở chỗ cân đối.

Nói thẳng ra là không muốn bọn thủ hạ độc đại cho dù thái tử là con ruột của Lý Uyên thì cũng khó tránh khỏi nghi kỵ... nếu như, chỉ là nếu như Lý Ngôn Khánh một ngày đảo hướng thái tử sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới đế vị của Lý Uyên.

Tuy nói Lý Ngôn Khánh là Lý Uyên giữ cho Lý Kiến Thành làm phụ tá đắc lực nhưng mình vẫn chưa giao ra ngôi vị hoàng đế thì dĩ nhiên không hi vọng Lý Kiến Thành uy hiếp được mình, tâm tình của đế vương này luôn khó có thể phỏng đoán. Lý Uyên trong mâu thuẫn tâm lý này đưa ra quyết đoán để cho Lý Ngôn Khánh tới Lĩnh Nam lạnh lẽo. Tuy nhiên Lý Uyên hơi lo lắng nếu Lý Ngôn Khánh không đồng ý thì phải làm sao bây giờ.

Lý Thế Dân nói:

- Phụ hoàng cần gì phải lo lắng, Hà Nam vương chính là một người hiểu thuận.

- Phụ hoàng chỉ cần đề cử thần tin tưởng rằng Hà Nam vương tất sẽ không từ chối, thậm chí còn cảm động rơi nước mắt.

Mà người này chính là Ninh Trường Chân.

Ninh Trường Chân, Ninh Trường Chân.

Lý Ngôn Khánh vô thức nhắm mắt lại, trong đầu hiện ra một khuôn mặt túm, mang theo nụ cười hiền lành.

Mẫu thân...

Một cái danh từ lạ lẫm và quen thuộc hiện lên trong đầu hắn.

Tuy hắn và mẫu thân chỉ gặp nhau một lần hơn nữa chỉ trong khoảnh khắc nhưng không bao giờ nhạt phai ấn tượng.

- Ninh Trường Chân còn sống sao?

Lý Uyên kinh ngạc nhìn Lý Ngôn Khánh gật đầu nói:

- Ninh Trường Chân hôm nay đã hàng bá Khâm châu, biểu hiện càng trở nên bất mãn với triều đình, cũng may có Phùng thị áp chế mới khiến cho hắn không thể trở thành một thể với Tiêu Tuyền ở Tô Châu, nếu không thực lực của Tiêu Tuyền đã tăng lên nhiều.

Tuy nhiên Phùng gia chưa đưa ra quyết định chưa chắc sẽ không kết minh với Tiêu Tuyền.

Tiêu Tuyền một khi được Phùng gia ủng hộ lại thu phục được Ninh Trường Chân tất sẽ chiếm được Tiêu Tiên hùng bá Giang Nam.

- Đường Chân trăm cũng biết đi Lĩnh Nam cực khổ nếu người không muốn đi trăm cũng không miễn cưỡng có thể tìm biện pháp khác.

Lý Ngôn Khánh ngẩng đầu lời nói kiên định đặc biệt:

- Bệ hạ thần nguyện đi Lĩnh Nam.

Trong lòng Lý Uyên tràn ngập tư vị.

Vừa đem Lý Ngôn Khánh từ Lạc Dương điều tới bây giờ lại lập tức đuổi hắn đi.

Cố tình đối ý như vậy thật không phù hợp, trong lòng nửa muốn cho hắn rời đi nửa muốn không.

786. Chương 38: Chuẩn Bị Rời Khỏi.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

- Như vậy người về nhà chuẩn bị một chút.

- Cần gì thì cứ trình báo lên, trăm dĩ nhiên cho phép, về phần ngày đi người có thể tự tiện quyết đoán.

Lý Ngôn Khánh khom mình hành lễ:

- Thần xin cáo lui.

Nói xong Lý Ngôn Khánh quay người rời đi, mà Lý Uyên vẫn đứng ở bên trong ngăn ngõ nhìn theo bóng lưng của Ngôn Khánh, hồi lâu không nói.

- Lão An.

- Cố nô tài.

- Người cảm thấy để Hà Nam vương đi Lĩnh Nam là đúng hay là sai?

Hắn biết rõ Lý Uyên không cần hắn trả lời vấn đề này, mà chỉ mượn phương pháp này giải quyết mâu thuẫn trong lòng.

- Cũng thế, đê cho hắn đi thôi.

- Để hắn tại Trường An gây chuyện chẳng bằng để hắn tiến tới Lĩnh Nam... Lĩnh Nam đất đai cần cỗi cho dù hắn đứng vững chân được cũng không thành được khí hậu.

- Bệ hạ thánh minh.

An Sĩ Tắc còng lưng xuống, cung kính trả lời.

Đêm đã khuya có chút lạnh lẽo.

Lý Ngôn Khánh mặc đại bào ôm lấy Ngọc Hoàn ngồi ở trong hành lang trúc lâu.

Nhi tử bảo bối Lý Chu đã ngủ.

Nhưng hai đứa con gái, Ngọc Chân thì tựa ở bên cạnh hắn, ngọc Hoàn thì ngủ say trong lòng ngực, Bùi Thúy Vân, Trưởng Tôn Vô Cấu, Đóa Đóa cùng với Mao Tiểu Niệm thì ở bên cạnh mà Trưởng Tôn Vô Kỳ thì ngồi xuống ở bên kia, mặt lộ vẻ ngưng trọng.

- Đang êm đẹp tại sao bệ hạ lại để người tiến tới Ung Châu?

- Ca ca Ung châu ở nơi nào?

Trưởng Tôn Vô Cấu nghi hoặc nhìn Trưởng Tôn Vô Kỳ mà hỏi, vấn đề này đúng là không dễ trả lời, Trưởng Tôn Vô Kỳ nghiêng đầu chỉ về phía Đông Nam nói:

- Rất xa, ở Lĩnh Nam, nghe nói chỗ đó chưa khai hóa, toàn là mọi rợ, bệ hạ để cho Ngôn Khánh đi Lĩnh nam rõ ràng là đi lưu vong... chưa từng nghe nói có quận vương nào tới nơi đó.

- Không phải là rất nguy hiểm sao?

- Nguy hiểm...

Trưởng Tôn Vô Kỳ gãi đầu:

- Cũng không nhất định.

- Đúng rồi cứ cứ hình như còn ở Giao Chỉ, không biết có liên hệ được không... Đại Nghiệp năm thứ mười ta nghe nói hắc lưu vong ở Giao Chỉ, hiệu lực dưới trướng Khâu Hòa đại nhân, về sau thời cuộc thối nát cứ cứ cũng mất đi liên lạc.

Trưởng Tôn Vô Cấu mừng rỡ:

- Cứu cứu ở Lĩnh nam sao?

- Tuy nhiên chỗ đó thật sự rất xa!

Vô Cấu không rõ Ung Châu lắm nhưng biết rằng ở chỗ đó cách Trường An xa tới vạn dặm.

- Bệ hạ vì sao lại để cho vương gia đi tới nơi xa như vậy?

- Chưa chắc đã là chủ ý của bệ hạ, chỉ sợ có người không muốn để cho Dương Chân tiếp tục ở lại Trường An.

Trên khuôn mặt của Trưởng Tôn Vô Kỳ hiện ra một vẻ dửng dưng.

Hắn nhìn thoáng qua Lý Ngôn Khánh thì thấy thần sắc của Lý Ngôn Khánh bình tĩnh, hắn chợt minh bạch đoán ra ẩn tình của Lý Ngôn Khánh.

- Lúc này ta vừa muốn đi vừa không muốn đi.

Lý Ngôn Khánh đem hài tử giao cho Bùi Thúy Vân, sau đó để cho Mao Tiểu Niệm ôm lấy Ngọc Chân.

Ở trong sảnh bồi hồi một lát:

-Ngư ông mất ngựa làm sao biết được phúc hay họa, kỳ thật đi Lĩnh Nam cũng là một lựa chọn không tệ.

- Vậy người chuẩn bị mang theo bao nhiêu người?

- Đại hắc tử và A Lăng đi cùng ta... Lĩnh Nam nhiều núi không phải là nơi kỵ chiến.

- Đại Bưu và Liễu Hanh không thích hợp tiến đến, ở lại trong nhà thủ hộ, Vạn Thắng quân điều đi ba trăm bộ tốt là được.

- Mang ít người như vậy đủ sao?

Trưởng Tôn Vô Kỵ hơi mất hứng:

- Chẳng lẽ người muốn để ta lại ở Trường An.

Lý Ngôn Khánh cười cười khoát tay nói:

- Vô Kỵ, lần này ta đi Lĩnh nam người vẫn nên ở lại Trường An.

- Tại sao?

Lý Ngôn Khánh nghiêm mặt nói.

- Vô Kỵ hãy nghe ta nói hết, Lạc Dương là căn cơ của ta.

- Sài công ở Lạc Dương ta vô cùng yên tâm cho nên không cần nhớ mong.

- Còn Trường An là trụ cột của ta ta muốn đứng thẳng thì cần phải rõ rệt, cho nên ta muốn lưu lại người ở đây.

- Trách nhiệm của người khi ở lại Trường An rất trọng đại, sau khi đi Lĩnh Nam mọi chuyện ở đây phó thác cho người ta rất yên tâm, về phần U Châu, kể Châu thậm chí là cả Hà Gian chẳng qua là cành lá mà thôi, người ở lại Trường An ngoại trừ giữ chắc phía sau cho ta còn lưu ý động tác khắp nơi, tìm cách khơi thông, tránh cho ta phải lo lắng về sau.

Mà ta tiến tới Lĩnh Nam, ít thì một hai năm, nhiều thì ba năm năm năm tất sẽ trở về Trường An.

Ta không ở Trường An, Lạc Dương, Trường An cơ nghiệp đều giao cho người quản lý mong người hao tâm tổn trí.

Nói xong Lý Ngôn Khánh hướng về phía Trưởng Tôn Vô Kỵ vái chào, Trưởng Tôn Vô Kỵ lập tức né tránh.

- Người muốn ta ở lại ta cũng không có ý kiến.

- Tuy nhiên một mình người đi Lĩnh Nam cũng cần phải có một người ở bên cạnh thương lượng.

- Ta sẽ dẫn Tổ Quân Ngạn đi cùng, mặt khác sẽ mang theo một người mà Sài công đề cử chính là thủ hạ học sĩ của Đậu Kiến Đức ngày xưa, Lăng Kính.

Cả hai người này đều được.

Đóa Đóa đột nhiên đứng dậy:

- Thiếp đi cùng chàng.

- Thiếp cũng muốn đi.

Trưởng Tôn Vô Cầu, Bùi Thúc Vân, Mao Tiểu Niệm cũng liên tục đứng dậy.

Lý Ngôn Khánh khoát khoát tay, nghĩ nghĩ rồi nói:

- Để cho Đóa Đóa theo ta tiến về Lĩnh Nam là đủ, bên kia hoàn cảnh ác liệt, không nên để các nàng đi tới, Đóa Đóa thân mang tuyệt kỹ võ nghệ cao cường hơn nữa nàng dùng thân phận công chúa người Liêu, cũng có chỗ trợ giúp với ta. Ba người các người ở lại trong nhà chăm sóc, ta sẽ mời cứu cứu từ Thiếu Lâm tự điều tới một đội võ tăng tới đây thủ hộ.

- Chuyện này quyết định như vậy đi mọi người đừng tranh luận nữa.

Lý Ngôn Khánh cho tới nay vẫn rất uy nghiêm.

Một khi hắn đưa ra quyết định không dễ dàng thay đổi, Bùi Thúc Vân mấy người bọn họ nghĩ nghĩ cảm thấy Lý Ngôn Khánh không phải không có đạo lý.

Lần này đi Lĩnh nam, tình cảnh ác liệt không thể biết trước có bao nhiêu nguy hiểm.

Đóa Đóa còn đỡ một chút nhưng Bùi Thúy Vân, Trưởng Tôn Vô Cấu bọn họ đều trời gà không chặt, để cho các nà đi cùng gây chuyện không tốt có khi còn là liên lụy cho nên Ngôn Khánh quyết định xong Bùi Thúy Vân và Vô Cấu im lặng không nói.

- Đúng rồi nên mang Tiết Lễ theo.

Đóa Đóa một lần nữa đề nghị:

- Bên cạnh chàng cũng cần một người sai vặt, Tiết Lễ hôm nay võ nghệ đang tiến triển cũng không nên gián đoạn.

Thân thủ của nó đủ để bảo vệ mình, không cần thiếp và chàng hao tâm tổn trí, để nó đi theo cũng giảm bớt nhiều phiền toái.

Ngôn Khánh nghĩ nghĩ rồi gật đầu đáp ứng.

Trưởng Tôn Vô Kỵ lại hỏi:

- Vậy người quyết định khi nào thì khởi hành?

- Một khi triều đình chính thức đưa ra sắc lệnh thì ta lập tức lên đường.

- Triều đình phát ra sắc lệnh chỉ sợ không phải chuyện một sớm một chiều, trước khi người khởi hành ta muốn người ổn định tâm tư các huynh đệ.

787. Chương 39: Tổ Thái Độ.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Ngôn Khánh khẽ giật mình nhìn lại Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nghiêm mặt nói:

- Tân Văn Lễ tướng quân còn dễ nói dù sao U Châu cũng là trọng trấn.

- Bệ hạ cho hần làm tổng quản U Châu quả quyết không dễ dàng động tới hần nhưng những người khác, Thế Tích còn lão Diêu mấy người bọn họ, người cần phải an tâm bọn họ lại. Khắc Minh hiện tại đóng ở Kế Châu, người phải biết rằng hần là người có tài có thực học tâm cao khí ngạo lần này người đi Lĩnh nam thời gian trôi qua chỉ sợ nhạt phai giao tình.

- Vậy người cho rằng...

Lý Ngôn Khánh ngưng mắt nhìn Vô Kỵ.

- Mọi người nắm đó vì người mà tụ tập với nhau, cũng bởi vì người mà quy phụ Quan Trung, hiện tại bọn họ cũng vì người mà bị triều đình xa lánh chèn ép, mà chính người cũng bị xa phò tới Lĩnh Nam, Dương Chân, thứ cho ta nói thẳng, giao tình là giao tình, nhưng ba năm trôi qua giao tình chưa chắc đã bền chắc, người có thể cam đoan Khắc Minh không cải biến chủ ý, Thế Tích không mang lòng bất mãn không?

Lý Ngôn Khánh hít sâu một hơi từ từ ngồi xuống.

Hần không phải không suy nghĩ chuyện này nhưng không chu toàn như Vô Kỵ.

Hoặc lác có thể nói hần vô cùng tin tưởng tình bạn nhưng đôi khi tình bạn cũng cần lợi ích.

- Vậy người nói phải làm sao bây giờ?

- Cho bọn họ một hi vọng.

Trưởng Tôn Vô Kỵ không hề do dự thốt ra.

- Hi vọng?

- Đúng là hi vọng.

Ngôn Khánh nhắm mắt lại, trầm tư không nói.

Trưởng Tôn Vô Kỵ lại nói:

- Dưỡng Chân ta biết trong lòng ngươi có băn khoăn.
- Kỳ thật ngoại trừ bề hạ trong dòng họ Lý thị, ai có thể thích hợp hơn ngươi? Năm đó tuổi tác của ngươi không đủ cho nên không có thanh danh khó có thể tự lập, ba năm năm năm trôi qua ai còn dám nói tuổi tác tư lịch của ngươi không đủ đây?

Nói xong những lời này Trưởng Tôn Vô Kỵ tựa hồ dễ dàng hơn rất nhiều.

- Khắc Minh cũng nói với ta, nếu như ngươi nguyện ý dừng cờ hãn có thể làm ngoại viện cho ngươi.
- Kế Châu đúng là nghèo nàn nhưng tinh binh nhuệ sĩ lớp lớp ngươi có thể cho hãn hi vọng để hãn an tâm chờ đợi.
- Lão Từ cũng thế.
- Luận giao tình ngươi cùng với lão Từ kết giao còn sớm hơn cả ta, ngươi cũng biết, lão Từ chỉ phục mình ngươi, bây giờ nếu ngươi không cho hãn hi vọng thì làm sao hãn có thể vì ngươi mà cống hiến.

Những lời này khiến cho Lý Ngôn Khánh kinh ngạc.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói những lời này cho thấy buộc hãn phải tỏ rõ thái độ.

Kỳ thật tâm tư của Lý Ngôn Khánh Trưởng Tôn Vô Kỵ không phải không biết nhưng có một số việc hãn cũng thế, Đỗ Như Hối cũng thế, Từ Thế Tích, La Sĩ Tín Vương Phục Bảo, Lưu Hắc Các Điều Ý đều cần một thái độ xác minh.

Hàm hàm hồ hồ cuối cùng khiến cho mọi người sinh hiểu lầm.

Những người này hoặc tài hoa xuất chúng hoặc dã tâm bừng bừng.

Bọn họ nguyện ý thuận phục Lý Ngôn Khánh vì bọn họ tin tưởng Lý Ngôn Khánh có thể cho họ một tương lai sáng rọi, nhưng nếu như Lý Ngôn Khánh tiếp tục hàm hồ sớm muộn sẽ khiến cho khối liên kết này sụp đổ, cũng giống như Lý Thế Dân đoạt chiến công tranh quyền lực mục tiêu rõ ràng nên Thiên sách phủ mới bền vững như thép.

Hiện tại Trưởng Tôn Vô Kỵ cần Lý Ngôn Khánh cho thấy rõ thái độ của hãn.

Thật sự muốn cho thấy sao?

Lý Ngôn Khánh thở ra một hơi mở to mắt nhìn Trưởng Tôn Vô Kỵ.

- Vô Kỵ trời biết đất biết ta biết ngươi biết... nhiều nhất là năm thứ năm ta nhất định trở lại Trường An.

Câu nói này vừa ra khỏi miệng Trưởng Tôn Vô Kỵ đã tươi cười rạng rỡ.

Hãn liên tục gật đầu giữ chặt cánh tay của Lý Ngôn Khánh:

- Như thế chúng ta chờ ngươi năm năm. Dưỡng Chân đừng làm chúng ta thất vọng.

Trong lòng bỗng nhiên thoải mái hơn rất nhiều.

Lý Ngôn Khánh cất bước rời khỏi đại sảnh, tiến tới cửa hiên trúc lâu nhìn lên trời xanh.

Năm năm nói dài cũng không dài nói ngắn cũng không ngắn.

Ta thật sự có thể thành công sao?

Buổi tối Trường An chưa ngủ.

Lý Thế Dân biết được tin Lý Ngôn Khánh đồng ý xuôi nam thì ngũ vị pha trộn.

Vốn hãn sẽ tưởng mình cao hứng nhưng bây giờ lại cảm thấy hơi mất mát.

Không thể phủ nhận Lý Ngôn Khánh ở Trường An đã mang tới cho hắn rất nhiều áp lực cho dù Ngôn Khánh có làm ra chuyện gì thì cũng không có cách nào cảm thụ được điều đi Lý Huyền Phách, rút đi Lý Tĩnh, làm mất phụ tá đắc lực của hắn, mà thái tử hiện tại thì quật khởi thời gian trôi qua đã đủ lông đủ cánh.

Hiện tại Lý Ngôn Khánh phải đi rồi.

Nhưng tại sao mình không có chút vui vẻ nào.

Trái lại lại có một cảm giác mất mát mệt mỏi chưa bao giờ có.

Đêm đã khuya ở ngoài phòng nổi gió lên, càng hiện ra vẻ đìu hiu.

Lý Thế Dân đứng ở trong hành lang nhìn cảnh lá khô héo, bất động hồi lâu.

Ở sau lưng truyền tới tiếng bước chân.

Một cái đại bào choàng lên trên người của hắn.

Lý Thế Dân không quay đầu lại mà đột nhiên hỏi:

- Tú Tú có phải là ta đã làm sai rồi không?

Ôn vương phi dịu dàng cười rồi nói khẽ:

- Tần vương chàng không có làm sai, nếu như sai thì chỉ có thể nói là do chàng quá xuất sắc thôi.

- Vậy sao?

- Hà Nam vương sắp rời khỏi Trường An sao chàng lại rầu rĩ không vui.

- Ta không biết ta vốn nghĩ rằng mình sẽ vui mừng nhưng Tú Tú có lẽ nàng không biết, Dương Chân cho ta áp lực quá lớn, thật sự là quá lớn! Ta không biết ta để cho hắn rời khỏi Trường An đến tột cùng là đúng hay là sai... vốn chúng ta có thể là bằng hữu tốt nhưng hiện tại sao lại trở nên cục diện gay gắt như vậy?

Vấn đề này Ôn vương phi không biết phải trả lời thế nào.

- Ta biết rõ.

Ôn vương phi ngạc nhiên hỏi:

- Tần vương biết rõ chuyện gì?

Lý Thế Dân thở dài một tiếng.

- Thiên hạ vì lợi mà nhốn nháo, vốn ta cho rằng Dương Chân cũng là một loại người giống như ta.

Theo thực tế mà nói, Lý Thế Dân là người làm theo lợi ích.

Chỉ cần hữu dụng với hắn hắn sẽ tận tâm thu hoạch đối với hắn không có lợi hắn sẽ không có chút thương tiếc nào.

Chuyện này vốn cũng không có gì sai lầm, chỉ là một lựa chọn bình thường, lúc trước hắn chiêu hàng Uất Trì Kính Đức cũng không nghĩ tới nhiều cảm thụ của Lý Ngôn Khánh, từ chỗ nào cho thấy hắn nghĩ Lý Ngôn Khánh và hắn là cùng một loại người... để đạt được mục đích sẽ không từ thủ đoạn. Chỉ tiếc hắn không ngờ Ngôn Khánh lại làm ra thủ đoạn kịch liệt như vậy.

Một bước sai từng bước sai.

Lúc hắn muốn vặn hỏi lại thì hắn và Lý Ngôn Khánh đã trở thành đối thủ.

Cho dù Lý Ngôn Khánh không cờ xí rõ nét đầu nhập vào thái tử nhưng Lý Thế Dân cũng biết mình không có thể phục chiếm được Lý Ngôn Khánh lại.

Trừ phi...

Trong đầu của Lý Thế Dân hiện ra một ý niệm.

Nhưng sau đó hắn lập tức đuổi ý niệm này đi.

788. Chương 40: Man Hoang.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

- Chàng khi nào thì khởi hành?

Ôn vương phi hỏi.

Lý Thế Dân nghĩ nghĩ:

- Chậm thì sau mùa đông ta phải tới Quý châu, rồi sau đó còn phải chuẩn bị đủ mọi thứ chỉ sợ khó có thể ở Trường An tới sang năm.

- Như vậy thiếp đi chuẩn bị hành lý cho chàng.

Lý Thế Dân quay đầu lại nhìn nữ nhân thanh mai trúc mã từ nhỏ này, trong lòng sinh ra ngàn vạn nhu tình.

Hắn vươn tay dùng sức ôm Ôn vương phi vào ngực.

Ánh mắt thâm thúy, đột nhiên Lý Thế Dân hiện ra một sự vui vẻ: Mặc kệ thế nào ta cũng đã đi trước một bước.

Đối với Lý Thế Dân mà nói, đem Lý Ngôn Khánh đuổi ra khỏi Trường An là một quyết định chính xác.

Chỉ cần Ngôn Khánh một ngày còn ở Trường An thì hắn sẽ có một áp lực không hiểu nổi.

Trường An tuy lớn nhưng đối với Lý Ngôn Khánh mà nói lại hơi nhỏ.

Chiếu thư còn chưa phát ra Lý Ngôn Khánh đã tranh thủ thời gian.

Lần này đi Lĩnh Nam, không biết khi nào mới có thể trở về, Bùi Thúy Vân, Trương Tôn Vô Cấu còn có Mao Tiểu Niệm không thể đi cùng. Ba đứa con cũng ở lại Trường An, nếu không như vậy Lý Uyên làm sao có thể yên tâm để Lý Ngôn Khánh rời đi?

Cho nên Lý Ngôn Khánh vừa vận thanh nhàn, cả ngày làm bạn với đám con.

Tuy nhiên trong lúc nhàn rãi Lý Ngôn Khánh cũng liên tiếp đón một đám hảo hữu quen biết trước kia.

Những người năm đó ở Kỳ Lân quán như Khổng Dĩnh Đạt hiện tại cũng thi triển tài năng, còn có Đậu Uy, Đậu Phụng Tiết, Đậu Hiền bọn họ cũng tiến tới bái vọng, hắn thần không biết quỷ không hay đem một đám tâm phúc sắp xếp đi.

Ví dụ như Tổng Lệnh Văn được đưa tới Bắc Nha.

Cháu trai của Vương Chính cũng được điều đi tới Trường An.

Một nhà Hùng Vĩ ở Trường An mở thương hộ, thông qua quan hệ với Vũ Sĩ Ước nhanh chóng vững chân ở Trường An.

Ngoài ra Trương Tôn Vô Kỵ được Lý Ngôn Khánh sắp xếp tiến vào Sùng Văn quán, làm báii trực học sĩ.

Sùng Văn quán là của Đông cung, Lý Ngôn Khánh mượn phương thức này chiếm lấy tín nhiệm của Lý Kiến Thành, có thể cam đoan cả nhà không lo.

Mà Trịnh Đại Bưu và Liễu Hanh đều lấy được một cái xuất thân tốt.

Vũ Đức năm thứ ba tháng chín, Lý Đạo Huyền phụng chỉ đảm nhiệm chức vụ Đại Hành Thai Kinh Tương đạo, tương châu tổng quản kiêm thích sứ.

Vừa mới bắt đầu được tin hắn đã yêu cầu đem Từ Thế Tích, Tô Định Phương điều tới Tương Châu Lý Uyên không hề do dự đáp ứng, phong Từ Thế Tích làm tả vũ hầu tướng quân, Tô Định Phương làm tả đồn vệ tướng quân, tiến về Tương Châu hiệp trợ Lý Đạo Huyền làm việc.

Ngày mười tám tháng chín, Lý Uyên một lần nữa hạ chiếu sắc lệnh cho Hà Nam vương Lý Ngôn Khánh làm Thiên Hùng đại tướng quân, kinh lược Lĩnh Nam năm mươi bốn châu huyện, phong cho Lý Ngôn Khánh làm An Nam đại đô đốc.

Lý Ngôn Khánh sau khi tiếp chỉ liền vui vẻ.

- Bệ hạ nếu như đi buôn bán thì nhất định là một vốn bốn lời.

Đóa Đóa hiểu kỳ nói:

- Lời này của người là có ý gì, chẳng lẽ chức quan này không tốt sao?

Trưởng Tôn Vô Kỵ lắc đầu liên tục, giải thích cho Đóa Đóa:

- Không phải không tốt mà là vô cùng tốt... ha ha, người có biết Lĩnh Nam năm mươi bốn châu huyện là gì không?

Chớ nói Đóa Đóa không rõ mà Lý Ngôn Khánh cũng không rõ lắm.

Bùi Thúy Vân lại để cho người mang tới một địa đồ Lĩnh Nam, Trưởng Tôn Vô Kỵ vẽ lên một đường vòng:

Theo khu vực mà nói, An Nam này bao gồm một nửa khu vực Lĩnh Nam, tuy nhiên ở nơi đó đa phần là đất man hoang không có thành trấn, không có thôn xóm, làm chỗ ở của thổ dân Lý man.

- Sao?

- Còn nữa ở những nơi như Lục Châu Phong Châu Phúc Lộc châu Vũ An châu hơn mười châu huyện hôm nay vẫn là đất của Tiêu Tiễn.

Trong năm Khai Hoàng ở tiền triều, Tùy Văn Đế bình định Giang Nam xong đã từng có ý đồ khai hoang những nơi này cho nên thiết lập năm mươi bốn châu huyện, chiêu an khâm châu Lý suất Ninh Mãnh Lục vào triều, tuy nhiên vì đủ loại nguyên nhân mà Lý suất không thể tới, giao cho con hấn là Ninh Trường Chân đi vào, Ninh Trường Chân sau đó làm Khâm châu thích sứ, về sau Dương Quảng đăng cơ khai chiến với dân tộc Thổ Dục Hồn rồi lại dùng binh với Cao Ly cho nên Lĩnh Nam tất cả châu huyện lại ở vào trạng thái hoang phế, một mực do Ninh Trường Chân chấp chưởng.

- Điều này không phải nói An Nam đô đốc này không ra gì sao?

Đóa Đóa kinh hô lên một tiếng:

- Vậy Dương Chân đi tới đó thì có lợi gì?

Lý Ngôn Khánh cười cười cũng không lên tiếng.

Hắn đứng ở trước địa đồ im lặng quan sát hồi lâu không nói một lời.

- Cũng không phải là không có chỗ tốt.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói:

- Kỳ thật ở trong năm Nhân thọ đầu năm Đại Nghiệp, vì đảm bảo cho Lĩnh Nam đạo khai phát mà triều đình thậm chí đem thổ hoàng đế nơi đó là Phùng Ấng điều tới Trung nguyên, tuy nhiên lần chinh phạt Cao Ly thất bại, thiên hạ đại loạn Phùng Ấng thừa cơ trở về Lĩnh Nam, cuộc khai phát không thể không bỏ dở, hiện tại ở Khâm Châu Ung Châu hai địa phương có một chút căn cơ.

Nhưng ngoại trừ điều này thì tất cả các châu huyện đều hoang vu.

- Cái gì hoang vu, là một cục diện rối rắm, Dương Chân bằng không chàng nói với bệ hạ không đi nữa.

Bùi Thúy Vân nhú mày ngài phản nản nói.

- Cái gì cũng không có còn phải đối mặt với hai nơi rắn rít, Lý nhân cũng thê, Phùng gia cũng thể hiện tại chưa quyết định lập trường, Dương Chân đi tới đó không phải mặc để người ta chém giết sao?

Vốn tưởng rằng đi Lĩnh Nam còn là một chuyện tốt không ngờ không phải như vậy.

Lưu vong thì cũng thôi đi nhưng xem ra là nguy hiểm trùng trùng điệp điệp.

Ngay cả Trưởng Tôn Vô Cầu cũng lộ ra vẻ lo lắng Lý Ngôn Khánh dù chưa mở miệng nhưng cũng nhìn ra sự âu lo trong đôi mắt sáng của nàng.

- Kỳ thật chưa hẳn có quá nhiều nguy hiểm.

Lý Ngôn Khánh đột nhiên mở miệng, chỉ tay vào một chỗ hải vực:

- Nơi này không kém, sản vật rất phong phú hơn nữa còn có một cảnh biển tự nhiên không đóng băng có thể sử dụng, bởi vậy có thể nhìn xuống đông nam, ha ha nếu không như vậy bộ hạ làm sao có thể cho ta quyền lực lớn như thế.

- Vô Kỳ người lập tức tiến về Lạc Dương, mời Sài công hỏa tốc đem tên gia hỏa Phù Nam tới Cửu huyện.

Phù Nam chính là sứ giả Thực Tịch quốc.

Trong những năm Đại Nghiệp Thực Tịch quốc chủ động mang sứ giả điều đến Lạc Dương.

Không ngờ tên Phù Nam không những không được gặp Dương Quảng mà sau đó thiên hạ đại loạn thế cục xấu đi, Phù Nam sứ giả đáng thương không có đủ tiền bạc trở về, đành phải ở Thông Xa phố sinh sống, Lạc Dương sau khi chiến bại Sài Hiếu Hòa đầu tiên tới Lạc Dương phát hiện ra Phù Nam liền đem hắn ở bên cạnh mình.

Không ngờ rằng...

Lý Ngôn Khánh cười ha hả nói với Trưởng Tôn Vô Cầu:

- Quan Âm tỳ chớ lo lắng, phu quân của nàng thần thông quảng đại, Lĩnh Nam càng như thế càng cho ta dễ thi triển quyền cước.

789. Chương 41: Lý Tiên Sinh.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

- Điều này không phải nói An Nam đô đốc này không ra gì sao?

Đóa Đóa kinh hô lên một tiếng:

- Vậy Dương Chân đi tới đó thì có lợi gì?

Lý Ngôn Khánh cười cười cũng không lên tiếng.

Hắn đứng ở trước địa đồ im lặng quan sát hồi lâu không nói một lời.

- Cũng không phải là không có chỗ tốt.

Trưởng Tôn Vô Kỳ nói:

- Kỳ thật ở trong năm Nhân thọ đầu năm Đại Nghiệp, vì đảm bảo cho Lĩnh Nam đạo khai phát mà triều đình thậm chí đem thổ hoàng đế nơi đó là Phùng Áng điều tới Trung nguyên, tuy nhiên lần chinh phạt Cao Lý thất bại, thiên hạ đại loạn Phùng Áng thừa cơ trở về Lĩnh Nam, cuộc khai phát không thể không bỏ dở, hiện tại ở Khâm Châu Ung Châu hai địa phương có một chút căn cơ.

Nhưng ngoại trừ điều này thì tất cả các châu huyện đều hoang vu.

- Cái gì hoang vu, là một cục diện rối rắm, Dương Chân bằng không chàng nói với bộ hạ không đi nữa.

Bùi Thúy Vân nhíu mày ngài phàn nàn nói.

- Cái gì cũng không có còn phải đối mặt với hai nơi rắn rít, Lý nhân cũng thê, Phùng gia cũng thể hiện tại chưa quyết định lập trường, Dương Chân đi tới đó không phải mặc để người ta chém giết sao?

Vốn tưởng rằng đi Lĩnh Nam còn là một chuyện tốt không ngờ không phải như vậy.

Lưu vong thì cũng thôi đi nhưng xem ra là nguy hiểm trùng trùng điệp điệp.

Ngay cả Trương Tôn Vô Cẩu cũng lộ ra vẻ lo lắng Lý Ngôn Khánh dù chưa mở miệng nhưng cũng nhìn ra sự âu lo trong đôi mắt sáng của nàng.

- Kỳ thật chưa hẳn có quá nhiều nguy hiểm.

Lý Ngôn Khánh đột nhiên mở miệng, chỉ tay vào một chỗ hải vực:

- Nơi này không kém, sản vật rất phong phú hơn nữa còn có một cảng biển tự nhiên không đóng băng có thể sử dụng, bởi vậy có thể nhìn xuống đông nam, ha ha nếu không như vậy bộ hạ làm sao có thể cho ta quyền lực lớn như thế.

- Vô Kỵ người lập tức tiến về Lạc Dương, mời Sài công hỏa tốc đem tên gia hỏa Phù Nam tới Cung huyện.

Phù Nam chính là sứ giả Thực Tịch quốc.

Trong những năm Đại Nghiệp Thực Tịch quốc chủ động mang sứ giả điều đến Lạc Dương.

Không ngờ tên Phù Nam không những không được gặp Dương Quảng mà sau đó thiên hạ đại loạn thế cục xấu đi, Phù Nam sứ giả đáng thương không có đủ tiền bạc trở về, đành phải ở Thông Xa phố sinh sống, Lạc Dương sau khi chiến bại Sài Hiếu Hòa đầu tiên tới Lạc Dương phát hiện ra Phù Nam liền đem hắn ở bên cạnh mình.

Không ngờ rằng...

Lý Ngôn Khánh cười ha hả nói với Trương Tôn Vô Cẩu:

- Quan Âm tỳ chó lo lắng, phu quân của nàng thần thông quảng đại, Lĩnh Nam càng như thế càng cho ta dễ thi triển quyền cước.

Đúng lúc này ở phía ngoài truyền tới thanh âm của Lương Lão Thực.

- Vương gia Từ tướng quân phái người tới đây ở trong đại sảnh cầu kiến.

Ngôn Khánh khẽ giật mình ngạc nhiên nói:

- Thế Tịch lúc này phái người tới đây hẳn là có chuyện khẩn yếu.

- Vô Kỵ ta và người mau qua xem.

Dứt lời Lý Ngôn Khánh liền mang Trương Tôn Vô Kỵ ra ngoài, tiến vào trong đại sảnh vương phủ.

Tiến vào đại sảnh chỉ thấy ở trong đó có một già một trẻ đồng thời đứng dậy.

Người trẻ không xa lạ gì chính là Mã Chu.

Nhưng lão nhân áo bào màu xanh bên cạnh thì Lý Ngôn Khánh lại không nhận ra.

- Mã Chu, Thế Tịch bên kia xảy ra chuyện sao?

Mã Chu tiến lên phía trước hành lễ:

- Vương gia, Từ tướng quân tất cả đều mạnh khỏe, trước khi thuộc hạ tới đây hắn và Tô tướng quân chuẩn bị khởi hành tiến về Tương châu.

Từ tướng quân nghe nói vương gia muốn đi Lĩnh Nam cho nên để cho thuộc hạ và Lý tiên sinh tới đây.

Tướng quân nói Lý tiên sinh đối với tình hình Lĩnh Nam rất tinh tư, không chừng còn có thể phân ưu cho vương gia.

Lý tiên sinh?

Ngôn Khánh hiểu kỳ nhìn lại lão giả mặc áo bào màu xanh kia.

Chỉ thấy lão giả kia tuổi tác ước chừng năm mươi râu tóc xám trắng hình thể to lớn, lộ ra một khí thế bình nghiệp.

Lý Ngôn Khánh cảm thấy kỳ quái, Lý tiên sinh này rốt cuộc có lai lịch thế nào.

Lại nghe Trưởng Tôn Vô Kỵ ở bên cạnh kinh hô:

- Đây hẳn là Lý thúc phụ Lý đại tướng quân?

Lão nhân cũng kinh ngạc nhìn Trưởng Tôn Vô Kỵ:

- Người là...

- Gia phụ là Trưởng Tôn Thịnh, con là Trưởng Tôn Vô Kỵ, hơn mười năm trước từng ở trong nhà bá kiến đại tướng quân.

- A, đúng là tiểu công tử.

Lão nhân tiến về phía trước khiến cho Lý Ngôn Khánh trợn mắt há hốc mồm.

Đại tướng quân?

Người này chẳng lẽ lại là quan viên Tùy thất.

Trưởng Tôn Vô Kỵ tiến lên hành lễ rồi sau đó cười ha hả với Lý Ngôn Khánh:

- Dưỡng Chân có lẽ người không biết đại tướng quân.

Lý đại tướng quân chính là cháu ngoại trai của Khai hoàng nguyên lão Hàn Cầm Hồ Hàn trụ quốc, tả võ vệ đại tống quân cùng với gia phụ quan hệ vô cùng tốt, Lý thúc phụ đây là em rể của con Hà Nam vương.

Cháu ngoại trai của Hàn Cầm Hồ.

Đây không phải là Lý Tịnh sao?

Lý Ngôn Khánh cảm thấy khó hiểu, chỉ thấy lão nhân kia tiến lên.

- Thảo dân Lý Đoan bá kiến Hà Nam vương.

- Tướng quân miễn lễ...

Nói xong hắn ngẩng đầu nhìn Trưởng Tôn Vô Kỵ nghi hoặc hỏi:

- Xin hỏi tướng quân có biết Lý Tịnh không?

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhin không được cười to.

Lý Đoan cũng cười hắn hồi đáp:

- Vương gia Lý Tịnh chính là đệ đệ của thảo dân, hắn tự là Dương Sư mà Đoan tự là Dương Vương.

Lý Ngôn Khánh trợn mắt há hốc mồm...

Lý Ngôn Khánh chưa hề nghe nói tới Lý Đoan này.

Cho dù trong năm Đại Nghiệp Lý Ngôn Khánh cũng chưa từng nghe tới người này, tả võ vệ đại tướng quân chức quan này không thấp mà lại không có tiếng tăm gì không khỏi khiến người ta kỳ quái.

Trưởng Tôn Vô Kỵ khẽ nói:

Lý thúc phụ là người của Ân thái tử.

Lý Ngôn Khánh lúc này hiểu ra.

Hóa ra Lý Đoan là tùy tùng của Dương Dũng trách không được trong năm Đại Nghiệp không có tiếng tăm gì.

Mọi người sau khi ngồi xuống Lý Ngôn Khánh dưới sự giới thiệu của Trưởng Tôn Vô Kỵ liền biết được ẩn tình, hóa ra trong năm Khai Hoàng thứ hai mươi, Tùy Văn Đế trực xuất thái tử Dương Dũng sửa lập Dương Quảng làm thái tử, Lý Đoan tuy là người của Dương Dũng nhưng không bị trùng kích quá lớn.

Vì sau lưng của Lý Đoan còn có Dương Tố.

Cho nên mặc dù Dương Dững bị đổ nhưng Lý Đoan cũng không bị ảnh hưởng nhiều, thậm chí trong năm Nhân Thọ Lý Đoan còn phối hợp với Hán vương Dương Lượng chinh phạt Đột Quyết, chiến công hiển hách, về sau Lý Đoan bị bệnh không thể không về nhà tĩnh dưỡng, mà Tùy Văn Đế lại mất ở thời điểm này, Hán vương Dương Lượng chiếm cứ Thái Nguyên muốn mời Lý Đoan ra hiệp trợ.

790. Chương 42: Phùng Áng.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Dương Lượng binh bại Lý Đoan nhận lấy liên lụy.

Nhưng Dương Tổ ra mặt tiến cử hiền tài khiến cho Lý Đoan thoát khỏi tai ương tù ngục.

Cho dù như vậy Dương Quảng cũng không dùng hắn, Lý Đoan rất thông minh tiếp tục dưỡng bệnh trong nhà tuyệt đối không đảm chính sự, đến khi Dương Tổ ốm chết Dương Quảng cũng không để ý tới Lý Đoan nữa, vì vậy Lý Đoan dứt khoát cáo lão về quê Dương Quảng cũng thuận thế nhận lời.

Cho nên nói huynh đệ Lý Đoan liên quan tới Dương Tổ rất lớn.

Lý Đoan năm hơn bốn mươi tuổi phải cáo lão về quê, mà Lý Tịnh chìm nổi trên quan trường hai mươi năm cũng chỉ là quận thừa Mã Ấp.

Tùy Dạng Đế sau ba lần chinh phạt Cao Ly thời cuộc rung chuyển .

Lý Đoan mang theo người nhà trốn trong núi tị nạn.

Mãi đến khi Lý Uyên khởi binh ở Thái Nguyên, Lý Đoan mới trở về gia viên.

Sau đó Lý Ngồn Khánh khởi động cuộc chiến ở Hà Bắc dùng thế dễ như trở bàn tay nhanh chóng giải quyết Đâu Kiến Đức.

Từ Thế Tích đóng ở Hà Gian cũng đúng là lúc Vương Hoàng không làm Kỳ Lân đài nữa mà sang tác Đại Nghiệp Khuyết Thất lục.

Ở Hà Gian Từ Thế Tích tình cờ nhắc tới Lý Tịnh.

Bởi vì Ngồn Khánh trong thư từng viết cho hắn biết, nếu bàn về người thiện chiến trên điều đình không phải thân vương không phải Lý Ngồn Khánh cũng không phải Từ Thế Tích hắn.

Mà chính thức được xưng thiện chiến binh pháp đệ nhất thì không có ai có thể hơn Lý Dực Sư

Từ Thế Tích dĩ nhiên không phục lắm, vì vậy hắn cùng với Vương Hoàng đề cập tới Lý Tịnh, Vương Hoàng thì biết rõ Lý Tịnh, đồng thời đối với Lý Đoan cũng rất hiểu rõ.

Hắn nói với Từ Thế Tích:

- Nói tới binh pháp đệ nhất vương thượng cũng không nói ngoa, mưu của Lý Dực Sư tuyệt đối không thua bất kỳ người nào, nhưng mà trong cuộc đời của hắn lại sợ một người chính là huynh trưởng của hắn Lý Đoan Lý Dực Vương. Mười lý Đoan không so được Lý Tịnh nhưng mà tính toán của Lý Tịnh chưa bao giờ qua được mắt của Lý Đoan, nếu như Hà Nam vương muốn đề phòng Lý Tịnh mà không có Dực Vương trợ giúp sẽ gặp thiệt thòi.

Cái này chính là đạo lý vô quýt dày có móng tay nhọn.

Vương Hoàng cùng với Lý Đoan nhận thức nhau hơn nữa giao tình cũng rất sâu.

Vì vậy sau khi hắn trở về Thái Nguyên liền thuyết phục Lý Đoan trước hết hiệu lực dưới trướng Từ Thế Tích sau đó tận dụng cơ hội mà đề cử.

Lý Tịnh chọn Lý Thế Dân nhưng không có nghĩa là Lý Đoan cũng chọn Lý Thế Dân.

Các gia tộc đều không bỏ trứng vào chung một giỏ, đây là cách sinh tồn của bọn họ, Lý Đoan không hề do dự chọn Lý Ngôn Khánh không phải hẳn không muốn quy phụ Lý Kiến Thành mà là Lý Kiến Thành tuyệt đối không coi trọng hẳn ở tình huống hiện tại.

Mà Lý Ngôn Khánh với thanh danh ở bên ngoài cũng không khiến Lý Đoan phải ủy khuất.

Nghe nói Lý Ngôn Khánh tiến về Lĩnh Nam, Từ Thế Tích cùng Lý Đoan thương nghị cho rằng thời cơ đã tới Lý Đoan liền tới Trường An.

Lý công vương lần này đi Lĩnh Nam, may rủi chưa biết.

Ở Lĩnh Nam hoàn cảnh vô cùng ác liệt, vương gia cần phải cẩn thận, đồng thời vương phủ ở Trường An cũng cần có người tọa trấn.

Lý Ngôn Khánh không rõ Lý Đoan này có bản lĩnh gì.

Tuy nhiên có thể làm một đại tướng quân ở nhà Tùy nghĩ lại cũng không hề kém, phải biết rằng trong năm Khai Hoàng cho dù lão quái vật như Trịnh Đại Sĩ cũng chỉ được làm tới xa kỵ tướng quân, tương ứng với Ung Kích Lang Tướng trong năm Đại Nghiệp cho nên cho thấy Lý Đoan này cũng không hề tầm thường.

Hơn nữa Lý Ngôn Khánh cũng không phải ghét bỏ.

Lý Đoan nhìn có vẻ năm mươi sáu mươi tuổi.

Ở Trường An thì còn được nếu như tới Lĩnh Nam ác liệt, có chuyện bất ngờ thì Lý Ngôn Khánh làm sao có thể yên tâm được.

Tuy nhiên không lập công thật không có mặt mũi nào ở Trường An, nếu như Hà Nam vương cho rằng lão hủ già nua không chịu trọng dụng thì lão hủ dứt khoát về nhà.

- Lý công nói quá lời quá lời rồi.

Lý Ngôn Khánh không ngờ Lý Đoan lại là người quyết liệt như thế.

Hắn sửng sốt sau đó liền cười cười:

- Lý công đã nguyện ý như vậy, tiểu vương cầu còn không được.

Lý Đoan là người mạnh mẽ.

Đây là cảm thụ ban đầu của Lý Ngôn Khánh.

Nếu như Lý Tịnh là trí soái thì Lý Đoan chính là thuần túy quân nhân có một cảm giác mạnh mẽ mãnh liệt.

- Lý Tịnh lúc học ở trường cũng là thời kỳ vinh quang nhất của Hàn Cẩm Hồ Hàn lão trụ quốc.

Cho nên Lý Tịnh chưa bao giờ ở trong quân sinh hoạt, hơn nữa được Hàn lão trụ quốc ủng hộ tầm mắt vô cùng rộng lớn về sau hẳn lại được Dương Tổ coi trọng thiếu niên có thể nói là thuận buồm xuôi gió về sau bởi vì chuyện của Dương Tổ mà liên quan, một mực không được trọng dụng cũng coi như ở trong quan trường lịch lãm một phen.

Đêm đó Lý Ngôn Khánh cùng với Trưởng Tôn Vô Kỵ ở trong trúc lâu nói chuyện phiếm, đừng nhìn Lý Ngôn Khánh danh vọng cao hơn so với Trưởng Tôn Vô Kỵ, Vô Kỵ sinh trưởng trong gia đình quan lại đã lâu, đối với bí mật ở trong các nhà quan lại đều nắm rõ như lòng bàn tay, mà Lý Ngôn Khánh đàm luận với Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng đặc biệt hưng phấn.

- Tình huống của Lý Đoan thúc phụ không giống như Lý Tịnh.

Hắn già hơn Lý Tịnh gần mười tuổi cho nên thiếu niên không giống như Lý Tịnh, năm mười bốn tuổi tòng quân từ một đội trưởng từ từ lên chức.

Lý Đoan chính thức lập nghiệp là lúc Hàn Cẩm Hồ mất được Sử Vạn Tuế đề cử trở thành thống soái trong quân, về sau Theo Dương Tổ, Sử Vạn Tuế Cao Đình Hạ Nhược Bật bọn họ cuối cùng đạt được vị trí đại tướng quân.

Cũng vì nguyên nhân này mà Lý Dực Vương không giống như Lý Tịnh tầm mắt không rộng lớn mưu lược cũng không xuất chúng lắm.

Nhưng người này làm chủ soái rất tốt phàm là chuyện đã an bài hẳn hoàn thành vô cùng xuất sắc, Vương Hoàng tiên sinh nói rằng hẳn có thể chế trụ Lý Tịnh có lẽ cũng xuất phát từ điểm này.

Chi tiết tỉ mỉ quyết định thắng bại.

Lý Ngôn Khánh cũng kết luận cuối cùng là như vậy.

Đồng thời lần này hẳn tiến về Lĩnh Nam, có một lão nhân kinh nghiệm phong phú như vậy đi theo cũng tránh cho rất nhiều phiền toái.

Quan trọng nhất là Lý Đoan cùng với Phùng gia có giao tình.

Phùng Áng lúc đến Trung Nguyên đã từng hiệu lực dưới trướng của Lý Đoan.

Nói một cách khác, Lý Đoan chính là lão thượng cấp của Phùng ÁnPhùng Áng đến tột cùng lựa chọn thế nào hiện tại không rõ ràng.

Tuy nhiên có Lý Đoan ở đây Lý Ngôn Khánh có thêm vài phần nắm chắc.

- Nhà có một lão nhân như thế cũng như có một bảo bối.

Trường Tôn Vô Kỵ biết rõ, Lý Ngôn Khánh cũng không phải là đơn thuần tán thưởng Lý Đoan như vậy.

Nếu không phải Vương Hoàng đề cử chỉ sợ Lý Đoan cũng không dễ dàng tới đây.

Lý Uyên ủy nhiệm Lý Ngôn Khánh xong nhanh chóng ra một đạo sắc lệnh, cho Lý Thế Dân tiết chế binh mã trong thiên hạ, tổng đốc cuộc chiến Bình Nam.

Cuối tháng chín Lý Thế Dân suất bộ lên đường tiến về phía Tô Châu.

Trong nhất thời ánh mắt của thiên hạ đều tập trung trên người của Lý Thế Dân.

Mà Lý Thế Dân rời khỏi Trường An đến ngày thứ ba, một đội nhân mã cũng từ sáng sớm lặng yên xuôi nam.

791. Chương 43: Trương Trọng Kiên Chuẩn Bị.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Trầm Pháp Hưng đầu hàng cũng biểu thị cho Giang Đông chính thức thống nhất Tiêu thái hậu hạ lệnh di giá tới huyện Tiền đường, ổn định cục diện Tiêu Tùy lại.

Tiêu tiễn thì định đô ở Giang Lăng, cùng với Tiêu thái hậu trở thành xu thế hai góc của tam giác.

Trong lúc lơ đãng hai bọn họ cùng với Lý Đường trở thành thề chân vạc, ẩn ẩn tái hiện xu thế tam quốc cuối thời Đông Hán.

Thậm chí có người hiểu chuyện còn so sánh Lý Đường với Tào Ngụy, Tiêu Tùy với Đông Ngô.

Tiêu Tiễn dĩ nhiên trở thành Thục Hán, tuy nhiên so với Thục Hán thời kỳ tam quốc Tiêu Tiễn không bằng được đặc biệt là sau khi mất đi ba thực Tiêu Tiễn đã mất đi điểm tựa.

Đây cũng là lý do vì sao Tiêu Tiễn dốc sức liều mạng mưu đồ cùng với Tiêu thái hậu kết minh, cả hai đều là Tiêu thị tộc nhân Lan Lăng thời gian hai bên hợp tác không lớn nhưng mà Tiêu Tiễn tự tin chỉ cần hẳn bảo trụ Kinh Tương cùng với Tiêu thái hậu đứng vững chân là được.

Vũ Đức năm thứ ba vào tháng mười Lý Uyên một lần nữa truyền chiếu.

Hắn sắc phong cho Thiên Sách đại tướng quân Tần vương Lý Thế Dân làm thượng thư lệnh tổng đốc chiến sự Kinh Tương.

Chức vụ này hiển hách cho thấy Lý Uyên đã quyết tâm bình định Giang Nam, lòng người các nơi ở Giang Nam liền bàng hoàng.

Phòng Ngạn Khiêm bắt đầu từ mùa đông trở nên ốm đau không dứt.

Cho dù đi vào Giang Đông nhiều năm nhưng Phòng Ngạn Khiêm vẫn không thích ứng được khí hậu nơi này đặc biệt mấy năm nay khi thời cuộc biến hóa, thể cốt của Phòng Ngạn Khiêm cũng trở nên ngày càng yếu ớt, mỗi khi rét đậm hẳn đều bệnh nặng.

Mỗi lần bệnh là thể cốt lại suy yếu vài ba phần.

Cho đến nay Phòng Ngạn Khiêm đã bệnh liên miên.

Mà khi đó quốc sự lại nặng nề khiến cho hần khó bề thoát thân, Trương Trọng Kiên tài hoa trác tuyệt nhưng vì đủ loại nguyên nhân khiến cho Tiêu thái hậu không dám tin tưởng quá mức, dù sao Tiêu Tỳ hiện tại cũng đang kiểm ăn trên địa bàn Trương thị gia tộc, Trương Trọng Kiên tuy nói trung thành và tận tâm nhưng chắc chắn sẽ ưu tiên lợi ích gia tộc hàng đầu Tiêu thái hậu làm sao không biết.

Cho nên Phòng Ngạn Khiêm ở trên triều đình một ngày tức là có thể ngăn Trương Trọng Kiên một ngày.

Về phần Nghiêu Quân Tổ tuy trung thực nhưng tính tình ngay thẳng khó có thể là đối thủ của Trương Trọng Kiên.

Kết quả là Tiêu thái hậu càng phải dựa vào Phòng Ngạn Khiêm hơn.

Ở phía bắc tuyết đầu mùa đã tới, xung quanh hiện tại nơi nào cũng tràn ngập tuyết trắng.

Phòng Ngạn Khiêm đứng dậy hiện ra dáng người gầy guộc.

Mà ở trong phòng lò sưởi bốc lên từng ngọn lửa, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng nổ phát ra tình cảm ấm áp.

Thân thể của hần co rút lại dưới tấm đệm da.

- Phòng công bức thư này của Lý Ngôn Khánh Phòng công thấy thế nào?

Trương Trọng Kiên quỳ gối ở bên cạnh giường nhẹ giọng hỏi thăm.

Đừng nhìn Tiêu thái hậu kiêng kỵ Trương Trọng Kiên nhưng thực sự không thể rời khỏi Trương Trọng Kiên.

Mà Trương Trọng Kiên cùng với Phòng Ngạn Khiêm cũng là đồng bọn thân mật, cũng đồng thời đề phòng nhau.

Tuy nhiên lúc đại sự xảy ra bọn họ cũng bỏ qua thành kiến, ngồi cùng một chỗ thương thảo, ở bên cạnh Phòng Ngạn Khiêm bày một đĩa đồ, hần kê lót rất cao dựa nửa người vào đệm gối cau mày trầm tư.

- Người nghĩ thế nào?

Hồi lâu Phòng Ngạn Khiêm mở miệng cất tiếng hỏi.

Trương Trọng Kiên khẽ nói:

- Lý Thế Dân không phải là Lý Ngôn Khánh nhưng cũng không thể dò xét.

Người này thuộc lòng binh pháp, dưới trướng cũng có nhiều mãnh tướng mà Lý Đường lại quyết tâm cho nên uy hiếp của hần không hề yếu. Chỉ sợ là..

- Ngần không được?

Trương Trọng Kiên gật đầu sắc mặt trở nên ngưng trọng.

- Nếu như Tiêu Tiễn thất bại, tức thì Giang Đông một cây chông chống vững.

Phòng Ngạn Khiêm đột nhiên ngẩng đầu lên ngưng mắt nhìn Trương Trọng Kiên:

- Nói như thế người cho rằng lời Lý Ngôn Khánh có thể thực hiện.

- Không phải là không thể vấn hồi nhưng chuẩn bị nhiều thêm một cái cũng không có gì là xấu.

Trương Trọng Kiên gãi đầu nghi hoặc nói:

- Địa đồ này tuy không quá chuẩn xác nhưng không phải giống như hư cầu trước kia hạ quan từng bán hàng ở hải ngoại nghe người ta đề cập ở phía xa xa còn có một đại địa rộng lớn, chỗ đó có rất nhiều thổ dân sinh sống, muốn dừng chân cũng không khó khăn nhưng đường biển khá xa, phong hiểm rất nhiều.

Phòng Ngạn Khiêm ho khan kịch liệt một hồi, thân thể muốn cuộn lại như là tôm luộc vậy.

Trương Trọng Kiên bước lên phía trước nói khẽ:

- Lão Phòng đại nhân kính xin bảo vệ thân thể nhiều hơn.

- Trọng Kiên thể cốt của ta ta hiểu rõ.

Phòng Ngạn Khiêm khoát tay, bàn tay khô gầy to lớn đặt ở phía trên tay của Trương Trọng Kiên:

- Người cho rằng cuộc chiến này không thể văn hồi sao?

- Chỉ sợ là rất khó.

Trương Trọng Kiên nói:

- Lý Ngôn Khánh không nói ngoa nếu như hãn thống binh thì chỉ trong vòng nửa năm hãn có thể bình định Giang Đô.

Tùy hoàng tuy nói là có thể đứng vững gót chân nhưng dù sao thì Giang Nam không so được với Trung Nguyên chớ luận nhân khẩu hay là quốc lực đều không thể so sánh với Lý Đường, nếu như Tiêu Tiển đồng ý xuất binh tới Kinh Tương với chúng ta thì không chừng còn có hi vọng, nhưng hiện tại thì không thể.

- Nói như thế thì vận mệnh hôm nay đã định.

Trương Trọng Kiên cùng với Phòng Ngạn Khiêm cũng không tranh cãi nhau quá nhiều.

Hai người đều hiểu rõ lúc này hai người phân liệt chỉ khiến cho cục diện trở nên xấu đi.

Cho nên có lời gì cứ nói ra không cần phải ngại.

- Trọng Kiên người đã bắt tay chuẩn bị chưa?

Trương Trọng Kiên do dự một chút rồi nói:

- Không nói dối Phòng lão đại nhân, sau khi tin tức truyền đến ta đã phái người đóng thuyền, đồng thời cũng cải tạo lại các thuyền cũ nên không có gì bất trắc thì trong vòng nửa năm có thể chế tạo ra một trăm chiếc thuyền Ngũ Nha.

Hơn nữa những chiếc thuyền biển khác cũng có thể đạt tới nghìn chiếc đủ để cho chúng ta sử dụng.

Nhưng tình huống hiện tại chúng ta phải kiên trì, thời gian càng kéo dài chúng ta chuẩn bị càng sung túc.

Trong lòng Phòng Ngạn Khiêm thâm thở dài một tiếng.

- Trọng Kiên có thể toàn lực chuẩn bị chuyện ở trong triều lão phu sẽ tận lực chia sẻ với người.

Tuy nhiên đơn thuần như vậy chỉ sợ không đủ, chúng ta cần phải có những mưu đồ khác, muốn di chuyển cũng cần phải có căn cứ, trong tay của người hiện tại có bao nhiêu thuyền biển?

- Để cho Nghiêu tướng quân mang thuyền này đi đánh chiếm Lưu Cầu thuộc Đài loan.

Lấy Lưu Cầu làm căn cứ chúng ta có thể tập kích Đông Nam, lúc nói Nghiêu Quân Tổ cần phải cho hãn biết rằng đây là khuếch trương đất đai nếu không với tính tình nóng như lửa của hãn thì chỉ sợ không đồng ý.

Trương Trọng Kiên liên tục gật đầu:

- Nghiêu Quân Tổ tính tình mãnh liệt chuyện này đúng là không thể nói thực cho hãn biết.

Hai người thương nghị một lúc Trương Trọng Kiên đứng dậy cáo từ.

792. Chương 44: Úc Châu.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Nhìn theo phương hướng Trương Trọng Kiên rời diết Phòng Ngạn Khiêm ho khan kịch liệt một hồi, bên cạnh hắn hiện tại là một thiếu niên, thiếu niên này là con trai trưởng của Phòng Huyền Linh tên là Phòng Di Trực năm nay mới mười tuổi, rất có phong phạm của Phòng Ngạn Khiêm.

Phòng Ngạn Khiêm đã ngừng ho khan, hắn khoát tay ý bảo Phòng Di Trực ngồi xuống.

Hắn đột nhiên cười nói:

- Có thấy được không?
- Gia gia thấy gì ạ?
- Thủ đoạn của Lý Ngôn Khánh ngày càng trở nên cay độc.

Phòng Di Trực khó hiểu nói khẽ:

- Gia gia ý của gia gia là gì?
- Lý Ngôn Khánh nhìn thì muốn vì ta kỳ thực không hề đơn giản như vậy.

Hắn vẽ lên một cái bánh nướng ở trên hải đồ khiến cho Trương Trọng Kiên bị dao động niềm tin quyết chiến.

Ba tháng trước Trương Trọng Kiên nói liều chết với Lý Ngôn Khánh không thôi.

Mà hiện tại hắn đã có đường lui, cho nên không thể quyết chiến như trước nữa, Trương Trọng Kiên không còn tâm chiến không để nửa năm giang Nam nhất định sẽ mất.

Phòng Di Trực không hiểu rõ mà Phòng Ngạn Khiêm cũng không giải thích.

Hồi lâu sau hắn nói khẽ:

- Thời điểm quyết định rồi chắc tên tiểu tử kia cũng sắp đến Tương Châu.

Nói xong trên khuôn mặt của Phòng Ngạn Khiêm nở ra một nụ cười kỳ dị.

Vũ Đức năm thứ ba tháng mười hai đại tướng quân thượng thư lệnh Lý Thế Dân ở tại Canh Châu tiến hành thăm dò công kích.

Tình hình chiến đấu cũng không kịch liệt khiến cho Tiêu Tiến cũng được thư giãn.

Hơn mười vạn đại quân đồn trú ở gần Giang Lăng làm ra tư thái quyết chiến với Lý Đường.

Đồng thời bởi vì Phòng Huyền Linh chiếm cứ Kinh sơn mệnh cho Đỗ Phục Uy và Tạ Ảnh Đăng hai người gặt gao kìm chế Lý Đạo Huyền lại.

Song phương từ tháng mười một giao phong với nhau hơn mười lần có thể nói là cân sức cân tài.

Ở phương diện Lý Đường, Lý Đạo Huyền trên danh nghĩa là đô đốc Kinh Tương đạo, tổng quản Tương Châu, tiết chế các lộ binh mã ở Kinh Tương nhưng thực tế thì sao hắn lại hoàn toàn ủy quyền giao cho Từ Thế Tích Tô Định Phương mình thì tọa trấn ở Tương Dương không mang tới chiến sự.

Trong lịch sử Lý Đạo Huyền là một người vô cùng dũng mãnh.

Hắn tiến lên công kích chém tướng đoạt cờ rất có năng lực, nhưng bởi vì hắn dũng mãnh quá mới tạo thành kết cục bỏ mình, Lý Đạo Huyền ở Cửng huyện vài năm, bị Lý Ngôn Khánh thay đổi vô tri vô giác đã cải biến rất nhiều tính tình thích đấu tranh anh dũng trước kia đã trở nên cẩn thận ổn trọng, lúc nào nên tự mình ra trận lúc nào thì ủy quyền Lý Đạo Huyền đã nhận thức rõ ràng, lúc này cuộc chiến ở Kinh Tương đạo, Lý Đạo Huyền rất thông minh đem binh quyền giao cho người khác

Về phần Phòng Huyền Linh thì không rảnh chú ý tới chiến sự ở Kinh Tương hẳn chú ý tới tình hình ở Kinh Châu thậm chí đầu tháng mười hai còn dâng thư cho triều đình mời Tiêu thái hậu nói với Tiêu Tiền, để cho Hậu lương nhường xuất Kinh môn cho Phòng Huyền Linh phụ trách trấn thủ .

Chỉ tiếc Lý Thế Dân mấy lần xuất kích khiến cho Tiêu Tiền tê liệt.

Thậm chí vào tháng mười hai, Tiêu Tiền xuất binh chiếm cứ Kinh Môn đề phòng Phòng Huyền Linh dùng kỳ binh đánh lên.

- Công tử phía trước là Đô Lăng trấn rồi.

Trong lúc Giang Nam chiến hỏa không ngừng có một chiếc thuyền nhỏ dọc theo Úc thủy đi tới, lặng yên sang sông.

Úc thủy chính là một con sông ở Ung châu.

Tả thủy và hữu thủy hai đại nhánh sông tụ hợp mà thành cho nên gọi là Úc thủy.

- Ung châu hán nhân chiến đa số, mặc hán phục, nói hán ngữ.

Một đoàn người theo thuyền đi xuống, hướng về phía Đô Lăng trấn đi tới.

Vì dọc theo con đường này gập ghềnh cho nên xóc nảy rất nhiều, ở địa phương này lưu hành kiệu rất nhiều.

Một thanh niên ngồi kiệu leo núi người mặc áo trắng phong độ nhẹ nhàng, ở đằng sau là một nam tử trắng niên.

Tuổi tá ước chừng ba mươi thân thể đơn bạc.

Người này thân cao bảy xích, toát ra một khí thái trầm ổn, giơ tay nhắc chân đều có phong phạm không tầm thường.

- Liễu thanh.

- Có nô tài.

Trắng niên nam tử lập tức tuân mệnh tiến tới.

- Mang người tới Đô Lăng trấn an bài trước.

- Không cần phải liệu lĩnh, ở đây dù sao cũng không phải là địa phương của chúng ta người tìm nơi yên tĩnh an trí, không cần kinh động tới quan phủ địa phương.

- Nếu bọn họ hỏi thăm thì nói là Trương thị công tử tới đây quản lý một chuyện sinh ý.

Nam tử trắng niên phân phó xong liền đưa một khối thẻ bài cho thanh niên.

Thanh niên cười ha hả nói:

- Thăm đại ca yên tâm, Liễu Thanh nhất định xử lý thỏa đáng chuyện này.

Dứt lời hắn liền mang mấy người rời đi, đám kiệu phu leo núi không lâu dừng bước ở trước một tòa đình.

Thanh niên từ trong kiệu đi ra cất bước đi vào trong lương đình.

Không biết cữu cữu đã nhận được thư suất bộ tới Lĩnh nam chưa?

Thanh niên này chính là phụng mệnh tới Lĩnh Nam, Lý Ngôn Khánh.

Hắn lặng yên rời khỏi Trường An xong đã mang người tới Trịnh châu truyền thư tới cho Ngôn Hổ.

Từ khi chiến sự Trung Nguyên chấm dứt, Ngôn Hổ không có việc gì chỉ dạy dỗ võ tăng trong chùa ngày ngày chán chết.

Lý Ngôn Khánh lần này muốn Ngôn Hổ rời núi là để thuyết phục Phùng Áng.

Căn cứ vào điều tra của hắc thì Phùng Áng người này cũng rất khó đối phó, hắc tọa trấn Lĩnh nam, núi cao hoàng đế xa, xứng danh với cái tên thổ hoàng đế ở nơi này, lực lượng hùng hậu cho dù Lý Liêu cũng không dám đụng chạm tới.

Phùng thị một khi chưa cúi đầu thì Lĩnh nam tuyệt đối không chính thức quy thuận, Lý Ngôn Khánh không nhớ rõ trong lịch sử Phùng gia này thế nào quy phục Lý Đường tuy nhiên hắc cũng cảm nhận được thái độ của Phùng Áng đang lắc lư.

Bởi vì trong lịch sử cũng không xuất hiện Tiêu Tù.

Chỉ đơn thuần một mình Tiêu Tiển không đủ để cho Phùng Áng cúi đầu, thế nhưng mà hôm nay Tiêu Tù xuất hiện khiến cho Phùng Áng khó có thể lựa chọn.

Thành Kính phu nhân đều được Tù Văn Đế hay Tù Dạng Đế đãi ngộ rất nồng hậu.

Nếu không Phùng Áng không có bất kỳ tư lịch xuất thân ở man hoang xa xôi há có thể đảm nhiệm chức thập nhị vệ đại tướng quân.

Cho nên Lý Ngôn Khánh có thể khẳng định Phùng Áng có cảm tình với Tiêu Tù.

Đồng thời hắc cũng biết Phùng Áng không phải không rõ thế cục tuy nhiên thế cục chưa định hắc lắc lư hai bên khiến cho thế cục Lĩnh Nam càng trở nên rắc rối phức tạp.

Phùng Áng là một người trọng tình cảm.

Mà Ngôn Hồ cùng với hắc kết giao rất sâu.

Lý Ngôn Khánh không cần Phùng Áng ra quyết đoán hắc hôm nay cần Phùng Áng bảo vệ mình.

Cho dù như vậy nếu như không có một người ra mặt thương lượng thì khó có thể thành công.

Ngôn Hồ chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Bởi vì Phòng Huyền Linh cũng thế Tiêu Tiển cũng thế đều khó có khả năng để Lý Ngôn Khánh đi qua.

Cho nên sau khi Lý Ngôn Khánh tới Tương châu liền có an bài.

Hắc để Đóa Đóa ở lại Ung Châu còn Hám Lăng suất lĩnh và ba trăm Vạn Thắng quân hấp dẫn chú ý của Phòng Huyền Linh .

793. Chương 45: Tiêu Hoài Tĩnh Đến Thăm.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Lý Ngôn Khánh tin rằng Phòng Huyền Linh nhất định sẽ biết được sự hiện hữu của mình.

Có hắc cầm lá cờ ở Tương châu đủ khiến cho Phòng Huyền Linh có áp lực lớn.

Rồi sau đó Lý Ngôn Khánh lại mang Thẩm Quang, Hùng Khoát Hải mọi người lặng yên tới Lĩnh nam.

Mục đích của hắc khi tới Lĩnh Nam không phải giải quyết vấn đề mà muốn nhìn rõ thế cục ở bên này, trong trí nhớ của hắc, cuộc chiến ở Giang Nam không quá nửa năm là được dẹp loạn.

Mục đích chủ yếu của Lý Ngôn Khánh tới nơi này chính là vì muốn cho Phùng gia quy thuận.

Đồng thời hắc phải tìm được Ninh Trường Chân, báo thù cho mẫu thân.

- Không ngờ trong Ung Châu vắng vẻ lại có một con đường tốt như vậy.

Thẩm Quang đi ở sau lưng Lý Ngôn Khánh thầm cảm khái.

Con đường tốt trong miệng của hắc dĩ nhiên không thể đánh đồng với con đường ở Trung Nguyên nhưng so với những con đường trong Lĩnh Nam thì đã là ưu tú.

- Mạch Tử Trọng cũng rất cao minh.

Đối với sự tán thưởng của Thẩm Quang Lý Ngôn Khánh cũng không phản bác mà còn cảm khái một tiếng. Bởi vì hần nhận được tin tức, thái thú Ung châu chính là người ngày xưa kẻ vai chiến đấu với hần, Mạch Tử Trọng.

Tuy nhiên Mạch Tử Trọng làm thái thú ở đây cũng không phải là do Lý Đường phong cho.

Chính xác mà nói, Mạch Tử Trọng là quan viên nhà Tùy, Ung châu chính là chỗ của triều đình Tùy Thất.

- Ung châu bản cùng người dân rất thưa thớt.

Trong hoàn cảnh ác liệt như vậy tu kiến được một con đường Mạch Tử Trọng hần là hao tổn rất nhiều tâm tư.

Thẩm Quang nói:

- Muốn giàu có thì phải sửa đường.

Mạch công tử rất cao minh, hần đeo con đường này tu sửa, nói liền Ung Khâm hai địa phương làm một, nếu như công tử muốn thiết lập An Nam phủ đô đốc thì ngoại trừ Ninh Trường Chân cũng phải để ý tới Mạch công tử.

Nói thật Lý Ngôn Khánh hiện tại đối với binh phủ ở Lĩnh Nam vẫn chưa để ý tới.

Nhưng hần phỏng đoán rằng bước kế tiếp hần muốn dừng chân ở nơi này thì khó khăn trùng trùng điệp điệp.

Tuy nhiên càng như vậy Lý Ngôn Khánh càng cảm thấy hưng phấn, Lĩnh Nam tuy xa xôi nhưng có một đối thủ tốt cũng là một chuyện hay.

Nghĩ tới đây Lý Ngôn Khánh hít sâu một hơi.

Hần bước ra khỏi lương đình leo lên trên kiệu.

- Đi chúng ta đi tới Đô Lăng trấn.

Một đoàn người lại lên đường hướng về phía trước.

Lúc trước ta có thể ở Huỳnh Dương đứng vững chân.

Vậy thì hiện tại ta có thể bắt đầu lại ở Lĩnh Nam.

Hắc hắc sau khi ta thành công ở Lĩnh Nam cũng chính là lúc ta trở về Trường An, nhị lang người không được làm cho ta thất vọng.

Tầm địa đồ của Lý Ngôn Khánh đã khiến cho Trương Trọng Kiên bị ảnh hưởng rất lớn.

Các thế tộc gia học uyên nguyên không hưng thịnh giống như là thế trụ.

So với lịch sử cũng không bằng, Trung Nguyên thế trụ đã lâu ngay cả các đệ tử gia tộc cũng không thể xuất hiện danh nhân lớp lớp như thế trụ trung nguyên.

Trương thị chỉ có thể dựa vào Tùy thất chứ không có lựa chọn nào khác.

Sau khi xử lý chính vụ thấy sắc trời đã tối Trương Trọng Kiên ăn qua loa cơm tối rồi chui vào trong thư phòng, không cho phép bất kỳ kẻ nào quấy rầy.

Ở trong thư phòng hần mở tấm địa đồ của Lý Ngôn Khánh ra.

Trương Trọng Kiên nhú mày trầm tư hồi lâu không nói tiếng nào.

Hần có lẽ không muốn thừa nhận một sự thật, Lý Ngôn Khánh dùng tấm địa đồ này khiến cho hần phải dao động tâm tình quyết chiến, khiến cho hần phải đối mặt với một sự thật, nếu như hần tiếp tục kiên trì kết cục chỉ là tan cửa nát nhà.

Lý Đường chưa chắc sẽ cho Trương thị tùy ý sinh tồn.

Ngô huyện trưởng thị không có căn cơ thâm hậu như thế trụ ở Trung Nguyên không có nhiều chi nhánh đệ tử.

Vương Thế Sung quy hàng Lý Đường ru rú ở trong nhà thậm chí không dám xuất đầu lộ diện. Đợi thời cuộc Trung Nguyên ổn định Lý Uyên lập tức thả Vương Thế Sung ra bên ngoài, xem như là vứt bỏ hiềm khích lúc trước nhưng trên thực tế vào tháng mười một khi Vương Thế Sung đi tập kích cả nhà cơ hồ bị giết, ngoại trừ Vương HUYỀN Thứ, bởi vì tài học hơn người nên ở lại Trường An không bị ngộ hại, mệnh chực nhân khẩu còn lại đều bị giết sạch sẽ.

Người giết chính là con của Độc Cô Vũ, Độc Cô Tu.

Kỳ thật hung thủ đã vô cùng rõ ràng nhưng Lý Uyên lại cho rằng do đạo phỉ gây nên không truy cứu nữa.

Bởi vậy một chi của Vương Thế Sung xem như triệt để biến mất mà Thái Nguyên Vương thị cũng không truy cứu chuyện này.

Dù sao Vương Thế Sung cũng chỉ là một tông phòng trong Vương thị gia tộc, năm đó Vương Thế Sung gieo nhân thì phải gặt quả đối với Thái Nguyên Vương thị mà nói Vương Thế Sung chết coi như chấm dứt một chuyện tâm sự, Thái Nguyên Vương gia cũng không bị ảnh hưởng lớn.

Vương gia có thể làm như vậy nhưng Trương thị thì lại không làm được.

Hôm nay Lý Ngôn Khánh vì Trương Trọng Kiên vạch một con đường thoát khiến cho Trương Trọng Kiên phải trầm tư.

Soạt soạt soạt.

Tiếng gõ cửa truyền vào trong tai của Trương Trọng Kiên.

Hắn ngẩng đầu không vui nói:

- Không phải đã nói đừng quấy rầy ta sao?
- Lão gia Tiêu Hoài Tĩnh Tiêu công phụng mệnh thái hậu đến đây cầu kiến.

Tiêu Hoài Tĩnh?

Trương Trọng Kiên liền khẽ giật mình.

Tiêu Hoài Tĩnh này chính là tộc nhân của Lan Lăng Tiêu thị tính ra cũng là tộc đệ của Tiêu thái hậu.

Người này năm đó từng đảm nhiệm chức Giám Quân cùng với Lý Ngôn Khánh phối hợp với nhau, Lý Ngôn Khánh nhanh chóng lên chức, Tiêu Hoài Tĩnh trước khi Lý Ngôn Khánh đổi màu cờ đã theo Nghiêu Quân Tổ tiến vào Ngô huyện trở thành trọng thần trong triều, được Tiêu thái hậu tín nhiệm phong cho làm Trung Thư lệnh, Thượng Nghi hòa, quan báii đế quốc công.

Tiêu Tuyền ở Giang Đông ngồi vững vàng triều đình cũng trở nên chu toàn.

Tiêu Hoài Tĩnh với tư cách là người kế nhivmj Phòng Ngạn Khiêm nhận trách nhiệm áp chế Trương Trọng Kiên tuy nhiên hắn và Trương Trọng Kiên quan hệ cá nhân không tệ đặc biệt khí thế cục Lương Hồ ngày càng trở nên khẩn trương, triều đình Giang Đông cũng đồng tâm hiệp lực không có quá nhiều xa cách.

Tuy nhiên Tiêu Hoài Tĩnh lúc này đã tìm tới mình.

Trương Trọng Kiên vội vàng nói:

- Lập tức nói với Tiêu đại nhân ta sẽ lập tức qua.

Dứt lời hắn liền sửa sang lại quần áo đứng ở trước gương đồng nhìn người ở trong gương.

Bất tri bất giác mười mùa xuân đã trôi qua thanh niên khí phách khi xưa hiện tại đã chuyển thành mái tóc hoa râm.

Dưới hàm của hắn là một bộ râu quai nón hiện ra khí thái hùng tráng uy vũ.

Nhưng mà chân mày lại lộ ra một phần mệt mỏi.

794. Chương 46: Địa Bàn Của Mạch Tử Trọng.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Trương Trọng Kiên thở dài một tiếng quay người cất bước rời đi khỏi thư phòng, hùng tráng khí lực năm đó đã hơi thấp xuống, Trương Trọng Kiên không muốn thừa nhận nhưng cũng phải đối mặt với sự thật, thời gian không buông tha người ta già rồi, thật sự là già rồi.

Mà đồng tử búi tóc năm đó hôm nay cũng đã trở nên phong nhã hào hoa.

Cái gọi là thế hệ thay người đại khái là đạo lý như vậy.

Nhưng mà nhẹ nhàng nhận thua như vậy, Trương Trọng Kiên cũng không nguyện ý.

Tiêu Hoài Tĩnh ngồi ở trong phòng khách, ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư.

Lần đầu tiên hắn đến nhà làm khách của Trương Trọng Kiên hắn còn tưởng mình đến nhà của Lý Ngôn Khánh.

Cách bài trí của hai người quá mức tương tự, phòng khách đều là bàn bát tiên, đều có ghế bành.

Về sau Tiêu Hoài Tĩnh mới biết được cái bàn bát tiên và ghế bành này nguyên là thủ bút của Lý Ngôn Khánh.

mà Trương Trọng Kiên thì là đối tác khi ấy của Lý Ngôn Khánh, cho nên cũng không có gì là kỳ quái.

Nhìn thấy Trương Trọng Kiên tiến đến Tiêu Hoài Tĩnh vội vàng đứng dậy.

Trương Trọng Kiên vẻ mặt tươi cười khoát tay ý bảo Tiêu Hoài Tĩnh ngồi xuống.

Hai người hàn huyên một phen sau đó Tiêu Hoài Tĩnh nói:

- Tiêu công xin hỏi là có phân phó gì?

Tiêu Hoài Tĩnh thần sắc như thường ngồi thẳng dậy nói:

- Nghe nói hiện tại Lý Ngôn Khánh đang đóng quân ở Tương châu.

Tiêu Hoài Tĩnh cười khổ nói:

- Không dám nói dối Trương đại nhân trong triều đình có nhiều người đối với Lý Ngôn Khánh có chút dao động, ta từng ở dưới trướng của hắn nên cũng hiểu rõ vài phần, Lý Ngôn Khánh tuy tuổi trẻ nhưng không hề có hành vi xúc động của thanh niên đều mưu sau mà động tâm tư gian trá quỷ dị, túc trí đa mưu tất cả mọi người đều cho rằng Lý Thế Dân chủ trì cuộc chiến Hậu lương nhưng hiện tại xem ra chưa thể xác định.

Cuộc chiến của Lý Đường không biết là từ chỗ của Lý Thế Dân hay là từ Tương Châu của Lý Ngôn Khánh tấn công lên đây.

Nếu như Tương Châu là đầu mối thì mục tiêu của Lý Ngôn Khánh là Tiêu Tiễn hay là triều đình, thái hậu đối với chuyện này vẫn luôn lo lắng.

Trương Trọng Kiên nghe xong Tiêu Hoài Tĩnh nói những lời này thì khuôn mặt cũng nở ra nụ cười khổ.

- Chỗ cao minh của Lý Đường chính là ở chỗ này.

Hắn thở dài rồi nói tiếp:

- Chớ luận Lý Thế Dân hay là Lý Ngôn Khánh tất cả đều là lương soái, hai người này xuất hiện đồng thời đích thân khiến cho người ta khó có thể cân nhắc, mà trước mắt xem ra Lý Đường hẳn là dùng Lý Thế Dân làm chủ, Lý Ngôn Khánh xảo trá vô cùng ưa thích đánh bất ngờ, vạn nhất chúng ta đóng quân ở Giang thủy, hắn đột nhiên từ Kinh Tương tập kích quả thực là khó đối phó.

Kinh Tương hôm nay có Lý Đạo Huyền Từ Thế Tích cùng Tô Định Phương ba người đều là lương tướng.

Kỳ thực chuyện này cũng đang làm Trương Trọng Kiên phức tạp.

Vốn Lý Thế Dân ở Canh châu, cục diện vô cùng sáng rõ thế nhưng mà Lý Ngôn Khánh đột nhiên tới Tương châu tuy danh nghĩa là đi sứ Hà Nam nhưng thực tế không ai biết được.

Trương Trọng Kiên đã hiểu ý của thái hậu.

Từ lúc hần trình bày bố cục Tiêu thái hậu vẫn không tỏ thái độ.

Là ở lại Giang Đông quyết tử chiến một trận hay là lui về trời cao biển rộng bắt đầu từ số không, đó cũng không phải là một vấn đề lựa chọn đơn giản, trong đó còn kể tới các mặt lợi ích, hiện tại bà ta đã phái người tới hỏi chắc hẳn là đã có chủ ý.

Tiêu Hoài Tĩnh không nói rõ ràng nhưng Trương Trọng Kiên lại lĩnh hội được hàm nghĩa ở trong đó, Tiêu thái hậu thật ra đang hỏi hần, Giang Đông có thể giữ vững được không nếu không thì phải sớm chuẩn bị.

- Tiêu công xin ông mau bẩm cho thái hậu Trương mỗ sẽ đem hết khả năng bảo hộ cho thái hậu chu toàn.

Trương Trọng Kiên do dự một chút:

- Nếu như chuyện không làm được mong thái hậu thứ lỗi.

Thần sắc của Tiêu Hoài Tĩnh trở nên phức tạp.

Hần nhìn Trương Trọng Kiên một lát rồi đứng lên nói:

- Đã như vậy thì ta trở về bẩm báo với thái hậu.

Trương đại nhân tất cả đều nhờ ông nếu quả thật không thể thì thái hậu cũng không trách cứ, việc cấp bách vẫn là chuyện bảo vệ huyết mạch của tiên hoàng.

Những lời này kỳ thực cũng là ý tứ của Tiêu thái hậu.

Ít nhất Tiêu Hoài Tĩnh cũng không có lá gan nói ra những lời này.

Ngay cả chủ soái cũng dao động thắng bại xem như đã sớm có kết quả.

Hôm nay chỉ dựa vào Trương Trọng Kiên thì có thể kiên trì được bao lâu đến trời thu cuối năm nói không chừng sẽ xuất hiện sự xoay chuyển.

Nhưng mà có thể kiên trì tới khi đó sao?

Tiêu Hoài Tĩnh cáo từ rồi đi.

Mà Trương Trọng Kiên thì chỉ có thể âm thầm cười khổ:

- Ngôn Khánh ơi là Ngôn Khánh không ngờ người đã tiến triển tới mức này, ngay cả triều đình cao thấp cũng phải dao động tuy nhiên cho dù người thắng thì kết quả thế nào.

Đô lâu trấn chuẩn xác mà nói là một phiên chợ.

Khoảng cách tới Ung châu và Tuyên Hóa huyện ước chừng bốn mươi dặm là nơi giao dịch của Lý Liêu thổ dân và Hán nhân.

Mạch Tử Trọng từ khi chấp chưởng Ung châu xong rất coi trọng mối quan hệ giữa cái này.

Tuy nói Ninh Trường Chân đã quy phục triều đình làm gương cho các bộ lạc Lý nhân nhưng Ung Khâm Quế châu còn rất nhiều bộ lạc.

Muốn chạm vào những Lý nhân cùng với Hán nhân này không dễ Mạch Tử Trọng cũng phải hao tổn không ít tâm tư.

Người Lý có nhiều thứ mà người Hán muốn ngược lại người Lý cũng cần những nhu yếu phẩm ví dụ như muối sắt trà các loại vật tư. Trong tay người Lý lại có đa thú được vật và các vật phẩm hiếm quý chính là thứ mà người Hán rất thích.

Ung Khâm hai nơi không thể giao cho Ninh Trường Chân độc đại.

Đây là suy nghĩ của Lý Ngôn Khánh.

Cho nên trước kia hán đã mở Đô Lăng trấn trở thành một cái cảng mậu dịch tự do.

Lĩnh Nam thương nhân thông qua Đô Lăng trấn có được thương phẩm bọn họ cần có, đồng thời người Lý cũng có thể thông qua nơi này có đồ vật mà bọn họ muốn cuối cùng Đô Lăng trấn trở thành nơi cân đối mậu thuẫn giữa người Lý và người Hán.

Quan thị.

Đây là thứ mà Lý Ngôn Khánh đến Đô Lăng trấn cảm thấy đầu tiên.

- Không ngờ lão Mạch là một gia hỏa thô kệch lại còn có thủ đoạn này, trước kia ta đã không đánh giá hán đúng mức rồi.

Sau khi điều tra sự sắp xếp của trấn xong, Lý Ngôn Khánh mang theo Thẩm Quang cùng với Liễu Thanh từ từ bước đi trên phố Đô Lăng trấn.

Hôm nay hán đổi tên thành Trương Vụ, năm đó hán cùng Trương gia vắng lai mật thiết cho nên dĩ nhiên cũng có thể bài chứng minh.

795. Chương 47: Đô Lăng Trấn.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Bằng vào thân phận này dọc theo Tương châu một đường trở nên thông suốt.

Dù sao mọi người đều biết Trương thị lập nghiệp trong thiên hạ bằng con đường bán hàng, mà Ninh Trường Chân và Mạch Tử Trọng lại là người của Tùy thất cho nên Trương gia ở Lĩnh Nam qua lại cũng không có gì kỳ quái.

Nơi nào càng nguy hiểm thì lại càng an toàn.

Tuy nói Đô Lăng trấn cách Tuyên Hóa ước chừng bốn mươi dặm lộ trình nhưng thực tế thì sao, nhận thức Lý Ngôn Khánh cũng không quá nhiều người.

Lý Ngôn Khánh thoải mái ở trên Đô Lăng trấn hành tẩu thảnh thơi lại cảm khái vài tiếng với Thẩm Quang.

Trong ấn tượng của Lý Ngôn Khánh, Mạch Tử Trọng thuần túy là một quân nhân không ngờ hán lại có thể làm ra chuyện xuất sắc đến như vậy.

Lúc này trời đã muện ánh sáng trở nên âm đạm.

Khí trời Lĩnh Nam này thật giống như trẻ con thay đổi thất thường.

Lúc tiến vào Đô Lăng trấn ánh nắng còn tươi sáng nhưng qua một thời gian mưa đã lất phất.

Lý Ngôn Khánh cùng ba người vội vàng vào một cửa hàng tránh mưa lại phát hiện ra đây là một Lưu Ly điểm.

Kỳ thật lưu ly(thủy tinh) trong lịch sử của Trung Quốc đã lưu truyền rất lâu.

Tục truyền từ thời Xuân Thu Chiến Quốc Phạm Ngụ đã làm ra chế phẩm lưu ly trình cho Việt vương Câu Tiễn.

Tuy nhiên vì công nghệ chế tạo lưu ly phức tạp cho nên giá cả thành phẩm vô cùng đắt đỏ, ở thời đại này lưu ly chính là thứ mà thế gia quyền quý vô cùng yêu thích, kỳ thực lưu ly lúc này so với thủy tinh đời sau khác nhau rất lớn, cũng không có sản xuất nhiều, mặc dù ở thời kỳ Ngụy Tấn từng có người công khai công nghệ chế tạo lưu ly nhưng sản xuất ra cũng chỉ đáp ứng nhu cầu của tầng lớp thượng lưu, ở trong dân gian là một vật phẩm vô cùng quý hiếm.

Lý Ngôn Khánh ở trong phủ có sưu tầm một số chế phẩm lưu ly.

Nhưng thật không ngờ ở nơi Lĩnh Nam man hoang cũng có một cửa hàng như vậy.

Lưu ly bởi vì công nghệ sản xuất cho nên rất khó xuất hiện kiểu dáng giống nhau, một loại chế phẩm lưu ly đều có ngoại hình độc nhất vô nhị cho dù có chỗ tương tự nhưng nhìn tỉ mỉ cũng sẽ thấy khác biệt.

Cửa hàng này bắt mắt nhất chính là lưu ly Phật tháp.

Lý Ngôn Khánh tiến ra phía trước cẩn thận xem bỗng nhiên có người dùng Hán ngữ cứng nhắc nói:

- Khách nhân ngàn vạn lần đừng nhúc nhích.

Hắn quay đầu lại thì thấy một nam tử dị quốc có làn da ngăm đen.

- Tại sao không thể động? Chẳng lẽ những thứ kia của ngươi không để bán sao?

Dị quốc nam tử kia lắc đầu liên tục:

- Khách nhân hiểu lầm rồi bốn điểm chỉ phụ trách mua hàng chứ không phụ trách bán.

- Sao?

- Thần vật thượng quốc người bình thường không thể dùng.

Một câu nói này đã biểu hiện lai lịch của dị quốc nam tử kia.

Người thường không thể dùng chẳng lẽ là cung cấp cho vương công quý tộc.

- Ngươi là người phương nào?

- Ta đến từ Thiên Tiệm.

- Có phải là quốc gia hưng thịnh Phật pháp không?

Dị quốc nam tử hưng phấn lên:

- Thượng quốc đại nhân ngài cũng biết Thiên Tiệm?

- Đương nhiên ta biết ta còn biết vài chục năm nữa sẽ có hoà thượng qua đó cầu kinh.

Tuy nhiên tại sao ngươi lại ở chỗ vắng vẻ này mở cửa hàng vậy?

Lý Ngôn Khánh hơi tò mò, người Thiên Tiệm này rất hào hứng nói chuyện từ trong miệng của hắn Lý Ngôn Khánh đã biết được ẩn tình.

Hóa ra bọn họ tới đây để mua Lưu Ly.

Vốn bọn họ thông qua Tây vực có thể ở Trường An buôn bán nhưng mấy năm nay chiến sự ở Trung Nguyên liên tục tình hình hỗn loạn khiến cho sinh ý của người Thiên Tiệm dần trở nên khó khăn, đặc biệt là khi Tùy Thắt suy yếu, Tây Vực trở nên hỗn loạn, thương lộ cũng theo đó mà phong tỏa.

Tùy Dạng Đế sau khi chết Trầm Pháp Hưng làm loạn khiến cho Giang Đông cũng tràn ngập trong chiến hỏa.

Những người giỏi tay nghề bắt đầu di chuyển về phía Lĩnh nam, hôm nay Tiệm nhân biết được tin tức cho nên dứt khoát tới Lĩnh Nam mở một cửa hàng buôn bán, chuyên môn thu mua vật phẩm lưu ly.

Lý Ngôn Khánh liền tò mò:

- Tây vực thương lộ khác biệt, ngươi chuyển hàng thế nào?

- À thông qua Giao Chỉ đi tới Thực Tịch quốc, tuy nói đường này sẽ thêm nhiều chi tiêu nhưng lại an toàn.

- Đi Giao Chỉ?

Lý Ngôn Khánh và Thẩm Quang đều nhìn nhau.

- Đúng thế con đường từ đây tới Giao Chỉ vô cùng thuận lợi.

Mạch tướng quân sau khi đến đã khơi thông con đường qua Giao Chỉ, ven đường có Lý nhân hộ vệ chỉ cần giao đủ thuế phú là lập tức thuận lợi thông hành.

- Có rất nhiều thương nhân đi qua Giao Chỉ sao?

- Rất không ít.

Người Thiên Tiệm vò đầu cười nói:

- Hôm nay Giao Chỉ đã vô cùng phồn hoa, còn có rất nhiều thương nhân đi qua đó, tiến hành giao dịch, thứ nhất là thuận tiện thứ hai là an toàn.

Lý Ngôn Khánh loáng thoáng đã nắm được gì đó.

Giao Chỉ Khâm Châu Ung Châu lưỡng hồ.

Hắn liền lâm vào trầm tư giống như là muốn tìm từ trong đó một đáp án vậy.

Ở Huỳnh Dương Lý Ngôn Khánh ít nhất còn có căn cơ nhưng lần này đi Lĩnh Nam giống như là gây dựng từ hai bàn tay trắng vậy.

Lĩnh Nam Phùng gia thôi chưa đủ.

Cho dù có Ngôn Hồ ra mặt Phùng Áng cũng khó có khả năng vì tình bạn mà gạt đầu quy phụ.

Dù sao thân là tộc trưởng Phùng thị, Phùng Áng cần phải cân nhắc rất nhiều chuyện, mặc dù hắn muốn quy phụ Lý Đường thì cũng cần phải được những người trong tộc đồng ý. Lý Ngôn Khánh không đợi được lâu như vậy hắn cần phải nhanh chóng mở một cục diện ở Ung châu đứng vững chân, nói một cách khác cần phải nhanh chóng đạt được sự bảo vệ của Phùng Áng.

Thẩm Quang không rõ Lý Ngôn Khánh tại sao lại gấp gáp mở cục diện ở Lĩnh Nam như vậy.

Nhưng trong mắt của hắn, Lý Uyên giao cho Lý Ngôn Khánh nhiệm vụ ổn định cục diện phía Nam đảm bảo cho Lĩnh Nam được ổn định.

Nói cách khác Lý Uyên cũng không hạn chế thời gian.

Từ điều này cho thấy Lý Uyên cũng không chú ý nhiều đến Ung châu Thẩm Quang thậm chí còn ác ý suy nghĩ Lý Uyên chỉ muốn đưa Lý Ngôn Khánh ra khỏi Trường An trong thời gian ngắn rồi cân đối thế cục dù Lý Ngôn Khánh đạt được gì Lý Uyên cũng không để ý.

Thực tế phỏng đoán này của Thẩm Quang cơ bản là chính xác.

- Công tử triều đình cũng không nói thời hạn công tử cần gì phải nóng nảy?

Sau khi trở về chỗ ở, Thẩm Quang nhịn không được vụng trộm hỏi.

Nếu như là người khác hỏi Lý Ngôn Khánh đầu tiên sẽ cho hắn chết nhưng Thẩm Quang thì không như vậy Thẩm Quang là tâm phúc của hắn, từ năm Đại Nghiệp đã đi theo, hơn mười năm một nhọc xuất sinh nhập tử vì hắn.

Đối với Thẩm Quang Ngôn Khánh thủy chung có vài phần áy náy.

Hắn chính là tùy tùng đi theo mình dài nhất mà công danh lại kém cõi nhất.

796. Chương 48: Kế Sách Thứ Mười Một.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Từ Thế Tích, Đỗ Như Hối không cần phải nói nhiều, đều quy phụ muộn hơn Thẩm Quang, thậm chí Diêu Ý, La Sĩ Tín, Vương Phục Bảo hôm nay đều là tước thủ một phương, cho dù quy phụ trễ như Tân Văn Lễ cũng đảm nhiệm chức tổng quản U Châu trái lại Hùng Khoát Hải Thẩm Quang những người quy phụ sớm nhất những công thần nguyên lão đến nay vẫn dùng thân phận gia thần ở trong vương phủ.

Lý Ngôn Khánh, do dự một chút:

- Lão Thẩm người biết Tần vương Bình lương thập sách không?

Thẩm Quang giật mình sau đó lắc đầu nói:

- Nghe qua nhưng không rõ nội dung cụ thể trong đó.

- Ta biết rõ.

Lý Ngôn Khánh thay đổi tư thế, ngồi nhàn tản ở trên giường.

- Tuy nhiên ta còn bước cái này tuyệt không phải xuất phát từ tay của Tần vương.

- Tại sao?

Thẩm Quang hứng thú ngồi xuống ở bên cạnh.

Không có người ngoài Lý Ngôn Khánh đối với Thẩm Quang Hùng Khoát Hải giống như là huynh đệ không có quá nhiều ước thúc.

Mà Hùng Khoát Hải cũng thế Thẩm Quang cũng thế cũng hiểu rõ điều này.

Có người ngoài biểu hiện của bọn họ sẽ vô cùng nghiêm trang phân rõ cao thấp nhưng khi không có người thì bọn họ lại có thể tùy tiện.

Đây cũng là đặc quyền Lý Ngôn Khánh cho bọn họ.

Người bình thường ở chỗ càng cao thì càng rét vì lạnh, địa vị càng cao sẽ lộ ra sự cô độc.

Lý Ngôn Khánh không hi vọng một ngày nào đó mình cũng cô đơn như thế, nhưng Từ Thế Tích cũng vậy, Đỗ Như Hối cũng vậy, cho dù Trương Tôn Vô Kỵ cũng tận lực cải biến thái độ của bọn họ, bọn họ đọc sách càng nhiều cân nhắc càng trở nên phức tạp, so sánh lại Thẩm Quang và Hùng Khoát Hải đơn giản hơn rất nhiều, Lý Ngôn Khánh cũng nguyện ý thân thiết với bọn họ.

Lý Ngôn Khánh nói:

- Người cảm thấy Lý Tịnh và Lý Đoan ai xuất sắc hơn?

- Thuộc hạ chưa từng tiếp xúc qua Lý Tịnh cho nên không đánh giá được tuy nhiên công tử tán thưởng Lý Tịnh như vậy thì sẽ không hề kém, về phần Lý tiên sinh đọc trọn thi thư nhưng lại mang theo một dáng vẻ già nua.

Nếu như lựa chọn một trong hai người này thuộc hạ sẽ chọn Lý Tịnh.

Lý Ngôn Khánh nở ra nụ cười liên tục gật đầu.

- Lý Tịnh đại tài người thù khó có thể sánh, Lý Đoan tiên sinh giữ cái có thừa mà không lấy được cái không đủ, đương nhiên không so được với Lý Tịnh.

- Thế nhưng mà cái này cùng Bình Lương thập sách có quan hệ gì?

Lý Ngôn Khánh duỗi lưng một cái rồi khẽ nói:

- Đương nhiên là có liên quan, ha ha ta có thể đánh cuộc nếu như để Lý Tịnh và Lý Đoan đo sức dĩ nhiên là Lý Đoan chiếm thượng phong, Bình Lương thập sách xuất phát từ tay của Lý Tịnh, Lý Đoan tiên sinh liếc mắt là nhìn ra dấu vết đường tới Tương Châu trong đó, Lý tiên sinh từng nói với ta, Bình Lương thập sách dâng cho Tần vương mục đích đúng là muốn cho Tần vương chiếm đủ công huân.

Tuy nhiên Lý tiên sinh lại nói: Bình lương thập sách mà Tần vương nói ra không phải toàn bộ tài sản mà Lý Tịnh cống hiến ra.

Thẩm Quang lập tức ngạc nhiên mê

man nhìn Lý Ngôn Khánh.

Lý Ngôn Khánh uống một hớp nước mà nhắm mắt lại.

Trong đầu của hắn hiện ra một đoạn đối thoại của hắn với Lý Đoan.

- Tiên sinh cho rằng Lý Đường có mấy người thiện chiến?

Lý Đoan nói:

- Người thiện chiến trong Lý Đường dĩ nhiên là vương gia.

- Kỳ thực Tần vương cũng là người thiện chiến nhưng vì đủ loại nguyên nhân hôm nay đã bị danh tiếng của vương gia đè nén, Tần vương muốn hiệu triệu lấy lại binh quyền thì rất khó, triều đình lúc đóng đô ở Quan Trung Tần vương lập nhiều công lao hãn mã, nhưng ngoại trừ cuộc chiến với Lưu Vũ Chu thì mấy trận chiến còn lại muốn khen cũng chẳng có gì khen.

Thiên Thủy Nguyên trước bại sau thắng cuối cùng cũng có nét bút hồng.

Gọi là công lao đánh chiếm Lan châu nhưng trên thực tế là may mắn, nếu như Tiết Cử không ốm chết Tần vương chắc gì đã thắng?>

Ngụ ý là Lý Thế Dân không phải là đối thủ của Tiết Cử.

Sở dĩ hắn thắng lợi là do vận khí của hắn tốt nếu như Tiết Cử không chết thắng bại còn chưa biết, đối với chuyện này Lý Ngôn Khánh từ chối cho ý kiến.

- Thứ hai Tần vương mặc dù đánh chiếm Lạc Dương nhưng công lao trong đó lại đem quy về vương gia.

Tần vương hiện tại rơi vào thế miệng cạp gan thỏ, không khiến cho thiên hạ thuần phục.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà Tần vương rơi vào thế hạ phong.

Tần vương muốn tranh phong dĩ nhiên phải lập công lao to lớn cho nên Dục Sư dĩ nhiên phải vì hắn mà lập công huân, tuy nhiên đây không phải toàn bộ kế sách của Dục Sư, theo cách nhìn của thần, thủ bút chính thức của Dục Sư chính là ở kế sách thứ mười một mà vương gia chắc cũng nhìn ra được mảnh khoe.

Lý Ngôn Khánh trầm ngâm một lát sau đó khẽ nói:

- Là đem ta đuổi ra khỏi Trường An?

Lý Đoan gật đầu liên tục:

- Trường An khốn cực dưới thái tử và Tần vương, mà thái tử cùng với Tần vương thì lại tranh giành ở vương gia.

Bệ hạ dĩ nhiên cũng phải kiêng kỵ quyền hành của thái tử.

Chẳng lẽ bệ hạ không biết dã tâm của Tần vương sao? Ha ha sở dĩ bệ hạ tha thứ cho Tần vương là hi vọng Tần vương có thể kìm chế thái tử.

Bệ hạ mưu lược hơn người biết rõ thuật của đế vương, Tần vương biết rõ bất kể Dục Sư cũng biết rõ vương gia ở Trường An thì Tần vương sẽ bị áp chế mà Tần vương bị áp chế thì làm sao mà cân đối được? Huống hồ vương gia chiến công hiển hách, thanh danh hơn người bệ hạ cũng cần tìm cơ hội đem vương gia rời khỏi Trường An để thành đạo cân đối với hắn.

Cho nên kế sách thứ mười một của Dục Sư chính là tạo cơ hội để bệ hạ danh chính ngôn thuận đem vương gia rời khỏi Trường An.

Lý Ngôn Khánh bưng tỉnh đại ngộ.

- Nói như thế Bình Lương thập sách để ta rời khỏi Trường An chính là thập nhất sách?

Lý Đoan cười cười:

- Vương gia vương gia rời Trường An thì phải đi đến nơi nào?

Trung Nguyên chính là căn cơ của vương gia ba thực cũng liên hệ mật thiết cho dù không điều vương gia đi Bắc Cương thì cũng không cách nào tiêu trừ lực ảnh hưởng của vương gia ở Trường An, chỉ sợ lúc đó sẽ khiến cho sĩ tử mang lòng bất mãn, phải đi tới nơi nào thích hợp lại để cho người trong thiên hạ không có

lời nào để nói cho nên kế sách thứ mười một của Dược Vương chính là điều vương gia đi Lĩnh nam xa cách Trung Nguyên thiên sơn vạn thủy, trải qua ba năm năm năm đủ khiến cho thanh danh của vương gia dần biến mất đến lúc đó cho dù vương gia có quay trở lại Trường An cũng không sửa đổi cục diện này được.

Lý Ngôn Khánh liên tục gật đầu lộ ra vẻ trầm tư.

797. Chương 49: Thiện Tiệm.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Lý Đoan nói:

- Tuy nhiên vương gia cũng không cần phải lo lắng quá mức.

Thần đối với Dược Sư rất hiểu rõ, Dược Sư làm ra chuyện này cảm giác giống như khảo nghiệm vương gia.

- Ý của người là...

- Dược Sư người này không giỏi quyền mưu nhưng không phải không biết quyền mưu.

Ánh mắt của hắn rất thâm độc vượt xa người bình thường, đối với sự hiểu rõ của thần thì hắn là một người cân đối phân minh.

Có nhiều lúc lời nói không cần quá minh bạch.

Lý Đoan tin rằng Lý Ngôn Khánh cũng minh bạch chuyện này.

Minh bạch thuật cân đối?

Nói thẳng ra Lý Tịnh không phải là người đem người khác vào tuyệt lộ.

Có lẽ hắn dùng binh hung ác nhưng không có nghĩa là đạo xử thế cũng hung ác như thế, Lý Thế Dân cử động biến ở Huyền Vũ môn Lý Tịnh cũng không xuất hiện, thời khắc mấu chốt người ra mặt chính là Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Trương Tôn Vô Kỵ thậm chí có thể nói Lý Tịnh ở biến Huyền Vũ môn cũng không có cơ hội xuất hiện cho thấy lập trường của hắn.

Hắn khảo nghiệm ta sao?

Lý Ngôn Khánh suy nghĩ cẩn thận điều này xong lập tức cảm thấy tâm tình sung sướng.

Lý Tịnh đối với ta tha thiết một vấn cục.

Nhưng nếu như ta thật sự phá vấn cục này thì chắc hắn sẽ khiến cho trong lòng Lý Tịnh sinh ra biến hóa.

- Lão Thảm Lý Dược Sư ra chiêu này để khảo nghiệm ta nếu như không ứng đối phù hợp thì chẳng phải khiến cho hắn xem nhẹ ta sao.

Có mấy lời Lý Ngôn Khánh có thể nói có mấy lời hắn không thể nói.

Mặc dù đối mặt với Thảm Quang một người trung tâm hắn cũng chỉ có thể nói vài phần như vậy.

- Nhưng cục diện trước mắt không thể phá giải được.

- Công tử trong tay không binh không tướng muốn ở chỗ này mở ra cục diện cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Thảm Quang lắc đầu liên tục, tỏ vẻ không được.

Nhưng Lý Ngôn Khánh lại không cho là thể biểu hiện của hắn vô cùng tự tin.

- Ngày mai chúng ta đi tới lưu ly điểm gặp người Thiên Tiệm kia, xem có thể cùng với bọn họ đi Giao Châu một chuyến không.

- Đi Giao Châu?

- Không phải đi Giao Châu mà đi xem Khâm Châu.

Thẩm Quang trở nên hồ đồ rồi.

Không phải đi Giao Châu sao? Tại sao lại muốn đi xem Khâm Châu nữa?

Lý Ngôn Khánh không giải thích chỉ cười ha hả mà đứng lên kéo mở cửa phòng dùng sức hô hấp một hơi, Lĩnh Nam muốn lấy Ung Châu trước hết phải lấy Khâm Châu.

Nếu như đi Giao Châu khẳng định sẽ phải đi qua Khâm Châu mà Khâm Châu lại là địa bàn của Ninh Trường Chân, nếu như không có yểm hộ thì khó có khả năng thành công.

Phải biết rằng Khâm Châu tuy có Ninh Trường Chân nhưng không phải chỉ có Ninh Trường Chân.

Sáng sớm hôm sau mưa phùn nổi lên khắp nơi.

Lý Ngôn Khánh không gọi Thẩm Quang chỉ mang Liễu Thanh đi tới Lưu Ly điểm.

Tuy nhiên hắn chưa tới lưu ly điểm thì Lý Ngôn Khánh đã cảm giác hào khí khác thường hắn quay đầu nhìn lại thì thấy lưu ly điểm đã lạnh tanh trước kia thỉnh thoảng cũng có quân tốt ra vào nhưng hôm nay đặc biệt dày đặc, lộ ra một khí tức khắc nghiệt khiến cho Ngôn Khánh nhăn mày dừng bước lại.

Ở ven đường có một quán bánh chưng, Liễu Thanh liền đi vào.

Căn lều này chuyên bán bữa sáng địa phương, kinh doanh chủ yếu là bánh chưng bình thường lúc này đã tràn ngập khách nhân.

Nhưng hôm nay lại lạnh tanh rất tiêu điều.

Chủ nhân cửa hàng là một người trung niên tràn ngập khẩu âm Giang Hoài.

Lý Ngôn Khánh cùng với Liễu Thanh ngồi xuống, bưng hai bát bánh chưng sau đó Liễu Thanh cười ha hả nói:

- Chủ quán tại sao hôm nay sinh ý quạnh quẽ như thế?

- Sao vậy khách nhân không biết ư?

- Biết cái gì?

- Đêm qua binh mã Tuyên Hóa đã đến đây.

- Dọc theo con đường này mấy tiệm phố đều bị niêm phong trong đó có cả lưu ly điểm của Thiên Tiệm mọi rợ.

Lý Ngôn Khánh giật mình trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Chủ quán tại sao lại bắt người?

- Chúng ta ở trấn bên cạnh nên không rõ tình huống, Mạch đại nhân không phải cổ vũ buôn bán sao? Tại sao lại như vậy?

- À, hóa ra khách nhân ở thị trấn phía đông.

Xem ra chủ nhân cửa hàng cũng là người thích nói chuyện.

Dù sao trong lều này cũng không có người khác, dứt khoát bàn luận việc nhà vậy.

- Không phải Mạch đại nhân cổ vũ buôn bán.

Trên thực tế làm chủ chính thức ở Tuyên Hóa chính là phu nhân của Mạch đại nhân, Vũ Văn nương tử tuy nhiên người biết không nghe nói tình lực của Mạch đại nhân đều đặt ở việc luyện binh cho nên có rất nhiều sự vụ đều rơi vào tay của Vũ Văn nương tử, Vũ Văn nương tử hạ lệnh mở buôn bán ở đây chẳng những khiến cho lưu ly mọi rợ trở nên thành thực hơn rất nhiều mà nhân khẩu cũng tăng lên.

Hiện tại Đô Lăng trấn nhân khẩu đã tăng tới 4000-5000 người cộng thêm thương hộ vắng lai tổng cộng tới gần vạn người.

Vũ Văn phu nhân.

Đây không phải Vũ Văn Phượng sao?

Lý Ngôn Khánh chưa từng gặp qua lão bà của Mạch Tử Trọng nhưng xem ra người này không phải tầm thường.

- À đêm qua đã đến hơn 100 binh mã đem con đường này niêm phong chặt chẽ.
- Ta nghe người ta nói, người bị bắt phần lớn là thương nhân Giao Châu hình như bọn họ có ý mưu phản, đừng nhìn hôm nay Trung Nguyên của họ Lý nhưng mà Ung Châu vẫn là của nhà Tùy, quan phủ chỉ đuổi bắt những người đi Giao Châu còn chúng ta thì không bị sao. Khách nhân, ta cũng nói cho ngài biết, nếu Mạch đại nhân thì còn dễ nói chuyện nhưng Vũ Văn nương tử thì không dễ dàng đâu.

Lý Ngôn Khánh nghe được thì lộ vẻ kinh hoàng.

- Vậy thì phải làm sao cho phải?
- Khách nhân xin chỉ giáo cho.
- Không nói dối lão huynh lần này ta tới đây là định thu mua một số thổ sản vùng núi.
- Huynh cũng biết hai năm qua thổ sản vùng núi ở đây không tẻ lần này ta tới đây cũng nghe một số người giới thiệu còn định buôn bán cho ta, nhưng hiện tại bọn họ đã bị bắt ta phải làm sao cho phải?

Lý Ngôn Khánh lộ ra một bộ dáng hoảng loạn lo lắng thì thầm.

Hắn lăm lăm tuy nhiên chủ cửa hàng cơm lại nghe được.

- Chính là Thiên Tiệm mọi rợ?
- Chủ quán cơm nhin không được mà cười một tiếng:
- Khách nhân chắc ngài lần đầu tiên hoạt động?
- A làm sao huynh biết?"
- Nếu không phải lần đầu thì tại sao lại đi tìm tên Thiên Tiệm nhân kia?

Chủ quán cơm nói:

- Tên người Thiên Tiệm kia chỉ từ bên ngoài mà đến bình thường cũng chỉ thu một số lưu ly, làm sao hiểu được môn đạo bên trong.

Không dối gạt khách nhân, ở trong Đô Lãng trấn nếu nói về môn đạo này ta xếp thứ hai không ai dám xưng thứ nhất, những năm gần đây khách vãng lai đều thông qua ta giới thiệu, không biết khách nhân muốn mua bao nhiêu.

- Có bao nhiêu mua bấy nhiêu.

798. Chương 50: Mã Đấu.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Đây đúng là một đứa con nít.

Trên khuôn mặt của chủ quán cơm hiện ra sự vui vẻ đặc biệt.

- Nhưng không biết là hàng lậu hay là quan hàng?
- Hàng lậu thì thế nào, quan hàng thì thế nào, xin giải thích.
- Quan hàng chính là hàng do quan phủ tán thành, quan hàng có thể thông suốt một đường ở khu Lĩnh Nam.

Mạch đại nhân cùng với Phùng nhị công tử có quan hệ cực kỳ mật thiết.

Đại nhân cũng có giao tình với Ninh soái, nên không có bất kỳ trở ngại nào, quan hàng thì quan phủ rút lại hai phần phí tổn chủ quán cơm nói tới đây đột nhiên hạ giọng:

- Nhưng nếu như vậy thì chiêu tiêu của ngài ở Ung châu há có thể chu toàn?

Lý Ngôn Khánh liên tục gật đầu tỏ vẻ tán thành.

- Còn hàng lậu thì sao?

- Đã là quan phủ nhúng tay vào thì làm gì có hàng lậu?

Chủ quán cơm nhin không được cười to chỉ Lý Ngôn Khánh mà nói:

- Khách nhân thật không hiểu đại nhân nhà cậu sao lại để cậu đi hoạt động.

Thanh âm của hắn trầm thấp xuống:

- Khách nhân cũ biết Ung châu Khâm châu có bao nhiêu Lý nhân không?

- Cái này thật không biết.

- Vậy lão phu nói cho cậu biết, hai châu này Lý nhân có gần tới hai mươi vạn người, cộng với Nha châu, Chấn châu, vạn An các và tứ châu Lý liêu thì không sai biệt lắm có bốn mươi năm mươi vạn người.

Bốn mươi năm mươi vạn người này có rất nhiều người quy phụ Phùng gia cũng có nhiều người quy phụ Ninh soái, tuy nhiên còn có rất nhiều người không quy phụ ai, ha ha những người quy phụ dĩ nhiên có quan phủ chiếu cố, còn những Lý liêu không chịu quy phụ thì đối với những thổ sản của mình bọn họ không được quan phủ ủng hộ cho nên không có chỗ buôn bán.

- Vậy gia tiền của bọn họ?

- Ít nhất thấp hơn quan hàng bốn thành.

Lý Ngôn Khánh đã minh bạch.

Tình huống hiện tại so với lúc ở Vinh Nhạc thành cũng tương tự quan phủ Lĩnh Nam trên thực tế là do Ninh Mạch Phùng tam gia liên hợp với nhau, những người không quy phụ dĩ nhiên là bị chèn ép.

- Xin hỏi tiên sinh có phương pháp gì không?

Chủ quán cơm nhìn ra bên ngoài thấy không có người liền nói:

- Ta dám nói dĩ nhiên là có biện pháp.

- Tuy nhiên những man nhân kia không cần tiền bạc hơn nữa giao dịch lại phiền toái, cần phải có người ra mặt môi giới.

Ngôn Khánh trầm ngâm hình như đang suy nghĩ gì đó.

Sau một hồi hắn ngẩng đầu lên nói:

- Chỉ cần tiên sinh ra mặt giới thiệu tuyệt sẽ không thiếu chỗ tốt của tiên sinh.

Đô Lăng trấn tuy vắng vẻ nhưng đồng thời cũng có giang hồ tồn tại, nhớ trước kia Lý Ngôn Khánh từng đọc một quyển sách ở thời kỳ Nam Bắc triều trên Trường Giang có một cái trấn ngư long hỗn tạp, nghiêm nhiên là một giang hồ thu nhỏ.

Trên đường đi tới Lĩnh Nam Lý Ngôn Khánh đang suy tư cục diện sắp tới phải như thế nào.

Hắn đưa mắt ngưng tụ trước Đô Lăng trấn hi vọng có thể mượn những người giang hồ này tìm ra một cách đột phá.

Trước mắt hắn tựa hồ đã tìm được...

Đô Lăng trấn tuy vắng vẻ nhưng đồng thời cũng có giang hồ tồn tại, nhớ trước kia Lý Ngôn Khánh từng đọc một quyển sách ở thời kỳ Nam Bắc triều trên Trường Giang có một cái trấn ngư long hỗn tạp, nghiêm nhiên là một giang hồ thu nhỏ.

Trên đường đi tới Lĩnh Nam Lý Ngôn Khánh đang suy tư cục diện sắp tới phải như thế nào.

Hắn đưa mắt ngưng tụ trước Đô Lăng trấn hi vọng có thể mượn những người giang hồ này tìm ra một cách đột phá.

Trước mắt hắn tựa hồ đã tìm được...

- Chuyện Mã Đầu bên kia không phải ngày một ngày hai là có kết quả, tuy nhiên ít nhất cũng bây giờ chúng ta cũng biết Lý Liêu không phải bền chắc như thép.

Mã Đầu chính là tên của người chủ tiệm cơm kia.

Hắn đã đáp ứng Lý Ngôn Khánh sẽ nhanh chóng tìm nguồn cung cấp.

Lý Ngôn Khánh sau khi trở lại chỗ ở đã tìm Thẩm Quang tới.

Hắn đem sự tình hôm nay phát sinh nói rõ cho Thẩm Quang một lần rồi trầm giọng:

- Mạch Tử Trọng đột nhiên hạ lệnh niêm phong phố xá tất có nguyên nhân hôm qua chúng ta cùng người nước Thiên Tiệm nói chuyện với nhau không lưu ý nhưng lần này Mạch Tử Trọng niêm phong thành phố khiến cho ta nghĩ rằng Mạch Tử Trọng lần này niêm phong những cửa hàng đi qua Giao Chỉ có phải là hắn cố ý nhắm vào Giao Chỉ không?

Thẩm Quang nghĩ nghĩ:

- Rất có khả năng.

- Nếu như nhắm vào Giao Chỉ thì cần phải đáp lại.

Lý Ngôn Khánh gãi gãi đầu hắn nghĩ hồi lâu rồi đột nhiên nói:

- Giao Chỉ hiện tại là địa bàn của Tiêu Tiễn Mạch Tử Trọng cũng thế Ninh Trường Chân cũng thế đều thiên hướng về phía nhà Tùy song phương đang liên thủ kháng đ theo đạo lý mà nói thì Mạch Tử Trọng sẽ không ưng thuận nhắm vào Giao Chỉ trừ phi.

- Giao Chỉ có ý muốn quy Đường.

Thẩm Quang thốt ra khiến cho Lý Ngôn Khánh tán thưởng mà tươi cười.

Thẩm Quang đọc sách không nhiều lắm kiến thức không nhiều nhưng hắn rất cơ linh phi thường thông minh phản ứng cũng vô cùng nhạy cảm.

Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất mà lần này Lý Ngôn Khánh đi Lĩnh Nam mang theo Thẩm Quang, ít nhất khi cần thiết cũng có người để thương lượng.

- Chắc là Mạch Tử Trọng đã cảm thấy được động tác bên Giao Chỉ cho nên mới ra tay.

Thẩm Quang nghĩ nghĩ rồi lại lắc đầu:

- Chuyện này có vẻ không đúng Mạch Tử Trọng cho dù muốn động thủ nhưng như vậy không phải là đánh rắn động cỏ rồi sao?

Lý Ngôn Khánh cười ha hả ngồi xuống, rót cho mình một chén nước.

- Có lẽ hắn lập tức muốn động thủ.

- Cho nên cái hắn sợ không phải là đánh rắn động cỏ mà là để lộ phong thanh.

Tuy nhiên đây chỉ là suy đoán của chúng ta chưa biết có phải là chính xác hay không.

Người mấy ngày gần đây nghĩ cách liên kết với những đoàn đầu ở nơi này, lấy tin tức từ bọn họ nói không chừng còn có thu hoạch.

Để cho Thẩm Quang ra mặt dĩ nhiên là do hấn thông tình môn đạo giang hồ.

Đoàn đầu các nơi nều gian hoạt như quỷ nếu như không phải là một người thông tình môn đạo gây chuyện không tốt sẽ bị chúng nhìn ra ẩn tình đây cũng là nguyên nhân thứ hai Lý Ngôn Khánh mang Thẩm Quang tới đây.

799. Chương 51: Gặp Mặt Ngu Đoàn Đầu.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Nếu đổi lại là Liễu Thanh hay những người khác thậm chí là Lý Ngôn Khánh đi cũng khó tránh khỏi để lộ sơ hở.

Lý Ngôn Khánh lần này tới Lĩnh Nam không mang theo nhiều người Vạn Thắng quân cũng ở lại trong Tương Châu phần lớn đi theo là những người giang hồ của Kỳ Lân đài thậm chí Hùng Khoát Hải đã từng ở Thông Xa phổ một thời gian cũng yểm hộ hấn khiến cho Lý Ngôn Khánh mới thuận lợi tới Lĩnh Nam.

Thẩm Quang gật đầu đáp ứng liền chuẩn bị hành động.

Sau khi rời khỏi Lý Ngôn Khánh đột nhiên nói:

- Lão Thẩm người cẩn thận một chút, Lĩnh Nam và Trung Nguyên tình hình không giống nhau, không cần thiết chớ để lộ ra sơ hở.
- Công tử yên tâm, Thẩm Quang sẽ để ý.

Dứt lời Thẩm Quang liền cáo từ rời đi.

Lý Ngôn Khánh ngồi ở trong thư phòng một lát một lần nữa rơi vào trầm tư.

Cuộc chiến Bình Nam Lý Ngôn Khánh ít nhất sẽ được chia một chén canh, nhưng công lao ở Lĩnh Nam này hấn không thể phân cho Lý Thế Dân. Lần này đi Lĩnh Nam Lý Tịnh muốn thí luyện ta sao?

Câu cửa miệng của cổ nhân là quân chọn thần nhưng thần cũng chọn quân.

Đây là lý do mà Lý Ngôn Khánh hi vọng thu phục Lý Tịnh, nhưng nếu như hấn không có biểu hiện thuyết phục thì nhất định Lý Tịnh sẽ không theo hấn.

Hấn đẩy cửa sổ ra.

Lý Ngôn Khánh thở dài một hơi cảm thấy bầu trời âm u rất áp lực.

Trước mắt một ngày trôi qua giống như là một năm vậy.

Bên cửa Mã Đầu vẫn chưa có tin tức, Lý Ngôn Khánh cũng không thúc giục, mỗi ngày vào buổi sáng sớm hấn đều ở trong lều ăn một chút đồ ăn sáng, ngoài ra cũng không trao đổi bất gì với Mã Đầu, hấn tính tưởng rằng vào lúc này loại chuyện này không thể nhanh chóng xong được.

Ngược lại Thẩm Quang nhanh chóng mở ra cục diện ở Đô Lăng.

Hấn đã dùng một tay hảo kiếm mà khuất phục được một đoàn đầu ở Đô Lăng trấn là Ngu Bài Quân, hai người trở thành huynh đệ không có gì giấu nhau.

Ngu Bài Quân cũng là người biết nói chuyện.

Theo Thẩm Quang nói Ngu Bài Quân nói chuyện rất lưu loát tiếng Lạc Dương vừa gặp đã quen thân với Thẩm Quang.

- Công tử thuộc hạ lưu ý một chút thì phát hiện ra Ngu Bài Quân mặc dù chỉ là đoàn đầu nhưng lại là người đọc đủ thi thư người này hấn là xuất thân từ binh nguyên hơn nữa lẫn lộn cũng không ít.

Tuy nhiên thuộc hạ không rõ lắm hấn tại sao lại đến Đô Lăng trấn, thuộc hạ đã thăm dò hấn nhiều lần mà mỗi lần như vậy hấn đều chuyển hướng chủ đề, hơn nữa bên cạnh của hấn còn có mấy thân tín...

Thẩm Quang do dự một chút:

- Thuộc hạ cảm thấy được bọn họ hình như là những binh sĩ tinh nhuệ đã trải qua đánh nhau nhiều lần.

Ở một nơi vắng vẻ như Lĩnh Nam cũng có binh sĩ tinh nhuệ sao?

Lý Ngôn Khánh nghĩ nghĩ:

- Hắn có biết thân phận của người?

- Thuộc hạ chỉ nói cho hắn là cùng công tử tới đây mua bán.

- Về phần thân phận của công tử thuộc hạ vẫn nói là người của Trương gia, tuy nhiên thuộc hạ cảm thấy Ngu Bài Quân cùng với Trương gia có chút không thích, nhưng không phải hoàn toàn bài xích, hắn và thuộc hạ tỏ ra rất thân mật nhưng lại có phần ngăn cách.

- Hắn đối với Tuyên Hóa vô cùng hiểu rõ.

Thẩm Quang nghiêm mặt nói:

- Thuộc hạ nghe người ta nói Ngu Bài Quân ở Tuyên Hóa còn có một huynh đệ kết nghĩa hơn nữa không chỉ là đoàn đầu mà còn đang làm việc trong nha môn, có vài phần thực lực, tuy nhiên thuộc hạ không dám hỏi quá sâu tránh cho hắn nghi ngờ.

Lý Ngôn Khánh trầm ngâm hồi lâu rồi đột nhiên nói:

- Liệu có biện pháp để ta gặp mặt hắn hay không?

- Gặp mặt?

Lý Ngôn Khánh gật đầu nói:

- Ta cảm thấy Ngu Bài Quân này chưa hẳn bài xích Trương gia mà là bài xích việc Trương gia phụ tá Tiêu Tuyền.

Như vậy người cùng với hắn cấu kết tìm kiếm lời nói của hắn.

- Trước hết đừng nhắc chuyện của ta với hắn mà mời hắn uống rượu sau đó ta sẽ vô tình gặp hắn sẽ không hoài nghi.

Thẩm Quang không rõ Lý Ngôn Khánh tại sao lại có hứng thú với Ngu Bài Quân như vậy.

Tuy nhiên đã là Lý Ngôn Khánh phân phó thì hắn dĩ nhiên không từ chối.

Cứ như vậy Thẩm Quang cùng với Ngu Bài Quân liên lạc với nhau tìm kiếm cơ hội mà Lý Ngôn Khánh thì vẫn kiên nhẫn chờ tin tức của Mã Đầu như trước.

Mất thấy giao thừa sắp tới.

Một hôm Lý Ngôn Khánh định ra ngoài thì Liễu Thanh vội chạy tới.

Hắn không kịp thở nói:

- Công tử vừa rồi Thẩm đại ca cho người nói với công tử, giữa trưa đại ca sẽ uống rượu với Ngu Bài Quân, để cho tiểu nhân báo với công tử.

Lời này vừa thốt ra Lý Ngôn Khánh đã hiểu được.

Đây là Thẩm Quang cho thấy cơ hội đã tới, mình cần phải nhanh chóng quyết định gặp mặt Ngu Bài Quân.

Tuy Thẩm Quang không nói là ở quán rượu nào nhưng Đô Lăng trấn lớn như vậy nhưng có thể gọi là tửu lâu thì chỉ có một quán.

- Đã như vậy chúng ta đi một chuyến. Liễu Thanh người đi gọi Mã chương quỹ nói là ta mời hắn đi uống rượu.

Trong tửu lâu Mã Đầu đang uống rượu với Lý Ngôn Khánh.

Rượu sau khi qua ba tuần hẩn ấy nấy nói:

- Công tử cũng không phải là Mã mỗ không dụng tâm nhưng thật sự tình huống hơi phức tạp.

Mười ngày trước Khâm Ấp các nơi hạ lệnh phong bế núi lại, tin tức trong núi không truyền ra, nếu như công tử không vội vàng thì có thể kiên nhẫn chờ đợi một phen, mặc dù Đô Lăng trấn này không phồn hoa bằng Trung Nguyên nhưng cũng có không ít chốn chơi đùa, không chênh lệch so với Trung Nguyên bao nhiêu.

Có lẽ trong mắt của Mã Đẩu Lý Ngôn Khánh là một thiếu gia ăn chơi.

Hắn vừa cười vừa an ủi.

Ngôn Khánh nhú mày cũng không tỏ vẻ phản đối.

Vào giữa trưa tít lâu trở nên náo nhiệt.

Mã Đẩu còn quan tâm tới cửa hàng cho nên cáo từ rồi đi, vậy là tạm thời không có cách nào liên hệ với Lý nhân.

Lý Ngôn Khánh không giữ Mã Đẩu lại mà sau khi hắn rời đi liền suy nghĩ tới những tin tức hắn mang lại.

Hiện tại lại xảy ra chuyện niêm phong núi việc này cho thấy Mạch Tử Trọng cùng với Ninh Trường Chân sẽ có động tác tuy nhiên mục tiêu của bọn họ rốt cuộc là gì đây?

- Công tử Thẩm đại ca đã đến.

Liều Thanh đi tới bên tai của Lý Ngôn Khánh thấp giọng nói một câu.

Ngôn Khánh đột nhiên ngừng đầu sửa sang quần áo lại.

- Đi chúng ta đi ra ngoài.

Hắn lúc đến là ở một trong gian phòng trang nhã cho nên tình huống bên ngoài đều do Liều Thanh để ý tới, hiện tại Thẩm Quang đã tới cho thấy Ngu Bài Quân cũng tới, lần này hắn mời Mã Đẩu tới uống rượu chỉ là cái cớ mục đích chân thật của hắn chính là gặp Ngu Bài Quân.

,

800. Chương 52: Ngu Bài Quân.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Bởi vì trực giác của Lý Ngôn Khánh cho thấy đầu lĩnh lưu manh này không phải là một người bình thường.

Hơn nữa huynh trưởng của hắn lại còn là đoàn đầu Tuyên Hóa.

Nghe nói người kia làm việc ở trong nha môn.

Cho dù quen biết với Ngu Bài Quân không thể tiếp xúc với Lý nhân nhưng nhận biết một đầu đoàn như vậy cũng là một chuyện tốt, Lý Ngôn Khánh làm ra một bộ dáng nhàn nhã, cùng với Liều Thanh đi ra khỏi phòng.

Quán rượu Đô Lăng tên là Nam Thiên Môn.

Tất cả chia làm ba tầng, cao khoảng sáu trượng, cũng là một tòa kiến trúc cao nhất trong Đô Lăng trấn.

Đô Lăng trấn là một nơi tụ tập buôn bán hơn nữa lại còn là khu trọng yếu nhất ở Việt Tây, cũng là nơi tụ tập buôn bán duy nhất được quan phủ tán thành, có lẽ ở đây không so sánh được với phường thị ở Lạc Dương hay Trường An nhưng sự phồn hoa của nó ngay cả một tòa trấn ở Huỳnh Dương cũng không so được, là nơi trọng địa buôn bán vô cùng náo nhiệt.

Toàn bộ khu Việt Tây mà nói, trên danh nghĩa năm mươi bốn châu huyện nhân khẩu chiếm khoảng hai trăm vạn người trong đó Lý nhân và Liều nhân chiếm cứ hơn một nửa.

Mà Đô Lăng trấn thì đã chiếm một phần tư nhân khẩu khu Việt Tây.

Lầu ba quán rượu chủ yếu dùng cho khách cao cấp.

Tầng thứ hai là cho thương nhân bình thường.

Về phần tầng đầu tiên đa phần cung cấp cho khiếu phu và người giúp việc sử dụng cung cấp đồ ăn vô cùng đơn giản.

Lý Ngôn Khánh từ lầu ba đi xuống nhìn thấy Thẩm Quang cùng với hai trang hán khôi ngô đang ngồi xuống ở trước một bàn ăn.

Hai trang hán thân cao hơn tám thước.

- Người mặc hắc y chính là Ngu Bài Quân.

Liễu Thanh ở bên cạnh Lý Ngôn Khánh thấp giọng nhắc nhở.

Lý Ngôn Khánh gật gật đầu giả bộ vô tình lướt mắt qua nhưng vẫn không khỏi sửng sốt.

Ngu Bài Quân này hình như hơi quen mặt.

Thân hình hắn cao tám thước dáng người mập mạp.

Khuôn mặt trắng trẻo dưới hàm là một bộ râu hoàn mỹ có vài phần khí khái.

Lý Ngôn Khánh cảm thấy hình như mình đã ở đâu đó nhìn thấy Ngu Bài Quân này, nhưng không thể nghĩ ra là gặp ở đâu, Thẩm Quang nhìn thấy hắn vội vàng tiến đến khom người nói:

- Công tử công tử tới dùng cơm?

- À ta cùng với Mã chương quỹ uống rượu ở đây.

Lý Ngôn Khánh tỉnh ngộ lại lộ ra nụ cười tươi.

- Lão Thẩm, người mời bằng hữu uống rượu sao?

Đúng lúc này Ngu Bài Quân đột nhiên tiến tới:

- Lão Thẩm vị này chính là?

Hắn hiếu kỳ mở miệng hỏi thăm, khẩu âm chính gốc ở Lạc Dương khiến cho Lý Ngôn Khánh cảm thấy thân thiết.

Ở thời kỳ Tùy Đường ngôn ngữ Nam Bắc chênh lệch rất lớn, ở phương Bắc dùng tiếng Trường An làm chủ thậm chí cả Lạc Dương cũng bị ảnh hưởng cực lớn, mà phía nam thì lấy ngôn ngữ Giang Hoài làm chủ, thường thường khiến cho người ta nghe không rõ, nếu như không phải vào thời kỳ Lương Tấn thế gia phương bắc dời vào phía nam, đem tiếng bắc truyền tới đây biến thành văn hóa thì chỉ sợ khó nghe rõ ràng được.

Dù vậy Lý Ngôn Khánh đến Lĩnh Nam vẫn cảm thấy đau đầu về giọng nói.

Đôi mắt của Ngu Bài Quân đột nhiên ánh lên vẻ nóng bỏng khác lạ.

Thẩm Quang vội vàng nói:

- Ngu đại ca đây chính là công tử của nhà ta.

Vẻ nóng bỏng trong mắt của Ngu Bài Quân đột nhiên biến mất, không nhìn thấy gì nữa ngược lại chuyển thành vẻ bình tĩnh.

- Trương công tử không phải là người của Ngô huyện sao? Đây là khẩu âm đông đô mà.

Lý Ngôn Khánh trong lòng thầm kinh hãi hắn vội vàng nói:

- À trước kia ta lớn lên ở Lạc Dương cho nên nói giọng Lạc Dương.

- Trương công tử từng ở tại Lạc Dương sao?

Ngu Bài Quân lại hỏi:

- Trước kia ta đã dạo qua Lạc Dương không biết Trương công tử ở nơi nào?

- À ta ở Hoài Nhân phường.

Lý Ngôn Khánh thuận miệng trả lời.

Hoài Nhân phường chính là chỗ ở của đám người Thiên Tân Kiều lão nhân, Lý Ngôn Khánh vô cùng quen thuộc.

- Hoài Nhân phường?

Trong mắt của Ngu Bài Quân hiện ra một vẻ vui mừng.

- Ta biết rõ nơi đó.

Đột nhiên hần hào sảng cười nói:

- Ở Đô Lăng trấn gặp được đồng hương thật là hiếm có, bằng không hôm nay ta làm ông chủ mọi người không say không nghỉ được không?

Lời này Lý Ngôn Khánh định nói trước không ngờ bị Ngu Bài Quân đoạt lấy.

Lý Ngôn Khánh khẳng định Ngu Bài Quân có thâm ý tuy nhiên trước mắt xem ra hần cũng không có ác ý.

Nhanh chóng có được quyết đoán Lý Ngôn Khánh liền đáp:

- Đã như vậy ta không khách khí.

- La Khoa người tìm phòng trên thanh tỉnh.

Ngu Bài Quân là đoàn đầu ở Đô Lăng trấn dĩ nhiên quen thuộc tình huống ở từ lâu.

La Khoa chính là chủ quầy quán rượu ở đây tuy nhiên nhìn cách ăn mặc thì là trang phục của Di Liêu.

Ngôn Khánh nói:

- Không cần tìm đâu, căn phòng này lúc này ta dùng rất thanh tĩnh rồi nếu Ngu chủ quầy không nghị thì ở chỗ này đi.

- Được vậy theo ý của công tử.

Ngu Bài Quân cười ha hả, tiến lên một bước cầm lấy cánh tay của Lý Ngôn Khánh.

Trong tích tắc hần nắm lấy cánh tay của Ngôn Khánh đã dùng một thủ pháp mà Lý Ngôn Khánh rất quen, hần giật mình liếc nhìn Ngu Bài Quân rồi đi lên lầu ba.

Tiểu nhị cũng rất nhanh nhẹn thu hồi cơm rượu lúc này để lịa.

Lý Ngôn Khánh sau khi dẫn mọi người đi vào trong gian phòng Ngu Bài Quân đột nhiên nói:

- Bách Nhân người trông coi ở cửa.

- Ngu đại ca huynh có ý gì vậy?

Thẩm Quang giật nảy mình cảnh sợ nhìn Ngu Bài Quân chăm chăm.

Lý Ngôn Khánh khoát tay ý bảo Thẩm Quang an tâm sau đó hần thản nhiên ngồi ở trên bàn ăn nói với Thẩm Quang:

- Lão Thẩm hiền người cũng đi ra ngoài canh chừng, ta tin rằng Ngu chủ quầy cũng không có ác ý, người cứ yên tâm.

- Liễu Thanh người cũng đi ra ngoài đi.

Dứt lời Lý Ngôn Khánh liền ngồi xuống.

Thẩm Quang hơi nghi hoặc nhưng Lý Ngôn Khánh đã nói như vậy rồi thì hần cũng không phản đối.

Còn nữa Thẩm Quang có mười thành nắm chắc nếu như Ngu Bài Quân thực sự lòng mang ác ý thì hẳn có thể tiêu diệt ngay Bách Nhân về phần Lý Ngôn Khánh cũng có công phu Ngu Bài Quân muốn đối phó với Lý Ngôn Khánh cũng không phải là chuyện dễ.

- Trương công tử, công tử không sợ ta sẽ làm hại công tử sao?

Ngu Bài Quân kinh ngạc nhìn Lý Ngôn Khánh trầm giọng hỏi:

Lý Ngôn Khánh nói:

- Ngu chương quý nếu thật sự muốn đối phó với tại hạ thì giờ phút này chỉ sợ tại hạ đã rơi đầu xuống đất.

- Ha ha.

Ngu Bài Quân cười lớn một tiếng.

Lúc này tiểu nhị của tửu lâu đã mang rượu tới tuy nhiên lại bị Liễu Thanh ngăn alij.

Thẩm Quang kiểm tra một chút mới cho Liễu Thanh lại đưa vào Ngu Bách Nhân ở bên ngoài thấy vậy chỉ cười ha hả mà không ngăn trở.

Ngu Bài Quân rót một chén rượu sau đó nâng chén tương mời.

- Ta nhớ rằng ở Hoài Nhân phường hình như không có sản nghiệp của Trương gia ha ha.

Lý Ngôn Khánh cũng nheo mắt lại cũng không cất tiếng.

801. Chương 53 Ngu Bài Quân.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Ngu Bài Quân giống như tự nhủ:

- Hoài Nhân phường là do những lão thành Thiên Tân Kiều cư ngụ ở Lạc Dương.

- Bọn họ tuy biểu hiện là dựa vào Trịnh gia nhưng ta biết rõ những lão nhân Thiên Tân Kiều ở Lạc Dương cũng không hẳn là ở dưới trướng Trịnh gia bọn họ nghe một người điều khiển tuy nhiên người đó không ở Hoài Nhân phường mà là trú viên dưới núi Long Môn.

- Lý huynh đệ ta nói có đúng không?

Tuy đã chuẩn bị nhưng khi Ngu Bài Quân nói toạc thân phận của mình Lý Ngôn Khánh vẫn không khỏi dựng cả tóc gáy.

Hắn trợn mắt hổ lên ngưng mắt nhìn Ngu Bài Quân.

- Người đến tốt cùng là người phương nào?

Trong mắt của Ngu Bài Quân hiện ra lệ quang óng ánh:

- Lý huynh đệ ta đề cập tới một người không biết huynh đệ có nhớ được hay không đây.

- Ai?

Ngu Bài Quân cúi đầu xuống trầm mặc rồi khẽ nói:

- Lý huynh đệ có nhớ tới người truyền nghệ cho công tử năm đó ở Lôi Thần Điện tại Nga Mi không?

Lý Ngôn Khánh kinh ngạc đứng lên.

Lúc này hẳn rồi cuộc cũng không bình tĩnh được chăm chú nhìn Ngu Bài Quân.

Khuôn mặt của Ngu Bài Quân từ từ mờ mờ trong mắt hắn, sau đó một tướng mạo uy vũ hiện ra trong đầu hắn.

Lôi thần điện...Lý Ngôn Khánh cảm thấy cổ họng chát chát, thanh âm của hắn trở nên run rẩy.

- Ngư sư phụ là gì của người?

Có thể được Lý Ngôn Khánh gọi là sư phụ khắp thiên hạ cũng chỉ có ba người mà thôi.

Trong đó Lý Hiếu Cơ dùng tên giả là Lý Cơ, thu Lý Ngôn Khánh làm đồ đệ có thể tính là người đầu tiên, người tiếp theo là Trương Tôn Thịnh mà Lý Ngôn Khánh từng bái làm sư phụ học binh pháp tiên thuật. Ngoại trừ hai người này có thể được Lý Ngôn Khánh gọi là sư phụ chỉ có nguyên lão khai mở Tùy Đường, thượng trụ quốc nhà Tùy, đại đô đốc Ngư Câu La.

Mùa đông năm Đại Nghiệp thứ mười một Ngư Câu La phụng mệnh chinh phạt Giang Nam nghịch phi Lưu Nguyên Tiễn.

Bởi vì Giang Nam tình thế rất nặng Ngư Câu La biết rõ không thể cưỡng ép trấn áp nên từ từ tính kế.

Lúc đó tình huống rất thối nát cộng thêm loạn Dương Huyền Cẩn xuất hiện Dương Quảng lần chinh phạt Cao Ly thứ hai không công mà lui, nhu cầu cấp bách là một trận đại thắng ổn định dân tâm, phương pháp từ từ mà tiến của Ngư Câu La dĩ nhiên là không được ủng hộ. Dương Quảng lúc đó sợ nhất là chúng thần làm phản, mà Ngư Câu La lo lắng thế cục hỗn loạn cho nên mượn thương thuyền vận chuyển lương thực, hi vọng có thể đem thê nhi từ Lạc Dương tới, tuy nhiên Dương Quảng biết được hắn lấy cớ Ngư Câu La mưu nghịch tạo phản mệnh cho trước mặt quân lính chém giết sau đó đem một nhà Ngư Câu La giam vào ngục, tịch thu tài sản chuẩn bị chém đầu.

Lý Ngôn Khánh lúc đó vẫn còn ở Thiên Lăng sơn giữ đạo hiệu cho Trịnh Thế An sau khi hắn biết dưới tin tức liền tiến về Lạc Dương, thông qua cửa hàng Hùng Ký ở Hoài Nhân phường liên lạc với Đồng Hoàn cai ngục trong đại lao vụng trộm cứu đi một nhà Ngư Câu La .

Về sau Dương Quảng nhiều mặt tra tìm nhưng không tìm được nơi hạ lạc của người nhà Ngư gia.

Theo thời gian chuyển dời, thậm chí Lý Ngôn Khánh cũng quên đi chuyện này rồi.

Ngư Bài Quân đứng dậy đẩy ghế ra, bỗng nhiên quỳ gối xuống đất, ở trước mặt Lý Ngôn Khánh dập đầu bình bịch ba cái.

- Ngư chưởng quỹ ông... tại sao lại làm như vậy?

Lý Ngôn Khánh vội vàng thò tay đỡ.

Ngư Bài Quân mắt hồ lệ quang lập lòe trầm giọng nói:

- Gia mẫu trước khi lâm chung đã phân phó ngày sau nếu như gặp được công tử thì phải dùng lễ quân thần.

- Chưởng quỹ là.. con của Ngư sư phụ?

- Năm đó gia mẫu sợ rằng chọc phải phiền toái cho nên đã đổi họ Ngư thành họ Ngư dù sao ở Giang Hoài Ngư họ cũng là thế gia vọng tộc không khiến cho người khác hoài nghi.

Ngư Bài Quân này phải gọi là Ngư Bài Quân con của Ngư Câu La.

Nếu như tính toán bồi phạt thì hai người ngang hàng.

Lý Ngôn Khánh kéo tay của Ngư Bài Quân kích động nói:

- Ngư đại ca, huynh tại sao lại ở nơi này?

Lúc trước Lý Ngôn Khánh đem Ngư gia cao thấp sắp xếp vào Lĩnh Nam tuy nhiên không phải Ung châu mà là Nha châu nơi đó chính là bản doanh của Phùng thị, Phùng Trí Đại thiếu Lý Ngôn Khánh một nhân tình dĩ nhiên là không từ chối, cộng thêm hôm nay Nha châu thuộc về hải ngoại, tức là đảo Hải Nam ngày nay, thuộc về khu vực của Lý nhân xa hoàng đế cho dù Dương Quảng cũng khó với tay tới.

Ngư Bài Quân nói:

- Vốn chúng ta định đi Lĩnh nam.

Nhưng mà lúc đến Thạch Cổ sơn gia mẫu đột nhiên đổi ý gia mẫu cho rằng lần này có thể tìm đường sống đã gây nhiều phiền toái cho công tử cho nên chúng ta cải biến chủ ý xuyên qua phía tây tới Giang Nam.

- Bên này cũng không khác biệt với Nha châu cho lắm, hơn nữa gia phụ năm đó ở đây từng bình định loạn Lý Liêu có vài bằng hữu có thể phó thác.

Những năm đầu Khai Hoàng Vương Tuyên Nhân làm loạn, lúc đó Ngư Câu La là tướng lãnh nhà Tùy phụng mệnh xuất binh tới khu Việt Tây.

Đoạn lịch sử này Lý Ngôn Khánh cũng không rõ ràng lắm.

Tuy nhiên hẳn có thể minh bạch cách nghĩ của Ngư lão phu nhân.

Cho dù Lý Ngôn Khánh từng cứu sống cả nhà Ngư gia, nhưng dù sao cũng là quan viên đại Tùy.

Vạn nhất lúc nào đó Lý Ngôn Khánh sửa lại chủ ý cả nhà Ngư gia sẽ khó bảo toàn tính mạng, cho nên Ngư lão phu nhân xuất phát từ sự an toàn nghĩ cách cải biến hành trình, từ Lĩnh Nam tới Trung Nguyên đường xá xa xôi Lý Ngôn Khánh cùng với Phùng Trí Đại không cách nào liên lạc được với nhau cho nên Lý Ngôn Khánh không rõ nơi hạ lạc của Ngư gia cho lắm.

- Huynh nhận ra ta sao?

Lý Ngôn Khánh kỳ quái hỏi.

Năm đó hẳn học nghệ Ngư Câu La nhưng mà không có quá nhiều quan hệ với Ngư gia.

Sau khi từ núi Nga Mi trở về hẳn tiến tới Cao Ly tham chiến sau đó ở nhà giữ đạo hiếu cơ hồ chưa từng đi tới Lạc Dương.

Dĩ nhiên cũng không tiếp xúc với Ngư gia.

Ngư Bài Quân cười nói:

- Công tử có lẽ không nhớ được.

Ha ha năm đó công tử và Mạch Tử Trọng ở trong thành kích cức, Bài Quân cũng theo gia phụ ở đó xem cức chiến, tuy nhiên khi đó công tử tuổi tác vẫn còn nhỏ so với hiện tại tướng mạo không giống nhau, sở dĩ Bài Quân nhận ra công tử là vì Thấm Quang.

- Thấm Quang?

- Ha ha năm đó Nhục Phi Tiên ở trên Thông Xa thị nổi danh Bài Quân lẽ nào không biết.

Hơn nữa Bài Quân còn biết Thấm Quang là tùy tùng của công tử, tuy mấy năm chưa gặp lại Thấm Quang nhưng kiếm thuật của Thấm Quang lại mang khẩu âm của Lạc Dương thì cũng không khó đoán ra ẩn tình, hơn nữa mặc dù công tử tướng mạo biến hóa vẫn nhận ra hình bóng mờ mờ của năm đó, công tử lại nói mình ở Hoài Nhân phường Bài Quân sao không đoán ra được?

Đúng là Thấm Quang lộ ra sơ hở?

Lý Ngôn Khánh không khỏi ngạc nhiên sau đó lắc đầu cười khổ.

Vốn hẳn tưởng rằng Lĩnh Nam không ai biết cho nên cũng không đổi danh tự của Thấm Quang.

802. Chương 54: Đồng Hoàn.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Không ngờ rằng...

Ngư Bài Quân nói:

- Công tử không cần phải lo lắng, biết rõ danh tiếng của Nhục Phi Tiên ở trong trấn ngoài tại hạ thì không có ai hết.

Bách Nhân cùng với Thiên Nhân là huynh đệ lớn lên với ta, tuyệt sẽ không để lộ ra phong thanh.

Hơn nữa Tuyên Hóa bên kia cũng nếu có hành động Bài Quân sẽ biết được sớm, tuyệt đối không có nguy hiểm.

- Huynh ở Tuyên Hóa...

- Ha ha nói ra chắc công tử không tin.

Năm đó Đồng Hoàn đồng đại ca sau khi cứu gia mẫu và tai hạ ra đã bá gia mẫu làm nghĩa mẫu, hiện tại ở Tuyên Hóa đảm nhiệm chức binh tào Ba châu.

- Sao?

Lý Ngôn Khánh lấp bắp kinh hãi.

Đồng Hoàn?

Chính là tên đội trưởng ở Lạc Dương năm đó mình dùng tiền bạc lôi kéo hiện tại đã trở thành binh tào?

Lý Ngôn Khánh thậm chí không nhớ được dáng vẻ của Đồng Hoàn nhưng nghe Ngự Bài Quân nói như vậy hần liền kinh ngạc kêu lên một cái .

- Năm đó sau khi chúng ta đến đây quân phủ nhân thủ đúng là khan hiếm.

Gia mẫu nói chúng ta tuy có thể dựa vào lão hữu của tiên phụ nhưng cũng cần tìm chút phương pháp, tính tình của ta hơi thô đảm đương không nổi chốn quan trường dễ dàng đắc tội với người khác tuy nhiên Đồng đại ca lại là người khéo léo, gia mẫu bỏ ra một chút tiền bạc để cho Đồng đại ca tới quan phủ làm việc bảy tám năm trôi qua Đồng đại ca cũng rất có thanh sắc.

Chẳng những trở thành đại đoàn đầu Tuyên Hóa mà còn đảm nhiệm chức quan bá binh tào phụ trách luyện binh.

Công tử có lẽ không biết, Ba châu khu vực này vắng vẻ hơn nữa Lý Liêu chiếm đa số hán nhân rất ít, Đồng đại ca khi tới liền được trọng dụng, về sau Mạch thái thú tới, quận trưởng lúc đó đề cử Đồng đại ca ha ha Đồng đại ca nếu như biết công tử tới đây thì....

Không ngờ Ngự gia sau khi rời khỏi Lạc Dương lại có nhiều khó khăn trắc trở như vậy .

Trên khuôn mặt của Ngự Bài Quân lại hiện ra một vẻ đau thương hần khẽ nói:

- Ba năm trước gia mẫu nghe nói hôn quân bị giết vô cùng thoải mái, sau khi qua ngày giỗ của tiên phụ không lâu gia mẫu đã quy tiên.

Lý Ngôn Khánh bình tĩnh đại ngộ thở dài một tiếng, vỗ vỗ vai của Ngự Bài Quân, nhẹ giọng nói một câu:

- Ngự đại ca kính xin nén bi thương.

Ngự lão đại nhân có lẽ là vì vui quá hóa buồn cho nên...

Tuy nhiên có thể thấy được Ngự gia cao thấp cảm hận Tùy Dương cỡ nào.

Bởi vậy cho nên Lý Ngôn Khánh cũng không lo lắng bọn họ cùng với Mạch Tử Trọng có liên hệ gì bởi vì hần biết rõ Mạch Tử Trọng là người thân tín của Dương Quảng, tuy nói Dương Quảng đã bị giết nhưng Mạch Tử Trọng từ đầu đến cuối vẫn dùng Tùy Dương làm chủ.

Hần hàn huyền vài câu với Ngự Bài Quân rồi hai người phân biệt ngồi xuống.

Lý Ngôn Khánh gọi Thẩm Quang tới Ngự Bài Quân cũng đem Ngự Bách Nhân gọi vào trong phòng.

Ngự bách Nhân này có sức lực vạn phu khó đỡ hần là người hầu của Ngự gia cha mẹ của hần cũng là người hầu cho nên hần từ nhỏ đã sinh trưởng ở Ngự gia, cùng với Ngự Bài Quân lớn lên, cho dù chưa bá sư nhưng vẫn được Ngự Câu La truyền một thân võ nghệ, vô cùng dũng mãnh.

Hắn còn một huynh đệ tên là Ngự Thiên Nhân.

Người này sử roi thép, lực lượng cũng vô cùng lớn.

Đã gọi là Ngự Bách Nhân Ngự Thiên Nhân dĩ nhiên là có ý địch trăm người địch nghìn người.

Dựa theo quy tắc này có lẽ đệ đệ của bộ họ chính là Ngự Vạn Nhân.

Nghe có vẻ không được tự nhiên hơn nữa có phần quái dị tuy nhiên từ điều này cũng cho thấy nề nếp gia đình của Ngự Câu La.

Luận võ nghệ Ngự Bài Quân không bằng Ngự Bách Nhân và Ngự Thiên Nhân.

Nhưng dù sao hắn cũng là con của danh tướng cũng có vài phần bản lĩnh.

Tam huynh đệ này vụng trộm trợ giúp Đồng Hoàn hơn nữa cũng cung cấp tiền bạc cho Đồng Hoàn, Đồng Hoàn lại dùng thủ đoạn khéo léo ở Tuyên Hóa huyện như cá gặp nước.

Thẩm Quang nghe Lý Ngôn Khánh giới thiệu xong cũng giật mình.

Năm đó cứu Ngự gia hắn không ra mặt nhưng cũng âm thầm trông nom Ngự gia cao thấp lên thuyền.

Ngự bài quân dĩ nhiên không đa tạ Thẩm Quang nhưng hắn cũng mời rượu Thẩm Quang.

- Lý công tử công tử lần này tới Ung châu có phải là có chuyện không?

Rượu qua ba tuần, Ngự Bài Quân liền nói chuyện chính.

Lý Ngôn Khánh cũng không giấu diếm đem mọi chuyện kể lại một lần.

Sau khi Ngự Bài Quân biết được Lý Ngôn Khánh là tôn thất của Tùy Đường hắn cũng không giật mình, tuy Đô Lăng trấn vắng vẻ nhưng dù sao cũng là trọng điểm buôn bán, tin tức có lẽ không tinh thông bằng Trung Nguyên nhưng không hề bế tắc.

- Công tử nói như vậy Bài Quân phải gọi công tử một tiếng vương gia.

Tuy nhiên vương gia có thân thể thiên kim, tại sao lại lặn lội tới nơi man hoang này? Mạch Tử Trọng cùng với Ninh Trường Chân đều là người Giang Đông thậm chí ngay cả Lĩnh Nam Phùng thị ở Giang Đông cũng có quan hệ với bọn họ, công tử tới đây đúng là có nhiều nguy hiểm.

- Mạch Tử Trọng hiện tại ắc còn không mang nỗi mình ắc chỉ sợ cũng không chú ý tới ta.

- Hiện tại Tùy Dương hôm nay đã bị tiêu diệt là lúc Lý Đường hưng thịnh, ta phụng chiếu tới đây thu phục, về phần đám người Mạch Tử Trọng hiện tại tinh lực chỉ sợ tập trung ở Giang Lăng.

- Ha ha cái này cũng không phải...

Ngự Bài Quân uống một chén rượu lắc đầu cười nói

- Kỳ thật lực chú ý của Mạch Tử Trọng cũng không phải ở Giang Lăng công tử có biết tại sao Mạch tướng quân lại đột nhiên niêm phong thị trấn không? Theo tin tức của Đồng đại ca thì Giao Chỉ muốn quy đường cùng với Lý Thế Dân âm thầm cấu kết, à nghe nói con của Khâu Hòa chính là Khâu Hành Cung đại tướng dưới trướng của Lý Thế Dân.

- Sao?

- Mạch Tử Trọng đã quyết ý tiêu diệt Khâu Hòa cho nên chặt đứt tai mắt của Giao Chỉ ở nơi này.

Không lâu sau Ninh Trường Chân ở Khâm Châu sẽ suất lĩnh binh tướng xuất kích, đánh vào Giao Chỉ, Khâu Hòa chỉ sợ không phải là đối thủ của Ninh Trường Chân.

- Có chuyện này sao?

Lý Ngôn Khánh thăm hít sâu một hơi.

Mạch Tử Trọng cùng với Ninh Trường Chân đột nhiên động thủ tuyệt không thể đơn giản như ngoài mặt.

Điều này cho thấy Lý Thế Dân sắp sửa xuất binh nhanh chóng sẽ động thủ với Tiêu Tiển, Mạch Tử Trọng đây là muốn gạt bỏ nỗi lo Tiêu Tiển xong đồng thời cũng muốn cho Tiêu Tuyền thấy lập trường của hắn. Lý Thế Dân nếu như xuất binh thì thời gian của Lý Ngôn Khánh cũng không còn nhiều.

- Đúng rồi công tử vừa nói gặp Mã chương quỹ là Mã chương quỹ nào?

- À chính là Mã Đẩu.

-Mã Đẩu?

Ngư Bài Quân khẽ giật mình:

- Chính là tên thọt bán quán Mã Đẩu sao?

- Ngư đại ca biết hắn?

- Ha ha tại hạ làm sao không biết hắn được?

- Không nói dối công tử ở trong Đô Lăng trấn này không có chuyện gì mà tại hạ không biết, công tử muốn dùng tay Lý liệu đối phó với Lý liệu sao?

Lý Ngôn Khánh lập tức đánh giá cao Ngư Bài Quân thêm mấy phần.

803. Chương 55: Mạch Tử Trọng Suy Tư.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Người này thật không đơn giản.

Rõ ràng chỉ dựa vào chút manh mối mà đã đoán ra ý nghĩ của mình.

- Ta nghe nói Lý liệu này cũng không phải bền chắc như thép cho nên muốn nhờ Mã chương quỹ tìm hiểu một chút phương pháp.

Lý Ngôn Khánh cũng không giấu diếm Ngư Bài Quân khiến cho Ngư Bài Quân cao hứng vô cùng.

Hắn và Ngư Bách Nhân nhìn nhau sau đó gạt đầu Ngư Bách Nhân lập tức đứng dậy đi ra khỏi gian phòng.

- Mã thọt có phương pháp gì?

- Hắn chỉ nhận thức một ít Lý Liệu mà thôi, tuy nhiên tất cả đều là bại tướng năm đó của Vương Tuyên Nhân cộng lại chỉ đáng hai ba đội ngũ.

- Những người kia vốn bị Đàm Quốc phu nhân đánh cho run sợ về sau lại bị Ninh Trường Chân thu thập trốn ở trong rừng sâu núi thẳm không dám tiến ra, giết người cướp của có lẽ có chút tác dụng nhưng mà chỉ sợ gánh nặng nổi mong muốn của công tử.

- Hắn là Ngư đại ca có phương pháp?

- Công tử có biết tình hình của Khâm Ung châu này không?

- Ta biết một chút.

Ngư Bài Quân nghiêm mặt nói:

- Đất Khâm Ung hơn phân nửa là của Ninh Trường Chân gọi là Ninh Lý tuy nhiên còn có La Lý, hắn tên là La Hoàn kiêu ngạo bướng bỉnh trong tay của hắn có gần bốn mươi động đội ngũ, khoảng hai ba vạn người, đồng thời hắn là một cỗ lực lượng mạnh thứ hai ở khu vực Khâm Ung Châu sau Ninh Trường Chân.

Còn lại những lý liệu trong lời tên Mã thọt thì chỉ là đám ô hợp thực lực bạc nhược mà thôi.

- Công tử muốn lấy Khâm Châu thì phải liên hợp với La Hoàn nếu không rất khó vững chân ở đây.

- La Hoàn sao?

Lý Ngôn Khánh khẽ gật nhẹ đầu.

Đến Đô Lăng trấn không phải một hai ngày Lý Ngôn Khánh dĩ nhiên nghe tới danh tự của La Hoàn.

Lý Ngôn Khánh biết rõ La Hoàn chính là lý suất ở Việt Tây nhưng không hiểu rõ lắm.

Dù sao khu vực Việt Tây này là của Ninh Trường Chân mà La Hoàn bắt hòa với Ninh Trường Chân nên không có nhiều người đề cập.

Mã Đầu tuy cũng biết chút chuyện nhưng Ngư Bài Quân đã nói như vậy thì cũng thôi, hơn nữa hắn tuy biết một chút lý suất nhưng không có cách dẫn tiến.

- Nếu quả thật có thể liên hợp với La Hoàn.

- Bài Quân đại ca huynh có thể dẫn kiến ta được không?

Lý Ngôn Khánh chưa dứt lời thì đã nghe thấy cửa phòng có tiếng cộc cộc gõ vang.

Ở Tuyên Hóa phủ Mạch Tử Trọng một mối đuổi cái lưng ra, thở ra một hơi dài.

Từ Huỳnh Dương đi tới Linh Nam trong nháy mắt bốn mùa xuân đã trôi qua.

Mạch Tử Trọng tuyệt đối không ngờ trong bốn năm này thời cuộc lại biến hóa nhanh như vậy trong chớp mắt Tùy Dạng Đế đã chết Lý Đường quật khởi, thiên hạ trong nháy mắt cũng muốn sửa họ, Mạch Tử Trọng cũng không phải là người đa sầu đa cảm nhưng cũng không nhịn được mà cảm khái.

Tuy Tùy Dạng Đế chết rồi nhưng nhà Tùy vẫn còn.

Tiêu thái hậu còn sống, cháu trai của Tùy Dạng Đế đăng cơ đã bốn năm.

Tinh thần của Mạch Tử Trọng trở nên phấn chấn, hắn quyết ý vì tùy thất thủ vững Linh Nam này hắn cũng biết nếu như mình đi tới Giang Đô nhất định sẽ được Tiêu thái hậu trọng dụng nhưng mà hắn không đi nguyên nhất rất phức tạp cả về công và về tư.

Về tư vợ của hắn là Vũ Văn Phụng người nhà của Vũ Văn gia.

Tùy Dạng Đế chết ở trong tay của Vũ Văn Hóa Cập Tiêu thái hậu đối với một nhà Vũ Văn gia đều hận thấu xương.

Thậm chí ngay cả hài tử của Nam Dương công chúa cũng bị Tiêu thái hậu sửa họ vì trượng phu của nàng chính là Vũ Văn Sĩ Cập lúc giao phong với Lý Ngôn Khánh và Đậu Kiến Đức Vũ Văn Sĩ Cập phụng mệnh đi chinh phạt Vệ châu, gặp phục kích của Từ Thế Tích và Tô Định Phương bỏ chạy tới Trường An, tìm Lý Uyên nương tựa.

Nam Dương công chúa từ khi Lý Thần Thông qua sông liền dẫn hai đứa con trai mai danh ẩn tích chịu nhiều đau khổ nương tựa Tiêu thái hậu.

Hôm nay Nam Dương công chúa vẫn là công chúa như trước nhưng được Tiêu thái hậu khuyên bảo tái giá với Trương Trọng Kiên.

Đây cũng là một bước để tăng thân mật giữa Trương thị và Tiêu Tùy, Nam Dương công chúa cũng không từ chối, tuy nhiên hai hài tử phải lưu lại bên cạnh Tiêu thái hậu từ đó về sau không mang họ Vũ Văn nữa.

Tình huống này khiến cho Mạch Tử Trọng cảm tưởng nếu như mình đi qua Vũ Văn Phụng sẽ gặp phải vận mệnh gì.

Vũ Văn Phụng với hai hài tử của công chúa không giống nhau, hai hài tử này tốt xấu gì cũng có huyết mạch của Tùy Dương Tiêu thái hậu đối với Vũ Văn gia tộc hận thấu xương nhưng không phải không thể tha thứ cho hai chúng nó.

Nhưng Vũ Văn Phụng thì sao đây?

Nàng chính là hậu nhân của Vũ Văn gia tộc.

cha của Vũ Văn Phụng chính là Vũ Văn Trí Cập, là một trong những chủ mưu hành thích vua.

Tiêu thái hậu há có thể bỏ qua cho Vũ Văn Phượng?

Đồng thời về công mà nói, Mạch Tử Trọng là lưu thủ Ung châu, ảnh hưởng quá nhiều, hẳn có thể liên thủ với Ninh Trường Chân, đối với Phùng thị gia tộc hình thành uy hiếp, Tiêu thái hậu không muốn giết chết Phùng gia nhưng Phùng gia ở Lĩnh Nam căn cơ quá sâu, cho tới bây giờ vẫn ở trạng thái lác lư không rõ, Mạch Tử Trọng cùng với Phùng Trí Đại quan hệ không tệ có thể bảo trì áp lực với Phùng gia, đảm bảo cho Phùng gia không quy phụ Lý Đường.

Tiêu thái hậu thấy rõ Phùng gia có quy phụ mình hay không ý nghĩa cũng không lớn.

Máu chốt ở chỗ Phùng gia không thể quy phụ Lý Đường nếu không một khi xuất binh, Tiêu Tuyền sẽ gặp cục diện hai mặt thụ địch.

Mạch Tử Trọng thủ ở Ung châu đúng là thủ đoạn cao minh để tiết chế Phùng thị.

Về phần Ninh Trường Chân? Tiêu thái hậu cũng không tín nhiệm, cho dù hai đại quân vương nhà Tuyền vẫn giữ gìn lễ ngộ với Ninh Trường Chân nhưng đối với một người xuất thân từ thế gia đại tộc như Tiêu thái hậu mà nói, không phải tộc của mình nhất định sẽ sinh ra dị tâm.

Cho nên Mạch Tử Trọng còn có một nhiệm vụ khác là giám thị Ninh Trường Chân.

Tổng thể mà nói, từ năm đầu Vũ Đức Mạch Tử Trọng ở Ung châu đã làm việc vô cùng xuất sắc trong mắt thái hậu Mạch Tử Trọng có thể nói là tận tâm tận lực, hơn nữa hán nhân ở Ung châu bắt đầu gia tăng, Ung châu bắt đầu hướng về phía triều đình vận chuyển thuế má trong tình huống như bây giờ Mạch Tử Trọng làm được điều này thật là đáng quý cho thấy hẳn đã bỏ ra biết bao nhiêu tâm huyết vào đây.

Là một viên võ tướng nếu như không có Vũ Văn Phượng bày mưu tính kế thì mười Mạch Tử Trọng cũng chưa có thành tựu như vậy được, mặc dù vậy Mạch Tử Trọng cũng vẫn tổn rất nhiều sức, hẳn chưa tới ba mươi tuổi mà tóc mai đã hoa râm, điều này cũng khiến cho Mạch Tử Trọng tăng thêm vài phần ổn trọng và khí chất ta thương.

Dọc theo phủ nha Mạch Tử Trọng mang theo tâm sự nặng nề tới hậu trạch hoa viên.

Hoa viên cũng không lớn trước tòa lương đình là một khoảng đất trống.

804. Chương 56: Cự Hán Bí Ẩn.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Chỉ thấy một cự hán giống như sư tử ở trên mặt đất luyện võ nghệ, cự hán này thân cao gần trượng thân hình vạm vỡ.

Trong tay của hắn cầm một cây Phượng Sí Lưu Kim Thang múa vù vù trên không trung.

Ở trong lương đình một phu nhân xinh đẹp đang ôm một đứa con gái hào hứng bừng bừng nhìn cự hán diễn võ ở trong trường, chỉ thấy một hài tử khoảng chừng năm sáu tuổi ở trên bậc thang nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thỉnh thoảng lại vỗ tay trầm trồ khen ngợi, cổ vũ cự hán.

- Cữu cữu cữu cữu thật lợi hại.

Cự hán kia sử xuất một chiêu Phục Hồ đồng tử kia nhìn không được hân hoan nhảy lên.

Phượng Sí Lưu Kim Thang nện xuống mặt đất khiến cho lửa bắn tung tóe, đá cuội vỡ vụn.

Cho dù Mạch Tử Trọng đứng ở đằng xa cũng cảm nhận thấy mặt đất khẽ rung chuyển.

- Người này quả nhiên không hổ danh tiếng vũ dũng.

Mạch Tử Trọng thầm lú lười đánh giá thoáng qua một chút nếu mình và cự hán giao thủ với nhau chỉ sợ không chịu nổi quá hai mươi hiệp.

- Hơi phí sức một chút.

Hắn quát to một tiếng chỉ thấy đồng tử ở trên bậc thang không nghe thấy tiến tới phía cự hán.

- Cữu cữu dạy con.

- Ha ha không thành vấn đề, lúc nào con muốn học thì cữu cữu cũng có thể dạy.

Cự hán kia bỗng nhiên thu hồi thanh Phượng Sí Lưu Kim Thang lại sau đó ôm đồng tử vào ngực rồi hướng về phía Mạch Tử Trọng gật đầu:

- Mạch tử trở về rồi sao?

- Anh rể.

Mạch Tử Trọng hành lễ với cự hán kia ánh mắt của hắn nhìn về phía hài tử trong ngực của cự hán kia rồi nói:

- Đường Lao chớ có dây dưa cữu cữu mau lui xuống.

Đồng tử kia không tình nguyện lớn tiếng nói:

- Con không xuống, con muốn luyện võ với cữu cữu.

Trên mặt cự hán liền toát ra một vẻ yêu thương, hắn tươi cười nói:

- Không sao ta không có phiền phức gì.

Lúc này ở trong lương đình phu nhân ôm nữ oá tiến tới, đem một khăn mặt đưa cho Mạch Tử Trọng ôn nhu nói:

- Mạch tử bề bộn một ngày, nghỉ ngơi một chút đi.

- Ủ làm phiền phu nhân rồi.

Mạch Tử Trọng tiếp nhận khăn lau mặt của mình.

Vũ Văn Phượng thì kêu người dọn đồ ăn lên, mà cự hán kia thì ôm lấy đồng tử cất bước đi vào trong lương đình.

- Sao vậy đã trễ như vậy mọi người còn chưa dùng cơm sao?

- Ha ha Phượng nhi nói là phải đợi người trở về, cùng dùng cơm, Đường Lao con nói cho phụ thân nghe hôm nay con làm được những gì?

Đồng tử dùng thanh âm non nớt nói:

- Phụ thân hài nhi buổi sáng cùng với mẫu thân vào ruộng sau đó theo cữu cữu học chữ, sau giờ ngọ lại theo cữu cữu học Phục Hổ công, cữu cữu còn nói với hài nhi hài nhi thông minh là một người rất tốt để luyện công.

Mạch Tử Trọng lộ ra một vẻ tươi cười vỗ vỗ đầu của đồng tử.

- Đường Lao thật nghe lời.

Đồng tử này chính là con của Mạch Tử Trọng.

Lúc hài tử sinh ra Mạch Tử Trọng đã tới Ung châu đảm nhiệm lúc đó tình thế của Ung châu phức tạp Mạch Tử Trọng dùng đại lực đề xướng nông canh, nhà mình làm gương cho nên ở trong trạch viện ứng trồng một mẫu ba phần ruộng mà hài tử sau khi sinh ra hắn đã nói với Vũ Văn Phượng:

- Ta lúc sinh ra quá mức phóng túng không biết quý trọng hiện nay thời cuộc bất ổn ta và nàng cần phải tăng cường quản giáo hài tử, phải cho nó nhọc nhằn một chút, bằng không đặt tên cho nó là Mạch Đường Lao nàng thấy thế nào?

Vũ Văn Phượng tính tình cương cường đó là đối với bên ngoài.

Còn bên trong nàng một lòng trợ giúp Mạch Tử Trọng đối với Mạch Tử Trọng mà nói có thể là nói gì nghe này.

Tuy nhiên nếu Lý Ngôn Khánh ở bên cạnh nếu biết tên của con Mạch Tử Trọng như vậy chắc chắn sẽ ôm bụng cười to.

Mạch Đường Lao... Mạch Đường Lao....

- Mạch tử chàng hôm nay tại sao về muộn vậy?

Vũ Văn Phượng thêm cơm cho Mạch Tử Trọng, thấp giọng hỏi thăm.

- À vốn đã sớm kết thúc tuy nhiên sau giờ Ngọ lão Ninh phái người tới cho nên chậm trễ thời gian.

- Ninh Lý suất muốn dùng binh sao?

- À đoán chừng ba đến năm ngày sau sẽ xuất phát.

Hắn đơn thuần là đòi tiền cần lương, vừa vặn ta niêm phong Giao Chỉ trong tay cũng không khó khăn, dứt khoát giao cho người của Ninh Trường Chân xử lý.

- Kỳ thật Ninh soái cần gì phải vội vàng xuất binh?

Cho dù Khâu Hòa cùng với Cao Sĩ Liêm lòng mang phản loạn thì cũng không cần tự mình nắm ấn soái.

Cự hán buông bát cơm nói:

- Lý nhân tham lam, Ninh Trường Chân trên danh nghĩa bình định Khâu Hòa mà thêm gia nghiệp cho mình.

Giao Chỉ tuy nói là vắng vẻ nhưng phía Đông Nam lương tựa biển cả, tài hàng vô cùng phong phú.

Mạch Tử Trọng gật đầu:

- Đúng thế.

Nói xong hắn lắc đầu không nói thêm gì nữa.

Vũ Văn Phượng không khỏi nhăn mày lại nàng muốn mở miệng nói gì đó nhưng lại nuốt lại.

- Phượng nhi nàng có chuyện gì không?

Vũ Văn Phượng cùng cự hán nhìn nhau sau đó nghiêm mặt nói:

- Mạch tử, Khâu Hòa cùng với Cao Sĩ Liêm kỳ thật không tạo ra sóng gió gì không đáng để lo.

Thiếp vừa rồi nói chuyện với đại ca đều cho rằng nên dời lực chú ý từ phía nam lên phía bắc.

- Phía bắc?

- Nàng nói Lý nhị sao

- Không phải Lý nhị mà là nói Lý Ngôn Khánh.

Mạch Tử Trọng trở nên trầm mặc trong mắt hiện ra vẻ bất thường.

- Ngôn Khánh thì thế nào?

Vũ Văn Phượng nhìn qua cự hán sau đó trầm giọng nói:

- Thiếp cảm thấy được Lý Ngôn Khánh có phần không bình thường.

- Tại sao?

- Mạch tử người cùng với Lý Ngôn Khánh kết giao đã lâu cũng biết người này xảo trá nhiều mưu.

- Ta cùng với hắn cũng đã giao thủ người này làm việc thường đi một bước tính mười bước, ánh mắt vô cùng thâm độc, lần này Lý Đường phong hắn làm An Nam đại đô đốc nhận năm mươi bốn châu huyện ở Lĩnh Nam thế nhưng bây giờ hắn vẫn dừng chân ở Tương Châu không có bất kỳ hành động nào, ta suy nghĩ chuyện này không thể bình thường như thế được.

Mạch Tử Trọng hai mắt nheo lại khẽ gật đầu.

- Đại ca ý của huynh là?

- Người này thích dùng kỳ mưu, ta hoài nghi rằng Lý Ngôn Khánh không ở Tương châu đó là nguy trang mà thôi hiện tại không chừng hắn đã tới Lĩnh Nam.

- Người cần phải lưu tâm một chút, Lý Ngôn Khánh nếu quả thật đến Lĩnh Nam thì Ninh Trường Chân xuất binh cũng đã muộn rồi.

- Nhưng trong tay của hắn không có binh tướng.

- Ha ha Lĩnh Nam Phùng gia chẳng lẽ không phải là binh tướng sao?

- Phùng gia?

Mạch Tử Trọng trầm ngâm một lát rồi lắc đầu:

- Phùng gia không có khả năng Phùng thúc phụ là một người không đơn giản cho thấy lập trường của mình, hơn nữa lúc này nếu như Lý Ngôn Khánh muốn dùng binh mã thì Phùng gia....

Hắn đột nhiên ngừng thanh âm lại ngón tay dồn dập đánh lên bàn ăn.

- Nếu như Phùng gia thật sự quy phụ Lý Đường thì Lĩnh Nam và Giang Đông đều gặp nguy hiểm.

- Cho nên người cần phải chú ý tới Phùng gia chú ý tới Khâm châu.

805. Chương 57: Vũ Văn Thành Đô Tái Hiện.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Cự hán khẽ ho lên một tiếng:

- Nếu như Lý Ngôn Khánh đã tới Lĩnh Nam thì Ninh Trường Chân xuất binh sẽ là thời cơ của hắn, ta đề nghị người vẫn nên chuẩn bị sẵn sàng một khi có biến phải lập tức phản ứng.

- Đại ca không bằng huynh giúp ta.

Cự hán nở ra nụ cười thò tay vỗ vai của Mạch Tử Trọng.

- Mạch tử hiện tại ta vẫn không phải đang giúp đệ sao?

Mạch Tử Trọng nói:

- Đại ca huynh biết ý của đệ.

- Mạch Tử hay nghe ta nói.

Thân phận của ta bây giờ không thích hợp để xuất đầu lộ diện nếu không sẽ mang nhiều phiền toái cho đệ.

Còn nữa ta bây giờ cũng có thể làm một con kỳ binh không bằng đệ giao binh mã quan trọng cho ta về phần quân binh thì đệ vẫn nắm trong tay ta và đệ một sáng một tối cho dù thật sự gặp chuyện không may cũng có thể giúp đỡ nhau.

Lý Ngôn Khánh chỉ sợ chưa đoán được ta ở nơi này.

Mạch Tử Trọng nghĩ nghĩ cảm thấy lời của cự hán cũng có đạo lý.

- Đã như vậy thì cứ theo lời đại ca nói.

Cự hán đứng lên bế Mạch Đường Lao đứng lên.

- Được rồi ta mang Đường Lao đi tản bộ, người chậm rãi dùng cơm.

Công vụ bề bộn cần chú ý tới thân thể, Mạch tử ngươi cũng đừng cả ngày vội vàng làm việc cần dành nhiều thời gian cho Phượng nhi.

Vũ Văn Phượng lập tức đỏ bừng hai má.

- Đại ca...

Nàng oán trách nói một câu.

Cự hán cười ha hả ôm Mạch Đường Lao đi.

Mạch Tử Trọng gãi gãi đầu đưa mắt nhìn về phía cự hán sau đó cầm lấy bàn tay mềm mại của Vũ Văn Phượng rồi nói:

- Phượng nhi làm khổ nàng rồi.

- Ta và chàng là vợ chồng nói khách khí như vậy làm rồi.

Vừa rồi đại ca nói những lời này chàng không nên để trong lòng, tuy nhiên đại ca cũng nói không sai chàng nên chú ý tới thân thể.

Mạch Tử Trọng cười cười nhẹ nhàng gật đầu đáp ứng.

Hắn không buông tay ra vẫn như trước nắm chặt bàn tay mềm mại của Vũ Văn Phượng.

Cự hán lễ lo ngồi trơ trọi dưới cửa hiên, ánh mắt thâm lương nhìn về phía trời xanh, đôi mắt sáng quắc như là mắt sư tử, thân hình giống như là một ngọn núi nhàn nhạt toát ra sát khí khiến cho người ta phải sợ hãi.

Phượng Sí Lưu Kim Thang cấm ở trước bậc cửa.

Một trận gió thổi qua lay động cái vòng buộc ở chuỗi thang phát ra thanh âm đinh đinh rất êm tai.

Cự hán đột nhiên đứng dậy cạy lăm Phượng Sí Lưu Kim Thang hai tay liên tục múa.

Ngạo khí trùng thiên khoan thai tản ra.

Lý Ngôn Khánh người rót cuộc đã tới, Vũ Văn Thành Đô ta đã đợi người lâu rồi, chuyện của ta và người cần một kết thúc.

Hắt xì...

Lý Ngôn Khánh đang đi trên đường núi bỗng nhiên hắt xì một cái.

Hắn nhẹ nhàng vuốt vuốt mũi.

- Công tử có phải mệt mỏi không?

Hùng Khoát Hải tiến lên phía trước Lý Ngôn Khánh lắc đầu ý bảo tiếp tục tiến tới.

Vừa đi hắn vừa cười nói:

- Gió núi ở đây hơi mạnh một chút, cảm thấy không thích ứng được cho nên thấy không thoải mái.

- Hắt tử mấy ngày hôm nay cũng thật ủy khuất cho người mấy ngày gần đây ở trong nhà chắc rất buồn bực.

- Công tử lo lắng cho hắn làm gì.

Thẩm Quang đi trước đột nhiên quay lại cười nói:

- Thuộc hạ cùng với Liễu Thanh chạy muốn mỏi cả chân hắn thì ở nhà đúng là không rượu không vui.

- Lại uống rượu sao?

Lý Ngôn Khánh ngưng mắt nhìn Hùng Khoát Hải.

Hùng Khoát Hải vốn như hung thần ác sát lại cúi thấp nửa cái đầu xuống.

- Chỉ uống một chút thôi, công tử đừng nghe Thẩm Quang nói hươu nói vượn làm gì không rượu không vui. Hôm qua thuộc hạ uống với Ngư lão đại một chầu, cũng không vì mê rượu mà làm hỏng việc.

Trang hán sóng vai cùng với Thẩm Quang chính là Ngự Bài quân.

Hắn thấp giọng nói:

- Không ngờ một hung thần ác sát lại sợ chúa công như vậy.

Ngự Bài Quân sở dĩ gọi Lý Ngôn Khánh là chúa công vì nói thật hắn mặc dù làm đoàn đầu ở khu vực Việt Tây nhưng thủy chung vẫn nhớ tới sự phồn hoa ở Lạc Dương, lúc trước đến Việt Tây cũng là bắt đắc dĩ.

Hiện tại Tùy Dương đã vong Lạc Dương đã là thiên hạ của Lý Đường hắn dĩ nhiên hi vọng có thể quay trở lại gia viên.

Không chỉ có Ngự Bài Quân nghĩ như vậy mà người nhà của hắn cũng nghĩ như vậy thậm chí ngay cả Đồng Hoàn cũng muốn trở về Trung Nguyên.

Tuyên Hóa dù sao cũng không phải quê hương của mình.

Quay trở lại Trung Nguyên cũng không phải là chuyện đơn giản tuy nhiên sau khi Ngự Câu La thì Ngự gia cũng đã giải tán nếu như không phải Lý Ngôn Khánh lúc đó xuất thủ cứu lấy họ thì huyết mạch của Ngự Câu La cũng bị đoạn tuyệt.

Ngự Câu La khi còn sống không có sở trường kinh doanh ngoại trừ một số người bên ngoài thì không có bằng hữu gì, Trương Tôn Thịnh cũng ốm chết, những người khác hoặc chế oan uống hoặc về quê uy danh không còn.

Trở về Trung Nguyên nếu như không tìm được một chỗ dựa thì không bằng ở lại Ung châu.

Đúng lúc này Ngôn Khánh tìm đến.

Ngự Câu La khi còn sống Lý Ngôn Khánh đã là một nửa đệ tử của hắn, Vũ Văn Thành Đô tuy cũng là đệ tử của Ngự Câu La nhưng Ngự Bài Quân không suy nghĩ tới Vũ Văn Thành Đô, không nghĩ tới hiện tại Vũ Văn Thành Đô hạ lạc ở nơi nào mà cho dù còn sống thì sao, lúc trước Ngự Câu La bị giết cũng không thấy Vũ Văn Thành Đô nói ra một lời giúp cho nên Ngự Bài Quân cũng không hi vọng gì nhiều.

Nhưng Lý Ngôn Khánh thì không giống như vậy hắn nổi danh là một người trọng tình trọng nghĩa.

Huống hồ Lý Ngôn Khánh bây giờ là tôn thất nhà Lý Đường quan bá Hà Nam vương có thể nói là thân phận hiển hách.

Nếu như có được Lý Ngôn Khánh giúp đỡ Ngự gia phục khởi ở trong tầm tay, Ngự Bài Quân cũng minh bạch Lý Ngôn Khánh có thể nể mặt Ngự Câu La giúp Ngự gia một lần nhưng chưa hẳn có thể giúp dài lâu, muốn đứng vững chân ở Trung Nguyên nếu như không có công thì khó có thể bảo toàn không xuất hiện nguy hiểm.

Cho nên hắn loại bỏ quan niệm phụ thân đệ tử mà đối đãi theo kiểu khác với Lý Ngôn Khánh.

Biện pháp tốt nhất là làm môn hạ của Lý Ngôn Khánh.

Bảy tám năm trước Ngự Bài Quân đã sống trong cuộc sống bi thảm nhất.

Cũng vì nguyên nhân này mà Ngự Bài Quân không hề do dự ở dưới trướng Lý Ngôn Khánh.

Thẩm Quang khẽ nói:

- Đại hắc tử đây không phải tôn kính hay sợ hãi mà là hắn từ nhỏ đã lớn lên cùng với công tử hơn nữa công tử đối với hắn cũng vô cùng coi trọng, biểu hiện bề ngoài thì vô cùng uy nghiêm nhưng bên trong đã coi hắn là huynh đệ.

- Có được sự ưu ái của chúa công như vậy đúng là phúc khí.

- Ha ha lời này nói quả không sai.

806. Chương 58: Gặp Mặt La Hoàn.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Thẩm Quang đột nhiên chuyển chủ đề, đưa mắt ra nhìn xa xa:

- Lão Ngư nói này còn cách xa lắm không?

- Không xa theo con đường núi này tới chỗ cong chính là nơi đóng quân của La Hoàn, hẳn là man nhân, phụ thân hẳn nằm đó vì không hợp với Ninh Mãnh Lực cho nên chết ở trong núi.

Nếu như La Hoàn không có thực lực hùng hậu và cơ cảnh thì không chừng đã bị Ninh Trường Chân và Mạch Tử Trọng hai người liên thủ hại cho.

La Hoàn chính là lý suất có giao tình với Ngư Câu La .

Ngư Bài Quân có thể dừng chân ở Ung châu cũng là do La Hoàn hỗ trợ.

Hắn đã không quy phụ Ninh Trường Chân thì tại sao có thể ở Đô Lăng trấn mở cửa hàng?

- Ha ha Mạch Tử Trọng so với tổ phụ của hắn thì thông minh hơn nhiều, thủ đoạn của hắn cũng rất cao minh, một mặt thì hắn tìm cách áp chế Ninh Trường Chân một mặt thì lại mượn tay của La Hoàn kìm chế Ninh Trường Chân, nếu không phải như vậy chỉ sợ La Hoàn sớm đã bị Ninh Trường Chân đuổi cùng giết tuyệt lúc trước La Hoàn chịu rất nhiều thiệt thòi về sau hắn mở một quán rượu ở Đô Lăng trấn biểu hiện chuẩn bị quy phụ nhưng thực tế là để buôn bán thổ sản ở đây.

Tuy nhiên La Hoàn người này rất có lòng tham, chúa công nếu như muốn hắn mượn đao giết người thì cần phải cho hắn nhiều chỗ tốt một chút.

Thanh âm của Ngư Bài Quân không lớn nhưng cũng đủ cho Lý Ngôn Khánh nghe thấy.

Ngôn Khánh nghe được thì cười cười cũng không mở miệng.

Tuy nhiên Ngư Bài Quân cũng biết Lý Ngôn Khánh lúc này nhất định tính trước kỹ càng.

Khu Vực Việt Tây thổ dân phần đông bọn họ chia làm hai loại cùng với tình hình lúc trước của Lý Ngôn Khánh ở đất thực cũng có phần tương tự.

Lý nhân quy phục và chịu giáo hóa Ninh Trường Chân Phùng thị thì được gọi là bạch lý, hoặc xưng là thực man, chưa chịu giáo hóa thì được gọi là hắc lý hoặc là sinh man.

Tóm lại hắc lý bạch lý cũng tốt, cả hai đều không ngừng biến hóa giới hạn mơ hồ.

Cả hai đều không ngừng biến hóa giới hạn phân chia của bọn họ cũng rất mơ hồ.

Quy phục giáo hóa xong có thể rời núi nhận ruộng đồng của người Hán, còn có thể ở trong thành trấn, tuy nhiên nếu như sau đó lui lại về núi thì vẫn là Sinh man.

La Hoàn chính là Sinh man.

Nhưng La Hoàn lên núi nguyên nhân cũng không phải hắn không muốn rời núi.

Sở dĩ xuất hiện tình huống như vậy vì nguyên nhân rất phức tạp bộ lạc của La Hoàn và bộ lạc của Ninh Trường Chân là hai kẻ thù truyền kiếp với nhau, hơn nữa phụ thân của hắn lại chết dưới tay của Ninh Mãnh Lực lão tử của Ninh Trường Chân, nếu như bàn về khởi nguyên sâu xa thì chỉ sợ phải tìm đến thời Tây Tấn lúc thành lập chính quyền Đông Tấn.

Về sau La Hoàn đứng sai đội ngũ cùng Vương Tuyên Nhân phản Tùy.

Vương Tuyên Nhân bị Thành Kính phu nhân giết chết, La Hoàn cũng phải lui vào nơi cô hồn dã quỷ, ở khu vực Việt Tây, lúc ấy Ngư Câu La làm giám quân thấy La Hoàn dũng mãnh không khỏi nảy sinh lòng kính ý vì vậy năm đó La Hoàn mới có thể bảo vệ thực lực lên núi cũng vì Ngư Câu La giờ cao đánh khẽ.

La Hoàn đáng người không cao.

Miễn cưỡng chỉ tới bảy xích đứng trước mặt của Lý Ngôn Khánh thì thấp hơn rất nhiều.

Ở trong rừng sâu núi thẳm quanh năm phải kiếm ăn khiến hần thêm già nua.

Tuy nhiên bề ngoài của hần lại vô cùng rắn chắc, trên cổ đeo một chuỗi răng thú lộ ra khí thế hung hãn.

Đoàn người của Lý Ngôn Khánh đến nơi La Hoàn đóng quân đã ba ngày.

La Hoàn chưa ngủ hần còn đợi chất nhi La Khoa của hần, đang đóng quân ở bên trong chờ đoàn người Lý Ngôn Khánh tới.

- Ta nghe nói người muốn động vào Ninh Trường Chân?

Lý Ngôn Khánh chưa kịp ngồi vững mông thì La Hoàn đã hỏi thẳng vào vấn đề.

May mà trên đường đi tới đây Ngư Bài Quân đã giới thiệu tính tình của La Hoàn nếu không Lý Ngôn Khánh cũng không biết phải làm thế nào.

Nhưng một phương diện khác cũng cho thấy tình hình của La Hoàn không quá tốt.

Ở trên núi này sinh hoạt vô cùng gian khổ mà lại hung hiểm nếu như không phải Mạch Tử Trọng nhắm một mắt mở một mắt thì La Hoàn khó mà sống nổi.

Xem ra Ninh Trường Chân làm cho hần rất thê thảm.

Trên đôi mắt tràn ngập hung hãn của La Hoàn hiện ra sát ý.

Lý Ngôn Khánh trầm giọng nói:

- Cũng không phải ta muốn động đến Ninh Trường Chân mà triều đình muốn lấy đầu của Ninh Trường Chân để cúng tế.

La Hoàn gãi đầu:

- Triều đình Hán nhân các người ta không hiểu cũng không muốn hiểu.

- Ta chỉ hỏi người người lên núi có phải giúp ta đối phó với Ninh Trường Chân hay không, hay là giúp triều đình đối phó với Ninh Trường Chân?

- Tổ tiên đô lão năm đó từng ở trong triều làm quan.

Ngư Bài Quân giới thiệu một câu khiến cho La Hoàn không tự giác nhô lồng ngực lên.

- Tùy Dương đã vong, Lý Đường hưng thịnh.

Lần này ta xuôi nam nói thật là muốn đối phó với Ninh Trường Chân, không những là đối phó với hần mà còn muốn lấy đầu trên cổ hần.

Lý Ngôn Khánh biết rằng nói chuyện nho nhã với thổ dân thì không có tác dụng gì.

Dứt khoát đem lễ phép dẹp qua một bên mà nói rõ ràng.

Người cùng Ninh Trường Chân có cừ oán.

Từ lời nói của Lý Ngôn Khánh, La Hoàn cảm nhận được vài phần hận ý.

Lý Ngôn Khánh hừ lạnh một tiếng:

- Ninh Trường Chân là cừ nhân giết mẫu thân của ta, ta hận không thể băm thây hần thành vạn đoạn, giải mối hận ở trong lòng.

- Ha ha nói rất hay.

La Hoàn ngưng mắt nhìn Lý Ngôn Khánh nửa ngày sau đó thoải mái cười to:

- Lão tử đối với Ninh Trường Chân cũng giống như người hận thấu xương.

- Được người có bao nhiêu người?

- Không mang người nào.

- Người đưa cọt ta sao?

La Hoàn nghe được thì giận tím mặt:

- Lão tử không có thời gian đùa cọt với các người, chẳng lẽ ta để cho binh sĩ chịu chết không hay sao, người có biết trong tay Ninh Trường Chân có bao nhiêu binh mã không?

- Vạn nhất Phùng gia thừa cơ tìm ta gây phiền toái, ba mươi ba động binh sĩ khó có thể dừng chân ở Lĩnh Nam.

- Nếu như ta nói cho đô lão biết Phùng gia sẽ không xuất thủ thì đô lão nghĩ thế nào?

Thần sắc Lý Ngôn Khánh tự nhiên trên mặt lại nở ra nụ cười thản nhiên.

- Đại quân Lý Đường của ta hỏa lực đã tập trung ở Giang Thủy, xuôi nam chỉ trong nay mai, hôm nay ta phụng mệnh Lý gia nếu như Phùng thị vẫn chấp mê bất ngộ ta cam đoan với đô lão nếu như bọn họ gây bất lợi với đô lão ta sẽ hiệp trợ đô lão tiêu diệt Phùng thị.

Lý Ngôn Khánh cứ thản nhiên nói như vậy khiến cho La Hoàn phải từ từ ngồi xuống.

Lông mi của hắn nhú chặt hồi lâu sau đó nói:

- Thế nhưng mà cứng rắn như vậy có được không?

- Đô lão lần này ta tới đây mượn binh không phải muốn đô lão và Ninh Trường Chân liều chết.

Ta muốn trợ giúp Đô Lão lấy Khâm châu tuy nhiên Đô Lão phải giúp ta bình định Lĩnh Nam, đồng thời sau khi Khâm Châu cướp được thuộc hạ của Ninh Trường Chân có thể tận quy với đô lão, chắc hẳn đô lão lúc đó cũng bớt kiêng kỵ Phùng thị.

807. Chương 59: Hợp Tác.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

La Hoàn nghe vậy không khỏi tâm động.

Lý man bên trong tranh đấu tuy rất khốc liệt nhưng trên cơ bản vẫn có chừng mực.

Dù sao Lý nhân số lượng cũng không nhiều, nếu như mà liều chết thì cho dù La Hoàn thắng thì nguyên khí cũng đại thương.

Là Hoàn tuy không phải không biết trai cò đánh nhau ngư ông được lợi nhưng những đạo lý này hắn không phải không rõ.

Trong mắt hắn hán nhân chính là ngư ông được lợi.

Cho dù hợp tác cũng cần phải đề phòng dù sao từ xưa đến nay người hán gian xảo không ít.

- Đô lão chúng ta hợp tác thôi.

Một thanh niên bên cạnh nhin không được mà khích lệ nói.

- Người im miệng.

La Hoàn giận dữ mắng một câu sau đó lâm vào trầm tư.

Lý Ngôn Khánh nói:

- Đô lão từ xưa tới nay anh hùng Lý nhân xuất hiện lớp lớp, ta cực kỳ kính phục. Tuy Dương vô đạo cho nên mới mất đi thiên hạ, hôm nay khôn thủ tại Tô châu bất quá chỉ là kéo dài chút hơi tàn mà thôi, Phùng thị tới nay chưa tỏ thái độ cũng cho thấy bọn họ tình tường đại thế, Ninh Trường Chân lại không biết đáng để tiêu diệt, đương kim thánh thượng hiện tại là minh quân trăm năm, ta cam đoan nếu như đô lão quy

phụ triều đình sẽ hiệp trợ giúp cho Lý nhân được yên bình. Ta chỉ có thể hi vọng Lý nhân cũng giống như Hán nhân, giàu có sung túc, hưởng thái bình chứ không phải chật vật như hiện tại.

- Lý nhân được yên bình?

La Hoàn hơi tâm động.

Ai mà không muốn trải qua những ngày tháng tốt lành ai không hi vọng tộc nhân của mình được an hưởng thái bình.

- Người thật sự có thể cam đoan không?

Ngư Bài Quân ở bên cạnh cười nói:

- Đô lão chắc ông còn chưa biết người này là ai, công tử là Lĩnh Nam sứ giả do triều đình phái tới, là cháu trai của đương kim thánh thượng, Lý vương ở trung nguyên rất nổi danh là người dùng nhân nghĩa.

Hắn đã nói vậy đại biểu cho ý tứ của triều đình, Đô lão ông khổ cực cả đời lần này nếu thành công không chừng có thể làm quan cho triều đình đó!

- Sao?

La Hoàn ngưng mắt nhìn Lý Ngôn Khánh.

- Ta có thể làm quan?

Lý Ngôn Khánh cười ha ha:

- Đô lão làm quan không đáng là gì.

Lần này nếu như tiêu diệt Ninh Trường Chân thành công đô lão lập công huân, ta có thể nói với triều đình cho đô lão làm Lý vương, được không?

- Lý vương?

Con mắt của La Hoàn trở nên căng tròn.

Lý Ngôn Khánh nghiêm mặt nói:

- Không sai chính là Lý vương Lý nhân chi vương

Vũ Đức năm thứ tư mùa xuân lạnh yên tới.

Tựa hồ tất cả mọi người đều không thấy được điều này tất cả đều tập trung ánh mắt ở Trường Giang chờ đợi chiến tích.

Ngày 23 tháng giêng. Lý Thế Dân rốt cục ở Biển châu công kích mấy lần với Tiêu Tiển, dùng mấy vạn đại quân lao thẳng tới Nghi Đô làm ra tư thế quyết chiến cùng lúc đó Lý Hoãn cũng dẫn binh ra Di Lăng phối hợp với Lý Thế Dân phát động công kích mà Tương châu Lý Đạo Huyền thì hạ lệnh công kích Kinh châu ba vạn đại quân lao thẳng tới Kinh sơn.

Từ Thế Tích binh ra Tùy châu dùng thế sét đánh không kịp bưng tai phá được Tùy châu và phòng tuyến quân Tùy, quân tiên phong trực chỉ Ứng sơn.

Vào lúc cuộc chiến mới bắt đầu Phòng Huyền Linh đã chiếm được Kinh Hậu sơn mệnh cho Đỗ Như Hối chiếm cứ Nghĩa Dương đối với Tương Châu hình thành thế giám công, đồng thời Phòng Huyền Linh tự tập binh mã ở Tùy huyện mệnh cho Phụ Công Hữu bảo hộ, thực lực quân đội Tiêu Tùy chẳng những chế trụ binh mã Tương Châu mà tùy thời có thể xuất kích hô ứng lẫn nhau không sơ hở chút nào.

Phòng Huyền Linh đương nhiên tinh tường thủ đoạn của Tần Thiên.

Năm đó đảm nhiệm chức huyện lệnh Quản thành chính là Từ Thế Tích, Phòng Huyền Linh lần này phái Phụ Công Hữu và Phục Uy mong hai người này có thể hỗ trợ thỏa đáng cho nhau.

Tuy nhiên Phòng Huyền Linh lại quên một việc.

Đỗ Phục Uy sau khi để quân Giang Hoài quy thuận Tiêu Tù thì biểu hiện tuy vẫn thân mật khăng khít như trước với Phụ Công Hữu nhưng kỳ thực đã sinh khoảng cách.

Lại thêm Di Lạc áo trắng đối với Tù châu thắm thầu dần dần Đóa Đóa đến Tương châu xong Từ Hưng Ba đã ra lệnh tìm cách mở rộng cửa thành, Từ Thế Tích cơ hồ không gặp bất kỳ chống cự nào binh lâm tới phía dưới trấn, Phụ Công Hữu thấy tình thế không ổn, lập tức hiến thành cũng nguyện là tiên phong cho Từ Thế Tích Từ Thế Tích nhờ vậy cũng nhanh chóng cướp được Ứng sơn .

Mà lúc này binh mã của Đỗ Phục Uy mới đi ra Nghĩa Dương thành.

Lúc Từ Thế Tích xuất kích Tô Định Phương dẫn tám nghìn tinh binh lặng yên ra Đồng Phách tới độ thủy, thần không biết quỷ không hay vây quay sau lưng của Đỗ Phục Uy chiếm lĩnh La sơn làm thích sứ Dự Châu, hành quân tổng quản Trịnh Nguyên Thọ lúc này cũng toàn lực phối hợp, sau khi Tô Định Phương chiếm La sơn xong hấn lập tức cầu kết với ba vạn đại quân Dự châu lao thẳng tới bờ sông Hoài Thủy.

Trong nhất thời Đỗ Phục Uy tứ phía tụt địch, tiến cũng không được lùi cũng không được.

Phòng Huyền Linh mặc dù muốn cứu binh mã của Đỗ Phục Uy nhưng lại bị Lý Đạo Huyền ngăn cản không cách nào toàn lực xuất kích.

Đại chiến từ lúc bắt đầu tựa hồ không có kết quả gì.

- Người nói cái gì?

Cây bút trong tay của Mạch Tử Trọng đã ném xuống mặt đất, mực văng tứ tán.

- Sinh man muốn tạo phản?

Một gã mật thám quỳ gối phía trước run giọng mà nói:

- Đại nhân chuyện này tuyệt không phải giả thủ hạc của ty chức mấy ngày trước đã tham nhập vào Sinh man được tin tức đồ lão trong đó đang điều binh khiển tướng hơn nữa còn trắng trợn mà những tai mắt truyefeđi tin tức cũng chết ngay trước mặt ty chức, ty chức tin rằng ít ngày nữa bọn họ sẽ có động tác cho nên không dám dừng lại suốt đêm đi trở về nhắc nhở cho đại nhân.

Sắc mặt của Mạch Tử Trọng lập tức trở nên tái nhợt.

Sau khi tới Ung châu Mạch Tử Trọng cũng không có ý chèn ép các bộ lạc khác.

Thậm chí còn cởi mở thành thị cung cấp sinh tồn cho hắc lý Mạch Tử Trọng đối với hắc lý đề phòng chưa bao giờ ương lỏng cho nên hấn

đã thu mua mật thám cung cấp tin tức cho mình.

Tuy nhiên La Hoàn không ngờ đã tạo phản.

Mạch Tử Trọng tuy đem mật thám đi vào bên trong nhưng không thể đi tới tận trong bộ tộc của La Hoàn.

Hấn da mặt run rẩy đột nhiên nói:

- Đồng Hoàn Ninh Trường Chân khi nào công kích Giao Chỉ?

Nam nhân kia cung kính trả lời:

- Bẩm đại nhân, Ninh đại soái ba ngày trước đã rời khỏi Khâm Châu.

Lĩnh Nam nhiều núi từ Khâm Châu tới Giao Chỉ đường xá cũng không thông.

Ở ven đường có tới 16 huyện nếu như ba châu 16 huyện thật sự tồn tại thì còn tốt vấn đề là ba châu 16 huyện phần lớn là ma hoang ngoại trừ có vài tòa thị trấn chừng nghìn người htf hôm nay cơ hồ không nhìn thấy bóng người nào.

808. Chương 60: Thế Cục Lĩnh Nam.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Xem ra Ninh Trường Chân trước khi xuất kích đã chuẩn bị kế hoạch từ trước.

Hắn muốn đảm bảo rằng lần xuất binh này có thể phá được Giao Chỉ, tính toán lộ trình lúc này đã vượt qua Lộc thủy.

Muốn đem hân triệu hồi thì rất khó.

- Đây chắc chắn là quỷ mưu của Lý Ngôn Khánh.

Đồng Hoàn hơi giật mình cất tiếng:

- Đại nhân, Lý Ngôn Khánh theo lời của đại nhân chính là Bán Duyệt Quân sao?

- Người biết Lý Ngôn Khánh?

Đồng Hoàn nở ra nụ cười.

- Đại nhân quên rồi sao ty chức chính là người Lạc Dương, năm đó cũng nghe được chút chuyện về Lý Ngôn Khánh.

- À ta cũng quên người là người Lạc Dương.

Mạch Tử Trọng cười cười.

Hắn ngược lại không hề hoài nghi Đồng Hoàn trên thực tế cũng không có lý do gì để hoài nghi Đồng Hoàn lúc Đồng Hoàn tới Ung Châu làm quan Mạch Tử Trọng vẫn ở Trường An.

Căn cứ vào lời nói của tiền nhiệm Ung châu thái thú nói cho hắn biết thì Đồng Hoàn từ năm Đại Nghiệp thứ mười đã bắt đầu làm quan ở Ung châu hồi đó hắn ở Lạc Dương đắc tội với người khác cho nên Mạch Tử Trọng không hề có hoài nghi.

Còn nữa cho dù muốn điều tra thì sau đó Lạc Dương đã trở thành thiên hạ của Vương Thế Sung khó có thể tìm ra kết quả gì.

Đồng Hoàn làm việc được Mạch Tử Trọng rất coi trọng.

Hôm nay hắn là binh tào quan bá Ung châu, chấp chương việc rèn luyện binh tốt ở Ung châu, chỉ cần cần cù là đủ.

Mạch Tử Trọng trầm ngâm trong chốc lát:

- Lập tức phái người tiến về phía Phiên Vũ mời Phùng tướng quân xuất binh tương trợ.

Người chuẩn bị một chút, điểm đủ đội ngũ theo ta đuổi tới Khâm châu phòng ngừa Lý Ngôn Khánh đánh lên.

- Đại nhân ngài muốn bao nhiêu nhân mã?

Mạch Tử Trọng do dự một chút rồi trầm giọng nói:

- Sinh liệu mãnh liệt hơn nữa còn là Lý Ngôn Khánh tọa trấn chỉ huy như vậy đi điều ba nghìn binh tốt theo ta tiến về phía Khâm Châu, người lưu thủ tại Tuyên Hóa, tăng cường đề phòng tránh địch tập kích.

Đồng Hoàn nói:

- Nhưng như vậy đội ngũ ở Tuyên Hóa quá bạc nhược không?

Mạch Tử Trọng cười cười:

- Sinh man giỏi về dã chiến chứ không giỏi công thành, chỉ cần người thủ vững Tuyên Hóa thì bọn họ cũng không làm gì được.

Tuy nhiên binh mã Tuyên Hóa không nhiều lắm, cũng thật phiền toái.

Như vậy đi ta đem hổ phù lưu lại

Nếu như Tuyên Hóa có nguy cơ thì người có thể lấy hổ phù ở chỗ phu nhân triệu tập binh mã các thành trấn khác cứu viện, thế nào

Ung châu ít người nhưng thành trì không hề ít.

Chỉ là đại bộ phận thành trấn quy mô không được bằng thành trấn ở Trung Nguyên.

Tuy nhiên ở đây cũng có tới mấy nghìn người.

Nếu như điều bọn họ tới đây thì Tuyên Hóa cũng có thể kiên trì.

Đồng Hoàn nghĩ nghĩ rồi miễn cưỡng đáp ứng.

Có lẽ ở trong mắt của hãn Khâm châu chết sống cũng không quan hệ với Tuyên Hóa, Ung châu tổng cộng 4-5 nghìn người Mạch Tử Trọng điều đi 3 nghìn người khiến cho binh lực hư không nhưng hãn lại để lại hổ phù, tình thế không ổn có thể lập tức điều binh tới.

Mạch Tử Trọng nhìn theo bóng lưng của Đồng Hoàn hơi bất đắc dĩ lắc đầu, Đồng Hoàn này bản tâm rất tốt nhưng lại thiếu tài cán, tầm mắt không rộng lớn.

Thật không biết rằng môi hở răng lạnh.

Nếu như Khâm châu thực sự xảy ra chuyện thì chuyện Ung châu diệt vong cũng không còn xa nữa, hơn nữa đối thủ lần này của hãn là Lý Ngôn Khánh.

Mạch Tử Trọng đối với Lý Ngôn Khánh xưa nay rất kính phục.

Nhưng kính phục là kính phục trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái.

Hôm nay tất cả đều vì mình làm chủ, có thể giao phong với Lý Ngôn Khánh cũng là một chuyện tốt.

Ha ha Linh Nam dù sao cũng không phải Huỳnh Dương, Lý Ngôn Khánh người có thể ở Huỳnh Dương hô phong hoán vũ nhưng tới Linh Nam chưa chắc có thể thành công.

Hiện tại để cho ta lĩnh giáo một chút thủ đoạn của Ngõng công tử.

Nghĩ tới đây Mạch Tử Trọng không khỏi cảm thấy hưng phấn hãn không tự giác được nắm chặt đấm lại, mắt hổ xuất hiện một vòng tinh quang.

Mạch Tử Trọng suất lĩnh bộ binh rời khỏi Tuyên Hóa.

Mặc dù binh mã dưới trướng Mạch Tử Trọng không nhiều, nhưng trải qua mấy năm huấn luyện chưa bao giờ thấp xuống. Ban đầu khi Mạch Mạnh Tài làm Dũng tướng Lang tướng, Mạch gia được Dương Quảng tin cậy, được xưng tụng là “Xin gì được nấy”.

Mạch Tử Trọng yêu cầu đến Linh Nam hành sự, Mạch Mạnh Tài đương nhiên không đồng ý lắm.

Nhưng do thái độ của Mạch Tử Trọng vô cùng kiên quyết, Mạch Mạnh Tài cuối cùng không thể thay đổi chủ ý của hãn, vì vậy khẩn cầu Dương Quảng cho Mạch Tử Trọng toại nguyện, đồng thời giao hết 300 tên lính khỏe mạnh cho Mạch Tử Trọng. Suy nghĩ đến Linh Nam có Phòng thị và Ninh Trường Chân, Dương Quảng cũng không dám xem thường, về sau lại phái thêm một ngàn binh lính, thiết lập Ung Dương phủ ở Ung Châu.

Trên cơ sở này, Mạch Tử Trọng nhanh chóng đứng vững gót chân, cũng lấy được quyền phát ngôn đầy đủ, chỉ có điều do nhân khẩu ở Ung Châu cũng không nhiều, hơn nữa Lý nhân chiếm đa số cho nên Mạch Tử Trọng cũng không chiêu mộ binh mã đại quy mô, mà dùng phương thức quân đồn, không ngừng khuếch trương lực lượng của mình. 5000 binh mã, đối với Linh Nam mà nói cũng không phải ít.

Dưới trướng La Đậu mặc dù có nhiều binh lính, nhưng Mạch Tử Trọng cũng không để trong lòng.

Hãn chỉ lo lắng về Lý Ngôn Khánh.

Theo tin tức mật thám truyền về, Lý Ngôn Khánh mang theo không nhiều người, điều này cũng khiến cho Mạch Tử Trọng thêm phần yên tâm. Dù sao Mạch Tử Trọng biết rất rõ sức chiến đấu của Vạn Thắng quân, Vạn Thắng quân chưa tới, chỉ dựa vào một đám man di của La Đậu, mười thành bản lĩnh của Lý Ngôn Khánh cũng chỉ có thể phát huy được hai ba thành mà thôi. Đối mặt với hai ba thành của Lý Ngôn Khánh, Mạch Tử Trọng hoàn toàn không sợ hãi.

Thế nhưng, sau khi Mạch Tử Trọng rời khỏi Tuyên Hoá, Vũ Văn Phượng ngược lại cảm thấy có chút bất an.

- Đại ca, người nói Mạch Tử lần này đến Khâm Châu, có xảy ra vấn đề gì không?

Vũ Văn Thành Đô cười nói:

- Có thể xảy ra chuyện gì chứ? Bản lĩnh của Mạch Tử cũng không kém, sở dĩ một mực không thể xuất đầu, nói thật là vì không gặp được cơ hội tốt...ha ha, hần rồi núi muộn, cho nên bị Lý Ngôn Khánh gắt gao áp chế, nếu như hần có thể sớm xuất đầu, nói không chừng hiện tại đã trở thành chư hầu một phương. Phượng nhi, người đừng lo lắng.

- Nhưng ta vẫn thấy lo lắng về Lý Ngôn Khánh.

Vũ Văn Phượng nói tiếp:

- Đại ca, người từng tiếp xúc với Lý Ngôn Khánh, người này có phải rất lợi hại hay không?

Vũ Văn Thành Đô khẽ giật mình, chậm rãi nhắm mắt lại.

Trong đầu hần hiện ra cảnh tượng lúc giao phong với Lý Ngôn Khánh khi ở Hà Bắc. Nói thật, hai người lúc ấy cũng không phải chính diện giao phong, hơn nữa vị trí của hai bên cũng không giống nhau. Vũ Văn Thành Đô lúc ấy là quân cờ, chỉ có thể phản ứng bị động, còn Lý Ngôn Khánh là người đánh cờ, đương nhiên nắm giữ quyền chủ động tuyệt đối. Bỗng dưng, Vũ Văn Thành Đô cảm thấy rung mình.

Điều động.

Khi ở Hà Bắc, Lý Ngôn Khánh không phải thông qua điều động không ngừng, đập tan nhân mã của Vũ Văn Hóa Cập sao?

Thế cục Lĩnh Nam hiện giờ, cũng tương tự như cục diện Hà Bắc trước kia?

809. Chương 61: Hồ Phù Ung Châu.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Ninh Trường Chân đi rồi, Mạch Tử Trọng xuất động. kết quả là một cục diện vốn không hề sơ hở, thoáng cái trở nên vỡ nát.

Lẽ nào...

Vũ Văn Thành Đô đứng dậy, đi lại trong phòng.

Thân thể hùng tráng của hần, mang tới cho người ta một loại áp lực khó hiểu. Vũ Văn Phượng trước giờ vẫn vô cùng kính nể vị tộc huynh nhà mình, thấy Vũ Văn Thành Đô lộ vẻ mặt ngưng trọng, trái tim vốn có chút thấp thỏm không yên, lập tức trở nên bất ổn, càng thêm bất an.

- Đại ca, có phải có phiền toái gì hay không?

Vũ Văn Thành Đô cười cười, lắc đầu nói:

- Cũng không có gì phiền toái nhưng ta cảm thấy, mục đích lần này của Lý Ngôn Khánh rất có thể không phải Khâm Châu.

- Sao?

- Mục tiêu của hần, có thể là Tuyên Hoá.... giương đông kích tây, lại là giương đông kích tây.

Vũ Văn Thành Đô bắt giặc cười rộ lên, lần này ta phải xem xem, rút cuộc hần muốn giở trò gì.

- Tuyên Hoá.

Trong lòng Vũ Văn Phượng thoáng chốc xao động.

- Mạch Tử đang trên đường đến Khâm Châu. Nếu Lý Ngôn Khánh âm mưu đến Tuyên Hoá, vậy binh lực của Tuyên Hoá gặp khó khăn rồi.

- Trước khi Mạch Tử đi, không phải đã giao hổ phù lại cho người rồi sao?

- Đúng vậy.

- Người lập tức phái người đến thông báo cho Mạch Tử, kêu hần hỏa tốc đem quân quay về, đồng thời triệu tập tất cả đội ngũ, tăng cường phòng vệ Tuyên Hoá.

Nếu Lý Ngôn Khánh muốn lập lại chiêu cũ, vậy ta sẽ khiến hần đến được mà đi không được.

Vũ Văn Phượng suy nghĩ, lập tức gật đầu đáp ứng.

Mạch Tử Trọng đã đi gần được một ngày, nếu muốn kêu hần quay về, cần lập tức phái người đi, đồng thời điều động binh mã Tuyên Hoá, còn cần. . . Vũ Văn Phượng suy nghĩ.

- Đại ca, hay là ta giao hổ phù cho Đồng Hoàn?

- Đồng Hoàn sao... được, người này thật ra cũng đáng được trọng dụng.

Như vậy đi, người tìm hần đến đây, giao hổ phù lại cho hần, kêu hần bố trí ngay trong đêm, phải rất cẩn thận mới được.

- Vậy để ta đi tìm Đồng Hoàn.

Không phải Vũ Văn Thành Đô không muốn ra tay, mà là hần cũng chưa quen thuộc lắm với tình huống của Tuyên Hoá.

Sau khi thất bại trốn về từ chiến trường Hà Bắc, hần cũng trải qua rất nhiều khổ sở, mới chạy trốn tới Ung Châu, gia nhập vào nhà Mạch Tử Trọng.

Không còn cách nào, hần là con trai của Vũ Văn Hóa Cập, Lý Uyên chưa chắc chưa hần, Tiêu thái hậu cũng chưa chắc lưu hần lại.

Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có thể ẩn thân ở chỗ Mạch Tử Trọng.

Nhưng mặc dù Mạch Tử Trọng đối đãi với hần rất thân mật, nhưng mơ hồ vẫn có đề phòng. Chỉ từ việc không cho Vũ Văn Thành Đô tiếp xúc quân vụ, cũng có thể thấy được mảnh khối của y. Vũ Văn Thành Đô cũng biết rõ, lão tử nhà mình gây chuyện, cho nên bây giờ mình phải trả giá.

Cho nên hần cũng không yêu cầu quân vụ, chỉ phụ trách huấn luyện 300 cận vệ dưới trướng Mạch Tử Trọng.

Hiện tại, cho dù Vũ Văn Thành Đô muốn tiếp nhận quân vụ, trong chốc lát cũng chưa nắm rõ tình huống.

Sau khi Đồng Hoàn lĩnh mệnh, cầm hổ phù vội vàng rời khỏi phủ nha.

Nhưng hần cũng không lập tức tới quân doanh, mà quay lại gia trang.

Đồng Hoàn ngụ ở thành tây Tuyên Hoá, cách phủ nha ước chừng một quãng trường. Một ngôi nhà một cửa ba gian, cũng coi như một gia đình đại hộ trong nội thành Tuyên Hoá.

Sau khi hần về đến nhà, lập tức sai người đóng cửa phủ.

Thậm chí không kịp uống nước, vội vã dọc theo đường hẻm, đi tới phía sau nhà.

Dừng lại ở cửa phòng, Đồng Hoàn tiến lên nhẹ nhàng gõ cửa.

- Ai?

- Đại hắc tử, là ta, lão Đồng.

Cánh cửa mở ra ken kết.. dáng người khôi ngô của Hùng Khoát Hải xuất hiện ở cửa sân.

Đồng Hoàn vội vàng hỏi:

- Vương gia có ngủ ngon giấc không?

- Vương gia đang đánh cờ với lão Thẩm. Đồng đại ca, muộn như vậy còn đến, chẳng lẽ đã xảy ra đại sự gì?

- Đợi ta bẩm báo với Vương gia rồi nói, ta có chuyện quan trọng bẩm báo.

Ba ngày trước, Lý Ngôn Khánh yên lặng từ bộ lạc La Mịch, quay về Lăng trấn.

Đồng thời mượn con đường của Ngự Bài Quân và Đồng Hoàn, thần không biết quỷ không hay tiến vào Tuyên Hoá.

Ngự Bài Quân, bị giữ lại trên núi, ủy thác trách nhiệm cho Lý Ngôn Khánh quay lại Tuyên Hoá, mục đích của hắn chính là cướp lấy Tuyên Hoá.

Đúng như Vũ Văn Thành Đô đã dự đoán, mục đích thực sự của hắn vẫn là Ung Châu.

Ở Khâm Châu, Lý nhân chiếm đa số, nếu bản thân mạo muội đi qua, gây chuyện không tốt sẽ bị dân bản xứ bài xích.

Cho nên để La Đậu ra mặt, hiệu quả có thể tốt hơn. Về phần Ninh Trường Chân, Lý Ngôn Khánh ngược lại thật sự không để trong lòng.

Chỉ cần La Đậu có thể cướp lấy Khâm Châu, Ninh Trường Chân sẽ như chó nhà có tang, không đáng để mắt.

Trên thực tế, uy hiếp lớn nhất của khu vực Việt Tây vẫn là Tuyên Hoá của Mạch Tử Trọng. Dù sao, Tuyên Hoá ở một mức độ nào đó, đại biểu cho chính quyền người Hán ở Việt Tây.

Khi Đồng Hoàn tiến vào phòng, Lý Ngôn Khánh đang đánh cờ với Thẩm Quang.

Nhìn thấy Đồng Hoàn đi đến, hắn liền cảm thấy có chút kỳ quái.

- Lão Đồng, muộn như vậy rồi, có chuyện gì không?

Đồng Hoàn trình hồ phù thanh đồng lên.

- Đây là. . .

- Vương gia, cái này là hồ phù Ung Châu.

Đồng Hoàn nói khẽ:

- Dựa vào hồ phù này, có thể điều động binh mã Tuyên Hoá.

- Tại sao nó lại trong tay người?

Lý Ngôn Khánh vốn còn muốn sử dụng một số thủ đoạn, nghĩ cách lừa gạt lấy miếng hồ phù này trong tay Vũ Văn Phụng, không ngờ Đồng Hoàn lại lấy được nó trước.

- Vừa rồi Vũ Văn Phụng gọi ta tới phủ nha, lệnh cho ta ta ngay trong đêm triệu tập binh mã các nơi, trấn giữ Tuyên Hoá.

- Sao?

- Cô ta còn phái người, suốt đêm đuổi theo Mạch Thái thú, nói là muốn Mạch Thái thú lập tức quay về.

Lý Ngôn Khánh giật nảy mình, chăm chú nhìn Đồng Hoàn.

- Không phải Vũ Văn Phụng cảm thấy được gì chứ?

- Đại nhân, vừa rồi khi ta ở phủ nha, còn nhìn thấy một người.

- Ai?

Đồng Hoàn cắn răng, nói khẽ:

- Vũ Văn Thành Đô, Thiên Bảo đại tướng quân trong Tùy Dương triều năm đó.

- Sao?

Lý Ngôn Khánh chấn động.

- Vũ Văn Thành Đô lại trốn ở Tuyên Hoá?

810. Chương 62: Tấn Công Tuyên Hóa.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Thời tiết Việt Tây thay đổi liên tục.

Sau khi đêm xuống, mưa nhỏ bắt đầu rơi xuống tí tách. Nhân đạo là, mưa xuân quý như dầu. Nhưng mưa cũng rất nhanh, qua nửa canh giờ đã ngừng lại. Tuyên Hoá sau cơn mưa càng lộ ra mấy phần yên tĩnh, trên đường không có bóng người đi lại. Vũ Văn Thành Đô hít vào lồng ngực một luồng không khí trong trẻo nhưng lạnh lẽo, buông lỏng thân thể. Hắn mặc một chiếc đại bào, đầu búi tóc đơn giản, dùng một chiếc khuyên vàng cố định.

Đây là trang phục thường ngày của Lý nhân, đạo lý nhập gia tùy tục Vũ Văn Thành Đô biết rất rõ. Nếu muốn cắm rễ ở Việt Tây, nhất định phải tuân theo sinh hoạt tập quán của thổ dân. Cho dù là nữ nhân như Vũ Văn Phượng cũng thường ăn mặc theo kiểu Lý nhân. Vũ Văn Thành Đô bây giờ là kẻ ăn nhờ ở đậu, làm sao có thể không như vậy?

Sau khi dò xét xong phủ nha, hắn một mình quay về chỗ ở.

Nằm trên giường, nhưng trong lòng hình như vẫn có chút tâm sự, có một loại cảm giác bất an.

Nói ra, tựa hồ cũng không có gì sơ hở. Phòng thủ của Tuyên Hoá đều bố trí thỏa đáng, một hai ngàn quân mặc dù không tính là nhiều, nhưng cũng đủ ngăn cản một trận. Cho dù Lý Ngôn Khánh công kích mạnh mẽ, Vũ Văn Thành Đô cũng có lòng tin giữ vững được huyện thành Tuyên Hoá. Chỉ cần thời gian một ngày, Mạch Tử Trọng có thể dẫn binh quay về.

Nếu như ngay cả một ngày cũng trấn thủ không được...vậy Vũ Văn Thành Đô cũng không có tư cách được gọi là Thiên Bảo đại tướng quân.

Vì binh mã Tuyên Hoá vốn không phải lính của mình, nhất định sẽ không nghe theo điều khiển của Vũ Văn Thành Đô.

Từ điểm này mà nói, Mạch Tử Trọng cũng không thể hoàn toàn tin tưởng Vũ Văn Thành Đô.

Đầu năm nay, chuyện gì cũng là giả.

Tùy Dạng Đế Dương Quảng được Phá Dã Đầu tín nhiệm như thế nào, cuối cùng vẫn chết trong tay Vũ Văn Hóa Cập. Còn Vũ Văn Thành Đô càng được Dương Quảng xem trọng, ỷ lại. Nhưng khi Vũ Văn Hóa Cập tạo phản, Vũ Văn Thành Đô cuối cùng vẫn không thể xuất hiện. Chỉ từ điểm này, Mạch Tử Trọng làm sao có thể yên tâm giao binh quyền cho Vũ Văn Thành Đô? Hắn thà tin tưởng Đồng Hoàn, cũng không muốn tin tưởng Vũ Văn Thành Đô. Thậm chí kể cả Vũ Văn Phượng, cũng có vài phần đề phòng Vũ Văn Thành Đô...Nhìn bên ngoài, mọi người có vẻ rất hài hòa. Nhưng thực tế thì...Trong lòng Vũ Văn Thành Đô biết rất rõ! Tạo nghiệt ngày xưa, bây giờ phải hoàn lại. Hắn xoay người ngồi xuống, xoa nhẹ hai gò má, đứng dậy ra khỏi phòng. Lúc này, trời đã qua giờ Tý, mây đen che phủ hết mặt trăng.

Bên ngoài cửa hiên tối đen như mực, làm cho Vũ Văn Thành Đô thêm phần kinh hãi. Bước chậm dọc theo hành lang gấp khúc, trước mặt đã nhìn thấy hai gia đình đang tuần tra trong phủ. Bởi vì trong thành hiện tại trống rỗng, 300 thân vệ của Mạch Tử Trọng đã bị điều đi 100 người để tuần tra trong thành. Chuyện này cũng khiến cho nhân thủ trong phủ nha trở nên thưa thớt, đành phải dùng gia đình để dò xét an toàn.

- Đại lão gia, muộn như vậy rồi sao còn chưa nghỉ ngơi?

Vũ Văn Thành Đô cười cười, trầm giọng nói:

- Phủ đô bình thường chứ.

- Khởi bẩm đại lão gia, mọi thứ trong phủ vẫn bình thường...

- Các người vất vả rồi.

Hai gia đình vội vàng nói lời xã giao, nhưng vừa chia tay Vũ Văn Thành Đô, lập tức thay đổi sắc mặt.

- Còn cho là mình là Thiên Bảo Đại tướng quân sao? Không để người khác ngủ yên lành, tuần tra cái gì chứ? Đây không phải giày vò người ta sao.

- Ha ha, cứ tưởng mình giỏi lắm, còn không phải chó nhà có tang?

Nếu không phải lão gia phân phó, trong phủ này có ai thèm nghe lời hấn... Được rồi, đợi lát nữa chúng ta tìm nơi nào ngủ đi.

Vũ Văn Thành Đô đương nhiên không hề biết tâm tư của hai gia đình kia.

Nhưng chuyện nhà mình nhà mình rõ nhất, cho dù Vũ Văn Thành Đô có biết cũng không thể làm gì. Sau khi tuần tra một vòng trong phủ, nhìn thấy không có dị động gì, Vũ Văn Thành Đô trở về phòng nghỉ ngơi. Chỉ có điều hấn vừa mới đi, bọn gia đình tuần tra trong phủ lập tức thư giãn. Tiết trời đầu xuân, nhiệt độ còn thấp, vì vậy nguyên một đám trốn trong phòng nghỉ ngơi. Vũ Văn Thành Đô nằm xuống giường, chậm rãi nhắm mắt lại.

Khi hấn đang nửa mê nửa tỉnh, đột nhiên nghe thấy một tiếng vang long trời lở đất truyền đến, khiến Vũ Văn Thành Đô bừng tỉnh. Thanh âm này rất lớn, toàn bộ phủ nha giống như lay động. Hấn vội vàng đứng dậy, thuận tay rút ra một thanh hoành đao trên kệ, bước đi như bay ra khỏi phòng.

- Xảy ra chuyện gì? Tiếng nổ ở đâu vậy?

Mười mấy tên gia đình chạy tới, sợ hãi trả lời:

- Khởi bẩm đại lão gia, thanh âm hình như truyền đến từ trước viện . . .

- Qua đó điều tra.

Bọn gia đình lúc này cũng không dám bất mãn gì cả, lập tức chạy tới trước nhà.

Vũ Văn Thành Đô cũng không nóng lòng đi theo, bên trong phủ nha gia đình thân vệ của Mạch Tử Trọng cũng có khoảng hai ba trăm người, có lẽ có thể duy trì được chốc lát. Quan trọng nhất là không để cho mẹ con Vũ Văn Phượng xảy ra chuyện gì.

- Phượng Nhi, Phượng Nhi!

Vũ Văn Thành Đô lớn tiếng kêu lên, đi qua hành lang gấp khúc đến phòng Vũ Văn Phượng.

Không đợi hấn gõ cửa, Vũ Văn Phượng đã ôm con gái mở cửa phòng. Chỉ thấy nàng ăn mặc chỉnh tề, tay còn cầm một thanh hoành đao.

- Đại ca, xảy ra chuyện gì vậy?

Vũ Văn Thành Đô nói:

- Phượng Nhi, tình hình trước viện hình như không ổn, mọi người lập tức triệu tập nhân thủ, tử thủ hậu viện, ta qua đó xem.

- Đại ca cẩn thận.

- Mọi người không cần lo lắng, Tuyên Hoá này vẫn trong tay chúng ta, trong thành còn hai ngàn nhân mã đóng quân, sẽ không xảy ra đại sự gì đâu. Ta qua đó xem, nếu như tình hình không ổn, ta sẽ lập tức trở về. Mọi người bảo vệ cháu cẩn thận....

Nói xong, Vũ Văn Thành Đô xoay người rời đi.

Kỳ thật trong lòng hần cũng vô cùng lo lắng, động tĩnh lớn như vậy, rút cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hiện tại hần cũng không biết rõ. Trên đường đi tới, loáng thoáng nghe thấy từ trước viện truyền đến những tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Vũ Văn Thành Đô càng thêm bất an, bước nhanh ra cửa, rẽ qua hành lang gấp khúc, chỉ nhìn thấy trước phủ nha lúc này là một tình cảnh hỗn loạn.

Cửa lớn phủ nha vẫn đóng chặt, thế nhưng trên tường viện lại sụp xuống một lỗ hổng cực lớn.

Ngoài viện có một cây đại thụ, lúc này đang bốc cháy hừng hực, giống như một bó đuốc lớn, soi sáng toàn bộ tiền viện.

Khắp nơi là gạch ngói vỡ nát, một đám nam tử mặc giáp da màu đen, trong tay cầm binh khí sáng loáng, đang từ chỗ lỗ hổng chen chúc chui vào. Có một cự hán, thân cao chừng một trượng, vai rộng eo thon, giống như một con sư tử oai hùng. Cánh tay để lộ ra ngoài, trên người mặc một chiếc giáp dính đồng màu đen, đeo hai thanh búa lớn. Hần vừa xông vào vừa rút búa ra, nhanh như thiểm điện liên tục ném bay. Hần tung búa rất chuẩn, mỗi khi đạo hàn quang hiện lên, nhất định sẽ có một gã gia đình ngã vào vũng máu. Trong chớp mắt, cự hán ném bay ra mười tay búa, thì có mười tên gia đình ngã xuống chết tươi. Sau lưng hần còn hai người thể trạng cường tráng vạm vỡ, một trái một phải đi sau lưng cự hán, roi thép còn đồng, đi đến đâu gia đình trong phủ nha chạy trốn chết, tử thương vô số. Đường lớn trước đại viện có hơn 100 người. Ngoại trừ gia đình, còn có 50 thân vệ của Mạch Tử Trọng.

Nhưng vì chuyện xảy ra quá đột ngột, cộng thêm tiếng nổ mạnh long trời lở đất vừa rồi, khiến cho rất nhiều người luống cuống tinh thần. Vì vậy loạn càng thêm loạn, căn bản không cách nào tiến hành chống cự hữu hiệu. Trong khi nhân số của đối phương cũng không ít, ước chừng ba bốn trăm người. Dưới sự dẫn dắt của ba cự hán vạm vỡ, sau khi xông vào phủ nha, gặp người là giết, đặc biệt hung tàn.

- Hùng Khoát Hải?

Vũ Văn Thành Đô vừa nhìn đã nhận ra cự hán cao lớn đó, bất giác không khỏi rùng mình.

Hần đứng trên bậc thang, nghiêm nghị quát:

- Đừng kinh hoảng, theo ta nghênh địch...Chỉ cần kiên trì trong chốc lát, sẽ có viện quân đến tiếp ứng.

Vừa nói, Vũ Văn Thành Đô túm lấy hoành đao, từ trên bậc thang thả người nhảy xuống.

Hai nam tử mặc áo giáp đen tiến lên ngăn cản, chỉ thấy Vũ Văn Thành Đô giơ tay chém xuống, lưỡng đao bổ ra, chém ngã hai nam tử xuống đất.

- Hùng Khoát Hải, dám xâm phạm phủ nha của ta, Vũ Văn Thành Đô ở đây.

811. Chương 63: Vũ Văn Thành Đô Vs Hùng Khoát Hải.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Không thể không nói, Vũ Văn Thành Đô xuất hiện, lập tức khiến cho đám gia đình thân vệ trước tiền viện giảm bớt rất nhiều sợ hãi. Dù sao những thân vệ này cũng đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, rất nhiều người đã trải qua trăm trận chiến đấu.

Sau phút giây kinh hoàng, bọn hần liền xóc lại trận tuyến. Bọn hần vừa ổn định trận tuyến, cũng khiến đám người đánh lên mặc giáp đen, bắt đầu xuất hiện thương vong. Hùng Khoát Hải giận tím mặt, lưỡi búa to như bánh xe bổ xuống hai gia đình:

- Chó nhà có tang mà dám hung hăng càn quấy, Vũ Văn Thành Đô chạy đâu, ta đến đây....

Song búa cao thấp tung bay, mang theo tiếng sấm vang vù vù. Hùng Khoát Hải một đường đánh tới, giết người đến mức máu chảy thành sông. Hơn mười tên gia đình ngã vào vũng máu, chân cụt tay đứt rơi lả tả. Vũ Văn Thành Đô không nói nhiều, thả người tiến lên, sau khi bổ đao xuống một võ sĩ áo đen, túm lấy trường thương trên tay võ sĩ, một chiêu quai mãng xoay người, đâm về phía Hùng Khoát Hải. Đại thương

trong tay hần, nhanh như thiểm điện. Hùng Khoát Hải phối hợp song búa, rống to một tiếng, lao ra ngoài phủ ngăn cản. Chỉ nghe một tiếng “Keng” vang lên, đại thương bị sụp đổ, Hùng Khoát Hải không thể ngăn cản trùng kích, bất giác cũng đột nhiên dừng lại.

- Giải lắm!

Hùng Khoát Hải hét lớn một tiếng.

- Ta lại đến đây!

Hiệp này, hai người bất phân thắng bại nhưng Vũ Văn Thành Đô vẫn không khỏi âm thầm kêu khổ...

Thiết thương tuy nặng, cũng không quá 50 cân. Cái này đối với người quen dùng Phượng cánh lưu kim thang như Vũ Văn Thành Đô mà nói, hiển nhiên không tiện lắm, bay bổng nhưng không có lực khí. Bên ngoài mặc dù vẫn thể hiện bất phân thắng bại, nhưng bản thân Vũ Văn Thành Đô tự biết, Hùng Khoát Hải và hần sần sần như nhau. Nếu hần dùng Phượng cánh lưu kim thang thì còn có phần thắng. Nhưng hiện tại...do Vũ Văn Thành Đô quá vội vàng, chỉ mang theo một thanh hoành đao. Cứ tiếp tục giao chiến như vậy, hần nhất định sẽ đại bại. Nghĩ tới đây, Vũ Văn Thành Đô nhìn trộm sang hai bên, đại thiết thương trên tay run rẩy, nặng trĩu, có cảm giác đứt rời cánh tay.

Hần xoay tròn, xuất hết khí lực, đại thiết thương bày ra một đường cong rõ ràng, hung hăng đánh tới hướng Hùng Khoát Hải. Thiết thương trường, Song phủ đoản.

Hùng Khoát Hải trong lúc nhất thời không cách nào xông tới, đành phải đánh một búa ra ngoài, một búa thuận thế chống đỡ. Sau một tiếng “Keng”, thiết thương bắn về sau, chợt bị đại búa bổ thương sống lưng.

Nói thì chậm, nhưng thực tế lại diễn ra rất nhanh, một cánh tay Hùng Khoát Hải bị đánh trúng, máu tươi đầm đìa. Nhưng thiết thương cũng bị chém thành hai đoạn, đầu thương rơi trên mặt đất. Vũ Văn Thành Đô lùi về sau ba bước, thuận tay đánh một nữa thiết thương còn lại về hướng Hùng Khoát Hải, quay đầu bước đi. Cánh tay Hùng Khoát Hải bị đánh trúng, thoáng cái không kịp phản ứng. Cũng chính trong giây phút hần ngây người, Vũ Văn Thành Đô đã quay người, nhảy lên cầu thang.

- Cầu tặc, chạy đâu!

Hùng Khoát Hải ném phải thất bại, tức giận đến mức nổi trận lôi đình. Còn Vũ Văn Thành Đô cũng không quay đầu lại, chạy về hướng hậu viện. Chỉ cần ta có Phượng cánh lưu kim thang nơi tay, há lại có thể sợ kẻ lỗ mãng như người? Hần đi như bay, chạy về phía cửa. Khi nhìn thấy sắp chạy tới đến nơi, bên tai chợt nghe tiếng dây cung “Vù vù”.

Một điểm hàn quang bay tới, trong chớp mắt đã đến sau lưng Vũ Văn Thành Đô. Là Đại tướng quân, nhân quan thính quan của hần đều hơn người, Vũ Văn Thành Đô vừa nghe thấy tiếng dây cung, lập tức cảm thấy không ổn. Trong tay hần không có binh khí, vội vàng lách người né tránh. Một mũi tên bay qua vai hần, cũng không chờ hần đứng vững thân hình, tiếng dây cung lại vang lên....

Nhưng lần này lại là ba điểm hàn tinh xuất hiện, xếp theo hình tam giác bắn về phía Vũ Văn Thành Đô. Vũ Văn Thành Đô muốn thông dong né tránh, hiển nhiên có chút khó khăn. Ba mũi tên đều bắn về phía chỗ hiểm, Vũ Văn Thành Đô lắc lư như con lật đật, mới khó khăn tránh thoát. Nhưng lúc này một đại hán cầm song tiên trong tay, tiến lên ngăn cản đường đi của hần.

- Thiên Bảo tướng quân, còn nhận ra ta không?

Vũ Văn Thành Đô sững sờ, có chút nghi hoặc nhìn đối phương. Hần thấy rất quen mặt, nhưng cũng không nhớ ra đã từng gặp người này ở đâu.

Hơn nữa, lúc này trong đầu hần chỉ có hình ảnh ba mũi tên vừa bay tới, vội vàng đứng dậy, thuận tay nhặt lên một thanh trường đao trên mặt đất, che chắn trước người, lưng tựa vào một cột trụ trên hành lang, một bên là bậc thang, một bên là sân vườn. Hần nhìn sang cửa sân, chỉ thấy đại môn lúc trước đóng chặt đã bị người ta mở ra.

Trên bậc cửa có một thanh niên áo trắng, tay cầm cung tên, hông đeo túi tên, lưng đeo một cây roi thép màu bạc, sừng sững đứng đó. Vũ Văn Thành Đô bất giác hít sâu một hơi.

Vô ý nắm chặt trường đao, hần nhìn người thanh niên trên bậc cửa, đột nhiên cười nói:

- Trịnh lang quân, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ!

Có lẽ trong ấn tượng của Vũ Văn Thành Đô, Lý Ngôn Khánh vẫn là thiếu niên Trịnh gia tình cờ gặp gỡ ở thành phố Đồng Nguyên năm đó. Cho dù Lý Ngôn Khánh đã quy tông nhận tổ, hần vẫn có thói quen gọi Lý Ngôn Khánh là “Trịnh lang quân”.

Lần đầu tiên hai người gặp nhau, cũng là lần nói chuyện đối mặt duy nhất. Thật sự vào năm Đại Nghiệp thứ năm, sau khi tru sát Cáp Sĩ Kỳ, Lý Ngôn Khánh trên đường tiến về Phích Lịch. Sau đó, Lý Ngôn Khánh lại tới Liêu Thục, Vũ Văn Thành Đô quay về Trường An, không còn bất cứ tiếp xúc nào nữa.

Cho dù cuộc chiến ở Hà Bắc, Vũ Văn Thành Đô gặp phải phục kích nên thảm bại, cũng không thể gọi là mặt đối mặt với Lý Ngôn Khánh.

Chỉ là cả hai người đều không nghĩ tới, sẽ gặp lại nhau dưới tình huống này. Lý Ngôn Khánh vẫn cho rằng, Vũ Văn Thành Đô sau khi chiến bại ở Hà Bắc đã mai danh ẩn tích. Nào ngờ hần lại xuất hiện ở Việt Tây hoang dã này, càng đáng sợ hơn là bản thân không thể không dẫn binh vào chỗ hiểm, phát động công kích trước. Ban đầu, Lý Ngôn Khánh dự định sau khi Mạch Tử Trọng tiến vào cảnh nội Khâm Châu sẽ xếp đặt thiết kế cướp lấy Tuyên Hoá. Ở Khâm Châu, có Ngự Bài quân hiệp trợ La Đậu, dựa vào tường thành kiên cố, đủ để ngăn trở công kích của Mạch Tử Trọng. Còn Mạch Tử Trọng sau khi biết được Tuyên Hoá thất thủ, nhất định sẽ liệu lĩnh điều quân trở về cướp đoạt.

Đến lúc đó Lý Ngôn Khánh có thể có đủ thời gian tiến hành sắp xếp, phục kích Mạch Tử Trọng, cùng Ngự Bài Quân tiền hậu giáp kích, một lần hành động công thành. Ai ngờ, Vũ Văn Thành Đô lại xuất hiện ở Tuyên Hoá, hơn nữa nhìn ra một tia sơ hở... Mạch Tử Trọng cách Tuyên Hoá chỉ một ngày đường, chậm nhất là sáng sớm ngày mai, hần chắc chắn sẽ quay về.

Mặc dù Lý Ngôn Khánh mượn được tám ngàn Lý nhân ở chỗ Lý Đậu, nhưng muốn quyết chiến với Mạch Tử Trọng, vẫn còn chưa đủ lực.

Hần vốn muốn tiêu hóa 2000 quân ở lại Tuyên Hoá, nhưng hiện tại xem ra, tựa hồ không có khả năng. Thời gian quá ngắn! Nếu đã không có cách nào hấp thu, như vậy nhất định phải tiêu diệt. Nếu không một khi Mạch Tử Trọng quay về, hai ngàn quân này nhất định sẽ trở thành họa lớn trong lòng.

Cho nên, Lý Ngôn Khánh tạm thời mật lệnh cho La Đậu sắp xếp cho 5000 Lý nhân mai phục bên ngoài thành Tuyên Hoá. Đồng thời lệnh cho Đồng Hoàn cầm hổ phù điều động binh lính trong thành....Cứ như vậy, Tuyên Hoá trở thành trống rỗng. Trước đó 2000 Lý nhân thông qua Đồng Hoàn lẫn vào Tuyên Hoá, thừa cơ khổng chế hai cửa thành. Còn Lý Ngôn Khánh thì tự mình dẫn mấy trăm binh lính công kích phủ nha Tuyên Hoá. Thủ vệ của phủ nha Tuyên Hoá vô cùng nghiêm mật, muốn cường công cũng không dễ dàng. Cho dù trong tay Đồng Hoàn có hổ phù, cũng không cách nào điều động quân xa của phủ nha.

Cũng may khi Lý Ngôn Khánh đến Ung Châu, còn mang theo ba rương thuốc nổ. Hần sai người đem thuốc nổ chôn ở ngoài tường phủ nha, sau đó thừa lúc ban đêm cho nổ tung. Uy lực của thuốc pháo không phải quá lớn, nhưng cũng đủ làm sụp tường thành. Quả nhiên, trong tích tắc sân tường sụp xuống, phủ nha Tuyên Hoá rơi vào hỗn loạn... Đứng trên đài cao, Lý Ngôn Khánh lặng lẽ nhìn Vũ Văn Thành Đô đang đứng dựa vào cột trụ.

- Thiên Bảo Đại tướng quân, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ.

Vũ Văn Thành Đô cười khổ nói.

- Thành Đô chẳng qua là chó nhà có tang, có gì mà nói?

812. Chương 64: Lạc Dương Nhục Phi Tiên.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Hắn nhìn trộm sang hai bên, thấy Hùng Khoát Hải đứng bên ngoài mười bước đang nhìn chăm chăm. Còn ở trước cửa, có một gã đại hán khôi ngô cầm roi đứng. Hắn giật mình, đột nhiên hỏi:

- Người biết ta?

Đại hán cầm roi cười nói:

- Năm đó khi Đại tướng quân là môn hạ học nghệ của lão gia nhà ta, tiểu nhân từng gặp Đại tướng quân.

Trái tim khê co thắt, ánh mắt Vũ Văn Thành Đô lập tức toát ra vẻ kinh ngạc.

- Người là...

- Đại tướng quân bận bịu nhiều việc nên quên rồi, tiểu nhân là Ngư Thiên Nhân, bá kiến Đại tướng quân. Ngư Thiên Nhân!

Vũ Văn Thành Đô hé miệng thấp giọng hô, nhưng lập tức lộ ra vẻ thư thái.

Hắn nhìn Ngư Thiên Nhân, lại nhìn Lý Ngôn Khánh.

- Nói như vậy, năm đó Ngư gia đào tẩu khỏi Lạc Dương, sợ rằng cũng là tác phẩm của Trịnh lang quân.

- Nếu không có Trịnh lang quân, Ngư gia sớm đã diệt môn.

Trong mắt Ngư Thiên Nhân toát ra sát ý khiến người ta sợ hãi, dừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Ngư gia mai danh ẩn tích tám năm, may mắn được Vương gia ân trọng, khiến cho Ngư gia ta có thể lại thấy ánh mặt trời. Thiếu gia nhà ta nhờ ta chuyển lời với Đại tướng quân: năm đó Đại tướng quân khoan tay đứng nhìn, hôm nay cũng đừng trách Ngư gia ta không niệm tình xưa.

Thở hắt ra một hơi, Vũ Văn Thành Đô cầm đao, chấp tay, cúi đầu về hướng Lý Ngôn Khánh.

- Năm đó ân sư gặp chuyện không may, Thành Đô do bị gia phụ nghiêm lệnh, không thể xuất thủ tương trợ, những năm gần đây ân sư khi còn sống từng nói, Trịnh lang quân xứng đáng kế thừa y bát của y.

Bây giờ xem ra... Ha ha, Trịnh lang quân, bất kể như thế nào, Thành Đô cũng muốn cảm ơn người một tiếng, người đã bảo vệ huyết mạch của ân sư ta chu toàn.

Dứt lời, hắn lại thay đổi ngữ điệu.

- Nhưng mồ gia vâng mệnh bảo vệ cả nhà em rể chu toàn, chỉ cần Vũ Văn Thành Đô còn hơi thở cuối cùng, nhất định sẽ không để bọn người hung hăng can quấy... Ngư Thiên Nhân, xem đao!

Vũ Văn Thành Đô nói động thủ liền động thủ, hoàn toàn không hô hào binh lính.

Hắn kê bước thoát ra, chưởng hoành đao chấn động, huyền hóa ra từng mảnh đao vụn. Từng đạo hàn quang xẹt qua không trung, trong nháy mắt Vũ Văn Thành Đô lại bỏ ra hơn mười đao. Ngư Thiên Nhân mặc dù là chân truyền của Ngư Câu La, nhưng dù sao cũng không so sánh được với Vũ Văn Thành Đô. Hai người không chỉ chênh lệch về chiêu số, mà còn chênh lệch về tư chất. Trong nháy mắt Vũ Văn Thành Đô công kích tới, song tiên của Ngư Thiên Nhân chém xuống, định chụp xuống người Vũ Văn Thành Đô.

Chỉ nghe thấy tiếng nổ leng keng không dứt, song tiên của Ngư Thiên Nhân đối chiến với trường đao của Vũ Văn Thành Đô, bị đánh lùi liên tiếp về phía sau. Một đao, hai đao, ba đao... Trong tích tắc mười bảy đao bổ xuống chiếc roi sắt, trường đao nhất thời vỡ vụn. Ngư Thiên Nhân vô cùng vui vẻ, hét lớn một tiếng

- Vũ Văn Thành Đô, ta đến đây.

Không chờ song tiên của hắn quất tới, Vũ Văn Thành Đô đột nhiên cầm chặt chuôi đao đánh về hướng Ngư Thiên Nhân. Thân thể cường tráng lao tới, hung hăng nện hai đấm liên tiếp lên ngực Ngư Thiên Nhân, chỉ nghe thấy mấy tiếng kêu trầm đục vang lên. Ngư Thiên Nhân kêu thảm một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể khôi ngô bay lên không, té rớt xuống trước cửa. Xương ngực bị đánh nát bấy. Mặc dù trên người hắn có giáp da bảo hộ, nhưng vẫn có thể nhìn thấy vết lõm rõ ràng trên ngực. Vũ Văn Thành Đô quả thực quá nhanh! Nhanh đến mức khiến Hùng Khoát Hải cũng không kịp phản ứng.

Khi hần xông tới, Vũ Văn Thành Đô đã giết chết Ngự Thiên Nhân ở trước cửa. Lúc này, Lý Ngôn Khánh khó khăn lắm mới thốt ra một tiếng nhắc nhở:

- Thiên Nhân, coi chừng!

Thật là tên gia hỏa lợi hại...

Lý Ngôn Khánh hít sâu một hơi.

Từ thực lực mà nói, Ngự Thiên Nhân mặc dù không bằng Vũ Văn Thành Đô, nhưng muốn chống đỡ hơn mười hiệp, thật sự không có vấn đề.

Nhưng phải là độ sức dưới tình huống bình thường.

Lúc này Vũ Văn Thành Đô nóng lòng thoát thân, ra tay đương nhiên là như sư tử vồ cỏ, không chút lưu tình. Chỉ thấy sau khi hần đánh chết Ngự Thiên Nhân, thân thể quay cuồng, thuận thế túm lấy song tiên của Ngự Thiên Nhân rơi trên mặt đất. Hùng Khoát Hải giận dữ hét lên:

- Vũ Văn Thành Đô, chạy đi đâu?

Hần đã sớm nghe nói đến đại danh của Vũ Văn Thành Đô, đáng tiếc vẫn không thể đối mặt giao phong.

Hiện tại, cuối cùng đã có cơ hội, tuy nhiên lại trở mắt ra nhìn Vũ Văn Thành Đô đánh chết một viên Đại tướng nhà mình, Hùng Khoát Hải làm sao có thể không tức giận cho được?

Chỉ là Vũ Văn Thành Đô một lòng thoát thân, căn bản không thèm nhìn Hùng Khoát Hải gầm rú, vội vàng chạy tới cửa. Nói thì chậm, thực tế khi đó lại rất nhanh, một đạo kiếm quang bỗng nhiên xuất hiện phía sau cửa. Kiếm quang dày đặc, nhanh như thiểm điện. Trong lòng Vũ Văn Thành Đô đầy lo sợ, tay trái tung roi đón đỡ kiếm quang, tốc độ dưới chân không giảm bớt. Song tiên của Ngự Thiên Nhân cộng lại không khác gì trăm cân.

Mặc dù nói vẫn chưa phải áp tay, nhưng so với trường đao, hiển nhiên thuận tay hơn rất nhiều. Roi sắt của Vũ Văn Thành Đô thể đại lực trầm, chỉ cần bổ xuống đối phương, ít nhất có thể làm trường kiếm của đối thủ phải rời tay. Nào ngờ kiếm quang kia đột nhiên thu vào, né tránh roi sắt, một tiếng “đỉnh” nhỏ vang lên, đúng điểm sống lưng trên roi sắt. Một luồng lực đạo cực kỳ kỳ dị, đẩy roi sắt tới phía trước, rồi sau đó đột nhiên lại đẩy trở về. Cứ như vậy, thoát nhìn như bình thần không có gì kỳ lạ, nhưng đủ tần suất quấy rầy Vũ Văn Thành Đô.

Vũ Văn Thành Đô quát to một tiếng không hay, bị luồng sức mạnh trên lợi kiếm của đối phương dẫn dắt, âm âm xông về trước bốn năm bước. Nếu không phải Vũ Văn Thành Đô trung bình tấn vững chắc, chắc chắn đã bị đón ngã. Nhưng cho dù như vậy, Vũ Văn Thành Đô muốn tiếp tục xông đến cũng không dễ dàng như vậy. Sau khi đứng vững thân hình, hần ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy sau cửa có một nam tử thanh niên đi ra, người mặc áo đen, dáng người thon gầy, trên tay nắm chặt một thanh lợi kiếm.

- Các hạ là ai?

- Đại tướng quân quên rồi sao, còn nhớ Lạc Dương Nhục Phi Tiên không?

Thanh niên kia chính là Thẩm Quang.

Hần nở nụ cười thản nhiên, cầm trường kiếm chỉ về phía Vũ Văn Thành Đô.

- Ta thường nghe Vương gia nhắc tới Đại tướng quân, nói trong cao thủ trên thế gian, Đại tướng quân có thể xếp hàng tam giáp. Thẩm mỗ không phục lắm, hôm nay muốn xin Đại tướng quân chỉ giáo nhiều hơn.

813. Chương 65: Bất Kể Sinh Tử.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Thẩm Quang?

Vũ Văn Thành Đô bắt giặc cười khổ lần nữa.

Danh tiếng “Nhục Phi Tiên”, hẳn đương nhiên đã được nghe nói.

Nhưng bởi vì Thẩm Quang một mực đi theo bên cạnh Lý Ngôn Khánh, rất ít khi triển lộ thân thủ. Sở dĩ lưu lại danh khí, chính là từ miệng Bùi Thực Anh truyền ra năm đó. Vũ Văn Thành Đô đương nhiên không quá để ý, cho rằng Thẩm Quang chẳng qua chỉ biết khoa chân múa tay. Nhưng bây giờ xem ra... Vũ Văn Thành Đô cũng biết, hiện tại hẳn muốn xông qua cửa sẽ khó khăn hơn rất nhiều. Không nói đến có thể không chiến thắng Thẩm Quang, cho dù có thể đánh thắng, nguyên khí của mình sẽ bị đại thương.

Phải biết rằng, trong viện lúc này không chỉ có một mình Thẩm Quang. Hùng Khoát Hải đang nhìn chăm chăm, Ngư Bách Nhân sau khi thanh trừ gia đình tiền viện, cũng chậm chậm tiến tới. Ngoài ra, còn có tên tiểu sư đệ của Vũ Văn Thành Đô ở bên cạnh. Lý Ngôn Khánh được xưng là “Lý Vô Địch” hoàn toàn không phải nói suông.

Mặc dù Vũ Văn Thành Đô chưa từng giao thủ với Lý Ngôn Khánh, nhưng cũng biết bản thân Lý Ngôn Khánh kiên chi trường mấy nhà. Hẳn từng học Vô Hối Thương và Tát Thủ Tiên của Ngư Câu La, kế thừa thần xạ chi thuật của Trương Tôn Thịnh. Nếu như tính cả Lý Ngôn Khánh trước kia học qua Hàng Long Công và dẫn đạo dưỡng sinh thuật, coi như là đệ tử của Cáp Sĩ Kỳ và Tôn Tư Mạc, mặc dù không thể so với Vũ Văn Thành Đô, nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu.

- Xem ra, Trịnh lang quân nhất định muốn giữ mồ gia ở lại!

Lý Ngôn Khánh cười ha ha:

- Nếu Đại tướng quân chịu thúc thủ bó tay tại trận, bốn vương sẽ càng cao hứng hơn.

- Thúc thủ bó tay tại trận?

Vũ Văn Thành Đô cũng không nhịn được cười ha ha:

- Mồ gia không biết, trên đời này có người nào đó, có thể khiến mồ gia bó tay tại trận. Trịnh lang quân, muốn lưu mồ gia lại, còn phải xem bản lĩnh của người.

Lời còn chưa dứt, Vũ Văn Thành Đô đã xoay người thoát ra, đánh tới hướng Lý Ngôn Khánh.

Nhưng sau khi trải qua chuyện vừa rồi, Hùng Khoát Hải vẫn hết sức cẩn thận. Thấy Vũ Văn Thành Đô đánh về phía Lý Ngôn Khánh, hẳn không nói nhiều, vội vàng ngăn cản phía trước đường đi của Vũ Văn Thành Đô. Song phủ luân phiên khai mở, hung dữ bổ tới hướng Vũ Văn Thành Đô.

- Muốn động thủ với công tử nhà ta phải qua cửa ải này của lão tử.

Luận về hình thể, Hùng Khoát Hải sần sần như Vũ Văn Thành Đô.

Vũ Văn Thành Đô nào dám khinh thường, vội vàng tung roi đón đỡ. Hai người đều là loại hảo hán trời sinh thần lực, tiên búa giao kích, tiếng vang không dứt. Lý Ngôn Khánh cười cười, cất bước đi xuống bậc cửa. Trên mặt đất trước tiền viện, máu chảy thành sông. Lý Ngôn Khánh đi qua chỗ hai người đang giao đấu, cũng không quay đầu lại, đi về phía cửa.

- Bách Nhân, triệu tập nhân thủ.

Đi theo ta đến hậu viện. Thẩm Quang, người ở đây xem chừng, đừng để Đại hắc tử xảy ra chuyện ngoài ý muốn... Về phần Vũ Văn Thành Đô, bắt kể sinh tử!

Từ lúc biết được Vũ Văn Thành Đô ẩn thân tại phủ nha, Lý Ngôn Khánh đã làm ra kế hoạch chu đáo. Hẳn biết, lần này cướp đoạt Tuyên Hoá nằm ở chỗ bất ngờ. Cho dù trong thành Tuyên Hoá không có bao nhiêu binh sĩ, nhất định cũng phải kết thúc trong thời gian nhanh nhất. Nếu không với danh vọng nhiều năm qua của Mạch Tử Trọng ở kinh doanh Ung Châu, có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Mấu chốt của tốc chiến tốc thắng là phải hoàn toàn phân cách Vũ Văn Thành Đô, khiến cho Vũ Văn Thành Đô không cách nào thông dong chỉ huy, như vậy phòng vệ của toàn bộ phủ nha cũng theo đó mà tê liệt.

Nhưng bắt Vũ Văn Thành Đô dễ dàng như vậy sao?

Người này có dũng khí vạn người không đỡ được, có thể so sánh với Tây Sở Bá Vương năm đó.

Lý Ngôn Khánh cẩn thận tính toán, quyết định để Hùng Khoát Hải ra tay, quần lấy Vũ Văn Thành Đô.

Luận về thân thủ, hai người đó sà sà như nhau.

Vũ Văn Thành Đô xuất thân danh môn, sư phụ là Ngư Câu La; còn Hùng Khoát Hải trước kia xuất thân không chính quy, cũng không có thụ qua danh sư chỉ điểm, cho dù là Ngư Câu La của Nga Mi có truyền nghề một thời gian, chẳng qua cũng chỉ là chỉ điểm thoáng qua. Thứ nhất tinh lực lúc đó của Ngư Câu La chủ yếu đặt trên người Lý Ngôn Khánh. Thứ hai, bản thân Ngư Câu La cũng không am hiểu búa rìu, không biết nên ra tay từ đâu.

Cho nên, khi chỉ điểm Hùng Khoát Hải, phần lớn cũng chỉ có thể chỉ điểm trên diện rộng, còn đâu là dựa vào bản thân Hùng Khoát Hải suy xét.

Cũng may những năm gần đây, Hùng Khoát Hải đi theo Lý Ngôn Khánh chiến đấu ở Cao Ly, đấu với Dương Huyền Cẩm, ngăn cản Ngõa Cương trại, giết Lý Mật. Chiến đấu liên tục, làm cho búa pháp của Hùng Khoát Hải không ngừng thành thực. Về kinh nghiệm, Hùng Khoát Hải chưa hẳn kém hơn Vũ Văn Thành Đô.

Hơn nữa, Hùng Khoát Hải suy nghĩ đơn thuần, không bị việc vật quần thân như Vũ Văn Thành Đô, khiến cho chênh lệch giữa hai người theo đó mà co lại, quan trọng nhất, Hùng Khoát Hải dùng thân đồng tử tu luyện Hỗn Nguyên Cầu, phát triển từng bước.

Vũ Văn Thành Đô trước kia cũng là nhân vật phong lưu phóng khoáng, mặc dù tu hành tương đối sớm, nhưng nền tảng đơn thuần, chưa hẳn có thể thắng được Hùng Khoát Hải. Nếu so sánh, Hùng Khoát Hải và Vũ Văn Thành Đô cũng tương đương như nhau.

Vũ Văn Thành Đô đã qua tuổi ba mươi, thân thể từ từ bắt đầu đi xuống; còn Hùng Khoát Hải vừa mới 27 - 28 tuổi, đang đứng ở trạng thái đỉnh phong. Một người vừa mới bắt đầu xuống dốc, một người đang không ngừng phát triển, nếu cứ như vậy, Hùng Khoát Hải cũng có sáu phần chiến thắng, chỉ là vừa rồi trong tích tắc Vũ Văn Thành Đô đánh chết Ngư Thiên Nhân, khiến Lý Ngôn Khánh cũng giật mình, vì vậy hắn mới lưu lại Thấm Quang, đồng thời gọi Ngư Bách Nhân, mang người trùng kích về hướng hậu viện.

Nếu dùng kỹ xảo đồ sức, Thấm Quang sợ rằng hơn Vũ Văn Thành Đô một bậc, đương nhiên nếu hai người giao phong trên chiến trường, Thấm Quang chắc chắn sẽ chết, nhưng hiện tại là trong sân vườn chật hẹp, Thấm Quang rõ ràng chiếm cứ ưu thế tuyệt đối. Hắn ở một bên quan sát cuộc chiến, có thể khiến Vũ Văn Thành Đô cảm thấy vô cùng áp lực.

Đồng thời Lý Ngôn Khánh công kích hậu viện, cũng sẽ làm phân tán tinh thần của Vũ Văn Thành Đô. Với suy luận này, Hùng Khoát Hải ngược lại chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, về phần binh khí... Lý Ngôn Khánh cũng không phải thiện nam tín nữ gì cả, thừa dịp người khó sẽ lấy mạng người. Hắn sẽ không cho Vũ Văn Thành Đô bất cứ cơ hội nào, dù sao đây là chiến tranh, không phải luận bàn trao đổi, làm gì có chuyện công bằng gì đó?

Nhớ lại năm đó, khi hắn lần đầu nhìn thấy Vũ Văn Thành Đô, trong lòng đầy nơm nớp lo sợ, đơn giản là vì lúc ấy Vũ Văn Thành Đô đại diện cho triều đình, còn hắn ôm tâm tư xấu xa.

814. Chương 66: Số Trời Đã Định.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Hiện giờ, Vũ Văn Thành Đô đã trở thành kẻ vong quốc, kẻ từ vua. Lý Ngôn Khánh thì sao, lại trở thành một vương gia cao cao tại thượng, được hưởng tước vị nhất phẩm, làm sao có thể sợ hãi Vũ Văn Thành Đô? Nhưng khi Lý Ngôn Khánh đi ra hậu viện, Vũ Văn Thành Đô vô cùng lo lắng:

- Trịnh Ngôn Khánh, tặc tử nhất gan, có dám đại chiến 300 hiệp với mỗ gia không ?

Lý Ngôn Khánh thoáng dừng bước, trên mặt lộ ra một nụ cười cổ quái, hắn lắc đầu, khoát tay chặn lại, dẫn theo bọn người Ngư Bách Nhân, đi về hướng hậu viện.

Trong tích tắc đi qua cửa, Lý Ngôn Khánh chợt dừng bước:

- Vũ Văn Thành Đô, ta chính là con trai của Ấp Vương Lý Hiếu Cơ, chất nhi của đường kim vạn tuế, ta họ Lý chứ không phải họ Trịnh, nếu người có thể sống, hãy nhớ kỹ những lời này của ta.

Đại chiến 300 hiệp với người?

Lý Ngôn Khánh cười lạnh một tiếng, cất bước đi vào trung môn.

- Trịnh Ngôn Khánh chạy đâu...

Vũ Văn Thành Đô giống như hổ điên, phần nộ gào thét.

Song tiên chém ra, bóng roi trùng trùng điệp điệp, đốc sức liều mạng muốn ngăn cản Lý Ngôn Khánh.

Chỉ là, mấy lần trùng kích đều bị Hùng Khoát Hải cản lại.

- Tên ngu ngốc nhà ngươi, Vương gia nhà ta đã nói là họ Lý, người còn cứ gọi sai. Vương gia lúc nào cũng gọi ta là Đại hắc tử ngốc, theo ta thấy, người còn ngốc hơn ta, hắc hắc, Vương gia phân phó, sinh tử bất kể.
. Đối thủ của ngươi, là ta.

Những lời này trái lại khiến Vũ Văn Thành Đô tỉnh táo lại.

Hắn chẳng những không tức giận, ngược lại còn cười lạnh:

- Nếu đã như vậy, đợi ta giết ngươi, rồi sẽ đi lấy mạng chó của Lý Ngôn Khánh.

Bên trong hậu trạch yên ắng không một tiếng động. Sau khi xuyên qua trung môn, đi ra đường hẻm, đã nhìn thấy cửa sân tường viện hậu trạch đóng chặt. Nhìn từ bên ngoài, bên trong tựa hồ không có ai. Lý Ngôn Khánh đột nhiên dừng bước, khoát tay ý bảo Ngự Bách Nhân tạm thời dừng lại, mọi người đi theo, lập tức xếp thành đội ngũ, lấy ra từng cây cung nỏ. Hắc Lý thiện xạ...sinh sống trên núi cao, chủ yếu sống bằng đánh cá và săn bắt, cũng khiến cho Hắc nhân tiền thuật siêu quần.

Nhưng trong núi, bọn hắn phần lớn sử dụng cung nỏ đơn sơ, uy lực không lớn. Tuy nhiên hiện giờ trong tay Hắc Lý toàn là những cường cung chế thức, lần lượt từng cường cung mở ra, nhắm ngay vào hậu trạch. Lý Ngôn Khánh trầm giọng nói:

- Đại đô đốc Đại Đường An Nam, Ngũ châu kinh lược sứ, Hà Nam Vương Lý Ngôn Khánh cầu kiến Vũ Văn phu nhân.

- Lý vương gia, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Từ trong trạch viện vốn vô cùng yên lặng, một lát sau truyền đến một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng.

- Ta là Vũ Văn Phượng, không biết Lý vương gia có gì chỉ giáo?

Lời còn chưa dứt, cửa sân đã mở rộng.

Từ sau cửa lớn có một phu nhân xinh đẹp đi ra, người này ước chừng 24 - 25 tuổi, người mặc nhung trang, tư thế hiên ngang, tay nàng cầm hoành đao, đứng trên bậc cửa hậu trạch, đôi mắt xé, lạnh lùng nhìn Lý Ngôn Khánh. Trong tích tắc Vũ Văn Phượng đi tới, Lý Ngôn Khánh làm ra một thủ thế, lệnh cho đám Hắc Lý sau lưng hạ cung tiến xuống.

- Chị dâu, đệ thất lễ rồi.

- Ha ha, Lý vương gia khách khí, Vũ Văn Phượng chẳng qua là một nữ tội thần vong quốc, làm sao dám được Vương gia gọi một tiếng “Chị dâu”?

Lý Ngôn Khánh nói:

- Tại sao lại không dám? Ta và Mạch Tử cũng có tình đồng môn, hẳn lại lớn hơn ta, đệ nào dám thất lễ.

Vũ Văn Phượng nhếch miệng, để lộ một nụ cười lạnh lùng.

- Hai nước giao binh, không luận tình cảm riêng tư. Lý vương gia gọi ta ra đây, không biết có gì chỉ giáo?

- Chị dâu biết rõ còn cố hỏi, hôm nay đệ đến đây, chỉ vì thu hồi thể diện.

Người sáng mắt không làm chuyện mờ ám, đệ xin chị dâu đừng chống cự, đừng làm chuyện vô vị...Thiên hạ quy Đường, chính là xu thế phát triển hiện nay. Tần vương từ Quỷ Châu xuất binh, không bao lâu nữa sẽ bình định kinh tương. Khâm Châu, Ung Châu, đệ nhất định phải thu hồi, chị dâu cần gì phải làm chuyện bọ ngựa đấu xe? Phải biết, chúng ta không thể làm chuyện trái thiên mệnh, tiểu đệ không muốn đả thương đến nhà Tử Trọng, cho nên xin chị dâu lập tức đầu hàng.

Lý Ngôn Khánh cũng nghiêm túc, đi thẳng vào vấn đề.

Kỳ thật, Vũ Văn Phượng làm sao không biết tâm tư của Lý Ngôn Khánh.

Chỉ là nàng không nghĩ tới, Lý Ngôn Khánh sẽ nói thẳng ra như vậy.

Lý Ngôn Khánh nói tiếp:

- Ta biết chị dâu có thể mong đợi viện binh trong thành ... Ha ha, không đối gạt chị dâu, 2000 binh sĩ của Tử Trọng đã không còn trong thành Tuyên Hoá. Huyện thành Tuyên Hoá này hiện tại đã bị tiểu đệ khống chế, về phần Vũ Văn Thành Đô...

Hắn nói đến đây, dừng lại một chút, thăm liếc trộm, thấy sắc mặt Vũ Văn Phượng rất bình tĩnh, không nhìn ra bất cứ mảnh khoe gì, trong lòng liền âm thầm khen ngợi:

Tên Mạch Tử này, đúng là đã cưới được một nữ tử khó lường.

- Tuyên Hoá đã rơi vào tay người? Nói như vậy, Đồng Hoàn...

Vũ Văn Phượng có chút bối rối, nhưng vẫn cố gắng duy trì bình tĩnh.

Nàng không đặc biệt quan tâm đến Vũ Văn Thành Đô, nếu quả thật như Lý Ngôn Khánh đã nói, một mình Vũ Văn Thành Đô cũng không cách nào vây hãm đại cục. Vũ Văn Thành Đô đến bây giờ vẫn không xuất hiện, kết quả chỉ có hai khả năng: một là y đã đào tẩu, hoặc là lành ít dữ nhiều.

- Đồng Hoàn là người Lạc Dương. Hắn vốn là quan coi ngục thiên lao Lạc Dương, năm đó vì cứu cả nhà trụ quốc Ngự lão, đã rời khỏi Lạc Dương...Tiểu đệ, cũng chỉ là vận khí tốt, trong một lần tình cờ biết được tin tức này.

- Lẽ nào là trời phụ phụ quân?

Trong lòng Vũ Văn Phượng lúc này đã vô cùng rối loạn.

Nếu Lý Ngôn Khánh nói Đồng Hoàn là người hắn đã sớm sắp xếp ở Ung Châu, hoặc là dùng số tiền lớn mua chuộc, nàng còn có thể tiếp nhận, nhưng không ngờ lại chỉ là một chuyện ngoài ý muốn. Đả kích do chuyện này mang đến cho Vũ Văn Phượng khó có thể đánh giá.

Nhà mình chưa bao giờ gặp phải loại chuyện ngoài ý muốn như vậy, tại sao Đại Tùy triều chưa từng xảy ra chuyện này? Lẽ nào, thật sự như Lý Ngôn Khánh đã nói, Lý Đường là số trời đã định hay sao?

Nếu Lý Đường thật sự là số trời đã định, vậy tất cả cố gắng của Mạch Tử Trọng và mình đã làm còn có ý nghĩa gì nữa?

- Chị dâu, chớ nên do dự.

Mặc dù bề ngoài Vũ Văn Phượng tỏ vẻ rất bình tĩnh, nhưng Lý Ngôn Khánh vẫn nhạy cảm nắm bắt được vẻ mê man trong mắt nàng.

- Cho dù chị không để ý đến bản thân mình, cũng phải để ý đến con gái của mình đúng không?

Năm đó khi Tử Trọng rời khỏi Huỳnh Dương quận, ta có nghe nói chị mang thai...Hãy nghĩ đến Tử Trọng và đứa con của hai người. Chống cự hoàn toàn không có ý nghĩa này, kết quả cuối cùng chỉ có thể là máu chảy thành sông, đến lúc đó...

Đến lúc đó như thế nào? Lý Ngôn Khánh không nói tiếp, nhưng Vũ Văn Phượng lại biết rất rõ, trong lúc nhất thời tâm tư càng thêm rối loạn.

- Người...có thể cam đoan, không tổn thương tính mạng của Tử Trọng chứ?

815. Chương 67: Vũ Văn Thành Đô Thua!

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Lý Ngôn Khánh cười to.

- Chị dâu, Tử Trọng và ta có tình đồng môn, năm đó cùng nhau vào sinh ra tử ở Cao Ly. Chị dâu đọc thi thư, cũng biết được “Tần Phong - Vô y.”

Ta há lại có thể vứt bỏ tình cảm đồng môn của chúng ta hay sao? Tử Trọng có đại tài, văn võ song toàn. Điều này có thể nhìn ra được từ đủ loại thủ đoạn mà hắn thống trị Ung châu, ta mặc dù bất tài, nhưng cũng là An Nam Đại đô đốc, Ngũ châu kinh phủ sứ, lẽ nào có thể làm tổn hại đến tính mạng của bậc hiền tài như Tử Trọng?

Lý Ngôn Khánh nói rất chân tình, khiến trái tim của Vũ Văn Phượng cũng đập thành thịch.

Nói thật, ai lại muốn tự nguyện chui đầu chịu chết? Nếu có thể còn sống, nàng đương nhiên nguyện ý lựa chọn. Những lời Lý Ngôn Khánh đã nói cũng không sai, Lý Đường chính là số trời đã định, Tùy Dương sớm đã diệt vong. Về phần triều đình Tùy Thất huyện Tiền Đường...Hiện tại mọi thứ đã thay đổi, Lý Ngôn Khánh là tôn thất Lý Đường, lại là đương kim danh sĩ, giữa hắn và Mạch Tử Trọng cũng không có cừu hận gì, trước đây còn từng kề vai chiến đấu.

Có hắn bảo vệ, sau này Tử Trọng có thể Đông Sơn tái khởi, xây dựng lại Mạch gia, Vũ Văn gia, không phải không có khả năng. Trong lúc nhất thời, một chút tín niệm còn sót lại của Vũ Văn Phượng cũng dần dần nhạt bớt. Nàng cười khổ một tiếng, ngẩng đầu lên nói:

- Việc này quá trọng đại, để ta nghĩ lại.

Chiến đấu giữa Vũ Văn Thành Đô và Hùng Khoát Hải đang dần tiến vào những phút cuối cùng. Mặc dù hắn vẫn lộ vẻ đặc biệt hung hãn như trước, song tiên bay múa dày đặc, nhưng cho dù là Hắc Lý đang ở bên cạnh quan sát cũng có thể nhìn ra hô hấp của Vũ Văn Thành Đô càng ngày càng dồn dập, song tiên trong tay mặc dù không có sơ hở, nhưng dần dần chậm lại. Còn Hùng Khoát Hải lại càng đánh càng hăng, nền tảng mười năm Hồn Nguyên Cầu, tuyệt đối không phải thứ có thể đánh đồng với người bình thường.

Song Phủ nặng trĩu càng ngày càng nặng, thế như sấm sét, càng ngày càng mãnh liệt. Búa sau nhanh và nặng hơn búa trước.

Vũ Văn Thành Đô mặc dù dũng mãnh thiện chiến, thế nhưng trong tình huống không cách nào tập trung tinh thần, căn bản không cách nào ngăn cản được công kích của Hùng Khoát Hải. Thẩm Quang đứng bên cạnh, lộ ra một nụ cười cổ quái. Roi và búa lại một lần nữa giao kích.

Chỉ là roi sắt liên tục chịu trọng kích của Song Phủ, cuối cùng không cách nào duy trì, vang lên một tiếng “Răng rắc”, đứt làm hai đoạn. Vũ Văn Thành Đô sợ tới mức vội vàng trượt lui về phía sau, dùng đoạn roi đứt đánh tới hướng Hùng Khoát Hải.

Hùng Khoát Hải hơi nghiêng người, kê bước tiến lên, định đánh Vũ Văn Thành Đô ngã xuống đất. Đúng vào lúc này, Thẩm Quang đột nhiên hô to:

- Đại hắc tử, lui ra.

Chỉ thấy hắn thu hồi lợi kiếm, vọt người nhảy lên. Vũ Văn Thành Đô đứng chưa vững, Thẩm Quang đã đến trước mặt hắn.

Hai tay tạo thành thế hổ trảo, hung ác chớp tới hai vai Vũ Văn Thành Đô. Vũ Văn Thành Đô kêu lên, khó khăn lắm tránh được hổ trảo của Thẩm Quang. Thế nhưng không đợi hắn kịp phản ứng, hổ trảo của Thẩm Quang hóa chuồng, bổ về phía cổ hắn. Lần này hắn hành động quá nhanh, quá đột ngột, Vũ Văn Thành Đô căn bản không kịp trốn tránh.

Một tiếng “Phịch” vang lên, chưởng đao của Thẩm Quang bổ xuống động mạch chủ trên cổ hắn. Cũng may Vũ Văn Thành Đô có thể trạng cường tráng, nếu đổi lại là một người khác, gặp phải chưởng đao này, cho dù không chết cũng sẽ hôn mê, còn Vũ Văn Thành Đô chỉ choáng váng đầu óc.

- Hừ.

Thẩm Quang thở nhẹ một tiếng, tựa hồ cảm thấy kinh ngạc khi Vũ Văn Thành Đô có thể kháng trụ chưởng đao của mình. Nhưng cho dù ngạc nhiên, thân thủ của hắn vẫn không dừng lại, chỉ thấy một tay hắn túm lấy cánh tay Vũ Văn Thành Đô, thân thể vặn vẹo trên không trung cực kỳ quái dị, hai chân hiện ra hình dáng cái kéo, thoáng trắn trụ cổ Vũ Văn Thành Đô, sau đó dùng sức ở eo, đột ngột đánh xuống. Chiêu thức cổ quái này tương tự như Tiên Dao Cước của đời sau, cũng là Thẩm Quang tự sáng tạo ra.

Hình thể của hắn hơi gầy yếu, bình thường khi tay không vật lộn với bọn người Hùng Khoát Hải, thường chịu thiệt thòi rất lớn.

Vì vậy, hắn kết hợp cách chiến đấu sở trường nhất của dị tộc thảo nguyên, tự sáng tạo ra một bộ công phu gần như nhu thuật. Vũ Văn Thành Đô là Mã thượng tướng, nhìn thấy công phu như vậy, thoáng cái ngây người.

Cũng may hắn trung bình tấn cực ổn, lão đảo thoáng qua, lập tức đứng vững thân hình. Miệng hét lớn, vung cánh tay muốn hất Thẩm Quang ra ngoài. Nào ngờ Thẩm Quang thấy không lật ngã được Vũ Văn Thành Đô, vì vậy đột nhiên đổi kinh lực, trong tích tắc đem lực đạo ban đầu trở về, lại đón lấy sức mạnh vung tay của Vũ Văn Thành Đô, hai chân uốn éo, thân hình cũng theo đó mà vặn vẹo, rất giống một con khỉ treo trên cây. Chỉ nghe một tiếng “Rắc” nhỏ vang lên, Vũ Văn Thành Đô kêu thảm một tiếng, cánh tay bị Thẩm Quang mạnh mẽ vặn gãy, thân thể cường tráng cuối cùng không cách nào đứng thẳng, thoáng chốc ngã xuống mặt đất cùng với Thẩm Quang. Trong tích tắc ngã xuống, Thẩm Quang lại một lần nữa phát lực.

Hắn mượn thế cánh tay của Vũ Văn Thành Đô, hai tay vừa dùng lực, hai chân bay lên không, đầu lộn ngược, vung văng rơi xuống mặt đất. Chỉ là trong nháy mắt hắn buông tay, thuận theo luồng sức mạnh, kéo bả vai Vũ Văn Thành Đô xuống.

- Bắt lấy.

Cùng với tiếng quát nhẹ của Thẩm Quang, hơn mười gã Lý nhân đồng loạt xông lên.

Đao sắc sáng loáng, kề trên cổ Vũ Văn Thành Đô, đè chặt Vũ Văn Thành Đô xuống đất, lấy dây thừng trói chặt.

- Lão Trầm, không sao chứ?

Hùng Khoát Hải cầm Song Phủ tiến lên.

- Hắn không có binh khí, thêm mười chiêu nữa, ta nhất định có thể lấy mạng hắn.

Thẩm Quang có chút thở dốc, một loạt động tác vừa rồi quả thực hao phí không ít khí lực của hắn.

Sau khi nghe Hùng Khoát Hải nói xong, hắn cười cười.

- Mặc dù công tử nói sinh tử bất kể, nhưng nếu có thể bắt sống, tốt nhất vẫn bắt sống, nói không chừng Thiên công tử có thể sẽ dùng tới người này?

- Công tử dùng hắn?

Hùng Khoát Hải cau mày, nhìn Vũ Văn Thành Đô đang cố nén đau đớn, mặt cúi xuống đất không nói tiếng nào. Loại chuyện phức tạp này, quả thực có chút vượt ra ngoài phạm trù lý giải của Hùng Khoát Hải.

Nhưng hắn vẫn gật đầu, khàn giọng nói:

- Bản lĩnh của hắn thật sự khá tốt...Trong những người dưới trướng công tử, thật sự không tìm ra người có thể thật sự đánh bại hắn. Chẳng qua binh khí của hắn không tiện tay, cộng thêm tâm tư hỗn loạn, mới có thể bị ta đánh bại.

Không đợi Hùng Khoát Hải nói hết, Thẩm Quang khoát tay ngăn cản.

- Chuyện đó chưa chắc.

Nếu hai người các người giao phong trên chiến trường, thắng bại phân nửa. Nhưng người đừng quên, hắc đã trải qua tuổi xây dựng sự nghiệp.

Còn người thì sao, từ mười sáu tuổi bắt đầu tu luyện Hỗn Nguyên Cầu, suốt mười năm. qua vài năm nữa, ta dám cam đoan, hắc không phải đối thủ của người.

816. Chương 68: Chiếm Thành.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Hai người thấp giọng nói chuyện với nhau, Vũ Văn Thành Đô bị kéo lên. Lúc này hắc cũng không còn về bướng bỉnh và liều lĩnh của Thiên Bảo Đại tướng quân năm nào.

- Đừng mơ tưởng bắt ta đầu hàng Lý Ngôn Khánh.

Khi bị kéo đi, Vũ Văn Thành Đô đột nhiên mở miệng nói.

Thẩm Quang cười ha ha, nói với Lý nhân áp giải Vũ Văn Thành Đô:

- Nhốt hắc vào đại lao, dùng xích sắt khóa lại, tìm đại phu trị thương cho hắc, chớ có sơ suất.

Sau đó, hắc nói với Vũ Văn Thành Đô:

- Câu cửa miệng của Vương gia là: Thế sự khó lường. Đại tướng quân hôm nay không hàng, ngày mai hàng cũng được... Ha ha, dù sao ở nơi hoang vu này có rất nhiều thời gian.

Vũ Văn Thành Đô hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu rời đi.

- Mẹ kiếp, xem dáng vẻ của hắc, cũng không biết rút cuộc ai là tù binh.

Hùng Khoát Hải có chút khó chịu nói:

- Lão Trầm, theo ta thấy, lần này người làm không tốt, lại cứu về một đại gia.

- Được rồi, đừng nói nhảm nữa.

Khóe miệng Thẩm Quang nhếch lên, vỗ vỗ cánh tay Hùng Khoát Hải.

- Dẫn người vào trong thành dò xét, nếu phát hiện tình huống gì đó, bắt trước rồi nói, nếu có người phản kháng, giết chết bất luận tội.

Trên đời này người mà Hùng Khoát Hải chịu phục không nhiều lắm.

Ngoài thúc tổ Hùng Đại Chuy của hắc ra, chỉ sợ cũng chỉ còn lại một mình Lý Ngôn Khánh.

Nhưng khi Lý Ngôn Khánh không ở đây, hắc cũng sẽ nghe lời sai phái của Thẩm Quang, Thẩm Quang cũng không có học vấn gì, nhưng hắc thông minh, lại hiểu học, cho nên Lý Ngôn Khánh thường xuyên giao cho hắc một số nhiệm vụ trọng yếu. Khi Lý Ngôn Khánh không ở đây, Thẩm Quang từ loại trình độ nào đó mà nói, chính là lão đại của bọn người Hùng Khoát Hải. Đương nhiên, cũng chỉ dừng lại ở tứ đại gia tướng của Lý Ngôn Khánh.... Vũ Văn Phượng cuối cùng cũng lựa chọn từ bỏ chống cự. Đúng như Lý Ngôn Khánh đã nói, cho dù nàng không suy nghĩ cho mình, cũng nên suy nghĩ cho hài nhi.

Tiêu Tù chỉ sợ khó có thể ngăn cản đại quân Lý Đường, còn Tiêu Tiển... Nói thật lòng, Vũ Văn Phượng chưa bao giờ đặt người này trong mắt. Hắc chỉ là một thằng hề nhảy nhót thừa thế mà lên. Lý Ngôn Khánh cũng không tiếp nhận hậu trạch phủ nha, mà kêu Vũ Văn Phượng và con gái của nàng tiếp tục ở lại.

Thậm chí ngay cả trăm tên thân vệ của Vũ Văn Phượng, hắc cũng không giải tán. Đại cục đã định, Vũ Văn Phượng dựa vào những người này, cũng không tạo ra sóng gió gì. Không phải hắc xem thường Vũ Văn Phượng, mà là trong thành Tuyên Hoá này, không ai có thể trấn trụ được tràng diện. Sau hừng đông, Lý Ngôn Khánh tiếp nhận tiền viện phủ nha. Trong huyện thành Tuyên Hoá, có thể nhìn thấy ở khắp nơi quân

lính Lý nhân mặc đồ trắng. Những người này mặc dù không phải thủ hạ của Lý Ngôn Khánh, nhưng có La Hoàn ở đây, cũng sẽ không tạo ra sóng gió gì đó. Đồng Hoàn và La Hoàn, sau hừng đông mới đến phủ nha. Về mặt hai người đầy mỗi một, sau khi bái kiến Lý Ngôn Khánh trên đại đường, từng người trình báo tình hình quân sự.

- Khởi bẩm Lý vương, đêm qua giao thủ dưới núi Hắc Phong, quan quân toàn quân tan tác.

La Hoàn cao hứng bừng bừng báo cáo chiến tích với Lý Ngôn Khánh, trên mặt bất giác toát ra vài phần đắc ý.

- Tử thương như thế nào?

- Đệ tử trong động ta, tử thương ước chừng hơn bốn trăm người.

- Nhiều như vậy sao?

Lý Ngôn Khánh khẽ giật mình, quay đầu nói với Đồng Hoàn:

- Quan quân có bao nhiêu người?

- Bẩm Vương gia, trong 2000 quan quân lưu thủ ở Tuyên Hoá, ước chừng có 800 người nghe theo điều khiển của ta, số còn lại đều được ta phái ra ngoài thành.

- Nhiều người như vậy, hơn nữa còn là đánh lén, tại sao lại tử thương nghiêm trọng như vậy?

Nhưng những lời này, Lý Ngôn Khánh cũng chỉ nói thầm trong lòng, cũng không nói ra. Hắn tươi cười hòa ái, tán thưởng La Hoàn:

- Dưới trướng La Đô lão, quả nhiên đều là dũng sĩ.

Trong bộ lạc của La Hoàn, có 16 bộ lạc tạo thành, gọi chung là 16 động. Động chủ của 16 động, đều là Đô Lão, do đệ tử thân tín của La Hoàn đảm nhiệm. Trong 16 động, bộ lạc của La Hoàn có nhân số khá nhiều. Lý Ngôn Khánh đương nhiên sẽ không nói những lời trong lòng ra, mà là cực kỳ tán thưởng

- Cuộc chiến bình nam lần này, công lao của Đô Lão đứng đầu.

Đại chiến sự chấm dứt, bốn vương nhất định sẽ bẩm báo với triều đình, ban thưởng cho Đô Lão ... Ha ha, đến lúc đó 16 động, nhất định sẽ vô cùng ngưỡng mộ Đô Lão.

La Hoàn nghe thấy tin đại hỷ, vội vàng khom người cảm tạ.

- La Hoàn nguyện làm khuyển mã cho Vương gia.

- Được rồi, đi nghỉ ngơi trước đi...Đoán chừng không bao lâu nữa sẽ có một cuộc ác chiến.

Đô Lão tỉnh dưỡng tinh thần, kêu các huynh đệ tạm thời đóng quân ở ngoài thành, kiểm kê lương thảo, sau đó đưa đến.

- La Hoàn cáo lui.

Đại La Hoàn rời khỏi, nụ cười trên mặt Lý Ngôn Khánh lập tức biến mất.

- Đồng Hoàn, lính của lão Mạch còn đủ lực không.

Đồng Hoàn liền cười lạnh một tiếng.

- Vương gia, ngoài quan quân còn mạnh mẽ, thực ra Hắc Lý vô năng.

Nhân thủ Hắc Lý không ít, năm đó có thể nói là cân sức ngang tài với Bạch Lý. Nhưng mấy năm này, bị quan quân và Ninh Trường Chân chèn ép cũng quá sức. Một đám ô hợp, thật sự không làm nên trò trống gì. Nhưng, nếu bàn về hung ác, những tên Hắc Lý này quả thực không kém.

- Người miền núi dũng mãnh, vốn là bình thường.

Lý Ngôn Khánh dứt lời, cúi đầu trầm tư.

- Vương gia đang lo lắng về Mạch quận trưởng?

- Hần?

Lý Ngôn Khánh liền nở nụ cười...

- Lão Mạch thật sự rất có nghề, nhưng ngược lại không khiến ta lo lắng.

Nói xong, hắn đứng dậy, nói khẽ:

- Ta biết rất rõ bản lĩnh của lão Mạch, dưới trướng hắn mặc dù có 3000 binh mã, nhưng chạy tới chạy lui, trong ba ngày không được nghỉ ngơi và hồi phục, ta nghỉ ngơi dưỡng sức, đợi quân hắn mệt mỏi tấn công, há có thể thất bại. Nhưng còn phải phiền người điều 500 thân tín, giao cho Đại hắc tử.

300 người còn lại đều do người điều khiển, chờ ngoài thành giao phong, trong huyện thành Tuyên Hoá, kẻ có bụng dạ khó lường nhất định sẽ sinh sự, người cần giúp ta ổn định huyện thành.

- Đây là bốn phần của Đồng Hoàn, xin Vương gia yên tâm.

- Còn nữa, chuyện ta giao cho người, phải nhanh chóng hoàn thành.

Ta cũng không hy vọng khi chiến sự kết thúc, trong tay ta không có binh mã. Lão Mạch luyện binh rất có nghề, chính là chỗ ta có thể sử dụng.

- Đồng Hoàn rõ rồi, lập tức đi sắp xếp.

Sau khi Lý Ngôn Khánh tiễn Đồng Hoàn rời đi, một mình đứng trong sân vườn, như có điều suy nghĩ.

- Công tử nắm chắc thắng lợi trong tay, tại sao còn có vẻ lo lắng?

Thẩm Quang tiến lên, nhẹ giọng hỏi thăm.

817. Chương 69: Mạch Tử Trọng Do Dự.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Lý Ngôn Khánh cười cười.

- Lão Trầm, Đại hắc tử thường nói người có giác quan thứ sáu...Ha ha, người có biết vì sao lúc này ta lại ngại người không?

- Cái này...

Thứ cho tiểu nhân cả gan, có phải công tử dăm chiêu suy nghĩ về La Đậu?

- Sao?

- Kẻ hèn mới quan sát La Đậu, trong lời nói của hắn rất có ý ngang ngược kiêu ngạo.

Hắn chẳng qua là một Đô Lão nhỏ bé, mới thắng một trận liền tỏ ra hách dịch. Xem ra nếu La Đậu công chiếm Khâm Châu, nhất định sẽ càng hung hăng càn quấy.

Lý man chính là thổ dân nơi đây, thực lực khá lớn.

Công tử muốn khống chế 54 châu huyện, chắc chắn sẽ xung đột với Lý man ... Hiện tại, Lý man và công tử đang có cùng mục tiêu, còn có thể hợp tác. Nhưng một khi thế cục bình định, La Đậu chưa chắc sẽ thật sự thần phục, đây vẫn là họa lớn trong lòng.

Trong mắt Lý Ngôn Khánh toát ra ý tán thưởng.

- Lão Trầm, người quả nhiên rất tiến bộ, nhưng những lời vừa rồi của người chỉ có hai chúng ta biết, tuyệt đối không được nói cho người thứ ba.

Dù sao hiện tại chúng ta cũng có cùng mục tiêu với những Lý man như La Đậu. Trong thời gian này, cũng không thể vạch mặt. Những lời vừa rồi của người nếu truyền ra ngoài, gây chuyện không tốt sẽ khiến cục diện trở nên không thể khống chế.

Thẩm Quang hơi hạ thấp người.

- Kể hèn rõ rồi.

Lý Ngôn Khánh hít sâu một hơi, cất bước đi lên bậc thang.

- Ít nhất trước mắt, chúng ta còn cùng chung mối thù.

Bất giác, mặt trời đã lặn xuống phía tây.

Khi màn đêm lại một lần nữa bao phủ đại địa, tâm tình của Mạch Tử Trọng lại càng trở nên nôn nóng bất an. Loại dự cảm không hay này giống như hồ nước không ngừng sôi trào, cùng với năm tháng và kinh nghiệm sâu sắc, Mạch Tử Trọng sớm đã không còn là thiếu niên lỗ mãng trên chiến trường Cao Ly năm đó, từ trình độ nào đó mà nói, còn phải cảm ơn Lý Ngôn Khánh. Nếu không phải có Lý Ngôn Khánh, có lẽ Mạch Tử Trọng đã sớm bỏ mạng ở Cao Ly....

Sau khi nhận được nhắc nhở của Vũ Văn Thành Đô, Mạch Tử Trọng cảm thấy, tựa hồ bản thân lại phạm phải một sai lầm cực lớn.

Hắn đã quá xem thường Lý Ngôn Khánh.

Kỳ thật cũng không thể xem như xem thường, chuẩn xác mà nói, hắn cực kỳ tán thưởng tài năng của Lý Ngôn Khánh.

Nhưng do mấy năm nay hắn không chế khu vực Việt Tây, tự cho rằng bản thân rất hiểu về tình hình ở Việt Tây, chứ không xa lạ với nơi này như Lý Ngôn Khánh, có ưu thế cực lớn như vậy, cũng khiến cho Mạch Tử Trọng không để mắt đến năng lực của bản thân Ngôn Khánh. Theo hắn thấy, cho dù Hắc Lý chiếm cứ Khâm Châu, có khả năng nghe theo điều khiển của Lý Ngôn Khánh sao? Nhưng hiện tại xem ra, Hắc Lý...tựa hồ đã đầu hàng dưới trướng Lý Ngôn Khánh.

- Truyền lệnh xuống, gia tăng tốc độ hành quân.

Mạch Tử Trọng ở trên ngựa lại một lần nữa hạ lệnh, binh mã vốn đã hành quân cực nhanh, trong nháy mắt, lại một lần nữa đề thăng tốc độ.

Chuyện của Lý nhân nên để Lý nhân tự mình giải quyết.

Mặc dù phải trợ giúp Ninh Trường Chân, cũng phải tiến hành dưới tình huống bảo đảm an toàn cho nhà mình.

Nếu không, một khi Ung châu thất thủ, bản thân cũng sẽ đánh mất nơi sống yên ổn ở Lĩnh Nam...Đến lúc đó sẽ phụ thuộc vào Ninh Trường Chân, hay là nương nhờ vào Phùng Ấng? Tính chất trên cơ bản giống nhau, hắn làm sao có thể bảo đảm lợi ích của Tiêu Tuy ở khu Lĩnh Nam? Mạch gia một nhà trung liệt. Từ khi bắt đầu theo Mạch Thiết Trượng vẫn luôn trung thành với Tuy Dương.

Cho dù hiện tại triều đình Đại Tuy của Tiễn Đường do Tiêu thái hậu làm chủ, nhưng dù sao đó là huyết mạch duy nhất của Tuy Dạng Đế, cũng là chính thống của Đại Tuy. Phụ thân Mạch Mạnh Tài vì thay Tuy Dạng Đế báo thù, mà chết thảm trong loạn quân, đến hậu bối là Mạch Tử Trọng, lòng trung thành đối với nhà Tuy cuối cùng vẫn không thay đổi.

Thậm chí ngay cả Vũ Văn Phượng cũng nói bóng nói gió khuyên bảo hắn, nhưng nếu không linh hoạt ứng phó còn là tử tôn của Mạch gia nữa không? Mạch Tử Trọng không còn lựa chọn nào khác.

- Đại nhân, có nên để mọi người nghỉ ngơi một lát không?

Một viên võ tướng thúc ngựa đi tới, thấp giọng nói với Mạch Tử Trọng:

- Các huynh đệ hành quân liên tục mấy ngày, không thể nghỉ ngơi và hồi phục, nếu cứ tiếp tục chạy đi như vậy, cho dù trở lại Tuyên Hoá, cũng khó có thể trọng dụng.

Đúng vậy, hôm trước sau khi rời khỏi Tuyên Hoá, hành quân gấp trong ngày. Vừa nghỉ ngơi được hai canh giờ, lại nhận được tin Tuyên Hoá gặp nguy, Mạch Tử Trọng không thể không lập tức xuất động binh mã, vội vàng quay về, tính ra trong thời gian vừa đi vừa về ba ngày, bọn họ chỉ nghỉ ngơi ba bốn canh giờ...Luân

phiên đi lại như vậy, phần nào có ảnh hưởng đến tinh thần binh sĩ. Mạch Tử Trọng làm sao không biết đạo lý này, nhưng lại không thể không hạ quyết tâm.

Đối với những binh sĩ do chính tay hắn huấn luyện, ngược lại có chút lòng tin. Xem ra nếu kiên trì một lát, có lẽ sẽ không có vấn đề.

- Cũng không phải mỗ gia lòng dạ độc ác, quả thật thế cục bức bách.

Đồng Hoàn phái người đưa tin, nói có nghịch phi xuất hiện xung quanh Tuyên Hoá ...Nhưng bọn hắn có lẽ chưa kịp động thủ, cho nên chúng ta càng phải đẩy nhanh tốc độ, chỉ cần chúng ta quay về Tuyên Hoá, nghịch phi có lòng công thành, cũng sẽ có lòng cố kỵ. Đối với mỗ gia mà nói nếu có thể né tránh chiến sự thì phải tận lực né tránh.

Nơi này cách Tuyên Hoá cũng chỉ hai ba canh giờ, nếu các huynh đệ nghỉ ngơi một chút, chỉ sợ hành động càng thêm chậm chạp.

Truyền lệnh xuống, kêu các huynh đệ cố gắng một chút . . sau khi quay về Tuyên Hoá sẽ được nghỉ ngơi đầy đủ.

Viên võ tướng cũng không khuyên nhủ nữa, đành phải truyền mệnh lệnh cho các binh sĩ. Nhìn dáng vẻ mệt mỏi của bọn họ, bản thân Mạch Tử Trọng cũng cảm thấy có chút không đành lòng. Xem ra lòng dạ của mình vẫn chưa đủ cứng rắn. Trong đêm tối tiếp tục hành quân, nhưng trên đường đi đột nhiên lại có mưa phùn rơi xuống.

Mưa xuân vẫn còn lạnh, các binh sĩ hành quân trong mưa lại càng thêm khó khăn, đặc biệt là con đường Việt Tây. Sau khi trời mưa, đặc biệt lầy lội, rất nhiều xe ngựa phải dừng lại trên đường, có không ít binh sĩ, trên đường đi ngã chổng xuống đất.

- Đại nhân, không thể tiếp tục đi như vậy được.

Tướng lĩnh dưới trướng liên tục khuyên bảo, làm cho Mạch Tử Trọng cũng bắt đầu do dự.

- Đại nhân, dù sao hiện tại chúng ta cũng cách Tuyên Hoá không xa, nghịch phi cho dù hành động cũng có thể biết được, hơn nữa, nội thành không phải còn có chút binh mã hay sao? Đồng Hoàn trấn thủ trong thành, nghịch phi muốn đánh Tuyên Hoá, cũng không thể một lần là xong.

818. Chương 70: Thất Sách.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Mạch Tử Trọng suy nghĩ, cảm thấy lời này tựa hồ cũng có đạo lý.

- Đã như vậy, truyền lệnh kêu binh sĩ tìm chỗ trú mưa, nghỉ ngơi một lát.

Trận mưa này có lẽ sẽ không kéo dài quá lâu, đợi sau khi tạnh mưa, lại tiếp tục lên đường...Đúng rồi, đồ quân nhu trên xe tập trung lại một chỗ, lưu một nhóm người ở lại trông coi. Sau khi trở về thành Tuyên Hoá, lại phái người tới lấy về.

Con đường lầy lội như vậy, nếu trên xe chất quá nhiều quân nhu, thật sự rất khó gia tăng tốc độ. Dù sao nơi này cách Tuyên Hoá không quá xa, lưu những người này lại trông coi, có lẽ không xảy ra vấn đề.

Sau khi quân lệnh truyền xuống, binh mã lập tức đình chỉ tiến lên, nhưng rất nhiều binh sĩ thậm chí không đi tìm chỗ tránh mưa, trực tiếp kê tấm chăn lót dưới người, ngồi lên trên mặt đất lầy lội. Xem ra, mọi người thật sự rất mệt mỏi. Mạch Tử Trọng lắc đầu, bắt đầu thở dài một hơi, trong lòng hắn không thể không bội phục thủ đoạn của Lý Ngôn Khánh ...Không uổng phí một binh sĩ nào lại có thể khiến mình chật vật như vậy. Cũng may anh vợ Vũ Văn Thành Đô ở Tuyên Hoá đã khám phá ra mánh khéo của Lý Ngôn Khánh, nếu không mình không những mất đi hang ổ, mà những binh tướng nhà mình, nếu làm không tốt cũng sẽ tán loạn.

Dù sao, binh sĩ Tuyên Hoá phần lớn là chiêu mộ từ dân bản địa. Nếu quả thật Lý Ngôn Khánh chiếm cứ Tuyên Hoá, hậu quả kia thật đúng là không thể lường được.

- Kêu mọi người tìm chỗ khô ráo, đừng ngồi nghỉ trong mưa...Còn nữa phải thật cảnh giới, Lý Ngôn Khánh rất giỏi dùng kỳ binh, đừng để hắn có cơ hội đánh lên.

Mạch Tử Trọng cũng không khỏi không đề phòng.

Hắn tự mình dẫn người đi đốc thúc binh sĩ tránh mưa. Nhưng sau một hồi lâu, trận mưa này chẳng những có dấu hiệu ngừng lại, ngược lại càng ngày càng nặng hạt, nhiều binh sĩ thậm chí nằm ngủ say sưa dưới cơn mưa bên đường.

Ngay cả Mạch Tử Trọng cũng cảm thấy vô cùng mệt mỏi, sau khi xác nhận mọi người vô sự, hắn cũng tìm chỗ khô ráo, dựa vào một tảng đá, đặt roi ngựa lên đùi, nhắm mắt dưỡng thần. Nói thật, Mạch Tử Trọng cũng rất mệt mỏi, nhưng hắn là chủ soái, ngay lúc này, nhất định phải bảo trì trạng thái tinh lực tràn đầy, để ủng hộ sĩ khí của các huynh đệ. Hiện giờ, cách nhà đã không còn xa, trong lòng vẫn luôn căng cứng như dây cung, cũng theo đó mà buông lỏng.

- Công tử, thám thính vừa quay về bẩm báo, Tù quân đình chỉ hành quân, đang trú mưa dưới đỉnh Tả Thủy bên ngoài ba mươi dặm.

Cơn mưa bất chợt hoàn toàn nằm ngoài dự tính của Lý Ngôn Khánh. Thời tiết Việt Tây chính là như vậy, thay đổi bất thường, làm cho người ta không thể dự đoán. Người ta thường nói: làm Đại tướng phải tinh thông thời tiết. Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa cũng có Khổng Minh mượn gió đông thuyết pháp... Ha ha, chỉ có điều đó chỉ là tiểu thuyết diễn dịch mà thôi, hoàn toàn khác xa với hiện tượng thiên văn bên ngoài. Thời tiết bình thường, Lý Ngôn Khánh thật ra có thể nhìn ra một hai cái, nhưng thời tiết Việt Tây....

- Mạch Tử Trọng dừng hành quân?

Lý Ngôn Khánh sau khi khẽ giật mình, chợt hiểu ra.

- Trận mưa này đến rất đúng lúc.

Vừa rồi hắn còn chờ trời mưa không đúng lúc, nhưng trong nháy mắt, lại thay đổi cách nói.

- Vương gia nói vậy là sao?

Đồng Hoàn liền hiểu kỳ hởi thăm. Lý Ngôn Khánh tay vịn tường thành, đưa mắt nhìn bầu trời đen kịt phía xa.

- Mạch Tử Trọng, buông lỏng rồi.

- Sao?

- Ba ngày liên tục hành quân, đối với Tù quân mà nói, đã ở trạng thái vô cùng mệt mỏi, nếu hắn cần rằng kiên trì, sau khi đến Tuyên Hoá, nói không chừng còn có một trận ác chiến... Vì vậy, hắn cần nghỉ ngơi.

Đồng Hoàn nghe xong lại càng cảm thấy hồ đồ. Nghỉ ngơi lẽ nào không tốt hay sao? Tù quân trải qua một trận nghỉ ngơi, nói không chừng sẽ càng thêm hưng phấn. Nhưng nghe lời Lý Ngôn Khánh nói....

- Lão Đồng, người chưa bao giờ dẫn binh, cho nên không có loại nhận thức này.

Càng lúc mệt mỏi lại càng không thể nghỉ ngơi. Nếu hắn tiếp tục xua binh, sau khi đến Tuyên Hoá, nếu cường công Tuyên Hoá chắc chắn sẽ có một trận ác chiến. Người nói xem, người nhà của những binh sĩ kia đều ở trong thành, các huynh đệ có thể nào không dốc sức liều mạng công kích được không?

Nhưng một khi nghỉ ngơi, thân thể sẽ càng mệt mỏi, tinh thần của các huynh đệ có lẽ có thể khôi phục một ít, nhưng sĩ khí....

Hắc hắc, lão Mạch thư giãn rồi.

Hắn cảm thấy sắp tới nhà rồi, cho nên không cần khẩn trương... Thật tình không biết, thư giãn thì dễ, còn muốn khẩn trương lại vô cùng khó khăn.

Đồng Hoàn nghe xong vẫn cái hiểu cái không, nhưng đại khái cũng hiểu được, Mạch Tử Trọng đành chỉ tiến lên, đối với đối phương chỉ có lợi chứ không có hại.

- Lập tức truyền lệnh cho La Đậu, tất cả bộ đội Hắc Lý tiến về trước hai mươi dặm.

Đồng thời, lệnh cho Hùng Khoát Hải, Ngư Bách Nhân thực hiện phương án thứ hai... Hắc hắc, nói không chừng trận chiến này chúng ta có thể không cần đổ máu cũng có thể giải quyết chiến đấu.

Mưa tạnh! Mạch Tử Trọng lại phát hiện, tình huống trở nên càng ngày càng tồi tệ...

Tùy quân cũng không vì nghỉ ngơi ngắn ngủi mà khôi phục thể lực, trái lại càng trở nên mệt mỏi không chịu nổi. Rất nhiều người thậm chí còn không còn sức đứng lên, chứ đừng nói đến cầm binh khí, lại hành quân gấp gáp quay về Tuyên Hoá nghỉ ngơi! Thậm chí ngay cả Mạch Tử Trọng cũng toàn thân đau nhức, đứng lên cũng phải cần thân vệ đỡ dậy.

Trước đó dùng mã giáo vô cùng thuận tay, lúc này lại trở nên đặc biệt nặng nề. Hắn cắn răng ngồi lên chiến mã, nhìn tướng sĩ Tùy quân hữu khí vô lực, liền âm thầm cười khổ. Sớm biết như vậy, chi bằng vừa rồi đội mưa tiến lên. Nếu không dừng lại nghỉ ngơi, nói không chừng các huynh đệ lúc này đã nằm ở quân doanh Tuyên Hoá, thoải mái ngủ yên.

- Lập tức phái người tiến về Tuyên Hoá trước, lệnh cho Đồng Hoàn phái người tới trước đón ứng.

Vừa rồi vì nguyên nhân buông lỏng, Mạch Tử Trọng cũng không phái người tới Tuyên Hoá thông báo.

Nhưng bây giờ xem ra, không phái người không được... Với tình hình tinh thần trước mắt của các huynh đệ, vạn nhất có chuyện gì ngoài ý muốn, căn bản là không cách nào chống cự.

Thất sách, thật sự là thất sách !

Mạch Tử Trọng âm thầm tự trách mình, nhưng ngoài mặt, hắn vẫn làm ra vẻ vô cùng phấn chấn, cổ vũ mọi người tiếp tục đi tới.

Trong nửa canh giờ, đội ngũ chỉ tiến lên khoảng mười dặm.

Hành quân như vậy khiến Mạch Tử Trọng bắt đầu trở nên nôn nóng.

Nhưng cũng may, hắn còn có thể khắc chế tính tình của mình. Tình huống xuất hiện như vậy, tổng kết lại, hắn cũng có trách nhiệm rất lớn.

Cho nên, sau khi Mạch Tử Trọng cưỡng chế tinh thần binh sĩ, không ngừng thúc giục binh mã tiến lên.

819. Chương 71: Quân Sĩ Phân Tâm.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Khoảng cách đến Tuyên Hoá càng ngày càng gần, trong lòng càng có báo hiệu điềm xấu. Nguyên nhân do đâu? Mạch Tử Trọng cũng không nói rõ được, có lẽ do bản thân hắn quá đa nghi.

- Đại nhân, đại sự không hay rồi!

Bỗng nhiên, thám thính phi ngựa đến báo:

- Phía trước khoảng năm dặm, có binh mã cản đường, thân phận vẫn chưa biết rõ.

Mạch Tử Trọng khẽ giật mình, vội vàng hỏi thăm:

- Có nhìn thấy cờ hiệu không?

- Không thấy cờ hiệu của đối phương!

Đây chắc chắn không phải người của Đồng Hoàn... Nếu như Đồng Hoàn dẫn người tới, nhất định sẽ giương cờ hiệu, báo hiệu thân phận.

Mạch Tử Trọng vội vàng thúc ngựa tiến lên, vừa đi vừa hỏi:

- Vậy đối phương có bao nhiêu người? Có thấy rõ bọn họ mặc trang phục gì không?
- Trời tối quá, không nhìn rõ nhân số. Nhưng nhìn trang phục, hình như là dáng vẻ của Lý nhân.
- Lý nhân?

Mạch Tử Trọng đột nhiên ghìm ngựa, mở lớn hai mắt. Lý nhân tại sao lại cản đường phía trước? Đúng rồi, anh vợ có nói xung quanh Ung Châu có Hắc Lý qua lại, chẳng lẽ là.

Hắn hít sâu một hơi, khàn giọng quát chói tai:

- Dịch tập kích, toàn quân kết trận, chuẩn bị giao phong.

Trong lúc nhất thời, Tù quân lập tức xuất hiện tình cảnh hỗn loạn.

Rất nhiều binh sĩ Tù quân không kịp phản ứng, chỉ dừng bước theo bản năng.

Mạch Tử Trọng cũng không dám do dự, sau khi phát quân lệnh, hắn dẫn theo thân vệ vội tới một mô đất cao, lấy tay che mắt nhìn ra xa. Từ phương xa tới đen truyền đến những tiếng bước chân dồn dập, thỉnh thoảng truyền đến tiếng ngựa hí, tiếng nổ...

Nhân số ước chừng có ba bốn ngàn người. Nhưng từ tiếng bước chân mất trật tự kia, có thể suy đoán đây không phải là binh mã được huấn luyện nghiêm chỉnh. Ngẫm lại cũng phải, Hắc Lý là một đám ô hợp, La Đậu mặc dù là Đô Lão, cũng chỉ hơi biết binh pháp mà thôi.

Nếu Hắc Lý quả thật lợi hại như vậy, nói không chừng đã sớm tiêu diệt Ninh Trường Chân, chứ làm sao có thể bị áp bách thê thảm như vậy? Mặc dù Lý Ngôn Khánh có thủ đoạn cao minh, nhưng cũng không phải thần tiên, không có bản lĩnh vung đầu thành binh!

Nghĩ tới đây, tâm tình hơi có vẻ khẩn trương của Mạch Tử Trọng cũng theo đó mà trầm tĩnh lại. Nếu như người tới được huấn luyện nghiêm chỉnh, nghênh địch dưới tình huống đối phương đang mỗi một không chịu nổi, tất nhiên toàn quân sẽ bị diệt. Thế nhưng ...Mặc dù nhân số Hắc Lý khá nhiều, nhưng nếu giao chiến với những binh sĩ được huấn luyện của mình, chưa hẳn có thể chiếm được tiện nghi ! Điều này khiến Mạch Tử Trọng thêm phần tự tin.

- Châm lửa!

Tiếng bước chân càng ngày càng gần. Mạch Tử Trọng thậm chí đã có thể nhìn thấy bóng người lơ mờ. Hắn vừa chuẩn bị hạ lệnh, đối phương lại đột nhiên lớn tiếng la lên.

Sau đó, từng bó đuốc đột nhiên được thắp sáng, ước chừng có một hai ngàn bó. Vô số bó đuốc tụ tập lại một chỗ, giống như một biển lửa. Dưới ánh lửa, nguyên một đám binh sĩ Lý nhân mặc quần áo lam lũ, cái đầu thấp bé, trong tay cầm binh khí, xuất hiện trước mắt Mạch Tử Trọng.

- Truyền lệnh, đốt đuốc.

Đối phương cũng không lập tức công kích, mà đột nhiên dừng lại bên ngoài mười dặm. Đây rõ ràng là muốn đấu trận với mình! Mạch Tử Trọng thầm nghĩ: Một đám mọi rợ, chẳng lẽ ta lại sợ các người hay sao?

Hắn cũng hạ lệnh cho binh mã đốt đuốc lên, nhưng trong lòng lại cảm thấy có chút cổ quái: Những người này tụ tập ở đây, tại sao phía bên Tuyên Hoá không có động tĩnh gì cả?

Còn nữa, người phái tới Tuyên Hoá đã đi hơn nửa canh giờ, cho dù đi chậm, cũng phải có động tĩnh rồi chứ. Nhưng đến trước mắt, phương hướng Tuyên Hoá vẫn vô cùng yên tĩnh. Cung Tiễn Thủ bày trước trận, dưới ánh lửa, những mũi tên mơ hồ lóe ra hào quang rét lạnh.

Sau đó là Trường mâu thủ, sắp xếp thành hàng. Hai đội kỵ quân, ước chừng có khoảng trăm người, quanh quần hai bên quân trận. Mạch Tử Trọng ngồi vững trên yên ngựa, chỉ giáo về phía trước:

- Kêu gọi đầu hàng cho ta, kêu bọn chúng biểu thị thân phận, lập tức mở đường.

Nếu không tuân mệnh, lập tức giết chết bất luận tội!

Mệnh lệnh cường hành truyền xuống, lập tức có vài chục tên quân sĩ lao ra khỏi quân trận.

Mạch Tử Trọng ở Ung Châu, mặc dù có chút chiều cố với dân chúng, nhưng trên vấn đề đối đãi chủng tộc lại đặc biệt cường nghị.

Bọn chúng lớn tiếng gọi, nhưng đối phương lại không có bất cứ động tĩnh gì.

Chẳng những không trả lời, ngược lại còn tiến về trước khoảng trăm mét.

Mặc dù là đám ô hợp, nhưng mấy ngàn người đầy mạnh hành động vẫn sinh ra cảm giác áp bách cực lớn.

Mạch Tử Trọng nghiêm nghị quát:

- Phía trước dừng lại, nếu tiến thêm, giết chết bất luận tội.

Các quân sĩ còn chưa kịp mở miệng kêu gọi đầu hàng, đối phương đột nhiên bạo động. Trận hình tản ra hai bên, từ sau trận xuất hiện một đám nam nữ già trẻ tiến tới. Xem nhân số, ước chừng có bảy tám trăm người, bọn hắn đi đến sau quân trận của Lý nhân, liền dừng bước lại.

- Là ta đây!

- Cầu đầu tử, không được bắn tên ...

Quân sĩ Tùy quân lập tức ngăn người.

- Cha!

Có người cao giọng gọi, lập tức khiến cho quân trận liên tiếp bạo động. Mạch Tử Trọng cũng mê man! Vốn tưởng rằng sẽ có một trận chém giết đầy ác liệt, không nghĩ tới lại xảy ra cục diện như vậy.

- Những người kia là người nào?

Không đợi người bên cạnh trả lời, đám nam nữ già trẻ lại bắt đầu kêu lên:

- Con ạ, Tuyên Hoá đã bị binh mã triều đình phái tới thu hồi. Nghe nói có hơn mười vạn đại quân tập kết ở Giang Thủy, bất cứ lúc nào cũng có thể lao đến nơi này. Triều đình không muốn Ung Châu đổ máu, cho nên phái Hà Nam Vương đến đây...Con à, đầu hàng đi! Hà Nam Vương nói, sẽ không động đến dân chúng. Trước kia mọi người sống thế nào, sau này sẽ sống tốt hơn....

- Phu quân, bệnh của cha đã khỏi rồi.

Hà Nam Vương đã kêu thầy thuốc trong thành chữa bệnh cho chúng ta, hơn nữa không thu phí tổn.

- Ca ca, Hà Nam Vương nói, triều đình đã hạ sắc lệnh, ba năm không phục lao dịch... Chỉ cần người buông binh khí, có thể về nhà.

Mỗi người một câu, khiến dưới đỉnh Tả Thủy, vô cùng hỗn loạn.

Đám người Tùy quân đều cháng váng đầu óc, mắt nhìn thân nhân của mình đang đứng đối diện, không biết nên làm thế nào cho phải. Tuyên Hoá đã bị chiếm ? Mạch Tử Trọng há to miệng ba, nhìn tràng diện trước mắt, đầu ông ông vang lên. Xong rồi, Lý Ngồn Khánh rõ ràng chơi ta rồi.

Nhân tâm rối loạn... Cuộc chiến này, làm sao có thể tiếp tục tiến hành?

820. Chương 61: Hổ Phù Ung Châu.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Ninh Trường Chân đi rồi, Mạch Tử Trọng xuất động. kết quả là một cục diện vốn không hề sơ hở, thoáng cái trở nên vỡ nát.

Lẽ nào...

Vũ Văn Thành Đô đứng dậy, đi lại trong phòng.

Thân thể hùng tráng của hấn, mang tới cho người ta một loại áp lực khó hiểu. Vũ Văn Phượng trước giờ vẫn vô cùng kính nể vị tộc huynh nhà mình, thấy Vũ Văn Thành Đô lộ vẻ mặt ngưng trọng, trái tim vốn có chút thấp thỏm không yên, lập tức trở nên bất ổn, càng thêm bất an.

- Đại ca, có phải có phiền toái gì hay không?

Vũ Văn Thành Đô cười cười, lắc đầu nói:

- Cũng không có gì phiền toái nhưng ta cảm thấy, mục đích lần này của Lý Ngôn Khánh rất có thể không phải Khâm Châu.

- Sao?

- Mục tiêu của hấn, có thể là Tuyên Hoá.... giương đông kích tây, lại là giương đông kích tây.

Vũ Văn Thành Đô bất giác cười rộ lên, lần này ta phải xem xem, rút cuộc hấn muốn giở trò gì.

- Tuyên Hoá.

Trong lòng Vũ Văn Phượng thoáng chốc xao động.

- Mạch Tử đang trên đường đến Khâm Châu. Nếu Lý Ngôn Khánh âm mưu đến Tuyên Hoá, vậy binh lực của Tuyên Hoá gặp khó khăn rồi.

- Trước khi Mạch Tử đi, không phải đã giao hổ phù lại cho ngươi rồi sao?

- Đúng vậy.

- Ngươi lập tức phái người đến thông báo cho Mạch Tử, kêu hấn hỏa tốc đem quân quay về, đồng thời triệu tập tất cả đội ngũ, tăng cường phòng vệ Tuyên Hoá.

Nếu Lý Ngôn Khánh muốn lập lại chiêu cũ, vậy ta sẽ khiến hấn đến được mà đi không được.

Vũ Văn Phượng suy nghĩ, lập tức gật đầu đáp ứng.

Mạch Tử Trọng đã đi gần được một ngày, nếu muốn kêu hấn quay về, cần lập tức phái người đi, đồng thời điều động binh mã Tuyên Hoá, còn cần. . . Vũ Văn Phượng suy nghĩ.

- Đại ca, hay là ta giao hổ phù cho Đồng Hoàn?

- Đồng Hoàn sao... được, người này thật ra cũng đáng được trọng dụng.

Như vậy đi, ngươi tìm hấn đến đây, giao hổ phù lại cho hấn, kêu hấn bố trí ngay trong đêm, phải rất cẩn thận mới được.

- Vậy để ta đi tìm Đồng Hoàn.

Không phải Vũ Văn Thành Đô không muốn ra tay, mà là hấn cũng chưa quen thuộc lắm với tình huống của Tuyên Hoá.

Sau khi thất bại trốn về từ chiến trường Hà Bắc, hấn cũng trải qua rất nhiều khổ sở, mới chạy trốn tới Ung Châu, gia nhập vào nhà Mạch Tử Trọng.

Không còn cách nào, hấn là con trai của Vũ Văn Hóa Cập, Lý Uyên chưa chắc chứa hấn, Tiêu thái hậu cũng chưa chắc lưu hấn lại.

Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có thể ẩn thân ở chỗ Mạch Tử Trọng.

Nhưng mặc dù Mạch Tử Trọng đối đãi với hấn rất thân mật, nhưng mơ hồ vẫn có đề phòng. Chỉ từ việc không cho Vũ Văn Thành Đô tiếp xúc quân vụ, cũng có thể thấy được mảnh khén của y. Vũ Văn Thành Đô cũng biết rõ, lão tử nhà mình gây chuyện, cho nên bây giờ mình phải trả giá.

Cho nên hấn cũng không yêu cầu quân vụ, chỉ phụ trách huấn luyện 300 cận vệ dưới trướng Mạch Tử Trọng.

Hiện tại, cho dù Vũ Văn Thành Đô muốn tiếp nhận quân vụ, trong chốn lát cũng chưa nắm rõ tình huống.

Sau khi Đồng Hoàn lĩnh mệnh, cầm hổ phù vội vàng rời khỏi phủ nha.

Nhưng hắn cũng không lập tức tới quân doanh, mà quay lại gia trang.

Đồng Hoàn ngụ ở thành tây Tuyên Hoá, cách phủ nha ước chừng một quãng trường. Một ngôi nhà một cửa ba gian, cũng coi như một gia đình đại hộ trong nội thành Tuyên Hoá.

Sau khi hắn về đến nhà, lập tức sai người đóng cửa phủ.

Thậm chí không kịp uống nước, vội vã dọc theo đường hẻm, đi tới phía sau nhà.

Dừng lại ở cửa phòng, Đồng Hoàn tiến lên nhẹ nhàng gõ cửa.

- Ai?

- Đại hắc tử, là ta, lão Đồng.

Cánh cửa mở ra ken két.. dáng người khôi ngô của Hùng Khoát Hải xuất hiện ở cửa sân.

Đồng Hoàn vội vàng hỏi:

- Vương gia có ngủ ngon giấc không?

- Vương gia đang đánh cờ với lão Thẩm. Đồng đại ca, muộn như vậy còn đến, chẳng lẽ đã xảy ra đại sự gì?

- Đợi ta bẩm báo với Vương gia rồi nói, ta có chuyện quan trọng bẩm báo.

Ba ngày trước, Lý Ngôn Khánh yên lặng từ bộ lạc La Mịch, quay về Lăng trấn.

Đồng thời mượn con đường của Ngự Bài Quân và Đồng Hoàn, thần không biết quỷ không hay tiến vào Tuyên Hoá.

Ngự Bài Quân, bị giữ lại trên núi, ủy thác trách nhiệm cho Lý Ngôn Khánh quay lại Tuyên Hoá, mục đích của hắn chính là cướp lấy Tuyên Hoá.

Đúng như Vũ Văn Thành Đô đã dự đoán, mục đích thực sự của hắn vẫn là Ung Châu.

Ở Khâm Châu, Lý nhân chiếm đa số, nếu bản thân mạo muội đi qua, gây chuyện không tốt sẽ bị dân bản xứ bài xích.

Cho nên để La Đậu ra mặt, hiệu quả có thể tốt hơn. Về phần Ninh Trường Chân, Lý Ngôn Khánh ngược lại thật sự không để trong lòng.

Chỉ cần La Đậu có thể cướp lấy Khâm Châu, Ninh Trường Chân sẽ như chó nhà có tang, không đáng để mắt.

Trên thực tế, uy hiếp lớn nhất của khu vực Việt Tây vẫn là Tuyên Hoá của Mạch Tử Trọng. Dù sao, Tuyên Hoá ở một mức độ nào đó, đại biểu cho chính quyền người Hán ở Việt Tây.

Khi Đồng Hoàn tiến vào phòng, Lý Ngôn Khánh đang đánh cờ với Thẩm Quang.

Nhìn thấy Đồng Hoàn đi đến, hắn liền cảm thấy có chút kỳ quái.

- Lão Đồng, muộn như vậy rồi, có chuyện gì không?

Đồng Hoàn trình hồ phù thanh đồng lên.

- Đây là. . .

- Vương gia, cái này là hồ phù Ung Châu.

Đồng Hoàn nói khẽ:

- Dựa vào hồ phù này, có thể điều động binh mã Tuyên Hoá.

- Tại sao nó lại trong tay người?

Lý Ngôn Khánh vốn còn muốn sử dụng một số thủ đoạn, nghĩ cách lừa gạt lấy miếng hồ phù này trong tay Vũ Văn Phụng, không ngờ Đồng Hoàn lại lấy được nó trước.

- Vừa rồi Vũ Văn Phượng gọi ta tới phủ nha, lệnh cho ta ta ngay trong đêm triệu tập binh mã các nơi, trấn giữ Tuyên Hoá.

- Sao?

- Cô ta còn phái người, suốt đêm đuổi theo Mạch Thái thú, nói là muốn Mạch Thái thú lập tức quay về.

Lý Ngôn Khánh giật nảy mình, chăm chú nhìn Đồng Hoàn.

- Không phải Vũ Văn Phượng cảm thấy được gì chứ?

- Đại nhân, vừa rồi khi ta ở phủ nha, còn nhìn thấy một người.

- Ai?

Đồng Hoàn cắn răng, nói khẽ:

- Vũ Văn Thành Đô, Thiên Bảo đại tướng quân trong Tùy Dương triều năm đó.

- Sao?

Lý Ngôn Khánh chấn động.

- Vũ Văn Thành Đô lại trốn ở Tuyên Hoá?

821. Chương 62: Tấn Công Tuyên Hóa.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Thời tiết Việt Tây thay đổi liên tục.

Sau khi đêm xuống, mưa nhỏ bắt đầu rơi xuống tí tách. Nhân đạo là, mưa xuân quý như dầu. Nhưng mưa cũng rất nhanh, qua nửa canh giờ đã ngừng lại. Tuyên Hoá sau cơn mưa càng lộ ra mấy phần yên tĩnh, trên đường không có bóng người đi lại. Vũ Văn Thành Đô hít vào lồng ngực một luồng không khí trong trẻo nhưng lạnh lẽo, buông lỏng thân thể. Hắn mặc một chiếc đại bào, đầu búi tóc đơn giản, dùng một chiếc khuyên vàng cố định.

Đây là trang phục thường ngày của Lý nhân, đạo lý nhập gia tùy tục Vũ Văn Thành Đô biết rất rõ. Nếu muốn cắm rễ ở Việt Tây, nhất định phải tuân theo sinh hoạt tập quán của thổ dân. Cho dù là nữ nhân như Vũ Văn Phượng cũng thường ăn mặc theo kiểu Lý nhân. Vũ Văn Thành Đô bây giờ là kẻ ăn nhờ ở đậu, làm sao có thể không như vậy?

Sau khi dò xét xong phủ nha, hắn một mình quay về chỗ ở.

Nằm trên giường, nhưng trong lòng hình như vẫn có chút tâm sự, có một loại cảm giác bất an.

Nói ra, tựa hồ cũng không có gì sơ hở. Phòng thủ của Tuyên Hoá đều bố trí thỏa đáng, một hai ngàn quân mặc dù không tính là nhiều, nhưng cũng đủ ngăn cản một trận. Cho dù Lý Ngôn Khánh công kích mạnh mẽ, Vũ Văn Thành Đô cũng có lòng tin giữ vững được huyện thành Tuyên Hoá. Chỉ cần thời gian một ngày, Mạch Tử Trọng có thể dẫn binh quay về.

Nếu như ngay cả một ngày cũng trấn thủ không được...vậy Vũ Văn Thành Đô cũng không có tư cách được gọi là Thiên Bảo đại tướng quân.

Vì binh mã Tuyên Hoá vốn không phải lính của mình, nhất định sẽ không nghe theo điều khiển của Vũ Văn Thành Đô.

Từ điểm này mà nói, Mạch Tử Trọng cũng không thể hoàn toàn tin tưởng Vũ Văn Thành Đô.

Đầu năm nay, chuyện gì cũng là giả.

Tùy Dạng Đế Dương Quảng được Phá Dã Đầu tín nhiệm như thế nào, cuối cùng vẫn chết trong tay Vũ Văn Hóa Cập. Còn Vũ Văn Thành Đô càng được Dương Quảng xem trọng, ỷ lại. Nhưng khi Vũ Văn Hóa Cập

tạo phản, Vũ Văn Thành Đô cuối cùng vẫn không thể xuất hiện. Chỉ từ điểm này, Mạch Tử Trọng làm sao có thể yên tâm giao binh quyền cho Vũ Văn Thành Đô? Hắn thà tin tưởng Đồng Hoàn, cũng không muốn tin tưởng Vũ Văn Thành Đô. Thậm chí kể cả Vũ Văn Phượng, cũng có vài phần đề phòng Vũ Văn Thành Đô...Nhìn bên ngoài, mọi người có vẻ rất hài hòa. Nhưng thực tế thì...Trong lòng Vũ Văn Thành Đô biết rất rõ! Tạo nghiệt ngày xưa, bây giờ phải hoàn lại. Hắn xoay người ngồi xuống, xoa nhẹ hai gò má, đứng dậy ra khỏi phòng. Lúc này, trời đã qua giờ Tý, mây đen che phủ hết mặt trăng.

Bên ngoài cửa hiên tối đen như mực, làm cho Vũ Văn Thành Đô thêm phần kinh hãi. Bước chậm dọc theo hành lang gấp khúc, trước mặt đã nhìn thấy hai gia đình đang tuần tra trong phủ. Bởi vì trong thành hiện tại trống rỗng, 300 thân vệ của Mạch Tử Trọng đã bị điều đi 100 người để tuần tra trong thành. Chuyện này cũng khiến cho nhân thủ trong phủ nhả trở nên thưa thớt, đành phải dùng gia đình để dò xét an toàn.

- Đại lão gia, muộn như vậy rồi sao còn chưa nghỉ ngơi?

Vũ Văn Thành Đô cười cười, trầm giọng nói:

- Phủ đô bình thường chứ.

- Khởi bẩm đại lão gia, mọi thứ trong phủ vẫn bình thường...

- Các người vất vả rồi.

Hai gia đình vội vàng nói lời xã giao, nhưng vừa chia tay Vũ Văn Thành Đô, lập tức thay đổi sắc mặt.

- Còn cho là mình là Thiên Bảo Đại tướng quân sao? Không để người khác ngủ yên lành, tuần tra cái gì chứ? Đây không phải giày vò người ta sao.

- Ha ha, cứ tưởng mình giỏi lắm, còn không phải chó nhà có tang?

Nếu không phải lão gia phân phó, trong phủ này có ai thèm nghe lời hắn... Được rồi, đợi lát nữa chúng ta tìm nơi nào ngủ đi.

Vũ Văn Thành Đô đương nhiên không hề biết tâm tư của hai gia đình kia.

Nhưng chuyện nhà mình nhà mình rõ nhất, cho dù Vũ Văn Thành Đô có biết cũng không thể làm gì. Sau khi tuần tra một vòng trong phủ, nhìn thấy không có dị động gì, Vũ Văn Thành Đô trở về phòng nghỉ ngơi. Chỉ có điều hắn vừa mới đi, bọn gia đình tuần tra trong phủ lập tức thư giãn. Tiết trời đầu xuân, nhiệt độ còn thấp, vì vậy nguyên một đám trốn trong phòng nghỉ ngơi. Vũ Văn Thành Đô nằm xuống giường, chậm rãi nhắm mắt lại.

Khi hắn đang nửa mê nửa tỉnh, đột nhiên nghe thấy một tiếng vang long trời lở đất truyền đến, khiến Vũ Văn Thành Đô bừng tỉnh. Thanh âm này rất lớn, toàn bộ phủ nhả giống như lay động. Hắn vội vàng đứng dậy, thuận tay rút ra một thanh hoành đao trên kệ, bước đi như bay ra khỏi phòng.

- Xảy ra chuyện gì? Tiếng nổ ở đâu vậy?

Mười mấy tên gia đình chạy tới, sợ hãi trả lời:

- Khởi bẩm đại lão gia, thanh âm hình như truyền đến từ trước viện . . .

- Qua đó điều tra.

Bọn gia đình lúc này cũng không dám bắt măn gì cả, lập tức chạy tới trước nhà.

Vũ Văn Thành Đô cũng không nóng lòng đi theo, bên trong phủ nhả gia đình thân vệ của Mạch Tử Trọng cũng có khoảng hai ba trăm người, có lẽ có thể duy trì được chốc lát. Quan trọng nhất là không để cho mẹ con Vũ Văn Phượng xảy ra chuyện gì.

- Phượng Nhi, Phượng Nhi!

Vũ Văn Thành Đô lớn tiếng kêu lên, đi qua hành lang gấp khúc đến phòng Vũ Văn Phượng.

Không đợi hắn gõ cửa, Vũ Văn Phượng đã ôm con gái mở cửa phòng. Chỉ thấy nàng ăn mặc chỉnh tề, tay còn cầm một thanh hoành đao.

- Đại ca, xảy ra chuyện gì vậy?

Vũ Văn Thành Đô nói:

- Phương Nhi, tình hình trước viện hình như không ổn, muối lập tức triệu tập nhân thủ, tử thủ hậu viện, ta qua đó xem.

- Đại ca cẩn thận.

- Muối không cần lo lắng, Tuyên Hoá này vẫn trong tay chúng ta, trong thành còn hai ngàn nhân mã đóng quân, sẽ không xảy ra đại sự gì đâu. Ta qua đó xem, nếu như tình huống không ổn, ta sẽ lập tức trở về. Muối bảo vệ cháu cẩn thận....

Nói xong, Vũ Văn Thành Đô xoay người rời đi.

Kỳ thật trong lòng hắn cũng vô cùng lo lắng, động tĩnh lớn như vậy, rút cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hiện tại hắn cũng không biết rõ. Trên đường đi tới, loáng thoáng nghe thấy từ trước viện truyền đến những tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Vũ Văn Thành Đô càng thêm bất an, bước nhanh ra cửa, rẽ qua hành lang gấp khúc, chỉ nhìn thấy trước phủ nha lúc này là một tình cảnh hỗn loạn.

Cửa lớn phủ nha vẫn đóng chặt, thế nhưng trên tường viện lại sụp xuống một lỗ hổng cực lớn.

Ngoài viện có một cây đại thụ, lúc này đang bốc cháy hùng hực, giống như một bó đuốc lớn, soi sáng toàn bộ tiền viện.

Khắp nơi là gạch ngói vỡ nát, một đám nam tử mặc giáp da màu đen, trong tay cầm binh khí sáng loáng, đang từ chỗ lỗ hổng chen chúc chui vào. Có một cự hán, thân cao chừng một trượng, vai rộng eo thon, giống như một con sư tử oai hùng. Cánh tay để lộ ra ngoài, trên người mặc một chiếc giáp đinh đồng màu đen, đeo hai thanh búa lớn. Hắn vừa xông vào vừa rút búa ra, nhanh như thiểm điện liên tục ném bay. Hắn tung búa rất chuẩn, mỗi khi đạo hàn quang hiện lên, nhất định sẽ có một gã gia đình ngã vào vũng máu. Trong chớp mắt, cự hán ném bay ra mười tay búa, thì có mười tên gia đình ngã xuống chết tươi. Sau lưng hắn còn hai người thể trạng cường tráng vạm vỡ, một trái một phải đi sau lưng cự hán, roi thép còn đồng, đi đến đâu gia đình trong phủ nha chạy trốn chết, tử thương vô số. Đường lớn trước đại viện có hơn 100 người. Ngoại trừ gia đình, còn có 50 thân vệ của Mạch Tử Trọng.

Nhưng vì chuyện xảy ra quá đột ngột, cộng thêm tiếng nổ mạnh long trời lở đất vừa rồi, khiến cho rất nhiều người luống cuống tinh thần. Vì vậy loạn càng thêm loạn, căn bản không cách nào tiến hành chống cự hữu hiệu. Trong khi nhân số của đối phương cũng không ít, ước chừng ba bốn trăm người. Dưới sự dẫn dắt của ba cự hán vạm vỡ, sau khi xông vào phủ nha, gặp người là giết, đặc biệt hung tàn.

- Hùng Khoát Hải?

Vũ Văn Thành Đô vừa nhìn đã nhận ra cự hán cao lớn đó, bất giác không khỏi rùng mình.

Hắn đứng trên bậc thang, nghiêm nghị quát:

- Đứng kinh hoảng, theo ta nghênh địch...Chỉ cần kiên trì trong chỗ lát, sẽ có viện quân đến tiếp ứng.

Vừa nói, Vũ Văn Thành Đô túm lấy hoành đao, từ trên bậc thang thả người nhảy xuống.

Hai nam tử mặc áo giáp đen tiến lên ngăn cản, chỉ thấy Vũ Văn Thành Đô giơ tay chém xuống, lưỡng đao bổ ra, chém ngã hai nam tử xuống đất.

- Hùng Khoát Hải, dám xâm phạm phủ nha của ta, Vũ Văn Thành Đô ở đây.

822. Chương 63: Vũ Văn Thành Đô Vs Hùng Khoát Hải.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Không thể không nói, Vũ Văn Thành Đô xuất hiện, lập tức khiến cho đám gia đình thân vệ trước tiền viện giảm bớt rất nhiều sợ hãi. Dù sao những thân vệ này cũng đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, rất nhiều người đã trải qua trăm trận chiến đấu.

Sau phút giây kinh hoàng, bọn hắc liên xô lại trận tuyến. Bọn hắc vừa ổn định trận tuyến, cũng khiến đám người đánh lên mặc giáp đen, bắt đầu xuất hiện thương vong. Hùng Khoát Hải giận tím mặt, lưỡi búa to như bánh xe bổ xuống hai gia đình:

- Chó nhà có tang mà dám hung hăng càn quấy, Vũ Văn Thành Đô chạy đâu, ta đến đây....

Song búa cao thấp tung bay, mang theo tiếng sấm vang vù vù. Hùng Khoát Hải một đường đánh tới, giết người đến mức máu chảy thành sông. Hơn mười tên gia đình ngã vào vũng máu, chân cụt tay đứt rơi lả tả. Vũ Văn Thành Đô không nói nhiều, thả người tiến lên, sau khi bổ đao xuống một võ sĩ áo đen, túm lấy trường thương trên tay võ sĩ, một chiêu quai mãng xoay người, đâm về phía Hùng Khoát Hải. Đại thương trong tay hắc, nhanh như thiểm điện. Hùng Khoát Hải phối hợp song búa, rống to một tiếng, lao ra ngoài phủ ngăn cản. Chỉ nghe một tiếng “Keng” vang lên, đại thương bị sụp đổ, Hùng Khoát Hải không thể ngăn cản trùng kích, bất giác cũng đột nhiên dừng lại.

- Giỏi lắm!

Hùng Khoát Hải hét lớn một tiếng.

- Ta lại đến đây!

Hiệp này, hai người bất phân thắng bại nhưng Vũ Văn Thành Đô vẫn không khỏi âm thầm kêu khổ...

Thiết thương tuy nặng, cũng không quá 50 cân. Cái này đối với người quen dùng Phượng cánh lưu kim thang như Vũ Văn Thành Đô mà nói, hiển nhiên không tiện lắm, bay bổng nhưng không có lực khí. Bên ngoài mặc dù vẫn thể hiện bất phân thắng bại, nhưng bản thân Vũ Văn Thành Đô tự biết, Hùng Khoát Hải và hắc sà sà như nhau. Nếu hắc dùng Phượng cánh lưu kim thang thì còn có phần thắng. Nhưng hiện tại...do Vũ Văn Thành Đô quá vội vàng, chỉ mang theo một thanh hoành đao. Cứ tiếp tục giao chiến như vậy, hắc nhất định sẽ đại bại. Nghĩ tới đây, Vũ Văn Thành Đô nhìn trộm sang hai bên, đại thiết thương trên tay run rẩy, nặng trĩu, có cảm giác đứt rời cánh tay.

Hắc xoay tròn, xuất hết khí lực, đại thiết thương bày ra một đường cong rõ ràng, hung hăng đánh tới hướng Hùng Khoát Hải. Thiết thương trường, Song phủ đoản.

Hùng Khoát Hải trong lúc nhất thời không cách nào xông tới, đành phải đánh một búa ra ngoài, một búa thuận thế chống đỡ. Sau một tiếng “Keng”, thiết thương bắn về sau, chợt bị đại búa bổ thương sống lưng.

Nói thì chậm, nhưng thực tế lại diễn ra rất nhanh, một cánh tay Hùng Khoát Hải bị đánh trúng, máu tươi đầm đìa. Nhưng thiết thương cũng bị chém thành hai đoạn, đầu thương rơi trên mặt đất. Vũ Văn Thành Đô lùi về sau ba bước, thuận tay đánh một nửa thiết thương còn lại về hướng Hùng Khoát Hải, quay đầu bước đi. Cánh tay Hùng Khoát Hải bị đánh trúng, thoáng cái không kịp phản ứng. Cũng chính trong giây phút hắc ngậy người, Vũ Văn Thành Đô đã quay người, nhảy lên cầu thang.

- Cầu tặc, chạy đâu!

Hùng Khoát Hải ném phải thất bại, tức giận đến mức nổi trận lôi đình. Còn Vũ Văn Thành Đô cũng không quay đầu lại, chạy về hướng hậu viện. Chỉ cần ta có Phượng cánh lưu kim thang nơi tay, há lại có thể sợ kẻ lỗ mãng như ngươi? Hắc đi như bay, chạy về phía cửa. Khi nhìn thấy sắp chạy tới đến nơi, bên tai chợt nghe tiếng dây cung “Vù vù”.

Một điểm hàn quang bay tới, trong chớp mắt đã đến sau lưng Vũ Văn Thành Đô. Là Đại tướng quân, nhân quan thánh quan của hắc đều hơn người, Vũ Văn Thành Đô vừa nghe thấy tiếng dây cung, lập tức cảm thấy không ổn. Trong tay hắc không có binh khí, vội vàng lách người né tránh. Một mũi tên bay qua vai hắc, cũng không chờ hắc đứng vững thân hình, tiếng dây cung lại vang lên....

Nhưng lần này lại là ba điểm hàn tinh xuất hiện, xếp theo hình tam giác bắn về phía Vũ Văn Thành Đô. Vũ Văn Thành Đô muốn thông dong né tránh, hiển nhiên có chút khó khăn. Ba mũi tên đều bắn về phía

chỗ hiểm, Vũ Văn Thành Đô lắc lư như con lật đật, mới khó khăn tránh thoát. Nhưng lúc này một đại hán cầm song tiên trong tay, tiến lên ngăn cản đường đi của hắn.

- Thiên Bảo tướng quân, còn nhận ra ta không?

Vũ Văn Thành Đô sững sờ, có chút nghi hoặc nhìn đối phương. Hắn thấy rất quen mặt, nhưng cũng không nhớ ra đã từng gặp người này ở đâu.

Hơn nữa, lúc này trong đầu hắn chỉ có hình ảnh ba mũi tên vừa bay tới, vội vàng đứng dậy, thuận tay nhặt lên một thanh trường đao trên mặt đất, che chắn trước người, lưng tựa vào một cột trụ trên hành lang, một bên là bậc thang, một bên là sân vườn. Hắn nhìn sang cửa sân, chỉ thấy đại môn lúc trước đóng chặt đã bị người ta mở ra.

Trên bậc cửa có một thanh niên áo trắng, tay cầm cung tên, hông đeo túi tên, lưng đeo một cây roi thép màu bạc, sừng sững đứng đó. Vũ Văn Thành Đô bất giác hít sâu một hơi.

Vô ý nắm chặt trường đao, hắn nhìn người thanh niên trên bậc cửa, đột nhiên cười nói:

- Trịnh lang quân, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ!

Có lẽ trong ấn tượng của Vũ Văn Thành Đô, Lý Ngôn Khánh vẫn là thiếu niên Trịnh gia tình cờ gặp gỡ ở thành phố Đồng Nguyên năm đó. Cho dù Lý Ngôn Khánh đã quy tông nhận tổ, hắn vẫn có thói quen gọi Lý Ngôn Khánh là “Trịnh lang quân”.

Lần đầu tiên hai người gặp nhau, cũng là lần nói chuyện đối mặt duy nhất. Thật sự vào năm Đại Nghiệp thứ năm, sau khi tru sát Cáp Sĩ Kỳ, Lý Ngôn Khánh trên đường tiến về Phích Lịch. Sau đó, Lý Ngôn Khánh lại tới Liêu Thục, Vũ Văn Thành Đô quay về Trường An, không còn bất cứ tiếp xúc nào nữa.

Cho dù cuộc chiến ở Hà Bắc, Vũ Văn Thành Đô gặp phải phục kích nên thảm bại, cũng không thể gọi là mặt đối mặt với Lý Ngôn Khánh.

Chỉ là cả hai người đều không nghĩ tới, sẽ gặp lại nhau dưới tình huống này. Lý Ngôn Khánh vẫn cho rằng, Vũ Văn Thành Đô sau khi chiến bại ở Hà Bắc đã mai danh ẩn tích. Nào ngờ hắn lại xuất hiện ở Việt Tây hoang dã này, càng đáng sợ hơn là bản thân không thể không dẫn binh vào chỗ hiểm, phát động công kích trước. Ban đầu, Lý Ngôn Khánh dự định sau khi Mạch Tử Trọng tiến vào cảnh nội Khâm Châu sẽ xếp đặt thiết kế cướp lấy Tuyên Hoá. Ở Khâm Châu, có Ngự Bài quân hiệp trợ La Đậu, dựa vào tường thành kiên cố, đủ để ngăn trở công kích của Mạch Tử Trọng. Còn Mạch Tử Trọng sau khi biết được Tuyên Hoá thất thủ, nhất định sẽ liệu lĩnh điều quân trở về cướp đoạt.

Đến lúc đó Lý Ngôn Khánh có thể có đủ thời gian tiến hành sắp xếp, phục kích Mạch Tử Trọng, cùng Ngự Bài Quân tiền hậu giáp kích, một lần hành động công thành. Ai ngờ, Vũ Văn Thành Đô lại xuất hiện ở Tuyên Hoá, hơn nữa nhìn ra một tia sơ hở... Mạch Tử Trọng cách Tuyên Hoá chỉ một ngày đường, chậm nhất là sáng sớm ngày mai, hắn chắc chắn sẽ quay về.

Mặc dù Lý Ngôn Khánh mượn được tám ngàn Lý nhân ở chỗ Lý Đậu, nhưng muốn quyết chiến với Mạch Tử Trọng, vẫn còn chưa đủ lực.

Hắn vốn muốn tiêu hóa 2000 quân ở lại Tuyên Hoá, nhưng hiện tại xem ra, tựa hồ không có khả năng. Thời gian quá ngắn! Nếu đã không có cách nào hấp thu, như vậy nhất định phải tiêu diệt. Nếu không một khi Mạch Tử Trọng quay về, hai ngàn quân này nhất định sẽ trở thành họa lớn trong lòng.

Cho nên, Lý Ngôn Khánh tạm thời mật lệnh cho La Đậu sắp xếp cho 5000 Lý nhân mai phục bên ngoài thành Tuyên Hoá. Đồng thời lệnh cho Đồng Hoàn cầm hổ phù điều động binh lính trong thành....Cứ như vậy, Tuyên Hoá trở thành trống rỗng. Trước đó 2000 Lý nhân thông qua Đồng Hoàn lẫn vào Tuyên Hoá, thừa cơ không chế hai cửa thành. Còn Lý Ngôn Khánh thì tự mình dẫn mấy trăm binh lính công kích phủ nha Tuyên Hoá. Thủ vệ của phủ nha Tuyên Hoá vô cùng nghiêm mật, muốn cường công cũng không dễ dàng. Cho dù trong tay Đồng Hoàn có hổ phù, cũng không cách nào điều động quân xa của phủ nha.

Cũng may khi Lý Ngôn Khánh đến Ung Châu, còn mang theo ba rương thuốc nổ. Hắn sai người đem thuốc nổ chôn ở ngoài tường phủ nha, sau đó thừa lúc ban đêm cho nổ tung. Uy lực của thuốc pháo không phải quá lớn, nhưng cũng đủ làm sập tường thành. Quả nhiên, trong tích tắc sân tường sụp xuống, phủ nha

Tuyên Hoá rơi vào hỗn loạn... Đứng trên đài cao, Lý Ngôn Khánh lẳng lặng nhìn Vũ Văn Thành Đô đang đứng dựa vào cột trụ.

- Thiên Bảo Đại tướng quân, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ.

Vũ Văn Thành Đô cười khổ nói.

- Thành Đô chẳng qua là chó nhà có tang, có gì mà nói?

823. Chương 64: Lạc Dương Nhục Phi Tiên.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Hắn nhìn trộm sang hai bên, thấy Hùng Khoát Hải đứng bên ngoài mười bước đang nhìn chăm chăm. Còn ở trước cửa, có một gã đại hán khôi ngô cầm roi đứng. Hắn giật mình, đột nhiên hỏi:

- Người biết ta?

Đại hán cầm roi cười nói:

- Năm đó khi Đại tướng quân là môn hạ học nghệ của lão gia nhà ta, tiểu nhân từng gặp Đại tướng quân.

Trái tim khẽ co thắt, ánh mắt Vũ Văn Thành Đô lập tức toát ra vẻ kinh ngạc.

- Người là...

- Đại tướng quân bận bịu nhiều việc nên quên rồi, tiểu nhân là Ngư Thiên Nhân, bá kiến Đại tướng quân. Ngư Thiên Nhân!

Vũ Văn Thành Đô hé miệng thấp giọng hô, nhưng lập tức lộ ra vẻ thư thái.

Hắn nhìn Ngư Thiên Nhân, lại nhìn Lý Ngôn Khánh.

- Nói như vậy, năm đó Ngư gia đào tẩu khỏi Lạc Dương, sợ rằng cũng là tác phẩm của Trịnh lang quân.

- Nếu không có Trịnh lang quân, Ngư gia sớm đã diệt môn.

Trong mắt Ngư Thiên Nhân toát ra sát ý khiến người ta sợ hãi, dừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Ngư gia mai danh ẩn tích tám năm, may mắn được Vương gia ân trọng, khiến cho Ngư gia ta có thể lại thấy ánh mặt trời. Thiếu gia nhà ta nhờ ta chuyển lời với Đại tướng quân: năm đó Đại tướng quân khoan tay đứng nhìn, hôm nay cũng đừng trách Ngư gia ta không niệm tình xưa.

Thở hắt ra một hơi, Vũ Văn Thành Đô cầm đao, chấp tay, cúi đầu về hướng Lý Ngôn Khánh.

- Năm đó ân sư gặp chuyện không may, Thành Đô do bị gia phụ nghiêm lệnh, không thể xuất thủ tương trợ, những năm gần đây ân sư khi còn sống từng nói, Trịnh lang quân xứng đáng kế thừa y bát của y.

Bây giờ xem ra... Ha ha, Trịnh lang quân, bất kể như thế nào, Thành Đô cũng muốn cảm ơn người một tiếng, người đã bảo vệ huyết mạch của ân sư ta chu toàn.

Dứt lời, hắn lại thay đổi ngữ điệu.

- Nhưng mỗi gia vâng mệnh bảo vệ cả nhà em rẻ chu toàn, chỉ cần Vũ Văn Thành Đô còn hơi thở cuối cùng, nhất định sẽ không để bọn người hung hăng càn quấy... Ngư Thiên Nhân, xem đao!

Vũ Văn Thành Đô nói động thủ liền động thủ, hoàn toàn không hô hào binh lính.

Hắn khẽ bước thoát ra, chưởng hoành đao chấn động, huyền hóa ra từng mảnh đao vụn. Từng đao hàn quang xẹt qua không trung, trong nháy mắt Vũ Văn Thành Đô lại bỏ ra hơn mười đao. Ngư Thiên Nhân mặc dù là chân truyền của Ngư Câu La, nhưng dù sao cũng không so sánh được với Vũ Văn Thành Đô. Hai người không chỉ chênh lệch về chiêu số, mà còn chênh lệch về tư chất. Trong nháy mắt Vũ Văn Thành Đô công kích tới, song tiên của Ngư Thiên Nhân chém xuống, định chụp xuống người Vũ Văn Thành Đô.

Chỉ nghe thấy tiếng nổ leng keng không dứt, song tiên của Ngự Thiên Nhân đối chiến với trường đao của Vũ Văn Thành Đô, bị đánh lùi liên tiếp về phía sau. Một đao, hai đao, ba đao... Trong tích tắc mười bảy đao bổ xuống chiếc roi sắt, trường đao nhất thời vỡ vụn. Ngự Thiên Nhân vô cùng vui vẻ, hét lớn một tiếng

- Vũ Văn Thành Đô, ta đến đây.

Không chờ song tiên của hắc quái tới, Vũ Văn Thành Đô đột nhiên cầm chặt chuôi đao đánh về hướng Ngự Thiên Nhân. Thân thể cường tráng lao tới, hung hăng nện hai đấm liên tiếp lên ngực Ngự Thiên Nhân, chỉ nghe thấy mấy tiếng kêu trầm đục vang lên. Ngự Thiên Nhân kêu thảm một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể khô ngô bay lên không, té rớt xuống trước cửa. Xương ngực bị đánh nát bấy. Mặc dù trên người hắc có giáp da bảo hộ, nhưng vẫn có thể nhìn thấy vết lõm rõ ràng trên ngực. Vũ Văn Thành Đô quả thực quá nhanh! Nhanh đến mức khiến Hùng Khoát Hải cũng không kịp phản ứng.

Khi hắc xông tới, Vũ Văn Thành Đô đã giết chết Ngự Thiên Nhân ở trước cửa. Lúc này, Lý Ngôn Khánh khó khăn lắm mới thốt ra một tiếng nhắc nhở:

- Thiên Nhân, coi chừng!

Thật là tên gia hỏa lợi hại...

Lý Ngôn Khánh hít sâu một hơi.

Từ thực lực mà nói, Ngự Thiên Nhân mặc dù không bằng Vũ Văn Thành Đô, nhưng muốn chống đỡ hơn mười hiệp, thật sự không có vấn đề.

Nhưng phải là độ sức dưới tình huống bình thường.

Lúc này Vũ Văn Thành Đô nóng lòng thoát thân, ra tay đương nhiên là như sư tử vồ cỏ, không chút lưu tình. Chỉ thấy sau khi hắc đánh chết Ngự Thiên Nhân, thân thể quay cuồng, thuận thế túm lấy song tiên của Ngự Thiên Nhân rơi trên mặt đất. Hùng Khoát Hải giật dữ hét lên:

- Vũ Văn Thành Đô, chạy đi đâu?

Hắc đã sớm nghe nói đến đại danh của Vũ Văn Thành Đô, đáng tiếc vẫn không thể đối mặt giao phong.

Hiện tại, cuối cùng đã có cơ hội, tuy nhiên lại trở mắt ra nhìn Vũ Văn Thành Đô đánh chết một viên Đại tướng nhà mình, Hùng Khoát Hải làm sao có thể không tức giận cho được?

Chỉ là Vũ Văn Thành Đô một lòng thoát thân, căn bản không thèm nhìn Hùng Khoát Hải gầm rú, vội vàng chạy tới cửa. Nói thì chậm, thực tế khi đó lại rất nhanh, một đạo kiếm quang bỗng nhiên xuất hiện phía sau cửa. Kiếm quang dày đặc, nhanh như thiểm điện. Trong lòng Vũ Văn Thành Đô đầy lo sợ, tay trái tung roi đón đỡ kiếm quang, tốc độ dưới chân không giảm bớt. Song tiên của Ngự Thiên Nhân cộng lại không khác gì trăm cân.

Mặc dù nói vẫn chưa phải áp tay, nhưng so với trường đao, hiển nhiên thuận tay hơn rất nhiều. Roi sắt của Vũ Văn Thành Đô thể đại lực trầm, chỉ cần bổ xuống đối phương, ít nhất có thể làm trường kiếm của đối thủ phải rời tay. Nào ngờ kiếm quang kia đột nhiên thu vào, né tránh roi sắt, một tiếng “đinh” nhỏ vang lên, đúng điểm sống lưng trên roi sắt. Một luồng lực đạo cực kỳ kỳ dị, đẩy roi sắt tới phía trước, rồi sau đó đột nhiên lại đẩy trở về. Cứ như vậy, thoát nhìn như bình thản không có gì kỳ lạ, nhưng đủ tần suất quấy rầy Vũ Văn Thành Đô.

Vũ Văn Thành Đô quát to một tiếng không hay, bị luồng sức mạnh trên lợi kiếm của đối phương dẫn dắt, âm âm xông về trước bốn năm bước. Nếu không phải Vũ Văn Thành Đô trung bình tấn vững chắc, chắc chắn đã bị đón ngã. Nhưng cho dù như vậy, Vũ Văn Thành Đô muốn tiếp tục xông đến cũng không dễ dàng như vậy. Sau khi đứng vững thân hình, hắc ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy sau cửa có một nam tử thanh niên đi ra, người mặc áo đen, dáng người thon gầy, trên tay nắm chặt một thanh lợi kiếm.

- Các hạ là ai?

- Đại tướng quân quên rồi sao, còn nhớ Lạc Dương Nhục Phi Tiên không?

Thanh niên kia chính là Thẩm Quang.

Hắn nở nụ cười thản nhiên, cầm trường kiếm chỉ về phía Vũ Văn Thành Đô.

- Ta thường nghe Vương gia nhắc tới Đại tướng quân, nói trong cao thủ trên thế gian, Đại tướng quân có thể xếp hàng tam giáp. Thấm mỡ không phục lắm, hôm nay muốn xin Đại tướng quân chỉ giáo nhiều hơn.

824. Chương 65: Bất Kể Sinh Tử.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Thẩm Quang?

Vũ Văn Thành Đô bất giác cười khổ lần nữa.

Danh tiếng “Nhục Phi Tiên”, hắn đương nhiên đã được nghe nói.

Nhưng bởi vì Thẩm Quang một mực đi theo bên cạnh Lý Ngôn Khánh, rất ít khi triển lộ thân thủ. Sở dĩ lưu lại danh khí, chính là từ miệng Bùi Thục Anh truyền ra năm đó. Vũ Văn Thành Đô đương nhiên không quá để ý, cho rằng Thẩm Quang chẳng qua chỉ biết khoa chân múa tay. Nhưng bây giờ xem ra... Vũ Văn Thành Đô cũng biết, hiện tại hắn muốn xông qua cửa sẽ khó khăn hơn rất nhiều. Không nói đến có thể không chiến thắng Thẩm Quang, cho dù có thể đánh thắng, nguyên khí của mình sẽ bị đại thương.

Phải biết rằng, trong viện lúc này không chỉ có một mình Thẩm Quang. Hùng Khoát Hải đang nhìn chăm chăm, Ngự Bách Nhân sau khi thanh trừ gia đình tiền viện, cũng chậm chậm tiến tới. Ngoài ra, còn có tên tiểu sư đệ của Vũ Văn Thành Đô ở bên cạnh. Lý Ngôn Khánh được xưng là “Lý Vô Địch” hoàn toàn không phải nói suông.

Mặc dù Vũ Văn Thành Đô chưa từng giao thủ với Lý Ngôn Khánh, nhưng cũng biết bản thân Lý Ngôn Khánh kiêm chỉ trưởng mấy nhà. Hắn từng học Vô Hối Thương và Tát Thủ Tiên của Ngự Câu La, kế thừa thần xạ chỉ thuật của Trương Tôn Thịnh. Nếu như tính cả Lý Ngôn Khánh trước kia học qua Hàng Long Công và dẫn đạo dưỡng sinh thuật, coi như là đệ tử của Cáp Sĩ Kỳ và Tôn Tư Mạc, mặc dù không thể so với Vũ Văn Thành Đô, nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu.

- Xem ra, Trịnh lang quân nhất định muốn giữ mỡ gia ở lại!

Lý Ngôn Khánh cười ha ha:

- Nếu Đại tướng quân chịu thúc thủ bó tay tại trận, bốn vương sẽ càng cao hứng hơn.

- Thúc thủ bó tay tại trận?

Vũ Văn Thành Đô cũng không nhịn được cười ha ha:

- Mỡ gia không biết, trên đời này có người nào đó, có thể khiến mỡ gia bó tay tại trận. Trịnh lang quân, muốn lưu mỡ gia lại, còn phải xem bản lĩnh của người.

Lời còn chưa dứt, Vũ Văn Thành Đô đã xoay người thoát ra, đánh tới hướng Lý Ngôn Khánh.

Nhưng sau khi trải qua chuyện vừa rồi, Hùng Khoát Hải vẫn hết sức cẩn thận. Thấy Vũ Văn Thành Đô đánh về phía Lý Ngôn Khánh, hắn không nói nhiều, vội vàng ngăn cản phía trước đường đi của Vũ Văn Thành Đô. Song phủ luân phiên khai mở, hung dữ bổ tới hướng Vũ Văn Thành Đô.

- Muốn động thủ với công tử nhà ta phải qua cửa ải này của lão tử.

Luận về hình thể, Hùng Khoát Hải sần sần như Vũ Văn Thành Đô.

Vũ Văn Thành Đô nào dám khinh thường, vội vàng tung roi đón đỡ. Hai người đều là loại hảo hán trời sinh thần lực, tiên búa giao kích, tiếng vang không dứt. Lý Ngôn Khánh cười cười, cất bước đi xuống bậc cửa. Trên mặt đất trước tiền viện, máu chảy thành sông. Lý Ngôn Khánh đi qua chỗ hai người đang giao đấu, cũng không quay đầu lại, đi về phía cửa.

- Bách Nhân, triệu tập nhân thủ.

Đi theo ta đến hậu viện. Thẩm Quang, người ở đây xem chừng, dừng để Đại hắc tử xảy ra chuyện ngoài ý muốn...Về phần Vũ Văn Thành Đô, bất kể sinh tử!

Từ lúc biết được Vũ Văn Thành Đô ẩn thân tại phủ nha, Lý Ngôn Khánh đã làm ra kế hoạch chu đáo. Hắn biết, lần này cướp đoạt Tuyên Hoá nằm ở chỗ bất ngờ. Cho dù trong thành Tuyên Hoá không có bao nhiêu binh sĩ, nhất định cũng phải kết thúc trong thời gian nhanh nhất. Nếu không với danh vọng nhiều năm qua của Mạch Tử Trọng ở kinh doanh Ung Châu, có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Mấu chốt của tốc chiến tốc thắng là phải hoàn toàn phân cách Vũ Văn Thành Đô, khiến cho Vũ Văn Thành Đô không cách nào thông dong chỉ huy, như vậy phòng vệ của toàn bộ phủ nha cũng theo đó mà tê liệt.

Nhưng bắt Vũ Văn Thành Đô dễ dàng như vậy sao?

Người này có dũng khí vạn người không đỡ được, có thể so sánh với Tây Sở Bá Vương năm đó.

Lý Ngôn Khánh cẩn thận tính toán, quyết định để Hùng Khoát Hải ra tay, quần lấy Vũ Văn Thành Đô.

Luận về thân thủ, hai người đó sà sà như nhau.

Vũ Văn Thành Đô xuất thân danh môn, sư phụ là Ngư Câu La; còn Hùng Khoát Hải trước kia xuất thân không chính quy, cũng không có thụ qua danh sư chỉ điểm, cho dù là Ngư Câu La của Nga Mi có truyền nghề một thời gian, chẳng qua cũng chỉ là chỉ điểm thoáng qua. Thứ nhất tinh lực lúc đó của Ngư Câu La chủ yếu đặt trên người Lý Ngôn Khánh. Thứ hai, bản thân Ngư Câu La cũng không am hiểu búa rìu, không biết nên ra tay từ đâu.

Cho nên, khi chỉ điểm Hùng Khoát Hải, phần lớn cũng chỉ có thể chỉ điểm trên diện rộng, còn đâu là dựa vào bản thân Hùng Khoát Hải suy xét.

Cũng may những năm gần đây, Hùng Khoát Hải đi theo Lý Ngôn Khánh chiến đấu ở Cao Ly, đấu với Dương Huyền Cẩm, ngăn cản Ngõa Cương trại, giết Lý Mật. Chiến đấu liên tục, làm cho búa pháp của Hùng Khoát Hải không ngừng thành thực. Về kinh nghiệm, Hùng Khoát Hải chưa hẳn kém hơn Vũ Văn Thành Đô.

Hơn nữa, Hùng Khoát Hải suy nghĩ đơn thuần, không bị việc vật quần thân như Vũ Văn Thành Đô, khiến cho chênh lệch giữa hai người theo đó mà co lại, quan trọng nhất, Hùng Khoát Hải dùng thân đồng tử tu luyện Hỗn Nguyên Cầu, phát triển từng bước.

Vũ Văn Thành Đô trước kia cũng là nhân vật phong lưu phóng khoáng, mặc dù tu hành tương đối sớm, nhưng nền tảng đơn thuần, chưa hẳn có thể thắng được Hùng Khoát Hải. Nếu so sánh, Hùng Khoát Hải và Vũ Văn Thành Đô cũng tương đương như nhau.

Vũ Văn Thành Đô đã qua tuổi ba mươi, thân thể từ từ bắt đầu đi xuống; còn Hùng Khoát Hải vừa mới 27 - 28 tuổi, đang đứng ở trạng thái đỉnh phong. Một người vừa mới bắt đầu xuống dốc, một người đang không ngừng phát triển, nếu cứ như vậy, Hùng Khoát Hải cũng có sáu phần chiến thắng, chỉ là vừa rồi trong tích tắc Vũ Văn Thành Đô đánh chết Ngư Thiên Nhân, khiến Lý Ngôn Khánh cũng giật mình, vì vậy hắn mới lưu lại Thẩm Quang, đồng thời gọi Ngư Bách Nhân, mang người trùng kích về hướng hậu viện.

Nếu dùng kỹ xảo độ sức, Thẩm Quang sợ rằng hơn Vũ Văn Thành Đô một bậc, đương nhiên nếu hai người giao phong trên chiến trường, Thẩm Quang chắc chắn sẽ chết, nhưng hiện tại là trong sân vườn chật hẹp, Thẩm Quang rõ ràng chiếm cứ ưu thế tuyệt đối. Hắn ở một bên quan sát cuộc chiến, có thể khiến Vũ Văn Thành Đô cảm thấy vô cùng áp lực.

Đồng thời Lý Ngôn Khánh công kích hậu viện, cũng sẽ làm phân tán tinh thần của Vũ Văn Thành Đô. Với suy luận này, Hùng Khoát Hải ngược lại chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, về phần binh khí... Lý Ngôn Khánh cũng không phải thiện nam tín nữ gì cả, thừa dịp người khó sẽ lấy mạng người. Hắn sẽ không cho Vũ Văn Thành Đô bất cứ cơ hội nào, dù sao đây là chiến tranh, không phải luận bàn trao đổi, làm gì có chuyện công bằng gì đó?

Nhớ lại năm đó, khi hắn lần đầu nhìn thấy Vũ Văn Thành Đô, trong lòng đầy nơm nớp lo sợ, đơn giản là vì lúc ấy Vũ Văn Thành Đô đại diện cho triều đình, còn hắn ôm tâm tư xấu xa.

825. Chương 66: Số Trời Đã Định.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Hiện giờ, Vũ Văn Thành Đô đã trở thành kẻ vong quốc, kẻ từ vua. Lý Ngôn Khánh thì sao, lại trở thành một vương gia cao cao tại thượng, được hưởng tước vị nhất phẩm, làm sao có thể sợ hãi Vũ Văn Thành Đô? Nhưng khi Lý Ngôn Khánh đi ra hậu viện, Vũ Văn Thành Đô vô cùng lo lắng:

- Trịnh Ngôn Khánh, tặc tử nhất gan, có dám đại chiến 300 hiệp với mỗ gia không ?

Lý Ngôn Khánh thoáng dừng bước, trên mặt lộ ra một nụ cười cổ quái, hần lắc đầu, khoát tay chặn lại, dẫn theo bốn người Ngự Bách Nhân, đi về hướng hậu viện.

Trong tích tắc đi qua cửa, Lý Ngôn Khánh chợt dừng bước:

- Vũ Văn Thành Đô, ta chính là con trai của Ấp Vương Lý Hiếu Cơ, chất nhi của đương kim vạn tuế, ta họ Lý chứ không phải họ Trịnh, nếu người có thể sống, hãy nhớ kỹ những lời này của ta.

Đại chiến 300 hiệp với người?

Lý Ngôn Khánh cười lạnh một tiếng, cất bước đi vào trung môn.

- Trịnh Ngôn Khánh chạy đâu...

Vũ Văn Thành Đô giống như hổ điên, phần nộ gào thét.

Song tiên chém ra, bóng roi trùng trùng điệp điệp, dốc sức liều mạng muốn ngăn cản Lý Ngôn Khánh.

Chỉ là, mấy lần trùng kích đều bị Hùng Khoát Hải cản lại.

- Tên ngu ngốc nhà ngươi, Vương gia nhà ta đã nói là họ Lý, người còn cứ gọi sai. Vương gia lúc nào cũng gọi ta là Đại hắc tử ngốc, theo ta thấy, người còn ngốc hơn ta, hắc hắc, Vương gia phân phó, sinh tử bất kể. Đối thủ của ngươi, là ta.

Những lời này trái lại khiến Vũ Văn Thành Đô tỉnh táo lại.

Hắn chẳng những không tức giận, ngược lại còn cười lạnh:

- Nếu đã như vậy, đợi ta giết ngươi, rồi sẽ đi lấy mạng chó của Lý Ngôn Khánh.

Bên trong hậu trạch yên ắng không một tiếng động. Sau khi xuyên qua trung môn, đi ra đường hẻm, đã nhìn thấy cửa sân tường viện hậu trạch đóng chặt. Nhìn từ bên ngoài, bên trong tựa hồ không có ai. Lý Ngôn Khánh đột nhiên dừng bước, khoát tay ý bảo Ngự Bách Nhân tạm thời dừng lại, mọi người đi theo, lập tức xếp thành đội ngũ, lấy ra từng cây cung nỏ. Hắc Lý thiện xạ...sinh sống trên núi cao, chủ yếu sống bằng đánh cá và săn bắt, cũng khiến cho Hắc nhân tiền thuật siêu quần.

Nhưng trong núi, bọn hắn phần lớn sử dụng cung nỏ đơn sơ, uy lực không lớn. Tuy nhiên hiện giờ trong tay Hắc Lý toàn là những cường cung chế thức, lần lượt từng cường cung mở ra, nhắm ngay vào hậu trạch. Lý Ngôn Khánh trầm giọng nói:

- Đại đô đốc Đại Đường An Nam, Ngũ châu kinh lược sứ, Hà Nam Vương Lý Ngôn Khánh cầu kiến Vũ Văn phu nhân.

- Lý vương gia, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Từ trong trạch viện vốn vô cùng yên lặng, một lát sau truyền đến một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng.

- Ta là Vũ Văn Phượng, không biết Lý vương gia có gì chỉ giáo?

Lời còn chưa dứt, cửa sân đã mở rộng.

Từ sau cửa lớn có một phu nhân xinh đẹp đi ra, người này ước chừng 24 - 25 tuổi, người mặc nhung trang, tư thế hiên ngang, tay nàng cầm hoành đao, đứng trên bậc cửa hậu trạch, đôi mắt xéch, lạnh lùng nhìn Lý

Ngôn Khánh. Trong tích tắc Vũ Văn Phượng đi tới, Lý Ngôn Khánh làm ra một thủ thế, lệnh cho đám Hắc Lý sau lưng hạ cung tiễn xuống.

- Chị dâu, đệ thất lễ rồi.

- Ha ha, Lý vương gia khách khí, Vũ Văn Phượng chẳng qua là một nữ tội thần vong quốc, làm sao dám được Vương gia gọi một tiếng “Chị dâu”?

Lý Ngôn Khánh nói:

- Tại sao lại không dám? Ta và Mạch Tử cũng có tình đồng môn, hấn lại lớn hơn ta, đệ nào dám thất lễ.

Vũ Văn Phượng nhếch miệng, để lộ một nụ cười lạnh lùng.

- Hai nước giao binh, không luận tình cảm riêng tư. Lý vương gia gọi ta ra đây, không biết có gì chỉ giáo?

- Chị dâu biết rõ còn cố hỏi, hôm nay đệ đến đây, chỉ vì thu hồi thể diện.

Người sáng mắt không làm chuyện mờ ám, đệ xin chị dâu đừng chống cự, đừng làm chuyện vô vị...Thiên hạ quy Đường, chính là xu thế phát triển hiện nay. Tần vương từ Quỷ Châu xuất binh, không bao lâu nữa sẽ bình định kinh tương. Khâm Châu, Ung Châu, đệ nhất định phải thu hồi, chị dâu cần gì phải làm chuyện bọ ngựa đấu xe? Phải biết, chúng ta không thể làm chuyện trái thiên mệnh, tiểu đệ không muốn đả thương đến nhà Tử Trọng, cho nên xin chị dâu lập tức đầu hàng.

Lý Ngôn Khánh cũng nghiêm túc, đi thẳng vào vấn đề.

Kỳ thật, Vũ Văn Phượng làm sao không biết tâm tư của Lý Ngôn Khánh.

Chỉ là nàng không nghĩ tới, Lý Ngôn Khánh sẽ nói thẳng ra như vậy.

Lý Ngôn Khánh nói tiếp:

- Ta biết chị dâu có thể mong đợi viện binh trong thành ... Ha ha, không dối gạt chị dâu, 2000 binh sĩ của Tử Trọng đã không còn trong thành Tuyên Hoá. Huyện thành Tuyên Hoá này hiện tại đã bị tiểu đệ khống chế, về phần Vũ Văn Thành Đô...

Hắn nói đến đây, dừng lại một chút, thăm liếc trộm, thấy sắc mặt Vũ Văn Phượng rất bình tĩnh, không nhìn ra bất cứ mảnh khoe gì, trong lòng liền âm thầm khen ngợi:

Tên Mạch Tử này, đúng là đã cưới được một nữ tử khó lường.

- Tuyên Hoá đã rơi vào tay người? Nói như vậy, Đồng Hoàn...

Vũ Văn Phượng có chút bối rối, nhưng vẫn cố gắng duy trì bình tĩnh.

Nàng không đặc biệt quan tâm đến Vũ Văn Thành Đô, nếu quả thật như Lý Ngôn Khánh đã nói, một mình Vũ Văn Thành Đô cũng không cách nào vây hãm đại cục. Vũ Văn Thành Đô đến bây giờ vẫn không xuất hiện, kết quả chỉ có hai khả năng: một là y đã đào tẩu, hoặc là lành ít dữ nhiều.

- Đồng Hoàn là người Lạc Dương. Hắn vốn là quan coi ngục thiên lao Lạc Dương, năm đó vì cứu cả nhà trụ quốc Ngự lão, đã rời khỏi Lạc Dương...Tiểu đệ, cũng chỉ là vận khí tốt, trong một lần tình cờ biết được tin tức này.

- Lẽ nào là trời phụ quân?

Trong lòng Vũ Văn Phượng lúc này đã vô cùng rối loạn.

Nếu Lý Ngôn Khánh nói Đồng Hoàn là người hấn đã sớm sắp xếp ở Ung Châu, hoặc là dùng số tiền lớn mua chuộc, nàng còn có thể tiếp nhận, nhưng không ngờ lại chỉ là một chuyện ngoài ý muốn. Đã kích do chuyện này mang đến cho Vũ Văn Phượng khó có thể đánh giá.

Nhà mình chưa bao giờ gặp phải loại chuyện ngoài ý muốn như vậy, tại sao Đại Tùy triều chưa từng xảy ra chuyện này? Lẽ nào, thật sự như Lý Ngôn Khánh đã nói, Lý Đường là số trời đã định hay sao?

Nếu Lý Đường thật sự là số trời đã định, vậy tất cả cố gắng của Mạch Tử Trọng và mình đã làm còn có ý nghĩa gì nữa?

- Chị dâu, chớ nên do dự.

Mặc dù bề ngoài Vũ Văn Phượng tỏ vẻ rất bình tĩnh, nhưng Lý Ngôn Khánh vẫn nhạy cảm nắm bắt được vẻ mê man trong mắt nàng.

- Cho dù chị không để ý đến bản thân mình, cũng phải để ý đến con gái của mình đúng không?

Năm đó khi Tử Trọng rời khỏi Huỳnh Dương quận, ta có nghe nói chị mang thai...Hãy nghĩ đến Tử Trọng và đứa con của hai người. Chồng cự hoàn toàn không có ý nghĩa này, kết quả cuối cùng chỉ có thể là máu chảy thành sông, đến lúc đó...

Đến lúc đó như thế nào? Lý Ngôn Khánh không nói tiếp, nhưng Vũ Văn Phượng lại biết rất rõ, trong lúc nhất thời tâm tư càng thêm rối loạn.

- Người...có thể cam đoan, không tổn thương tính mạng của Tử Trọng chứ?

826. Chương 67: Vũ Văn Thành Đô Thua!

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Lý Ngôn Khánh cười to.

- Chị dâu, Tử Trọng và ta có tình đồng môn, năm đó cùng nhau vào sinh ra tử ở Cao Ly. Chị dâu đọc thi thư, cũng biết được “Tần Phong - Vô y.”

Ta há lại có thể vứt bỏ tình cảm đồng môn của chúng ta hay sao? Tử Trọng có đại tài, văn võ song toàn. Điều này có thể nhìn ra được từ đủ loại thủ đoạn mà hắn thống trị Ung châu, ta mặc dù bất tài, nhưng cũng là An Nam Đại đô đốc, Ngũ châu kinh phủ sứ, lẽ nào có thể làm tổn hại đến tính mạng của bậc hiền tài như Tử Trọng?

Lý Ngôn Khánh nói rất chân tình, khiến trái tim của Vũ Văn Phượng cũng đập thành thịch.

Nói thật, ai lại muốn tự nguyện chui đầu chịu chết? Nếu có thể còn sống, nàng đương nhiên nguyện ý lựa chọn. Những lời Lý Ngôn Khánh đã nói cũng không sai, Lý Đường chính là số trời đã định, Tùy Dương sớm đã diệt vong. Về phần triều đình Tùy Thất huyện Tiền Đường...Hiện tại mọi thứ đã thay đổi, Lý Ngôn Khánh là tôn thất Lý Đường, lại là đương kim danh sĩ, giữa hắn và Mịch Tử Trọng cũng không có cừu hận gì, trước đây còn từng kề vai chiến đấu.

Có hắn bảo vệ, sau này Tử Trọng có thể Đông Sơn tái khởi, xây dựng lại Mịch gia, Vũ Văn gia, không phải không có khả năng. Trong lúc nhất thời, một chút tín niệm còn sót lại của Vũ Văn Phượng cũng dần dần nhạt bớt. Nàng cười khổ một tiếng, ngẩng đầu lên nói:

- Việc này quá trọng đại, để ta nghĩ lại.

Chiến đấu giữa Vũ Văn Thành Đô và Hùng Khoát Hải đang dần tiến vào những phút cuối cùng. Mặc dù hắn vẫn lộ vẻ đặc biệt hung hãn như trước, song tiên bay múa dày đặc, nhưng cho dù là Hắc Lý đang ở bên cạnh quan sát cũng có thể nhìn ra hô hấp của Vũ Văn Thành Đô càng ngày càng dồn dập, song tiên trong tay mặc dù không có sơ hở, nhưng dần dần chậm lại. Còn Hùng Khoát Hải lại càng đánh càng hăng, nên tăng mười năm Hồn Nguyên Cầu, tuyệt đối không phải thứ có thể đánh đồng với người bình thường.

Song Phủ nặng trịch càng ngày càng nặng, thế như sấm sét, càng ngày càng mãnh liệt. Búa sau nhanh và nặng hơn búa trước.

Vũ Văn Thành Đô mặc dù dùng mãnh thiện chiến, thế nhưng trong tình huống không cách nào tập trung tinh thần, căn bản không cách nào ngăn cản được công kích của Hùng Khoát Hải. Thảm Quang đứng bên cạnh, lộ ra một nụ cười cổ quái. Roi và búa lại một lần nữa giao kích.

Chỉ là roi sắt liên tục chịu trọng kích của Song Phủ, cuối cùng không cách nào duy trì, vang lên một tiếng “Răng rắc”, đứt làm hai đoạn. Vũ Văn Thành Đô sợ tới mức vội vàng trượt lui về phía sau, dùng đoạn roi đứt đánh tới hướng Hùng Khoát Hải.

Hùng Khoát Hải hơi nghiêng người, kê bước tiến lên, định đánh Vũ Văn Thành Đô ngã xuống đất. Đúng vào lúc này, Thẩm Quang đột nhiên hô to:

- Đại hắc tử, lui ra.

Chỉ thấy hắc thu hồi lợi kiếm, vọt người nhảy lên. Vũ Văn Thành Đô đứng chưa vững, Thẩm Quang đã đến trước mặt hắc.

Hai tay tạo thành thế hổ trảo, hung ác chớp tới hai vai Vũ Văn Thành Đô. Vũ Văn Thành Đô kêu lên, khó khăn lắm tránh được hổ trảo của Thẩm Quang. Thế nhưng không đợi hắc kịp phản ứng, hổ trảo của Thẩm Quang hóa chưởng, bổ về phía cổ hắc. Lần này hắc hành động quá nhanh, quá đột ngột, Vũ Văn Thành Đô căn bản không kịp trốn tránh.

Một tiếng “Phịch” vang lên, chưởng đao của Thẩm Quang bổ xuống động mạch chủ trên cổ hắc. Cũng may Vũ Văn Thành Đô có thể trạng cường tráng, nếu đổi lại là một người khác, gặp phải chưởng đao này, cho dù không chết cũng sẽ hôn mê, còn Vũ Văn Thành Đô chỉ choáng váng đầu óc.

- Hừ.

Thẩm Quang thở nhẹ một tiếng, tựa hồ cảm thấy kinh ngạc khi Vũ Văn Thành Đô có thể kháng trụ chưởng đao của mình. Nhưng cho dù ngạc nhiên, thân thủ của hắc vẫn không dừng lại, chỉ thấy một tay hắc túm lấy cánh tay Vũ Văn Thành Đô, thân thể vọt trên không trung cực kỳ quái dị, hai chân hiện ra hình dáng cái kéo, thoáng trấn trụ cổ Vũ Văn Thành Đô, sau đó dùng sức ở eo, đột ngột đánh xuống. Chiêu thức cổ quái này tương tự như Tiên Dao Cước của đời sau, cũng là Thẩm Quang tự sáng tạo ra.

Hình thể của hắc hơi gầy yếu, bình thường khi tay không vật lộn với bọn người Hùng Khoát Hải, thường chịu thiệt thòi rất lớn.

Vì vậy, hắc kết hợp cách chiến đấu sở trường nhất của dị tộc thảo nguyên, tự sáng tạo ra một bộ công phu gần như nhu thuật. Vũ Văn Thành Đô là Mã thượng tướng, nhìn thấy công phu như vậy, thoáng cái ngây người.

Cũng may hắc trung bình tấn cực ổn, lão đảo thoáng qua, lập tức đứng vững thân hình. Miệng hét lớn, vung cánh tay muốn hất Thẩm Quang ra ngoài. Nào ngờ Thẩm Quang thấy không lật ngã được Vũ Văn Thành Đô, vì vậy đột nhiên đổi kinh lực, trong tích tắc đem lực đạo ban đầu trở về, lại đón lấy sức mạnh vung tay của Vũ Văn Thành Đô, hai chân uốn éo, thân hình cũng theo đó mà vọt vọt, rất giống một con khỉ treo trên cây. Chỉ nghe một tiếng “Rắc” nhỏ vang lên, Vũ Văn Thành Đô kêu thảm một tiếng, cánh tay bị Thẩm Quang mạnh mẽ vụn gãy, thân thể cường tráng cuối cùng không cách nào đứng thẳng, thoáng chốc ngã xuống mặt đất cùng với Thẩm Quang. Trong tích tắc ngã xuống, Thẩm Quang lại một lần nữa phát lực.

Hắc mượn thế cánh tay của Vũ Văn Thành Đô, hai tay vừa dùng lực, hai chân bay lên không, đầu lộn ngược, vung văng rơi xuống mặt đất. Chỉ là trong nháy mắt hắc buông tay, thuận theo luồng sức mạnh, kéo bả vai Vũ Văn Thành Đô xuống.

- Bắt lấy.

Cùng với tiếng quát nhẹ của Thẩm Quang, hơn mười gã Lý nhân đồng loạt xông lên.

Đao sắc sáng loáng, kề trên cổ Vũ Văn Thành Đô, đè chặt Vũ Văn Thành Đô xuống đất, lấy dây thừng trói chặt.

- Lão Trầm, không sao chứ?

Hùng Khoát Hải cầm Song Phủ tiến lên.

- Hắc không có binh khí, thêm mười chiêu nữa, ta nhất định có thể lấy mạng hắc.

Thẩm Quang có chút thở dốc, một loạt động tác vừa rồi quả thực hao phí không ít khí lực của hắc.

Sau khi nghe Hùng Khoát Hải nói xong, hắc cười cười.

- Mặc dù công tử nói sinh tử bất kể, nhưng nếu có thể bắt sống, tốt nhất vẫn bắt sống, nói không chừng Thiên công tử có thể sẽ dùng tới người này?

- Công tử dùng hấn?

Hùng Khoát Hải cau mày, nhìn Vũ Văn Thành Đô đang cố nén đau đớn, mặt cúi xuống đất không nói tiếng nào. Loại chuyện phức tạp này, quả thực có chút vượt ra ngoài phạm trù lý giải của Hùng Khoát Hải.

Nhưng hấn vẫn gật đầu, khàn giọng nói:

- Bản lĩnh của hấn thật sự khá tốt... Trong những người dưới trướng công tử, thật sự không tìm ra người có thể thật sự đánh bại hấn. Chẳng qua binh khí của hấn không tiện tay, cộng thêm tâm tư hỗn loạn, mới có thể bị ta đánh bại.

Không đợi Hùng Khoát Hải nói hết, Thẩm Quang khoát tay ngăn cản.

- Chuyện đó chưa chắc.

Nếu hai người các ngươi giao phong trên chiến trường, thắng bại phân nửa. Nhưng ngươi đừng quên, hấn đã trải qua tuổi xây dựng sự nghiệp.

Còn ngươi thì sao, từ mười sáu tuổi bắt đầu tu luyện Hỗn Nguyên Cầu, suốt mười năm. qua vài năm nữa, ta dám cam đoan, hấn không phải đối thủ của ngươi.

827. Chương 68: Chiếm Thành.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Hai người thấp giọng nói chuyện với nhau, Vũ Văn Thành Đô bị kéo lên. Lúc này hấn cũng không còn vẻ bướng bỉnh và liều lĩnh của Thiên Bảo Đại tướng quân năm nào.

- Đừng mơ tưởng bắt ta đầu hàng Lý Ngôn Khánh.

Khi bị kéo đi, Vũ Văn Thành Đô đột nhiên mở miệng nói.

Thẩm Quang cười ha ha, nói với Lý nhân áp giải Vũ Văn Thành Đô:

- Nhốt hấn vào đại lao, dùng xích sắt khóa lại, tìm đại phu trị thương cho hấn, chớ có sơ suất.

Sau đó, hấn nói với Vũ Văn Thành Đô:

- Cửa miệng của Vương gia là: Thế sự khó lường. Đại tướng quân hôm nay không hàng, ngày mai hàng cũng được... Ha ha, dù sao ở nơi hoang vu này có rất nhiều thời gian.

Vũ Văn Thành Đô hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu rời đi.

- Mẹ kiếp, xem dáng vẻ của hấn, cũng không biết rút cuộc ai là tù binh.

Hùng Khoát Hải có chút khó chịu nói:

- Lão Trầm, theo ta thấy, lần này ngươi làm không tốt, lại cứu về một đại gia.

- Được rồi, đừng nói nhảm nữa.

Khóe miệng Thẩm Quang nhếch lên, vỗ vỗ cánh tay Hùng Khoát Hải.

- Dẫn người vào trong thành dò xét, nếu phát hiện tình huống gì đó, bắt trước rồi nói, nếu có người phản kháng, giết chết bất luận tội.

Trên đời này người mà Hùng Khoát Hải chịu phục không nhiều lắm.

Ngoài thúc tổ Hùng Đại Chuy của hấn ra, chỉ sợ cũng chỉ còn lại một mình Lý Ngôn Khánh.

Nhưng khi Lý Ngôn Khánh không ở đây, hắn cũng sẽ nghe lời sai phái của Thẩm Quang, Thẩm Quang cũng không có học vấn gì, nhưng hắn thông minh, lại hiểu học, cho nên Lý Ngôn Khánh thường xuyên giao cho hắn một số nhiệm vụ trọng yếu. Khi Lý Ngôn Khánh không ở đây, Thẩm Quang từ loại trình độ nào đó mà nói, chính là lão đại của bọn người Hùng Khoát Hải. Đương nhiên, cũng chỉ dừng lại ở tứ đại gia tướng của Lý Ngôn Khánh....Vũ Văn Phượng cuối cùng cũng lựa chọn từ bỏ chống cự. Đúng như Lý Ngôn Khánh đã nói, cho dù nàng không suy nghĩ cho mình, cũng nên suy nghĩ cho hài nhi.

Tiêu Tuy chỉ sợ khó có thể ngăn cản đại quân Lý Đường, còn Tiêu Tiển... Nói thật lòng, Vũ Văn Phượng chưa bao giờ đặt người này trong mắt. Hắn chỉ là một thằng hề nhảy nhót thừa thế mà lên. Lý Ngôn Khánh cũng không tiếp nhận hậu trạch phủ nha, mà kêu Vũ Văn Phượng và con gái của nàng tiếp tục ở lại.

Thậm chí ngay cả trăm tên thân vệ của Vũ Văn Phượng, hắn cũng không giải tán. Đại cục đã định, Vũ Văn Phượng dựa vào những người này, cũng không tạo ra sóng gió gì. Không phải hắn xem thường Vũ Văn Phượng, mà là trong thành Tuyên Hoá này, không ai có thể trấn trụ được tràng diện. Sau hừng đông, Lý Ngôn Khánh tiếp nhận tiền viện phủ nha. Trong huyện thành Tuyên Hoá, có thể nhìn thấy ở khắp nơi quân lính Lý nhân mặc đồ trắng. Những người này mặc dù không phải thủ hạ của Lý Ngôn Khánh, nhưng có La Hoàn ở đây, cũng sẽ không tạo ra sóng gió gì đó. Đồng Hoàn và La Hoàn, sau hừng đông mới đến phủ nha. Về mặt hai người đầy mỗi một, sau khi bá kiến Lý Ngôn Khánh trên đại đường, từng người trình báo tình hình quân sự.

- Khởi bẩm Lý vương, đêm qua giao thủ dưới núi Hắc Phong, quan quân toàn quân tan tác.

La Hoàn cao hứng bùng bùng báo cáo chiến tích với Lý Ngôn Khánh, trên mặt bất giác toát ra vài phần đắc ý.

- Tử thương như thế nào?

- Đệ tử trong động ta, tử thương ước chừng hơn bốn trăm người.

- Nhiều như vậy sao?

Lý Ngôn Khánh khẽ giật mình, quay đầu nói với Đồng Hoàn:

- Quan quân có bao nhiêu người?

- Bẩm Vương gia, trong 2000 quan quân lưu thủ ở Tuyên Hoá, ước chừng có 800 người nghe theo điều khiển của ta, số còn lại đều được ta phái ra ngoài thành.

- Nhiều người như vậy, hơn nữa còn là đánh lén, tại sao lại tử thương nghiêm trọng như vậy?

Nhưng những lời này, Lý Ngôn Khánh cũng chỉ nói thầm trong lòng, cũng không nói ra. Hắn tươi cười hòa ái, tán thưởng La Hoàn:

- Dưới trướng La Đô lão, quả nhiên đều là dũng sĩ.

Trong bộ lạc của La Hoàn, có 16 bộ lạc tạo thành, gọi chung là 16 động. Động chủ của 16 động, đều là Đô Lão, do đệ tử thân tín của La Hoàn đảm nhiệm. Trong 16 động, bộ lạc của La Hoàn có nhân số khá nhiều. Lý Ngôn Khánh đương nhiên sẽ không nói những lời trong lòng ra, mà là cực kỳ tán thưởng

- Cuộc chiến bình nam lần này, công lao của Đô Lão đứng đầu.

Đội chiến sự chấm dứt, bốn vương nhất định sẽ bẩm báo với triều đình, ban thưởng cho Đô Lão ... Ha ha, đến lúc đó 16 động, nhất định sẽ vô cùng ngưỡng mộ Đô Lão.

La Hoàn nghe thấy tin đại hỉ, vội vàng khom người cảm tạ.

- La Hoàn nguyện làm khuyển mã cho Vương gia.

- Được rồi, đi nghỉ ngơi trước đi...Đoán chừng không bao lâu nữa sẽ có một cuộc ác chiến.

Đô Lão tỉnh dưỡng tinh thần, kêu các huynh đệ tạm thời đóng quân ở ngoài thành, kiểm kê lương thảo, sau đó đưa đến.

- La Hoàn cáo lui.

Đợi La Hoàn rời khỏi, nụ cười trên mặt Lý Ngôn Khánh lập tức biến mất.

- Đồng Hoàn, lính của lão Mạch còn đủ lực không.

Đồng Hoàn liền cười lạnh một tiếng.

- Vương gia, ngoài quan quân còn mạnh mẽ, thực ra Hắc Lý vô năng.

Nhân thủ Hắc Lý không ít, năm đó có thể nói là cân sức ngang tài với Bạch Lý. Nhưng mấy năm này, bị quan quân và Ninh Trường Chân chèn ép cũng quá sức. Một đám ô hợp, thật sự không làm nên trò trống gì. Nhưng, nếu bàn về hung ác, những tên Hắc Lý này quả thực không kém.

- Người miền núi dũng mãnh, vốn là bình thường.

Lý Ngôn Khánh dứt lời, cúi đầu trầm tư.

- Vương gia đang lo lắng về Mạch quận trưởng?

- Hắc?

Lý Ngôn Khánh liền nở nụ cười...

- Lão Mạch thật sự rất có nghề, nhưng ngược lại không khiến ta lo lắng.

Nói xong, hắn đứng dậy, nói khẽ:

- Ta biết rất rõ bản lĩnh của lão Mạch, dưới trướng hắn mặc dù có 3000 binh mã, nhưng chạy tới chạy lui, trong ba ngày không được nghỉ ngơi và hồi phục, ta nghỉ ngơi dưỡng sức, đợi quân hắn mệt mỏi tấn công, há có thể thất bại. Nhưng còn phải phiền người điều 500 thân tín, giao cho Đại hắc tử.

300 người còn lại đều do người điều khiển, chờ ngoài thành giao phong, trong huyện thành Tuyên Hoá, kẻ có bụng dạ khó lường nhất định sẽ sinh sự, người cần giúp ta ổn định huyện thành.

- Đây là bốn phận của Đồng Hoàn, xin Vương gia yên tâm.

- Còn nữa, chuyện ta giao cho người, phải nhanh chóng hoàn thành.

Ta cũng không hy vọng khi chiến sự kết thúc, trong tay ta không có binh mã. Lão Mạch luyện binh rất có nghề, chính là chỗ ta có thể sử dụng.

- Đồng Hoàn rõ rồi, lập tức đi sắp xếp.

Sau khi Lý Ngôn Khánh tiễn Đồng Hoàn rời đi, một mình đứng trong sân vườn, như có điều suy nghĩ.

- Công tử nắm chắc thắng lợi trong tay, tại sao còn có vẻ lo lắng?

Thẩm Quang tiến lên, nhẹ giọng hỏi thăm.

828. Chương 69: Mạch Tử Trọng Do Dự.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Lý Ngôn Khánh cười cười.

- Lão Trầm, Đại hắc tử thường nói người có giác quan thứ sáu...Ha ha, người có biết vì sao lúc này ta lại ngậy người không?

- Cái này...

Thứ cho tiểu nhân cả gan, có phải công tử dăm chiêu suy nghĩ về La Đậu?

- Sao?

- Kẻ hèn mới quan sát La Đậu, trong lời nói của hắn rất có ý ngang ngược kiêu ngạo.

Hắn chẳng qua là một Đô Lão nhỏ bé, mới thắng một trận liền tỏ ra hách dịch. Xem ra nếu La Đậu công chiếm Khâm Châu, nhất định sẽ càng hung hăng càn quấy.

Lý man chính là thổ dân nơi đây, thực lực khá lớn.

Công tử muốn khống chế 54 châu huyện, chắc chắn sẽ xung đột với Lý man ... Hiện tại, Lý man và công tử đang có cùng mục tiêu, còn có thể hợp tác. Nhưng một khi thế cục bình định, La Đậu chưa chắc sẽ thật sự thần phục, đây vẫn là họa lớn trong lòng.

Trong mắt Lý Ngôn Khánh toát ra ý tán thưởng.

- Lão Trầm, người quả nhiên rất tiến bộ, nhưng những lời vừa rồi của người chỉ có hai chúng ta biết, tuyệt đối không được nói cho người thứ ba.

Dù sao hiện tại chúng ta cũng có cùng mục tiêu với những Lý man như La Đậu. Trong thời gian này, cũng không thể vạch mặt. Những lời vừa rồi của người nếu truyền ra ngoài, gây chuyện không tốt sẽ khiến cục diện trở nên không thể khống chế.

Thẩm Quang hơi hạ thấp người.

- Kẻ hèn rõ rồi.

Lý Ngôn Khánh hít sâu một hơi, cất bước đi lên bậc thang.

- Ít nhất trước mắt, chúng ta còn cùng chung mối thù.

Bất giác, mặt trời đã lặn xuống phía tây.

Khi màn đêm lại một lần nữa bao phủ đại địa, tâm tình của Mạch Tử Trọng lại càng trở nên nôn nóng bất an. Loại dự cảm không hay này giống như hồ nước không ngừng sôi trào, cùng với năm tháng và kinh nghiệm sâu sắc, Mạch Tử Trọng sớm đã không còn là thiếu niên lỗ mãng trên chiến trường Cao Ly năm đó, từ trình độ nào đó mà nói, còn phải cảm ơn Lý Ngôn Khánh. Nếu không phải có Lý Ngôn Khánh, có lẽ Mạch Tử Trọng đã sớm bỏ mạng ở Cao Ly....

Sau khi nhận được nhắc nhở của Vũ Văn Thành Đô, Mạch Tử Trọng cảm thấy, tựa hồ bản thân lại phạm phải một sai lầm cực lớn.

Hắn đã quá xem thường Lý Ngôn Khánh.

Kỳ thật cũng không thể xem như xem thường, chuẩn xác mà nói, hắn cực kỳ tán thưởng tài năng của Lý Ngôn Khánh.

Nhưng do mấy năm nay hắn khống chế khu vực Việt Tây, tự cho rằng bản thân rất hiểu về tình hình ở Việt Tây, chứ không xa lạ với nơi này như Lý Ngôn Khánh, có ưu thế cực lớn như vậy, cũng khiến cho Mạch Tử Trọng không để mắt đến năng lực của bản thân Ngôn Khánh. Theo hắn thấy, cho dù Hắc Lý chiếm cứ Khâm Châu, có khả năng nghe theo điều khiển của Lý Ngôn Khánh sao? Nhưng hiện tại xem ra, Hắc Lý...tựa hồ đã đầu hàng dưới trướng Lý Ngôn Khánh.

- Truyền lệnh xuống, gia tăng tốc độ hành quân.

Mạch Tử Trọng ở trên ngựa lại một lần nữa hạ lệnh, binh mã vốn đã hành quân cực nhanh, trong nháy mắt, lại một lần nữa đề tăng tốc độ.

Chuyện của Lý nhân nên để Lý nhân tự mình giải quyết.

Mặc dù phải trợ giúp Ninh Trường Chân, cũng phải tiến hành dưới tình huống bảo đảm an toàn cho nhà mình.

Nếu không, một khi Ung châu thất thủ, bản thân cũng sẽ đánh mất nơi sống yên ổn ở Lĩnh Nam...Đến lúc đó sẽ phụ thuộc vào Ninh Trường Chân, hay là nương nhờ vào Phùng Áng? Tính chất trên cơ bản giống nhau, hắn làm sao có thể bảo đảm lợi ích của Tiêu Tuy ở khu Lĩnh Nam? Mạch gia một nhà trung liệt. Từ khi bắt đầu theo Mạch Thiết Trọng vẫn luôn trung thành với Tuy Dương.

Cho dù hiện tại triều đình Đại Tùỳ của Tiền Đường do Tiêu thái hậu làm chủ, nhưng dù sao đó là huyết mạch duy nhất của Tùỳ Dạng Đế, cũng là chính thống của Đại Tùỳ. Phụ thân Mạch Mạnh Tài vì thay Tùỳ Dạng Đế báo thù, mà chết thảm trong loạn quân, đến hậu bối là Mạch Tử Trọng, lòng trung thành đối với nhà Tùỳ cuối cùng vẫn không thay đổi.

Thậm chí ngay cả Vũ Văn Phượng cũng nói bóng nói gió khuyên bảo hần, nhưng nếu không linh hoạt ứng phó còn là tử tôn của Mạch gia nữa không? Mạch Tử Trọng không còn lựa chọn nào khác.

- Đại nhân, có nên để mọi người nghỉ ngơi một lát không?

Một viên võ tướng thúc ngựa đi tới, thấp giọng nói với Mạch Tử Trọng:

- Các huynh đệ hành quân liên tục mấy ngày, không thể nghỉ ngơi và hồi phục, nếu cứ tiếp tục chạy đi như vậy, cho dù trở lại Tuyên Hoá, cũng khó có thể trọng dụng.

Đúng vậy, hôm trước sau khi rời khỏi Tuyên Hoá, hành quân gấp trong ngày. Vừa nghỉ ngơi được hai canh giờ, lại nhận được tin Tuyên Hoá gặp nguy, Mạch Tử Trọng không thể không lập tức xuất động binh mã, vội vàng quay về, tính ra trong thời gian vừa đi vừa về ba ngày, bọn họ chỉ nghỉ ngơi ba bốn canh giờ... Luân phiên đi lại như vậy, phần nào có ảnh hưởng đến tinh thần binh sĩ. Mạch Tử Trọng làm sao không biết đạo lý này, nhưng lại không thể không hạ quyết tâm.

Đối với những binh sĩ do chính tay hần huấn luyện, ngược lại có chút lòng tin. Xem ra nếu kiên trì một lát, có lẽ sẽ không có vấn đề.

- Cũng không phải mỗ gia lòng dạ độc ác, quả thật thể cục bức bách.

Đồng Hoàn phái người đưa tin, nói có nghịch phi xuất hiện xung quanh Tuyên Hoá ...Nhưng bọn hần có lẽ chưa kịp động thủ, cho nên chúng ta càng phải đẩy nhanh tốc độ, chỉ cần chúng ta quay về Tuyên Hoá, nghịch phi có lòng công thành, cũng sẽ có lòng cố kỵ. Đối với mỗ gia mà nói nếu có thể né tránh chiến sự thì phải tận lực né tránh.

Nơi này cách Tuyên Hoá cũng chỉ hai ba canh giờ, nếu các huynh đệ nghỉ ngơi một chút, chỉ sợ hành động càng thêm chậm chạp.

Truyền lệnh xuống, kêu các huynh đệ cố gắng một chút . . sau khi quay về Tuyên Hoá sẽ được nghỉ ngơi đầy đủ.

Viên võ tướng cũng không khuyên nhủ nữa, đành phải truyền mệnh lệnh cho các binh sĩ. Nhìn dáng vẻ mệt mỏi của bọn họ, bản thân Mạch Tử Trọng cũng cảm thấy có chút không đành lòng. Xem ra lòng dạ của mình vẫn chưa đủ cứng rắn. Trong đêm tối tiếp tục hành quân, nhưng trên đường đi đột nhiên lại có mưa phùn rơi xuống.

Mưa xuân vẫn còn lạnh, các binh sĩ hành quân trong mưa lại càng thêm khó khăn, đặc biệt là con đường Việt Tây. Sau khi trời mưa, đặc biệt lầy lội, rất nhiều xe ngựa phải dừng lại trên đường, có không ít binh sĩ, trên đường đi ngã chổng xuống đất.

- Đại nhân, không thể tiếp tục đi như vậy được.

Tướng lĩnh dưới trướng liên tục khuyên bảo, làm cho Mạch Tử Trọng cũng bắt đầu do dự.

- Đại nhân, dù sao hiện tại chúng ta cũng cách Tuyên Hoá không xa, nghịch phi cho dù hành động cũng có thể biết được, hơn nữa, nội thành không phải còn có chút binh mã hay sao? Đồng Hoàn trấn thủ trong thành, nghịch phi muốn đánh Tuyên Hoá, cũng không thể một lần là xong.

829. Chương 70: Thất Sách.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Mạch Tử Trọng suy nghĩ, cảm thấy lời này tựa hồ cũng có đạo lý.

- Đã như vậy, truyền lệnh kêu binh sĩ tìm chỗ trú mưa, nghỉ ngơi một lát.

Trận mưa này có lẽ sẽ không kéo dài quá lâu, đợi sau khi tạnh mưa, lại tiếp tục lên đường...Đúng rồi, đồ quân nhu trên xe tập trung lại một chỗ, lưu một nhóm người ở lại trông coi. Sau khi trở về thành Tuyên Hoá, lại phái người tới lấy về.

Con đường lầy lội như vậy, nếu trên xe chất quá nhiều quân nhu, thật sự rất khó gia tăng tốc độ. Dù sao nơi này cách Tuyên Hoá không quá xa, lưu những người này lại trông coi, có lẽ không xảy ra vấn đề.

Sau khi quân lệnh truyền xuống, binh mã lập tức đình chỉ tiến lên, nhưng rất nhiều binh sĩ thậm chí không đi tìm chỗ tránh mưa, trực tiếp kê tấm chắn lót dưới người, ngồi lên trên mặt đất lầy lội. Xem ra, mọi người thật sự rất mệt mỏi. Mạch Tử Trọng lắc đầu, bất đắc dĩ thở dài một hơi, trong lòng hấn không thể không bội phục thủ đoạn của Lý Ngôn Khánh ...Không uống phí một binh sĩ nào lại có thể khiến mình chật vật như vậy. Cũng may anh vợ Vũ Văn Thành Đô ở Tuyên Hoá đã khám phá ra mánh khéo của Lý Ngôn Khánh, nếu không mình không những mất đi hang ổ, mà những binh tướng nhà mình, nếu làm không tốt cũng sẽ tán loạn.

Dù sao, binh sĩ Tuyên Hoá phần lớn là chiêu mộ từ dân bản địa. Nếu quả thật Lý Ngôn Khánh chiếm cứ Tuyên Hoá, hậu quả kia thật đúng là không thể lường được.

- Kêu mọi người tìm chỗ khô ráo, đừng ngồi nghỉ trong mưa...Còn nữa phải thật cảnh giới, Lý Ngôn Khánh rất giỏi dùng kỳ binh, đừng để hấn có cơ hội đánh lên.

Mạch Tử Trọng cũng không khỏi không đề phòng.

Hấn tự mình dẫn người đi đốc thúc binh sĩ tránh mưa. Nhưng sau một hồi lâu, trận mưa này chẳng những có dấu hiệu ngừng lại, ngược lại càng ngày càng nặng hạt, nhiều binh sĩ thậm chí nằm ngủ say sưa dưới cơn mưa bên đường.

Ngay cả Mạch Tử Trọng cũng cảm thấy vô cùng mệt mỏi, sau khi xác nhận mọi người vô sự, hấn cũng tìm chỗ khô ráo, dựa vào một tảng đá, đặt roi ngựa lên đùi, nhắm mắt dưỡng thần. Nói thật, Mạch Tử Trọng cũng rất mệt mỏi, nhưng hấn là chủ soái, ngay lúc này, nhất định phải bảo trì trạng thái tinh lực tràn đầy, để ủng hộ sĩ khí của các huynh đệ. Hiện giờ, cách nhà đã không còn xa, trong lòng vẫn luôn căng cứng như dây cung, cũng theo đó mà buông lỏng.

- Công tử, thám thính vừa quay về bẩm báo, Tùy quân đình chỉ hành quân, đang trú mưa dưới đỉnh Tả Thủy bên ngoài ba mươi dặm.

Cơn mưa bất chợt hoàn toàn nằm ngoài dự tính của Lý Ngôn Khánh. Thời tiết Việt Tây chính là như vậy, thay đổi bất thường, làm cho người ta không thể dự đoán. Người ta thường nói: làm Đại tướng phải tinh thông thời tiết. Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa cũng có Khổng Minh mượn gió đông thuyết pháp... Ha ha, chỉ có điều đó chỉ là tiểu thuyết diễn dịch mà thôi, hoàn toàn khác xa với hiện tượng thiên văn bên ngoài. Thời tiết bình thường, Lý Ngôn Khánh thật ra có thể nhìn ra một hai cái, nhưng thời tiết Việt Tây....

- Mạch Tử Trọng dừng hành quân?

Lý Ngôn Khánh sau khi khẽ giật mình, chợt hiểu ra.

- Trận mưa này đến rất đúng lúc.

Vừa rồi hấn còn chửi trời mưa không đúng lúc, nhưng trong nháy mắt, lại thay đổi cách nói.

- Vương gia nói vậy là sao?

Đồng Hoàn liền hiếu kỳ hỏi thăm. Lý Ngôn Khánh tay vịn tường thành, đưa mắt nhìn bầu trời đen kịt phía xa.

- Mạch Tử Trọng, buông lỏng rồi.

- Sao?

- Ba ngày liên tục hành quân, đối với Tùy quân mà nói, đã ở trạng thái vô cùng mệt mỏi, nếu hấn cứ kiên trì, sau khi đến Tuyên Hoá, nói không chừng còn có một trận ác chiến...Vì vậy, hấn cần nghỉ ngơi.

Đồng Hoàn nghe xong lại càng cảm thấy hồ đồ. Nghỉ ngơi lẽ nào không tốt hay sao? Tùy quân trải qua một trận nghỉ ngơi, nói không chừng sẽ càng thêm hưng phấn. Nhưng nghe lời Lý Ngôn Khánh nói....

- Lão Đồng, người chưa bao giờ dẫn binh, cho nên không có loại nhận thức này.

Càng lúc mệt mỏi lại càng không thể nghỉ ngơi. Nếu hấn hấn tiếp tục xua binh, sau khi đến Tuyên Hoá, nếu cường công Tuyên Hoá chắc chắn sẽ có một trận ác chiến. Người nói xem, người nhà của những binh sĩ kia đều ở trong thành, các huynh đệ có thể nào không dốc sức liều mạng công kích được không?

Nhưng một khi nghỉ ngơi, thân thể sẽ càng mỏi mệt, tinh thần của các huynh đệ có lẽ có thể khôi phục một ít, nhưng sĩ khí....

Hắc hắc, lão Mạch thư giãn rồi.

Hấn cảm thấy sắp tới nhà rồi, cho nên không cần khẩn trương... Thật tình không biết, thư giãn thì dễ, còn muốn khẩn trương lại vô cùng khó khăn.

Đồng Hoàn nghe xong vẫn cái hiểu cái không, nhưng đại khái cũng hiểu được, Mạch Tử Trọng đành chỉ tiến lên, đối với đối phương chỉ có lợi chứ không có hại.

- Lập tức truyền lệnh cho La Đậu, tất cả bộ đội Hắc Lý tiến về trước hai mươi dặm.

Đồng thời, lệnh cho Hùng Khoát Hải, Ngư Bách Nhân thực hiện phương án thứ hai... Hắc hắc, nói không chừng trận chiến này chúng ta có thể không cần đổ máu cũng có thể giải quyết chiến đấu.

Mưa tạnh! Mạch Tử Trọng lại phát hiện, tình huống trở nên càng ngày càng tồi tệ....

Tùy quân cũng không vì nghỉ ngơi ngắn ngủi mà khôi phục thể lực, trái lại càng trở nên mỏi mệt không chịu nổi. Rất nhiều người thậm chí còn không còn sức đứng lên, chứ đừng nói đến cầm binh khí, lại hành quân gấp gáp quay về Tuyên Hoá nghỉ ngơi! Thậm chí ngay cả Mạch Tử Trọng cũng toàn thân đau nhức, đứng lên cũng phải cần thân vệ đỡ dậy.

Trước đó dùng mã giáo vô cùng thuận tay, lúc này lại trở nên đặc biệt nặng nề. Hấn cắn răng ngồi lên chiến mã, nhìn tướng sĩ Tùy quân hữu khí vô lực, liền âm thầm cười khổ. Sớm biết như vậy, chi bằng vừa rồi đội mưa tiến lên. Nếu không dừng lại nghỉ ngơi, nói không chừng các huynh đệ lúc này đã nằm ở quân doanh Tuyên Hoá, thoải mái ngủ yên.

- Lập tức phái người tiến về Tuyên Hoá trước, lệnh cho Đồng Hoàn phái người tới trước đón ứng.

Vừa rồi vì nguyên nhân buông lỏng, Mạch Tử Trọng cũng không phái người tới Tuyên Hoá thông báo.

Nhưng bây giờ xem ra, không phái người không được... Với tình hình tinh thần trước mắt của các huynh đệ, vạn nhất có chuyện gì ngoài ý muốn, căn bản là không cách nào chống cự.

Thất sách, thật sự là thất sách !

Mạch Tử Trọng âm thầm tự trách mình, nhưng ngoài mặt, hấn vẫn làm ra vẻ vô cùng phấn chấn, cổ vũ mọi người tiếp tục đi tới.

Trong nửa canh giờ, đội ngũ chỉ tiến lên khoảng mười dặm.

Hành quân như vậy khiến Mạch Tử Trọng bắt đầu trở nên nôn nóng.

Nhưng cũng may, hấn còn có thể khắc chế tính tình của mình. Tình huống xuất hiện như vậy, tổng kết lại, hấn cũng có trách nhiệm rất lớn.

Cho nên, sau khi Mạch Tử Trọng cưỡng chế tinh thần binh sĩ, không ngừng thúc giục binh mã tiến lên.

830. Chương 71: Quân Sĩ Phân Tâm.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Khoảng cách đến Tuyên Hoá càng ngày càng gần, trong lòng càng có báo hiệu điềm xấu. Nguyên nhân do đâu? Mạch Tử Trọng cũng không nói rõ được, có lẽ do bản thân hắn quá đa nghi.

- Đại nhân, đại sự không hay rồi!

Bỗng nhiên, thám thính phi ngựa đến báo:

- Phía trước khoảng năm dặm, có binh mã cản đường, thân phận vẫn chưa biết rõ.

Mạch Tử Trọng khẽ giật mình, vội vàng hỏi thăm:

- Có nhìn thấy cờ hiệu không?

- Không thấy cờ hiệu của đối phương!

Đây chắc chắn không phải người của Đồng Hoàn...Nếu như Đồng Hoàn dẫn người tới, nhất định sẽ giương cờ hiệu, báo hiệu thân phận.

Mạch Tử Trọng vội vàng thúc ngựa tiến lên, vừa đi vừa hỏi:

- Vậy đối phương có bao nhiêu người? Có thấy rõ bọn họ mặc trang phục gì không?

- Trời tối quá, không nhìn rõ nhân số. Nhưng nhìn trang phục, hình như là dáng vẻ của Lý nhân.

- Lý nhân?

Mạch Tử Trọng đột nhiên ghìm ngựa, mở lớn hai mắt. Lý nhân tại sao lại cản đường phía trước? Đúng rồi, anh vợ có nói xung quanh Ung Châu có Hắc Lý qua lại, chẳng lẽ là.

Hắn hít sâu một hơi, khàn giọng quát chói tai:

- Định tập kích, toàn quân kết trận, chuẩn bị giao phong.

Trong lúc nhất thời, Tù quân lập tức xuất hiện tình cảnh hỗn loạn.

Rất nhiều binh sĩ Tù quân không kịp phản ứng, chỉ dừng bước theo bản năng.

Mạch Tử Trọng cũng không dám do dự, sau khi phát quân lệnh, hắn dẫn theo thân vệ vội tới một mô đất cao, lấy tay che mắt nhìn ra xa. Từ phương xa tới đen truyền đến những tiếng bước chân dồn dập, thỉnh thoảng truyền đến tiếng ngựa hí, tiếng nổ...

Nhân số ước chừng có ba bốn ngàn người. Nhưng từ tiếng bước chân mất trật tự kia, có thể suy đoán đây không phải là binh mã được huấn luyện nghiêm chỉnh. Ngẫm lại cũng phải, Hắc Lý là một đám ô hợp, La Đậu mặc dù là Đô Lão, cũng chỉ hơi biết binh pháp mà thôi.

Nếu Hắc Lý quả thật lợi hại như vậy, nói không chừng đã sớm tiêu diệt Ninh Trường Chân, chứ làm sao có thể bị áp bách thê thảm như vậy? Mặc dù Lý Ngôn Khánh có thủ đoạn cao minh, nhưng cũng không phải thần tiên, không có bản lĩnh vùng đậu thành binh!

Nghĩ tới đây, tâm tình hơi có vẻ khẩn trương của Mạch Tử Trọng cũng theo đó mà trầm tĩnh lại. Nếu như người tới được huấn luyện nghiêm chỉnh, nghênh địch dưới tình huống đối phương đang mỗi một không chịu nổi, tất nhiên toàn quân sẽ bị diệt. Thế nhưng ...Mặc dù nhân số Hắc Lý khá nhiều, nhưng nếu giao chiến với những binh sĩ được huấn luyện của mình, chưa hẳn có thể chiếm được tiện nghi ! Điều này khiến Mạch Tử Trọng thêm phần tự tin.

- Châm lửa!

Tiếng bước chân càng ngày càng gần. Mạch Tử Trọng thậm chí đã có thể nhìn thấy bóng người lơ mờ. Hắn vừa chuẩn bị hạ lệnh, đối phương lại đột nhiên lớn tiếng la lên.

Sau đó, từng bó đuốc đột nhiên được thắp sáng, ước chừng có một hai ngàn bó. Vô số bó đuốc tụ tập lại một chỗ, giống như một biển lửa. Dưới ánh lửa, nguyên một đám binh sĩ Lý nhân mặc quần áo lam lũ, cái đầu thấp bé, trong tay cầm binh khí, xuất hiện trước mắt Mạch Tử Trọng.

- Truyền lệnh, đốt đuốc.

Đối phương cũng không lập tức công kích, mà đột nhiên dừng lại bên ngoài mười dặm. Đây rõ ràng là muốn đầu trận với mình! Mạch Tử Trọng thầm nghĩ: Một đám mọi rợ, chẳng lẽ ta lại sợ các người hay sao?

Hắn cũng hạ lệnh cho binh mã đốt đuốc lên, nhưng trong lòng lại cảm thấy có chút cổ quái: Những người này tụ tập ở đây, tại sao phía bên Tuyên Hoá không có động tĩnh gì cả?

Còn nữa, người phái tới Tuyên Hoá đã đi hơn nửa canh giờ, cho dù đi chậm, cũng phải có động tĩnh rồi chứ. Nhưng đến trước mắt, phương hướng Tuyên Hoá vẫn vô cùng yên tĩnh. Cung Tiễn Thủ bày trước trận, dưới ánh lửa, những mũi tên mơ hồ lóe ra hào quang rét lạnh.

Sau đó là Trường mâu thủ, sắp xếp thành hàng. Hai đội kỵ quân, ước chừng có khoảng trăm người, quanh quẩn hai bên quân trận. Mạch Tử Trọng ngồi vững trên yên ngựa, chỉ giáo về phía trước:

- Kêu gọi đầu hàng cho ta, kêu bọn chúng biểu thị thân phận, lập tức mở đường.

Nếu không tuân mệnh, lập tức giết chết bất luận tội!

Mệnh lệnh cường hành truyền xuống, lập tức có vài chục tên quân sĩ lao ra khỏi quân trận.

Mạch Tử Trọng ở Ung Châu, mặc dù có chút chiếu cố với dân chúng, nhưng trên vấn đề đối đãi chủng tộc lại đặc biệt cường ngạnh.

Bọn chúng lớn tiếng gọi, nhưng đối phương lại không có bất cứ động tĩnh gì.

Chẳng những không trả lời, ngược lại còn tiến về trước khoảng trăm mét.

Mặc dù là đám ô hợp, nhưng mấy ngàn người đẩy mạnh hành động vẫn sinh ra cảm giác áp bách cực lớn.

Mạch Tử Trọng nghiêm nghị quát:

- Phía trước dừng lại, nếu tiến thêm, giết chết bất luận tội.

Các quân sĩ còn chưa kịp mở miệng kêu gọi đầu hàng, đối phương đột nhiên bạo động. Trận hình tản ra hai bên, từ sau trận xuất hiện một đám nam nữ già trẻ tiến tới. Xem nhân số, ước chừng có bảy tám trăm người, bọn hắn đi đến sau quân trận của Lý nhân, liền dừng bước lại.

- Là ta đây!

- Cầu đầu tử, không được bắn tên ...

Quân sĩ Tùy quân lập tức ngăn người.

- Cha!

Có người cao giọng gọi, lập tức khiến cho quân trận liên tiếp bạo động. Mạch Tử Trọng cũng mê man! Vốn tưởng rằng sẽ có một trận chém giết đầy ác liệt, không nghĩ tới lại xảy ra cục diện như vậy.

- Những người kia là người nào?

Không đợi người bên cạnh trả lời, đám nam nữ già trẻ lại bắt đầu kêu lên:

- Con ą, Tuyên Hoá đã bị binh mã triều đình phái tới thu hồi. Nghe nói có hơn mười vạn đại quân tập kết ở Giang Thủy, bất cứ lúc nào cũng có thể lao đến nơi này. Triều đình không muốn Ung Châu đổ máu, cho nên phái Hà Nam Vương đến đây...Con ą, đầu hàng đi! Hà Nam Vương nói, sẽ không động đến dân chúng. Trước kia mọi người sống thế nào, sau này sẽ sống tốt hơn....

- Phu quân, bệnh của cha đã khỏi rồi.

Hà Nam Vương đã kêu thầy thuốc trong thành chữa bệnh cho chúng ta, hơn nữa không thu phí tổn.

- Ca ca, Hà Nam Vương nói, triều đình đã hạ sắc lệnh, ba năm không phục lao dịch... Chỉ cần người buông binh khí, có thể về nhà.

Mỗi người một câu, khiến dưới đỉnh Tả Thủy, vô cùng hỗn loạn.

Đám người Tùy quân đều cháng văng đầu óc, mắt nhìn thân nhân của mình đang đứng đối diện, không biết nên làm thế nào cho phải. Tuyên Hoá đã bị chiếm ? Mạch Tử Trọng há to miệng ba, nhìn trảng diện trước mắt, đầu ông ông vang lên. Xong rồi, Lý Ngôn Khánh rõ ràng chơi ta rồi.

Nhân tâm rối loạn... Cuộc chiến này, làm sao có thể tiếp tục tiến hành?

831. Chương 72: Cha Ta Là Lý Hiếu Cơ

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Mạch Tử Trọng không nhịn được cười, quả nhiên là phong cách của Lý Ngôn Khánh...

Không động thì thôi, một khi khê động thì như lôi đình. Tên này quả nhiên là yêu nghiệt, mỗi một bước đều tính toán tinh tường, thậm chí ngay cả thời cơ phục binh xuất hiện, cũng nắm giữ khéo léo. Bên mình vừa phân chân lại, lại gặp phải đả kích chính diện. Bọn người Hùng Khoát Hải dùng khỏe ứng mệt, còn mình thì sao...sớm đã trở thành vô cùng mệt mỏi. Chiến hay là trốn? Một lần nữa Mạch Tử Trọng rơi vào tình thế lưỡng nan. Nhìn thấy những quân sĩ của mình vừa vực dậy chút sĩ khí, trong nháy mắt lại trở về đáng vẻ ban đầu, rồi rầm trong lòng, thực sự khó lòng nói hết.

- Hùng Hắc Tử, chớ có can rờ, mỗ gia chiến một trận với người.

Năm đó khi ở Hắc Thạch Quan, Hùng Khoát Hải là giáo úy trong quân, còn Mạch Tử Trọng là Ứng Kích Lang Tướng, xem như là cấp trên của Hùng Khoát Hải. Hai người cũng không xa lạ gì nhau. Khi ở Cao Ly đã từng kề vai chiến đấu, Mạch Tử Trọng biết rõ lợi hại của Hùng Khoát Hải, cũng biết rõ tên này là một kẻ giết người không chớp mắt.

Hắn không muốn dây dưa với Hùng Khoát Hải, nhưng cũng không thể không dây dưa. Cục diện trước mắt, không tiến tức lui, không còn lựa chọn nào khác. Mạch Tử Trọng là người thẳng tính, hơn nữa có chút bướng bỉnh.

Nếu đã quyết định giết bằng được, như vậy hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng thay đổi chủ động khiêu chiến, ít nhất có thể kích thích sĩ khí bên mình. Buông mã giáo trong tay xuống, Mạch Tử Trọng thúc ngựa định tiến lên, nào ngờ Hùng Khoát Hải lại gờ búa lên, múa may trên không trung.

- Mạch đại nhân, đợi đã.

- Người định làm gì?

- Ha ha, Hùng mỗ ngược lại hy vọng có thể chiến một trận với Mạch tướng quân, chỉ là Vương gia nhà ta có lệnh, mời Mạch tướng quân tiến lên nói chuyện.

- Vương gia nhà người?

Mạch Tử Trọng khê giật mình, có chút không hiểu, hắn vừa dứt lời, chợt nghe phía sau đội hình của đối phương truyền đến một thanh âm tao nhã.

- Mạch Tử, đến lúc này, người còn muốn chiến nữa sao?

Sau khi thanh âm này vang lên, chỉ thấy binh mã đối phương đột nhiên tản sang hai bên.

Một nam tử mặc áo bào cưỡi một con chiến mã, từ trong quân đi ra. Gió sông thổi phần phật, làm tay áo của hắn lay động. Đáng vẻ phong nhã, làm cho hào khí trước trận của hai bên đột nhiên trở nên hòa hoãn. Sau khi Mạch Tử Trọng nhìn rõ người nam tử kia, cũng liền cười khổ.

- Lý phủ quân, lâu rồi không gặp.

- Mạch Tử à Mạch Tử, người thật làm cho ta hao hết tâm tư.

Lý Ngôn Khánh nhảy xuống ngựa, cầm roi bạc, nhẹ nhàng lắc đầu:

- Mỗi lần nhìn thấy người, luôn mang tới cho ta một đồng phiền toái, bắt đầu từ mười lăm năm trước, duyên phận của hai chúng ta thật sự sâu sắc....

Bất kể trước đó hấn nghiêng rằng nghiêng lợi với Lý Ngôn Khánh như thế nào, thậm chí còn gọi y là “Lý tặc”, nhưng khi thật sự nhìn thấy Lý Ngôn Khánh, cảm hận trong lòng Mạch Tử Trọng thoáng cái biến mất. Nghe thấy thanh âm giống như nỉ non của Lý Ngôn Khánh, Mạch Tử Trọng liền lộ ra một nụ cười đắng chát.

- Lý phủ quân, từ khi ta quen người, vì sao mỗi lần nhìn thấy người, ta đều rơi vào thế hạ phong?

Lần đầu tiên gặp Lý Ngôn Khánh là vì Bùi Thúc Vân. Kết quả thì sao, sau khi đã kích đại bại, bản thân phải lưu lạc rời khỏi Lạc Dương.

Lần thứ hai gặp Lý Ngôn Khánh, chính là ở Cao Ly, khi đó Mạch Tử Trọng biến thành kẻ tù đầy dưới bậc, còn Lý Ngôn Khánh lại trở thành ân nhân cứu mạng hấn. Sau này Lý Ngôn Khánh trở thành Hắc Thạch phủ Ứng Dương Lang Tương, Mạch Tử Trọng trở thành trợ thủ của hấn, độc thủ Cửu Sơn trại, lại trúng gian kế của Lý Mật, thậm chí làm hại Lý Ngôn Khánh thiếu chút nữa đánh mất Hắc Thạch Quan... Tính ra, lần nào Mạch Tử Trọng nhìn thấy Lý Ngôn Khánh, tựa hồ cũng không xuôi chèo mát mái. Lý Ngôn Khánh mỉm cười, nhìn Mạch Tử Trọng, sau một hồi trầm giọng nói:

- Mạch Tử, buông binh khí đi.

Chúng ta đã quen biết hơn mười năm, coi như là bằng hữu cũ... Đồng chí ngày xưa, bây giờ đối đầu với nhau, thực sự không phải tâm nguyện của ta. Cho dù người không thương tiếc bản thân, cũng phải yêu thương vợ con mình.

Nhưng người cũng thật là, tại sao lại đặt tên cho con mình là Mạch Đường Lao, người thật đúng là. . .

Lý Ngôn Khánh không nói đạo lý gì lớn lao, trên thực tế, hấn cũng biết rõ, Mạch Tử Trọng đã hết hi vọng.

Cả nhà hấn vô cùng trung thành với nhà Tùy, không thể dễ dàng đầu hàng. Nếu bức bách quá đáng, ngược lại sẽ làm hai người bọn họ bất hòa. Những lời này thoát nhìn như lời trêu chọc ôn hòa, nhưng lại rất hiệu quả. Chỉ ít khi Lý Ngôn Khánh nhắc tới nhi tử của Mạch Tử Trọng, một chút địch ý còn sót lại trong lòng Mạch Tử Trọng tựa hồ cũng biến mất

- Mạch Đường Lao thì sao chứ?

- Không sao cả, chỉ là cái tên này thật sự... Thật sự...

Lý Ngôn Khánh không biết nên trả lời như thế nào, lần đầu tiên hấn nghe thấy cái tên Mạch Đường Lao, thiếu chút nữa cười đến phát điên, tên gia hỏa này rõ ràng là cướp quyền đặt tên của thúc thúc người ta. Mạch Tử Trọng cau mày.

- Thật sự là thế nào?

Lý Ngôn Khánh cười hắc hắc, nụ cười này có chút không thu lại được. Hấn cười nghiêng ngả trên lưng ngựa, một hồi lâu mới nói:

- Cái tên này rất cực phẩm.

Nụ cười này của hấn khiến quân sĩ hai bên bất giác cũng thư giãn. Còn Mạch Tử Trọng thì giống như một con ngỗng ngốc, nghĩ thế nào cũng không thông, cái tên Mạch Đường Lao rất hay, Lý Ngôn Khánh hấn cười cái gì chứ?

- Được rồi, chuyện này để sau hãy nói.

Lý Ngôn Khánh cười một hồi, cuối cùng cũng dừng lại.

- Mạch Tử, ta bề bộn nhiều việc, không có thời gian nhiều lời với người, buông binh khí, theo ta quay về Tuyên Hoá. Nếu người muốn giúp ta, hãy giúp ta một tay; không muốn giúp ta, thì ở trong nhà hưởng thụ niềm vui gia đình.

Phượng Nhi và Tiểu Mạch Tử đang ở nhà chờ người... Tình hình lúc này, ta không nói nhiều nữa, người là người thông minh, chắc hấn nhìn ra được mánh khóe. Mạch gia một nhà trung liệt, ta không hy vọng đến

lượt người lại bị cắt đoạn huyết mạch, nghe lời ta, theo ta trở về. Đại cục thiên hạ, không phải chỉ dựa vào mình người là có thể vẫn hồi. Nếu sau này người thật sự không muốn lưu lại, đợi chiến sự Giang Tả có kết quả, ta sẽ đưa cả nhà người đi...Mạch Tử, nếu người tin ta, hãy nghe lời ta, ta tuyệt đối không làm khó cho người.

Chỉ mấy câu nói lại làm cho Mạch Tử Trọng im ắng hoàn toàn, hẩn lẳng lặng nhìn Lý Ngôn Khánh, một lát sau nói:

- Tại sao người phải bảo vệ Lý Đường?
 - Cha ta là Lý Hiếu Cơ, người nói ta có nên bảo vệ Lý Đường hay không ?
- Mạch Tử Trọng không phản bác được, sau một lúc lâu lại nói:
- Lẽ nào Tùy thất còn cơ hội?
 - Không có.
 - Vậy tại sao người . .

832. Chương 73: Phòng Ngạn Khiêm Nguy Kịch.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Lý Ngôn Khánh khoát tay, trầm giọng nói:

- Ta chỉ nói Tùy thất không còn cơ hội ở Trung Nguyên.

Nhưng người có biết, thiên hạ này rút cuộc rộng lớn bao nhiêu? Có Trương Trọng Kiên, Tùy Thất sẽ không tiêu vong, nhưng bọn hẩn sẽ không lưu lại Trung Nguyên, mà là dẫn thân vào thiên hạ rộng lớn hơn. Có lẽ một ngày nào đó, chiến loạn Trung Nguyên lại xảy ra, chính là cơ hội để Tùy thất người Đông sơn tái khởi...Sống ủy khuất, ít nhất còn có một phần hy vọng; chết trận lừng lẫy, cũng không còn cơ hội nào. Người hãy tự mình lựa chọn nên đi con đường nào....

Nếu như đổi lại là ta, ta sẽ chọn đường sống... Ít nhất, ta còn có thể mang hy vọng, kiên nhẫn chờ đợi.

Mạch Tử Trọng thần sắc phức tạp nhìn Lý Ngôn Khánh, một hồi lâu vẫn không nói lời nào. Hẩn thống khổ nhắm mắt lại, mã giáo trong tay thoáng cái cắm trên mặt đất, hẩn thở dài, nói khẽ:

- Đã như vậy, vậy ta sẽ tiếp tục chờ đợi.

Lý Ngôn Khánh lập tức như trút được gánh nặng, thở phào một cái, trên khuôn mặt thanh tú, lộ ra vẻ vui mừng, không cần liệu mạng người chết ta sống.

Chuyện này đối với Lý Ngôn Khánh mà nói, có lẽ là kết quả muốn nhìn thấy nhất....

Tháng hai năm Võ Đức thứ tư, Lý Ngôn Khánh sau khi trải qua gần ba tháng do dự, rốt cục đã mở ra được cục diện Việt Tây, đứng vững gót chân.

Nhưng, đây mới chỉ là bắt đầu.

Mặc dù đã cướp được Ung Châu và Khâm Châu, nhưng thế lực Ninh Trường Chân vẫn còn.

Còn Phòng thị Lĩnh Nam vẫn lắc lư bất định như trước, lập trường cũng không kiên quyết. Lý Ngôn Khánh biết rõ, muốn làm Phòng thị quyết định chỉ có một cách: dùng thủ đoạn lôi đình đánh tan Ninh Trường Chân, thu phục Giao Châu, sau đó Phòng thị mới có thể quyết đoán. Cho nên, sau khi nắm được Tuyên Hoá, Lý Ngôn Khánh lập tức mật lệnh cho thủ hạ tiến về Phiên Ngung trước, Ngôn Hổ và Ung Châu hiện giờ đang bách phê đợi hưng, rất nhiều chuyện cần xử lý. Mạch Tử Trọng giai đoạn trước làm rất tốt, tạo ra một nền tảng vững chắc cho Lý Ngôn Khánh.

Nhưng nếu nói đến diện rộng, vẫn còn cách Lĩnh thổ khá xa. Mặc dù Ung Châu không đủ Tiên thiên, không cách nào so sánh với Trung Nguyên. Trước kia, nhân khẩu khan hiếm, tính tổng thể Ung Châu, người Hán

chưa đủ năm vạn, Lý nhân chiếm cứ hơn tám vạn. Tỷ lệ Hán Lý mất cân đối nghiêm trọng, trong thống trị sau này, tất nhiên sẽ sinh ra mâu thuẫn không thể điều hòa. Ở phương diện này, Lý Ngôn Khánh càng cần nhiều giúp đỡ hơn nữa. Lý Đoan tuy là xuất thân binh nghiệp, lại có kinh nghiệm cực kỳ phong phú. Quan trọng nhất là, khi hắn làm quan, từng xử lý qua sự vụ dị tộc. Ở phương diện này, hắn có thể trợ giúp rất nhiều cho Lý Ngôn Khánh, cung cấp rất nhiều ý kiến phù hợp.

Đồng thời, Lý Ngôn Khánh lại phái người quay về Tương Châu, mật lệnh cho Đóa Đóa dẫn người, chuẩn bị xuất binh.

Lúc này Đóa Đóa ở Tương Châu đã thuận lợi xử lý xong sự vụ Bạch Y Di Lạc pháp đàn, cũng là lúc có thể đến đó. Từ Thế Tích và Tô Định Phương, cũng tiến triển thuận lợi. Lý Thế Dân trong một tháng xuất binh, đã bao vây hoàn toàn Nghi Đô.

Còn Từ Thế Tích thì công phá Nghĩa Đường, Đỗ Phục Uy chật vật chạy trốn, đến Kinh Sơn tìm nơi nương tựa Phòng Huyền Linh; Tô Định Phương từ La Sơn tiếp tục đông tiến, thế như chẻ tre, ngay cả ba nơi Quang Châu, Lư Châu, Hào Châu, quân lính đã kéo tới dưới thành, bỏ qua Giang Đô. Từ Thế Tích phối hợp với chiến lược của Tô Định Phương, cũng xua binh tiến mạnh.

Sau khi liên tục công phá Hoàng Châu, Thọ Châu, Thư Châu, binh lính tiến về Lư Châu, hoả lực tập trung ở Lương Sơn trấn, tạo thành xu thế tam giác với Tô Định Phương, nhắm vào Dương Châu ở phía xa. Trong lúc nhất thời, Giang Tả Lương Hồ, chiến hỏa tràn ngập.

Tiêu Tiễn lúc này cũng vô cùng lo lắng, một mặt phái binh cứu viện Nghi Đô, một mặt cầu viện Tiêu thái hậu của Tiền Đường. Chỉ có điều đúng lúc này Tiêu thái hậu đã là ốc không mang nổi mình ốc.

Giang Tả chiến cuộc thối nát, vượt quá dự tính của Tiêu thái hậu. Cho dù bà ta đã chuẩn bị chiến bại, nhưng không ngờ rằng, trong thời gian ngắn như vậy, bên mình bị mất hơn phân nửa. Đường quân cường thế, làm cho Tiêu thái hậu sợ hãi không thôi. Bà ta là nữ nhân có thủ đoạn, nhưng dù sao vẫn là nữ nhân, dưới tình huống này, không biết nên làm thế nào cho phải. Trái lại, Đường quân thế công như nước thủy triều, Giang Đô tràn đầy nguy cơ. Bên cạnh Tiêu thái hậu có hai đại phụ thân.

Đại biểu cho lợi ích bản địa Giang Tả là Trương Trọng Kiên, còn đại diện cho thế lực từ bên ngoài là Phòng Ngạn Khiêm. Nếu bàn về thân cận và tín nhiệm, Tiêu thái hậu thân thiết hơn với Phòng Ngạn Khiêm, xem hắn như cánh tay phải của mình. Thật không nghĩ đến, vào thời điểm mấu chốt, Phòng Ngạn Khiêm là thần tử vững chắc của Tiêu Tùy lại đột nhiên đổ bệnh không dậy nổi.

Từ sau mùa xuân, hắn đã hôn mê bất tỉnh.

Cho dù Tiêu thái hậu lệnh cho thái y Thiếu Nguyên Phương ra mặt cứu chữa, hiệu quả cũng không rõ rệt.

- Thái hậu, Phòng lão đại nhân sợ là không chịu được!

Trong Tây Tử Cung dưới Linh Ẩn sơn, Thiếu Nguyên Phương sắc mặt khó coi, hỏi bẩm Tiêu thái hậu.

- Lão đại nhân thể cốt vốn không khỏe, hắn sống ở phương bắc, lại thường trú ở Giang Tả, có chút không quen với khí hậu.

Hơn nữa lão đại nhân đã cao tuổi, thân thể càng suy yếu. Gần đây bề bộn nhiều việc chính vụ, cho nên thể cốt càng ngày càng kém...Thần y thuật không cao, khó có thể cứu chữa. Nếu là Tôn Tư Mạc Tôn thánh anh..., có lẽ còn có thể kéo dài một chút.

Tiêu thái hậu đã qua tuổi năm mươi, nhưng vẫn xinh đẹp như trước. Chỉ có ở chân mày xinh đẹp, khe xuất hiện nếp nhăn.

Nếp nhăn bên khóe mắt đã vô cùng rõ ràng. Bà ta mím chặt môi, một lát sau khe mở miệng nói:

- Xin hỏi lão đại nhân còn bao nhiêu thời gian?

- Có lẽ chỉ còn mấy ngày nữa thôi!

Tiêu thái hậu liền thở dài một hơi, phảng phất như tự nói:

- Đều đi rồi, đều đi rồi, để lại cô nhi quả mẫu chúng ta, làm thế nào mới được đây? Lẽ nào ý trời đã định, Tùy Thất ta cuối cùng không cách nào bảo toàn được tổ tông xã tắc sao?

Mặc dù Thiếu Nguyên Phương nhắc tới Tôn Tư Mạc, nhưng Tiêu thái hậu cũng biết rõ, khó có thể vãn hồi.

Đã lâu không nhắc đến Tôn Tư Mạc, hiện giờ hoàn toàn không thấy tung tích, không biết đang ở phương nào. Cho dù có biết, cũng khó có thể giữ được tính mạng của Phòng Ngạn Khiêm. Một lát sau, Tiêu thái hậu đột nhiên đứng dậy.

- Chuẩn bị xe, ai gia và thánh thượng sẽ tới Phòng phủ thăm lão đại nhân.

- Thái hậu, trời đã tối rồi.

- Ai gia biết rõ, nhưng nếu ai gia không gặp lão đại nhân, đêm nay chỉ sợ không ngủ được.

833. Chương 74: Qua Đời.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Các nội thị biết rõ Tiêu thái hậu đã quyết định, thì không thể nào ngăn cản... Tiêu thái hậu thay đổi ý phục, mang theo tiểu hoàng đế Dương Quá hơi có vẻ buồn ngủ, leo lên xe ngựa bên ngoài cửa cung. Tòa nhà của Phòng gia cách Tây Tử cung cũng không xa lắm. Một lát sau, đoàn người đã đi tới cổng lớn của Phòng gia. Chỉ thấy bên ngoài cửa lớn, có treo hai chiếc lồng đèn, nhẹ nhàng lắc lư trong gió đêm, lộ ra một vẻ vô cùng bi thương.

Nội thị tiến lên gõ cửa, một lát sau, đại môn mở ra.

- Đã muộn như vậy rồi, ai vậy!

- Bẩm báo với chủ nhân, có Thái hậu và Bệ hạ tới thăm.

Người tới tỏ nhiên nhiên không kịp phản ứng, sau giây lát sửng sốt, ánh mắt lướt qua bả vai người nội thị nhìn ra ngoài. Nhưng khi hần nhìn thấy rõ lá cờ trước xe ngựa, lập tức thay đổi sắc mặt. Phòng gia, là gia tộc quyền thế Sơn Đông. Nếu ở khu vực Trung Nguyên, cũng không coi là danh môn gì.

Nhưng nếu ở Giang Tả, nói khó nghe một chút, nơi triều đình Tiêu Tuyền có thể dừng chân, Phòng gia nổi lên tác dụng mấu chốt. Cho nên, người tới của Phòng gia, há có thể không nhìn rõ lai lịch lá cờ kia?

Hần vội vàng lộ vẻ cung kính, một mặt phái người thông báo với bên trong, một mặt quỳ rạp trên đất, nghênh đón Tiêu thái hậu tổ tôn. Một lát sau, chỉ thấy từ bên trong có một thiếu niên chạy ra. Xem dáng vẻ thiếu niên này có lẽ cũng chỉ hơn mười mấy tuổi, nhưng lại lộ ra vẻ đoan trang thành thực.

- Thần Phòng Trục, tiếp giá đến chậm, xin Thái hậu và Thánh thượng thứ tội.

- Đây là trưởng tôn của Phòng lão đại nhân, cũng là con trai trưởng của Phòng đại nhân Phòng Huyền Linh.

Có người nhận ra người thiếu niên này, vội vàng giới thiệu với Tiêu thái hậu. Tiêu thái hậu nói:

- Khanh gia, hãy bình thân. Đây không phải trên triều đình, hôm nay ai gia đến đây, là muốn thăm lão đại nhân.

- Gia tổ lúc cơm tối có tỉnh lại, hiện giờ đang phân phó sự tình. Thần xin được đi bẩm báo với gia tổ...

Phòng Trục chưa lớn tuổi lắm nhưng đã có tước vị.

Hai năm trước, khi Tiêu thái hậu định đô ở Bồ Đường, có phong thưởng cho mọi người. Phòng gia công huân lớn lao, cho nên Phòng Trục được phong làm Văn Kỵ Úy, là tước vị Võ tán quan. Cũng chính vì nguyên nhân này, Phòng Trục mới có thể tự xưng là “Thần”.

Tiêu thái hậu khoát tay nói:

- Đừng làm phiền . . Lão đại nhân thân thể không khỏe, vừa tỉnh lại cũng không nên xuống đất đi lại.

Cứ để ai gia qua đó thăm hỏi! Tiểu khanh gia, làm phiên người dẫn đường phía trước, Ai gia và Hoàng thượng cùng nhau đến thăm hỏi...

- Thần xin thay mặt gia tổ, tạ ơn Thái hậu và Thánh thượng.

Nói xong, Phòng Trục đứng dậy, đi phía trước dẫn đường .

Đoàn người của Tiêu thái hậu đi phía sau, bà ta nhìn người thiếu niên trầm ổn dẫn đường phía trước, không nhận được, nói với người bên cạnh:

- Phòng gia quả nhiên là nhân tài xuất hiện lớp lớp...Phòng Trục còn nhỏ đã có được phong cách của cha, sau này thành tựu nhất định là rộng lớn.

Nếu Tùy Dạng Đế còn sống, câu nói vừa rồi của Tiêu thái hậu có thể đã chú định Phòng Trục sau này thăng chức rất nhanh.

Nhưng Tiêu thái hậu cũng biết rõ, triều đình nhà mình có thể kiên trì bao lâu cũng khó mà nói, cho nên cũng chỉ cảm khái một câu, không còn biểu lộ bất cứ ý kiến gì. Đoàn người đi xuyên qua một cánh cửa, rất nhanh đi tới một tiểu viện độc lập nhưng yên lặng.

Đây cũng là nơi nghỉ ngơi của Phòng Ngạn Khiêm.

Hắn thích thanh tĩnh, hơn nữa là bệnh nhân, ngồi trong sân, có thể trực tiếp nhìn ra hồ Tây Tử xinh đẹp, cũng có lợi cho sức khỏe. Chỉ là lúc này, trong sân có vẻ rất náo nhiệt, rất nhiều người hầu đi ra đi vào, tựa hồ vô cùng bận rộn. Phòng Trục đang chuẩn bị đi vào, đột nhiên nghe thấy trong phòng truyền đến một tiếng khóc thê lương thảm thiết.

- Lão gia!

Thanh âm bén nhọn mà cao vút, mang theo vẻ tuyệt vọng vô tận. Trong chốc lát, toàn bộ sân nhỏ đều bạo động. Đám người hầu đứng ở cửa bắt đầu khóc rống nghẹn ngào, rơi lệ đầy mặt.

- Gia gia....

Tựa hồ dự cảm được gì đó, Phòng Trục bất chợt rung mình. Chỉ thấy hắn bất chấp đoàn người của Tiêu thái hậu vội vàng vọt vào trong phòng.

Tựa hồ như đồng thời, Thiếu Nguyên Phương cũng kịp phản ứng, không đợi Tiêu thái hậu phân phó, hắn cũng vội vàng đi vào.

Tiêu thái hậu ngậy người đứng ở cửa sân, không biết nên làm thế nào cho phải.

- Bà nội, bọn họ làm sao vậy?

Tiểu hoàng đế Dương Quá non nớt, nhìn thấy mọi người nghẹn ngào khóc rống lên, không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Tiêu thái hậu cố nén tâm tư cực kỳ bi ai, nhẹ nhàng vuốt ve đầu tiểu hoàng đế.

- Bà nội cũng không biết, có lẽ không có gì. Phạt tổ phù hộ, ngàn vạn lần đừng để xảy ra chuyện không may!

Tiêu thái hậu biết rõ chuyện gì đã xảy ra, thế nhưng trong lòng lại mơ hồ có chút chờ đợi, hy vọng mình đã đoán sai. Một lát sau, Thiếu Nguyên Phương sắc mặt tối tăm phiên muện từ trong phòng đi ra.

- Thiếu ái khanh, tình hình thế nào rồi?

Thiếu Nguyên Phương nuốt nước bọt, cười khổ một tiếng, lắc đầu.

- Lão đại nhân hắn. qua đời rồi!

- A!

Tiêu thái hậu chỉ cảm thấy trong đầu vang lên tiếng ông ông, sau đó liền cảm thấy trời đất quay cuồng.

Chuyện bà ta sợ nhất đã xảy ra . . Thế nhưng Phòng khanh à Phòng khanh, tại sao giây phút cuối cùng người không chỉ điểm cho ai gia, cứ như vậy mà buông tay ra đi?

Chỉ để lại cô nhi quả mẫu ai gia, sau này có thể dựa vào người nào chứ?

Trong đầu Tiêu thái hậu hoàn toàn trống rỗng, ngây người tại chỗ.

Lẽ nào trời không giúp ta?

Tại sao đúng vào lúc này lại cướp đi tánh mạng của Phòng khanh ?

Một loại cảm giác mềm yếu chưa bao giờ có, chạy thẳng lên não. Nhưng dù sao Tiêu thái hậu không phải nữ nhân bình thường, rất nhanh đã sửa sang lại tâm tình

- Mọi người theo ai gia đi vào, tiễn đưa lão đại nhân một đoạn đường.

Bà ta sửa sang lại quần áo, duỗi tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của tiểu hoàng đế. Đúng lúc này, nhìn thấy từ trong phòng có một phu nhân đi ra.

Nhìn dáng vẻ người này đại khái khoảng trên 30, lông mày thanh tú, có chút quyến rũ. Giữa chân mày, toát ra vẻ khí khái hào hùng, trên mặt mặc dù mang theo vẻ bi thương nhưng lại cực kỳ trầm ổn.

- Đây là thiếp thất của Tiểu phòng đại nhân, Vương thị !

Vương thị đi đến trước mặt, thanh âm hơi có chút run rẩy.

- Nô tì Vương thị, khấu kiến Thái hậu và Bộ hạ.

Lão gia nhà ta đã ra đi, chủ mẫu bởi vì bi thương quá độ nên hôn mê bất tỉnh....Nhưng lão gia trước khi ra đi, có để lại một phong thư, nói phải trao cho Thái hậu.

834. Chương 75: Lý Thế Dân Tới Gặp.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Tiêu thái hậu khẽ giật mình, vội vàng nhận lấy phong thư trên tay Vương thị. Nhìn chữ viết quen thuộc trên phong thư, Tiêu thái hậu không kìm nén được, chảy nước mắt.

Chiến sự Lương Hồ đã gần kết thúc.

Đúng như trên dưới Lý Đường đã đề cập, Tiêu Tiển chẳng qua là một bộ xương khô trong mộ, không đáng coi trọng. Ban đầu khi Lý Uyên khởi sự, Tiêu Tiển bị ép buộc quy hàng; cho nên Tiêu thái hậu mới có thể đứng vững gót chân ở Giang Đông, người này lập tức bất hòa với Lý Đường, chẳng những giết chết quan viên Lý Đường phái đi, mà còn tự lập vương, thực hiện mộng đẹp hoàng đế ở Lương Hồ. Theo Tiêu Tiển thấy, hợp lực với Tiêu thái hậu, chống lại Lý Đường cũng không khó khăn, chỉ là Lý Đường hung hãn vượt quá dự liệu của Tiêu Tiển.

Lý Thế Dân vốn là người khéo dụng binh, lại có Lý Tịnh chuyên môn trừ tính cho hắn, vì vậy y vừa kiên quyết chấp hành, lại vừa linh hoạt giảo quyệt. Nghi Đô bị bao vây khiến cho Tiêu Tiển rất khẩn trương, hắn cũng không dám xem thường, vội vàng lệnh cho Đồng Phúc Trân ở Kinh Môn xuất binh giải cứu. Vì vậy, Lý Thế Dân bị vây khốn là giả, thăm dò Kinh Môn là thật. Viện binh của Phúc Trân vừa mới xuất động, Lý Thế Dân lập tức sai Lý Viện phục kích giữa đường....Ngày 28 tháng 2 năm Vô Đức thứ tư, Lý Đạo Huyền đang ác chiến với Phòng Huyền Linh tại Kinh Sơn, đột nhiên vượt sông xuất kích, vây khốn Kinh Môn, môn hộ Giang Lăng.

Một khi Kinh Môn thất thủ, Giang Lăng sẽ gặp nguy hiểm trong sớm chiều.

Nhưng lúc này trong tay Tiêu Tiển không có nhiều binh mã, đồng thời còn phải tử thủ Giang Lăng, làm gì còn thời gian đi giải cứu Kinh Môn?

Bất đắc dĩ, Tiêu Tiển đành phải một lần nữa điều động sứ giả tiến về Tiền Đường, khẩn cầu Tiêu thái hậu niệm tình đồng tông, xuất binh cứu viện, chỉ là Tiền Đường hiện giờ.

Ngày 26 tháng 2 năm Vô Đức thứ tư, Tiêu thái hậu hạ chiếu, lệnh cho Thái thú Giang Đô là Tạ Ảnh Đăng suất binh tử thủ Giang Đô.

Ba vạn tinh binh dưới trướng trong mười ngày nhanh chóng vượt sông, tử thủ Giang Ninh, chống cự công kích của Lý Đường. Giang Ninh là môn hộ của Giang Tả. Lưng dựa vào núi Chung, trực diện Đại Giang. Nếu Giang Ninh thất thủ thì Lý Đường có thể thông suốt, thẳng đến Tiền Đường. Nói không khoa trương, Giang Ninh chính là đường sinh tử của Tiêu Tuyền.

Đối diện với thế như chẻ tre của Tô Định Phương và Từ Thế Tích, tiến quân thần tốc, Tiêu thái hậu làm gì còn dư lực, giải cứu Tiêu Tiển. Trên thực tế, nếu không biết rõ tình huống của Tiêu Tiển, Tiêu thái hậu còn muốn cầu viện Tiêu Tiển.

Trong tình thế này, những lời hùng hồn “Sẽ đánh bại Giang Tả Lý Đường” của Tiêu Tiển tựa hồ đã biến thành trò cười.

Tháng ba, mưa rơi rải rác, những chiếc thuyền chài nằm trên mặt sông, lộ ra sự yên tĩnh vô tận. Lý Thế Dân dưới sự hộ vệ của Tần Quỳnh và Trình Tri Tiết, lặng yên từ Nghi Đô đến Kinh Môn thành.

Lúc này, Kinh Môn đã bị đoàn đoàn Đường quân bao vây...Lý Đạo Huyền mang gần mười lăm vạn binh mã hai châu, bao vây chặt chẽ Kinh Môn. Tổng quản Trịnh Nguyên Thạo của Dự Châu, sau khi giao phó binh mã cho Lý Đạo Huyền liền hoàn thành nhiệm vụ.

Lý Đạo Huyền mặc dù mới mười tám tuổi, nhưng chỉ huy mười vạn đại quân lại dễ dàng như trở bàn tay. Từ khi mười hai tuổi đến Cửng huyện, dưới sự dạy dỗ của bốn người Lý Ngôn Khánh, Lý Đạo Huyền đã không còn là một thiếu niên ngây thơ ngày xưa nữa.

Theo Lý Ngôn Khánh hết lần này đến lần khác đại thắng, ngưỡng mộ của Lý Đạo Huyền đối với Lý Thế Dân đã dần dần chuyển dời đến Lý Ngôn Khánh. Người ta thường nói, sức mạnh của tấm gương là vô cùng lớn. Khi Lý Đạo Huyền ngưỡng mộ Lý Thế Dân, ngưỡng mộ hần Huyền Giáp thiên binh không gì không đánh được, bách chiến bách thắng; ngưỡng mộ Lý Thế Dân trước mỗi trận chiến đều anh dũng giết địch. Ở Cửng huyện, sau khi Lý Đạo Huyền học xong mưu lược, lúc này trong mắt hần, hành vi của Lý Thế Dân đã biến thành lỗ mãng, biết Lý Thế Dân đến, Lý Đạo Huyền lập tức ra đại doanh nghênh đón. Hần cung kính tiến lên chào hỏi Lý Thế Dân:

- Mặt tướng Lý Đạo Huyền, bá kiến Thượng thư lệnh, Thiên Sách Đại tướng quân.
- Thập cửu đệ cần gì phải đa lễ như vậy?

Lý Thế Dân nhảy xuống ngựa, đỡ Lý Đạo Huyền đứng dậy.

Lý Đạo Huyền nghiêm mặt nói:

- Trong quân doanh, pháp lệnh dày đặc. Đại tướng quân chính là thống soái Giang Tả, mặt tướng làm sao có thể thất lễ.

Trong lời nói, lộ ra vẻ vô cùng tôn kính.

Nhưng Lý Thế Dân lại có thể cảm giác được, bên trong tôn kính của Lý Đạo Huyền toát ra sự xa cách khó hiểu.

Bất giác hần xấu hổ cười cười, Lý Thế Dân nói:

- Thập cửu đệ trưởng thành rồi.

Từ năm Đại Nghiệp mười hai, Lý Đạo Huyền rời khỏi Hạ châu, sau khi trải qua nhiều nơi rồi đến Cửng huyện, hai người tựa hồ cũng không còn gặp nhau nữa.

Có lẽ, trong ấn tượng của Lý Thế Dân, Lý Đạo Huyền vẫn chỉ là một đứa trẻ không hiểu chuyện, cả ngày vây quanh hần.

Chỉ là lần này gặp mặt, lại làm cho Lý Thế Dân thất vọng.

Lý Đạo Huyền và hần, tựa hồ mất đi vài phần thân cận, hơn nữa lại có vẻ lạ lẫm.

Hai người quay lại đại tướng trung quân, Lý Thế Dân khen:

- Đạo Huyền còn nhỏ tuổi nhưng dùng binh bày trận lại cay độc.

Nhìn cách bố trí xây dựng cơ sở tạm thời của Lý Đạo Huyền, Lý Thế Dân cũng không dám có nửa phần xem thường.

Hần vốn ôm tâm tư lôi kéo, chiếm đoạt binh mã Tương Châu đến Kinh Môn, nhưng bây giờ xem ra, chuyện này có chút khó khăn. Lý Đạo Huyền dùng binh, mặc dù có vẻ non nớt, nhưng lại không gì sơ hở. Điều này cũng làm cho Lý Thế Dân muốn tìm cơ chiếm đoạt binh mã Tương Châu lập tức khó khăn hơn rất nhiều. Lý Đạo Huyền nói:

- Đại tướng quân đến Kinh Môn, không biết có gì chỉ giáo?

- Thập cửu đệ, chúng ta là người một nhà, không cần nói nhiều.

Hiện giờ, Hậu Lương sắp bị tiêu diệt, Tiêu Tiển đã không đáng để lo. Cuộc chiến Kinh Môn nói là mấu chốt diệt Lương, chỉ bằng nói là mấu chốt bình định Giang Tả. Theo mật thám do thám cho biết, Thượng thư Tiêu tùy Phòng Ngạn Khiêm đã ốm chết mấy ngày trước, chỉ còn lại Trương Trọng Kiên cô độc chống đỡ tình thế nguy hiểm. Tiêu tùy tập kết binh mã, vứt bỏ Giang Đô, tử thủ Giang Ninh, khiến cho cuộc chiến Giang Tả trở nên có chút phức tạp... Nhưng khiến ta lo lắng nhất vẫn là binh mã Tùy quân dưới trướng Phòng Huyền Linh Kinh Sơn. Binh mã dưới trướng Phòng Huyền Linh mặc dù không quá nhiều, nhưng đều là quân tinh nhuệ, Phòng Huyền Linh bất ngờ tập kích Dĩnh châu, Phòng Ngạn Khiêm tựa hồ phân phối lại toàn bộ bộ hạ cũ ở Đan Dương trước kia dưới trướng Phòng Huyền Linh ... Phòng tộc bất diệt, Giang Tả tất có khổ chiến.

Ánh mắt Lý Thế Dân sáng quắc, chăm chú nhìn Lý Đạo Huyền.

Hần hy vọng có thể nhìn thấy suy nghĩ trong lòng Lý Đạo Huyền hiện ra trên mặt hần.

835. Chương 76: Nhường Binh Quyền.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Nhưng Lý Đạo Huyền sớm đã không còn là một thiếu niên mới ra đời. sau bốn năm tôi luyện ở Củng huyện, đã học được cách kiềm chế cảm xúc. Hần trầm giọng nói:

- Đại tướng quân nói rất phải....

Mạt tướng và Phòng Huyền Linh giao chiến mấy lần, binh mã dưới trướng hần, chính xác vô cùng dùng mãnh. Mọi người thường nói Đan Dương xuất hùng binh, quả nhiên danh bất hư truyền. Phòng Huyền Linh đóng sáu vạn quân Đan Dương ở Kinh Sơn, trước đó Đỗ Phục Uy bại trận, lại đã mang đến hai vạn đội ngũ.

Trong tay Phòng Huyền Linh hiện tại đang sở hữu tám vạn quân hung hãn, muốn một hơi tiêu diệt hết tám vạn quân tinh nhuệ này, chỉ sợ không hề dễ dàng.

- Cho nên, ta cần Thập cửu đệ phối hợp.

Ý tứ của Lý Thế Dân lúc này đã rất rõ ràng.

Lý Thế Dân chỉ thiếu chút nữa nói trắng ra với Lý Đạo Huyền:

- Giao binh mã trong tay ngươi cho ta, ngươi thích làm gì thì làm.

Lý Đạo Huyền cau mày, trầm ngâm không nói

Một lát sau, hần ngẩng đầu lên trong ánh mắt hi vọng của Lý Thế Dân.

- Đại tướng quân, hy vọng mạt tướng phối hợp như thế nào ?

Lý Thế Dân nhìn Lý Đạo Huyền, trong nội tâm cực kỳ đắng chát. Hắn biết rõ, nếu nói thẳng ra, như vậy tình huynh đệ nhà mình cũng sẽ phai nhạt.

Thế nhưng trong cuốn mười Bình Nam của Lý Tĩnh từng có nói: Lý Thế Dân định tranh chấp với Lý Kiến Thành, như vậy trong tay tất muốn nắm giữ binh quyền.

Thái độ mập mờ của Lý Đạo Huyền, cuối cùng vẫn chưa biểu hiện ý muốn dựa vào.

Lần này Lý Thế Dân chủ trì cuộc chiến Bình Nam, nói trắng ra là muốn giành chiến công, đạt được đại danh vọng, đồng thời khống chế binh mã Giang Tả. Từ Thế Tích và Tô Định Phương tiến độ quá nhanh, khiến Lý Thế Dân cảm nhận được áp lực khó hiểu.

Nếu như hai người vượt sông thành công, như vậy cuộc chiến Bình Nam lần này, ánh sáng vinh quang của Lý Thế Dân ít nhất sẽ giảm bớt năm thành. Hoặc là Từ, Tô quy thuận Thiên Sách phủ, hoặc là Lý Thế Dân kèm chế binh mã Từ, Tô, khiến cho công đầu Bình Giang không rơi vào nhà khác? Quy thuận? Lý Thế Dân nhất định gờ hai tay hai chân tán thành, nếu Từ Thế Tích và Tô Định Phương nguyện ý gia nhập vào Thiên Sách phủ ... thế của hắn nhất định sẽ như hổ thêm cánh.

Thái Quỳnh cũng thế, Trình Giảo Kim cũng thế, là chiến tướng, chứ không phải soái tài. Từ điểm này mà nói, trong lòng Lý Thế Dân biết rất rõ. Lý Tĩnh hiện tại không ở bên cạnh, mà Vương Thông lại khéo mưu lược, không giỏi binh sự. Hắn làm sao lại không hy vọng, Từ Thế Tích và Tô Định Phương tìm nơi nương tựa vào mình?

Trước khi đến Kinh Môn, Lý Thế Dân không phải không phái người thám thính ý tứ của hai người Từ, Tô nhưng không có kết quả, làm cho Lý Thế Dân rất thất vọng. Từ Thế Tích cũng vậy, Tô Định Phương cũng vậy, thái độ đều rất mập mờ. Mặc dù không cự tuyệt, nhưng cũng không đáp ứng. Trên thực tế, không đáp ứng nghĩa là cự tuyệt. Lòng trung thành của Từ, Tô đối với Lý Ngôn Khánh có phần khiến Lý Thế Dân cảm thấy ghen ghét. Kỳ thật, đối với đám người dưới trướng Lý Ngôn Khánh, Lý Thế Dân có thể nói là ghen tị vô cùng.

Đỗ Như Hối cương trực thiện đoạn; La Sĩ Tín dũng mãnh vô địch; Lưu Hắc Thát giáo quyết linh hoạt, Tân Văn Lễ trầm ổn cay độc... Nhưng quan trọng nhất là những người này vô cùng trung thành và tận tâm với Lý Ngôn Khánh. Trước đó Lý Thế Dân phái người đi dò xét bọn người Đỗ Như Hối, kết quả cũng không hài lòng lắm. Về phần Từ Thế Tích, đó là phát tiểu của Lý Ngôn Khánh, còn Tô Định Phương, thậm chí hai đời xuất lực cho Lý Ngôn Khánh. Ngoài ra, còn có Bùi Hành Nghiêm và Tiết Vạn Triệt đều có qua lại vô cùng thân thiết với Lý Ngôn Khánh. Tiết Thu tài hoa xuất chúng, thanh danh hiển hách, làm người thanh cao, nhưng lại không ngớt khen ngợi Lý Ngôn Khánh. Lý Ngôn Khánh, Lý Ngôn Khánh, Lý Ngôn Khánh.... Bất kể đi đến đâu cũng nghe thấy cái tên Lý Ngôn Khánh, cho dù là đóng quân ở Man châu, Lý Thế Dân cũng thường xuyên nghe thấy cái tên Lý Ngôn Khánh.

Quỳ Châu thuộc về Ba Thục, người miền núi Lý Liêu chiếm đa số. Lý Ngôn Khánh còn là phò mã Lý Liêu, ngay cả Liêu nhân cũng nguyện thần phục hắn. Ba chữ Lý Ngôn Khánh kia quả thực đã mang đến cho Lý Thế Dân áp lực quá lớn.

Nếu không có Lý Ngôn Khánh ...cho dù Từ Thế Tích và Tô Định Phương không chịu quy thuận, Lý Thế Dân sẽ không để ý đến vấn đề hai người có thể cướp lấy công huân. Vấn đề là nếu hai người này chiếm công, nhất định sẽ ghi tạc danh nghĩa của Lý Ngôn Khánh. Cho dù hiện tại Lý Ngôn Khánh bị ném ở nơi hoang vu Lĩnh Nam, vẫn có thể mang đến hoang mang vô tận cho Lý Thế Dân. Bây giờ nhìn tình huống của Lý Đạo Huyền... Lý Thế Dân do dự một lát, trầm giọng nói:

- Phòng Huyền Linh giáo quyết cay độc, quỷ kế đa đoan.

Đạo lý “môi hở răng lạnh” hắn biết rất rõ, chỉ là nếu bên phía đệ không để lộ sơ hở, hắn quả quyết sẽ không mắc lừa.... Cái chết của Phòng Ngạn Khiêm làm cho Tiêu Tuyền đang rơi vào rung chuyển. Nếu Trương Trọng Kiên nuốt được cơn tức này, nhất định sẽ điều động tám vạn quân hung hãn của Phòng Huyền Linh quay về Giang Tả. Như vậy, cho dù bình định Hậu Lương, bước tiếp theo sẽ đánh chiếm Giang Tả, thế tất sẽ thu được ảnh hưởng cực lớn. Thập cửu đệ, ta thực không muốn các tướng sĩ phải chết vô ích, cho nên quyết ý tiêu diệt Phòng Huyền Linh ở bờ Giang Tả. Ta cần người nhượng xuất binh quyền, đồng thời lệnh cho nhị

tướng Từ, Tô tập trung hoả lực ở Lịch Dương và Giang Dương, tạm thời không xuất kích, Tiêu Tuy tất nhiên sẽ buông lỏng, cũng sẽ không nóng lòng điều binh mã Kinh Sơn.

Như vậy, ta có thể tranh thủ đầy đủ thời gian, đến tiêu diệt quân sở thuộc của Phòng Huyền Linh và Đỗ Phục Uy...Chỉ là, người cần chịu ít ủy khuất, đồng thời còn phải đến Lư Châu, giúp ta khuyên bảo hai người Từ, Tô, tận lực kéo dài thời gian, để đổi lấy chiến cơ.

Lý Đạo Huyền bất động thanh sắc, thế nhưng trong lòng, vẫn không khỏi thở dài một tiếng. Một loại cảm giác mất mát, tự nhiên sinh ra, hẳn không nói rõ được vì duyên cớ gì, chỉ là cảm thấy rất thất vọng.

Tranh đấu trên triều đình hiện giờ đã lan đến gần trong quân...Không trách được Dương Chân ca ca có nói, muốn làm quân nhân thuần túy, cũng không phải chuyện dễ dàng.

- Đại tướng quân đốc chiến Giang Nam, mặt tướng cũng là tôi tớ dưới trướng Đại tướng quân.

Nếu Đại tướng quân có lệnh, mặt tướng đương nhiên phải tuân theo...Chỉ là việc này ta phải báo với triều đình, kính xin Đại tướng quân thứ lỗi.

Ngữ khí đầy lạnh lùng, làm cho trong lòng Lý Thế Dân cảm giác đắng chát. Thập cửu đệ đã không còn là đứa trẻ ta nói cái gì cũng nghe theo năm nào....

836. Chương 77: Cao Lý Hành.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Nhưng Lý Thế Dân ngược lại không lo lắng triều đình sẽ có chỉ trích gì đó, dù sao việc này danh chính ngôn thuận, tiêu diệt bộ đội sở thuộc Phòng Huyền Linh, đối với cuộc chiến bình định Giang Tả, có ý nghĩa cực kỳ trọng yếu, chỉ là tình huynh đệ sợ sẽ không còn?

- Ủy khuất Thập cửu đệ rồi....Đúng rồi, Đạo tông ít ngày nữa sẽ đến Tương Châu, các người cũng lâu rồi chưa gặp nhau.

Lý Đạo Tông là là đường chất của Lý Trắc, cha hẳn Lý Thiệu, đã chết trước khi Lý Trắc bình định Quan Trung.

Năm Vô Đức, sau khi Lý Trắc đăng cơ, truy phong Lý Thiệu làm Đông Bình Vương. Năm 14 tuổi Lý Đạo Tông được phong làm Lược Dương quân công, Tả Thiên Ngưu Bì Thân. Từ đó đến nay, Lý Đạo Tông từng đi theo Lý Thế Dân, tham gia cuộc chiến Bách Bích, chiến công không tầm thường. Hẳn lớn hơn Lý Đạo Huyền một tuổi, hai người tựa hồ là bạn cùng lứa, cho nên quan hệ vô cùng tốt. Lý Thế Dân muốn dùng phương thức này để văn hồi tâm tư Lý Đạo Huyền.

Chỉ có điều Lý Đạo Huyền cười nói:

- Đạo tông ca ca quân vụ bận rộn, ta không thể quấy rầy hẳn Còn nữa, hai người Từ Thế Tích và Tô Định Phương hành quân thần tốc, sau khi ta chuyển giao binh phù, lập tức lên đường, tiến đến khuyên bảo bọn họ, nếu không... Ha ha, Đại tướng quân biết đấy, hai người kia cũng không quá nghe theo lời ta, nếu ta không tự mình đến nơi, chỉ sợ khó có thể khuyên bảo.

Ngụ ý của lời này rất rõ ràng, ý nói với Lý Thế Dân, ta không muốn tham gia vào chuyện của người.

Ta chỉ muốn làm một quân nhân thuần túy, quân lệnh không thể trái, người kêu ta giao nhượng binh quyền không có vấn đề, nhưng không có nghĩa ta không có ý kiến khác

- Mặt tướng xin phép đi chuẩn bị, cáo lui.

Lý Đạo Huyền chấp tay, thối lui ra khỏi đại trướng trung quân. Lý Thế Dân cười khổ, nhìn theo bóng lưng Lý Đạo Huyền, bất đắc dĩ thở dài

- Điện hạ, kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào ?

Trình Giảo Kim tiến lên một bước, nhẹ giọng hỏi thăm.

Lý Thế Dân thu lại tâm tình cô đơn.

- Đợi sau khi Đạo Huyền giao ra binh quyền, ngày mai lập tức truyền tin, nói hấn bị bệnh nặng, không cách nào tiếp tục quản lý quân vụ, tất cả binh mã do Đạo Tông tiếp nhận...Ba ngày sau Đạo Tông sẽ đến Kinh Môn.

Đối tượng trước khi lâm trận, chính là tối kỵ binh gia, Lý Thế Dân hiểu được đạo lý này, Phòng Huyền Linh đồng dạng cũng hiểu được.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu Lý Thế Dân bí mật đến Kinh Môn, hấn muốn tạo ra một hiện tượng giả, giống như Đường quân Kinh Môn xuất hiện hỗn loạn, dẫn đến Phòng Huyền Linh vượt sông tập kích, chỉ cần giết chết Phòng Huyền Linh, chẳng khác nào chặt đứt một cánh tay của Tiêu Tuy, nếu Phòng Huyền Linh chiến bại, Lương quân Kinh Môn tất nhiên sẽ hỗn loạn. Đến lúc đó, hấn có thể cướp lấy Kinh Môn, công chiếm Giang Lăng...

- Vậy phía bên Lĩnh Nam

- Hành Cung hiện giờ chắc hấn đã đến Giao Châu.

Khâu Hòa sớm có ý quy thuận, lão Khâu qua đó khuyên bảo, có lẽ sẽ không có quá nhiều trở ngại. Tiêu Tiển diệt vong, Giao Châu lại quy thuận...Thế cục Lĩnh Nam tất nhiên sẽ trở nên càng thêm phức tạp. Thế cục Lĩnh Nam trở nên phức tạp, đối với Lý Thế Dân có chỗ tốt gì sao?

Có lẽ không có, nhưng ít ra có thể khiến phía bên Lý Ngôn Khánh đau đầu thoảng qua, tạm thời không cách nào bắt ra, nhúng tay vào chiến sự Giang Nam.

Chỉ là, không biết được Phòng Huyền Linh, có thể mắc lừa hay không?

Ngay lúc Lý Thế Dân đang tâm tình với huynh đệ của mình thì Cao Sĩ Liêm ở phía xa xa cũng đang lo phiền ở trong căn nhà ánh đèn dầu mờ mờ không rõ ánh sáng.

Cao Sĩ Liêm giống như nằm ngủ hấn nhắm mắt lại lẳng lặng dựa lên trên thư án im lặng, mà đối diện hấn là một thanh niên tuổi tác ước chừng 24-25 khuôn mặt tuấn tú tuy nhiên vì ở Giao Chỉ lâu nên màu da có vẻ hơi đen, bày ra một vẻ rắn chắc và khỏe mạnh. Cao Sĩ Liêm cũng không nói lời nào, hấn im lặng chờ đợi suy nghĩ một hồi lâu sau đột nhiên Cao Sĩ Liêm đã mở mắt ra nhìn thanh niên kia:

- Lý Hành con nghĩ thế nào?

Thanh niên kia đúng là con của Cao Sĩ Liêm Cao Lý Hành người này ở trong lịch sử từng làm đến thượng thư phó xạ, cưới con gái của Lý Thế Dân là Đông Dương công chúa, chỉ là hôm nay hấn muốn trở thành phò mã thì khó khăn rồi.

Cao Lý Hành biết rõ Cao Sĩ Liêm hỏi gì cho nên hấn không hề do dự mà trả lời:

- Hải nhi cho rằng Lý Ngôn Khánh nếu như đã phái người tới đây thỉnh cầu thì hấn mười phần đã chắc chín.

Hải nhi dám chắc Ung châu cùng Khâm châu đã làm vật trong túi của hấn, Ninh Trường Chân nhìn khí thế thì hấn hấn nhưng kỳ thực đã giống như chó nhà có tang.

Một khi Hà Nam vương cướp lấy Khâm châu thì cho dù Phùng Áng cũng không làm gì được hấn. Phụ thân phụ thân cùng Khâu đại nhân đã quyết ý quy thuận Lý Đường như vậy nếu như quy thuận Tần vương qua con đường của Khâu Hòa đúng là không đáng ngại thế nhưng mà đối với phụ thân đây không phải là một chuyện tốt.

- Vậy ý của ngươi là phải quy thuận Hà Nam vương?

Cao Lý Hành chém đinh chặt sắt nói:

- Thứ nhất Hà Nam vương cầm trong tay năm mươi bốn châu huyện, thiết lập An Nam phủ, trên thực tế đã đem Giao Châu nhét vào dưới trướng của hấn, phụ thân quy thuận hấn là chuyện bình thường. Hơn nữa phụ thân đã quên thủ đoạn của Lý Ngôn Khánh sao? Hấn đại khái có thể không thừa nhận chuyện phụ thân quy thuận Tần vương mà quyết ý xuất binh, phụ thân cho rằng với lực của Giao Châu có thể chống lại tên Tiểu Yêu kia không?

Cao Sĩ Liêm đúng là trước kia không có hảo cảm gì với Lý Ngôn Khánh.

Trong mắt của hần Lý Ngôn Khánh từ nhỏ đã vô cùng yêu nghiệt không phải là điềm lành. Có đạo là loạn thế nhất định sẽ có yêu nghiệt sinh ra Lý Ngôn Khánh chính là yêu nghiệt gây nhiều loạn thiên hạ gây ra sóng gió, cho nên hần chưa từng cho Lý Ngôn Khánh sắc mặt tốt cho dù về sau Lý Ngôn Khánh thành thân với Trưởng Tôn Vô Cầu thì Cao Sĩ Liêm cũng không cải biến cái nhìn thậm chí vì chuyện Lý Ngôn Khánh cưới ba vợ một nàng thiếp mà càng thêm bất mãn. Đường đường là tiểu công chúa của Trưởng Tôn gia mà phải,...

Nhưng từ trong lòng mà nói Cao Sĩ Liêm cũng biết loạn Tùy Dương cùng Lý Ngôn Khánh quan hệ không lớn tuy nhiên trong lòng hần đã có khúc mắc muốn cải biến không dễ dàng, căn cứ vào sự nghiên cứu của hần những năm nay với Lý Ngôn Khánh thì người này có can đảm làm ra chuyện như vậy.

837. Chương 78: Lựa Chọn Của Phòng Huyền Linh.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Giao Châu thuộc sự cai trị của An Nam phủ đồ độc nếu như không đầu hàng Lý Ngôn Khánh mà đầu hàng Lý Thế Dân thì mình cũng khổ khổ, Cao Sĩ Liêm là văn sĩ trong lòng tuy bất mãn nhưng chưa chắc đã làm chuyện quá phận mà Lý Ngôn Khánh kia thì lại là một người cường ngạnh, làm mất mặt mũi của hần, chẳng lẽ không phải tự tìm đường chết sao? Phóng nhãn khắp Giao Châu cao thấp ai có thể đối địch với Lý Ngôn Khánh.

Cho dù là con của Khâu Hòa là Khâu Hành Cung thân kinh bách chiến hơn nữa còn phụng mệnh Lý Thế Dân tới đây chiêu hàng nhưng nhắc tới Lý Ngôn Khánh cũng vẫn kính nể vạn phần... Dù sao danh tiếng Lý Vô Dịch của Lý Ngôn Khánh cũng không cải biến được, chọc giận vào hần nhất định hần sẽ dùng binh với Giao Châu.

Cao Lý Hành lại nghiêm mặt nói tiếp:

- Lúc trước là nói về công còn về tư đường muội hôm nay gả cho Hà Nam vương mặc dù phụ thân bất mãn chuyện Hà Nam cưới tới ba vợ một thiếp nhưng thực sự không thể phủ nhận cả nhà đường muội nếu mấy năm nay không có Lý Ngôn Khánh trông nom thì khó có thể sinh sống... Con nghe nói lúc cô mang theo Vô Kỳ và Quan Âm tỷ tới nương nhờ hần, thì Hà Nam vương không nói nhiều lời làm cho họ một cái ổ bảo sau đó còn phái thân binh của mình tới thủ hộ, ngày nay Phích Lịch đường ở Lạc Dương quật khởi, Trưởng Tôn Hành Thao mặc dù vô năng nhưng cũng dựa vào danh tiếng của Lý Ngôn Khánh mà chiếm được chỗ tốt, Hà Nam vương có thể nói là đối với người phe mình vô cùng tốt.

- Phụ thân hài nhi nói những lời này hi vọng chúng ta với Hà Nam vương trở thành người một nhà.

Mặc kệ cha bất mãn thế nào thì hài tử của Vô Cầu đã hai tuổi năm trước không phải cô cô đã phái người tới nói Quan Âm tỷ đang mang thai sao, còn nữa Vô Kỳ hiện tại đã tiến vào Sùng văn quán, làm học sĩ trong đó.

Chờ một thời gian nữa hần trọng chấn uy danh cũng không phải là không thể, phụ thân cho rằng cô cô thân mật hơn hay là Tần vương thân mật hơn?

Cao Lý Hành giảng thuật một sự thật ở thời kỳ Tùy Đường tuyệt đại bộ phận sĩ nhân lấy gia tộc làm trọng bọn họ nương theo quan hệ huyết mạch biên chế ra một mạng lưới quan hệ rắc rối nhằm bảo trì sự lâu dài.

Cao gia chính là đại tộc Đông Hải đồng thời cũng là hoàng tộc Bắc Tề năm đó thịnh vượng cỡ nào nhưng hôm nay chỉ còn lại một chi của Cao Sĩ Liêm, Cao Sĩ Liêm nếu như muốn trọng trấn gia tộc thì cần phải một mạng lưới mà mạng lưới kia thích hợp nhất là gia nhập Lý Ngôn Khánh. Trên thực tế mặc dù Cao Sĩ Liêm không muốn hần cũng đã trở thành một phần tử của tấm lưới đó rồi. Đầu hàng Tần vương nghe đồn Tần vương chiêu hiền đãi sĩ rất có phong phạm minh chủ nhưng hần có thể thật sự tin mình sao, cũng nghe nói Lý Ngôn Khánh và Lý Thế Dân có nhiều mâu thuẫn đã lâu.

Hắn gửi mình vào một nhà xa lạ chẳng bằng gửi mình vào người nhà, Lý Ngôn Khánh hôm nay là tổng đốc Lĩnh Nam năm mươi bốn châu huyện, tiếp chương một phương nói cách khác chỉ cần Lý Ngôn Khánh vững chân ở Lĩnh Nam hắn sẽ là thổ hoàng đế ở nơi này.

Cao Sĩ Liêm muốn trở về Trường An.

Nhưng làm sao biết Lý Ngôn Khánh sẽ thường trú ở Lĩnh Nam?

- Lý Hành con cho rằng Hà Nam vương người này là người thế nào?

Tâm tư của Cao Sĩ Liêm quả nhiên đã chuyển động.

Cao Lý Hành cười nói:

- Phụ thân kỳ thật cha không cần phải bình luận Hà Nam vương... người này trí tuệ siêu phàm con và cha làm sao có thể phỏng đoán tâm tư của hắn?

Cao Lý Hành nói những lời này làm sao Cao Sĩ Liêm không nhìn ra ẩn tình được, trên khuôn mặt của hắn nở ra nụ cười cổ quái:

- Như vậy mau đi tìm Liễu Thanh tới.

- Ta còn có một số nghi vấn muốn tìm hắn thỉnh giáo... mặt khác trở về Hải Môn trấn tập kết binh mã chuẩn bị cùng với Ninh Trường Chân giao phong.

Phòng Huyền Linh đi ra khỏi linh đường.

Ở bên ngoài linh đường Vương Thị và Phòng Di Trục trong thân hiệu trang đang lẳng lặng chờ đợi.

Phòng Di Trục tuổi tác còn nhỏ mà đoạn đường từ Tiễn Đường tới Kinh sơn không quá yên ổn cho nên Phòng phu nhân mệnh cho Vương thị cùng đi... Vương thị vốn là lão bà của Tây Môn Quân Tiện trước kia gặp tội danh vì Phòng Huyền Linh mà được rửa sạch tội, về sau Đỗ Phục Uy tàn sát Giang Hoài Phòng Huyền Linh suýt nữa bị Tây Môn Quân Tiện chém chết.

Vương Thị lúc đó không tiếc thân phận bội Tây Môn Quân Tiện lưng công Phòng Huyền Linh trong loạn quân mở một đường máu, Vương thị trời sinh thần lực một đôi chày cho dù không thể xưng tụng là vạn phu khó đỡ nhưng ở trên chiến trường khó có người có thể địch nổi.

Cho dù Đỗ Phục Uy có những tướng dũng mãnh cũng phải kính nể Vương thị vô cùng... Về sau Vương thị gả cho Phòng Huyền Linh đây cũng là lần đầu tiên sau khi thành thân Phòng phu nhân cho phép Phòng Huyền Linh thành thân với người khác. Sau đó Vương thị sinh cho Phòng Huyền Linh một trai một gái.

Lần này có Vương thị đi cùng dĩ nhiên là Phòng phu nhân rất yên tâm.

Đồng thời phái Vương thị đi cũng là có ý đồ giám sát Phòng Huyền Linh.

- Đỗ tướng quân ở bên trong đã chờ lâu.

Vương thị mang theo Phòng Di Trục tiến thẳng lên phía trước Phòng Huyền Linh thì sửa sang lại quần áo nhẹ giọng nói:

- Được để ta qua.

Phòng Huyền Linh gật đầu nhìn Phòng Di Trục.

Phòng Di Trục cũng đi thẳng vào bên trong linh đường.

- Ấu Mẫu gần đây Kinh sơn không quá yên bình, ta lại bề bộn công sự không cách nào trông nom mọi người mọi chuyện trong nhà phó thác cho nàng, tất cả hạ nhân đều do nàng điều khiển... nhớ kỹ nhất định phải lưu ý nhiều hơn.

Ấu Mẫu là danh tự của Vương thị.

Nghe Phòng Huyền Linh dặn dò nàng cười dịu dàng:

- Tướng công cứ yên tâm, nếu như có ai không có mắt thiếp sẽ cho bọn chúng sinh tử lưỡng nan.

Thanh âm rất nhu hòa nhưng lại lộ ra một khí tức cường hoành.

Phòng Huyền Linh cũng nhin không được mà cười khổ, Ấu Mẫu tính tình vô cùng tốt nhưng sát khí lại không hề ít.

Phòng Huyền Linh có bốn đứa con trai thì Phòng Tuân Ái con của Vương thị cũng dũng mãnh nhất.

Năm nay bảy tuổi nhưng trời sinh thần lực ngay cả những người trưởng thành ở trong phủ cũng không phải là đối thủ của hắn...

Có lẽ những vũ dũng hiếm thấy trong gia tộc đều nhận sự truyền thừa của Vương thị.

Phòng Huyền Linh đi vào trong quan tòa thì đã thấy một võ tướng thanh niên đứng dậy đón chào.

Thanh niên này tuổi tác ước chừng hai mươi hai hai mươi ba trời sinh phóng khoáng, hắn mặc một bộ thanh sam thấy Phòng Huyền Linh tiến lên hắn lập tức chấp tay hành lễ:

- Phòng đại nhân thứ cho mặt tướng quấy rầy.

- Tổng quân mau ngồi xuống, mỗ việc vất vả thân làm cho tổng quân phải chờ đợi, xin hãy thứ lỗi.

- Lão đại nhân cả đời vì nước...Phục Uy ngưỡng mộ đã lâu chỉ sợ không được nghe đại nhân dạy dỗ. Hôm nay đột nhiên... xin đại nhân nén bi thương.

Thanh niên này đúng là Đỗ Phục Uy.

838. Chương 79: Tiểu Đổ.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Phòng Huyền Linh chấp tay khách sáo sau đó ngồi xuống.

- Đại nhân hôm qua từ Giang Hoài truyền tới tin tức Lý Đạo Huyền bệnh nặng đã trở về Tương Châu.

Mà kinh môn đường quân do Lý Đạo Tông tiếp chưởng... mặt tướng cho rằng lúc này quân Đường đang hỗn loạn chúng ta thừa dịp vượt sông một lần hành động đánh tan.

- Đỗ tổng quân tất cả đều cho rằng Lý Đạo Huyền bệnh nặng rời đi?

Đỗ Phục Uy giật mình ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ trong đó có lừa dối?

Phòng Huyền Linh cười lạnh một tiếng:

- Chúng ta cùng với Lý Đạo Huyền nhận thức không lâu nhưng mà đã đánh nhau không ít, năm ngoái ta và người hai tướng giáp công mà vẫn không thắng được hắn.

- Người này tính tình cứng cỏi không đạt được mục đích thì không bỏ qua, lúc này bệnh nặng rời đi thì quá vội vàng, ha ha Lý Đường cho Phòng Huyền Linh ta là người ngu sao?

Đỗ Phục Uy nghe được thì lộ vẻ sợ hãi.

- Ta dám cam đoan lúc này Giang Hữu đường quân đã có đại nhân vật ngồi trong đó.

Đỗ Phục Uy nghe vậy thì liên tục gật đầu.

- Đỗ tổng quân.

- Có mặt tướng.

- Ha ha ta và người kết giao đã nhiều năm nơi này không phải quân doanh không cần phải câu thúc, Đỗ tổng quản sinh ra vào năm Khai Hoàng thứ mười tám phải không?

Đỗ Phục Uy trả lời:

- Đúng thế là năm Khai Hoàng thứ mười tám là tháng tám.

Phòng Huyền Linh nhin không được cười:

- Ta có một tiểu huynh đệ cùng với tổng quản cùng tháng cùng năm sinh ra, mà hôm nay hắn đã có tước vương độc chiếm một phương thật khiến cho người ta cảm khái.

Đỗ Phục Uy ngạc nhiên sau đó hắn nói khẽ:

- Đại nhân theo lời đại nhân chính là Hà Nam vương Lý Đường?

- Đỗ tổng quản cũng biết Hà Nam vương?

- Ha ha Đỗ mỗ mặc dù xuất thân không tốt nhưng không phải là người không có lỗi tai.

Hà Nam vương sáu tuổi đã chế ra vịnh Ngõng thể, mười tuổi làm Tam Quốc Diễn Nghĩa, lưu truyền rộng rãi Đỗ mỗ cũng thường xuyên lật xem... ha ha tài của Ngõng công tử ta không thể so sánh được mỗi khi đọc Tam quốc đều cảm thụ rất sâu.

Trong triều đình Tiêu Tù ai cũng tinh tường chuyện của Lý Ngôn Khánh và Phòng Huyền Linh.

Năm đó Lý Ngôn Khánh làm bài thơ Vội Ngâm khiến cho cả thiên hạ biết tới Phòng Ngạn Khiêm, Phòng gia và Lý Ngôn Khánh cũng có giao hảo, thậm chí Trương Trọng Kiên đã cùng với Lý Ngôn Khánh xưng huynh gọi đệ. Hơn nữa Tiêu thái hậu cũng đã khen Lý Ngôn Khánh, từng lên cảm thán: Hận Bán Duyệt Quân không phải là con cháu Dương gia. Nàng không ghi hận Lý Ngôn Khánh phản bội nhà Tù đó là vì trên người của hắn chảy huyết mạch Lý gia.

Hơn nữa Lý Ngôn Khánh cứu Nghiêu Quân Tố, báo thù rửa hận cho Dương Đồng, phần nhân tình này Tiêu thái hậu vẫn nhớ kỹ trong lòng. Nói tới Lý Uyên thái hậu sẽ nghiêng rằng, nói tới Vương Thế Sung nàng cũng hận thấu xương nhưng nói tới Lý Ngôn Khánh thì Tiêu thái hậu chỉ biểu hiện ra vài phần tiếc nuối.

Với Tiêu thái hậu mà nói: Năm đó ai gia từng muốn đem cháu gái nhỏ gả cho Bán Duyệt Quân nếu như không có người ngăn cản thì không nói trước hiện tại đã trở thành người một nhà.

Tuy nhiên người cản trở thân sự lúc đó đúng là Vũ Văn Hóa Cập.

Cho nên lần này Phòng Huyền Linh không cần kiêng kỵ quan hệ giữa hắn và Lý Ngôn Khánh, Đỗ Phục Uy cũng không cảm thấy cổ quái gì. Hiện tại hai chữ danh sĩ bất luận nghèo hèn hay phú quý đều vô cùng kính trọng.

Huống chi Lý Ngôn Khánh thật sự có bổ sự... chẳng những thanh lưu tông sư mà những đại soái kỳ tài cũng phải kính phục.

Đỗ Phục Uy do dự một chút đột nhiên lấy hết dũng khí nói:

- Phòng công Đỗ Phục Uy có một câu không biết có nên nói không?

- Sao?

- Phòng công thiện mưu cũng biết thế cục hôm nay, Phục Uy muốn thỉnh giáo xem trước mắt chúng ta... còn có cơ hội không?

Nhân tâm không còn binh lính cũng tan rã.

Kỳ thật Phòng Huyền Linh cũng không phải không chuẩn bị tâm lý hắn đem câu chuyện chuyển lên trên người của Lý Ngôn Khánh là một loại thăm dò chỉ là hắn không ngờ rằng Đỗ Phục Uy lại hỏi trực tiếp rằng còn cơ hội hay không.

Nói thẳng ra là tâm lý của Đỗ Phục Uy đã dao động, hắn trước kỳ phục triều đình hiện tại có vẻ đã hối hận, đây cũng là chuyện thường tình, Đỗ Phục Uy và Phòng Huyền Linh dù sao cũng không giống nhau.

Phòng thị là đại tộc Sơn Đông, Phòng Ngạn Khiêm tuy rất nổi danh nhưng không phải là một chi, trên thực tế nếu như Phòng Ngạn Khiêm không phải nhờ bài thơ Vô Ngâm của Lý Ngôn Khánh thanh danh lên cao thì cũng không có địa vị cao trong tộc. Thời kỳ Tùy Đường Phòng thị xuất hiện ba danh nhân trừ Phòng Ngạn Khiêm thì còn có Phòng Huyền Tảo Phòng Hiến Bá, hai người kia lúc đó được Phòng gia ủng hộ to lớn.

Nhưng sau khi Phòng Huyền Tảo hai người bị giết Phòng gia vẫn như trước không đem tinh lực chủ yếu dồn cho Phòng Ngạn Khiêm.

Dù sao đại tộc Sơn Đông hiện tại đã là chỗ của Lý Đường.

Vì vậy Phòng gia bắt đầu bồi dưỡng nhân tài mới muốn đứng vững chân ở trong triều Lý Đường.

Tuy nhiên không ai đặt tất cả trứng trong một giỏ, Phòng gia một bộ phận vẫn bí mật ủng hộ cho Phòng Huyền Linh, cho nên mặc dù Tiêu Tuy xuống dốc, Phòng Huyền Linh bằng lực lượng Phòng gia cũng có thể bảo vệ chính mình, đây là chỗ tốt của thế gia đệ tử thời loạn thế.

Mà Đỗ Phục Uy thì sao hẳn chẳng qua xuất thân giặc cỏ.

Ở trong thời loạn thế hẳn hoặc cướp đoạt chính quyền xưng vương hoặc thân danh bại liệt tuyệt không có lựa chọn nào khác, thân là tội phạm Giang Hoài tự phong Lịch Dương tổng quản nhưng mà đáng gì, những người mạnh hơn hẳn như Đậu Kiến Đức, Lý Mật không phải tất cả đều bị giết rồi sao?

Đỗ Phục Uy rất rõ hoàn cảnh xấu hổ của mình... hành quân chiến tranh hẳn không sợ chém giết trên chiến trường hẳn không sợ nhưng mà tuổi tác của hắn còn quá nhỏ, mới hai mươi ba tuổi tự lịch còn quá ít.

Luận thanh danh hẳn không bằng Lý Mật.

Luận lịch duyệt hẳn không bằng Đậu Kiến Đức.

Chớ luận đến xuất thân như Lý Mật và Vương Thế Sung.

Nhưng bây giờ những người kia đều đã chết.

Đỗ Phục Uy lúc trước muốn quy thuận Tiêu Tuy là vì Lý Uyên chưa đăng cơ.

Trong mắt đa số người Tùy thất là chính thống nhưng hiện tại thì sao, Tùy thất đã là triều đại ở hoàng hôn, mà Lý Đường hiện tại thống nhất thiên hạ đã không thể ngăn cản được. Phòng Huyền Linh thâm cảm thán, ngữ khí vẫn ôn hòa như trước:

- Đỗ tổng quản.

Đỗ Phục Uy vội vàng nói:

- Đại nhân hai chữ tổng quản vừa chỉ là chê cười, mà thôi, Phục Uy từ Nghĩa Dương thảm bại đã đã không dám nhận hai chữ đó nữa, nếu như đại nhân không chê thì có thể gọi thẳng hai tiếng Phục Uy hoặc giống như năm đó gọi một tiếng lão Đỗ là được.

- Ha ha lão Đỗ Phục Uy chỉ sợ người đảm đương không nổi đó.

Chương 80: Đỗ Phục Uy quyết định.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Đỗ Phục Uy biến sắc trong mắt hiện lên hung quang:

- Phòng đại nhân nói vậy nghĩa là sao?

- Ta có một hảo hữu cung tên là lão Đỗ... ha ha nếu như tương kiến thì chẳng phải lẫn lộn sao? Tuy lão Đỗ không gọi được nhưng tiểu Đỗ thì được... như thế không biết có mạo muội không.

Vốn Phòng Huyền Linh không đồng ý Đỗ Phục Uy còn tưởng hắn khinh mình.

Không ngờ lại là vậy, ngẫm lại cũng đúng mình kém Phòng Huyền Linh gần hai mươi tuổi hẳn kêu mình một tiếng tiểu Đổ cũng là hợp tình hợp lý. Tuy nhiên Đổ Phục Uy lập tức có phản ứng, Phòng Kiều nói vậy là có ý gì.

Hắn có một hảo hữu gọi là lão Đổ... À ta nhớ rồi Phòng Kiều có một vị bằng hữu tên là Đổ Như Hối, khoan đã Đổ Như Hối hiện tại hình như đang hiệu lực ở dưới triều Lý Đường là một hệ của Hà Nam vương.

Hà Nam vương hiện tại đi Lĩnh Nam tuy nhiên nghe nói thủ đoạn của hắn rất cường ngạnh với dị tộc... Đặc biệt là người Khiết Đan và Cao Ly máu me dị thường, Phòng Kiều hiện tại tìm ta không lẽ đã có đường ra? Nghĩ tới đây hai mắt Đổ Phục Uy sáng ngời, ít nhiều đã minh bạch ý của Phòng Huyền Linh.

Phòng Huyền Linh rất rõ tâm lý lúc này của Đổ Phục Uy.

Hắn muốn tìm một con đường tốt để ra nhưng lại không tìm ra cửa.

- Tiểu Đổ ta và người giao phong nhiều năm hợp tác cũng nhiều năm.

Phòng Huyền Linh mở miệng nói:

- Cộng lại cũng đã bảy tám năm rồi có một số việc ta thật sự không đành lòng giấu người... gần đây thái hậu và bệ hạ đã chuẩn bị ra biển xong xuôi rồi.

- Sao?

- Năm trước ta đi sứ Trường An đã từng nâng cốc chung vui với Hà Nam vương.

- Hà Nam vương từng nói rõ: Lý Đường nhất thống không có ai có thể ngăn cản, về công hắn là vì thiên hạ về tư hắn là Lý Đường tôn thất, quả quyết không cho phép quốc gia phân liệt, Trương công hào dũng, nhưng lại thiếu đi một phần quyết tâm khó có thể ngăn được đại quân Lý Đường... Tuy nhiên Hà Nam vương niệm tình cũ năm đó lại nói: Thiên hạ rộng lớn không phải chỉ có mình Trung Nguyên, hắn đưa cho Trương công một địa đồ càn dao động sự quyết tâm của Trương công.

Cho nên từ đầu năm trước triều đình đã bắt tay chuẩn bị lui lại... cuộc chiến Hậu Lương này chẳng qua là để tranh thủ thời gian lui lại mà thôi.

- Có chuyện này sao?

Đổ Phục Uy không khỏi kinh hô một tiếng trong mắt hiện ra vẻ kinh ngạc, nói như vậy mình và các huynh đệ kia từ chiến chỉ có ý nghĩa này?

- Tiểu Đổ có phải người thấy rằng chúng ta làm vậy hơi bất nghĩa không?

Phòng Huyền Linh nhìn ra tâm tư của Đổ Phục Uy không khỏi nở ra nụ cười.

- Lúc đầu ta cũng không đồng ý tuy nhiên về sau ta nói chuyện với phụ thân phụ thân nói rằng các người liều mạng thì triều đình sẽ càng sạch sẽ, Kinh Môn chỉ cần Kinh Môn mất thì triều đình cũng dời đi khi đó toàn bộ Giang Đông sẽ do chúng ta nắm giữ, đủ để ở Lý Đường vững chân.

Quan trọng hơn là từ khi Lý Ngôn Khánh đi tới Lĩnh Nam Phòng Ngạn Khiêm thậm chí thậm chí vì Phòng Huyền Linh sắp xếp một con đường lui mà những quân cờ ẩn sau khi Phòng Ngạn Khiêm chết đã có hành động.

Đổ Phục Uy nói:

- Đổ Phục Uy bất kể sinh tử mấy vạn huynh đệ dưới trướng hôm nay chỉ muốn có đất sống.

Phòng Huyền Linh nở ra nụ cười.

Người đã mở lời chuyện cũng đã dễ làm rồi.

- Kỳ thật trước mắt chúng ta còn một đường ra.

- Đầu hàng Lý Đường.

- Không không phải đầu hàng mà là khởi sự.

Tuy nhiên chúng ta không phải đầu hàng Giang Hữu Lý Thế Dân mà là chọn Hà Nam vương.

Đỗ Phục Uy nhăn mày lại khẽ nói:

- Nhưng mà hần hiện tại đang ở Lĩnh Nam mặc dù tiết chế năm mươi bốn châu huyện nhưng trên thực tế tất cả đã đầu nhập vào hần.

- Ha ha chính là vì hần ở Lĩnh Nam cho nên mới cho chúng ta những thứ cần thiết.

- Kính xin đại nhân chỉ điểm.

Phòng Huyền Linh hít sâu một hơi, dùng ngón tay dính nước ở trên thư án vẽ lên một chữ Lĩnh Nam:

- Lĩnh Nam tuy xa xôi nhưng không phải chỗ quan trọng của triều đình.

Hà Nam vương khống chế Lĩnh Nam kỳ thật đã là kết cục, theo mật thám tấu lên thì không lâu trước hần đã cầm được Ung châu mà Phùng thị cũng tỏ ra dao động Phùng Áng đã phải con mình tiến về Tuyên Hóa.

Ninh Trường Chân khó mà có thể chèo chống được cục diện.

Tiểu Đỗ nếu như chúng ta quy thuận Trường An thì sẽ có cục diện thế nào? Ha ha ta cho người biết tất nhiên là vài năm sau sẽ phải giải ngũ về quê, cầm chút bổng lộc kéo dài hơi tàn mà thôi... Nhưng nếu lúc này người đầu hàng Hà Nam vương thì giống như là sẽ được sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, người cũng biết Hà Nam vương là người trọng tình cũ, hần hôm nay tọa trấn một phương mà Tần vương chưa hần đã nguyện ý dùng người.

Mặc dù Lĩnh Nam xa xôi nhưng không phải là nơi chúng ta không thể thi triển quyền cước.

Đỗ Phục Uy trong lòng đã thầm đồng ý tuy nhiên hần vẫn biểu hiện ra vẻ trầm ngâm.

Một lát sau hần nhẹ giọng hỏi:

- Xin hỏi đại nhân Phục Uy nên nương tựa lúc nào?

- Hắc hắc trước mắt có cơ hội tốt nhất, người tìm Lĩnh Nam nương tựa là thời cơ hợp nhất.

Phòng Huyền Linh muốn giải thích chợt nghe có người báo:

- Đại nhân Lĩnh Nam có chiến báo truyền tới.

- Sao?

Phòng Huyền Linh vội đứng dậy đi ra khỏi đại đường, Đỗ Phục Uy cũng không dám lãnh đạm theo sát hần, Phòng Huyền Linh từ trong tay người nhà tiếp nhận phong thư, Phòng Huyền Linh nhìn lướt qua sau đó trên mặt hiện ra vẻ hưng phấn.

- Đại nhân Lĩnh Nam có tin tức gì không?

Phòng Huyền Linh ngẩng đầu nhìn Đỗ Phục Uy mà cười cười:

- Hà Nam vương mấy ngày trước đã bố trí mai phục ở Lâm Giang đánh bại Ninh Trường Chân.

- Ninh Trường Chân bị giết chết tại chỗ con của hần là Ninh Huyền suất bộ tàn quân phá vòng vây hướng về phía Liêu tử chạy trốn chết... Hà Nam vương ít ngày nữa sẽ tiến về Giao Chỉ thiết lập An Nam phủ đô đốc, Lĩnh Nam đạ cục đã định chắc ít ngày nữa trong triều sẽ có hành động.

Đỗ Phục Uy ngăn ngớt miệng mình cả buổi không nói ra lời.

Lúc này rõ ràng trước mặt Đỗ Phục Uy chỉ có ba con đường.

Quy thuận Lý Thế Dân sẽ được một chức quan nhàn tản sau này khó thi triển tài hoa.

Theo Tiêu Tuyền cùng nhau tới Nam Dương.

- Chỗ đó có lẽ chỉ là một mảnh man hoang.

Càng quan trọng hơn là mình không có căn cơ...

Xem ra chỉ còn lại con đường nương tựa Lý Ngôn Khánh.

839. Chương 81: Bình Định Ninh Trường Chân.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Tuy cũng là quy thuận Lý Đường nhưng tính chất lại khác nhau.

Lĩnh Nam trời cao hoàng đế xa Hà Nam vương thanh danh bên kia rất lớn quả quyết không bạc đãi mình.

Càng qua trọng là Phòng Huyền Linh đã ra quyết đoán... với giao tình của hắn và Hà Nam vương mình đi Lĩnh Nam cũng sẽ có chỗ tốt. Nghĩ tới đây Đỗ Phục Uy lập tức hạ quyết tâm.

Sau khi cùng với Phòng Huyền Linh trở về đại sảnh hắn đột nhiên cung kính nói:

- Phòng đại nhân kính xin đại nhân vì Phục Uy mà chỉ điểm sai lầm, hôm nay Phục Uy nên làm thế nào đây.

Lâm Giang cùng với Hoa Hạ giáp ranh nhau, nguyên ở trong Thập vạn đại sơn.

Lý Ngôn Khánh lúc này đang nhìn cảnh tượng phía trước.

Một tăng nhân áo xám đang ở trong đó cùng với một lão nhân khác đánh nhau kịch liệt.

Lão nhân kia tuổi ước chừng 50-60 có lẽ Khâm châu phong thủy đẹp để nên hình dạng của lão nhân này có vẻ trẻ hơn tuổi, mặt mày hồng hào tinh thần quắc thước, thân thể thon gầy ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ, trong tay của lão là một thanh loan đao sát pháp hung ác.

Một đao chém ra đều mang theo quang mang đao đao trí mạng. Mà tăng nhân kia thì lại có vẻ thành thạo trong tay của hắn cầm một đôi liềm chùy, hoặc có thể nói là một cái xích ở đầu có buộc chùy.

Thế lực trăm trọng uy lực vô cùng nếu như ai quen biết binh khí này sẽ biết tên tục của nó là Nhị Đầu xà, còn có tên nổi danh khác là Phi Long chùy là binh khí mà chỉ có Thiếu Lâm tự mới có, công dụng vừa có thể cường thân kiện thể vừa có thể hộ thân giết địch.

Bình thường Phi Long chùy rất có tác dụng giống như Hổ Nguyên cầu của Hùng Khoát Hải nhưng ở trong việc chém giết uy lực của nó còn lớn hơn binh khí bình thường. Còn lão nhân kia chính là Khâm châu lý suất, Ninh Trường Chân. Mà tăng nhân thì lại là đối thủ cũ của hắn, Ngôn Hồ.

Lý Ngôn Khánh sau khi bình định Ung châu ngựa không dừng vó đi tới Khâm châu, cùng lúc đó Phùng Áng cũng có phản ứng, hắn mệnh cho con của mình là Phùng Trí Đại cùng với con rể Phùng gia là Trịnh Hoàng Nghi suất lĩnh ba nghìn binh lính tới Khâm châu trợ chiến Lý Ngôn Khánh.

Phùng Trí Đại và Lý Ngôn Khánh quan hệ rất phức tạp.

Năm đó lúc chinh phạt Cao Ly hắn và Lý Ngôn Khánh đầu tiên có xung đột nhưng sau khi cuộc chiến Bình Nhưỡng kết thúc, Lý Ngôn Khánh từng hai lần cứu hắn, sau khi trở về Trung Nguyên Phùng Trí Đại đã thiếu Lý Ngôn Khánh một nhân tình. Mà Trịnh Hoàng Nghi thì càng không cần phải nói.

Ngôn Hồ là bằng hữu cũ của Phùng Áng, đối với một trận chiến này với Ninh Trường Chân Ngôn Hồ dồn hết cảm hờn vào.

Lý Ngôn Khánh định ra quyết định Ninh Trường Chân để hắn tự mình giải quyết.

Nào ngờ Ngôn Hồ nghe xong tên của Ninh Trường Chân thì không nói nhiều lời bắt Lý Ngôn Khánh đồng ý để hắn đối phó với Ninh Trường Chân.

- Ngọc oa nhi sau trận chiến lần đó ở Chu Sơn Ngôn gia thôn bị tận diệt.

Trong hai mươi năm nay ta ở trong núi khổ tu, chăm chỉ luyện võ nghệ là muốn chính tay đâm chết tên Ninh Trường Chân kia. Ninh Trường Chân ai cũng không được tranh với ta nếu ai đoạt của ta đừng trách ta trở mặt.

Uất ức tích lũy hai mươi năm niệm kinh niệm phật cũng không thể hóa giải.

Cho dù phật gia nói gì là bỏ đồ đao xuống nhưng đối với Ngôn Hổ mà nói Ninh Trường Chân chính là nguyên nhân khiến cho hắn phải tu phật.

Trong cuộc đời của Ngôn Hổ có ba việc quan trọng nhất.

Thứ nhất trước kia hắn không biết Lý Ngôn Khánh ở đâu sinh tử thế nào nhưng hiện tại Lý Ngôn Khánh đã tìm được.

Thứ hai là không biết con gái của mình những năm qua thế nào cũng không nhận nàng làm con mình được. Ngày nay đã biết Phùng Vinh đã nhận biết Ngôn Hổ hơn nữa nàng còn được gả vào nhà của hào phú làm con dâu của Huỳnh Dương Trịnh thị, kết quả này chớ luận Phùng gia hay Ngôn Hổ đều cũng là an ủi vô cùng lớn. Ba chuyện chỉ còn lại một chuyện là Ninh Trường Chân chưa chết, Ngôn Hổ dùng lý do này khiến cho Lý Ngôn Khánh cũng không thể phản bác tuy nhiên hắn vẫn để Thẩm Quang ở bên cạnh xem cuộc chiến phòng ngừa phát sinh vạn nhất.

Ninh Trường Chân tuy vẫn dũng mãnh nhưng không thể so được với Ngôn Hổ đã tu hành khổ tâm hai mươi năm, hai người đại chiến mấy chục hiệp xong Ninh Trường Chân có vẻ không ngăn cản nổi, Lý Ngôn Khánh lúc này mới thu hồi Thẩm Quang lại, chú ý tới cuộc chiến giữa Hắc Bạch nhị lý.

- Vương gia.

Lý Đoan thúc ngựa tiến tới, ở phía sau lưng Lý Ngôn Khánh rồi dừng lại.

- Lý tiên sinh có chuyện gì sao?

- Trận chiến này Ninh tặc tất bại, vương gia về sau có thể vững vàng ở Khâm châu rồi.

Nào biết, Lý Ngôn Khánh lại lắc đầu tựa hồ không đồng ý quả nhiên hắn nói:

- Trận chiến hôm nay kết quả ta sớm đã đoán được nhưng nếu nói vững vàng ở Khâm Châu thì chỉ sợ còn hơi sớm.

- Sao? Ninh Trường Chân bại Khâm châu còn có người nào có thể tranh chấp với vương gia nữa đâu?

Trịnh Hoành Nghị đang ở bên cạnh xem cuộc chiến đột nhiên xen vào nói:

- Vương gia chẳng lẽ vương gia còn băn khoăn Hắc Lý loa tử sao?

Hắc Lý loa tử chính là cách xưng hô của Phùng thị với với Hắc lý.

Hắc lý loa tử ? La Hoàn sao?

Lý Đoan khẽ giật mình chợt đã minh bạch ý của Trịnh Hoành Nghị.

Hắn xuất thân từ binh nghiệp tuy lịch duyệt phong phú cũng đã chấp chính một phương nhưng luận về phương diện khác hắn thật sự không thể so sánh với thế gia vọng tộc, không thể nhạy cảm bằng Trịnh Hoành Nghị.

Trịnh Hoành Nghị khẽ nói:

- Hắc Lý loa tử người này kiêu ngạo bất tuân...

Hắn hiện tại tuy có vẻ quy phụ vương gia nhưng thực chất bên trong đã sinh phản ý, vương gia không thể không đề phòng.

Lý Ngôn Khánh cũng không quay đầu lại mà trầm tĩnh nói:

- Những lời này là Phùng đại nhân nói với người phải không?

- Sao?

- Hoành Nghị người cần phải nhớ kỹ hiện tại người là thần tử Đại Đường ăn bổng lộc của Đại Đường.

Vì Phùng gia cũng tốt vì Trịnh thị cũng thế bọn họ suy nghĩ như vậy cũng vốn không có gì sai nhưng người cần phải phân rõ nặng nhẹ, cái gì nên nói cái gì không nên nói, thế nhân đều biết người là người thân cận của ta ta hôm nay có thành tựu một phần cũng do Trịnh thị ưu ái, phần nhân tình này ta sẽ ghi ở trong lòng... Tuy nhiên có một số thời điểm người cần phải để ý một chút, Hắc lý loa tử, đây không phải những lời người có thể nói.

Những lời này vừa đâm vừa xoa khiến cho Trịnh Hoành Nghị toát ra mồ hôi lạnh đầm đìa.

Trịnh gia có ơn nuôi dưỡng ta ta sẽ không quên.

Về sau ta sẽ báo đáp đầy đủ, nhưng Trịnh Hoành Nghị người cần phải biết rằng thiên hạ này không phải của Trịnh gia mà là của Lý Đường.

Lý Đoan cười cười vỗ nhẹ vai của Trịnh Hoành Nghị mà nói:

- Vương gia Trịnh đại nhân đúng là có phần mạo muội tuy nhiên đại nhân nói cũng có lý.

- Ta đến Khâm Châu có mấy ngày thì đã thấy La Hoàn dốc sức vợ vết nơi này... người này bản tính tham lam, hơn nữa còn có dã tâm, vương gia cứu hắn từ trong nghèo khổ nhưng chưa hẳn đã cảm tạ ân đức của vương gia.

840. Chương 82: Trả Thù Cho Mẫu Thân.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Đúng như Lý Đoan nói Lý nhân hôm nay cướp đoạt trắng trợn ví dụ bọn họ sau khi chiếm lĩnh Khâm châu đã tiên hành huyết tinh đồ sát cư dân nơi này, dựa theo phong tục của Lý nhân thì Khâm châu sau khi bị công chiếm, tất cả mọi thứ ở đây đều thuộc về bọn chúng bọn chúng đem dân chúng địa phương làm tài sản của mình, cũng gọi là Lý nô.

Những điều này Lý Ngôn Khánh cũng có phần bất mãn, nhưng nhập gia tùy tục cũng thế nhượng bộ cũng thế, Lý Ngôn Khánh cũng không sửa lại tập tục này hưởng chi La Hoàn hiện tại rất cao ngạo, Lý Ngôn Khánh nếu như bắt hắn phải nghe mình chỉ sợ sẽ thành đại hại.

Chỗ cao minh của Lý Ngôn Khánh là ở chỗ người khác còn đang đắm chìm trong vui sướng thì hắn đã bắt tay vào lo vấn đề sau. Lý nhân đúng là một tai họa ngầm của hắn, thế nhưng mà nên sửa trị thế nào?

Cần phải cẩn thận một chút, đáng tiếc hiện tại Phòng Kiều còn bị nhốt ở Lương hồ bằng không mình cần gì phải e ngại hắc lý.

- Vương gia Hải môn trấn Ưng Dương Lang tướng Cao Lý Hành vượt sông cầu kiến.

- Mau mời tới.

Lý Ngôn Khánh vừa dứt lời lại đột nhiên nói:

- Hoành Nghị ta có một chuyện vô cùng quan trọng cần người tự mình đi xử lý.

Trịnh Hoành Nghị lúc này nghe được thì không khỏi nao nao:

- Vương gia có mệnh Hoành Nghị sẽ dốc lòng.

- Người lập tức dẫn người chạy về Khâm Châu, mời Phùng nhị lang đi Tuyên Hóa một chuyến.

Sau đó người cùng với Mạch Tử Trọng tiến về Tiễn Đường, yết kiến Tiễn thái hậu, người chỉ cần nói Phùng gia đã quy thuận Lý Đường không cần rườm rà có hiểu rõ không?

Trịnh Hoành Nghị vốn ngạc nhiên nhưng sau đó lại gật đầu.

- Ta sẽ lên đường.

Lý Ngôn Khánh biết rõ, Tiêu thái hậu và Trương Trọng Kiên hiện tại còn mang một tâm lý hi vọng may mắn.

Chỉ cần bọn họ ở Giang Đông một ngày thì Phòng Huyền Linh không thể thi triển quyền cước được, Lý Ngôn Khánh nhất định phải ra thêm một đòn với Tiêu thái hậu để bọn họ sớm ngày rời khỏi, Phùng gia tuy nhích lại gần nhưng không cho thấy rõ thái độ.

Cho dù là phái Phùng Trí Đại tới đây.

Hiện tại Lý Ngôn Khánh muốn thêm một mối lửa.

Một phương diện là khiến cho Tiêu Tuyền nhanh chóng rút khỏi Giang Đông, một phương diện khác cũng là để Phùng Ấng tiêu trừ một ảo tưởng.

Ở phía trước, Ngôn Hổ liều mạng bị Ninh Trường Chân chém trúng bả vai, nhưng Song Đầu Xà đã đập trúng đầu của Ninh Trường Chân, Ninh Trường Chân ngã xuống đất, toàn thân đầm máu. Ngôn Hổ cười to, Lý Ngôn Khánh cũng cười theo, đôi mắt khê ứa ra nước mắt, trong thoáng chốc một khuôn mặt tú lệ hiện ra trước mặt hắn:

- Mẹ, con và cữu cữu cuối cùng đã báo thù cho mẹ rồi.

Dựa theo ý của Ninh Trường Chân là hắn muốn một chiêu diệt Quốc rồi sẽ tập kích lấy Giao Châu.

Sau khi có đầy đủ vốn liếng sẽ tiến hành đàm phán với Lý Đường... tuy nhiên khiến cho hắn đau đầu chính là Khâu Hòa thái thú Giao Châu cũng có ý định quy Đường con của hắn là Khâu Hành Cung phụng mệnh Lý Thế Dân bí mật tiến tới Giao Châu, thuyết phục Khâu Hòa.

Hắn đối với Ninh Trường Chân không phải không có phòng bị nhưng không có hoàn toàn phòng bị, Ninh Trường Chân sau khi xuất binh Cao Sĩ Liêm là người đầu tiên biết được hắn cũng muốn quy phụ Lý Đường tuy nhiên đúng như Cao Lý Hành nói quy phụ Lý Ngôn Khánh khác so với hàng Lý Thế Dân, hơn nữa một bên là chủ động tốt hơn Khâu Hòa bị động rất nhiều. Khi biết được Ninh Trường Chân tới đây hắn khuyên bảo thì hắn đã tiến ra nghênh đón, mệnh cho Khâu Hành Cung dẫn binh xuất kích.

Sau khi Khâu Hành cung rời khỏi, Cao Sĩ Liêm nhanh chóng nhốt KHâu Hòa lại, tuy hắn chỉ là một quận thừa ở Giao Châu nhưng có không ít danh vọng, trước đây hắn vẫn phối hợp với Khâu Hòa làm việc cho nên Khâu Hòa cũng không có đề phòng Cao Sĩ Liêm, sau khi nhốt Khâu Hòa lại, Cao Sĩ Liêm đã bí mật sai Cao Lý Hành từ Hải môn xuất kích.

Khi Khâu Hành Cung ngăn đại quân của Ninh Trường Chân lại Cao Lý Hành lại đột nhiên tập kích đánh bại Ninh Trường Chân.

Khâu Hành Cung không hề phòng bị cao hứng bừng bừng cùng với Cao Lý Hành tụ hợp hai người quen biết cũng đã lâu, Khâu Hòa chính là người Lạc Dương mà Khâu Hành Cung khi còn bé đã lớn lên từ Lạc Dương, Cao Lý Hành cũng vô cùng quen thuộc hắn. Lúc Trương Tôn Thịnh còn Cao Sĩ Liêm dùng thân phận danh sĩ tham gia ở Ld, ngay cả Tùy Dạng Đế Dương Quảng đối với hắn cũng vô cùng tán thưởng cho nên Khâu Hành Cung không bao giờ ngờ được Cao Lý Hành dụng tâm kín đáo như vậy.

Sau khi Khâu Hành Cung đi vào trong trướng Cao Lý Hành ra lệnh dùng dây thừng trói chặt.

Sau đó Cao Lý Hành cầm lấy hồ phù trong tay nhanh chóng tiếp nhận đại quân Giao Châu. Binh mã Giao Châu hiển nhiên đối với Cao Lý Hành thông thuộc dù sao Cao Lý Hành theo Cao Sĩ Liêm tới đây đã sáu bảy năm Khâu Hành Cung làm sao có thể bằng được, cũng may Cao gia cũng không lấy đi tính mạng của phụ tử Khâu Hành Cung.

Cao Sĩ Liêm sau khi cướp lấy Giao Châu đã lệnh tức mệnh cho Cao Lý Hành truy kích Ninh Trường Chân, mệnh lệnh của hắn là không ai được tử chiến với Lý man chỉ cần đuổi bọn họ qua Lâm giang rồi dừng lại, đồng thời Cao Sĩ Liêm cũng mệnh cho Cao Lý Hành dò xét thái độ của Lý Ngôn Khánh, nếu như thái độ của Lý Ngôn Khánh không tệ thì Cao Lý Hành có thể tới gặp Lý Ngôn Khánh thương nghị công việc cụ thể, cho nên cuộc chiến Hắc Bạch Lý, Cao Lý Hành cũng không tham dự vào bên trong hắn ở tại bờ sông Lâm giang kết trận để phòng quan sát Lý Ngôn Khánh.

Theo huyết thống mà nói Cao Lý Hành và Lý Ngôn Khánh là người một nhà tuy nhiên Cao Lý Hành chưa từng tiếp xúc với Lý Ngôn Khánh, nguyên nhân là năm đó Cao Sĩ Liêm có địch ý với hắn, cho nên Cao Lý Hành cũng không dám tự tiện hành động, tuy nhiên đối với Lý Ngôn Khánh Cao Lý Hành vẫn rất bội phục.

Ninh Trường Chân sau khi bị Ngôn Hồ đánh chết, Bạch Lý đại bại, con của Ninh Trường Chân là Ninh Huyền chém giết ra khỏi vòng vây mà Lý Ngôn Khánh cũng không hạ lệnh truy kích không phải hắn không muốn truy kích mà hắn để cho hắc lý truy kích, hắn thì đứng ở đằng sau.

Hắc Lý khi thu thập chiến trường đã lột bỏ áo giáp của thi thể, cắt lấy đầu bọn họ xem như là chiến công của mình.

Loại phương pháp này cũng giống như phương pháp của người Anh diêng với địch nhân, Lý Ngôn Khánh, có phần không vui nhưng hắn cũng không ngăn cản, hắn sai người chữa thương cho Ngôn Hồ rồi thúc ngựa xuống dưới núi gặp mặt Cao Lý Hành.

Hai người đều là những người cùng tuổi hơn nữa đều xuất thân từ Ung Dương phủ dĩ nhiên biểu hiện vô cùng thân mật.

841. Chương 83:lính Đánh Thuê.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Cao Lý Hành chấp tay cười nói:

- Chúc mừng vương gia chúc mừng vương gia.... Ninh Trường Chân đã chết, tất cả nơi này đều quy về vương gia.

- Ha ha đa tạ Cao huynh.

Nếu không có cữu cữu ở Giao Châu phối hợp thì Ngôn Khánh làm sao có thể đại thắng như vậy được, huynh trưởng từ nghìn dặm xa xôi truy kích Ninh Trường Chân làm cho binh mã hắn mệt mỏi nếu không dù Ngôn Khánh có thắng cũng là thảm thắng... Đúng rồi cữu cữu thân thể tốt chứ, lúc ta đi mẫu thân còn nói nhất định phải đi tiếp cữu cữu lắng nghe cữu cữu dạy bảo, chỉ là lúc này công vụ bề bộn nên không có cơ hội thích hợp.

Lý Ngôn Khánh cũng không biểu hiện ra tư thái cao cao tại thượng.

Hắn lại dùng thân phận văn bối của Cao Sĩ Liêm, cùng với Cao Lý Hành nói chuyện với giọng điệu của người nhà.

Hắn dùng nhạc mẫu làm tấm thuẫn khiến cho Cao Lý Hành cũng có cảm giác thân thiết với hắn, dù sao cũng là người một nhà, không cần nói nhiều quy củ.

Cao Lý Hành đang định mở miệng thì đột nhiên có tiếng vang lên:

- Lý vương gia bọn ta đại thắng rồi.

Chỉ thấy La Hoàn từ trong đám người chạy tới.

Ở trước mặt Lý Ngôn Khánh hắn cũng không hành lễ mà chỉ chấp tay.

Lý Ngôn Khánh nở ra một nụ cười liên tục gật đầu nói:

- Nếu như không có Lý vương giúp đỡ thì chiến thắng này còn chưa biết.

Lý vương lần này ông lập công lao bằng trời ta đã hồi báo triều đình vương vị này ông đạt được dễ như trở bàn tay.

Lý Ngôn Khánh đã từng hứa hẹn phong cho La Hoàn làm Lý vương, thế nhưng mà nếu như triều đình chưa đồng ý thì Lý vương này thủy chung là danh bất chính, ngôn bất thuận.

La Hoàn cười ha hả chấp tay nói:

- Nếu vậy thì còn phải phiền vương gia tổn hao nhiều công sức.. mọi người ở đây thu thập bốn vương còn muốn xem xét, đúng rồi Ninh Trường Chân vừa chết, bạch lý này...

- À dĩ nhiên là do Lý nhân dùng phong tục xử trí.

Dựa theo phong tục bạch lý từ nay về sau là nô lệ của hắc lý. La Hoàn thỏa mãn gật đầu.. hắc chân trước vừa đi Cao Lý Hành đã nhăn mày lại nói:

- Lý nhân hung hang càn quấy, vương gia đừng có để trong lòng, lính nhân bạc nghĩa thành tính tham lam háu tài.. kỳ thật Giao châu cũng...

Gia phụ ở bên trong sống tám năm cũng biết rằng muốn cải biến bọn họ không phải dễ dàng tuy nhiên Lý nhân này đúng là sức chiến đấu cường hãn, đám Lý nhân hung hăng không hề biết sợ chết.

Lý Ngôn Khánh cười cười cũng không cho ý kiến, trong mắt hắc La Hoàn chỉ là một tên tham lam mà thôi.

Muốn thu thập hắc cũng không có gì là khó khăn, khó khăn chính là phong tục của Lý nhân, địa vị Đô Lão giống như là vua của một nước, là thủ lĩnh tinh thần của bộ lạc, những Lý nhân này đối với La Hoàn vô cùng chịu phục cho nên nếu muốn đối phó với La Hoàn thì phải thu thập tâm của Lý nhân, chỉ sợ chuyện này khó khăn trùng trùng điệp điệp.

- Huynh trưởng vừa rồi ta để ý trong quân của huynh cũng có Lý nhân

Cao Lý Hành gật đầu nói:

- Đúng là có Lý nhân tham chiến... huynh cũng biết toàn bộ Giao châu ngoại trừ Hắc Bạch lý còn có những người Lý du tán, à bọn họ chính là những bộ tộc bị diệt không nơi nương tựa, những người này tụ tập lại ở Giao châu về sau đã trở thành họa tâm phúc, về sau gia phụ nhận được sự đề nghị của Khâu Hòa mời chào những người này tòng quân.

- Bọn họ chịu không?

Theo Lý Ngôn Khánh biết Lý nhân không thích bị ước thúc.

Cao Lý Hành cười khổ trả lời.

- Đương nhiên là không chịu... tuy nhiên cho bằng lộc nhiều thì được, huynh cũng biết toàn bộ Hải Môn trấn có tới năm nghìn binh mã.

Nhưng thực tế là sao, phủ binh chỉ tới 800 hương dũng cũng chỉ nghìn người còn lại toàn bộ là Lý nhân gọi tới.

Mỗi người tham chiến đều được ba quan hơn nữa cũng đã nói trên chiến trường vật phẩm cướp được toàn bộ là của bọn họ, huynh cũng biết hải môn trấn may mà giàu có đông đúc nếu đổi lại là địa phương khác chỉ sợ khó gánh nổi chi tiêu này.

Lúc này xuất chiến cơ hồ đã triệu tập toàn bộ những người lý nhân du tán, chi tiêu cũng rất kinh người.

Dựa theo lời nói của Cao Lý Hành thì hắc đã mang tới năm nghìn người.

Trong đó ba nghìn người đều là lý nhân tạm thời triệu tập.

Chỉ một trận chiến này Cao Lý Hành đã chi tiêu tới vạn quan tiền bạc nếu không phải hắc trấn thủ ở Hải Môn trấn giàu có này thì có lẽ đã không chịu nổi, phải biết rằng Mạch Tử Trọng ở Tuyên Hóa mỗi năm thuê má cũng không đáng mười vạn quan mà thôi, chiêu tiêu khổng lồ như vậy chỉ sợ ngay cả Cao Sĩ Liêm cũng không chịu nổi.

Tuy nhiên Lý Ngôn Khánh nghe thấy điều này liền động tâm.

Hắc nghi hoặc nói:

- Những người Lý du tán này số lượng rất khổng lồ sao?

Cao Lý Hành không rõ Lý Ngôn Khánh tại sao lại hứng thú với vấn đề này.

Hắc nghi nghi rồi khẽ nói:

- Những Lý nhân du tán cũng không nhiều nhưng Lý nhân tình quê cha đất tổ rất nặng hơn nữa đối với những chiến lợi phẩm vô cùng để ý, những bộ lạc khai chiến với nhau người thắng sẽ lấy được tiền của người bại.

Nói xong Cao Lý Hành dùng tay chỉ về phía quân trận xa xa của mình:

- Vương gia nếu như vương gia muốn ta sẽ mang tới cho vương gia danh sách nhân khẩu hơn vạn người, cộng thêm những người Lý du tán khoảng một vạn năm nghìn người, ba nghìn Lý nhân này cũng từ bỏ họ mà ra.

Bọn họ sống khổ cực những năm nay ở trên hải đảo vô cùng bình yên nhân khẩu không ngừng gia tăng gánh nặng ngày càng lớn.

Cho nên thổ dân Lý nhân đành phải vượt biển kiếm cơ hội, ba quan tiền có thể khiến cho bọn họ sống thoải mái ba tháng, Phùng gia cũng tình nguyện chuyện này nhưng cũng không ngăn cản.

Lý Ngôn Khánh đột nhiên cảm thấy hứng thú với chuyện này, Lý nhân hiện tại so với lính đánh thuê đời sau có phần tương tự.

Tuy nhiên bọn họ còn thiếu một tổ chức cũng không được huấn luyện nghiêm khắc.

- Những Lý nhân này bình thường làm những thứ gì?

Cao Lý Hành nói:

- Nếu như có bộ lạc khai chiến thì bọn họ sẽ tham gia nếu như không có chiến sự thì những người sẽ ra biển.

Những người kia chẳng những hung ác mà kỹ năng bơi cũng thuần thục, những thương thuyền trên biển cũng đồng ý thuê bọn họ.

Lý Ngôn Khánh hơi động tâm rồi.

Hình thức này đúng là giống như lính đánh thuê đời sau.

Tuy nhiên những Lý nhân này trước mắt còn không có tổ chức, không kỷ luật, còn tàn bạo... khoan đã ở Quê khu Lý nhân cũng không thiếu, hơn nữa cũng vô cùng nghèo khổ, Cao Lý Hành không phải nói bọn họ tham tài, nếu như mình cho bọn họ đầy đủ lợi ích thì không phải phục tùng mình sao? La Hoàn chẳng qua cũng là một tên xem trọng tiền tài, chỉ cần cho hắn đầy đủ chỗ tốt là hắn theo ta.

842. Chương 84: Tài Hàng.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Tại sao ta không dùng phương thức này thu mua thủ hạ của La Hoàn. Ừ đúng rồi phối hợp dùng phương thức này tẩy não bọn họ, chuyện này Di Lạc áo trắng am hiểu nhất, bọn họ có thể khiến cho dân chúng cam tâm tình nguyện tâng gia bại sản thì cũng có thể khiến cho Lý nhân quy phục ta, làm cho chúng bắt hòa với La Hoàn, không có bộ chúng La Hoàn còn có thể làm gì? Phương thức này có phần giống như công tác chính trị cán bộ đời sau, hoặc ở Tây phương gọi là theo quân mục sư.

Trong nháy mắt trong đầu của Lý Ngôn Khánh đã có khung ban đầu tuy nhiên muốn phổ biến hoàn toàn còn cần phải có kế hoạch chặt chẽ, ừ, qua một thời gian Đóa Đóa sẽ đến Tuyên Hóa đến lúc đó cần phải thương nghị kỹ càng với nàng.

Sau khi chiếm lĩnh Khâm Châu, hắn cơ hồ cướp sạch kho phủ nơi này, kỳ thực Lý Ngôn Khánh cũng nhìn ra La Hoàn lòng tham không đáy.

Những người Hắc lý này đối với La Hoàn mà nói chỉ là một công cụ vơ vét tài sản của hắn, ở trong Thập Vạn đại sơn hoàn cảnh khổ cực La Hoàn vẫn thoải mái dễ chịu vô cùng nhưng rất nhiều người hắc lý phải cư trú ở trong túp lều hoặc ở trong sơn động khổ cực chèo chống.

Trong mắt Lý Ngôn Khánh hiện tại chuyện quan trọng nhất chính là làm suy yếu lực lượng của La Hoàn, có thể biến những Lý nhân kia thành người của mình, dù cho La Hoàn trở thành Lý vương thì thế nào, nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền, La Hoàn mất đi bộ chúng của hắn thì hắn còn làm được gì? Lý Ngôn Khánh căn bản không sợ hãi, dựa theo kế hoạch của hắn sau khi giải quyết Ninh Trường Chân xong hắn muốn đi Giao Chỉ tiếp Cao Sĩ Liêm.

Nhưng Cao Lý Hành tới đã mở ra một mạch suy nghĩ khác của hắn, khiến cho Lý Ngôn Khánh không thể không cải biến kế hoạch, quyết định thăm dò La Hoàn một thoáng, vì vậy ngay trong đêm Lý Ngôn Khánh mang theo Thẩm Quang đi thẳng vào trụ sở của La Hoàn.

La Hoàn thu được toàn thắng ở trong quân cũng mở tiệc rượu thiết yến, các đô lão dưới trướng của hắn thì nhau chúc mừng, bọn họ nghe nói Lý Ngôn Khánh tới bái phỏng thì La Hoàn cảm thấy kỳ quái, đúng như Lý Ngôn Khánh suy đoán La Hoàn hôm nay rất đặc biệt.

Ninh Trường Chân vừa chết hẳn chính là vua ở khu vực Việt Tây, Hà Nam vương từ Trường An thì đáng gì.

Hắn kiêu ngạo cũng là kiêu ngạo có vốn liếng vì sau khi chiếm Khâu Châm trong tay của hắn đã có mấy chục vạn Lý nhân mà toàn bộ khu vực Việt Tây có bao nhiêu người? Có thể nói hắn hiện tại đã là một cỗ lực lượng mạnh mẽ, tuy nhiên La Hoàn cũng không cuồng vọng đến mức muốn tiếp thu Giao Châu và Ung châu nếu như thực sự chộc giận Hán lang thì đối với hắn cũng không có lợi. Tuy nhiên Lý Ngôn Khánh lúc này tới rốt cuộc là có ý gì.

- Để cho hắn tiến đến.

La Hoàn ngay cả ý định đứng dậy cũng không có, hắn ngồi ở vị trí chủ vị một lúc sau Lý Ngôn Khánh tiên tới đại trướng mấy đô lão ở bên trong liền liên tục đứng dậy:

- Lý vương gia mau mời ngồi.

La Hoàn không đứng dậy tùy tiện mời chào.

Nếu như Lý Ngôn Khánh là người bình thường hắn tiếp như vậy cũng không đáng gì nhưng Lý Ngôn Khánh đại biểu cho triều đình Lý Đường, La Hoàn làm như vậy có phần không thỏa đáng.

Mấy đô lão kia biểu lộ dăm chiêu tuy chỉ là biểu lộ trong khoảnh khắc nhưng Lý Ngôn Khánh vẫn nhìn ra, hắn làm ra vẻ không thèm để ý ngồi xuống bữa tiệc:

- Lý vương bốn vương di hoa hiển phạt, kính Lý vương cùng chư vị đô lão, chúc mừng mọi người lần này chiến thắng.

- Ha ha cùng uống cùng uống.

La Hoàn có thể bày ra bộ dạng cao cao tại thượng nhưng không có nghĩa các đô lão kia cũng như vậy.

Lý Ngôn Khánh nho nhã lễ độ khiến cho bọn họ cảm thấy rất có mặt mũi.

Mọi người uống rượu xong, La Hoàn hỏi:

- Lý vương gia lần này không phải muốn đi Giao Châu sao tại sao lại đến chỗ của ta?

Hắn không chịu nổi lập tức hỏi.

Ngôn Khánh cười cười thần sắc trở nên nghiêm túc:

- Lý vương chư vị đô lão, Ninh Trường Chân mặc dù chết nhưng vẫn còn con của hắn.

Ta nghe nói Trường Chân chính là hổ, Ninh Huyền chính là con của hổ, dưới tay của hắn có không ít binh mã, bốn vương càng nghĩ càng cảm thấy Ninh Huyền này nhất định sẽ là họa lớn ở trong lòng cho nên mạo muội tới đây gặp chư công cũng là thăm dò đối sách.

La Hoàn nói:

- Cũng không phải là bốn vương không muốn xuất binh nhưng quả thực luân phiên đại chiến mọi người mệt mỏi rồi.

Còn nữa Ninh Huyền kia không phải rời khỏi Khâm Châu sao? Hẳn nếu như trở về thì ta nhất định không buông tha cho hắc Lý vương gia người cũng biết Lý nhân có quy củ của Lý nhân hẳn chạy ra khỏi Khâm Châu ta không thể truy kích hắc. Ninh Huyền lại trốn về phía của Liêu Tử Bộ, ở Vân Quý, nghe nói Ninh Trường Chân cùng với Liêu Tử Bộ quan hệ vô cùng tốt.

Liêu Tử Bộ những người này không giống như thực Liêu, ở cảnh nội Khâm Châu La Hoàn có thể nói một là một nói hai là hai nhưng nếu như vượt qua đuối giết tức là vi phạm phong tục của lý nhân... vượt biên xuất binh chính là khai chiến với Liêu Tử bộ loại chuyện này chưa từng có tiền lệ.

Các vị đô lão còn lại cũng liên tục gật đầu.

Lý Ngôn Khánh thấy vậy không khỏi thất vọng nói:

- Nếu thế vô duyên vô cớ tổn thất rất nhiều tài hang.
- Lý vương gia đuối giết Ninh Huyền tại sao lại quan hệ tới tài hàng?

Lỗi tại La Hoàn rất tốt Lý Ngôn Khánh lại cố ý nói như vậy khiến cho hắc lập tức hứng thú.

- Chư công không biết, nghe nói Liêu Tử Bộ vì thân cận với Chân Tịch cho nên vô cùng giàu có và đông đúc... chư công có lẽ không biết trong năm Đại nghiệp Chân Tịch quốc có phản loạn, phản quan thông qua Liêu Tử Bộ mua sắm quân giới cho nên Liêu Tử Bộ thu hoạch tương đối khá, lúc đó quốc chủ của bọn họ phái sứ giả tới Phù Nam cầu viện Lạc Dương.

Nhưng lúc ấy đương chiến loạn cho nên không ai để ý tới. Ta vốn định vì chuyện của Ninh Huyền mà xuất động công kích với Liêu Tử bộ sau đó tiến về Chân Tịch. Ha ha nhưng chư công đã khó xử thì xem như chuyện này là xong đi.

- Chân Tịch quốc rất giàu có và đông đúc sao?

Một Đô lão đột nhiên mở miệng hỏi thăm, đây cũng là vấn đề mà La Hoàn muốn hỏi.

843. Chương 85: Cường Công Giang Lăng.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Lý Ngôn Khánh cười nói:

- Đâu chỉ giàu có vàng đồng đúc... ta nghe người ta nói khắp nơi trên đất Chân Tịch đều là hoàng hơn nữa phía tây Chân Tịch quốc còn là Thiên Trúc quốc chỗ đó chùa chiền rất đông còn có Hoàng Kim phổ ngay cả tượng phật cũng đúc bằng vàng ròng, chỉ khổ nỗi không có cớ nên ta khó có thể tự tiện động chiến sự.

Nghe nói phản quân của Chân Tịch quốc đã điều động sứ giả tới Trường An xin hàng triều đình đã tiếp nhận còn muốn khai chiến nhưng không có cớ. Đáng tiếc cho nhiều tài hàng tiền bạc như vậy lại không thể lấy được.

Nói xong Lý Ngôn Khánh còn lộ ra vẻ tiếc nuối, La Hoàn hai mắt lại càng sáng ngời.

- Được rồi sứ giả Giao Châu còn chờ cô cô không quấy rầy các vị nữa.

Lý Ngôn Khánh vừa dứt lời đã đứng dậy định rời khỏi, La Hoàn cuối cùng cũng đứng dậy mà nói:

- Lý vương gia tại sao lại vội vã vậy?
- Công vụ thực sự bề bộn không đi không được... như vậy đi Lý vương cùng với chư vị đô lão có thể trở về Khâm Châu có chuyện gì khi ta trở về sẽ thương nghị.

La Hoàn không lẽ cứ để Lý Ngôn Khánh đi như vậy.

Tuy nhiên Lý Ngôn Khánh lại liên tục cam đoan sau khi chuyện ở Giao Châu hoàn tất hẳn sẽ lập tức trở về.

Lý Ngôn Khánh sau khi rời đi đám người La Hoàn không còn tâm tình uống rượu.

Chân Tịch quốc giàu có, Thiên Trúc quốc khắp nơi là hoàng kim khiến cho bọn họ ngứa ngáy vô cùng, Lý Ngôn Khánh chỉ nói một nửa khiến cho bọn họ vô cùng khó chịu sau một hồi La Hoàn mở miệng:

- Mọi người cho rằng những điều Lý vương gia nói là sự thật không?

- À Chân Tịch quốc phản loạn đúng là sự thật.

- Lúc ấy quốc chủ Chân Tịch quốc còn mượn đường Khâm Châu đi tới Trường An về phần khắp nơi trên đất Thiên Trúc là hoàng kim ta cũng đã nghe nói qua.

Thế nhưng mà chuyện này nếu như không có Lý vương gia ủng hộ chỉ sợ khó thành.

- Đúng thế hơn nữa binh lính vừa được chỗ an thân lại để bọn họ xuất chinh.

- Lý vương lúc đi ta muốn giữ lại nói nhưng rồi lại thôi, cũng có chủ ý giống như các người.

- Hẳn lần này đi Giao Châu vạn nhất thương nghị với người khác chẳng phải là để cho bọn họ hưởng lợi rồi sao? Ta nghe nói những đám phiến ngu kia đã cùng với Phùng gia quy thuận, chuyện tốt như vậy không thể để cho Phùng gia được tiện nghi, tốt xấu gì chúng ta cũng là Hắc Lý đã từng giúp Lý vương gia, bằng không chúng ta đuổi theo Lý vương gia hỏi lại một câu.

Hoàng kim chính là hoàng kim.

La Hoàn lúc này trong đầu đã lấp lánh hoàng kim.

- Đã vậy thì chúng ta đi thôi.

- Lâm Bệ người là một trong những đô lão hắc lý, tuổi tác cũng không quá lớn, suy tính linh hoạt người đi theo ta.

Vũ Đức năm thứ tư tháng ba Tùy quân Kinh Sơn đột nhiên vượt qua Giang thủy xuất kích.

Lý Thế Dân ở Kinh môn thiết lập mai phục đánh bại Tùy quân, Đỗ Phục Uy ở trong chiến đấu hỗn loạn không biết tung tích, Lý Thế Dân vượt sông mượn nước sông mà tấn công không ngờ nghênh đón hắc là một tòa thành không.

Phòng Huyền Linh trong lúc dpu xuất kích đã rời khỏi Dĩnh châu tới An Lục tử thủ, Lý Thế Dân được Dĩnh châu không hề làm suy giảm nửa phần nguyên khí của Phòng Huyền Linh.

Đặc biệt sau khi tiến về đầu hạ chiến cuộc đã tới cuối cùng, Phòng Huyền Linh rút khỏi Dĩnh châu lui giữ An Lục Lý Thế Dân cũng đem tất cả tinh lực ném tới cuộc chiến Gian Lăng, Kinh môn mất đi làm cho quân coi giữ Nghi Đô quân tâm đại loạn, Lý Hoãn cũng không phân biệt ngày đêm tấn công mạnh Nghi Đô, thủ thành Nghi Đô thủ vững được mười ngày cuối cùng cũng mở hành đầu hàng.

Kinh môn, Nghi Đô hai nơi thất thủ cũng khiến cho Giang Lăng thành một tòa cô thành.

Tiêu Tiễn một ngày phái mười hai người mang tin chạy tới Tiễn Đường cầu viện, trong thư hắc dùng ngôn từ khẩn thiết nói rằng nguyện thuận phục Tiêu Tùy, hi vọng thái hậu có thể nét mặt đồng tòng xuất binh cứu viện.

Mà Tiêu thái hậu cũng đặc biệt khẩn thiết:

- Chúng ta đồng tòng ta làm sao có thể ngoảnh mặt làm ngơ.

- Nhưng thực lực quân Tùy thái thịnh, Phòng Kiêu bại lui Tà Khoa lui giữ đều là những hành động bất đắc dĩ, nay ai gia sắc lệnh chiêu mộ binh mã, dùng lực lượng Giang Đông ít ngày nữa sẽ xuất binh cứu viện.

Phòng thư cũng hồi âm khẩn thiết khiến cho Tiêu Tiễn được yên lòng, căn cứ vào người mang tin báo cáo thì Tiêu Tùy đích thật là đang chiêu mộ binh mã, lại điều tới gần trăm chiếc thuyền, bỏ neo ở ngoài sông Tiễn đường, nhìn tư thế Tiêu Tùy chuẩn bị thủy bộ đồng tiến tiếp viện Giang Lăng. Tiêu Tiễn sau khi biết tin càng tin tưởng thêm thủ vững thành.

Giang Lăng còn có mấy vạn binh mã.

Lý Thế Dân từ Kinh Môn di chuyển binh lính, hợp đại quân mười lăm vạn người vây khốn Giang Lăng, hần đương nhiên cũng biết, cường công nhất định sẽ nhận lấy thảm trọng cho nên sau khi vây thành thì phải sứ giả tới chiêu hàng.

Trong lịch sử Kinh môn sau khi thất thủ Tiêu Tiển đã quy thuận Lý Đường.

Tuy nhiên hần hôm nay thái độ kiên quyết không hề đắn đo đuổi sứ giả Giang Lăng đi.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản.

Tiêu thái hậu đã phái người mang cho Tiêu Tiển một câu: Tiêu công không nghe chuyện Vương Thế Sung chủ động hiến thành nhưng cũng khó có thể thoát khỏi cái chết.

Nghĩa Ninh ngồi trên thiên vị, đột tử Trường An.

Vết xe đổ này mong tiêu công nghĩ lại.

Nhớ ngày đó Vương Thế Sung đầu hàng Lý Đường cũng có ân trọng, phong làm vương hầu nhưng Vương Thế Sung cuối cùng thì ra sao?

Bị Độc Cô Tu giết chết Lý Uyên cũng chẳng thêm quan tâm.

Xa hơn nữa cháu trai của Tiêu thái hậu Nghĩa Ninh để Dương Thúc, hần mới bao nhiêu tuổi? Ngay cả ngôi vị hoàng đế cũng không muốn làm vậy mà đột nhiên đột tử, Tiêu Tiển người rất lợi hại sao? Mặc dù Tiêu gia là danh môn vọng tộc nhưng có thể sánh được với Thái Nguyên Vương thị sao?

Tiêu Tiển cũng chấp nhận.

Từ xưa đến nay vua vong quốc khó có kết cục tốt.

Trước cuộc chiến Xích Bích, Lỗ Túc đã nói với Tôn Quyền;’

- Trương Chiêu bọn họ có thể hàng Tào, nhưng đại vương không thể.

Tiêu Tiển cũng không phải là người ngu, há có thể không chú ý chuyện này?

Bất đắc dĩ, Lý Thế Dân đành phải hạ lệnh cường công Giang Lăng.

Đánh Giang Lăng cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Không nói đến từ năm Vũ Đức nguyên niên bắt đầu tu sửa thành cao tường dày để thủ khó công binh lực sung túc lương thảo dồi dào, khí giới của thành cũng uy lực cực lớn đặc biệt là cung nỏ lực sát thương rất mạnh khiến cho Lý Thế Dân tổn thất vô cùng, .

844. Chương 86: Hải Môn Trấn.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Mà Lý Thế Dân lúc ở Giang Lăng đang đau đầu thì Lý Ngôn Khánh vẫn đứng trên boong thuyền, chạy ra tới Hải Môn trấn.

Lúc này khí trời trong xanh, bầu trời vạn dặm không có mây

Theo nhà dò dự đoán thì biển rất yên bình không thể phát sinh vấn đề gì.

Lý Ngôn Khánh chấp tay đứng một bộ quần áo màu trắng bị gió biển thổi bay lên phấp phới hần tham lam uống lấy không khí trong nhất thời sinh ra trầm tư vô hạn.

Không biết lúc này Trường An hình thức thế nào.

Hần tuy thân ở Lĩnh Nam nhưng liên lạc với Trường An vô cùng chặt chẽ.

Trưởng Tôn Vô Kỵ hiện tại đang ở Sùng Văn quán biên soạn Đường Luật sơ nghị đã dần dần được Lý Kiến Thành trọng dụng trở thành hạch tâm, Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng gửi thư nói tình hình Đông cung hiện tại vô cùng phức tạp.

Một đám người trẻ tuổi quật khởi Lý Kiến Thành cũng đã dần bất hòa với thái tử thiếu bảo Lý Cương, đồng thời thanh âm của Lý Kiến Thành ở trên triều đình ngày càng trở nên nặng, theo Trưởng Tôn Vô Kỵ phân tích Lý Uyên đã bắt đầu sinh lòng kiêng kỵ với Lý Kiến Thành, mấy lần triều hội Lý Uyên lại tán thưởng Lý Thế Dân mấy lần bác bỏ tấu chương của Lý Kiến Thành.

Đoán chừng Lý Uyên sẽ đem Lý Thế Dân triệu hồi về Trường An.

Nếu như cuộc chiến Giang Nam tất cả thuận lợi thì Lý Thế Dân quay về triều đình là điều nắm chắc.

Đây cũng là chuyện mà Lý Ngôn Khánh biết rõ.

Trong thư trả lời Trưởng Tôn Vô Kỵ Lý Ngôn Khánh rất trịnh trọng nói cho Trưởng Tôn Vô Kỵ biết rằng chớ luận Lý Thế Dân có trở về Trường An hay không cũng không được sớm tham dự vào trong đó, Trưởng Tôn Vô Kỵ hiện tại biên soạn Đường Luật sơ nghị cũng là do không muốn cuốn vào vòng xoáy đó.

Lý Ngôn Khánh phỏng đoán một khi cuộc chiến Giang Lăng kết thúc Tiêu Tiển một khi diệt vong thì Lý Thế Dân sẽ ngay lập tức trở về Trường An.

Trước kia Dương Quảng thống nhất phí nam hình thành một phái, cuối cùng tiêu diệt thái tử Dương Dũng leo lên ngôi vị hoàng đế.

Chắc hẳn Lý Uyên sẽ không giống như Dương Kiên, hẳn hiện tại đối với Lý Kiến Thành tương đối hài lòng, bằng không cũng sẽ không tùy ý cho Lý Kiến Thành làm việc như vậy, tuy nhiên đạo của đế vương là phải cân đối.

Ít nhất trước mắt mà nói, Lý Uyên còn chưa chuẩn bị tốt.

Cho nên phải áp chế lại, mà thủ đoạn áp chế Lý Kiến Thành chính là phải gọi Lý Thế Dân trở về Trường AN.

Lý Ngôn Khánh cảm thấy cái này rất giống xiếc đi trên dây.

Lý Uyên cũng không làm sai nhưng hẳn không phải một diễn viên tốt.

Bổn sự đi trên dây của hắn cuối cùng không về đến nhà mà khiến cho Lý Thế Dân giết chết Lý Kiến Thành, leo lên ngôi vị hoàng đế.

Lý Thế Dân sẽ ủng hộ kế hoạch đại hàng hải của Lý Ngôn Khánh sao?

Nghĩ tới đây khoe miệng của Lý Ngôn Khánh nhếch lên lộ ra nụ cười cổ quái.

Có lẽ Lý Thế Dân đích thật là hoàng đế thiên cổ nhưng hắn chưa hẳn đã ủng hộ kế hoạch của mình.

- Vương gia chúng ta đã đến.

Thẩm Quang ở sau lưng Lý Ngôn Khánh thấp giọng nhắc nhở.

Lý Ngôn Khánh phục hồi tinh thần mà ngẩng lại chỉ thấy ở phía xa xa, gió biển tung bay, một chiếc đại thuyền cực lớn neo đậu lá cờ tung bay trong gió biển, trên đó viết một chữ Trương vô cùng lớn.

Ở boong thuyền có một đại hán râu quai nón mặc cẩm y ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Lý Ngôn Khánh, khoảng cách tuy xa nhưng Lý Ngôn Khánh cũng cảm nhận được sự nóng bỏng trong đôi mắt đó.

Trên khuôn mặt thanh tú của Lý Ngôn Khánh nở ra nụ cười thản nhiên.

Hắn chấp tay vái chào cẩm y đại hán kia, mà đại hán kia cũng nở ra nụ cười ở ngoài thuyền hoàn lễ.

Hai chiếc thuyền khoảng cách ngày càng gần.

- Hà Nam vương cùng với Phùng Áng gặp riêng nhau ở trên biển?

La Hoàn đẩy một nữ nhân nửa thân để trần ra kinh ngạc đứng dậy.

- Lâm Tính, người xác định?
- Bẩm Lý vương chuyện này xác thực.

Lâm Tính dáng người không cao trên đầu đeo một cái vòng vàng.

Hắn cung kính hồi đáp:

- Hà Nam vương đến Giao Chỉ không lâu thì con trai của Phùng Áng là Phùng Trí Đại đã tới, ba ngày sau Hà Nam vương đã lên đường rời khỏi Giao Chỉ mà tiến về Hải Môn trấn mà Phùng Áng đi theo làm bạn với hắn, hắn là gặp riêng Phùng Áng.

Địa bàn của Phùng gia là ở Việt Đông thế nhưng mà bọn họ cùng với Lý nhân quan hệ cũng không tệ.

Lâm Tính thân là đô lão hắn nhận ra Phùng Trí Đại cũng không phải là chuyện gì lạ.

Phùng Trí Tài là con trai trưởng của Phùng Áng nhưng không phải là người tiếp nhận Phùng gia, ngược lại Phùng Trí Đại tuy không phải trưởng tử nhưng tính tình trầm ổn cũng được Phùng Áng coi trọng.

La Hoàn nghe được thì liền lo nghĩ.

Hắn trầm ngâm một lát sau đó trầm giọng nói:

- Lâm Tính người lần này đi qua có dò xét được ý của Hà Nam vương không?

Lâm Tính nói:

- Hà Nam vương cũng không nói đến kế hoạch cụ thể của hắn, tuy nhiên thuộc hạ nghe được hắn sở dĩ dùng binh là muốn triệt để tiêu diệt Ninh Huyền thuận tiện đem Liêu Tử Bộ chiếm đoạt, Hà Nam vương đối với tiền bạc cũng không coi trọng lắm nhưng hắn coi trọng chiến công, ta uống rượu với hộ vệ của hắn là Thẩm Quang mấy lần cũng nghe được ý của Thẩm Quang, Hà Nam vương cũng không muốn trú lâu ở Lĩnh Nam, hơn nữa sở dĩ lần này tới Lĩnh Nam là gặp tai họa cho nên Hà Nam vương hy vọng có thể khuếch trương ruộng đất thu hoạch đủ công huân để sớm có ngày trở về Trường An, tuy nhiên trong tay của hắn binh mã chưa đủ thật bất đắc dĩ.

Lâm Tính nói vài câu sau La Hoàn cũng không nghe lọt.

Hắn quan tâm chính là chuyện Hà Nam vương không muốn trú lâu ở Lĩnh Nam.

Nói thật La Hoàn tuy không để Lý Ngôn Khánh trong lòng nhưng vẫn có vài phần kiêng kỵ.

Nếu như Hà Nam vương đi rồi thì chẳng phải khu vực Việt Tây là do La Hoàn hắn khống chế hay sao? Hơn nữa Lý Ngôn Khánh dùng binh là để thu hoạch chiến công không hề để ý tới tiền bạc, nếu như hắn và Phùng Áng kết hợp, không phải là đem tuyệt phú giao cho Phùng Áng sao?

La Hoàn ở trong núi khổ sở một thời gian đối với tài hàng vô cùng coi trọng.

Nghe xong những lời này của Lâm Tính, La Hoàn liền cảm thấy ngứa ngáy.

- Người cảm thấy nếu ta ủng hộ Hà Nam vương thì được bao nhiêu chỗ tốt?

Lâm Tính nghĩ nghĩ:

- Cái này thuộc hạ không nói được tuy nhiên thuộc hạ ở Giao Chỉ mấy ngày tận lực tiếp xúc với một số thương gia giàu có thì nghe bọn họ nói rằng Thiên Trúc quốc đúng là thịnh hành Phật hiệu Phật đồ rất nhiều, vì cầu cao tăng truyền đạo mà rất nhiều người hiến hoàng kim, đúc vàng thỏi trải dọc đường, hơn nữa đại đa số chùa chiền Phật tượng cũng đều do hoàng kim đúc thành, vô cùng giàu có.

Ngoài ra Chân Tịch quốc hiện tại đang ở chiến loạn.

Quốc chủ hôm nay ở Giao Châu bị nạn, tiền triều từng phái sứ giả tới Lạc Dương cầu viện trợ chỉ tiếc lúc đó Trung Nguyên chiến loạn nên không thể bận tâm, quốc chủ Chân Tịch quốc nguyện bỏ ra cả tài phú cả nước thu phục lại Văn Đơn thành cũng là thực.

845. Chương 87: Gặp Lại Trương Trọng Kiên.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Theo những thương gia giàu có ở Giao Chỉ nói thì chiến sự Trung Nguyên đã dần dẹp loạn.

Quốc chủ cũng chuẩn bị một lần nữa điều động sứ giả đi Trường An, thỉnh cầu hán nhân hoàng đế viện trợ tuy nhiên phản quân đã trù tính chuyện này rất khó biết được ai sẽ được hoàng đế Trường An ủng hộ ta cảm thấy rằng Hà Nam vương sở dĩ ở thời điểm này dùng binh là muốn ủng hộ quốc chủ Chân Tịch quốc, trước khi hoàng đế Trường An tỏ thái độ.

Vạn nhất hoàng đế Trường An đồng ý với phản quân đến lúc đó xuất binh cũng không được ngay cả Hà Nam vương cũng bất lực.

- Vậy người nói xem Chân Tịch quốc có bao nhiêu tài hàng?

- Nghe thương gia giàu có ở Giao Chỉ nói thì Chân Tịch quốc tài hàng vô cùng đầy đủ, đủ để mua toàn bộ Lĩnh Nam.

La Hoàn thực sự động tâm.

Hắn ở trong đại sảnh bồi hồi lâu cuối cùng cũng quyết định.

- Lâm Tính người đi tới Giao Chỉ thăm dò ý của Hà Nam vương.

Nói cho hắn biết ta đồng ý xuất binh tương trợ.

Nhưng xuất binh thế nào còn muốn thỉnh giáo hắn, được rồi người cho hắn biết ta sau đó cũng tới Giao Chỉ.

Lâm Tính vội vàng tuân mệnh khom người rời đi.

Lúc này trong đầu La Hoàn đã toàn là hoàng kim.

Nếu như ta có được nhiều tài hàng như vậy thì chỉ sợ Phùng Áng cũng không làm gì được ta.

Đến lúc đó không chừng ta có thể hùng bá toàn bộ khu vực Lĩnh Nam. Là một Lý vương đường đường chính chính.

Gió từ biển trở nên nhu hòa.

Ở trên một chiếc thuyền biển lớn Lý Ngôn Khánh cùng với Trương Trọng Kiên ở trong khoang thuyền đánh cờ với nhau.

Quân cờ Trương Trọng Kiên mở rộng ra đại hạp mà Lý Ngôn Khánh thì trong bóng có kim bất ôn bất hỏa, lúc đầu Lý Ngôn Khánh ở thế hạ phong nhưng bây giờ đã chiếm hết tiên cơ.

Trương Trọng Kiên sắc mặt tái nhợt ngưng mắt nhìn bàn cờ thật lâu không nói.

- Ta thua rồi.

Hắn đột nhiên thở dài đem quân cờ ném xuống bàn cờ, Lý Ngôn Khánh vẫn làm ra bộ dáng như cũ cười tủm tỉm nói:

- Trương đại ca trị quốc là phải dùng mềm mỏng, huynh dùng thủ đoạn cường ngạnh như vậy thì không thể lâu dài được.

Trương Trọng Kiên lâm vào trầm tư.

- Trương đại ca chắc hẳn đã chuẩn bị xong.

- Đệ làm sao biết vậy?

- Huynh đột nhiên đến đây chắc hẳn không chỉ là để đánh cờ với đệ.

- Ta biết thiên hạ đại thế đã định thái hậu cũng thế, Trương đại ca cũng thế khẳng định đã đưa ra quyết định.

- Dương Chân chẳng lẽ đệ không sợ một ngày nào đó ta sẽ quay trở về sao?

Lý Ngôn Khánh cười cười:

- Nếu như thật sự có ngày đó chỉ sợ alf vật đổi sao dời thế sự xoay vần rồi, ta biết thủ đoạn của Trương đại ca sớm muộn cũng quật khởi ở Nam Dương, nếu đúng như vậy giang sơn Lý Đường cũng phải đề phòng.

Nhưng mà ta nghĩ rằng nếu như vậy thậm chí còn là chuyện tốt.

Nếu như một ngày con cháu Lý Đường không còn là chủ nhân của thiên hạ này, kính xin Trương đại ca có thể cứu vãn lấy, ta hôm nay tiễn Trương đại ca đi, tử tôn của Trương đại ca cũng cất bước tử tôn của Lý Đường.

Ý của Lý Ngôn Khánh vô cùng rõ ràng: Trương Trọng Kiên ở hải ngoại lớn mạnh, con cháu Lý Đường sẽ cảm thấy nguy cơ.

Chỉ còn nguy cơ này, Lý Đường sẽ không bị diệt vong.

Trừ phi có một ngày con cháu Lý Đường sa đọa khi đó tử tôn Trương Trọng Kiên có thể trở về.

Những lời này tràn ngập hào khí cùng với cảm khái vô tận.

Trương Trọng Kiên yên lặng không nói hồi lâu sau mới khẽ nói:

- Thiên hạ đại thế phân phân hợp hợp.

- Không có giang sơn lâu dài không suy, Dương Chân, đệ tình huống hơn ta, so với đệ ta thua không oan.

Tuy nhiên đệ lần này khổ tâm chưa chắc hữu dụng.

Phải biết rằng chủ nhân của giang sơn Lý Đường này không phải là đệ ha ha, đệ không nghe câu thơ khôn chết, chó săn cũng bị cho vào nồi sao?

Lý Ngôn Khánh trầm mặc không tiếp nhận những lời này.

Hai người đi ra khỏi buồng nhỏ, đứng ở trên khoang thuyền, nhìn biển cả mênh mông ai cũng không mở miệng.

Kỳ thật có nhiều chuyện không cần phải nói ra.

Trương Trọng Kiên biết rõ Lý Ngôn Khánh quyết không cam tâm làm chó săn.

Mà Lý Ngôn Khánh cũng tình huống hần sẽ không cho Trương Trọng Kiên bất kỳ cơ hội nào.

Huynh đệ ngày xưa hôm nay mỗi người một lý tưởng, phân đường rõ ràng, Lý Ngôn Khánh không biết Trương Trọng Kiên lần này đi Nam Dương còn có thể gặp lại hay không.

Bất giác hai người bắt đầu chuyện lý thú năm đó.

Từ lần đầu gặp nhau dưới núi Dương, về sau chân thành hợp tác, hai người nói chuyện rất nhiều rất nhiều.

Đến khi chiều tối Trương Trọng Kiên cùng với Lý Ngôn Khánh chấp tay từ biệt.

Lúc Lý Ngôn Khánh rời thuyền, Trương Trọng Kiên đột nhiên nói:

- Dương Chân lần này từ biệt không hẹn gặp lại.

Vi huynh không biết phải nói gì nhưng tình huynh đệ này mong rằng đệ chớ quên kết quả Giang Đông phó thác cho hiền đệ rồi.

Ai cũng không phải người ngu!

Lý Ngôn Khánh ở Giang Đông thiết lập bố cục, Trương Trọng Kiên há có thể không cảm thấy.

Sau khi Phòng Ngạn Khiêm ốm chết, Trương Trọng Kiên mơ hồ nhìn ra tâm tư của Phòng Huyền Linh.

Phòng Huyền Linh lui giữ An Lục, không chịu Đông tiến mà đem binh lực không ngừng nghiêng về phái Nam, chiếm lĩnh Ngạc châu, dần dần dựa sát vào Tương châu, Phòng Huyền Linh lui lại cũng không phải là lui lại bình thường, mỗi bước hấn đi đều kiểm tra hộ tịch địa phương, ngoại trừ một số thế trụ quyền thế thì trắng trợn di chuyển dân chúng, lưu dân Giang Nam rất nhiều, ngăn ngủi trong một thời gian Phòng Huyền Linh đã lấy đi hai mươi vạn, tụ tập tại Tương châu.

Cùng lúc đó lưu thủ Ung châu Ngự Bài Quân cũng chuẩn bị thăng tiến.

Trước cướp lấy Quế châu, mơ hồ có binh lính Lĩnh Nam, trong mắt nhiều người Lý Ngôn Khánh sắp xếp như vậy là phối hợp với Lý Thế Dân ở chiến sự Lương Hồ nhưng Trương Trọng Kiên là người nào trong thời gian gần đã đoán được sự cấu kết giữa Phòng Huyền Linh và Lý Ngôn Khánh với nhau.

Cho tới bây giờ Trương Trọng Kiên đã vô tình vô ý ngăn cản Phòng Huyền Linh.

Hắn vô cùng tình tường Phòng thị đã hết lòng giúp đỡ Tùy thất, Phòng Ngạn Khiêm vì Tiêu Tùy dốc hết tâm huyết, Phòng Huyền Linh thì chế trụ binh mã Lý Đường, ở một mức độ nào đó cũng khiến cho Tiêu thái hậu và Trương Trọng Kiên tranh thủ nhiều thời gian.

Trời cũng phải có lúc nắng lúc mưa, người gặp nhau cũng có lúc phải chia tay.

846. Chương 88: Đồ Sát Thành.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Trương Trọng Kiên cũng không ngăn cản hành động của Phòng Huyền Linh mà còn mang gia quyến của Phòng thị tới Dự Chương.

Lý Ngôn Khánh hướng về phía Trương Trọng Kiên chấp tay vái chào.

Theo dã sử ghi lại Trương Trọng Kiên ở trong lịch sử cũng nhượng xuất gaing sơn xa phó hải ngoại tự lập Phù Dư quốc.

Lý Ngôn Khánh không biết Phù Dư quốc ở nơi nào nhưng có thể khẳng định lần này Trương Trọng Kiên đi Nam Dương chắc chắn sẽ vượt xa lịch sử.

Hắn leo lên trên thuyền biển, một lần nữa chấp tay với Trương Trọng Kiên.

Mà Trương Trọng Kiên thì ở đầu thuyền nở ra một nụ cười.

- Hiền đệ bảo trọng.

Lý Ngôn Khánh vái chào:

- Huynh trưởng bảo trọng.

Tiêu Tuy vứt bỏ Tiễn Đường xa phó Nam Dương.

Nhà Tuy chủ động sụp đổ!

Đau khổ chờ viện binh Tiêu Tuy cuối cùng cũng không xuất hiện.

Trong mười ngày tử thủ Giang Lăng thành cơ hồ tràn ngập máu tươi song phương nhân số chết tới mấy vạn người.

Mấy vạn người cũng không phải là con số quá lớn.

Nhưng mà Tiêu Tiễn điên cuồng chống cự khiến cho Tiêu thái hậu có thể thông dong bố trí, Giang Đông cao thấp có hơn mười vạn người nguyện ý theo Tiêu thái hậu rời đi, trong đó có rất nhiều người trẻ trung cường tráng làm chủ, Trưưng biết đường xá xa xôi nhiều phong hiểm nếu như mang một đám già yếu chỉ sợ không có bao nhiêu người sống tới nơi.

Trương thị gia tộc ở Ngô huyện cũng để lại rất nhiều người già yếu.

Tuy nhiên bọn họ không ở Ngô huyện nữa mà là lúc Tiêu thái hậu rời đi, Tạ Ánh Đăng mang binh lính của mình và họ đi tới Lĩnh Nam.

Lý Ngôn Khánh hứa hẹn với Trương Trọng Kiên chắc chắn sẽ đối xử tử tế với Trương thị tộc nhân.

Tuy Trương Lý hai người đối địch nhưng lại tin tưởng nhau.

Lý Ngôn Khánh đã hứa hẹn nhưng Trương Trọng Kiên không hề hoài nghi.

Hắn biết rõ những tộc nhân kia dưới sự bảo hộ của Lý Ngôn Khánh nhất định sẽ nhanh chóng lớn mạnh, vì để thể hiện sự biết ơn, Trương Trọng Kiên đã mang một số sản nghiệp của Trương gia mà không ai biết giao cho Lý Ngôn Khánh.

Lý Ngôn Khánh nhận được một tài lực như vậy dĩ nhiên là hài lòng.

Chỉ là Lý Ngôn Khánh hài lòng Tiêu Tiển lại phải khóc.

Tiêu thái hậu đi Nam Dương phía xa thế cục Giang Đông trở nên đại biến, Lý Đạo Huyền ở Tương Châu biết được phòng tuyến Giang Đông đã chia rẽ làm hai, hắn trước tiên hạ lệnh cho Từ Thế Tích cùng Tô Định Phương hai người suất bộ tới Giang Âm và Lịch Dương, vượt sông mà tấn công.

Vì Tạ Ánh Đăng đã rút khỏi Giang Ninh cho nên Lý Đạo Huyền một đường thông suốt.

Hắn không gặp phải sự ngăn chặn gì, ngăn ngủ hai mươi ngày từ Giang Đông công chiếm Tây Tử cung, Lý Đạo Huyền cùng với Tô Định Phương thuận lợi thông suốt, Từ Thế Tích cũng không hề tỏ ngại, hắn từ Lịch Dương vượt sông hướng Tây thẳng tiến một đường gió cuốn mây tan, Lý Đạo Huyền lúc chiếm Tiển Đường Từ Thế Tích cũng phá được Ngạc Châu chiếm lĩnh Đô sơn, mà Phòng Kiều lúc này cũng đã đầu hàng.

nếu như nói Tiêu thái hậu rút lui khiến cho Tiêu Tiển tuyệt vọng thì Phòng Huyền Linh đầu hàng Từ Thế Tích phá được Đô sơn khiến cho Tiêu Tiển buông tha chống cự.

Tuy nhiên cho dù lúc này Tiêu Tiển có đầu hàng thì Lý Thế Dân cũng không đáp ứng.

Đường quân chém giết đến sôi cả máu rồi đặc biệt là sau khi bỏ ra một cái giá lớn bọn họ há để cho Tiêu Tiển đầu hàng?

Mùa hè năm Vũ Đức thứ tư, trải qua hơn sáu mươi ngày quyết chiến, thành Giang Lăng bị phá.

Lý Thế Dân sau khi đánh vào Giang Lăng lập tức hạ một cái lệnh vág đầu: Tàn sát toàn bộ dân chúng trong thành.

Nếu như không phải khó thở thì Lý Thế Dân nhất định sẽ không có một mệnh lệnh như vậy, nhưng ở Giang Lăng Đường quân bị tổn thất quá mức thảm trọng, hắn ở Giang Lăng hao tổn hết tâm tư ai ngờ Tiêu thái hậu không hề chống cự cứ vô thanh vô tức rời đi, đáng hận nhất là Lý Đạo Huyền bị hắn thôi mất binh quyền lại không mất giọt máu nào đã lấy được toàn bộ Giang Đông, khiến cho Lý Thế Dân không tiếp nhận nổi, hắn dốc sức làm không ngờ lại tiện nghi cho Lý Đạo Huyền.

Cho nên tàn sát hàng loạt dân trong thành vừa được ban bố, thành Giang Lăng lập tức giống như địa ngục nhân gian.

- Không ngờ rằng nhị lang lại làm ra chuyện này.

Lý Ngôn Khánh nhẹ nhàng lắc đầu thở ra một hơi.

Khi biết được Lý Thế Dân hạ lệnh tàn sát dân chúng trong thành, Lý Ngôn Khánh cũng chấn động.

Căn cứ vào sự hiểu rõ của hắn với Lý Thế Dân thì nếu như không phải tức giận đến cực điểm thì hắn tuyệt đối không làm ra chuyện như vậy, mặc dù tàn sát toàn bộ dân trong thành ngày xưa cũng đã xả ra nhiều, nhưng bây giờ làm như vậy Lý Thế Dân nhất định sẽ phải chịu nhiều áp lực, đối với thanh danh của hắn mà nói tuyệt không tốt đẹp gì.

Vì để kiểm đủ công quân hắn đã dốc sức vô cùng vậy mà cuối cùng vẫn phải phân nửa thanh danh với Lý Đạo Huyền.

- Công tử Tần vương làm ra chuyện này triều đình sẽ trị tội hắn.

- Tần vương là đại địch của công tử không phải như vậy công tử sẽ có lợi lớn sao tại sao lại lo lắng như vậy?
Thẩm Quang nghi hoặc hỏi.

Lúc này bọn họ đang ngồi trên xe trở về Tuyên Hóa.

Khi biết được Lý Thế Dân tàn sát toàn bộ dân trong thành Lý Ngôn Khánh mừng rỡ sau đó lâm vào trầm tư.

- Người cho rằng nhị lang sẽ vì chuyện tàn sát dân trong thành mà bị trị tội sao?

Thẩm Quang ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ không phải sao?

Lý Ngôn Khánh cười cười rồi lắc đầu:

- Lần này cuộc chiến Bình Nam người được lợi nhất chính là Đạo Huyền.

Nhưng nói Tần vương vì chuyện này mà bị lãnh đạm thì không có khả năng, Trường An thái tử bay ngày càng cao, bệ hạ đối với thái tử ngày càng xa cách nếu như Lý Thế Dân một trận này chiến thắng bệ hạ chỉ sợ không dám đơn giản triệu hồi.

Nhưng hiện tại triều đình sẽ nhanh chóng ra sắc lệnh mệnh cho nhị lang trở về Trường An.

Tuy nhiên ta có thể khẳng định bệ hạ tuyệt đối không vì vậy mà lạnh nhạt thậm chí ủy thác trách nhiệm. Lão Thẩm người có biết vì sao không?

Thẩm Quang ngạc nhiên khó hiểu, lắc đầu.

- Bệ hạ kỳ tài ngút trời làm sao không rõ dã tâm của nhị lang? Nhị lang mặc dù tài hoa xuất chúng nhưng lại vẫn thiếu vài phần lịch duyệt, nếu như hắn lập được đại công trở về Trường An tất có xung đột với thái tử, thậm chí sẽ làm dao động nền tảng lập quốc.

Bệ hạ mặc dù có phòng bị thái tử nhưng tổng thể mà nói thỏa mãn với thái tử.

Tần vương nếu quân công hiển hách thanh danh lớn lao sẽ tạo thành uy hiếp với thái tử, nhưng nếu Tần vương công lao không cao ở Giang Lăng lại tàn sát hàng loạt dân trong thành ha ha ta dám khẳng định cuối cùng bệ hạ sẽ trách cứ hắn vài câu sau đó sẽ trọng dụng Tần vương, bình ổn xu thế của thái tử.

Bệ hạ cần một người chế ước thái tử nhưng không cần một người thay thế thái tử.

Người xem đó không bao lâu nữa chuyện này sẽ có kết quả.

847. Chương 89: La Hoàn Chặn Đường.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Thẩm Quang vò đầu cười khổ:

- Sự tình trong triều đúng là phức tạp.

- Nhưng chuyện này có lẽ sẽ hại không biết bao nhiêu người.

Ngẫm lại cũng có lý.

Không phải tất cả mọi người đều thanh tỉnh như Lý Ngôn Khánh bọn họ sẽ hướng về phía Tần vương.

Nhưng như vậy ngày sau Lý Kiến Thành đăng cơ sẽ đại khai sát giới.

Lý Ngôn Khánh cười cười trầm giọng nói:

- Mưa gió lôi đình còn phải dựa vào tâm tư của thái tử.

Thẩm Quang không minh bạch ảo diệu bên trong chuyện này cho nên dứt khoát ngậm miệng lại.

Dù sao hần cũng không cần phải hao tâm tổn trí đi theo Lý Ngôn Khánh nghe theo Lý Ngôn Khánh chỉ bảo là đủ.

Ở trong xe lâm vào trầm mặc.

Lý Ngôn Khánh không nói gì nữa mà Thẩm Quang cũng không bàn lại chuyện này.

Dù sao Trường An hôm nay đối với bọn họ mà nói còn rất xa xôi, ít nhất Trường An mưa gió vẫn không thổi đến Lĩnh Nam được.

Ở ngoài thùng xe đột nhiên truyền tới một tiếng quát.

Theo đó là thanh âm của Hùng Khoát Hải truyền ra:

- Hà Nam vương đi tuần ai dám cản đường?

- Đừng vội hiểu lầm là người một nhà.

- Xin thông bẩm với Hà Nam vương nói rằng đô lão của La Hoàn soái có chuyện quan trọng cầu kiến Hà Nam vương.

Là La Hoàn?

Tuy nhiên thanh âm lại không thanh âm càn quấy như trước.

Khóe miệng Lý Ngôn Khánh nhếch lên, hần khẽ gật đầu một cái nói với Thẩm Quang:

- Con cá mắc câu rồi.

Ngôn Khánh lần này trở về Tuyên Hóa theo đạo lý là phải đi qua Khâm Châu.

Bất kể là lễ tiết hay là phương diện khác Ngôn Khánh đều phải bái kiến La Hoàn dù sao La Hoàn hiện tại cũng là thổ hoàng đế một phương.

Với việc Lý nhân làm chủ Khâm Châu La Hoàn đúng là có tiếng nói rất lớn ở nơi đây.

Vốn Lý Ngôn Khánh mặc dù không tới cửa La Hoàn cũng không cần phải để ý thậm chí có thể giả bộ như không biết.

Nhưng hiện tại hần tới rồi.

Lại thay đổi một thân hán trang.

Lý Ngôn Khánh từ trên xe ngựa đi xuống về mặt lộ ra sự không hài lòng:

- Lý vương cố gì ngăn cản xe ngựa của bốn vương?

La Hoàn vội vàng nói:

- Tiểu vương tuyệt đối không phải ngăn cản vương gia, chỉ là nghe nói vương gia dọc đường đi tới Khâm châu cho nên chuẩn bị tiệc rượu nghênh đón.

Chuẩn bị tiệc rượu?

Trước đó người ở bờ sông Lâm Thủy kiêu căng bây giờ lại chênh lệch rất lớn so với lúc trước.

Lý Ngôn Khánh hiểu rõ vì sao La Hoàn trước ngạo mạn sau cung kính tuy nhiên trên mặt của hần vẫn lộ ra vẻ không vui mà nói:

- Lý vương cũng không phải bốn vương không cho Lý vương mặt mũi nhưng thực sự công vụ bề bộn, không bằng đợi hôm nào ta sẽ đến nhà bái phỏng?

La Hoàn nghe xong thì lộ vẻ không muốn.

Hần hôm nay không kể mặt mũi tới đây tìm Lý Ngôn Khánh dĩ nhiên là có chuyện cầu.

Lý Ngôn Khánh có cho hần mặt mũi hay không mấu chốt là đừng để người khác lấy được chỗ tốt.

- Vương gia vương gia nói La Hoàn thế nào?

Lý Ngôn Khánh sững sờ rồi đáp:

- Lý vương rất tốt.

- Nhớ ngày đó nghe nói vương gia ờ ta bắt dung từ cùng với vương gia dắt tay đoạt Tuyên Hóa giết Ninh Trường Chân, chúng ta cùng kề vai chiến đấu với nhau.

Lý Ngôn Khánh cất tiếng đáp:

- Lý vương lúc bốn vương gặp khó khăn, Lý vương xuất thủ tương trợ bốn vương suốt đời không quên, chúng ta là đồng đội không cần phải lo ngại.

Nói xong hần khoát tay nói:

- Mời Lý vương dẫn đường.

- Hà Nam vương mời.

- Lý vương trước hết mời.

Hai người khách sáo với nhau một phen cách đoàn xe không xa là một chỗ sông ngoặt.

Rượu và thức ăn đã dọn xong Lý Ngôn Khánh cùng với La Hoàn phân chủ khách ngồi xuống nâng chén tương mời, đây là lễ tiết có chuyện gì cứ phải uống rượu sau rồi nói.

Sau ba tuần rượu Lý Ngôn Khánh nói:

- Lý vương Lý vương ngăn cản bốn vương đến tột cùng là có chuyện gì, nếu không ngại thì hãy nói thẳng ra đi.

La Hoàn cảm thấy hơi mất mặt nhưng không thể không nói:

- Trước đây lúc ở Lâm Giang, vương gia đã từng nói tới một chuyện tài lộ, cho nên tiểu vương...

- Tài lộ?

- Chính là quốc khố của Chân Tịch quốc cùng với hoàng kim của Thiên Trúc.

La Hoàn nghiêm mặt nói:

- Tiểu vương nghe nói vương gia hình như muốn hợp tác với Phùng Áng, nhưng vương gia là An Nam đại đô đốc Phùng Áng lại là phen giậu có gì phải hợp tác, vương gia không tìm tiểu vương lại tìm Phùng Áng liên thủ, chỉ sợ không tốt.

Ngụ ý La Hoàn đã đem mình hòa chung với Lý Ngôn Khánh.

Người cùng một nhà liên thủ với nhau cần gì phải để tiện nghi cho người ngoài.

Dù cho La Hoàn và Phùng Áng đều đại biểu cho lợi ích của Lý nhân nhưng La Hoàn hoàn toàn là người Lý mà Phùng Áng nói thẳng ra là con lai.

Tổ mẫu của Phùng Áng là Tiễn phu nhân hoàn toàn là người Lý.

Nhưng tổ phụ của Phùng Áng lại là quan viên người Hán.

Tuy nhiên La Hoàn cũng rất thông minh hần không nói thêm Phùng Áng là tạp chủng, hần cũng biết nếu thật sự là thế Lý Ngôn Khánh càng khuynh hướng Phùng Áng hơn.

Lý Ngôn Khánh cười khổ một tiếng nói:

- Lý vương hiểu lầm ta rồi trước kia ta cùng với Lý vương nói chuyện, Lý vương và các đô lão dưới trưởng biểu hiện hình như không có nhiều hứng thú.

Lý vương cũng tinh tường Ninh Huyền còn sống một ngày đám Liêu Tử Bộ càng thêm chuẩn bị nhiều hơn.

Vừa vặn Phùng tiên sinh nói cho bốn vương ở trên hải đảo có rất nhiều người Lý du tán, cho nên ta cũng cần nhắc chuyện này hợp tác với họ tiêu diệt Ninh Huyền.

- Những đám cầu tử này không hiểu đại sự.

- Ninh Huyền là loạn thần tặc tử ai cũng chém giết được cần già phải dùng tiền cho bọn chúng, tiểu vương ngày đó uống nhiều cho nên không có phản ứng.

Thế nhưng mà về sau tiểu vương đã minh bạch khổ tâm của vương gia vương gia lại chậm chạp không thấy trở về cho nên tiểu vương mạo muội tới đây muốn thương nghị với vương gia một chút, tiểu vương cảm thấy đây là chuyện của An Nam phủ đô đốc thì cần phải do An Nam phủ đô đốc ra mặt giải quyết mới thỏa đáng, tiểu vương biết rõ vương gia cũng khó khăn cho nên đặc biệt tới hiệu lực.

Con mẹ nó người hiệu lực vì tiền bạc thì có.

Lý Ngôn Khánh trong lòng thầm cười lạnh: Lão tử sắp đặt thiết kế đã lâu hôm nay hắc loa tử người cũng đã mắc câu rồi.

Trên khuôn mặt của hắn nở ra nụ cười nhàn nhạt:

- Không biết Lý vương định giúp bốn vương thế nào?

Lý Ngôn Khánh đúng là gặp Phùng Áng nhưng hai người cũng không thương thảo tính chất vấn đề gì cả.

848. Chương 90: Cá Mắc Câu.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Trên thực tế hai người sở dĩ có thể gặp mặt nhau là do Trương Trọng Kiên gặp mặt Lý Ngôn Khánh cho nên Lý Ngôn Khánh dựa vào tình huống lúc đó Phùng Áng vẫn có vẻ do dự, chớ luận Tùy Dạng Đế anh minh hay là ngu ngốc nhưng đối đãi với Phùng gia đều vô cùng tốt, nhiều lần tha thứ đặc biệt tổ mẫu của Phùng Áng Tiên phu nhân chịu ân điển rất sâu của nhà Tùy, trong năm Khai Hoàng được phong làm Đế Quốc phu nhân, ở trong năm Nhân Thọ được phong làm Thành Kính phu nhân.

Đối với một nữ nhân của dân tộc thiểu số mà nói là một ân sủng cực kỳ lớn.

Cứ như vậy mà phản bộ nhà Tùy?

Phùng Áng lúc đó chủ ý hoàn toàn rất khó xác định.

Tuy nhiên hắn cũng không cự tuyệt hảo ý của Lý Đường bởi vì xem tình huống lúc đó thì khí thế của Lý Đường đã vô cùng cực thịnh muốn ngăn cản thì vô cùng khó khăn cho nên Phùng Áng vẫn bảo trì sự trung lập.

Cho dù Lý Ngôn Khánh đánh chiếm khắp nơi cũng khiến cho hắn dao động mà thôi.

Chính thức làm cho Phùng Áng quyết định chính là thái độ của Tiêu thái hậu, Trương Trọng Kiên phụng mệnh tới đây Phùng Áng biết rõ, mình phải đưa ra quyết định.

Tiêu thái hậu đã quyết định bỏ thiên hạ mình cần gì phải tiếp tục ngu trung?

Tuy nhiên Phùng Áng vẫn biết được nhu cầu cấp bách hiện tại của Trương Trọng Kiên là thuyền biển hắn lập tức điều tới sáu mươi chiếc thuyền lớn hiệp trợ cho Tiêu thái hậu rút khỏi đồng thời Phùng Áng còn phái nhị ca ruột của mình là Phùng Huyền hộ tống Tiêu thái hậu tới Nam dương, Phùng Huyền là anh cùng cha khác mẹ của Phùng Áng, nhiều năm làm mậu dịch ở hải ngoại đồng thời còn có một thân phận bí mật: Hải tặc.

Người này đối với đường biển Nam Dương vô cùng quen thuộc.

Đồng thời Phùng Áng trong tay còn nắm gần trăm chiếc thuyền biển, có mấy điểm tiếp tế bí mật trên biển.

Tiêu thái hậu có Phùng Huyền trợ đường đi nhất định thuận lợi.

Mà Phùng Áng tuy tổn thất thực lực nhưng vẫn yên tâm.

Lý Ngôn Khánh sau khi gặp mặt Trương Trọng Kiên đã nhanh chóng tới Hải Môn trấn gặp mặt Phùng Áng.
Lý Ngôn Khánh cố ý làm vậy.

Mà Phùng Áng đối với chuyện này cũng không tỏ vẻ gì.

Thời cuộc đã rõ hẳn hạ quyết tâm nhần nhần nhỏ nhỏ che che lấp lấp cũng không có ý nghĩa.

Thế nhưng mà La Hoàn thấy rằng Lý Phùng gặp nhau liệu có đại biểu cho hai người kết đồng minh hay không?

Không bao lâu sau ở Giao Chỉ phía xa xa truyền tới tin tức.

Lý Ngôn Khánh từ Nha Châu điều tới sáu trăm Lý nhân cũng xây dựng quân đội, quả nhiên người này muốn tấn công Chân Tịch quốc kiếm tài phú.

La Hoàn cảm thấy áp lực.

Lý Ngôn Khánh một mặt làm ra vẻ khó nhìn do dự một lát sau đó nói:

- Xem ra Lý vương cũng biết chuyện này rồi sao?

La Hoàn từ chối cho ý kiến nhìn Lý Ngôn Khánh mà không nói câu nào.

- Được rồi để công bằng cho Lý vương thì bổn vương dứt khoát nói rõ ràng mọi chuyện ra.

- Đúng thế ta và Phùng Áng đích thực đã làm một hiệp nghị chuẩn bị xây dựng tám nghìn quân đội viễn chinh tuy nhiên quân đội này không thuộc về sở hữu triều đình mà là tư nhân vô trang, gọi là lính đánh thuê. Lần này xuất binh tới Chân Tịch quốc trên danh nghĩa là quốc chủ Chân Tịch quốc thuê cướp lấy Đơn Văn thành, Lý vương cũng chắc hiểu rõ tình hình Chân Tịch quốc còn chưa có chủ ý của triều đình nhưng theo tin tức của ta triều đình cũng có chút động tâm. Bản vương cho rằng chúng ta bây giờ đánh Chân Tịch dùng danh nghĩa là quốc chủ bọn họ thuê cũng không liên quan đến chúng ta.

La Hoàn nhíu mày:

- Phùng Áng sẽ đồng ý sao?

Lý Ngôn Khánh liền cười to:

- Sao hẳn lại không đồng ý?

- Ta cũng không phải để hẳn phái ra đội ngũ bốn tộc đại khái là đem nô lệ và tù binh sung công bốn vương thì cắt cử đại tướng lãnh binh.

Tù binh nô lệ.

Vốn để La Hoàn chi tiêu tám nghìn binh lính cường tráng cũng không phải không thể được.

Nhưng vấn đề ở chỗ La Hoàn cũng không nở đem nhiều người như vậy giao cho Lý Ngôn Khánh.

Thế nhưng mà những đầy tớ và tù binh này thì đáng gì, La Hoàn thiếu tiền thiếu vật nhưng không thiếu người.

Ninh Trường Chân sau khi chết La Hoàn bắt được rất nhiều nô lệ và tù binh, người hắc lý không biết kinh doanh cho nên nhiều người như vậy cũng không biết sử dụng thế nào, có người bán những nô lệ kia đi thậm chí còn giết chết.

Dù sao nhiều nô lệ tù binh như vậy mỗi ngày cũng có chi tiêu cực lớn.

Nhưng nếu như để bọn họ đi đánh giặc thì...

La Hoàn nháy nháy mắt chủ ý trong lòng cũng dần hiện ra.

- Hà Nam vương, tiểu vương tài học sơ thiên nhưng cũng biết đạo lý binh quý thần tốc.

Theo ta biết được Phùng Áng trong tay có không nhiều tù binh và nô lệ, nếu muốn hẳn kiếm đủ tám nghìn người chỉ sợ tổn hao rất nhiều khâu trung gian.

Vương gia đã từng nói thời gian càng lâu thì Ninh Huyền chuẩn bị càng đầy đủ.

Như vậy diệt tiểu vương nguyên ý điều đi vạ người phối hợp với vương gia xây dựng cái gì...

- Lính đánh thuê.

Thẩm Quang ở sau lưng Lý Ngôn Khánh mở miệng nhắc nhở.

- Đúng thế chính là lính đánh thuê.

La Hoàn cảm kích nhìn qua Thẩm Quang liên tục gật đầu.

- Tuy nhiên nếu như công chiếm Chân Tịch quốc đám bọn chúng...

- Trả thù lao chính là kho phủ Đơn Văn thành, quốc chủ Chân Tịch quốc nói kho phủ cho ta và Lý vương sử dụng tuy nhiên cũng phải cân nhắc đến sức chiến đấu của những đám nô lệ tù binh này, sợ rằng xây dựng ra một đạo nhân mã vô dụng, cho nên ta quyết định chiến lợi phẩm ở trên chiến trường đoạt được có thể quy về cá nhân, kho phủ tài hàng có thể chia cho bọn họ ba thành, dư thì quy về, hắc hắc...

Lý Ngôn Khánh nở ra nụ cười này La Hoàn còn không rõ ràng lắm.

Tuy nhiên để cho hắn phải vứt bỏ ba thành tài hàng thì không khỏi đau lòng.

Lý Ngôn Khánh cười nói:

- Lý vương có phải sau lưng vì ba thành tài hàng?

La Hoàn tuy tham tài nhưng cũng biết xấu hổ, khuôn mặt của hắn đỏ lên.

- Lý vương, trọng thưởng tất có dùng phụ các huynh đệ tham chiến không phải binh mã của triều đình không có chỗ tốt làm sao bọn họ có thể cống hiến.

Tuy nhiên Lý vương không cần phải lo lắng muốn thu hồi những tài hàng này không phải là không được.

Bốn vương nghe nói ở trong đám nô lệ và tù binh có chuyện tự chuộc thân đúng không?

La Hoàn nghĩ nghĩ rồi nhẹ nhàng gật đầu:

- Đúng là có chuyện này.

- Như vậy đi để cho các huynh đệ giữ lại một bộ phận tài hàng, đến lúc đó Lý vương có thể đưa ra chỉ cần giao nộp một số tài hàng nhất định thì có thể khôi phục thân phận tự do, Lý vương đem tiêu chuẩn kia cao một chút, thì những tài hàng xói mòn không phải sẽ trở về với Lý vương sao?

- Diệu kế diệu kế.

La Hoàn nghe Lý Ngôn Khánh nói xong liền đại hỉ.

Mà Lý Ngôn Khánh cũng lộ ra một vẻ thâm lãnh không dễ phát giác.

Đắc ý à, xem người đắc ý được bao lâu?

,

849. Chương 91: Thiên Hạ Thái Bình.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Ninh Trường Chân sau khi chết khu vực Việt Tây La Hoàn chính là vua, nhưng trên thực tế thì sao La Hoàn tuy là Lý vương nhưng không phải sở hữu tất cả người Lý.

Hơn nữa tất cả các đô lão tuy quy phục La Hoàn nhưng quan hệ cũng không chặt chẽ.

Việc Lý Ngôn Khánh cần làm chính là chia cách bọn họ ra.

Đem những mối quan hệ xung quanh của La Hoàn chia cách nhưng không được làm quá mức rõ ràng nếu không La Hoàn phản ứng thì toàn bộ khu vực Việt Tây sẽ sinh ra hỗn loạn.

Dù sao La Hoàn cũng là Lý vương.

Đã muốn phân cách thì phải cẩn thận từng chút một không thể đánh rắn động cỏ.

Đây cũng là một nghệ thuật một thủ đoạn đó.

Làm thế nào để phân cách La Hoàn, cách tốt nhất là dùng lợi ích phân hóa.

Vì vậy Lý Ngôn Khánh sau khi biết Ninh Huyền trốn tới Liêu Tử Bộ liền nghĩ đến phương pháp lính đánh thuê.

Nhưng cái này còn chưa đủ một Liêu Tử không đủ khiến bọn họ độc tâm.

Lý Ngôn Khánh cần là một nơi đủ rộng lớn tốn hao đủ thời gian thu nạp đầy đủ binh lực.

Bởi vì có thể như vậy mới có thể vô thanh vô tức phân cách thế lực thành từng mảng nhỏ, đúng lúc Lý Ngôn Khánh nhử đầu thì Cao Lý Hành nói đến chuyện quốc chủ Chân Tịch quốc đang bị nạn, Lý Ngôn Khánh lập tức nghĩ cách gặp sứ giả Chân Tịch quốc kia.

- Trước hết để cho những nô lệ và tù binh bọn họ đi ra ngoài chỉ cần bọn họ được tự do thì sẽ làm cho Lý nhân tâm động.

- Chúng ta lúc đầu bắt đầu từ Lý nô khi Lý nô này được tự do mang tiền bạc chiến thắng trở về thì những chủ nhân xưa kia của bọn chúng sẽ tâm động, có đầy đủ lợi ích bọn chúng sẽ trở nên điên cuồng chỉ cần bọn họ trở thành lính đánh thuê thì ở đây có bao nhiêu Lý nhân?

Lý Ngôn Khánh sau khi cáo từ La Hoàn liền leo lên trên xe ngựa.

- Công tử sắp xếp như vậy không sai nhưng công tử định phái người nào làm thống soái?

- Hay là để cho Ngư tướng quân đi làm thống soái.

Liễu Thanh cất tiếng.

- Ngư Bài Quân?

Lý Ngôn Khánh nở ra nụ cười:

- Bài Quân đại thúc chắc chắn không đi, ta nghe nói hắn đối với chuyện hành quân chiến tranh không thích, chỉ hi vọng trị lý địa phương trở về Trung Nguyên.

- Nếu để cho Bài Quân đại thúc đi tới Chân Tịch quốc giao phong chỉ sợ....

Dứt lời hắn nhìn qua Liễu Thanh trong mắt hiện ra sự tán thưởng, đứa nhỏ này theo mình cũng đã không hề ít, bấm ngón tay cũng đã ba bốn năm rồi, rất nhiều người theo mình ba bốn năm hôm nay đều được lên chức mà Liễu Thanh hiện tại chỉ làm tùy tùng, hắn hôm nay mười tám tuổi niên kỷ cũng không nhỏ rồi.

Đứa nhỏ này rất biết thân phận tâm tư rất nhạy bén hơn nữa lại vô cùng trung thành, Lý Ngôn Khánh từ sau khi xây dựng lại Kỳ Lân học quán đến nay đã thay đổi ba tùy tùng, ban đầu là Mã Chu sau đó là Lý Thuần Phong cuối cùng là Liễu Thanh, mỗi người đều có sở trường riêng.

- Ngư Bài Quân người này chỉ sợ không có nhiều chí hướng.

Nếu không với tài hoa của hắn lúc trước Mạch Tử Trọng ở Ung châu hắn đã đến nhà báỉ phỏng cầu lấy một quan chức.

- Ngay cả Đồng Hoàn cũng có thể làm binh tào, Ngư Bài Quân là con của ngư lão trụ quốc đại danh鼎鼎 chẳng lẽ lại không bằng hắn sao?

Tổ phụ của Mạch Tử Trọng là Mạch lão trụ quốc có giao tình thân mật với Ngư lão trụ quốc sau cuộc chiến bình Trần(nước Trần thời nhà Chu (ở vùng Hoài Dương, tỉnh Hà Nam, Trung Quốc)) hai người cũng có quan hệ vô cùng mật thiết, nếu như Ngư Bài Quân tìm tới cửa, Mạch Tử Trọng tuyệt đối sẽ có sắp xếp thỏa đáng cho hắn, cần gì phải làm Đoàn Đầu?

Người này tuyệt đối không thể đảm đương nổi chuyện thống soái.

Hắn kỳ tài rất cao nhưng lại thiếu ham muốn nếu để cho hắn làm thống quân chỉ sợ không bằng cả Đồng Hoàn.

Chinh phạt Liêu tử, xuất chinh Chân Tịch người lựa chọn ta đã nghĩ kỹ rồi.

Lần này trở về Tuyên Hóa cũng là vì người này, nếu như hắn đồng ý thì quét ngang Chân Tịch Thiên Trúc chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Thấy Lý Ngôn Khánh nở ra nụ cười tràn đầy tự tin, Liễu Thanh cũng liên tục gật đầu.

Đúng thế chuyện mình nghĩ đến công tử tại sao không nghĩ được?

Tuy nhiên người mà Lý Ngôn Khánh nói là ai.

Liễu Thanh cũng không hỏi đến.

Bởi vì hắn biết nếu như chuyện phải biết thì Lý Ngôn Khánh sẽ nói cho hắn biết, không nên nói cho hắn biết thì hắn sẽ không hỏi đến.

Vũ Đức năm thứ tư tháng bảy, Lý Thế Dân ở Giang Lăng tàn sát hàng loạt dân chúng, tin tức này truyền tới Trường An.

Trong nhất thời cả Trường An trở nên xôn xao, Lý Kiến Thành thừa cơ động thủ trên triều đình, dùng ngòi bút làm vũ khí chìa vào Lý Thế Dân.

Thái tử thiếu bảo Lý Cương mặc dù kiệt lực khuyên can nhưng Lý Kiến Thành lại không thu liễm.

Trái lại vì Lý Cương mấy lần phản đối đã khiến cho hắn ngày càng bất hòa với Lý Kiến Thành, Lý Cương từ chức thiếu bảo, cáo lão hồi hương.

Sau đó không lâu Lý Uyên ra sắc lệnh.

Mệnh cho Lý Thế Dân trở về Trường An, miễn đi chức vụ Chinh Nam đại đô đốc.

Tuy nhiên hắn sau đó lại được làm chức thượng tướng cùng thượng thư lệnh ở trên triều.

Lý Uyên lại hạ chiếu mệnh cho Lý Đạo Huyền tiếp nhận quân vụ Giang Nam, phong làm Bình Nam đại đô đốc Giang Nam an phủ sứ, tổng đốc binh mã, hạ hạt thủy quân.

Ai cũng thật không ngờ kết quả sẽ như vậy.

Lý Thế Dân lúc rời khỏi Giang Lăng nhận không được cảm thán: muôn vàn tính toán cuối cùng lại là làm cho người khác hưởng.

Từ khi hắn nhậm chức cho tới nay có thể nói là dốc hết tâm huyết.

Vất vả mới phá được Tiêu Tiễn, lại vì xúc động nhất thời đem công lao vô duyên vô cớ tặng cho người khác, ngược lại Lý Đạo Huyền không muốn tranh giành lại liên tiếp thu được đại hoạch toàn thắng, Trước vượt sông đánh chiếm Giang Âm, sau đó lại tiến quân thần tốc binh không vấy máu chiếm toàn bộ Giang Đông.

Nghĩ tới chuyện này Lý Thế Dân không khỏi sinh ra buồn bực, về tới Trường An hắn nằm trên giường không dậy, cho tới đầu xuân năm sau mới hồi phục hoàn toàn.

Vũ Đức năm thứ tư tháng tám Phòng Huyền Linh chính thức tuyên bố quy hàng.

An Nam đại đô đốc Lý Ngôn Khánh bình nam đại đô đốc Lý Đạo Huyền liên thủ bảo vệ Phòng Huyền Linh làm tổng quản Tương châu, hạ hạt sáu châu.

Đồng thời con trai trưởng Phùng Áng cũng về Trường An, tỏ vẻ quy phụ Lý Đường.

Lý Uyên dĩ nhiên cao hứng vô cùng, phong Phùng Áng làm Nha châu tổng quản, thống lĩnh tám châu Lĩnh Nam.

Con trai trưởng của hắn là Phùng Trí Tiễn thì ở Trường An làm quan bá thị lang, thượng thư tỉnh viên ngoại lang, thứ tử Phùng Trí Đại thì làm xuân châu tổng quản, lưu thủ Lĩnh Nam.

Xuân Châu này là một trong tám châu của Phùng Áng.

Phòng Huyền Linh, Phùng Áng Tạ Ánh Đẳng bọn họ lần lượt quy phục khiến cho thế cục Giang Nam trở nên bình tĩnh.

Thiên hạ thái bình, tất cả trở nên bình thường.

850. Chương 1: Dương Văn Kiên.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Thế nhưng mà lúc này Lý Ngôn Khánh biết rằng một luồng gió mưa đang được chuẩn bị.

- Đóa Đóa đợi gió mưa xuất hiện chúng ta lập tức trở về nhà.

Giao thừa ở Giao Chỉ chiêm trống vang rền.

Lý Ngôn Khánh ôm Đóa Đóa, trong ngực khẽ nói bên tai nàng:

- Đến lúc đó dưới gầm trời này... không có người nào có thể uy hiếp được chúng ta!

Vũ Đức năm thứ tư Giang Nam được dẹp yên.

Sau khi Tiêu Tiển diệt vong nhà Tùy xa phó Nam Dương.

Lĩnh Nam Phùng Áng tuyên bố quy phục, Phòng Huyền Linh ở Hồng Châu đầu hàng, chiến loạn oanh oanh liệt liệt cuối đời nhà Tùy cuối cùng cũng chấm dứt, tan thành mây khói trong vòng bốn năm, các lộ chư hầu chết thì đã chết hàng thì đã hàng, giang sơn Lý Đường trong vòng một đêm đã trở nên vững chắc như thái sơn.

Tổng nước ruộng đất bỏ hoang bắt đầu canh tác lại.

Lý Uyên tham khảo thuế dung của Lý Ngôn Khánh phổ biến ở Huỳnh Dương quận cuối cùng đã quyết định áp dụng trong cả nước.

Trải qua hai năm điều chỉnh, Giang Sơn Lý đường đã có cảnh tượng quang vinh.

Mà ở nước ngoài vào cuối năm Vũ Đức thứ năm, Tân La liên thủ với Bắc Tề, quyết ý tiêu diệt Cao Ly. Cao Ly từ khi Uyên Thái Trá và Ất Chi Văn Đức tranh đấu đã không còn thịnh vượng như năm đó nữa, trải qua ba lần Tùy để chinh phạt Cao Ly mặc dù khiến cho giang sơn Tùy thất rung chuyển nhưng bản thân Cao Ly cũng đại thương nguyên khí rơi vào đường cùng, Uyên Thái Trá đành cầu viện người Hải Cúc.

Bất kể thế nào mà nói, Cao Ly mặc dù tách ra thì vẫn là một chi của người Hải Cúc.

Người Hải Cúc nhận được sự cầu viện của Uyên Thái Trá lập tức chỉnh đốn sắp đặt binh mã, chuẩn bị xuất binh viện trợ không ngờ Đỗ Như Hối lúc đó đột nhiên làm khó dễ, La Sĩ Tín cùng với Lưu Hắc Các hai người chia làm hai đường hướng về phía Hải Cúc phát động công kích, đối với ba quốc gia ở bán đảo Triều Tiên, Lý Uyên cũng không có nhiều hảo cảm, tuy ba lần chinh Cao Ly thất bại là do Dương Quảng nhưng đối với quan lũng quý tộc như Lý Uyên mà nói cũng không cách nào tiếp nhận, Vũ Đức năm thứ năm, Lý Uyên mệnh cho Lư châu tổng quản Từ Thế Tích đảm nhiệm U Châu đô đốc, hạ hạt sáu châu, cùng Đỗ Như Hối liên thủ xuất kích đồng thời tổng quản U Châu Tân Văn Lễ điều đến Giang Nam nhận chức Kinh Châu đô đốc.

Điều động này nhìn như lơ lửng nhưng lại ẩn giấu vô tận ảo diệu.

Từ Thế Tích sau khi tới U Châu liền tiến hành công kích người Hải Cúc, đồng thời Lý Uyên lại cho Đỗ Như Hối làm Liêu Đông an phủ sứ, đối với Cao Ly thực hành thuật dụ dỗ, Vũ Đức năm thứ sáu, Đỗ Như Hối cùng với Ất Chi Văn Đức làm hiệp nghị, Cao Ly cắt nhường Ấp Lục ba thành, thu hoạch được sự viện trợ vật tư của Lý Đường mới chống cự lại được sự chinh phạt của Bắc Tề và Tân La.

Sau đó Lý Uyên sắc lệnh cho Đỗ Như Hối ở Liêu Đông thiết lập An Đông phủ đô đốc Đỗ Như Hối lập tức trở thành người đầu tiên nhậm chức đại đô đốc.

Tháng ba cùng năm Lý nhân Liêu Tử bộ bị diệt vong, con của Ninh Trường Chân là Ninh Huyền bị giết chết, tiêu diệt binh mã Liêu tử không phải là binh mã Lý Đường mà đa phần là do Lý nhân du tán ở Lĩnh Nam tạo thành, tuy nhiên bọn họ được Lý Ngôn Khánh thuê xuất binh chinh phạt Liêu tử, sau đó không đợi Trường An làm ra phản ứng, chỉ long kỵ binh này lập tức vượt cảnh xuất kích, lao thẳng tới Chân Tịch quốc.

Vũ Đức cuối năm thứ sáu, phản quân Chân Tịch quốc bị tiêu diệt, quốc chủ hướng về phía Trường An trình quốc thư nguyện cả đời thuần phục.

Long Kỵ binh cũng không trở về Lĩnh nam mà đóng quân ở vương đô Chân Tịch quốc, Văn Đơn thành .

Về phía bên ngoài quốc chủ Chân Tịch quốc trình trọng tuyên bố Long Kỵ quân là do hãn thuê, tiếp nhận phòng ngự toàn bộ Chân Tịch quốc còn ở bên trong thì Long Kỵ quân trắng trợn khuếch trương, trong thời gian một năm ngắn ngủi đã bành trướng tới ba vạn người, trở thành một lực lượng quân sự lớn nhất Chân Tịch quốc.

Nhưng Long Kỵ quân này từ đâu mà tới.

Ở phía Trường An liền trở nên mờ mịt.

Bọn họ chỉ biết thủ lĩnh của Long Kỵ quân là phụ tá của Tiêu Tùy, từng là phỉ tặc tàn sát Giang Hoài, Đỗ Phục Uy.

Lý Uyên sau khi thương nghị với triều thần cuối cùng đưa ra quyết đoán.

Hắn sắc lệnh cho An Nam đại đô đốc Lý Ngôn Khánh trở thành An Nam phủ đô đốc, tuy nhiên thay vì tiếp nhận năm mươi bốn châu huyện như trước kia mở rộng ra thành một trăm mười tám châu huyện, lên tới Vân Quý cùng với Liêu tử khu, Lý Ngôn Khánh ngoại trừ được thăng làm An Nam phủ đô đốc còn được làm Trấn Nam đại tướng quân Kỳ lân thượng tướng, tổng đốc chiến sự Lĩnh Nam.

Chiếu lệnh này chẳng khác nào thừa nhận Lý Ngôn Khánh ở khu vực Lĩnh Nam và Vân Quý có quyền lực tuyệt đối.

Toàn bộ Lĩnh Nam do Lý Ngôn Khánh quản lý kể cả tám châu của Phùng Áng cũng nhét vào tay hắn.

Trong nhất thời Lý Ngôn Khánh mặc dù chưa có danh hào Lĩnh Nam vương nhưng thực chất cũng như vậy rồi.

Mặc dù không so được với Lý Kiến Thành thái tử không bằng Lý Thế Dân thượng thư lệnh thiên sách thượng tướng.

Nhưng ở trên triều đình Lý Đường Lý Ngôn Khánh đã mơ hồ cùng với Lý Huyền Phách ngang hàng, áp đảo chư hoàng thất.

Tất cả nhìn thì có vẻ tốt đẹp.

Nếu không phải có chuyện phát sinh vào năm Vũ Đức thứ bảy.

Vũ Đức năm thứ bảy tháng năm, Lý Uyên đến Ngọc Hoa sơn tĩnh dưỡng, Trường An thì lưu lại thái tử làm giám quốc.

Trên thực tế Lý Uyên đối với thái tử vô cùng hài lòng.

Lý Kiến Thành tính tình ôn hòa thuần hậu có phong phạm trưởng lão, mà xử lý mọi chuyện trật tự rõ ràng, triều đình đối với Lý Kiến Thành rất có tán thưởng.

Đúng vào lúc này có một tin tức khiến người ta nghe rợn người từ Trường An truyền tới Ngọc Hoa sơn.

Ngọc Hoa sơn địa hình hiểm trở, là chỗ xung yếu giữa Quan Trung và Nam Bắc.

Mà Nhân Trí cung để đại Đường hoàng đế giải nóng lúc này ở trên núi Ngọc Hoa.

Nhân Trí cung xây dựng ở giữa sườn núi, trang hoàng không tính là hoa lệ chỉ dùng tảng đá lớn mà xây thành, nghe nói Nhân Trí cung này mới xây xong có motoj tháng, nhưng trong nội cung đã chất đầy lương thực, đủ để mấy vạn người ăn hơn nửa năm, cho nên Nhân Trí cung là một tòa hành cung thì không đúng, nói nó là một tòa căn cứ thì thỏa đáng hơn.

Nhoáng một cái bảy năm trôi đi, Lý Uyên đã già hơn trước.

Hắn vì duyên cớ thân thể cho nên mới xây dựng Nhân Trí cung này để tĩnh dưỡng, tuy nhiên hắn lại hông ngờ rằng đã xảy ra chuyện.

- Dương Văn Kiên muốn tạo phản sao?

Lý Uyên hít sâu một hơi trên mặt hiện ra vẻ ngưng trọng.

Nhân Trí cung ở Đồng Xuyên huyện mà Đồng Xuyên huyện thì ở Khánh Châu, Dương Văn Kiên lại là binh mã tổng quản Khánh Châu đồng thời còn là thứ sử Khánh Châu nói cách khác Dương Văn Kiên nếu như tạo phản Nhân Trí cung dĩ nhiên hứng mũi chịu sào.

Phủ tổng quản Khánh Châu cách Đồng Xuyên huyện chỉ có sáu mươi dặm.

Sáu mươi dặm là khái niệm gì?

Tức là từ đó tới đây nhanh nhất nửa canh giờ là có thể đến cửa lớn Nhân Trí cung.

Mà binh mã Khánh Châu không hề ít, Lý Uyên là hoàng đế dĩ nhiên lo lắng.

Hắn lo lắng chuyện này là thật hay là giả.

Nếu như là thật vậy thái tử Lý Kiến Thành là nhân vật gì trong đó?

Bởi vì Dương Văn Kiên chính là người của Lý Kiến Thành.

Khiên cho Lý Uyên bất an nhất chính là người tấu chuyện này chính là Kiều Công Sơn, một người là Nhĩ Văn Hoán đều là người của Đông cung.

Lý Uyên sau khi biết tin này không tin nổi là sự thật, đầu tháng sáu Lý Uyên cho phi mã trở về Trương pHAN, ba ngày sau Lý Kiến Thành sắc mặt tái nhợt xuất hiện ở trong Nhân Trí cung.

Trong ba ngày này rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Không ai biết được.

Đầu tháng chín Lý Uyên mệnh cho Vũ Văn Dĩnh tiến về phía Khánh Dương chiêu hàng Dương Văn Kiên kết quả Vũ Văn Dĩnh đi không trở lại giống như là bốc hơi vậy.

851. Chương 2: Lý Kiến Thành Hối Hận.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Đến ngày 24 tháng sáu lời đồn ngày càng nhiều.

Càng khiến cho Lý Uyên giật mình là Dương Văn Kiên tạo phản ở Khánh Dương còn quấy rối Ninh châu, miệng nói là hoàng đế vô đạo thái tử minh đức, cũng đưa ra khẩu hiệu Tru Tàn vương.

Nghe nói Kinh châu thứ sử đại tướng quân Lý Nghệ đã công khai hưởng ứng.

Nghe nói thái tử năm trước bổ nhiệm một đồng thứ sử ở khu vực Sơn Đông bọn họ đều đang rục rịch.

Nghe nói cả An Nam đại đô đốc trấn Nam đại tướng quân Kỳ Lân thượng tướng Hà Nam vương Lý Ngôn Khánh cũng có phần không an phận.

Bất kể thế nào tin tức truyền ra cũng khiến cho Lý Uyên không sợ.

Hắn đối với Lý Ngôn Khánh đích thật là kiêng kỵ nhưng Lý Ngôn Khánh tạo phản hắn không tin.

Lý Ngôn Khánh là người thông minh, hơn nữa hắn ở Lĩnh Nam xa xa nếu thật sự muốn tạo phản thì hiện tại U Châu Liêu Đông Kinh Tương các bộ hạ cũ đã sớm khởi binh rồi. Những bộ hạ cũ của Lý Ngôn Khánh hành động thì thiên hạ này làm sao có thể dẹp yên.

Lý Ngôn Khánh không tạo phản cho thấy sự tình cũng không phức tạp như vậy.

Việc cấp bách nhất chính là Lý Uyên phải nhanh chóng bình định sự rung chuyển ở Quan Trung.

Phải biết rằng Nhân Trí cung tuy trật tự miễn cưỡng vẫn còn nhưng nhân tâm đã bất an.

Từ khi Dương Văn Kiên phát binh Lý Uyên cuối cùng cũng đã quyết đoán:

- Triệu Tồn vương tới gặp trăm.

- Lý Thế Dân lúc này và hình ảnh trong lịch sử cũng không giống nhau lắm.

Giết toàn thành tại Giang Lăng làm cho danh dự của Lý Thế Dân hắn cũng bị ảnh hưởng ít nhiều.

Tuy nhiên loại ảnh hưởng này cũng không phải là quá lớn bởi vì ở niên đại này, chuyện giết hại cả thành cũng không phải là không có. Chưa tới tới Vương Thế Sung, Đậu Kiến Đức, nếu kể sâu xa ra thì ngay cả Hán Cao Tổ vĩ đại Lưu Bang chẳng phải cũng đã từng làm chuyện này còn gì?

Cho nên việc một đám thư sinh đứng ra gây náo loạn lập tức bị tin bình định Giang Nam bao phủ.

Nói thế nào thì nói, biểu hiện của Lý Thế Dân trong cuộc chiến bình Lương cũng không coi là quá kém. Nếu không phải cuối cùng Tiêu Tiển được Tiêu thái hậu sắp đặt, thậm chí có thể đoạt Giang Lăng không đổ một giọt máu. Lý Uyên sau khi điều Lý Thế Dân về Trường An xong liền để an ổn mấy tháng đã.

Đầu năm Vũ Đức thứ năm, Lý Thế Dân lại leo lên tới chức Thượng Thư Lệnh, cũng được phong là tả hữu thập nhị vệ Đại tướng quân tả, Tổng đốc binh mã thiên hạ.

Lý Kiến Thành trước tình thế như vậy cũng không thể không an phận hơn.

Lý Thế Dân thảo phạt Dương Văn Kiên, kết quả đã rất rõ ràng.

Lý Kiến Thành lại không quá lo lắng bởi trong chuyện này hắn cũng không liên quan quá lớn. Chỉ là làm hắn giật mình nhất đó là trong cung truyền tới tin tức: Lý Uyên hình như có tâm lý phế lập Thái tử, chuẩn bị sau khi Tồn vương chiến thắng liền lập Lý Thế Dân làm Thái tử. Mà Lý Kiến Thành lại bị an bài tới Thực, sắc phong làm Thực Vương, hơn nữa vĩnh viễn không được trở về Trường An.

Tin tức này là thật hay giả chứ?

Lý Kiến Thành bắt đầu hơi sợ hãi.

Lý Thế Dân xuất chinh, Lý Kiến Thành chợt như được phóng thích.

Nhưng hắn lại bị Lý Uyên cấm túc ở Đông cung, không có chiếu lệnh thì không được tự tiện rời đi.

Ít nhất còn được ở Đông cung, nói rõ ý định phế lập Thái tử của Lý Uyên cũng chưa kiên quyết!

Đông cung vẫn được đi lại bình thường như trước, ngoài việc Đông cung Tả soái Vệ vi bị tổng giam thì những người khác cũng không bị ảnh hưởng gì.

- Thái tử cũng đừng lo. Xu thế này nay, chỉ cần bắt được Dương Văn Kiên thì Thái tử có thể lại tìm lại được sự trong sạch, bệ hạ tất nhiên cũng không trách tội.

Thấy Lý Kiến Thành lo âu như vậy, có người đứng ra khuyên hắn.

Người này tên là Triệu Hoảng Trí, được Lý Nguyên Cát đề cử, là chiêm sự của Thái tử, cấp bậc Tam phẩm.

Ban đầu cũng chính người này ra mặt, không ngừng chia rẽ Lý Kiến Thành và Thái tử thái bảo Lý Cương, cuối cùng thanh công đuổi Lý Cương đi, trở thành nhân vật được sủng ái nhất bên cạnh Lý Kiến Thành.

Chẳng qua hắn còn chưa nói dứt lời thì Ngụy Chính ở một bên đã không ngừng cười lạnh.

- Triệu chiêm sự chẳng lẽ tưởng Tồn vương có thể lưu lại Dương Văn Kiên sao?

Ngụy Chỉnh và Triệu Hoằng Trí vốn không hợp nhau, hơn nữa nói một cách tương đối thì Lý Kiến Thành lại tín nhiệm Triệu Hoằng Trí hơn một chút.

Triệu Hoằng Trí nhất thời nổi giận:

- Chẳng lẽ Tần vương dám giết Dương Văn Kiên?

Bệ hạ đã có sắc lệnh, muốn lưu lại tính mạng của Dương Văn Kiên. Tần vương nếu giết hắn thì sẽ là kháng chỉ!

Ngụy Chỉnh cười to:

- Triệu chiêm sự, ta có thể đánh cược với ngài, Dương Văn Kiên chắc chắn phải chết.

Lý Kiến Thành ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao lại nói vậy?

- Thái tử, chuyện Dương Văn Kiên xảy ra, chẳng lẽ ngài không cảm thấy hơi cổ quái sao? Dương Văn Kiên là lão thần tử, bình thường làm việc cực kỳ cẩn thận, làm sao lại đột nhiên khởi binh tạo phản? Còn nữa, Vũ Dĩnh dâng tặng thủ thư của Thái tử như lại đi mà không trở về, đến nay sinh tử không rõ. Dương Văn Kiên giết Vũ Dĩnh sao? Ta không tin lắm. Theo ta được biết, quan hệ của Dương Văn Kiên và Vũ Dĩnh vốn không tồi. Vũ Dĩnh không có tin tức gì chỉ có thể có một khả năng là bị người ta sát hại.

- Bị ai sát hại?

Ngụy Chỉnh nói vậy khiến Lý Kiến Thành chú ý.

Mặc dù trong tâm lý hắn cũng hơi tin Triệu Hoằng Trí, đồng thời cũng cho rằng Lý Kiến Thành chưa chắc có gan kháng chỉ.

Nhưng Ngụy Chỉnh lại nói:

- Là người muốn đổ tội cho Dương Văn Kiên.

Dương Văn Kiên có quan hệ với Tần vương thế nào thì thần cũng không dám phán đoán. Thần chỉ biết Dương Văn Kiên đột nhiên khởi binh thì không khỏi hơi cổ quái. Dương Văn Kiên còn sống thì dù đối với bệ hạ hay Tần vương cũng đều không phải kết quả tốt. Cho nên Tần vương nhất định sẽ dồn Dương Văn Kiên vào chỗ chết. Mà bệ hạ sợ rằng cũng hy vọng như thế.

Tóm lại là sau trận chiến này, Tần vương chắc chắn sẽ thu hoạch lớn tại triều.

Mà Thái tử dù có thể bảo toàn nhưng chỉ sợ không thể tiếp tục áp chế Tần vương nữa. Thái tử nên hiểu rõ, triều đình đã bị Tần vương nắm được không ít. Không nói tới Linh Vũ đô đốc, Trần bắc đại tướng quân, Mạnh hổ thượng tướng, Triệu vương đang đứng về phía Tần vương, còn có rất nhiều người vẫn hi vọng Tần vương đăng cơ. Nếu Tần vương có làm chuyện này thì có ai dám kể ra, Thái tử tại sao lại không đề phòng?

Mạnh hổ thượng tướng Lý Huyền Phách và Kỳ lân thượng tướng Lý Ngôn Khánh có cách gọi khác nhau nhưng đều như nhau cả.

Đây chỉ là một chức hờ, không có bất kỳ quyền lợi gì.

Trong lòng Lý Kiến Thành thật ra cũng đã lo lắng.

Hắn dường như đúng là có chút căn cơ trong nội đường của triều đình nhưng ở ngoài đường, không thể không thừa nhận là Lý Thế Dân cũng có chút thủ đoạn.

Ngay cả Binh bộ Thượng thư Khuất Đột Thông năm xưa theo Lý Kiến Thành đi bình loạn tại Hà Tây hôm nay cũng mơ hồ có dấu hiệu đầu nhập Lý Thế Dân

Lý do thì Lý Kiến Thành cũng không phải không rõ.

Lý Cương cáo lão hồi hương mang tới ảnh hưởng quả thực không nhỏ.

Dù sao cũng là nguyên lão ba triều, trải qua Tùy đế, Tùy dạng đế cho tới hiện nay là Lý Uyên, làm việc thẳng thắn nổi tiếng. Đuổi đi một người cương trực như vậy, chẳng phải là cũng nói lên một phần rằng Lý Kiến Thành không đủ anh minh sao?

Phải biết rằng Lý Cương đã từng làm Phụ thần của Thái tử Dương Dũng tiền triều.

Kết quả là Dương Dũng bất hòa, xa lánh Lý Cương, cuối cùng bị Dương Quảng. Mà nay Lý Kiến Thành lại bức Lý Cương đi, có phải cũng đã nói rõ hết rồi không.

852. Chương 3: Bại Lộ.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Vấn đề này ban đầu Lý Kiến Thành cũng thật không ngờ tới.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Lý Kiến Thành cũng bắt đầu cảm thấy hối hận!

Chỉ là tên đã bắn đi thì không thể quay đầu lại được. Lý Cương đã rời khỏi Trường An, Lý Kiến Thành cũng chẳng còn làm gì được.

Mất đi Lý Cương khiến cho Lý Kiến Thành mất đi không ít ngoại viện. Lý Thế Dân lại càng ngày càng lớn mạnh, khiến Lý Kiến Thành cảm thấy hơi khẩn trương.

- Ý tứ của ngươi là...

- Kỳ thật Thái tử ở triều đình vẫn chiếm thế thượng phong.

Không nói tới việc Huỳnh Dương Trinh thị là nhà vợ của Thái tử, rất nhiều lão thần cũng coi trọng Thái tử. Tả phó xạ Bùi đại nhân cũng từng nói, Thái tử dù thua về tiểu tiết nhưng đại lễ lại không kém. Thần nghĩ rằng ngày nay Thái tử cần nhất là ngoại viện.

- Ngoại viện?

- Một người... mạnh mẽ như Mạnh hổ thượng cấp, Triệu Vương thiên tuế!

Triệu Hoảng Trí dường như bất mãn với việc Ngụy Chính tỏa sáng, mở miệng hỏi.

- Nhưng không biết ngoại viện này có lợi ích gì, ai sẽ là người phù hợp đây?

Bên ngoài tìm đâu ra người có thể áp chế được Triệu vương.

Triệu vương nắm cả vạn binh mã, tọa trấn Linh Vũ, nói một cách nào đó thì cũng ủng hộ hoàn toàn Tần vương. Người ta nói tới Tần vương thì cũng phải nghĩ tới Triệu vương. Mà lúc này Thái tử lại không thể tìm được nhân vật chống lại được Triệu vương, đó là một khuyết điểm.

- Triệu chiếm sự hỗ trợ ta người nào mới là ngoại viện tốt sao?

Thật ra ngoại viện của Thái tử đã có từ sớm rồi, chẳng qua quá khứ lại bỏ qua mất thôi.

Thái tử nếu được người này ủng hộ thì có thể kê cao ghế mà nằm, không phải lo nghĩ gì. Dưới trướng Triệu vương có hơn mười vạn hùng binh cũng không thể khiến Thái tử lo lắng.

Đồng thời nếu được người này thì Thái tử cũng không cần băn khoăn gì nữa.

Thái tử biết Hán cao tổ muốn phế Huệ đế, lập Triệu vương làm Thái tử. Trương Tử Phòng hiến kế sách khiến Huệ đế mời được Thương Sơn Tứ Hạo, không còn lo lắng gì nữa. Người này so với Thương Sơn Tứ Hạo chỉ có hơn không kém, lại có ân oán với Tần vương, vì sao Thái tử lại không mời?

- Ngươi nói là...

Lời nói của Ngụy Chính khiến Lý Kiến Thành sao lại không nghĩ ra người hần nói tới là ai chứ?

Ngụy Chính chỉ cười không nói. Về tươi cười trên mặt Lý Kiến Thành cũng đậm dần.

- Bốn năm rồi. Hà Nam vương đi tới Lĩnh Nam, bốn năm thuận theo thiên địa.

Nghe nói lúc này Lĩnh Nam đã rất lớn mạnh. Nếu có thể nhờ hần tương trợ thì hần ta thật sự yên tâm rồi. Chỉ không biết phụ hoàng có đồng ý hay không?

- Chuyện này phải xem thủ đoạn của Thái tử rồi.

Thần nguyện phân ưu với Thái tử, đi tới Lĩnh Nam xin gặp Hà Nam Vương thiên tuế, thử dò xét ý tứ của hần. Chẳng qua hôm nay đi tới Lưu Nghiệp còn phải cẩn thận, không thể để bề hạ biết tâm ý của Thái tử. Thần có một kế nhưng có thể đưa Hà Nam vương trở về, lại càng có thể thần không biết quỷ không hay mà khiến Thái tử được Hà Nam vương trợ giúp.

Lý Kiến Thành nhất thời phần chấn tinh thần:

- Kế sách gì xin nói mau.

Dương Văn Kiên cũng không phải thực sự muốn tạo phản.

Dù sao thì hần cũng không muốn tiến quân vào Bách gia bảo, hơn nữa hy vọng chỉ phải phản đối bằng vũ trang chứ không phải tạo phản.

Nguyên nhân rất đơn giản, trong tay hần cũng không có bao nhiêu binh mã, dù thân là Tổng quản binh mã Khánh Châu thì trong tay cũng có không quá bảy tám ngàn binh lực mà thôi. Dùng một chút binh lực như vậy, hơn nữa đối mặt với đối thủ như Lý Thế Dân thì làm sao có phần thắng?

Cho nên song phương chỉ giao chiến rất ngắn ngủi tại Bách gia bảo, Dương Văn Kiên liền đại bại rút lui, cuối cùng bị thuộc cấp của Lý Thế Dân là Tần Quỳnh giết chết.

Dương Văn Kiên thua!

Lý Thế Dân tất nhiên cao hứng vạn phần.

Trải qua một trận chiến như vậy, thanh danh bản thân được đề cao, mà quan trọng nhất chính là Lý Uyên quyết định phế Thái tử Lý Kiến Thành, lập Lý Thế Dân.

Một phế một lập, địa vị của Lý Thế Dân tất nhiên như nước lên thuyền lên.

Tuy nhiên Lý Uyên cũng từng nói với hần là không định đưa Lý Kiến Thành vào chỗ chết, để cho Lý Kiến Thành về Thục là xong. Chuyện này ít nhiều khiến Lý Thế Dân cảm thấy thất vọng. Nhưng dù sao gánh nặng trong lòng hần cũng giảm đi rất nhiều. Lý Kiến Thành đi về đất Thục thì mình ít nhất cũng không mắc phải cái tội thủ túc tương tàn. Hơn nữa đợi đến sau khi hần đăng cơ thì sẽ lại có rất nhiều cơ hội đối phó với Lý Kiến Thành.

Năm thứ bảy Võ Đức, cuối tháng bảy, Lý Thế Dân chiến thắng trở về, mang theo thủ cấp Dương Văn Kiên, trở lại Nhân Trí cung Ngọc Hoa sơn.

Thế nhưng hần thật không ngờ là ngay ngày đầu hần tới Nhân Trí Cung thì Lý Uyên đã đi đường vòng qua Kính Châu, bãi giá trở về Trường An.

Cửa Nhân Trí Cung có cấm ba đầu người máu chảy đầm đìa.

Ngoài Kiều Công Sơn và Nhĩ Hoán là hai người mật báo ra thì còn có một gương mặt mà Lý Thế Dân vô cùng quen thuộc: Đỗ Phượng Cừ.

Đỗ Phượng Cừ này là con riêng của Thiên sách phủ binh, tào tham quân sự Đỗ Yêm.

Hần được Đỗ Yêm chiếu cố, đảm nhiệm chức úy của Bành Nguyên huyện. Chứng kiến thủ cấp của Đỗ Phượng Cừ, Lý Thế Dân giật nảy mình, sống lưng lạnh ngắt.

Tiền căn hậu quả của việc Dương Văn Kiên làm phản Lý Thế Dân hần cũng thâm hiểu rõ nhất.

Vốn tưởng rằng đã nắm được đại cục trong tay, không ngờ đầu tháng bảy lãnh binh xuất chinh, trong khoảng thời gian ngắn lại biến thành tình trạng này.

Kiều Công Sơn và Hoán Vĩ sao đột nhiên lại mặt báo?

Vũ Đình phụng chiếu tiến về Khánh Dương, tại sao lại mãi không có tin tức?

Trong lúc này tình thế rất xấu, chưa thể công bố cho người ngoài. Nếu muốn giải thích rõ ràng thì cũng không phải là khó, ngắn gọn là Kiều Công Sơn là người của Lý Thế Dân hẳn, Vi Hoán cũng là người của Lý Thế Dân. Còn về Đỗ Phượng Cừ có quan hệ với Đỗ Yên thì tất nhiên sẽ không đi theo người khác.

Mà Vũ Đình đi theo núi Ngọc Hoa về Khánh Dương, nhất định sẽ phải đi qua huyện Chương Nguyên.

Lý Uyên thậm chí không đợi tới khi Lâm tộc chiến thắng trở về đã vội vàng về lại Trường An, hành động này có hàm ý gì?

Lý Thế Dân là một người thông minh!

Đây rõ ràng là Lý Uyên nói cho hẳn biết: Trò hề của người đã bị ta biết hết rồi.

- Đại Vương, xe ngựa hoàng gia một ngày cũng không đi được tới mười dặm. Nếu ta phái kỵ binh nhẹ xuất kích thì không chừng có thể đuổi kịp đó.

Thiên Sách phủ phiêu kỵ tướng quân Độc Cô Tu âm trầm nham hiểm nói.

Lý Thế Dân giật mình đánh thót một cái, vô thức quát:

- Độc Cô, câm miệng!

853. Chương 4: Thỉnh Tội.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Hắn nhìn thoáng qua bốn phía, thấy quanh đó tất cả đều là thân tín của hắn, lúc này mới thở dài một hơi. Ý tứ của Độc Cô Tu hắn hiểu rất rõ: Thừa dịp Lý Uyên còn chưa trở về Trường An, dùng kỵ binh nhẹ xuất kích, đuổi theo xe ngựa hoàng gia, sau đó tiêu diệt hắn.

Tổng quản Kính Châu là Lý Nghệ, mà Lý Nghệ lại là người của Lý Kiến Thành.

Bởi vậy Lý Thế Dân có thể thuận lý thành chương đổ tội danh này lên đầu Lý Kiến Thành, sau đó lấy danh hiệu triệu thiên hạ cần vương.

Trong nội tâm Lý Thế Dân không phải là không động tâm.

Nhưng sự động tâm này cũng chỉ lóe lên trong giây phút ngắn ngủi.

- Phụ hoàng đang thị uy với ta, cũng là dò xét phản ứng của ta.

Ta khẳng định phụ hoàng không đi Kính Châu, nếu phái binh truy kích thì nhất định là binh mã của phụ tử Lý Nghệ đang chờ sẵn rồi.

Lý Thế Dân hạ giọng trả lời, sắc mặt lại trở nên hòa hoãn hẳn.

- Phụ hoàng giết chết ba người này, tất cả manh mối bắt lợi với ta đều đã biến mất, nói rõ người không muốn truy cứu nữa.

- Thế nhưng...

- Ta vẫn hơi nóng ruột rồi. Xem ra chỉ còn cách tiếp tục nhẫn nại.

Lý Thế Dân thì thảo tự nhủ, tựa hồ như đang giải thích với Độc Cô Tu.

Hắn nhắm mắt lại, một lát sau đột nhiên nói:

- Truyền lệnh xuống, đại quân tạm trú tại huyện Đồng Xuyên. Ta trở về Trường An.

- Đại Vương, bây giờ ngài trở về sợ là Thái tử sẽ không từ bỏ ý đồ đâu.

Lý Thế Dân cũng hơi do dự.

Lý Uyên bày ra trận thế này thật ra là muốn hấn trở về thỉnh tội. Còn thỉnh tội thế nào, trị tội thế nào thì lại là chuyện khác. Hiện giờ Lý Uyên cần chính là Lý Thế Dân tỏ thái độ. Nhưng một điều có thể khẳng định là Lý Uyên không muốn làm khó Lý Thế Dân. Thứ nhất hấn không muốn làm Tùy Đế Dương Kiên, thứ hai hấn không hy vọng Lý Kiến Thành mượn cơ hội này mà trở thành con một.

Có thể Lý Uyên sẽ không truy cứu Lý Thế Dân nhưng không có nghĩa là Lý Kiến Thành sẽ bỏ qua.

Lúc này Lý Thế Dân đã suýt nữa đẩy Lý Kiến Thành vào chỗ chết, thù này chẳng khác nào đã xé toạc hết nguy trang! Nếu nói trước đây hai huynh đệ bọn họ dù có đối địch nhưng biểu hiện vẫn còn coi như có hòa khí thì chuyện Dương Văn Kiền khiến cho hai người đã không còn đường lui. Cho dù tính tình Lý Kiến Thành có tốt thì chỉ sợ cũng sẽ không vô duyên vô cớ nuốt cục tức này được.

Thất sách, quả thực là hơi thất sách!

Lý Thế Dân tính ngàn vạn lần nhưng không tính tới việc Lý Kiến Thành phản kích lại mãnh liệt như vậy.

Hấn có thể khẳng định không phải Lý Uyên giết Kiều Công Sơn và Vi Hoán, thậm chí là cả Đỗ Phượng Cừ.

Bên cạnh Thái tử vẫn có người tài rồi. Vốn cho là đuổi Lý Cương, giết Vi Dĩnh thì thế lực của Thái tử sẽ giảm lớn, không thể ngờ được....

Lý Thế Dân hạ lệnh đóng quân tại huyện Đồng Xuyên, ra lệnh cho Tần Quỳnh và Trình Giảo Kim đi theo, chuẩn bị trở về Trường An.

Chẳng qua trước khi khởi hành, hấn đã mật lệnh cho Vương Thông bắt tay chuẩn bị tại Trường An.

Hấn cũng điều động tâm phúc bí mật tiến về Linh Châu trước.

Sau đó Lý Thế Dân thừa dịp đêm tối rời khỏi Đồng Xuyên huyện trở về Trường An.

Tháng tám năm Võ Đức thứ bảy, đại đô đốc Linh Châu Tiểu Triệu Vương Lý Huyền Phách cáo ốm trở về Trường An.

Xét thấy Linh Châu sóc phong cương liệt, cho nên Lý Uyên hạ chiếu bãi chức đô đốc linh châu của Lý Huyền Phách, cho dưỡng bệnh tại Trường An.

Chức đô đốc Linh Châu được Lý Tịnh tiếp nhận.

Chỉ là trước khi xác định thì việc tấn công Đột Quyết vào mùa đông liền được gác lại vô kỳ hạn.

Lý Huyền Phách phản hồi Trường An liền được phong làm Tả hữu giam môn đại tướng quân, trấn quốc Đại tướng quân, tổng lĩnh bắc nha cấm quân.

Loạn Dương Văn Kiền tan thành mây khói, giống như chưa bao giờ xảy ra, cũng không có ai nhắc tới nữa.

Trong trận náo động này, dường như không ai gặp tổn thất gì.

Lý Kiến Thành vẫn giữ chắc được vị trí Thái tử, Lý Thế Dân giống như trước, đảm nhiệm Thượng Thư lệnh, tổng lĩnh bộ sự vụ. Chỉ là đủ loại lời đồn về Thái tử bắt đầu lan trên đường phố. Rất nhiều người nói bệ hạ nói gì giữ lời, bạc đãi Tần vương.

Đối với việc này Lý Uyên cũng không giải thích gì. Lý Kiến Thành vờ như không nghe thấy. Mà Lý Thế Dân thì hiện nay nói năng lại rất thận trọng.

Vào lúc lời đồn đại này ngày càng nghiêm trọng thì từ Lĩnh Nam đột nhiên truyền tới một tin tức kinh người. Hà Nam Vương tru sát Lý Vương La Hoàn, dẫn long kỵ quân phát động thế công. Nhất thời ánh mắt từ vua tới dân đều chuyển hướng về Lĩnh Nam. Lý Uyên sau khi suy nghĩ rất lâu liền sắc lệnh Thượng thư tả phó xạ, Trường Tôn Thuận Đức, và Thư tể tướng Bùi Thế Cử làm khâm sai, lên đường đi tới Lĩnh Nam.

Mang đại đội nhân mã quy mô rất lớn rời khỏi Trường An, ai cũng không phát hiện ra trong đội ngũ của khâm sai bỗng thần không biết quỷ không hay nhiều hơn một người. Mục đích của người này cũng là Lĩnh Nam, chỉ là sứ mạng hấn mang theo khác những người trong đoàn.

Cứ như vậy, kể cả bản thân hấn cũng không ngờ được lần này hấn đi Lĩnh Nam lại khiến bánh xe lịch sử thoảng chệch khỏi quỹ đạo vốn có.

Khu Việt tây mưa phùn không ngớt, tăng lên vài phần không khí ôn nhu chỉ có ở phương nam.

Hải Môn trấn nằm ở phía đông Giao Chỉ.

Năm thứ tư Vô Đức, Lý Ngôn Khánh chính thức thu Giao Châu.

Năm thứ hai hấn liền dời phủ đô đốc An Nam từ Ung Châu về, chính thức xác lập khu vực chủ đạo của hấn tại phía khu Việt tây Lĩnh Nam.

Chẳng qua lúc đó loại chủ đạo này chỉ là trên danh nghĩa mà thôi.

La Hoàn tại khu Việt tây rất có thế lực, Lý Ngôn Khánh cũng không muốn xung đột với La Hoàn, vì vậy chủ động nhượng bộ, rút khỏi Ung Châu và Khâm châu, ngược lại thiết lập phủ đô đốc tại Giao chỉ, cũng coi như cho La Hoàn thấy là hấn chỉ vô ý độn tới lợi ích của người khác mà thôi.

Kỳ thật hành động này nhìn như nhát gan nhưng lại giới hạn La Hoàn chỉ trong hai châu đó mà thôi.

Đặc biệt là sau khi Phòng Huyền Linh đảm nhiệm tổng quản Tô châu, phạm vi thế lực của hấn tạo thành áp lực hữu hiệu với La Hoàn. Tuy nhiên dù sao chiếm được hai châu cũng đã là giới hạn, Việt tây và Vân Quý có rất nhiều nơi hấn không thể khống chế, dù có liên hệ thì cũng tuyệt đối không cho phép hấn tự tiện vượt qua biên giới.

Mà Phùng Áng ở phía đông Việt tây lại là một quái vật khổng lồ mà đám người này không dám trêu chọc.

854. Chương 5: Điều Động.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Lực lượng của Phùng gia vốn đã rất mạnh, hôm nay quy phục Lý Đường, Phùng Áng được phong làm tổng quản Khâm châu, trong tay có thích sứ tám châu. Tên tuổi của La Hoàn dù hơn xa Phùng Áng nhưng vẫn đề là hấn chỉ quản được hai châu, ngoại trừ người nơi này thì ai sẽ thừa nhận hấn? Cho dù là ở Việt tây thì cũng không phải tất cả mọi người đều hoàn toàn tin phục La Hoàn.

Trái lại Phùng Áng dù không phải là Vương gia nhưng ở Việt đông lại giống như Vương gia.

Quan trọng nhất là thích sứ tám châu kia đều là chức do triều đình sắc phong.

Chính thức mà nói thì Phùng Áng hơn xa loại không có thực quyền như La Hoàn, dù được triều đình công nhận nhưng cũng không cho hấn chút lợi ích nào. Lúc đầu có lẽ còn không sao, nhưng thời gian trôi qua, khi Phùng Áng bắt đầu khống chế Việt tây nhiều hơn thì thế thượng phong ban đầu của La Hoàn sẽ dần dần biến mất, cuối cùng rơi vào thế hạ phong.

Cuối năm thứ 5 Vô Đức, thế cục Lĩnh Nam trên cơ bản đã ổn định. Ánh mắt mọi người đề tập trung vào cuộc chiến tại khu Vân Quý. Lúc ấy thế cục Trung Nguyên cũng rất phức tạp, nhưng đối với mọi người thân ở Lĩnh Nam mà nói, chiến tranh lại có thể hấp dẫn không ít người. Nguyên nhân vốn vô cùng đơn giản. Bởi vì cuộc chiến đó hầu như đã thể hiện toàn bộ hình thức tác chiến.

Một đám binh sĩ không có thân phận, không cần bất luận danh nghĩa gì, chỉ vì tiền tài mà chiến đấu. So với những đội quân được tôn sùng trong lịch sử Hoa Hạ, ra tay là nổi tiếng có thể nói là một trời một vực. Phùng Áng cũng thế, La Hoàn cũng vậy, bọn họ còn chưa xuất hiện với thân phận chủ soái mà lấy tư cách hợp tác với long kỵ binh, đứng yên quan chiến.

Đối với đám người Phùng Áng mà nói thì việc này hoàn toàn có lợi. Tài phú công chiếm và cướp đoạt được cuối cuộc chiến có hơn phân nửa đều thuộc về Phùng Áng và La Hoàn, còn lại mới chia cho chiến sĩ.

Trong cuộc chiến đầu tiên, La Hoàn phái ra tám ngàn người, Phùng Áng phái ra ba ngàn.

Kết quả là bọn họ đại thắng quay về, tạo thành cơ hội để nửa số lý binh quay trở lại thân phận tự do. Mà lợi ích đám Phùng Áng, La Hoàn thu lại cũng tương đối khá.

Sau đó Lý Ngôn Khánh liền hạ lệnh tấn công tổng lực.

La Hoàn thoảng cái đã tập hợp hơn hai vạn người, cung cấp cho Lý Ngôn Khánh điều khiển. Phùng Áng cũng điều gần hai vạn người ra đảo điều tra, chinh phạt kẻ địch.

Kết quả là trong tay Lý Ngôn Khánh thoảng cái đã có thêm hơn ba vạn binh mã.

Ba vạn nòng này gia nhập vào quân áo trắng di lạc, bắt đầu bị tẩy não.

Đủ loại quan niệm ngày xưa cuối cùng cũng không so được với tiền bạc lóa mắt trước mặt.

Năm thứ sáu Vô Đức, Lý Ngôn Khánh được quốc chủ Chân Tịch quốc mời, long kỵ binh lại xuất chinh một lần nữa. Đám tay chân dưới tay La Hoàn cũng bắt đầu yêu cầu gia nhập hàng ngũ lính đánh thuê. Lý Ngôn Khánh không ngừng phân chia thế lực của La Hoàn, đồng thời lại nhờ Phòng Huyền Linh di dân rất lớn người Hán ở khu Lĩnh Nam, lại đưa ra rất nhiều điều kiện ưu đãi, giống như tặng ruộng đất, giảm thuế khóa, vân vân...

Cùng năm, Lý Ngôn Khánh hạ lệnh xây cảng biển tại Hải Môn trấn, bắt đầu tăng cường đối ngoại liên lạc.

Tận cùng lục địa chính là hải dương.

Chiếm cứ hải dương mới xem như nắm giữ tương lai.

Chỉ có điều cũng không có nhiều người lý giải nổi tư tưởng hàng hải này của Lý Ngôn Khánh. Đừng nói là tại nơi thâm sơn cùng cốc như Lĩnh Nam, dù là ở Trung Nguyên sợ rằng ngoài Từ Thế Tích, Trường Tôn Vô Kỵ ra có thể lý giải thì thậm chí ngay cả Tiết Thu Đồ Như Hối cũng không thể tiếp nhận nổi.

Cũng may mà trong tay Lý Ngôn Khánh còn có một Kỳ Lân quán. Hắn có đầy đủ thời gian, phổ biến tư tưởng của hắn tới mọi người.

Người cùng thời đại thì có lẽ rất khó có khả năng rồi.

Nhưng lớp người sau thì thời gian chuyển dời, nhất định sẽ có người hiểu được hắn. Đương nhiên những ý nghĩ này cũng chỉ tồn tại trong đầu hắn, ngoại trừ Đóa Đóa ra thì ngay cả Trường Tôn Vô Cấu và Bùi Thúy Vân cũng không biết.

Chuyện này cũng không phải là Lý Ngôn Khánh và Trường Tôn Vô Cấu, Bùi Thúy Vân bất hòa. Chỉ là Đóa Đóa là người ở với hắn thời gian dài nhất. Có thể nói hai người luôn ở cùng một nơi, dù có tách ra một thời gian ngắn nhưng khẳng định cũng sẽ chịu ảnh hưởng lớn từ người kia. Vũ Văn Đóa nghe những câu chuyện kỳ quái hiếm lạ của Lý Ngôn Khánh, tuy ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng lại luôn coi hắn là người bác học. Nhất là Lý Ngôn Khánh kể rất nhiều chuyện, có lẽ Bùi Thúy Vân không hiểu nhưng Đóa Đóa lại nhất định hiểu.

Có lẽ cái này gọi là tâm hữu linh tele.

Tóm lại là Lý Ngôn Khánh xây dựng cảng biển có ảnh hưởng cực kỳ to lớn đối với Việt tây, thậm chí đối với cả Lĩnh Nam.

Rất nhiều người trong long kỵ quân sau khi có được tự do liên tục tiếp về Giao Châu lập nghiệp, vì vậy mang tới rất nhiều nhân khẩu cho nơi này.

Những người này lại được Lý Ngôn Khánh cấp cho rất nhiều lợi ích, cho nên tất nhiên cũng rất kiên định với hắn.

Nhân khẩu Giao châu tăng dần, Hải Môn trấn cũng càng ngày càng hoàn thiện. Một cảng mậu dịch rất lớn bắt đầu yên lặng phát triển tại nơi này.

Đương nhiên lúc này đối tượng mậu dịch của Hải Môn trấn chỉ tập trung ở khu Nam Dương.

Vào năm Vô Đức thứ sáu, Lý Ngôn Khánh bí mật điều động sứ giả dẫn một đội tàu bắt liên lạc được với Bàn La châu, hơn nữa thành lập được một mạng lưới mậu dịch. Lý Ngôn Khánh thông qua bến cảng Hải

Môn trấn vận chuyển những vật tư có nhu cầu cấp bách qua đây, đồng thời cũng thông qua bến cảng mang rất nhiều đặc sản của Nam Dương chuyển tới Giao châu.

Một tập đoàn với lợi nhuận lớn như vậy âm thầm được dựng lên.

Năm Vô Đức thứ bảy, cùng với việc phát triển ở Giao châu, Lý Ngôn Khánh rốt cục quyết định rút nốt cây đinh cuối cùng tại khu Việt tây.

Ngay khi Dương Văn Kiền làm loạn, Lý Ngôn Khánh liền dụ ra rồi giết chết La Hoàn, triệt để thống nhất Việt tây.

Mà Phòng Huyền Linh cùng tăng cường vận chuyển nhân khẩu tới Việt tây, khiến cho khu Việt tây dần dần trở thành một khu vực lý hán hỗn hợp.

Mà địa vị chủ đạo của Lý Ngôn Khánh tại phía nam dần dần bắt đầu trong sánh hơn.

Đô đốc Kinh Châu là Lý Đạo Huyền, đô đốc Tô châu Phòng Huyền Linh cùng Đâu Quỳ tới nhận chức đại đô đốc Nhung châu và Vân Quý châu, tạo thành một tập đoàn khổng lồ hùng cứ Giang Hữu. Ánh mắt của Lý Ngôn Khánh cũng theo đó mà chuyển hướng về Trường An.

- Vương gia, triều đình đúng lúc này lại phái người tới, rốt cục là có ý gì?

855. Chương 6: Bùi Thị.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Một chiếc thuyền xa hoa chậm rãi tiến vào bến cảng Hải Môn trấn.

Các đội thuyền chen chúc chờ đợi tại Hải Môn trấn thấy trên boong thuyền có các một lá cờ Kỳ Lân lớn, lập tức nhường một con đường.

Hắc Kỳ Lân là dấu hiệu chỉ có phủ đô đốc An Nam mới có.

Nó không chỉ đại biểu cho phủ đô đốc An Nam mà còn đại biểu cho Hà Nam Vương Lý Ngôn Khánh.

Từ khi Lý Ngôn Khánh giết La Hoàn, dân lý, hán Việt tây đều thuận phục sự cai trị của phủ đô đốc An Nam.

Mọi người chỉ biết đó là công lão của Lý vương gia, không biết hiện giờ tại triều đình, đại xu thế lý, hán dung hợp đã không thể ngăn cản.

Lý Ngôn Khánh phi thường cẩn thận không chế bản thân.

Hắn không ngầm chiếm phạm vi thế lực của Phòng gia mà không ngừng mở rộng ruộng đất về hướng tây và hướng nam.

Chân Tịch quốc tuy bề ngoài là một nước phụ thuộc nhưng còn độc lập nhưng thực tế toàn bộ quan viên lại đều do Lý Ngôn Khánh sắp đặt cả.

Thậm chí ngay cả quốc chủ của Chân Tịch quốc cũng tỏ vẻ nguyện ý quy phục và chịu giáo hóa.

Một mặt Lý Ngôn Khánh tiếp tục giữ lại cái tên Chân Tịch quốc nhưng mặt khác lại âm thầm cẩn thận che dấu, tránh để triều đình cảm nhận được.

Đi từ khoang thuyền ra, Lý Ngôn Khánh hít sâu một hơi gió mang theo mùi biển cả.

- Còn có thể là ý gì?

Hắn cười lạnh một tiếng nói:

- Chẳng qua chỉ vì muốn tìm kiếm sự cân đối mà thôi. Thật ra bệ hạ vẫn ó kị ta vài phần. Một mặt hắn hy vọng ta có thể quay lại Trường An, chống đỡ cho Thái tử; một mặt lại sợ ta kiêu ngạo, không dám triệu

hồi ta. Lần này hai đại quan Trung Sách tỉnh, Thượng Thư tỉnh tới Lĩnh Nam lần này nói là an ủi, kỳ thực là muốn thám thính hư thực của ta mà thôi.

Ngư Bài Quân khề gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Từ sau khi Ninh Trường Quân qua đời, Ngư Bài Quân được phong làm thích sự Khâm châu, dần dần rời khỏi quân đội.

Tính tình của hắn vốn không thích hợp ở trong quân, làm thích sự một phương cũng không coi là quá kém. Nếu như không có Ngư Bài Quân giằng co với La Hoàn ở Khâm châu thì Lý Ngôn Khánh muốn thuận lợi đoạt mất quyền lực của La Hoàn, đuổi hắc lý của ba mươi sáu động đi cũng không phải là chuyện dễ dàng. Sau khi La Hoàn chết đi, Ngư Bài Quân được sắp xếp tới cạnh Lý Ngôn Khánh. Dù sao hắn cũng là con lớn của Ngư Câu La, lại được bồi dưỡng rèn luyện quân sự, nếu không lợi dụng cho tốt thì quả thực là đáng tiếc. Hắn là chủ soái thì không hợp lý nhưng lại là một tham mưu tốt, giúp Lý Ngôn Khánh khống chế khu Việt tây, đưa phủ đô đốc An Nam, quản lý hơn trăm châu huyện, vô số quân binh.

Ba tháng cuối xuân, mưa phùn rơi rơi, khí hậu Việt tây rất ẩm thấp, nhìn khắp đất trời đều có vẻ u tối...

Đã qua Cửu Nghi sơn, đội xe ngựa đã chính thức tiến vào phạm vi của phủ đô đốc An Nam, đi dọc theo quan đạo bằng phẳng, quy mô rất lớn, vô cùng có uy thế.

Trên lá cờ lớn có một chữ Bùi rất lớn.

Người biết chuyện chỉ liếc một cái là biết đây là đoàn xe của Bùi thị Hà Đông.

Lý Ngôn Khánh và Bùi thị Hà Đông có quan hệ không chỉ đơn giản nói là thân mật được. Không nói thì ai cũng biết Hà Nam vương phi Bùi Thúy Vân vốn xuất thân từ Bùi thị Hà Đông. Mà Bùi Hành Nghiễm, trước đảm nhiệm tổng quản Tịnh châu, ngày nay làm Tả kiêu vệ tướng quân lại là bằng hữu từ thời để chỏm với Hà Nam Vương, nói toạc ra là thân thiết... Cho nên từ năm Vô Đức thứ sáu, Lý Ngôn Khánh bắt đầu đẩy nhanh việc mở rộng sự thống trị thì Bùi thị cũng bắt tay vào đặt mua sản nghiệp tại khu Việt tây, đẩy mạnh thương nghiệp.

Đặc biệt là sau khi Lý vương giết lão già, Bùi gia cũng từ chỗ đơn thuần chỉ phát ở Giao châu dần dần chuyển hướng đi Khâm châu, Tào Hán châu và Quế châu.

Có thể nói Bùi thị dưới sự ủng hộ của Lý Ngôn Khánh đã bắt đầu có thành tựu lớn.

Nếu so sánh ra thì Trịnh thị Huỳnh Dương cũng có quan hệ mật thiết với Lý Ngôn Khánh nhưng biểu hiện lại còn chưa đủ. Dù Trình Đăng đảm nhiệm thích sự Quế châu nhưng Trình gia cũng chưa ủng hộ hết mình.

Có lẽ trong mắt người Trịnh gia, Lý Ngôn Khánh mãi mãi chỉ là một phiên vương, không đáng để bọn họ ủng hộ như Lý Kiến Thành, bỏ ra quá nhiều tiền tài và nhân lực tại Việt tây. Nếu so với Bùi thị thì Trịnh gia chỉ chú ý đầu tư về chính trị, không linh hoạt giống như Bùi thị. Trịnh Nhân Cơ tuy rằng rất muốn mượn cơ hội khuếch trương lực lượng của gia tộc nhưng lại bị rất nhiều người kiềm chế.

Tại điểm này thì Trịnh Nhân Cơ hiển nhiên không cách nào so sánh được với tộc trưởng Bùi Thế Củ của gia tộc Bùi thị, một lời nói nặng tựa chín đỉnh.

Năm đó hắn tiếp nhận Trịnh gia vốn là một chuyện ngẫu nhiên. Nếu không phải Trịnh Nguyên Thọ chủ động nhượng bộ, Trịnh Nhân Cơ cũng không có khả năng thuận lợi tiếp nhận vị trí này. Trịnh Nguyên Thọ vốn là nhạc phục của Thái tử Lý Kiến Thành, tất nhiên hy vọng Trịnh gia có thể toàn lực phối hợp chống đỡ cho Lý Kiến Thành.

Cho nên huynh đệ Trịnh Nguyên Thọ mới có thể khiến Trịnh Nhân Cơ làm gì cũng bị bó chân bó tay.

Chẳng qua càng ngày Lý Ngôn Khánh khống chế Việt tây càng mạnh, mà Trịnh Hoàng Nghi mượn thế lực của Phùng gia, thành công đứng một chân tại Việt tây, dù Trịnh thị gia tộc không quá coi trọng khu Việt tây nhưng cũng không khỏi bắt đầu tăng cường đưa đệ tử của Trịnh thị vào nơi này. Mà trong đó Trịnh Hoàng Nghi có thành tựu lớn nhất.

Mặc dù Trịnh Nguyên Thọ đã từng tỏ vẻ: Trịnh Hoàng Nghi bị đưa tới Quế châu, ngày sau chỉ sợ cũng chỉ dừng lại được ở một châu, rất khó tiến thêm nhưng hắn cũng phải thừa nhận là theo tình thế trước mắt,

Trịnh Hoành Nghị đã ngồi ghế quan cao. Mà hắn mới bao nhiêu tuổi chứ? Chỉ có 27 - 28 mà thôi, cũng đã đứng vững ở một phương rồi.

Mà Trịnh Nguyên Thọ thì sao? Hơn năm mươi tuổi còn chưa đạt được phẩm hàm như Trịnh Hoành Nghị. Tất cả mọi người là thích sự một châu, Trịnh Nguyên Thọ đảm nhiệm thích sự Dự Châu, xem như trung quận. Mà Trịnh Hoành Nghị là thích sự hạ quận, chức quan tứ phẩm, chỉ thấp hơn Trịnh Nguyên Thọ một cấp một thôi.

- Hoàng huynh, vốn tưởng chỗ man hoang phía nam này đường quan khó đi, ai ngờ được đoạn đường này lại thuận lợi như vậy.

Từ Hồng châu tới có thể nói là một đường bằng phẳng, có thể so với đường đi tại Quan Trung, cũng không phải dừng lại nhiều nhĩ.

Trên một chiếc xe ngựa lớn, Trường Tôn Thuận Đức vè râu tán thưởng:

- Hoàn toàn chính xác. Con đường tại Lĩnh Nam này thật là bằng phẳng phi thường, đi lại thuận lợi vô cùng.

856. Chương 7: Thủy Hoàng Đế.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Mà Bùi Thế Cử ngồi một bên lại nhẹ nhàng gật đầu, khuôn mặt gầy gò lộ ra vẻ tán thưởng nhưng không nói một lời.

Trên xe ngựa này có ba người.

Đó là Bùi Thế Cử phụng chiếu đi tuần tra Lĩnh Nam và Trường Tôn Thuận Đức.

Mà Ngụy Chính vẻ mặt nghiêm túc, ngồi trước mặt Trường Tôn Thuận Đức và Bùi Thế Cử tất nhiên cấp bậc còn kém hơn một chút.

Hắn phụng mệnh của Lý Kiến Thành, tiến về phía Giao châu tìm gặp Lý Ngôn Khánh, điều tra thái độ của Lý Ngôn Khánh. Mà trong đội ngũ khâm sai hắn cũng là một thành viên ít nói. Ngụy Chính ngồi yên, đôi mày nhíu chặt, giống như đang suy nghĩ điều gì. Lại nói Ngụy Chính với Lý Ngôn Khánh cũng không xa lạ gì. Từ lúc thiên hạ còn chưa rung chuyển thì Ngụy Chính đã từng nghe nói tới tên tuổi của Lý Ngôn Khánh.

Sau đó hắn tìm nơi nương tựa tại Ngõa Cường, lĩnh giáo đủ loại thủ đoạn của Lý Ngôn Khánh, trong nội tâm đã cực kỳ kính nể đối phương. Thậm chí có thể dùng hai chữ tôn sùng để hình dung. Thân là sĩ tử hàn môn, hắn đối với hành vi thiết lập Kỳ Lân quán của Lý Ngôn Khánh tại Cửng huyện đặc biệt cảm kích, hơn nữa vào lúc các anh hào đều tranh giành giang sơn, cũng chỉ có Lý Ngôn Khánh mới một mực chấn hưng giáo dục như vậy.

Chỉ tiếc là ngay lúc đó tuy Lý Ngôn Khánh tuy thanh danh vang dội nhưng dù luận tuổi tác, xuất thân đều không đủ để tranh dành giang sơn. Chính bởi nguyên nhân này nên Ngụy Chính cuối cùng mới lựa chọn Lý Kiến Thành. Nhưng hắn tuyệt đối không ngờ Lý Ngôn Khánh lại cũng là đệ tử cả Lý Mụn.

Tại thời điểm Lý Ngôn Khánh ở Trường An, tuy rằng Lý Kiến Thành tận lực muốn lôi kéo quan hệ nhưng Ngụy Chính lại không tán thành lắm. Theo Ngụy Chính thấy thì Lý Ngôn Khánh này là một con mãnh hổ. Mà Lý Kiến Thành không phải người có thể thu phục con mãnh hổ này... Nhìn chung toàn bộ hoàng tộc họ Lý trừ phi là Lý Hiếu Cơ, cha đẻ của Lý Ngôn Khánh sống lại ra, những người khác không đủ để Lý Ngôn Khánh thuần phục. Cho nên lúc đó đẩy Lý Ngôn Khánh tới Việt tây, Ngụy Chính cực lực tán thành.

Nhưng tới giờ nhìn lại, lúc trước đưa hắn về đây đúng là thả cạp về rừng rồi. Lý Ngôn Khánh tại Việt tây hiển nhiên phát triển ngoài dự đoán của Ngụy Chính, chẳng những khống chế được thế cục của Việt tây, xử lý thích đáng quan hệ giữa lý nhân và Hán nhân mà còn thừa dịp Lý Thế Dân bình định Hậu Lương, một lần nữa nuốt gọn Hồng châu. Hắn đã từng tiếp xúc với Phòng Huyền Linh mấy lần, được đánh giá là người tầm thường không thể so sánh nổi. Một người như Phòng Huyền Linh lại tôn sùng Lý Ngôn Khánh như vậy

thì khiến Ngụy Chính không khỏi lo lắng. Phải chăng đúng là cần mời Lý Ngôn Khánh trở lại Trường An thật?

- Huyền Thành, dọc đường đi người tại sao không nói chuyện?

Bùi Thế Củ đột nhiên nói làm cho Ngụy Chính lập tức tỉnh táo lại.

Hắn cười khê nói:

- Ty chức đang suy nghĩ. Hà Nam Vương xây dựng rầm rộ tại Nam Hoang như vậy, đúng là rất có khí phách đó.

- Nếu nói về khí phách thì Dương Chân đúng là không kém đâu.

- Ta nghe người ta nói Dương Chân muốn khởi công xây mười con đường thế này tại toàn bộ khu Lĩnh Nam, triệt để khiến liên lạc giữa Lĩnh Nam và Trung Nguyên thông suốt...năm đó Thủy Hoàng để đóng đô tại Quan Trung cũng không dám xây tám con đường. Khí phách của Dương Chân thậm chí so với...

- Tiết quốc công nói năng cẩn thận.

Bùi Thế Củ đột nhiên mở mắt, cắt đứt lời nói của Trường Tôn Thuận Đức.

Trường Tôn Thuận Đức cũng là đặc ý quá mà lỡ miệng. Lý Ngôn Khánh cưới Trường Tôn Vô Cấu, đồng lại là đệ tử của Trường Tôn Thịnh, tất nhiên là rất thân thiết với gia tộc Trường tôn. Thấy Lý Ngôn Khánh trong mấy năm gần đây lại có thành tựu như vậy, tất nhiên trong lòng hắn cũng rất thoải mái.

Chẳng qua ngôn ngữ của hắn hiển nhiên là không phù hợp lắm.

Thủy Hoàng đế là nhân vật thế nào chứ?

Lại dám lấy Lý Ngôn Khánh ra so với Thủy Hoàng đế, nếu để lan truyền ra thì...

Trường Tôn Thuận Đức nói xong tim cũng đập thành thịch, mồ hôi lạnh túa ra toàn thân.

- Hai vị đại nhân, từ sáng tới giờ chúng ta đã đi được bao lâu rồi.

Không bằng dừng lại nghỉ ngơi một chút tại dịch quán phía trước, sau đó lại đi... Đoán chừng trước khi trời tối chúng ta có thể tới được Cổ huyện rồi.

Bùi Thế Củ nói:

- Cũng được. Thuận tiện ra ngoài hít thở một phen, xem phong thổ của Quế châu này.

Ngụy Chính vội vàng bước xuống xe, loáng thoáng nghe thấy Bùi Thế Củ tránh Trường Tôn Thuận Đức phía sau nói năng không đúng. Sau lưng Lý Ngôn Khánh còn ẩn tàng bao nhiêu lực lượng đây? Bùi Thế Củ từ sau khi quy phục Lý Đường vẫn biểu hiện rất trầm lặng, trên triều ít khi tỏ ý kiến, cũng không gia nhập bất kỳ thế lực nào. Nhưng Ngụy Chính cũng không ngờ cho rằng Bùi Thế Củ thật sự như vậy. Sau lưng hắn còn có Bùi thị gia tộc khổng lồ tại Hà Đông, phụ tử Bùi Nhân Cơ là trọng thần trong triều...dưới tình huống như vậy, Bùi Thế Củ lại ít xuất hiện thì nguyên nhân là ở đâu? Trước đó Ngụy Chính cho rằng Bùi Thế Củ làm như vậy là muốn nịnh nọt Lý Uyên, nhưng xem ra mục đích thực sự của Bùi Thế Củ chỉ sợ không đơn giản như hắn tưởng. Ai cũng biết Lý Uyên đã già, những năm gần đây trầm mê tử sắc, dần dần bỏ bê triều chính.

Trong triều chia làm hai phái, Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân. Ngày sau nắm thiên hạ trong tay, tất nhiên cũng chỉ có hai người này.

Thế thì vì sao Bùi Thế Củ lại không lựa chọn đây?

Ngụy Chính cảm thấy mình dường như đã nắm được chút chân tướng rồi.

Nhưng hiện tại hắn cũng không thể khẳng định được...

- Ngụy đại nhân. Đi qua con sông phía trước là dịch trạm Bạch Thạch rồi. Nghe người địa phương nói chỗ đó chuyên cung cấp nơi nghỉ chân cho xe ngựa đi qua, cách Cổ huyện chỉ ba bốn canh giờ, vô cùng an toàn... Không bằng chúng ta tạm nghỉ ngơi tại dịch trạm Bạch Thạch được không?

- Dịch trạm Bạch Thạch?
- Ở ngay cạnh sông Bạch Thạch, nghe nói phong cảnh cũng không kém.
- Như vậy thì tạm nghỉ ở đó một lát...

Bùi Thế Cử và Trường Tôn Thuận Đức thân là khâm sai, tất nhiên không có khả năng tự mình xử lý những chuyện thế này.

Ngụy Chính với tư cách là phụ tá của hai người, trên thực tế là gánh vác những việc vặt vãnh... Hắn sau khi sắp xếp thỏa đáng rồi mới trở về báo cho hai người Bùi Thế Cử, sau đó quay trở lại xe nghỉ ngơi. Không lâu sau đoàn xe đã tới ngoài cửa dịch trạm Bạch Thạch. Nếu nói đây là một dịch trạm thì thà nói đó là một tửu điểm cho xong.

Ngay gần sông Bạch Thạch, nằm dưới hàng liễu xanh, diện tích sân ước chừng 30 mẫu, một tòa nhà ba tầng đột ngột mọc lên, có lính đứng ở cửa đón khách.

Chỉ là thấy dáng vẻ của bọn họ cũng không giống như quan nhỏ của triều đình mà giống như tiểu nhị của quán rượu hơn. Ngụy Chính đi dọc đường đã hiểu, cũng không thể trách tình trạng này.

857. Chương 8: Luật Công Dân.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Hắn biết những cái gọi là dịch trạm trên thực tế đã bị Lý Ngôn Khánh biến thành chỉ còn cái tên, trên thực tế cũng không khác gì chỗ buôn bán. Lính ở dịch trạm thực tế đều là dân cư bản địa, trên danh nghĩa là làm việc vì triều đình, thực tế căn bản Lý Ngôn Khánh không có trách nhiệm trả lương cho bọn họ.

Tất cả chi tiêu của dịch trạm đều là do bọn họ tự chịu trách nhiệm, lời lỗi người làm tốt người được hưởng. Chẳng những có thể lấy đó là nuôi thân, thậm chí có thể kiếm được tiền tài.

Còn nói với người ngoài thì đây là bọn họ làm việc vì triều đình.

Mà trước mặt người cùng quê thì bọn họ tựa hồ cũng tài trí hơn người, rất có thể diện.

Cảnh tượng dịch trạm như vậy xuất hiện tại Hồng châu thì dù là Ngụy Chính, Bùi Thế Cử cũng đều kín đáo phê bình. Nhưng về sau bọn họ nghe ngóng mới biết lính ở dịch trạm này không chỉ phụ trách tiếp đón mà còn có rất nhiều trách nhiệm. Bởi vì những dịch trạm này đặt ở ven đường khiến suốt đường tuy không thể đạt tới mức của rơi không thềm nhặt nhưng cũng có thể coi như thái bình vô sự. Mà dịch trạm này cũng mở ra một con đường đi cho thương nhân, lại giải quyết được rất nhiều lưu dân, khiến bọn họ và người dân bản địa có chỗ ăn mặc đi lại.

Hiện giờ Ngụy Chính ấy những dịch trạm này đã tạo thành một mạng lưới khổng lồ.

Chẳng những nó bao trùm toàn bộ khu Lĩnh Nam mà đồng thời còn mang tới cho phủ nha các nơi nguồn thu nhập không nhỏ.

- Tất yếu phải thiết lập nhiều dịch trạm như vậy sao?

Ngụy Chính từng hỏi thăm dân bản xứ.

Câu trả lời khiến Ngụy Chính giật mình vô cùng. Từ khi Lý Ngôn Khánh khai mở khu Việt tây, thương nhân qua lại gia tăng. Hàng hóa cả khu Lĩnh Nam này lưu động dường như đã sánh được với khu Trung Nguyên của Quan Trung. Người bán hàng đi lại không dứt. Đối với khu Lĩnh Nam mà nói, người bán hàng rong cũng không có gì không ổn. Thậm chí tại khi Việt tây, người bán hàng rong đã trở thành một loại thủy triều, kéo theo cả khu Lĩnh Nam phát triển. Mặc kệ Ngụy Chính có tán thành hay không thì cũng phải thừa nhận, Lĩnh Nam đã hoàn toàn phồn hoa hơn rất nhiều.

Xe ngựa chậm rãi đi vào dịch trạm Bạch Thạch.

Ngụy Chính vẫn đứng ở cửa dịch trạm, rất lâu không nói gì, chẳng thấy cử động gì khác.

Chuyến đi Lĩnh Nam lần này đích thật khiến hần mở rộng tầm mắt...

Nghỉ ngơi một đêm tại Cổ huyện xong, Bùi Thế Cử và Trường Tôn Thuận Đức lại lên đường một lần nữa. Chỉ là lần này quy mô đoàn xe càng lớn hơn. Ngoài bốn cỗ xe nhân mã vốn có ra còn có thêm hơn ba trăm xe quân đội mở đường đi theo. Thích sứ Quế châu Trịnh Hoàn Nghi đã chờ sớm tại huyện thành Cổ huyện, hơn nữa còn cùng đi với đoàn xe khâm sai.

Trịnh Hoàn Nghi giải thích:

- Sau đầu xuân, nhân khẩu của Quế châu tăng vọt, rất nhiều chuyện cần tới phủ đô đốc An Nam xin chỉ thị, sửa đổi để về sau làm việc.

Ngụy Chính hơi tò mò, nghi hoặc nhìn Trịnh Hoàn Nghi hỏi:

- Chuyện gì cần sửa đổi?

Trịnh Hoàn Nghi đáp:

- Từ năm thứ 5 Đại Nghiệp, đại phủ đô đốc đã ban bố lệnh khai hoang, đến nay đã ba năm rồi.

Ba năm trước đây nhân khẩu Quế châu chẳng qua cho hơn hai mươi vạn, cho nên mục đích khai hoang chủ yếu là để hấp dẫn lưu dân. Để thu hút dân chúng, rất nhiều pháp lệnh đã được ban hành, ban thưởng, thuế khố, tất cả đều xoay quanh mục đích này.

Sau ba năm, cuối năm ngoái bắt đầu sửa đổi hộ tịch, nhân khẩu Quế châu đã tăng vọt lên hơn 50 vạn. Cho nên rất nhiều pháp lệnh và ban thưởng trước kia giờ không thích hợp nữa. Năm ngoái đã có người muốn sửa đổi nhưng vì Vương gia lúc ấy bận rộn binh loạn nên cũng không bận tâm được tới việc này... Năm nay cũng không điều chỉnh thì chỉ sợ sẽ rất phiền toái. Cái gọi là Lý loạn thật ra là cái có Lý Ngôn Khánh giết La Hoàn mà thôi.

Ngụy Chính cũng không hứng thú lắm với lý loạn mà Ngụy Chính lại lại cảm thấy vô cùng giật mình vì nhân khẩu Quế châu trong ba năm tăng vọt gấp ba. Không chỉ Ngụy Chính giật mình mà ngay cả Bùi Thế Cử, Trường Tôn Thuận Đức cũng bị dọa cho nhảy dựng lên.

- Ba năm, nhân khẩu Quế châu lại tăng lên nhiều như vậy sao?

- Đâu chỉ Quế châu, còn cả Ung châu, Khâm châu nhiều nhân khẩu như vậy mà cũng tăng trưởng với quy mô lớn. Năm Võ Đức thứ tư, Vương gia sơ định An Nam, toàn bộ nhân khẩu chỉ khoảng 140 vạn mà thôi. Mà bây giờ nhân khẩu An Nam đã tăng lên 500 vạn. Đặc biệt là Giao châu bởi là chỗ phủ đô đốc nên nhân khẩu càng tăng mạnh. Theo như sổ sách năm ngoái thì nhân khẩu Giao châu đã tiếp cận con số trăm vạn.

Bùi Thế Cử, Trường Tôn Thuận Đức đều đưa mắt nhìn nhau.

Mấy năm qua triều đình cũng một mực duy trì chế độ nghỉ ngơi tích sức, mau chóng khôi phục nguyên khí, đạt tới quy mô giống như mười năm Đại Nghiệp trước kia. Tuy nhiên, các loại pháp lệnh ban xuống cũng không phải là không có hiệu quả nhưng so ra với Lĩnh Nam thì đúng là chênh lệch quá nhiều. Nhân khẩu ở nơi này quả thực tăng vọt quá nhanh.

Lĩnh Nam vốn là một nơi Man Hoang, số người cũng lớn. Theo như sổ liệu Trịnh Hoàn Nghi đề cập tới thì có thể thấy được tình huống của Lĩnh Nam. Lý Ngôn Khánh trong thời gian ngắn ngủi ba năm đã khiến cho nhân khẩu Việt tây tăng tới mức này, không thể không nói đó là một đại kỳ tích. Ngụy Chính không nhận được hỏi.

- Đại đô đốc có biện pháp gì mà lại hiệu quả như vậy?

- Hần thực sự cũng không có gì...

Trịnh Hoàn Nghi hơi do dự rồi nói khẽ:

- Ngoại trừ thu nạp lưu dân, khai hoang khẩn ruộng ra thì đại đô đốc còn phổ biến một luật đó là ... Luật công dân!

- Luật công dân?

- Hiện giờ theo luật công dân ở phủ đô đốc An Nam, dân phân làm ba cấp.

Dân Đường là đứng đầu... Tất cả những người không phải là dân Đường lại có thể mua bán quyền công dân, chỉ cần nộp đủ lệ phí là có thể đạt được tư cách của Đường dân. Sau khi có được tư cách Đường dân thì có thể có ruộng đồng, nhà đất...

- Đợi đã đợi đã. Cái gọi là Đường dân này có liên quan gì tới việc nhân khẩu tăng vọt?

- Đường dân có quyền nuôi nô lệ.

Vấn đề ở chỗ những năm năm An Nam phát triển quá nhanh nên số nô lệ cũng không nhiều. Muốn mua nô lệ nhất định phải...

Ngụy Chinh biến sắc, tốt ra:

- Xuất binh?

- Đúng thế!

- Người nói là Vương gia mấy năm nay tự tiện xuất binh với bên ngoài.

Trịnh Hoành Nghị liên tục lắc đầu.

- Vương gia chưa bao giờ xuất binh với bên ngoài. Công dân nếu cần mua nô lệ có thể thông qua quan phủ, ủy thác cho long kỵ quân của Chân Tịch quốc. Long kỵ quân sẽ mua từ địa phương khác, bán lại cho quan phủ, do quan phủ thống nhất đăng ký nhân khẩu. Tuy nhiên những người này không phải là công dân, chỉ là lệ dân. Công dân cần nô lệ cũng có thể lấy từ đây. Tất cả mọi chuyện mua bán đều do quan phủ sắp xếp, bất luận là mua lệ dân nào không có đăng ký thì khi phát hiện sẽ lập tức bị tịch thu, người liên quan cũng phải chịu trách nhiệm tương ứng. Cho nên mấy năm gần đây nhân khẩu An Nam mới tăng vọt như vậy.

858. Chương 9: Ngụy Chinh Dao Động.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Long kỵ quân cũng không phải là quân đội Đại Đường, bọn họ lại ra mặt mua bán sao? Ba người Bùi Thế Củ tuyệt đối không tin tưởng. Long kỵ quân tất nhiên sẽ không có vốn liếng này. Còn long kỵ quân mua bán với ai nữa? Tất cả mọi người đều biết rõ cả! Nhưng dù có biết thì đã làm sao? Long kỵ quân không thuộc Đại Đường mà đang đóng quân tại Chân Tịch quốc.

Lý Ngôn Khánh thông qua phương thức như vậy hoàn toàn khiến mình trong sạch. Lúc trước Long kỵ quân này tổ chức do lý nhân là chính. Hiện tại La Hoàn chết rồi, thực tế chủ nhân của Long kỵ quân cũng chỉ có mình Lý Ngôn Khánh. Nhưng ai lại dám bôi xấu hắn chứ? Bởi nếu nhìn biểu hiện bên ngoài thì quả Lý Ngôn Khánh không chút liên quan tới long kỵ quân.

Long kỵ quân cướp đoạt rất nhiều nhân khẩu cho Lý Ngôn Khánh, Lý Ngôn Khánh lại dùng tiếng là mua bán, trợ giúp long kỵ quân khuếch trương. Chẳng qua thủ đoạn này không quá hợp với đạo trị quốc của thánh nhân rồi!

- Nhiều nhân khẩu như vậy là từ đâu mà đến?

- Là khổ dân từ những nơi khô hạn tại Thiên Trúc, Chân Tịch và Bà La châu tới.

Đặc biệt là Thiên Trúc quốc, nhân khẩu rất đông.

Trịnh Hoành Nghị cũng không giấu diếm chút nào, nhưng lại không bình luận gì nhiều.

Hắn chỉ kể rõ mọi chuyện mà thôi. Còn về suy nghĩ của mấy người Bùi Thế Củ thì đều không thuộc về chức trách của hắn. Kỳ thật Bùi thị Hà Đông khi đặt mua sản nghiệp tại An Nam cũng nghe được không ít mảnh khoe.

Trịnh Hoành Nghị giải thích với ba người Bùi Thế Cử, chẳng thà nói là giới thiệu với Trường Tôn Thuận Đức và Ngụy Chính. Dù sao thì loại chuyện này cũng không thể dấu diếm quá lâu được. Nhưng Lý Ngôn Khánh tại sao lại nói hết những chuyện này ra thì Trịnh Hoành Nghị cũng không rõ lắm. Trời sắp tối lại nổi mưa nhỏ. Đoàn xe không thể không ngừng lại, tìm một dịch trạm nghỉ ngơi. Đêm đã về khuya, Ngụy Chính ngồi một mình trước đèn, không thể nào ngủ nổi.

Hắn thật sự nghĩ mãi không ra Lý Ngôn Khánh rốt cục là người thế nào? Còn trẻ tài hoa hơn người, thanh danh trác tuyệt, văn võ song toàn.

Mặt ngoài nhìn lại thì hắn cũng không phải là người có dã tâm.

Hoặc có thể nói hắn muốn là thổ hoàng đế hơn chẳng?

Nhưng Ngụy Chính lại tin rằng Lý Ngôn Khánh tuyệt đối không đơn giản như biểu hiện bên ngoài.

Thủ đoạn của hắn rất mạnh mẽ!

Vì đạt được mục đích, hắn sẽ không từ thủ đoạn nào, càng không để ý tới lễ nghĩa nhân đạo. Hạng người như vậy, nếu nói hắn không có dã tâm thì Ngụy Chính tuyệt đối không tin. Chỉ là tại sao hắn lại phải mượn miệng Trịnh Hoành Nghị để nói hết mọi chuyện với ta chứ?

Ngụy Chính không phải kẻ ngu, đương nhiên nhận ra Trịnh Hoành Nghị được người nhờ vả mới vậy.

Nhưng hắn nghĩ mãi vẫn không ra là Lý Ngôn Khánh làm vậy với mục đích gì.

Mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ khiến không khí ban đêm tĩnh lặng lại càng an lành.

Ngụy Chính đứng dậy, đẩy cửa sổ ra. Gió mang theo hơi bùn đất ập tới, khiến tinh thần hắn liền dễ chịu hẳn.

Không biết là vì nguyên nhân gì, hắn vô thức so sánh Lý Kiến Thành với Lý Ngôn Khánh.

Lý Kiến Thành là một người khoan hậu.

Hắn cũng hơi mềm lòng, có chút lòng dạ đàn bà. Nhưng tổng thể mà nói thì hắn cũng không quá kém. Sau chuyện Dương Văn Kiền, Ngụy Chính từng đề nghị Lý Kiến Thành thừa cơ áp bức chết Lý Thế Dân.

- Yển Vân Loạn không chết thì Thái tử khó sống nổi!

Đây là lời khuyên can của Ngụy Chính lúc đó. Lý Kiến Thành tuy rằng đồng ý nhưng cũng không chính thức tiếp nhận.

Nói thật là sau khi đám người Kiều Công Sơn, Hoán Vi bại lộ thì tình thế đã rất rõ ràng. Lúc ấy Lý Kiến Thành nếu kiên trì điều tra việc này, Tần vương dù không chết, Ngụy Chính cũng nắm chắc khiến hắn sống không bằng chết. Vụ hãm Thái tử cũng không phải là việc nhỏ. Việc Dương Văn Kiền khởi binh cũng không liên quan gì tới Lý Kiến Thành. Huống chi trong đó còn liên lụy tới tính mạng của một công sai - Vũ Dĩnh. Có thể là vì Bình Dương công chúa gặp mặt hết lần này tới lần khác mới khiến Lý Kiến Thành thay đổi chủ ý.

Lý Uyên đương nhiên không muốn truy cứu nữa. Nếu như Lý Kiến Thành thỏa hiệp vậy thì Lý Uyên kia lại càng không lời ra. Chuyện giống như vậy nếu là Hà Nam Vương thì hắn sẽ làm gì đây?

Có lẽ Hà Nam Vương liền lập tức lời ra, thậm chí không chết không ngừng. Tranh dành Thái tử dù sao cũng là một chuyện quan hệ tới quốc thể. Ngay cả Thái tử cũng có thể bị hãm hại thì những người khác còn có thể làm được gì? Lý Kiến Thành khoan dung nhân hậu làm cho thân tử Đông cũng cũng hơi thất vọng. Ngụy Chính thậm chí nghe người ta nói Thái tử nhất gan quá, sẽ bị người ta bắt nạt như vậy. Tại thời bình thì loại khoan dung này có lẽ không sao.

Nhưng ở thời đại loạn lạc này, thịnh thế chưa tới, khoan dung chính là thuốc độc chứ không còn nghi ngờ gì nữa. Ngụy Chính có thể khẳng định Lý Kiến Thành lúc này nhượng bộ sẽ khiến khí thế của Tần vương càng hung hăng can quấy. Như vậy thì tiếp theo Tần vương tuyệt đối sẽ lại bày quỷ kế với Lý Kiến Thành. Đề cử Lý Ngôn Khánh với Lý Kiến Thành, mời Lý Ngôn Khánh trở về trường an chính là muốn trấn nhiếp Lý Thế Dân.

Nhưng lúc này nhìn mưa nhỏ tí tách ngoài cửa sổ, Ngụy Chính bỗng nhiên cảm thấy, làm việc có thủ đoạn như Lý Ngôn Khánh có lẽ mới là người thích hợp nhất trong thời loạn này... Ôi, Ngụy Chính hít sâu một hơi, vội vàng lắc đầu, muốn xóa bỏ ý niệm hoang đường kia đi. Lý Ngôn Khánh tuy là tôn thất nhưng cũng không phải hoàng tử.

Lý Uyên ngày nay đã có hai mươi hai con trai, nhỏ nhất là Lý Nguyên Anh cũng đã ba tuổi. Thế thì nói thế nào cũng không tới phiên Lý Ngôn Khánh mà. Nghĩ tới đây Ngụy Chính không nhịn được mà bật cười. Lý Ngôn Khánh không có khả năng kế vị, tất nhiên cũng không sinh ra bất cứ uy hiếp nào đối với Lý Kiến Thành.

Có lẽ hẳn trở lại Trường An mới là biện pháp tốt nhất. Một mặt có thể mượn hân hạnh chế Tàn vương, hai là cũng có thể khống chế hẳn trong tầm tay. Ngụy Chính nhẹ gật đầu, vô ý nắm chặt nắm tay.

Một loại cảm giác mất mát kỳ lạ trong lúc này sinh ra trong lòng Ngụy Chính. Hắn không nói rõ được cảm giác mất mát này rốt cục tới từ đâu!

Cả đêm đó có thể nói là Ngụy Chính thức trắng.

Một mặt hẳn hy vọng Lý Ngôn Khánh có thể phụ tá Lý Kiến Thành thuận lợi leo lên ngôi hoàng đế, giải trừ uy hiếp của Lý Thế Dân. Một mặt khác hẳn lại hơi do dự, bởi nhớ tới thủ đoạn mạnh mẽ của Lý Ngôn Khánh, dường như tại thời điểm này còn thích hợp lên ngôi hơn Lý Kiến Thành. Về phần Lý Thế Dân thì sao? Ngụy Chính cũng không phải chưa nghĩ qua. Nhưng bởi vì ở trận doanh bất đồng nên hẳn tất nhiên không thể coi trọng Lý Thế Dân quá.

Hơn nữa bởi Lý Ngôn Khánh xuất hiện khiến cho vàng sáng trên đầu Lý Thế Dân bị yếu đi rất nhiều. Ngụy Chính cũng không có ý định thuận phục. Luận xuất thân thì Lý Ngôn Khánh là quý tộc Quan lũng, luận danh khí thì Lý Ngôn Khánh tuổi trẻ đã thành danh, trở thành đại biểu của sĩ lâm. Luận nhân mạch, Lý Ngôn Khánh có quan hệ mật thiết với nhiều thế gia. Luận chiến công, danh tiếng Lý Vô Địch này Lý Thế Dân không so được.

859. Chương 10: Bình Dương Công Chúa Bệnh Nặng.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Cứ so thế thì dường như Lý Thế Dân ngoài thân phận hoàng tử ra, luận về mặt nào cũng đều không thể so sánh với Lý Ngôn Khánh. Mà lúc này Thái tử cũng không phải Lý Thế Dân, tất nhiên là càng không so sánh nổi...

Bất kể nói thế nào thì cũng phải mời được Lý Ngôn Khánh trở lại Trường An rồi mới nói tiếp được. Ít nhất hẳn có thể ngăn chặn được Tàn vương. Trường An đầu hạ có hơi nóng nực.

Mùa hè năm Võ Đức thứ tám có vẻ đến hơi sớm, cho nên mới tháng tư mà trời đã nóng như giữa hè. Có câu phúc không đến cùng lúc, họa lại chẳng đi riêng. Nương theo thời tiết nóng nực, nạn hạn hán hiếm thấy bắt đầu. Từ tháng tư tới tháng năm, trời không đổ nổi một trận mưa. Rất nhiều địa phương ruộng đất khô nứt như chân chim. Cây cối cũng chết héo rất nhiều. Loại hạn hán khốc liệt này khiến không khí trong Trường An trở nên cổ quái phi thường.

Tháng tư, Bình Dương công chúa đột nhiên bệnh nặng, không ngồi dậy nổi, ngay cả thái y trong cũng cũng bó tay, thấy nàng suy yếu từng ngày. Sau đó trên đường phố Trường An bắt đầu truyền đi bài đồng dao: Đào lý rơi, tám trăm dặm Tàn Xuyên nhất định có phong ba... Bài đồng dao này mới nghe thì dường như không có gì cổ quái.

Nhưng nếu liên hệ với thế cục Trường An hiện nay thì mỗi câu dường như đều có thâm ý. Đào lý rơi chỉ sợ là nói tới Lý Kiến Thành.

Đào Lý Chương năm đó vẫn còn như vang vọng bên tai.

Sau đó Lý Uyên khởi binh Thái Nguyên, đóng tại đô quan.

Hôm nay Thái tử Lý Kiến Thành đương triều, tổng quản tất cả quốc vụ. Nói một cách khác Lý Kiến Thành đã ẩn hiện đại biểu cho giang sơn sau này của Lý Đường. Tám trăm dặm Tần Xuyên nhất định có phong ba sao? Đường như càng dễ giải thích hơn. Hôm nay ai có khả năng uy hiếp tới địa vị của Thái tử? Không hề nghi ngờ gì nữa: Tần vương Lý Thế Dân.

Năm đó quần hùng Chiến Quốc giao tranh, Bạo Tần đã từ tám trăm dặm Tần Xuyên quét ngang các nước, thống nhất thiên hạ, thành tựu cơ nghiệp cho hậu thế. Tần vương há không phải là Tần quốc năm xưa sao? Chẳng lẽ nói Tần vương này sẽ thay Thái tử, đăng cơ đoạt vị sao? Một bài đồng dao này khiến không khí Trường An vốn khẩn trương lập tức trở lên cổ quái.

Nếu như nói trước mọi người tuy có tranh đấu gay gắt nhưng vẫn luôn giữ hạn độ có thể tha thứ được thì hiện giờ hạn độ này đã bị đánh vỡ rồi! Lý Thế Dân và Lý Kiến Thành giống như hồ nước đã đầy, không còn chỗ chứa.

Nói cách khác, có thể nói nếu còn tiếp tục tha thứ được thì giang sơn này sớm muộn gì cũng loạn. Lý Uyên bắt đầu do dự. Có nên quyết định lập Lý Kiến Thành hay không?

Thái tử là con, Tần vương cũng là con. Nhưng nếu hai đứa con này thật sự muốn vạch mặt đánh nhau, gây chuyện không tốt thì giang sơn Lý Đường sẽ giống như Bạo Tần năm xưa, chỉ hai đời đã sụp đổ.

- Huyền Chân, trầm nên làm gì bây giờ?

Thấy thế cục càng ngày càng khẩn trương, vẻ mặt Lý Uyên chất đống, không biết phải làm sao cho tốt.

Sớm biết như vậy thì ngày xưa không nên giữ thăng bằng mà giúp Lý Thế Dân chèn ép Lý Kiến Thành.

Dù sao thì trong mắt Lý Uyên, Lý Kiến Thành mới là người thích hợp nhất. Hơn nữa hắn hiểu rất rõ Lý Kiến Thành. Đứa nhỏ này tính tình khoan hậu, tương lai đăng cơ cũng sẽ không làm khó huynh đệ mình. Ngược lại Lý Thế Dân lại rất kiên cường, thủ đoạn mạnh mẽ, hơn nữa nếu đã ra tay là không từ thủ đoạn. Nếu như hắn đăng cơ thì nhất định sẽ cạn tài ráo máng với Lý Kiến Thành, thậm chí đưa Lý Kiến Thành vào chỗ chết. Dù sao thì vương vị của hắn cũng đoạt từ Lý Kiến Thành, làm sao có thể tha được. Nhớ năm đó Dương Quảng có bỏ qua cho Dương Dũng không? Từ một góc nào đó mà nói thì thủ đoạn của Lý Thế Dân còn độc ác chẳng thua gì Dương Quảng.

Ngoài đại diện, trừ Bùi Tịch ra cũng chỉ có mấy nội thị thân cận mà thôi.

Lý Uyên thở dài:

- Trăm hôm nay đâm lao phải theo lao. Thái tử khoan hơn nữa xử sự biết điều. Trước đây Dương Văn Kiền làm phản, trăm sao không biết trong lòng hắn uất ức chứ? Thế nhưng hắn lại không hề oán hận một câu, thậm chí trăm yêu cầu hắn không truy cứu nữa, dù hắn lộ vẻ bất mãn nhưng cũng không vi phạm ý trăm. Tần vương là loại người oai hùng, dã tâm quá nhiều. Loại tính cách này của hắn thời loạn thế cũng tốt.

Nhưng hôm nay đang đi vào thời hưng thịnh, vậy thì làm sao để hắn như vậy? Nhưng tay hắn nắm binh quyền, lại được sự ủng hộ to lớn của Triệu vương...

Lý Uyên không nói thêm gì nữa nhưng ngụ ý thế nào Bùi Tịch tất nhiên thâm hiểu. Lý Uyên đúng là bê đá tự đập vào chân mình. Lúc đầu dung túng cho Lý Thế Dân, lại để cho con hổ ẩn trong nội tâm hắn bộc phát. Hổ đã rời chuồng sao có thể bắt lại dễ dàng được. Nếu thời điểm này Lý Uyên mạnh mẽ áp chế Lý Thế Dân thì sẽ kích động Lý Thế Dân tạo phản.

Dù sao thì quan binh cũng thân cận với Lý Thế Dân, lại xa cách Lý Kiến Thành không tham dự quân vụ quá lâu. Huống chi cạnh Lý Thế Dân còn có Triệu Vương Lý Huyền anh dũng vô địch chứ?

Dù là Lý Huyền Phách không còn nữa nhưng chức vụ Đại đô đốc Linh Vũ trong quân vẫn có uy vọng, sợ là không hề kém Lý Thế Dân. Nói về chiến công thì Lý Huyền Phách tuy không hiển hách nhưng từ khi khởi binh tại Thái Nguyên tới nay, mỗi khi gặp chiến cuộc giằng co là Lý Huyền Phách lại đứng ra.

Đó là người chấp hành chiến thuật tốt nhất, lại phối hợp với chiến lược gia vô cùng cao, không phải đơn giản là một cộng một bằng hai. Cho nên dù có trong tay đầy đủ tội trạng của Lý Thế Dân mà Lý Uyên cũng cảm thấy vài phần cổ kị.

- Bệ hạ, Lĩnh Nam gần đây đưa lên tấu chương, không biết bệ hạ đã xem qua chưa?

Bùi Tịch cười hỏi.

Lý Uyên khẽ giật mình:

- Lĩnh Nam? Người nói Dương Chân sao?

Thời gian gần đây Lý Uyên không chú ý tới triều chính thật, cũng không lưu ý tới tấu chương. Bùi Tịch lắc đầu:

- Cũng không phải là tấu chương của Hà Nam Vương mà là thông tin của chúng ta.

- Chuyện này chúng ta sẽ lưu ý.

- Bệ hạ, Hà Nam Vương gần đây đã thể hiện dần xu thế kiêu ngạo.

Bùi công nói: Lĩnh Nam Phùng thì đã sớm phụ thuộc vào Hà Nam Vương. Hôm nay không chỉ có đô đốc phủ An Nam mà toàn bộ bát phủ Hòa châu đều nghe theo sự điều khiển của Hà Nam Vương. Hơn nữa Hà Nam Vương còn không ngừng khuếch trương đối ngoại, đã khiến Chân Tịch quốc oán thán dậy đất. Cứ như thế mãi thì Lĩnh Nam, thậm chí cả An Nam đều sẽ trở thành vật trong túi Hà Nam Vương... Lúc bệ hạ còn thì có lẽ Hà Nam Vương cũng không dám có hành động gì. Nhưng nếu bệ hạ... Thái tử có thể ngăn chặn được Hà Nam Vương, hoặc khiến Hà Nam Vương nghe lệnh sao?

Nếu như không có cách nào để Hà Nam Vương thần phục thì tất sẽ dẫn tới đại họa. Nếu để mặc kệ thì toàn bộ phía nam sẽ chỉ biết tới Hà Nam Vương, không biết tới bệ hạ nữa.

860. Chương 11: Triệu Hồi Về Trường An.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Tuổi tác Lý Uyên đã lớn, những chuyện ở Trường An đã khiến hần đau đầu vô cùng rồi.

Bùi Tịch lúc này lại bàn về Hà Nam Vương, ngụ ý nói Hà Nam Vương là mối nguy đang lớn dần. Chuyện này là muốn cảnh tỉnh hần.

- Chẳng lẽ phải dùng binh đối với Hà Nam Vương?

Bùi Tịch vội vàng khoát tay:

- Vạn lần không được!

Lúc này dùng binh đối với Lĩnh Nam thì ai có thể đấu với Hà Nam Vương? Với thanh danh của hần, chỉ cần vung tay hô lên là toàn bộ Đông đô sẽ nổi lên cùng. Hơn nữa nhân mã Sơn Đông cũng đều thuộc về Hà Nam Vương. Binh mã Liêu Đông cũng nổi dậy hưởng ứng.

- Người đã biết rõ như thế còn nói cái gì?

Bùi Tịch vội vàng khom người.

- Bệ hạ, Hà Nam Vương không thể không áp chế, nhưng cũng không được cưỡng ép áp chế.

Thần có một kế, có thể giải mối lo cho bệ hạ... Triệu hồi Hà Nam Vương về Trường An, chẳng những có thể không cần đánh mà giảm uy hiếp, còn có thể khiến Thái tử không bị Tần vương áp bách. Với uy vọng của Hà Nam Vương, Tần vương tất nhiên không thể bằng được. Mà Hà Nam Vương từ nhỏ đã có ơn cứu mạng Triệu Vương, chỉ cần hần ở Trường An thì Triệu vương cũng sẽ không ra mặt, chưa chắc đã đi theo Tần vương... Đến lúc đó thì bệ hạ có thể điều Tần vương ra khỏi Trường An, tìm một nơi giàu có cho hần làm phiên vương.

Tần vương rời xa Trường An, hơn nữa địa vị Thái tử dần dần được củng cố, tâm tư cũng sẽ phai nhạt dần. Mà Hà Nam Vương tới Trường An rồi, dưới sự giám thị của bệ hạ cũng khó có cơ hội gì... Đợi Tần vương rời Trường An, lại để cho Hà Nam Vương làm Vương gia tiêu dao. Dù để hần có một chữ Vương nhưng trong

tay không quyền, những người dưới trướng hần tất nhiên cũng sẽ giải tán... Như vậy chẳng phải là một công ba việc sao?

Vừa có thể khiến Thái tử đặt chân vững chắc, lại vừa bảo toàn được tình huynh đệ, không tiếp tục gây nên tai họa thủ túc tương tàn... Chủ ý này không tệ. Chẳng qua năm xưa vì áp chế Lý Ngôn Khánh mới đưa hần tới Lĩnh Nam. Chẳng ai ngờ Lý Ngôn Khánh rõ ràng lại phát lên ở đó. Thời điểm này triệu hồi hần về, hần có đồng ý không?

Lý Uyên nhú mày, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Đã vậy để cho Dương Chân về đi. Dứt khoát cho hần một chữ Vương, cần gì phải đợi nhị lang rời kinh? Lão An, truyền sắc lệnh của ta, phong Hà Nam Vương Lý Ngôn Khánh là Trịnh vương, ngay lập tức trở về kinh nhận phong. Đây là một vương vị không kém Lý Thế Dân, Lý Huyền Phách, Lý Nguyên Cát chút nào.

Đất phong của hần cũng là quê hương Lý Ngôn Khánh năm xưa, Huỳnh Dương... Dùng một cái vương vị như vậy làm phong thưởng, cũng nhắc nhở hần.

Nhưng trong lòng Lý Uyên lại không thể khẳng định Lý Ngôn Khánh có thích hợp để tiếp nhận cái vương vị này hay không? Lý Uyên tràn đầy tâm sự, trầm tư không nói.

Lý Ngôn Khánh sắp trở về.

Năm năm trước Hà Nam Vương bị điều tới Lĩnh Nam, rất nhiều người thấy rằng đó giống như bị đi đày. Ai cũng không ngờ chỉ sau ngắn ngủi năm năm, hần lại trở lại Trường An rồi. Năm năm, Lý Ngôn Khánh dù xa tận chân trời nhưng tin tức về hần chưa bao giờ ngắt.

Từ ban đầu cướp đoạt Ung châu, bình định Khâm châu tới chiến Giao châu, thậm chí giam giữ tâm phúc của Tần vương là Khâu Hành Cung tại Lĩnh Nam đến giờ vẫn chưa thả, càng khiến Lý Thế Dân mấy năm nay đã thượng tấu mấy lần, xin Lý Uyên trị tội Lý Ngôn Khánh nhưng Lý Uyên vẫn không cho phép.

Rồi sau đó Lý Ngôn Khánh lại khai phát Giao châu, hoàn toàn chinh đồn khu Việt tây, thống trị vững vàng.

Nắm bắt vững chắc tất cả các bộ lạc phía nam, khiến cả Giao châu khu mở rộng diện tích lên gấp hai, sau lại thành công hợp với Hòa Thực làm một thể, hình thành cục diện thống nhất tây nam, không chế thổ phiên. Tóm lại trong năm năm này, Lý Ngôn Khánh lại sáng tạo ra vô số thành tích khiến người khác phải kính phục.

Mặc dù có không ít người cảm thấy bất mãn với cách làm của đốc phủ Lý Ngôn Khánh tại An Nam, cho rằng thủ đoạn của hần không hợp với đạo thánh nhân nhưng không ai có thể không nhận thấy là dưới tình huống Trường An không hề giúp đỡ gì, Lý Ngôn Khánh lại có thể nắm chắc phía đông nam trong tay, tuyệt đối là kỳ tích thuộc về mình hần. Hiện tại Hà Nam Vương nhiều lần sáng tạo kỳ tích kia lại sắp về Trường An rồi! Ở ngoài Long Khánh phường, Trưởng Tôn Vô Kỵ đứng xe trước Hà Nam Vương phủ, bước xuống xe, bước nhanh vào cửa phủ:

- Các người phu nhân có nhà không?

Lương Lão Thực vội tiến tới nghênh đón, cung kính nói:

- Đại phu nhân và tiểu phu nhân đang ở hậu hoa viên tiếp khách, từng nói công tử đến sẽ lập tức mời vào bàn bạc.

- Khách sao?

Trưởng Tôn Vô Kỵ không khỏi ngạc nhiên, hơi mơ hồ khó hiểu.

Lúc này lại có khách nào tới? Chẳng lẽ là sứ giả của Dương Chân phái tới sao?

Ngẫm lại thì đáp án này có lẽ không sai. Chuyện Lý Ngôn Khánh trở lại Trường An đã chắc chắn rồi. Nếu giờ hần muốn về tất nhiên phải chuẩn bị thích đáng. Còn về phần hần chuẩn bị thế nào thì Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng không muốn hiểu rõ. Nhưng chắc là sẽ có chỉ thị mới rồi.

Đi theo Lương Lão vào hoa viên, Trưởng Tôn Vô Kỵ đột nhiên phát hiện ra ở đó đã có hai khuôn mặt xa lạ.

Hơn nữa càng đi vào trước, bảo vệ lại càng nghiêm ngặt. Đợi tới cạnh Long Khánh trì thì Trưởng Tôn Vô Kỵ mới bất ngờ thấy trong đình hóng mát có hai thân ảnh quen thuộc:

- Hiếu Hòa công, ngài tới từ lúc nào?

Một vị lão giả mặc bạch y đứng dậy, cúi người hành lễ. Bùi Thúc Vân và Trưởng Tôn Vô Cấu ngồi một bên, thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ đến đều đứng dậy:

- Thừa công tử, lão hủ tới từ trưa.

Sài Hiếu Hòa cười ha ha đáp:

- Hai vị phu nhân vốn định lập tức thông báo cho công tử nhưng lại bị lão hủ ngăn lại. Lúc này nhất cử nhất động tại vương phủ đều bị người khác chú ý. Mạo muội liên lạc với công tử, ngược lại dễ dàng lộ ra sơ hở.

Trưởng Tôn Vô Kỵ bình thường cũng không ở trong vương phủ mà ở tại Sùng quán.

- Ca ca, Hiếu Hòa công phụng lệnh của vương gia tới đây, có chuyện quan trọng cần bàn với người.

Trưởng Tôn Vô Cấu và Bùi Thúc Vân nhìn nhau, đầu tiên nói với Trưởng Tôn Vô Kỵ một câu, sau đó lại nói với Hiếu Hòa Vi:

- Hiếu Hòa Công, các người ở đây bàn chuyện, chúng ta đi xem rượu và thức ăn đã chuẩn bị xong chưa... Mặt khác chuyện ngài đã nói chúng ta sẽ chuẩn bị sẵn sàng, đợi khi Hiếu Hòa Công phát động thì trên dưới vương phủ sẽ kiệt lực phối hợp.

- Vậy thì hai vị phu nhân vất vả rồi.

Sau đó Bùi Thúc Vân và Trưởng Tôn Vô Cấu đều cáo lui.

861. Chương 12: Công Chúa U Uất.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Năm thứ năm Vô Đức, bởi Lý Ngôn Khánh hoàn toàn bình định Lĩnh Nam, Bùi Thúc Vân được phong là tiểu quốc phu nhân. Mà Trưởng Tôn Vô Cấu được phong là Ngu quốc phu nhân, có thể nói là nhất phẩm phu nhân. Tuy nhiên trong phủ hai người vẫn lui tới thường xuyên như trước, không hề có biểu hiện ngang ngược kiêu ngạo. Dù là Bùi Thúc Vân hay Trưởng Tôn Vô Cấu cũng không có loại tính tình này.

Bùi Thúc Vân giỏi thi thư lễ nhạc, mà Trưởng Tôn Vô Cấu lại trời sinh ngậy thơ, chịu ảnh hưởng của mẫu thân là Cao phu nhân, cư xử vô cùng nhân hậu. Vô Kỵ và Hiếu Hòa Công sau khi cúi người tiễn hai vị nữ tử xong liền ngồi xuống.

Trưởng Tôn Vô Kỵ lúc này mới hiểu tại sao hộ vệ trong phủ lại có lẫn người khác, tất cả đều là Kỳ Lân vệ được bí mật mang theo, tâm lý lại càng kích động.

Hắn mơ hồ nhận thấy Lý Ngôn Khánh có lực lượng cường đại không muốn người khác biết.

Mà lực lượng này do Lý Ngôn Khánh nắm giữ, hình như chưa bao giờ thể hiện thực lực.

Hiện tại Sài Hiếu Hòa mang theo lực lượng này xuất hiện rồi, cũng là tín hiệu Lý Ngôn Khánh chuẩn bị hành động. Trong lòng Trưởng Tôn Vô Kỵ làm sao không kích động cho được? Mấy năm qua hẳn một mực yên lặng chờ đợi, chính vì đến ngày hôm nay. Hiện giờ ngày này đã sắp tới...

- Vương gia, chuẩn bị khi nào hành động?

Sài Hiếu Hòa mỉm cười, nhìn quanh một chút mới nói khẽ:

- Vương gia đã hành động rồi, nhưng bên ngoài vẫn thông báo là đang chuẩn bị.

- Hả?

- Vương gia đã bí mật rời khỏi Lĩnh Nam rồi, đi tới Tô châu và Giang

Đông trước, sau đó tới Tương Châu hội hợp với Đạo Huyền Vương gia. Trước đó hành tung của người sẽ không công khai!

Trưởng Tôn Vô Kỵ không nhận được mà cả kinh nói:

- Nhưng khâm sai...

Chưa nói hết hẳn tựa hồ như đã kịp phản ứng, nhẹ nhàng gạt đầu.

Trưởng Tôn Thuận Đức vốn là người nhà. Lý Ngôn Khánh tương lai sẽ quyết định Trưởng tôn gia, Trưởng Tôn Thuận Đức tất nhiên sẽ biết phải làm thế nào.

Mà Bùi Thế Củ lại càng là nhân vật biết tính toán sâu xa. Bốn họ ở Hà Đông có quan hệ rất nhiều với Lý Ngôn Khánh. Trước không nói tới một tầng quan hệ là Bùi Thúy Vân, năm đó nữ nhi Bùi Thục Anh của Bùi Thế Củ cũng đã thương yêu Lý Ngôn Khánh. Mà dưới tình hình Bùi gia tương đối xuống dốc như hôm nay, Bùi Thế Củ tất nhiên phải biết làm thế nào cho tốt. Về phần những người trong đội ngũ khâm sai khác thì Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng không để ý lắm.

Nếu Bùi Thế Củ và Trưởng Tôn Thuận Đức quyết ý phối hợp với Lý Ngôn Khánh thì cả đội ngũ khâm sai này còn có thể gây sóng gió gì chứ? Sợ rằng lúc này bên trong đó đa có người của Lý Ngôn Khánh thay thế rồi. Sài Hiếu Hòa cười cười, cũng không giải thích gì thêm. Hắn lấy trong ngực ra một ống trúc dán kín đưa cho Trưởng Tôn Vô Kỵ.

- Vương gia ra lệnh, công tử sau khi tới thì cứ theo kế hoạch mà hành động. Đến lúc đó lão phu sẽ ra lệnh cho Kỳ Lân vệ toàn lực phối hợp.

Vương gia còn nói, càng là lúc này càng phải thật cẩn thận... Trưởng An hôm nay đã chuẩn bị nổi gió mưa, tất cả mọi người đều xoa tay chuẩn bị, cho nên ngàn vạn lần không được khinh thường.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhíu mày, mở ống trúc ra. Hắn chăm chú phi thường đọc nội dung trong đó, không khỏi giật mình hít sâu một hơi.

- Hiếu Hòa Công, quả thực là như vậy sao?

- Vương gia làm việc rất cẩn thận. Nếu hắn đã sắp đặt như vậy thì người và ta chỉ cần y kế hành sự... Tính thời gian sợ là sẽ trong năm nay thôi!

Trưởng Tôn Vô Kỵ trầm ngâm chốc lát rồi ném thư trong tay vào chậu lửa.

Bức thư hóa thành một đám lửa. Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn vào đó, trong lòng cũng úy kỵ vài phần. Nếu đúng như vậy thì Dương Chân người tính toán có thể nói là không bỏ sót gì rồi... Năm Võ Đức thứ tám, gió thu se lạnh, vạn vật tiêu điều. Về mặt Lý Thế Dân đau thương đi ra từ phủ công chúa, hai mắt hơi đỏ. Bệnh tình của Bình Dương công chúa ngày càng nặng, xem ra không thể sống được bao lâu nữa... Cho dù là danh y của thái y viện cũng không thể tìm ra được đáp án. Mà người duy nhất có khả năng chữa cho Bình Dương công chúa khỏe lại là Thánh Đồng Tôn Tư Mạc vào năm Võ Đức thứ bảy đã rời khỏi núi Nga Mi, đi đâu không rõ... Theo người trên núi nói thì Tôn Tư Mạc cùng một người tên là Triệu Hi Tiểu rời đi, chuẩn bị đi tới các nơi núi sông nổi tiếng, tìm kiếm tiên nhân giới ngoại, cầu đạo thành tiên. Nhưng đi nơi nào thì lại không ai biết. Lý Thế Dân cảm thấy thái độ của chị hắn đối với hắn không còn thân thiết như trước, lại còn có vẻ bài xích.

Nguyên nhân chắc là vì việc Dương Văn Kiến làm loạn năm đó. Mặc dù tuyên bố với bên ngoài là loạn Dương Văn Kiến không liên quan tới Thái tử nhưng với khả năng của Bình Dương công chúa thì sao không thể suy đoán ra việc này có liên quan tới Lý Thế Dân chứ? Lý Kiến Thành là huynh trưởng, Lý Thế Dân lại là đệ đệ.

Cùng một mẹ sinh ra, dù sao Bình Dương công chúa cũng yêu thích Lý Thế Dân một chút. Nhưng đối với chuyện huynh đệ tương tàn này, sợ là nàng cũng không có sự lựa chọn.

Lòng bàn tay cũng là thịt, lưng bàn tay cũng là thịt. Một người là ca ca, người người là đệ đệ khiến Bình Dương công chúa không biết phải lựa chọn thế nào?

Lại thêm Sài Thiệu luôn đóng ở bên ngoài, không chịu về Trường An. Mà tâm phúc nhất của Bình Dương công chúa là Mao Tiểu Tám bị giam pha là giết cha, trốn khỏi Trường An, ở đâu không rõ. Điều này khiến Bình Dương công chúa cảm thấy buồn bực trong lòng, khó có thể giải tỏa. Chuyện của Mao Tiểu Tám phát sinh vào năm Vô Đức thứ năm. Thật ra cũng là rất ngẫu nhiên, Mao Tiểu Tám gặp được đại tỷ tại Tây thị.

Lúc ấy đại tỷ của Mao Tiểu Tám cũng được coi là người hiền quý. Trương phu của nàng là Hà Phan Nhân, vốn khởi sự từ Bình Dương công chúa mà có được chức tước, hôm nay lại tổng quản Lan châu, trong thành Trường An cũng rất có thân phận. Chẳng qua đại tỷ không ngờ Mao Tiểu Niệm lại trở thành thiếp thất của Hà Nam Vương. Có lẽ về thân phận không thể so được với mình nhưng về địa vị mà nói thì lại hơn tới mười vạn tám ngàn dặm. Đại tỷ và Mao Tiểu Niệm gặp nhau, tất nhiên khóc lóc kể lể một hồi.

Trong lúc đó hai người lại nói qua rất nhiều chuyện. Đại tỷ thế mới biết năm đó nàng theo Hà Phan Nhân đi tới Tây Vực, trong nhà phát sinh đủ mọi chuyện. Đặc biệt khi nàng biết tin cha mẹ chết trong tay Mao Tiểu Tám thì đột nhiên giận dữ.

Tỷ muội hai người không để ý làm náo loạn cả tới phủ công chúa. Bình Dương công chúa thế mới biết đủ mọi chuyện năm đó Mao Tiểu Tám làm. Vốn hai chị em Mao Tiểu Niệm muốn giết luôn Mao Tiểu Tám.

862. Chương 13: Lý Thế Dân Quyết Đoán.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Nhưng không ngờ được lúc đó Mao Tiểu Tám lại không ở Trường An. Mà khi hắn nghe thấy tin tức liền không chút do dự mang hàng hóa vận chuyển cho phủ công chúa bỏ trốn, sau đó đi đâu không rõ. Cũng bởi sự kiện này khiến danh tiếng của Bình Dương công chúa bị phá hoại nghiêm trọng, thậm chí còn bị Sài Thiệu trào phúng là có mắt không trông.

Bình Dương công chúa tức giận liền lập tức ngắt xỉu tại chỗ. Sau đó dù Sài Thiệu phái người tới cầu xin tha thứ nhưng Bình Dương công chúa lại vẫn không thể đồng ý. Hôm nay tới chuyện huynh đệ tương tàn, nàng tất nhiên thất vọng phi thường về Lý Thế Dân.

Sau khi trở lại vương phủ, Lý Thế Dân liền tới một gian phòng nhỏ. Sau khi loạn Dương Văn Kiền phát sinh, Lý Uyên trở lại Trường An liền ban chiếu đưa Tần vương phủ của Lý Thế Dân ra khỏi Hoàng Thành. Chuyện này là một đả kích rất lớn đối với Lý Thế Dân chứ không còn nghi ngờ gì nữa. Dời ra khỏi Hoàng thành chỉ là nói cho dễ nghe, nói khó nghe thì rõ là bị đuổi ra khỏi Hoàng thành.

Tuy nhiên Lý Uyên lại vẫn trọng dụng Lý Thế Dân, thậm chí còn cho hắn làm Thượng thư lệnh, tổng lĩnh bộ, nhưng ở một mức độ nào đó cũng vẫn thấy rõ Lý Uyên thất vọng vô cùng về Lý Thế Dân..

Ở phương diện khác thì hắn đúng là chim đang tung cánh nhưng lại không thể đối mặt với việc quyền lực của mình ở triều đình đang mất dần:

- Vương gia, ngài đã trở về!

Trong phòng nhỏ, Vương Thông, tâm phúc của Lý Thế Dân đứng dậy đón chào, hỏi khẽ:

- Phía phủ công chúa có thu hoạch được gì không?

Lý Thế Dân khoát tay bảo mọi người ngồi xuống, thở dài nói:

- Bệnh tình của tam tỷ càng ngày càng nghiêm trọng, dường như cũng có nhiều bất mãn với ta. Xem tình trạng của nàng thì chỉ sợ là... Ta thật không biết phải mở miệng thế nào. Được rồi. Hôm nay trên triều có tin tức gì không?

- Vừa rồi Phong Luân đại nhân phái người đưa tin là Lĩnh Nam truyền tới tin tức, Hà Nam Vương chuẩn bị lên đường, ước chừng cuối năm sẽ tới Trường An.

- Dưỡng Chân lên đường rồi?

- Tính hành trình mà nói thì có lẽ cũng đi được một hai ngày rồi.

Lý Thế Dân không khỏi cười khổ lắc đầu:

- Đúng là nhà dột lại gặp mưa suốt đêm... Lý Ngạn Khánh lần này tới đây sợ là càng khiến ta khó xoay sở rồi!

- Vương gia, tình trạng hôm nay không ổn phi thường.

Vương Thông nói khẽ:

- Theo lời của Phong đại nhân thì hôm qua bệ hạ đã mời hần vào cung, nói rất nhiều chuyện.

Xem tình hình thì bệ hạ cũng đã hạ quyết tâm rồi, muốn để Thái tử lên ngôi chắc chắn. Mấy ngày nay Thái tử dù không có động tĩnh gì nhưng một số hành động nhỏ cũng vẫn không ngừng. Tề vương gần đây ngừng bày tiệc rượu mời các đại thần, còn có rất nhiều người cũ của Thiên Sách phủ. Thúc Bảo và Tri Tiết cũng được mời nhưng cáo ốm ở nhà. Chẳng qua bọn họ chưa chắc đã chống cự nổi. Dù sao thì thế cục này càng ngày càng lớn!

Ngụ ý trong lời này rõ ràng phi thường. Tần vương người nếu không phản kích thì chư tướng của Thiên Sách phủ chưa chắc đã tiếp tục trung thành với người đâu!

- Nếu phụ hoàng đã quyết định thì ta cũng không còn đường khác để lui rồi... Thật sự không xong. Ta sẽ viết tấu xin phụ hoàng nếu phong đất thì phải là Phiên. Thái tử và ta tranh đấu nhiều năm như vậy nhưng nói gì cũng sẽ không đuổi tận giết tuyệt đâu.

- Vương gia, nếu không có chuyện Dương Văn Kiền thì Thái tử có lẽ sẽ không truy cứu.

Nhưng chuyện Dương Văn Kiền phát sinh khiến Vương gia và Thái tử đã là thế nước lửa. Vương gia bỏ cuộc thì tạm thời Thái tử có lẽ không truy cứu nhưng đợi tới khi hần đăng cơ, sợ rằng chưa chắc đã bỏ qua đâu.

Người nói là Ôn Ngạn Bác. Người này sinh vào năm Kiến Đức thứ ba đời Chu Vũ Đế, tên tự là Đại Lâm.

Nói về quan hệ thì hần cũng là chú của Lý Thế Dân. Thê tử của Lý Thế Dân là cháu gái của Ôn Ngạn Bác, có thể nói là quan hệ mật thiết. Ôn Ngạn Bác thông thi thư, giỏi biện giải, năm cuối Khai Hoàng được phong là Lâm lang, chức nội sử tỉnh.

Năm Đại Nghiệp, Ôn Ngạn Bác từng theo tổng quản U Châu La Nghệ Tư Mã, sau đó phản La Nghệ theo Đường, được phong là Thượng thư tỉnh hữu thừa, chưởng Binh bộ, Hình bộ và Công bộ. Ông gia là đại tộc tại Thái Nguyên, có công theo hoàng thượng. Hơn nữa lại có một tầng quan hệ này với Lý Thế Dân, khiến cho Ôn gia rất kiên định đứng sau lưng Lý Thế Dân, trở thành một lực lượng không thể thiếu của hần. Lý Thế Dân nhún mày nói:

- Tính tình Thái tử rất bao dung, chưa chắc đã hạ tử thủ.

Ôn Ngạn Bác cười lạnh nói:

- Vương gia có biết câu tên đã rời dây là không quay đầu chứ?

Cung của Vương gia đã bắn đi, mà mấy năm nay lại tranh đấu không ngừng với Thái tử, xung đột đủ loại. Vương gia dám nói là Thái tử sẽ không ghi hận không? Mà bên cạnh Thái tử có Tề Vương. Lòng dạ Tề vương... Vương gia hiện giờ muốn rút lui sợ là đã chậm rồi! Thái tử sau khi đăng cơ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Vương gia đâu!

- Tiến không có cửa, lui không có đường... Vậy các người nói phải làm sao bây giờ?

Lý Thế Dân phiền muộn nhìn mọi người, lo âu bất an hỏi.

Vương Thông và Ôn Ngạn Bác nhìn nhau rồi Ôn Ngạn Bác cắn răng đứng ra trầm giọng nói:

- Thái tử không chết thì Vương gia chết không có chỗ chôn.

Trong lịch sử Tùy Đường, Ôn Ngạn Bác cũng không phải có thanh danh vang dội lắm. Ít nhất nếu so với đám người như Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối thì Ôn Ngạn Bác không khỏi có chút ẩn mình, biểu hiện phi thường ít. Nhưng trên thực tế nếu nói thế lực thì Ôn Ngạn Bác cũng không kém hơn Phòng Huyền Linh.

Người này năm thứ tư Trinh Quán đã đảm nhiệm chức thư lệnh, năm Trinh Quán thứ mười đảm nhiệm Thượng thư tể tướng, cũng không kém Phòng Huyền Linh bao nhiêu. Mà bản thân Phòng Huyền Linh có công phò vua, nếu như so sánh từ đầu thì Ôn Ngạn Bác thậm chí còn cao hơn Phòng Huyền Linh một bậc. Quan trọng nhất là huynh trưởng của Ôn Ngạn Bác là Ôn Đại Hữu và đệ đệ là Ôn Đại Nhã cũng có địa vị rất cao tại triều đình.

Ba huynh đệ đều dùng phẩm hạnh, học thức mà nổi tiếng hậu thế là “tam ôn”. Mà Ôn Ngạn Bác sau khi chết lại còn được vinh hạnh đặc biệt chôn cùng trong Chiêu lăng.

Một người nổi danh bởi phẩm hạnh như vậy mà nói là Thái tử không chết thì Tần vương không có chỗ chôn, đủ để nói rõ Lý Thế Dân và Lý Kiến Thành lúc này sớm đã không còn đường lui nữa.

Lý Kiến Thành mặc dù khoan hậu nhưng cũng không có khả năng tha thứ cho một vị huynh lúc nào cũng có thể uy hiếp tới ngôi vị hoàng đế của hắn. Lý Thế Dân mặc dù muốn nhượng bộ, đến lúc đó cũng không còn chỗ để nhượng bộ nữa. Tất cả đều vì bọn họ đã vượt qua ranh giới từ vụ Dương Văn Kiền.

Có thể nói, tranh đấu giữa huynh nhà họ Lý từ sau khi Dương Văn Kiền làm loạn đã tới tình trạng không thể điều hòa được.

863. Chương 14: Thế Cục Trường An.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Đây cũng là lý do Lý Uyên lo lắng Lý Kiến Thành không thể nào kiềm chế được Lý Ngôn Khánh, cũng là một nguyên nhân khiến hắn cố ý triệu Lý Ngôn Khánh về Trường An. Lý Ngôn Khánh cho dù bướng bỉnh nhưng cuối cùng cũng là thần tử Lý Đường. Dù hắn có huyết mạch tôn thất Lý Đường nhưng muốn cướp ngôi hoàng đế thì khó khăn trùng trùng điệp điệp. Mà Lý Thế Dân lại không giống như hắn. Hắn với Lý Kiến Thành nếu tiếp tục tranh đấu thì tất nhiên sẽ ảnh hưởng tới nền tảng lập quốc. Lý Đường đóng đô tám năm, tuy nói đã vượt qua thời kỳ gian nan nhất, có thể nói đang khôi phục nguyên khí nhưng vẫn cần nhiều thời gian. Tranh giành ngôi Thái tử nếu tiếp tục diễn ra thì Lý Uyên cũng không dám cam đoan không xuất tình huống khác.

Vừa vặn Lý Ngôn Khánh ở Lĩnh Nam lại ẩn hiện có xu thế độc đại, Lý Uyên triệu hồi Lý Ngôn Khánh cũng là nói rõ thái độ đối với người trong thiên hạ. Trầm, quyết định lập Lý Kiến Thành, chấm dứt cái gọi là tranh dành ngôi Thái tử.

Lý Thế Dân kinh ngạc nhìn mấy người Ôn Ngạn Bác, sau đó nửa ngày không nói ra lời.

Muốn nói hắn có dã tâm thì đúng là không giả. Nhưng nếu nói muốn thủ túc tương tàn thì Lý Thế Dân vẫn thật bản khoản không ít.

- Quả thực phải như vậy sao?

Vương Thông hung dữ gật đầu nói:

- Ngoài ra không còn đường lui nữa.

Ôn Ngạn Bác lại càng lạnh giọng trả lời.

- Lúc đệ hạ còn sống thì Thái tử có lẽ sẽ nhớ tình huynh đệ. Nhưng khi đệ hạ trăm tuổi rồi, Thái tử một khi nhớ lại những ngày tồi tệ với Vương gia, trong lòng sao có thể bỏ qua được? Vương gia, chuyện đã tới nước này, người muốn tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục thì đã muộn rồi...

Lý Thế Dân cười khổ. Thật ra hắn làm sao không hiểu đạo lý nào? Chỉ là Vương gia muốn thành đại sự phải chú ý rất nhiều.

Vương Thông lúc này cũng không hề ấp úng nữa, đứng dậy nói:

- Việc thứ nhất Vương gia cần làm là trước khi Hà Nam Vương tới Trường An cần dùng thủ đoạn để giam hắn lại thì đại sự sẽ thành.

Một khi chờ Hà Nam Vương tới Trường An rồi, dùng danh vọng và ảnh hưởng của hần ở sĩ lâm, Thiên Sách phủ sợ sẽ không cách nào đồng tâm hiệp lực được nữa. Người nên biết, Hà Nam Vương giao lưu rất rộng, thuộc hạ rất nhiều đều năm bình mã một phương. Nếu hần trở về, dùng thanh danh của hần phối hợp với địa vị của Thái tử đủ để khiến mọi người dao động. Thiên Sách phủ cũng chắc chắn sẽ sụp đổ theo. Đây là chuyện thứ nhất. Còn chuyện thứ hai là Vương gia cần có một sự giúp đỡ thật mạnh mẽ.

Thần nghe Thái tử vì lời kéo Tề Vương từng nói đùa ở tiệc rượu là nguyện dùng Hoàng thái đệ để ban thưởng. Tề vương sở dĩ nguyện ý trợ giúp, một mặt là hần vô vọng đoạt ngôi, một mặt khác đó là bị Hoàng thái đệ hấp dẫn. Thái tử lôi kéo Tề Vương, Vương gia cũng cần lôi kéo Triệu Vương. Triệu Vương tay cầm Tư lệnh binh mã, nếu như hần nguyện ý tương trợ thì dù là Lý Ngôn Khánh cũng khó có thể vẫn hời hợt cự. Thần biết trong lòng Vương gia lo lắng, đơn giản là tâm tư Triệu Vương...

Thật là không biết Triệu Vương hần phải có dã tâm và dục vọng. Nếu như Triệu Vương vô cầu vô dục thì làm sao có thể lung lạc hần cống hiến cho Vương gia chứ?

Lời nói có phân lượng khiến Lý Thế Dân muốn phản đối cũng không được.

Nếu hần phản đối thì Thiên Sách phủ sẽ sụp đổ trong thời gian ngắn. Vương Thông cũng vậy, Ôn Ngạn Bác cũng thế đều sẽ không theo hần nữa.

Dù Ôn Ngạn Bác là thúc thúc của hần cũng sẽ không giúp hần.

Thậm chí toàn bộ Ôn gia cũng có thể vứt bỏ Lý Thế Dân, ngược lại phò trợ Thái tử hoặc Lý Ngôn Khánh..

Bên ngoài cửa sổ, gió đã nổi lên!

Lý Thế Dân đẩy cửa sổ ra nhìn cảnh tượng điều hiu trong vườn.

Hồi lâu, hần nắm chặt tay: Phụ hoàng, đây là người bức ta!

Hần xoay người lại, nhìn mọi người trong sảnh:

- Vậy các ngươi nói, tiếp theo chúng ta nên làm thế nào? Thời gian đã không còn nhiều rồi!

- Đúng vậy đó, thời gian đã không còn!

Lý Ngôn Khánh dùng thuyền lá nhỏ phiêu nhiên đi vào ven hồ Thái Tử, được Thẩm Quang đỡ lấy, khoan thai đi đến bờ hồ.

Núi non thanh tú, nằm ở phía bắc Hoàn Giang. Phía nam có Bạch Lệ Hồ, phía bắc có Thái Tử hồ, nhìn Phù Sơn tựa sông nước cuộn cuộn, xa xa thuyền nhẹ trên mặt hồ nước, mây khói lượn lờ, tăng thêm vài phần khí độ tiên gia.

Trên thực tế Phù Sơn là một trong 30 Động Thiên của đạo gia, có hơn năm trăm hang lớn nhỏ, kỳ phong quái thạch, tuần nham u động tạo thành Tứ đại kỳ quan của Phù Sơn. Ngày nay Phù Sơn thuộc Thư Châu. Mà tổng quản hành quân Thư Châu lại là thuộc hạ cũ của Lý Ngôn Khánh - Tô Định Phương. Tháng bảy Lý Ngôn Khánh nhận được tin tức Lý Uyên quyết ý triệu hồi hần về Trường An.

Đây cũng là kết quả hần dự đoán từ trước. Lý Uyên không có khả năng bỏ mặc hần kiêu ngạo tại Lĩnh Nam. Huống chi trên danh nghĩa hần là đại đô đốc An Nam, nắm giữ chẳng qua chỉ là khu Việt tây nhưng trên thực tế An Nam lại bao phủ toàn bộ Lĩnh Nam, còn ôm cả khu Vân Quý, đồng thời lại cấu kết Ba Thục, điều khiển cả tây nam Xuyên lớn như vậy. Bất luận là một Vương gia nào đều khó có khả năng ngồi yên ở đây. Dù sao thì phạm vi thế lực quá lớn, khống chế toàn bộ đông tây nam vào tay. Nếu như Lý Ngôn Khánh muốn tạo phản thì trong thời gian ngắn sẽ cướp được Lương Hồ và Giang Hữu, chiếm được Ba Thục, thuận thế xua binh. Dù Lý Ngôn Khánh là tôn thất thì Lý Uyên cũng không thể không bắn khoả. Chẳng qua qua đây lại chính là kết quả mà Lý Ngôn Khánh kỳ vọng. Trường An gió nổi cỏ lay, Lý Ngôn Khánh dù ở Lĩnh Nam xa xôi cũng nắm rõ chi tiết.

Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân xung đột, tất nhiên cũng là kết quả hần kỳ vọng. Hai vị hoàng tử càng tranh đấu lợi hại thì cũng biểu thị Lý Ngôn Khánh có cơ hội càng lớn. Cho nên sau khi thu được sắc lệnh của Lý Uyên, Lý Ngôn Khánh không chút do dự đáp ứng. Trong mắt hần, hôm nay trở lại Trường An chính là thời cơ tốt.

Chắc hẳn một đám lão đại nhân trong thành Trường An kia đã tranh đấu mệt mỏi lắm rồi.

Theo lời nói của Bùi Thế Cử, Lý Ngôn Khánh cũng dò xét được rất rõ ràng. Lý Uyên không thể tiếp tục duy trì cân bằng mà các đại quan cũng không muốn tiếp tục tranh đấu nữa. Dù sao thì giang sơn Lý Đường nhìn như gió êm sóng lặng, kỳ thực nguy nan trùng trùng điệp điệp. Người Thổ Phiên nổi dậy, liên tiếp vượt biên tập kích quấy rối. Người Đột Quyết dưới sự dẫn dắt của Lợi Khả Hân cũng dần dần khôi phục nguyên khí, nhìn về phía nam chăm chăm. Ngoài ra còn có dân tộc Thổ Dục Hồn cũng đang rục rịch.

Mà khu Liêu Đông, Cao Ly tuy đã suy yếu nhưng lại có các dị tộc như Man Đát, Khiết Đan luôn mang tâm tàn bạo.

864. Chương 15: Huyền Chân Tiên Trưởng.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Ngay cả Tân La Bách Tế cũng lộ thế không an phận.

Đặc biệt là Tân La cùng với sự phát triển của tiểu quốc Kim Thành Tín, quốc lực Tân La càng ngày càng mạnh.

Mà Bách Tế rõ ràng không thể ngăn chặn nổi Tân La, dần dần trở thành nước phụ thuộc của Tân La. Thế chân vạc của ba nước trên bán đảo Triều Tiên đã dần dần bị phá hoại. Cao Ly suy sụp khiến Tân La quật khởi, đã không còn có thể cứu vãn. Mà Tân La quốc hiển nhiên cũng không có tình cảm tốt với Trung Nguyên. Họa ngoại xâm không dứt, nội bộ lại đấu tranh lộn xộn không ngừng.

Thế cho nên các đại quan đều hy vọng mau chóng ổn định tình thế mới có thể tránh cho giang sơn Lý Đường ngày sau sụp đổ. Dưới tình huống như vậy, Lý Ngôn Khánh tất nhiên sẽ không cự tuyệt quay về Trường An.

Chỉ là hần lấy cớ ở Lĩnh Nam có nhiều việc, trì hoãn thời gian quay về, mang theo một bộ phận tâm phúc thân vệ dưới sự yểm hộ của thương đội Phùng gia, lặng yên lên đường, từ Giao châu một đường đi tới thăm các bằng hữu cũ. Tất nhiên trong đó không thể thiếu Phùng Huyền Linh.

Liên lạc giữa hai người chưa bao giờ dứt. Lý Ngôn Khánh vẫn hy vọng có thể mặt đối mặt với Phùng Huyền Linh, thẳng thắn thành khẩn trao đổi với hần. Phùng Áng cũng không phải ngoại lệ. Dù sao Lý Ngôn Khánh đi rồi. Lĩnh Nam cũng cần có một hoàn cảnh tốt để phát triển.

Cao Sĩ Liêm tuy rằng có năng lực xuất chúng nhưng nếu không có Phùng Áng hiệp trợ thì chỉ sợ cũng không cách nào thập toàn thập mỹ hoàn thành phó thác của Lý Ngôn Khánh.

Còn có Tạ Ánh Đăng từ sau khi theo Tiêu thái hậu về Bà La châu liền rút khỏi sấm đường, ở Cù châu tuyên bố theo Lý Ngôn Khánh, được phong làm tổng quản hành quân Tĩnh châu, là chủ Hạt châu Giang Nam, đồng thời hôm nay cũng là chư hầu lớn nhất ở khu đông nam, trừ Phùng Áng. Tạ Ánh Đăng nổi lên cũng không giống như Phùng Áng. Phùng Áng nói toạc ra là quan địa phương ngang ngược mang huyết thống dị tộc.

Mà Tạ Ánh Đăng lại đại biểu cho Tạ gia Dương Hạ. Dù Tạ gia từ sau thời Đông Tấn đã xuống dốc nhưng mấy năm nay sự nghiệp đã dần khôi phục nguyên khí. Năm đó cái tên Tạ An xuất phát từ Kê Sơn đã trở thành danh sĩ số một thiên hạ. Lực ảnh hưởng của Tạ gia tại Giang Đông hiển nhiên Phùng Áng cũng không thể so sánh được. Dù là Tạ Ánh Đăng đã lui tới Cù châu, nhanh chóng đứng vững. Phùng Huyền Linh cũng vậy, đều xem Lý Ngôn Khánh là cùng một đội ngũ. Dù vậy thì Lý Ngôn Khánh cũng muốn đến thăm từng nhà, thăm thỉnh chút hư thực của bọn họ. Mà chuyến đi này hần thu hoạch cũng tương đối khá.

Đầu mùa đông, tuyết đầu mùa ở phương bắc đã bắt đầu rơi. Khí hậu Giang Hoài cũng đã rét lạnh dần.

Lý Ngôn Khánh sau khi gặp mặt Tô Định Phương liền dẫn theo hai người Thẩm Quang Hùng và Khoát Hải một đường đến thẳng Phù Sơn. Nhoáng một cái đã qua mười năm, có lẽ nhiều người nhiều chuyện đều đã bị lãng quên. Thế như trong lòng Lĩnh Nam lại có một người không thể quên được. Bước trên mặt đất khô

héo, Lý Ngôn Khánh chậm rãi đi dọc theo đường lên núi. Phong cảnh đìu hiu, mây khói lượn lờ, có thể lơ mờ chứng kiến cuối con đường núi quanh co là một đạo quan.

Sau khi Lý Ngôn Khánh đi tới phụ cận thì đã thấy cửa đạo quan đóng chặt. Hắn thu liễm tâm tình một chút, cất bước đi đến bậc thang, nhẹ nhàng gõ cửa mấy cái. Không lâu sau, chỉ thấy từ trong đại môn truyền ra tiếng bước chân khe khẽ.

Cửa mở hé ra, bên trong có một cái đầu nhỏ thò ra, nghi hoặc nhìn thoáng quá Lý Ngôn Khánh, nhút nhát hỏi:

- Xin hỏi tiên sinh có chuyện gì?

Đây là một đạo cô mười hai tuổi, đáng vẻ rất xinh xắn.

Lý Ngôn Khánh vội vàng lui lại phía sau một bước, mỉm cười nói:

- Xin hỏi Huyền Chân tiên trưởng có tu hành ở nơi này không?

- Người tìm Quán chủ sao? Người là ai?

Quán chủ.

Nàng không ngờ lại trở thành Quán chủ?

Nhưng ngẫm lại thì cũng không có gì kỳ quái.

Với gia thế của nàng, với tài hoa của nàng, chỉ sợ làm Quán chủ Phù Sơn cũng còn là tui thân nàng.

Lý Ngôn Khánh nghĩ tới đây, vẻ mặt càng nhu hòa.

- Kính xin tiểu tiên cô thông bẩm một câu là có cổ nhân ngày xưa tới xin thực hiện lời thề.

Năm đó nàng ngậm nước mắt mà rời đi.

Lý Ngôn Khánh từng thề sẽ có một ngày đón nàng trở về.

Hiện tại hắn tới thực hiện lời thề.

Dù là thế nào hắn cũng muốn đón nàng trở về.

- Đã là cổ nhân của Quán chủ thì xin mời vào sương phòng chờ. Quán chủ hiện giờ đang đóng cửa tự tu, chắc phải chờ một ít lâu, xin tiên sinh rộng lòng tha thứ.

Tiểu đạo cô này nói chuyện lại rất nề nếp và văn nhã.

Lý Ngôn Khánh phát tay, ý bảo đám người Thẩm Quang đợi ở bên ngoài, sau đó cất bước đi vào bên trong đạo quan.

Diện tích đạo quan không lớn, so với tòa đạo quan Lý Ngôn Khánh xây ở Cửng huyện năm xưa cũng không kém nhiều. Ở giữa là thiện phòng, trung ương là một tòa Đại Hùng bảo điện, bên trong thờ tượng tam thanh. Mà sau Đại Hùng bảo điện là hậu viện của đạo quan, cũng là địa phương bình thường tu hành. Lý Ngôn Khánh được tiểu đạo cô dẫn thẳng vào thiện phòng. Tiểu đạo cô dâng trà, hiếu kỳ nhìn Lý Ngôn Khánh một chút, sau đó khom người rời đi.

Quán chủ lên núi tu hành gần mười năm lại rất ít tiếp xúc với người ngoài. Tiểu đạo cô cũng biết Quán chủ nhà mình là người có xuất thân cao quý, cho nên hương khói Phù Sơn cũng xem như không tẻ nhưng lại chưa bao giờ có người dám tới đây làm loạn. Trước kia nơi này do Tùy Thất xây dựng, cũng không có người quấy rối. Về sau Tùy vong Đường hưng, từng có một số thiếu gia bản địa ăn chơi muốn tới sinh sự nhưng lập tức bị quan phủ bắt giam, trị tội rất nặng, sống chết không rõ. Từ đó về sau nơi này thuộc về Đồng An Quận, sau đó lại quy về Thư Châu. Mà đúng lúc lòng người còn bàng hoàng thì tổng quản hành quân đại nhân của Thư châu lại tự mình tới xin gặp, lời nói cực kỳ tôn trọng Quán chủ.

Khi đó tiểu đạo cô đã biết sau lưng Quán chủ nhất định có một đại nhân vật khó lường tồn tại. Nhưng có điều đã nhiều năm như vậy mà nàng chưa từng thấy đại nhân vật trong truyền thuyết kia! Ngoại trừ hàng

năm cố định sẽ có người dâng tiền nhang đèn ra, bình thường có rất ít người tới đây. Hôm nay sao lại có người tới? Lý Ngôn Khánh cảm thấy tiểu đạo cô nhìn mình cũng cười cười với nàng:

- A, xin hỏi tiên sinh xưng hô thế nào, tiểu quan đạo hiệu là Minh Nguyệt.

- Phong thanh minh nguyệt...

865. Chương 16: Gặp Lại Bùi Thục Anh.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Đây là đây là đạo hiệu điển hình của Đạo gia. Lý Ngôn Khánh nở nụ cười, ôn tồn hỏi:

- Như vậy Minh Nguyệt tới đây tu hành từ bao giờ?

- Tiểu quan lớn lên ở đây. Nghe Quán chủ thượng nhiệm nói, khi đó thế đạo hơi hỗn loạn, tiểu quan được sư tôn ôm trở về, cho nên vẫn tu hành ở đây.

- À, vậy tu hành có kham khổ không?

Minh Nguyệt lắc đầu nói:

- Cũng không coi là kham khổ. Quan phủ bản địa xem trọng Phù Sơn này, mỗi tháng đều cung phụng cho nên cũng không khó khăn lắm. Chỉ là ngày thường Quán chủ thanh tu, yêu cầu rất nghiêm khắc, đối với vật ngoài thân cũng không để ý lắm... Tiểu quan mặc dù khích lệ Quán chủ không cần kham khổ như vậy nhưng Quán chủ đều không đồng ý, mỗi ngày phải tụng kinh trăm lượt!

Minh Nguyệt thần thần bí bí nói:

- Nghe lão Quán chủ nói, Quán chủ làm vậy thật ra là để cầu phúc cho một người!

- Hả?

Minh Nguyệt cong môi, hơi bất mãn nói:

- Tiểu quan mặc dù không biết Quán chủ cầu phúc vì ai nhưng người kia đúng là không có lương tâm. Tiểu quan ở đây nhiều năm như vậy, chưa từng thấy người kia tới đây. Có nhiều lần tiểu quan chứng kiến Quán chủ cầm một quyển sách, âm thầm rơi lệ.

- Là sách gì?

- Đường như là Bán Duyên thi tập.

Hai má Lý Ngôn Khánh liền run rẩy khẽ vài cái.

Bán Duyên thi tập là do hấn tại cuối năm Võ Đức thứ tư, trước khi về Lĩnh Nam nhờ Lạc Dương Lạc phổ thư quán khắc bản in thành, bên trong ghi lại tác phẩm của Lý Ngôn Khánh. Hấn trầm tư hồi lâu, đột nhiên hỏi:

- Minh Nguyệt có muốn đi ra ngoài một chút không?

- Đi ra ngoài?

Lý Ngôn Khánh gật đầu, mỉm cười hỏi:

- Đi ra mở một đạo quan tại Lạc Dương hoặc Trường An.

Tiểu đạo cô sững ra, An Nam lộ vẻ mong chờ.

Dù nàng từ nhỏ ở đạo quan, đối với thế giới bên ngoài cũng không biết nhiều nhưng cái tên Lạc Dương, Trường An thì nàng đã từng nghe qua.

Tâm tính thiếu niên không phân biệt nam nữ.

Tiểu đạo cô đương nhiên cũng hy vọng có thể đi ra ngoài, du lịch thiên hạ, ngắm nhìn non sông cảnh vật. Chẳng qua nàng cũng chỉ thoảng động tâm một chút mà thôi.

- Tiểu quan muốn chăm sóc Quán chủ. Quán chủ ở đâu thì tiểu quan ở đó.

- À?

Lý Ngôn Khánh thỏa mãn gật đầu:

- Minh Nguyệt đúng là người có tình...

- Từ khi tiểu quan hiểu chuyện đã cùng ở với Quán chủ. Trong lòng tiểu quan, Quán chủ không chỉ là sư phụ mà còn là mẫu thân của tiểu quan.

Quán chủ ở lại đây, ngoài tiểu quan ra thì cũng không có ai là thân nhân của người.

Nhìn những người khác mặc dù tôn kính Quán chủ nhưng tiểu quan biết rõ, các nàng và Quán chủ...

Quán chủ mỗi ngày đều tu hành trong Dưỡng Chân lư, cũng chỉ tươi cười với tiểu quan. Tiểu quan thực không biết nếu tiểu quan đi rồi thì Quán chủ sẽ ra sao.

- Dưỡng Chân lư?

- Chính là nơi tu hành của Quán chủ.

Lý Ngôn Khánh nghe tới đây thì khóe mắt đã nóng lên.

Cô cô à, người ở Dưỡng Chân lư thì có thể tu hành gì chứ?

- Minh Nguyệt, nếu Quán chủ của người rời khỏi nơi này thì người có đồng ý đi với nàng không?

- Chuyện này không có khả năng đâu... Quán chủ dốc lòng tu đạo, sao có thể tùy tiện rời đi chứ?

- Tu hành, tu hành. Tu hành làm gì...

Lý Ngôn Khánh không nhìn được cười nói.

- Chẳng lẽ người không biết, đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường sao? Tu hành chỉ tu thì không được, làm sao có thể đạt được chân pháp đắc đạo? Ha ha, theo ta thấy thì Quán chủ của người sẽ đồng ý.

Tiểu nữ quan nghe thế mở miệng định cãi lại. Đúng lúc này bên ngoài thiện phòng vang lên tiếng bước chân.

Sau đó, một giọng nói cực kỳ quen thuộc đối với Lý Ngôn Khánh truyền tới:

- Minh Nguyệt, Tô tổng quản đã tới rồi sao?

- A, Quán chủ nhà ta đã đến rồi!

Minh Nguyệt vừa nói vừa mở cửa thiện phòng:

- Sư phụ, không phải là Tô tổng quản...

- Vậy là ai?

Lời còn chưa dứt, một nữ quan áo trắng đã đi từ thiện phòng vào.

Tướng mạo nàng thanh lệ, thân thể thon gầy, mặc một bộ đạo bào màu trắng, lại trông càng hấp dẫn như tiên tử, khiến nàng vô cùng động lòng người. Nữ quan đi vào thiện phòng, nhìn thấy Lý Ngôn Khánh, hai mắt mở to, sững người ra, đứng nhìn Lý Ngôn Khánh hồi lâu không nói ra lời.

Mà An Nam Lý Ngôn Khánh cũng hiện lên vẻ yêu thương. Hắn bước nhanh tới phía trước, khom người nói:

- Cô cô, gần đây có khỏe không?

Trong chốc lát, hai hàng nước mắt của nữ quan đã tuôn rơi...

Bùi Thục Anh đã qua tuổi bốn mươi!

Nhưng mười năm tiềm tu khiến nàng trẻ hơn tuổi của mình. Tháng năm cũng không lưu lại nhiều dấu vết trên gương mặt nàng. Một bộ quần áo trắng ngược lại khiến nàng trong trẻo, lạnh lùng mà xinh đẹp. Ít nhất theo Lý Ngôn Khánh thấy thì Bùi Thục Anh so với mười năm trước không có gì thay đổi. Đối với Bùi Thục Anh, trong lòng Lý Ngôn Khánh rất phức tạp. Hắn đã có ba vợ một thiếp!

Đóa Đóa và hắn là thanh mai trúc mã, lấy nhau và yêu thương nhau. Mà Bùi Thục Anh thì lại là một loại tôn trọng. Nếu nói là để cho hắn khó quên nhất thì chỉ sợ chính là nữ quan mặc đạo trang trước mắt này. Dù sao thì nói về tuổi tác thì Bùi Thục Anh tựa hồ là phù hợp nhất với hắn. Mười năm trước Bùi Thục Anh đã bị ép phải tu hành tại Phù Sơn.

Mười năm sau, Bùi Thế Củ không thể tạo thành trở ngại nữa. Mà thời điểm Lý Ngôn Khánh nhìn thấy Bùi Thục Anh thì lại không biết phải nói gì mới tốt. Phù Sơn cũng chỉ có bảy tám nữ quan, ngoài Minh Nguyệt ra thì những người khác đều rất quy củ trở lại trong phòng mình.

Bởi vì bọn họ thấy Tô Định Phương đứng bên ngoài đạo quan. Đường đường là tổng quản Thư châu lại chỉ có thể đứng ngoài bảo vệ, vậy thì nam tử trong đạo quán cũng không phải là người bình thường có thể so sánh được. Đại phú đại quý chưa hẳn đã chuẩn xác, nhất định phải là một nhân vật khó lường. Minh Nguyệt sau khi dâng trà xong liền lặng lẽ rời khỏi thiện phòng. Nàng cũng nhận ra nam tử trong thiện phòng và sự phụ nàng dường như có ẩn tình.

Tuyết rơi nhiều, Lý Tịnh mạo hiểm thị sát quân vụ trong gió tuyết, sau đó trở về phủ đô đốc Linh châu. Người Đột Quyết lại bắt đầu có vẻ không an phận.

Mỗi khi tới thời gian này, người Đột Quyết sẽ hoạt động nhiều hơn, nhiều lần xâm phạm biên giới, tập kích quấy rối, cướp đoạt biên cảnh. Đối với việc này Lý Tịnh tất nhiên đã sắp xếp từ sớm. Chỉ là biên giới quá dài, tuy rằng có trường thành làm phòng tuyến nhưng cuối cùng vẫn hơi bị động. Người Đột Quyết tập kích quấy rối nhiều lần, Lý Tịnh mặc dù không chế mười vạn đại quân nhưng muốn làm chu đáo thì hiển nhiên là chuyện không có khả năng.

Mỗi lần nghĩ tới việc này, Lý Tịnh lại cảm thấy rất lo ngại.

866. Chương 17: Đánh Cuộc.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Vốn là đầu năm Võ Đức thứ bảy, Lý Tịnh đã chuẩn bị tốt kế hoạch xuất binh Mạc Bắc, quyết chiến với Hải Lợi Khả Hãn. Ngay lúc đó thì Linh Vũ đại đô đốc Lý Huyền Phách cũng đã phi thường tán thành kế hoạch này của Lý Tịnh. Vào lúc mọi chuyện chỉ còn chờ triều đình phê chuẩn thì đột nhiên lại nảy sinh chuyện Đà Lan làm loạn, thoáng cả làm tắt cả kế hoạch của Lý Tịnh thất bại. Đặc biệt là sau đó Lý Huyền Phách được mời quay lại Trường An, Lý Tịnh lại được Lý Thế Dân và Lý Huyền Phách đề cử, trở thành Linh Vũ đại đô đốc, bảo vệ Linh Châu, chống cự Đột Quyết! Nhưng Lý Tịnh biết không thể vui vẻ được. Nguyên nhân vô cùng đơn giản. Lý Huyền Phách được mời về Trường An, tất cả cố gắng của Lý Tịnh trước đây đều tan thành mây khói.

Có lẽ muốn chống tốt địch bên ngoài phải an được giặc bên trong nên Lý Uyên ra sắc lệnh cho Lý Tịnh giữ vững Linh Châu, không được khai chiến với người Đột Quyết. Theo lời của Lý Uyên: Hôm nay thiên hạ đã định, dân chúng ghét chiến tranh, không nên gây chiến.

Binh lực Đột Quyết cường thịnh, nếu như mạo muội giao phong thì có thể khiến cho chiến tranh xảy ra, cần phải thật thận trọng. Đối với đạo sắc lệnh này của Lý Uyên, Lý Tịnh có thể lý giải được!

Dù sao thì tranh giành ngôi Thái tử cũng liên lụy tới nền tảng lập quốc, lẽ ra cần phải cẩn thận. Tôn Vũ từng nói: Binh giả là đại sự quốc gia! Lý Uyên chưa dẹp yên được triều đình thì cũng không dám mạo muội giao chiến với Đột Quyết, đương nhiên cũng là lẽ thường. Nhưng Lý Tịnh lại không cam lòng. Bởi kế hoạch

giao chiến với Đột Quyết lần này có thể nói là đã hao hết tâm tư, cố gắng vài năm, vậy mà cứ bị hủy đi như vậy sao? Nhưng dù trong lòng bất mãn, Lý Tịnh cũng chỉ có thể tiếp chí.

Nếu không có sự ủng hộ của triều đình thì chỉ bằng vào binh mã Linh Vũ, tất nhiên không cách nào tranh chấp cùng Đột Quyết.

Nhưng trong lòng hắn cũng ít nhiều sinh ra oán hận với hành vi của Lý Thế Dân. Đồng thời trong nội tâm Lý Tịnh cũng sinh ra chút hâm mộ. Xem ra Đỗ Như Hối ở Liêu Đông làm chuyện lớn tốt thật.

Trần nhiếp Khiết Đan, cường bức Man Đát, thậm chí còn cướp cả ba nước Liêu Đông, đem đại quân trực tiếp đóng tại biên cảnh Cao Ly. Đỗ Như Hối trong tay cũng không có mười vạn đại quân nhưng hắn lại làm nên công lao sự nghiệp khiến Lý Tịnh phải hâm mộ và đổ kị.

Phủ đô đốc Linh Vũ đúng là được triều đình chiếu cố, cần lương thực có lương thực, muốn người có người. Người tương ứng cũng bị gò bó rất nhiều điều. Đỗ Như Hối ở Liêu Đông có thanh có sắc, Lý Ngôn Khánh ở Lĩnh Nam lại càng phong sinh khởi thủy.

Dù là lúc trước Lý Tịnh vì làm nhạt ảnh hưởng của Lý Ngôn Khánh đã hiến mười một kế sách bình nam nhưng trên thực tế, rất nhiều tính toán của Lý Tịnh dường như cũng đã bị Lý Ngôn Khánh ảnh hưởng quá lớn, ngược lại theo thời gian trôi qua lại càng hiện lên mạnh mẽ. Bình định Lĩnh Nam, cướp lấy phía nam, khiến các nước đông nam liên tục thần phục.

Nếu so sánh thì Lý Ngôn Khánh tại vùng Man Hoang Lĩnh Nam lại càng không có gì câu thúc hơn Lĩnh Nam. Một người tràn đầy mưu kế lại bị ảnh hưởng bởi chuyện tranh giành Thái tử kia. Trong mơ hồ, nội tâm Lý Tịnh đã sinh ra một số cách nghĩ không thể hiểu nổi.

Chỉ là hắn có thể che dấu tâm tư của mình, đồng thời cũng khâm phục Lý Ngôn Khánh. Nhưng nghĩ tới thân phận của hắn, chút tâm tư này liền tan biến. Lý Ngôn Khánh có năng lực mạnh nhưng cuối cùng cũng không phải là hoàng tử! Người như vậy dù bản lĩnh có lớn tương lai nhất định sẽ chết không yên lành.

Dù sao thì bất cứ đế vương nào cũng không cho phép thần tử quá mạnh. Dù thần tử này có là tôn thất, là con cháu của mình đi nữa. Điểm này từ việc Lý Uyên muốn triệu Lý Ngôn Khánh về Trường An cũng đã thấy được chút ít.

Một phương diện khác đó là Lý Uyên muốn quyết định lập Lý Kiến Thành làm Thái tử, còn một mặt là cố kỵ Lý Ngôn Khánh phát triển tiếp nên đưa hắn về Trường An trông coi. Dù sao thì tại Trường An, Lý Ngôn Khánh dù có bản lĩnh tới mấy cũng khó có thể ra tay. Cởi áo giáp, Lý Tịnh liền tiến vào thư phòng, chuẩn bị xử lý công vụ.

Đúng lúc này thì có binh sĩ ngoài cửa vào bẩm báo:

- Đại đô đốc, bên ngoài phủ có một người nói là huynh trưởng của đại đô đốc tới gặp!

Huynh trưởng?

Lý Tịnh giật mình, vội vàng đứng dậy:

- Mau mau mời vào!

Nhưng trong lòng hắn lại hơi kỳ quái: Đại ca không phải đã theo Trịnh vương thiên tuế đi Lĩnh Nam rồi sao? Sao đột nhiên lại tới đây?

Lý Tịnh loáng thoáng đoán được ý đồ của huynh trưởng mình khi tới đây.

Nhưng một phương diện khác, hắn lại cảm thấy nghi hoặc. Đại ca muốn khuyên ta theo Trịnh vương sao?

Nhưng năm đó hắn không thể thuyết phục ta, hôm nay sao lại chuẩn bị khuyên bảo ta? Chẳng lẽ lần này Trịnh vương quay lại Trường An có dụng ý khác? Lý Tịnh càng nghĩ càng cảm thấy có lý. Ngay thời điểm hắn trầm tư, binh sĩ dẫn một lão già đi tới cửa thư phòng. Lý Tịnh ngẩng đầu lên, nhìn lại đúng là đại ca của hắn, Lý Doan.

- Ca ca, sao người lại tới đây?

Lý Tịnh vội vàng tới đón Lý Đoan vào thư phòng, ý bảo binh sĩ lui về, tự mình rót trà cho Lý Đoan. Lý Đoan mặc thanh sam, trông phong trần mỗi mệ.

Hắn uống một hớp trà xong, dò xét Lý Tịnh từ trên xuống dưới, hồi lâu mới mở miệng nói:

- Được Sư, mục đích ta tới lần này chắc hẳn ngươi cũng đoán được một ít... Ha ha, ta cũng không muốn nói dông dài nữa. Từ nhỏ tới lớn ngươi đều thông minh hơn ta, cậu cũng thế, những người khác cũng đều nói thành tựu sau này của ngươi khó có thể đánh giá được. Ngươi có chủ kiến của ngươi, cũng có ý nghĩ của mình... Cho nên ta cũng không định khuyên bảo ngươi cái gì mà muốn đánh cược với ngươi một phen. Không biết ngươi có dám cược không?

Lý Tịnh tinh tường cảm thấy lời nói của Lý Đoan có rất nhiều ý vị. Đánh cược sao? Lòng mày Lý Tịnh nhú lại, nhìn Lý Đoan một lúc rồi mới trầm giọng nói:

- Huynh trưởng, ngươi chuẩn bị làm gì?
- Ta hỏi ngươi, ngươi đối với thế cục triều đình hiện giờ có suy nghĩ gì?
- Thế cục?

Lý Tịnh do dự một chút rồi nói khẽ:

- Bệ hạ hiển nhiên đã quyết định lập Thái tử... Thế cục tất nhiên cũng theo đó mà an bình đi.
- Nói cách khác, Thái tử sẽ đắc thế sao?
- Chuyện này... Có lẽ thế!

Lý Tịnh do dự một chút rồi gật đầu. Sau đó hắn liền nghi hoặc nhìn Lý Đoan.

- Chẳng lẽ huynh trưởng cho rằng sẽ xảy ra chuyện xấu?
- Chuyện xấu... Ha ha, ta và ngươi đánh cược một phen, Thái tử khó có thể an ổn được!
- Ý của huynh là nói...

Lý Tịnh ngạc nhiên, chợt giật mình đánh thót một cái:

- Chẳng lẽ huynh trưởng cho rằng Tần vương còn có cơ hội sao?
- Theo ta thấy Tần vương chỉ sợ là cũng không có cơ hội nữa.
- Thứ cho tiểu đệ ngu dốt, Thái tử không được, Tần vương không được, chẳng lẽ là nói Trịnh vương sao?

Lý Tịnh liền nở nụ cười hỏi Lý Đoan.

- Chậm nhất tới cuối năm, tất cả sẽ rõ ràng thôi.

Lý Đoan trầm ổn nói.

867. Chương 18: Lý Uyên Bị Bệnh.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

- Trước đó ta sẽ ở lại Linh Châu. Nếu như ta nói đúng thì đến lúc đó mời huynh đệ ngươi làm một việc. Nếu ta thua thì mặc cho ngươi sai khiến, ta tuyệt đối không đổi ý.
- Hiện tại đã gần tới tháng 11, ha ha, huynh trưởng nguyện ý ở lại Linh Châu thì ta cao hứng còn không kịp.
- Cậu lúc còn sống đã từng nói không quan tâm chuyện chúng ta bị cuốn vào việc của hoàng gia. Nhưng ta cũng đồng ý đánh cược với huynh trưởng một phen, xem thử cuối năm rốt cục có thấy gì không.

Lý Doan mỉm cười, nâng chén trà uống một hớp. Phần khí độ trầm ổn kia khiến nội tâm Lý Tịnh sinh chút nghi hoặc.

Hắn thật sự không nghĩ được Trịnh vương Lý Ngôn Khánh rốt cục có bí mật gì. Đồng thời hắn cũng tò mò muốn biết Lý Ngôn Khánh sẽ đưa ra yêu cầu gì đây? Đêm đó Lý Tịnh mở tiệc trong gia đình, làm cơm tẩy trần cho Lý Doan là khách phương xa tới.

Tính thời gian, hai huynh đệ họ từ năm Đại Nghiệp đã rất ít lúc uống rượu với nhau. Lúc trước Lý Tịnh quyết ý theo Lý Thế Dân, từng mấy lần bàn bạc với Lý Doan nhưng hai huynh đệ bởi chính kiến bất đồng nên sinh ra chia rẽ. Từ đó về sau Lý Doan theo Lý Ngôn Khánh, cùng Lý Ngôn Khánh đi tới Lĩnh Nam.

Huynh đệ hai người không gặp nhau, thậm chí không viết thư. Hôm nay lại được gặp mặt một lần nữa, tất nhiên là trong lòng cực kỳ cao hứng, nâng ly thoải mái. Lý Tịnh uống hơi nhiều, nằm xuống ngủ ngay. Nhưng ngay khi hắn đang mơ màng thì thấy tiếng gõ cửa dồn dập vang lên:

- Ai? Lại đánh thức ta như vậy?

Lý Tịnh bực bội khoác áo đi ra khỏi phòng ngủ.

Ngoài cửa có một binh sĩ cầm phong tư, hai tay đưa lên trước mặt Lý Tịnh nói:

- Bẩm đại đô đốc, Trường An có thư truyền tới, có việc gấp cần trình báo đô đốc.

Lý Tịnh giật mình, vội vàng nhận thư, lấy đèn ra xem.

Một lát sau sắc mặt hắn liền trở lên hơi âm trầm, khoát tay bảo binh sĩ lui ra, chột quay người lại đi tới cửa phòng Lý Doan.

- Đại ca, Trường An truyền tin tới!

Lý Doan cũng đã ngủ rồi nhưng bị Lý Tịnh đánh thức cũng không lộ vẻ bất mãn.

Lý Tịnh nhìn Lý Doan, nói từng chữ:

- Bình Dương công chúa ốm chết, đại ca đã đi qua Trường An, chắc cũng biết rồi?

Lý Doan xoa nhẹ gò má, nói với Lý Tịnh:

- Được Sư, theo lời của Trịnh vương thì trò hay mới bắt đầu thôi.

Trước đó người chỉ cần án binh bất động là đủ. Từ giờ trở đi ta và người đều thờ ơ không đếm xỉa gì nữa.

Có lẽ Lý Ngôn Khánh đã sớm quên hoặc hắn không để mắt đến từ khi hắn trùng sinh cho tới nay đã có rất nhiều chuyện xảy ra thậm chí có nhiều chuyện cải biến, những chuyện khác không cần phải nói chỉ nguyên chuyện công chúa Lý Vân Tú cũng biết, từ khi Lưu Hắc Các quy phụ Lý Ngôn Khánh loạn Hà Bắc đã trở nên tan thành mây khói, Lưu Hắc Các không tạo phản, Lý Vân Tú cũng không đóng ở Sơn Taya nương tử quan càng không nói đến, nhưng cũng chính vì nguyên nhân Lưu Hắc Các không tạo phản nên Lý Vân Tú sống lâu hơn lịch sử hai năm đằng đẳng, ở trong lịch sử Lý Vân Tú chết vào tháng hai năm Vũ Đức thứ sáu mà hiện tại năm Vũ Đức thứ tám tháng mười nằng mới chết trong hai năm này đủ để sinh ra rất nhiều chuyện xấu.

Lý Mật không quy phụ Lý Đường tạo thành xung đột sớm giữa Lý Thế Dân và Lý Kiến Thành, mà Lý Vân Tú ở trong xung đột cũng tạo thành mặt trái, ít nhất Sài thị một môn trước kia ủng hộ Lý Thế Dân đã trở nên trung lập.

Tuy Lý Thế Dân ở Thái Nguyên được Vương thị ủng hộ nhưng quang sáng trên đầu của hắn đã trở nên ảm đạm hơn rất nhiều.

Có lẽ vì chuyện này cho nên khi Lý Ngôn Khánh tới Tương châu Lý Thế Dân đã phát giác ra sự nghiêm trọng.

Đối với Lý Uyên mà nói Lý Vân Tú là con gái mà hắn sủng ái nhất.

Sở dĩ dùng từ nhất là vì lý do trong rất nhiều người con chỉ có Lý Vân Tú là nữ nhi được Đậu hoàng hậu sinh ra, đáng tiếc Đậu hoàng hậu sớm ốm chết khiến cho Lý Vân Tú đau lòng không thôi, những năm gần

đây thế cục Trung Nguyên bằng phẳng ,Lý Uyên đem Lý Vân Tú ở lại Trường An, sự sủng ái có thể thấy được, trong mười chín đứa con gái của hắn thì có tới chín người đã xuất giá.

Sài Thiệu đóng ở hành lang Hà Tây Lý Vân Tú dĩ nhiên phải theo hắn tới đó mới phải.

Hết lần này tới lần khác Lý Uyên lại không đồng ý cho Lý Vân Tú rời khỏi, tạo thành khúc mắc giữa Lý Vân Tú và Sài Thiệu càng trở nên nghiêm trọng, tuy nhiên Lý Vân Tú là con của đế vương, Sài Thiệu mặc dù bất mãn thì biết làm thế nào?

Lý Vân Tú chết bệnh đối với Lý Uyên là một đả kích rất lớn, hắn sắc lệnh làm tang lễ quân trung cho Lý Vân Tú, chôn cất tại bên cạnh Vũ Hiến lăng, Vũ Hiến Lăng chính là hoàng lăng Lý Uyên chuẩn bị cho mình.

Tháng mười một năm Vũ Đức thứ tám, Lý Uyên bị bệnh không dậy nổi.

Cũng chỉ vì thân thể không khỏe cho nên nghi thức hạ táng Bình Dương công chúa được Lý Uyên giao cho thái tử Lý Kiến Thành chủ trì.

Một phương diện Lý Uyên vô lực tham gia một phương diện khác hắn muốn củng cố địa vị thái tử của Lý Kiến Thành, triệt để loại bỏ niệm tưởng của Lý Thế Dân. Lý Thế Dân hoàn toàn chính xác ưu tú nhưng Lý Uyên cho rằng một đế vương cần phải khoan hậu, cho nên Lý Thế Dân chỉ có thể nhượng bộ. Tuy nhiên Lý Uyên cũng nghĩ sau khi tang lễ chấm dứt phải phái Lý Thế Dân tới ba thực.

Ba thực là nơi giàu tài nguyên hơn nữa còn dễ thủ khó công, đủ để Lý Thế Dân tự bảo vệ mình, đồng thời sau khi chiếm ba thực, Lý Thế Dân muốn tạo phản cũng không phải là điều dễ dàng. Lý Uyên dùng cách này vừa có thể bảo vệ tính mạng của Lý Thế Dân vừa không uy hiếp được địa vị của Lý Kiến Thành.

Quan trọng nhất là Lý Thế Dân ở Ba thực còn có thể tiết chế dân tộc thổ phiên, trở thành bình phong phía tây nam của đại Đường đế quốc. Đối với sắp xếp này Lý Kiến Thành cũng không có dị nghị gì.

Tuy nhiên đạo sắc lệnh này chưa phát ra, Lý Uyên muốn tìm thời gian phù hợp đưa Lý Thế Dân tới ba thực, không để cho người khác cho rằng Lý Thế Dân bị đày tới đó. Lưu vong với người bình thường thì dễ dàng nhưng lưu vong một hoàng tử thì tình hình trở nên phức tạp, ít nhất năm đó để Lý Ngôn Khánh đi tới Lĩnh Nam, Lý Uyên đã cảm thấy hơi hối hận.

- Lão Điền.

- Có nô tài.

Từ đằng sau màn che một tùy tùng áo đen đi ra, nắm đó tâm phúc lão thần của Lý Uyên An đại tướng quân vào năm Vũ Đức thứ sáu bị bệnh truyền nhiễm.

Điền Phong liền trở thành tổng quản trong cung, chấp chương chuyện lớn chuyện nhỏ ở đây, ngoại nhân thường gọi hắn là Điền đại nhân.

Lý Uyên nhẹ giọng hỏi:

- Hiện tại là mấy giờ?

- Bẩm bệ hạ hiện tại là giờ Hợi.

- Vân Tú mai táng có lẽ đã xong rồi...

- Theo như chương trình thì công chúa đã chôn cất, đại khái đã chấm dứt, nếu không có gì chênh lệch thì thái tử đã trở về đoán chừng giờ Tý sẽ tới Trường An.

Lý Uyên gật đầu hắn định nằm xuống thì lại khê nói:

- Thái tử sau khi trở về bảo nó lập tức tới gặp.

868. Chương 19: Lý Kiến Thành Đắc Ý.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Điền Phong khom người tuân mệnh, từ từ rời khỏi đại điện, Lý Uyên thì mệt mỏi nằm xuống, mặc dù hần nhắm mắt nhưng vẫn chưa đi ngủ, có lẽ không có gì sai lầm... Lý Uyên mặc dù không tham dự tang lễ nhưng mọi chuyện cần thiết hần đã chuẩn bị xong xuôi.

Hần từ bên gối cầm ra tấu chương, nhẹ nhàng mở ra, bởi vì thân thể không tốt cho nên một số công văn trọng yếu hần đều bày ở bên người, tấu chương này là từ Tương châu gửi tới từ bốn ngày trước.

Lý Đạo Huyền sơ thượng: Trịnh vương Lý Ngôn Khánh ở Tương châu dừng lại sáu ngày cũng không có dị thường cử động ngoại trừ gặp một số văn nhân nhã sĩ thì không tiếp xúc với ai, bốn ngày trước Lý Ngôn Khánh theo đội ngũ khâm sai đã rời Tương châu, dựa theo tính toán thì lúc này đã đến Lạc Dương.

Nếu như không có gì bất ngờ thì Lý Ngôn Khánh sẽ ở Lạc Dương mấy ngày, dù sao Lạc Dương cũng là căn cơ của Lý Ngôn Khánh, hần đến Lạc Dương sẽ có một cuộc tiếp xúc với các gia tộc quyền thế, tính thời gian thì hần đã bốn năm năm chưa trở về Lạc Dương, nơi đó còn có cả vương phủ của hần.

Tuy nhiên Lý Uyên không hiểu vì nguyên nhân gì vẫn cảm thấy loáng thoáng bất an, hần nghĩ nghĩ sau đó đề bút son viết lên tấu chương ba chữ: Mau trở về.

- Người đầu.

Ở trong đại điện có nội thị ở bên cạnh hầu hạ.

Nghe thấy tiếng gọi hần liền tiến lên phía trước.

- Lập tức mang tới Tây đài, nói với Phong Luân lập tức phái người tới Lạc Dương, mệnh cho Trịnh vương trở về kinh.

Không được để cho Lý Ngôn Khánh dừng lại ở Lạc Dương.

Lý Uyên không biết vì nguyên nhân gì.

Nhưng trực giác cho hần biết rằng Lý Ngôn Khánh ở Lạc Dương nhiều thêm một ngày thì càng thêm một phần nguy hiểm, lúc trước lưu đầy hần tới Lĩnh Nam đã là một sai lầm lớn, hôm nay nên đem Lý Ngôn Khánh ở lại Trường An, tuyệt đối không thể bỏ mặc, trong lòng Lý Uyên đối với Lý Ngôn Khánh vẫn yêu thích như trước.

Tuy nhiên yêu thích không có nghĩa sẽ thả cho hần tự do đi lại... dù sao Lý Ngôn Khánh cũng không phải cốt nhục của hần, một người có năng lực tài hoa bất kể đi nơi nào cũng có thể sinh sống, khiến cho hần phải sợ hãi.

Lý Uyên không muốn giết Lý Ngôn Khánh trái lại hi vọng Lý Ngôn Khánh sẽ trở thành thần tử đắc lực của đại Đường.

Nhưng mà chỉ có thể là thần tử mà thôi.

Xử lý xong chuyện này Lý Uyên trở nên mệt mỏi con gái chết quả thực là một đả kích lớn với hần, vì vậy Lý Uyên vừa nằm xuống đã nhắm mắt lại, cảnh đêm dày đặc, thành Trường An bao phủ trong bóng tối.

Ở trên đường phố phường thị thi thoảng truyền tới thanh âm vó ngựa cùng bước chân chỉnh tề... từ năm Vũ Đức dạ cấm thủy chung không bị thủ tiêu, tuy không phải ai cũng nghiêm khắc chấp hành nhưng mà hôm nay sau khi Bình Dương công chúa chết bệnh, dạ cấm theo đó mà cũng được tăng cường chưa tới giờ Hợi tất cả hai thành thị đã đóng cửa phường môn, còn lại những phường khác thì đều đóng cửa then cài ngay cả những thiếu gia ăn chơi quyền quý cũng không dám đơn giản vi phạm. Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát đi ngang nhau trên đường cười cười nói nói vô cùng nhẹ nhõm.

Tang lễ của Bình Dương công chúa đã xong, theo tang lễ đủ loại dấu hiệu cho thấy địa vị thái tử của Lý Kiến Thành càng trở nên kiên cố, rất nhiều triều thần trao đổi với hần thái độ cũng trở nên biến hóa, trước kia mấy đám đại thần đứng trung lập tựa hồ đã thiên hướng Lý Kiến Thành.

- Hoàng huynh đệ nghe người trong nội cung nói năm sau tế xuân đại điển phụ hoàng sẽ cho huynh chủ trì... Ha ha do đó chỉ sợ nhị ca đành hết hi vọng.

Lý Nguyên Cát vẻ mặt tươi cười hướng về phía Lý Kiến Thành chúc tụng.

Mà Lý Kiến Thành trong lòng dù vui mừng không thôi nhưng biểu hiện vẫn nghiêm túc:

- Tam Hồ, chứ hồ ngôn loạn ngữ, phụ hoàng đang tuổi xuân, tế thiên đại điển loại này há có thể để ta chủ trì, những lời này nếu như vào trong tai phụ hoàng thì phiền toái không cần thiết... ngày mai đệ tra một thoáng xem ai dám nói bậy.

Lý Nguyên Cát cũng chỉ mới hơi hai mươi tuổi.

Không nói đến khi còn bé nhưng từ khi khởi sự ở Thái Nguyên cho tới nay hẳn theo Lý Kiến Thành đã hơn mười năm đủ để hiểu rõ tâm tư của Lý Kiến Thành, hẳn biết rõ Lý Kiến Thành trong lòng thoải mái mới nói những lời này, tuy nhiên huynh trưởng biểu hiện tư thái đệ đệ dĩ nhiên phải phối hợp.

Vì vậy Lý Nguyên Cát vội vàng nói:

- Đệ đệ cân nhắc không chu toàn, mong hoàng huynh thứ tội... huynh trưởng yên tâm ngày mai đệ sẽ tra rõ chuyện này.

Thấy Lý Kiến Thành thỏa mãn gật đầu Lý Nguyên Cát chợt hỏi:

- Hoàng huynh Trịnh vương có phải đã đến, huynh còn có an bài gì không?

Lý Kiến Thành nói:

- Huyền Chân gửi thư nói Dương Chân đã tỏ vẻ nguyện ý quy phụ ta.

Chỉ là thanh danh của hắn quá mức vang dội quyền lực trong tay tương đối khá... Huyền Chân cho rằng Trịnh vương có thể trọng dụng nhưng không thể vô cùng trọng dụng. Ta chuẩn bị để cho hắn lên thượng thư tỉnh trước hết làm ở bộ binh, đệ cũng biết Khuất Đột Thông mặc dù biểu hiện là tay sai của ta nhưng vẫn thân cận nhị lang một chút, mỗi lần ta muốn sắp xếp chuyện hắn đều khước từ... Lý Nghiê tuy có thể thay thế được hắn nhưng tư lịch và thanh danh đều chưa đủ, chỉ có Dương Chân tuy còn trẻ tuổi nhưng có thể áp chế Khuất Đột Thông, đến lúc đó Dương Chân tiếp nhận bộ binh tướng lĩnh trong quân cũng không dị nghị gì.

Chỉ cần không cho Dương Chân chấp chưởng binh chờ thêm chút ít năm nữa ta sẽ từ từ thu lại lực lượng trong tay của hắn, một lần nữa cho hắn làm Trung Thư lệnh.

Trong lời nói có vẻ đã quyết định tương lai.

Lý Kiến Thành cũng hiểu rõ, đối với Lý Ngôn Khánh hẳn không thể không dùng nhưng không thể vô cùng trọng dụng.

Lý Nguyên Cát trong lòng cũng rất cao hứng vốn hắn còn có phần bận tâm, Lý Ngôn Khánh trở về huynh trưởng sẽ gần hắn mà xa mình, hiện tại Lý Kiến Thành xem ra vẫn tín nhiệm mình một chút, dù sao mình và Lý Kiến Thành cũng là huynh đệ ruột, hai người vừa đi vừa nói, bất tri bất giác đã tới gần Chu Tước môn.

Lý Kiến Thành khoát tay ý bảo bọn thủ hạ gõ cửa, thế nhưng mà cho dù gọi rất lâu ở trên thành vẫn im ắng giống như không có người thủ vệ vậy, Lý Nguyên Cát nhăn mày không vui:

- Hoàng huynh để đệ ra xem có chuyện gì xảy ra.

Dứt lời hắn thúc ngựa tiến lên, đi tới dưới cửa Chu Tước môn liền cao giọng hét lên:

- Ta chính là Tề vương, theo thái tử hồi cung, mau chóng mở cửa ra.

Ở trên cung thành vẫn như trước không có người đáp lại.

Đúng lúc Lý Nguyên Cát nhịn không được thì hai tiếng trầm trọng vang lên, cánh cửa từ từ khai mở.

Cửa mở nhưng không có nghĩa Lý Nguyên Cát bỏ qua chuyện này, đường đường là Tề vương, còn có đương kim thái tử bị ngăn cách với bên ngoài đúng là mất mặt, thủ vệ Chu Tước môn không thể tha thứ, quân sĩ ở đây phải toàn bộ chém giết, nghĩ tới đây Lý Nguyên Cát thúc ngựa tiến tới.

869. Chương 20: Biến Ở Chu Tước Môn.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Hắn một bên hướng về phía cửa cung miệng lại chửi bới, đúng vào lúc này ở trên thành Chu tước môn đèn đuốc sáng trưng, Lý Nguyên Cát khẽ giật mình, vừa muốn ngẩng đầu thì thấy từ phía sau cửa cung truyền tới một tiếng rống to:

- Nguyên Cát tiểu nhi tới đây.

Một con khoái mã từ phía sau Chu Tước môn lao ra, ngồi trên đó là một viên đại tướng, trong tay là mã giáo hàn quang lóng lánh, Lý Nguyên Cát càng hoảng sợ đầu óc trở nên mơ hồ.

Vấn đề này phát sinh quá mức đột ngột quá quý dị hắn không kịp phản ứng thì viên đại tướng kia đã tới trước mặt, mã giáo đâm ra mang theo một luồng duệ phong, Lý Nguyên Cát hai mắt trừng lớn, đầu óc trống rỗng.

Hắn bị sợ làm cho choáng váng.

Đây chính là Trường An!

Đây là Chu Tước môn có người dám giết ta.

Chỉ nghe phập một tiếng, mã giáo đã xuyên qua ngực của Lý Nguyên Cát, mà Lý Nguyên Cát thậm chí không có động tác trốn tránh, cứ như vậy trở mặt nhìn mã giáo đâm vào mình, đồng thời hắn cũng nhìn rõ viên đại tướng này là đại tướng Thiên Sách phủ, Trình Tri Tiết, nhị ca huynh muốn tạo phản sao?

Đây cũng là ý niệm cuối cùng hiện ra trong đầu của Lý Nguyên Cát, Trình Giảo Kim mang theo khuôn mặt dữ tợn dùng lực vung mã giáo, quăng thi thể của Lý Nguyên Cát ra khỏi ngựa:

- Lý Kiến Thành, người ghen ghét hiền tài giết hại tay chân, có mặt mũi nào mà làm thái tử?

Trình Giảo Kim quát lên một tiếng chói tai, hai bên Chu Tước môn liền xông ra một đạo nhân mã.

Lý Thế Dân thân mặc kim giáp, như hung thần ác sát tiến về phía Lý Kiến Thành.

Mà ở bên cạnh là một viên đại tướng mang thiết chùy như là hổ lạc bầy dê, song chùy tung bay, giết không ít cận vệ của Lý Kiến Thành.

Lý Kiến Thành nhìn thấy rõ ràng viên đại tướng dùng thiết chùy kia chính là mãnh tướng dưới trướng của tam đệ Lý Huyền Phách, Lương Sư Thái.

Sự tình phát sinh quá nhanh quá mức đột nhiên, trước đây Lý Kiến Thành đã cân nhắc qua đủ loại khả năng, thậm chí kể cả Lý Thế Dân xếp đặt kế vu hãm mình nhưng không ngờ Lý Thế Dân lại làm thủ đoạn kiên quyết như vậy trong đầu của hắn chỉ có một ý niệm: Nhị lang điên rồi.

Ở Long Khánh phường có một tòa trúc lâu cao bảy tầng gọi là Triệu Nam các, theo độ cao mà nói có thể bài danh một trong mười kiến trúc cao nhất ở Trường An.

Tuy nhiên tác dụng của nó chính là nơi chơi đùa của đám người Bùi Thúc Vân, Trương Tôn Vô Cấu và Mao Tiểu Niệm, ở đây có thể nhìn thấy tận phong tình ở Trường An, tất cả mọi người đều biết rõ, cái gọi là Triệu Nam là hi vọng Lĩnh Nam Hà Nam vương Lý Ngôn Khánh sớm ngày trở về, bất kể Lý Uyên hay những người khác đối với chuyện này cũng không có bất kỳ ý kiến gì.

Nhưng lúc này ngồi ở Triệu Nam trúc lâu không phải là đám người Bùi Thúc Vân, Trương Tôn Vô Cấu hay Mao Tiểu Niệm.

Sài Hiếu Hòa hướng về phía Chu Tước môn nhìn lại, đôi mắt hiện ra vài phần thâm lãnh.

- Văn Ngọc Đông và Long Khởi đã chuẩn bị xong chưa?

- Bẩm Sài lão Văn hộ pháp cùng với Long hộ pháp đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ cần Triệu Nam lửa cháy bọn họ sẽ lập tức hành động.

- Mấy vị phu nhân và thế tử có an toàn?

- Trước khi trời tối ba vị phu nhân và thế tử đã từ Trường Hưng môn bí mật rời đi, đoán chừng hiện tại đã tới Đồng Quan rồi.

- Rất tốt.

Sài Hiếu Hòa gật đầu, sau đó dừng mắt ở phía hoàng thành.

Trên mặt hắn không có biểu tình gì nhưng trong lòng lại vạn phần khiếp sợ.

Vương gia quả nhiên đoán không sai, Tần vương hôm nay đâm lao phải theo lao, đập nổi chìm thuyền, mạo hiểm một phen, chỉ tiếc trận này thắng lợi đến tột cùng là rơi vào tay ai giờ cũng không rõ ràng lắm. Sài Hiếu Hòa cũng nhận được thủ lệnh của Lý Ngôn Khánh, mệnh cho hắn đảo loạn Trường An... Nhưng Lý Ngôn Khánh ở sau sẽ làm gì, Sài Hiếu Hòa cũng không rõ ràng lắm nhưng Sài Hiếu Hòa tin tưởng, thắng lợi cuối cùng nhất định thuộc về chúa công nhà mình, không vì điều gì khác ngoài việc Lý Ngôn Khánh có nhiều tính toán, có thể nhìn thấy kết cục.

Lý Ngôn Khánh trước sau sắp xếp Liễu Hanh, Trịnh Đại Bưu vào trong quân đảm nhiệm chức thủ bị Trường Hưng môn, mà Văn Ngọc Đông cùng Long Khởi cũng đã làm cấm quân, tính toán nhiều như vậy chúa công làm sao không thắng cho được? Tuy Lý Ngôn Khánh mấy năm nay không trở về Trường An nhưng thực tế thì sao Lý Ngôn Khánh đối với Trường An nắm giữ chưa bao giờ buông lỏng, chỉ cần qua đêm nay mọi chuyện sẽ rõ ràng....

Lý Thế Dân trong tay cầm trường sào, hùng hổ đánh về phía Lý Kiến Thành, Lý Kiến Thành cuối cùng cũng tỉnh táo lại: Lý Thế Dân muốn giết hắn.

- Ngăn hắn lại.

Lý Kiến Thành khàn giọng gầm rú luống cuống tay chân muốn lấy binh khí nhưng hắn đã quên, hắn chủ trì tang lễ ngoại trừ một thanh bội kiếm thì không mang bất kỳ vũ khí gì theo, đông cung cận vệ tuy lợi hại nhưng vẫn đề phát sinh đột ngột nên không kịp phản ứng, đội ngũ cũng bị tách ra.

Binh mã trong tay Lý Thế Dân ngoại trừ tinh nhuệ của Thiên Sách phủ còn là tinh nhuệ của Mãnh hổ cận vệ của Lý Huyền Phách, hai chi đội ngũ này thân kinh bách chiến, so với đông cung cận vệ thì cao minh hơn rất nhiều.

Lý Kiến Thành từ năm Vũ Đức thứ ba đã rời khỏi chiến trường trở về Trường An, mà Huyền Giáp thiên binh cùng với Mãnh Hổ cận vệ mấy năm nay không ngừng chinh phạt, đặc biệt là Mãnh Hổ cận vệ của Lý Huyền Phách tất cả đều là sĩ tốt tinh nhuệ nguyên một đám thân hình cao lớn cường tráng hữu lực, đáng sợ hơn là bọn họ có một dũng khí bỏ mạng, cận vệ sống sung sướng an nhàn ở Đông cung không thể so sánh được.

Chỉ trong chốc lát cận vệ Đông cung đã tán loạn.

- Thái tử đi mau.

Vài tên cận vệ liều chết ngăn cản Lý Thế Dân, lớn tiếng la lên.

Lý Kiến Thành cũng có phản ứng: Đúng thế ta ở nơi này dây dưa với nhị lang làm gì?

Chỉ thấy hắn khàn giọng quát:

- Ngăn phản tặc lại cho ta.

Nói xong Lý Kiến Thành liền thúc ngựa rời đi.

Đúng như Lý Ngôn Khánh đã từng nói chuyện tới bây giờ Lý Thế Dân đâm lao phải theo lao... Lý Uyên đem tang lễ công chúa giao cho Lý Kiến Thành cử hành đồng nghĩa với truyền ra ngoài một tín hiệu xác minh Lý Kiến Thành sẽ là người thừa kế ta, cái này không thay đổi, Lý Kiến Thành sẽ trở thành hoàng đế Lý Thế Dân thế thâm rồi.

Với tư cách là người tranh đoạt ngôi vị thái tử, Lý Thế Dân rất rõ ràng một khi Lý Kiến Thành đăng cơ tất sẽ tính sổ với hắn, dù Lý Kiến Thành tính tình khoan hậu nhưng cũng không dễ dàng cho một người tranh giành ngôi vị hoàng đế với mình được tiêu dao khoái hoạt, Lý Thế Dân cũng biết Lý Uyên đã nghĩ đường lui cho hắn nhưng cho dù như vậy thì thế nào Lý Kiến Thành đã trở thành hoàng đế thì việc giết hắn dễ như trở bàn tay, huống chi người ủng hộ sau lưng Lý Thế Dân cũng không cho phép hắn làm như vậy.

870. Chương 21: Giết Huynh.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Lý Kiến Thành có lẽ sẽ buông tha cho Lý Thế Dân nhưng mà những người ủng hộ Lý Thế Dân đối phó với Lý Kiến Thành sẽ kết cục thế nào?

Cho nên khi Lý Kiến Thành tiến tới chủ trì tang lễ, Thiên Sách phủ cũng lặng lẽ phát ra từng đạo chỉ lệnh.

Lý Thế Dân tốt xấu gì cũng ở Trường An làm việc nhiều năm, mà ở trong quân cũng có thế lực, môn thủ Chu Tước môn Thường Hà trên danh nghĩa là thủ vệ Đông cung nhưng sớm đã bị Lý Thế Dân mua chuộc trở thành một con cờ của hắn, Lý Thế Dân biết rõ nếu như không hành động chắc chắn mình sẽ chết không yên lành.

Đã như vậy chỉ có thể mạo hiểm... đồng thời Lý Thế Dân mật lệnh cho Khuất Đột Thông ở Lạc Dương giam Lý Ngồn Khánh lại, nếu như Lý Ngồn Khánh phản kháng có thể giết chết tại chỗ, tất cả sau khi đã sắp xếp thỏa đáng hắn liền triệu tập binh mã, mắt thấy đại sự sắp thành Lý Thế Dân dĩ nhiên không thể đơn giản cho Lý Kiến Thành chạy trốn, nếu như Lý Kiến Thành chạy trốn thì hắn cũng xong đời.

- Thái tử mưu đồ bí mật tạo phản bốn vương phụng chỉ tru diệt, đông cung cận vệ lập tức đầu hàng nếu không giết bắt luận tội.

Lý Thế Dân nghiêm nghị quát làm cho cận vệ Đông cung do dự.

Dù sao nơi này cũng là Trường An, là đế đô... Lý Thế Dân thân là hoàng tử làm sao có khả năng tạo phản, khả năng duy nhất là Tần vương nhận được sắc lệnh của hoàng thượng tới đây tru sát Lý Kiến Thành.

Lý Kiến Thành cũng đỏ mắt:

- Đừng nghe phản tặc tà thuyết mê người, hắn...

Lời còn chưa thốt ra thì chỉ thấy dây cung vang lên.

Trình Giáo Kim sau khi từ cửa lao ra chém giết Lý Nguyên Cát thấy Lý Kiến Thành chạy trốn vội vàng nhặt cung tên một mũi tên bắn ra, Lý Kiến Thành sống an nhàn nhiều năm, thuật cưỡi ngựa bắn cung đã sớm bỏ qua một bên.

Hắn cảm thấy mũi tên bay tới tuy nhiên đã chấp chỉ nghe phập một tiếng, mũi tên nhọn đã cắm lên trên vai của hắn, Lý Kiến Thành cũng không mặc áo giáp mũi tên nhọn chui vào trong vai, chỉ thấy hắn hét thảm một tiếng, từ trên lưng ngựa rơi xuống, cùng lúc đó Lý Thế Dân đã xông qua vòng vây phi tới trước mặt Lý Kiến Thành.

Lý Kiến Thành sau khi ngã xuống ngựa, định đứng lên khỏi mặt đất, chưa đợi hắn đứng vững, mã sào trong tay của Lý Thế Dân đã vung tới trước mặt:

- Nhị lang, ngươi giết ta...

Lý Kiến Thành đến chết cũng không thể tin nổi, em ruột của hắn lại có thể hung ác như thế.

Trường giáo xuyên qua ngực, Lý Kiến Thành trừng lớn hai mắt, trong mắt vẫn toát ra một vẻ khó tin, mà Lý Thế Dân thì ánh mắt, trường sào vung một cái, đem thi thể của Lý Kiến Thành vung xuống mặt đất, tuy nhiên thời khắc này hắn không có nhiều sung sướng. Trong đầu hắn không tự giác hiện lên đủ loại tình cảm... mệnh mông trên thảo nguyên... Lý Kiến Thành ôm hắn, cưỡi ngựa rong ruổi... Huynh trưởng, đừng

trách đệ, chỉ trách đệ và huynh ở trong nhà đế vương. Hổ quang lóe lên, Lý Thế Dân từ từ thu hồi trường sào.

Lúc này Lương Sư Thái cũng thúc chùy tới gần, nhìn thấy dáng vẻ này của Lý Thế Dân, hần nhin không được mà ngậm miệng lại lặng yên một bên quan sát.

- Theo ta về cung Thái Cực cứu giá.

Sau thương cảm ngăn ngui Lý Thế Dân cũng đã thanh tỉnh lại, hần thuận tay xóa đi nước mắt ở trên khuôn mặt, trường sào giơ lên cao nghiêm nghị hô, cận vệ đông cung chết thì đã chết, hàng thì đã hàng, đình chỉ chống cự.

Lý Thế Dân mệnh cho Trình Giảo Kim thu thập tàn cuộc, hần mang theo binh mã dọc theo hoàng thành nhanh chóng lao đi.

Tuy nhiên không ai phát hiện, sau khi Chu Tước môn chấm dứt không lâu, Long Khánh phường nổi lên ánh lửa hừng hực...

Tiến vào Thừa Thiên môn chính là cung Thái Cực, Chu Tước môn phát sinh biến cố đột ngột nhưng cũng chấm dứt nhanh chóng, thế nhưng những quân coi giữ nơi khác không nhận được tin tức, Lý Thế Dân lúc này tràn ngập vui sướng, quan thủ bị Thừa Thiên môn chính là Tam đệ Triệu vương của hần cùng chúng đại tướng Hầu Quân Tập.

Về phần lai lịch của Hầu Quân Tập Lý Thế Dân cũng biết một chút, nghe nói Hầu Quân Tập chính là đại tướng dưới trướng Đậu Kiến Đức, Đậu Kiến Đức sau khi bị giết Hầu Quân Tập chạy về quê quán không ngờ lại bị Lý Huyền Phách bắt làm tù binh, làm thủ hạ cho Lý Huyền Phách mấy năm nay lập nhiều chiến công cho nên Lý Thế Dân phát động biến ở Chu Tước môn dĩ nhiên là được Lý Huyền Phách cho phép.

Nếu không chỉ bằng vào lực lượng của Thiên Sách phủ Lý Thế Dân chưa hần dám hành động, cộng thêm Lý Huyền Phách dĩ nhiên hần yên lòng. Lý Huyền Phách tay cầm cầm quân Trường An, khống chế Bắc Nha, nếu như không có Lý Huyền Phách phối hợp thành cầm quân trong thành cũng không có khả năng bây giờ vẫn chưa có động tĩnh, dù sao thái tử và Tam Hồ đều đã chết phụ hoàng cũng chỉ có một đường thiên vị.

Chuyện cho tới bây giờ Lý Thế Dân biết rằng mình không có đường lui.

Lý Uyên nếu như không thiên vị thì người kế tiếp không may chính là hần.

Hần đã quyết tâm giết huynh trưởng và tứ đệ của mình thì cho dù là cha ruột cũng không thể ngăn cản đường đi của hần, nghĩ tới đây trong lòng của Lý Thế Dân cảm thấy vui vẻ, bị Lý Uyên áp chế nhiều năm uất ức này bây giờ đã tan thành mây khói, Thừa Thiên Môn đã ở phía xa xa Lý Thế Dân thúc ngựa tới dưới thành lại phát hiện ra cửa cung đóng chặt, theo đạo lý mà nói tam lang phải đem cửa cung mở ra mới phải, tại sao bây giờ lại không mở, trong lòng sinh ra một điểm không hay, Lý Thế Dân bước lên phía trước hét to:

- Tam lang ở đâu, mau đốt lửa lên.

Theo ngọn lửa Lý Thế Dân cao giọng hô, thân ảnh của Lý Huyền Phách xuất hiện trên thành.

Chỉ thấy Lý Huyền Phách mặc nhung trang đầu đội nón sư tử, người mặc hoàng kim giáp tay cầm bội kiếm, hướng về phía dưới thành nhìn ra:

- Nhị ca.

- Tam lang đệ còn không mau mở cửa.

Lý Huyền Phách nhẹ giọng thở dài:

- Thái tử và Tam Hồ đâu?

- Sao

Lý Thế Dân ngạc nhiên nhìn Lý Huyền Phách”

- Tam lang đệ đang nói gì vậy?

Lý Huyền Phách lộ ra vẻ đau thương nhẹ nhàng lắc đầu:

- Nhị ca không ngờ huynh thật sự lại phát điên như vậy thừa dịp tam tỷ hạ táng khởi binh tạo phản... nhị ca huynh để cho đệ phải thất vọng rồi, huynh tại sao có thể làm như vậy? Đại ca và Tam Hồ dù có chỗ không đúng nhưng huynh cũng không thể... nghe theo đệ mau xuống ngựa buông binh khí xuống theo đệ tiến về phía phụ hoàng thỉnh tội, đệ nguyện bảo đảm tính mệnh của huynh không đáng lo.

Lý Thế Dân giật nảy mình:

- Tam lang đệ nói bậy bạ gì đó?

- Nhị ca lúc huynh mượn binh của đệ cũng không có nói là muốn tạo phản nếu không phải Lương Sư Thái tới đây nắm bảo thì đệ suýt nữa.. nhị ca huynh mau buông binh khí xuống nếu không đừng trách đệ ngoan tâm thủ lật.

Đầu óc vang lên ông ông Lý Thế Dân lúc này trần ngập kinh ngạc.

Thanh niên trước mặt hẳn chính là người mở miệng một tiếng nhị ca hai tiếng nhị ca sao?

871. Chương 22: Lý Thế Dân Chết!

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Trên đời này sợ nhất là những người ỷ thế, không ngờ mình với phụ thân bất hòa, quyết tâm giết chết Lý Kiến Thành Lý Nguyên Cát lại không ngờ được Lý Huyền Phách ở sau lưng thiết kế hại mình. Tuy nhiên huynh đệ này của mình đúng là giỏi nhện... Lý Thế Dân thậm chí còn không biết Lý Huyền Phách khi nào thì bắt đầu, nghĩ tới đây Lý Thế Dân nhện cười không được, hẳn liếc xung quanh thì phát hiện không thấy bóng dáng Lương Sư Đô đâu.

- Tam lang, hảo thủ đoạn hảo thủ đoạn!

- Nhị ca đệ nói lần cuối, lập tức xuống ngựa nếu không đừng trách tiểu đệ.

- Tam lang tam lang à, ta vẫn cho rằng đệ không có dã tâm chỉ biết chiến sự vũ si... ha ha không ngờ trong rất nhiều huynh đệ bên trong đệ mới là người lợi hại nhất, tuy nhiên tam lang, đệ muốn làm ngư ông đắc lợi cũng không dễ dàng vậy đâu.

Lý Thế Dân đột nhiên rút một cây pháo trong người ra nhanh chóng nhen nhóm chỉ nghe ầm ầm ba tiếng nổ, từ ông trúc bay lên ba luồng pháo hoa tới tận chân trời. Tần Quỳnh ở phía xa xa nhận được tín hiệu lên cất tiếng:

- Các huynh đệ theo ta đi.

Lý Thế Dân biết rõ muốn xông vào Thừa Thiên môn thì không thể, cũng may Chu Tước môn vẫn còn trong tầm khống chế của hắn, mình xông ra Chu Tước môn sau khi tụ hợp với Tần Quỳnh rồi tính tiếp.

- Nhị ca cho tới bây giờ huynh còn muốn đi sao?

Lý Huyền Phách ở trên đầu thành đột nhiên quát lớn một tiếng chói tai;

- Ai lấy thủ cấp phản tặc cho ta?

Lời còn chưa dứt chỉ thấy ở trong đám Huyền Giáp thiên binh xông ra hai con kỵ mã, hai kỵ sĩ mặc khôi giáp màu đen phía trên đeo mặt nạ bảo hộ, một người cầm sào một người cầm đại đao, lao tới bên cạnh Lý Thế Dân. Người cầm sào đánh về phía thân binh của Lý Thế Dân, mà tên còn lại thì vung đại đao hung dữ bổ về phía Lý Thế Dân:

- Lý Thế Dân còn nhớ Tiết Nhân Cao không?

- Tiết Nhân Cao?

Lý Thế Dân thoáng kinh ngạc, đây không phải là con của Tiết Cử sao, năm đó sau khi Tiết Cử chết Tiết Nhân Cao đã tự lập vương bị Lý Thế Dân đánh bại hạ lạc không rõ tại sao bây giờ hắn lại đầu phục Lý Huyền Phách?

Lại nói tiếp, Lý Huyền Phách từ lúc Lý Uyên đóng đô ở Quan Trung lập Lý Kiến Thành làm thái tử hẳn thuận phục rồi sao? Minh tính muôn vàn không ngờ lại tiện nghi cho lão tam.

Nghĩ tới đây Lý Thế Dân đã mất đi ý niệm chống cự.

Hắn quay người trở lại, đưa mắt nhìn thân ảnh gầy nhỏ trên Thừa Thiên môn, trong nhất thời đầu óc trống rỗng: Lão tam đệ thật sự thắng sao? Đại dao vung ra, một luồng huyết quang sụp đổ.

Đúng lúc đầu của Lý Thế Dân bay lên không trung thì ở trong hoàng thành ánh lửa ngập trời, tiếng kêu nổi lên bốn phía.

Đứng ở trên thành của Thiên Môn cung, Lý Huyền Phách ngay ngăn cả người, hắn cũng bất chấp Lý Thế Dân chết hay sống, quỳ người bước vào trong nội thành đưa mắt nhìn ra xa.

Sau khi nhìn Lý Huyền Phách lập tức chấn động.

Màn đêm trong thành Lạc Dương đặc biệt yên lặng, các đại phường đã đóng cửa Khuất Đột Thông từ trong mơ bình tĩnh dậy, hắn xoay người ngồi dậy ungổ một cốc nước lớn mới trấn định tâm thần.

Vừa rồi hắn nằm mơ thấy Dương Kiên mơ thấy Dương Quảng chỉ vào mũi của hắn mà chửi ầm lên, mắng hắn là tội nhân đại Tù là đồ bất trung bất hiếu, rất nhiều đồng đội của hắn cũng máu me đầy mình cũng xuất hiện ở trước mặt hắn... có Tân Thế Hùng, có Mạch Tử Trọng nguyên một đám đánh về phía hắn, giống như muốn cướp đi tính mạng của hắn.

Khuất Đột Thông dùng sức chà xát khuôn mặt khoác áo lên rời khỏi phòng ngủ.

Dựa theo hành lang hắn chẳng có mục đích đi tới cửa ra vào một gian phòng thấy ánh đèn trong phòng chớp động hắn liền tiến lên gõ cửa:

- Cha sao cha còn chưa ngủ?

Cửa phòng mở ra một trung niên nam tử ngạc nhiên nhìn Khuất Đột Thông mà hỏi.

Trung niên nam tử này khoảng bốn mươi tuổi, tướng mạo hùng vĩ, có phần nho nhã.

Hắn tên là Khuất Đột Thọ là con trai trưởng của Khuất Đột Thông.

Nói tới Khuất Đột Thông phụ tử thì phải nói đến một câu chuyện nhỏ.

Khi đó Lý Uyên khởi binh bình khi tới Hà Đông, Khuất Đột Thông suất bộ chống cự bị Lý Uyên vây quanh.

Chủ soái của Lý Đường là Đậu Tông mệnh cho Khuất Đột Thọ tới chiêu hàng nhưng Khuất Đột Thông không chịu hàng nói là từ nay về sau không liên quan tới Khuất Đột Thọ nữa, cuối cùng hắn hạ lệnh bắn tên Khuất Đột Thọ, buồn cười chính là không bao lâu sau Khuất Đột Thông lại suất bộ đầu hàng Lý Đường, trở thành thần tử Lý Đường.

Mà phụ tá của Khuất Đột Thông Nghiêu Quân Tổ về sau lại tiến về phía Nam Dương phụ tá Tiêu thái hậu, bảo tồn danh tiếng trung nghĩa.

Khuất Đột Thông sau khi quy Đường liền đảm nhiệm binh bộ thượng thư.

Sau khi Lạc Dương bị cáo phá, Khuất Đột Thông đã đóng ở Lạc Dương làm tổng lĩnh chiến sự sông Lạc, uy hiếp sĩ mã Sơn Đông, hắn là thần tử của Lý Uyên, bộ hạ của Lý Kiến Thành.

Nhưng sau khi Lý Thế Dân quật khởi Khuất Đột Thông lại quy phụ Lý Thế Dân, trở thành cánh tay đắc lực của Lý Thế Dân.

Khuất Đột Thông tiến vào trong gian phòng, thấy trên thư án bày đầy sách vở thì hỏi:

- Con vẫn đọc sách sao?

- Con ngủ không được.

- Ta cũng ngủ không được.

Khuất Đột Thông ngồi xuống nói khẽ:

- Cũng không biết tại sao nhưng mí mắt của ta nháy không ngừng trong lòng cảm thấy bất an.

- Có phải là vì Trịnh vương?

Khuất Đột Thọ rót cho Khuất Đột Thông một chén rượu rồi ngồi xuống ở bên cạnh:

- Đúng thế Tần vương mật lệnh cho ta diệt trừ Trịnh vương nhưng ta cảm thấy không quá an tâm.

- Con cũng biết Trịnh vương không phải là người bình thường, hẳn chẳng những là chất nhi của hoàng thượng mà còn là thanh lưu tông sư, nếu như ta giết hẳn đi chỉ sợ sau này cũng khó dừng chân ở trong triều, nhưng nếu như không giết hẳn thì Tần vương chỉ sợ cũng không dễ yên, bệ hạ đã quyết tâm lập thái tử, nhưng mà...

Khuất Đột Thông rất rõ tình cảnh xấu hổ của mình trước mắt.

Hắn với tư cách là hàng thần từng làm việc dưới trướng của Lý Kiến Thành, theo quan hệ mà nói khi Lý Kiến Thành đốc chiến Hà Đông hai người đã xác minh quan hệ chính phụ nhưng về sau Lý Thế Dân quật khởi Khuất Đột Thông lại quy phục Tần vương, hoặc nói cách khác là phản bội Lý Kiến Thành. Lý Kiến Thành mấy lần muốn kéo hẳn lại tuy nhiên Khuất Đột Thông lại lấy cớ tuyệt, Lý Kiến Thành tương lai leo lên ngôi vị hoàng đế làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho Khuất Đột Thông, thậm chí Lý Thế Dân cũng không có khả năng đơn giản buông tha cho Khuất Đột Thông.

Dù sao Khuất Đột Thông cũng là nhị thần, nếu như theo lời nói trong Tam Quốc Diễn Nghĩa của Lý Ngôn Khánh thì hẳn là gia nô ba họ căn bản không đáng tin nhiệm. Cho nên Khuất Đột Thông ngoài mặt thì phong quang nhưng bên trong thì âm đạm, hẳn biết Lý Thế Dân muốn làm gì, vấn đề là hẳn có nên phục tùng theo không.

872. Chương 23: Khuất Đột Thông Giao Hồ Phù.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Lý Thế Dân thành công thì cũng may nhưng hẳn nếu như thất bại thì Khuất Đột Thông có thể sẽ gặp họa diệt môn, đến lúc đó thiên hạ to lớn chỉ sợ hẳn cũng không có đất dung thân, nhưng nếu không đi theo Lý Thế Dân thì nên phải làm sao cho phải, loại mâu thuẫn tâm lý này khiến cho hẳn tâm phiền ý loạn, hai đứa con trai của hẳn thứ tử không ở Lạc Dương, hẳn chỉ muốn tìm Khuất Đột Thọ thổ lộ ho hết nỗi lòng. Khuất Đột Thọ là một con một sách nói thật Khuất Đột Thông cũng không nguyên ý nói chuyện với hẳn.

Một mặt bởi vì Khuất Đột Thọ nói chuyện rất cố sức, một mặt khác là vì năm đó ở Hà Đông, hẳn dùng tên bắn Khuất Đột Thọ trong lòng vẫn áy náy vô cùng. Nhưng hiện tại hẳn biết trao đổi cùng ai ngoại trừ Khuất Đột Thọ?

Khuất Đột Thọ gãi đầu đột nhiên nói:

- Cha bây giờ chúng ta có con đường khác không?

- Đúng thế chúng ta còn con đường khác sao?

- Bên con sắp xếp xong xuôi rồi chứ?

- Phụ thân yên tâm đều đã an bài thỏa đáng... toàn bộ là bộ hạ cũ của cha, không có ai khác, ngày mai Trịnh vương đến chỉ cần tiến vào cung thành là có thể động thủ, cam đoan không sơ hở chút nào.

- Đừng vội ra tay, Trịnh vương thông minh đến lúc đó nếu không chống cự thì giam hẳn vào Tây uyển.

Trịnh vương dù sao cũng là tôn thất, giết hẳn sẽ mang theo động tĩnh rất lớn.

Trước hết hãy nhốt hấn lại sau đó giao cho Tần vương xử lý, cho dù Tần vương không thể thành công thì ta và con vẫn có thể có đường lui.

Khuất Đột Thọ nghĩ nghĩ gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

- Đi ngủ sớm đi hôm nay trời cũng sắp sáng rồi.

Khuất Đột Thông nói xong đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Khuất Đột Thọ tiễn Khuất Đột Thông đi ra ngoài phụ tử hai người nhìn nhau từ trong mắt đối phương nhận ra nồng đậm sầu lo ở trong đó, có tời mới biết chuyện này kết quả sẽ thế nào, Khuất Đột Thông đứng lúc đang chuẩn bị về phòng thì đột nhiên truyền tới một tiếng nổ mạn long trời lở đất.

Trong bóng đêm yên tĩnh tiếng nổ quanh quẩn trời xanh hồi lâu không thôi, đứng ở hành lang có thể nhìn thấy được khói đặc cuồn cuộn Khuất Đột Thông chưa kịp phản ứng thì một hồi tiếng kêu từ tiền viện đã truyền đến.

Sắc mặt của phụ tử Khuất Đột Thông trở nên biến đổi hai người nhìn nhau, hồi lâu sau Khuất Đột Thọ trở về phòng, cầm lấy một thanh trường đao đi tới.

- Cha chuyện gì đã xảy ra?

- Cha cũng không rõ lắm...

Khuất Đột Thông mặc dù kinh nghiệm sa trường phong phú nhưng dù sao tuổi tác cũng gần tới thất tuần.

Biến cố bất thành linh làm cho hấn phản ứng không kịp thoát cái đã gây ngốc cả người.

Ở tiền viện tiếng người la hét ngày càng gần, thỉnh thoảng lại có tiếng binh khí va chạm, Khuất Đột Thông đột nhiên dựng người lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Đi xem xem là tên nào ăn hết tim gấu gan báo dám ở quý phủ náo loạn.

Nói xong hấn nhanh chóng như lưu tinh đi về phía tiền viện, Khuất Đột Thọ thì theo sát sau lưng hấn.

- Đại nhân không hay rồi.

Ở từ phía rất xa chạy đến hơn mười thân binh:

- Đại nhân không biết người phương nào đã làm sụp đổ tường viện, giết tuần phủ đại nhân, tiền viện không ngăn cản nổi, mong đại nhân chạy ra nếu không chỉ sợ không còn kịp nữa.

- Có bao nhiêu phỉ tặc?

- Không rõ ràng lắm trong hỗn loạn tất cả đều mặc áo trắng không biết là bao nhiêu phỉ tặc.

- Phỉ tặc áo trắng?

Khuất Đột Thông thật nghĩ không ra đây là thần thánh phương nào tuy nhiên phía trước đã không cản nổi thì hấn đi qua cũng không có ý nghĩa gì.

Khuất Đột Thông vội vàng nói:

- Đi từ cửa sau.. chúng ta lập tức rút lui về phía cung thành, phỉ tặc tuy thanh thế lớn nhưng dù sao nơi này cũng là Lạc Dương, Đẩu tướng quân hôm nay đóng ở tường thành, chúng ta lập tức lui lại.

Đám thân binh của Khuất Đột Thông không có ý kiến gì che chở cho Khuất Đột Thông chật vật lui lại, từ cửa sau phủ đệ đi ra.

Chỗ ở của Khuất Đột Thông ở bên bờ Lạc Thủy, dọc theo Lạc Thủy tiến lên ước chừng một nén nhang, có thể tới bên ngoài Ứng Thiên môn, hơn nữa ven bờ Lạc Thủy còn có binh lính tuần tra, có thể cung cấp trợ giúp hữu hiệu.

Tuy nhiên Khuất Đột Thông từ bờ sông rút lui lập tức cảm thấy không ổn, hấn đi xuống thì nhìn thấy rõ ràng có một đám quân sĩ tuần tra tiến tới, mà thượng thư phủ phát ra động tĩnh lớn như vậy Lạc Dương vẫn im ắng thì thật bất thường, tiến tới phía trước Khuất Đột Thông đột nhiên dừng bước:

- Cha tại sao không đi?

Khuất Đột Thọ nghi hoặc nhìn Khu không hiểu tại sao phụ thân lại dừng lại.

- Vứt bỏ những bó đuốc lại.

Đừng nói là những gia binh ngay cả Khuất Đột Thọ cũng không hiểu Khuất Đột Thông tại sao đột nhiên nói như vậy.

Tuy nhiên Khuất Đột Thông cũng không giải thích, mà nhìn bốn phía đột nhiên nói:

- Trịnh vương thiên tuế đã đến tại sao lại còn ẩn nấp?

- Cha cha nói gì vậy.

Khuất Đột Thọ đột nhiên sợ hãi nói.

Lời nói còn chưa dứt sở trong cánh rừng thưa cách đó không xa đột nhiên đèn đuốc sáng trưng.

Ở hai bên bờ sông tuôn ra vô số quân sĩ, ánh lửa chiếu xuống, hai gã đáng người vạm vỡ, tay nắm một con ngựa đi ra.

Người ngồi ngay ngắn phía trước mình mặc thanh sam, lộ ra vẻ văn nhược chi khí.

- Khuất Đột đại tướng quân, từ khi chia tay đến giờ tướng quân vẫn khỏe chứ?

- Lý Ngôn Khánh.

Khuất Đột Thọ thốt lên, trong mắt hiện ra vẻ không tưởng tượng nổi.

Lần đầu tiên hắn gặp Lý Ngôn Khánh là ở Lạc Dương, hiện tại tướng mạo của Lý Ngôn Khánh cũng không có biến đổi quá lớn, Lĩnh nam gió biển khiến cho hắn so với năm đó đen hơn một chút, tuy nhiên lại càng khiến hắn tỏ ra trầm ổn. Vấn đề là Lý Ngôn Khánh không phải còn ở Yến Sư sao? Tại sao lại ở đây?

Khuất Đột Thông bất đắc dĩ thở dài mà cười khổ:

- Thiên tuế quả nhiên tính toán không sót... chắc hẳn Đâu đại tướng quân đã giao ra binh phù?

- Ha ha còn thiếu một nửa cần Khuất Đột đại tướng quân hiệp trợ.

Binh mã Lạc Dương muốn điều động phải có hổ phù, tuy nhiên hổ phù này một nửa nằm ở trong tay của Khuất Đột Thông, một nửa nằm ở trong quân, nếu như không đủ hổ phù thì bất luận kẻ nào cũng không thể điều động binh mã.

Lý Ngôn Khánh thần thái nhìn thì thoải mái nhưng đối với chuyện xảy ra thì giống như không để trong lòng.

- Cha..

Khuất Đột Thông khoát tay ý bảo Khuất Đột Thọ đừng mở miệng, hắn sâu thẳm cười nói:

- Sông Lạc chỉ có Bán Duyệt Quân, thiên tuế tuy xa cách Lạc Dương lâu năm nhưng Lạc Dương tâm vẫn hướng về thiên tuế. Trịnh vương, lão phu nguyện dâng hổ phù nhưng mong Trịnh vương có thể bỏ qua cho con ta, thế nào?

- Chuyện này thì lại càng không thể.

Lý Ngôn Khánh thu hồi vẻ tươi cười trầm giọng nói:

- Lão đại nhân chớ lo lắng bổn vương cũng không có ý hại.

Mấy năm nay lão đại nhân đối với Hà Nam vương phủ trông nom rất tốt, theo đạo lý bổn vương phải xuông ngựa đa tạ... chỉ tiếc quân tình khẩn cấp mong lão đại nhân sau khi giao ra hổ phù có thể an tâm ở trong phủ nghỉ ngơi, có lẽ không bao lâu nữa thế cục sẽ vững vàng.

873. Chương 24: Diêu Ý Xuất Binh.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Người nếu giao ra hổ phù, ta sẽ bảo vệ tính mạng của đại nhân, nhưng nếu như không giao ra hổ phù, ta sẽ giết người rồi lấy.

Dưới tình huống như vậy Khuất Đột Thông không có lựa chọn nào khác, hắn thở dài một tiếng rồi gỡ sợi dây chuyền xuống, lộ ra nửa miếng hổ phù, hắn run run tiến lên, hai tay trình lên, Hùng Khoát Hải tiến lên phía trước nhận hổ phù, quay lại giao cho Lý Ngôn Khánh. Lý Ngôn Khánh tắc thì lấy trong người ra nửa miếng hổ phù khác trầm giọng quát:

- Liễu Thanh, Hám Lăng.

- Có thần.

Các người cầm hổ phù lấp tức đi Hùng Châu.

Mệnh cho Diêu Ý lập tức khởi hành, cần phải vào giữa trưa mai nắm được Đồng Quan, một khi nắm được phải lập tức để hắn làm thái độ nghi binh với Trường An.

Liễu Thanh cùng với Hám Lăng hai người khom tay tuân mệnh, sớm đã có quân sĩ dắt ngựa hai người trở mình lên trên ngựa mà rời đi. Lạc thủy chảy róc rách phát ra thanh âm nức nở nghẹn ngào.

Ở phía xa xa, Ứng Thiên Môn tung bay, đại kỳ từ từ rơi xuống, mà đổi lại là đại kỳ có hình Kỳ Lân, trên đó viết một chữ Lý.

Gió đêm phần phật, đại kỳ bay phấp phới cơ hồ tuyên bố với tất cả người dân Lạc Dương, Ngõng công tử ngày xưa, hôm nay Trịnh vương Lý Ngôn Khánh đã giá lâm Lạc Dương.

Lý Huyền Phách tuyệt đối không ngờ kế hoạch của hắn sớm đã chuẩn bị thoả đáng không sơ hở chút nào không ngờ lại trở thành như vậy.

Một đám nội thị điên cuồng xông vào trong hậu cung, đem bảy tên hoàng tử tính cả hậu phi giết chết, sau đó phóng hỏa không để lại dấu vết gì, tùy tùng trong cung đình bị giết ở trong phòng.

Mà ngay cả nội thị trưởng, Điền Phong cũng bị người ta làm cho bị thương, những người phát hiện được thì đã hôn mê bất tỉnh.

Nghे nói Điền Phong đi Thượng Thư tỉnh Tây Đài đưa thư bị người ta đâm bị thương.

Ngay cả Điền Phong cũng không nhìn rõ mình bị người nào động thủ.

Lý Uyên tổng cộng mười bảy người con ngoại trừ người con năm Đại Nghiệp thứ mười bốn chết ở Hà Đông thì trong đêm này có tới mười người con trai bị giết, mặc dù Lý Uyên tỉnh táo cũng không tiếp nhận nổi sự thật này. Lúc Lý Huyền Phách trình báo, Lý Uyên tức giận tới mức thổ huyết, sau đó hôn mê bất tỉnh, cùng lúc đó trong thành Trường An, cũng có rung chuyển kịch liệt, phủ Trịnh vương gặp đại hỏa biến thành phế tích, sau đó tòa Long Khánh phường tụ tập rất nhiều dân chúng.

Đông thị bị tập kích nhưng mà không tìm ra bất kỳ manh mối nào, có rất nhiều biệt thự nhà cửa không rõ bị ai công kích.

Binh mã trong cấm quân không nhận được mệnh lệnh đành trơ mắt nhìn náo động, không có hành động. Lý Kiến Thành chết rồi Lý Thế Dân chết rồi Lý Nguyên Cát cũng đã chết... trong chốc lát tất cả những đầu mâu đều chỉ về phía Lý Huyền Phách, khiến cho Lý Huyền Phách cảm thấy đau đầu. Là ai, là ai đối nghịch cùng với bốn vương. Đầu óc trống rỗng hắn nổi giận lôi đình trong chính điện.

Đây không phải là chuyện bất ngờ mà là âm mưu đã có từ trước... từ trong phế tích Lý Huyền Phách tìm được hơn mười thi thể cấm quân, hắn càng không thể tin nổi cấm quân vẫn luôn ở trong tay của hắn mà lại xảy ra chuyện như vậy. Lý Huyền Phách cho dù kẻ ngu cũng đoán ra hương vị trong đó.

Vốn hắn tưởng rằng mình có thể đắc lợi khi ngao cò tranh nhau, ẩn nhất không phát không ngờ...

- Chúa công sự việc cấp bách cần phải ổn định lại cục diện.

Một lão nhân chừng năm mươi tuổi tiến lên phía trước khuyen ngăn.

- Ổn định ổn định.

Lý Huyền Phách như một dã thú bị thương khản giọng gào thét:

- Bỏn vương muốn ổn định nhưng mà ổn định thế nào? Vũ Văn Sĩ Cập người không phải nói hành động lần này không chút sơ hở sao, người nói cho ta biết rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Lão nhân này đúng là huynh đệ của Vũ Văn Hóa Cập, Vũ Văn Sĩ Cập... lúc trước hắn ở Tương Châu sau khi bị Tô Định Phương và Từ Thế Tích đã bại đã dựa vào giao tình của mình với Lý Uyên mà nhanh chóng vững chân ở trong Trường An.

Tuy nhiên hắn cũng biết Vũ Văn Hóa Cập có tội hành thích vua.

Mà hắn là tông phạm của Vũ Văn Hóa Cập, muốn khôi phục lại vinh quang của Phá Dã Đầu gia như trước thì khó đến trùng trùng điệp điệp.

Lý Uyên tuy thưởng thức hắn nhưng dù sao cũng chỉ là thưởng thức mà thôi, cho dù hai người giao tình sâu hơn Lý Uyên cũng không thể đơn giản trọng dụng Vũ Văn Sĩ Cập. Lý Kiến Thành, Lý Thế Dân cũng không có khả năng tiếp nhận hắn.

Muốn cho Vũ Văn thị nổi lên thì cần phải tìm một chỗ dựa cường hoành... Lý Huyền Phách tay cầm binh quyền ở trong quân rất có thanh danh hơn nữa còn được Lý Uyên rất tín nhiệm, đồng thời Lý Huyền Phách cũng ẩn náu dã tâm thực lớn, trên thực tế Lý Huyền Phách làm sao có thể làm một nhân vật cam tâm phụ tá người khác.

Lý Uyên đóng đô ở Quan Trung, Lý Huyền Phách công lao to lớn, bình Lý Quĩ, diệt Lương Sư Đô đánh cho Đột Quyết không xâm phạm biên giới, so sánh lại nếu như Lý Thế Dân không có công lao bình định Tiêu Tiển thì chỉ sợ chưa bằng Lý Huyền Phách, tuy nhiên Lý Huyền Phách rất biết che giấu, chưa bao giờ biểu hiện ra dã tâm của mình, ít nhất trong mắt Lý Uyên hắn là một nhi tử tốt, với Lý Thế Dân hắn là hảo huynh đệ. Nhưng trong mắt Vũ Văn Sĩ Cập Lý Huyền Phách không phải không có dã tâm mà không tìm được cơ hội tốt.

Lý Uyên cướp lấy Quan Trung xác lập Lý Kiến Thành làm thái tử, Lý Thế Dân chiếm Lưu Vũ Chu bình định Lạc Dương, trở thành một con cờ ngăn Lý Kiến Thành của Lý Uyên, từ khi mới bắt đầu Lý Huyền Phách đã bị loại ra cuộc tranh đấu đoạt vị thái tử, chấp chưởng quân vụ, kinh nghiệm dĩ nhiên là có phần thiếu hụt hơn nữa khó có thể dẫn tới sự chú ý của các triều thần, nhưng bởi vì vậy mà dã tâm Lý Huyền Phách cũng được che lại khiến cho Lý Thế Dân và Lý Kiến Thành tranh đấu với nhau thì hắn có thể yên tĩnh phát triển. Vũ Văn Sĩ Cập dưới tình huống này đã tìm Lý Huyền Phách nương tựa, trở thành người bên cạnh Vũ Văn Sĩ Cập.

- Chúa công thật ra ai trù tính âm mưu này cũng không quan trọng.

- Quan trọng là chúa công hiện tại phải khống chế được Trường An nếu không sẽ trở thành kiếm củi ba năm thiêu trong một giờ... hiện tại người ngoài muốn đục bèo còn còn trong tôn thất chỉ có rải rác vài người đủ tư cách ỷ vọng năng lực tranh đoạt với chúa công. Thần cho rằng chỉ cần đề phòng mấy người này là được.

- Người nói là Trịnh vương?

Vũ Văn Sĩ Cập hít sâu một hơi:

- Thần cho rằng ngoại trừ Trịnh vương thì không thể là ai khác.

Lý Huyền Phách ngẩng ngẩng cả người hắn nhắm mắt lại trong nhất thời không biết phải làm sao cho phải.

Đúng thế nếu như trong tôn thất người có năng lực cướp ngôi hoàng đế thì ngoại trừ Lý Ngôn Khánh thì không có ai khác.

874. Chương 25: Ai Mới Là Ngư Ông?

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Vũ Văn Sĩ Cập lại nói:

- Thần nghe nói Tần vương từng mật lệnh cho Khuất Đột Thông diệt trừ Trịnh vương, nhưng nếu như Trịnh vương dễ dàng bị giết chết thì hắn cũng không có cục diện hôm nay... Khuất Đột Thông không phải thần xem nhẹ hắn nhưng xem ra hắn không phải là đối thủ của Trịn vương, như vậy đi chúa công nếu như không tin thì có thể phái người đi chứng thực, nghe nói anh vợ của Lý Ngôn Khánh là Trưởng Tôn Vô Kỵ đang ở Sùng Văn quán sửa Đường Luật sơ nghị, nếu như chuyện này không quan hệ với Trịnh vương thì Trưởng Tôn Vô Kỵ vẫn ở Sùng Văn quán nếu như Trưởng Tôn Vô Kỵ không còn ở đó nữa thì việc này chủ mưu là Trịnh vương.

Lý Huyền Phách hỏi:

- Nếu thật sự là Trịnh vương ở sau màn điều khiển thì cô phải làm thế nào?

- Chúa công phải nhanh chóng đăng cơ, triệu Linh Vũ đại đô đốc Lý Tịnh nhanh chóng tiếp viện... chỉ cần chúa công có thể ngồi trên vương vị trước là chiêm được chủ động Chúa công thời gian cho chúng ta không còn nhiều nhất định phải trước khi Trịnh vương giả mạo chỉ dụ của hoàng đế chiếu cáo thiên hạ.

Vũ Văn Sĩ Cập không nói sai, một khi Lý Thế Dân và Lý Kiến Thành chết, Lý Huyền Phách chính là người kế thừa danh chính ngôn thuận.

Theo chính thống mà nói cho dù ai cũng không cách nào đánh đồng với Lý Huyền Phách, nhưng vấn đề là ở, Lý Uyên làm sao có thể giao ra ngôi vị hoàng đế cho Lý Huyền Phách.

Lý Uyên không phải người ngu.

Biển Chu Tước Môn, Thừa Thiên môn hắn há không đoán ra tác dụng của Lý Huyền Phách ở trong đó.

Lý Huyền Phách lúc này chỉ sợ đang sợ hãi Lý Uyên.

- Lão đại nhân nói không sai.

Lý Huyền Phách gật đầu nói:

- Thế nhưng mà phụ hoàng bên kia.

- Chúa công yên tâm bất kể thế nào thì chúa công cũng là con ruột của bệ hạ, hơn nữa theo tuổi tác và tư lịch, người kế thừa ngôi vị hoàng đế không thể là chúa công thì không phải người khác chỉ cần chúa công hướng về phía bệ hạ nhận lỗi, bệ hạ nhất định sẽ tha thứ.. Dù sao bệ hạ cũng không có khả năng đưa ngôi vị hoàng đế cho người ngoài, đúng không/

Lý Huyền Phách nghĩ nghĩ tỏ vẻ đồng ý với Vũ Văn Sĩ Cập.

- Như vậy đi, mờ lão đại nhân đi trước thám thính, cô sau khi ổn định lại cục diện sẽ thỉnh tội với phụ hoàng, thế nào?

- Như thế thì rất tốt.

Vũ Văn Sĩ Cập suy đoán rất chính xác.

Trong lịch sử Lý Thế Dân giết Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát, bức bách Lý Uyên thoái vị Lý Uyên cuối cùng cũng phải gật đầu đáp ứng, là hắn quá mềm yếu nhu nhược sao? Một khai quốc hoàng đế cả đời dĩ nhiên không có khả năng mềm yếu.

Lý Uyên sở dĩ gật đầu là vì Lý Thế Dân không phải là con trai ruột của hắn mà là những hài tử khác tuổi tác còn quá nhỏ, không cách nào tiếp chưởng ngôi vị hoàng đế, tình huống hôm nay không khác lịch sử là mấy duy nhất khác nhau chính là hiện tại không phải là Lý Thế Dân mà là Lý Huyền Phách.

Vũ Văn Sĩ Cập hiểu Lý Uyên rất rõ, Lý Uyên đến cuối cùng sẽ nhất định cúi đầu... cho dù hấn hận Lý Huyền Phách thấu xương cũng sẽ cúi đầu, sau khi Vũ Văn Sĩ Cập nói xong, Lý Huyền Phách từ từ ngồi trên long sàng.

Hấn đã hi vọng thời khắc này từ lâu tuy nhiên không biết vì nguyên nhân gì hấn không có quá nhiều vui sướng.

Nếu như.. nếu như Lý Thế Dân không giết Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát thì nói hấn có lẽ sẽ không ra tay độc ác.

Chính vì Lý Thế Dân tàn nhẫn khiến cho Lý Huyền Phách tỉnh tường trước ngôi vị hoàng đế trước mặt thì tình thân không đáng là gì.

Ở bên ngoài đại điện truyền tới một hồi bước chân.

Tiết nhân Cao và Tiết Nhân Việt và Lương Sư Thái ba người bước tới chính điện.

- Vương gia đã làm tốt rồi.

Lý Huyền Phách nửa người tựa vào long sàng nhắm mắt nhẹ nhàng hỏi:

- Đông cung đã nắm lấy rồi hả?

- Thần suất lĩnh người của bắc nha, đánh tan binh mã ở đông cung.

- Phản tặc Tần Quỳnh cùng với Trình Giảo Kim sau khi tụ hợp đã dẫn tàn quân đi đào tẩu. Đông cung cho là chúng ta cứu giá cho nên mở to cửa cung, Triệu Hoằng Trí đã suất bộ đầu hàng, Đông Cung đã được chúng ta khống chế trong tay.

Lý Huyền Phách thỏa mãn gật đầu:

- Sư Thái người làm rất tốt.

Rồi sau đó hấn chợt ngồi thẳng người dậy nghiêm mặt nói:

- Đêm qua trong nội cung làm loạn có rất nhiều tiểu nhân xuất hiện.

- Các người nhất định phải nhanh chóng bình định truy tra tung tích phản nghịch ở Trường An. Sư Thái ta mệnh cho người làm thống lĩnh Bắc Nha tạm thời, không có phủ dụ của cô vương không kẻ nào được tùy tiện điều động binh mã. Tiết Nhân Cao huynh đệ làm tả hữu Giam Môn đại tướng quân phụ trách thủ vệ an bình hoàng thành, mệnh cho Hầu Quân Tập lập tức đem binh mã ngoài thành khống chế tất cả các cửa trong Trường An, điều tra đám phỉ tặc, nếu thấy ai khả nghi và phản kháng thì có thể giết chết bất luận tội.

Lương Sư Thái ba người lộ vẻ vui mừng, đồng loạt quỳ xuống lớn tiếng nói:

- Kính cẩn nghe lệnh chúa công.

- Có lẽ qua hôm nay các người nên đổi xưng hô rồi...

Tiết Nhân Cao phản ứng đầu tiên, cất bước lên chúc mừng:

- Chúc mừng bệ hạ quang vinh ngồi lên đại bảo, chúng ta dĩ nhiên quên mình phụng mệnh, nguyện chúa công phân ưu.

- Ha ha các người đều là tâm phúc trọng thần của cô.

- Nếu như cô thành đại sự thì các người được phong thưởng sẽ không ít.

- Tạ ơn bệ hạ.

Tiết Nhân Cao ba người một lần nữa đập đầu, sau đó mới khom người rời ra.

- Lương Sư Thái.

- Có thần.

- Người đi Sùng Văn quán điều tra xem anh vợ của Trịnh vương là Trương Tôn Vô Kỵ còn ở đó không.
- Thần tuân chỉ.

Lương Sư Thái lĩnh mệnh rời đi, cung điện to lớn như vậy chỉ còn một mình Lý Huyền Phách lẻ loi trơ trọi một mình.

Hắn nhắm mắt lại đột nhiên đứng dậy nghiêm nghị quát:

- Lý Ngôn Khánh, hôm nay trẫm muốn nhìn xem đến tột cùng ta và người ai mới là ngư ông.

Mắt hổ của hắn trợn lên.

Lý Huyền Phách nắm chặt hai đấm găm giữ ở trong đại điện, quanh quẩn hồi lâu không thôi.

Trường An đã khôi phục lại sự bình tĩnh.

Ít nhất theo biểu hiện hiện tại thì không còn gì hỗn loạn nữa, nhưng nếu cẩn thận quan sát thì vẫn phát hiện ra cửa thành Trường An kiểm tra vẫn rất gắt, nghiêm mật so với ngày bình thường hơn rất nhiều, mà ở trên đường thị vệ tuần tra rất sâm nghiêm. Lý Huyền Phách đối với lực khống chế Trường An không tính quá kém.

Cái này nhờ vào uy vọng trong quân của hắn nhiều năm khống chế Bắc Nha khiến cho hắn đối với Trường An kinh đô và các khu vực lân cận có ít nhiều an bài. Đối với dân chúng truyền ở thiên gia do thiên gia xử lý, bách tính không biết phải làm gì, chỉ có thể giữ bình tĩnh xem sau này rốt cuộc có che giấu bao nhiêu sát cơ và mạch nước ngầm. Bùi Tịch lúc này về một con cờ đặt lên bàn cờ, sau đó nâng chung trà lên, chậm rãi uống một ngụm trà, nhìn có vẻ đặc biệt nhẹ nhõm.

Đối diện hắn là một lão nhân, theo dung nhan thì ước chừng bốn mươi năm mươi tuổi, thân thể có vẻ thon gầy nhưng lại lộ ra khí chất tang thương. Hàm dưới của hắn khê run run, biểu hiện cũng không bình tĩnh, cuối cùng hắn thở dài một tiếng, ném quân cờ lên bàn cờ.

875. Chương 26: Suy Nghĩ Của Bùi Tịch.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

- Bùi công đến lúc này rồi ông có tính toán gì không?

Bùi Tịch đặt chén trà xuống về râu cười nói:

- Vương gia thắng bại chưa thấy rõ ràng cần gì phải nóng lòng nhàn thua?
- Ông cũng biết cái này không phải bàn cờ.
- Nhưng bây giờ ta nói nó chính là bàn cờ.

Lão nhân này chính là Hà Gian vương Lý Thần Thông.

Hắn kinh ngạc nhìn Bùi Tịch rồi nói:

- Bùi công chuyện lớn như vậy Triệu vương thậm chí đóng cửa hoàng thành ông tại sao lại không gấp? Thái tử chết rồi, Tần vương cũng đã chết.

Hiện tại trong thành Trường An, nhân tâm di động sau này đến rốt cuộc sẽ như thế nào? Ta và ông cần phải sớm quyết định... nếu như kéo dài chỉ sợ tình thế sẽ càng trở nên nghiêm trọng, vất vả lắm mới xây dựng được cơ nghiệp không lẽ lại để cho tan thành mây khói.

- Tính làm sao?

Bùi Tịch ngồi thẳng người lên, thấp giọng nói:

- Ta và ông hiện tại có thể nhúng tay vào sao?

- Cái này cho dù...

Lý Thần Thông liền ngậm miệng lại hồi lâu không nói.

- Hôm nay người đánh cờ không phải là ta và ông, ta và ông cũng không làm chủ được.

Trong tay ông không có binh mã, sốt ruột có ích lợi gì. Hiện tại tình thế đã vô cùng rõ ràng bệ hạ đến cuối cùng sẽ ủng hộ Triệu vương... ta thấy tối đa là hai ba ngày tất cả đều kết thúc.

Hai gò má của Lý Thần Thông nhẹ nhàng run lên, lâm vào trầm tư. Có lẽ trong mắt rất nhiều triều thần, Chu Tước môn chi biến có lẽ là tranh giành hoàng tử.

Nhưng Lý Thần Thông thì biết rằng đây không phải là đơn thuần tranh giành giữa các hoàng tử mà là hoàng thống tranh giành, người tham dự cũng không phải mười bảy đứa con nối dõi của Lý Uyên mà là toàn bộ Lý phiệt.

Đây là cuộc chiến giữa các tông phòng, là Lý gia tranh đấu, mà song phương tranh đấu, theo sự gia nhập của Lý Huyền Phách đã trở thành cuộc tranh đấu giữa Lý Uyên và Lý Hiếu Cơ, một người hồn đã sớm quy địa phủ biểu hiện có vẻ hai người không có gì tranh giành nhưng Lý Thần Thông lại biết, trận chiến này so với đao thương chém giết thật còn hung hiểm tàn khốc hơn... Lý Ngôn Khánh nếu như không tham gia chuyện này thì hẳn đã không phải là Lý Ngôn Khánh rồi! Đứa nhỏ này tuổi tác tuy không lớn nhưng tâm tư so với rất nhiều lão nhân còn kín đáo sâu xa hơn.

Những năm gần đây, Lý Ngôn Khánh phiêu bạt bên ngoài nhìn như ở Trường An hần căn cơ đã không còn, nhưng Lý Thần Thông lại biết, Lý Ngôn Khánh đối với Trường An rất hiểu rõ, chỉ sợ còn rõ hơn rất nhiều người.

Nếu như dùng thực lực đối lập mà nói Lý Ngôn Khánh hiện tại đang ở thế hạ phong, dù sao Lý Đường này giang sơn cũng là của Lý Uyên làm nên, Lý Ngôn Khánh tuy là tôn thất nhưng cũng là thân phận thần tử, cho dù Lý Huyền Phách giết chết huynh đệ của mình thì dù sao cũng là con ruột của Lý Uyên, Lý Uyên mười bảy đứa con hôm nay chỉ còn bảy người, trừ Lý Huyền Phách ra thì lớn nhất cũng chỉ mới tám tuổi, Lý Uyên không đem giang sơn này giao cho ph thì chẳng lẽ giao cho những hài tử vẫn chưa lớn sao? Đáp án rõ ràng Lý Ngôn Khánh thất bại, đây là rất nhiều cách nhìn của tôn thất.

Nhưng Lý Thần Thông đã lĩnh giáo qua thủ đoạn của Lý Ngôn Khánh, rõ ràng Lý Ngôn Khánh đã ra tay thì chắc chắn sẽ không buông tay, năm đó Lý Ngôn Khánh ở Huỳnh Dương quận thay đổi như chong chóng trở tay làm mưa làm gió.

Hôm nay hẳn nhất định sẽ không chịu thua, Lý Thần Thông có thể khẳng định Lý Ngôn Khánh còn rất nhiều chiêu ở đằng sau, ít nhất theo trước mắt mà nói thắng bại cũng chưa rõ Lý Huyền Phách có thể một đêm trở thành người kế thừa duy nhất của Đại Đường, Lý Ngôn Khánh cũng không phải không thể trở thành người sau cùng.

Lý Thần Thông không biết mình nên phải lựa chọn thế nào mới đúng.

- Vương gia cho rằng Đậu thị thế nào?

- Đậu thị?

- Ý ta nói Đậu thị sẽ đứng về bên nào.

Lý Thần Thông cau mày lại trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Đậu gia cùng với Lý thị nhà ta quan hệ Tần Tần, Thái Mục hoàng hậu tuy mất nhưng còn có Tương Dương phò mã và Phòng Lăng phò mã, quan hệ so với năm đó không hề giảm bớt. Bù công ông hỏi vậy là sao?

- Đậu gia hôm nay phản ứng thế nào?

- Đậu gia...

Lý Thần Thông ngậm miệng lại, Đậu gia phản ứng rất bình tĩnh, tựa hồ giống như không có chuyện gì phát sinh vậy.

Đậu Đản Đậu Phụng Tiết đều là con rể của Lý Uyên, nhưng Đậu Phụng Tiết và Lý Ngôn Khánh lại có giao tình rất sâu từ nhỏ, Đậu gia tuy quan hệ mật thiết với Lý Uyên nhưng cũng kết giao thâm hậu với Lý Ngôn Khánh.

Ngoài ra còn có Tiết Thế Hùng đại biểu cho Hà Đông Tiết Thị, Lô Tổ đại biểu cho Phạm Dương Lô thị, những người này biểu hiện vô cùng bình tĩnh, nên uống rượu thì uống rượu nên xử lý việc công thì xử lý việc công, Chu Tước môn phát sinh biến cố lớn như vậy giống như không quan hệ với bọn họ vậy.

Bùi Tịch nói:

- Tất cả mọi người đang chờ đợi.
- Chờ đợi?

Bùi Tịch gật đầu nói:

- Chờ kết quả cuối cùng.
- Vậy chúng ta nên làm gì?
- Không làm gì cả, bình thường thế nào thì hôm nay làm thế đó.

Dù sao thành Trường An này biến hóa đều không thay đổi được, vương gia tuy là tông chính nhưng lúc này tốt nhất vẫn không nên nói gì, ta và ông chỉ nên chờ đợi.

Bùi Tịch nói những lời này Lý Thần Thông không rõ thì trở thành kẻ ngu rồi.

- Đã vậy cô chờ đợi một phen.

Đúng lúc này ở ngoài cửa truyền tới bước chân dồn dập.

Theo đó có người ở bên ngoài thấp giọng:

- Lão gia, lão gia... vừa nhận được tin tức, Trịnh vương Lý Ngôn Khánh đêm qua ở Lạc Dương làm khó dễ, Khuất Đột Thông Đậu Tông tướng quân hai người đã quy phụ, Trịnh vương sau khi đoạt được hổ phù đã mệnh cho Hùng châu tổng quản Diêu Ý suất bộ xuất kích, đến sáng sớm hôm nay đã chiếm lấy Đồng Quan... Quan thủ bị Đồng Quan là Thịnh Sư Ngạn suất bộ quy phụ, cùng Diêu Ý liên thủ công phá Hoa Âm, sau đó binh chia làm hai đường lao thẳng tới Phù Nam, Phùng Dực.

Bùi Tịch và Lý Thần Thông cơ hồ đều đứng dậy mà hoảng sợ.

Bọn họ biết Lý Ngôn Khánh có động tác nhưng lại không ngờ lại nhanh chóng như vậy.

- Trịnh vương dùng danh nghĩa gì mà khởi binh?
- Trịnh vương nói Triệu vương tàn bạo, giết huynh giam cha, cho nên xuất binh cần vương.

Bùi Tịch nghe được thì nhẹ nhàng gật đầu:

- Xem ra Lý Ngôn Khánh cũng không phải là người lỗ mãng, không tự lập mình làm vương.

Cần vương đây là một cái cơ rất tốt, dù sao Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân đích thật cũng đã chết rồi mà Lý Kiến Thành tuy chết ở trong tay Lý Thế Dân nhưng lúc này ai mà thêm để ý, tóm lại Lý Uyên trước khi đứng ra thì tội trạng giết huynh giam cha của Lý Huyền Phách không cách nào tránh thoát, hiện tại chỉ còn có thể nhìn xem Lý Uyên khi nào có thể đứng ra, Lý Huyền Phách ứng đối thế nào, cái bàn cờ Trường An này bất kể là Lý Ngôn Khánh hay Lý Huyền Phách đều đã dốc hết sức.

876. Chương 27: Lý Uyên Tĩnh Lại.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Bùi Tịch nhìn Lý Thần Thông thở dài nói:

- Vương gia Trịnh vương đã ra chiêu rồi... xem ra bàn cờ này không kéo dài lâu, lúc này còn phải mời vương gia ra mặt đảm bảo cho Trường An tất cả bình thường.

Ta muốn bắt kể Trịnh vương hay Triệu vương cần phải làm cho Trường An nguyên vẹn không bị phá hư.

Lý Thần Thông trầm ngâm một lát đáp ứng sau đó đứng lên cáo từ.

Lý Huyền Phách đúng là có phản ứng vô cùng nhanh chóng nhưng khi biết được Lý Ngôn Khánh ở Lạc Dương giả

mạo chỉ dụ của hoàng đế, sau khi Đồng Quan bị công phá hấn lập tức hạ lệnh cho Hầu Quân Tập tiếp viện Phùng Dực đồng thời lệnh coh tả Giam Môn đại tướng quân tđi Nhân Coa lĩnh năm nghìn tinh binh đi suốt đêm tới Phù Nam.

Lý Huyền Phách cũng tinh tường Lý Ngôn Khánh mặc dù công phá Đồng Quan nhưng trong tay cũng không có nhiều binh mã.

Dù sao tất cả cũng phát sinh vô cùng vội vàng, dù Lý Ngôn Khánh an bài nhiều năm về trước cũng không có khả năng một đêm đem binh mã sông Lạc khống chế trong tay... Lý Huyền Phách biết rõ Thịnh Sư Ngạn là người của Lý Thế Dân, mình giết Lý Thế Dân Thịnh Sư Ngạn vì bảo vệ mình cũng sẽ quy phụ Lý Ngôn Khánh, mà trên thực tế Lý Ngôn Khánh trong tay binh mã không quá mười vạn, trong đó binh mã Lạc Dương chưa thể nhanh chóng khống chế, cho nên chính thức trung thành với Lý Ngôn Khánh chỉ có bộ phận binh mã của Diêu Ý, chiếm lĩnh Đồng Quan cướp lấy Hoa Âm...

Nói thẳng ra Lý Ngôn Khánh dùng phương thức như vậy để ổn định quân tâm, Lý Ngôn Khánh muốn ổn định binh mã thì cần phải mất bốn năm ngày, Lý Huyền Phách mệnh cho Hầu Quân Tập thủ chắc Phùng Dực, mà Tiết Nhân Cao thì đánh về phía Đồng Quan.

Mấy ngày nữa mười vạn quân Linh Vũ sẽ tới Trường An, đến lúc đó cho dù Lý Ngôn Khánh chỉnh hợp binh mã cũng không thể nào là đối thủ của Lý Huyền Phách, bởi vì Lý Huyền Phách rất rõ ràng, phụ thân không thể đem giang sơn giao cho Lý Ngôn Khánh.

Chỉ cần Lý Uyên đứng ra nói chuyện thì Lý Ngôn Khánh chính là loạn thần tặc tử, Lý Huyền Phách có thể triệu tập binh mã trong thiên hạ giết hấn đi, mấu chốt chính là Lý Uyên khi nào thì có thể đứng ra.

Thời gian đối với Lý Huyền Phách không quá nhiều đáng ngại nhưng với Lý Ngôn Khánh mà nói đã trở nên cực kỳ gấp gáp.

Thân thể mất đi tri giác khiến cho cả người Lý Uyên giống như bay ở trên không trung, biến ở Chu Tước môn vượt quá dự liệu của Lý Uyên, trong một đêm hấn đã mất đi hai nhi tử ưu tú nhất, mất đi cả người thừa kế đại Đường đế quốc.

Đây là kết quả cho tới bây giờ hấn cũng không nghĩ tới.

Cho tới khi hấn từ trong miệng Lý Huyền Phách biết được cả người giống như hôi bại, ngã đi ngay tại chỗ.

Mở to mắt nhìn màn che trước mắt, đầu óc Lý Uyên trở nên trống rỗng.

- Hoàng thượng hoàng thượng.

Thanh âm quen thuộc vang lên bên tai của Lý Uyên, Lý Uyên quay đầu nhìn lại thì thấy khuôn mặt quen thuộc của Điền Phong.

Tuy nhiên gương mặt này không còn hồng nhuận như ngày xưa mà là tái nhợt giống như tờ giấy trắng.

- Điền Phong, người...

- Bệ hạ người cuối cùng cũng đã tỉnh lại.

- Cô ngủ bao lâu rồi?

- Bẩm bệ hạ bệ hạ đã ngủ suốt hai ngày.

Đối với một lão nhân suy yếu mà nói, đả kích mất đi ái tử khiến cho Lý Uyên không cách nào thừa nhận, kỳ thực trong hai ngày qua Lý Uyên đã có mấy lần thức tỉnh nhưng vì tinh thần hoảng hốt rơi vào suy yếu

cực độ cho nên thái y lại phải dùng ược cho Lý Uyên tiếp tục ngủ ít nhất như vậy mới có thể trợ giúp tình khí của Lý Uyên.

Hai ngày?

Lý Uyên giãy dựa muốn ngồi xuống thì Điền Phong đã tới nâng lên.

- Lão Điền hiện tại là giờ nào rồi?

- Khởi bẩm bệ hạ hiện tại là giờ Dần, đúng rồi Triệu vương và Vũ Văn đại nhân đã tới nhiều lần nhưng sợ quấy rầy bệ hạ cho nên chỉ đứng chốc lát là rời đi.

Bệ hạ có muốn lão nô đi thông tri cho Triệu vương?

Vương gia đã có thông báo nếu như bệ hạ tỉnh lại thì phải nhanh chóng đi thông báo, vương gia có chuyện cấp tốc.

Có lẽ vì ngủ hai ngày cho nên lúc này Lý Uyên đặc biệt thanh tỉnh.

Hắn khoát tay nhìn về bốn phía:

- Đây là đâu?

- Bẩm bệ hạ đây là Cam Lộ điện.

Cam Lộ điện chính là trung tâm của Trường An, bố cục cung thành theo Thừa Thiên Môn đến Gia Đức Môn, Thái Cực Môn, Thái Cực điện, sau đó là Lương Nghi Môn, Cam Lộ Môn, Cam Lộ điện, kéo dài tới Diên Gia điện, Trọng Huyền môn cùng Huyền Vũ môn, tạo thành một đường thẳng, trong đó Thái Cực điện là chủ thể kiến trúc ở cung thành, mà Cam Lộ điện thì không trọng yếu như vậy.

Từ Cam Lộ điện ra phía bắc là Diên Gia điện và Trọng Huyền môn.

Ra khỏi Trọng Huyền môn thì chính là Huyền Vũ môn, từ con đường này cũng có thể đi tới Tây uyển.

Theo đạo lý Lý Uyên cho dù nghỉ ngơi cũng phải ở trong Thái Cực điện, hôm nay được sắp xếp ở Cam Lộ điện.

Lý Uyên không phải người ngu làm sao không biết sự ảo diệu bên trong.

Hắn nhắm mắt lại không ngừng hiện ra ánh lửa trùng thiên ở trong Thái Cực điện.

- Bẩm phụ hoàng, nhị ca đột nhiên tảo phản ở ngoài Chu Tước môn đem thái tử và Tam Hồ giết chết.

- Cái gì?

- Phụ hoàng nhị ca vốn đang tấn công vào Thừa Thiên môn, lại bị nhi thần ngăn lại, chỉ là ở trong loạn đấu vô ý thất thủ nhị ca huynh ấy...

Lý Huyền Phách nói những lời kia trong ký ức Lý Uyên còn cảm thấy mới mẻ.

Nếu như lúc ấy hắn vô cùng giận dữ không biết được sự quý dị thì hiện tại khi tỉnh táo đã biết rất nhiều vấn đề.

Đối với Lý Thế Dân Lý Uyên tự nhận mình hiểu rõ.

Lý Thế Dân tính tình cương liệt, quả quyết không dễ thừa nhận thất bại.

Cho nên Lý Thế Dân đột nhiên phát động tuy vượt qua dự liệu nhưng cũng hợp tình hợp lý.

Nhưng Lý Uyên nghĩ mãi mà không rõ Lý Huyền Phách tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở Thừa Thiên môn, theo đạo lý mà nói, Lý Huyền Phách cùng với Lý Thế Dân là nhất thể, với thực lực của nhị lang hiện tại muốn phát động chính biến cũng không phải là một chuyện dễ dàng, dù sao cấm quân hoàng thành cũng nắm ở trong tay của Lý Huyền Phách, nếu như Lý Thế Dân không nói cho Lý Huyền Phách biết thì hắn quả quyết không dám đánh lên Lý Kiến Thành.

Chỉ cần nghĩ thông suốt điều này là mọi nỗi băn khoăn đã sáng lên.

Thái Mục hoàng hậu để lại năm đứa con trai cho hần.

Ngoại trừ tiểu nhi thứ năm là Lý Trí Vân năm Nghĩ Ninh thứ năm bị giết chết thì Lý Uyên vẫn cho rằng Lý Huyền Phách là một người chỉ biết việc binh, Nguyên Cát quần áo là lượt, chân chính có dã tâm chỉ có Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân, cho tới nay tất cả lực chú ý của Lý Uyên cũng chỉ tập trung lên hai người con trai này mà thôi. Nhưng hiện tại xem ra hần đã nghĩ lầm rồi, Lý Huyền Phách cũng không phải là người bộc trực, nếu luận về tâm kế thâm trầm thì chỉ sợ hần còn cao minh hơn Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân vài phần.

877. Chương 28: Tiết Nhân Việt.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

- Đứa con này mới thật sự là có dã tâm.

Lý Huyền Phách sắp xếp Lý Uyên ở điện Cam Lộ, nhìn thì có vẻ coi sóc nhưng đã để lộ ra một tin.

Phụ thân người nên lui.

Cung Thái Cực đã không thích hợp với phụ thân, tuy nhiên con cần phụ thân ở phía sau giúp đỡ, quyết định thế nào là do phụ thân.

Hảo thủ đoạn hảo tâm kế!

Lý Uyên hít sâu một hơi, trong màn đêm đột nhiên cười rộ lên:

- Trường An tình huống hiện tại thế nào/

- Bẩm bệ hạ vô cùng bình tĩnh tuy nhiên lão nô ở chỗ này hầu hạ nên cũng không hiểu rõ.

- Người bị thương sao?

- Chỉ là tổn thất da thịt không đáng là gì.

- Lão nô sợ có người quấy rầy bệ hạ nghỉ ngơi cho nên đã đuổi những người khác ra ngoài bệ hạ nếu cần người thì lão nô sẽ đi gọi.

- Được rồi cô đoán người bây giờ cũng không thuận tiện.

Lý Uyên cười cười ngẩng đầu nhìn đại điện trống rỗng.

- Tam lang hiện tại ở nơi nào?

- Triệu vương còn ở trong vương phủ.

- Tên nghịch tử này xem ra còn biết nặng biết nhẹ.

Lý Huyền Phách hận tại thân phận không xác lập cho nên không cách nào ở lại cung Thái Cực, cũng không có khả năng ở lại Đông cung, theo điểm này mà nói Lý Huyền Phách tự mình hiểu Lý Uyên nói hần biết nặng nhẹ là nói vào điểm này mà thôi.

Tay Lý Uyên nắm chặt thành đấm.

Lý Uyên đứng lên muốn đi vài bước.

Nhưng sau đó hần lại cảm thấy mê muội người choáng váng lập tức vịn vào vai của Điền Phong.

- Tất cả những đại nhân có động tĩnh gì không?

Lý Uyên hỏi xong những lời này lập tức biết mình đã hỏi sai người.

Điền Phong một mực đứng ở Cam Lộ điện chỉ sợ nửa bước không rời muốn nghe ngóng tin tức hần không phải là người thích hợp.

- Bệ hạ lão nô theo một số người khác thăm dò được một chút tin tức:

- Sao?

- Trong thành Trường An mọi thứ vẫn rất bình tĩnh.

- Nghe nói đám lão đại nhân cũng không có phản ứng gì lớn.

- Những... lão hồ ly kia đang chờ cô tỏ thái độ.

Lý Uyên nghiêng rằng nói:

- Chỉ sợ không bao lâu nữa bọn họ sẽ thượng tấu thay nghịch tử kia xin lập hần làm thái tử.

- Đúng rồi người nói nội thành thái bình chẳng lẽ bên ngoài xảy ra chuyện gì?

Điền Phong hơi do dự sau đó hồi đáp:

- Lão nô nghe được một chút phong thanh.

Đêm hôm Tần vương hành sự thì Trịnh vương ở Lạc Dương cũng cướp lấy binh quyền, hôm qua chiếm lĩnh Hoàng quan, phá được Phù Nam.

Lão nô nghe người ta ói, Trịnh vương giả mạo chỉ dụ của hoàng đế thảo phạt Triệu vương, tựa hồ ít ngày nữa binh lâm Trường An.

- Người nói cái gì?

Lý Uyên nghe được thì rất sợ hãi.

- Dương Chân tại sao có phản ứng nhanh như vậy.

- Cái này... lão nô cũng không rõ ràng.

- Tuy nhiên hôm qua Vũ Văn đại nhân để lọt tin rằng Tần vương thiên tuế tựa hồ mật lệnh cho binh bộ thượng thư Khuất Đột Thông Khuất đại nhân ở Lạc Dương ám sát Trịnh vương, đoán chừng Trịnh vương nhìn ra sơ hở gì cho nên... cái này cụ thể xảy ra chuyện gì lão nô cũng không rõ lắm.

Lý Thế Dân mật lệnh cho Khuất Đột Thông ám sát Lý Ngôn Khánh.

Chuyện này xem ra không phải không thể.

Tuy nhiên phản ứng của Dương Chân thật sự là rất nhanh.

Nếu như là tình huống bình thường Dương Chân phải xác định tình huống trong triều rồi mới quyết đoán, nói như vậy trừ phi Dương Chân cũng tham dự vào trong đó, hoặc nói hần biết một số tình huống, thể nhưng mà hần lại không báo cho mình mà để cho Lý Thế Dân hành động xong mới có phản ứng.

Lý Uyên chìm nổi trên quan trường nhiều năm, nếu nói đến đa mưu túc trí không ai bì được hần.

Từ trong miệng Điền Phong Lý Uyên đã nắm được sơ hở trong đó.

Hần trầm mặc hồi lâu, ngẩng đầu ngưng mắt nhìn Điền Phong sau nửa ngày trầm giọng nói:

- Tam lang ứng đối thế nào?

- Nghe nói Triệu vương thiên tuế sau khi nhận được tin Trịnh vương xuất binh đã chia binh làm hai đường một đường gấp rút tiếp viện Phùng Dực, một đường khác thì tiếp trợ Phù Nam.

Phùng Dực bên kia tựa hồ không có vấn đề gì.

Nhưng binh mã tiếp viện Phù Nam nghe nói bị Trịnh vương mai phục, hôm nay bại lui quay về, Triệu vương thiên tuế đã hạ lệnh chuẩn bị với Trịnh vương ở Trường An quyết sống mái với nhau, nói cách khác, Triệu vương thiên tuế lúc này không chừng sẽ đến thăm bệ hạ.

Lý Uyên vân về huyệt thái dương, trong đầu hiện ra đủ loại ý niệm.

Hần đối với Lý Huyền Phách mà nói có thể là hận thấu xương.

hắn rất hận thủ đoạn tàn nhẫn của Lý Huyền Phách.

Nhưng mặc kệ mọi thứ Lý Huyền Phách vẫn là con trai ruột của hắn, hơn nữa là con trai do Thái Mục hoàng hậu lưu lại, Côn Sa Môn, nhị lang, Tam Hồ hôm nay đều chết, bất kể bọn chúng chết thế nào thì năm đứa con trai của Lý Uyên hôm nay chỉ còn lại Lý Huyền Phách.

Đại hủ cung Thái Cực đem đứa con nối dõi phù hợp của Lý Uyên chôn cất trong biển lửa.

Nói cách khác ngoại trừ Lý Huyền Phách thì Lý Uyên tựa hồ không còn lựa chọn nào khác, trừ phi hắn nguyện ý đem giang sơn giao cho...

Gió bắc gào thét, bông tuyết bay lả tả, rơi vào trên cung điện hoàng thành, trên mặt đất trắng xóa một mảng.

Tiết Nhân Việt vội vàng đi xuống cung thành, ở bên ngoài điện dừng bước lại.

Hắn thấy tả hữu không có người liền nhẹ nhàng mở cánh cửa.

Đại môn kết một cái, một cái thân ảnh xuất hiện trong mắt của hắn.

- Vương gia có ở đây không?

- Còn chưa ngủ vẫn đang đọc sách.

Tiết Nhân Việt cùng mở cửa, hai người trao đổi sau đó Tiết Nhân Việt cởi áo khoác màu trắng đi vào trong đại điện.

Ở trong điện diện tích không quá lớn, chia làm ba phần.

Con đường phía trước được ánh nến chiếu sáng rõ ràng vô cùng, thế nhưng mà hai bên thì tràn ngập trong bóng tối, ở đó có mấy trăm tên quân sĩ.

Ở chính giữa trường án, có một thanh niên ngồi ngay ngắn.

Hắn mặc áo giáp màu đen, đang ở đó đọc sách.

- Vương gia!

- Thanh niên để cuốn sách trong tay xuống, ngẩng đầu lên.

Trong ánh nến sáng khuôn mặt thanh tú xuất hiện chính là Lý Ngôn Khánh.

Hắn mỉm cười:

- Nhân Việt, bệ hạ tính rồi sao?

Tiết Nhân Việt gật đầu:

- Mới nhận được tin tức từ Cam Lộ điện bệ hạ đã tỉnh.

Sắc mặt của Lý Ngôn Khánh nhẹ nhàng, tuy nhiên ánh mắt giống như sao sáng ngời, không tự giác híp lại, toát ra một vẻ thâm lãnh.

- Bệ hạ vẫn lựa chọn Triệu vương phải hkoog?

Tiết Nhân Việt không trả lời.

Lý Ngôn Khánh thở dài từ từ đứng dậy, hắn thân thể hơi nghiêng nhìn Tiết Nhân Việt một thời gian rồi đột nhiên hỏi:

- Nhân Việt bây giờ ngươi hối hận vẫn còn kịp.

Tiết Nhân Việt nghe được thì nở ra nụ cười.

- Vương gia tại sao lại nói những lời này?

- Năm đó lúc gia phụ chết bệnh từng dặn dò thân cùng với đại huynh tiến tới nương tựa vương gia... đơn giản vì lúc đó đại huynh do dự nên không tới.

Triệu vương mặc dù thu lưu huynh đệ chúng ta nhưng cũng khắp nơi đề phòng.

Thậm chí ngay cả Hầu Quân Tập hôm nay cũng ở trên huynh đệ ta.

878. Chương 29: Chuẩn Bị.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Vũ Đức năm thứ sáu, vương gia bí mật phái người liên hệ với huynh đệ chúng ta, khi đó ta và đại huynh đã nguyện ý quy phụ vương gia.

Trên thực tế đại huynh đối với vương gia xưa nay rất kính trọng.

Hôm nay huynh đệ ta cũng vì vương gia lập nghiệp.

Trên khuôn mặt Lý Ngôn Khánh nở ra nụ cười tươi.

- Ta cùng với Nhân Cao coi như là chi giao từ khi tóc còn để chỏm, năm đó hắc tặc Ngọc Đề Tuần cho ta, hôm nay lại giúp ta làm việc, phần nhân tình đó bốn vương ghi rõ trong lòng.

Nhân Việt người chuẩn bị đi.

Mặc khác đi nói với Điền Phong nói huynh đệ của hắc hôm nay rất tốt, chất nhi của hắc đã là huyện lệnh một phương, vinh hoa phú quý sau này còn chờ hắc.

Tiết Nhân Việt khom người sau đó rời khỏi thiên điện.

Từ đằng sau hành lang đi hai trang hán.

Tuổi tác hai trang hán đều khoảng bốn mươi, nhìn phía trên đặc biệt hùng tráng.

Lý Ngôn Khánh cười cười nói:

- Trình Tri Tiết, Tần Thúc Bảo bốn vương đã đáp ứng chuyện của các người thì sẽ làm được.

Chút nữa Triệu vương sẽ từ Huyền Vũ môn tiến vào cung, ta muốn hai người các người phải liều chết thủ Diên Gia điện, nhìn thẳng vào Cam Lộ môn, những chuyện khác bốn vương sẽ xử lý, từ hôm nay tới sáng ngày mai, chắc hắc sẽ chấm dứt lúc đó đi con đường nào tự các người quyết định.

Hai trang hán bốn mươi tuổi này đúng là đại tướng của Thiên Sách phủ, Tần Quỳnh và Trình Giảo Kim.

Lý Thê Dân ở Thừa Thiên môn gặp nạn, Trình Giảo Kim cảm thấy tình thế không ổn, lập tức chạy tới Đông Cung tụ hợp cung với Tần Quỳnh, sau đó định rời khỏi Trường An. Vốn bọn họ muốn đi Đồng Quan tụ hợp với Thịnh Sư Ngạn về sau Diêu Ý chiếm lĩnh Hoàng Quan, Thịnh Sư Ngạn cũng không có chống cự gì, liền quy thuận Lý Ngôn Khánh.

Sau đó Diêu Ý binh phát Phù Nam.

Tiết Nhân Cao nhìn thì có vẻ trợ giúp nhưng trên thực tế đã sớm đầu phục Lý Ngôn Khánh.

Dù sao Tiết Nhân Cao cùng với Lý Ngôn Khánh cũng có quan hệ mật thiết, Lý Ngôn Khánh khi còn cư trú ở Lạc Dương trúc viên thì đã là bằng hữu của hắc, sau đó Lý Ngôn Khánh cùng với Tiết Nhân Cao cũng có lui tới, lúc Tiết Cử chết vì bệnh đã từng dặn dò Nhân Cao huynh đệ nương tựa Lý Ngôn Khánh, không ngờ hai huynh đệ bọn họ chưa ra khỏi Quan Trung thì đã xảy ra chuyện Lý Ngôn Khánh ở Huyền Dương đổi màu cờ.

Tình huống đó xảy ra Tiết Nhân Cao dĩ nhiên không dám đi tìm Lý Ngôn Khánh.

Sau đó bọn họ gặp chuyện Lý Quý tạo phản, Lý Huyền Phách suất bộ chinh phạt Vũ uy, Tiết Nhân Cao vì mai danh ẩn tích đã đầu nhập dưới trướng của Lý Huyền Phách.

Tuy nhiên hai người dưới trướng Lý Huyền Phách cũng không được trọng dụng.

Lý Huyền Phách nhìn thì coi trọng nhưng khắp nơi đề phòng.

Theo đạo lý mà nói Tiết Nhân Cao cùng với Tiết Nhân Việt lập nhiều công lao đã vượt qua Lương Sư Thái. Nhưng Lương Sư Thái thủy chung lại là đệ nhất võ tướng ở Triệu vương phủ thập chí ngay cả Hầu Quân Tập quy phụ Lý Huyền Phách muộn hơn cũng ở trên đầu bọn họ.

Loại thất vọng này không dễ chịu, đúng lúc này Lý Ngôn Khánh lại mang một phong thư xuất hiện trước mặt bọn họ.

Lúc đó Lý Ngôn Khánh còn ở Lĩnh nam, tuy nhiên ở trong thư hai người phân tích, Lý Huyền Phách cho dù coi trọng bọn họ cũng không có thể hoàn toàn tín nhiệm, mà Lý Ngôn Khánh trong thư nói chỉ cần bọn họ nhẫn nại một thời gian, không đầy ba năm, Quan Trung tất có chuyện phát sinh, đến lúc đó hi vọng hai huynh đệ có thể đứng ở bên hần.

Quả nhiên năm vũ Đức thứ bảy Dương Văn Kiên đã làm loạn..

Tiết Nhân Cao vốn tưởng rằng chuyện xảy ra trong lời nói của Lý Ngôn Khánh là Dương Văn Kiên.

Nhưng sau khi huynh đệ hần tới Trường An lại phát hiện tình huống không đơn giản như bọn họ tưởng tượng.

Đối với Lý Ngôn Khánh, Tiết Nhân Cao hai huynh đệ rất bội phục, Lý Ngôn Khánh tàn nhẫn có vũ dũng có, nhưng quan trọng nhất là hần tính toán không bỏ sót.

Kỳ thật Điều Ý đánh Phù Nam, chỉ là một ngụy trang.

Mục đích thật sự là muốn Tiết Nhân Việt đi ra sau đó để Lý Ngôn Khánh lẫn vào Trường An.

Tần Quỳnh cùng với Trình Giảo Kim xuất hiện chỉ là một bất ngờ mà thôi, Lý Ngôn Khánh sợ dĩ để cho hai người bọn họ hành động là hi vọng thu hoạch được sự ủng hộ của những lực lượng còn sót lại từ Thiên Sách phủ, dù sao Lý Thế Dân tuy chết nhưng Thiên Sách phủ vẫn còn, Lý Huyền Phách cũng không dám đơn giản đại khai sát giới, cho nên sau khi biến ở Chu Tước môn phát sinh, nguyên một đám mưu thần chỉ giết chết Vương thông, Ôn thị cũng không lên dao mổ của Lý Huyền Phách, dù sao Ôn thị cũng là khai quốc của nhà Đường, có công lớn là gia tộc quyền thế sơn Tây... mà Ôn gia tam huynh đệ lại có danh tiếng ở trong sĩ lâm, khiến cho Lý Huyền Phách sợ ném chuột võ bình.

Từ điều này cho thấy Lý Huyền Phách trong lịch sử so với Lý Thế Dân ôn nhu hơn nhiều.

Ít nhất hần cũng không chiếm vợ của Lý Nguyên Cát, cũng không cho thái tử phi cùng với Lý Kiến Thành phân rõ liên quan.

Đương nhiên cái này không có nghĩa rằng Lý Huyền Phách được danh tiếng chính thống, bất kể thế nào Lý Huyền Phách đối với phương diện nữ sắc vẫn bảo trì vài phần khắc chế, không phải như Lý Thế Dân sau khi giết Lý Nguyên Cát khó dẫn nổi đem em vợ của mình nhét vào hậu cung, tuy nhiên Lý Kiến Thành cũng thế, Lý Thế Dân cũng thế gia quyết đều bị Lý Huyền Phách nhốt vào.

Lý Huyền Phách tâm tình không tốt lắm.

Tiết Nhân Việt tiếp viện Phù Nam, không ngờ ở bị Điều Ý phục kích năm nghìn tinh binh cơ hồ không còn, cuối cùng đành phải mang tàn binh bại tướng trốn về Trường An.

Thế nhưng mà Lý Huyền Phách không xử lý Tiết Nhân Việt.

Dù sao Tiết Nhân Việt cũng là một chiến tướng, mà không phải là một trí tướng.

Trên thực tế dưới trướng của hần ngoại trừ Hầu Quân Tập thì kể cả Lương Sư Thái đều chỉ giỏi đấu tranh trên chiến trường mà không biết trù tính mưu kế đáng tiếng Hầu Quân Tập đang đóng ở Phùng Dục.

Mà Điều Ý lại là một người túc trí đa mưu.

Từ những năm cuối Đại Nghiệp hần đã là tùy tùng của Lý Ngôn Khánh lập nhiều chiến công hiển hách.

Tuy nhiên bởi vì hần là người của Lý Ngôn Khánh cho nên sau khi quy Đường liên tục bị áp chế, lúc ấy Lý Thế Dân chấp chứa chức vụ Thượng Thư tể tướng, Đô kỳ Đạo, Đại Hành Thái, Khuất Đột Thông là người của

Lý Thế Dân, mà Lý Ngôn Khánh từ khi đi Lĩnh Nam Lý Thế Dân lôi kéo không có kết quả vì vậy đối với Diêu Ý tận lực chèn ép, trong vòng bốn năm Diêu Ý một mực ngồi ở vị trí tổng quản Hùng Châu không có bất kỳ biến hóa nào.

879. Chương 30: Danh Chính Ngôn Thuận.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Mà bây giờ Diêu Ý đã tìm được cơ hội phát tiết.

Một Diêu Ý Lý Huyền Phách còn không sợ hãi nhưng mà sau lưng Diêu Ý còn có Lý Ngôn Khánh, Lý Huyền Phách cảm thấy thật sâu lo.

Sau biến cố ở Chu Tước môn, thiên hạ chấn động.

Tĩnh Châu thích sứ Lý Nghệ rục rịch, U Châu tổng quản Từ Thế Tích Liêu Đông an phủ sứ Đỗ Như Hối cơ hồ đều đáp trả.

Điều khiến cho Lý Huyền Phách uất ức chính là Giang Nam tây đạo tổng quản Lý Đạo Huyền công khai ủng hộ Lý Ngôn Khánh thảo phạt Trường An, vì vậy cũng khiến cho Lý Ngôn Khánh tránh lo âu về sau, rồi sau đó Thục châu tổng quản Tô Định Phương, Cù châu tổng quản Tạ Ảnh Đăng, Hồng châu thứ sử Phòng Huyền Linh, Kinh châu tổng quản Đậu quý cũng biểu thị sự ủng hộ Lý Ngôn Khánh, Lý Huyền Phách làm sao không sợ cho được.

Trong tay của hắn chỉ còn một lá bài lớn nhất là Lý Uyên.

Nếu Lý Uyên không nói ra thì Lý Huyền Phách không thể danh chính ngôn thuận dẹp xong hỗn loạn.

Sau khi Tiết Nhân Việt bại trở về Trường An, Lý Huyền Phách chợt hạ lệnh mệnh cho Tiết Nhân Cao cùng với Lương Sư Thái tăng cường phòng vệ Trường An.

Đồng thời Lý Huyền Phách cũng gấp gấp không chờ hồi đáp của Lý Uyên.

Trong mắt Lý Huyền Phách, Lý Uyên cuối cùng sẽ ủng hộ mình.

Nhưng đến tận cùng là lúc nào, thật sự phải chờ đến khi Lý Ngôn Khánh binh lâm tới thành thì Lý Uyên mới gật đầu sao?

Mang theo tâm tình lo nghĩ này, Lý Huyền Phách hai ngày nay đều không lo nghĩ tốt.

Hắn vắt vẻo nằm xuống, trong nội cung đột nhiên truyền tới tin tức: Bệ hạ đã tỉnh, mệnh Triệu vương tiến vào cung diện thánh.

Vũ Văn Sĩ Cập một mực dừng ở bên cạnh Lý Huyền Phách, sau khi nhận được tin tức, Lý Huyền Phách từ trong mộng tỉnh lại.

- Chúc mừng thiên tuế, chúc mừng thiên tuế.

Vũ Văn Sĩ Cập hưng phấn nói:

- Bệ hạ chủ động triệu kiến thiên tuế, xem ra đã quyết đoán, thiên tuế vô tư rồi.

Lý Huyền Phách vốn hơi chìm vào hôn mê, lúc này đã thanh tỉnh hơn rất nhiều.

Đúng thế, phụ hoàng lúc này triệu kiến mình, chẳng phải đã làm ra quyết định ủng hộ mình sao?

Nghĩ tới đây Lý Huyền Phách lập tức hưng phấn đứng lên.

- Người đầu mau chuẩn bị ngựa dẫn cô vào cung.

Tiết Nhân Việt thất bại cũng không mang tới nhiều đáng sợ, cho dù Lý Ngôn Khánh binh lâm thành Trường An thì chỉ cần Lý Uyên đứng ra ủng hộ Lý Huyền Phách cuối cùng thất bại vẫn thuộc về Lý Ngôn Khánh.

Đây là một cuộc đánh cờ.

Người bên ngoài căn bản không thể nhúng tay vào.

Cho nên quan viên trong thành Trường An lớn nhỏ không có xuất hiện bạo động gì.

Bất kể là Lý Ngôn Khánh hay là Lý Huyền Phách đều vẫn trung với Lý Uyên, chỉ cần Lý Uyên nguyện ý ủng hộ hẳn, Lý Huyền Phách sẽ chiếm thượng phong.

Đồng thời mọi người tin tưởng Lý Ngôn Khánh nhất định có hậu chiêu, hẳn dùng thế sét đánh không kịp bưng tai chiếm lấy Lạc Dương, sau đó công chiếm Hoàng quan, Phù Nam, nếu như không có hậu chiêu hẳn làm sao dám xuất binh chinh phạt.

Tuy nhiên hậu chiêu của Lý Ngôn Khánh là gì.

Ai cũng không rõ ràng lắm, tất cả mọi người kể cả thành viên của tôn thất Lý Đường đều lặng yên ở bên cạnh chờ đợi Lý Ngôn Khánh và Lý Huyền Phách độ sức.

Tuyết rơi càng lúc càng nhiều.

Lương Sư Thái cùng với Tiết Nhân Cao ngồi ở trên thành nhìn về phía xa xa.

- Lão Tiết, tên Diêu Ý kia thực sự lợi hại như vậy sao?

Lương Sư Thái ân cần hỏi thăm, nhưng lại mang theo vài phần giễu cợt, hẳn đương nhiên biết rõ tâm tư của huynh đệ Tiết Nhân Cao, trước đây Lương Sư Thái không tìm cơ hội tốt để chọc ghẹo nhưng hiện tại đã có.

- Kỳ thật ta thấy Lý Ngôn Khánh chỉ là một thư sinh văn nhược mà thôi.

- Hẳn có lẽ ngâm tụng được mấy bài thi từ nhưng hành quân chiến tranh ha ha nếu như hẳn dám đến thì ta phải cho hẳn xem sự sắc bén bảo kiến của ta.

- Lương đại tướng quân nói rất đúng, Diêu Ý không phải là đối thủ của đại tướng quân.

Tiết Nhân Cao cất tiếng nói khuôn mặt lộ vẻ tươi cười.

Lương Sư Thái nghe được liền cười ha hả.

Tuy nhiên hẳn há miệng quá lớn khiến cho gió lạnh thổi vào, Lương Sư Thái nhin không được kịch liệt ho khan.

Cũng trong tích tắc này hai tay của Tiết Nhân Cao nhẹ nhàng đặt ở chuôi đao bên sườn, trong mắt của hẳn toát ra một vẻ khiến người ta phải sợ hãi: Sát cơ.

Ầm ầm ầm. thành Trường An thanh âm vang rền.

Đậu Phụng Tiết và Mã Chu hôm nay đến Thượng Thư tỉnh nhận chức.

Bọn họ nghe tiếng vang thì đột nhiên để viết xuống ngưng mắt nhìn về phía cửa sổ bên ngoài.

Từ sau khi phát sinh biến sự ở Chu Tước môn Tây đài vốn náo nhiệt đã trở nên lạnh tanh, Đậu Phụng Tiết cùng với Mã Chu với tư cách là quan viên trực đêm tâm sự rất nặng nề.

- Phụng Tiết người hình như có tâm sự?

- À không có chuyện gì, ta chỉ nghĩ đến một số chuyện mà thôi.

- Chuyện gì?

Mã Chu nhin không được mà tò mò hỏi.

Đậu Phụng Tiết đứng lên, đi tới bên cửa sổ, đưa lưng về phía Mã Chu sau đó nói:

- Trịnh vương có thể thắng sao?

Thanh âm rơi vào trầm mặc.

Lý Huyền Phách tính tình kiên nhẫn hơn nữa giải che giấu.

Ở điểm này hẳn sâu sắc hơn cả Lý Thế Dân, nhưng nếu luận về tâm tư kín đáo bày mưu nghĩ kết thì hẳn không so sánh được với Lý Thế Dân.

Sở dĩ biến ở Chu Tước môn đạt được thắng lợi là hẳn so với Lý Thế Dân cao minh hơn, có lẽ trong quá khứ vài năm gần đây hẳn che giấu vô cùng tốt, tất cả lực chú ý của Lý Thế Dân đều đặt lên trên người của Lý Kiến Thành, căn bản không nghĩ tới huynh đệ thân mật lại vào lúc mấu chốt chọc một dao.

Hai ngày nay Lý Huyền Phách đã trải qua sự dày vò rất lớn.

Quan viên Trường An còn có thể trụ môn phiệt biểu hiện rất lạnh lùng, tuy nhiên bọn họ vẫn công tác giống như thường ngày khiến cho Trường vận chuyển bình thường, nhưng Lý Huyền Phách cũng không cảm thấy thoải mái, ngược lại hẳn cảm thấy mình giống như bị bài xích ra khỏi triều đình.

Loại im ắng bài xích này khiến hẳn rất khó chịu.

Cho dù có người đứng ra công khai đối nghịch với hẳn thì tư vị vẫn hơn hiện tại.

Điều này cho thấy mình cũng không được triều thần chấp nhận ít ra là trước khi Lý Uyên đứng ra hẳn không được tán thành.

Không được những người này tán thành thì cho dù không chế Trường An cũng có ích lợi gì?

Cái này cũng không phải là danh khí mà là danh chính ngôn thuận.

880. Chương 31: Đại Chiến Huyền Vũ Môn.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Nói cách khác hiện tại Lý Huyền Phách không chế Trường An cũng là danh không chính ngôn thuận.

Đây chính là lý do mà khi hẳn biết Lý Uyên muốn triệu kiến hẳn cảm thấy hưng phấn tới thất thố, công phu ẩn nhẫn nhiều năm hiện tại không còn nữa, hẳn biết rõ, Lý Uyên sẽ trách cứ hẳn, thậm chí giận dữ mắng mỏ nhưng vẫn ủng hộ hẳn.

Đã có Lý Uyên ủng hộ hẳn mới là chủ của Trường An.

Vừa nghĩ tới mình sắp sửa nhập chủ Vũ Đức điện tọa trấn Đông cung thậm chí không lâu nữa có thể lên ngôi đại bảo, Lý Huyền Phách cảm thấy toàn thân nóng lên, hẳn từ khi đi ra từ vương phủ đã mang theo hơn trăm tên mãnh hổ cận vệ, đi thẳng tới Huyền Vũ môn. Lý Uyên hiện tại ở trong Cam Lộ điện, từ Chu Tước môn tiến vào hoàng thành quả không tiện đường, lại vô cùng phiền toái, nếu như từ Huyền Vũ môn tiến vào hoàng cung là có thể trực tiếp đến, tại sao lại không đi?

Hơn nữa đi Chu Tước môn cũng khiến cho Lý Huyền Phách cảm thấy không thoải mái.

Dù sao ở chỗ đó Lý Thế Dân đã giết Lý Kiến Thành, sau đó mình lại tiêu diệt hẳn, cho dù Lý Huyền Phách tính tình âm trầm cũng kiêng kỵ.

- Tiết nhị tướng quân tại sao lại ở nơi này?

Lý Huyền Phách ở Huyền Vũ môn nhìn thấy Tiết Nhân Việt thì cảm thấy nghi hoặc.

Tiết Nhân Việt cười nói:

- Bẩm Triệu vương, hôm nay Lương tướng quân mệt trong người nên thần tới đây, vương gia muốn vào cung sao?

- Đúng thế, phụ hoàng khẩn cấp triệu kiến bỗng vương ha ha Tiết tướng quân khổ cực rồi.

Lý Huyền Phách cười ha hả gật đầu, Tiết Nhân Việt chợt hạ lệnh mở Huyền Vũ môn, một đoàn người Lý Huyền Phách thông qua.

Vũ Văn Sĩ Cập nghi hoặc nhìn thoáng qua Tiết Nhân Việt trong lòng cảm thấy kỳ lạ.

Một đoàn người sau khi tiến vào Huyền Vũ môn liền thẳng đi vào bên trong.

Từ Huyền Vũ Môn đi tới nội thành Huyền Vũ môn khoảng cách chừng hai trăm thước, hai bên có trồng cây anh đào.

- Vương gia hôm nay có phần cổ quái.

Vũ Văn Sĩ Cập tiến tới nói với Lý Huyền Phách.

Theo đạo lý mà nói Lý Huyền Phách có thể ở trong hoàng thành cưỡi ngựa mà đi.

Nhưng Lý Huyền Phách vì biểu hiện sự tôn kính của mình với sluu cho nên quyết định đi bộ.

- Có gì cổ quái.

- Nói không ra chỉ cảm thấy cổ quái.

Vũ Văn Sĩ Cập vuốt hai gò má nở ra một nụ cười khổ.

Hôm nay ở Huyền Vũ môn chính xác là cổ quái nhưng Vũ Văn Sĩ Cập nói không ra chỗ nào cổ quái chỉ cảm thấy có một cảm giác quen thuộc mơ hồ.

- Lão đại nhân người đa tâm rồi.

Lý Huyền Phách nhin không được mà cười nói:

- Cả hoàng thành do bốn vương khống chế, làm sao có gì cổ quái được.

- Đúng thế có lẽ không có vấn đề gì.

Vũ Văn Sĩ Cập thầm nói trong lòng nhưng mí mắt hấn lại nháy không ngừng.

Hai người cứ như vậy mà đi đường nói chuyện tiến về phía trước, bất tri bất giác đã tới ngoài cửa Huyền Vũ môn, trên cung thành nguy nga, bông tuyết lả tả lộ ra vài phần tang thương.

Lý Huyền Phách sai người tiến tới gõ cửa, nhưng lại không thấy phản ứng.

Trong lòng giận dữ, Lý Huyền Phách cất bước tiến tới, nghiêm nghị quát:

- Hôm nay người phương nào thủ vệ, thấy bốn vương sao không mở cửa?

Trên đầu thành vẫn không có động tĩnh.

Tiết Nhân Việt, Tiết Nhân Việt ở đâu?

Lý Huyền Phách nhíu mày lại mà hô.

Nhưng vượt qua ngoài dự kiến của hấn, Tiết Nhân Việt lúc này còn ở bên cạnh Huyền Vũ môn hiện tại đã không thấy bóng dáng đâu.

Cũng không biết từ lúc nào ngọn đèn dầu trên cung thành đã bị dập tắt, không khí lặng ngắt như tờ.

Vũ Văn Sĩ Cập giật nẩy mình:.

- Vương gia có mai phục.

Hấn vừa thốt ra không đợi nói xong thì trong Huyền Vũ môn đã bang bang từng tiếng chiêng, theo đó có người nghiêm nghị quát:

- Bắt tên.

Trong nháy mắt ở đầu tường có hàng vạn mũi tên bắn ra.

Cửa điện hai bên mở ra, tuôn ra hơn trăm tên quân tốt.

Những quân sĩ này lao ra khỏi đại môn lập tức quỳ dưới hành lang cài tên.

Từ dưới thành, trên đầu thành hai bên cung thành tên vọt ra như mưa.

Mãnh Hổ cận vệ không phòng bị bị mưa tên làm cho luống cuống.

Mắt hổ của Lý Huyền Phách trợn lên hấn muốn đưa tay lấy binh khí nhưng nhớ tới hôm nay hấn không mang theo.

Trong lòng kinh hãi, hấn hét to một tiếng, trở tay ôm lấy cổ một người hai tay vung vẩy, đỡ tên từ bốn phương tám hướng, về phần hấn bắt lấy là ai cũng không có thời gian lo nghĩ, hấn chỉ nghĩ hoặc trong lòng tại sao binh mã trong cấm cung lại tạo phản, Tiết Nhân Việt kia xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ là...

Một hồi mưa tên qua đi trong cung thành lại vọng khỏi tiếng chiêng.

Theo đó từng bó đuốc được đốt lên chiếu toàn bộ cung thành.

Lý Huyền Phách trúng bốn năm mũi tên toàn thân đầm máu.

Tử thi mà hấn nắm lấy đã trở thành một con nhím gai, nhìn vô cùng thê lương, hơn trăm tên mãnh hổ cận vệ chỉ còn ba mươi người là có thể đứng thẳng, cho dù không chết cũng phải ở trong vũng máu kêu rên không ngớt, thảm thiết quanh Huyền Vũ môn thật lâu không thôi.

- Lý Huyền Phách người còn nhận ra Tần Quỳnh không?

Từ Trọng Huyền Vũ môn phát ra một tiếng thét chói tai, Lý Huyền Phách ngẩng đầu nhìn lại thì trấn động.

Trên cổng thành đứng vững hai viên đại tướng một người là Tần Quỳnh, một người là Trình Giảo Kim, trợn mắt nhìn hấn.

- Các người...

Lý Huyền Phách kinh hãi la lên, không chờ hấn nói xong chợt nghe thấy ở bên ngoài cổng Huyền Vũ môn vang lên từng tiếng trống.

Dưới ánh đèn dầu, Lý Ngôn Khánh một thân áo giáp màu đen vịn vào thành cung mà đứng.

- Tam lang từ khia chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ?

- Lý Ngôn Khánh.

Ở trên đầu thành Huyền Vũ môn, sắc mặt của Lý Ngôn Khánh âm trầm.

Hấn kéo cuốn cẩm bạch màu vàng ra, nghiêm nghị quát:

- Lý Huyền Phách khi quân giết cha giết huynh tội ác tày trời.

- Cô vương phụng chỉ bắt nghịch, tam lang hôm nay chính là ngày đền tội của ngươi.

Lý Huyền Phách mở hai mắt nhìn đầu ông ông.

Giết huynh đúng là có!

Nhưng giết cha...

- Lý Ngôn Khánh người đừng ngậm máu phun người.

- Tiên hoàng để lại di chiếu người còn cãi lại sao? Các huynh đệ còn không mau tru sát tên tặc tử giết cha giết huynh này đi.

Theo tiếng quát chói tai của Lý Ngôn Khánh, chỉ thấy ở trên cổng thành Huyền Vũ môn, đột nhiên xuất hiện mấy chục cái nỏ.

Mấy tay nỏ này nhắm thẳng vào mãnh hổ cận vệ của Lý Huyền Phách, Lý Ngôn Khánh không đợi Lý Huyền Phách mở miệng nói chuyện cánh tay đã giơ cao, đột nhiên bổ về phía trước.

Từng chiếc nỏ bắn ra, mấy chục mũi tên theo từ giết của Lý Ngôn Khánh lao ra.

Lý Huyền Phách đứng ở Trọng Huyền Vũ môn ngưng mắt nhìn đầu tường Huyền Vũ môn, hai mắt mở to ra.

881. Chương 32 : Lịch Sử Do Kẻ Thẳng Viết.

Nguồn: Vipvandan.vn

Dịch: Nhóm dịch black

Trường An tràn ngập hào khí.

Lý Thần Thông ngồi ở trong kiệu, nhưng vẫn cảm thấy được khí tức bất thường bên ngoài phố.

Rất quanh quẽ.

Nhưng lại tràn ngập mùi vị thuốc súng.

Sáng sớm ở trong hoàng thành chuyện xảy ra không muốn cho người biết nhưng mọi người vẫn biết ở trong hoàng thành đã xảy ra biến cố.

Ở trên đầu đường cuối ngõ Trường An tiếp tục giới nghiêm.

Mọi thứ vẫn như cũ ở trạng thái đóng cửa.

Mà tất cả cửa thành ở Trường An đến giờ Thìn mới mở, tiến hành đại quy mô thay quân.

Vốn đóng ở trong thành là cấm quân Trường An, bây giờ lại lục tục được thay bằng người khác.. ý nghĩa ẩn tàng trong đó Lý Thần Thông cũng không phán đoán ra.

Đúng là một chuyện kỳ quái.

Lý Thần Thông ở trong kiệu khê thở dài.

Đồng thời trong lòng hắn nổi lên ý niệm cổ quái: Có lẽ từ hôm nay trở đi, thời tiết Trường An sẽ thay đổi.

Hắn hạ kiệu bên ngoài Chu Tước môn, từ bên ngoài đi tới Bùi Tịch và Đậu Kháng.

Từ khi Lý Uyên đóng đô ở Quan Trung thì Đậu Kháng bắt đầu trầm mê tử sắc rất ít khi tham gia quốc sự, hắn là lão thần khởi binh từ Thái Nguyên đồng thời lại là thân gia của Lý Uyên, thứ nữ của Lý Uyên đã gả cho con trai trưởng Đậu Kháng là Đậu Đản, hơn nữa Đậu gia hôm nay khống chế rất nhiều thực quyền, có phong vị cây to đón gió cho nên từ khi định cư ở Trường An, Đậu Kháng giống như thay đổi suốt ngày mơ mơ màng màng.

Tuy nhiên lúc này Đậu Kháng thần thái lại nhẹ nhõm, trên mặt còn mang theo nụ cười.

Mà Bùi Tịch thì khuôn mặt bình tĩnh không nhìn ra hỉ nộ, nhẹ nhàng đi vào bên trong tuy nhiên Lý Thần Thông vẫn cảm nhận thấy từ trong mắt của hắn có một vẻ thoải mái, phải biết rằng từ năm Vũ Đức thử bảy, sau khi Dương Văn Kiền làm phản Bùi Tịch với tư cách là thủ phụ đại thần đã nhận áp lực cực lớn, lúc trước hắn phụng chỉ áp giải Lý Kiến Thành về Ngọc Hoa sơn sau đó lại tru sát Kiều Công Sơn, Nhĩ Văn Hoán, Đỗ Phượng Cử ba người, chớ luận Lý Kiến Thành hay Lý Thế Dân đều không có nhiều hảo cảm với Bùi Tịch.

Điều này khiến cho một năm qua của Bùi Tịch rất lặng yên.

Mà lúc này Lý Thần Thông cảm thấy khối đá nặng trĩu trên vai của Bùi Tịch đã không còn thấy bóng dáng đâu.

- Bùi công, Đậu công.

Lý Thần Thông chấp tay vãn an, muốn tìm hiểu một thoáng.

- Vương gia ngài cũng tới rồi, ha ha mau vào thôi, lão hủ công vụ bề bộn không dứt ra được thứ tội thứ tội.

Dứt lời Bùi Tịch vội vã đi vào.

Mà Đậu Kháng thì mỉm cười nhìn Lý Thần Thông khê nói:

- Vương gia không có chuyện gì đâu cứ yên tâm đi.

Không có chuyện gì?

Yên tâm?

Lý Thần Thông càng cảm thấy cổ quái lúc hắc nghi hoặc thì chỉ thấy ở Thừa Thiên môn đi ra một tùy tùng áo đen.

- Lý vương gia đã tới chưa?

Một tên tùy tùng kêu to.

Lý Thần Thông nhả mào lại cất bước tiến lên.

- Lý vương gia mau theo chúng ta vào.

Tên tùy tùng mặc áo màu đen không khách khí kéo cánh tay của Lý Thần Thông.

Lý Thần Thông khẽ giật mình vô ý thức rút tay ra trầm giọng hỏi:

- Người là ai, muốn kéo bổn vương đi đâu?

Lý Thần Thông cảm thấy những nội thị này rất lạ mắt.

- Vương gia đây là hoàng cung, chúng ta có thể mang vương gia tới nơi nào? Nhanh thôi sự tình hôm nay rất nhiều, không chừng sẽ chậm trễ.

Nội thị không biết xấu hổ nói xong quay đầu bước đi.

Lý Thần Thông nhíu mày sau đó vẫn quyết ý đi theo sau.

Dù sao nơi này cũng là hoàng thành, giữa ban ngày ban mặt không có khả năng sinh ra chuyện gì kỳ lạ cho nên Lý Thần Thông cũng không sợ hãi.

Nhưng mà khi đi tới Lý Thần Thông cảm thấy không đúng.

Đám tùy tùng dẫn đường cũng không đi vào trong nội cung mà là quẹo về phía phố nhỏ, đi thẳng về phía tông miếu.

Lý Thần Thông là tông chính Lý phiệt dĩ nhiên không lạ lẫm con đường đi tới tông miếu, nhưng hắc nghi mãi mà không ra đám tùy tùng áo đen này dẫn hắc đến tông miếu rốt cuộc là có ý gì.

Lý Thần Thông đi tới trước tông miếu thì đã thấy rất nhiều người đứng ở đó.

Hơn nữa rất nhiều người còn là tôn thất Lý Đường... Lý Thần Thông vừa đến nguyên một đám tôn thất đã chấp tay chào.

- Mọi người tại sao lại ở chỗ này?

- Bẩm lục thúc, trời vừa sáng thì trong nội cung truyền chỉ mệnh cho chúng ta chờ ở tông miếu.

- Hoàng thượng đâu rồi?

Đúng vào lúc này một hắc y tùy tùng tiến tới:

- Vương gia mời nhập tông miếu.

- Sao?

- Ha ha đi vào vương gia sẽ biết.

Tên tùy tùng áo đen nói xong liền khom người lui qua một bên.

Ở bên ngoài tông miếu một đám quân sĩ đứng thẳng, nhìn trang phục đều là quân Bắc Nha, Lý Thần Thông phát hiện trên cổ những người này đều buộc khăn lụa màu trắng đặc biệt bắt mắt.

Hắc muốn nhìn xem đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

Lý Thần Thông ý bảo đám tôn thất an tĩnh lại cất bước đi lên bậc thang.

Cùng lúc đó tông miếu đại môn đóng chặt lại từ từ mở ra, Lý Thần Thông ngẩng đầu uốn ngược đi vào bên trong.

Ở bên trong chia làm hai phần trong và ngoài.

Bên ngoài là đại sảnh, cũng là nơi đám tôn thất tụ họp mà bên trong thì không phải nguyên nhân đặc thù sẽ không mở ra.

Tông miếu bình thường có chuyên gia hộ lý.

Nhưng Lý Thần Thông bước vào thì lại phát hiện ra đại sảnh tông miếu trống rỗng.

Lý Thần Thông liếc mắt nhìn xuống mặt đất thì thấy có một cổ tử thi, trong lòng liền kinh ngạc, hần tiến tới bên cạnh ngồi xổm xuống đem cổ tử thi lật lại thì miệng phát ra thanh âm kinh hãi, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Lý Huyền Phách!

Đây đúng là thi thể của Lý Huyền Phách.

Tuy nhiên Lý Huyền Phách đã không còn vẻ mặt hưng phấn như ngày xưa.

Ngực bụng, ba chỗ đều có lỗ máu, ước chừng bằng cánh tay lớn, máu tươi đã chảy khô, quần áo sau khi ướt đầm máu tươi vì nguyên nhân nhiệt độ thấp mà trở nên cứng lại, ngoại trừ ba lỗ máu này thì còn rất nhiều vết thương nhẹ nhưng ba lỗ máu này đúng là vết thương trí mệnh.

Lý Thần Thông kinh nghiệm sa trường phong phú dĩ nhiên là võ tướng thân kinh bách chiến.

Nhìn thấy ba lỗ máu ở trên người của Lý Huyền Phách là do vết thương của nổ.

Hơn nữa tên nổ vô cùng đặc thù, một khi trúng tên thì chảy máu không ngớt, hiện lên ba cạnh, ở trong đại Đường sử dụng Ba Lãng nổ duy nhất chỉ có một đạo quân chính là đạo quân dưới trướng Lý Ngôn Khánh, cũng không phải những người khác không muốn mà là Ba Lãng nổ do Lý Ngôn Khánh phát minh lúc ở Lĩnh Nam, lực đạo kinh người, tầm bắn có thể tới 1200 bước, Ba Lãng nổ cắm vào thân thể sẽ khiến cho người bị thương không ngừng chảy máu, vào cuối năm Vũ Đức thứ bảy, Lý Ngôn Khánh mới dùng nó cho nên quân Trường An cho dù muốn thay đổi cũng vì đủ loại nguyên nhân chậm chạp không thể sản xuất quy mô.

- Trịnh vương đã về rồi cần gì phải trốn tránh?

Lý Thần Thông cất tiếng nghiêm nghị quát.

Lời còn chưa dứt thì thấy nội đường mở ra, Lý Ngôn Khánh mang theo một thân tố trang từ từ đi ra.

Tính ra Lý Ngôn Khánh cùng với Lý Thần Thông lần đầu tiên gặp mặt vẫn là ở Huỳnh Dương, trong nháy mắt đã sáu năm trôi qua Lý Ngôn Khánh nhìn có vẻ thành thực hơn rất nhiều, mặc dù vẫn thanh tú như trước nhưng ở chân mày vẫn không có quá nhiều cải biến.

- Trịnh vương.

- Lục thúc từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ?

- Người...

Lý Ngôn Khánh khoát tay cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Lục thúc thúc hãy nghe ta nói.

- Rạng sáng hôm nay Triệu vương hạ độc giết bệ hạ, ý đồ cướp lấy ngôi vị nhưng Lục thúc kịp thời đuổi tới, ở Huyền Vũ môn tru sát Triệu vương.

- Người nói cái gì?

- Lục thúc, thúc giết Triệu vương... chuyện này rất nhiều người tận mắt nhìn thấy.

Kể cả trung thư lệnh Bùi Tịch Bùi công, Trần quốc công Đậu Kháng Đậu đại tướng quân thượng thư tể tướng phó xạ Phong Luân Phong đại nhân cũng có thể chứng minh.

Sắc mặt Lý Thần Thông trắng như tờ giấy.

Hần kinh ngạc nhìn Lý Ngôn Khánh hơn nửa ngày không nói ra lời.

- Lô Dận.

- Có lão nô.

Theo tiếng quát nhẹ của Lý Ngôn Khánh, từ trong tông miếu đi ra một tùy tùng áo đen, đúng là người vừa rồi dẫn đường cho Lý Thần Thông.

Hắn cầm lấy một bản tấu chương đứng ở bên cạnh Lý Thần Thông.

Lý Ngôn Khánh nói:

- Bệ hạ đã sớm cảm thấy Triệu vương lòng dạ lang sói nên đã sớm chiếu cáo với thiên hạ.

- Bệ hạ lưu lại mật chiếu, chuyển giao cho Lục thúc, sắc lệnh Lục thúc mau trở về Trường An... đây chính là chiếu do bệ hạ tự tay viết.

Xem ngày của tấu chương đúng là lúc Lý Thế Dân phát động biến ở Chu Tước môn.

Lý Thần Thông cười khở.

Xem ra Lý Ngôn Khánh đã sớm lập mưu đồ, mình bây giờ không còn lựa chọn nào khác.

- Dương Chân ngươi muốn thế nào?

- Ta?

Lý Ngôn Khánh nở ra nụ cười:

- Lục thúc sẽ cùng với tiểu chất quay về kinh bình loạn sau đó chiếu cáo với thiên hạ hành vi phạm tội của Triệu vương, lập An Lục Vương Lý Thừa Đạo làm hoàng đế, tiểu chất và Lục thúc sẽ làm nhiếp chính, Lục thúc nghĩ thế nào?

Lý Thần Thông hít sâu một hơi ngưng mắt nhìn Lý Ngôn Khánh sau nửa ngày không nói gì.

Nhiếp chính vương?

Đây chính là một hấp dẫn cực lớn, cho dù Lý Thần Thông cũng phải động tâm.

Lý Ngôn Khánh nói:

Hiện tại tình hình đã định quả thật không nên tái chiến .

An Lục Vương chính là con trai trưởng của thái tử, lên ngôi đại bảo là danh chính ngôn thuận, chỉ có như vậy mới khiến cho giang sơn Lý Đường vững chắc, thuộc cấp của thái tử hay Tần vương cũng thế cũng không có nhiều câu oán hận, từ nay về sau tiểu chất chủ trì bên ngoài Lục thúc chủ trì bên trong, giang sơn Lý Đường có thể thiên thu muôn đời.

Nếu như Lục thúc có ý muốn khác tiểu chất cũng nguyện ý nghe theo.

- Tuy nhiên ở khu vực Mạc Bắc Đột Quyết tàn sát bừa bãi, Tây vực Thổ Phiên cao hứng đang rục rịch, mà ở Liêu Đông còn có Tân La và Bắc Tề, tiểu chất lo lắng nếu như Trung Nguyên lại có binh thì sẽ mang tới rung chuyển thật lớn bất lợi cho giang sơn Lý Đường.

Đi con đường nào, tiểu chất sẽ như thiên lôi, Lục thúc sai đâu đánh đó.

Lý Thần Thông nhìn Lý Ngôn Khánh trong đó nở ra nụ cười.

- Cửu ca phúc khí thật tốt.

Hắn nói cửu ca chính là nói phụ thân của Lý Ngôn Khánh, Lý Hiếu Cơ.

Lý Thần Thông hít sâu một hơi trầm giọng nói:

- Triệu vương tàn bạo, giết cha giết huynh.

Bốn vương chỉ phụng chỉ giết tặc, nhưng đã muện một bước, nay chiếu cáo tổ tiên sắc lệnh coh Trịnh vương Lý Ngôn Khánh suất bộ trở về Trường An, lo việc quốc sự.

Bây này sau An Lạc Vương Lý Thừa Đạo sẽ kế thừa ngôi vị hoàng đế, Tấn vương Lý Thần Thông, Trịnh vương Lý Ngôn Khánh làm phụ chính nhiếp chính thiên hạ.

Nói xong hắn quay đầu đi ra bên ngoài tông miếu.

Cửa tông miếu từ từ mở ra, Lý Thần Thông đi ra khỏi.

Lý Ngôn Khánh cũng từ từ đứng lên, khuôn mặt dần nở ra nụ cười quỷ dị.

- Lô Dận truyền mệnh lệnh của ta, mệnh cho Tiết Nhân Cao làm trung hộ quân, phòng thủ kinh đô và chiến sự các vùng lân cận.

Đậu Phụng Tiết làm tả hộ quân, hiệp trợ Tiết Nhân Cao, Tiết Vạn Triệt làm hộ quân, chấp chương Bồ Kiêu đại doanh, không có thủ lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không được tự ý điều động binh mã... Mệnh cho Diêu Ý, hỏa tốc tiến quân cần phải trước khi trời tối đến Tân Phong. Tiết Nhân Việ lập tức theo ta ra khỏi thành.

Lô Dận lập tức tuân mệnh khom người rời đi.

Lý Ngôn Khánh thì quay trở về trong nội đường, nhìn linh vị trên tổ miếu, sau đó đột nhiên cười cười đi tới trước hương án, mở ra một cái hộp bên trong có một tấm lệnh bài, đặt lên trung ương tế đàn.

- Cha không bao lâu nữa cha có thể danh chính ngôn thuận đứng ở trong đó rồi.

Sau đó Lý Ngôn Khánh ở trước tế đàn quỳ gối, dập đầu ba cái.

Một lần nữa hắn đứng dậy, ưỡn ngực ngẩng đầu trên mặt nở ra một nụ cười tươi.

Từ xưa đến nay lịch sử do kẻ thắng viết.

Trăm nghìn năm sau mọi người nói tới đoạn lịch sử này không biết sẽ đánh giá thế nào đây?

Mặc kệ thế nào bước đầu tiên đã đi Lý Ngôn Khánh đã không có đường lui.

Từ trong tông miếu đi ra Hùng Khoát Hải và Hám Lăng hai người làm hộ vệ, Lý Ngôn Khánh bước tới Tả Dịch môn.

Lúc này đây chỉ mới là bắt đầu...

Mà tiếp theo chính là danh chính ngôn thuận tiến vào Thừa Thiên môn.

Nhập vào chủ cung Thái Cực.

Ta tin rằng ta nhất định có thể sáng tạo ra một thời đại không thua gì thời đại Trinh Quán.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/soan-duong>